

Con gái gian trá

Ngã Tường Cát Nhucz

Review by Bella

《GIAN THẦN CHI NỮ》

-Con gái gian thần-

Tác giả: Ngã Tưởng Cật Nhục (*Tớ muốn ăn thịt*)

Biên tập: Nguyên

Bìa: Minh Boxy

Truyện edit từ bản raw ở [đây](#).

[Nguồn convert.](#)

Với một người lười như mình thì ‘đánh đu’ với một điền văn 268 chương thì có lẽ cũng hơi quá sức. Tuy mình biết có bạn đã và đang làm, nhưng mình vẫn quyết định biên tập vì sở thích riêng. Xung hô trong truyện, tuy là truyện cổ trang, nhưng mình vẫn không thể chuyển về ta – ngươi được, đây là sở thích riêng, (*có lẽ bị ảnh hưởng nhiều do đọc Hoa Tư Dẫn (ゝ▽ゝ)*), dành tùy vào quan hệ giữa nhân vật mà điều chỉnh phù hợp. Hi vọng nhận được lời góp ý thẳng thắn của các bạn để tác phẩm được hoàn thiện hơn, rất cảm ơn các bạn.

Thân,

Nguyên.

***Ghi chú:** Như những truyện khác mình biên tập, trong truyện *CHỈ CÓ* những chữ in nghiêng có màu XÁM, đặt trong ngoặc thì là chú thích của mình trong quá trình biên tập, còn những chữ in nghiêng, đặt trong ngoặc còn lại đều là của tác giả. Không phải mình bình luận xen vào.

Văn án

Trịnh Diễm cho rằng, xuyên không, sống một cuộc sống xa lạ, thật ra cũng không quá khó khăn.

Từ khi phỏ biến đến nay, các kiểu xuyên không nhiều vô kể, xem như là đủ thể loại. Xuyên không mang lại rất nhiều hạnh phúc, chỉ cần bạn có thể được xuyên không, thì hầu như đã sẵn kinh nghiệm để tham khảo của đàn anh đàn chị đi trước cả rồi – cứ làm theo là được.

Nhưng mà đó chỉ là *hầu như*.

Bạn nhỏ Trịnh vui vẻ đến bảy tuổi, mới phát hiện rằng – cha bé là một gian thần! Lại còn là một gian thần làm không ít chuyện xấu, đặc tội chẳng ít người.

Đàn anh đàn chị nào có lời nào nói cho bạn nhỏ biết, nên làm gì bây giờ đây?

TIẾT TỰ

1. SINH NHÀ PHÚ QUÝ

2. NGƯỜI NHÀ VÀ GIAN ĐẢNG

3. KHÁCH ĐÉN NHÀ

4. TUỐNG MÔN LÂM THỊ PHI

5. LÀM 'GIAN' CÙNG CÓ NGUYÊN NHÂN

6. THÀY TRÒ KÉM THÂN

7. LỊCH SỬ ĐAU THƯƠNG CỦA GIA ĐÌNH

8. THÀY QUÝ NHẬP HỒNG TRÀN

9. HỒI ÚC CỦA SƯ HUYNH

10. NGƯỜI THÀY MỚI ĐÉN

11. ĐÁNH GIÁ CỦA THÀY GIÁO

12. CUỘC GẶP KHI THĂM NGƯỜI THÂN

13. CHẮNG ĐƯỢC NHƯ Ý

14. TAY SAI ĐẦU TIÊN

15. THẾ CỤC KHÔNG THẾ KHÔNG CHẾ

16. NHÀ CÓ ÁC KHÁCH

17. TRONG NGHÈ RA TAY

18. CON HẠI CHA

19. BÌNH PHONG ĐỔI THỊT CHUNG

20. QUÝ SỰ GIÁC NGỘ

21. CHỮ 'TIỆN' GIẢI THÍCH RA SAO?

22. NGƯỜI XUYÊN KHÔNG GẶP KHÓ KHĂN

23. TIẾNG LÒNG CỦA TRỊNH TUỐNG

24. MẶT HỒ DẬY SÓNG

25. LÒNG NGƯỜI ĐỔI THAY

26. LUYỆN CHO GIỎI KĨ NĂNG CƠ BẢN

27. RUỘU NGON KHÔNG DỄ CÓ

28. TRÌNH ĐỘ GIAN THẦN

29. TRỊNH TĨNH NGHIỆP DẠY CON

30. LÀM NGƯỜI TỐT KHÔNG DỄ

31. ĐÀN BÀ HUNG HÃN

PHIÊN NGOẠI THÚ NHẤT

32. HÔN NHÂN KHỎ SỞ

33. CÓ ÍCH THUẦN CƯỚI VỢ

34. TIỀN BIỆT VÀ ÂU ĐÃ

35. TIẾP TỤC TỐ CÁO

36. GIÁO DỤC LÀ CẢ MỘT VĂN ĐỀ

37. ĐÚA NHÓC CHỊU ĐÒN

38. CỘT TRUYỀN KINH ĐIỀN

39. NỮ NHÂN KHÔNG DỄ CHỌC

40. QUẢ ÓT KÌ DUYÊN

41. MÙA ĐÔNG TUYẾT RƠI

42. ĐÂY LÀ DUYÊN PHẬN SAO

43. TẶNG QUÀ SUÝT BỊ ĐÒN

44. TRƯỞNG THÀNH LÀ TỐT THÔI

45. NĂM MỚI VUI VẺ

46. LỊCH SỬ TRƯỞNG THÀNH CỦA MỸ NHÂN

47. ĐÂY LÀ SỐ MỆNH RỒI!

48. DẠO PHÓ BỊ SÉT ĐÁNH

49. TRỊNH NGŨ LANG CƯỚI VỢ

50. KHÔNG NHẬN ĐƯỢC MẶT NGƯỜI!

51. MẦM NON BỊ BỂ GÃY

52. HỢP TÁC VUI VẺ

53. SƯ HUYNH QUÁY NHIỀU

54. SƯ HUYNH SÁT KHÍ

55. LỤC LANG ĐƠN THUẦN

56. DỰ ĐỊNH CỦA SƯ HUYNH

57. TRÌ TU CHI XỨ ÁN

58. CANH BA BẮT CHIM

59. HIỀU LÀM DŨ ĐỘI

60. THIẾU NIÊN HUNG TÀN

61. CHIẾN TRANH CỦA PHỤ NỮ

62. CHA NÀNG LÀ GIAN THẦN

63. THẦN NHÂN LÝ THẦN SÁCH

64. ĐẠO ĐỨC CỦA DANH SĨ

65. HAI BÊN SO CHIỀU

66. THAY ĐỔI QUÁ NHANH

67. TRỊNH TĨNH NGHIỆP LỎNG TAY

68. BẮT ĐẦU CUỘC CHIẾN

69. MÀN KỊCH QUÝ THẦN

70. CUỐI CÙNG CỦNG THỒ LỘ

71. HỖN LOẠN THĂNG CẤP

72. DỄ NHỦI KHÔNG ĐÁNG SỢ

73. TRA CÔNG VÀ TIỆN THỤ

74. CHUYỆN SAU ĐÍNH HÔN

75. THIẾU NỮ THẦN BÍ

76. NHIỆM VỤ CỦA ĐÀN ÔNG

77. PHỤ NỮ THẬT ĐÁNG SỢ

78. VŨ KHÍ CỦA TRỊNH TƯỚNG

79. MỌI NGƯỜI BẬN ĐÀO HÀM

80. NỖI BUỒN CỦA TIÊU XƯỚC

81. PHÚC HẮC VÀ NGÔC MANH

82. TIẾC CHO NGƯỜI TỐT

83. ĐÁNH GIẶC BẤT TƯỚNG TRƯỚC

84. BẮT ĐẦU NÁO NHIỆT

85. GIA GIÁO ẨN SÂU

86. TÌNH LANG PHẢI ĐI XA

87. TRONG KINH KHÔNG CÓ CHUYỆN

87. LỢI ÍCH CỦA MẶT ĐẸP

89. HUNG TÀN CẢ ĐÔI

90. NHỮNG CÔ CON GÁI ĐÁNG LO

91. HỎI KINH BỊ VÂY XEM

92. LÝ DO VIỆC DÂNG TÙ BINH

93. VĂN CHUA THỀ GẶP NHAU

94. LẠI BỊ PHỐ CẬP GIÁO DỤC

95. ĐÂY LÀ MỘT HIỀU LÀM

96. LẠI ĐÉN HỈ SƠN

97. KHÔNG TIN NÀNG THỦ XEM

98. ĐI VÂY XEM LẠI GẶP CẢNH LẠ KỲ

99. HI SƠN NÁO NHIỆT CỰC KỲ

100. VĂN CHƯƠNG GHEN GHÉT MỆNH TÀI

101. THIẾU NIÊN BẬN RỘN

102. XUYÊN KHÔNG PHÁ TAM QUAN

103. CÔNG CHÚA MUỐN MANG THÙ

104. VỊ KHÁCH KHÔNG NGỜ

105. TỰ KIỀM ĐIỂM

106. THÌ RA ĐÃ HIỀU SAI

107. CHUYỆN ĐÒI KHÓ VẸN TOÀN

108. TỘI PHẠM CÔNG NGHỆ CAO

109. A ĐIỂM ĐÃ ĐOÁN SAI

110. CHẤP NIỆM CỦA HOÀNG ĐẾ

111. CHẤP NIỆM CỦA HOÀNG ĐẾ

112. CHUYÊN BIẾN QUÝ DỊ

113. NÊN THÀNH THÂN GIA

114. NGƯỜI QUA ĐƯỜNG GIÁP TRỊNH ĐIỂM

115. TRÊN ĐÒI LẮM KẺ LẠ

116. CUỘC NÓI CHUYỆN CỦA CON BẠC

117. MƠ TƯỞNG THẬT NGUY HIỂM

118. KHÔNG THÌ CÓ CHUYỆN NÀY!

119. TIN TỨC BẤT NGỜ

120. CANH THÚ NHẤT CỦA HÔM NAY

121. CANH THÚ HAI HÔM NAY

122. HÔM NAY LẠI CÀNG SỚM

123. LẠI TIẾP TỤC SỚM

124. HAI KẺ LÙA ĐẢO

125. CÓ LUÔNG TÂM HAY KHÔNG?

126. TRUY PHONG THẬT KHÓ KHĂN

127. THỎA HIỆP CUỐI CÙNG

128. KHÚC QUÂN HÀNH HÔN LỄ

TIẾT TỬ'

[Nguyên]

NẾU BẠN CÓ NGƯỜI CHA LÀM GIAN THẦN, NÊN LÀM GIÀY GIỜ? BÁY GIỜ BẠN BÁY TUỔI. GIỚI TÍNH, NỮ.

Đây là một cái viện không nhỏ, trải dài đông tây, trước sau hai cửa, sân rộng, trồng cây trồng hoa, còn có cả xích đu lẩn hồ nước. Trước điện có năm gian, vô cùng hoành tráng, sau có gác nhỏ, hai tầng. Trong viện có vài nha hoàn, bà mụ, chỉ để phục dịch chủ nhân của cái sân này.

Ngày xuân tháng ba nắng trong trời đẹp, bên song cửa gầm ch่อง thành đồng, trong phòng đốt hương, hương thượng đẳng thơm ngát tinh tế, trong bát hương ba chân bằng đồng thoang thoảng hương thanh nhã. Có đủ loại đồ dùng đủ hình dạng, nào giường nào bàn, mấy cái tủ, giường treo màn Cửu Hoa, sau sập trung bình đá Vân Mẫu, giữa bàn trang điểm có kính Lăng Hoa, vài hộp gỗ được xếp theo thứ tự, không cần nói thêm, bên trong hẳn đựng là đồ trang sức.

Thật đúng là bức tranh sinh động về cuộc sống của giai cấp bóc lột thối tha đại gian đại ác.

Thối nát hơn chính là, cái sân như vậy trong phủ đệ rộng lớn này không chỉ có một. Vị chủ nhân của phủ đệ này mới thật là người cao quý, trong phủ càng bày biện đẹp hơn, không hề phải kiêng quý tộc nghèo chỉ trọng mĩ ngoài.

Sống trong cảnh đó, nếu có điều nào phàn nàn, nhất định quần chúng nhân dân lao động sẽ phán ngay một câu: *Ăn no rứng mõ!*

Thật ra bây giờ cũng có một kẻ ăn no rứng mõ như vậy.

“Trước kia ta cũng nghĩ vậy,” Trịnh Diễm nghĩ thầm trong bụng “*Gò chữ, ép thơ gượng tả sâu* đúng là chuyện giả dối.” Từ khi xuyên qua không lâu, đã sớm có suy nghĩ vô tư vô lỵ, mãi đến hôm qua... mới hay cha nàng là ‘gian thần’ trong miệng lưỡi thiên hạ.

Da trắng tựa tuyết, đôi mắt đen sâu, lông mi cong dài, mũi nhỏ khẽ héch, môi hồng, mày lá liễu nhàn nhạt. Lấy tiêu chuẩn của người đẹp miêu tả, quả nhiên, đối tượng được tả cũng khá xinh đẹp, nhưng mà phải thêm vài năm nữa – bây giờ nàng chỉ là một cô bé con xinh xắn đáng yêu mà thôi.

Bé con cau mày, răng trắng xinh cắn lên môi dưới, *ái chà*, hơi giống một con thỏ nhỏ đây.

Được rồi, bây giờ không phải lúc tả vẻ ngoài, cái cần nói tới, chính là cha nàng.

Nếu như bạn có một người cha là gian thần, nên làm gì đây? – Bây giờ bạn bảy tuổi. Giới tính: nữ. Bối cảnh: Thời đại phong kiến giả tưởng.

Bạn, có cách nào không?

1. SINH NHÀ PHÚ QUÝ

[Nguyên]

"*KIA LÀ CON GÁI GIAN TUỐNG ĐÂY!*"

Theo như yêu cầu của mọi người, truyện này sẽ không kể lại nguyên nhân xuyên không đâu, tranh làm hư các bạn nhỏ có ý định làm thật. Đọc văn án của Thịt tớ thì mọi người biết rồi đây, xuyên không vào đây hại cha, tốt nhất là đừng theo.

Nhờ vào thời đại văn hóa xuyên không, đầu năm nay không đúra nhóc nào không biết đến từ ‘xuyên không’, dù là xuyên dạng gì, tụi nó cũng đều biết một ít. Xuyên hồn hay xuyên cả thân, xuyên vào lịch sử hay giả tưởng, đến thế giới võ hiệp hay tu tiên, vào trong ra ngoài, vào xã hội nguyên thủy hay ngày tận thế... Con nít bây giờ thấy cũng không ngạc nhiên, đã luyện được tới cảnh giới ‘*Dù không gặp, nhưng thấy chẳng sơ, không hề ngạc nhiên.*’

Làm tiền tuyến xung phong trong thời đại phổ biến, một thành viên của quân đoàn xuyên không, bạn Trịnh Diễm cũng giống phần lớn, rất nhớ quê hương và người thân, có điều, hiện thực là phải chấp nhận số mệnh xuyên tới thế giới giả tưởng này – cơ hội xuyên trở về thành công dưới 1%, ngoan ngoãn sống ở đây có vẻ chắc ăn hơn, còn không có khi tự hại mình, bạn cũng đâu biết sẽ có kết cục gì đằng sau, cuối cùng xuyên lung tung, thế thì ghét lăm.

Được tiểu thuyết xuyên không soi sáng, xem như cũng được phổ cập đôi chút về lịch sử Trung Hoa, ít ra biết được lịch sử phong kiến có triều đại nào, đóng đô ở đâu, hoàng đế họ gì, ừm, ngoài ra cũng có chút kiến thức

về những phi tần đại thần nổi danh nữa. Nói đi nói lại, triều ‘Khích’ này có tính là xuyên không? Vẫn là xuyên không thôi, có điều không có trong lịch sử.

Xuyên không là xuyên không chứ sao, dù gì *chị đây* cũng là thanh niên nghiêm túc của thế kỉ 21, năng lực sinh tồn rất lớn, làm một thành viên trong dân tộc ‘dùng dạ dày cứu trái đất’, xuyên không tới thế giới này, chuyện sống sót không thành vấn đề.

Tục ngữ nói chẳng sai ‘*trời cho xuyên không tất chở dụng, ngàn vàng chẳng có cũng sẽ giàu*’, bao nhiêu thế hệ đi trước đã hăng hái trải nghiệm và chứng minh, hễ được xuyên không, cũng sẽ có ngày đứng đầu. Sinh mệnh chẳng lo, tiền đồ vô hạn, thế nên Trịnh Diễm cũng không lo lắng gì mấy.

Người ta chưa gặp, dù cho xuyên không vào thân phận nào, chẳng lẽ các đàn anh đàn chị đi trước đều có khuôn có dạng hết rồi sao?

Xin cảm ơn những tay bút đáng yêu trên mạng, nào là trưởng hay thứ tử, đích hay thứ nữ, vợ cả hay vợ bé, mẹ chồng con dâu, từ ngôn tình cho tới đam mỹ, thất sủng hay nam sủng, hạ đường, cung đấu hay trạch đấu... hễ là tình huống nào có thể gặp phải, bọn họ đều viết ra.

Ngoài nội dung chính như thế thì vẫn còn những tình tiết khác, trong đích nữ hoặc được yêu thương chiều chuộng hoặc chối bỏ, mất hay còn mẹ... vân vân, nói cách khác, từ đó suy ra, muốn viết tốt, chỉ cần *xào* nội dung, thay đổi tình tiết là xài được rồi, đúng là sáng kiến ích nước lợi nhà.

Ở đây, dù bạn không học vấn chẳng nghề nghiệp, nhưng đọc tiểu thuyết xuyên không nhiều, sẽ biết rất nhiều về sinh dưỡng, học được nhiều thuật ngữ, hiểu biết không ít cách làm của ‘tương lai’, chỉ cần chút kiến thức sơ sài giản lược thì đã biết cách cư xử hay quản lí kinh doanh; còn nói về các thể loại tranh đấu, nói chung, chỉ cần bạn không dốt đặc can mai là được tuốt.

Giới tiểu thuyết xuyên không phát triển, các khảo chứng đưa ra giúp bạn lối đời hơn, xung hô thường thức chặng hạn, tránh phạm sai lầm.

(Nhắn nhủ: gạt lệ, vì để viết được câu chuyện có thể thu hút được nhiều người, nhắn cái gì cũng phải nghĩ, viết gì cũng phải tra, làm tôi vốn học hành không ra gì cũng trở thành lợ mực.)

Xuyên không, nếu như bản thân không quá lập dị thì cũng không khó lầm. Chỉ cần bạn không cố trở thành một em gái Mary Sue vạn người mê, chỉ đường vẽ lối cho giang sơn hay còn muốn gặp một soái ca, thì một thửa ruộng trồng trọt, một gia đình đầm ấm là có thể có. Nghĩ vậy thì thật xin lỗi với cha mẹ trước khi xuyên không, nhưng cứ đắm chìm trong quá khứ thì cũng chỉ là chuyện vô ích mà thôi.

Làm một người bình thường có rất nhiều chỗ tốt, không xuân sầu đau, sống cuộc đời của người bình thường, chẳng cảm thán nhiều, rất thực tế. Thấy ngõ cụt sẽ không vào, không cố chui. Còn nhớ nhà, sau bảy năm, cũng sẽ phải chấp nhận sự thật.

Tịnh Diễm chính là một người xuyên không bình thường như vậy đấy.

Cô bé này trước hay sau khi xuyên, thân phận cũng không kém.

Nàng xuyên vào nhà quan lớn, không bị coi là ngược đãi, theo điều kiện sống ở hiện tại thì có thể nhận ra.

Thân phận hiện tại của nàng cũng rất được ông trời ưu ái, con gái của Tể tướng đương triều, vì cha nàng rất có mặt mũi trước mặt Hoàng đế, có quyền lực, gần đây vừa thành một chuyện lớn, hoàng đế rất có tình có nghĩa, công bằng phong cho nàng làm ‘Huyện quân’, có ba trăm hộ sinh sống.

Cha nàng được mọi người tôn xưng một tiếng ‘Trịnh tướng’, có năm trai hai gái, khi lập công, vợ con được hưởng thơm là chuyện đương nhiên. Hoàng đế cũng để ý không dung túng thế lực của thần tử, các con trai Trịnh gia đều ra làm quan từ sớm, không đặt biệt phong tước, nhưng nữ thì không

cần băn khoăn. Vợ sang nhờ chồng, Trịnh phu nhân Đỗ thị đã được khâm phong thành Hình quốc phu nhân, nếu ban ân, sẽ đến phiên các cô con gái.

Chị gái của Trịnh Diễm là Trịnh Du, nhờ cha đã được phong thành Huyện quân, nay đến lượt Trịnh Diễm, Hoàng đế vui vẻ làm chuyện thuận nước đẩy thuyền – cha của Trịnh Diễm, Trịnh Tĩnh Nghiệp đã giúp ngài thu dọn cục diện rồi ren ổn thỏa, cái chức Huyện quân cũng là *chút chút* mà thôi.

Huyện quân, là phong hào cho nữ, hàm ngũ phẩm, hầu hết chỉ dành cho mẹ hoặc vợ của quan lại cấp cao, nay lại dành cho cô bé con bảy tuổi, coi như thêm chút ân huệ. Quan viên không có biện pháp, chẳng ai sau lưng, thiếu trình độ cần thiết, thì cả cả đời cũng không thể ngờ tới phẩm hàm cao vậy, huống chi như Trịnh Diễm mới thật sự là ‘ban thưởng’, nói thế không phải ý bảo tới số *bổng lộc*, mà ngoài bổng lộc là thuế ruộng của ba trăm hộ nộp vào, đó mới thật là ‘ban thưởng’.

Bé con Trịnh Diễm thường xuyên được mẹ nàng là Hình quốc phu nhân Đỗ thị đưa vào cung, từng thấy không ít phi tần, vài lần ra vào hậu cung, Trịnh Diễm tò mò qua thì nhận thấy *lẽ giáo đại phòng* không nghiêm khắc như trong tưởng tượng, mẹ của nàng Đỗ thị khi gặp Quý phi Miêu thị, đang được Hoàng thượng sủng ái nhất hiện nay, cũng không cần bối rối tránh đi.

Môi trường sống rất tốt, phụ nữ không cần bó chân, tuy có nói đến đạo lí giúp chồng dạy con, tam tòng tứ đức, nhưng không nhất thiết thực hiện nghiêm ngặt, trước nay chưa từng nghe tới chuyện lập miếu thờ trinh phụ bao giờ, tốt thế còn gì!

Nàng không phải là Công chúa, Quận chúa hoàng tộc, hòa thân không tới lượt, cha nàng là Tể tướng đương triều, tôn vinh chẳng kém so với tôn thất. Mẹ ruột là Đỗ thị, là vợ cả, quản chuyện lớn nhỏ trong nhà thì có gì để sầu đâu? Cứ làm một cô con gái ngoan ngoãn điển hình là được.

Về điểm này, nàng làm rất ngoan, lại rất chăm. Trịnh Tĩnh Nghiệp không phải là lão già bảo thủ, rất quan tâm đến nuôi dạy con trẻ, tìm kiếm,

mời giáo viên khắp nơi, không khác con trai, đều thuê những người có trình độ cao nhất. Ông khi còn nhỏ từng trải qua nhiều đau khổ, với con cái, nhất là con gái thì càng buông lỏng yêu chiều hơn.

Con gái thông minh, biết chữ rất nhanh (*Trịnh Diễm: Đỗ mồ hôi, may là ở đây dạy chữ Trung Quốc, dù là phồn thể cũng không quá khó khăn*), hiểu đạo lý (*Trịnh Diễm: người ta xuyên không mà*), ngày thường lại ngoan (*đây là nhờ công lao vợ chồng Trịnh tướng*)... Nói chung, là một mẫu con gái ngoan điển hình. Trịnh tướng rất hài lòng, con gái có đòi hỏi gì cũng cố gắng chiều theo, dù sao Trịnh Diễm cũng chẳng ồn ào ầm ĩ gây chuyện không hay, cho dù có muối, dựa vào số tuổi của con gái, cũng khó.

Trên có phụ thân khoan dung, bản thân có phong hào, những gì nên học thì Trịnh Diễm vẫn học, nàng cho rằng nếu nữ nhi phong kiến không học gì, thì đúng là một thiếu sót – nếu không biết làm ruộng thế nào? Biến thành vai phản diện vạn người mê thì có Mary Sue làm mẫu rồi đấy. Con gái Trịnh tướng nổi danh thông minh từ bé, khiến cho Miêu quý phi trước nay chưa ra khỏi cung rất thích cô bé, thường gọi nàng vào chơi.

Nam nữ đại phỏng cũng không nghiêm khắc đến mức ‘khác giới gặp nhau, không gả là chết’, Trịnh Diễm còn nhỏ tuổi, thường xuyên ra tiền triều vào hậu cung, cũng vài lần không cẩn thận gặp những người ‘bất đồng ý kiến’ với Trịnh Tĩnh Nghiệp. Dương nhiên bọn họ không hạ mình để tranh cãi với một cô bé con, nhưng không tránh cảnh nói xấu sau lưng nàng, chẳng hạn như ‘Kia là con gái gian tướng đấy’, ‘Trịnh Tĩnh Nghiệp lại im đi công lao của Phó tướng quân, không thường còn phạt, chỉ vì Phó tướng không nghe theo ông ta’.

A di phò phò (*nhại theo tiếng a di đà phật*), từng câu từng chữ theo gió lọt tai, kẻ thù mắng nhau nào có lời hay, sau đó lại đưa bằng chứng.

Gặp chuyện này, Trịnh Diễm bắt đầu để tâm đến những lời bình luận về cha mình, đương nhiên sẽ tìm thấy manh mối.

Chẳng hạn như, trước mặt nàng mọi trước đều cẩn thận, sợ hãi nói ‘quan nào mà làm mích lòng Trịnh tướng, thế nào cũng tiêu tùng’. Cho dù

tôi tớ trong nhà ngoài miệng tuy tự hào, nhưng cũng không che giấu được sự bài xích. Còn nữa, có tôn thất nào đó, không lễ phép với Trịnh tướng, sau đó liền bị gán một lí do, tước thực ấp (*vùng đất ban cho quan lại, có một số lượng ruộng đất và hộ dân chịu sự quản lý của người đó*), cả nhà liền sống trong cảnh chật vật.

Lại có, như cha mẹ nàng từng kể, trước đây bọn họ rất vất vả, tổ tiên không có tài sản, cũng chẳng được kế thừa, nhưng nhìn hoàn cảnh sống và số lượng tôi tớ hiện tại, nhìn qua số hộp trang sức của mình, Trịnh Diễm vất vả nuốt nước bọt.

À đúng rồi, có lần nghe thấy ai đó tặng cho cha một cái chén mã não, hôm sau món đồ kia liền xuất hiện trong phòng nàng, bày trên bàn. Nghe đâu, lão già biết điều kia đã hắt được cắp trên, trở thành chủ quản đương nhiệm.

Vậy là, nàng, con gái ruột của cha mẹ mình, đã rút ra được một kết luận: Trịnh tướng dù không tham ô thì cũng có ăn hối lộ. *Ăn hối lộ* và *Trái pháp luật* là hai anh em song sinh từ trước tới nay. Một khi đã trái pháp luật, thì không tránh khỏi chuyện hâm hại trung thần, làm gian thần, có hệ thống cả rồi.

Khi gió!

Tham quan + Tể tướng = Gian thần.

Theo lịch sử tự cổ chí kim, kết cục của gian thần lúc nào cũng thật thảm, kết cục người nhà gian thần càng thêm thảm hơn nữa. Gian thần có thể sống thọ chết tại nhà, chết rồi mới bị xử lí, mà người nhà gian thần chắc chắn còn sống, nhất định là đối tượng bị nhắm vào lớn nhất.

Trịnh Diễm đau thương buồn giận.

Ta tướng đâu xuyên vào nhà đại thần vô lo là yên tâm lắm rồi! Nay lại rơi vào cái tình huống gì thế này?!

2. NGƯỜI NHÀ VÀ GIAN ĐẢNG

[Nguyên]

HAY CHO BỨC HỌA ĐIỀN HÌNH VỀ CÁNH TỤ HỌP CỦA GIAN ĐẢNG.

Từ ngơ ngác đến khi biết được gia cảnh nhà mình, Trịnh Diễm bắt đầu suy nghĩ về phương pháp cho ‘một tương lai tươi sáng của gia tộc gian thần.’

Không có kết quả.

Nghĩ cũng biết, một nhà gian thần, nếu chỉ cần tùy tiện tìm một biện pháp mà có thể có kết cục tốt, thì trên đời này quả thật không còn thiên lý.

Tục ngữ nói cấm có sai, thiện có thiện báo, ác có ác báo, không phải không báo, chưa đến lúc thôi, đúng thời điểm, đảm bảo báo đủ.

Bây giờ chưa đến lúc, đến rồi, thì cả nhà chết tất.

Cách tốt nhất để tránh được chuyện này là khiến cha nàng *chuyển hình*, vẫn đề là, *hình*, có thể dễ chuyển vậy sao?

Câu trả lời đương nhiên là không, nếu có thể thay đổi chính trị dễ dàng vậy, trên đời nào lăm gian thần đến thế?

Hoặc bồi dưỡng thế lực, xây dựng danh tiếng tốt đẹp cho dòng họ, trở thành một đại gia tộc có truyền thống văn thơ. Thanh quý, vô song, vì nước vì dân, Hoàng đế sẽ không phải không biết xấu hổ mà ra tay với gia đình. Thế nhưng, từ trước tới nay, ngoài thành viên trong gia đình, Trịnh Diễm chưa bao giờ thấy họ hàng thân thích nào khác xuất hiện.

Gia tộc thì tạm thời không nói, thân thích cũng chẳng mấy nhà, cái chính là, dòng dõi không cao – đây cũng là chỗ yếu điểm nhất của Trịnh Tĩnh Nghiệp, thường bị các nhà làm quan lôi ra nói nhiều nhất.

Đúng là đường dài đằng đẵng, chẳng thấy ánh dương!

Ghét nhất là tuổi nàng, còn quá nhỏ, dù cho có cách cũng chẳng làm được gì. Tuy người xưa còn trẻ đã bắt đầu quản gia lập nghiệp, nhưng không phải lúc bảy tuổi, hẵng còn là một cô bé con. Thời buổi này cũng chẳng phải chế độ mẫu hệ, dù xã hội có thoải mái thế nào đi chăng nữa, thì cũng không có chuyện nàng nói một câu thì cả nhà liền rầm rắp nghe theo – dấu cha có cung chiều bao nhiêu cũng vô dụng.

Bây giờ nhiệm vụ hàng đầu của Trịnh Diễm là bình an trưởng thành, mong sao trước khi nàng trở thành một người có tư cách lên tiếng, gia đình mình không gây ra sai lầm gì không thể挽回.

A di phò phò.

Nghĩ nhiều cũng vô ích, bây giờ nàng cần tiếp tục sống một cuộc đời vô tâm vô phế, bộ dạng mà chau mặt ủ sê chẳng ai ưa. Nếu như ai gặp cũng ghét, thì những tính toán sau này của nàng coi như chưa gì đã thất bại một nửa.

“Thất nương, Thất nương. Có tin vui rồi.” Người hầu của Đỗ thị cười khanh khách đi tới chúc mừng Trịnh Diễm, “Tam nương đã có thai, Thất nương sắp làm cô rồi. Phu nhân bảo ta tới mời Thất nương đến cùng trò chuyện.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp và Đỗ thị có năm trai hai gái, sắp xếp từ trên xuống thì Trịnh Diễm là bé nhất, theo thứ tự trong nhà, nàng đứng thứ bảy, gọi là Thất nương. Người chị duy nhất là Trịnh Du, ở thứ tư, tức Tứ nương, còn lại đều là anh trai, lần lượt gọi từ Đại lang đến Lục lang.

Về xung hô, Trịnh Diễm chỉ có thể cảm thấy thật may mắn khi cha nàng không mang họ Võ, mẹ nàng trước khi xuất giá cũng là con cả trong gia đình. Đỗ Đại nương nghe hay hơn Đỗ Thập nương, mà cha nàng cũng là con trai độc nhất của ông nội, khi trẻ cũng từng là ‘Đại lang’ suốt bao nhiêu năm.

(Ý bảo, nếu Trịnh tướng mang họ Võ, thì thân con cả, gọi là Võ Đại lang – trùng tên với người anh của Võ Tòng - trong truyện '108 anh hùng Lương Sơn Bạc', người lùn, xấu xí, bán bánh bao ngoài chợ. Còn Đỗ Thập nương là tên một kĩ nữ tài hoa, chung tình, chỉ tiếc trao làm tình yêu cho Lý Trác, mệnh bạc).

Có trai có gái, còn có cháu, Trịnh Tĩnh Nghiệp lên tới hàm Tể tướng, nên đầy tớ trong nhà gọi ông và Đỗ Thị càng thêm tôn kính. Đỗ thị lại còn là Hình quốc phu nhân được vua ban cho, gia nô càng tôn trọng gọi một tiếng ‘Phu nhân’.

À, nói thêm, năm anh trai của Trịnh Diễm lần lượt có các tên Tú, Kì, Sâm, Uyển, Thụy, ba người anh đầu đã lập gia đình, ba chị dâu trong nhà lần lượt cũng được gọi theo thứ tự của chồng mình, là Đại nương, Nhị nương, Tam nương, mọi người ở nhà mẹ đẻ đứng hàng thứ mấy thì nay trong phủ không dùng nữa, thật ra, về phòng đóng cửa cũng gọi ít dần, chỉ khi về nhà mẹ đẻ mới nghe lại tên gọi ngày xưa thôi.

Bà ta nhắc đến Tam nương, tức là nói đến vợ của tam ca Trịnh Sâm, Triệu thị.

Ái chà, đúng một gia đình đông con nhiều cháu!

Đừng nói Đỗ thị sinh đến năm nam hay nữ, ba cô con dâu cũng chẳng kém cạnh gì.

Trưởng nam Trịnh Tú cùng vợ là Phương thị sinh ra ba người con trai, gọi tên Đức Hưng, Đức An, Đức Khiêm. Trịnh Tú là anh cả, Trịnh Diễm là em út, hai người kém nhau hai mươi lăm tuổi, người con đầu của Trịnh Tú

là Đức Hưng năm nay 12 tuổi, còn lớn hơn cả cô út của mình. Ngay cả Đức An, năm nay cũng đã tròn 10 tuổi.

Con thứ Trịnh Kỳ lớn hơn cô em út hai mươi tuổi, nhỏ hơn anh cả năm tuổi, nhưng sinh nhiều hơn. Anh cùng vợ là Quan thị sinh được bốn người con trai là Đức Bình, Đức Lương, Đức Kiệm, Đức Phương.

Con trai thứ ba Trịnh Sâm hơn Trịnh Diễm mươi bảy tuổi, kết hôn với Triệu thị được bốn năm, đây là lần thứ hai mang thai, con cả của hai người tên là Đức Cung, năm ngoái vừa thôi nôi tròn một tuổi.

Đại gia tộc thích con đàn cháu đồng, hưng thịnh, sống chung một nhà, đây cũng một tập tục của xã hội nông canh ngày xưa.

Đỗ thị năm nay đã 50 tuổi, vợ sang nhờ chồng, con cháu dưới gối, thật hạnh phúc.

Bà là đương gia chủ mẫu, đương nhiên phủ đệ ở trung tâm, sân trong cũng rộng hơn người khác. Khi Trịnh Diễm đến, bà đang nói chuyện phiếm với ba cô con dâu. Mang thai là Triệu thị, nhưng người chúc mừng quá nửa lại hướng về Đỗ phu nhân.

Đỗ thị nói: “Sinh con đẻ cháu lúc nào cũng là chuyện vui, có điều đừng quá náo nhiệt, tránh cho có người bàn tán, còn phải có người đi báo cho nhà bên thông gia nữa.

Gia tướng không phải một ngày là lên hương, tuy rằng con đường làm quan của Trịnh tướng đại nhân thuận lợi, nhưng cũng phải bước từng bước, càng không chỉ nhờ may mắn, nếu không thì ông đã trở thành một ‘Hanh thần’ (*vị quan hạnh phúc*) chứ không phải là ‘Quyền gian’ (*vừa gian vừa có quyền*). Người trong nhà cũng từng bước khấm khá, hôn sự cũng là người sau hơn kẻ trước.

Cái này không phải nói Phương thị có xuất thân thấp mà vì gia thế của em dâu quá chói lóa. Trịnh Tĩnh Nghiệp không phải là người chịu thiệt,

đương nhiên không bạc đãi con mình, thông gia kết thân cũng đều là những chọn lựa tốt nhất có thể khi ấy.

Mười lăm năm trước, Trịnh tướng là trưởng một quận, còn là nơi đât đai màu mỡ nhất, từ đó có thể thấy ông có bao nhiêu cơ hội làm quan. Khi ấy, chọn cho con cả mình một cô vợ, đương nhiên cũng không thể thua kém. Phương thị cũng xuất thân con nhà làm quan, giàu có, tuy cha của chị là Phương Duyên Linh sau khi làm quan không lâu đã nghỉ hưu, nhưng bốn anh, hai người em trai đều làm quan lục, thất phẩm.

Vậy cũng coi như là một gia tộc không tệ rồi.

Địa vị của phụ thân hai cô em dâu thì càng dữ dội.

Khi Phương thị vào cửa năm năm sau, con trai thứ hai của Đỗ Thị đã kết thông gia với một gia đình có địa vị cao, lấy con gái của Trữ viễn hầu Quan Chính Ngạn.

Người đang có thai bây giờ là Triệu thị càng khó ngờ hơn cả, là gia tộc ‘mấy đời làm quan’, đã qua hai triều vua, hiện là triều thứ ba, gia đình của chị là *nhân hiệu* nổi tiếng cả nước, á, *nhàm*, là ‘thế gia’ nổi danh toàn quốc mới đúng. Đoán chừng, gia tộc Triệu thị đã thịnh vượng hơn bốn trăm năm nay.

Đừng thấy Trịnh Tĩnh Nghiệp làm Tể tướng, có thể cho con trai cưới con gái của gia tộc như thế, tuy không phải chính tông, nhưng cũng xem là trèo cao rồi. Lấy chồng rời khỏi nhà, so ra, Trịnh gia mới đúng là nhà giàu xổi.

Đỗ thị là vợ Tể tướng, nhất phẩm phu nhân, cũng tôn trọng ba người con dâu. May mà con gái nhà quan được giáo dục tốt, Triệu thị cũng không dám kiêu căng tự đại ở nhà chồng, nhưng tuy rằng được dạy dỗ từ bé đi chang nữa, cũng sẽ khác so với nhà mẹ mình, quan hệ với mẹ chồng, chị dâu, em chồng không thân thiết lắm – âu cũng là khó tránh khỏi.

Như việc cố ý nhắc tới chuyện nhà thông gia, Đỗ thị cũng là vô ý thức nói mà thôi.

Trước khi Trịnh Diễm bước vào có lẽ là đã có người thông báo, chờ khi nàng bước qua cửa, trong phòng mọi người không nói gì thêm, Đỗ thị ngoắc tay vẫy con gái: “Thất nương qua ngồi ở đây.” Đỗ thị ngồi một mình trên chiếc sập nhỏ, nhóm các cô con dâu ngồi ở sập dưới theo thứ tự, Trịnh Diễm theo thói quen chạy tới ngồi đồi diện với Đỗ thị, “Mẹ ơi, con vừa có thêm cháu à?”

Đỗ thị cười nói: “Mau chào chị dâu con đi,” rồi chỉ qua Triệu thị “Sao còn chưa chúc mừng Tam nương?”

Ba cô con dâu nhà Trịnh gia đều rất có dáng ‘hiền thê’, điều này nghĩa là nhìn qua liền cảm thấy đã được giáo dục rất tốt. Thật ra cũng đúng, ánh mắt bờ mi đều vô cùng hiền lành. Nhưng nếu so ra, Trịnh Diễm thấy người mẹ kiếp này của nàng, Đỗ thị, trong mắt bà còn chứa cả sự dũng cảm nữa.

Phương thị lớn hơn Trịnh Tú một tuổi, chẳng bao lâu con trai có thể được cái *Ấm quan* (*ý bảo nhò cha, ông có công mà có*), vậy nên hai năm nay đều cố gắng cẩn trọng, quần áo ít hoa văn, trang sức không dùng nhiều. Gia tộc của chị tuy không nổi tiếng cả nước, nhưng cũng là đứng nhất một quận, con nhà đàng hoàng, càng không thể hiện trước mặt Triệu thị.

Thật ra xuất thân của Quan thị không thấp, trong ba chị em dâu là người hoạt bát nhất. Gộp lời Phương thị và Triệu thị vào cũng không nói nhiều bằng chị, chị nói nhiều như vậy nhưng không làm người khác chán ghét, cũng nhở giọng nói đã góp phần không nhỏ.

Triệu thị trẻ tuổi nhất, chưa lộ bụng, mặc một bộ màu thiên thanh, bên trên thêu chìm, trông thật lộng lẫy.

Thấy con gái và con dâu trò chuyện một hồi, Đỗ thị ôm con than nhẹ: “Tiếc là Tú nương không ở nhà.” Trịnh Du đã lấy chồng, không thể vì một ‘chuyện nhỏ’ như chị dâu có thai mà bảo chị quay về, mặc dù là nhà của gian thần Tể tướng thì cũng không thể kiêu căng vậy được, huống chi Trịnh

gia sẽ tuyệt đối không thừa nhận gia đình gian tướng mình vừa hống hách vừa càn quấy.

Lại bảo: “Chút nữa cha và các anh con về, có khi Tam lang mừng đến bay thẳng lên trời luôn đấy chứ.”

Phụ nữ trong nhà nói chuyện với nhau, vì ngại Trịnh Diễm còn nhỏ, cũng không chọc ghẹo Triệu thị như bình thường, đê tài rất đúng mực.

Mọi người xem đi, có ai cảm thấy nhà này có ngày sụp đổ được không?

Vậy chi bằng ta nhìn cảnh khác?

Lấy tư cách là tể tướng của một quốc gia, Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng không chỉ có một mình, nếu thật vậy, khỏi chờ đến khi Trịnh Diễm nghĩ ra cách gì thì đã bị bãi chức, bắt sạch cả nhà rồi. Từ khi cha nàng phát triển chế độ quan lại của triều Đại Khích đến nay, có năm vị tể tướng, có điều Trịnh tướng hung hăn hơn, khiến người chẳng ưa nhưng Hoàng thượng không ghét thôi.

Được Hoàng thượng yêu thích, có năng lực, lại hung hăng càn quấy, Trịnh Tĩnh Nghiệp rất bận rộn.

Sáng dậy năm giờ, tối khuya mới ngủ, ngày chưa sáng đã lên chầu, ăn tại nơi làm, đến khi nhá nhem tối mới trở về. Trở về còn không được yên an, trước cửa nhà gian thần luôn có một đồng quan viên đến tặng quà, xin gấp, mách lẻo, nịnh bợ, báo công... đều có đủ.

Có năm tướng, Trịnh tướng nhận chức cũng năm năm, nhưng huân quý, thế gia, tôn thất chục chò trên triều, ông không thể quá buông lỏng - địa vị chưa đủ vững chắc.

Không phải Trịnh tướng vô năng, ông nhận chức Tể tướng khi vừa bốn mươi lăm tuổi, bốn mươi lăm tuổi – thường ủy, gọi ‘tuổi trẻ tài cao’ là hoàn toàn xứng đáng. Ban đầu khi mới nhận chức Tể tướng đã gấp phải cục diện hỗn loạn do người tiền nhiệm trước để lại, lại còn thêm một vị Hoàng thượng đã đăng cơ hai mươi bảy năm, năm nay gần sáu mươi, nhưng rất sủng ái Miêu quý phi vừa tiến cung, trái phải có một đám đồng nghiệp đang nhìn chòng chọc vào tướng vị của mình, *ai da*, lại còn nhóm các hoàng tử bắt đầu *rục rịch* khắp nơi, dưới có trăm công nghìn việc, ông có thể đứng vững như thế, để người ta phải mắng chửi, khả năng không giống người bình thường.

Cần phải biết Trịnh Tĩnh Nghiệp không phải xuất thân con nhà quan, cũng không phải con nhà cao quý, không có chống lưng, đến được đây, thật sự không hề dễ dàng!

Trong phòng Trịnh tướng, có vài vị gian đảng ‘đúng tiêu chuẩn’ đang bàn bạc mưu đồ cùng gian tướng, định *siết nịnh hại trung lương*.

Áy thế mà hoàn toàn khác biệt so với trong tướng tượng, Trịnh tướng có vẻ ngoài rất đường hoàng, còn có chút tiên khí. Nay đã năm mươi, nhưng tác phong vẫn nhanh nhẹn như trước, mày gọn mắt dài, mũi cao râu mảnh, khéo môi cười mỉm không ngả ngón, dựa ra sau, hỏi: “Có chuyện gì?”

Gian đảng Giáp (*kháng nghị, dù gì ta cũng là Lại bộ thị lang, sao cô lại gọi bằng cái biệt danh như vậy hả?*) cười lạnh: “Viên Mạn Đạo đang bất bình vì chuyện của Phó Hàm Chương đấy.”

Gian đảng Ât: (*giơ tay, ta là Trung thư xá nhân, địa vị rất quan trọng à nhá*): “Thánh nhân ghét nhất có kẻ sinh sự, lão ta làm vậy là muôn tìm cái chết sao?”

Gian đảng Bính là một kẻ thận trọng, thân là Ngự sử nên cũng suy nghĩ cẩn thận hơn: ”Lần này Phó Hàm Chương giải quyết vấn đề biên giới, nếu không phải do thủ hạ của hắn ta nóng nảy mà phạm sai, để chúng ta tấu lên thì cũng chẳng đến mức như hiện tại. Nhưng quả thật Phó Hàm Chương

có công, nếu khiến dư luận không vừa lòng sẽ khó xử lí. Vả lại Viên Mạn Đạo có tiếng là thanh liêm, lại còn xem thường cái chết, người này tuy đáng ghét, nhưng chưa có ai nói ông ta không công bằng.”

Gian đảng Tiêu đầu mục: “*Giời~ cũng là kẻ đạo đức giả mà thôi,*” sau đó thần bí kể lại, “*Nếu ông ta quả thật là một quân tử giữ lễ như thế, sao có thằng con ăn chơi trác táng vậy được.*”

Viên Mạn Đạo đúng là một người chính trực thanh lưu, tuy không phải là nhà làm quan, nhưng luận về phẩm chất thì khôi người sùng bái. Nghe đâu người này rất hiếu thảo với cha mẹ, cha qua đời thì đau khổ, bỏ lề nạp thái (*mang sinh lễ tới dạm hỏi*), một mình phụng dưỡng mẹ già, tuy cuộc sống vất vả nhưng hết lòng giúp đỡ bạn bè, thế nên ba mươi tuổi vẫn chưa có vợ.

May mà nhờ nhân phẩm tốt, cũng bởi nhân phẩm tốt, lại còn rất đẹp trai nên được làm rể của một vị giữ chức trong quận, vẫn sống thanh bần như trước. Phẩm chất của người này rất tốt, tiếng lành đồn xa, được Hoàng đế còn trẻ khi đang muôn đốc lòng xây dựng đất nước triệu về làm quan. Nhận bỗng lộc thì tiếp tục làm việc tốt, nhờ có vợ chăm lo việc nhà, trong nhà không đến mức giống Lữ tú tài trong ‘Võ lâm ngoại truyện’, mình bị đói mà lại đem cơm bối thí cho ăn mày.

Người như thế, trong mắt mọi người chính là người tốt. Nếu như bọn họ tiếp tục như thế trong vài chục năm nữa, có lẽ sẽ thành một thế gia mới. Nhà làm quan ấy mà, rất coi trọng thanh danh.

Thế mà ông ta lại có một đứa con rất ngỗ nghịch, có lẽ Viên Mạn Đạo lấy hết tất cả sự ủn trọng của Viên gia dùng hết rồi, cho nên Viên Thủ Thành, con trai độc nhất của Viên Mạn Đạo thiện lương, tài hoa hơn người nhưng cũng là kẻ khiến người khác căm hận. Trêu chọc đùa giỡn ni cô, khiêu khích chòng ghẹo ca kĩ, đánh nhau với lưu manh, cãi nhau với gian thần.

Vị Thủ Thành công tử này còn là một anh chàng đẹp trai, mặt mày sáng sủa khiến người ta có cảm tình, làm việc cũng có chừng mực, mọi

người lại nể mặt cha anh ta, nên cũng không so đo nhiều. Dù sao, người trẻ tuổi gặp chuyện bất bình, là biểu tượng của việc có tinh thần chính nghĩa, nhưng nếu có một người cha nổi danh nghiêm chỉnh đoan chính như vậy thì cứ ở đó mà ăn khô.

Trước đó hai ngày, trên đường đi, thấy có gã đang đùa giỡn con gái nhà lành, liền xắn tay áo đến đánh một đấm năm kẽ tay sai tới mức về nhà, má nhận không ra.

Gian đảng tiểu đầu mục Đại Lý tự khanh muốn nhắc tới chuyện này, những án kiện như thế này thường không cần ông ta quản đến, nhưng lấy tư cách là quan tư pháp, những tin tức về các vụ thế này thì khá nhanh. Bây giờ không phải là lúc phân tích, không nói tới chuyện trêu đùa gái nhà lành có sai hay không, nhưng đánh người thì chắc chắn không đúng. Thấy không vừa mắt liền giơ tay động chân, vương pháp để làm gì? Sao không gọi 110 thông báo?

Gió này không thể không nỗi! Thằng nhóc này thật ngông cuồng, dù có lý, nhưng không tuân thủ pháp luật... phá hỏng thanh danh cha anh ta!

Xem nào, phải mang chuyện này ra ngoài đâm chọc, khiến lão Viên đau lòng về con trai mình mới được!

Cuối cùng thủ lĩnh gian đảng lên tiếng tổng kết: “Kẻ làm cha mẹ lúc nào cũng đau lòng vì con cái! Bây giờ các ông về nhà trông con đi, đừng để nó ra ngoài học theo cái xấu. Ta cũng đi giáo huấn mấy đứa khuyết tử ở nhà đây.”

Mọi người đều ngầm hiểu ý, cả đám về nhà lấy chuyện Viên công tử ra luyện tập vậy. Khi rời đi còn tranh thủ nịnh bợ, nào là công tử quý phu tuấn tú lịch sự, gia giáo rất tốt, đâu có như tên phá gia chi tử nhà họ Viên kia, nào là ngài quá là một người cha hiền hậu, chắc chắn lệnh công tử sẽ không phụ với kì vọng của ngài... Sau đó cố gắng thể hiện chỗ ‘tốt đẹp’ nhất của mình trước thủ lĩnh gian đảng một hồi rồi mới hoan hỉ ra về.

Thật đúng là một bức tranh điển hình về sự tụ tập của gian đảng (*Rõ ràng bị ảnh hưởng từ cảnh vui vẻ náo nhiệt ban nãy!*)

Trịnh Tĩnh Nghiệp khách sáo đứng dậy, tiễn mọi người ra tận cửa:
“Thứ cho ta phải làm sốt sắng cho xong, không tiễn xa được.”

Các vị gian đảng rất thức thời: “Không dám, không dám.”

Có đám đàn em, làm đại ca thì còn cần gì tự mình nhúng tay? Trịnh Tĩnh Nghiệp, mân mê hàm râu, đi tìm vợ kiêm con ăn tối.

3. KHÁCH ĐẾN NHÀ

[Nguyên]

BÍ MẬT TO LỚN CỦA TRỊNH TUỐNG (PHẦN MỘT)

Cha nàng tới, trên mặt còn mang nụ cười yêu thương quen thuộc, Trịnh Diễm cảm thấy có gì đó không phải.

Nhin đi nhin đi, phong độ nhu vay, kiieu cách den the, ro rang la 'hang chuan chat luong cao'! Sao lai la gian than trong miệng moi nguoi chur? Cui dau, nhin nhin ngoc boi Duong Chi minh deo ben hong, laky vat the nay cho con gái bay tuoi deo choi, cuoc song sung tuc nhu vay la duoc ong cung cap cho. Ngay ca tu cách oan trach cung khong co.

Gian than dep trai Trịnh Tĩnh Nghiệp bây giờ không giả bộ bí hiểm như trong thư phòng nua, mỉm cười hỏi Đỗ thị: “Vợ Tam lang mang thai rồi sao? Đã thông báo với bên sui gia chưa?”

Trịnh gia căn cơ còn nồng, không có nhiều quy tắc phiền phức như nhà các gia thế kéo dài mấy trăm năm, nhưng giữa bố chồng và con dâu cũng rất được coi trọng như đại phòng, ba chị em dâu Phương thị cũng theo thứ tự. Mà Trịnh Tĩnh Nghiệp gian thì gian, nhưng là một người đàn ông rất chăm lo cho gia đình, hễ ở nhà thì ăn cơm với vợ con.

Anh em Trịnh Tú đã cưới vợ, làm phiền vợ chồng người ta cũng không hay. Cho nên, khi Trịnh Tĩnh Nghiệp xuất hiện bên mâm cơm, thì ba cô con dâu cũng mắt tăm mắt tích, ba anh con trai Trịnh Tú đã thành thân, ăn cơm với vợ con trong tiếu viện riêng của mình .

Mâm cơm này có vợ chồng Trịnh Tĩnh Nghiệp, hai cậu con trai chưa cưới và cô con gái cưng, năm người cùng ăn.

Ứ thì, lấy tư cách là một gian tướng, cuộc sống gia đình của Trịnh Tĩnh Nghiệp lại khá đơn giản.

Đỗ thị cùng các con đứng dậy đón chồng, nói ‘ông vát vả rồi’, trả lời những câu ông hỏi, rồi cùng ngồi xuống. May cô con dâu tránh đi, còn các anh con trai mang cháu đến thỉnh an Trịnh Tĩnh Nghiệp, báo cáo công việc.

Trịnh Tĩnh Nghiệp ngày giải quyết trăm công nghìn việc, nhưng lại không hề xem nhẹ việc giáo dục con cái, dặn dò lần lượt mấy câu. May mà trí nhớ ông vẫn còn tốt, Trịnh Đức Hưng đọc sách đến đâu, hôm qua là ngày đầu tiên Trịnh Đức An viết thơ, nha môn chồ Trịnh Sâm đã xảy ra việc gì... Hỏi từng chuyện, từng chuyện một xong mới để các con về phòng, tìm vợ ăn cơm.

Thời này đều chia thức ăn dựa vào địa vị và tài sản gia đình, mỗi người một mâm, xa hoa, và cũng rất hủ bại. Trịnh Gia không có quy tắc *cấm nói chuyện trong bữa cơm*, điều này khiến ba cô con dâu phản đối hồi lâu, phải mất hơn nửa năm, mới có thể áp dụng được quy tắc này cho gia đình mình.

Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng biết quy tắc của các ‘thế gia’ khác, mãi đến mấy năm sau khi lên chức tể tướng, ông vẫn không sửa lại quy định trong nhà mình. Ông cho rằng, nhà là nơi người ta thả lỏng nhất, không cần phải câu nệ những chuyện nhỏ nhặt, gò bó như thế, miễn khi nói chuyện, không phun cơm vào mặt nhau là được rồi, tính ra thì cũng có yêu cầu một chút về cách ăn. Hơn nữa, trò chuyện bên mâm cơm, không phải là một phần của gia đình sao?

Một đội tù nữ ăn mặc xinh đẹp đi tới, lần lượt đứng sau các vị chủ nhân, hầu cơm.

Trịnh Diễm nghe mẹ nói: “Đã cho người đến Triệu gia rồi, nhà họ thật coi trọng quy tắc, trước sai người mang thiếp qua, quay lại thì cũng phải đến mai.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp bảo: “Việc này bà cần thận một chút là được,” đối với chuyện con cháu đầy nhà, trong lòng gian tướng rất đặc ý, nghĩ đến chuyện khác, “Hai tháng nữa Thát nương tròn bảy tuổi rồi,” cười tưng tưng nhìn vẻ trông đợi của con gái khi nghe thấy câu nói của mình, “Cũng lớn rồi, ngoài đọc sách cùng các cháu thì cũng nên học thêm một chút đi.”

Đỗ thị nói: “Ta cũng nói như vậy, cho con đi học thêm một chút,” trầm ngâm một hồi. “Phải sớm dạy thôi, tại ta mà làm lỡ chuyện Tú nương, cứ nghĩ là thấy tiếc.”

Trịnh Diêm đau khổ nghĩ, không phải dạy nàng các kiểu cày cấy lối thời của con vợ cả đây chứ, bây giờ nàng có cần phải làm những việc ấy đâu.

Đã nói lúc này nam nữ đại phòng không nghiêm, lại là người nhà mình, tuổi còn nhỏ, Trịnh Diêm đọc sách thì học cùng mấy đứa cháu trai. Bây giờ bắt đầu phân biệt đối xử rồi sao?

Trịnh Tĩnh Nghiệp buồn cười nhìn vẻ mặt chán nản của con gái, hókhan một tiếng: “Cũng đừng ép con gái,” bé con ngạc nhiên, mắt sáng rõ, Trịnh Tĩnh Nghiệp thấy vậy rất hài lòng, “Đọc sách, vẽ tranh, cưỡi ngựa thì học chung với bọn Tú lang, nữ công các thứ xếp riêng là được.”

Trịnh Diêm: ... *Cha cũng tiến bộ quá đi chứ?*

Ngũ lang Trịnh Uyển vừa tròn mười bảy, bình thường mặt như thoa phấn, nói xen vào: “Sao phải vội thế ạ? Đợi Tam nương có thời gian thì để Tam nương dạy là được rồi.”

Cậu nói thế cũng là có nguyên do, khi Tú nương Trịnh Du xuất giá, được các cô chị dâu dốc lòng dốc sức dạy dỗ. Trịnh Tĩnh Nghiệp có năng lực, Đỗ thị chăm việc nhà, nhưng vẫn chỉ một câu: căn cơ còn thấp. Hôn nhân thời ấy, là coi trọng dòng họ đối phương, nếu Trịnh Tĩnh Nghiệp không có tiếng hiếu thuận, là học trò của ‘Danh sĩ trong nước’ Quý Phồn, trong nhà hòa thuận vui vẻ, dù chức quan của ông có cao đến đâu thì thế gia cũng chẳng gả con gái họ sang, dù là con gái của vợ lẽ cũng không.

Hôn nhân của con gái, Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng không hề qua loa, tìm một nhà tốt cho con, tiêu chuẩn của ‘nhà tốt’, tốt nhất vẫn nên là nhà làm quan. Trịnh Du là con gái ông, đương nhiên phải càng cao. Nhưng Trịnh gia giáo không đủ, may mà có một Tam nương Triệu thị con nhà gia thế, tạm thời xui xẻo *được* lôi vào.

Từ những tác dụng sau đó, hiệu quả không tồi, chí ít đã có đủ các lễ nghi bên ngoài, nhưng hoàn cảnh sống khác nhau nên giá trị quan cũng khác, cũng không phải một người như Triệu thị là có thể giải quyết được.

Đầu năm nay, thế gia còn nhiều hơn cả hoàng thất. Triệu gia đã có đến người thứ ba làm quan trong triều, triều đình hiện nay mới bắt đầu được khoảng tám mươi mấy năm, thế gia lại ghét giáo tập cung đình, kể cả lễ nghi quốc triều, nhưng đây đều do thế gia tuân mệnh lập ra chứ đâu.

Đối với con trai, Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng hơi thiên vị, giọng nói cũng không dịu dàng tựa vắt ra nước như với con gái, vẻ mặt nghiêm túc: “Cha còn muốn chọn một nhà tốt cho con nữa đây, mấy ngày này nè nếp một chút đi.”

Khác với con cả, con thứ, kể cả con trai thứ ba khi bé đã đi theo vợ chồng Trịnh thị từ lúc chưa giàu có, ăn khổ ném cay, Tứ nương thuở nhỏ cũng từng trải qua, đám ba đứa Ngũ lang từ Trịnh Uyển trở xuống, đã được ăn sung mặc sướng từ lúc mới sinh, Trịnh Diễm coi như là bé ngoan, biết tự hạn chế, còn Trịnh Uyển, Trịnh Thụy thì có hơi, *khu khu*, thói quần áo lụa là.

Trịnh Uyển thấy cha không vui, ngoan ngoãn dạ vâng, chẳng dám cãi lại.

Ăn cơm xong, đương nhiên Trịnh Tĩnh Nghiệp sẽ không lấy việc hệ trọng trong triều, kế hoạch với gian đảng ra để bàn bạc với vợ con. Cho các

con về phòng, còn dặn đi dặn lại Trịnh Diễm và Trịnh Thụy: “Đừng ngủ ngay, đi lại trong sân một chút.”

Trịnh Thụy là con trai út, không sợ cha lăm: “Cha nói cả ngày suốt, còn dài dòng hơn mẹ nữa.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp không suy nghĩ, đập một phát lên ót cậu nhóc: “Còn không mau đi ngay! Nói hươu nói vượn làm hư Thất nương.”

Nói xong, tiếp tục dông dài với Trịnh Diễm: “Tôi đi ngủ sớm, đừng ăn trái cây nghe chưa.”

Trịnh Diễm gật gật đầu, Trịnh Tĩnh Nghiệp thấy con gái ít nói hơn bình thường nhiều, tưởng rằng con gái bị bắt học nên không vui. Cuối cùng chỉ là trẻ con, thường ngày khéo léo đến đâu, gặp chuyện vẫn không che dấu được tâm tư. Chỉ cười cho qua, dù sao sau này con gái sẽ hiểu, đều vì tốt cho nó cả, người làm cha như ông, không thể để con gái mình chịu ủy khuất.

Xoay người, sóng vai với vợ trở về phòng!

Trịnh Diễm bước chân nặng nề về lại viện mình, tính về ngoại hình lẫn tuổi tác các loại, sự ‘nặng nề’ này... trong mắt mọi người chỉ tưởi gây cười mà thôi.

Trịnh Diễm đang rất sầu muộn.

Nghe kẻ biên giới không an ninh, nhiều lưu dân tới, đương nhiên đều không có hộ khẩu, nhưng nếu đến quan phủ đăng ký, thì sẽ nhập hộ khẩu như dân, thế thì biên giới càng không an ninh, thật muốn xóa hết hi vọng này của nhân sĩ. Nếu cha đối xử với nàng không tốt, tệ bạc với mẹ nàng, anh chị em không hòa thuận, các chị dâu xảo quyết, nếu... thì nàng có thể quyết tâm nghĩ cha mình ‘vì chuẩn bị cho bản thân mà trọng gia nghiệp chọn dâu rể.’

Đáng tiếc là, hoàn toàn không phải vậy.

Là một người cha người cao chức trọng mà ra oai trước con gái, chị dâu không làm khó em chồng, anh chị em luôn trò chuyện thân thiết với nhau.

Trịnh Tĩnh Nghiệp còn gây bất ngờ cho con gái ở chỗ: một gian thần như ông lại là một người kiên trì ủng hộ một vợ một chồng, chẳng những một vợ một chồng, mà còn không nạp thiếp, chẳng thu tì, là một người chồng vô cùng mẫu mực đến không thể mẫu mực hơn. Khiến Trịnh Diễm lo lắng không yên, chuẩn bị, bắt chước những mưu kế trach đấu trong đại gia tộc mà mình chưa bao giờ áp dụng, luôn tìm cách lấy lòng để có thể chung sống tự nhiên nhất với với cha mẹ mình.

Cái gọi *chung sống tự nhiên*, chính là muốn khóc thì khóc, nháo liền nháo, thi thoảng còn cố tình gây sự, có gì nói đó, không vui thì liếc cha mình một cái - mà đây là việc mà chín mươi chín phẩy chín phần trăm người bình thường không dám làm.

Gặp chuyện này nếu mình quay lưng bỏ đi (chưa nghĩ tới có chạy được hay không) thì thật lạnh lùng vô tình, Trịnh Diễm không làm được, đành tình nguyện theo sau người cha gian thần của mình mà thôi.

Bây giờ mong muốn duy nhất là, cha nàng tuy ‘Gian’ nhưng không ‘Ác’.

“Hôm nay nhận được thư của Cố huynh, huynh ấy muốn lên kinh, năm xưa đèn sách đã được huynh ấy chăm sóc rất nhiều, ta muốn mời huynh ấy đến nhà chúng ta.” – Trịnh Tịnh Nghiệp trịnh trọng báo tin cho vợ.

Cô Ích Thuần là sư huynh đồng môn của Trịnh Tịnh Nghiệp, đều là học trò của Quý Phồn. Gia cảnh không như Trịnh Tịnh Nghiệp, Cố Ích Thuần xuất thân từ một đại gia tộc, đáng tiếc lại là con vợ lẽ trong *bàng chi* (*không phải bản tộc*), nếu không hẳn sẽ có chút thành tựu.

Mặc dù vậy, cuộc sống của ông vẫn dễ chịu hơn Trịnh Tĩnh Nghiệp rất nhiều, Trịnh Tĩnh Nghiệp năm đó đã được ông chiếu cố giúp đỡ cho.

Cố Ích Thuần dáng vẻ mạnh mẽ, thiên phú cao, là người có một ít *chuỗi nghĩa công sản* trong một đại gia tộc mình, tuy là con vợ lẽ nhưng cũng khá được ưu đãi, chiếu cố Trịnh Tĩnh Nghiệp chẳng qua cũng chỉ tiện tay mà làm. Trịnh Tĩnh Nghiệp lại nhớ kĩ thân tình này, mãi không quên, quan tâm Cố Ích Thuần hơn hẳn những người khác.

Trịnh Tĩnh Nghiệp cắn nhẫn không dứt: “Cũng không biết huynh ấy nghĩ gì, nhất định không chịu lấy vợ, năm đó... khụ... cho dù không cưới vợ, giữ tì nạp thiếp cũng xong đi, ít có thể lưu lại huyết mạch. Đến giờ rồi mà không có máu mủ phụng dưỡng, cũng không biết đám cháu kia chăm sóc huynh ấy tốt không nữa.”

Đỗ thị nói: “Dù sao ông cũng không thể quản hết mọi chuyện, chi bằng... lần này chúng ta cứ tặng cho huynh ấy hai thị nữ đi?” Tuy đã lớn tuổi, Đỗ thị vẫn được Trịnh Tĩnh Nghiệp nắm tay, thong thả bước từng bước.

“Bà nghĩ ta chưa làm sao? Huynh ấy không chịu.”

Đỗ thị tâm tư nhạy bén, Cố Ích Thuần được xem là một danh sĩ, không bằng đưa một người con của mình tới nhận ông là thầy, có thể nâng cao giá trị của con, trước mắt cũng có người phụng dưỡng Cố Ích Thuần. Chỉ sợ con mình không biết chăm sóc người khác, mấy đứa trong nhà, phải đưa đứa nào thông minh mới được.

Nói ra ý này, lại tiếp: “Đại gia tộc như bọn họ, ông còn không biết sao? Cứng nhắc chết được, lang quân Cố gia không chịu ra làm quan, với sản nghiệp trong nhà thì coi như cũng đủ sống, chỉ sợ sinh hoạt sơ sài. Mấy năm nay nhắc đến chuyện này huynh ấy liền ngăn lại. Qua rồi thì thôi, bây giờ tóc ông và ta cũng đã bạc, huynh ấy còn lớn hơn chúng ta mấy tuổi, không thể so với năm đó, không có người phụng dưỡng thì không được.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp vui vẻ: “Ý hay.”

Hai người còn bàn với nhau một hồi sẽ nghênh đón thế nào, an bài ra sao, chuẩn bị lễ bái sư sao cho tốt, cho dù Cố Ích Thuần bị người ngoài xem là một cuồng sĩ, có thể sẽ không nhận con cái Trịnh gia làm học trò, nhưng lấy thân phận *bác - cháu*, vợ chồng Trịnh thị cũng bằng lòng.

“Quý tiên sinh cũng định đến.” Trịnh Tĩnh Nghiệp lạnh lùng nói, “Chỉ sợ sẽ không đến chỗ chúng ta, nhưng lễ nghĩa phải có. Ta đi đón ông ấy, sắp xếp ổn thỏa rồi sẽ trở về đưa bà và các con đi gặp Cố huynh.”

Đỗ thị nhéch miệng: “Ù.”

Quý Phòn cũng là *cao sĩ* đương thời, khinh thường chuyện *chê nghèo yêu giàu*, nhưng bảo lão chiêu cố một mình Trịnh Tĩnh Nghiệp thì không làm được. Càng có tiếng tăm, người hâm mộ đến càng nhiều, sao có thể chiêu cố cho tất cả mọi người? Với Quý Phòn mà nói, ánh mắt của Trịnh Tĩnh Nghiệp luôn làm lão cảm thấy không thoải mái, thành ra không thân thiết với cậu học trò nghèo này lắm, thậm chí có lời trách mắng. Nhưng Trịnh Tĩnh Nghiệp chịu gian khổ, học hành chẳng tệ, lễ độ với người ngoài, Quý Phòn cũng không cố tình làm khó.

Lại nói, sau khi Trịnh Tĩnh Nghiệp làm quan lên chức rất nhanh cũng không phải không nhờ cái danh là học trò của danh sĩ hàng đầu như lão.

Rốt cuộc, sư phụ không bằng sư huynh.

Đỗ thị rất thấu hiểu, năm đó... những ngày tháng gian khổ, người khác tốt với mình một chút thôi đều nhớ kĩ. Đồng thời, sự lạnh lẽo cũng làm trái tim tê tái đến chết lặng.

Nói xong chuyện này, Đỗ thị cười bảo: “Ông vừa dọa Thất nương một trận rồi đấy.”

Nghĩ đến mặt con gái nhăn như bánh bao, Trịnh Tĩnh Nghiệp bật cười: “Hôm qua con nó còn nói ta *ngốc* nữa kìa.”

Người làm cha mà chơi xúc xắc cùng con, cũng là chuyện lạ hiếm thấy, Trịnh Tĩnh Nghiệp cố tình nhường, lại bị con gái bảo: “Cha ngốc thật.” Đúng là dở khóc dở cười.

Đỗ thị biết, chồng mình chẳng qua thuận miệng nói cho vui thôi, cùng hùa theo bảo ông bụng dạ hẹp hòi, tính toán với con gái.

“Ngày mai về, ta phải cùng nó phân tích rõ ràng mới được.” Nhắc tới con gái, Trịnh Tĩnh Nghiệp lại nhớ đến Trịnh Du đã xuất giá: “Tú nương đã lập gia đình, bây giờ vẫn không có tin tức gì sao?” Ban nãy có con gái còn nhỏ ở đó, ngại không hỏi. Bây giờ chỉ có hai vợ chồng, Trịnh Tĩnh Nghiệp không hề có một chút kiêng kị, dáng vẻ ngạo nghẽ.

Đỗ thị lo sầu đáp: “Ta cũng đang nghĩ tới chuyện này.” Một năm, mới kết hôn, không có tin tức cũng là chuyện bình thường, nhưng là người làm cha làm mẹ, chỉ mong con mình vừa gả qua liền có tin mừng, năm sau sinh con trai thì từ đó về sau địa vị ở nhà chồng cũng được củng cố.

Hai người an ủi nhau một hồi, Trịnh Tĩnh Nghiệp liền lộ ra vẻ gian tướng không lẩn vào đâu: “Bà và ta cưới nhau hơn mười năm, năm trai hai gái, ai mà không hâm mộ? Đại lang, Nhị lang, Tam lang cũng con cái đầy nhà.” Ý bảo, nhà ông có gene tốt, là mệnh nhiều con đồng cháu, bây giờ Tú nương vẫn chưa có tin tức, chắc chắn không phải do con gái ông.

Đỗ thị liếc ông, trong lòng cũng vui vẻ hơn: “Ta cũng nghĩ vậy, mệnh Tú nương quả rất tốt.”

Hai người tiếp tục nói về những chuyện trong nhà, ai mang tặng lễ nào, trên quan trường có gì thay đổi, rồi lại đến chuyện nhà. Trịnh Tĩnh Nghiệp và Đỗ thị rất hài lòng về Triệu thị, kết hôn, không chỉ là chuyện hôn nhân của hai người, phải có ‘kết tinh’ – đứa con, huyết thống mới là sự ràng buộc không đứt.

Nhờ vào hôn sự này, cô con dâu này, xem như Trịnh gia đã cắm được một cây kim vào thế gia, đúng vậy, có thể mong vào tương lai. Nhờ vào hôn sự của con cái, chẳng những con cái được lợi mà cháu chất cũng thế. Hai

đứa con trai và cô con gái còn lại, nghị hôn cũng được, có thể đề cao địa vị của toàn gia tộc. Toàn thắng.

Đại khái là vợ chồng Đỗ thị quên mất rằng dù chuẩn bị cho sự mâu hay kết thân gia, không phải cứ lên kế hoạch là đạt được mục đích. Thông gia của bọn họ không hoàn toàn hài lòng với Trịnh Tĩnh Nghiệp, Quý Phồn cũng không hài lòng với Trịnh Tĩnh Nghiệp, bên thông gia thì không sao, con gái đang ở nhà bọn họ; còn như trong hoàn cảnh ‘thầy trò như cha con’, thầy giáo bất mãn thì chẳng dễ giải quyết. Trịnh Tĩnh Nghiệp có thể lẩn lộn tới giờ, không để tâm đến việc trở mặt với người khác, dù là thầy mình, nhưng lại không thể không nghĩ tới cảm nhận của Cố Ích Thuần.

Khoảng thời gian sau đó, nửa người Trịnh Tĩnh Nghiệp như bị lửa thiêu, nửa còn lại như đóng băng, chuyện này làm cho vị tể tướng quyền lực xoay chuyển quan trường hận đến nghiến răng nghiến lợi.

4. TUỐNG MÔN LẮM THỊ PHI

[Nguyên]

Coi như Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng bằng lòng với nhà thông gia.

Trong khi Triệu gia ruột gan xoắn xít.

Thế gia là gì? Không phải là có quyền có tiền, mà có quyền có tiền cũng không đổi được danh vọng! Không có hơn một trăm năm tích lũy, thì bạn cũng đừng có hòng bước vào nơi này – đây là tiêu chuẩn của hai trăm năm trước, đến giờ thì, nói chung là không có nhà nào *bon chen* vào được.

Đồng ý qua lại với Trịnh gia, là vì danh tiếng làm quan của Trịnh Tĩnh Nghiệp không tệ, Trịnh Sâm cũng là đứa hiểu chuyện – tuy bè ngoài nhà quê một chút. Kết thân lúc Trịnh Tĩnh Nghiệp đang là một ‘Tuần lại’, cai quản một vùng, tạo phúc một phương, trên dưới thái bình, tuy dân chúng không phải đêm không cần đóng cửa, nhưng cũng là áo cơm chẳng lo. Đôi nhân xử thế chu đáo, công việc xử lí, phán quan rất trật tự, rõ ràng.

Trịnh Tĩnh Nghiệp còn có một chỗ rất tốt: *luôn cùng vợ không rời, đời sống cá nhân sạch sẽ, lại là đệ tử của Quý Phồn, con cái cũng dạy dỗ cẩn thận*. Trịnh phu nhân Đỗ thị, tuy xuất thân kém, nhưng biết cách quản lí nhà cửa, có thể được xem là một *hiền thê*. Có thể thấy qua vợ của Trịnh Tú, Trịnh Kỳ, là chị em dâu. Ba người con lớn của Trịnh gia đã ra làm quan, phẩm giai tuy không cao, nhưng làm việc rất nghiêm túc.

Không gả Con gái của dòng chính nhưng con cái của các chi không xa thì có thể. Khi ấy thế lực họ hàng lớn mạnh, lại thêm lúc đó Trịnh Tĩnh Nghiệp gặp đúng dịp, được tộc trưởng nhắc tới, sau thì cha vợ của Trịnh Sâm, cha ruột của Tam nương cũng lập lửng đồng ý.

Sau khi kết hôn, qua lại với nhau, Trịnh gia cũng không làm người khác chán ghét. Hơn nữa đặc điểm lớn nhất của Trịnh Tĩnh Nghiệp có chính

là: *bao che khuyết điểm*.

Nào biết Trịnh Tĩnh Nghiệp này lại thành một *gian thần*?!

Hối hận chết đi được!

Sớm biết có ngày hôm nay, lúc trước khi biết Trịnh Tĩnh Nghiệp cùng gia tộc của mình phân tông, tuyệt nhiên sẽ không qua lại với ông ta! Càng không nên đáp ứng hôn sự này. Tuy nói con gái đã gả ra ngoài như bát nước hắt đi, nhưng rốt cuộc cũng là máu mủ của mình mà? Gả cho Trịnh gia, quả thật là làm người ta đau lòng.

Đã nói rồi, một người không coi trọng gia tộc, không nghe theo quyết định của gia tộc, chắc chắn sẽ có những tật xấu như thế đấy.

Chẳng qua lúc đó Triệu thị nhìn thấy tiền đồ chính trị của Trịnh Tĩnh Nghiệp, trong triều thường có biến động, vì lợi ích của gia tộc, bất đắc dĩ, cắn răng, lại thêm gia đình nhỏ của Trịnh gia hòa thuận, không bị bản tông gây sức ép, mới đồng ý chuyện hôn nhân này.

Triệu thông gia là An Thành lão tiên sinh bất luận thế nào cũng không ngờ rằng Trịnh thông gia mà ông luôn xem trọng đã nhanh chóng trở thành một gian thần, lời đồn ngày càng tệ, đối nhân xử thế ngày càng tàn nhẫn, đành phải dùng lí do ‘phú quý mê hoặc nhân tâm’ để giải thích. Lại còn lo cháu ngoại của mình không được phát triển khỏe mạnh, sau khi con gái mang thai, nửa đêm càng không ngủ ngon.

Không được, nếu như Trịnh Tĩnh Nghiệp càng ngày càng sa đọa, cho dù có thương con đến mấy, ông cũng không thể thanh danh của dòng họ mình đánh đổi theo nhà thông gia được. Trước mắt, cứ tạm thời nể mặt nhau.

Những ngày tiếp theo, cuộc sống ở Trịnh gia vẫn như trước. Trịnh Tĩnh Nghiệp cùng các con có chức hàm đi làm, nhóm phụ nữ ở nhà, Trịnh

Diễm cùng mấy đứa cháu đã lớn của mình lên lớp, Đỗ thị đưa con dâu ra tiếp người của Triệu gia tới hỏi thăm.

Vốn tưởng chỉ có vậy thôi, không ngờ vừa sau bữa tối thì có một chuyện xảy ra.

Ăn bữa tối xong, vì Trịnh Diễm còn nhỏ nên được đưa đi nghỉ sớm. Lúc đó không phải không có thói quen sinh hoạt ban đêm, chẳng qua không liên quan đến con nít như nàng thôi. Thông thả về chỗ của mình, chầm chậm bước từng bước lên lầu, tìm một quyển sách mở ra.

Tì nữ thân thiết nói: “Thất nương đừng để sách giàn quá, kéo lại hú mắt.” Các chị ấy đều mong vị tiểu chủ nhân đi ngủ sớm, để sau đó mình cũng được nghỉ ngơi. Con nít con nôi thì cần gì siêng đọc sách như vậy, tố làm khổ thân, các chị cũng chẳng chịu nổi.

So với bọn họ thì Trịnh Diễm càng quý trọng bản thân mình hơn, ánh sáng trong phòng vừa đủ, cầm sách trong khoảng thời gian cho phép, chữ cũng đủ lớn, thì sẽ không ảnh hưởng đến mắt nhiều. Còn chuyện thêu hoa, nàng nhất định không để đến tối muộn mới làm, đòi trước bị cản thi là đủ khổ rồi, muốn xem 3D cũng không được, thời này không có kính mắt, có đánh chết nàng cũng không làm giảm thị lực của mình đâu.

Sách để đọc, kiến thức để học, tối rồi Trịnh Diễm sẽ không làm những việc tì mỉ nữa, chỉ đọc sách mà thôi, Trịnh Tĩnh Nghiệp không có yêu cầu với con cái, chỉ có điều, không thể bị mất mặt. Bởi vậy cho dù là Trịnh Tú sống trong điều kiện không tốt từ tấm bé hay Trịnh Diễm yên tâm làm khổng túc, thì nhất định phải học.

Học nhiều chẳng có gì không tốt, Trịnh Diễm biết chuyện này, hoàn toàn không phản đối, ngoan ngoãn làm theo.

Tối nay nhất định không yên!

Trịnh Diễm chưa đọc xong, bên ngoài bỗng có tiếng động. Trịnh Diễm bỏ sách xuống, hỏi tì nữ A Nguyệt: “Bên ngoài có chuyện gì vậy? Chị đi

xem thử?”

A Nguyệt nghe lời, ra hiệu với tì nữ A Khanh, ý bảo, *cô ở trong này, ta đi ra ngoài xem sao*, A Khanh hiểu ý, gật đầu.

A Nguyệt chạy ra nhìn một hồi, trở về khi lên gác bước chân cũng nặng nề hơn bình thường, trả lời Trịnh Diễm: “Không có gì đâu, phu nhân bảo Thất nương đi ngủ sớm đi ạ.”

Trịnh Diễm tin mới lạ! Gật đầu, chớp mắt, quẳng sách sang một bên, A Tiếu nhận lấy mang cát cẩn thận. Những năm này sách không rẻ, hoàn toàn là sao chép thủ công, rất quý. Bên cạnh Trịnh Diễm có tám tì nữ, trừ hai người A Nguyệt, A Tiếu, còn có A Khanh, A Kì, A Thang, A Tuyên, A Hương và A Thôi. Tám người này khoảng từ mười lăm đến hai mươi, tên cũng không liên quan đến nhau – đây là có nguyên nhân.

Như A Tiếu, A Kì, thì các chị lấy thêm một chữ *A* đặt trước họ để gọi. Đây cũng là cách gọi tên con gái thông thường, tuy không phải là không thể gọi tên của nữ tử ra ngoài, nhưng để người ta gọi qua gọi lại cũng kì cục. Mặc dù là tì nữ, nhưng đã phục vụ chủ nhân được xem trọng trong nhà thì cũng có chỗ cần chú ý. Các chị đều từng vào nhà quan rồi sau đó bán ra làm nô tì, khi Trịnh Tĩnh Nghiệp thăng cấp được Hoàng thượng vui vẻ phất tay thưởng cho, thế là có bọn họ.

A Nguyệt lúc nhỏ bị lừa mang bán, không biết được ai đặt tên vào lúc nào, sau vẫn dùng đến giờ. Còn đám A Khanh, A Hương bị bán tới biên giới, không có họ, thuận miệng gọi bằng nhũ danh mà thôi.

Luật pháp quốc gia cấm buôn nô bán tì, nhưng vì không thể từ chối khoản lợi nhuận khổng lồ, luôn có kẻ giở trò.

Trịnh Diễm cũng không đổi tên cho họ, cứ sao gọi vậy.

A Tiếu và A Thang chuẩn bị nước ám, tìm áo ngủ. Trịnh Diễm thura dịp bọn họ không chú ý, chạy thẳng xuống lầu. Mọi người trên gác hoảng hốt dừng mọi việc đang làm trong tay, vội chạy theo, ngăn cản, Trịnh Diễm

nhường mày, nói với A Nguyệt đang quỳ: “Chị nói cho ta biết, hay là để ta tự đi xem?”

A Nguyệt bất đắc dĩ đành nói: “Thất nương, phu nhân không cho nói với người.”

Trịnh Diễm nhanh nhẹn lách người, vòng qua A Nguyệt chạy ra ngoài, nhanh đến mức A Khánh đuổi theo phải gọi với: “Thất nương chạy chậm một chút, trời sắp tối rồi, kéo ngã.” Nếu là ngã thật thì chẳng ai gánh nổi.

Trịnh Diễm rất bất mãn với tình huống hiện nay của bản thân, tuổi còn nhỏ, có nhiều chuyện không được biết, chuyện ầm ĩ hôm nay cũng chính là báo động những chuyện sẽ xảy ra sau này, thế mà lại bị nhốt trong viện, ngay cả cơ hội chui lỗ chó cũng không có. Có điều, nhìn bộ dạng A Nguyệt, chắc tình hình cũng không tệ đến vậy.

Phùi vayah: “Vậy các chị đưa ta qua đó.”

A Nguyệt rất bất đắc dĩ, đành đi tới thấp giọng trả lời: “Là Tướng công (*là tôn xưng của Tể tướng, vừa là Tể ‘Tướng’ vừa ‘Công’ Tước, Tướng là chỉ chức vụ của ngài, còn ‘Công’ là gọi kính trọng*) dùng gia pháp với Đại lang.

Gia pháp của Trịnh gia là do Trịnh Tĩnh Nghiệp tự định ra, lịch sử chưa quá hai mươi năm, năm ấy Trịnh Tú muôn kết hôn, đối tượng là danh gia vọng tộc nhất quận, nhà mình không có gia pháp cũng kì, nên Trịnh Tĩnh Nghiệp mới viết sơ bộ ra. Không chỉ Trịnh gia, mà gia pháp của một nhà có phạm vi rất lớn, từ sinh con đến sinh hoạt hay phân chia tài sản, vân vân. A Nguyệt nói động gia pháp, là chỉ một loại thường dùng: *đánh!*

Trịnh Diễm khó hiểu: “Đại huynh bình thường là một người rất tốt, đã phạm sai chuyện gì, sao lại ầm ĩ đến vậy?”

Trịnh Tú được coi là người ngay thẳng nhất nhà, con trai đã hơn mươi tuổi, Trịnh Tĩnh Nghiệp có điều gì không vừa lòng, cũng không nên làm đến vậy, khiến cho anh không còn mặt mũi nào.

Nếu Đỗ Thị biết, Trịnh Tú sẽ không phải chịu nhiều thiệt thòi, rốt cuộc cũng là anh ruột mình, Trịnh Diễm không yên tâm, xoay người, đi qua cái cửa nhỏ ra ngoài. Bọn thị nữ bất đắc dĩ, đành mang đèn lồng để hộ tống phía trước. Trịnh Diễm đến trước phòng Đỗ thị, phát hiện không có ai. Hỏi ra mới biết mọi người đã đến thư phòng.

Khi Trịnh Diễm chạy đến thư phòng, thấy Trịnh Kỳ, Trịnh Sâm, Trịnh Uyển, thậm chí cả Trịnh Thụy đều có mặt, cháu trai ngoại trừ mấy đứa quá nhỏ, cũng đến, xếp hàng quỳ đầy dưới đất. Trịnh Tú bị đè xuống đánh, Đỗ thị ngăn không được, cản cũng chẳng xong. Ba chị em dâu Phương thị bắt chấp kiêng dè, lo lắng đến mức vây quanh Đỗ thị. Sắc mặt Trịnh Tĩnh Nghiệp dưới ánh nến thay đổi bất định.

Trịnh Tú như khối thịt chết, nằm dài trên băng ghế, bị thanh tre quất thẳng lên người mà không rên lấy một tiếng.

Bây giờ kẻ đáng thương nhất là hai gã nô bộc, đánh hai cái thì nhìn Trịnh Tĩnh Nghiệp, rồi ngó sang Đỗ thị, rồi nhìn lại Trịnh Tú. Bọn họ rất không muốn đánh Trịnh Tú! Nhưng lệnh của Tướng công lại không thể không nghe, khổ chết đi được.

Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng không thể đánh chết con mình, thấy anh không hé miệng, xanh mặt quát: “Mày đã biết sai chưa?”

Hai gã nô bộc ngừng tay, Trịnh Tú cố gắng trả lời: “Cha, Viên Thủ Thành không phải kẻ ác, há lại đuổi cùng giết tận?”

Trịnh Diễm từng nghe qua cái tên này trong cung, khi lão Hoàng đế và Miêu Quý phi thản nhiên ve vãn nhau có lấy người này ra làm ví dụ, bảo là mình còn trẻ còn được chào đón hơn cả vị Viên công tử này.

Trịnh Tĩnh Nghiệp cười giận, nói với Đỗ thị: “Đây là đứa con ngoan mà ta đã dạy được đây!” Lại thấy không thể tiếp tục đánh, liền gầm lên: “Sao còn chưa về ngủ ngay!”

Trịnh Diễm nghe thế liền lui ra ngoài, chớp mắt vài cái, nhìn Trịnh Đức An, định mai sẽ hỏi cậu ta. Trịnh Đức An là con của Trịnh Tú*, không như Đức Hưng phải giấu diếm mọi chuyện cho cha mình, mà Trịnh Diễm và Trịnh Tú đều là bậc bè trên của cậu, trưởng bối hỏi chuyện về một trưởng bối khác, đương nhiên cậu ta phải trả lời.

*trong truyện lại để là Trịnh Kỳ, nhưng Đức An là con của Trịnh Tú, không phải Trịnh Kỳ, nên có lẽ tác giả nhầm, ở đây mình sửa trực tiếp.

“Cái gì?” Trịnh Diễm nghe Trịnh Đức An trả lời xong, đầu to như đấu.

Trịnh Đức An quả nhiên không thể làm người cô nhỏ thay đổi ý kiến này, đành một năm một mười kể lại rõ ràng nguyên nhân tại sao hôm qua cha mình bị đánh.

Trịnh Tú, là con trai của Trịnh Tĩnh Nghiệp khi còn chưa có chức vị, cùng cha đồng cam cộng khổ, lại là con trưởng thừa tự, đương nhiên sẽ được giáo dục cẩn thận. Không biết sao đó, Trịnh Tú quả là một người rất chính trực.

Ngày hôm qua, anh đi làm, chờ trong cung bấy triều thì nghe một tin đồn nhảm ở đâu đi đến: “Trịnh Tĩnh Nghiệp sai người vu hại Viên Thủ Thành, sau đó bắt bớ trùng phạt Viên Mạn Đạo.”

Chẳng ai ngốc cả, gã quần áo là lượt bị Viên Thủ Thành đánh kia, tối đó cũng lên nóc luôn, hôm sau có tấu chương dâng lên. Một là tố Viên Mạn Đạo dung túng con trai hành hung người khác, hai là yêu cầu xử phạt Viên Thủ Thành.

Tối hôm trước chết, sáng hôm sau lâm triều, tâu chương cũng đã viết cẩn thận, tin tức cũng ít có nhanh lăm?

Sau đó, chưa quá ngọ, lại có tin mới. Trước giờ giới nghiêm tối qua, có người nhìn thấy tay sai môn hạ của Trịnh tướng, phụ trách trị an kinh thành

Kim Ngô vê cho người tới nhà của ‘kẻ bị hại’. Hôm nay một mông hạ khác của Trịnh tướng trong gian đảng là Ngự sử dâng biểu buộc tội. Viên Mạn Đạo bảo vệ cho Phó Hàm Chương, muốn vạch trần Trịnh Tĩnh Nghiệp vô cớ buộc tội ông ta. Trịnh Tĩnh Nghiệp rất muốn đoạt lấy binh quyền trong tay Phó Hàm Chương, sau đó từ từ đưa Vu Nguyên Tề thay thế.

Chuyện này người ngoài nhìn không ra, nhưng làm quan trong kinh thì có vài người có thể hiểu rõ.

Tin đồn khắp nơi như thế, làm Trịnh Tú nghe được như đang ngồi trên bàn chông, cố gắng ngụy biện: “Sao *gia phu* sao có thể làm chuyện này? Chẳng lẽ ông ấy có thể sai khiến Viên Thủ Thành đánh người hay sao?” Cái kiểu giải thích yếu ớt này thì ngay cả anh cũng chẳng tin. đương nhiên anh biết mối quan hệ của cha và đám đàn em của ông, nào Ngự sử nào Kim Ngô vê cũng đều thường xuyên ra vào nhà họ, hôm qua sau khi tan triều còn vào nhà trình diện, làm thêm không công đấy thôi.

Ở ngoài muốn giữ gìn quyền uy cho cha mình, về nhà, thân là con trai, là một người con hiếu thảo, Trịnh Tú cảm thấy mình có nghĩa vụ phải khuyên ‘gián’ (*Gian (thần)* và ‘can Gián’ có âm đọc gần giống nhau nên có lẽ vì vậy mà tác giả để trong ngoặc kép). Sau khi ăn cơm xong, Trịnh Tĩnh Nghiệp dành thời gian quan tâm hỏi han đến chuyện học tập sinh hoạt của con cháu mình, xong xuôi, Trịnh Tú ở lại.

Vừa dứt lời, Trịnh Tĩnh Nghiệp nổi cơn thịnh nộ ngất trời. Bên ngoài người ta nói thì nói thế, tại sao chính con trai mình cũng không một lòng với cha nó? Kiên nhẫn giải thích, nào là Phó Hàm Chương như thế, ông của ông ta thủ lĩnh Diệu Võ quân, cha của ông ta thủ lãnh Diệu Võ quân, ông ta cũng thủ lãnh Diệu Võ quân, như thế rất bất lợi cho việc xây dựng đất nước.

Trịnh Tú gân cổ hỏi lại: “Chẳng lẽ không phải vì Vu Nguyên Tề sao?”

Lần đầu Trịnh Tĩnh Nghiệp thất vọng về đứa con trai cả của mình đến thế: *Sao lại ngày thơ vay hả!* Liền nọc ra đánh.

Đám người Trịnh Kỳ chưa đi xa, nghe hai cha con to tiếng với nhau như vậy, không thể giả vờ không nghe thấy gì. Sau lại mở cửa sai đánh, bọn họ liền hiểu chuyện không hay rồi.

Chuyện àm ĩ sau đó thì cả nhà đều biết.

Trịnh Diễm: ...

Đã luôn nghi ngờ những hành vi không hợp pháp của cha mình, bây giờ xem ra, không thể sống tốt với ông được rồi. Tham ô nhận hối lộ, lại còn làm giả sổ sách, có thể vô thanh vô túc mang đồ bên ngoài về, không mất công sức mà làm chết người, bạn nghĩ có thể sống chung với ông sao?

Người anh cả của nàng hiểu hết, không phải kẻ ngốc mà còn là người rất tốt, đến mức anh phải ‘can gián’ thì có thể thấy việc này không nhỏ. Ít nhất là lời đồn bên ngoài rất không hay.

Trịnh Đức An thấy Trịnh Diễm không nói gì, le lưỡi, co giò bỏ chạy.

Trịnh Diễm quên béng câu nhóc, chỉ nghĩ đến một chuyện: *người cha này, thật đúng là rắc rối quá đi.*

Bây giờ Trịnh Tĩnh Nghiệp đang mở một phong thư, mặt lạnh như băng. Thư do Cố Ích Thuần viết, thư rằng, chung đường cùng Quý Phòn, đạo làm trò phụng dưỡng thầy mình, mà Quý Phòn lại không muốn tới trợ ở Trịnh gia, ý rằng, ông cũng không thể đến Trịnh gia được.

5. LÀM 'GIAN' CÙNG CÓ NGUYÊN NHÂN

[Nguyên]

BÍ MẬT TO LỚN CỦA TRỊNH TUỐNG (PHẦN HAI).

Chuyện cá nhân, Trịnh Tĩnh Nghiệp đã nghẹn một bụng rồi, đây còn là loại cảm giác chó cắn tức điên lên mà không có chỗ xả nữa chứ. Không giống như trên triều, ông có thể quăng hết cơn tức của mình lên công việc. Cho xin ít phút khinh bỉ cái kiểu không phân biệt công tư này.

Đầu tiên, ông sờ đến ‘âm chức’ của Viên Thủ Thành. Vì cha Viên Thủ Thành làm quan tam phẩm, là con, chắc chắn Viên Thủ Thành sẽ có sẵn một cái ‘âm chức’ không thấp, thất phẩm là ít. Anh ta trẻ tuổi lại có tài, bè ngoài cũng không tệ, sắp tới được tấn chức, có thể coi là tiền đồ vô lượng. Nhưng mà chau chấu đá xe, người tính không bằng trời tính, Viên Thủ Thành bị phạt, lệnh cưỡng chế bắt Viên Mạn Đạo về nhà đóng cửa dạy lại con.

Sau đó, vì ngoan cố bất bình thay cho Phó Hàm Chương, Viên Mạn Đạo chỉ trích Trịnh Tĩnh Nghiệp, cả gan chất vấn chuyện của Phó Hàm Chương – không biết yêu bản thân, thì cũng phải lo cho tiền đồ của thằng con trai mình chứ. Với tính tình của Trịnh Tĩnh Nghiệp, ai muốn đổi đầu với ông, không chỉ nhận cái tát là xong đâu. Cứ nhìn Viên Mạn Đạo kia, vất vả cả đời, chỉ được mỗi thằng con trai, vậy mà tiền đồ lại bị hủy, bởi thế mới thấy tâm địa của Trịnh Tĩnh Nghiệp tàn nhẫn thế nào.

Tội danh của Phó Hàm Chương cũng được xác nhận, dù tàn nhẫn, nhưng cũng phải kể lại công lao. Mà chuyện này cũng không phải hoàn toàn lỗi do ông ta, do kẻ thủ hạ mới đúng. Năm nay người Hồ phạm biên, là một vị tướng lâu năm, ăn lương của Hoàng đế, dẫn người đi giành lại biên giới là đương nhiên. Ban đầu có hơi bất lợi, nên toàn quân rất tức giận, có gã thủ hạ tính tình nóng nảy, thuận tay chém giết, không cẩn thận chém cả vào dân thường. Chém quá nửa mới phát hiện ra: Á! Chém nhầm rồi.

Sai thì đã sai, vì để phòng có người ra ngoài báo tin, nên lại chém toàn bộ số người trong thôn, mang đầu về lịnh công.

Nói đúng ra, đây là chuyện thường tình ở biên giới. Xuất binh đánh giặc cũng giống như chơi giết quái, giết đủ lượng quái, tích đủ kinh nghiệm rồi sẽ được thăng cấp, trong trò chơi thì thường sẽ có thêm quái, nhưng ngoài đời lại khác, đám binh sĩ phải tranh công với nhau, tìm kẻ địch xung quanh mà chém giết. Hễ thấy số đầu người không đủ thì sẽ có kẻ làm chuyện méo mó. Chẳng như, lấy dân thường của nước địch bù vào cho đủ số. Phó Hàm Chương cũng ngầm đồng ý làm như vậy, Vũ Nguyên Tề mà Trịnh Tĩnh Nghiệp đang muốn đưa lên cũng sẽ làm như thế. Không đủ người thì cứ nhè mà chém dân ở biên cảnh nước mình cho đủ số lượng.

Ngàn không nê, vạn không nê, một giáo úy, thủ hạ của Phó Hàm Chương, lúc mang anh em đi chém người, đi qua một... thôn làng tạp cư (*làng có người dân cả hai nước*).

Sự tình sau đó, chẳng hiểu thế nào, triều đình lại biết.

Trịnh Tĩnh Nghiệp nắm thời cơ, muốn dùng cơ hội này để xử lí Phó Hàm Chương. Phó Hàm Chương thật sự bị oan, ông ta lĩnh quyền quản lý quân đội, thường đem quân đến biên giới, rất hận người Hồ. Đầu năm nay không xử lí tận gốc lũ cùng đạo, không xử lí, chúng càng hung tàn. Tâm nguyện của Phó gia là: *muốn người Hồ trật tự một chút, duy trì ở mức độ hiện tại, nay hành động của bọn chúng đã vượt quá mức*.

Phó Hàm Chương vẫn luôn không phản đối việc giết hại thường dân, ai biết lần này thủ hạ ông ta tàn sát đến đỏ mắt đâu? Mà chuyện xảy ra cách cả ngàn dặm, ngay trên đất mình tung hoành cả cuộc đời, nào ngờ lại để Trịnh Tĩnh Nghiệp biết được, có thể thấy dã tâm này đã ẩn giấu bao lâu nay!

Nhưng nói chung, trong triều cũng có người đồng tình với ông ta, không có công lao còn có khổ lao, ít ra lần người Hồ phạm biên này không phải nhờ ông ta đánh đuổi sao? Còn nữa, gia tộc của Phó Hàm Chương,

quan hệ thông gia cũng trải khắp triều đình, cũng hùa vào nói đỡ cho thân gia của mình, thật ra, Phó Hàm Chương cũng không dễ dàng gì!

Nhưng không qua được Hoàng thượng.

May mà Hoàng đế nhớ tới công trạng ngày xưa của Phó Hàm Chương, chỉ giáng ba cấp, điều về kinh, đưa Vũ Nguyên Tề thay thế. Vũ Nguyên Tề coi như cũng là người có bản lĩnh, tiếc là xuất thân kém, ở xã hội mà người ta chú trọng đến lịch sử dòng họ, thì cũng chỉ dành làm thuê cho kẻ khác. May sao gặp Trịnh Tĩnh Nghiệp, được ông che chở, cả đường làm quan lên như diều gặp gió, quan hệ hai người cũng không hề hời hợt.

Thiên tử triều này từ khi đăng cơ đến nay, tập trung mở rộng biên giới, khai hoang đất trống, phát triển sản xuất, coi như là một Hoàng đế tốt. Người ở địa vị cao, khả năng không thấp, khi có thành tích rồi, thái độ sẽ cương quyết hơn, ham muốn quyền lực cũng càng nhiều, hơn nữa cả cuộc đời ngài cũng là người đứng đầu một nước.

Mấy trăm năm nay, ngoài thiếp Hoàng thượng là chủ thiên hạ, nhưng thực tế, các thế gia đại tộc mới là kẻ thao túng toàn bộ tình hình chính trị của cả nước. Bọn họ ngoan cường, thế lực lớn mạnh, dùng các quan hệ thông gia, thầy trò của mình tạo thành một mạng lưới quan hệ rộng khắp, dày đặc che phủ khắp quốc gia.

Đương nhiên Hoàng đế không vui! Ngài không để tâm đến nội tình bên trong đất nước mình, xưa nay đã có rất nhiều gia tộc lịch sử lâu đời tő vѣ, nhưng khiến hoàng thất cảm thấy tự ti thì không được. Hoàng đế đăng cơ khi mới vừa hai mươi bảy tuổi, sau khi đổi niên hiệu, xăn áo làm việc.

Trước dốc lòng xây dựng đất nước, sau đó viện có chính sự bỗn bề, từ một Tể tướng tăng thành năm người – chia quyền. Đương nhiên, ở đây có một Tể tướng đứng đầu, trên danh nghĩa là nắm quyền tất cả mọi sự vụ, bốn người còn lại giúp đỡ, *khụ khụ*, chia nhau ra quản.

Ngài ra sức đề bạt những vị quan xuất thân bần hàn, tiêu biểu nhất chính là Tể tướng tiền nhiệm Ngụy Tĩnh Uyên, và Tể tướng đương nhiệm

Trịnh Tĩnh Nghiệp. Sau đó ngồi chơi nhàn cái cân chế độ, đả kích thế gia. Thế gia trên triều hai mươi năm trước, trên ngũ phẩm chiếm ba phần tư, thì hai mươi năm sau, giảm còn một phần hai, đây là thắng lợi to lớn. Trước mắt, đây là công việc mà vị Tể tướng xuất thân hàn môn Trịnh Tĩnh Nghiệp đang dốc lòng dốc sức nhất. Nay giờ, đã là ba mươi hai năm từ khi ngài đổi niên hiệu.

Được rồi, có thể tạm yên tâm, Hoàng thượng cũng đã già, thường lún sâu vào hưởng lạc. Không phải không yêu quyền lực, ngược lại là khác, không có tuổi trẻ không dũng lực thì cả sinh mệnh cũng sẽ dần tiêu hao, nhưng ngài lại cho rằng: *năm giữ quốc gia mấy chục năm nay, mươi phần chắc chắn, triều chính không có gì phải lo, có thể chơi được rồi.*

Hoàng đế như vậy, tốt nhất là đừng đụng vào, sa vào rồi chết, hoặc bị đánh tinh rồi nhảy dựng lên chém người.

Trịnh Tĩnh Nghiệp năm được nhược điểm của Phó Hàm Chương, Hoàng đế rất vui, múa bút phê chuẩn, mặc dưới khuyên ra sao, can gián thế nào, đành chấp hành mệnh lệnh. Lại tra tới tám đời tổ tông Vũ Nguyên Tề, phát hiện ông xuất thân thường dân, nhưng có quan công, vời tới nhìn mặt, là một trung niên trầm tĩnh. Thế là liền chọn.

Từ quan trường đến quân đội, đều là thế gia giữ trong tay, chỉ dựa vào phuơng thức ‘người nhìn người’ để xem xét. Hoàng thượng thấy họ Vu không tồi, lại là Trịnh Tĩnh Nghiệp đưa lên, nhanh chóng gật đầu.

Trong triều thấy vậy, kháo nhau: *Trịnh Tĩnh Nghiệp là kẻ rất gian trá, chẳng biết dùng biện pháp gì, có thể ‘Che được tai thánh’*

Trịnh Tĩnh Nghiệp mặt lạnh qua dư luận, về nhà đau đầu dạy con trai.

Trịnh Tú bị đánh, cha anh lại cố chấp, thành ra rất không vui. Vì bị thương, chỉ có thể ở nhà dưỡng bệnh, không biết cha mình làm ‘chuyện tốt’ gì trên triều, dựa giường thở vẫn than dài.

Trịnh Diễm vừa vào cửa thấy trên giường tiếng áo quần sot soat, mới nhớ Trịnh Tú phải nằm sấp.

Đại táu Phương thị cùng ba đứa cháu đang hầu hạ trong phòng, thấy Trịnh Diễm tới, Phương thị tự mình ra đón, mắt hoe hoe hỏi: “Thất nương tới thăm lang quân à?”

Trịnh Diễm gật đầu, nàng tay không mà đến: “Đại ca thế nào rồi ạ?”

“Đang bôi thuốc, bọn họ cũng không dám đánh thẳng tay. Chỉ là khó chịu trong lòng thôi.” Dương nhiên rồi, vừa mất thể diện, lại đau lòng nữa.

Phương thị muốn nói gì đó rồi lại thôi. Đám Đức Hưng nghỉ học hai ngày nay, dốc lòng chăm bệnh.

Thấy em gái tới, Trịnh Tú gượng cười: “Huynh lỗ măng, khiến các muội lo lắng rồi.”

Trịnh Diễm nói: “Biết tụi muội lo lắng thì sẽ không lỗ măng sao, muội vừa từ chối mẹ tới, nghe bảo mẹ thăm huynh xong mới quay về?”

“Mẹ giận lắm.”

“Đương nhiên rồi.” Trịnh Diễm khép chân ngồi bên.

Trịnh Tú đỡ người, có chút kích động, cũng cho rằng nên dạy bảo cô em nhỏ của mình một chút, để nàng hiểu được ít chuyện thị phi, biết được tình cảnh nhà mình: “Hiện nay cha gây thù chuốc oán khắp nơi...” lại thêm, “Cha tài giỏi, dù có gánh vác thiên hạ, nhưng thủ đoạn của ông ấy...”

Trịnh Diễm biết, bảo cha nàng gian, nguyên nhân lớn nhất vì ông có quan điểm ‘Thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết’. Chả cần quan tâm xuất thân ở đâu, người tốt hay kẻ xấu, chặn đường ai, chém kẻ nào – trừ khi ngươi chịu theo ta. Không chỉ vậy, còn tập hợp thủ hạ, kéo bè kết cách, vô

cùng hiệu quả – không có bản lĩnh, không mang lại lợi ích thì ông không cần. Đi theo ông, chung quy là hợp tác. Nếu hợp tác với kẻ khác, trước khi bên liên quan kịp ngăn cản đã bị chém khuyễn mãi rồi.

Tình hình của thời đại này là vậy, thế gia to nhỏ các loại nắm giữ phần lớn chức tước, muốn mở rộng thế lực của mình, trước phải xử lí bọn họ.

Hoàng đế cho rằng một chiến sĩ *chống cha phản tổ tông* thì rất thích hợp nên nay càng cố gắng đềbat, Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng muốn nâng cao giá trị bản thân – muốn công danh muốn sự nghiệp. Xuất thân không đủ ‘cao quý’, muốn được tôn kính, muốn sống thật tốt, phải nói đến thực lực.

Nói trắng ra, Trịnh Tĩnh Nghiệp tin vào ‘Trời sẽ giúp những người tự biết giúp mình’, *nhớc con người không chịu cố gắng thì bố mẹ cũng chẳng giúp được*. Ông không thương xót những người gặp bất hạnh nhưng không vùng lên, nếu đã bất hạnh rồi mà còn không tranh giành, ông càng không quản, nếu cần, có khi đập phát cho *toi* luôn. Chỉ cần bạn có năng lực, có thể tiến lên, đương nhiên, muốn được gần ông, đồng lòng, ông sẽ mặc kệ xuất thân, nhất định sẽ giúp bạn.

Nói chung, điều kiện kiên quyết: *Bạn phải tiến lên trước cái đã*.

Một tập đoàn lợi ích mới được sinh ra, tất nhiên sẽ động chạm đến quyền lợi của những tập đoàn khác. Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng chẳng mong có thể dựa vào ai, tuổi trẻ, lực không đủ thì có thể thỏa hiệp, có thể thỏa hiệp nhún nhường, vẻ ngoài lịch sự tao nhã của ông đã lừa được không ít người, nay tuổi cao, quyền lực lớn, càng lộ rõ bản chất, khiến người khác không thể dễ dàng tha thứ – đây là vấn đề về quyền lợi, sao có thể nhẫn nhịn được? Có bao nhiêu dùng bấy nhiêu, đưa bạn, người có triển vọng vào, cho một ít quyền lợi, vì bạn có thể mang lại nhiều quyền lợi hơn. Đã không muốn chia bánh, lại giành cái ăn của kẻ khác, người ta không cắn cho mới là lạ!

Bản thân Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng có vấn đề, lại thêm có một đám người càng ngày càng hợp rõ gây phiền, thanh danh tốt bao lâu nay thành khen chê lẫn lộn, cuối cùng trở thành một người xấu. Do thói quen, mọi

người sẵn sàng tin vào sự đánh giá Trịnh Tĩnh Nghiệp của thế gia, vốn rất có uy tín, thế nên lời bình về ông càng lúc càng tồi tệ.

Trịnh Tĩnh Nghiệp không thể trói buộc tùng tay đàn em thủ hạ của mình, đám đàn em không phải đều trung thành và tận tâm, ai cũng có tư tâm, cũng không phải không có sai lầm. Cuối cùng cần đến một vị lãnh đạo như Trịnh Tĩnh Nghiệp. Viên Mạn Đạo biện hộ cho Phó Hàm Chương, bảo Phó Hàm Chương không thể coi chừng tùng binh sĩ, nhưng bây giờ mọi người không nghĩ như Trịnh Tĩnh Nghiệp, chỉ thấy chuyện xấu xảy ra là do Trịnh Tĩnh Nghiệp sai khiến.

Thật ra, không có ông đằng sau, những người kia cũng không chắc có thể làm chuyện như vậy, xét ra, Trịnh Tĩnh Nghiệp phải là người chịu trách nhiệm.

Trịnh Tú hi vọng cha mình có thể ẩn dật, không đi vào cái vòng thế gia luẩn quẩn, không như bây giờ, chỉ tay, sai khiến ngàn người, thủ đoạn âm hiểm: “Gian thần Ngụy Tĩnh Uyên kia có kết cục rất thảm, anh không muốn cha cũng đi vào vết xe đổ của lão.”

Được rồi, thủ đoạn của cha nàng không tốt, làm người hơi cực đoan, *hởi* không phân biệt xanh đỏ trắng đen, nhưng chẳng hại nước hại dân, thậm chí còn thẳng tay đánh vào chế độ, vì mưu cầu ngon quyền của dân chúng. Nhưng thế này thì còn nguy hiểm hơn cả làm một tham quan thuần túy!

Thế gia dễ đối phó vậy sao?

Chung đường với bọn họ không phải là biện pháp hay, qua Trịnh Tú miêu tả, Trịnh Diễm có thể hiểu được, Hoàng đế không thích thế gia làm hạn chế quyền hành của mình – nói thura, có Hoàng đế nào thích đâu? Nhưng nếu là Trịnh gia chia mũi nhọn đổi đầu cũng thế gia, Hoàng thượng động thế gia có băn khoăn, nhưng động Trịnh Tĩnh Nghiệp lại chẳng ngại ngần.

Cha nàng làm một ‘Quyền thần’, không hại nước, chẳng hại dân, đây là giới hạn trong phạm vi mà nàng có thể chấp nhận được. Chỉ là... người khác không nghĩ vậy mà thôi.

“Đại ca, Ngụy Tĩnh Uyên là ai?”

“Ngụy Tĩnh Uyên là...” Trịnh Tú định trả lời, lại nhìn sang cô em cách mình nhiều tuổi, thấy đôi mắt sáng rõ của em, bất giác lại ủ rũ, cô nhóc này nghe chuyện xưa làm gì?

Trịnh Tú không ngờ, nói với cô em nhỏ, sợ nàng không hiểu hết, thế nhưng nói với lũ em trai, tụi nó chỉ vờ đã thông. Như thế sao không đi xuống được! Tiền bạc không có thì làm ra, mất quan mất chức thì phấn đấu, chỉ có nhân phẩm, danh xưng đánh mất rồi thì không thể tìm lại được nữa. Uy tín, là thứ quan trọng nhất trên đời, dù thế nào cũng không thể vứt bỏ! Sao có thể ‘tự hủy Trường Thành’ (*thành ngũ, như nghĩa đen của câu, ý bảo tự mình làm suy yếu bản thân*).

“Nói cho em biết đi!” Cuối cùng cũng có thể tìm được một người kể đầy đủ, không cần nghe đông ngóng tây tự chấp vá nữa rồi.

Trịnh Tú nhắm mắt, giả vờ như không thể gắng gượng được hơn.

Trịnh Diễm: ...

6. THÀY TRÒ KÉM THÂN

[Nguyên]

TRỊNH TƯỚNG ĐẶC TỘI KHÔNG ÍT NGƯỜI.

Mấy roi, đánh không nặng cũng chẳng nhẹ, Trịnh Tú xin phép nghỉ ở nhà dưỡng thương. Trịnh Diễm tới thăm anh hàng ngày, rốt cuộc anh cũng chẳng kể chuyện xưa, chỉ nói một ít đạo lý, nào là phải khoan dung với mọi người, hành động có lẽ độ, Trịnh Diễm nghe tới mức tai muồn mọc kén. Nàng không thích bị cằn nhằn, cha nàng làm việc cũng có chu toàn đâu, sao anh không nói với ông ấy đấy?

Nàng muôn nói, đây là thời kì mà các thế gia vọng tộc độc chiếm hầu hết tài nguyên đất nước, cũng như nhà nàng vậy, nếu cha nàng không mở một đường máu thì có lẽ đành phải làm người hầu cho nhà người ta thôi. Con nhà thế gia có văn hóa, có giáo dưỡng, tố chất cao hơn nhiều so với những đứa con nhà bần hàn, làm cho người khen ngợi ước ao mãi.

Thế gia đã có một hệ thống quy phạm đầy đủ, luân lý đạo đức trọn vẹn chặt chẽ, so với người khác thì làm việc cũng quy củ hơn, những người không phải xuất thân thế gia trước mặt bọn họ thì đều có vẻ thô tục, làm cho bạn cảm thấy rằng: *có lẽ bọn họ đã luôn cao quý như vậy từ tấm bé, để những người như thế quản lý đất nước mới không làm mất danh dự của một quốc gia.*

Nhưng cũng không thể che giấu một sự thật, căn bản những chuyện này đều do sự bất công khi phân chia tài nguyên đất nước. Từ khi sinh ra, con nhà thế gia đã được nhận một nền giáo dục tốt và đầy đủ, mà những gia đình nghèo khó không thể có thầy giáo, không vở chẳng có sách, có thể giống nhau sao? Không phải là trời sinh kém cỏi, mà do hoàn cảnh khó khăn. Và hết lần này đến lần khác, những thế gia vọng tộc kia cứ điều hành cả thế giới, rút cuộc tạo nên một kết quả như hiện nay, làm cho người ta nghĩ rằng, mình sinh ra vốn đã kém cỏi.

Lấy huyết thống để phân biệt giai cấp, là chuyện mà Trịnh Diễm ghét nhất.

Ghét, thật sự ghét nhất!

Còn về khả năng, sự công bằng – luôn luôn bị coi rẻ. Trịnh Diễm không ngốc đến nỗi yêu cầu phải tuyệt đối công bằng, nếu muốn tuyệt đối công bằng thì phải ngàn người một gương mặt, chỉ số thông minh cũng phải như nhau mới được, đương nhiên, đây là chuyện không thể. Nhưng ít nhất, cũng chớ nên cản trở người có năng lực phát huy bản lĩnh của mình.

Sự thật nào được như vậy. Cứ như lời Trịnh Uyển lén kể, trước Ngụy Tĩnh Uyên, cách đây ba trăm năm, chưa từng có một Thừa tướng nào không phải xuất thân thế gia. Không phải xuất thân danh môn, bạn có khả năng, cũng chỉ có thể đứng gọn sang một bên mà thôi. Thế nên Trịnh Uyển cho rằng, cha của mình không đủ uy để phục chúng.

Trịnh Uyển cũng chỉ dám nói những lời này cho cô em nhỏ, tuyệt đối không dám hé răng với các ông anh, tuy rằng anh của cậu bị cha đánh, nhưng nếu các anh muôn đánh thì cậu cũng chỉ biết nằm nhận đòn mà thôi.

Đối với sự oán thán của Trịnh Uyển, Trịnh Diễm cũng chỉ cười cho qua, người anh trai này của nàng còn trẻ, cũng không giống hoàn cảnh của cha nàng khi ông mười bảy.

Phùi đầu gối đứng lên, nàng nói: “Ngũ ca nên đi đọc sách đi, ban nãy cha vừa đọc thư của Cố bá phụ, đang không vui đấy.”

“Chuyện của Quý tiên sinh à?” đột nhiên Trịnh Uyển nổi tính nhiều chuyện.

Có lẽ vậy, Trịnh Diễm đáp: “Cha không nói cho muội, Quý tiên sinh thì có chuyện gì à?”

Trịnh Uyển nhếch miệng: “Nếu ông ta gặp chuyện không may thật thì tốt rồi. Cha chúng ta chỉ cần giả vờ khóc tang một hồi là xong, có điều vẫn

đề hiện tại là ông sống rất tốt, còn muốn vào kinh gây chuyện nữa kìa.”

“????” Xem ra Quý danh sĩ không được tướng phủ hoan nghênh.

“Á! Không có gì, không có gì đâu, muội đi chơi đi, huynh đi gặp cha đây.”

Quả thật Quý Phòn tìm tới gây chuyện, còn một tháng nữa là đến sinh nhật của Trịnh Diễm, vị ‘danh sĩ cả nước’ này vào kinh. Chẳng những đến, còn mang ba vị ‘Hiền nhân’ (*người tài đức*), đệ tử nổi tiếng một đời của mình theo, trong đó có người có quan hệ thân thiết nhất với Trịnh Tĩnh Nghiệp, Cố Ích Thuần. Ngoài ra còn thêm hai mươi đệ tử đang theo học.

Trong số này không hề ít những con cháu thế gia, mỗi người đều tự có tôi tớ, kẻ chăn ngựa, đầu bếp, thư đồng riêng... một nhóm không dưới trăm người.

Tính tình thủ đoạn của Trịnh Tĩnh Nghiệp thế nào không nói, nhưng công phu bên ngoài của ông áp dụng đúng chỗ, an bài phòng ốc rất tốt, còn không ngại nhận đoàn người này đến trợ nhà mình. Trong nhà ông còn dư ba, bốn cái viện dành cho khách, nếu không đủ thì cách nhà Trịnh Phủ không xa có vài nơi có thể ở được. Nói tóm lại, là muốn hoàn thành bốn phận của đệ tử.

Quý Phòn không vui, từ trước đến nay, lão chưa bao giờ thích Trịnh Tĩnh Nghiệp.

Khi Trịnh Tĩnh Nghiệp thành học trò của lão thì đã mươi sáu, gốc gác cũng không tốt, thầy giáo bình thường cũng không nguyện ý thu nhận một học trò như vậy. Quý Phòn nổi danh trong nước, có rất nhiều học trò là con cháu thế gia, tố chất con nhà bần hàn sẽ không theo kịp. Thế nên thường thấy tỉ lệ thành tài của những học trò xuất thân kém không cao, không muốn tôn công dạy dỗ cho lắm. Học trò của lão lại nhiều, cũng không thể đối xử bình đẳng, chẳng phải Khổng Tử cũng yêu thích Nhan Tử hơn cả đấy sao.

Quý Phòn tin rằng, mình không nhìn lầm, trong ánh mắt của Trịnh Tĩnh Nghiệp, có một cái gì đó gọi là ‘đã tâm’, như một con sói. Trịnh Tĩnh Nghiệp quyết tâm muôn làm học trò của lão, cương quyết quỳ một ngày một đêm đến ngất xỉu. Quý Phòn là danh sĩ bao lâu, nếu quyết đuổi cậu học trò nghèo ham học thì cũng không hay, đành miễn cuồng đồng ý giữ lại. Ngay từ đầu đã là *ép mua ép bán*, dusk sau này Trịnh Tĩnh Nghiệp cố gắng, thì dưới con mắt của Quý Phòn, cũng đều có vẻ vì công danh lợi lộc – mà đó cũng là sự thật – càng không thích.

Quả nhiên, sau khi Trịnh Tĩnh Nghiệp học ra, liền chui vào quan trường, học tốt thì đi làm quan cũng được đi. Lúc làm quan danh tiếng cũng không tệ, Quý Phòn cũng thấy ông được mắt hơn, thái độ hòa hoãn chút ít, nể tình mà khuyên bảo học trò, *quân tử đoan chính, chờ vì cái lợi trước mắt*. Tâm là tâm tốt, nhưng không hợp với tâm ý của Trịnh Tĩnh Nghiệp, bao lời can gián lương tri kia đều bị xếp xó.

Do Trịnh Tĩnh Nghiệp quả thật có thành tích, ngoài ra trên quan trường còn có một kẻ gian thần tồi tệ hơn là Ngụy Tĩnh Uyên ở trước, có một khoảng thời gian, ấn tượng của Quý Phòn về Trịnh Tĩnh Nghiệp đã tốt hơn hẳn. Mọi chuyện chỉ dừng lại sau những hành động tùy tiện của Trịnh Tĩnh Nghiệp khi vào kinh.

Ban đầu cũng có kiềm chế, sau ngày càng quá đà, rất nhiều người tới nói với Quý Phòn, lão nhịn một hồi, rốt cuộc không nhịn được nữa! Lão muốn vào kinh, phải gặp mặt răn dạy Trịnh Tĩnh Nghiệp một trận.

Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng không thích người thầy Quý Phòn này, ông thành khẩn muốn bái lão làm thầy, nhưng người ta không quan tâm, lúc ông quỳ gối ngoài sơn môn, có một đoàn người từ từ đi tới. Cũng là bái sư, nhưng người ta xuất thân cao, đến là thầy giáo gấp ngay, còn có vài người liếc nhìn Trịnh Tĩnh Nghiệp.

Nhưng chuyện thể diện phải làm.

Hơn nữa, vuốt mặt nề mũi, Cố Ích Thuần đi theo thầy giáo tới đây, Trịnh Tĩnh Nghiệp lại muốn đưa vợ mình đến gặp ông ấy. Thế là, đành đưa người nhà đi bái kiến Quý Phòn.

Đứng đầu hai bên gặp nhau chẳng vui vẻ gì, đi cùng Quý Phòn, có vài đệ tử hàn môn muôn được gặp Trịnh Tĩnh Nghiệp, nếu nhân phẩm không như lời đồn thì dựa vào cũng chẳng sao. Một nhà Trịnh Tĩnh Nghiệp, vợ của ông không đến, bảy đứa con trù Trịnh Du đều theo tới, đám cháu lít nhít cũng được đưa theo, đối với Quý Phòn nghe danh từ lâu, Trịnh Tú rất muốn xin gặp.

Còn về phần Quý Phòn, từ lúc Trịnh Tĩnh Nghiệp ra khỏi thành để chào đón lão liền quát to mắng lớn, chất vấn những hành vi của ông. Cố Ích Thuần chịu đựng khuyên giải: “Không vì đệ ấy cũng vì thể diện của triều đình, không thể làm thế. Thầy có nghi ngờ gì, thì không bằng cứ dắt xuống, gặp đệ ấy hẵng nói, biết đâu đệ ấy có nỗi khổ trong lòng.”

Quý Phòn mắng một câu: “Cái loại luồn cúi kia, có cái nỗi khổ gì?”
Nhưng vẫn miễn cưỡng đồng ý. Dù sao Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng là người có tài, nếu có thể ‘khuyên’ ông quay đầu, cùng hợp tác kí kết lợi ích cho cả tập đoàn, về lại xu hướng chính của xã hội, cũng là một lựa chọn không tồi, không cần khiến ông quá khó xử.

Mặc dù nghĩ vậy, nhưng khi Trịnh Tĩnh Nghiệp ra ngoại ô nghênh đón, Quý Phòn ở trên xe cũng không hề bước xuống. Trịnh Tĩnh Nghiệp mang theo con cái đứng trước xe, mời thầy tới trợ nhà mình, Quý Phòn lại cự tuyệt: “Lão phu ở kinh thành tự có chỗ ở, nếu trò có tâm, thì cứ đến Trữ An phường tìm ta là được.”

Một câu nói làm Trịnh Tĩnh Nghiệp lửa hận ngùn ngụt, phường Trữ An là nơi thế gia cư ngụ, có thể mời được Quý Phòn, mà chẳng phải đó là hàng xóm với Tưởng Thanh Thái, nhà của Lý Tuấn, kẻ đã từng bị Trịnh Tĩnh Nghiệp đả kích đó sao. Không nề mặt, thật sự rất không nề mặt nhau!

Không coi nhau ra gì hơn đó là: Quý Phòn nói xong, trực tiếp đánh xe bỏ đi.

Đã bao lâu rồi Trịnh Tĩnh Nghiệp không giận đến vậy?

Quý Phòn nổi danh trong nước, có rất nhiều người trong kinh rất hâm mộ đến xem, quần chúng cảm thấy rất hả dạ. Nghĩ thầm trong bụng, lo lăng Trịnh tướng lòng dạ hẹp hòi sẽ trả thù.

Trịnh Tĩnh Nghiệp cung kính khom người chờ đoàn xe Quý Phòn đi qua rồi mới đứng thẳng dậy, những người đến xem thán phục, vị Quý tiên sinh này quả là một danh sĩ, rất oai phong, gian thần hô gió gọi mưa trên triều thì sao chứ? Gặp thầy giáo còn không ngoan ngoãn nghe lời?

Chờ khi Trịnh Tĩnh Nghiệp đứng thẳng lưng, ánh mắt đảo qua xung quanh, những kẻ khôn khéo thì liền bỏ chạy lập tức, còn số đang đắm chìm ‘người có thể khắc chế được gian thần đã đến, có chuyện náo nhiệt để xem rồi’ nhìn Trịnh Tĩnh Nghiệp có chút đùa cợt, chậm nửa nhịp bị ánh mắt kia đâm tới mới cúi đầu.

Trịnh Tĩnh Nghiệp hờ lạnh trong bụng, vẫn mang vẻ cung kính, nhẹ giọng phân phó nô bộc: “Hồi phủ.” Lại nhìn các con lên xe, mới xoay người để Trịnh Tú đang chờ đỡ lên ngựa. Trịnh Tú xấu hổ, đi phía sau Trịnh Tĩnh Nghiệp, lúc này mới thật sự cảm thấy nhà mình bị mất mặt. Trong mắt Trịnh Kỳ và Trịnh Sâm lộ ra tia bất đắc dĩ, còn đường phía trước còn nhiều khó khăn, Trịnh Uyển cảm thấy tức giận bất bình, cho rằng lão già họ Quý kia đối xử với cha mình thật quá đáng.

Về đến nhà, Đỗ thị nhìn sắc mặt của chồng mình, không hỏi, để ông rửa mặt thay quần áo rồi vào ăn cơm: “Có chuyện gì thì ăn cơm rồi hẵng nói.” Bà cùng chồng đi trên con đường này đến ngày hôm nay, sớm biết thầy trò không hòa thuận, không hỏi ý, cho dọn nào bò nào dê đã được nấu nướng ngon lành xuống, cùng cả nhà ăn cơm.

Ăn xong, con cái đều rời đi, Trịnh Tĩnh Nghiệp cười lạnh một tiếng: “Đây là lấy thầy ra để cản tay ta sao? Chút nữa bà chuẩn bị lễ vật, ngày mai

ta đưa Đại lang đến phường Trữ An nhà bọn họ bái kiến Quý tiên sinh.”

“Hả? Quý tiên sinh đến phường Trữ An pthật sao?” Anh không đến nhà tôi cũng được đi, nhưng lại băng băng đến thẳng nhà đối thủ, thật không để mặt mũi cho nhau chút nào?! “Thế thật chẳng phải chút nào.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp cười lạnh nói: “Sợ sao? Ngày mai ta sẽ đến đó, Lý Tuấn có thể làm khó dễ gì ta được?” Quý Phồn đúng là lão già hồ đồ, sớm đã muốn để lão ra đi tốt đẹp, bây giờ thật muốn khâu miệng lão lại!

Trịnh Tĩnh Nghiệp không hổ danh gian thần, nghĩ ngợi một chút liền nghĩ đến một biện pháp phá hoại, hạ quyết tâm, tâm tình đã tốt hơn nhiều, cho dọn cơm. (*ở chỗ này thấy thật khó hiểu, không phải ban nãy đã ăn xong, con cái rời đi' rồi sao? Có lẽ tác giả nhầm, mình chỉnh thành dọn cơm, ý bảo mang xuống.*)

Hôm sau, tinh thần sảng khoái đưa các con đến nhà Lý Tuấn ở Trữ An phường.

Lý Tuấn xem như cũng là sư đệ của ông, học trò của Quý Ph่อน, nhỏ hơn Trịnh Tĩnh Nghiệp mười tuổi, nhưng vào kinh sớm hơn – vì người ta là thế gia mà. Một người phong lưu phóng khoáng, làm việc không ti mỉ, đây cũng là bệnh chung của rất nhiều con nhà gia thế, dựa hơi cha chú nhà mình ra làm quan, làm không tốt lại còn vơ vét, cả ngày cùng người khác uống rượu làm thơ, cùng với những danh sĩ nổi tiếng, còn việc của mình lại chẳng ra sao. Đối với vị sư huynh Trịnh Tĩnh Nghiệp này thì không thân cận chẳng tôn kính, huống chi là vì lợi ích chung.

Ông ta làm giám sát, nhưng mười ngày nửa tháng chẳng thấy mặt – coi chức vị này không ra gì, cho rằng không đủ thanh quý. Còn phụ tá của ông ta là Mễ Nguyên, xuất thân bần hàn lại từng bước thăng tiến, để bụng mọi sự, không chịu được hành động của cấp dưới. Lý Tuấn không làm, tranh chấp cùng Mễ Nguyên, Lý Tuấn tố Mễ Nguyên khắc khe thiêu tình cảm, Mễ Nguyên bảo Lý Tuấn bỏ bê nhiệm vụ.

Kiện tụng đến tai Trịnh Tĩnh Nghiệp, Trịnh Tĩnh Nghiệp một tay chụp được Lý Tuấn, không quan tâm có phải sư đệ của mình không, còn thỉnh tội trước hoàng đế, bảo rằng có sư đệ như vậy thật xấu hổ. Lý Tuấn phát hỏa, nhóm quan hệ thông gia của Lý Tuấn cũng muôn nói tốt cho vài câu, sau đó, hoàng đế phát hỏa.

Bởi vì Trịnh Tĩnh Nghiệp đã nói: “Trăm quan ai cũng có nhiệm vụ của mình, thế nên Thiên tử không lo lắng. Nay lại chỉ biết kê cao gối mà ngủ, ngâm nga ca hát, ăn lộc của Thiên tử mà không lo nỗi lo của Thiên tử, đúng là sâu mọt của đất nước. Giám sát, Lý Tuấn không làm, nếu Mẽ Nguyên không quản, chẳng lẽ muốn để bệ hạ tự làm hay sao?”

Lý Tuấn bị lật đổ, Mẽ Nguyên lên chức – từ đó Lý Tuấn càng thêm bùa bãi.

Cho dù bùa bãi đến đâu, cũng không thể thay thầy quyết định gặp ai không gặp ai, Trịnh Tĩnh Nghiệp đến, đối với trong mắt nhiều người, xem như là chịu thua, Lý Tuấn càng vui vẻ khi thấy Trịnh Tĩnh Nghiệp bị chê cười, dựa vào đâu mà nháo chứ, cuối cùng cũng phải nghe theo quy củ đó thôi!

Trên thiếp thăm hỏi của Trịnh Tĩnh Nghiệp là để gặp Quý Phồn và Cố Ích Thuần, sai khiến nô bộc nhà Lý Tuấn như tôi tớ của Quý gia, Cố gia, không hỏi Lý Tuấn một câu – cũng nhằm bảo đây là việc người đang hầu hạ sự phụ phải làm.

Lần này Quý Phồn chịu gặp Trịnh Tĩnh Nghiệp, Trịnh Tĩnh Nghiệp đưa các con tới hành lễ. Quý Phồn nghiêm mặt cứng rắn, là một lão già râu tóc bạc phơ, rất có phong thái của bậc trưởng giả, áo xanh mao cao, ngồi ngay như chuông. Vẻ mặt không vui, nhưng hình tượng khí chất phải có.

Cố Ích Thuần híp mắt nói: “Lâu rồi không thấy bọn Đại lang, đang có lời muốn nói, tiểu nương tử đáng yêu như ngọc tựa tuyết, tiểu lang quân hào hoa phong nhã, thật hợp lòng ta.” Sau đó tạm cáo biệt Quý Phồn, đưa mấy đứa nhỏ của Trịnh gia ra ngoài nói chuyện. Sau liếc mắt ra hiệu Trịnh Tĩnh

Nghịệp, muốn ông kiềm chế một chút. Ông tin tưởng với khả năng của Trịnh Tĩnh Nghịệp, muốn dỗ Quý Phòn cũng là chuyện dễ dàng.

Yên tâm quá sớm rồi.

Người vừa bước ra, trong đã lên tiếng. Trịnh Tĩnh Nghịệp thưa: “Thầy đường xa mà đến, đệ tử đã quét dọn giường chiếu mà đợi, không ngờ phòng ốc sơ sài không lọt mắt thầy, thật tiếc nuối.”

Quý Phòn nói: “Phòng ốc sơ sài hay phủ đệ tráng lệ có gì khác nhau? Chẳng lẽ ta vào kinh để ở cho thoả mái sao?”

Trịnh Tĩnh Nghịệp giả vờ hồ đồ: “Không biết thầy tới đây để dạy học hay du ngoạn? Chẳng lẽ để đi thăm bạn chăng?”

Quý Phòn lười quanh co với ông: “Ta đến vì tên gian thần đang nắm quyền trong triều!” Giọng rất lớn, khiến cho Cố Ích Thuần đang đi chưa xa nghĩ thầm không tốt, vội giục mấy đứa con Trịnh gia mau rời đi. Không ngờ đám nhỏ gan lì này đều dừng bước, đứa nào càng bé thì càng không nghe lời, còn nhón chân đến bên tường nghe lén.

Một mình Cố Ích Thuần không quản hết hơn mười người, cười khổ với cha bọn nhỏ, Trịnh Tú đi trùng con nhà mình, Trịnh Kỳ cũng làm theo, nhưng bản thân mình cũng cố nán lại.

Quý Phòn đang có hứng nói, không quản có người nghe lén hay không, mắng to một trận, quở trách ‘công lao to lớn’ của Trịnh Tĩnh Nghịệp. “Trò tính tình cay nghiệt, khi nhỏ vứt bỏ dòng họ, lúc phát tài lại trả thù thảm khốc. Khi nhập quan, nửa muốn nửa không, loại trừ đối lập, trực xuất hiền lương. Âu Dương Bình, tiêu nhân, nhưng lại dùng. Gã làm vươn Vu Nguyên Tề, lên cao. Phó Hàm Chương tướng có công, lại bị bãi. Thiếu niên quân tử Viên Thủ Thành, cũng truất đi. Lý Tuấn phong lưu, nay để nhà không dùng. Chu Mật, trí thức thanh quý, lại bị một tên tiểu lại bôi nhọ...” Xem ra đã cho điều tra cả rồi, có điều tuổi lớn như vậy, phải khen trí nhớ của lão, những cái tên sau đó, Trịnh Diễm cũng không nhớ nổi.

Trịnh Tĩnh Nghiệp lại mỉm cười cảm thán: “Không ngờ thầy lại hiểu làm đệ tử như vậy. Đệ tử cách chức ai, tội gì, cũng đều có văn bản rõ ràng, nếu thầy không hiểu, có thể tự tra, bọn họ đều đã từng làm sai cả. Thê gia vọng tộc Lý Tuân, bỗng lộc cũng không kém, đê đệ ta làm giám sát, nhưng chẳng coi ra gì, bây giờ không cần đến nha môn làm việc, chẳng làm muộn việc ngâm gió ngợi trăng, vừa vặn để đệ ấy rảnh rỗi đi chơi, không phải hợp ý lắm sao? Còn như Viên Thủ Thành, chuyện này đâu phải đệ tử đề nghị.”

Quý Phòn càng thêm giận: “Trò kết đảng làm gian, mở rộng vây cánh, còn cần mình tự làm sao?”

“Người trong thiên hạ đều là thần tử của thiên tử, học trò có tài đức gì mà có thể, có thể ‘sai sứ hành động’ đâu cơ chứ?” Trịnh Tĩnh Nghiệp giọng điệu nhẹ nhàng, ra vẻ oan khuất.

“Hay, hay, hay lắm! Ta không nói lại trò, vậy thì nghị phong đâu? Năm đó nhận tước, trò không nói một lời, đi ngược lại với Ngụy Tĩnh Uyên, tuy cầm quyền, nhưng không bình định! Không phải đã làm người trong thiên hạ thất vọng sao?”

Cả hai thầy trò kẻ hỏi người đáp, Trịnh Tĩnh Nghiệp vẫn không hề gấp gáp hay lên giọng, vẫn ôn tồn tinh tế giải thích, những chỉ trích của thầy giáo về mình, không hề thừa nhận bất kì cái nào.

Công trình bồi dưỡng phẩm chất đức hạnh của Quý Phòn không tồi, nhưng có là gì với Trịnh Tĩnh Nghiệp. Làm danh sĩ đã lâu, trước mặt lão ai cũng mọi người đều cung kính hữu lễ, nay có kẻ không phục, lại còn là học trò của mình. Gặp Trịnh Tĩnh Nghiệp từ nhỏ đã tâm cơ âm trầm, rốt cuộc Quý Phòn bị chọc tức đến nổi nóng.

Ra về chẳng vui.

Trịnh Tĩnh Nghiệp đương nhiên không vui, nhất là sau khi phát hiện con cháu mình đang ở sau chân tường – càng thêm mắt mèt, về nhà phải lập quy củ cho tụi nó mới được. Anh em Trịnh Tú đi theo sau, đưa mắt ra hiệu nhau tán loạn, nhịp chân bước cũng không đều. Trịnh Tĩnh Nghiệp quay

đầu lại, nhìn thoảng qua, nghĩ thầm, trở về sẽ nói cho tụi nó nghe về lịch sử của gia đình mình.

Quý Phòn nổi giận với Cố Ích Thuần: “Đây là ‘có chừng mực’ mà trò đã nói đó hả? Nó đã từng có ‘đúng mực’ sao?” Cố Ích Thuần lòng nóng như lửa đốt, chẳng có tâm tình nào mà phản biện, cúi đầu kính cẩn, trong lòng quyết định, phải tìm dịp đi gặp Trịnh Tĩnh Nghiệp một lần mới xong.

7. LỊCH SỬ ĐAU THƯƠNG CỦA GIA ĐÌNH

[Nguyên]

**BÍ MẬT TO LỚN CỦA TRỊNH TUỐNG CUỐI CÙNG CÙNG
ĐƯỢC TIẾT LỘ.**

Trịnh Diễm ngồi trên xe, cứ cảm thấy không yên trong lòng, A Khánh thấy nàng hồn vía lên mây, lại thêm một số vị chủ nhân khác cũng có vẻ không vui, liền biết điều không hỏi có chuyện gì, chỉ đưa một chiếc khăn tay cho Trịnh Diễm: “Trời ngày càng nóng, Thát nương dùng để lau mồ hôi đi.”

Về đến nhà, Trịnh Tĩnh Nghiệp vẫn bình thản, Đỗ thị hiểu tính chồng mình, ông càng ra vẻ ôn hòa thì càng là chuyện không tốt, bà cũng không hỏi có chuyện gì, chỉ nói: “Mệt à? Dùng cơm trước đi.” Trịnh Tĩnh Nghiệp bảo: “Sau khi ăn cơm các con theo cha đến thư phòng. Đại lang, Nhị lang, Tam lang cũng đưa vợ con mình đến.”

Bữa cơm này đúng là hợp quy tắc nhất – yên tĩnh chẳng hề phát ra một tiếng động.

Cơm nước xong, Đỗ thị đưa mắt, Trịnh Uyển ngoan ngoãn theo em trai em gái mình đến thư phòng. Vừa vào trong đã thấy ba người anh cũng mang cả nhà đến đông đủ. Không ai dám nói tiếng nào.

Trịnh Tĩnh Nghiệp và Đỗ thị nắm tay nhau bước đến, trên mặt viết rất rõ mấy chữ ‘Rất Không Vui’. Cháu trai như Đức Hưng không rõ chuyện, thở chầm chậm mạnh, còn Trịnh Tú dựa lưng vào góc tường, trông còn ngoan hơn cả con mình.

Trịnh Tĩnh Nghiệp thở dài một hơi: “Có một số việc muôn nói cho các con biết.” Đỡ phải để tựi nhỏ ‘hiểu làm’, lại nhân cơ hội này cũng uốn nắn

cậu con trai cả.

Gương mặt Đỗ thị nghiêm túc, khéo miệng trẽ xuống, đương nhiên biết Trịnh Tĩnh Nghiệp muôn kể chuyện gì, nhưng với bà mà nói, đó chẳng phải một hồi úc đep đẽ.

Trịnh Tĩnh Nghiệp lên tiếng: “Đại lang, Nhị lang, Tam lang đều biết rồi đấy, quê quán nhà ta ở Sơn Dương.”

Cả ba đều nhất loạt gật đầu.

Trịnh Tĩnh Nghiệp lại tiếp: “Nhà ta vốn nghèo khó, cũng là do dòng họ ngày xưa, không giữ được sự nghiệp...” Vẻ mặt Đỗ thị vẫn vẹo.

Gian thần không phải chỉ một ngày mà thành. Những ngày đầu trên con đường làm gian thần của Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng vất vả như nam chính trong tiểu thuyết vậy – trừ việc không phải nam chính thôi.

Lại kể, đó là khi Trịnh Tĩnh Nghiệp vẫn còn là một cậu bé đáng yêu, cha ông qua đời. Quả phụ nuôi con cô, có biết bao gian khổ. Vậy mà trong cái thời điểm không cha đó, ảnh hưởng của dòng họ thật hùng mạnh.

Đương nhiên Trịnh gia có họ hàng, triều trước và nay cũng thay thế nhau nhiều, đã qua khoảng một, hai triều, ba mươi năm chiến loạn, đến mức *cắt cổ cho chó ăn*. Muốn sống chăng phải chỉ cần lo lắng một chút là xong, mà cách tốt nhất là đoàn kết để tự bảo vệ mình. Không chỉ những đại tộc như Triệu thị hay Cố thị, mà các tiểu gia tộc cũng đoàn kết chặt chẽ với nhau hơn. Thế lực của dòng họ lại nâng cao thêm một bậc.

Vì muốn có ưu thế về số lượng tài nguyên hữu hạn, nội bộ cá nhân bên trong càng suy yếu, thì sức mạnh của dòng họ ngày càng tăng. Làng mạc thời kì nông canh, cũng chính là nơi chung sống cùng cả họ, vì sinh tồn, càng chèn ép quyền lợi cá nhân.

Đến khi triều đại mới hình thành, thế lực của dòng họ không hề suy yếu, các bị trưởng tộc vẫn là kẻ đứng trên sai khiến. Mặc dù không đến mức

để người thân mình đi cày thuê làm mướn, nhưng có tiếng nói trong nhiều chuyện hơn những người trong họ.

Cha của Trịnh Tĩnh Nghiệp bị bệnh mà qua đời, cũng như bao câu chuyện bi thương hay kể xưa nay, vì chưa bệnh nên trong nhà cần rất nhiều tiền. Đến khi tang sự đã xong thì trong nhà chỉ còn bốn bức tường mà thôi.

Nếu chuyện như vậy xảy ra ở trong gia tộc như Triệu thị hay Phương thị, chắc chắn cô nhi quả phụ sẽ được chiêu cỗ – vì thanh danh thế gia mà. Ấy thế mà ở Trịnh gia, vợ góa con côi lại bị ức hiếp.

Nói cũng thật kì lạ, chắc là bánh bao mọi người tranh nhau ăn, với những người cùng họ khác thì Trịnh gia cũng không đối tệ đến vậy, còn cả nhà Trịnh Tĩnh Nghiệp lại như ‘*Chim cánh cụt Đậu Đậu trong bầy*’*, khi cha Trịnh Tĩnh Nghiệp còn khỏe mạnh, cả tộc đối với đôi vợ chồng mềm yếu này đã chẳng ra sao, khi cha bệnh thì càng tệ, bấy giờ ông mất, tình hình càng khó khăn.

*Đây muốn kể về chuyện cười về chim cánh cụt Đậu Đậu, đại ý:

Xưa có người nọ đến Nam Cực gặp một bầy chim cánh cụt, ông ta hỏi một con nọ, hàng ngày làm gì thì nó trả lời: “Ăn, ngủ, đánh Đậu Đậu”. Gặp một con khác, hỏi và nó cũng trả lời “Ăn, ngủ, đánh Đậu Đậu”. Thấy kì lạ, ông ta đi hỏi những con khác đều nhận trả lời như nhau, “Ăn, ngủ, đánh Đậu Đậu”

Đến con chim cánh cụt cuối cùng thì nó trả lời rằng: “Ăn, ngủ.” Ông ta ngạc nhiên hỏi lại: “Không đánh Đậu Đậu à?” Thì chú ta đáp: “Vì tôi chính là Đậu Đậu đây.” Ý bảo cả dòng họ hùa vào bắt nạt gia đình Trịnh Tĩnh Nghiệp.

Khi cha qua đời, mẹ ông lại trở nên cứng cỏi. Làm vợ, nhà mẹ đẻ cũng khó khăn, cái gì có thể bà đều làm cả, cũng không phải là *nữ chính*, chẳng thể bán bánh bao mà giàu. Tính bà cứng cỏi, nhưng không hề đanh đá. Trước cửa nhà quả phụ lăm thị phi, suy xét nhiều chiều, cuối cùng kiên quyết đưa con về nhà mẹ đẻ.

Nhà mẹ đẻ tuy không còn cha mẹ, nhưng có anh trai chị dâu, cũng không phải không hiền lành, ít ra chẳng như ức hiếp hai mẹ con như cả tộc Trịnh thị. Chuyện xảy ra kế tiếp lại như một tấn bi kịch máu chó, vừa được vài năm thì mẹ con Hà thị lại gặp khó khăn – anh trai bị nạn không qua khỏi, sau đại tai lại là đại dịch, chết sạch.

Mẹ con Hà thị đành trở về Trịnh gia, một năm trôi qua, Trịnh Tĩnh Nghiệp mới mười hai tuổi, vẫn chưa thể trở thành trụ cột trong nhà.

Trịnh gia cũng gặp khó khăn, vốn ngày trước tốt lành còn chẳng đổi tốt được, huống chi là bây giờ?

Đám người trong tộc để ý tới mấy mảnh đất cằn trong tay Trịnh Tĩnh Nghiệp, cũng biết Hà thị không phải người có thể phản kháng, liền đưa Trịnh Tĩnh Nghiệp làm con thừa tự cho một người nợ trong họ, đồng thời muốn Hà thị tái giá. Tái giá như thế khác gì tự sản tự tiêu, lại còn là gả cho một người ba mươi tuổi để tang vợ. Ít ra, Hà thị giỏi dắn, Trịnh gia đưa mâm sinh lễ, người nhà của bà vốn cũng chẳng còn ai.

Đối với gia tộc Trịnh thị thì an bài trong tộc như thế là ổn thỏa nhất, là phù hợp cho sự phát triển của toàn tộc. Nhưng Trịnh Tĩnh Nghiệp không nghĩ thế, Hà thị, cũng không nghĩ vậy.

Lúc Trịnh Tĩnh Nghiệp còn đang ở nhà cậu may mắn có thời gian đọc sách – dù bên cậu có khó khăn với cháu ngoại đi chăng nữa nhưng cũng không phải người xấu – rất có thiên phú, Hà thị đặt hết hi vọng của mình lên người con trai. Tái giá thì do mình mệnh khổ, nhẫn nhịn, nhưng ngậm đắng nuốt cay nuôi đứa con không phải con mình thì không thể được, Hà thị cương quyết, lấy cái chết ra doạ, nếu cứ tiếp tục thúc giục dồn dép như vậy thì hai bên đều thiệt. Bất nạt kẻ yếu là bản tính của con người, người trong Trịnh thị cũng thôi, nhưng không giúp đỡ hai mẹ con bất cứ thứ gì.

Hai mẹ con trải qua bốn năm như vậy, Trịnh Tĩnh Nghiệp mười sáu tuổi, dựa theo luật mà nói, đã trưởng thành, ông liền làm một việc chấn

động toàn tộc – yêu cầu phân tông. Trịnh Tĩnh Nghiệp rất ‘khác biệt’, không như cha mẹ mình, tính tình sắc sảo phân minh, rất có chủ kiến riêng.

Thuyết phục mẹ, ông quyết định phân tông, đương nhiên bị người trong tộc ngăn cản. Nhưng bốn năm qua không phải ông không làm gì, thăm dò được một kẻ trong tộc làm chuyện mờ ám với quả phụ thôn bên cạnh, lấy việc này để uy hiếp, sau lấy vài mẫu đất, vài căn phòng nhử mồi (theo luật pháp, khi bán, người trong tộc có quyền được mua ưu tiên, tránh cho bị trung gian ăn bớt), bảo, nếu không theo ý ông thì sẽ không để yên, tiêu diệt từng phần, cuối cùng cũng có thể phân gia.

Với chút gá sán ít ỏi đến đáng thương, ông vác chǎn cõng mẹ già, lưu lạc nơi đất khách.

Theo như những thông tin gom góp được thì cả tộc về sau cũng lụn bại. Dù sao luôn có một người không gì không làm được như Trịnh Tĩnh Nghiệp nhớ đến bọn họ, còn muốn nhỏ cỏ tận gốc, khiến bản tông Trịnh gia ngày nay đã điêu tàn gần hết. Người úc hiếp ta, ta không so đo với anh là do ta độ lượng khoan dung. Nhưng nếu người bức mẹ ta tái hôn, ta tha thứ cho người thì đúng là không phải con người.

Đây đều là những lịch sử bi thương của gia đình, Trịnh Diễm không biết, chưa từng hay biết. Chỉ luôn cho rằng cha mình là *tham quan + quyền thần*, nhà mình không có lịch sử bối cảnh thâm sâu nào, nhưng không ngờ đằng sau lại là câu chuyện như vậy. Đúng là khi bé khó khăn, trưởng thành cố gắng phấn đấu.

Bây giờ xem ra, sau khi trải qua những chuyện như vậy, có mấy người không biến chất?

Trịnh Tú cúi đầu không nói, anh chỉ biết khi bé có người trong tộc đến trước cửa gây sự vài lần, mỗi lần sau đó bà nội chỉ biết lau nước mắt, còn mẹ hung hăng vừa quét vừa đánh, sau mắng từ trên xuống dưới cả tộc Trịnh thị. Bỗng chảy nước mắt, thời niên thiếu khó khăn, cha anh vừa đi giúp người ta chép sách vừa đi học, mẹ anh cũng phải làm thêm ở nhà, chỉ có bà

nội chăm sóc. Trịnh Tú đúng là cháu nội của bà mình, tính tình hiền hòa, không biến chất như Trịnh Tĩnh Nghiệp.

Đỗ thị không nhịn được rơi nước mắt: “Mẹ vốn là người hiền lành, nhưng người tốt lại thường bị ức hiếp.” Bà chưa từng bị mẹ chồng làm khó dễ bao giờ, tình cảm hai người rất thắm thiết.

Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng không nhịn được rơi lệ, ngửa mặt lên nhìn xà nhà ở trên một chõc, mới tiếp: “Cha đưa bà nội di cư đến thành Sơn Dương, sau đó gặp mẹ các con...”

Chuyện của Đỗ thị lại như nữ chính trong điền văn, bà ở trong thành Sơn Dương, là thường dân, không có ruộng đất gì, chỉ có hai vườn rau ngoài thành (nói thêm một chút, nhà của Vu Nguyên Tề ngay sát vườn rau của bà, vốn Vu Nguyên Tề không phải tên Vu Nguyên Tề, gọi là Đại lang, không có tên, sau Trịnh Tĩnh Nghiệp muốn dùi đặt ông, nên đặt tên cho). Cha mất sớm, chỉ có một mẹ già, không có em trai, một mình chồng đỡ cho cả nhà. Đây là một phụ nữ tính cách trái ngược hoàn toàn so với Hà thị, hăng hái đam đang.

Vừa khéo Trịnh Tĩnh Nghiệp lại thuê một căn phòng ở nhà bà, bây giờ biết chút chữ, dù trong khinh thành, nhưng viết thư hộ hay chép sách cũng được chào đón, Trịnh Tĩnh Nghiệp có thể gắng gượng sống qua ngày.

Ông nảy ra ý tưởng: Danh sĩ Quý Phồn ở Hưng Thái, bên trái Sơn Dương, ông muốn đi học, cầu danh, sau đó làm giàu.

Những chuyện về sau cũng hợp tình hợp ý, đầu tiên mẹ hai bên hợp ý nhau – đều là thân quả phụ nuôi con côi – sau đó chủ hai nhà đều còn trẻ, tiếp xúc với nhau cũng lâu. Trịnh Tĩnh Nghiệp sợ tuýp phụ nữ giống mẹ mình, nên tính tình Đỗ thị lại rất phù hợp.

Còn về Đỗ thị, cũng cần một người đàn ông, xấp xỉ tuổi nhau, hai bên đều bằng lòng.

Về sau cả hai bắt đầu thân thiết. Không có cái kiểu “chờ ta công thành danh toại về sẽ cưới nàng, ra ngoài đi dạo một vòng, vừa công thành danh toại thì mang Nữ Mỹ Nữ có gia thế về làm tỷ muội, để sau thành vợ bé cho tiện”, Trịnh Tĩnh Nghiệp cưới thẳng.

Hai nhà thành một, tài sản dùng chung, kết hôn, đi học, sinh con, vượt qua một khoảng thời gian không hạnh phúc cũng chẳng no đủ, nhưng đó là những ngày rất thoải mái.

Sau đó, Trịnh Tĩnh Nghiệp làm quan, những học trò hàng đầu của danh sư đã giúp đỡ ông rất nhiều, lại thêm có một đồng môn như Cố Ích Thuần dốc sức tương trợ. Con đường làm quan cũng không hề bằng phẳng, ma cù bắt nạt ma mới, gia thế cao khinh kẻ bần hàn, công việc lung tung, đấu đá lẫn nhau, đào hầm ngang chân, quan trên giao thí cho cấp dưới...

Ngay từ đầu suýt nữa Trịnh Tĩnh Nghiệp đã chịu oan cho kẻ khác, *qua năm ải, chém sáu tướng*, khó khăn lắm mới thoát ra, được quan trên tiến cử làm một chức quan nhỏ – Huyện úy. Quan trên của Huyện gọi là *lệnh*, quan dưới là *úy*, được đưa đến một huyện nhỏ nọ.

Sau đó lại có rắc rối xảy ra, những tiệc xã giao trong giới quan lại thì không nói làm gì, chỉ khổ cho người trong gia đình. Gia tộc đã phân tông, không dám tới gây sự với ông, nhưng mẹ, mẹ vợ, cả vợ ông đều không hiểu chuyện xã giao. Thê tử thì không sao, trẻ tuổi có thể học được, nhưng hai người mẹ già lại luôn bị người khác chế nhạo chê cười. (Đỗ thị nhớ lại những ngày tháng khó khăn khi xưa, bản thân chẳng cảm thấy gì, nhưng lại bất bình cho hai người mẹ.)

Quận thủ khi ấy lại nhìn trúng ông, muốn ông cưới con gái nhà mình – Quận thủ cũng chẳng phải danh môn vọng tộc gì, là một người thực tế, không để ý chuyện Trịnh Tĩnh Nghiệp đã một vợ, có con nhỏ. Trịnh Tĩnh Nghiệp kiên quyết từ chối, khiến cho những ngày trên quan trường càng thêm khó khăn.

Trịnh Tĩnh Nghiệp cắn răng đổi mặt, dù dắt Vũ Nguyên Tề đi theo mình, sau đưa ông ta nhập ngũ. Phát triển thế lực của bản thân, gặp Âu Dương Bình cũng trong những ngày ấy, được mang danh không sợ cường quyền, ở nơi ấy khoảng mười năm, mới được thăng quan. Mà vừa thăng quan, thì mẹ ông, mẹ vợ lần lượt qua đời.

Chịu tang, khi mãn tang, càng được tiếng là hiếu tử, quay trở lại con đường làm quan. Quay lại cũng chẳng hề dễ dàng, may sao, gặp được một Hoàng đế có tư tưởng muốn không chế thế gia, con đường của ông mới băng phẳng hơn một chút, mặc dù vậy, vẫn mất thêm mười năm.

Sau đó Trịnh Tĩnh Nghiệp tiếp tục tiến bước, nào là phát triển sản xuất chống thiên tai, nào là vì dân, chờ lệnh áp chế lũ cường hào ác bá... Vì sự nghiệp chính trị, để có những thành tích nổi bật, ông phải làm.

Nhân đây, Trịnh Tĩnh Nghiệp hướng về người nhà (chủ yếu là Trịnh Tú) bày tỏ nỗi lòng của mình: “Trên triều lăm kẽ ăn trên ngòi trốc như thế, chẳng lẽ vì muốn làm hiền giả mà nhường đường cho bọn chúng hay sao? Không hề! Bọn chúng là kẻ hại dân!” Sau lại liệt kê từng khuyết điểm của những kẻ bị ông đả kích, “Đê vỡ thì bảo còn kiên cố! Gặp nạn châuchâuchỉ biết bái lạy thần linh! Trộm cướp hoành hành lại hô ‘kệ bụi nó’!”

Phải biết rằng có người nào toàn vẹn, ai mà chẳng có khuyết điểm chứ? “Lý Tuấn bất tài, suốt mấy tháng trời không làm việc, chậm trễ quốc sự thì tính lên ai?” Trịnh Tĩnh Nghiệp đem chuyện này nói ra, Trịnh Tú cũng thấy những kẻ ấy tồi tệ. Vu Nguyên Tề là người Trịnh Tú biết, cũng cảm thấy ông ta là người tốt. Trịnh Tĩnh Nghiệp tiếp tục tấn công: “Bọn chúng nói Vu Nguyên Tề là *gian đảng*? Các con có thấy ông ấy *gian* không? Chẳng qua vì không nghe theo bọn chúng, nên thành *gian*! Trên đời trừ bọn chúng ra, ai cũng là kẻ *gian*! Chính bọn chúng mới là *Gian đảng* lớn nhất!”

Thở hổn hển một hồi, phát hiện trong nhà khá trầm, Trịnh Tĩnh Nghiệp khẽ nhéch khóe môi: “Cha vốn xuất thân từ một gia đình nghèo khó, giãy giụa tìm cách sinh tồn, không ngờ từng bước đi như thế lại để người ta nhúng xuống bùn. Cha không thể lui, không thể lui được, còn một nhà già

trẻ, lui bước chính là tan xương nát thịt! Bọn chúng có hậu thuẫn chống đỡ phía sau, chúng ta không có, hiểu không?!” Cho nên có thể dùng một chút thủ đoạn.

Một đám con cháu nhất tè chấn động, khom người hô *vâng*.

Trịnh Tĩnh Nghiệp thở dài: “Cũng không có gì đang nói, nếu là người khác, e rằng từ bé đã được rót vào tai tổ tông thế nào rồi. Còn nhà chúng ta thì... Thôi, các con giải tán đi.”

Kể chuyện về lịch sử gia đình xong, Trịnh Tĩnh Nghiệp mang nỗi lo trong lòng. Đỗ thị hỏi ông: “Chỗ Quý tiên sinh phải làm thế nào cho phải?”

Trịnh Tĩnh Nghiệp cười lạnh: “Ta có sắp xếp cả rồi.”

Ngày hôm sau, trời chưa sáng, Trịnh Tĩnh Nghiệp đã dậy, chuẩn bị quần áo vào triều. Trên triều, ông tiến cử người thầy Quý Phồn của mình. Nào là tài cao, triều đình không thể ‘đánh mất người tài nơi thôn dã.’ Trên triều liền rầm ran, chuyện hôm qua Quý Phồn đã làm mất mặt Trịnh Tĩnh Nghiệp thế nào đã lan truyền khắp thành, cả hậu cung cũng đều biết, hôm nay ông lại muốn tiến cử Quý Phồn, đây là... hối cải chăng?

Trịnh Diễm còn chưa biết chuyện mất mặt của cha mình đã lan ra khắp thành, sóm tinh mơ, khi Trịnh Tĩnh Nghiệp vừa rời đi không lâu, Miêu quý phi trong cung đã sai nội quan đến đưa Trịnh Diễm vào cung tham quan.

8. THÀY QUÝ NHẬP HỒNG TRÂN

[Nguyên]

QUÝ PHÒN NHÁY VÀO HÓ PHÂN TRỊNH TĨNH NGHIỆP ĐÀO SẴN.

Miêu Quý phi không có con, nên rất thích gặp trẻ nít, cái mong muốn cỏn con này ấy thế mà lại không thành trong cung. Người con lớn tuổi nhất của hoàng thượng – Thái tử – năm nay đã ba mươi, những hoàng tử hoàng nữ lại không hợp để thân thiết với cô, thành ra dành cho triệu con cái đại thần đến chơi cùng. Khỏi nói thêm, Trịnh Diễm là cô bé mà cô muốn gặp nhất.

Trịnh Diễm có phong hiệu nên có xe riêng, xe của Huyện quân dùng đồng để trang trí thêm, trông cũng có khí thế, trong xe có thêm hai tì nữ, không chen chúc gì. Nàng đã từng vào cung nhiều lần, Đỗ thị dẫn có, rảnh rồi tự mình đi cũng có, chỉ cần mang người theo, mọi người trong nhà đều yên tâm. Từ sáng sớm, Miêu phi đã sai nội quan mời nàng vào cung, cũng không cần lo đi lại trong cung có gì không ổn hay chăng.

Bây giờ chưa tan triều, xe Trịnh Diễm không phô trương, đi thẳng một đường tới trước cửa cung. Toàn bộ hoàng cung là một tổng thể, tiền triều hậu cung, đương nhiên cung quy rất nghiêm khắc, nhưng cũng không đến nỗi. Là nữ quyền được tuyên triều vào cung, thì thẳng ra cửa sau, người có phẩm cấp cao, tấn kiến chính thức, không hợp đi cửa sau, phải vào từ cửa trước mới có vẻ trọng nghiêm túc.

Khi cửa cung vừa mở, không thể dùng bất kì phương tiện nào, tự mà đi – trừ trường hợp ngoại lệ được cho phép. Trịnh Diễm là trường hợp được cho phép đặc biệt đó, xuống xe ở cửa cung, đổi sang kiệu, A Nguyệt đi theo, A Tuyên chờ trên xe.

Toàn bộ hoàng cung quay lưng hướng Bắc, ngoảnh mặt về chính Nam. Từ cửa bên phải của cung đi qua cổng Trường Khanh, theo tường tây mà tiến, qua một cái sân thật dài, sân này nằm chính giữa trước toàn cung, nơi bách quan tụ họp, khi có mệnh phụ nào nhập cung, nếu trùng hợp, có thể gặp vài quan viên. Hôm nay thì không, Trịnh Diễm ngồi trong kiệu nhìn xung quanh, trừ lính canh, chẳng có một ai. Tường nơi tây cung (*cung cho phi tần*) không phải là tường ngoài, theo hướng của bức tường này về phía tây, là đến cung Dịch Đinh, nơi dành cho những *nhân viên* cấp thấp của hậu cung, không phải là đích đến hôm nay của Trịnh Diễm. Với địa vị của Miêu Quý phi, nào có thể ở nơi này. Trịnh Diễm cũng không rõ bên trong thế nào, chỉ biết phía tây của chính cung là Dịch Đinh cung mà thôi.

Đi qua một con đường nữa – đến cổng Hữu Phụ, vẫn chưa đến hậu cung, ở chỗ này, là mấy tòa *ha thự trung ương*, đại khái là nơi xử lý quốc vụ. Trịnh Diễm đi dọc tường tây về hướng bắc, không chạy vào nơi làm việc của người ta làm gì, tiếp tục thẳng tiến, qua một cửa nữa, lại gặp một cái sân thật rộng khác. Đi hơn mười trượng, hiện tại, tay phải xuất hiện một tòa cung điện tráng lệ, đây là đại chính điện trung tâm của toàn bộ vương triều, của toàn hoàng cung, nên vì thế được gọi là cung Đại Chính.(*) . Bấy giờ, một đám người bên trong đang nhìn cha nàng, còn đang tưởng là Trịnh Tĩnh Nghiệp đang mơ màng không đâu – chuyện này Trịnh Diễm không biết.

(**Lời tác giả: Đặt theo tên Đại Trịnh cung của Tân cung. Tôi vẫn thích cái tên này hơn, chữ Trịnh này, có khi là họ của kiến trúc sư hoặc địa danh gì đó, còn Chính (trong chính trị) hay Chánh (trong chính xác, chánh xác, chánh cung...) có thể thay nhau. Chỗ này hơi biến tấu một chút.*)

**Lời người biên tập: Đại Trịnh cung là cung điện cố đô Ung Thành của Tân Quốc – thời Tân Thủy Hoàng. Triệu Cơ, Triệu thái hậu khi rời Hàm Dương, ở tại cố cung Ung Thành, đặt tên là Đại Trịnh cung. Trịnh, Chính hay Chánh trong lời tác giả là đồng âm đều đọc cùng âm. Chính trong Đại Chính cung ở trên là chính xác, ...)*

Phải qua một cửa cung nữa, mới coi là đã vào hậu cung. Cửa này tên Nguyệt Hoa môn, vừa bước qua, trước mắt sáng rực, cảnh sắc hậu cung này

lộng lẫy sánh ngang với tiền triều. Cây hoa che bóng, đình các chằng chịt, nước chảy róc rách, hậu cung không nghiêm túc như tiền triều, ngay trước ngoài cung là đủ mọi cảnh sắc, không như tiền triều chỉ toàn hình vuông với hình chữ nhật mà thôi.

Hậu cung nơi gần tiền triều nhất có là Càn Chính điện (*chính này trong chính trị*), là nơi sinh hoạt bình thường của hoàng đế. Phía sau, cách tẩm cung này gần nhất là điện Chiêu Nhân của Miêu Quý phi, vốn là tẩm điện của Hoàng hậu, nay không có Hoàng hậu, Miêu Quý phi dọn vào, mấy năm trước vì chuyện này mà cũng có lăm phong ba. Đích đến của Trịnh Diễm chính là điện Chiêu Nhân.

Cách điện Chiêu Nhân một đoạn, xa xa về trước thấy một đám người, đang đi bộ, bước không nhanh, nhóm Trịnh Diễm cũng tiến tới dần. Hai bên giao nhau, gặp được một người không thân quen lăm – con gái yêu của Tưởng tướng, Tưởng Văn Thanh. Tưởng Văn Thanh không có kiệu, chẳng phong hào, chỉ đành đi bộ vào cung.

Chị ta cũng coi như là khách quen của hậu cung, Trịnh Diễm cũng gặp vài lần, có điều giao tình không sâu. Tưởng Văn Thanh năm nay đã mười sáu, không có tiếng nói chung với cô nhóc này, chị ta cũng xuất thân thế gia, hai bên đều cảm thấy không chung đường, qua lại cũng thưa thớt. Gần đây Trịnh Tĩnh Nghiệp lại ‘Đảo hành nghịch thi’ (*đi ngược, làm trái lại*), Tưởng Văn Thành càng không thân thiết với tiểu nha đầu này.

Trịnh Diễm cho dừng kiệu, nhảy xuống chào hỏi. Cha của Tưởng Văn Thanh, Tưởng Tiên Hiền cũng là Tể tướng, hai nhà vẫn chưa trở mặt, thậm chí dù lật bài ngửa rồi Trịnh Diễm cũng muốn giả vờ không hay, một bộ dáng yêu ngây thơ chào hỏi Tưởng Văn Thanh: “Đạo gần đây A Tưởng đạo gần đây có khỏe không?”

Hai người cách nhau vài bước, nếu bước thêm về trước, Trịnh Diễm phải ngược đầu nhìn mặt Tưởng Văn Thanh, nàng không muốn thế. Tưởng Văn Thanh là một tiểu mỹ nhân, thanh nhã như hoa lê vừa chớm nở, khẽ nhíu mi, nhưng điều chỉnh vẻ mặt rất nhanh, cười nhẹ nói: “A Trịnh cũng khỏe chứ?”

Ở đây là đi vào trong điện của Thục phi. Thục phi Sở thị chính là dì của chị ta, thường vào cung trò chuyện. Sở Thục phi ở trong điện Duyên An, đằng sau, cách điện Chiêu Nhân hơi xa, Tưởng Văn Thanh theo tường tây hướng về phía bắc, chính là muôn vòng qua Chiêu Nhân điện. Miêu phi chuyển vào điện Chiêu Nhân, đây là cái gai trong bụng khắp tiền triều hậu cung, bảo cô vượt quá bốn phận.

Nhưng mà hoàng đế thích thế!

Bao nhiêu người liều chết khuyên can, lại thành chọc giận ngài: “Ta đốc lòng xây dựng đất nước suốt ba chục năm nay, bây giờ râu tóc bạc trắng, đưa một phi tử tới gần để hầu hạ, có gì không thể? Hay các ngươi muốn ta chẳng có ai phụng dưỡng hay sao?”

Điện Chiêu Nhân là nơi cho hoàng hậu ở thì sao? *Bố mày* muốn để cho Miêu phi ở đây! Ta còn muốn để cho quản lý hậu cung nữa kia! *Bố khỉ?* Sắc phong tân Hoàng hậu?

Chắc, xin lỗi các khanh, tình cảm của ta và vợ cả rất tốt, không đành lòng để người khác chiếm vị trí của nàng.

Tổ sư bố!! Tròn mắt nói dối là đây!

Hoàng đế nói vậy, sống chết gì cũng không chịu thay đổi, không nghe khuyên gián, *không cho ngươi mặt mũi* đây, *ngươi có thể tạo phản à?*

Tưởng Văn Thanh biết, Trịnh Diễm hẳn là đi về điện Chiêu Nhân, trong lòng không thoái mái, vẫn trả lời câu hỏi ‘A Tưởng định đi đâu’ của Trịnh Diễm, lại hỏi nàng muôn đi đâu, sau đó bảo: “Ta và A Trịnh không cùng đường, A Trịnh mau mau đi gấp Quý phi đi, coi chừng lỡ việc. Ta cũng cần qua điện Duyên An.”

Trịnh Diễm cười trônica cực kì ngây thơ: “Vậy đành chào nhau ở đây. A Tưởng đi cẩn thận nhé.” Vẫy vẫy tay, ngồi trên kiệu, chạy lấy người.

Nàng đi rõ là nhanh, Tưởng văn Thanh nhìn đến trợn mắt há hốc mồm. Tuy rằng cũng muốn mau chóng thoát khỏi nha đầu kia, nhưng mà con bé này cũng quá nhanh chân rồi đấy?

Chiêu Nhân điện vốn là nơi ở của Hoàng hậu, không chỉ tinh xảo mà quý ở *đại khí*, những phiến đá trước điện đều lớn hơn những nơi khác! Tuy rằng người ở bên trong là Quý phi không phải Hoàng hậu, nhưng những người hầu hạ cũng được phân phối theo quy cách cao nhất.

Vừa bước vào trong điện Chiêu nhân, đã ngửi thấy một mùi thơm nồng đậm. Hoàng thượng lớn tuổi, nhiều cơ quan chức năng không nhạy nữa nên càng thích ngửi hương nồng. Trịnh Diễm cố nhịn – không hắt hơi, xoa xoa mũi, kính cẩn chào Miêu phi.

Đã có nội quan thông báo, gần đây trên triều có nhiều việc, Hoàng đế muốn làm biếng, nhưng mấy ngày nay phải đi gặp các quan, thành ra Miêu phi rất rảnh. Đang buồn thiu thì nghe thấy Trịnh Diễm đã đến, liền bỏ cây bút kẻ mày xuống: “Thất nương đèn rồi sao. Mau mang trà, quýt cống lên cho Thất nương.”

Trịnh Diễm làm lễ chào hỏi Miêu phi, không cần quỳ, cúi chào thôi. Ở đây cũng không cần quy củ như khi bái yết chính thức, khi thần gặp vua cũng chẳng cần quỳ thi lễ. Quân thần khi ấy, cũng không có khoảng cách, không lạnh nhạt.

Miêu phi kéo Trịnh Diễm, ôm nàng vào lòng: “Mùa xuân trái cây không nhiều, quýt được cống lần này là nội thị các tỉnh suy nghĩ vất vả lăm mới trู được, có điều không dùng đúng phương pháp, mười cân (*bằng 5kg*) mà tổn thất hết nửa.”

Trịnh Diễm ngẩng đầu, dùng súng phi của Hoàng đế làm đệm thịt, nhìn chiếc cầm duyên dáng của Miêu phi: “Hiếm như vậy mà nương nương cũng có ạ?” Không hổ là người được lão Hoàng đế lăn lộn trong bụi hoa

suốt mấy chục năm nay nhìn trúng, thật sự rất xinh đẹp, mày liễu mắt hạnh, miệng anh đào, da trắng như tuyết, mềm mịn như ngọc, thắt lưng tựa liễu.

Miêu phi cúi đầu, nhìn đôi mắt lộ vẻ tò mò của Trịnh Diễm, trong vẻ tươi cười không khỏi lộ ra tia đặc ý, đưa tay đẩy chớp mũi Trịnh Diễm: “Trong cung phải có gì đó hơn bên ngoài chứ, dù không có, ta gọi Thất nương tới, cũng phải tìm món gì ngon miệng để chiêu đãi con chứ.”

Miêu phi là con gái của một tiểu quan, kết giao với nhà Tể tướng, cũng có một sự giúp đỡ từ bên ngoài, Trịnh gia không nhất định cần Miêu phi, nhưng Miêu phi lại cần một triều thần tỏ thiện ý với mình, thế nên cô đặc biệt thân thiết với Trịnh Diễm, có lần còn muốn thông qua Trịnh Du để tiếp xúc với nhà chồng bên đó, nhưng mà nhà người ta lại chẳng ừ hử lời nào.

Trịnh Diễm bình thường rất đáng yêu, có nàng Miêu phi rất vui, càng hòa hợp với nhau. Nào là hương liệu trong cung, trang sức mới lạ, nào là món ngon được cống vào, trong tay có gì dư ra thì liền cho Trịnh Diễm, đối với Trịnh gia còn tốt hơn nhà mẹ đẻ của mình.

Trịnh Diễm chớp chớp mắt: “Vậy hôm nay con và A Tưởng đều có lộc ăn rồi, hôm nay chị ấy cũng đi bộ biết bao nhiêu đường, vừa hay có dịp ăn món bồi bổ sức lực.”

“A Tưởng?”

“Đạ! Là A Tưởng của nhà Tưởng tướng công đấy ạ.”

Miêu phi híp mắt, cô được hoàng đế vô tình gặp phải khi đang nỗi hưng đi dạo. Trong nhà Miêu phi không đại phú đại quý, cũng chẳng phái danh môn vọng tộc, cha là một vị quan nhỏ, ngày thường sống cũng không vất cả, được chiêu chuộng mà trưởng thành. Tính tình hoạt bát, hợp với sở thích lão Hoàng đế.

Đưa vào cung, Hoàng đế vẫn hưng thú với cô như trước, nhưng không khỏi thiếu vài thủ đoạn cung đấu. Cô không phải không rành thế sự, từ nhỏ cũng rất kính sợ thế gia, một khi được coi trọng, cô gái trẻ tuổi không tránh

khỏi đặc ý, vênh váo, phải mấy lần chịu thiệt thòi mới phát hiện tình cảnh của mình không ổn, nên từ đó mới thu liễm hơn. Miêu thị là một người thông minh, ngã một lần, nắm được điểm quan trọng – Hoàng đế, biết mình ở bên ngoài không ai giúp đỡ, nên phải tìm liên minh.

Nếu bảo Trịnh Tĩnh Nghiệp đưa bảo bối của mình làm phi tần hậu cung thì ông không còn là Trịnh Tĩnh Nghiệp nữa. Về phần ông, có thể tiếp xúc với Miêu phi, nhưng sử dụng, chịu sự điều khiển chỉ huy của cô thì không, thái độ như vậy khiến Miêu phi cảm động đến rót nước mắt. Lúc trước, khi cô còn chưa biết chừng mực, muốn đưa cha và anh em nhà mình lên, kết quả không quá ba tháng, liền phạm sai lầm chọc Hoàng đế nổi giận, thiếu chút nữa cũng khiến mình bị thất sủng, thế mới hiểu ra, triều đình không phải là nơi có thể dễ dàng lẩn lộn.

Đối với Trịnh Diễm, trò chuyện với Miêu phi là một việc rất dễ dàng. Miêu phi hỏi nàng: “Mọi người trong nhà có khỏe không?”

Trịnh Diễm bỏ quả quýt đang lột một nửa xuống, lấy khăn lau tay: “Vẫn sống bình thường như vậy thôi ạ.”

Trong cuộc sống không thể thiếu những lúc gập ghềnh, cha đánh con coi như cũng ‘bình thường’ mà thôi.

Miêu phi lại cảm thấy hứng thú, hỏi thêm: “Hôm qua con có gặp Quý tiên sinh không? Nghe nói ông ta là danh sĩ, trông thế nào? Có phải nói cái gì cũng đầy học vấn không?”

“Con gặp ông ta một lần, không đẹp bằng cha con. Hỏi khỏe không, sau đó cùng các anh và các cháu ra ngoài.”

“...” Có nói cũng như không. Cô nhóc này thật đúng là, nghe được tin đồn thầy trò gặp nhau chia tay không vui vẻ, Miêu phi tò mò không xác định ra. Chẳng lẽ không có gì thật à.

Miêu phi khẽ nhăn mũi, ngây thơ động lòng người: “Thất nương vừa học cái gì thế?”

Cả hai bắt đầu trò chuyện không chủ đề, hỏi là con học bài gì, nào là hai ngày nay cha muốn dạy con cưỡi ngựa. Nói một hồi, Miêu phi đoán Hoàng thượng sắp hạ triều, liền cho người bọc hai mâm quýt công tặng Trịnh Diễm mang về.

Những đồi thoại không chủ đề như thế càng làm tăng tình cảm giữa hai người. Miêu phi muốn dùng việc này để bày tỏ thái độ của mình, Trịnh Tĩnh Nghiệp càng yêu thương cô con gái út ‘hiểu chuyện’ của mình hơn – vì miệng nàng rất kín.

Trịnh Diễm về nhà, đưa quýt công cho Đỗ thị, trong đó có một mâm Miêu phi dành riêng cho bà. Đỗ thị cười, chia mấy trái quýt, hỏi Trịnh Diễm: “Hôm nay Quý phi nói gì với con vậy?”

Trịnh Diễm một năm một mươi kể lại rõ ràng: “Đầu tiên có gặp A Tưởng, chị ta đến gặp Thục phi. Vào điện Chiêu Nhân, Quý phi có hỏi con có gặp Quý tiên sinh không, Quý tiên sinh có nói gì không. Con bảo chỉ chào ông ta một tiếng rồi đi ra, cái gì cũng không biết.”

Đỗ thị cười đầy trán con gái: “Chỉ có con thông minh thôi!”

Hôm nay Trịnh Tĩnh Nghiệp về trễ, đã dặn người trong nhà từ sớm, nói là sẽ về trễ, bảo mọi người cứ ăn cơm trước. Đỗ thị cũng không khách khí gì mà dẫn con ăn rồi đi ngủ. Sau đó bảo phòng bếp chuẩn bị hâm nóng cơm cho Trịnh Tĩnh Nghiệp.

Khi Trịnh Tĩnh Nghiệp trở về nhà trên mặt cười rất tươi, ông đã hạ nước cờ đầu tiên của mình. Con gái kết thân với cung phi, làm cha cũng không thể nhàn rỗi. Trên triều ông đe cử thầy giáo Quý Phòn của mình, đây cũng chuyện bình thường, người quen thường hay tiến cử nhau một chút, trong khi Quý Phòn quả thật nổi tiếng.

Bây giờ là thời điểm tin đồn thầy trò bất hòa lan truyền khắp nơi, đe cử đổi thủ chính trị Quý Phòn của mình? Quý Phòn lại là một cái tên rất uy tín, chiêu bài đưa ra có thể có tác dụng.

Trịnh Tĩnh Nghiệp bị ngu à? Đây là suy nghĩ của nhiều người. Ông ta còn bảo: “Thầy Quý tài giỏi, học trò không dám sấp xếp, xin thiên tử tự phong.”

Lại nói, thầy giáo đến, dựa vào đạo đức chuẩn mực đương thời, sư đạo tôn nghiêm, thầy mắng trò phải nghe, học trò trước mặt thầy không được vô lễ, nếu không sẽ chết đuối trong nước miếng người đời, Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng không có mặt mũi nào tiếp tục ở vị trí Tể tướng. Tên tuổi của Quý Phòn đã truyền xa, Trịnh Tĩnh Nghiệp không thể không tiến!

Đương nhiên, nói không chừng đây là thăm dò của Trịnh Tĩnh Nghiệp, Quý Phòn lâu nay không vào kinh, lần này vào không biết mục đích gì. Thủ một lần, không biết có phải lão muốn ra làm quan không. Nếu không muốn làm quan, coi như Trịnh Tĩnh Nghiệp có thể thở dài một hơi. Còn không... Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng đành trợ mắt éch.

Những suy nghĩ kia, Trịnh Tĩnh Nghiệp đều có thể đoán ra, xem như không nhìn thấy những ánh mắt của đám người xung quanh, trong bụng cười lạnh.

Quý Phòn chưa từng làm quan? Muốn lão làm quan trong kinh? Không xảy ra chuyện mới lạ! Ở kinh thành không thể che giấu như địa phương, Ngự sử có thể cắn chết lão! *Bảo ta không làm được chuyện gì sao? Để trò xem thầy có thể làm gì được.*

Các người không phải nói ta ‘mở rộng vây cánh’, ‘kéo bè kết cánh’ sao? Để xem vị ‘Danh sĩ trong nước’ có thể làm được bao nhiêu! Đến lúc đó các ngươi cứ tiếp tục vây quanh bên cạnh lão đi, Hoàng đế sẽ tức giận thôi!

Xuất sĩ tức là tiến vào quan trường, từ này sẽ không còn liên quan gì đến hình tượng danh sĩ thanh cao gì sát, chỉ có thể vùng vẫy trong cái đầm nước đục này thôi. Trịnh Tĩnh Nghiệp không tin có bao nhiêu người có thể tiếp tục duy trì cái ‘Cao quý’ kia, từ trước đến nay, danh sĩ ‘Thanh chính cao quý’ mỗi triều cũng có thể đủ để góp tên và mấy chục chữ giới thiệu

văn tắt trong [Danh Sĩ Truyện]. Còn đánh giá một quan viên ‘Thanh chính cao quý’, hai trăm năm triều vua chưa chắc có thể tìm ra một vị được tất cả mọi người thừa nhận!

Trịnh Tĩnh Nghiệp thuyết phục hoàng đế, bảo rằng sức ảnh hưởng của lão quá lớn, nếu để làm bậy ở ngoài rất nguy hiểm, không bằng đặt ở mi dưới – thu thập cũng tiện hơn. Nhưng không nói trắng ra thế, uyển chuyển bày tỏ: “Thầy Quý là danh sĩ trong nước, du học bốn phương, được bao người quý mến. Chỉ một bọc hành lý không tiền của mà đi bao các phương trời, đến mức, các nhà làm quan đều dốc toàn lực cung phụng, quen biết danh môn khắp thiên hạ. Để một hiền giả lưu lạc bên ngoài như thế, là sờ suất của Tể tướng.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp khuyên bảo hoàng thượng thêm một lí do khác rằng Quý Phòn có ý kiến đối với chính sách gần đây nhất của triều đình, nhưng lão không phải kẻ ngốc, giữ lão trong triều làm quan vài ngày nhằm “hiểu rõ khó khăn của Thánh nhân (*vua*), sẽ không còn vọng nghị (*bình luận ngông cuồng, xẳng bậy*) triều chính.”

Chốt hạ: “Một danh sĩ như thế, nếu có chí nguyện ở ngoài kinh vì Thánh nhân giáo hóa tứ phương thì đành, nhưng nay vào kinh, nếu người không hạ chiếu phong quan, ngược lại triều đình sẽ thành ‘Khinh sĩ’ (*khinh người tài*). Nay cho vời tới, cũng là để tỏ ra Hoàng thượng trị vì thanh minh, một lòng quy phục Hoàng thượng.”

Từng chiêu đều đánh trúng huyệt đạo của Hoàng thượng, khiến ngài không thể không cần thanh danh, phải để Quý Phòn đảm đương một chức vị không thấp, hơn nữa dạo gần đây không khí trên triều có hơi khẩn trương, dùng để hòa hoãn cũng được, tạo cảnh thái bình giả tạo cũng tốt. Mỗi quan hệ thâm sâu của Quý Phòn và thế gia cũng là thật, thay vì để lão bên ngoài liên hệ khắp nơi, hạn chế lão ở trong kinh cũng không tệ. Nếu để Quý Phòn biết sự khó khăn của sự vụ quốc gia, *cải huyền dịch trương* (thay đổi người thì mọi việc cũng thay đổi), từ đó về sau một danh sĩ kiệt ngạo bất tuân trở thành một danh thần cúc cung tận tụy, thì đó cũng là sự sáng suốt của một Hoàng đế như ngài.

Hoàng đế rất hài lòng, đồng ý. Suy nghĩ một chốc, quyết định để Quý Phòn làm Thị trung.

Chức Thị trung này áy mà, mới bắt đầu thì địa vị không cao, nhưng là chức vụ có thể gặp trực tiếp hoàng thượng. Mà thường xuyên gặp lãnh đạo thì thăng tiến càng nhanh, có thể nói xấu người khác, có thể làm lãnh đạo nhớ rõ... Tóm lại, không kể hết bao nhiêu chỗ tốt. Thế nên các đồng chí Tể tướng đều có một hàm Thị trung bên người.

Chức vị càng được ưa thích thì phẩm bậc càng cao, cần dựa vào một người đáng tin cậy trên triều, sắp xếp Quý Phòn vào cũng tốt. Xem xét tình huống bản thân Quý Phòn, thích hợp quản Sùng Văn quán, nhưng hoàng đế lại muốn thu phục, không phải mạ vàng cho lão, về văn hóa thanh danh Quý Phòn đã đủ cao rồi, cao hơn nữa sẽ không có lợi cho ngài.

Bản thân Quý Phòn không có kinh nghiệm quản lý một địa phương, nhưng bình thường lại hay phát biểu ý kiến về chính trị, tinh nghi lão có vung tay múa chân. Nếu như muốn an bài cho lão một vị trí thích hợp, Ngự sử đài là một nơi chính xác. Nhưng hoàng thượng không muốn để lão lải nhải bởi móc, muốn lão hát vang bài thơ ca tụng kia.

Vậy thì Thị trung đi! Có thể thảo luận chính luận, lại là một chức quan lợi hại, không cần câu nệ phương diện gì, có thể nhìn bao quát tình hình thực tế của toàn triều. Hi vọng lão có thể nhận rõ sự thật. Cho dù có đâm bị thóc chọc bị gạo, thì còn có người học trò Trịnh Tĩnh Nghiệp này thu thập cục diện rồi răm cho ngài, Hoàng đế sảng khoái đồng ý.

Hoàng đế ba lần hạ chiếu thư, khiến nhà Lý Tuấn không được sống yên.

Ba lần chiếu, ba lần khước từ, Quý Phòn có đủ thanh danh, còn tiếp tục từ chối, Trịnh Tĩnh Nghiệp lại có cách khác, trong vòng một ngày ông đã xử lý hai gã quan cấp dưới của Đông cung – cũng đều là con cháu của đại danh tộc.

Các thế gia đều khuyên Quý Phòn ra làm quan! Lão không muốn nhiễm nước dơ, có kẻ tiêu nhân tại triều, xếp chung vào thật mất mặt quân tử! Ra làm quan vị trí lại không cao bằng Trịnh Tĩnh Nghiệp (cái này là đương nhiên, Hoàng đế đâu có mù), thể diện của thầy giáo bị tổn thương.

Quý Phòn tin tưởng vào năng lực của mình, tin rằng Trịnh Tĩnh Nghiệp có thể thuyết phục được Hoàng thượng thì lão càng có thể, nhờ vào học thức và uy tín bao nay của lão, mà chủ yếu là lão tin vào chính mình. Ngoài miệng khiêm tốn hai câu, *trước kia chưa từng làm, sợ làm không tốt* các kiểu – thật ra trong lòng nào nghĩ vậy.

Tuy là lời khiêm tốn vậy thôi, nhưng các thế gia vọng tộc vẫn rất lắn tặc, khuyên Quý Phòn không cần lo lắng. Lúc bấy giờ rất nhiều quan viên đều có cấp dưới, như Lý Tuấn bỏ mặc công việc suốt mấy tháng cũng không phải không có ai. Còn nữa, Quý Phòn là chủ nhân của môn sinh khắp thiên hạ, tiện tay gom góp là có được vài kẻ có khả năng, nếu thật không ổn, thì học trò của lão cũng có xuất thân thế gia, mà không phải thế gia chỉ toàn phường ăn hại, tài nguyên có thể xài. Nói tới nói lui là, Quý Phòn ra làm quan, chỉ cần đến một cấp bậc nhất định, là có thể tự bổ nhiệm nhân viên dưới quyền, rất nhiều người tuy xuất thân không cao nhưng có năng lực, chỉ mong có thể tìm cái ván để thể hiện – Trịnh Tĩnh Nghiệp năm đó cũng lập nghiệp như thế.

Nhưng cũng không thể nói thẳng ra, vì thế là coi thường năng lực Quý Phòn. Cho nên bọn danh môn công tử lời rằng: “Nay trên triều có kẻ tiêu nhân, nếu tiên sinh lảng tránh, thì thiên hạ sẽ ra sao?”

Thế là Quý Phòn nhảy vào hố phân Trịnh Tĩnh Nghiệp đào sẵn.

9. HỒI ỨC CỦA SƯ HUYNH

[Nguyễn]

TRÌNH TƯỚNG VÀ SƯ HUYNH RẤT TRONG SÁNG.

Quý Phòn tự nhảy vào hố phân mà không biết, có thể nhận thấy ý định đáng sợ hiện tại của Trịnh Tĩnh Nghiệp vẫn chưa xuất hiện. Gian dảm của Trịnh tướng cũng sốt ruột, dù tin tưởng vào sự sáng suốt của Trịnh tướng, nhưng cũng không thể phủ nhận rằng thân phận thầy giáo của Quý Phòn đủ để ngăn cản rất nhiều chuyện của Trịnh Tĩnh Nghiệp.

Nhóm đối thủ chính trị của Trịnh Tĩnh Nghiệp chia làm rất nhiều loại, nhờ vậy có thể nhận ra bên đây cũng không phải chắc như thép. Theo công tác thống kê sơ bộ, loại thứ nhất: cho rằng Trịnh Tĩnh Nghiệp sợ, khiếp sợ uy lực của thầy mình. Loại thứ hai: cho rằng Trịnh Tĩnh Nghiệp đã được thầy cảnh tỉnh, từ nay sẽ tinh ngộ cải tà quy chính.

Hai loại trên thì chẳng cần lo lắng.

Loại thứ ba: Trịnh Tĩnh Nghiệp nhất định có âm mưu, âm mưu cụ thể là gì, cần nghiên cứu thêm. Có điều đã biết ông có ý xấu rồi thì sẽ sinh lòng cảnh giác, không dễ gì thực hiện.

Loại thứ tư: Trịnh Tĩnh Nghiệp nhất định có âm mưu, âm mưu cụ thể là gì, cần nghiên cứu thêm. Nhưng không biết cũng không sao, có Quý Phòn đứng trước rồi. Trịnh Tĩnh Nghiệp không thể ra tay với thầy được, nếu như làm thật, mọi người sẽ hợp lực tổng tấn công. Trịnh Tĩnh Nghiệp năm đó cơ khổ đơn độc, nếu không nhờ đệ tử của Quý Phòn giúp đỡ, thì không thể có được thành tựu như bây giờ, thân phận là học trò của Quý Phòn là nước cờ đầu tiên của ông. Bây giờ ra tay với thầy giáo chính là vong ơn phụ nghĩa, chỉ cần điều này là có thể cắn chết ông rồi.

Mọi người rất thích ngồi xem.

Cho đến khi có một người không vui xuất hiện ở Trịnh phủ – Cố Ích Thuần.

Cố Ích Thuần rất hiểu Trịnh Tĩnh Nghiệp, cho dù xa cách hai mươi năm, ông vẫn được coi là người hiểu Trịnh Tĩnh Nghiệp nhất. Đỗ thị cũng hiểu Trịnh Tĩnh Nghiệp, chỉ cần dựa vào hơi thở là có thể nhận ra cảm xúc của chồng, trong khi Cố Ích Thuần không cần chung sống mà vẫn biết sự đê mê đang suy nghĩ gì. Ông tận mắt nhìn thấy Trịnh Tĩnh Nghiệp từ một tiểu tử biết vài con chữ ở nông thôn từng bước một vào kinh làm quan, tuy sau khi Trịnh Tĩnh Nghiệp vào kinh thì hai người không gặp nhau nữa, nhưng vẫn thư từ qua lại như cũ.

Như thế này rất không giống Trịnh Tĩnh Nghiệp, theo tính tình của Trịnh Tĩnh Nghiệp, không bóp chết Quý Phòn thì thôi, sao lại có thể để cù lão ra làm quan?

Công bằng mà nói, danh sĩ như Quý Phòn cũng là người bình thường, cũng có tư lợi, có điều dù gì lão cũng đã chiêu cố Cố Ích Thuần. Cố Ích Thuần cũng không muốn Trịnh Tĩnh Nghiệp đối đầu với Quý Phòn, khiến thanh danh đã không tốt càng tồi tệ hơn.

Nghĩ vậy, ông cho người đến Trịnh phủ trình danh thiếp.

Một tấm danh thiếp được mang tới, khiến đại tổng quản Trịnh phủ sợ đến mức hồn vía lên mây.

Mệ nó! May mà bỏ nhận ra lão bộc bên người của Cố tiên sinh, bằng không để lũ không hiểu chuyện kia cho rằng danh thiếp của Cố tiên sinh là của A Chó A Mèo gì đó rồi ném đi... Chắc chắn sẽ bị Tướng công đánh chết! Âm thầm tự nhắc bản thân, từ nay không thể tùy tiện xử lý danh thiếp nhận được, phải đọc cẩn thận từng phần, đỡ tránh rước chuyện vào thân.

Hôm đó Cố Ích Thuần đến chở Trịnh Tĩnh Nghiệp để xác định câu trả lời thuyết phục, nay mở một cái thiệp khác, mời Cố Ích Thuần ghé phủ. Cố

Ích Thuần nhìn trên thiệp có viết ‘Có lẽ công việc tiên sinh rất bận, không dám trả lời’ mà không khỏi cười khổ. Tính tình của Trịnh Tĩnh Nghiệp vẫn không hề thay đổi như trước!

–Phân cách tuyển hồi ức của Cố sư huynh–

Ông vẫn còn nhớ rất rõ, đó là một sớm đầu thu, mờ mờ sương khói khiến nhìn ở đâu cũng đạt dào tình thơ ý họa, là một thành viên trong ‘quần thể các danh sĩ rảnh rồi sinh nông nổi* & danh sĩ chuẩn & danh sĩ tự nhận’, ông xách ghế ra cổng, ngắm cảnh – một trong những tác phong của các danh sĩ đương thời.

Khỏi phải nói, phóng tầm mắt trống rỗng nhìn xa xăm (mà theo ngôn ngữ thông thường ‘ngồi đực người ra’) quả có thể khiến tâm hồn thanh thản đi nhiều! Đúng lúc đó, một thiếu niên mặc trên người một bộ quần áo chẽn, vải gai màu nâu, thong thả bước ra từ trong sương mù.

Lúc đó, Cố Ích Thuần rảnh ơi là rảnh, rảnh đến nỗi chỉ muôn bày trò tiêu khiển. Ông là một trong những đệ tử đắc ý nhất của Quý Phòn, thông minh bẩm sinh, xuất thân danh môn, lại còn là danh môn sẽ không suy tàn. Đời này đã chẳng còn mong muốn gì hơn, chỉ có rảnh rồi ngồi rung chân, tán phét, đọc sách giải trí giết thời gian.

Bỗng nhiên lại gặp một người như vậy, trong lòng sững sốt, trên mặt như lộ ý cười. Để xem tên nhóc này có thể làm được đến đâu?

Dù mắt ông có tốt đến bao nhiêu đi chăng nữa thì cũng không thể nhìn rõ mặt một người cách mình mấy chục bước chân, chỉ dựa vào hình dáng toàn thân mà nhận biết, cảm thấy đó là một thiếu niên, còn là một thiếu niên nhịp bước trầm ổn. Từng bước từng bước mà đi, không nhanh không chậm. Như những danh sĩ khác, sơn cư của Quý Phòn ở một nơi xa, thế mà đến từ sáng sớm tinh mơ như vậy, lại còn có thể giữ vững nhịp chân, không té, không té, thật thú vị.

Chuyện tiếp theo còn hay ho hơn. Cố Ích Thuần đang suy tính, Trịnh Tĩnh Nghiệp đã đến trước mặt ông, cúi chào, hỏi: “Xin hỏi huynh dài, đây

có phải nơi ở của Quý tiên sinh?”

Cố Ích Thuần ăn no rứng mợt muốn làm kẻ gác cổng, lười biếng đáp: “Đúng thế? Cậu tới có việc gì?” Nhìn từ trên xuống dưới, dáng dấp không tệ, xương cốt trên người cậu thiếu niên chưa hoàn toàn phát triển, lại có vẻ mảnh dẻ, khuôn mặt uớt đẫm sương thu, cầm nhọn môi hồng mà kiềm mắt sáng, như sương đọng trên hoa.

Không thể phủ nhận, nếu không nhờ bản tính này, Cố Ích Thuần cũng lười quan tâm đến Trịnh Tĩnh Nghiệp. Nếu nhìn ở góc độ khác, nếu bộ dạng của cậu sư đệ đồng môn Trịnh Tĩnh Nghiệp cực kì xấu xí, xấu đến đặc biệt, xấu có trình độ, không chừng Cố Ích Thuần sẽ nói chuyện với ông.

Quả nhiên! Nghe danh mà đến tìm Quý Phòn bái sư, nói cách khác, *dám* đến tìm Quý Phòn bái sư, cần nhiều điều kiện. Ít nhất, người tự mình đến phải có kiến thức văn hóa, cũng phải chú ý ăn mặc, tuyệt đối không mặc áo chẽn. Nếu phái tôi tớ đến, đương nhiên không cần quá tốt, nhưng ít nhất phải mang danh thiếp, thư từ, quá nửa là phải có lễ vật cầm theo.

Nhin tên nhóc trước mặt hai tay trống tron... À không! Còn có thịt khô?

Cố Ích Thuần muốn học máu. Nhẹ nhàng hỏi: “Cậu có thư tiến cử không?” Tên tuổi của Quý Phòn khi ấy cũng đã rất nổi tiếng, quá nhiều đệ tử không dạy hết, nên cũng có chọn lọc học trò. Trừ khi bản thân kinh tài tuyệt diêm, còn không thì phải là người Quý Phòn tin tưởng hoặc không thể không có thư tiến cử.

Trịnh Tĩnh Nghiệp cực kì thành thực lắc đầu.

Cố Ích Thuần lại hỏi: “Cậu là học trò của ai? Từng đọc sách gì rồi?”

Tên nhóc này vẫn trả lời thành thực như cũ, ngày bé vừa học vừa làm cho nhà của Viên đại gia đầu thôn nên có biết mấy chữ, chưa từng học danh sư nào, Cố Ích Thuần khó khăn nuốt nước miếng.

Vẫn mang thái độ trêu đùa, Cố Ích Thuần rộn ràng nói: “Để ta đi hỏi thầy có còn định học trò nữa không đã.”

Đương nhiên Quý Phòn có nhận học trò, nhưng điều kiện ngày càng nghiêm khắc, dễ dàng nhận ra Trịnh Tĩnh Nghiệp không phù hợp điều kiện của lão. Lão thông thả bước ra trước phòng khách, nhìn Trịnh Tĩnh Nghiệp đang đứng giữa sân, cách một khoảng thật xa. Ảnh tượng về ông lúc ấy không tệ, Quý Phòn hỏi vài câu để thử.

Đề bài có sâu có nông, trình độ của Trịnh Tĩnh Nghiệp chỉ có thể miễn cưỡng đạt tiêu chuẩn, nhưng ít ra chữ không xấu. Quý Phòn mặt nhăn mày chau, không nói thẳng là nhận học trò, Trịnh Tĩnh Nghiệp cố gắng giữ bình tĩnh đứng trước mặt lão.

Cố Ích Thuần nhận ra, Quý Phòn không vui, rất không vui. Ông cũng thầm lắc đầu trong bụng, những câu trả lời của Trịnh Tĩnh Nghiệp, lộ ra một cỗ hàn khí bức người. Thiếu niên có *nhuệ khí*(lòng hăng hái) là bình thường, có *mô khí* (vẻ càn cỗi, già nua) thì đáng tiếc, nhưng hàn khí thì....

Quý Phòn không vui còn có một nguyên nhân khác, câu trả lời này khiến ông nghĩ đến một người. Kẻ này cũng rất nổi tiếng trong lịch sử. Lại nói, các Hoàng đế vẫn luôn tận sức làm suy yếu thế gia, các thế lực hoàng thất gần ngai vua nhất thì không muốn làm, đành tìm một hai người bên ngoài để phụ trợ, liên lạc với Hoàng đế, thực chất là nhằm giám thị. Những người này đều xuất thân hàn mông, rất ít có cơ hội nổi bật, hễ nắm quyền trong tay liền làm tới, trong đó có kẻ hung tàn nhất là Trương Trí, trong mười lăm năm làm việc, đã bức tử năm cấp trên, khiến ba người khác từ chức không làm vì bị áp lực tâm lý quá lớn. Quý Phòn liên tưởng tới một người, chính là Trương Trí.

Quý Phòn có tiếng là danh sĩ, không phải sơ, nhưng cũng không muôn đặc tội với kẻ như vậy, càng không thích nhận một học trò như thế. Lại hỏi đến tình hình gia đình của Trịnh Tĩnh Nghiệp, ông không nói dối, chỉ giấu vài chuyện không tiện, Cố Ích Thuần vừa nghe đã cau mày:*Thế này sợ không thành, sợ rằng tiên sinh sẽ không nhận đâu.*

Quả nhiên, Quý Phòn nói: “Vốn học hỏi là chuyện tốt, nhưng trong nhà cha đã mất, chẳng có tài sản, chỉ có mẹ già cần phụng dưỡng, đến đây đọc sách, thì mẹ cậu sẽ làm sao đây? Vừa rồi có đọc được vài chữ, Phú quân Sơn Dương đang cần một tiểu lai, hãy lấy việc nuôi gia đình làm đầu.” Trịnh Tĩnh Nghiệp ấy à, một là không có tông tộc ủng hộ, hai chẳng phải nhà có của có tiền tài hỗ trợ, lại còn đã qua tuổi học tập tốt nhất, mà quan trọng nhất, nhiệm vụ hiện tại chẳng phải là mau trưởng thành, đi làm để phụng dưỡng mẹ già hay sao?

Trịnh Tĩnh Nghiệp trả lời rõ ràng: “Học trò có thể tự giải quyết, nhất định không để mẹ phải chịu đói rét.”

Với thái độ như vậy, Quý Phòn rất không vừa lòng, phát áo bỏ đi.

Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng cực kì thức thời, cù thế mà quỳ trước cửa phủ Quý Phòn. Quý Phòn có mắt hùng, cũng không thể tiếp tục cự tuyệt một người dốc lòng cầu học như thế, đành nhắm mắt nhắm mũi mà nhận, đối xử với ông cũng rất bình thường.

Trái lại thì Cố Ích Thuần, rất rảnh! Không có việc gì thì tới trêu đùa Trịnh Tĩnh Nghiệp, đầu tiên quan sát, Trịnh Tĩnh Nghiệp coi ông như không khí, sau đó lảng vảng xung quanh, Trịnh Tĩnh Nghiệp vẫn coi như không khí. Mục tiêu của Trịnh Tĩnh Nghiệp rất rõ ràng, ông đến đây để học tập, mò mang kiến thức, để được mạ vàng mang danh, tuy Quý Phòn cỗ hủ nhưng có trình độ cao hơn những trường khác rất nhiều! Còn về lễ nghi, đã đọc sách chưa học lễ, đây là chỗ thiếu sót nhất của một người xuất thân hàn môn như Trịnh Tĩnh Nghiệp. Ông không hơi đâu mà để ý một ‘Sư huynh’ xuất thân cao quý rảnh rỗi đến nỗi nắm mọc dài trên đầu.

Cố Ích Thuần tò mò muốn chết, nhịn không được đành phái người đi nghe ngóng về Trịnh Tĩnh Nghiệp. Lai lịch của Trịnh Tĩnh Nghiệp rất rõ ràng, chuyện huyên náo với gia tộc không giấu được, bây giờ vừa học, vừa chép sách viết thư giúp người khác cũng là chuyện rõ như ban ngày. Cố Ích Thuần nghe xong, cười nhạt một tiếng.

Hôm sau, Cố Ích Thuần hỏi Trịnh Tĩnh Nghiệp: “Đệ liều mạng như vậy, cuối cùng là muôn làm gì?”

“Sông tốt hơn.”

“Đệ như thế này chắc chắn sẽ thành?”

“Phải cố thôi.”

“Thất bại thì sao?”

Trịnh Tĩnh Nghiệp nhìn ông một cái: “Đã thành một nửa rồi.”

“Học trò của thầy không tới một ngàn thì cũng phải tám trăm, không phải hổ cứ vào học thì có thể xem là thành.”

“Ý đệ không phải vậy.” Nói xong, im lặng. Cố Ích Thuần nghe thế thì hiểu ra, cái *thành một nửa*, ý chỉ chuyện gia tộc.

Một hôm nọ, Trịnh Tĩnh Nghiệp có một vị khách lớn, bảo ông chép sách, ra giá gấp đôi, cho giấy mực, yêu cầu chỉ được chép sách cho người đó, không được phân tâm làm cho kẻ khác kéo sai sót. Trịnh Tĩnh Nghiệp suy nghĩ, không đồng ý. Cố Ích Thuần giật chân: “Làm việc cho người khác cũng là làm, sao lại không làm cho ta? Đừng tưởng vậy là lợi cho đệ, sách này không có dễ chép đâu!”

Rất nhiều sách được cất giữ, dùng tiền cũng không mua được (Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng không có dư tiền mà mua), ở trên còn có rất nhiều chú giải của học sĩ. Trang giấy ô vàng, có vẻ mỏng manh khiến người ta sợ sẽ làm chúng nát thành đống vụn.

Cố Ích Thuần yêu cầu: “Chép sách này ra, một chữ cũng không được sai, huynh sẽ kiểm tra. Phần chính văn thì viết chữ lớn, chú thích nhỏ hơn...” Thêm vào, “Tại huynh không tìm ra người thích hợp, cũng không

biết bọn họ có tâm làm hay không, dù sao thì đệ cũng ở đây rồi, chép nhầm một tờ, huynh bắt chép lại! Đỡ phải truy cứu về sau.”

“Ồ.”

“Ồ cái gì mà ồ?”

“Vậy chép trước một quyển nhé.”

“Hết?” Tên nhóc này cũng nghe lời quá?

Chép đi chép lại, lúc đó hai người cũng không nói nhiều, nhưng trong lòng đã thân thiết hơn nhiều.

Cô Ích Thuần cũng tranh thủ cho bộ xương sắp rỉ sét vì nhàn rỗi được làm việc, chạy tới Trịnh gia.

Nhà họ Trịnh phòng ốc nhỏ xíu, từ xa Cô Ích Thuần nghe hai mẹ con nói chuyện.

“Đây là tiền con vất vả chép sách, sao lại để mua vải mới cho mẹ? Còn sai người đi may nữa chứ? Ở trong nhà, mẹ mặc cũ một chút cũng có sao đâu? Lúc nào cũng lấm bùn cả mà.”

“Đây là gì?”

“Thì là tiền.”

“Tiền có thể làm được gì?”

“Để dùng.”

“Vậy nếu bây giờ không dùng, thì không cần gọi là tiền nữa đâu.”

Hà thị:... “Vậy con lấy gì cưới vợ?!”

Cố Ích Thuần:... “Quả nhiên thú vị.”

Ngược lại, ngày đó Cố Ích Thuần ở mãi Trịnh gia không đi, sai người mua rượu thịt đến, đái mẹ con Trịnh gia cùng ăn một bữa. Hà thị đứng ngồi không yên, không dám, vào nhà bếp chuẩn bị làm cơm. Cố Ích Thuần nói: “Làm phiền bác gái, có chút kê vàng* ăn là được rồi, ngày thường ít có dịp nên cháu muốn ăn quá.”

*Ở trên, mẹ Trịnh Tĩnh Nghiệp – Hà thị có bảo, lúc nào cũng lấm bùn – ‘hoàng thổ’; sau Cố Ích Thuần có tình nói kê vàng – ‘hoàng thử’; trùng âm với hoàng thổ. Kê vàng là một thứ ngũ cốc nhỏ như cát, nhà nghèo dùng để ăn thay gạo.

Trịnh Tĩnh Nghiệp không nói, đi giúp mẹ đốt lò, bị Hà thị cản đẩy ra, thư đồng Cố Ích Thuần lanh lẹ, tuy không rành nhưng cũng bị sai xuống giúp. Cơm ăn ở nhà Trịnh gia, chỉ nấu một nồi kê, rượu thịt đều do Cố Ích Thuần mang đến. Hà thị muốn tránh, ăn cơm trong bếp, bị Cố Ích Thuần nài lại, miệng ngọt xót, gọi bác gái một tiếng, tự xưng là con, là bạn học của Trịnh Tĩnh Nghiệp, nếu để trưởng bối tránh như vậy, không thể gặp ai, vâng vâng...

Hà thị ăn cũng không yên, Cố Ích Thuần luôn mời bà ăn cái này cái kia, Trịnh Tĩnh Nghiệp không nhịn được, đành nói: “Mẹ, Cố huynh hay đùa, thân thiết mới làm thế, ngày thường con cũng được huynh ấy chiếu cố nhiều, huynh ấy... không phải người ngoài đâu.”

Cố Ích Thuần toét miệng cười, để lộ hàm răng trắng bóng, Trịnh Tĩnh Nghiệp liếc mắt.

Hà thị vội vàng ăn cơm cho xong, thấy con và bạn học còn đang uống rượu, nói khách sáo một tiếng, ôm cuộn vải, ra ngoài qua nhà hàng xóm để ngồi may áo cho con.

Cố Ích Thuần bình tĩnh, Trịnh Tĩnh Nghiệp cười lạnh nói: “Con nhà thế gia, sao phải trêu đùa người khác thế?”

Cố Ích Thuần cười nhạt: “Ta mà con cháu thế gia gì chứ? Con của nô tì thôi!”

Nụ cười của Trịnh Tĩnh Nghiệp ngung trệ.

Cố Ích Thuần là con trai của một nô tì Cố gia sinh ra, sau khi sinh tròn một tuổi, mẹ bị mang cho người khác, còn ông vẫn là một chủ tử của Cố gia, áo cơm không lo. Những chuyện như thế xảy ra ở đất nước này cũng là bình thường. Đến khi lên bốn, có một trận dịch rất lớn bùng phát, vì tránh dịch, Cố gia cũng làm rất nhiều việc.

Đầu tiên là rời nơi ở hiện tại, tránh đi ít lâu, có rất nhiều đứa trẻ được ‘gửi nuôi.’ Cố Ích Thuần là *thứ xuất*, sẽ không được chăm sóc như người khác, huynh trưởng, con của vợ cả được ông bà mang theo, còn ông được đưa tới nhà người khác, vừa khéo, không phải người lạ, lại là bên nhà ngoại.

Một năm rưỡi sau, khi đã yên áng trở lại, ông trở về nhà, không còn suy nghĩ theo chính tông.

Thời đại này, con thứ xuất không biết tới mẹ ruột, chỉ có mẹ cả, đây là pháp luật, như lẽ thường, bọn họ cũng bình thản chấp nhận. Tì nữ được tặng cho người khác cũng là bình thường, nhưng trong lòng Cố Ích Thuần, mẹ ruột của mình bị trở thành một món quà tặng cho người khác, chuyện này làm người ta không thể bình tĩnh. Cố Ích Thuần thông minh, sớm chín chắn nhưng chưa đủ trưởng thành, cho nên ông càng đau đớn, đau đớn nên phát điên.

Nhờ thiên phú của mình, Cố gia tìm cho ông một vị danh sư, đó chính là Quý Phồn, Quý Phồn cũng muốn nhận người học trò này, nhưng Cố Ích Thuần vẫn không vui.

Điều làm cho ông đau buồn nhất là, mẹ mình không chỉ bị người khác định đoạt, mà bản thân ông, con trai của tì nữ, hoàn toàn không nhớ rõ

khuôn mặt của mẹ mình. Tướng mạo hơn người, học trò danh sư, công tử thế gia, phải đến lúc kết hôn.

Theo tin tức nội bộ, cưới con gái Trương Trí.

Bố thèm vào! Cha của nha đầu kia không phải người tốt, này cũng không sao, vấn đề là, Cố Ích Thuần hoàn toàn không muốn cưới cô ta! Ông từng gặp cô ấy, tướng mạo đã không xinh đẹp gì mà tính tình càng tệ, vậy thôi cũng đành, còn *não tàn* nữa chứ! Bạn cũng có thể tưởng tượng *một em* *não tàn* được chiều chuộng thì có thể làm những gì rồi đấy, nô tì hầu hạ bên người cứ năm ba ngày lại đổi một người, nghe đồn không chết cũng tàn phế.

Từ khi Cố Ích Thuần trở thành ‘danh sĩ’, dựa vào đó mà rong chơi, giả ngây giả dại, phạm lệnh cấm đi lại ban đêm, đùa giỡn quý tộc… hòng được thoát ly. Sau đó bị cha nói một câu, mượn ba mươi gia binh từ chỗ anh rể, trói giam lại.

Phúc từ trời, các thế gia, tôn thất rốt cuộc không thể chịu đựng nổi Trương Trí, khiến gã ‘gặp sự cố’, lúc đi thuyền bị rơi xuống nước. Nhờ đó mà lễ nghi cưới hỏi, chẳng những rườm rà mà còn được kéo dài thời gian, hai nhà chưa định lễ, sự tình chưa chắc chắn, con gái Trương Trí chưa được coi là vợ của Cố Ích Thuần.

Hôn sự không thành.

Cố Ích Thuần vỗ ngực, vội vàng khăn gói chạy đến chỗ Cố Ích Thuần trốn. Quý Phòn rất thông cảm với ông, ra mặt biện hộ thay, Cố gia bảo nhà mình có chỗ khó xử, đành bất đắc dĩ cam đoan, hôn sự của Cố Ích Thuần phải có, nhưng… sẽ cần thận suy xét đối tượng kết hôn.

Từ đó về sau, Cố Ích Thuần hiểu ra, không phải cha ông không đối xử tốt với mình, ít ra đã hết lòng nuôi nấng, coi như cũng có tình cảm cha con. Chỉ là cha ông coi trọng ‘đại cục’ hơn là *tình nghĩa*. Đừng nói tới mẹ ruột của ông, ngay cả với con cái, với người vợ kết tóc của mình, khi *tình nghĩa* và ‘đại cục’ đối lập nhau, người cha ấy cũng có thể vứt bỏ bọn họ

một cách quả quyết. Hoặc giả như ông ta có tình nghĩa sâu nặng đi chăng nữa, sẽ được biểu hiện qua các cấp từ *roi lệ* đến *không quan tâm*, nhưng cuối cùng cũng sẽ vứt bỏ.

Phải chịu cha mình không chế như vậy cả đời ư? Nếu cha mất thì chịu sự không chế của huynh trưởng? Hôn sự mình không được làm chủ, vợ con cũng phải nghe theo dòng họ sắp xếp? Không! Ông mặc kệ! Ông không muốn sau này sẽ bị trói lại quăng vào động phòng, một danh sĩ, thế là đã không làm Cố thị từng chăm sóc cho ông thất vọng.

Nhưng, biết rõ sự cường thịnh của tông tộc mình, Cố Ích Thuần chịu công ơn nuôi dưỡng của dòng họ, cũng không thể ‘Tranh thủ gia tộc suy bại, làm người phản bội kiêm cải cách’. Ông cho rằng, khó mà thoát khỏi thế lực của dòng họ mình. Về con cháu, thật xin lỗi, ông không có tình cảm sâu đậm này, bản thân mình cúc cung tận tụy thì con cháu cũng sẽ phải cúc cung tận tụy, để bảo toàn mà phải chịu sự chèn ép! Không có cửa đâu! Cửa sổ cũng không!

Cùng lăm thì *ông đây* mặc kệ! Có chết cũng không để con ta chịu sự chèn ép của các người, mặc kệ, không làm! Cả đời không kết hôn! Trước tránh ở chỗ Quý Phồn rồi tính tiếp.

Trốn rồi gặp Trịnh Tĩnh Nghiệp.

Tên nhóc này có sức sống như thế, sinh lực như thế, không phải một danh sĩ mồ phạm, mà có mục tiêu, biết phải mình làm những gì, đi từng bước một, tuyệt đối không thỏa hiệp, chẳng những có tinh thần phản kháng mà còn tích cực hành động.

Cố Ích Thuần muốn giúp Trịnh Tĩnh Nghiệp, muốn nhìn con người này rồi sẽ đi được bao xa, nếu Trịnh Tĩnh Nghiệp có thể nở mày nở mặt, coi như ông cũng đã sống một đời trọn vẹn. Thấy Trịnh Tĩnh Nghiệp sống rất tốt, Cố Ích Thuần cảm thấy trong lòng của mình cũng thư thái hơn nhiều.

Trịnh Tĩnh Nghiệp không làm ông thất vọng. Cố Ích Thuần nghĩ, thế thật tốt.

–Chápm dứt hồi tưởng–

“Thập Lục lang, ngày mai gặp khách, mặc quần áo thế nào thì được?”

Cô Ích Thuần phục hồi tinh thần: “Gì cũng được, đệ ấy không để ý đâu.”

Đương nhiên Trịnh Tĩnh Nghiệp không quan tâm Cô Ích Thuần mặc đồ gì, ông chỉ cần nhận ra Cô Ích Thuần mà thôi.

Hôm nay Cô Ích Thuần rất phù hợp với hình ảnh của mình. Trước mặt Quý Phòn, muôn bảo trì vẻ nghiêm túc, còn bây giờ, mới chính là ông! Tóc mai bạc như cỏ ý, vết chân chim nơi khóe mắt, dáng người vẫn cao lớn như trước, trên mặt vẫn ý cười mang vẻ lười biếng đến tận xương cốt, thế mới là ông.

Lần đầu tiên gặp ông, Trịnh Tĩnh Nghiệp cho rằng, loại người có nụ cười ‘đúng chuẩn ghẹo gái nhà lành’ này, làm sao có thể trở thành học trò của danh sĩ Quý Phòn?

Trịnh Tĩnh Nghiệp chép sách cho Cô Ích Thuần suốt bảy năm, xếp đầy trên giá, cuối cùng lại trở thành món quà được tặng khi tiễn biệt. Đã thế còn hay bắt bẻ, có sách ông phải chép đến năm lần mới vừa lòng, còn hùng hồn: “Bảo đệ chép thì cứ chép đi, ta dùng.”

Cô Ích Thuần nhìn đằng sau Trịnh Tĩnh Nghiệp nửa bước, Đỗ thị; sau lưng hai vợ chồng, là đàn con cháu, ông đã từng gặp con cháu Trịnh gia, ngoài ra còn có ba phụ nhân trẻ tuổi, nhìn vị trí đứng của các chị, hẳn là con dâu Trịnh Tĩnh Nghiệp. Không ngờ cả nhà ra nghênh đón.

Cô Ích Thuần cười khổ, Trịnh Tĩnh Nghiệp chính là người như vậy, người khác nói ông xảo trá, nhưng Cô Ích Thuần lại thấy, người này, rất đơn

thuần.

Sư huynh đệ gặp nhau, chǎng hě chào hỏi, Cố Ích Thuần đi thǎng vào trong, Trịnh Tĩnh Nghiệp xoay người chín mươi độ, chờ Cố Ích Thuần đi qua mới xoay thêm chín mươi độ nữa, hai người cùng bước vào song song. Con cháu lần lượt tản ra, chờ ba người đi qua, mới xếp theo thứ tự, theo vào phòng khách.

Trịnh Tĩnh Nghiệp mời Cố Ích Thuần ngồi ghế trên, sau đó mới nghiêm túc giới thiệu Cố Ích Thuần một lần nữa, ra lệnh: “Mau đến bái kiến Cố bá phụ.”

Trên đất bày đệm quỳ, Trịnh Tĩnh Nghiệp rất xúc động, để con cái, dâu cháu làm đại lễ rất trịnh trọng. Con cháu đều biết rằng khi Trịnh gia gặp khó khăn, đã được Cố Ích Thuần giúp đỡ nhiều, nhìn Trịnh Tĩnh Nghiệp ở trên, phải quỳ ngay!

Trịnh Tĩnh Nghiệp rất vừa lòng, Trịnh Tú thành thật rưng rưng mắt thâm tình nhìn Cố Ích Thuần nức nở một tiếng: “Bá phụ.”

10. NGƯỜI THÀY MỚI ĐÊN

[Nguyên]

TA ĐÃ TẠO CÁI NGHIỆT GÌ VẬY! SAO LẠI TRỞ THÀNH HÌNH THÚC ĐIỀN VĂN VẬY NÈ?!

Trịnh Tú không muôn kể cho em gái nghe chuyện xưa, chỉ kể vài đoạn ngắn ngủi đến đáng thương về ‘lịch sử gia đình’. Trịnh Tú lớn tuổi, khi bé đã từng gặp Cố Ích Thuần vài lần, trong miêu tả của anh, Cố Ích Thuần là một người tốt ơi là tốt, hình tượng đẹp đẽ, khí chất tuyệt vời, nhân phẩm cao quý, lại rất quy củ...

Hôm nay được gặp, quả nhiên không giống bình thường. Căn bản Trịnh Diễm vẫn cho rằng, Cố Ích Thuần vẫn như người mình từng gặp ở nhà Lý Tuấn, *khụ*, giả vờ giả vẹt, nói khó nghe hơn là, ra vẻ đáng thương trước mặt Quý Phòn. Không ngờ ông lại đơn độc vào nhà của mình, thay đổi đến thế.

Cố Ích Thuần mới nhìn trông có vẻ rất điển trai, Trịnh Diễm thầm bình luận trong lòng.

Cố Ích Thuần cũng được liệt vào hàng ‘danh sĩ’ trong sổ sách quốc nội, tuy không có tiếng vang như Quý Phòn, nhưng nhờ dòng họ, coi như cũng có tiếng tăm. Trường bối Trịnh gia như Trịnh Tĩnh Nghiệp, Đỗ thị, đều có *tình hữu nghị cách mạng* với ông, có cái tình với người bạn cũ, còn vẫn bối như Trịnh Tú, Trịnh Đức An, mới nghe tiếng đã lâu, con dâu như Phương thị, Triệu thị, cũng từng được nghe nhắc đến tên.

Nói thêm một tí, Cố thị, Triệu thị đều là thế gia danh môn, còn có mối quan hệ thân thích không xa.

Trịnh Tĩnh Nghiệp trọng tuyên bố với mọi người: “Từ ba mươi năm trước, cha và Cố huynh đã là *thân gia* thân thiết rồi.” (*bản gốc là thông*

gia, nhưng ở đây không phải là quan hệ hai bên gia đình đâu rể mà ý bảo là ‘người một nhà’, mình chỉnh thành ‘thân gia’ để tránh nhầm lẫn)

Cái gọi là thân gia, chính là như trường hợp trước mặt, nam nữ hai bên không cần kiêng dè quá mức, có thể tùy tiện gặp gỡ ở những nơi công cộng như quán cơm chǎng hạn.

Ông nói vậy, để nhóm nữ quyền không cần phải tránh. Cố Ích Thuần đã biết sơ về tình hình Trịnh gia, lại hỏi phụ thân Triệu thị có khỏe không. Em gái của Cố Ích Thuần gả đến nhà Triệu thị, thành bác gái của chị. Triệu thị cung kính thưa: “Cha con vẫn khỏe, mong được gặp bà phụ suốt.” Chị là con dâu Trịnh gia, xưng hô theo chồng mình.

Cố Ích Thuần cười, nói vài câu với Trịnh Tĩnh Nghiệp, cũng chǎng đả động gì tới Quý Phồn, chỉ bảo ông vừa lên kinh không ngờ Trịnh Tĩnh Nghiệp đã vào kinh làm quan: “Huynh ở tại nhà mình ở phường Ninh An, lần trước cũng ở Ninh An phường, nhưng lại cảm thấy không được như trước.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp nâng chén, Cố Ích Thuần cảm thán rồi cũng nâng lên, cả sảnh đường cùng uống.

Buông chén, Trịnh Tĩnh Nghiệp nói: “Huynh có thấy phường Ninh An không bằng lúc trước cũng có lý do. Từ khi tước chức vị đến nay, đã bớt phô trương.”

Cố Ích Thuần nhướng mày.

Trịnh Tĩnh Nghiệp chuyển đề tài: “Lần này Cố huynh vào kinh, có tính toán gì cho mình không?” Không đợi Cố Ích Thuần trả lời, lại tiếp: “Chuyện tiên sinh xuất sĩ đã thành, huynh không muốn làm quan, đệ cũng biết. Không muốn làm quan, nhưng ở bên tiên sinh thì có chút không ổn, anh có muốn đi đâu không?”

Hai ngày nay Cố Ích Thuần đang phiền não vì chuyện này, chức vị của Quý Phồ cao, đủ để có thể tự chọn cấp dưới cho mình. Chỉ cần Cố Ích

Thuần muôn, không thể không có chức có quyền được, hơn nữa ông lại là đệ tử mà Quý Phồn rất ưng ý, chức chắc chắn không thấp, mà còn phải là ‘thanh liêm’ nữa kia.

Cố Ích Thuần không muôn bước vào chính trị, nếu làm quan, thì phải lao lực vì gia tộc họ Cố - hoặc trừ khi ông cắt đứt với dòng họ. Cố gia là thế gia vọng tộc mấy trăm năm nay, không phải như một tiểu gia tộc của Trịnh Tĩnh Nghiệp, nói chạy là có thể chạy được. Cho dù là Trịnh gia, năm đó Trịnh Tĩnh Nghiệp tách khỏi bản tông cũng tồn rất nhiều công sức, chút gia sản phải hao tổn hơn nữa mới có thể thoát ly. Sau khi tách được rồi, làm quan nhiều năm, cũng bị gia tộc làm phiền nhiễu mấy bận – mãi đến sau này, khi tâm tình không vui ông quay lại tìm gia tộc mình thanh toán, khiến cả gia tộc tan thành mây khói.

Huống chi là Cố thị? Thế nên cho tới nay dù Cố Ích Thuần luôn có cơ hội ra làm quan, ông đều cự tuyệt, trốn xa chừng nào tốt chừng đó. *E hèm*, thế nên Quý Phồn rất coi trọng phong cách không màng danh lợi của ông.

Trịnh Tĩnh Nghiệp thông cảm cho Cố Ích Thuần, thế nên càng căm ghét Cố gia, chứ đừng nói chi là tìm cách nói đỡ cho nhà họ. Chỉ hỏi Cố Ích Thuần có tính toán gì hay không mà thôi.

Cố Ích Thuần phát hiện chỉ cần ở chung với Trịnh Tĩnh Nghiệp, số lần cười khổ của ông sẽ tăng rất nhiều, chẳng may cái bộ dạng danh sĩ không màng danh lợi cuối cùng đã bị khích thích. Cúi đầu uống một ngụm rượu: “Thầy muốn huynh ra làm quan, hoặc không thì sẽ tiến cử vào Mộ phủ (*nơi làm việc của tướng soái*), huynh không đồng ý.”

“Huynh định ở lại kinh thành à?”

Cố Ích Thuần nhìn thẳng vào mắt Trịnh Tĩnh Nghiệp: “Để xem đã.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp chẳng đáp, khoé môi khẽ nhέch. Không như Trịnh Tĩnh Nghiệp, tuy Cố Ích Thuần cũng thấy hành vi của Quý Phồn có chỗ không thích đáng, nhưng vẫn rất tôn kính người thầy này, Quý Phồn tự nhảy vào hố do ông đào sẵn rồi vào triều như thế, nhất định Cố Ích Thuần sẽ rất

lo lắng. Giữ Quý Phồn, chẳng khác nào giam con tin, trừ khi Cố Ích Thuần thất vọng về thày mình này, còn không nhất định sẽ không rời kinh dễ dàng.

Đỗ thị chờ cả hai từ từ dời mắt mới lên tiếng: “Hai người nhiều năm không gặp, sao cứ nhìn nhau mắt đối mắt mãi vậy? Sau này đều ở trong kinh, còn nhiều thời gian cho cả hai xem tướng nhau, bây giờ ăn cơm thôi! Đồ ăn nguội cả rồi.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp nâng ly rượu: “Chỉ có bà mới quản lăm thế.” Cố Ích Thuần lắc đầu cười: “Tính tình A Đỗ vẫn không thay đổi.”

Ba người bọn họ nói chuyện, con cháu ở dưới ngơ ngác nhìn nhau, không biết nhìn ai mới được.

Đỗ thị liếc hai người đàn ông: “Tính ta vốn vậy đấy, phải đổi cái gì mới được? Hơn ba mươi năm rồi, giờ chê ta lăm chuyện phải không? Chậm thế?” Nói xong lại nâng chén rượu với Cố Ích Thuần: “Đây là nhà của mình, đừng nói chuyện bên ngoài, nghe nhức đầu quá.”

Cố Ích Thuần vui vẻ uống, rồi nói với Trịnh Tĩnh Nghiệp: “Nếu tính muội ấy không như vậy thì chẳng chống đỡ cái nhà này của đệ nổi đâu,” sau nhỏ giọng nhưng cố ý để mọi người đều nghe, “Còn muốn ăn chực bà chủ, phải nịnh mấy câu!”

Trịnh Tĩnh Nghiệp và Đỗ thị đều bật cười.

Trịnh Tĩnh Nghiệp nghiêm mặt nói với Đỗ thi: “Sao bà biết ta đang nói chuyện bên ngoài? Ta hỏi huynh ấy có muốn ra làm quan hay không, đây là chuyện nhà.”

Cố Ích Thuần tò mò, đặt chén xuống hỏi: “Ta không ra làm quan, thì có quan hệ gì với nhà đệ?”

Trịnh Tĩnh Nghiệp buông chén, chỉnh cổ áo, chỉ xuống dưới, nghiêm túc trả lời: “Huynh xem con cháu của ta có khả năng không?”

Cố Ích Thuần nghiêm túc gật đầu: “Quả thật có khả năng.”

“Có đủ để làm đệ tử của huynh không? Mấy đứa này, tùy huynh chọn. Huynh chọn trúng thì là vận may của nó, nếu không được chọn thì đệ sẽ tìm thầy khác.”

Cố Ích Thuần lắng lặng nhìn Trịnh Tĩnh Nghiệp, ông không hề tránh né. Trịnh Tĩnh Nghiệp chờ đến mức đã bị kích động lâm rồi, mấy năm nay Cố Ích Thuần rảnh rỗi ngồi không, chẳng đóng góp cái gì có giá trị cho quốc gia, bao nhiêu thời gian làm danh sĩ, rất nhàn, chỉ công hiến tri thức, nghiên cứu văn hoá! Quý Phôn ngày càng cao tuổi, tinh thần và thể lực đều không được như trước, sau lại thu khá nhiều học trò nên phần lớn thời gian Cố Ích Thuần đứng lớp thay, nhưng ông lại không nhận bất kì một học trò nào cho mình.

Trịnh Tú tha thiết mong chờ nhìn Cố Ích Thuần một hồi lâu, bỗng lanh lợi hẵn lên, tự mình đứng dậy, các em trai, em gái, con cháu ở sau đều đứng lên, khom người ngay ngắn trước mặt Cố Ích Thuần, thiếu nữa là cả đám kéo nhau quỳ xuống. Ba chị em dâu Phương thị cũng nhanh nhẹn đứng sát một bên.

Vừa đứng ngay ngắn, đã bị Trịnh Tĩnh Nghiệp quát: “Cái gì mà phiền phức thế hả? Ngồi xuống ăn cơm đi!”

Đỗ thị trách ông: “Ông mới là phiền! Đáng lẽ nên kéo huynh ấy vào thư phòng rồi lặng lẽ bàn bạc, nay lại nói trước mặt các con như thế, sao còn trách chúng?” Sau lại quay sang Cố Ích Thuần: “Huynh vẫn mãi một thân một mình như thế, nhiều năm vậy rồi, đưa tì sang huynh không nạp, cũng chẳng nhận học trò, chẳng lẽ còn muốn cô đơn lẻ loi mãi thế sao?”

Trịnh Tĩnh Nghiệp chỉ tay vào đám con cháu mình, hào khí ngất trời: “Huynh nhận cả đám đi, không ai có thể sai khiến tụi nó đâu!” Ông biết nỗi lòng của Cố Ích Thuần, muốn nhận học trò cho mình, nhưng vì tình cảm, sợ bị Cố thị lợi dụng, thế thì chẳng khác gì làm mồi khách cho Cố thị.

Nhưng con cháu của Trịnh Tĩnh Nghiệp sẽ không bị thế.

Cố Ích Thuần phá ra cười, cười đến chảy nước mắt: “Được! Được!
Được lắm!”

Ăn xong bữa cơm, Trịnh Tĩnh Nghiệp cho con cháu mình ra mắt người thầy khó cầu được này, lúc trước, Cố Ích Thuần thay thầy giảng dạy một thời gian dài, tuy không nhận học trò, nhưng có rất nhiều đàn em được coi là nửa đệ tử của ông, danh tiếng rất vang.

Ngày hôm sau Trịnh Diễm mới biết, nàng được liệt vào trong danh sách đệ tử của Cố lão sư, bởi vì nàng cũng phải tham gia lễ bái sư.

Bái sư không phải chuyện tuỳ tiện, thế nên Trịnh Tĩnh Nghiệp đã chuẩn bị rất lâu.

Người bên ngoài thì cho rằng, đầu tiên Trịnh Tĩnh Nghiệp tiến cử *danh sĩ lão sư* của mình vào triều, sau lại cho con cháu bái *danh sĩ sư huynh* của mình làm thầy, còn sắp xếp rất chu toàn. Hơn nữa bây giờ cũng không hô gió gọi mưa trên triều, tựa đang trong tình trạng bán ngủ đông, như thể đã ‘Hoàn toàn tĩnh ngô’.

Ngay cả Quý Phồn cũng bị ông qua mặt, nghe nói Cố Ích Thuần đã đồng ý theo nguyện vọng của Trịnh Tĩnh Nghiệp, nhíu mày, im lặng hồi lâu mới nói: “Cũng không nghe thấy điều tiếng gì về lũ con của nó, không chừng vẫn có thể đào tạo được, con hãy dụng tâm mà dạy, đừng để bọn chúng bị lạc lối.” Dĩ nhiên không phản đối, mà phải tranh thủ nhín được chút thời gian rảnh mới có thể nói những lời này với Cố Ích Thuần.

Cố Ích Thuần im lặng.

Người thầy này của ông, không thể nào không thông minh, nếu không thì đã chẳng thành danh sĩ. Tại một thời đại không có Internet, không truyền thông, có thể trở thành danh sĩ một đời, ngoại trừ có trình độ học thức nổi

bật, còn phải biết tìm cơ hội *debut* bản thân, để mọi người biết đến. Có thể nổi tiếng cả nước, Quý Phòn chắc chắn không ngốc.

Nhưng hiện tại thì...

Cố Ích Thuần đáp: “Học trò hiểu. Thầy vào triều làm quan, xin hãy chú ý bảo trọng bản thân.”

Bảo Trịnh Tĩnh Nghiệp thực dụng, nhưng có danh sĩ nào lại không muốn chỉ điểm cho non nước? Cho dù chẳng nghĩ tới, chỉ muốn làm *ẩn sĩ* nhưng lại nổi danh, được nhiều người đến thỉnh giáo, sao không khỏi tự đắc. Cố Ích Thuần biết mình nói thế nào cũng không được, hiện tại chỉ mong Trịnh Tĩnh Nghiệp có thể giơ cao đánh khẽ.

Trịnh Tĩnh Nghiệp sẽ *thủ hạ lưu tình*, sau bữa tối ngày hôm qua, Trịnh Tĩnh Nghiệp đã cam kết với ông như thế.

Trịnh Tĩnh Nghiệp nói: “Thiên hạ hiểu lầm đệ rất nhiều, người ngoài thì còn được, nhưng thầy Quý lại làm đệ buồn quá,” sau đó nói rất nhiều ví dụ, “Chuyện này, không quyết đoán thì hỏng việc nước!” Sau đó bày tỏ, chỉ hi vọng Quý tiên sinh vào triều có thể gặp, biết được nỗi khó xử bên trong, đồng thời, “Tiên sinh tài như thế, có thể lại nghĩ ra biện pháp tốt hơn đệ không chừng. Đệ cũng muốn giải quyết ổn thỏa mà được mang tiếng tốt lắm chứ.”

Cố Ích Thuần đã hiểu: Quý Phòn ở đây, để lão hiểu được nỗi khó xử, bót nói hươu nói vượn về *chính quyền* – đây là mục đích chính; thứ hai là có thể xem thử năng lực của lão, nếu thật sự có biện pháp giải quyết tốt, Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng vui vẻ làm người hiền, càng được hưởng tiếng thơm.

Chỉ là, Cố Ích Thuần lười biếng ngửa ra sau: “Bước vào danh lợi thì coi như không ổn.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp buồn bực bảo: “Đệ sẽ cho thầy cơ hội.” Quý Phòn có xuất sĩ, có thể giải quyết vấn đề hay không cũng là để thử thách năng lực

của lão, chuyện gì cũng là Quý Phòn tự lựa chọn.

Cố Ích Thuần im lặng.

Thôi thôi, nhận đàm con đám cháu của Trịnh Tĩnh Nghiệp, cũng là bán cho ông cái nhân tình, Trịnh Tĩnh Nghiệp sẽ không quá tuyệt tình. Bản thân mình ở đây, có thể vẫn hồi từ trong, giải vây cho Quý Phòn khi cần.

Lễ bái sư của con cháu Trịnh gia rất long trọng. Trịnh Tĩnh Nghiệp có ý muốn nâng Cố Ích Thuần lên, dù sao Quý Phòn đã vào quan trường, không được coi là danh sĩ nữa. Nếu Cố Ích Thuần vẫn muốn lăn lộn trong cái vòng ‘Danh sĩ’ này thì ông sẽ đưa sư huynh vào tâm của cái vòng đó, thêm một tầng bảo hộ cho người đàn anh.

Có phong hào như Trịnh Diễm đều bị lệnh cưỡng chế không cho phép mặc *triều phục*, chỉ vận một bộ thật trang trọng mà thôi, Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng không khoác *ché phục*, chỉ như một người cha bình thường mời thầy về cho con của mình thôi.

Nơi bái sư cũng không phải trong Trịnh phủ mà là nhà của Cố Ích Thuần, tại phường Tuyên Đức. Căn nhà này là thuộc sở hữu riêng của Cố Ích Thuần. Ông không làm phụ tá cho Quý Phòn, chẳng thể ở chung với thầy, càng không muốn đến trợ lại Cố gia trong kinh, nên tự mua một căn để ở.

Ông không có nhiều tiền, vốn chơi bời lông bông mà! Thời đại này vốn chú trọng việc *cùng tích tiền cùng chung sống trong một gia tộc*, nếu ông nội, ông cố nội còn sống thì con cháu sẽ ở chung một nơi, ngoài ra cũng không được sở hữu sản nghiệp riêng. Tiền riêng thì đúng là không tránh khỏi, nhưng cũng chỉ đủ cho cuộc sống xa hoa thê thô, Cố Ích Thuần có tiền thuê Trịnh Tĩnh Nghiệp chép sách chẳng hạn. Nhưng mua nhà riêng? Bị bắt thì có thể phải chịu ăn bốn mươi gậy, đánh không chết lãnh tù một năm.

Muốn mua căn nhà này, phải giải thích với trong tộc một chút mới xong.

Người trong tộc cũng khá rộng lượng, dạo gần đây Cố thị luôn muôn giữ gìn truyền thống mà cũng thông cảm cho những tình huống đặc thù. Đồng thời cũng ám chỉ, nên thu thêm vài học trò khác. Công tác đề cử cũng chuẩn bị rất tốt, Cố Ích Thuần thoái thác: “Để còn xem đức hạnh mấy đứa này thế nào đã.” Ám chỉ rằng, nếu không hợp với tính tình con cháu Trịnh tướng thì chẳng khác chi tự rước phiền phức.

Cố gia miên cưỡng đồng ý.

Sau khi bái sư xong, những ngày cực khổ của Trịnh Diễm cũng bắt đầu!

Cố Ích Thuần hoàn toàn không quan tâm học trò của mình có ngoan hay không, ông là kẻ có thực tài. Không chỉ riêng văn hoá, một người đã trên năm mươi như ông, có thể trăm phát trăm trúng, pha trà nấu rượu thường hoa khảy đòn, mọi thứ đều tinh thông, nói nhỏ một chút, kể cả đánh bạc cũng là một tay có nghề, thật đúng là không thể không phục!

Trịnh Tú rất vui, chỉ hận không thể từ quan để đến nghe giảng bài, bị Trịnh Tĩnh Nghiệp và Cố Ích Thuần kết hợp với nhau mới cun cút quay về, đành tranh thủ chút thời gian rảnh đến học.

Các anh phục, đám cháu phục, Trịnh Diễm cũng phục. Nhưng, môn đánh bài mà nàng thấy có hứng thú nhất thì lại không được học, có môn riêng.

Như cha đã giải thích trước, nàng sắp trở thành một đại cô nương, phải học nhiều hơn một chút, vì thế chương trình học của Trịnh Diễm được sắp xếp riêng. Như sau, sáng sớm đi học cùng các anh và các cháu, buổi chiều học chương trình đào tạo thực nữ.

Theo kế hoạch thì Triệu thị sẽ đến dạy chương trình học buổi chiều, nhưng chị đang mang thai, đành hoãn lại. Böyle giờ có Cố Ích Thuần, nghe

tình hình thế liền quả quyết nói: “Không sao, ta có cân nhắc, để con bé qua đây theo học luôn đi.”

Đương nhiên Cố Ích Thuần sẽ không dạy nữ công, theo như lời ông, nữ công chỉ cần biết một chút thôi, cũng không sao cả, dù gì Trịnh Diễm cũng là thành viên thuộc giai cấp bóc lột, có thể thêu thùa may vá là được rồi. Nếu cần phải bỏ món gì trong số các tài nghệ của một thực nữ, thì đối với giai cấp của bọn họ, chính là nữ công.

Bạn có thể viết chữ xấu một chút, chỉ cần nhận ra là xong, nhưng thú tiêu khiển thì nhất định phải biết. Ba môn chính trong bài học làm thực nữ là ca hát, ăn chơi nhảy múa. Á, nhầm, cưỡi ngựa, khiêu vũ, ca hát. Ngoại trừ lớp văn hoá, thì trong chương trình giáo dục của giới quý tộc thời này còn có cả *hoạt động nghệ thuật* nữa.

Đôi khi các gia đình quý tộc dạo công viên cùng nhau, lúc tụ hội, trai gái chia ra, nhưng khi hứng chí thì đập bàn ca hát đều có. Nếu bạn không thể mở miệng, thì sẽ bị cười chê. Lúc ra ngoài ô dạo chơi cũng vậy, các cô em đều có thể cưỡi ngựa, thời đại cởi mở mà.

Theo ý của Cố Ích Thuần, phụ nữ hắn đã có thiên phú trong việc thêu thùa may vá rồi, không cần sút ruột, đâu có lo lắng, thì chắc chắn Trịnh gia cũng có thể tìm được một tú nương thích hợp để chỉ dạy. Việc cấp bách khác là để Trịnh Diễm học ca hát, khiêu vũ, cưỡi ngựa, bắn cung.

Những món này ông đều có thể dạy được, nhưng lại cấm vợ chồng Trịnh Tĩnh Nghiệp tìu ca kĩ nổi tiếng đứng lớp, bảo rằng như thế sẽ làm sai lệch cô bé. Bạn có thể hát không lên cao, nhưng không được ca bài dung tục. Ngoài ra, còn phải học nhạc cụ, không chỉ đàn được những khúc ‘cao nhã’ mà hơn nữa, quan niệm nghệ thuật cũng phải ‘thanh cao’. Kỹ thuật có thể không tốt, nhưng tâm hồn không thể vừa đàn *cao son lưu thuỷ*, trong đầu lại nghĩ về *nấu nước luộc cá*.

“Không thích cũng không sao, thầy cũng không thích những thứ tinh tế nhã nhặn này, nhưng con sẽ làm được!” Không hề thương lượng, học đi!

Thế đã là gì, Cố Ích Thuần còn muốn Trịnh gia định ra thêm vài môn đặt biệt cho Trịnh Diễm, bạn học Trịnh Diễm phải làm quen với chuyện bếp núc. Bởi vì... là một gia tộc có lịch sử, nhà nào lại không có vài *chục* món ăn riêng.

Sau đó, theo lời Cố Ích Thuần, con gái thế gia khác các nhà khác ở sự tì mỉ, ngoại trừ những lễ nghi bên ngoài, còn phải học *phả hệ* (*hệ thống gia phả*). Nhất định phải học! Quận nào gia tộc thịnh vượng gì, phân làm mấy nhà, quan hệ với những nhà các chi ra sao. May trăm năm trở lại đây, rắc rối khó gỡ, bạn không sinh trong cái hệ thống lằng nhằng này, không trải qua mười, hai mươi năm, thậm chí mấy chục năm nghe quen tai thấy quen mắt thì không thể làm rõ. Cố Ích Thuần nói, bây giờ mới bắt đầu như Trịnh Diễm đã là hơi trễ.

Nói xong lại lắc đầu: “Tam nương nhà con, lúc trước nhà nó dạy rất tốt, nay xem ra cũng không còn như xưa. Phả hệ nó biết cũng còn thiếu nhiều lắm.”

Trịnh Diễm ngược mắt nhìn trời: *Ta đã tạo cái nghiệp gì vậy nè! Sao lại trở thành hình thức điền văn thế hả?!*

11. ĐÁNH GIÁ CỦA THẦY GIÁO

[Nguyên]

LÀM CON GÁI THÙA TUỚNG KHÔNG DỄ.

“Đệ vẫn là tể tướng đấy à? Sao không thấy bận rộn quốc sự, mà ngày nào cũng tới chỗ huynh tốn hơi thừa lời thê!” Cố Ích Thuần hờ lạnh một tiếng, ông vì sự nghiệp giáo dục con cái của Trịnh Tĩnh Nghiệp mà bận đến tối tăm mặt mũi, còn Trịnh Tĩnh Nghiệp lại nhàn nhã đến vậy.

Trước khi vào kinh thì có nghe đồn, trước cửa nhà Trịnh tướng tập trung biết bao xe ngựa, giờ làm việc thì các ngài ấy vào cung, đục nước béo cò ở nha môn, sau khi tan triều thì chạy đến Trịnh phủ chăm chỉ tăng ca. Vào kinh rồi mới phát hiện ra chuyện không phải như thế.

Trịnh Tĩnh Nghiệp rất nhàn, một loại nhàn đến hốt hoảng, không việc thì chạy đến tìm sư huynh để liên lạc tình cảm, còn bày ra bộ mặt của ông mai, quần qua quần quýt, chỉ hi vọng vị sư huynh này của mình chưa đến cái tuổi ‘hữu tâm vô lực’, mau cưới một bà vợ, hoặc nạp thiếp, thu tì, tránh sau này tuyệt hậu.

“Quốc sự đã có nhóm Quý tiên sinh lo rồi, đệ vất vả bao nhiêu năm, sao lại không nhàn nhã một hai ngày?” Trịnh Tĩnh Nghiệp quẳng đè tai này qua, tiếp tục xúi giục Cố Ích Thuần.

Cố Ích Thuần không có động tĩnh: “Không phải đệ đã tìm được người để ta sai phái rồi sao? Lang quân Nương tử của quý phủ đã làm cái thân già xương cốt rã rời rồi.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp không tiếp, buông chén trà trong tay, lạnh lùng nói: “Bản khoán của huynh, ta biết, những năm trước nếu nói ra thì ta không tự lượng sức mình, nhưng bây giờ thì có thể,” ngừng lại một chút, “Tranh thủ

ta có thể sống hơn mười, hai mươi năm nữa, huynh mau mau cưới vợ sinh con, để đệ có thể chiếu cố nó, trưởng thành mà không chịu sự khống chế của gia tộc huynh.”

Đột nhiên Cố Ích Thuần nói: “Còn chuyện của tiên sinh, đệ làm thế nào?”

Trịnh Tĩnh Nghiệp đáp rất trôi chảy: “Tiên sinh muôn thế nào thì được thế đó, đệ đứng qua một bên là xong. Gần đây tiên sinh và Tương Nghiêm Châu quan hệ mật thiết với nhau, có Tương Nghiêm Châu giúp đỡ, trên triều cũng không phạm kiêng kị gì. Huynh hỏi đệ đã trả lời, lời đệ hỏi huynh vẫn còn chưa đáp.”

Cố Ích Thuần lắc đầu: “Đã không còn sớm nữa, đường đường là Tể tướng mà phạm dạ cảm (*cảm đi lại ban đêm*) thì không tốt đâu.”

Lệnh cảm đi lại ban đêm đó thì sao mà làm gì được Tể tướng? Ông là người có quyền chứng nhận cơ mà, Trịnh Tĩnh Nghiệp biết ý không nói thêm, nhắc đến đời sau, liền thuận miệng hỏi đến chuyện học hành của con cái mình.

Cố Ích Thuần ngẫm nghĩ một chút, đáp: “A Diễm rất giống đệ.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp cười bảo: “Con gái đệ, đương nhiên phải giống!”

Cố Ích Thuần lắc đầu: “Không phải về tướng mạo, mà là tính cách. Huynh chưa gặp Tứ nương, chỉ xem trong đám con cháu này, chỉ có nó là giống đệ nhất! Nếu nó là con trai, đưa đến Sơn Dương bốn mươi năm trước, thì sẽ thêm một Trịnh Tĩnh Nghiệp.”

Gương mặt Trịnh Tĩnh Nghiệp nghiêm túc hẳn lên, nếu danh sĩ bấy giờ có tác phong tiêu sai, có chút học vấn thì cũng chỉ loại thường thôi, cái nghiệp vụ thử thách trình độ danh sĩ nhất chính là *đánh giá con người*. Vì đây là thời đại có chức vị nhờ đê cử, nhờ quan hệ, ngờ được tuyển mộ, nhờ vào tự tiến cử.

Tiếng tăm của Cố Ích Thuần vang dội, chưa qua được thầy nhưng cũng đủ làm người khác thèm nhỏ dãi, đôi mắt biết nhìn người như thế thì không thể nào bằng. Từ khi Trịnh Tĩnh Nghiệp chưa làm nên thì đôi tuệ nhãn kia đã nhận ra anh tài, quả nhiên sau này Trịnh Tĩnh Nghiệp đã đến địa vị tối cao. Ông bình Ngụy Tĩnh Uyên dục tốc bất đạt (*gấp thì không thành*), Ngụy Tĩnh Uyên mất mạng tan cửa nát nhà. Ông bảo Tưởng Tiên Hiền (Tưởng tướng, thế gia, quê quán Nghiêm Châu), có phúc làm tướng, Tưởng Tiên Hiền bây giờ là một trong các vị Tể tướng. Ở điểm này, đã vượt xa thầy mình.

Trịnh Tĩnh Nghiệp rất quan tâm đến con mình, với con gái út thì càng yêu thương, chẳng qua bình thường con bé có vẻ sóm hiếu chuyện mà thôi. Cho dù không muốn thừa nhận, nhưng trong lòng Trịnh Tĩnh Nghiệp vẫn hiểu được, cuộc sống trong nhà ngày càng tốt, thì tinh thần chịu khổ nhọc của các con lại giảm dần theo đúng thứ tự. Ngày bé ông đã chịu bao nhiêu đắng cay? Trịnh Tú đó là đã trải qua một ít, mà đã ‘dịu dàng như quân tử’ như thế, huống chi là đứa con út này?

Cả đời Trịnh Tĩnh Nghiệp chỉ có một chuyện đáng tiếc, chính là cảm thấy con cả mình không đủ can đảm. Ông nghĩ thứ đưa ta đi xa nhất, chính là sự kiên định dứt khoát của bản thân.

Cố Ích Thuần còn sợ thiên hạ chưa loạn, nói thêm: “Nó biết mình đang làm gì.”

Nói thừa, kẻ có đầu óc ai chả biết mình đang làm gì, nhưng những lời của Cố Ích Thuần dường như là có thâm ý.

“Vậy là tốt nhất.” Trở về quan sát thử xem sao

Trịnh Diễm không biết mình đã bị thầy và cha mang ra thảo luận một hồi, nàng đang cùng Đỗ thị xem danh sách quà tặng.

Đi học được gần một tháng, Trịnh Diễm và các anh trai, cháu trai của mình mới được hai ngày nghỉ, vì mai là sinh nhật bảy tuổi của nàng.

Cô Ích Thuần rất coi trọng căn bản, còn yêu cầu phải đặt nền móng vững chắc. Tiếp xúc cùng ông lâu, bạn sẽ phát hiện ra, thoát nhìn Cô Ích Thuần trông giống lưu manh, phuơng thức làm việc có hơi vô lại, nhưng trong tận xương cốt vẫn mang theo một cỗ khí túc của chính tông.

Năm đó, ông xây dựng căn bản cho Trịnh Tĩnh Nghiệp chính là bắt chép sách, chép sách rồi lại chép sách, với tựi học trò, khởi cần vòng vo, cứ tiếp tục chép đi. Tập bắn cũng yêu cầu luyện mỗi ngày, hai cánh tay tập luyện đến nỗi không nâng nổi bát cơm, ông vẫn không chịu thả lỏng yêu cầu.

Đặt nền móng, làm đầm.

Vô dụng áy hả, cái gì? Trò nói trò thông minh? Chỉ cần nhìn qua là không quên sao? Không cần à? Ai nói?!

Căn bản là, cứ luyện tập lặp đi lặp lại như một cái máy.

Trước đây khi Trịnh Tĩnh Nghiệp tìm thầy, học thức cao hơn Cô Ích Thuần, mà phong cách bất khuất khi gặp gỡ nhà Tể tướng lại hoàn toàn không như nhà bình dân. Xem ra Trịnh Tĩnh Nghiệp đã rất công chính nghiêm minh với người thầy mời về nhà, còn trong mắt Cô Ích Thuần thì chẳng qua là khuấy nước tìm cá trong vô vọng mà thôi.*

*Thật ra đoạn này mình không rõ lắm, vốn ‘hồn thủy mạc ngư’ là ‘khuấy nước tìm cá’, tương đương với câu ‘đục nước béo cò’; nhưng tác giả là dùng ‘hồn thủy mạc thủy’, thì thành ‘khuấy nước tìm nước’? Có thể do đánh máy sai, nhưng giữa hai chữ ngư và thủy cách nhau một tròn một vục, khó mà không cho rằng đây là dụng ý của tác giả, mỗi điều mình chưa hiểu lắm. Đành chỉnh như trên, có thể không chính xác, mong được thông cảm. Theo ý mình, dù có gia sư nào học thức cao hơn Cô Ích Thuần thì cũng không thể đổi đai dạy dỗ con nhà Tể tướng như nhà bình thường được.

Trịnh Uyển từng phản kháng, kết quả bị Cố Ích Thuần đày thân xăn tay áo dạy dỗ đến phải kêu cha gọi mẹ. Cố Ích Thuần là con cháu thế gia, người đời tôn sùng thế gia, lại có năng lực, Trịnh Uyển được dạy dỗ xong, trở nên rất ngoan ngoãn. Trịnh Diễm cực kì biết điều, không kháng nghị như ông anh ngốc của mình, học hành đàng hoàng, tuân theo lịch trình học tập của bản thân, được khen rất nhiều.

Chịu khổ nhiều ngày, cuối cùng cũng được nghỉ – ngày sinh nhật lần thứ bảy của Trịnh Diễm đã đến, mọi người cũng được giải thoát. Bấy giờ nàng mới nhớ đến, không phải cha từng nói quay sinh nhật bảy tuổi mới sửa lại chương trình học sao? Tại sao Cố tiên sinh vừa đến, ông lại coi như chưa từng nói gì, đúng là khóc không ra nước mắt.

Theo lời các chị dâu, con gái luôn phải học quản gia, tuổi nhỏ làm những việc nhỏ quanh mình. Thế nên, nàng bị kéo đến xem mình đã nhận được bao nhiêu quà, Đỗ thị để những món này cho nàng làm của riêng. Dù sao... cũng chẳng cần đáp lễ gì nhiều, quà càng quý thì càng không cần đáp, bởi vì cũng toàn là lấy lòng Trịnh tướng mà thôi.

Cũng không cần quá quan trọng việc hồi lễ, nhiều món không cần hồi, ít nhất thì không cần nàng hồi. Bởi người tặng quà đều là cùng cấp bậc với cha nàng, để bày tỏ tấm lòng, đương nhiên sẽ không tặng đứa bé bảy tuổi một món quá quý báu mà làm mất thân phận của mình. Một số món ‘ban thường’; là từ trong cung đi ra, hoặc được một số tôn thất quý nhân tặng cho. Tất cả đều có chừng mực.

Đa phần là những món trang sức một bé gái hay dùng như vòng mă não, xuyến tử (*vòng được xâu bằng các viên ngọc, đá tự nhiên đã qua mài dũa*), trâm, bông tai, dây chuyền, vòng cổ các loại, được trang trí tinh xảo, tinh tế đến từng phần vạn phần, một vài thứ nho nhỏ, trong đó Trịnh Diễm phát hiện có một quả cầu huân hương⁽¹⁾ quen thuộc, để qua một bên, định làm kỉ niệm.

Triệu thị bắt đầu hơi lộ bụng, nhưng người không lộ vẻ phù thũng, bước ra chỉ dẫn: “Đồ của mình thì muội phải liệt kê ra, làm thành một

quyển sổ, khi nào dùng cũng tiện. Những món trong nhà thì đừng để lung tung, quy về một chỗ.”

Phương thị cũng nói: “Nhưng thứ giống nhau này thì để chung, giao cho một người bảo quản, để mỗi người có nhiệm vụ riêng.”

Những nguyên tắc này Trịnh Diễm đều biết cả, *khụ khụ*, chân thành cảm ơn chương trình phổ cập giáo dục. Thật ra nàng chẳng cảm thấy hứng thú gì với những thứ này, cái gì cũng vậy, có nhiều rồi, khắc sẽ không còn quý nữa. Nhìn danh mục quà tặng và danh sách tên người tặng, bản thân mình còn chưa nhớ rõ phả hệ, Trịnh Diễm đột nhiên hiểu rõ: *Tiền với chả bạc gì chứ, nếu cha nàng không phải Trịnh Tĩnh Nghiệp, mấy thứ này chắc chắn không phải của mình!* Muốn giữ được chút gia sản, phải bảo đảm có đủ thể lực, để túi tiền của mình không bị kẻ khác ngáp nghé.

Đây cũng là lời giải cuối cùng về cuộc sống.

Dù đang có học bao nhiêu thứ, thì mục đích chính là thế! Nếu không như vậy, nàng sẽ không sống tốt, không làm tốt thì sẽ bị xử lí.

Rất nhanh sau đó, kết luận này của nàng đã tìm được bằng chứng, ngay tại sinh nhật của mình.

Nếu nói về sinh nhật bảy tuổi của một bé gái thì sinh nhật của Trịnh Diễm quả thật rất xa hoa. Tuy chỉ có bạn bè thân thích tụ họp, số người không nhiều, nhưng nên có vẫn có. Tướng phủ giăng đèn kết hoa, tạp kĩ cũng mời đến ba gánh hát. Từ nương Trịnh Du đã xuất giá cũng về nhà mẹ dự sinh nhật của em gái.

Năm nay Trịnh Du hai mươi tuổi, kết hôn một năm, trang điểm kiêu thiếp phụ, khuôn mặt có năm phần giống Đỗ thị, có điều không có vẻ tang thương như mẹ mình, tiếng cười trong trẻo, nói năng thảng thắn, ở cạnh Nhị nương Quan thị càng tôn vẻ rực rỡ của nhau: “Chuyện mừng của Tam nương, con ở bên kia, tiếc là không thể trở về lập tức.”

Phía nhà Trịnh Du được gả cũng chẳng kém, khi trước Trịnh Tĩnh Nghiệp vì chọn con rể mà hao tổn tâm tư. Cưới con dâu là người khác vào nhà mình, địa bàn mình thì mình làm chủ. Còn gả con gái chính là để con mình đến địa bàn người ta, hành động phải chịu sự kiềm chế.

Trịnh Tĩnh Nghiệp loại khỏi danh sách đầu tiên chính là thế gia, những gia tộc đấy lăm quy củ thối, làm sao con gái ông có thể chịu được.

Đàn trai cũng không thể quá kém, căn cơ trong nhà không quá mỏng, tuổi khoảng hai mươi xứng với con gái ông, ông cho rằng còn chưa sinh ra. Chỉ cha thối thì chưa đủ, con trai phải tốt mới là hoàn hảo.

Trịnh Tĩnh Nghiệp chọn con rể tại các nhà huân quý trong triều, sau một loạt trước hỏi sau ngầm điều tra, dùng những mưu kế đối phó với kẻ thù mà tiến hành nghiên cứu cân nhắc, cuối cùng chọn ra mười mấy người tuổi tác phù hợp, chưa kết hôn, tình hình gia đình không quá phức tạp, khi còn niên thiếu không có tin đồn lung tung.

Sau đó để con gái tự chọn trượng phu cho mình, chọn này không phải để Trịnh Du mẩy trang tóm tắt lý lịch cá nhân xem tướng, mà để chị thấy tận mắt, vừa mắt ai thì gả cho người đó. Lúc này thì phần lớn dân chúng còn khắt khe lắm, yêu cầu với nữ giới cũng nhiều, nhưng chấp hành nghiêm túc thế nào thì tùy tâm, Tú nương Trịnh gia một thân nam trang cùng các anh ra ngoài thả bộ.

Anh rể của Trịnh Diễm là con trai của Tành quốc công Ngô Thừa Nghiệp, Ngô Hi, tuổi cũng xấp xỉ Trịnh Du, cặp vợ chồng son kết hôn một năm cũng coi như hạnh phúc.

Triệu thị cười nói: “Phiền Tú nương quan tâm.” Rồi đứng nói chuyện cùng các chị em.

Khi bắt đầu khai tiệc, các màn tạp kỹ được diễn ở sảnh chính, trong mắt Trịnh Diễm thì gọi chung là xiếc ảo thuật các kiểu.

Trịnh Du và Quan thị lâu ngày xa cách đùa giỡn với nhau, đột nhiên dừng lại, ánh mắt nhìn chằm chằm vào một cô gái trẻ tuổi đang tung hứng banh vải ở phía sau.

Đỗ thị thấy kì lạ, hỏi: “A Du? Con nhìn gì vậy?” Nói xong cũng nhìn theo, ánh mắt nhàn tản bỗng trở nên vô cùng ngạc nhiên, sau đó quay đầu nói với thị tì đi theo, “Đợi lát nữa, người đi giữ lại cô gái kia cho ta.”

Cô gái kia tung bảy quả banh vải liên tục trong không tay, thành một hình bầu dục, ánh mắt chăm chú nhìn cảnh trước mắt, biểu cảm trên gương mặt cứng nhắc, suýt nữa là làm rơi một trái banh. Diễn xong cả người đẫm mồ hôi, ôm đầu gối ngồi trong góc.

Trịnh Diễm thấy không khí có vẻ kì lạ, nhìn xung quanh, hơi nghi ngờ, nhưng mẹ và chị dâu, chị gái đều đã bình thường trở lại, nói thầm trong bụng. Nàng không biết, trong lòng nhóm nữ quyền nhà mình đã kinh hãi nhận ra: *Đó là Tam nương Ngụy gia, con gái của tiền Tể tướng Ngụy Tĩnh Uyên!*

“Em thấy con bé diễn tốt, nên thưởng thêm hai xâu tiền, không nói gì khác.” Đỗ thị báo cáo với Trịnh Tĩnh Nghiệp.

Trịnh Tĩnh Nghiệp nói: “Không nói gì sao?”

“Làm sao em dám nhận con bé được.”

“Như vậy là tốt nhất, sau này là tốt hay là xấu, còn phải xem tạo hóa của con bé.”

“Thật đáng tiếc, một đứa bé ngoan như vậy, cùng tuổi với Tú nương đây nhỉ? Năm đó cũng là người tôn quý, nay lại lưu lạc đến tận đây.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng nghĩ vậy, trước đây Ngụy Tĩnh Uyên từng tuyên bố: “Gia quyến quan lại không được vào Dịch đình, sẽ khiến tội nhân có thể náu mình, làm ảnh hưởng đến giáo hóa trong cung.”

Nói là sợ các quan lại phạm tội ôm hận gây loạn, nhưng theo Trịnh Tĩnh Nghiệp, cảm thấy Ngụy Tĩnh Uyên làm vậy, một nữa là sợ hoàng đế nhìn trúng lại nạp khuê nữ con nhà các *phạm quan* làm phi tử, sau đó sẽ tiếp tục phần đầu báo thù?

Đại khái Ngụy Tĩnh Uyên cũng không ngờ, đề nghị của ông ta bắt người gia của phạm quan làm nô tì, đem bán hoặc đưa vào giáo phường (*nơi dạy dỗ ca hát nhảy múa hí kịch, từ sau thời Tống Nguyên, trong các kĩ viện ở dân gian, thỉnh thoảng cũng được gọi là giáo phường*), lại là hại con gái mình.

Ngụy Tam nương khi ấy không làm nô tì, bây giờ diễn tạp kĩ, không biết đã từng trải qua những chuyện gì.

Cả hai vợ chồng đều trầm mặc.

Một lát sau, Trịnh Tĩnh Nghiệp nói: “Trời nóng qua, thánh nhân muốn hạ chiếu trong vòng ba ngày, sẽ chuyển đến Hi Sơn nghỉ hè, để người đến dọn dẹp biệt nghiệp trước (*nha riêng, biệt thự*), chúng ta đi theo tùy giá. Từ Huyền (tên tự của Cố Ích Thuần), cũng đi cùng.”

Đỗ thị vui vẻ hơn nói: “Vừa hay, biệt nghiệp nhà ta gần với Thành quốc công, Tú nương có thể qua lại nhiều hơn.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp cúi đầu suy nghĩ, muôn mặc chuyện xưa, sinh nhật con gái ông, nha đâu xúi quẩy của Thùa tướng trước đến đây có chuyện gì? Còn nữa, Quý Phồn đang vén tay áo tính làm một trận thật lớn trong triều, hôm nay chỉ trích quan này mất thể diện, ngày mai khuyên hoàng đế chớ nên đắm chìm trong nữ sắc. Trịnh Tĩnh Nghiệp biết, Quý Phồn đang muôn làm việc lớn, có lẽ sẽ dính dáng tới Ngụy Tĩnh Uyên, khiến Trịnh Tĩnh Nghiệp không thể không đề phòng.

Ngày mai trước mặt hoàng đế, nên nói sơ một hai câu mới được.

Hoàng đế nghe Trịnh Tĩnh Nghiệp tâu rằng: “Hôm qua nghe vợ của thần nói, có một thấy một cô gái biểu diễn xiếc, trông như Tam nương Nguygia, thần tưởng không đến mức, thế nào lại đúng lúc, lại tới đường này chứ.”

Hoàng đế không muốn nghe nhắc về Nguy Tĩnh Uyên nhất, gương mặt hung dữ, Trịnh Tĩnh Nghiệp biết điều chuyển đề tài.

Con gái của Tể tướng đời trước như một lá cây, rơi xuống mặt nước, gấp xoáy nước, trôi theo dòng sông ra khỏi tầm mắt mọi người, chẳng ai nhắc về cô nữa. Cảm giác mẹ mình, chị và chị dâu có gì đó không đúng, nhưng Trịnh Diễm không biết kì lạ chỗ nào, qua sinh nhật, quẳng chuyện này ra sau đầu, theo yêu cầu của môn ‘Giáo dục thực nữ’, học chính lí dọn nhà. Đương nhiên cũng muốn rời thành tránh nóng.

Hi Sơn vốn có tên là ‘Tây Sơn’, nghĩa như tên, ở phía Tây kinh thành. Triều trước có vị hoàng đế khoái chơi chữ, ngại tên Tây Sơn quá trắng trợn, nên đổi thành hiện tại vẫn tiếp tục dùng đến bây giờ. (*‘Hi Son’ và ‘Tây Son’ đều đồng âm.*)

Biệt thự cạnh sông Hi của Trịnh gia ở cũng không hề kém cạnh, là hoàng đế thu lại từ một vị quan lớn đời trước, thấy Trịnh Tĩnh Nghiệp không có biệt thự, tiện tay thưởng cho. Nếu là quan lớn, vị trí địa lí của biệt thự sẽ không kém, bên trong còn có một ao sen, lúc này đến ở thật thích hợp.

Cách tường đông của biệt viện Trịnh gia hai dặm về hướng đông, chính là biệt thự Thành quốc công gia, thăm người thân thật thuận tiện.

Ở đây, nơi ở của Trịnh Diễm không phải có hai cửa mà chỉ là tiểu viện một ngõ vào, cảnh sắc không tệ, nhưng có điều cấm không được tới ven sông hồ, sợ nguy hiểm. Điều khiển để mọi người đặt đồ xuống: “Không cần

gấp, mỗi người lo một việc như nhau, ai làm hỏng ta phạt người đó, đồ gì để đâu thì cứ để theo chỗ cũ.” Mười lăm phút sau, đã sắp xếp xong cả.

Như đã nói, có người quét tước rồi, còn cần làm gì nữa đâu? Chẳng qua mang vài món tùy thân xếp ra đặt vào, ra vẻ đang bận bè công việc.

Lại dạo qua chỗ của mẹ một vòng, nghe bảo Cố Ích Thuần cũng dọn đến đây, xem ra hôm nay không cần đi học, Trịnh Diễm ngẫm nghĩ, quyết định về dựa lưng ôn lại hệ thống gia phả.

Trong giới thượng lưu, quan hệ là quan trọng nhất.

A Khánh nhón chân đến nhìn xem, rồi lặng lẽ đi xuống, trong bát hương tỏa ra một mùi thơm ngát, Trịnh Diễm buột miệng thốt: “Bách hợp.”

Thật là bi kịch! Trong chương trình học của nàng không hề học trang điểm, trước là học phân biệt mùi hương, nghe bảo sau sẽ học chế hương nữa. Cũng là do mấy nhà gia thế rảnh rỗi không việc gì bày ra cái trò buồn tẻ này!

“Lần này đệ tin chưa?” Cố Ích Thuần nhìn nước sôi sùng sục trên bếp, thản nhiên hỏi.

Trịnh Tĩnh Nghiệp cười ha hả, một đoàn người chuyển nhà từ hôm qua, các nơi khác lộn xộn rối loạn, còn con gái thì giải quyết mọi chuyện gọn ghẽ. *Lã Vọng buông cần** học phả hệ – trong khi đám con cháu của ông hầu hết đang đọc sách của bậc hiền triết.

**Lã Vọng buông cần*: ý người cố gắng học tập, chờ đợi thời cơ.

“Để bọn nó đọc sách chung với nhau là đúng.” Trịnh Tĩnh Nghiệp tự nhủ.

Không biết được thầy và cha đánh giá bao nhiêu, Trịnh Diễm vẫn học theo chương trình của mình như trước. Gần đây những người xuyên không

đều có kế hoạch lâu dài, đúng là suy nghĩ thông minh.

Đến ở tại biệt thự, không khí so với trong thành thì tự do hơn, các nhà cũng nắng qua lại thường xuyên, Trịnh Diễm không muộn tiến độ học tập của mình vì những hoạt động xã giao này mà chậm trễ, càng cố gắng tranh thủ thời gian để bổ sung kiến thức.

Những hoạt động xã giao thì không thể tùy tiện, hơn nữa nàng được Ngô gia mời, đến biệt thự họ Ngô làm khách – Trịnh Du mang thai, nhà mẹ đẻ lại gần, đến thăm là lẽ dĩ nhiên. Là em gái, cho dù ở chỗ chị mình vài ngày, người của Ngô gia cũng không nói gì được.

Trịnh Diễm sắp xếp, chân thành đi thăm chị.

(1) Câu huân hương:

12. CUỘC GẶP KHI THĂM NGƯỜI THÂN

[Nguyên]

VÔ TÌNH GẶP MỸ THIẾU NIÊN, KHÔNG DÈ LÀ KẺ THÙ

Nếu Trịnh Diễm biết đánh giá của Cố Ích Thuần về nàng, không chừng sẽ ‘tuy kính mà xa’ (*) người thầy này, ông ấy quá ‘tà môn’! Nàng biết quá trình đi lên của Trịnh Tĩnh Nghịệp, nếu xuyên không thành Trịnh Tĩnh Nghịệp lúc thiếu thời, nếu không muốn bị người trong tộc bắt nạt đến chết, có lẽ sẽ chẳng khác ông là bao.

*Kính quý thần nhi viễn chi (hoặc Kính nhi viễn chi): Bè ngoài tỏ ra kính nể, tôn trọng một đối tượng nào đó, nhưng trên thực tế không muốn (không dám) tiếp cận, gần gũi với đối tượng - những người có quyền uy thế lực, hô mưa hoán gió, giao du với họ là họa phúc vô lường, chỉ dám "kinh nhi viễn chi" thôi.

Bắt đầu không phải hình thức *ngựa đực phán đau* là được! (dù mô tuýp này thì hơi ít)

Bây giờ nàng chưa rõ tình hình, thế nên vẫn vô tư vô lỵ làm Thất nương của Trịnh gia. Vừa học chưa được một tháng, chưa vào sâu, xem chừng vài năm nữa cũng chỉ là giai đoạn cẩn bản, chuyện này cũng không cần gấp, Trịnh Diễm cứ học từng bước theo lời dạy của Cố Ích Thuần. Nghe chị có tin vui, cũng thể hiện tình cảm bằng cách khấn gói đến thăm như mọi người.

Chuyện Trịnh Du có thai không chỉ là đại sự với riêng Ngô gia, mà cả với Trịnh gia nữa. Vợ của trưởng nam Ngô gia mang thai, là kim tôn bảo bối tương lai, có ý nghĩa vô cùng quan trọng. Còn với gia đình ít người nhưng thăm thiết như Trịnh gia, thì chỉ đơn thuần là quan tâm đến Trịnh Du mà thôi.

Đỗ thị đưa con dâu và con gái đến thăm Trịnh Du, dù nói thế nào thì Ngô gia cũng có lịch sử của người ta, không thể không tới thăm hỏi, ngồi xe ngựa, một đoàn bốn chiếc, bên cạnh mỗi xe có thêm vài nô bộc, không chỉ có người và xe mà còn đủ loại thuốc thang tẩm bồ trong nhà đã chuẩn bị sẵn cho Trịnh Du. Trịnh phủ cách Ngô phủ tổng cộng hai dặm, mà chiều dài của đoàn xe đã hơn trăm thước, thanh thế không nhỏ.

Quang cảnh quanh của biệt nghiệp Ngô gia cũng khá được, to ngang ngửa Trịnh gia, nhưng số người thì đông hơn nhiều. Trừ chủ nhà là Thành quốc công Ngô Thừa Nghiệp thì vợ ông ta, Vương thị, cả người mẹ góa chồng của Ngô Thừa Nghiệp là Phạm thị cũng có mặt. Phạm thị cùng người chồng là Thành quốc công, có bốn trai một gái, ngoài ra các tì thiếp của Thành quốc công cũng sinh thêm sáu nam bốn nữ, đồng lứa với Ngô Thừa Nghiệp có mươi anh em trai, năm chị em gái, Ngô Thừa Nghiệp là anh cả, trừ đi số chết non vì điều kiện chừa bệnh vệ sinh kém, có tám trai ba gái sống được đến tuổi kết hôn, trong đó bảy nam hai nữ đã cưới xin, sinh đẻ.

Thành quốc công qua đời, Phạm thị vẫn còn, Ngô Thừa Nghiệp thừa kế tước vị của cha, mọi người ở chung với nhau. Các anh chị em lớn đã con cháu đầy đà, trừ những người đã gả ra ngoài thì số còn lại vẫn sống cùng nhau. Đến thế hệ Ngô Hi, chồng Trịnh Du, chỉ tính số nam trong nhà họ Ngô thì những hai mươi bảy người, đứa em họ ba tuổi, con trai của Thập thúc anh, là Nhị Thập Thất lang.

Lại nói tiếp, Ngô Hi có hai người cô đã xuất giá, trong đó có một người là em ruột với cha anh, chồng mất thì mang hai con một nam một nữ về nhà mẹ đẻ. Tứ thúc của Ngô Hi chết sớm, để lại một con gái, được Vương thị nuôi dưỡng. Phạm thị đang định tìm cho Tứ thúc của Ngô Hi một đứa con thừa tự.

Đại gia tộc thế này cũng chỉ xem là đơn giản thôi, nếu xét đến nhà Cố Ích Thuần, tình hình còn phức tạp hơn gấp mười – hiện bên ấy có tới năm thế hệ cùng chung sống, tình huống cụ thể thế nào mọi người có thể tự thông não. (Trong khi Ngô gia hiện tại, tính cả đứa con chưa ra đời của Trịnh Du, chỉ có bốn thế hệ)

Hình Quốc phu nhân (*Đỗ thị*) đến thăm, Ngô gia mở rộng cửa đón chào. Phạm thị ngồi ở chính đường, Vương thị đích thân bước ra nghênh đón.

Trịnh Diễm được A Khánh dìu xuống xe, Quan thị cố ý chờ, đợi nàng lên trước rồi cùng đi. Đỗ thị và Vương thị cùng hàn huyên, Vương thị cười nói: “Để thông gia bốn ba như thế, chúng ta áy náy quá.”

Đỗ thị đáp lời: “Du nương mới lấy chồng, nhờ thông gia thông cảm cho nó.”

Đối với Trịnh Du, Vương thị vừa hài lòng vừa không hài lòng, bà vốn muốn con trai cưới con gái thế gia, như vậy vừa tăng thể diện mà con dâu cũng có giáo dưỡng tốt. Ngô Thừa Nghiệp có suy tính riêng, còn Ngô Hi rất hài lòng về cô vợ mới cưới của mình. Phạm thị cố gắng ủng hộ con và cháu trai – bà vốn cũng xuất thân huân quý, khi còn trẻ có hỏi cưới, ông cụ Phạm gia muốn gả bà đến thế gia nhưng không thành, khiến bà cảm thấy rất nhục nhã, luôn có khúc mắc với thế gia.

Sau khi tặng quà, gặp mặt nhau, Phạm thị nhìn Trịnh Diễm cười tủm tỉm: “Thất nương ngày càng cao nhỉ, ra dáng đại cô nương lắm rồi.”

Trịnh Diễm được gặp vị lão phu nhân này nhiều lần, hai năm trước cũng đến Hi Sơn nghỉ hè, hàng xóm thì có qua lại với nhau, trong cung, Phạm thị cũng là Nhất phẩm cáo mệnh, Trịnh Diễm và Miêu Quý phi có quan hệ thân thiết, số lần gặp mặt cũng nhiều. Trịnh Diễm cong mắt cười: “Lão phu nhân ngày càng có tinh thần.”

Tính ra thì cô của Quan thị và Phạm thị là chị em dâu với nhau, gặp Ngô thị gọi là bác, cũng khá gần gũi với Ngô gia, tiếp lời: “Gặp chuyện vui như vậy, lão phu nhân sẽ thành tứ đại đồng đường, sao không thể không có tinh thần được?”

Đỗ thị nói: “Miệng con khéo thế.”

Vương thị tiếp: “Khéo miệng không tốt à? Có con dâu khéo ăn khéo nói bên cạnh, trong lòng cũng thoải mái hơn chứ? Đại nương cũng biết nói chuyện lắm, nói đúng lòng ta, mỗi lần nghe nó nói là cười mãi.”

Sau đó mới vào vấn đề chính, để Trịnh Du cùng nhà mẹ đẻ trò chuyện với nhau, Trịnh Du ở đây từ đầu, bây giờ mới được hỏi đến theo thứ tự, Đỗ thị nói với Vương thị: “Bà không chê nó lầm chuyện là mừng rồi,” sau quay sang nói với Trịnh Du, “Bây giờ cũng sắp làm mẹ rồi đấy, con cũng nên chững chạc đi!”

Nữ nhân trong phòng nghe thê liền phì cười. Phạm thị lại hỏi: “Chúng ta nghe nói Tam lang của quý phủ cũng có tin mừng?”

Đỗ thị trả lời: “Là Tam nương, năm nay như thế, vừa vặn để nó ở nhà trông nhà.” Phạm thị trách sao lại không báo cho bà biết tin vui.

Sinh con trai là chuyện tốt, Phạm thị và Vương thị càng đặc biệt khoan dung, cố ý để thời gian cho bốn người Trịnh gia thăm người thân đến chỗ Trịnh Du trò chuyện. Ngô Hi là cháu đích tôn, đứng hàng cả, ở Ngô gia, Trịnh Du được gọi là ‘Đại nương’, hai vợ chồng nhò vào địa vị đặc thù trong dòng họ nên được dành cho một viện riêng biệt. Không như gia đình Thập thúc và Bát thúc của Ngô Hi phải chen chúc cùng một chỗ, còn người cô gör chồng mang một nam một nữ về nhà mẹ đẻ thì đến ở chung với Phạm thị.

Bốn người Đỗ thị và tì nữ đến tiểu viện của Trịnh Du, liền thấy chật chội hẳn. Đỗ thị nhìn xung quanh, để ý quan sát thấy hơi khác một chút so với năm ngoái, trang trí trong phòng có tăng có giảm, không có gì không ổn, lại nhìn tì nữ trong phòng Trịnh Du, có vẻ khá thành thật, lúc này mới cảm thấy yên tâm.

Trịnh Du đến bên một chiếc hộp khoảng chừng 30cm, mở ra là hộp đựng trái cây điểm tâm, có tám ngăn, mỗi ngăn đều nhau, đưa Trịnh Diễm

cùng ăn: “Muội nếm thử đi, ăn ngon lắm.” Nhóm tì nữ biết điều dâng trà cho Đỗ thị và ba chị em dâu.

Đỗ thị lại hỏi về ăn uống hằng ngày của Trịnh Du: “Khi mẹ còn trẻ khổ quá thì thôi, phụ nữ mang thai thường dễ đổi khẩu vị, con có thích cái gì không?” Trịnh Du nuốt miếng điểm tâm trong miệng: “Con không kén ăn lắm, chỉ là ăn nhiều hơn so với bình thường thôi.”

Trịnh Diễm phì cười, bị cốc đầu.

Đỗ thị hỏi thẳng Trịnh Du: “Nếu người con phát tướng ra, thì cô gia làm sao?” Không hề kiêng kị mà cảnh cáo con gái – phải xem chừng chồng mình, đừng để nó ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt.

Đỗ thị nói thế cũng là nguyên nhân, nếu Ngô gia có danh hào thế gia thì thôi, bà không cần lo, thế gia bị ràng buộc bởi hôn nhân trong gia tộc, rất phân biệt địch thú, có súng thê diệt thiếp thì đàn ông phải tự chịu chứ người vợ vẫn sống tốt. Ngô gia là huân quý, cũng có chút lịch sử, không đặt nặng như thế gia, tuy trước nay huân quý luôn học theo thế gia, nhưng vẫn thường xảy ra chuyện trái quy củ. Đối với Trịnh Du mà nói, phải canh chồng mới là quan trọng nhất.

Bà không hề kiêng dè, cố gắng truyền dạy kiến thức cho con gái. Mà nhân phẩm các con dâu cũng không tệ, cái chính là đã sinh cháu, bà cũng muốn các chị quản chồng cho tốt, không để các anh đi học cái xấu.

Trịnh Du nói: “Chuyện này mà mẹ lo gì chứ? Ở đây dù không phải danh môn gì, nhưng vẫn có quy củ, nếu chàng có cái gì không tốt, chưa cần con lên tiếng, gia pháp cũng chẳng tha!” Hơn nữa cho dù trêu hoa ghẹo nguyệt thì sao chứ? Sinh con, nuôi con, hò li tới một bán mội! Trước khi chuyển nhà Thập thẩm của Ngô hi đã đánh chết một tì nữ, nghe đâu vì câu dẫn Thập thúc.

Đỗ thị nhìn con gái: “Hành sự đừng quá cứng nhắc.”

Trịnh Du khiêm tốn nghe mẹ dạy dỗ.

Phương thị cười không nói, Quan thị che miệng cười bảo: “Tú nương là người lanh lợi nhất nhà, mẹ cũng không cần lo lắng vậy đâu? Chẳng phải hơn một năm qua vợ chồng Tú nương và cô gia hòa hợp lắm sao, bao người hâm mộ. Nếu nói đến cứng nhắc, làm sao mà bị được Vương gia ở phường Quảng Bình?”

Chỉ vừa nói xong, mọi người đều phì cười.

Trịnh Diễm biết chuyện này, Vương gia ở phường Quảng Bình, không phải thân thích gì với mẹ chồng Trịnh Du, chẳng qua cùng họ thô, xuất thân hàn môn. Nói hàn môn không phải nhà nghèo, trái ngược thế gia mà thô, cũng là kẻ có tiền, gia phả hơi ngắn, tổ tiên không có người làm quan lớn nổi danh gì. Đến khi chủ nhà Vương Bách tích lũy đủ, đường làm quan được trải sẵn, tiến thẳng chức Thái Thường tự khanh, một trong Cửu khanh.

Đồng chí Vương Bách có một đặc điểm rất lớn: Ba hoa. Vợ gã có một kĩ năng rất giỏi: Quản chồng.

Khi Vương Bách cùng đồng nghiệp chén chén anh, không quản được miệng, nhìn thấy ca kĩ xinh đẹp nhà người ta, chủ nhà cũng rất hào phóng: “Lão huynh vừa mắt cô gái này, thế thì để tặng lão huynh luôn đi!” Vung tay, để cô ca kĩ đi xuống sấp xếp quần áo, theo Vương Bách về nhà.

Lúc Vương Bách nói chuyện có năm phần ngà ngà say, chờ ca kĩ dọn dẹp quần áo xong, rượu tỉnh hai phần, đến khi ca kĩ theo gã lên xe về phủ, vừa tới cửa nhà, thì đã hoàn toàn tỉnh rượu – sợ hãi!

Kiên trì xuống xe, vợ gã đang đợi ở nhà, nước rửa chân đã đun sẵn, vừa thấy tiểu yêu tinh gã mang về, lại còn do chồng mình đòi từ nhà người ta nữa chứ. Lần này thì phản rồi, nước rửa chân đã đun sẵn cũng không mang lên, tiện tay lấy thanh kiếm Vương Bách đã mua còng trong bao, một đường đuổi giết.

Hai vợ chồng người đuổi kẻ chạy, ước chừng qua tám con phố, suýt nữa là phạm vào lệnh giới nghiêm ban đêm.

Đỗ thị cười xong mới nói: “Đó là đạo lí chung sống của vợ chồng người ta, con xem khi nghe người ta nói gì về mình, Vương Thái Thường có chỗ nào bất mãn không? Đó là vì trong lòng, gã cam tâm tình nguyện. Không cần biết là dùng biện pháp gì, phải khiền chồng con cam tâm tình nguyện mới được.”

Các con đều cùng nghe dạy.

Trước khi Phương thị đi để lại một số bí quyết tẩm bổ, Quan thị cũng dặn dò thêm, Triệu thị nhờ Trịnh Diễm truyền lại bao nhiêu điều cấm kị. Trịnh Du bảo: “Con không khách khí đâu đây.” Đỗ thị còn nói với Trịnh Du: “Đừng có vì đang mang thai mà kiêu căng, cả hai hòa hợp với nhau mới là tốt nhất, dù sao ở đây cũng là nhà chồng.” Còn buộc Trịnh Du hứa hẹn nghiêm túc mới an tâm rời đi.

Tì nữ xách váy co chân, chạy đến báo cáo cho Phạm thị, Vương thị liền la lớn: “Thế này thì sao cho phải?” Thập thẩm Ngô Hi, Đường thị đang ở trước mặt mẹ chồng, vặn vẹo bàn tay. Phạm thị hỏi: “Cái gì ‘không tốt’ thế?”

Vương thị nói: “Đứa nhỏ Phó gia đang ở cửa, nếu thấy người Trịnh gia đến, thì...”

Phạm thị bảo: “Hai nhà đều là thân thích, bọn họ muốn tới, chẳng lẽ chúng ta có thể ngăn cản được sao? Ngăn ai đón ai mới được? Chuyện của bọn họ, để bọn họ tự giải quyết đi.”

Đường thị nói: “Phó gia có hai người con, chỉ sợ tuổi trẻ khí thịnh (*nóng tính*) chống đối Hình Quốc phu nhân. Khi trước Trịnh tướng vừa...” cho Phó Hàm Chương một vố. Bây giờ con cái Phó Hàm Chương nhìn thấy vợ con của Trịnh Tĩnh Nghiệp, không khác gì gặp mặt kẻ thù.

Phạm thị tức giận nói: “Con không nghĩ ra cách gì sao? Các con và Đại nương đưa Hình Quốc phu nhân hồi phủ, bảo hai đứa chị em Nguyên nương mang con Phó gia đi chơi, một bên thì nhanh một chút, bên chậm hơn, chỉ cần không gặp là được? Mà cho dù gặp nhau trước công thì đã sao? Không để bọn họ nói gì với nhau là được?

Hai chị em đâu đều thưa vâng, hai bà không phải không nghĩ ra được biện pháp như vậy, chẳng qua do hoảng quá mà thôi. Tính tình Trịnh Tĩnh Nghiệp rất cay nghiệt, mà người nhà Phó gia cũng rất cao ngạo, nếu tính đứa nhỏ Phó gia bốc đồng mà bất kính với Hình Quốc phu nhân, thì gặp chuyện không hay chính là cha của tụi nó – Phó Hàm Chương.

Phó Hàm Chương là anh chồng của con gái ruột Phạm thị, bác cả của cháu ngoại Phạm thị.

Phạm thị vừa nói xong, Vương thị và Đường thị lập tức đi sắp xếp, cho người nhắn Phó Tông Địch và Phó Nguyên đi tiếp đón một trai một gái nhà Phó Hàm Chương; anh trai Phó Tông Thuyên, em gái Phó Tông Ngạn.

Kết quả vẫn gặp.

Hai nhóm người không phải gặp ở cửa, bất hạnh lại gặp ngoài sảnh chính, thời gian chẳng chênh lệch. Nhóm Đỗ thị vốn đến cáo từ, còn anh em Phó Tông Thuyên định vấn an lão phu nhân rồi mới đi gặp hai người em họ. Ngay cả Phạm thị cũng đau đầu.

Năm nay Phó Tông Thuyên mười hai tuổi, cùng tuổi với Trịnh Đức Hưng, thi thoảng nghe lời cha đến thăm em họ, Trịnh Du nhận ra đứa bé xui xẻo này. Phó Tông Thuyên đúng thật là xui xẻo, vốn đến tuổi của cậu, có thể nhờ vào cha mà được chọn làm thân vệ của hoàng đế - nếu cha cậu vẫn còn nguyên chức. Năm nay cha cậu lại bị Trịnh Tĩnh Nghiệp đả kích, giáng ba cấp, thế là không đủ tư cách được chọn làm thân vệ.

Đứa nhỏ này bình thường tốt biết bao nhiêu! Tuổi còn nhỏ mà đã đẹp trai thế rồi, một thân quần áo màu đen, da trắng tóc huyền nổi bật, mày

kiếm mắt tinh trông rất sáng sủa, vóc người cao cao, mang theo một cỗ nhuệ khí, như bảo kiếm được rút khỏi vỏ.

Chỉ cần được lên điện trình diện, hoàng đế nhất định cho trúng cử. Tiếc là, vì cha bị giáng chức, không có cách chi được lên điện.

Nếu mười hai tuổi mà được làm thân cận cho hoàng thượng, hơn nữa bạn học Phó Tông Thuyên cũng là người có tố chất bẩm sinh, tiền đồ vô lượng. Nay lại quanh co biết bao. Chẳng những Trịnh Tĩnh Nghiệp ép buộc cha người ta, mà còn làm chậm trễ chuyện con họ nữa.

Trịnh Du nhỏ giọng nhắc nhở người nhà mẹ mình: “Đây là con nhà Phó gia, tới thăm em họ.”

Trịnh Diễm có biết về Phó gia, Cố Ích Thuần đã nói qua để phân biệt về thế gia, đại khái chia làm ba bậc.

Nổi danh cả nước là thế gia bậc một, gọi là Hoa Tộc. Lịch sử gia tộc dám cũng lên tới ba trăm năm, có trên chín người quan hàm tam cấp trở lên, đồng thời phân bố tương đối đồng đều, chứ không phải một trăm năm đầu năm giữ triều chính, hai trăm năm sau cửa nát nhà tan.

Thế gia bậc hai được gọi là Cao Lương, tương tự, có lịch sử gia tộc ít nhất ba trăm năm, có trên chín người là quan lớn, phân bố cũng phải đồng đều. Phó gia mặc dù không phải Nhất đẳng thế gia, nhưng cũng là Nhị đẳng thế gia nổi tiếng cả nước.

Thế gia bậc ba được gọi là Tân Dư, hoặc do lịch sử chưa đủ dài, hoặc chỉ ảnh hưởng đến địa phương mà chưa đến cả nước, hoặc gần trăm năm nay chưa có vị quan lớn nổi danh nào, hoặc nhiều thế hệ làm quan cấp thấp.

Ngoài ra, một số nhà có thể hơi miễn cưỡng xem là thế gia, nhưng trong mắt ba loại gia tộc trên, thì chẳng là gì.

Xuống chút nữa, chính là đông đảo hàn môn và bình dân bách tính.

Lối nhỏ tương phùng, à không đúng, gặp nhau sảnh lớn, hai nhóm đến trước mặt Phạm thị.

Trịnh Diễm chớp chớp mắt, gặp được một mỹ thiều niên, đáng tiếc là kẻ thù của gia đình, lại còn do cha nàng chủ động kết thù nữa chứ.

13. CHĂNG ĐƯỢC NHƯ Ý

[Nguyên]

QUÝ PHÒN NÉM BÙN TỪ TRONG HỒ, VĂNG TUNG TÓE.

Vừa thấy cậu nhỏ đẹp trai họ Phó mặt thoi hoắc, tim lão phu nhân Phạm thị bắt đầu đập như đánh trống. Một bên là con nhà thế gia, đừng thấy đứa nhỏ mười tuổi, đơn độc đến Ngô gia, Phạm thị chỉ thấy bọn họ cao cao tại thượng, không thể lấy vị trí của bè trên mà đàn áp.

Một bên, lại là gia quyến của Thùa tướng *dưới một người trên vạn dân*, tình cảm của Trịnh Tĩnh Nghiệp đối với vợ mình rõ như ban ngày, nếu để Đỗ thị bị vẫn bối làm mất mũi ở Ngô gia, hoặc để bà ‘cảm thấy’ mất mũi, Ngô gia sẽ phải chịu dày vò.

Phạm thị vốn tính để hai bên không gặp mặt nhau, hoặc chỉ thoáng qua, không đụng độ trực tiếp. Ai lại ngờ hai bên lại đối mặt thế này?

Đỗ thị vào nhà thấy anh em họ Phó, thế gia không hổ là thế gia, nuôi dạy hai đứa bé có một khí độ rất khác. Không phải tất cả con cháu thế gia đều như Lý Tuấn, chẳng biết sự đời, hai đứa trẻ này khiến Đỗ thị cảm thấy, vừa nhìn qua là biết loại có nỗ lực, chịu cố gắng. Lăn lộn trong đời mấy chục năm, Đỗ thị tin tưởng vào con mắt nhìn người của mình.

Bà không định chủ động hỏi, muốn để xem Ngô gia sẽ tỏ thái độ gì. Nếu hướng về Phó gia, bà sẽ trở về nói với trượng phu, bàn bạc về cuộc sống của con gái ở Ngô gia sau này.

Trịnh Du nhận ra Phó Tông Thuyên, cũng biết cha chị đã làm gì để đối phó với cha của Phó Tông Thuyên, nhưng là con gái của ông, không thể khách sáo. Đồng thời, quả thật chị cũng không thể nào quen với phong cách của thế gia. Cô của Ngô Hi ở Phó gia rất áp lực, nên khi chồng vừa qua đời, liền nhanh chóng khẩn gói đưa con chạy về nhà mẹ đẻ. Một khi về nhà mẹ

đẻ, cũng đổi tính, cùng hai đứa con một nam một nữ, hành động tuy lễ phép nhưng vẫn mang vài phần kiêu ngạo. Phó gia thường cho người đến thăm con của Ngô thị, lần nào cũng cư xử rất lễ độ, nhưng *cmn*, làm người ta cảm thấy thật không thoải mái!

Điều này khiến Trịnh Du rất khó chịu! *Vênh với chả váo gì chứ?!*

Tâm tình thoảng qua, Trịnh Du mỉm cười duyên dáng, đứng trước Phạm thị, Vương thị, Đường thị chào hỏi, sau đó giải thích lí do: “Thăm cũng thăm rồi, mẹ con muốn đến từ biệt bà nội.”

Đỗ thị cũng nói: “Làm phiền rồi.” Hai con dâu và con gái ở sau cũng hành lễ với Phạm thị.

Theo ý của Phạm thị, vốn là muôn mòn nhà Đỗ thị ở lại dùng cơm, nay không dám nói ra ý này. Bây giờ bà chỉ mong nhóm người Đỗ thị mau bước ra khỏi cửa, tránh xảy ra một màn đấu võ, nhưng không thể bày ra vẻ đuổi khách, Phạm thị phiền muộn.

Cho dù không tính giữ lại mòn cơm, nói một câu đi thong thả, để con dâu, cháu dâu tiễn người xuất môn là xong. Còn bây giờ? Anh em Phó gia biết giải quyết thế nào, nếu Phạm thị lập tức đáp ứng, thì khác gì vì Phó gia mà vội vàng xua Trịnh gia.

Bây giờ ở cũng không được, không ở cũng chẳng xong. Trịnh Du vừa cười vừa hỏi: “Đại lang Phó gia tới thăm A Địch ấy à?”

Chị hỏi một câu này, đã giúp giải tỏa bớt bầu không khí đang ngưng trọng, Phạm thị điều chỉnh nét mặt: “Đúng thế, bà đã cho người đi gọi A Địch rồi.”

Gương mặt của Phó Tông Thuyên cứng nhắc. Cậu đến thăm em họ, Phó gia hơi bất mãn với Ngô gia, không phải vì Ngô gia cưới con gái Trịnh Tĩnh Nghiệp (Triệu gia cũng gả con gái đến Trịnh gia đây thôi), địa vị của Trịnh Tĩnh Nghiệp rất cao, nội bộ gia đình coi như đoàn kết, quan hệ thông gia cũng khá chặt chẽ – đôi khi thế gia cũng không phải hoàn toàn không

biết thay đổi. Hơn nữa, trong mắt thế gia, Ngô gia chỉ được xem là gia tộc mới *lên hương*, giàu xổi mà thôi, chẳng hi vọng bọn họ chú ý được bao.

Nhưng, chồng chết, liền mang đứa con trai duy nhất chạy về nhà mẹ đẻ, khiến Phó gia rất bất mãn, dù đây là chuyện được người đời cho phép, nhưng chuyện hiếm có này mà cũng xảy ra ở thế gia cơ đấy. Ngô thị, thím của Phó Tông Thuyên lại dám làm điều đó! Xét trong thế gia mấy trăm năm nay có ai không quy củ như cái nhà giàu xổi đó không? Cứ như Phó gia sẽ ngược đãi mẹ con bọn họ không bằng?

Phó gia đành miễn cưỡng chấp nhận, thường đến Ngô gia để thăm con cháu nhà mình, lại hay mời anh em Phó Tông Địch đến làm khách.

Bọn họ làm như vậy, để dư luận chuyển hướng, đại khái là, nhân phẩm của Phó gia càng khiến người tin mến. Phó Hàm Chương rất rầu, sợ hai đứa cháu trai cháu gái nhà mình bị Ngô gia giàu xổi dạy bậy. Mà lo lắng này chẳng phải vô lí, vừa rồi Ngô gia mới cưới con gái Trịnh gia làm dâu trưởng đây thôi.

Ở nhà, Phó Hàm Chương không chỉ nói câu “Hoang đường!” một lần thôi đâu.

Bây giờ một đống *hoang đường* xuất hiện trước mặt cậu, rặn mấy thì sặc mặt cũng chẳng khá nổi. Nếu có thể lựa chọn, cậu ta thật hi vọng những người phụ nữ trước mặt này biến mất hết, không muốn dông dài cùng. Thế gia và hàn môn, tốt nhất là đừng nên liên hệ gì, hẽ hạ thấp tiêu chuẩn thì *Văn Chó*, *Thị Mèo* nào cũng sẽ thành thân thích, phiền!

Lòng không kiên nhẫn, nhưng Phó Tông Thuyên vẫn không lên cơn. Bây giờ đã không như trước, nếu như trước, quay đầu bỏ đi nói lời nào, sẽ có người khen là khí phách. Nay đã qua hai lần thay triều đổi đại, Hoàng đế không vừa lòng việc triều chính trong tay thế gia, thế lực của thế gia không như trước, không nên ngông cuồng.

Phó Tông Thuyên cố nhẫn耐, nghe Phạm thị giới thiệu anh em cậu với Đỗ thị. Đây là kẻ thù, là kẻ thù; Trịnh Tĩnh Nghiệp chẳng những làm

cha mất mặt, còn cản trở tiền đồ của cậu, Phó Tông Thuyên cảm thấy bây giờ mình có thể đứng đây, hỏi thăm sức khỏe vợ của Trịnh Tĩnh Nghiệp, đúng là có thể tu thành chính quả rồi.

Đúng là thế gia! Đây là tiếng lòng của hầu hết mọi người khi đó.

Trịnh Diễm trợ mắt nhìn Phó Tông Thuyên dây dưa thăm hỏi sức khỏe Đỗ thị, từng động tác giơ tay nhắc chân chuẩn đến nỗi có thể đưa vào sách mẫu dạy học, mang tính mô phạm hơn cả người anh mười bảy tuổi của nàng. Em của Phó Tông Thuyên là Phó Tông Ngạn, cũng chẳng hơn kém tuổi Trịnh Diễm bao nhiêu, làm theo anh trai cúi đầu chào Đỗ thị.

Xong việc, Phó Tông Thuyên đứng dậy, đứng vững vàng, một chút ngượng ngùng của cậu thiếu niên cũng không có. Em gái cậu, Phó Tông Ngạn, nhẹ chân lui về sau anh trai, động tác của cả hai lưu loát như nước chảy mây trời, không thể chê chổ nào được.

Lạnh lùng, vạch rõ giới hạn, đây là ấn tượng đầu tiên của Trịnh Diễm về Phó Tông Thuyên.

Tên nhóc này chắc là không biết rằng, hình mẫu nam chính cay nghiệt lạnh lùng hết được ưa chuộng rồi. Trịnh Diễm bĩu môi, nhìn sang Phó Tông Ngạn.

Quả đúng là một tiểu mỹ nữ! Khuôn mặt trắng hồng, mềm mại non nót, Trịnh Diễm dám cá rằng, chắc chắn khi Phó Tông Ngạn trưởng thành, sẽ đẹp hơn cả Tưởng Văn Thanh.

Đỗ thị vờ như không biết chồng mình đã làm ‘chuyện tốt’ gì, ngợi khen hai anh em họ Phó, Trịnh Du đã đưa mắt ra hiệu phái người về phòng chuẩn bị quà gấp mặt cho bọn họ. Đỗ thị thuận tay đưa tặng cho, còn nói: “Không ngờ gấp hai anh em, nên không chuẩn bị gì.”

Từ đầu đến cuối Phó Tông Ngạn không nói tiếng nào, Phó Tông Thuyên chắp tay làm lễ: “Trưởng giả (*bậc bè trên*) đã tặng, nào dám chối từ.” Sau đó hất cằm, nô bộc hiếu ý bước tới, nhận món quà gấp mặt từ tay của tì nữ bên người Trịnh Du. Toàn bộ quá trình trao nhận, hai món quà này hoàn toàn không được đôi bên chạm tay đến lần nào. Xem chừng hai thứ này được mà Phó Tông Thuyên cho phép bước vào Phó gia thì đúng là lạ đời.

Phó Tông Thuyên cũng qua đó nhìn đoàn người Đỗ thị, lướt qua một đôi mắt tò mò, tuổi này, có lẽ, là con gái của Trịnh Tĩnh Nghiệp. Phó Tông Thuyên muốn ôm trán, thói đời ngày càng bại hoại, con gái của Tể tướng mà không quy củ vậy đây. Xem ra có thể tin tưởng độ chính xác của lời nói anh em Phó Tông Địch: *Con gái Trịnh gia, rất kiêu ngạo.*

Bên ngoài vang tiếng chân, Phạm thị thở phào nhẹ nhõm, anh em Phó Tông Địch đã đến.

Chào hỏi đã xong, Đỗ thị cũng xem tuồng chán chê, từ biệt Phạm thị: “Quả là đã không còn sớm nữa, chắc cha con bọn họ sắp về rồi, trở về không thấy chúng ta thì lại cắn nhầm mất.”

Phạm thị nhìn vẻ gượng cười của Đỗ thị, biết bà đang khó chịu trong lòng, day day trán, tự vấn, không biết mình đã tạo nghiệp gì?

Gả con gái đến nhà thế gia, cho con trai cưới khuê nữ Tể tướng, đây đều là thủ đoạn hôn nhân, vì sự phát triển của gia tộc, vậy mà bây giờ hai bên thông gia không hợp nhau, Ngô gia ở giữa, bà không thể làm mích lòng bênh nào.

Chí ít chưa trổ mặt, người gánh trách nhiệm trực tiếp không phải mình, Phạm thị tự an ủi như vậy. Nghe bảo Đỗ thị rời đi, trong lòng bà bỗng muôn *để mặc ra sao thì ra* (*): *mắt không thấy thì coi như xong*. Dù sao Phó gia cũng chẳng đổi tốt hơn với Ngô gia miếng nào.

(*) Nguyên văn: ‘Phá quán tử phá suất’ – bình sút chẳng cần giữ.

Phạm thị nói với Phó Tông Địch: “Phó Đại lang đến thăm em hai cháu, cháu phải tiếp đãi cho tốt, không được thát lẽ.” Rồi lại đi tiễn đoàn người Đỗ thị ra cửa, trong lòng bi ai xót xa, vốn bà không cần ra tiễn khách, chỉ cần Vương thị đi thôi là được.

Phó Tông Thuyên đứng lặng nơi đó, vẻ mặt không hề thay đổi nhìn Phạm thị, Đỗ thị ra ngoài. Phó Tông Địch khá sợ điểm này của người anh họ, không dám giục, đến khi Phó Tông Thuyên thu hồi tầm mắt, mới khom người: “Đại ca, mời huynh đi bên này.”

Đỗ thị cười dịu dàng, đứng ở cửa bảo Phạm thị quay vào, hai bên nhường nhau một hồi, mới thủng thẳng lên xe, thong thả quay về.

Vừa bước lên xe, khuôn mặt tươi cười của Đỗ thị lập tức biến mất. Bà sống lâu như thế, quả thật không nê so đo cùng với một đứa con nít, nhưng ánh mắt của thẳng lỏi kia, rất *chọc người!* Đỗ thị xuất thân hàn môn trong các hàn môn, gả cho Trịnh Tĩnh Nghiệp là quyết định chính xác nhất đời bà, vợ chồng vinh quý cùng tiến vào xã hội thượng lưu.

Nhưng nào ngờ xã hội thượng lưu đâu tốt như vậy, ở ngoài thì thấy, nếu được ở trong tầng lớp thì thật hạnh phúc, chẳng hay đó là bước đầu tiên trên con đường đằng đẵng mịt mù. Khi còn trẻ, Đỗ thị trông cũng được, ngoài ra, tính tình sảng khoái, kham khổ chịu khó. Vào cái vòng lẩn quẩn này rồi mới phát hiện ra, những thứ đó đều không quan trọng, người ta yêu cầu dáng vẻ, lễ nghi, ăn vận tương xứng, nào ngâm thơ, ca hát, nào nhạc cụ, thường trà,... kìa.

Mười năm đầu tiên, khổ không thể tả. Từng bị không ít người dùng ánh mắt coi thường xoi mói, có thể đủ ôn tồn, đủ che giấu đầy, nhưng bà vẫn cảm nhận được sự xa cách ẩn hiện trong không khí. Sau thì những ánh mắt như vậy ít dần, che giấu cũng sâu hơn, Đỗ thị lười so đo.

Nhưng không ngờ hôm nay, lại cảm nhận điều đó từ trong ánh mắt của một thẳng nhãi ranh.

Đỗ thị cảm thấy cơn giận khó dằn. *Các người vênh với chả váo cm gì hả?*

Bởi vì đường ngắn, ít ra thì hai dặm này không đủ để cơn giận của Đỗ thị tiêu tan, nghiêm mặt bước xuống xe, tổng quản đi đến báo cáo: “Tướng công đã về.”

Đỗ thị sững sờ: “Sao về sớm vậy?”

Tập đoàn chính phủ nghỉ hè không có nghĩa là bộ máy bên trong được ngừng hoạt động, chẳng qua chuyển đến Hi Sơn nhưng vẫn phải làm việc thôi, có điều tâm lí được thả lỏng hơn, à thì, hành vi cũng lợi lả. Phải tuân thủ các công việc căn bản, Đỗ thị bảo Trịnh Tĩnh Nghiệp tan ca về nhà, chẳng qua cũng chỉ là lấy cớ, thật ra sau khi hết giờ làm, Trịnh Tĩnh Nghiệp còn một đống việc lắt nhắt khác.

Đỗ thị quăng sự khó chịu của mình sang một bên, đưa tay để tì nũ dùi xuống xe, nhìn con gái bước xuống, vừa quay vào trong, liền hỏi: “Hôm nay có chuyện gì à?”

Hôm nay quả thật có một chuyện lớn, khiến Trịnh Tĩnh Nghiệp không thể không về sớm, triệu tập gian đảng đến bàn đối sách.

Ông đào một cái hố để Quý Phòn nhảy vào, không ngờ Quý Phòn lại ôm bùn trong đó quăng ra, bắn tung tóe khắp nơi. Mà đứng mũi chịu sào chính là Trịnh Tĩnh Nghiệp, đưa đầu ra chịu, bị Hoàng thượng dùng ánh mắt kì lạ đánh giá – *dàn xếp chẳng xong* (*).

(*) Nguyên văn: ‘Trong ngoài không phải người’, nghĩa bóng ý nói, khi một người dàn xếp cho ai việc gì, chẳng những giải quyết xong, mà còn khiến người kia không hài lòng.

14. TAY SAI ĐẦU TIÊN

[Nguyên]

Ư, CHÁU THIẾU NỌ CÔ ĐÁY NHÉ, SAU NÀY CÔ CÓ NHỜ; THÌ KHÔNG ĐƯỢC PHÉP TỪ CHỐI ĐÂU.

“Quý Phòn điên rồi à?”

Vẫn là buổi tụ họp của gian đảng Trịnh thị, kẻ không kiềm chế tức giận chính là đám lâu la. Quang Lộc tự khanh (*quan văn, tòng tam phảm*) là kẻ lên tiếng đầu tiên, sau mới nhớ Quý Phòn hình như là thầy của Trịnh Tĩnh Nghiệp, ngượng ngùng ngậm miệng. Quả nhiên, Trịnh Tĩnh Nghiệp không vui nhìn ông ta: “La ó cái gì đó?”

Tim Quang Lộc tự khanh nảy lên một cái, dù sao thái độ của Quý Phòn với Trịnh Tĩnh Nghiệp chẳng khác, nên không sợ Trịnh tướng thật sự tức giận: “Hạ quan chỉ nói thật tâm, từ khi vị danh sĩ này vào triều, có ai đang ngồi mà không rụt vai nghe lão mắng chửi? Mắng chửi thì cũng xong, chúng ta đều là văn bối, nhưng bậc cha chú như lão, sao lại hâm hại người khác như thế. Suốt hai ngày nay, hạ quan không dám về nhà rồi.”

Ngữ khí lo lắng thế chọc cười Trịnh Tĩnh Nghiệp: “Ông cũng là một trong Cửu khanh, lo cái gì chứ?”

Hộ bộ thượng thư (*tòng nhị phảm*) tiếp lời: “Hắn là chúng hạ quan sẽ không bị ảnh hưởng gì, nhưng lần này, chỉ sợ Thánh nhân sẽ đặt nghi vấn lên Tướng công ngài. Quý Thị trung được ngài tiến cử, nhưng lão lại đưa ra chủ ý như thế, lại không nói rõ, chuyện này... sợ sẽ khó giải quyết.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp nhướn mày: “Cái gì không dễ?” Không thấy hôm nay ông cho gọi ai tới hay sao! Chẳng phải bây giờ ông đang muốn giải quyết vấn đề sao? Quý Phòn đúng là gây phiền toái cho ông lắm! Lúc

trước mượn thanh danh của Quý Phòn để làm quan, nay đến phiên ông trả vốn lẫn lời.

Thôi được, nếu giải quyết xong Quý Phòn, từ nay về sau sẽ không có kẻ dùng đạo nghĩa để chèn ép được ông, cùng lầm chỉ nói suông sau lưng mà thôi.

“Nếu lão muốn làm, các ông hãy cứ tham gia theo, Quang Lộc tự trước tiên đi tìm đời sau của các bậc hiền triết, mồ côi nhà huân quý, con cái thế gia, tìm hết rồi giao cho lão, nhớ kỹ, viết chi tiết lai lịch từng người vào.”

“Ô...” Quang Lộc tự khanh.

“Còn Hộ bộ, ông kiểm tra lại quốc khố, gạo, tiền, đếm số lượng rồi liệt kê ra, hộ tịch trong nước, ruộng nương cũng phải rõ ràng, tính toán thật minh bạch, chi tiết. Ta còn chưa nói xong, tìm hiểu về lương phát cho đóng quân, bông lộc, được cấp riêng bao nhiêu mẫu ruộng đồng cũng liệt kê hết ra đây...”

“!” Trịnh Tĩnh Nghiệp còn chưa nói xong, Hộ bộ thượng thư liền hiểu, “Hay, thật quá hay!”

“Không bột đỡ gột nên hò, để xem lão có thể nói gì được nữa.” Hai người cùng đập cái chách thót lên.

Vì sao nói chiêu này của Trịnh Tĩnh Nghiệp rất cao minh? Nay là phải bắt đầu từ Quý Phòn.

Quý danh sĩ đã qua bảy mươi năm cuộc đời, quả thật khá thuận buồm xuôi gió. Dù lão không phải xuất thân thế gia, nhưng cũng chẳng nghèo hèn chịu đắng cay. Trải qua thời gian thủ tang nghiêm khắc, sau đó khuốc từ chức vụ được bổ nhiệm, nhờ vào tài ăn nói và học thức, cuối cùng Quý Phòn cũng trở thành một đại danh sĩ, khi ấy mới vừa ba mươi lăm.

Sau đó bắt đầu mở lớp nhận học trò, có rất nhiều danh sĩ đệ tử, mà học trò ra làm quan lớn càng nhiều hơn, tiếng tăm của lão nổi tiếng khắp thiên hạ. Quý Phồn rất thông minh, biết xuất thân của mình không cao, nếu tuổi trẻ vào triều làm quan thì sẽ chẳng có tiền đồ gì lớn – khi ấy thế gia hùng mạnh hơn bấy giờ – không bằng cứ làm một danh sĩ.

Khi còn trẻ, Quý Phồn kiêu ngạo lắm, làm tay chạy vặt viết đơn kiện thì được cái gì? Không bằng cứ làm danh sĩ thôi.

Đến khi Trịnh Tĩnh Nghiệp làm Tể tướng, học trò của lão làm Tể tướng, tiếng tăm của Quý Phồn càng vang dội, phiền toái cũng bắt đầu. Mà đây vốn là người học trò lão không xem trọng.... Từ đó, đương nhiên lão được rất nhiều người quen, biết mối quan hệ của hai người, thay phiên hẹn gặp.

Quý Phồn bắt buộc phải vào kinh, vừa vào kinh thành, Trịnh Tĩnh Nghiệp lập tức nhận lỗi, đương nhiên không có cảnh khóc gào nước mắt ràn rụa tỏ vẻ sám hối, nhưng cũng đã dùng hành động thực tế để tỏ ý nhún nhường. Mà khiến cho mọi người không ngờ nhất là, Trịnh Tĩnh Nghiệp tiến cử lão với hoàng thượng! Xét đến danh tiếng của lão, một bước lên thẳng làm Thị trung.

Quên nói một câu, năm nay lão đã bảy mươi lăm. Ở tuổi này thì Không Tử đã thành Thánh được ba năm (*Không Tử mất năm 72 tuổi*), còn lão lại có thể bắt đầu một công việc hoàn toàn mới, rất dung cảm.

Vốn mỗi ngày trôi qua rất tốt đẹp, rất nhiều người ra sức chống đỡ, cũng không có kẻ gây sự, lão chiêu binh mãi mã, chọn ra không ít người làm cấp dưới cho mình, cuộc sống khá vang thành công.

Quý Phồn không biết rằng, Trịnh Tĩnh Nghiệp không để lão gây chuyện, bởi vì bản thân công việc chính là một tiểu yêu tinh dày vò con người ta – nếu thật sự muốn lăn xả vào.

Chưa hết, tháng đầu tiên, nhóm chính nhân quân tử đã giúp Quý Phồn biết bao nhiêu việc – sau đó đề cử những kẻ có thể dùng để gài vào triều – và cuối cùng, yêu cầu Quý Phòn trả lại *vốn đầu tư chính trị* cho bọn họ.

Quý Phòn nhìn trái phải, mới phát hiện ra lần này mình đã rót xuống hố thật rồi.

Chức vị của lão được Trịnh Tĩnh Nghiệp đề cử, từ nay về sau phải nhún nhường với Trịnh Tĩnh Nghiệp ba phần, không thể ra uy thầm trò nữa. Trừ khi Trịnh Tĩnh Nghiệp đã gây chuyện lớn, hại nước hại dân, nhưng nay ông chẳng có hành động nào dù là nhỏ nhất, đề này coi như khó giải.

Mà quan hệ trên triều cũng thật phức tạp, được lòng người này thì mất ý kẻ khác. Một hành động nhỏ thì số ít được lợi, những kẻ còn lại tức giận, đến khi chọc phải bọn họ, mặc kệ bạn có phải thế hay không, vẫn mắng chửi bạn là gian thần như thường.

Sau khi đã giúp đỡ lão rất nhiều, hiển nhiên có kẻ lại đến nhờ và Quý Phòn (thanh danh lão lớn, địa vị phải cao thôi), yêu cầu khôi phục chế độ cũ.

Chế độ cũ, đã bị chính sách của gian thần Ngụy Tĩnh Uyên, xấu xa gấp một trăm lần so với Trịnh Tĩnh Nghiệp, phá bỏ. Và ác danh lớn nhất của Ngụy Tĩnh Uyên chính là: *Giảm chức thu tước*.

Lại nói, thế lực của thế gia lớn, mấy đời làm Tể tướng, làm Cửu khanh đủ loại, thế lực trong triều không hề tầm thường, cả hoàng thất cũng mong muốn được theo chân làm thông gia với bọn họ. Có thế gia nào không được thừa kế vài cái tước vị, cưới không mười thì tám cô công chúa đâu?

Từ khi thế chế phong đất bắt đầu, phân tước vị cho một người chính là dành cho cả thế hệ của người đó, trừ khi triều đại thay đổi hoặc cả nhà mưu phản, còn không, bạn là vương, con bạn cũng thế, nhà nước chẳng những mất đi khoản thuế này, mà còn phải giảm một loạt thuế thu liên quan xung quanh nữa kia.

Không chỉ vậy, nếu có cha lập công lớn, tuy tước vị của bản thân đã rất cao, vẫn có thể nhận thêm một hoặc vài tước vị cho các cậu con. Thậm chí dù không được phong tước cao, cũng có thể chọn chức quan cho con trai.

Hơn hết, nếu một vương triều bị tiêu diệt, ngoại trừ vị Tân vương được chọn từ hoàng thất để làm *bình hoa chính trị*, nhằm bày tỏ sự khoan dung của triều đại mới, thì các thành viên của còn lại của tôn thất đều trở thành dân thường. Thế gia không giống vậy, bọn họ có thể lực riêng, Tân vương cần sự hỗ trợ của bọn họ, phục vụ Tân vương, thế là lại trở thành ‘Công thần’ của triều đại mới. Cứ thế, có thể tiếp tục nhận thêm chức tước, thành đại thần của vị vua mới.

Nếu có quan có tước thì không cần nộp thuế, căn cứ vào phẩm bậc khác nhau, có thể có đến mấy trăm nô bộc, vài vạn mẫu đất trồng mà chẳng cần thuế má chiết.

Hoàng đế lúc trẻ, vừa tăng uy tín của mình với bên ngoài, vừa tìm cách giải quyết vấn đề này. Cho đến khi uy tín của ngài đã đủ, chiến tranh tôn không ít tiền, làm cách gì đây, thôi thì thịt con dê béo kia ngay. Đúng thời điểm này, Ngụy Tĩnh Uyên xuất hiện, chủ trương chính trị của ông ta còn mạnh tay hơn cả Hoàng đế, đưa ra chế độ ‘Giảm chức thu tước’.

Cha làm Thân vương, con thành Quận vương, cháu trai là Công tước. Đương nhiên, quyền lợi tương ứng cũng giảm theo. Còn nữa, không phải tước vị nào cũng được phong đất, chỉ được lĩnh lượng bồng lộc nhất định, không được thực phong. Điều này không chỉ áp dụng với thế gia, mà cả hoàng thất.

Cho dù Ngụy Tĩnh Uyên chết đi, tan cửa nát nhà, Hoàng đế cũng không hề nói sẽ khôi phục chế độ cũ. Đương nhiên, lão Hoàng đế cũng chẳng đứng hứng mũi chịu sào, ngài giả chết, còn người gánh trách nhiệm chính là Trịnh Tĩnh Nghiệp, mặc cho bao người hết công khai rồi ám chỉ, Trịnh Tĩnh Nghiệp vẫn không quan tâm. Hơn nữa, bản thân hành vi, phương thức của Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng có vấn đề, thủ đoạn đả kích đối thủ cũng rất ác liệt, thanh danh của ông, coi như đã hỏng.

Cũng may có kẻ khai mào là Ngụy Tĩnh Uyên, không thì Trịnh Tĩnh Nghiệp đã là đại gian thần hàng đầu của vương triều.

“Thì ra là thế.” Trịnh Diễm hiểu rõ gật gù. Cả cha, cả thày nàng dù coi trọng cũng sẽ không nói cho nàng biết những chuyện thế, chỉ dành đi dò hỏi.

Chẳng như về sự tích chói lọi của Ngụy Tĩnh Uyên, không ai mà không biết, chỉ cần hỏi tì nữ thân cận thôi cũng lời ra ngay, nhưng Quý Phòn đã làm gì, thì chỉ có ba người anh đã ra làm quan, còn đám cháu chưa lớn hết của nàng hay. Trịnh Diễm không biết, nhưng chắc chắn tự nó nghe ngóng được, thế là hỏi chuyện từ đám cháu, chắp vá lung tung cũng biết được chân tướng. Tiện nhất là, người cháu này đang thiếu nàng một cái nhân tình.

Trong nhà, Trịnh Diễm cũng xem như có địa vị, được cha mẹ yêu thương, tuổi lại nhỏ, cơ bản, chỉ cần không xông vào phòng ngủ của cha mẹ, anh trai và chị dâu, thì đi đâu cũng được. Nhà bếp chuồng ngựa tiền sảnh sân sau, không có chỗ nào nàng không được lai vãng. Lại vừa gặp đứa cháu Đức Hưng có chuyện muôn nhòe: Cậu nhóc muốn đổi lại quyển bài tập đã nộp cho cha.

“Là quyển này này, tại cháu mơ màng, nên lấy nhầm. Tiểu cô cô giúp cháu đi.”

“Thì cháu đem quyển hôm nay đi nộp là xong rồi.”

Trịnh Đức Hưng đau khổ: “Nào dễ vậy?” Áp a áp úng một hồi, mới kể hết. Thì ra, thời này không có tiểu thuyết, mà lưu hành *thoại bản*, không dài, nhưng nội dung khá đặc sắc, nhóm gia trưởng cũng xem, nhưng tuyệt đối không cho tụi con nít được rò rỉ.

Trên hạ chính sách, dưới có đổi pháp, đám nhóc tiểu học truyền nhau phương pháp: *Viết tay* (mấy năm này chưa có in ấn), bên ngoài thì bọc nhu

vở học, để lẩn trong sách sẽ cực kì dễ che giấu.

Nhược điểm duy nhất chính là giống như trường hợp hiện tại, dễ cầm nhầm. Trịnh Tú và Phương thị đều là người đoan chính, nếu phát hiện chuyện này thì không chỉ khẽ một bàn tay thôi đâu. Trịnh Đức Hưng ngẫm nghĩ, trong nhà, người đi vào thư phòng của cha cậu mà không cần kiêng dè thì chỉ có bà ngoại, mẹ, và tiểu cô cô này thôi. Những người khác ít nhiều gì cũng tránh né ngại ngùng.

Thế gì nhờ cô đi! Theo cậu quan sát, tiểu cô cô của mình cũng là người hoạt bát, còn nhỏ, cũng dễ khuyên bảo. Nếu xúi quấy bị tố cáo, hoặc chuyện không thành, thì kết quả đều bị phạt, nhưng nếu cô chịu giúp, thì cậu buôn bán có lời rồi.

Trịnh Diễm xụ mặt: “Tại sau cháu tới nhờ vả mà không vào đây?”

Trịnh Đức Hưng nhìn cô bé đang lên mặt, không thể khác hơn đành nghe theo.

Trịnh Diễm rất khó xử, nhưng vẫn hạ quyết tâm: “Lần này thôi nhé, cô giúp cháu đổi vở, nhưng quyển sách viết tay ấy là của cô. Sau này không cho cháu đọc sách lung tung nữa. Ủ, cháu thiếu cô cái ơn này đây, sau này có việc nhờ đến, không được từ chối đâu.”

Đối với việc phải giúp cô cậu làm việc, Trịnh Đức Hưng không thèm để ý, một cô nhóc bảy tuổi thì có thể có chuyện khó khăn gì? Tuy rất đau lòng về quyển sách chép tay kia, nhưng càng sợ chuyện sẽ xảy ra sau đó hơn, nhịn đau gật đầu: “Theo ý cô cô,” thò tay, đưa quyển vở bài tập chánh gốc ra, “Á, cha sắp về rồi, cô mau mau chút đi.”

Trịnh Diễm cầm lấy quyển vở đi vào thư phòng: “Đại nương mà biết chắc giận cô lắm đây!”

Nhân tình cứ vậy mà thiếu, Trịnh Đức Hưng năm nay mười hai, đã là một nửa người lớn, Trịnh Tĩnh Nghiệp định đưa cậu vào cung làm thân vệ, muốn nghe ngóng chuyện gì trên triều cũng dễ dàng hơn.

Tay sai đầu tiên Trịnh Diễm đặt ở triều đình cứ như vậy mà vào chốt. Về phía Trịnh Đức Hưng, không thể nói là không được lợi từ việc này, ít ra Trịnh Diễm muốn nghe ngóng chuyện gì, cậu đều đi làm, cũng là để rèn luyện sự nhạy cảm đối với triều chính.

Trịnh Diễm không tiếp xúc với chính trị, mớ kiến thức mèo ba chân kia cũng chỉ là học từ trong sách, là sự kết tinh trí tuệ của bao nhiêu người. Học môn kinh tế chính trị suốt mấy chục năm ở trường Thiên triều, đã rất có ích để bạn nhỏ Trịnh Đức Hưng bắt đầu có cái nhìn về đại cục.

Đây là nói sau.

Bấy giờ, Trịnh Diễm đang ngồi nghe Trịnh Đức Hưng kể lại những tin đã nghe ngóng được trên triều, sau đó nghiêm túc nói với cậu: “Sau này muôn nhờ cô giúp chuyện gì, cứ tới tìm cô là được.”

15. THẾ CỤC KHÔNG THẾ KHÔNG CHẾ

[Nguyễn]

CHA! MẸ! CỨU CON!

“Thái tử điện hạ quắn lén chưa nhỉ?” Người vừa lên tiếng là một văn sĩ khoáng chừng ba mươi, làn da trắng nõn, hàm râu khá đẹp. Lời trong miệng nói ra gần như là đại nghịch bất đạo, nhưng giọng điệu vẫn âm điệu vẫn bình thản như đang đọc thư tình.

“Không được vô lễ.” Một giọng nói cũng thong thả như người văn sĩ vang lên từ một người thanh niên, chẳng nghe có gì quở trách trong lời của anh ta cả.

Người văn sĩ nhìn lướt qua anh, ung dung: “Xin vâng.”

“Dùng nước suối từ từ trên núi pha trà là ngon nhất, có muốn uống không?”

“Sở nguyện từ lâu, chưa dám xin ngài.”

Hai người thong thả từng bước, gió núi nhẹ nhè thoổi, tạo nên một tư thái rất thần tiên, sau có người cầm quạt, mang ấm, bưng khăn lông, cây phát trần, lư hương đồng loạt nối đuôi đằng sau.

Đây là một tiệc trà.

Chủ tiệc: Hoàng thứ tử Tề vương Tiêu Lệnh Nghiệp. Người tham dự: Lang trung lệnh Cố Tuyên (*Vị trí thân cận với hoàng thượng, nhiệm vụ chính là quản lý túc vệ canh gác, quan lại, cố vấn, khuyên gián...*); Thường thị Thẩm Xử Cương (*chức quan thường trực hầu hạ vua*); Xá nhân Âu Dương Thuật, Yết giả Quách Thiệu (*phụ trách giao thiệp với nước ngoài*).

Chủ đề hội nghị: hoàng đế có muốn thay đổi hay không, thái tử có bị hạ, Tề vương có thể làm chủ Đông cung?

Cô Tuyên bình tĩnh rửa chén, Thẩm Xử Cương yên lặng nhìn mặt nước biêng biếc, Âu Dương Thuật ngồi ve vuốt chòm râu bạc phơ mãi. Quách Thiệu thấy mình là kẻ có chức vị thấp nhất, mở miệng đầu tiên: “Sau ngày hôm nay, Chiêm sự của Đông cung (*phụ trách quản lý trông coi sự vụ trong phủ Thái tử*) đúng là mất mặt.”

Thẩm Xử Cương mỉm cười: “Hắn là cố ý, mấy năm nay, Đông cung đã bị xử lí không ít người rồi.”

Tiêu Lệnh Nghiệp cũng mỉm cười: “Ngày hôm qua Đông cung vừa đốt mấy chục trang, đều là mớ giấy lộn do Thái tử viết hỏng.”

Âu Dương Thuật buông chòm râu: “Chắc là do náo nhiệt quá, quấy rầy Thái tử rồi.”

Những kẻ trên đều là xuất thân thế gia, không phải là hạng nhất thì cũng là người xuất chúng. Chiêm sự Đông cung vì phụ họa theo đề nghị của Quý Phồn mà bị trách mắng, nhìn ở góc khác, thì đây là bảo vệ lợi ích của thế gia, nhưng Chiêm sự bị hoàng đế trách mắng, thì những kẻ xuất thân thế gia lại vui vẻ thế này đây.

Có thể thấy, không phải việc nào cũng có thể quơ đũa cả nắm.

Từ khi Ngụy Tĩnh Uyên trở thành Thừa tướng, trên triều rất náo nhiệt, chuyện bất hợp pháp người này làm hôm nay bị tố giác, ngày mai có quan viên không xứng đáng với chức vụ đâu đó bị liên quan. Những gia đình cha truyền con nối bị tóm lại đánh cho một gãy, gào khóc phản pháo. Kẻ hi vọng có thể tranh chút cỏ từ trong miệng hổ củng bị vấn đề lẽ nghi như bị cười nhạo, ‘thiếu lẽ độ’ mà buộc từ quan.

Những chuyện này mãi sau khi Ngụy Tĩnh Uyên chết rồi, cũng không được cải thiện. Ngược lại, Ngụy Tĩnh Uyên chết, càng ầm ĩ.

Đợi đến khi Ngụy Tĩnh Uyên chết rồi, nhiều người cho rằng, lần này sẽ thuộc về họ, mọi người cứ theo cách sống như trước? Ai dè hoàng đế nhất định không nói lời nào, nhìn trúng Trịnh Tĩnh Nghiệp, đẩy ông ra để triều đình được tiếp tục náo nhiệt.

Loại náo nhiệt này, bản chất, là tranh giành quyền lợi; lợi ích và phân bố.

Về vĩ mô, là đánh thăng vào những nhà thế phiệt, sĩ tộc mục nát, để những người có tài có khả năng cùng tham gia quyết định việc nước, có lợi cho sự phát triển của toàn dân tộc.

Còn vi mô thì, cũng vi diệu chẳng kém.

Quy luật khách quan là thông qua vô số những trường hợp cá biệt rồi đưa ra xu thế chung, nhưng quy luật khách quan ở đây đã được quen thuộc từ lâu, bạn không thể yêu cầu mọi người chuyện gì cũng phải nhìn theo góc độ vĩ mô cả, đúng không? Rất nhiều kẻ thù, kẻ sĩ cùng cảm thán ‘ân sủng cho người cũ không được như trước’, ngày càng có nhiều người nhận thấy từng trường hợp cá biệt đó. Hôm nay Trương gia bị đánh, mai Lý gia bị mắng. Sau đó, bọn họ lại nhìn theo hướng khác để đưa ra một kết luận lạ kì.

Kết luật đó chính là: hoàng đế không thích thái tử – lấy danh sách của những người làm việc cho Đông cung mười hai năm trước so với danh sách hiện tại, bạn sẽ phát hiện ra, trừ bỏ những trường hợp về hưu bình thường, có phân nửa chịu đủ các loại tội danh, hoặc biếm hoặc rời bỏ cương vị hoặc bị chém thăng.

Tình huống như vậy về sau càng nổi bật hơn, khiến không thể nghĩ sâu xa.

Và Tề vương chính là một trong những người nghĩ xa đó, anh ta có vốn liếng để mà suy nghĩ ‘sâu xa’. (ý là có đủ lí do để cho rằng hoàng đế thật sự muốn phế Thái tử)

Bây giờ Hoàng đế đã trên sáu mươi, ba mươi năm đầu trước không có đứa con nào. Chịu đựng đến khi đăng cơ, vẫn không có đứa con nào, đành phải mở rộng chọn thực nữ. Mãi đến khi trên ba mươi tuổi, một cung nhân sinh ra được Thái tử ngày nay.

Từ đó về sau, Hoàng đế như đã tìm được bí quyết sinh con, con cái đẻ càng lúc càng nhiều, đến tận bây giờ ngài đã có hai mươi ba người con trai, hai mươi mốt cô công chúa, những người còn sống đến giờ sinh thêm mười lăm nam, hai mươi hai nữ.

Mà trong những người con này, không có con nào của vợ cả, báo cáo hết!

Và vấn đề từ chỗ đó!

Hoàng trưởng tử là con lớn nhất, nhưng xuất thân không cao quý, hơn nữa lại còn khá tôn trọng những thế gia có niêm kỉ lớn, khi mà huyết thống của người cha đều như nhau, thì dòng họ bên mẹ sẽ trở nên quan trọng. Mẹ đẻ của hoàng trưởng tử là một cung nhân bình thường, là kết quả một phép thử tuyệt vọng trong tình trạng không con cái của hoàng thượng lúc ấy. Xuất thân không cao, cũng không được sủng như Miêu Quý phi, đến khi chết vẫn chỉ là một Thục viện (*là cấp phẩm thấp thứ năm trong số các hậu phi - Miêu quý phi ở vị trí thứ ba, sau Hoàng hậu và Hoàng Quý phi*).

Trước khi bà chết, con trai bà chưa phải là thái tử, qua đời, cũng chẳng được truy phong. Vị trí của Hoàng thái tử, là do mở một đường máu liều mạng đi ra.

Không giống như những hoàng tử khác. Hoàng đế kết hôn lâu nhưng không con cái, khi tuyệt vọng thì cái gì cũng có thể thử, chỉ cần nghe nhà ai tướng vượng tử (*mắn đẻ*), có con gái đến tuổi thì đều cho tiến cung. Bây giờ ngài đang ở kì trăng mật với thế gia, hoàng hậu của ngài cũng là con gái thế gia, tiếc là mãi vẫn chưa có con.

Hoàng trưởng tử không phải con của vợ cả, thân phận nhà mẹ hèn kém, ở trong thời đại trọng đictch này thật gian nan, họa vô đơn chí, trong

đó có mấy cô gái xuất thân thế gia sinh vài người con. Ở đây gồm có một loạt như Hoàng thứ tử, Hoàng tam tử, Hoàng thất tử, gần mươi năm sau, đến khi hoàng đế không lo đường con cái nữa, thì những nữ nhân xuất thân thấp hèn càng nhiều hơn.

Chẳng biết hoàng đế có tình hay vô ý bài xích quyền lợi của thế gia, không phải muốn đuổi cùng giết tuyệt, mà là khống chế. Không giống như lời nhiều người đứng ngoài xem bảo là ‘Đả kích thế lực thế tộc’, hoàng đế chỉ là hi vọng có thể duy trì thế lực của thế gia trong một phạm vi nhất định. Bên cạnh đó, hoàng thất cũng rất tôn trọng thế gia. Không chỉ hoàng hậu là con gái thế gia, ngài chọn vợ cho con trai cũng chọn trong thế gia, gả con gái cũng đến nhà gia thế.

Tuổi trung niên hoàng đế có lần rất thích một vài thiếu nữ thế gia, trong đó có thân thích của Tưởng tướng, Thục phi.

Đối với một hoàng tử có mẹ xuất thân không tốt làm Thái tử, rất nhiều người nói thầm phản đối trong bụng, nhưng Thái tử hiểu chuyện (bé con không mẹ rất đáng thương), ham học (đứa nghiêm túc thì càng đáng yêu hơn), biết vươn lên (ôi thôi xong...), lại thêm dáng dấp tráng kiện. Để củng cố nền tảng quốc gia, năm mươi hai tuổi, được phong làm Thái tử.

Thế gia cũng hiểu có người Thái tử như vậy không có gì bất ổn, tại vì, nếu để cháu ngoại Trương gia làm hoàng đế thì Lý gia không muốn, để cháu ngoại Lý gia lên thì Vương gia kém vui. Thế này thì tốt rồi, không dính dáng tới ai cả, chúng ta lại bắt đầu cạnh tranh nhau lần nữa. Tâm tư nhạy bén bắt đầu đầu tư ở Đông cung, vừa hay, nhà ngoại Hoàng thái tử không có thế lực, cũng cần kết giao triều thần.

Hoàng thái tử Tiêu Lệnh Hành mười tám tuổi cưới con gái của thế gia bậc nhất Trần thị làm Thái tử phi, năm sau liền sinh con trai – địa vị càng vững chắc.

Con vừa hơn một tuổi, gió đổi chiều, Ngụy Tĩnh Uyên thành Tể tướng. Họ Ngụy ở khi còn ở địa phương đã nổi tiếng là ‘không sợ cường quyền’, thế gia gặp ông thì tám trăm đời coi như hỏng! Một bút vung lên, tước

chức, lôi chuyện ngầm, chấm công, điều tra bất hợp pháp, mọi thứ đều không dung tình.

Trong ngoài triều đình than khóc một mảnh, rất nhiều quan viên rời đài, ở đây ngoài quan ương trung tâm còn có nhân viên của Đông cung nữa.

Trên triều thay đổi từng người từng người, ở tình huống đặc thù ấy, mọi người đều cho rằng hoàng đế đã có quyết định. Nhân viên Đông cung suốt mười năm mà chỉ rót trong một ngày, ai cũng phải suy nghĩ.

Ngụy Tĩnh Uyên cũng thế, mà Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng vậy, trong đầu đều không hề có ý nhắm vào Thái tử. Nhưng Thái tử đã quan hệ với thế gia quá sâu, thoát nhìn giống như hai bên Tể tướng và Thái tử đang đối đầu, mà hoàng đế thì lại bị *hai gã* ‘Gian thần’ này li gián tình phụ tử.

Trù gian thần và hoàng đế, ai cũng đều cho là vậy.

Quá oan!!!

Lượng biến, chất át đổi, lúc đầu không có ai có hành động khác thường. Nay *lượng* qua mười năm, hoàng đế đã sáu mươi tuổi, rất nhiều người động tâm. Đại khái thì hoàng đế và hai bị Tể tướng đều không nghĩ đến chuyện này. (*không hề nghĩ đến chuyện thay đổi Đông cung*)

Đúng là một sự hiểu lầm không hề nhẹ!

Hi Sơn đã được gọi là ‘sơn’, thì địa hình không bằng phẳng, xe ngựa của Trịnh Diêm vòng qua khúc quanh co hướng thẳng tới cung Thúy Vi. Diện tích Hi Sơn không nhỏ, nếu ném một người không biết đường vào trong, cho dù may mắn thì cũng phải chịu bỏ mất ba bữa cơm mới quay về đến nhà.

Ngay cả như vậy, Trịnh phủ cũng không cách cung Thúy Vi quá xa. Một ngọn núi, thì không phải chỗ nào cũng thích hợp để xây nhà, nhưng đâu cũng có thể ngắm cảnh. Chỗ đẹp nhất chính là biệt cung của hoàng thượng, phân cấp theo địa vị chư thần thì chỗ ở cũng không khác biệt lắm. Biệt thự của Trịnh gia tuy được nhận từ người khác, nhưng khá gần so với chỗ hoàng đế, cảnh sắc cũng đẹp.

Thế nên Trịnh Diễm dễ dàng bị Miêu phi gọi tới cung Thúy Vi để chơi.

Cung Thúy Vi nhỏ hơn so với Đại Chính cung, trước cũng đang có một vài đơn vị đang làm việc. Trịnh Diễm ngồi trên xe, lắc la lắc lư đưa vào cung Thúy Vi.

Miêu phi đang rất nhảm chán, nhờ Quý lão tiên sinh ban cho, hoàng đế không thể nghỉ phép trong lúc phải ra mặt điều đình, vô tình đành phải lanh đạm với mỹ thiếp, Miêu phi tìm biện pháp giết thời gian cho mình.

Trịnh Diễm nhìn Miêu phi, còn tưởng mình đến nhảm chỗ. Bên cạnh Miêu phi xuất hiện viên viên thịt kia từ khi nào vậy?!

Cục thịt viên trông đẹp trai lắm, hai má phúng phính trong veo, Trịnh Diễm mở to hai mắt nhìn – con nhà ai thế này? Trông siêu đáng yêu ~ ngũ quan không rõ ràng như Phó Tông Thuyên, thoát nhìn có vẻ bình thản, nhu hòa, làn da trắng nõn, đôi mắt đen sáng ngời, miệng còn lắp lánh ánh nước. Tâm trạng bà thím của Trịnh Diễm dâng trào, tim mềm ra – cái khuôn mặt nhỏ xíu này chạm vào thì thích phải biết, nếu mà càng nựng thì càng yêu.

“Không biết à? Đây là Lệnh Nghi đấy.” Miêu phi nhiệt tình giải thích.

“...” Nỗi tiếng lầm sao?

Miêu phi nhìn vẻ mặt ngây ngô của Trịnh Diễm, cả giận nói: “Nhìn đến hồ đồ rồi à? Sao thấy Nhị Thập Tam lang của chúng ta mà không nói gì thế?”

“Thế đây là ai vậy a?” Trịnh Diễm nhanh chóng sửa lại lỗi lầm, hỏi chuyện.

“Là Nhị Thập Tam lang.”

“Nhà ai a?” Chị hai à, đừng có đùa nữa được không?

“Không phải nói rồi sao? Nhà chúng ta.”

“Hả?” Trịnh Diễm vừa phát hiện ra, mình vừa dùng một ánh mắt rất thô bỉ nhìn để nhìn một tiểu hoàng tử.

Miêu phi cười nghiêng ngả: “Không ngờ à?”

Trịnh Diễm thành thực gật đầu, lại vén áo thi lễ với vị tiểu hoàng tử này. Tiểu hoàng tử vẫn ngồi yên như cũ, bấy giờ còn gật đầu: “Miễn lễ.”

Trịnh Diễm không ngờ đây là Hoàng tử, vì cậu mặc quần áo chất liệu tốt, nhưng không phải chế phục, hơn nữa, nàng cũng chưa từng gặp qua tên nhóc này bao giờ.

Miêu phi vẫy tay, để Trịnh Diễm tiến lên ngồi, ôm Tiêu Lệnh Nghi vào lòng: “Cung Thúy Vi không lớn bằng Đại Chính cung, có thể ở chung thì cùng ở thôi. Vừa hay, Nhị Thập Tam lang cũng đến ở nơi này với ta.”

Tiêu Lệnh Nghi trước mặt là người con nhỏ nhất của hoàng đế, mẹ chỉ là một cung nhân bình thường. Cha bé nhiều con, chính sự cũng lăm, sinh hoạt cá nhân phong phú, căn bản là không thể chơi cùng con trai, con gái của mình, hễ rảnh một chút, ngại còn phải cùng Miêu phi cố gắng để sinh thêm em trai của Tiêu Lệnh Nghi nữa.

Mà Miêu phi, theo Trịnh Diễm quan sát, đương như đang ở một hoàn cảnh khó lựa chọn. Rốt cuộc là chọn một người con nuôi từ trong hậu cung, hay cùng hoàng đế chuyên tâm sinh một đứa? Đây là một vấn đề lớn. Trịnh Diễm cảm thấy, nếu như Miêu phi đang lo đến vấn đề dưỡng lão sau này, thì

hoàn toàn có thể vừa nuôi vừa tìm cách sinh một đứa con cho mình, nhưng có lẽ Miêu phi cảm thấy không thể chăm sóc cho cả hai.

Chẳng lẽ bây giờ đã có quyết định rồi sao?

Trịnh Diễm nghi ngờ, Miêu phi giới thiệu nàng cho Tiêu Lệnh Nghi: “Nhị Thập Tam lang, con nhìn xem, Thất nương có đẹp không?”

Tiêu Lệnh Nghi nghiêm túc gật đầu: “Đẹp lắm.” Giọng nói mềm mại, dịu dàng.

Trịnh Diễm: “...”

Miêu phi cười rất tươi: “Thất nương đã đọc sách biết chữ rồi đây, bây giờ Nhị Thập Tam lang chữ nào không biết thì tới hỏi Thất nương đi, xem chị ấy có biết không?”

Miêu phi bị bắt phải lựa chọn, hoặc theo ý của mình; nhận con của người khác, không chắc là có thể nuôi tốt, chi bằng vẫn tự sinh. Nhưng có điều là, hoàng đế cùng người khác thì lời ra, còn với cô thì chẳng thấy đứa nào. Nếu không phải vì tình thế hiện nay, nàng có thể đợi, nay bên ngoài đã giương cung bạt kiếm như thế, Miêu phi chờ không nổi.

Miêu phi biết xuất thân và địa vị cao của mình hiện nay đã làm rất nhiều nữ nhân hậu cung không vừa mắt, một khi con của họ làm hoàng đế, tuyệt đối sẽ không tha. Cho dù thái tử đăng cơ, mẹ đẻ của anh ta đã mất, thì cũng xong. Nếu không sinh được, thì tìm một đứa con nuôi thật ngoan. Vừa đúng lúc, mẹ đẻ của Tiêu Lệnh Nghi đã chết, tâm tư của cô cũng linh hoạt hẳn lên.

Trịnh Diễm mở to mắt nhìn cung nữ mang sách tới, Tiêu Lệnh Nghi nhận lấy mở ra, há hốc mồm. Hoàng tử bảy tuổi đọc sách, nhò vào ham thích, thiên phú, muốn học hỏi mọi điều xung quanh. Còn tiểu Hoàng tử năm tuổi này đọc sách trước mặt Miêu phi? Không hề bình thường tí nào!

Trong chớp mắt, sách được bày ra trước mặt mình, Miêu phi nói: “Ta biết ít chữ, con được thầy giỏi dạy cho, chuyện này giao cho con đi.”

Trịnh Diễm nhăn mũi nhìn Miêu phi: “Quý phi chọc con, bảo không biết chữ. Người nào khiêm tốn là sẽ bị mập đó.”

Miêu phi phì cười: “Ít nói nhảm đi!”

Tiêu Lệnh Nghi nhìn Trịnh Diễm chờ nàng trả lời, Trịnh Diễm nhất thời mềm lòng, cầm sách. Những chữ con nít biết rất đơn giản, nhưng những chữ này thật dễ nhầm. Những chữ trong truyền thuyết khiến người nước ngoài té xỉu khi nhìn là ‘Kỉ, Dĩ, Ty’ đã xuất hiện rồi, quen thuộc đến độ khiến khoe môi Trịnh Diễm co rút mãi. (*Kỉ [ㄎㄧˇ], dĩ [ㄉㄧˇ], ty [ㄊㄧˇ] là những chữ âm đọc tương tự nhau, cách viết khá giống nhau, rất dễ nhầm*)

Trịnh Diễm: “...” Nay thì nàng biết, nhưng phải làm thế nào để cậu bé đẹp trai này nhớ kĩ đây? Suy nghĩ một lát rồi nói: “Điện hạ chỉ nhớ một câu này là được,” sau đó chỉ ra mặt trời ngoài điện, “Tự nhìn kia, đã đến giờ Ty rồi đấy.” (*câu này có đủ ba chữ kỉ, dĩ, ty theo đúng thứ tự lần lượt*). Nói xong miệng không khép hoàn toàn. (*vì khi nói câu này, phải nhe răng, banh miệng như đang cười*).

Tiêu Lệnh Nghi đọc lại câu này hai lần, mím môi gật đầu: “Cái này rất dễ nhớ.” Sau đó khép miệng, cười một cái, nhìn Trịnh Diễm, khiến Trịnh Diễm cảm thấy hai vành tai mình nóng lên, không tự nhiên ho khan một tiếng, xoay mặt nhìn sang Miêu phi đầy yêu thương đang nhìn cả hai.

Không phải chứ?! Tưởng chị mới bảy tuổi thôi sao? Bộ cho rằng chị đây đọc nhiều tiểu thuyết cung đấu trách đấu là để xem không thôi à?

Trịnh Diễm nhìn thấy ánh mắt của Miêu phi như đang nhìn thấy một giao dịch: “Ta hỗ trợ con trai cô lên làm hoàng thượng, cô để con gái ta lên ngôi hoàng hậu,” sau đó đến tiết mục: “Sau khi hoàng thượng đăng cơ, vì cung cổ địa vị nên quả nhiên lập hậu, sau khi đủ lông đủ cánh liền phế bỏ đưa một tình yêu thật của mình lên làm hoàng hậu, giết cả nhà hoàng hậu,

xử lí cha vợ hoàng thượng, quăng hoàng hậu trong lăng cung sông quăng đời thê lương còn lại.

Cha, mẹ, cứu con!

16. NHÀ CÓ ÁC KHÁCH

[Nguyên]

ĐỀU KHÔNG DỄ ĐÓI PHÓ THẾ!

Trịnh Diễm nghe Miêu phi tha thiết dặn dò: “Nghỉ hè là để chơi đùa, con nít chớ nên ở nhà mãi như vậy, ngu người mất đây. Con cứ đi dạo xung quanh, đến đây nói chuyện với ta này.” Đầu óc bắt đầu mơ hồ.

Thằng nhóc Tiêu Lệnh Nghi (từ *cậu bé đáng yêu* biến thành *thằng nhóc con*) còn giơ quyền sách trong tay: “Ta chờ chị đây.”

Khi mốc!

Trịnh Diễm mặc niệm trong lòng trăm ngàn lần: Bây giờ mình bảy tuổi, cực kì ngây thơ, chả hiểu ám chỉ kia là cái cúc khô gì. Trên mặt mang vẻ ngạc nhiên (đây là thật), như thể không tin rằng tiểu hoàng tử này lại nhiệt tình đến vậy (này là giả), hơi ngược mặt nhìn Miêu phi gật gật đầu.

Dù thế nào thì Miêu phi không thể tưởng tượng được bé con trước mặt là một yêu nghiệt xuyên qua, càng không hề nghĩ đến trong đầu của tiểu nha đầu ngây thơ trong sáng kia đã phát hiện ra sự thật gì đó, chỉ là không giải thích được vẻ mặt chợt kinh ngạc của nàng khi nhìn Tiêu Lệnh Nghi ban nãy. Thế nên Miêu phi vẫn cười tươi như hoa xuân: “Về cẩn thận nhé.”

Không ổn rồi, mau chạy về báo cáo với cha mẹ gấp!

Trên đường về, Trịnh Diễm vẫn vò hai bàn tay như vo giấy, trong lòng không ngừng phân tích ý nghĩa hành động ban nãy của Miêu phi.

Nếu bảo Miêu phi có kế hoạch gì, thì chỉ do Trịnh Diễm tự đoán, nhưng gần đây nghe nhiều chuyện trong triều, khiến tiểu nha đầu lừa đảo như nàng cũng nghe được không ít. Trên triều đang không ổn, Hoàng đế đã

lớn tuổi, Miêu phi không có con ruột, mà cũng không thấy dấu hiệu gì có liên quan tới Thái tử. Tóm lại, Miêu phi hi vọng, ít ra nuôi một đứa con, cũng mong được Trịnh Tĩnh Nghiệp hỗ trợ – vậy dù đứa bé kia không được làm hoàng đế, thì cô cũng được lợi.

Xét xuất thân và quan hệ với những cung phi tình địch của Miêu phi, thì sự ủng hộ từ ngoài cung là điều cực kì bức thiết. Dù sao Hoàng đế đã già, chẳng ai biết ngài còn có thể chống đỡ được bao nhiêu năm. Không muốn làm Thái phi, quả phụ thê lương, Miêu phi phải có hành động, thế nhưng lực lượng lại quá yếu. Hoàng đế tuy sủng ái nhưng đầu óc vẫn chưa choáng váng đến mức phong cô làm Hậu, đường này không thông thì phải tính lối khác.

Những Hoàng tử mà mẹ ruột còn sống chẳng ít, nếu mẹ ruột đã qua đời, thì mối quan hệ cũng không ổn, hoặc như Tiêu Lệnh Nghi – cậu nhóc còn quá bé, chăm trẻ nít bao giờ cũng khó khăn hơn cả. Cuối cùng, một con đường khác, chính là tìm đại thần bên ngoài để hợp tác.

NHƯNG! Dựa vào gì để Trịnh Tĩnh Nghiệp chịu giúp cô ta? Trước đây Miêu phi coi trọng con gái của Trịnh gia, thật ra đó chỉ là một loại kí kết ngầm, thầm hiểu rằng sẽ không ngáng chân nhau. Bây giờ muốn Trịnh Tĩnh Nghiệp tận lực, Miêu phi phải đưa điều kiện gì đó có thể khiến lão hồ li Trịnh Tĩnh Nghiệp rung động mới được. Nhưng lợi thế của cô quá ít, đường sống lại nhỏ, gần như là tay không dụ dỗ sói trắng.

Trừ khi cô có khí thế bá vương khiến Trịnh Tĩnh Nghiệp khiếp sợ mà phục tùng (hoàn toàn không có khả năng), hoặc khiến Trịnh Tĩnh Nghiệp quỳ gối khom lưng dưới gáu quần (càng không có khả năng), hoặc bắt được nhược điểm của Trịnh Tĩnh Nghiệp (sẽ bị giết người diệt khẩu), thôi thì cho ông một thứ đủ để động tâm đồng ý vậy.

Trịnh Diễm nhất quyết không để cha mình rơi vào kịch bản của Miêu phi!

Nắm chặt tay đi vào nhà, Trịnh Tĩnh Nghiệp chưa về, Trịnh Diễm bước vội đi tìm Đỗ thị để ‘tố cáo’. Đỗ thị không có ở nhà, Phương thị nói:

“Mẹ đi thăm Tú nương rồi, sao Thất nương không đi học?”

Trịnh Diễm nghĩ thầm, dù bây giờ có gấp, cũng không thể tập trung tinh táo, chỉ bằng giữ im lặng vậy. Ôi, coi như không đủ khả năng kiềm chế, đến trước mặt Cố Ích Thuần thì coi lộ tẩy ngay. Trịnh Diễm cảm thấy, cặp mắt gian tà của Cố Ích Thuần có khả năng nhìn xuyên thấu, khiến kẻ bị quan sát cảm thấy rất bất an.

“Muội cho A Nguyệt đến xin phép thầy rồi. Vừa từ ngoài về, người đầy mồ hôi, muội thay quần áo đã, qua buổi trưa mới đi.”

Phương thị quạt chiếc quạt trong tay cho Trịnh Diễm: “Muội mau đi đi, mẹ cũng sắp về rồi, trước khi đi còn hỏi muội đâu. Mau thay đồ xong rồi đến gặp mẹ.”

“Da.”

Quay về phòng mình tắm rửa, Trịnh Diễm thay bộ quần áo đã mặc trước khi tiến cung, bộ đồ mỏng nhẹ, chân không mang guốc gỗ, A Khánh chải đầu búi tóc lại cho nàng. Sau khi búi xong hai búi tóc hai bên thì Đỗ thị cũng đã về.

Trịnh Diễm lẹt xẹt đôi guốc chạy đến chỗ Đỗ thị, hai tì nữ một trái một phải đang đứng quạt cho bà, Đỗ thị cầm chén trà, nghe Phương thị nói: “Tiểu lang quân Vu gia cho người đưa tin đến vân an, kì lạ là không chỉ gửi bài thiếp cho cha mà còn gửi cho mẹ một bức thư. Nhà của Cố tiên sinh báo tin tới, cũng gửi bài thiếp cho nhà ta. Tất cả bài thiếp đều được đưa tới thư phòng, cũng đã đưa thư của Cố tiên sinh cho ông ấy, còn thư của tiểu lang quân Vu gia gửi riêng cho mẹ thì đặt trên bàn trang điểm đấy.”

Tiểu lang quân Vu gia chính là con trai của Vu Nguyên Tè, Vu Minh Lãng, năm nay mười tám tuổi, hai năm trước ra ngoài đi học. Vu Nguyên Tè vốn là hàng xóm của Đỗ thị, quan hệ hai nhà khá thân, lại nói, nhờ Vu gia có quan hệ tốt với nhà mẹ của Đỗ thị, nên mới được đi theo Trịnh Tĩnh Nghiệp. Vu gia và Trịnh gia qua lại với nhau, dù đó là việc đàn ông cũng không quên liên lạc với Đỗ thị.

Đỗ thị gật đầu: “Nó cũng nên về rồi. Ở nhà đã sắp xếp hôn sự sẵn, chỉ chờ nó về thôi.” Nhìn sang Trịnh Diễm, Đỗ thị buông chén.

Trịnh Diễm nhảy qua bậc cửa: “Mẹ về rồi, hôm nay tỷ mắng ai thế a?”

Phản ứng của phụ nữ mang thai vô cùng kì quái, tính tình cũng thay đổi khó lường. Kì này Trịnh Du mang thai hay nôn ợ, lại thêm tính thích đâm chọt. Ngay cả em trai của Hoàng đế, Vệ vương, vừa nạp một á thiếp đẹp về cũng bị chị đay nghiến: “Khi trẻ ai mà chả đẹp, lúc đó ông ta nồng nàn thăm thiết với ai không biết?” Vệ vương và Vệ vương phi hồi trẻ cũng là một cặp *thần tiên quyến lữ*.

May mà Trịnh Du cũng biết kiềm chế, cái gì không thể nói, chuyện gì với kieber ai, chị biết cả. Chuyện gì không thể nói trước mặt nhà chồng, thì mẹ ruột Đỗ thị của chị xui xẻo trở thành *xô tâm tình*. Trịnh Diễm nhìn Đỗ thị bằng ánh mắt ngập tràn cảm thông.

Đỗ thị bị con gái chọc cười: “Ánh mắt gì đấy hả? Sao nào, hôm nay Quý phi lại nói gì với con thế?”

Trịnh Diễm nghe vậy thì tinh táo hẵn, báo cáo mọi chuyện xảy ra ở cung Thúy Vi cho bà, nhớ được chi tiết nào thì đều kể tất. Đỗ thị nghe Tiêu Lệnh Nghi xuất hiện ở chỗ Miêu phi cũng hơi kinh hãi, Hoàng đế tuy sủng Miêu phi, nhưng có mức độ, chẳng như, chưa bao giờ đe cập đến chuyện sẽ phong cô làm Hậu.

Sau khi nghe xong, sắc mặt của Đỗ thị hơi kỉ lạ. Miêu phi muốn nuôi một hoàng tử, điều này chẳng có gì lạ, xuất thân của mẹ đẻ Tiêu Lệnh Nghi không cao, mang về nuôi thì chẳng có gì cản trở. Nhưng để hai đứa bé (khác phái) tiếp xúc, qua lại với nhau, thì quả thật kỉ quái.

Cuối cùng Trịnh Diễm chốt hạ một câu: “Hôm nay ánh mắt Quý phi nhìn con rất khó hiểu, như thể xem con là li nước ô mai ướp lạnh trên bàn.” Ánh mắt nhìn ô mai ướp lạnh giữa hè sẽ như thế nào? Nếu không ngoài ý

muốn, Đỗ thị sẽ kể chuyện này cho Trịnh Tĩnh Nghiệp, nếu bà không nói, Trịnh Diễm cũng chẳng ngại lặp lại để Trịnh Tĩnh Nghiệp nghe một lần.

Có lẽ Trịnh Tĩnh Nghiệp đã nghe Đỗ thị kể lại, về nhà liền gọi Trịnh Diễm tới hỏi lần nữa. Dương nhiên Trịnh Diễm cũng kể lại, chẳng bót một câu, còn thêm vào: “Hôm nay Quý phi rất kì lạ, tiểu Điện hạ đọc sách, thì liên quan với cô ta chứ quan hệ gì tới con cháu?”

Trịnh Tĩnh Nghiệp xảo trá thế nào? Không cần đảo mắt cũng có thể nghĩ ra Miêu phi có chủ ý gì, lùi một bước, đảm bảo. Tiến một bước, đăng cơ. Gần đây Đông cung càng lúc càng lăm chuyện phiền, không chỉ có một người động tâm, suy nghĩ lệch lạc thôi đâu!

Cha và mẹ quả đúng là hai bùa hộ mệnh chở che lớn nhất! Buổi chiều, Trịnh Diễm bị ném cho Cố Ích Thuần: “Thất nương đã lớn, không thể cứ tùy tiện như khi bé, từ hôm nay trở đi, tăng lượng bài tập lên, phải chăm chỉ học hành như Lục lang mới được!”

Thất nương Trịnh gia bị giam lại bắt đọc sách, cùng lúc đó, Trịnh Tĩnh Nghiệp xin Hoàng đế nghỉ bệnh, nói là mùa hè chủ quan tham lạnh, thành ra bị cảm.

Trịnh gia co cụm lại, điều này khiến Trịnh Diễm yên tâm nhiều hơn, chăm chỉ đi học với Cố Ích Thuần.

Ngày hôm sau, Trịnh Diễm ung dung khoái đi học, gặp phải gương mặt như bị táo bón của Cố Ích Thuần. Nói thầm trong bụng, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì? Còn chưa nhủ xong, lệnh giam cầm của nàng đã được thả: Vu Minh Lãng đến. Nói chung thì Vu gia và Trịnh gia khá thân, ít ra ngày bé con trẻ hai nhà cũng gặp nhau nhiều lần, Phương thị còn có ý kiêng kị, chứ Trịnh Diễm cũng muốn gặp mặt anh ta một lần.

Đến chỗ Đỗ thị, Trịnh Diễm liền choáng váng.

Khuôn mặt Đỗ thị đang rất tức giận, Vu Minh Lãng quỳ gối nghẹn ngào nức nở, bên cạnh anh ta còn có hai cô gái cũng đang cùng quỳ. Dựa vào trang phục, một là tiểu thư, kia là nha hoàn. Cô gái mặc trang phục tiểu thư quỳ song song với Vu Minh Lãng, người ăn mặc như nha hoàn thì lùi sau một bước.

Đỗ thị chửi ầm lên: “Mày đúng là tiểu súc sinh! Trong nhà cho mày ra ngoài du học, để học theo gương tốt! Nay chẳng những không tiến bộ, lại còn gạt con gái nhà người ta đến đây! Cô phải đánh chết mày!” Không cần ngạc nhiên, tính Đỗ thị là thế. Hơn nữa vì gốc gác của hai nhà, liên quan đến nghề nghiệp của Vu Nguyên Tè, có một khoảng thời gian dài, khi còn chưa khấm khá, nhà họ Vu dựa vào Trịnh gia cùng sinh sống.

Vu Minh Lãng sợ quá, cô gái bên cạnh khóc nức nở cầu xin tha thứ: “Ngàn sai vạn sai cũng là lỗi của thiếp, xin phu nhân tha cho Đại lang. Không phải Đại lang lừa gạt thật mà, thiếp yêu chàng, ở trong nhà sẽ chết, chính Đại lang đã cứu thiếp một mạng.”

Đỗ thị đập bàn cái rầm: “Không phải lừa gạt? Có gì làm chứng không? Cô cho triều đình để trang trí sao? Hộ tịch của cô ở đâu? Đi theo nó có văn tự nào không? Cha mẹ có biết không? Thế này không phải lừa gạt thì gì?” Giận lên vó lấy cây quạt đánh Vu Minh Lãng, “Cô phải đánh chết tiểu súc sinh như mày! Cha mày đặt đầu ngang hông để kiểm cái ăn cho tụi bây chưa đủ sao mà mày còn gây họa!” (có lẽ ý nói việc làm tướng, lên ngựa ra chiến trường đánh giặc)

Cô gái trẻ tuổi kia lấy thân che chắn, Vu Minh Lãng rất cảm động, lệ rơi đầy mặt: “Nhã nhi! Cô đánh cháu thôi, cô đánh rồi, xin cô bớt giận, xin cô hãy giúp cháu lần này.” Gọi cô vì ngày xưa, Đỗ thị và Vu Nguyên Tè cũng như chị em.

Thì ra cô gái này có một cái tên rất thanh cao, là ‘Nhã’.

Thái dương Đỗ thị giật tung tung: “Mày câm miệng!” Phát lửa xong, bắt đầu nghĩ biện pháp, “Theo như luật, không cưới là thông dâm, đánh hai mươi trọng, tù một năm rưỡi. Tụi mày có biết không hả?”

Vu Minh Lãng mở miệng, chưa trả lời, Đỗ thị liền quát: “Mày câm ngay! Trong nhà đã nghị hôn cho mày, có biết không hả?

“Mày câm cho cô! Thành hôn là phải tới nha môn sửa hộ tịch, mày có biết hay không?”

Lúc này không cần thét ‘câm miệng’ nữa, rõ ràng Vu Minh Lãng không hề mở miệng. Đỗ thị tiếp: “Không mai mối không sinh lễ, cha mẹ của nó cũng không có, mày nói là vợ thì là vợ thật à? Còn vương pháp hay không?!” Nói xong thấy con cháu đều đã đến, không để máy đưa nhỏ rời đi, đen mặt mắng, “Ai dám học bộ dạng này của nó, không cần báo Tướng công, ta đánh chết nó trước, đỡ phải mất mặt!”

Trịnh Thụy cầm đầu cả đám hô vang. Đỗ thị thấy Trịnh Diễm, vẻ mặt nàng như đang có gì suy nghĩ. (Trịnh Diễm: Màn kịch ngắn này rất quen, có điều, đáng lẽ phải là ‘Con ra ngoài gặp được ‘tình yêu đích thực’, trở về mong mẹ thành toàn’ chứ? Tại sao Vu Minh Lãng lại đến nhà mình gào khóc?)

Bấy giờ Đỗ thị mới hoàn toàn hết giận, quát: “Bộ dáng tụi bây giờ còn ra thể thống gì nữa? Mau đi rửa mặt chải đầu thay đồ rồi đến đây nói chuyện.”

Vu Minh Lãng chưa chịu đứng lên, Đỗ thị lạnh mắt nhìn, khiến trong lòng phát run, đỡ ‘Nhã nhi’ đứng dậy, run run hỏi: “Vậy bên nhà cháu?”

“Mày còn muốn thế nào nữa hả? Cút ra ngoài!” Ánh mắt lướt qua bàn tay nắm chặt của hai người, ngọn lửa lại bùng phát.

Vu Minh Lãng ôm đầu cun cút.

Cơn tức của Đỗ thị lại bùng lên, cả giận nói: “Mau điều người, nói cho nhà họ, bảo tiểu lang quân đang ở chỗ ta, nói bọn họ mang người tới đón.” Sau đó xen vào là những tiếng mắng: “Tiểu súc sinh, không thông cảm cho

vất vả của cha mẹ thì thôi, còn muốn gây chuyện thị phi! Không biết nhục! Lại còn chạy trong đêm nữa chứ! Còn muốn gả chồng nữa hả!”

Nhay mắt Trịnh Diễm đã hiểu ra chân tướng: Tiểu công tử nhà Tướng quân, ra ngoài đi học, gặp một cô gái xinh đẹp, hai người nhất kiến chung tình, sau đó cùng bỏ trốn. Hơn nữa, thấy Đỗ thị giận như vậy, có thể thấy tình hình cả hai hiện không tốt đẹp chút nào. Vu Minh Lãng muốn kết hôn, cô ta lại bằng lòng gả nhưng sao không thành. Cô ta có nhà, nhưng quan hệ trong nhà không tốt? Đào hôn? Hay là đàn bà đã có chồng?

Đỗ thị nhìn con gái, không để nàng tránh đi, nhân cơ hội đó còn giáo huấn lũ con cháu một bài về ‘không được làm việc phi pháp’. Nếu không dạy chút đạo lí quy tắc, lớn rồi có sửa cũng đã muộn.

Vì đây là một trong các chương trình học, cuối cùng Trịnh Diễm cũng được biết sự tình đầu đuôi thế nào. Vu Minh Lãng và vị Nhã cô nương kia ấy à, hai người gặp nhau trên đường khi Vu Minh Lãng đi du học. Lúc đó dân tình cũng cởi mở, cô nương kia mang nô tỳ theo để dạo phố, gặp Vu Minh Lãng, thế là vừa mắt nhau.

Vậy mà, người cha lại mang gả, gả cho một gã có vẻ ngoài không bằng Vu Minh Lãng, đương nhiên gia thế chẳng tốt bằng, mà hơn nữa, nghe nói nhân phẩm cũng kém cỏi. Nhưng, hôn sự của cả hai do tộc trưởng làm mai, nhà trai là cháu bên nhà mẹ của vợ tộc trưởng.

Thế là cô ta quýnh lên, tìm Vu Minh Lãng, Vu Minh Lãng đang yêu đương nồng nhiệt, đầu cũng nóng: “Theo ta đi, ta sẽ cưới nàng.” Sau đó vội tìm một cái thang, dắt a hoàn theo, ôm hành lí, nhá nhem tối trèo tường bỏ chạy. Sau khi chạy rồi thì phải có danh phận, đến gặp bố mẹ chồng.

Đã viết bao nhiêu thư tình, nói bao nhiêu lời tình ý, không thể không làm! Vừa về nhà, nghe nói người nhà đã chuẩn bị để sắp kết hôn, anh ta nhảy dựng lên phản đối, lần này thì lộ tẩy. Chọc mẹ anh ta rất tức giận, ‘Cô ấy đã là người của con’, Vu Minh Lãng đang yêu đương nồng cháy, dù gì cũng phải cưới cô ta bằng được, vui vầy cá nước là chuyện hợp lẽ.

Nhưng sao mẹ anh ta chịu bằng lòng với một cô con dâu như thế? Vậy thì gạt quách cho xong! Rất muốn đánh chết chủ tớ hai người, tuy tiện chôn dâu đó, thế thì chết không đối chứng. Loại chuyện này, đối với một nhà chém giết người lập nghiệp như Vu gia thì chẳng có gì khó khăn. Hi Sơn lại là vùng núi, rất thích hợp để hủy thi diệt tích. Nhưng cuối cùng vẫn nhin, vướng phải Vu Minh Lãng.

Đành nhượng bộ, làm thiếp làm tùy thì tùy, nhưng làm vợ cả thì không! Phong tục đã thoảng hơn, nhưng vẫn còn quy củ, chẳng qua có quy củ bạn không tuân theo, người ta mắt nhắm mắt mở cho qua, có quy củ nhất định không được phạm, ví như hôn nhân.

Vu Minh Lãng thấy chuyện không ổn, ngẫm nghĩ, cho rằng chỉ có Trịnh gia mới có thể làm cho nhà mình nghe theo, liền dắt tình nhân đến cầu xin Đỗ thị.

Nếu Đỗ thị đồng ý, thì hắn là do bị rút não! Hai người Vu Minh Lãng rửa mặt chải đầu xong xuôi, bà cũng đã dạy dỗ con cháu đủ, muốn nói vài lời, Vu Minh Lãng lại đến cầu xin.

Đỗ thị nói: “Cô đã cho người đi báo với mẹ mày, mày về rồi ngoan ngoãn một chút cho cô!”

Vu Minh Lãng thốt: “Sao cô nhẫn tâm thế! Lần này cháu không thể sống nổi!”

Đang nói, bên ngoài có thông báo: “Ngoài cửa có một tiểu lang quân cầu kiến, bảo là cháu trai của Cố tiên sinh, muốn bái kiến chủ nhân.”

Trong nhà đang loạn thế này, còn mang tính chất *lừa gạt gái nhà lành*, mà để con cái thế gia luôn trọng quy củ thấy được, thì đúng là phiền toái!

Đỗ thị nói: “Đưa cậu ta đến gặp Cố tiên sinh,” sau chỉ vào Đức Hưng, “Cháu cũng theo cùng đi.”

Nhin sang Vu Minh Lang, noi gi anh ta cung khong nghe. Vi Nhã cô nương kia bi ai thi thầm: “Đây là số mệnh của thiếp,” sau nói với Vu Minh Lang: “Thiếp chỉ mong có thể thành người dâng trà bên cạnh cho Vu lang mà thôi, chuyện này vốn là chúng ta sai.”

Sắc mặt của Đỗ thị cũng hòa hoãn hơn: “Coi như cô cũng biết lễ nghĩa, sao lại làm chuyện như thế?” Chỉ mặt vào Vu Minh Lang: “Mày câm miệng!” Rồi nói với Nhã cô nương, “Cô khuyên thằng ngốc này đi, vì cô mà nó cãi mẹ, đây là bất hiếu! Nó từ đỉnh rơi xuống như vậy, đều là do cô, có hiểu hay không?”

Vu Minh Lang còn muốn nói gì đó, Trịnh Đức Hưng đã cho người đưa thư bái kiến của người nhà họ Cố đến.

17. TRONG NGHỀ RA TAY

[Nguyên]

THẾ LÀ KHÔNG ĐÚNG!

Cái gọi là thế gia, tức là luôn có vẻ khiến người thường làm thế nào cũng không đoán được phương thức hành vi, thâm vào từng hành động nhỏ nhất trong cuộc sống sinh hoạt. Ví dụ như, đến nhà người ta làm khách, phải ra chào chủ nhân một chút, hoặc muốn bái phỏng khi chủ nhà đang có việc thì càng phải bày tỏ thành ý trên địa bàn nhà người ta, tránh trông như mình đang lén vào.

Cô Nại nghĩ như vậy.

Ông chú của cậu, Cố Ích Thuần, đang ở nhở nhà Trịnh gia, nếu muốn đến bái kiến ông, phải chào hỏi chủ Trịnh gia, Trịnh Tĩnh Nghiệp. Trịnh Tĩnh Nghiệp cáo ốm, không phải bệnh gì nặng, nhiều người đoán, đây lại là quý kế của ông, giả bệnh trốn ở nhà để bày kế hãm hại trung lương. Nếu ông bệnh thật, thì cậu chàng Cố Nại đến làm khách càng phải đến thăm hỏi bệnh tình Trịnh Tĩnh Nghiệp.

Vân đề là, bây giờ Trịnh Tĩnh Nghiệp không có ở nhà!

Trịnh tướng đưa thầy giáo của mình vào triều, sau khi khiến trong cung chướng khí mù mịt, liền giả bệnh xin nghỉ, chạy đi câu cá!

Đỗ thị một bên để cháu trai tiếp đai Cố Nại, một bên cho người đi tìm Trịnh Tĩnh Nghiệp. Còn Vu Minh Lãng và vị Nhã cô nương thì ở trước mặt bà, chờ người của Vu gia đến thì giao nhận tận tay, tránh giữa đường sinh biến.

Bà sắp xếp vậy, thế là Cố Nại ở lại chỗ Cố Ích Thuần hồi lâu. Trịnh Đức Hưng hơi ngại, cố tìm đề tài hỏi Cố Nại, nửa vì muốn phân tán sự chú

ý của cậu ta, nửa cũng vì khá tôn trọng thế gia. Tổ tông Cố gia chia làm năm nhánh, Cố Ích Thuần và Cố Nại đều không phải ở tông chính, nhưng cũng là một trong năm nhánh gốc, Trịnh Đức Hưng có ý làm thân với Cố Nại.

“Cố huynh một đường đến đây, không biết có gặp khó khăn gì chăng?”

Cố Nại mỉm cười: “Đường khá bằng phẳng, nhưng vì tự vào Hi Sơn, nên hơi quanh co.”

Chỗ của Cố Ích Thuần mang phong cách cổ, trong phòng quá nửa đều là những thứ lùn lùn thấp thấp, ghê cũng thê. Bấy giờ cả ba đang ngồi xổm, Cố Ích Thuần nhìn cháu trai, thở dài một hơi trong lòng, đoán được tại sao tên nhóc này đến đây.

Vốn dĩ, ông luôn trốn tránh không về nhà, vì ngại thanh danh ông càng lúc càng lớn, trong nhà đã thỏa hiệp, còn ra điều kiện: *nếu trở về, sẽ không ép ông cưới người không thích*. Có đánh chết Cố Ích Thuần vẫn không chịu, trong nhà đành đưa cháu đến trước mặt. Ông không chịu nhận thêm học trò thì thôi, cũng không chịu quay về dạy dỗ cho đời sau gia tộc, không làm gì khác hơn đành dùng cách này, méo mó có còn hơn không.

Sau khi Cố Ích Thuần vào kinh liền gửi thư trả lời về cho nhà. Dù không thích sự trói buộc của họ, nhưng từ đáy lòng ông vẫn còn tồn tại ý thức gia tộc. Cố Ích Thuần cảm nhận sâu sắc được không khí quý dì trong kinh, sợ người trong nhà không cẩn thận sẽ bị cuốn vào, gây hậu quả không thể chấp nhận, còn ghi chú rất rõ: *Trong nhà chú ý cẩn thận, đừng làm gì, tình hình có vẻ không đúng*.

Gia tộc cũng hơi cảm nhận được điều này. Ai ngờ hai tháng sau, trong nhà lại gửi cậu cháu trai này tới. Cố Nại mang bức thư còn nguyên niêm phong, không chừng ngoài hỏi thăm sức khỏe ông, còn hỏi về thế cục, có lẽ trong nhà đang định hành động gì đó.

Trong triều xảy ra nhiều chuyện, dù không muốn tham dự, nhưng léng phéng ở gần, chẳng chóng thì chầy cũng bị ảnh hưởng, tham dự, ngoài

ra cũng vì mạo hiểm *đầu tư* chính trị. Cố Ích Thuần cố gắng tìm con đường an toàn cho gia tộc mình, thêm nữa, nhiều chuyện trên triều, dẫu là Tể tướng như Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng chẳng thể biết có nguy hiểm hay không nữa là? Ông là thế gia, thất bại thì có gia tộc che chở, vượt mặt nề mũi, không chết quá khó coi, còn như Trịnh Tĩnh Nghiệp, chuyện gì cũng tự gánh lấy, rất không an toàn!

Cố Nại và Trịnh Đức Hưng ở cạnh hứng chí xã giao với nhau.

Cố Ích Thuần nhìn hai đứa nhóc đang muôn làm người lớn gửi lời hỏi thăm lẫn nhau, xúc động đến tròn mắt, sau đó liếc mắt nhìn quanh. Tròng mắt mờ to, hả? Cái *quái* gì thế?!

Trịnh Tĩnh Nghiệp mặc áo chẽn, chân đi giày bện sợi gai, ống quần xắn đến gối, cứ vậy mà đường hoàng bước tới.

Cố Ích Thuần bĩu môi: “Đệ đi làm gì thế?”

“Câu cá, thấy trời đã gần trưa, nhưng chỉ được năm con, thấy không đủ để mọi người cùng ăn, đành bước xuống mò.”

Cố Ích Thuần cười to, đập chiếc quạt vào chiếu trải ở dưới, hình như khi câu cá Trịnh Tĩnh Nghiệp có đội mũ, nên bây giờ gỡ ra tóc hơi rối, cũng không vượt lại. Cố Nại và Trịnh Đức Hưng đứng dậy, cung kính chắp tay.

Trịnh Tĩnh Nghiệp đến gần, đánh giá Cố Nại. Chỉ thấy cậu nhóc này mặt mũi sáng sủa, vẫn còn là thiếu niên nên người hơi gầy, nhưng không lùn, vẫn đứng ngay. Lúc Trịnh Tĩnh Nghiệp về nhà có nghe trong nhà có hai người tới, chuyện của Vu Minh Lãng thật ra cũng chẳng phải chuyện gì to tát, chỉ lo có người nhân cơ hội sinh sự mà thôi. Trước mắt thì thấy hơi phiền toái rồi.

Trịnh Tĩnh Nghiệp dám cược, cậu nhóc mười bốn tuổi trước mặt, chính chắn hơn Vu Minh Lãng đã tròn mười tám đang ôm gái khóc lóc

nhiều.

“Đây là tiểu lang quân đây à?” Giọng điệu của Trịnh Tĩnh Nghiệp mang chút hài hước.

Cố Ích Thuần gật đầu: “Thất lang, chào gia chủ đi.”

Cố Nại bước tới hành lễ, tự giới thiệu, cúi người song song với mặt đất, tự gọi là *vân sinh*. Trịnh Tĩnh Nghiệp nói: “Không cần giữ lễ.” Nháy mắt, Trịnh Đức Hưng紧跟 sau bước tới đỡ dậy Cố Nại.

Cố Nại ngẩng đầu, nhìn Trịnh Tĩnh Nghiệp, trong mắt lóe lên tia kinh ngạc. Không ngờ trong vị gian thần trong truyền thuyết phong độ đến vậy! Chẳng những không có mắt xếch, mày dựng, mũi tẹt, mà hoàn toàn tương phản, nhìn người vô cùng thanh cao, nếu muốn giả dạng thành danh sĩ thế gia thì chắc chắn không có vấn đề.

Lại nhìn cử chỉ của Trịnh Tĩnh Nghiệp, người mặc vải thô mà chẳng hề có vẻ cục súc thô kệch, như thể ông đang mặc bộ y phục của Tể tướng vậy. Trong lúc nói chuyện khiến người ta như có cảm giác như *cây đón gió xuân* (ý nói được soi sáng, được cao nhân chỉ dạy): “Thất lang tới có chuyện gì thế? Nếu không ngại ở thì ở thêm vài ngày, vừa đúng hôm nay được ăn cá chép này, tươi lắm.” Tựa như chuyện *xuồng sông bắt cá* cũng phong nhã giống *gom tuyết nấu rượu* vậy. Không đúng, hình như ông có thể tự mình bắt cá đai khách, trở thành một câu chuyện mọi người tụng ca.

Những danh sĩ đích thực sẽ tự nổi danh.

Chuyện này thật vô lí!

Cố Nại đến đây vì có trọng trách phải làm. Sự biến đổi quyền lợi liên tục trong kinh khiến thế gia trở nên khá nhạy cảm, cũng như hoàng thất, chẳng phải cũng mưu cầu quyền lợi đó sao. Thế gia từ đâu mà ra? Còn tướng là đời đời cùng quân tử thừa hưởng chắc? Nếu tổ tiên không có vài người làm quan lớn, thì làm sao chòi vào cái danh thế gia cho được?

Tương tự vậy, thế gia cũng không phải bền chắc như thép, tuy rằng cùng chung sức để bảo toàn cái gọi là *địa vị thế gia*, nhưng tới bây giờ vẫn chẳng hề thiếu chuyện tranh giành quyền lợi. Vẫn là chuyện ở triều trước, thế gia Cốc thị đoạt ngai Hoàng hậu từ trong tay Quý thị, chèn ép họ Quý suốt mười năm, sau khi Quý thị nắm quyền thì xét nét gắt gao Thụy hào (*danh hiệu sau khi chết của vua, quan*) của gia chủ Cốc thị, khiến Cốc thị phải tiếc nuối suốt một trăm hai mươi năm. Đây chỉ là nói mâu thuẫn bên ngoài sơ sơ thôi, sâu vào trong, các nhà tranh giành đoạt vị cũng không ít.

Trong triều có sự biến động kì lạ, Cố Ích Thuần bảo cả nhà không được lộn xộn. Nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là muốn vào thành nhìn tận mắt. Dương nhiên nhà họ Cố có kẻ làm quan, nhiều là đằng khác, người trong tộc chiếm đa số, từ các chi cũng không ít, bên ngoài càng lăm, nhưng đều là những kẻ lõi đời, đã trưởng thành, dễ khiến người khác chú ý.

Thế nên mới phái Cố Nại, nhỏ tuổi, có lí do chính đáng (đến hầu hạ chăm sóc ông chú); hai là cũng vì tuy Cố Nại còn nhỏ tuổi, nhưng đã có chủ kiến; sau cùng, tùy vào tình hình, sẽ trao đổi mưu đồ với cậu sau. Cho dù không phải làm quan, nhưng với cái lí lịch danh sĩ của Cố Ích Thuần, đúng là nước cờ tốt nhất.

Hồi đầu khi Cố Ích Thuần thân thiết với Trịnh Tĩnh Nghiệp, trong nhà có vẻ không thích, còn bây giờ, có tin tức nào chính xác bằng việc dò hỏi từ trong nhà của Tể tướng đương triều đâu? Ấy là trong khi Hoàng đế đang thích chạy qua chỗ Quý phi kia kia.

Cố Nại đã chuẩn bị tâm lí để đánh một trận thật *máu*, nào xoi mói, bị kẻ khác dùng ánh mắt hâm mộ ghen tị hận thù đánh giá, bị tì nữ vây quanh, bị tướng phủ lấy thế ép người... Trường hợp nào cậu cũng đều đã chuẩn bị cách đối phó riêng.

Ngoại trừ Trịnh Tĩnh Nghiệp đi bắt cá nên việc chào hỏi bị chậm trễ, thì Trịnh phủ đãi khách rất theo quy củ, Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng rất nhẹ nhàng, ôn hòa.

Nháy mắt, sự đào tạo qua nhiều năm của thế gia vẫn còn, Cố Nại một lòng chuyên tâm trả lời câu hỏi của Trịnh Tĩnh Nghiệp.

Nói không được bao lâu, đã đến giờ cơm.

Trịnh Tĩnh Nghiệp đứng dậy: “Ta và Tư Huyền là cùng học một thầy mà ra, Thất lang đến đây, cứ coi là nhà mình,” rồi kêu người dọn cơm, “Báo với phu nhân, ta dùng cơm cùng Cố huynh ở đây.” Giữ Trịnh Đức Hưng và Cố Nại cùng ăn, để Đỗ thị ăn chung với những người còn lại.

Sắp xếp thế cũng có nguyên nhân, Trịnh Tĩnh Nghiệp biết Đỗ thị đã gọi người Vu gia tới nhận Vu Minh Lãng, tính đường đi, chắc cũng phải đến chiều. Quá nửa là Đỗ thị sẽ cùng ăn cơm với Vu Minh Lãng, nếu mang cả hai ông cháu Cố gia đến ăn cùng sẽ không thích hợp, chủ yếu vì đề phòng Cố Nại.

Ăn cơm xong, đến giờ nghỉ trưa, để cháu trai Cố thị ở lại chở Cố Ích Thuần chuyện trò, hẵn người của Vu gia đã đến, Trịnh Tĩnh Nghiệp đi xử lý việc này.

Dự tính rất chính xác, mọi việc cũng coi như suôn sẻ.

Trong bữa cơm Trịnh Tĩnh Nghiệp vui vẻ giới thiệu: “Khi còn bé nhà nghèo, trên đời chỉ cần món gì ăn được, ta đều lấy lấp bụng. Bắt cá cũng chỉ là tài mọn mà thôi.”

Cố Ích Thuần nói: “Còn có câu cá, bắt rắn, bắn chim nữa, đệ không bỏ qua gì cả.”

Cố Nại cảm thấy tim mình vừa bị trúng một mũi tên, chỉ cần ở chung với người này thêm thời gian nữa, cậu sẽ cho rằng người nhà mình đã hiểu lầm Trịnh Tĩnh Nghiệp.

Sau khi ăn cơm xong, Cố Nại lơ mơ xin ông chú cáo lui, vào căn phòng được phân dành riêng cho mình, nằm ra giường, chỉ cảm thấy trong đầu rối tung rối mù.

Thế là không hợp lí! Gian thần nhà ai mà lại như thế này!

Bạn nhỏ Cố Nại, bạn nói đúng!

Dù gian thần ở trong nhà, cũng có lúc không phải ở nhà, vào nhà chính, Trịnh Tĩnh Nghiệp liền đổi thành áo dài, chân đi guốc mộc, thong thả bước vào phòng khách.

Đỗ thị không ngủ trưa, tự mình trông Vu Minh Lãng. Bên ngoài ve sầu kêu râm ran, Đỗ thị nhắm mắt dưỡng thần, Vu Minh Lãng nằm trong lòng bàn tay bà rất bất an, hai cô gái đứng sau anh ra cũng lẩm tấm mồ hôi trên trán.

Tì nữ của Nhã cô nương tên là Tiểu Hoàn, thấy chủ nhân nhà mình lung lay sắp đổ, nhưng vì lo ngại uy phong tướng phủ nên không dám lỗ mãng, chỉ dám đưa tay chọt chọt Vu Minh Lãng. Vu Minh Lãng quay đầu, nhìn người yêu chịu khổ như vậy, trong lòng đau xót, nắm tay tinh nhân, mở miệng cầu xin.

Đỗ thị lạnh lùng nhìn anh ta, ngược lại vị Nhã cô nương lập tức nói: “Thiếp không sao.”

Vu Minh Lãng còn muốn mở miệng, thì Trịnh Tĩnh Nghiệp đến.

Trong Trịnh gia ngoại trừ Trịnh Tú, Trịnh Kỳ, Trịnh Sâm đi làm chửa về, Trịnh Uyên đến tường thuật mọi chuyện, ba chị em đâu ở bên Đỗ thị, Trịnh Diễm ngồi trên sập với mẹ, còn lại đều ngồi ở dưới. Giữa trưa mùa hạ, ai cũng buồn ngủ, nghe Trịnh Tĩnh Nghiệp đến, đều lên tinh thần, chỉ cần giải quyết xong chuyện này là có thể ngủ rồi.

Trịnh Diễm trượt từ trên sập xuống, nhường chỗ cho Trịnh Tĩnh Nghiệp. Nhóm con cháu chào thưa xong, ngoan ngoãn đứng trật tự ngay

ngắn.

Trịnh Tĩnh Nghiệp hỏi Vu Minh Lãng: “Cháu muốn gì?”

Vu Minh Lãng cảm thấy lòng bàn tay run rẩy, cố lấy dũng khí trả lời: “Cháu muốn kết hôn với cô ấy.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp hỏi ba câu: “Làm sao cưới?”, “Lấy gì cưới?”, “Cưới rồi lấy gì nuôi?”

Vu Minh Lãng cứng họng, lí nhí nói: “Cháu... trong nhà... luôn là...”

Đỗ thị ngứa tay, Trịnh Diễm cảm thấy ngứa mồm.

Vu Minh Lãng không bị đánh cùn chăng bị mắng, mẹ anh ta đã đến.

Vợ của Vu Nguyên Tè, Khương thị đã tự đến cửa nhận người, vừa lòng là không để ý thì thằng con đã chạy tới cửa Trịnh gia, điều này khiến Khương thị vô cùng tức giận. Vu Minh Lãng chạy đến Trịnh gia làm gì, Khương thị có thể đoán được ngay: Muốn nhờ Trịnh gia làm chỗ dựa.

Muốn ép cha ép mẹ à? Điếc không sợ súng!

Con cháu Trịnh gia đã từng gặp Khương thị, Trịnh Diễm liền mở miệng gọi “Mợ”. Khương thị một đầu mồm hôi đi vào, miễn cưỡng cười gượng gạo: “A Diễm thật biết lễ nghĩa.” Hung hăng liếc nhìn thằng con trai, nói với Đỗ thị: “Để thằng súc sinh này chạy lung tung, muội không có mặt mũi nào gặp tỵ nữa.”

Đỗ thị bảo: “Giải quyết việc này rồi nói sau, huyên náo ồn ào không thể tưởng được.”

Vu Minh Lãng liều mạng, không thể không kiên trì, đại khái là biết ở đây có người ngoài, mẹ mình không quá hung bạo. Khương thị hung hăng quát: “Tao nuôi mày mười tám năm, không bằng tiện phụ kia bợ đỡ vài

ngày!” Sau đó kể khổ với vợ chồng Trịnh Tĩnh Nghiệp, “Người đến, thì ta đành nhận, nhưng không thể làm vợ! Không thì thông gia của ta sẽ ra sao?!”

Khương thị xuất thân nông dân, qua rèn luyện, lời nói cử chỉ cũng nho nhã được chút ít, nhưng lần này tức giận đến nỗi lộ nguyên hình: “Vốn là dâu nhà người, mày lại cưới về,” sau đó chỉ tay vào Nhã cô nương. “Không phải nó làm thiếp cho mày, mà là mày làm lẽ cho nó!”

Phụt!

Trịnh Diễm buồn cười nhưng không dám cười, đành cúi đầu, hai vai không nhịn được phát rung.

Trịnh Tĩnh Nghiệp tặc hăng một cái, nói với Vu Minh Lãng: “Vừa rồi ta hỏi, cháu vẫn còn chưa trả lời! Cháu lấy gì mà cưới? Lấy gì để nuôi?”

Khương thị gật đầu thật mạnh: “Đúng thế! Mày nói đi, lấy cái gì hả?”

Vu Minh Lãng vốn tưởng đem người về nhà thì mọi sự đều thành, nhưng bây giờ trọn tròn mắt. Trong lòng vừa sợ hãi, nhưng không nỡ bỏ mỹ nhân như hoa tựa ngọc kia, đành kiềm chế nỗi xấu hổ trong lòng, hi vọng có thể gây xúc động. Giải trình với Trịnh Tĩnh Nghiệp, đây là cùng chung hoạn nạn, không thể để cô ấy chịu khổ. Bọn họ thật lòng, không thể chia lìa.

Vu Minh Lãng cho rằng, Trịnh Tĩnh Nghiệp toàn tâm toàn ý đối xử tốt với vợ mình như thế, có thể hiểu cho.

Trịnh Tĩnh Nghiệp chưa trả lời, Khương thị đã muốn đi tới bôp cho anh ta một phát, Nhã cô nương muôn nhào ra che chở cho người yêu, ba cô con dâu Trịnh gia cũng đi lên can ngăn.

Trịnh Tĩnh Nghiệp lạnh lùng nhìn trò nháo trước mặt, cuối cùng mở miệng nói: “Cho cháu hai còn đường: Một, nghe lời mẹ; hai, ta đưa cô gái đã bỏ nhà kia về nguyên quán.” Đối với một Thùa tướng mà nói, chuyện này như lật trang giấy, rất dễ làm.

Thật sự rất dẽ!

Vu Minh Lãng nhảy dựng lên: “Tướng công không thể lấy thế ép người như thế được!”

“Muốn kết hôn cũng được, cháu tự đến nha môn sửa hộ tịch. Ta không giúp, cha cháu cũng không giúp, muốn chuyển hộ tịch cho đứa con gái đã bỏ trốn khỏi nhà này thế nào, tùy cháu! Cháu không phải không thích lấy ép người sao? Vậy đối xử bình đẳng, đừng dựa thế ép người khác.”

Nhớ cho kĩ, nếu không chuyển được, thì cô ta cũng không được xem là vợ cháu. Chỉ là không mai mối, tằng tü với nhau mà thôi.

Vu Minh Lãng: “...”

Trong nháy mắt, trong phòng yên tĩnh cực kì.

Một hàng ba người Vu Minh Lãng được người Khương thị kéo theo vây lại đưa lên xe, Khương thị quay đầu cảm tạ vợ chồng Trịnh thị. Đỗ thị chưa nói gì, Trịnh Tĩnh Nghiệp đã lên tiếng: “Yêu thiếp bỏ vợ, không phải đạo lí xây dựng gia đình. Đừng để tụi nó có con! Phé đích lập thứ, tự chịu diệt vong!”

Khương thị nghiêm mặt dạ thưa.

Khương thị cảm thấy Trịnh Tĩnh Nghiệp đối xử với con mình vội thật tàn nhẫn, nghe nhắc nhở xong, lại nhớ tới một chuyện xưa. Bà là vợ cả, tính tình hung dữ, nhưng Vu Nguyên Tè thành đạt! Tướng lĩnh bên ngoài, hành quân không thể mang theo người nhà, nhưng nếu đóng giữ hơi lâu thì sẽ có tâm riêng, Vu Nguyên Tè từng rất sủng ái một tì nữ, sinh cho ông ta một trai một gái, còn mang về, đối xử rất tốt, sau đó là cảnh *gà bay chó sữa* trong nhà.

Một phụ nữ có chồng luống tuổi đương nhiên sẽ không bằng một *tiểu kiều tu* (*e thiện, để chỉ chung, không phải tên riêng*) đáng yêu, gần như là bị hạ bệ.

Nhưng phụ nữ luống tuổi thì cũng có chỗ dựa.

Vợ chồng Trịnh thị đến Vu gia, Đỗ thị chỉ mắng một trận, còn Trịnh Tĩnh Nghiệp phát huy phong cách trước sau như một của mình, hạ lệnh: *cái tiểu kiều tu* kia, mỗi ngày giặt quần áo của Vu Nguyên Tè, của cô ta và con, cơm ăn, áo mặc của cả bốn toàn bộ do cô ta làm ra – không đưa tiền chi tiêu, chỉ cho hai mẫu đất trồng rau.

Vu Nguyên Tè rất giận, Trịnh Tĩnh Nghiệp nói: “Để xem cứ làm như vậy trong mười năm, cô ta có còn mười ngón tay thuôn dài như cành xuân thế không. Ta cược cô ta không thể chống đỡ trong vòng mười năm đâu – không nhiều phụ nữ có thể làm được như vậy! Còn đệ xa nhà mười cái xuân, đệ muội đã làm được. Đánh cuộc không?”

Khương thị rất căm hận *tiểu kiều tu*. Nghĩ, nhỡ mà thắng con này cùng tiểu yêu tinh kia có *lời cái* gì đó ra, chưa nói tới chuyện không cưới được vợ hiền, nếu yêu thương con vợ lẽ, thì khác gì tát vào mặt bà.

Luôn miệng không ngót: “Muội về sẽ xử lí nó.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp khoát tay, ông vốn không muốn quản chuyện nhỏ nhặt thế này, nhưng vì đây có liên quan tới Vu Nguyên Tè. Đối với Trịnh Tĩnh Nghiệp, đối thủ mê muội là cho ông cơ hội xuống tay, còn đồng đội u mê, là phá hỏng chuyện lớn của mình. Vu Minh Lãng không tính? Thế chẳng phải Viên Mạn Đạo cũng bị con mình làm liên lụy sao? Viên Thủ Thành ra tay vì việc nghĩa, còn Vu Minh Lãng thì đã làm chuyện gì?

Người của Vu gia vừa rời đi, Trịnh Tĩnh Nghiệp liền trầm mặt lên lớp con cháu một bài chính trị: “Thế gia nhiều lè thói cổ lỗ khiến người phiền chán, chỉ có một cái nén tiếp thu. Không đi đường ngay, quỷ mị sẽ tranh thủ sơ hở, ăn uống ra sao, mặc quần áo thế nào, lễ nghi, yên thân gởi thận ra

sao, phải đi vào con đường đúng đắn!” Cuối cùng quát hỏi, “Đều nghe rõ cả chưa?”

Trịnh Diễm mắt trọn tròn trong bụng, trong quyển sách chép tay nàng tịch thu của Trịnh Đức Hưng cũng có vài chuyện về tài tử giai nhân ngày xưa, bài giảng này cũng đúng lúc lăm. Ánh mắt của Trịnh Tĩnh Nghiệp nhìn chăm chăm vào Trịnh Diễm, đối với con gái, Trịnh Tĩnh Nghiệp càng ưu sầu không ngót, không thể dõi theo con gái cả đời, nhỡ may chịu thiệt thì biết làm sao? Nhỡ may bị thằng ranh thối nào đó lừa gạt chạy mất thì sao bây giờ? Đúng là Vu Minh Lãng đã giúp ống tinh ra, nhờ vào điều này, Trịnh Tĩnh Nghiệp định sẽ ra tay thu gọn tàn cuộc, không để Vu Minh Lãng chết quá khó coi.

Trịnh Diễm cảm thấy tình hình không thích hợp, phát hiện Trịnh Tĩnh Nghiệp đang nhìn mình, gật đầu thật mạnh nói: “Lắm vợ thì mắng (nhau), nhiều con sẽ ganh (nhau). Vì con cái, người mẹ sẽ trở nên mạnh mẽ, cả chuyện phóng hỏa giết người đều làm được. Thị thiếp cảm thấy nếu không có trai trưởng thì con mình sẽ được thừa kế sản nghiệp, hạ độc hâm hại chẳng từ nan...” Trong tiểu thuyết đều viết vậy, lịch sử cũng từng có chuyện như thế, thành công có Câu Dặc phu nhân, có Vũ Huệ phi giết kẻ thứ ba – Thái tử Đường Minh Tông không phải con đẻ Hoàng hậu, trong sách sử thời đại này đều ghi lại, “Tiền triều có Quý tần...”

Trịnh Tĩnh Nghiệp đau đầu nhìn con gái, *con bé này, con hiểu sai rồi!* Tuy nói rất có đạo lý, trên đời cũng không phải chưa xảy ra chuyện vì chút lợi ích bản thân mà tranh giành, cấu kết với người ngoài làm hỏng gia nghiệp tổ tông, rất nhiều là đằng khác! Nhớ năm xưa, vì muốn thoát khỏi bản tông, Trịnh Tĩnh Nghiệp chỉ đem mấy mẩu đất căn của mình làm mồi nhử, đã khiến mấy chú các bác trong tông chính lục đục nội bộ rồi, chẳng nói chi xa.

Trong gia quy phải có quy định *con đích - thú!* Mà không đúng, làm sao con bé lại biết chuyện nhà ngày trước?

Trịnh Diễm chỉ muốn trở về ngủ trưa mà thôi, cực kì chân thành!

Bà chi em dâu Phương thị há miệng thật to, cô em chồng này, thật chỉ có thể nói... Cố tiên sinh dạy giỏi thật!

Đỗ thị đỡ trán: “Được rồi! Về phòng nghỉ cả đi, không ai được phép truyền chuyện hôm nay ra ngoài!”

Bởi chuyện này, Trịnh Tĩnh Nghiệp dùng phép nghỉ trước thời hạn, Vu Nguyên Tề vừa được phái ra ngoài lãnh binh, ông không thể để Vu gia xảy ra chuyện gì không may. Dù dỗ con gái nhà người ta, chuyện có thể lớn có thể nhỏ, trong mắt đàn ông, thì chẳng tính là chi. Nhưng trong mắt chính khách, thì có thể viết văn được đấy.

Như Miêu phi và Hoàng đế cũng ‘vô tình gặp nhau góc đường, yêu đương tự do, sau cùng dụ dỗ đưa vào cung’ vậy, chuyện này với Hoàng đế thì rất dễ giải quyết, miệng của Trịnh Tĩnh Nghiệp có thể nói chết thành sống, chuẩn bị chu đáo nói với Hoàng thượng. Thậm chí về phần Hoàng thượng rất cao hứng, còn định cấp cho cái *ām phong* ‘Đồng đạo trung nhân’ (*người cùng lí tưởng*).

Trịnh Tĩnh Nghiệp day trán cười nói: “Nó còn trẻ, sợ chẳng có chỗ dùng được, đợi Vu Nguyên Tề chiến thắng trở về, để cha nó dạy dỗ lại – sau dạy làm quan cũng không muộn.” Với phẩm chất như Vu Minh Lãng, làm sao có thể đưa đến trước mặt Hoàng thượng?

Hoàng đế không lưu tâm: “Vậy để chờ chút đi.”

Cái ‘chờ chút’ này không quá hai ngày sau, có tin đồn đến tai hoàng đế: *Vu Minh Lãng không phải là người chung lí tưởng với ngài, hắn ta muốn đưa cô gái bỏ nhà chạy trốn kia lên làm vợ cả!*

Hoàng đế nổi giận! Dù thế nào ngài cũng không thể đáp ứng chuyện này, bằng không nội bộ có mà nổi lửa!

Trịnh Tĩnh Nghiệp đang liều mạng trong trận đánh làm suy yếu thế lực thế gia, khiến địa vị Thái tử lung lay; Thái tử muối xoa dịu, che chở cho tùy túng của mình, không chịu ngồi yên chờ chết, đương nhiên sẽ xảy ra xung đột với Tể tướng. Mà Vu Nguyên Tề là một những lão thành cách mạng của Trịnh đảng, con ông ta xảy ra chuyện không hay, khiến mọi người đều cảm thấy rất vui. Cho dù không phải đối thủ, biết được hành vi của Vu Minh Lãng, cũng sẽ bịt mũi đi qua, huống chi bây giờ đang lo tìm nhược điểm?

Dụ dỗ con gái người ta là tình yêu, nhưng đưa làm vợ cả là chuyện kinh khủng. Trịnh Tĩnh Nghiệp giải quyết Viên Thủ Thành mùng mập, thì đừng trách kẻ khác nhẹ vào chuyện của Vu Minh Lãng ngày mười lăm.

Làm quan hơn ba mươi năm, Trịnh Tĩnh Nghiệp đang nắm giữ mọi thứ trong tay, rút cuộc cũng thấy được sức phá hoại của tên ‘đồng bọn’ như heo này.

Lời tác giả:

Về chuyện như của Vu Minh Lãng, được kể rất nhiều ở thời Đường, các cô gái bỏ trốn theo trai không thể trở thành vợ chính thức của người ta, đều là vợ bé bao nuôi bên ngoài. Như bài thơ thứ mươi bốn ‘Tĩnh để dẫn ngân bình’ (Kéo bình bạc dưới đáy giếng) trong tập thơ của Bạch Cư Dị cũng vậy.

Xuyên không về xã hội cũ, muôn bỏ trốn cưới nhau, nếu bị phát hiện, trong nhà sẽ không bao giờ đồng ý, trừ khi bậc trưởng bối đều chết cả.

Lời người biên tập:

Cô gái trong bài thơ ‘Tĩnh để dẫn ngân bình’ vốn là con gái nhà đàng hoàng, chỉ vì theo người yêu bỏ trốn từ đó mất đi tư cách làm vợ. (Đăm, sáu năm theo về, thiếp ở. Chuyện thiếp đâu ưng dạ bè trên. Hôn nhân nghi lẽ chẳng toàn, Làm sao phụng dưỡng lo toan nghiệp nhà.)

Hầu hạ nhà chồng năm sáu năm cũng không được nhà chồng công nhận, nàng không có tư cách tham dự gia tộc tế tự, nàng sinh con trai bị coi là thứ tử, hầu như không có quyền thừa kế gần như không có, con trai không thể coi nàng làm mẹ, chính nàng cũng không được coi là vợ mà chỉ là thiếp, địa vị là nửa chủ nửa nô.

*Có thể một số bạn không hiểu lắm về nội dung chương này; vốn dĩ, chế độ hôn nhân từ xưa là "Nhất phu nhất thê đa thiếp", tức là **một người** chỉ có thể có duy nhất **một vợ** vào cùng **một thời điểm**, nếu cưới hai vợ thì cũng sẽ bị phạt. Trừ vợ ra thì tất cả những người còn lại đều là thiếp.*

Một người đàn ông có vợ mà xiêu lòng một cô gái thì xã hội chăng đánh giá gì anh ta cả, nếu đủ sức (về địa vị, quyền thế, tiền tài ...) thì lấy cô đó về làm thiếp thoái mái, còn nếu không đủ sức thì tiếp tục ngưỡng mộ cũng chẳng ai nói gì. Miễn là anh ta không làm gì ảnh hưởng đến địa vị của vợ là được.

Ví dụ có một ông chồng có một vợ một thiếp, ông ấy có thể yêu thiếp như thế nào cũng sẽ không ai quản miễn là không được cho thiếp vượt quyền của vợ, quản lý các việc trong nhà, dạy dỗ con cái, xử lý các mối quan hệ, quản lý tỳ thiếp ... là quyền của vợ và trên luật pháp thì tất cả các con của ông chồng đều là con của vợ, chứ thiếp không được coi là mẹ của con cái mình sinh ra. Nếu ông chồng dám để thiếp vượt quyền hoặc vô lễ với vợ thì tông tộc có quyền xử trí ông chồng đó, nếu ông đó là quan thì có thể cũng sẽ bị xét vào "vô đirc" mà bãi quan. Nguồn ở đây.

18. CON HẠI CHA

[Nguyên]

**VỀ CHUYỆN LẦN NÀY, TRỊNH TĨNH NGHIỆP CHỈ CÓ THÊM
NÓI: ĐỆCH! BỘ TƯỞNG LÀM GIAN THẦN DỄ LẮM SAO?**

‘Bang bang bang’ từng tiếng gậy trúc đánh lên da thịt, khiến người nghe thấy dù ở giữa đông mà lưng cũng đẫm mồ hôi.

Vu gia đang thực hiện gia pháp, người chủ trì: Vu Nguyên Tề.

Tướng quân Vu Nguyên Tề vốn đang ở biên cương hiến dâng thanh xuân vì Tổ quốc, vừa tiếp nhận, chỉnh đốn Diệu Võ quân từ trong tay gia tộc Phó Hàm Chưong, khiến bọn họ chấp hành mệnh lệnh của ông, trở thành chánh soái khi có người Hồ phạm biên vào mùa thu. Cơ hội trời cho! Đang có thể mượn trận thắng này để nổi danh, đồng thời nhờ quân công khiến từ trên xuống dưới Diệu Võ quân thực lòng tin phục, thuận tiện kiếm chút công lao cho mình, hòng cấp thẳng ranh con Vu Nguyên Lãng một cái *âm phong*.

Trận đã thắng, nhưng những dự tính khác đều hóa không – trong kinh xảy ra chuyện.

Cũng như đã nói trước, đối thủ của Trịnh Tĩnh Nghiệp không ít, mà Trịnh Tĩnh Nghiệp lại không coi kẻ làm cho mình đau đầu là kẻ địch, anh ta cho rằng ông đang chĩa mũi nhọn vào chức Hoàng Thái tử của mình. Làm Thái tử gần hai mươi năm cuộc đời, như thế chức Thái tử này sớm đã là của mình, khiến anh ta có suy nghĩ tự cao tự đại, độc tài chuyên chế không thể xâm phạm được. Trịnh Tĩnh Nghiệp vô tình khiêu chiến uy phong của Đông cung Thái tử, Thái tử không thể khoanh tay chờ chết.

Nếu là Thái tử, đương nhiên có nhân viên của tổ chức mình, kẻ tài trí không ít, để làm chuyện này không cần bắt đầu từ con số không, căn bản là

ăn theo cách làm của Trịnh Tĩnh Nghiệp. Chính là đem việc của Vu Minh Lãng ra, không tố anh ta đưa thiếp làm vợ, mà đưa người có hôn ước với Bạch thị (Nhã cô nương họ Bạch), cáo trạng Vu Minh Lãng dụ dỗ vợ hắn.

Cũng đều là do cái miệng của Vu Minh Lãng cả! Anh ta bị bắt trói về nhà, đầu tiên bị Khương thị mắng một trận, cấm gặp Nhã cô nương, ý muốn để Nhã cô nương quen với chút quy củ, cũng định chuẩn bị nghi thức nạp thiếp. Một bên cho người về quê Bạch thị để nhanh chóng bàn bạc với Bạch gia, hủy hôn với bên đàng trai, vào Vu gia làm thiếp.

Vu Minh Lãng được ơn mà không biết nhở, ở nhà không vui, ra ngoài uống rượu cùng đám lông ba lông bông. Mà đã uống vào thì coi như xong, trong đám bạn rượu có con cháu thế gia. Căn bản con em thế gia vốn chẳng coi anh ta ra gì, vẫn không thành, vẫn chẳng xong, tuy mọi người đều dựa vào *đứ ám* mà làm quan, nhưng dù gì cũng phải có dáng vẻ một chút. So với ba người con trai trong nhà Trịnh Tĩnh Nghiệp, ít nhất là ngoại hình không tệ, mặt mũi của Vu Minh Lãng cũng được cho qua, nhưng khí chất thì kém xa, chỉ giống một con gà trống chưa trưởng thành, chẳng được tích sự gì.

Mọi người đều lăn lộn trong kinh thành, thế cục trước mắt chưa rõ ràng, tùy tiện qua loa với anh ta mà thôi.

Bạn bè uống rượu cùng nhau, uống càng nhiều, miệng càng bậy, Vu Minh Lãng đem chuyện phiền lòng nói ra. Thật ra cũng chẳng chuyện gì lớn, nhưng đương nhiên bị con em thế gia khinh bỉ một trận, người ta cũng chẳng có ý giữ bí mật cho, Vu Minh Lãng uống rượu, cũng không yêu cầu nhò giũ.

Trong Đông cung liền tay lợi dụng tình huống này. Từ biết được tin tức đến bàn bạc trao đổi, tìm đối sách, công đoạn sắp xếp hơi trắc trở một chút – vì nhà Bạch thị không ở kinh thành, chạy tới chạy lui nên hơi mất thời gian. Tiếp theo là vào kinh tố cáo, sau đó Ngự sử dâng tấu vạch tội, lời ra ngay trước khi ban chiếu cho Vu Nguyên Tè khai chiến, hòng để ông không thể xuống đài. Thời gian buộc tội là nhờ Phó Hàm Chương có lòng báo cho.

Ngày hai tháng tám, Ngự sử dâng tấu, ngày ba Vu Nguyên Tè điểm binh phòng ngự mùa thu, chỉ chênh lệch một ngày vây thô. ‘Phụ thân chiến đấu anh dũng vì nước nhằm che giấu cho thằng con lang thang phóng đãng’ trở thành ‘Phụ thân thay con chuộc tội anh dũng giết địch’.

Trịnh Tĩnh Nghiệp quyết định rất nhanh, đem sự tình đỗ hết lên đầu bạn nhậu Vu Minh Lãng, Khương thị tin Trịnh gia, về nhà lôi Vu Minh Lãng ra đánh. Chắc chắn không phải do hai người để lộ tin này ra, để Vu Minh Lãng gánh hậu quả là tốt nhất, cũng để cho anh ta biết mình đã gây ra bao nhiêu hậu quả, khỏi phải oán hận cha mẹ, trưởng bối ‘không thành toàn’ trong lòng. Còn về phần bạn nhậu, cũng để thấy gia đình bạn bè của Vu Minh Lãng không hợp với nhà anh ta, không nhân cơ hội đối phó với kẻ thù thì thật đúng là dốt.

Mặc kệ có phải mày làm hay không, chỉ có thể là mày thôi!

Sau đó điều tra nghe ngóng cẩn thận, rốt cuộc là bị tiết lộ ở chỗ nào. Vu Minh Lãng bị đánh hai cái, mặt trắng không còn chút máu, ngãm lại, quả thật là do mình nói ra. Bị đánh, là vì đã để cho đối thủ bắt được sơ hở, kết quả bị đòn đau là đúng.

Vu Nguyên Tè đánh trận xong, đang chờ tấn chức thì tin dữ truyền đến, không ngờ chuyện do con mình gây ra. Triệu vào kinh, không hề có thăng quan tấn chức, Hoàng thượng nể tình thường cho ngàn lượng vàng, cũng chẳng để ông quay lại biên cảnh. Nhóm Ngự Sử dâng tấu viết chân thành tha thiết, bảo rằng không thể để đời sau của công thần không được quản giáo nghiêm, chẳng ra hình người. Thế thì Vu Nguyên Tè ở lại kinh thành đi, còn Phó Hàm Chương nhờ ‘Am hiểu tình hình biên quan’ thăng ba cấp, ra ngoài đây.

Rất – hại cha.

Đối với chuyện lần này, Trịnh Tĩnh Nghiệp chỉ có thể nói: *Đâu má!*

Bộ làm gian thần dễ lầm sao? Khó khăn lầm mới hãi hãi được trung lương, lại bị bên mình làm hỏng cả. Về phía Hoàng đế, ông đã chuẩn bị rất cẩn thận, Hoàng đế cũng biết Vu Minh Lãng đưa một tiểu nương tử xinh đẹp trò về, chỉ là chuyện ái ân mà thôi. Chờ chuyên hộ tịch từ Bạch thị vào Vu gia, mọi chuyện sẽ thành sóng êm biển lặng. Nhưng chính Vu Minh Lãng đã đem nhược điểm của mình vào tay kẻ khác!

Mất bao nhiêu công sức, đắc tội với cả nhà Viên Mạn Đạo, đối địch với thế gia danh môn Phó thị như thế mới có thể đưa Vu Nguyên Tề lên, rút cuộc ông ta bị con trai của mình khiến mọi chuyện quay lại điểm khởi đầu.

Khỏi phải kể Vu gia gà bay chó sủa thế nào.

Vu Nguyên Tề có thằng con trai thế này đúng là cái nghiệt nợ của kiếp trước, khiến đường làm quan của bản thân gấp trở ngại thì thôi, tạ tội với Hoàng đế. Sau đó, phải chạy đến Trịnh gia vừa cảm tạ vừa thỉnh tội, còn chân tình tha thiết hơn so với trước Hoàng đế, ở Trịnh gia, ông chảy nước mắt khóc nức nở: “Đều là do đệ không dạy được con.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp bình tĩnh: “Nay đã về, thì từ từ dạy lại. Chuyện này vốn chả có gì hay ho, không đáng nói ra, chỗ của ta, nhà đệ không có ai ngốc mà đi bém mép, chỉ có nó nói ra mà thôi. Dạy lại nó cho tốt.”

“Vâng.”

“Ngự sử đúng là ở không đi gây sự, buộc tội là chuyện thường, nhưng vào kinh cáo trạng thì hẳn có ý đồ... Làm sao Phùng Tú lang biết Bạch thị ở kinh? Hay đang ở nhà đệ? Nhất định phải có nguyên do.” Câu cuối cùng là độc thoại.

Vu Nguyên Tề mặc kệ những chuyện này: “Đệ về dạy lại thằng súc sinh kia!”

Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng nghĩ thông: “Nhìn đệ ta không cam lòng bị kẻ khác tóm chân, rất cam lòng chịu mất tiền vốn như vậy, có bản lãnh ghen náo đến không thể giải quyết như vậy, thú vị, thú vị lắm.”

Vu Nguyên Tề ngập ngừng, nếu ông ta là kẻ ngốc, thì đã chết một nghìn tám trăm lần trên chiến trường rồi, trầm mặt: “Ý đại ca là, có kẻ tính kế chúng ta?”

“Cho tới bây giờ, chỉ có ta mưu hại người khác, ai có thể tính kế ta?” Liếc Vu Nguyên Tề một cái. “Xem chừng trong nhà, đừng để bọn chúng có cơ hội, còn chuyện này, ta sẽ giải quyết.”

“Vâng.”

Trịnh đảng không cần phải giải vây cho Vu Minh Lãng, thứ nhất, Bạch thị chưa bước qua cửa, cái chính là chưa trao lễ vật đính hôn, chỉ mới bắt đầu đàm phán, không được coi là vợ của Phùng Tú lang, không xem là dụ dỗ con gái nhà người, theo quy định có thể giảm hình phạt. Phùng Tú lang tố cáo giả, phản tọa (*lấy tội danh và hình phạt của người bị vu cáo ghép cho kẻ vu cáo*), đánh bốn mươi gậy, lưu đày một ngàn rưỡi dặm. Trong nhà Bạch thị cũng vô cùng phẫn nộ, coi như chưa cùng Phùng Tú lang đính hôn bao giờ.

Vậy thì xem Vu Minh Lãng đưa con gái nhà người ta bỏ trốn thông thường, đánh bằng roi, phạt tù, Vu gia chọn cách nộp phạt, ngàn vàng nhảy mắt còng phân nửa. Bạch thị bỏ trốn, cùng tội với Vu Minh Lãng, nếu gia đình bằng lòng, chỉ có thể làm thiếp, nếu không muốn thì cũng chẳng cần. Vu Minh Lãng đã chịu phạt, hết tội, không thể tố cáo.

Cha mẹ Bạch thị chỉ có thể lựa chọn cầu xin, vốn là muốn đòi Vu gia giải thích, bây giờ bên nhà đã đỡ được tội, để Bạch thị chịu đánh, đi tù thì phải làm sao? Không cần cưới làm vợ gì cả, làm tiếp cũng được, chỉ mong Vu phủ giúp Bạch thị thoát khỏi hình phạt. Nếu chịu đánh hai mươi gậy, chỉ cần hơi dùng sức, không chết cũng tàn phế.

Để duy trì sự uy nghiêm của luật pháp, cho dù đóng tiền chuộc tội, bằng giá cũng rất cao, đương nhiên Bạch gia không thể kham nổi. Vu Minh Lãng không phải chủ Vu gia, đến chính Vu Minh Lãng cũng là nhò người

nhà bỏ tiền chuộc thân, mờ mõm sẽ bảo vệ trân trọng Bạch thị cả đời, cũng chỉ là nói suông mà thôi.

Vu gia đã mất mặt, dựa vào gì mà giúp Bạch gia chứ? Hồng nhan họa thủy? Dụ dỗ con cháu quý giời sa đọa? Không gây sự là may rồi.

Vì mặt mũi, Vu gia bỏ tiền chuộc tội cho Bạch thị, điều kiện: Cha của Bạch thị ‘đem bán con’. Bạch thị vào nhà chồng, thành nô tì cho Vu gia, Khương thị cầm tờ văn tự, hận đến nghiến răng nghiến lợi. Là hận. *Tiểu kiều tu* Vu Nguyên Tè mang về năm đó cũng đã luống tuổi, nhưng *tiểu kiều tu* có một trai một gái, cuộc sống tương lai có thằng con trai dựa vào, mà hai đứa trẻ kia chưa từng gây họa, cũng đáng yêu, thông minh hơn Vu Minh Lãng. So sánh hai bên, khiến mặt mũi Khương thị mất sạch.

Vu Nguyên Tè bắt đầu động gia pháp.

Sau đó Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng tra ra việc này có sự ảnh hưởng của Đông cung đằng sau, hai mắt đầy vẻ lo lắng.

“Nghe nói hôm nay mơ định tới?” Lục lang Trịnh Thụy bắt đầu vỡ giọng, giọng nghe hơi buồn cười. Tháng tám, một đoàn quyền quý trở về từ Hi Sơn, Cố Ích Thuần đưa cháu trai về nhà của mình, con cháu Trịnh gia mỗi sáng sớm đến nhà thầy học bài. Böyle giờ là thời gian nghỉ ngơi giữa giờ, Trịnh Thụy vặn vẹo toàn thân, hỏi em gái tình hình.

“Buổi sáng nghe A Thành (tì nữ Đỗ thị) nói vậy.”

“Nghe nói hôm qua cậu dùng gia pháp, khiến Vu ngũ (Vu Minh Lãng thứ năm) chịu đòn không nhẹ?” Trịnh Thụy tám chuyện.

Trịnh Diễm liếc mắt, anh nàng đang chán, mà dẫu không buồn chán, cũng đi tìm người thua mình bảy tuổi, cô em nhỏ bằng một nửa tuổi cậu tán dóc: “Đáng đời,” Trịnh Diễm vui vẻ khi người gặp họa: “Ai bảo gây chuyện phiền toái đến thế, chỉ cần đánh hai mươi bản là xong, đúng là có lợi cho

anh ta,” sau liếc Trịnh Thụy một cái, “Huynh hỏi chuyện này làm gì? Có phải muốn xem thử bị phạt thế nào, đi làm chuyện xấu không?”

“Nói vớ vẩn!” Trịnh Thụy lôi vẻ anh trai, nhầm áp chế em gái.

Chưa biết có áp chế được không, khéo môi phải Trịnh Diễm nhếch lên, mũi hừ lạnh: “Trong vở các huynh toàn truyện viết tay, muội biết cả.” Nói xong còn chồm người sang.

Trịnh Thụy vội vàng bỗn nhào về trước: “Đừng nói nhầm.”

“Huynh làm muội sợ, muội mà bị dọa sẽ muốn nói nhầm đấy.” Trịnh Diễm nhìn trời nhìn đất nhìn xung quanh, chỉ không nhìn Trịnh Thụy.

Trịnh Thụy: “...” Kẻ thức thời là trang tuấn kiệt, mặt cười tươi: “A Diễm, A Diễm, Lục ca biết A Diễm là ngoan nhất.”

Trịnh Diễm phì cười: “Lục ca, huynh đừng có đùa.”

Trịnh Thụy thở dài một hơi, nằm dài lên cái bàn thấp của Trịnh Diễm: “Cái con bé này, muội đúng là ranh ma. Huynh chán quá mới đọc thôi, ai lại xem là thật phải không? Lại nhắc tên ngốc Vu ngũ kia, bị trong ngoài kinh chê cười đến chết.”

“Cậu bận bự là thế, vậy mà lại bị anh ta liên lụy!”

“Còn nữa, Tam nương đẻ con, Tứ tỷ sinh cháu trai, hai chuyện vui thế mà vì việc này cũng chẳng được trọng vẹn.” Tháng chín, Triệu thị sinh người con thứ ba, khi chuyện kiện tụng Vu Minh Lãng đang ầm ĩ. Trịnh Du sinh hạ đứa con đầu lòng vào tháng mười một, lúc Vu Minh Lãng được tuyên án cuối cùng. Mấy tháng này, Trịnh Tĩnh Nghiệp để ý coi chừng con cái, khiến cả nhà từ trên xuống dưới cũng căng thẳng theo, trêu đùa với tụi trẻ cũng bị hạn chế.

Anh em hai người cùng thở dài, bất ngờ Trịnh Thụy nhởm dậy, chọt chọt vào người Trịnh Diễm: “Muội xem, muội xem kia, không phải Đại lang nhà ta sao.” Đời cháu của Trịnh gia cũng được sắp xếp theo thứ tự, Trịnh Đức Hưng là đầu tiên.

Trịnh Diễm nhìn theo ngón tay Trịnh Thụy, Trịnh Đức Hưng đang đứng nói chuyện cùng Cố Nại, còn cái vẻ mặt kia! Không nói nên lời! Cố gắng mím môi không cười nhưng chẳng thành, ra vẻ trấn định, cố gắng bình tĩnh nhưng lại mang theo ba phần thiết tha, Trịnh Diễm cảm thấy thấy đuôi cháu mình đang mọc dài ra, đưa qua đưa lại. Trái lại Cố Nại, khóc môi kéo ra như đang cười, nhưng trong mắt không hề có ánh cười, rõ ràng chỉ là đối phó.

Quá mất mặt!

Trịnh Thụy bên cạnh lầm bẩm: “Sao mà dính nhau thế.”

Mặt Trịnh Diễm nhăn làm một đống, để cháu nhà mình có bộ dạng này thì thật thảm thương! Không thể thế được, không thể để cho nó mất mặt thế được, phải nói chuyện thôi.

Có lẽ do ánh mắt hai anh em tràn đầy nhiệt huyết, khiến hai người đang nói chuyện không hẹn mà cùng quay lại nhìn. Cố Nại nhíu mày, Trịnh gia, quả thật không có quy củ. Để nữ hài tử đọc sách thì thôi không nói, chung quy cũng do kinh nghiệm giáo dục con gái nhà người ta, nhưng bé gái đã qua bảy tuổi mà còn đọc sách chung với một đám con trai, trong mắt Cố Nại là biểu hiện của *không có quy củ*.

Trịnh Đức Hưng hơi khẩn trương, không biết Cố Nại vì sao không vui, mà hai người một kia, một là chú một là cô, cậu cũng không thể trêu vào.

Trịnh Diễm cười thật tươi với bọn họ, Cố Nại ngượng ngùng cúi đầu, nha đầu kia trông cũng rất xinh, cười đến chói mắt, khá thông minh, nhưng quy củ lại không tốt, hẳn là do gia giáo cả! Nói đến gia giáo, nhìn người bên, nụ cười của Lục công tử Trịnh gia chính là vẻ mặt ăn chơi trác táng

bí ẩn nháy chính hiệu, không lẩn vào đâu, hai con mắt Cố Nại cũng phát đau.

Trịnh Đức Hưng nhẹ giọng: “Thát lang?”

Trịnh Đức Hưng kính sợ thế gia, đây là tâm lý chung của thời đại, thế nhân sùng bái thế gia. Người cha chính nhân quân tử và mẹ không phải xuất thân từ thế gia hạng nhất, đều khuyến khích cái tâm lí này trong cậu. Gặp Cố Nại, Trịnh Đức Hưng muốn thân cận, nhưng sợ người ta xem thường, thấp thỏm dè dặt, không biết làm thế nào cho phải, như thể đang cầm món bảo bối trong tay, bỏ trên đầu sợ rớt, ngậm trong miệng sợ tan – cậu muốn kết giao với người bạn có đẳng cấp cao như vậy đấy.

Cố Nại tùy tiện đặt đầu với anh em Trịnh Thụy, thu hồi ánh mắt. Cậu nhóc trước mặt này có lòng cầu học, có điều căn cơ lại kém, chẳng qua do căn cơ của Trịnh gia còn nông mà thôi. Mấy tháng nay việc Trịnh Đức Hưng thường làm nhất chính là bắt chước phong cách Cố Nại, đồng thời dò hỏi Cố Nại cách thức hành vi của thế gia, sau đó mô phỏng theo.

Cố Nại nhẹ giọng kể về chuyện té tỏ cuối năm của nhà mình cho Trịnh Đức Hưng, cậu chăm chú nghe, nhớ kỹ.

Từ lúc theo học Cố Ích Thuần, Trịnh Diễm bận tối tăm mày. Nàng đã có thể cưỡi ngựa mẹ dễ dàng, kéo được cung nhỏ, cũng nhớ được hệ thống gia phả của các thế gia nổi tiếng cả nước mà không nhầm, chữ viết ra hình ra dạng. Làm túi hương đơn giản, thêu hai ba mẫu hoa, đánh đòn thổi sáo, luyện rèn nặn bài hát, còn có thể phân biệt được mười loại hương liệu.

Bận như thế, đương nhiên không rảnh đi tìm, xử lí Trịnh Đức Hưng, chẳng qua cảm thấy Trịnh Đức Hưng và Cố Nại thân nhau. Hôm nay càng cảm thấy hai người quá thân, phải dò hỏi Trịnh Đức Hưng xem thế nào mới được.

Trịnh Đức Hưng nghe tiểu cô cô hỏi, hơi thiếu tự nhiên, chịu Trịnh Diễm quấy nhiễu: “Sao hai người thân nhau thế, có phải muốn làm chuyện

xấu hay không? Cháu không được lêu lổng với anh ta đâu nhé!” Không có gì cưng kệ, phải chụp mũ gán tội trước cái đã.

Trịnh Đức Hưng đành giải thích: “Chỉ là cháu kính trọng phong độ thê gia thôi mà!”

Nghiêm túc thật à! Trịnh Diễm trợn mắt nhìn Trịnh Đức Hưng đến nỗi muốn lọt tròng, sau đó mới lắc đầu không ngờ, *cô còn tưởng cháu tôn sùng cậu ta nữa kia!*

Sau đó nhìn Trịnh, Cố hai người, càng nhìn càng thở dài, Trịnh Đức Hưng ngày càng kém, làm cho người ta không chấp nhận được. Không phải cậu định xem Cố Nại làm thần tượng thật chứ?

Trịnh Diễm vuốt cằm, cười híp mắt, Trịnh Thụy run người: “Đừng có cười như thế, coi chừng không gả được bây giờ!”

19. BÌNH PHONG ĐỐI THỊT CHUNG

[Nguyên]

**MỘT SỰ THÔNG, TRĂM SỰ TỎ, ÔNG KHÔNG NHỮNG RA
PHÒNG KHÁCH MÀ CÒN VÀO ĐƯỢC NHÀ BẾP.**

Đông cung ra tay, đánh Trịnh Tĩnh Nghiệp một cái không trở tay kịp, đánh mất quyền chỉ huy Diệu Võ quân của Vu Nguyên Tè, còn buộc ông hồi kinh giam bế, khiến Trịnh đảng hận đến nghiến răng ngứa lợi. Trịnh Tĩnh Nghiệp không muốn đối địch với Thái tử, thanh danh không tốt đã chẳng hề dễ làm, khi không động vào anh ta làm gì? Nhưng bây giờ rõ ràng Thái tử không ưa bạn, không quay lại làm hòa, chẳng lẽ đợi anh ta lên ngôi thì coi như chờ chết à?

Tại sao bỗng nhiên Thái tử lại đổi địch với mình? Trịnh Tĩnh Nghiệp rốt cuộc vẫn là Trịnh Tĩnh Nghiệp, ngồi trong thư phòng nửa ngày, cuối cùng cũng minh bạch, nhìn những người xung quanh Thái tử mà xem! Quá nửa là có thù oán, nửa còn lại không thù, vì vừa được lên thay, nhưng những kẻ ấy cũng từng bị ông chỉnh lý. Thế chẳng phải là đã kết thù cùng Thái tử rồi sao? Giải hòa cùng Thái tử? Giải hòa thế nào? Hoàng đế cho phép à? Một Tể tướng như ông khi không lại thân thiết với Thái tử, sao Hoàng đế vui cho nổi? Lại thêm, Thái tử sẽ đồng ý chắc? Bạn đánh vào mặt anh ta như vậy, dựa vào gì mà đòi Thái tử chấp nhận? Không phải chỉ cần chờ Hoàng đế *lên nóc* là xong rồi sao?

Trịnh Tĩnh Nghiệp triệu tập tay sai, mở hội nghị: “Quý sư muốn khôi phục chế độ cũ, phải làm sao đây?”

Quang Lộc khanh cười hề hề đến là đê tiện: “Lão ta muốn khôi phục chế độ cũ, đương nhiên chỉ là ‘muốn’ mà thôi.” Sau tự thấy hài lòng về sự dí dỏm của mình mà cười tiếp.

Hộ bộ Thượng thư vui vẻ nói: “Năm nay vừa đánh một trận, thánh nhân vạn thọ sáu mươi, mùa xuân còn phải trùng tu cung Thúy Vi, những

thú này hao tốn rất nhiều tiền. Ta lệnh cho bọn họ phải lấp đầy thương khố như bình thường. Khà khà, nào dư tiền nỗi?" Vốn dĩ điều chỉnh chức tước là một trong những biện pháp Ngụy Tĩnh Uyên đưa ra nhằm giải quyết áp lực tài chính, việc bù lại thu chi đúng là *khó chơi*.

Trịnh Tú là con trai trưởng của Trịnh Tĩnh Nghiệp, đã ra làm quan, được cha đưa lên vị trí Trung thư xá nhân, tương đương với chức thư kí của Hoàng thượng, cũng tham dự hội nghị, nghe bọn họ nói vậy, cảm thấy không vui, yên lặng lắng nghe, không lên tiếng.

Trịnh Tĩnh Nghiệp bấm đốt ngón tay trên bàn: "Ai biết Chiêm sự Đông cung, Khai quốc huyền hầu Lý Bá An?"

"Hắn thì sao?"

"Quý sư muốn khôi phục chế độ cũ, ta là đệ tử của ông ta, sao không thể nhìn qua sổ sách ghi chép gia tịch? Có điều thấy báo lên rằng *đích thứ tử* của ông ta chỉ nhỏ hơn *đích trưởng tử* năm tháng mà thôi." Dù Trịnh Tĩnh Nghiệp đang đậm chọt kẻ khác, nhưng gương mặt vẫn tràn đầy vẻ quân tử ấm áp.

"Dám xáo trộn đích thứ!" Ngự sử của Trịnh đang lập tức nhận ra, "Đây là tội khi quân!"

Đang nhắc tới Ngụy Tĩnh Uyên, ông ấy chẳng những đưa ra chế độ 'Giáng cấp thu tước', mà còn có cả 'Vô hậu trừ nước'. Tức là, tước vị của bạn chỉ được truyền cho con trai vợ cả, con của thiếp thất thì không được! Vợ cả không sinh con, ngại quá, tước vị sẽ bị thu hồi. Nếu như bạn có thể diện, công lao đủ nhiều, có thể để con cháu trong dòng họ thừa kế, dù sẽ giáng cấp thu tước, đương nhiên, đứa trẻ thừa kế cũng phải là con vợ cả, bằng không tất cả đặc quyền đều bị thu hồi, cái nên nộp thuế phải nộp, đất phong gì cũng phải trả lại tất.

Quang Lộc khanh bổ sung một câu: "Lại còn *sủng thiếp diệt thê* nữa chứ! Không đúng, đây là *để thiếp làm vợ*. Nhất định có một đứa là con vợ lẽ, đưa thứ thành địch, chẳng phải là để thiếp làm chính thất sao?" Càng nói

càng húng chí, chẳng quan tâm thật hay không, lôi Lý Bá An ra rồi tính tiếp. Kẻ đưa thiếp làm vợ, cả hai đều bị đánh tám mươi bả, tù hai năm, thiếp về làm thiếp như cũ. Đương nhiên, bạn cũng có thể không cần chịu hình, như Vu gia ấy, lấy tiền để chuộc, hoặc dùng chức quan, tước vị gì đó để thay thế.

Trịnh Tú kinh hãi: “Cha, Lý Bá An là sủng thần Đông cung. Trước mắt không thể đắc tội với Đông cung được!” Trịnh Tú bị đánh một trận, trải qua sự giáo dục gợi về quá khứ đắng cay ngày xưa và cuộc sống đầy đủ hiện tại, dù còn thành thật, nhưng chẳng ngây thơ. Nhưng lần này anh nhất định phải can gián cha mình. Hoàng đế đã già, Thái tử đang tuổi tráng niên.

“Vậy cứ để mặc đám tiểu nhân lẩn vởn quanh Đông cung sao?” Trịnh Tĩnh Nghiệp quyết định đối nghịch với Đông cung, nhưng không thể nói trắng ra, chẳng ai muốn nói huých toẹt rằng mình muốn xử lí Thái tử cả, nếu không Trịnh đảng sẽ tan rã non nửa mắt. Tranh thủ tình cảm với Phó Hàm Chương ở Đông cung? Hay là được cầu xin sự thương xót của Đông cung? Điều không thể, vậy phải từ chiến đến cùng! Mà còn phải đánh nhanh thắng nhanh, Hoàng thượng đã lớn tuổi, chuyện này không thể kéo dài quá năm ba năm được, trong vòng năm năm mà không xong, thì coi như đã định, cả nhà chuẩn bị lưu vong thôi.

Rõ ràng là Trịnh Tĩnh Nghiệp muốn lôi Thái tử xuống đài, còn ra vẻ muốn tốt cho Thái tử, khiến toàn bộ những người trong phòng đều tin ông. Trịnh đại gian tướng tẩy não bọn họ: “Giúp Thái tử tránh xa đám tiểu nhân, giúp vận nước dài lâu. Thái tử gần gũi với quân tử, lòng dạ trong sáng, chí công vô tư, thì mới thấy lòng trung thành của chúng ta.”

Quả thật Lý Bá An đã làm một chuyện rất mất đạo đức, nghe nói đây là gã có đời sống sinh hoạt rất phóng túng bậy bạ, đã đưa vị hôn phu của tâm can bảo bối của Vu Minh Lãng đến kinh thành cáo trạng.

Người làm mùng một, ta trả mười lăm, đều có vấn đề trong sinh hoạt cá nhân cả, đã thế lại dính dáng đến lừa đảo tài sản quốc gia (tước vị là có bỗng bộc, may mắn còn được thực phong), gây hại đến việc thi hành công vụ nữa chứ (tập tước).

Trịnh Tú trầm mặc, dù anh vẫn cảm thấy có điểm không thích hợp, nhưng không thể nói không đúng chỗ nào.

Cho dù có muốn chỉnh người thì cũng phải để ý thời gian, chẳng hạn như hiện tại, đã gần cuối năm, các bên tương quan đều rối tinh rối mù, bạn mà định lôi chuyện gì ra, muốn thừa nước đục thả câu, nắm chắc cơ hội thành công, thì phải làm cho nghiêm túc, cơ mà nếu vậy sẽ hơi phiền. Dù Trịnh Tĩnh Nghiệp đã nghĩ ra cách nhưng vẫn chưa ra tay, ngược lại còn đang chuẩn bị ăn tết.

Đây là một ngày lễ lớn, mọi nhà đều dồn sức chuẩn bị, tốn hết một, hai tháng. Qua mùng một thì còn phải đi thăm người thân khắp nơi, đến ngày mười tháng giêng, tép Nguyên tiêu, mới có thể coi là nhàn. Có chuyện gì thì đến lúc đó hẵng nói sau, chi bằng bây giờ quan sát thế cục nhiều hơn cái đã. Dù sao thì việc đổi đầu Thái tử cũng không phải là chuyện khiếu thê xác và tinh thần con người ta vui vẻ, hễ còn một đường sống thì chẳng ai muốn mạo hiểm.

Nếu là gia đình người khác, thê nào cả nhà cũng bận chết đi được, nhưng ở Trịnh gia thì đơn giản hơn nhiều – nhà ít người. Một là không có họ hàng, hai lại chẳng có quan hệ nhiều đời, chỉ có bốn nhà thông gia, lại thêm nhất định phải ghé qua chỗ Quý Phòn nữa mà thôi. Trừ những nơi đó ra, thì việc thăm hỏi sức khỏe trong quan trường, với địa vị hôm nay của Trịnh Tĩnh Nghiệp, chẳng nhiều nơi cần thi lẽ.

Triệu thị đã ra tháng (*không cần ở cũ nữa*), Đỗ thị có ba cô con dâu thì dư dùng. Năm rồi Trịnh Diễm chẳng gặp chuyện gì, năm nay bị Trịnh Tĩnh Nghiệp yêu cầu: “Bây giờ đã học nữ công, đi theo thầy đọc sách, con đến phường Tuyên Đức (*nha Cố Ích Thuần*), có chuẩn bị gì thì cũng phải do con đích thân làm mới được.

Đỗ thị: “Ta đã chuẩn bị sẵn phần của nó, cũng nhờ con dâu Đại lang nói anh em Đức Hưng chuẩn bị lễ tạ ơn thầy, ta mới nhớ ra.”

“Đó là một chuyện, nhưng đã bái sư nghiêm chỉnh, sau này dù con bé lập gia đình, sinh con, thì kính vẫn phải kính. Bà chuẩn bị, đó là lễ nghĩa của nhà ta. Còn A Diễm phải có thành ý của chính nó mới được. Cũng không nhất định là món gì quý giá, nếu không làm tốt nữ công thì chả cần đưa, nhưng dù sao cũng phải có gì đó.”

Trịnh Diễm lắc lắc đầu: “Con chẳng biết nên tặng thầy cái gì cho hay, con chỉ biết làm những món nhỏ nhỏ mà thôi, vào phòng coi lại thì thấy có mấy thỏi mực rất tốt.” Nàng ngồi trên sạp thấp, dung đưa chân, đã nghĩ đến từ sớm, nếu Có Ích Thuần là một trưởng bối đơn thuần, nàng lôi tay nghè thêu thùa của mình tặng một món nho nhỏ thì chẳng sao, nhưng đây là thầy giáo. Trịnh Diễm nghĩ, nên tặng một món lịch sự tao nhã vẫn hơn. Con của Trịnh Tĩnh Nghiệp đi học, không ít người muốn nịnh bợ, sinh nhật Trịnh Diễm, ngoại trừ châu báu tơ lụa đồ chơi, chẳng thiếu kẻ tặng giấy và mực, trong đó có khá nhiều món quý giá được danh gia chế tác.

Trịnh Tĩnh Nghiệp nói xong chuyện chính, càng hòa ái hơn, vuốt tóc Trịnh Diễm nói: “Đúng là đã trưởng thành rồi.” Ông làm như chẳng nhìn thấy cái chân ngắn ngủn của con gái đang dung đưa.

Trịnh Diễm ngược đầu: “Con được cáo mệnh (*phụ nữ được phong tước hiệu trong thời phong kiến*), mẹ bắt đầu để con tự xử lý đồ đạc của mình, nên con phải trưởng thành chứ.” Trong việc giáo dục con cái của Đỗ thị và Trịnh Tĩnh Nghiệp, chưa nói gì khác, đầu tiên là để chúng có thể rèn luyện khả năng tự lập.

Đỗ thị cười chê: “Ta thấy nữ công của nó không tốt thật, A Du năm đó cũng kém, may mà nhà ta bây giờ không cần lo áo mặc, nếu không nhìn hai đứa chúng nó thôi cũng buồn muôn chết rồi.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp vuốt râu cười không đáp, chỉ nhìn Đỗ thị, mặt bà đỏ ửng, nữ công của bà cũng rất xoàng xĩnh. Muốn may áo, vá quần, khâu chăn bà đều làm được, nhưng không thể kiên nhẫn thêu hoa cỏ, biết thì cũng biết, nhưng một người phụ nữ chống đỡ gia nghiệp, việc cần làm chất cả đống, nào có thời gian làm những chuyện này? Dáng thương cho Trịnh

Tĩnh Nghiệp, sau khi hai người kết hôn, hễ là quần áo vợ may cho thì chẳng được nửa mũi thêu, người không biết còn khen nhân tài mới nỗi này ‘chất phác, có phong cách quân tử.’ Lúc Đỗ thị đang ở cữ sau khi sinh Trịnh Tú, mẹ chồng và mẹ ruột đều còn sống, năm đủ một tháng, trong lúc rảnh rỗi, viền hai đường biên ở tay áo mới cho Trịnh Tĩnh Nghiệp, khiến Trịnh Tĩnh Nghiệp bất ngờ, suýt nữa vấp bậc cửa bồ nhào.

Trịnh Tĩnh Nghiệp liếc mắt nhìn vợ, sau quay lại với con gái: “Bây giờ con đã là *tiểu tài chủ* rồi, cháu ngoại cháu trai gì cũng phải mừng tuổi cho đấy nhé.” Ông trêu con.

Trịnh Diễm đáp: “Đương nhiên rồi ạ.”

Đỗ thị hơi ngạc nhiên: “Sao không nghe con nói gì cả?”

“Cái gì cũng nói thì còn ý nghĩa gì chứ?”

Trịnh Tĩnh Nghiệp vui vẻ bảo: “Là con gái của ta. Ta chỉ cho con thì cũng vậy mà?”

“Dạ vâng.”

“Thánh nhân và Quý phi cũng đối xử với con không tệ.”

“Biết rồi ạ~” năm ngoái nàng còn nhỏ, một vì chưa có vốn riêng, hai là cũng không được đụng vào. Từ khi qua bảy tuổi, Trịnh Diễm đã xử lí sắp xếp tài sản riêng của mình. Đỗ thị xuất bình dân, căn cứ vào kinh nghiệm sống nhiều năm của mình mà cho rằng, hiền lương thực đức của người phụ nữ chỉ là thứ yếu, biết sống qua ngày mới là quan trọng nhất. Cha của Đỗ thị mất, con trẻ nhà nghèo phải sớm lo liệu việc nhà, bà giáo dục con gái, không khôi mang theo những ảnh hưởng từ bản thân. Lại thêm Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng không để con gái nhà mình chịu sự giáo dục cứng nhắc như thế gia, ông sớm nhìn ra, *hoa hổ không thành sê ra chó* (ý bảo không nên bắt chước lung tung, có thể không thành mà phản ngược lại), bằng không lúc nghị hôn cho Trịnh Du, cứ đưa thẳng bức họa khiến con cháu thế gia mê tí ra ngoài là được rồi.

Kết quả là, năm nay Trịnh Diễm tự chuẩn bị cho mỗi người một phần quà.

Trịnh Diễm có bỗng lộc Huyện quân và thực phong ba trăm hộ, Đỗ thị để cho nàng xử lí dần dần. Mặc dù không cho phép con cháu có tài sản riêng, nhưng luôn thiên vị con gái – từ khi còn ở nhà mẹ đẻ, các nàng được học việc quản gia, để tránh lúc xuất giá không kịp trở tay, bị nhà chồng khinh thường. Đỗ thị thì cho rằng, đây là vốn riêng của con gái, xuất giá mang theo, không bị người bên cạnh xoi mói. Chẳng ngờ nha đầu kia lại rất có thiên phú trong việc quản gia, trương mục nào cũng nhớ rất rành mạch.

Nửa tháng cuối năm, Đỗ thị vẫn rất lo lắng, bảo Trịnh Diễm đem những thứ đã chuẩn bị ra để bà nhìn qua một lượt.

Mỗi cháu được một bao lì xì, dùng lụa đỏ làm bao, mỗi người mười miếng kim tiền, rất công bằng. Mớ kim tiền này cũng là Trịnh Diễm được nhận từ trong cung ra. Trong cung thường dùng vàng bạc để làm thành tiền, trong chợ không lưu thông, cất dưới đáy hòm dòm chơi mà thôi. Dương nhiên, nếu bạn có gan lớn một chút thì cũng dùng được, đun chảy ra, hoặc coi như vàng khối, dựa vào cân nặng để mua bán đổi chác cũng chẳng ai quản.

Các anh trai thì đều là bút và nghiên mực, không nhiều không ít, mỗi người một bộ, chỉ đâu được vài thứ hương liệu. Còn Trịnh Du ngoài hương liệu thì có cả vải vóc.

Hoàng thượng và Miêu phi cũng là hai người không thể thiếu, Trịnh Diễm tặng mỗi người bọn họ một chậu cây kiểng.

Thậm chí, mỗi người hầu ở bên cũng được nhận một trăm tiền mừng tuổi. Có điều vẫn không đưa quà của của vợ chồng Trịnh thị và Cố Ích Thuần ra.

Đỗ thị chia trán con gái: “Tiểu hò li.”

Trịnh Diễm lè lưỡi.

“Con tặng trẫm cái này à?” Hoàng đế là một ông lão rất hiền, ít nhất trước mặt Trịnh Diễm là vậy, bình thường không dùng danh hiệu chính thức, đang ở văn viết, nên để nhấn mạnh thái độ mà thôi.

Trịnh Diễm đang ở trong điện Chiêu Nhân. Ngày lễ tết, lúc nào các đại thần, mệnh phụ cũng có tiến cống một số món, Trịnh Diễm có phong hào, nhưng tuổi còn nhỏ, phần chính thức kia đã được Đỗ thị đưa vào dưới danh nghĩa của nàng. Còn món quà nhỏ này là do nàng tự tay mang tới.

Hai chậu kiểng, không đúng, là loại không nở hoa, chưa kể còn keo kiệt chỉ tặng mỗi người một chậu.

Trịnh Diễm thưa: “Cái này rất có ý nghĩa mà, qua đông không tàn, vẫn năm xanh tươi.” (loại cây Trịnh Diễm tặng là cây Đông thanh, được gọi là cây sồi xanh)

Hoàng thượng chỉ trêu nàng một chút thôi, ngài có quá nhiều con, nhiều quá nên chẳng hiếm lạ nữa, Miêu phi thích Trịnh Diễm, ngài hay gấp, cũng thích bộ dạng đáng yêu, tính cách vui vẻ của tiểu nha đầu này, đương nhiên, cũng nhờ nàng có một người cha tốt, điều này đã giúp ngài để ý đến Trịnh Diễm hơn một chút.

Miêu phi hòa giải: “Suốt ngày nhìn chau báu, nay thấy cái này cũng thuận mắt lắm.”

Hoàng đế trách một câu: “Nàng chiêu con bé quá.” Miêu phi chớp đôi mắt xinh đẹp nhìn ngài, Hoàng đế tự đắc vuốt râu nở nụ cười, còn nói với Trịnh Diễm: “Dù sao cũng được một cặp chứ?”

“Con mang hai bồn tới, thì đúng là một cặp còn gì.” (Ý Hoàng đế trêu, đáng lẽ tặng gì cũng phải tặng một cặp, Hoàng đế, Miêu phi mỗi người một cặp, còn Trịnh Diễm 'keo kiệt', mang một cặp, mỗi người một chậu.)

Không có gì bất ngờ xảy ra, trên đầu chịu một *vuốt* Hoàng đế (*thiên tử ví là con rồng, nên ở đây dùng từ vuốt là vì vậy*): “Tiểu nha đầu học ở đâu thế? Ở nhà con cũng vậy à? Trịnh Tĩnh Nghiệp không quản con sao?”

Trịnh Diễm lắc đầu: “Sao mà được chứ, ở nhà con còn nháo hơn nữa cơ, cha không phạt con đâu. Hôm trước cha còn tự xuống bếp nấu cơm nữa mà.”

Hoàng đế: “... Hả?” Sao thế được?

“Tể với chả tướng, không biết nấu ăn thì làm Tể tướng gì chứ?” Trịnh Diễm đại nghịch bất đạo, bêu môi với Hoàng đế.

Hoàng đế: “...” Chắc ngài đã làm sai cách rồi.

Quả thật Trịnh Tĩnh Nghiệp đã xuống bếp nấu cơm, khiến ba cô con dâu kinh ngạc đến rót tròng mắt. Khi bé nhà Trịnh Tĩnh Nghiệp nghèo khó, Hà thị mẹ ông đương nhiên không để con làm việc nhà, chỉ khi Hà thị bị bệnh thì Trịnh Tĩnh Nghiệp mới có thể động tay. Người ta nói *một chuyện tồi, trăm sự thông*, ông chẳng những ra được phòng khách mà còn vào nhà bếp, nghe nói nấu ăn rất ngon. Khi Đỗ thị ở cũ cũng vài lần được ăn món thịt chưng kia, hôm tép vừa buột miệng kể.

Trịnh Diễm rất muôn xem, coi thử Tể tướng đương triều làm đầu bếp thế nào.

Năm nay lấy cớ, Trịnh Diễm tặng cha món quà khiến ông cực kì có mặt mũi, Trịnh Tĩnh Nghiệp nhất thời không nghĩ kỹ mà buột miệng: “Không tệ không tệ, con muốn thứ gì?”

“Cha chưng thịt cho con đi. *Dưỡng gia hổ khẩu, dưỡng gia hổ khẩu* (nghĩa bóng: nuôi gia đình sống qua ngày, nghĩa đen: ăn cháo cầm hơi); nấu cho con gái ăn đi! Mẹ cứ nhắc mãi, chẳng ngại gì thật à.”

Đầu sưng lên hai cục vì bị Đỗ thị cú vào, cuối cùng Trịnh Diễm rút cuộc cũng được ăn thịt chung của Trịnh Tĩnh Nghiệp.

Thơm! Thơm ơi là thơm!

Trịnh Tĩnh Nghiệp vừa lau tay vừa cười mắng: “Đúng là đồ quý con, tại sao cùng một món mà thầy con không cần chung thịt nhưng cha phải làm cơm cho con thế hả?”

“Thầy có phải là cha con đâu.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp đang vui, không so đo với con gái. Ăn cơm xong, ông về thư phòng, nhìn cái bình phong mà thấy rất vui.

Nghe nói những thư pháp gia nổi danh trong nước, Trịnh Tĩnh Nghiệp xếp hàng thứ nhất, Cố Ích Thuần coi như cũng có tiếng trong bảng xếp hạng, Lý Tuấn cũng có mặt, ba người đều là học trò Quý Phòn, tuy Quý Phòn là thầy, nhưng thư pháp thì không bằng ba người học trò.

Khải thư của Trịnh Tĩnh Nghiệp, Hành thư của Cố Ích Thuần, Thảo thư của Lý Tuấn, nhà nhà tranh nhau sưu tầm.

Đối với những Trịnh Diễm, hai món trên thì rất dễ, thư phòng Trịnh Tĩnh Nghiệp không đề phòng nàng, ông còn thường bế nàng đến thư phòng chơi, thi thoảng gặp khách cũng đưa theo. Cố Ích Thuần là thầy nàng, là người dạy Trịnh Diễm đọc sách viết chữ.

Nói thêm, tay nghề thêu thùa của Trịnh Diễm không giỏi, chỉ biết thêu hoa văn nhỏ, hoặc làm những thứ be bé, nhưng, nàng có cách riêng. Không uổng xuyên không tới, Tuệ Văn trong Hồng Lâu Mộng thật sáng tạo. Thư họa của danh nhân thì quá phức tạp, cũng chẳng giỏi thêu, nhưng về chữ viết, thì có thể thử. (*Tuệ Văn trong Hồng Lâu Mộng rất giỏi thêu, cách thêu, màu sắc đều đậm đà, tinh xảo không ai sánh kịp. Cảnh mỗi bức thêu hoa có một bài thơ, từ, ca, phú của người xưa, chữ cũng đều được thêu nổi bằng nhung đen. Hơn nữa từ nét ngoặc, nét chấm, to, nhỏ, liền, cách, đều giống hệt như chữ viết, lối thêu chữ bình thường không thể so được.*)

Thé liền bắt tay gài cha và thây nàng làm thơ, cứ bắt chước y chang mà đồ lên lụa trắng. Chuyện này với nàng không khó, chữ của Trịnh Diễm, chính là được kế thừa từ hai người, đồ theo cũng có nét. Sau đó dùng chỉ đen thêu vào trong. Cứ thế mà thêu được hai bình phong, loại hai cánh để tranh trí, mỗi cánh cao hai thước, rộng một thước rưỡi, bên là chữ Khải của Trịnh Tĩnh Nghiệp, bên là Hành thư của Cố Ích Thuần.

Tao nhã làm sao! Trịnh Tĩnh Nghiệp đặt bình phong này ở thư phòng, khi kẻ thù tới cũng phải khen cái bình phong rất tao nhã tinh tế, có sáng tạo, Trịnh Tĩnh Nghiệp rất vui, lập tức đi chưng thịt.

Cố Ích Thuần cũng đặt bình phong ở thư phòng, rảnh rỗi ngắm chơi. Cố Nại dính sát ông chú của mình, quan sát chữ Khải của Trịnh Tĩnh Nghiệp ở khoảng cách gần, thầm nghĩ, Trịnh Tĩnh Nghiệp khôn khéo cả đời, tiếc là cháu trai không giỏi bằng. Lại nói tới Trịnh Diễm, uổng thay, xuất thân không tốt, nếu sinh ở thế gia, đúng là đất thiêng sinh hiền tài, còn ở đây không chắc là chuyện gì tốt đẹp. Xem một chap, thán cả hồi.

Hai ông còn được nhận đôi vớ dày, vừa vặn, rất thích hợp dùng ở chỗ Cố Ích Thuần. Chỗ của Cố Ích Thuần theo lối cổ, vào nhà phải mang tất.

Còn mẹ ruột thì càng phải chăm chút hơn, cô nàng tự mình làm son phấn cho mẹ dùng, Đỗ thị ra khỏi cửa liền có người khen bà mặt mũi hồng hào, bà liền nói là nhờ con gái làm son cho.

Đúng là rất chu đáo.

“Nha đầu kia dùng cái này để đổi thịt chung sao?” Hoàng đế nhìn bức bình phong bày trước mắt, nó chính là món quà năm mới Trịnh Tĩnh Nghiệp nhận được, hiện ông dùng ánh mắt như đang đề phòng trộm cướp dòm chừng Hoàng đế, ngài cũng không so đo, “Ta chỉ nhìn thôi, không cướp của khanh.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp không khách khí đáp: “Thế thì tốt.”

Hoàng đế trợn tròn mắt: “Dùng tí thịt để đổi mà khanh bảo vệ kĩ thế.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp không cất giấu bình phong, khi Hoàng đế biết chuyện này, tự nhận mình là một vị vua ham mê nghệ thuật, ngỏ lời muốn tham quan kĩ thuật mới, nhân tiện lôi Trịnh Diễm tới, không ngoại trừ muốn tham khảo tri thức của nàng, hỏi rõ quy trình kĩ thuật mới này rồi lệnh cho xưởng trong cung mô phỏng theo thì chắc được. Bình phong được mang đến, bút pháp của cô bé con, về thêu thùa thì không hẳn là tinh diệu, thắc nhở sáng tạo, còn có cả bản thư pháp của hai bậc thầy viết.

Một vật thế này, sao Hoàng đế lại không thích cơ chứ, nhưng không chịu nổi ánh mắt của Trịnh Tĩnh Nghiệp nhìn ngài như thổi phỉ, đè nén lời khen đã muôn thốt ra, sảng giọng.

Trịnh Tĩnh Nghiệp bình tĩnh trả lời: “Một người cha tần tiện, chưng thịt cho con gái ăn thì có là gì đâu.”

Hoàng đế kinh ngạc, bỗng nói: “Cũng chỉ có khanh dạy con như thế,” sau nhìn qua Trịnh Diễm, “Con phải nhớ cha mình cho kĩ, chớ luôn nghĩ tới ăn!” Nay là bàn về ‘Tể tướng’ trong lời của Trịnh Diễm.

“Thế thì có gì sai ạ?” Trịnh Diễm tròn mắt nhìn Hoàng đế: “*Nước lấy dân làm gốc, dân coi cái ăn làm đầu*, chỉ là Tể tướng thôi mà, có phải đầu bếp của thiên hạ đâu ạ?” Hình như có con ruồi đang nhảm thảng vào Hoàng đế.

Hoàng đế rất ngạc nhiên, nhìn Trịnh Diễm rồi lại quay qua Trịnh Tĩnh Nghiệp, cười to thành tiếng: “Nhà khanh dạy hay lắm.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp liên tục nói *hổ thẹn*, Hoàng đế nói với Trịnh Diễm: “Xem cũng xem rồi, làm rất đẹp, Quý phi rất nhớ con, đến Chiêu Nhân điện chơi đi.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp nhìn con gái bước ra bậc cửa mà không vấp té mới quay lại: “Bệ hạ chê cười rồi.”

“Làm cha mẹ, luôn lo con mình sẽ chịu thiệt thòi.” Hoàng đế hiểu.

Trịnh Tĩnh Nghiệp thân thiết gật đầu: “Chỉ sợ chúng nghe theo cái xấu, thế mới thật buồn.”

“Cũng không hǎn! Chọn thầy tuyển bạn...” Hoàng đế bắt đầu ra rả. Ngài có con cháu thành đàn, mỗi người đều có *gánh hát riêng*, không ít ‘tiểu nhân’ dạy hư hoàng tử hoàng nữ. Khó lǎm mới chọn xong, nào biết sau đó có kẻ không xứng đáng, lại đổi. Khi còn trẻ Hoàng đế muôn có con chết được, già rồi thì nhiều lúc đám con cái này cứ chọc ngài nổi điên.

Trịnh Tĩnh Nghiệp mỉm cười an ủi Hoàng thượng: “Các vị điện hạ bản tính thuần lương, sẽ không làm ngài lo lắng.”

Có lẽ nhờ không khí tốt, ngũ khí của Trịnh Tĩnh Nghiệp rất ôn nhu, Hoàng thượng càng muốn *trình bày hoàn cảnh* dữ dội. Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng kể ra những phiền muộn trong lòng, chẳng như Trịnh Tú quá chính trực, suy nghĩ không thay đổi, hay Trịnh Uyển, Trịnh Thụy có tính *lụa là xa hoa*, không giống những đứa trẻ xuất thân gian khổ, hoặc như Trịnh Diễm không bao giờ nghe theo luật lệ khiến người ta thật nhức đầu.

Nói chuyện không để ý địa điểm – đây là trong cung Đại Chính, còn cho rằng đang mở hội phụ huynh sao. Trịnh Tĩnh Nghiệp còn lo lắng nói: “Đại lang chính trực, Ngũ lang lại lông bông, thần thật lo khi mình chết rồi, huynh trưởng quản nghiêm nó, hai đứa sẽ cãi nhau mất.”

Vài ngày sau, các quan bắt đầu làm việc, lên triều trở lại, lúc Ngự sử thượng thư buộc tội Lý Bá An, Hoàng đế đang vẫn chưa lên đà hồi phục tinh thần về chuyện giáo dục con cái. Tấu chương của Ngự sử dâng lên vô cùng khéo léo, đầu tiên, khen Thái tử, tiếp theo, lo lắng có kẻ tiểu nhân sẽ gây ảnh hưởng xấu đến anh ta. Sau rốt, lôi chuyện của Lý Bá An ra.

Nhà nước quản lí chuyện tước vị rất nghiêm, ít ra là ở phương diện đăng kí. Có điều không phải ai cũng rảnh đến mức mỗi ngày nghiên cứu tước vị truyền thừa của nhà người khác, có một số thích nghiên cứu gia phả thế gia, những người như vậy gọi là ‘Phô học’. Còn lại chẳng có ai đi nghiên cứu bản *đăng kí tước vị* làm gì, quả thật không có mấy ai nhận ra chuyện của Lý Bá An.

Xui xéo gặp phải Trịnh Tĩnh Nghiệp. Theo ông quan sát, trong suốt thời gian lễ tết, Thái tử niềm nở với người khác, còn với ông lại lanh đạm thờ ơ, trong lòng cân nhắc. Cắn môi, *làm!*

Đầu tiên là khiến Hoàng thượng lo lắng cho con mình, sau sẽ càng lo thái tử bị xấu ảnh hưởng, đối xử không tốt với em trai mình. Tiếp theo an bài Ngự sử buộc tội đối xử phân biệt với đích tử, lập thứ, kế đến, Quang Lộc khanh như vừa bừng tỉnh, thốt lên: “Không chỉ vậy, thế còn mang tội khi quân.” Chuyện này liên quan đến vấn đề thừa kế tước vị.

Nếu Lý Bá An không có con trưởng, thì phải tìm một *đích trưởng tử* khác làm con thừa tự, chuyện này dính dáng đến việc lừa gạt tổ tông, hè khắc với em trai.

Lý Bá lên đài như thường, chức quan, vị trí thế tử dành cho con trai ruột cũng không còn, Hoàng đế chặn ngang một cái, còn đích thân hỏi về thủ tục nhận con thừa tự. Thái tử lại mất một cánh tay.

Lần này Trịnh đắng rất may mắn.

Thế nhưng, điều khiến Trịnh Tĩnh Nghiệp không ngờ, chính là Quý Phồn xem đây là cửa đột phá (*nhân cơ hội*), yêu cầu khôi phục chế độ cũ. Căn cứ vào nguyên nhân lần này, là do việc thừa kế tước vị ngày càng khó khăn, khiến người ta không thể bí quá hóa liều. Một gia tộc tốt giỏi là thế, chỉ vì không có con trai trưởng, chức tước của tổ tiên liều mạng kiềm được bị thu hồi, khiến một đại gia tộc mất đi một khoản bỗng lộc, như thế thật có lỗi với những quan lại đã có công.

20. QUÝ SƯ GIÁC NGỘ

[Nguyên]

“CON TRAI HUYNH SẮP NGÓC RA RỒI KÌA!”

Sau khi kinh ngạc, Trịnh Tĩnh Nghiệp cười thầm trong bụng, vẫn ngồi thật thẳng trên ghế. Trên đài có tam công (*tam công này là tước đầu trong năm tước phong kiến*) được ‘ngồi bàn chính sự’ cùng Hoàng đế, ý bày tỏ sự xem trọng của Hoàng đế đối với đại thần. Thế nên Tể tướng được một ghế, đãi ngộ này, đến hoàng tử chư vương cũng không có. Sau khi sửa đổi quan chế, sự tôn trọng dành cho đại thần vẫn như vậy, chẳng qua tăng giảm số người được ngồi mà thôi.

Thấy lão nhảy vào trong hố như vậy, sao Trịnh Tĩnh Nghiệp không vui trong lòng cơ chứ?

Quý Phòn luôn muốn xử lý việc này, Trịnh Tĩnh Nghiệp biết, từ khi Quý Phòn vào triều đến nay, quả là chưa làm nên chuyện lớn gì. Nguyên nhân cũng đơn giản, vốn Trịnh Tĩnh Nghiệp đã xúi giục Hoàng thượng xem lão như một tấm biển sống, không có ý để lão làm chuyện gì nghiêm túc, cũng không phân nhiệm vụ cụ thể. Trịnh Tĩnh Nghiệp đào hố để Quý Phòn nhảy vào, không ngờ Quý Phòn lại nỗ lực gây chuyện đến thế.

Chuyện này cũng không thể trách Quý Phòn, danh sĩ có cách làm của danh sĩ, quan lại có đường riêng của quan lại. Nhìn một khóm hoa rực rỡ bên ngoài, nào ai biết bùn đất ở trong? Đầu tiên không có cấp dưới, phải tuyển mộ nhân viên chứ sao, nhưng đều là đề cử, là những kẻ dùng không thuận tay. Rồi thảo luận chính sự chẳng hạn, lão không có một nghiệp vụ cụ thể nào, gọi chung là cố vấn, nhưng không cho lão tham gia phát biểu bất kì ý kiến nào. Ngự sử còn có trách nhiệm đi mắng người, còn lão chỉ có thể đứng một chỗ xem trò vui.

Nếu Quý Phòn là một lão ngốc thì lão không thể trở nên nổi tiếng như bây giờ. Cho dù có già đi, đầu óc suy nghĩ chậm chạp, thì cũng từng có thời

gian được cọ xát.

Nhưng khi biết thì đã muộn!

Quý Phòn đâm lao phải theo lao. Rút cuộc cũng hiểu rõ một quy tắc ngầm trong chính trị: Cho dù có quy định nào đó không muốn chấp hành, cũng không nói hủy, thì cứ kéo nó xuống, cứ kéo, kéo đến khi nào chịu thua, đành phải mặc kệ mới thôi. Cũng như dân gian luôn hi vọng tam tòng tú đức gì gì đó ở phụ nữ, nhưng nếu bạn mặc đồ nam trang, mang nô tì ra đường, thì người ta cũng mắt nhăm mắt mò cho qua.

Thật ra thế gia cũng có tìm lão tố khô, cũng chẳng phải đưa vật quý gì, rõ ràng, ngay cả người nhà Hoàng đế cũng bị chế độ kế thừa phong túc áp chế, thì ngài nào quản kẻ đó thuộc nhà thế gia nào! Hoàng đế hiện nay không như những vị vua ngày trước, trước nay Hoàng đế không sống lâu, quá năm mươi thì đã coi là thọ lăm rồi, tại vị trên hai mươi năm thì đúng là hiếm hoi. Còn ngài thì ngược lại, từ nhỏ đã khỏe mạnh, ăn toàn đồ ngon, lên ngựa có thể chém, xuống ngựa có thể chửi, bây giờ sống tới tuổi sáu mươi, còn có tâm tình ôm nàng thiếp như hoa tựa ngọc bên người.

Đăng cơ ba mươi năm có lẻ, mở rộng biên cương, khai hoang đất trống, giữ gìn ranh giới, vỗ về nhân dân, thành tựu về văn hóa giáo dục vĩ công đều có, trong triều cũng nhiều tâm phúc. Một người ở vị trí càng lâu thì càng ngốc, trong khi ngài lại càng lúc càng tăng uy tín, có thể làm những chuyện vượt khỏi mọi giới hạn. Ngài, gánh được!

Nhưng ngay từ đầu khi Quý Phòn lên kinh, đầu óc đã mê muội, một chân bước vào, quan hệ quá gần gũi với thế gia, *cmn*, còn đáp ứng bọn họ nữa chứ. Ban đầu lão không hề dự đoán được Trịnh Tĩnh Nghiệp sẽ tiến cử mình ra làm quan, bây giờ leo lên rồi lại không xuống được, *một danh sĩ hàng đầu*, lão muốn được nhắc tới như thế, không thể nói không giữ lời, Quý Phòn còn sĩ diện lắm. Vì những điều này trong lòng khiến lão không thể hận ra mặt, lão cũng quên hẳn cái hố Trịnh Tĩnh Nghiệp đào cho.

Hoặc là tạm hoãn yêu cầu của thế gia, hoặc cắt xén các khoản quân lương, cứu trợ thiên tai, chi tiêu của Hoàng đế... Dù thế nào, thì cũng sẽ có

xung đột. Quý Phồn là người thức thời. Dù sao lão cũng chỉ cần cho thế gia một câu trả lời thỏa đáng, hoặc, một loại thái độ. Vậy thì lão lên lớp giảng bài cho xong, không cần làm việc nữa.

Quý Phồn đứng dưới nói xong mặt đầy xúc động, nhìn lên thấy mặt mày của nửa số người bên trên vô cùng bi thảm. Đúng thế, người ta cố gắng công tác để đổi lấy tước vị, nhỡ bà vợ ở nhà mệnh xấu không sinh được con, con của thiếp cũng là con, sao không cho người ta được tập tước chứ? Cái này khác gì làm không công? Rất nhiều vị xây dựng đất nước ngay những ngày đầu liều mạng hùa theo.

Đương nhiên Hoàng đế không thể nào đồng ý rồi! Đáp ứng thì chẳng khác nào tự vả vào mặt mình còn gì? Còn phải tự móc túi của bản thân. Mặc, kiên quyết mặc kệ! Hoàng đế đưa tay xoa một quyển sổ nhỏ, đã được trình lên cách đây hai ngày trước, lo lắng về thu hoạch của kinh kì (*kinh đồ và vùng lân cận*) – mùa đông năm nay không có tuyết rơi.

Khốn khiếp! Một đám già đầu mà kiến thức không bằng một cô bé con! Nước lấy dân làm gốc, biết không hả?!

Quý Phồn cũng giận dữ trong bụng, *một lũ khốn khiếp, để lão ra mặt, sao các người không phụ họa theo như thế hả?* Trịnh Tĩnh Nghiệp ho khan một tiếng: “Có phục hồi chế độ cũ hay không, cũng chỉ là một câu nói của Thánh nhân, làm thần tử nên vì ngài mà phân ưu, khoản tiền kia phải kiêm từ đâu?” Đứng dậy khom người trước Hoàng đế nói tiếp: “Thần kinh hoảng, chỗ Hộ bộ hiện nay không có khoản tiền này.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp chuyên nghiệp xiết bao, năm trước nhà nước thu vào bao nhiêu, dùng bao nhiêu, năm nay sẽ dùng vào phần nào đều liệt kê ra cả, quan trọng nhất là, Trịnh Tĩnh Nghiệp bày tỏ: “Tuổi của chư vương đã lớn, cũng cần xây dựng phủ đệ, phân đất phong.”

Các người nói đi, những khoản bông lộc được phát từ đâu mà ra, từ đâu mà cộng qua xót lại để có hơn mấy chục vạn *phong hộ*. Cắt xén quân lương? Khấu bớt lại khoản cứu trợ thiên tai? Để Hoàng thượng không có cơm ăn sao? Nói đi, các người nói đi, nói!

Sau khi Trịnh Tĩnh Nghiệp ra làm quan, điều có lợi to lớn đối với Hoàng đế chính là, ông đã ngăn chặn phản đối của rất nhiều người về chính sách của Ngụy Tĩnh Uyên. Không ai dám hó hé, dùng việc cấp quân lương, sẽ có tạo phản; mặc kệ nạn dân sống chết, bọn họ tạo phản hay không chưa biết, nhưng bảo không cứu trợ thì chính là không quan tâm dân chúng, thanh danh sẽ tiêu tùng. Còn con cái Hoàng thượng à, tự bạn suy nghĩ xem. Nếu ai có ý gì hay, mời nói ra xem nào.

Chức Huyện quân của Trịnh Diễm, phân nửa là nhờ công lao, ngày trước Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng kéo kéo, dùng mọi cớ kéo xuống, cũng có ý ‘nuôi cướp bên cạnh’ (*ý bảo không tiêu diệt hết kẻ địch, lâu lâu diệt vài tên, thé mới hòng đe cao tầm quan trọng của mình với cấp trên*), khiến Hoàng đế không thể thiếu ông, lại được lợi. Bấy giờ bị Đông cung đe ý ghi sổ, vậy thì không thể chỉ làm mấy chuyện loanh quanh như trước đây, phải tập trung nhắm vào Thái tử mới được.

Hoàng đế nở nụ cười: “Không cần àm ĩ, vừa hết năm đã cãi nhau thế kia, không ra thế thống gì cả.” Rồi bảo Quý Phòn viết kế hoạch rồi trình lên, đọc xong hăng tính.

Trịnh Tĩnh Nghiệp lại giúp Hoàng đế ngăn chặn tai họa này, trong lòng ngài, ông là một người rất được việc.

Trịnh Tĩnh Nghiệp trở về nhìn con gái vài vòng. Lòng thầm nghĩ, nếu nha đầu này là một con trai, lớn hơn một chút nữa thì tốt quá rồi.

Hoàng đế vui vẻ, Trịnh Tĩnh Nghiệp thì hơi tiếc nuối, Quý Phòn sôi máu. Đột nhiên Quý Phòn cảm thấy, ở lại trong kinh chẳng có ý nghĩa gì nữa, Trịnh Tĩnh Nghiệp làm ông phát lạnh toàn thân, vị lão tiên sinh khôn khéo mấy chục năm đã trở lại, mau! Mau đi thôi! Nếu không chạy thật mau, thanh danh mấy chục năm sẽ tiêu tùng!

Quý Phòn hiểu, cho dù quốc khố có tiền, Hoàng đế cũng không muốn phát, có đủ mọi lí do lấy lệ, thường dùng nhất chính là vì nước vì dân! Nếu những lời hôm nay bị thêm mắm dặm muối rồi truyền ra, mang tiếng bảo rằng không để ý sống chết nhân dân, chỉ để ý nịnh nọt thế gia, Quý Phòn sẽ không muốn sống nữa!

Nay trên triều có không ít những quan viên xuất thân hàn môn, rất nhiều người dòng dõi không bằng thế gia, nhưng gia tài chẳng kém. Nói cách khác, khả năng cũng không kém, nhất định bọn họ sẽ mừng rỡ khi thấy con cháu thế gia vì *tập túc* mà có *ám phong* bậc thấp, hoặc không có ưu đãi, ngày nổi danh của bọn họ đã đến! Nhất định bọn họ sẽ rất vui vẻ truyền tin này ra, mượn dư luận trong dân gian để trấn áp những trai kia. Cho dù không có những người này, thì tên học trò tâm địa gian trá của lão cũng không bỏ qua cơ hội này. Thức thời nhanh chóng thì mau chạy, không chừng Trịnh Tĩnh Nghiệp sẽ không đến mức đuổi cùng giết tận, nếu chậm chân...

Quý Phòn run rẩy, lão thừa nhận, lão đã già, hãy để lão được an tâm dưỡng lão.

Về hưu mà chưa nộp báo cáo lên, những kẻ ra mặt thúc giục lão cũng xấu hổ rụt lại, một đồng người chạy đến nhà Quý Phòn hỏi thăm. Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng không muốn làm người tuyệt tình, ông chỉ nhẹ nhàng khéo léo lôi chuyện này trước mặt Hoàng đế mà thôi.

Mọi người đều biết một sự thật, bấy giờ người trên triều một nửa là thế gia, mà cũng phải thừa nhận rằng con cái thế gia được nuôi dạy tốt, Hoàng đế để Thái tử tự chọn người, hơn nữa cũng từ thế gia. Quý Phòn ra mặt vì bọn họ, đương nhiên sẽ muốn hồi báo. Thái tử cũng muốn mượn thân phận của Quý Phòn để trấn áp Trịnh Tĩnh Nghiệp, bôi xấu ông thì càng tốt.

Trịnh Tĩnh Nghiệp không phải kẻ ngốc, ông cảm thán trước mặt Hoàng thượng rằng: “Thần những tưởng, thầy là danh sĩ trong nước, vào triều làm quan chính là giúp đỡ triều chính, không ngờ thầy lại ngây thơ chân chất đến vậy. Bản tính người cao thượng, không ngờ có kẻ nham hiểm, mang thầy đi kiếm tiền thay người khác.”

Hoàng đế vốn cũng coi Quý Phòn là vật trang trí thôi, bấy giờ gật đầu bảo: “Cũng không thể trách được khanh.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp lắc đầu: “Thần cứng đầu mới bái được người thầy này, coi như cũng là uy hiếp để thành học trò của người, Quý sư tự nhập kinh, không vui khi gặp thần, đây cũng có nguyên do. Vốn nghĩ, lúc đó xử lí không chính gốc, nói ra cũng chẳng tiện, nên cũng đáp lại thầy. Thầy là danh sĩ trong nước, hẳn sẽ có ích cho bệ hạ, hai cái tiện nghi, thần cũng được thơm lây, còn về thầy, được đèn đáp thánh nhân, tiện cả đôi đường. Ai lại ngờ...” Thở dài than ngắn, “Tiên sinh vào kinh, thần cũng hơi ngại khi gặp thầy, sau khi tiên sinh làm quan, muốn đến nhà thăm hỏi, lại sợ khách của thầy ở đó. Lần này, rời đi đúng là thị phi. Vì thế kính mong Thánh nhân viết cho một bức thư tay, lấy làm *bùa hộ mệnh*, nếu sợ bị đánh thì lôi ra. Đánh thì cũng không sao, đó là thầy, nhưng nếu bị người ngoài thấy thì thần cũng xấu hổ, *khu khu*, mà Tể tướng bị đánh, thì cũng như đánh vào mặt Thánh nhân, hằng ngày có không ít người làm quan trên triều như thần đến chở thầy xin thỉnh giáo.”

“Lão thì có khách nào?” Vì Trịnh Tĩnh Nghiệp đã đem đề nghị của Quý Phòn phủ đi, nên tâm tình Hoàng đế rất tốt.

Trịnh Tĩnh Nghiệp lắc đầu: “Thánh nhân, viết đi.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp mang tờ giấy trấn an của Hoàng đế đến nhà Quý Phòn, trước cửa Quý Phòn một đống xe ngựa. Trịnh Tĩnh Nghiệp không khách khí bước vào, khánh sáo gặp Quý Phòn, còn mang theo vài nội quan hộ tống mà Hoàng đế có thiện ý cho mượn, hòng không để Tể tướng mất mặt bị đuổi ra.

Khi nào về những nội quan kia sẽ kể gặp được những ai ở chỗ Quý Phòn cho Hoàng đế nghe, đó không phải là chuyện Trịnh Tĩnh Nghiệp có thể khống chế được, không phải sao?

Thầy trò gặp nhau, xúc động muôn vàn. Trịnh Tĩnh Nghiệp vẫn kính cẩn như trước, sau khi truyền lại lời dặn dò của Hoàng đế, lập tức chắp tay

làm cái lẽ của học trò.

Quý Phòn thở dài: “Đông xuân giao mùa, âm lạnh xen kẽ, lão phu không còn dùng được, để gió độc vào người, trò phải cẩn thận hơn, uống canh gừng nhiều vào.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp thưa: “Trò xin nghe.”

Sau đó Quý Phòn tỏ ý muốn về hưu, Trịnh Tĩnh Nghiệp khuyên can cũng không được, đành nói: “Thầy vừa có gia nghiệp này, còn cấp dưới nữa, bọn họ đang trông vào thầy mà kiếm cơm...”

“Không sao cả, đều là bọn hắn đưa lên, trả lại thôi,” cười lạnh, “Người cũng thế.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp không nói.

“Tư Huyền cứ ở lại kinh thành đi.”

Điều này khiến Trịnh Tĩnh Nghiệp rất cảm tạ, trả lời thành khẩn hơn nhiều. Rút cuộc Quý Phòn không nhịn được mà nói: “Chuyện đã qua nhất thời sơ xót mà tính sai. Trên dưới cả triều không dễ đối phó, trò phải cẩn thận, đừng rơi vào con đường cũ của Ngụy Tĩnh Uyên! Lời ngày hôm nay, nhớ kĩ. Chỗ Đông cung, trò phải cẩn thận, chớ gây thù kết oán.”

Làm học trò của lão mấy chục năm, đến hôm nay mới nghe được một câu tình nghĩa! Trịnh Tĩnh Nghiệp lệ nóng tràn mi.

Quý Phòn chạy cũng khá nhanh, không đầy hai ngày sau, đã viết đơn xin về hưu gửi lên. Hoàng đế thấy lão cũng gần tám mươi, cũng không muốn sai bảo gì nữa! Nhìn xem ngươi có dám nói xằng nói bậy gì nữa không, à mà không đúng, là ra ngoài nói thì cũng chẳng ai tin.

Hoàng đế giả vờ cảm thông, *khanh là danh sĩ cả nước, không thể giữ lại trong triều đúng là tổn thất, nhưng khanh cũng nói mình lớn tuổi, trầm*

quả thật cũng không tiện khiến khanh mệt nhọc hơn, khanh về nhà đi, có điều, tiền lương cứ phát như cũ.

Như khi Quý Phòn đến, Trịnh Tĩnh Nghiệp vẫn mang cả nhà già trẻ lớn bé đến tiễn đưa, còn hào phóng đưa tới mười mấy cái xe. Cố Ích Thuần cũng dắt Cố Nại tới, Quý Phòn nhìn quanh rồi nói: “Các trò phải giúp đỡ lẫn nhau.” Sau đó quẳng hết cho Cố Ích Thuần.

Trịnh Tĩnh Nghiệp vui vẻ, quyết định sau này sẽ tốt với thầy hơn.

Cố Ích Thuần nói với Trịnh Tĩnh Nghiệp: “Cũng chớ so đo với Lý Tuân nữa.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp nghiêm túc đáp ứng.

Trịnh Tĩnh Nghiệp biết, qua chuyện này, Quý Phòn sẽ không đối nghịch với mình nữa, cũng không cần lo lắng bị người ta lấy đạo nghĩa áp chế, tâm tình Trịnh Tĩnh Nghiệp vui vẻ vô cùng.

Niềm vui này được kéo dài cho đến khi sư huynh và con trai ông phân nhau đến chật ván. Cố Ích Thuần rất không khách khí hỏi: “Sao Quý sư đi với thé?”

Trịnh Tĩnh Nghiệp nói trắng ra: “Thế thì tốt hơn là thầy trò tương tàn.” Vốn là ông có thủ đoạn ác hơn nữa kia, giả như nếu Quý Phòn ở lâu thêm một chút, để Thái tử đi lại với Quý Phòn gần hơn, cả hai người vội vàng khôi phục chế độ thế tập hơn, đến lúc đó Hoàng đế nổi trận lôi đình, mang ra đem chung thịt.

Sau đó vẫn thu tay lại, dù gì cũng là thầy của Cố Ích Thuần. Còn nữa, Quý Phòn được ông đề cử, nếu phá hư chuyện này, ông cũng không tránh khỏi liên quan, đến lúc đó *trộm gà không thành lại mất nắm gạo* thì khổ. Nhanh, để lão quay về cho mau.

Dù là thế, Trịnh Tĩnh Nghiệp vẫn muốn mượn Quý Phòn để gài bẫy Thái tử một phen. Chắc rằng Hoàng đế đã biết Thái tử đang làm chuyện tốt gì, kết giao với danh sĩ thì không sao, nhưng Thái tử kết giao với đại thần thì có vấn đề, lại còn là đại thần đưa ra đề nghị đối nghịch với phụ hoàng anh ta nữa chứ.

Ranh con, cha mi nghi ngờ mắt nhìn của mi rồi đây.

Cố Ích Thuần cười lạnh nói: “Coi như đệ cũng có bận tâm đến tình thầy trò!” Ông cũng bức lâm, Trịnh Tĩnh Nghiệp ra tay hung ác thế nào, ông biết cả - không đến chết sẽ chẳng thôi. Năm đó có một kẻ cùng trường, cậy tài kinh người, cho rằng Trịnh Tĩnh Nghiệp khó coi. Trịnh Tĩnh Nghiệp không nói hai lời, nhắm vào thư pháp người ta đắc ý nhất khiến người nọ từ đó về sau không dám động vào bút, cầm đưa trong tay cũng run, ăn cơm phải dùng thìa, thành bóng ma tâm lí.

Nay như vậy, cũng là nể tình rồi.

“Nếu đệ có tình để ý chuyện ngoài, thì để ý trong nhà chút đi.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp nghe Cố Ích Thuần nói thế, đại khái là không hỏi lại: “Sao thế?”

“Đại lang có chút không thích hợp.” Đây là nói Trịnh Đức Hưng. Cố Ích Thuần phát hiện Trịnh Đức Hưng và Cố Nại có qua lại với nhau, vốn cảm thấy Trịnh Đức Hưng được giáo dục tốt, có điều còn hơi thiếu sự tu dưỡng sâu rộng, ở chung với Cố Nại, được soi sáng cũng hay, nào ngờ *học theo người chẳng thành, lại quên cái vốn có*.

Trong lòng Trịnh Tĩnh Nghiệp dự tính trước, chưa kịp nói chuyện cùng cháu trai, thì con trai lại đến. Dạo gần đây điều Trịnh Tú hay nói nhất chính là chuyện của Đông cung, anh cảm thấy rằng cứng rắn như cha mình là không tốt: “Cha vì Đông cung là tốt, nhưng cũng không thể xử lí nghiêm khắc vậy, tránh Đông cung hiểu lầm. Là khuyên can, chứ đừng *khuyên pháp*.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp vui vẻ: “Con cũng có tiền bối đây! Đánh mấy roi rồi mà không rõ sao!”

Sau khi phát tài rồi, khó nhất là giáo dục con cái. Coi như Trịnh gia cũng không đến nỗi, trên cơ bản, Trịnh Tĩnh Nghiệp được xem là người toàn năng, trừ sanh con thì chuyện gì cũng có thể làm. Nhưng, Trịnh Tú vẫn muốn khuyên cha, còn Trịnh Đức Hưng vẫn đang ngây ngô học khoác bộ da lông.

Gầy dựng sự nghiệp thì dễ, giữ vững quá gian nan!

Thế gia, ở phương diện truyền thừa, quả là đáng kính nể.

Trịnh Tĩnh Nghiệp không phải lo đến vấn đề giáo dục, ông biết mình làm việc có hơi cương ngạnh, đó vì có nơi cậy vào, biết mình có thể đổi phò được rồi tiếp tục mở rộng. Nhưng con cháu thì lại không làm được. Con cháu của ông không ngốc, nhưng vẫn kém hơn ông rất nhiều, kẻ ngu dốt mà làm chuyện ác thì đúng là tự tìm đường chết, chỉ bằng cứ giáo dục nhẹ nhàng thôi. Còn nữa, tính tình phải tốt hơn, làm người phải quy củ, ít gây họa!

Chỉ đạo tư tưởng thế là tốt, ít ra con cháu Trịnh gia đến giờ không gây chuyện gì lớn, không gà bay chó sủa như bên Vu gia. Thế nhưng cũng đều nhờ có Trịnh Tĩnh Nghiệp làm trụ cột. Phương châm giáo dục, từ bây giờ sẽ đổi.

May mà Trịnh Tú không phải người quá ngây thơ, ra làm quan, nhìn những cảnh thối nát bên cạnh Hoàng thượng, Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng thường phân tích vài ví dụ cho anh, cuối cùng cũng nói đúng ý Trịnh Tĩnh Nghiệp. Trịnh Tú ban đầu khó hiểu, sau lại thành quen, đầu chẳng phải ở tứ phương, nhưng cứ lo ngại về việc cha mình sẽ đương đầu với Thái tử.

Không giết Thái tử hay chuẩn bị giết người của Thái tử thì được mọi người coi là người tốt, cho dù Thái tử là kẻ ngốc nghếch yếu kém đi chăng nữa, dù bạn thành công hay thất bại, thì cũng chẳng hay ho gì. Tiêu diệt Hoàng đế, có thể lật ngược vấn đề, bảo là vì dân; còn Thái tử, chính là

truyền thừa chính thống, tuy Thái tử thì kém hơn Hoàng đế, nhưng nghĩ đến chuyện này thì đúng là không muốn làm.

Trịnh Tĩnh Nghiệp cảm thấy, bây giờ nói chuyện này cùng con không phải là thời điểm tốt. Đang muốn mở miệng, thì nghe tiếng của tay giữ cửa bên ngoài: “Lục lang, Thất nương, Tướng công đang nói chuyện cùng Đại lang bên trong.”

Con gái đúng là tri kỉ, tới thật đúng lúc, Trịnh Tĩnh Nghiệp ho khan một tiếng: “A Diễm đây à? Vào đây nói đi.”

Trịnh Diễm bước vào phòng, chỉnh đốn trang phục rồi hành lễ với cha và anh. Trịnh Tĩnh Nghiệp nói: “Giờ học của con thì sao?” Rồi hỏi tới Trịnh Thụy đang khoanh tay đứng: “Em gái con về nhà học nữ công, còn con về làm gì?”

Trịnh Thụy lí nhí nói: “Có một số việc không ổn.”

Trịnh Tú sừng sộ hỏi em trai: “Có chuyện gì mà vội vã trở về thế, không thể nói buổi tối sao? Nếu có việc gấp như vậy, sao quẳng cháu trai ở ngoài? Đệ gây chuyện?”

Đầu óc anh cũng sáng suốt, nghĩ ra rất nhiều khả năng. Trịnh Tĩnh Nghiệp thong thả ngồi xem, thầm nghĩ, chắc không phải chuyện lớn gì.

“Con huynh sắp ngốc đến nơi rồi kìa!” Trịnh Diễm cười tưng tửng trả lời nói với người anh cả.

Trịnh Tú: “...”

21. CHỮ ‘TIỆN’ GIẢI THÍCH RA SAO?

[Nguyên]

LÀM RỖ LÀ LOẠI ‘CÁ’ GIÌ?

“*Khu khu.*” Hai tiếng ho khẽ lên, biểu tình Trịnh Diễm trở nên nghiêm túc trở lại, tiếng này nghe quen quá. Cha nàng đang ho khan.

Trịnh Tú vào khi ông đang chỉnh sửa bồn hoa thủy tiên trên bàn, đến giờ, vẫn cắm cúi. Bồn hoa này Trịnh Tĩnh Nghiệp rất tỉ mỉ chăm sóc, đặt trong chậu tử sa (*loại đất sét rất mịn, hàm lượng sắt cao, sau khi nung có màu nâu đỏ, tím đen. Chủ yếu dùng làm đồ trà*) mang vẻ cổ xưa. Mỗi ngày đều kiểm tra có lá khô, có cần tưới nước không, rất tự hào.

Trịnh Diễm thấy cha mình thảnh thoảng vuốt từng lá thủy tiên, oán thầm ‘lão hò ly’, im lặng, kiềm chế ngồi rồi thong thả ôm bếp lò Bác Sơn đang xông hơi trong tay áo, lò Bác Sơn tỏa ra làn khói xanh từ từ tan ra ngoài.

Trịnh Tú nhìn Trịnh Thụy, khiến cậu em nhỏ này chịu áp lực rất lớn. Trịnh Thụy thầm kêu một tiếng *xúi quẩy*, chuyện là do cậu phát hiện ra, cũng hiểu mình nên tận tâm làm một người chú có trách nhiệm, nhưng bây giờ lại hối hận, đây là tình huống gì thế này. *Đáng lẽ mình không nên đến chứ phải!*

Trịnh Tú nhìn cậu em đang trưng bộ mặt 囧, hung hăng hỏi: “Nói đi, rốt cuộc là có chuyện gì?”

Trịnh Thụy muốn khóc tới nơi, lắp bắp đáp: “Là Đại lang, ngày nào cũng ở chung với tên nhóc Cố gia, tại Đức An, Đức Bình đều bị quăng ra phía sau. Người ta làm gì thì nó cũng làm theo, đi đâu cũng đi theo, cứ như một cái bóng.” Cậu ráng nhịn không dùng từ ‘thằng hầu’ lăm roi đầy.

Cuối cùng Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng ngẩng đầu lên, mắt sáng quắc, Trịnh Diễm sợ thiên hạ chưa loạn, đέ thêm: “Đích thị là cái bóng chứ còn gì.”

Đẹt! Nha đầu chết tiệt, bây giờ mới thêm mắm dặm muối, nãy giờ muối làm gì hả?

Lông mày Trịnh Tĩnh Nghiệp nhíu lại, gương mặt của Trịnh Tú còn nhăn nhó hơn cả ông. Trịnh Tĩnh Nghiệp nói: “Hai đứa con tuổi chưa lớn, nhưng cũng là bậc bè trên của các cháu, đέ ý thế là đúng, như vậy rất tốt, còn đám Nhị lang thì có gì khác thường nữa không?”

Hai anh em đồng loạt lắc đầu, Trịnh Tĩnh Nghiệp gật gù bảo: “Lục lang không cần đi học nữa, về phòng đi, cha sẽ gọi con sau. Thất nương đến chõ mẹ đi.”

Hai đứa bé đứng dậy cúi chào, trước khi ra cửa, Trịnh Diễm còn lấy một cục giấy nhỏ đập vào ngực của anh cả, phủi phủi tay, xong rồi rời đi.

Trịnh Tú ôm một cục giấy vụn, ánh mắt nhìn thảng, Trịnh Tĩnh Nghiệp liếc mắt qua, anh mới từ từ nhìn vào, từ từ trải tờ giấy ra. Mặt giấy nhăn nhúm, trên đầy viết một hàng chữ: *Đến vực thèm cá* (ý nói có nguyện vọng nhưng chẳng làm được), *chẳng bằng lùi lại đan lưới*.

Trong lòng Trịnh Diễm biết rõ, cha mình không hiền lành gì, không chỉ có một thủ đoạn. Điểm chết người là, ông còn rất thông minh! Muốn gây ảnh hưởng với người khôn ngoan, thì bạn cũng phải trình chút vốn của mình, bằng không chỉ dựa vào làm nũng, nhõng nhẽo thì chẳng có tác dụng gì, phải đέ ông nhận ra chỉ số thông minh của bạn mới được.

Lăn lộn trên đời, nhất định phải có thực lực. Trịnh Diễm đói hỏi bản thân có sự cọ xát rèn luyện, không thể chuyện gì cũng lấy thân phận ‘con gái Tể tướng’ làm giấy thông hành, Tể tướng không phải Hoàng đế, con gái Hoàng đế cũng có lúc không có rau ăn mùa đông. Thực lực là quan trọng nhất.

Nếu chuyện gì nàng cũng dùng ‘ta sẽ nói cho cha ta biết’, ‘ta sẽ méc mẹ cho coi’, ‘không biết Thánh nhân/ Quý phi nghĩ thế nào ha~’ để áp chế kẻ khác, thì đúng là *lấy tơ che mắt người*, người ta cho bạn dựa vào thì bạn được xem là quan trọng, thế lúc éo coi ra gì, bạn sẽ thành *cái cóc khô*. Hoặc thảm hơn, nếu bạn dựa vào bị sụp, hàng ngày được hưởng ké vinh quang, nay xảy ra chuyện thì chẳng giúp được gì, có mất mặt không?

Ăn theo, dựa thế áp người có gì hay, chẳng qua là *cáo già trước mặt hổ* mà thôi, không có người chống lưng, bạn chẳng là gì cả! Bản thân phải trở thành hổ, mới có thể đứng ở vị trí bất bại. Một, hai lần *mượn lực đánh lực* thì người ta còn thể bảo bạn ‘nhanh trí’ rồi lợi dụng, mười tám lần sau, đánh giá kia sẽ thành là ‘cáo mượn oai hùm’ mà thôi.

Trịnh Diễm cảm thấy, hiện tại là lúc hai thế lực mới cũ giằng co, hôm qua là Tể tướng, mai thành tội nhân, như kẻ tiên phong xui xéo Ngụy Tĩnh Uyên vậy, bằng lương tâm mà nói, ông ấy toàn làm chuyện có lợi cho nước, tốt cho dân, không phải thế mà còn bị cắn chết sao? *Cmn ai cũng không đáng tin, vẫn là tự dựa vào sức mình mà thôi!* *Mẹ nó!* *Nhát định mình sẽ không sai làm, cái việc hại cha này là điều đầu tiên mình không chọn.*

Trịnh Diễm rèn luyện bản thân, giúp ông, cũng muốn cha thích ứng với việc có sự giúp đỡ nho nhỏ này. Không bỏ qua cơ hội nào, đây là việc lớn trong nhà.

Theo Trịnh Diễm, Trịnh Tĩnh Nghiệp nhíu mày, vì giáo dục cháu trai, còn Trịnh Tú nhíu mày, vì sốt ruột cho rằng nhà mình không hòa hợp với xã hội thượng lưu, không học được cách sống cao quý kia.

Nhưng cũng có thể cha nàng sẽ không thèm đả động gì đến thế gia đâu. Phân tích những việc cha nàng đã trải qua, hễ nghe chữ ‘tộc’ là muốn đánh người – bóng ma thơ ấu quá nghiêm trọng. Nếu nghe chữ ‘thế tộc’ thì càng muốn chém người – Trịnh Tĩnh Nghiệp cực kì bất bình về việc thế gia ép Cố Ích Thuần cưới một *mẫu dạ xoa*. Trong mắt ông, những thứ này đều không tốt! Chắc chắn ông sẽ không muốn ‘học’.

Trịnh Tú thì không giống thế, cứ nhìn vào những hành vi thường ngày của anh mà xem, luôn cố gắng trở thành một người được hầu hết mọi người, được xã hội thương lưu công nhận. Anh hi vọng nhà mình có thể bước vào cái vòng vinh quang kia, thành một thành viên trong số đó.

Cho nên, Trịnh Diễm díu tờ giấy nhăn nhúm kia vào lòng Trịnh Tú. Cảm nhận của Trịnh Tú rất quan trọng, cảm nhận của cả nhà về nàng cũng rất quan trọng. Nếu Trịnh Diễm không thể thể hiện khả năng của mình cao hơn so với đứa cùng tuổi, thì khi có chuyện mọi người cũng không nghĩ tới nàng, cũng không thể rèn luyện ưu thế duy nhất hiện nay – tâm hồn và tri thức bao năm của kiếp trước khi được xuyên qua, trong khi qua thời gian dài, thì ưu thế này sẽ bị sinh hoạt hằng ngày làm hao mòn tiêu phí.

Người xuyên qua có kiến thức vượt mức quy định hơn những kẻ khác, mà bên cạnh đó, những tri thức này đều là *hàng không thể dùng tới*. Về kiến thức, tuyệt đối không được thay đổi nơi này, rất nhiều biện pháp, nếu muốn sử dụng thì phải qua chỉnh sửa trước khi dùng, nếu không khéo, có khe hở, chết đến nơi mà vẫn cứng nhắc rập khuôn, rất khó đạt đến hiệu quả mong muốn, vô cùng đáng sợ.

Cho nên nàng không sợ tiến cung, không sợ gặp người khác, dù gì cũng còn nhỏ, có làm gì sai thì số tuổi này là thứ che chở tốt nhất. Đến khi trưởng thành rồi, sẽ có chứng mực hơn.

Trịnh Tú sững sờ nhìn tờ giấy nhăn nhúm kia, Trịnh Tĩnh Nghiệp liếc mắt nhìn anh, Trịnh Tú cung kính dâng bằng hai tay. Chữ là của Trịnh Diễm, Trịnh Tĩnh Nghiệp liếc mắt một cái liền nhận ra, thầy của Trịnh Diễm là Cố Ích Thuần, hơn nữa nàng lại được Trịnh Tĩnh Nghiệp đích thân dạy võ lòng. Câu của Cố Ích Thuần nói rất đúng, Trịnh Diễm là đứa con giống ông nhất, cái gì cũng giống, ngay cả chữ viết ra cũng y nhau.

Nét chữ lộ ra vẻ non nớt, Trịnh Tĩnh Nghiệp chỉ cần liếc mắt là nhận ra điều này, có chút ý vị. Cầm tờ giấy nhìn trái phải, đặt trên bàn, sau đó lấy

đồ chẵn giấy từ từ đè, trải ra bằng phẳng, sau khi đã được san bằng nhờ sức nặng, Trịnh Tĩnh Nghiệp cười to ba tiếng.

Trịnh Tú lo lắng hỏi: “Đại lang có bộ dạng như vậy, sao cha còn bật cười như thế?”

Trịnh Tĩnh Nghiệp bảo: “Con ở đây buồn chuyện gì?”

Trịnh Tú đáp: “Nhà chúng ta mong kéo dài, muốn con cháu không chịu thua kém,” cân nhắc dùng từ, “Cha ở vị trí cao, nhưng chúng con tự thấy tài trí mình thua xa người, anh em Đức Hưng cũng không thấy có kì tài, muốn duy trì, phải... có quy củ.”

Trịnh Tú nói lắp lùng, anh cũng không có hành động rõ ràng, chỉ là từ trong tiềm thức nói cho anh biết, phải làm như vậy. Một gia đình *tân quý*, muốn kéo dài, phải có chỗ dựa.

Trịnh Tĩnh Nghiệp hiểu, không uổng gần đây ông đã đặt không ít tâm tư vào người con cả này, mặc dù cách hi vọng còn xa, nhưng Trịnh Tú suy nghĩ như thế, đã là tiến bộ. Trịnh Tĩnh Nghiệp không quở mắng gì con, chỉ nói: “Đại lang năm nay đã mười ba, khoảng hai ngày nữa cha sẽ cho nó một cái *Ấm chức*.”

“Dạ?” Sao đồi đề tài nhanh quá? “Khó lắm mới được học danh sư trong nước là Cố sư, Đại lang còn nhỏ, là lúc nên tìm tòi học hỏi.”

“Con trông nó. Đúng rồi, bảo Trịnh Diễm viết lại lần nữa,” chỉ vào tờ giấy trên bàn, “Ngày mai đưa cho Đại lang.”

“@_@!”

Trịnh Diễm thở dài, cha nàng đúng là người hay sai bảo, mà chuyện này đúng là chỉ có nàng làm là hợp nhất. Một tờ giấy bị vo tròn quẳng vào giữa hai người đang trò chuyện, khiến Trịnh Đức Hưng hoảng hốt, sau khi kinh ngạc thì mặt ửng đỏ, học trò ở đây đều người trong nhà, nhưng hành động ném rác ngang nhiên như thế là không có tư chất.

Cô Nại lại rất bình tĩnh, ban nãy con tim nhỏ cũng đập loạn, chỉ là làm mặt lạnh mà thôi, thong thả chỉ vào viên giấy kia. Trịnh Đức Hưng ngượng ngùng, nhíu mày mở ra, vừa nhìn liền sững sốt. Đây là chữ của cô cậu, người cô khó đối phó nhất.

Cô Nại híp mắt, cậu cũng nhận ra chữ của Trịnh Diễm, bạn học mà! Khóe miệng khẽ nhéch, nghiêng đầu dùng khóe mắt lặng lẽ đánh giá Trịnh Diễm, Trịnh Diễm đang ngồi bên Trịnh Thụy, không biết thầm thì cái gì.

Trịnh Diễm đưa lưng về hai người Cố, Trịnh, trong tay cầm một cái gương nhỏ soi mặt, oán hận nghiến răng: “Muội không nhìn rõ, huynh xem bọn họ đang làm gì.” Trịnh Thụy ngồi đối diện với nàng, đương nhiên dễ dàng: “Đại lang đang đọc, tên nhóc Cố gia ngồi yên như khói gỗ.”

Ý của Trịnh Tĩnh Nghiệp thật rõ ràng: *Đừng tưởng Trịnh gia không có người.*

Giận nhất là anh cả của nàng thế mà ngây thơ, hôm qua còn hỏi liên tục: “Ý của cha là gì thế?”

Trịnh Tĩnh Nghiệp nói được làm được, không đầy hai ngày sau đã đưa Trịnh Đức Hưng lên làm Lục phẩm Lang vệ, Lang vệ này tuy là bảo vệ, thật ra chỉ dùng để trang trí thôi, tuyển trong số con cái có dáng dấp tốt từ nhà các quan nhị phẩm (mười lăm trở xuống) – do chính thất sinh, nếu nhờ *phụ ám*, thì cha là quan lớn trên tam phẩm, dựa vào *tổ ám*, thì ông phải là quan lớn trên nhị phẩm – đưa lên làm bình hoa cho Hoàng đế.

Công việc cũng không rắc rối gì mấy, chia làm mấy ban, lúc lên triều, hoặc khi Hoàng đế gấp gỡ đại thần (không phải mật đàm), mang cây kiếm, đọc quyển sách gì đó. Công việc nhàn rỗi, tương lai sáng lan.

Trịnh Đức Hưng rất mệt húng, cậu mới theo học thầy nửa năm thôi mà giờ bắt cậu bỏ học đi làm thê này, còn phải xa người nhà, cách bạn thân, rất tủi thân.

Trịnh Tĩnh Nghiệp gian xảo, nghiêm mặt khuyên cháu trai: “Có thể làm Lang vệ, đều là con cháu thế gia, sao cháu lại có thể coi thường người ta chứ? Phải học cách ẩn nhẫn.”

Hoàng đế đả kích thê gia, nhưng vẫn phải dựa vào bọn họ ở một mức nào đó, căn cơ mấy trăm năm nào để đùa. Hơn nữa, trong thế gia quả thật không hề thiếu những người có khả năng, tỷ như Tưởng Ứng, xuất thân thế gia, năng lực cũng không tệ. Có thể được chọn, quá nửa là con nhà già thế – tiêu chuẩn tuyển chọn chính là muôn cậu nhóc nào bảnh trai, mà ngoại hình trong thế gia thì vẫn cao hơn tiêu chuẩn bình thường.

Cõi lòng Trịnh Đức Hưng tràn đầy hi vọng sẽ được kết giao với những đồng nghiệp cao cấp như với Cố Nại, đi làm lao động trẻ em.

Trước khi đi nom nớp lo sợ, nửa tháng sau, vẻ mặt tái xanh đã trở lại.

Sao một lão cáo già như Trịnh Tĩnh Nghiệp lại có thể bắn tên không đích cho được? (*làm việc không mục tiêu*)

Là thê này, trong đám Lang vệ có không ít là con cháu thế gia, cử chỉ vẫn nhã, nhưng cũng rất quái dị. Dữ dằn nhất là cháu trai của Hoàng hậu Tiên đế, Lý thị; tên nhóc này có bộ dạng rất *ngon ghê*, bị nghi ngờ nữ cũng không lạ. Mà chỗ chú ý nhất của cậu ta không phải là bề ngoài mà chính là đặc điểm – yếu ớt như con gà con.

Đừng thấy cậu ta đọc thư, mang kiếm cho Hoàng đế, thực ra, chỉ có đọc sách thôi, còn kiếm của Hoàng thượng là thép tinh luyện, cả chuôi cả vỏ đều bằng vàng, nạm bảo thạch, trang trí từ lung tung, nặng chừng đến mươi kí, cậu ta nào nhắc nổi!

Mỗi khi tan làm, Lý gia cho hai tên nô bộc cường tráng đỡ cậu ta lên kiệu. Bấy giờ tựi con trai đều thích cưỡi ngựa, ít khi ngồi xe, đám con gái

cũng học cưỡi, chỉ duy nhất bạn nhỏ Lý Hạo bảo trên thân ngựa có mùi lạ, bất luận thế nào cũng không chịu ngồi ngựa. Theo tin vía hè, thì căn bản do cậu ta không trèo lên nỗi yên ngựa mà thôi.

Mỗi khi tựa cửa sổ, nhìn khoảng không thở dài, bạn Trịnh Đức Hưng tiến tới xem thử, cậu ta đang đực mặt nhìn ra cái sân trống không.

Khi gió!!

Trịnh Đức Hưng hâm mộ thế gia, nhưng cũng không thể chịu nổi cái kiểu nhảm nhí mắc muba như vậy.

Lại kể, *chỗ có người cũng có giang hồ*, số lượng Lang vệ tuy không nhiều, muốn chen vào phải tốn sức, nhưng cũng khoảng bốn mươi người. Mấy cậu nhóc mới lớn ở chung với nhau, hâm mộ ghen tị hận thù đều có cả. Thế gia có một đặc điểm: Lịch sử lâu dài. Cái đại biểu cho hai nhà quan hệ ‘đã lâu’, thì có thể là *thân gia*, cũng có thể là *kẻ thù truyền kiếp*.

Gặp người mình ghét không nói lời thô tục nào, chỉ nói xấu sau lưng người ta, kéo bè kết phái sống, bầy đàn...

Đáng thương cho bạn nhỏ Trịnh Đức Hưng một lòng nhiệt huyết kết giao, ban đầu bị người ta làm mặt lạnh thì thương tâm rơi lệ; sau cùng, ý chí sắt đá trở về! Tâm hả, phải thật lạnh, thật lạnh!

“Chữ ‘Tiện’ giải thích thế nào? Hiểu chưa hả? Cháu muốn đi bắt cá! Thì phải làm rõ là cá gì!” Trịnh Tĩnh Nghiệp nghiêm túc triệu tập hội nghị gia đình, “Trịnh gia ta muốn có chỗ đứng, muốn gia nghiệp hưng vượng, không phải làm bộ làm tịch! Dáng vẻ vớ vẩn đó, có ích lợi gì mà dùng? Một đám ngu xuẩn kia, có gì hay mà hâm mộ?”

Mọi người đáp ran, Trịnh Tĩnh Nghiệp nhìn từng người, ít nhất những người lớn đã hiểu ra. Lịch sử của bạn không dài, dấu lỗ mũi nhét được hành tây cũng không biến thành voi. Gọi dạ bảo vâng nịnh bợ ton hót, người ta không xem trọng mình, cớ sao không thẳng lung làm người.

“Đều hiểu rồi chứ?” Trịnh Tĩnh Nghiệp oai phong liếc nhìn cả đám, mạnh mẽ như phạt cổ, cả đám con cháu cúi gập.

Trịnh Diễm le lưỡi trong bụng.

Sau đó, Trịnh Tĩnh Nghiệp để các con các cháu trình bày ý kiến, đầu tiên Trịnh Tú tỏ ý ăn năn về lỗi lầm của mình, thừa nhận trước đây mình có suy nghĩ hẹp hòi (Trịnh Diễm: mấy năm nay Hoàng đế cố tiếp cận thế gia, phô trương lịch sử của mình lâu đời thế nào, giả vờ thật triệt để, chẳng trách đại ca có suy nghĩ muôn làm theo.)

Trịnh Đức Hưng cũng theo đó mà tự kiểm điểm, trước đúng là tự chui vào ngõ cụt, thật sự rất không nên tự coi nhẹ mình, cũng chớ nên thần thánh hóa thế gia quá mức.

Cặp cha con tự kiểm điểm bản thân xong, kế là đến Trịnh Kỳ, Trịnh Kỳ là một người vô cùng cá biệt trong Trịnh gia. Anh chẳng những không có cảm giác tự ti nào, lại còn vô cùng đóm dáng. Trịnh Tĩnh Nghiệp vừa thấy anh thì không chỉ đau đầu không thôi, mà còn hối hận, lẽ ra khi Trịnh Kỳ còn nhỏ không để anh thấy ông đang chỉnh người. Khi ấy cậu nhóc Trịnh Kỳ chỉ mới năm tuổi, được người cha siêu tuyệt vời bế đi mua kẹo.

Đúng lúc đó, chưa đến quầy kẹo, gặp một gã bạn học nhà giàu của Trịnh Tĩnh Nghiệp. Khi ấy lời qua tiếng lại, cậu nhóc Trịnh Kỳ trơ mắt nhìn cha mắng người ta từ đầu đến chân, khiến gã ta không hít thở được đến mức hôn mê.

Cậu nhóc Trịnh Kỳ nhớ rất rõ ràng, *cái ngứ này khi sống phí không khí, chết tồn đất chôn, nói tên ra thì bôi nhọ tổ tông bao nhiêu đời. Phải chí như con trai nhà ta, chăm chỉ làm việc, cống hiến cho xã hội, góp phần mang vinh quang về cho tổ tiên mình.* Đương nhiên, lúc đó Trịnh Tĩnh Nghiệp mắng chửi người ta nhưng sợ con mình có bóng ma tâm lí nên cũng khen cậu nhóc hết lời.

Từ đó về sau, Trịnh Kỳ khổ luyện khả năng mắng chửi người của mình, còn nghiêm túc học cả môn *quy luật khách quan*, mục tiêu trước mắt

là cố gắng để cha đưa anh lên từ Hình bộ thành Ngự sử để có cơ hội múa miệng cho đã ghiền – vì mắng tù nhân không có cảm giác thành tựu.

“Con... coi như xong, Tam lang, đến con.”

Trịnh Sâm ngẫm nghĩ, trả lời: “Có gì mà buồn đâu? Nhà ta đi từ Sơn Dương vào thẳng trong kinh, cũng tới đó thôi.” Chúng ta cũng đâu có kém.

Cứ thế, những người đàn ông trưởng thành trong nhà đã nói hết. Sau đó Trịnh Thụy đá Ngũ ca của mình một cái, nói: “Cọ tới cọ lui, khó coi chết được.” Trịnh Tú trùng con, Trịnh Đức Hưng rụt đầu, Trịnh Uyển liền động chân.

Trịnh Diễm chớp chớp mắt, nhìn cha.

“Nhà nào mà không có bắt đầu? Con nghe Cố bá bá nói, Phó thị dùng quân công lập nghiệp, Trần thị nhò để tang mà nổi tiếng, Cố thị trải qua bao đời mà xưng danh, ai cũng có chỗ khác nhau, cũng không thấy ai học ai, ai kém hơn ai cả. Bắt chước người khác thì nào có ý nghĩa gì chứ?” Đây cũng lời trong lòng của Trịnh Diễm: “*Học ta thì sống, giống ta thì chết.*”

22. NGƯỜI XUYÊN KHÔNG GẶP KHÓ KHĂN

[Nguyên]

KHÔNG CÓ THƯỜNG THỨC LÀ GÂY HỌA.

Trong hội nghị gia đình, lời của Trịnh Diễm khiến mọi người kinh ngạc, sau đó thì... hết. Nàng vẫn đi học như trước, thể dục, văn nghệ, còn có cả học quản gia nữa. Bình thường hay được Miêu phi gọi vào cung trò chuyện, bất hạnh gặp phải Hoàng đế, không chỉ dốc sức mà còn giả ngu. Loay hoay hết nửa ngày, về nhà làm *tiểu địa chủ bà*, xem xét chỉnh lí vốn riêng của mình.

Trịnh gia không có lịch sử gì, gia quy đều đưa ra theo lời Trịnh Tĩnh Nghiệp, truyền thống rằng nữ nhi trong nhà cũng được dự hội nghị gia đình, theo Trịnh Tĩnh Nghiệp, con gái không thể chỉ để ý chuyện con gà đấu đá con ngan. Thời đại này cũng có những người phụ nữ phải chống đỡ cho cả gia đình, năm đó lúc chưa gả, Đỗ thị cũng vậy. Phụ nữ mà có quan điểm, cái nhìn cởi mở, khoáng đạt cũng tốt, sau này muốn chỉnh đức ông chồng ở nhà, sẽ có bản lĩnh hơn, phải không?

Trịnh tướng rất tiến bộ. Ông chiêu chuộng con gái hơn cả con trai, con gái đến tuổi phải lập gia đình, còn con trai có thể đi theo từ từ điều động – dạy dỗ, con gái cần chín chắn, thà là đanh đá, đi bắt nạt người khác, chứ tuyệt đối không thể để bị người bắt nạt. Đây là nguyên tắc cơ bản.

Cho nên đến giờ, cuộc sống của Trịnh Du cũng khá là thoái mái, lúc mang thai, ở cũ, Ngô Hi không làm chuyện gì lén lút, nhà chồng từ trên xuống dưới cũng chẳng dám động chạm gì đến chị, đại khái là *Lã Vọng buông cần*. Có thể nói trước được rằng, chỉ cần con chị trưởng thành, nhờ bên ngoại cũng có thể nhận tước vị, chẳng cần lấy lòng cha ruột của nó làm chi.

Phần Trịnh Diễm, Trịnh Tĩnh Nghiệp nuông chiều như vậy cũng có lí do bên trong, hơn nữa từ nhỏ nàng đã khiến mọi người yêu thích. Khu

khu, tuy bấy giờ cũng còn nhỏ quá. Có điều không ngờ rằng nàng có thể hiểu biết như vậy, kinh ngạc có, nhưng kinh hãi thì không. Trịnh Tĩnh Nghiệp nghĩ thầm, Tư Huyền nhìn người thật chính xác.

‘Thần đồng’ như thế, tuy rằng ít, nhưng không phải không có. Trên cả nước, cứ mấy năm là nghe nói có vài đứa bé tài giỏi đặc biệt xuất hiện. Còn Trịnh Diễm từ bé đã cho người khác cảm giác *khá thông minh* rồi. Lời nói ra như vậy, tuy có cảm tưởng *tỉnh hắn cả người*, nhưng không phải chuyện không thể xảy ra. Nói tóm lại, trên mặt mọi người không có vẻ như bị thiên lôi đánh xuống gì cả.

Trịnh Tĩnh Nghiệp bình tĩnh nói: “Chính là tám chữ này, tất cả nhớ kĩ cho ta.”

Đám con cháu dạ ran.

Chuyện cứ kết thúc như thế.

Không quá hai ngày sau, Trịnh Tĩnh Nghiệp đã cấp cho Trịnh Thụy một chức vụ.

Bây giờ ở Trịnh gia, Trịnh Tĩnh Nghiệp là Tể tướng, quản lý trên dưới mươi mấy chức vụ lớn nhỏ; Trịnh Tú là Trung thư xá nhân, rất gần gũi với Hoàng thượng; Trịnh Kỳ làm việc ở Hình bộ, vì tuổi trẻ nên chưa lên Thượng thư hay Thị lang được, lăn lộn ở cái chức Lang trung Ngũ phẩm, lên chức nhanh như vậy, cũng không phải không nhờ cha mình; Trịnh Sâm bị ném vào phủ Kinh Triệu; Trịnh Uyển đến Ngự Lâm quân; còn cậu nhóc Trịnh Đức Hưng vừa trở thành lao động trẻ em – Lang vệ. Trịnh Thụy tới Thái Bộc tự.

Cái gì? Bạn bảo không hề có tiền lệ điều động như vậy? Bản thân Trịnh Tĩnh Nghiệp là Tể tướng, có nhiệm vụ phân công quản lý kinh tế, đích thân ông kiêm cả chức vụ cục trưởng tổng cục thuế vụ - cả Tô Dung sứ lẵn Hộ bộ đều phải chờ được ông phân tiền nhập khổ. Đồng lý, Lại bộ cũng đều nằm trong tay ông cả.

Mà bên cạnh đó, tướng phủ có sáu Công tào. Tuy Hoàng thượng đã sửa lại chế độ Thùa tướng, thêm kẻ cản tay, trong năm người có người mạnh kẻ yếu, Trịnh Tĩnh Nghiệp lại là người lĩnh hàm (*đứng đầu*), chỉ mỗi nha môn ông có Hạ thiết công tào. Quyền thế như vậy, kẻ thù chẳng ít, có điều với tình huống hiện tại của Trịnh Tĩnh Nghiệp, ông không sợ.

Lấy cỏ đánh thỏ, ông đã có sẵn toàn bộ kế hoạch, có điều muốn thực hiện thì cần phải vô cùng cẩn thận.

Những đứa cháu còn nhỏ, chỉ trừ cháu đích tôn Trịnh Đức Hưng đưa làm quan trước, số còn lại vẫn cần chờ qua vài năm, học kiến thức văn hóa cái đã.

Về Trịnh Diễm, thành thật mà nói, Trịnh Tĩnh Nghiệp không biết phải an bài thế nào cho tốt. Con gái bé bỏng thông minh như vậy, cung chiêu cũng là bình thường. Vốn theo Trịnh Tĩnh Nghiệp định rằng, sẽ đổi xử như với Trịnh Du, tìm cho nàng một nhà chồng phù hợp, bồi dưỡng kỹ năng trach đấu cho con gái thật tốt, thuận tiện kiếm thêm cho mình một đứa cháu ngoại. Nhưng vì tuổi lớn con còn nhỏ, lo mình không thể bảo vệ cho nàng thêm vài năm nữa, Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng đã nghĩ tới chuyện dành sẵn cho Trịnh Diễm vài con át chủ bài.

Nhưng bây giờ xem ra, lại gấp phải chuyện ngoài ý muốn.

Trịnh Tĩnh Nghiệp hơi sâu, không biết nha đầu kia lớn lên sẽ thế nào, nếu trưởng thành mà thay đổi bình thường thôi thì quá tốt. Nhưng nhỡ đâu trở nên độc ác tàn nhẫn, thì sẽ biến thành một cô gái thế nào? Trịnh Tĩnh Nghiệp cứ canh cánh về việc dạy con gái thế nào mãi.

Sau hội nghị gia đình, Trịnh Tĩnh Nghiệp bị con gái khiến khó ở, trước mắt ông còn một tập đoàn kẻ thù Đông cung cần thu thập, không thể phân thân, thôi đành đi từng bước tính từng bước. Bàn bạc với Cố Ích Thuần: yêu cầu về bài học của Trịnh Diễm phải được nâng cao, để xem khả năng, tiềm lực đến đâu. Sau dặn dò Đỗ thị: Đối xử Trịnh Diễm như đang bằng tuổi Trịnh Du thử xem.

Nếu thật sự Trịnh Diễm sẽ đi vào con đường hung tàn kia, vậy thì cho nàng sức mạnh, thực lực, dẫu có gặp rắc rối thì có thể tự mình vượt qua. Nếu ở giáo dục cường độ cao thế mà trở lại thành một cô bé bình thường, Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng đã chuẩn bị một con đường lui cho con gái.

Đối với một người cha đang phải đối đầu với Thái tử mà nói, Trịnh Tĩnh Nghiệp có thể an bài cho con gái như thế, quả thật đúng là một người cha tuyệt vời.

Đỗ thị chẳng những giao phòng ốc của Trịnh Diễm cho nàng, mà cũng để tự quản lý bồng lộc. Bồng lộc của Huyện quân chia làm ba loại, vàng, gạo, lụa là; không tính là nhiều, tiền lương một năm năm trăm lượng, gạo năm trăm hộc (*một hộc bằng mười đấu*); lụa một trăm cuộn. Tính ra cũng không nhiều, tương đối so với phủ Tề tướng thôii. Ở đất thực phong của mình, Trịnh Diễm có thuế ruộng riêng, đúng là một *tiểu phú bà*. Khó xử lí nhất là số gạo kia, nhà mình ăn còn không hết, để không sẽ bị mối mọt, đành phải đổi thành tiền hoặc lụa.

Trịnh Diễm theo Cố Ích Thuần học toán, vừa có thể che giấu thân phận xuyên không, mà có thể nhớ lại cách ghi chép tính toán sổ sách, không tồi chút nào. Một người có nhiều tiền, thì có thêm đi chăng nữa thì cũng chỉ ở con số mà thôi, còn đối với Trịnh Diễm, có thể không cần tiền, nhưng không thể không biết số của cải của mình, càng không thể tùy tiện để người khác lừa gạt. Cho nên đối với chút tài sản của mình, nàng rất có cảm tình.

Thường xuyên tiếp xúc, đương nhiên xử lí rất rõ ràng ngăn nắp, không lâu sau còn mua một căn nhà nhỏ ở phường Hưng Ninh để cho thuê, bận rộn chết đi được. Tòa nhà này do nàng tự mình đi xem, mặc nam trang, mang theo một tì nữ. Vờ tản bộ, thật ra là thăm dò, nghe ngóng người ta nói chuyện với nhau, còn chạy đến chợ đen xem hàng.

Sau đó đi hỏi giá, nàng vô tình nghe được tin tức của căn nhà kia khi Trịnh Uyển và Trịnh Thụy nói chuyện với nhau. Một đồng nghiệp của Trịnh Thụy phải thuyền chuyển công tác, tình hình kinh tế khó khăn, định bán nhà

làm lộ phí đi đường. Trịnh Diễm tính toán giá cả sơ qua, ra sẵn một mức, rồi để A Khánh đi nói chuyện.

Căn nhà này tốn của nàng một trăm năm mươi xếp lụa, ba trăm xâu tiền, không mắc cũng chẳng rẻ, được cái vị trí địa lí tốt, quang cảnh không tồi, lại còn yên tĩnh, giao thông thuận lợi, rất dễ cho thuê.

Trịnh Diễm mua căn nhà kia, hoàn toàn là vì dư tiền không có chỗ xài, chất thành đống. Mà lụa với gạo thì có thể dùng như vật ngang giá, hai thứ này căn bản ăn không hết, dùng chẳng xong, để cũng chỉ sinh mối mọt, chi bằng dùng để sinh lợi.

Nàng không biết, làm vậy đã vi phạm một điều kiêng kị – có tài sản riêng. A Khánh khi đó sợ đến mức biến sắc, còn Trịnh Diễm đang hưng phấn, nào để ý đến biểu cảm của tì nữ bên cạnh.

Mấy năm này, rất chú trọng việc tài sản chung của một nhà. Con cái ở chung với cha mẹ, không thể có tài sản riêng. Tài sản riêng này không phải chỉ tiền, mà ý muốn nói không được sở hữu giấy tờ bất động sản gì cả. Nói cách khác, tiền của Trịnh Diễm thuộc về nàng, người khác không có ý kiến, nhưng nếu nàng đem số tiền kia đổi thành một căn nhà, lại là một vấn đề lớn.

Quan hệ trong gia đình Trịnh gia coi như là hòa thuận, khi làm chuyện này, Trịnh Diễm cũng không trăng trộn để lộ ra, Trịnh Tĩnh Nghiệp và Đỗ thị đều biết, nhưng cũng mắt nhắm mắt mở, để nàng muôn làm gì thì làm. Trịnh Diễm xuyên không, hoàn toàn không chú ý đến vấn đề này, mọi tiêu thuyết xuyên không đều viết, sắp xếp tiền riêng, bố trí tài sản riêng, tự cho mình một đường lui; có tiền riêng, chi phí riêng cũng không cần dụng tới tiền trong nhà, nói chuyện cũng thoải mái.

Thế thì cứ rập khuôn theo cách này.

Làm chuyện điên rồ!

Khi A Khánh lén lút mang hai mươi xâu tiền quay về, khe khẽ hỏi Trịnh Diễm: “Thất nương, nô tì đã thu tiền thuê nhà về, đưa đến đâu thì được?” Bộ dạng thì khom lưng bước khẽ, giọng nói thì nhỏ nhẹ lén lút, cứ như làm kẻ trộm.

“Bộ dạng chị là thế nào đây?” Trịnh Diễm rất khó hiểu, tì nũ bên người nàng coi như cũng đã được huấn luyện nghiêm chỉnh, nếu tố chất không cao thì đã chẳng đưa đến cho nàng, nhưng tình huống trước mặt là thế nào đây? Tham ô? Thê cũng dễ bị phát hiện quá rồi?

Đầu A Khánh đỏ đầy mồ hôi, chị biết vị tiểu chủ nhân nào có chủ kiến riêng, mua nhà thì ra ngoài xem giá cả thị trường, mặc cả, lại còn vô lại đòi nhà người ta để lại toàn bộ vật dụng nữa chứ – tuy rằng Trịnh Diễm ngồi ở sau quyết định, nhưng ra mặt là A Khánh – đúng là khó lường.

Chi là A Khánh không nghĩ tới, Trịnh Diễm định xây dựng từ chỗ sẵn nghiệp này, thế thì quá nguy hiểm! Lau mồ hôi, há miệng run rẩy đáp: “Thất nương, thế là không tốt đâu.”

“?”

Nhận ánh mắt xin giúp đỡ từ A Khánh, A Tiếu xoa thái dương, ôn tồn giải thích cho Trịnh Diễm: “Thất nương, như vậy là không được. Ở chung với cha mẹ, không thể có tài sản riêng.” Một năm một mươi đem tất cả mọi vấn đề ra nói rõ ràng với Trịnh Diễm.

Trịnh Diễm choáng váng.

Không có ai nói cho nàng cái lẽ thông thường này! Đi học, còn chưa giảng tới, Cố Ích Thuần đưa nó vào phần *pháp lệnh*, định năm sau mới giảng. Trong nhà, ở tình huống thông thường, cũng ít người nhỏ như nàng mà được tiếp xúc với tiền tài, huống chi nói đến việc có tài sản riêng hay không. Đợi đến khi có khả năng có tài sản riêng, thì những sinh hoạt hằng ngày thường thức thế này hẳn đã biết cả rồi. Không như tình huống của nàng.

Bỏ bối rồi! Trịnh Diễm muốn lật bàn. Mới nghĩ tới việc phải hòa nhập với nơi này, nào ngờ chính *nơi này* lại là vấn đề.

Nàng chỉ đơn giản nghĩ rằng, tiền của mình, tiền mua nhà cũng là của mình, tiền thuê thu về đương nhiên cũng là của mình. Có gì mà phải kiêng dè? Tiền riêng, tuy nói là tiền riêng, nhưng cũng chỉ trên danh nghĩa thôi mà, nàng cũng đâu định gạt người trong nhà đâu. Huống chi, nếu người trong nhà có cần, nàng cũng sẽ không nề hà chi mà lấy ra giúp đỡ. Còn nữa, ba chị dâu đều có tài sản và ruộng nương riêng của mình, Trịnh Du cũng có, nên nàng không để ý tới chuyện này.

Nào biết đã phạm vào kiêng kị gì?

“Thất nương, người muốn làm gì? Tìm cái gì thì cứ gọi nô tì tới.”

“Không cần, không cần.” Trịnh Diễm đầu đầy mồ hôi, mở chiếc hộp đựng khé ước mua bán nhà đất ra, đã muộn khóc ròng trong bụng. Cái hộp rất lớn, Trịnh Diễm còn chuẩn bị sau này sẽ đựng nhiều văn khố khác vào đây, nào ngờ bây giờ xem ra, phải nộp cả cái hộp này ra ngoài.

“Mang theo, đi theo ta.” Giọng điệu của Trịnh Diễm có vẻ nghiêm trọng, mới nghĩ chuyện hòa nhập với nơi này, thì coi đi, đã có vấn đề rồi đấy.

Mang theo khé ước, A Khánh và A Tiếu cầm theo túi tiền, cứ vậy mà đến chõ Đỗ thị. Khi A Khánh quay về, Đỗ thị đã biết, một người lớn như vậy, còn mang bọc tiền to, có mù mới không thấy; mà một tì nữ mang nh tiền như thế, sao không ai báo cáo cho được?

Đỗ thị đã biết con gái mua nhà riêng, chỉ muốn quan sát chuyện sau đó mà thôi.

Tạm được, không ngốc.

Trịnh Diễm ngoan ngoãn quỳ xuống thỉnh tội: “Con không biết chuyện này có quy củ riêng, con sai rồi, xin mẹ trách phạt.” Nói xong dâng hộp lên

đỉnh đầu.

Đỗ thị nói: “Cứ đứng lên trước đã, chờ cha con về rồi nói sau.” Sau đó lại giảng giải cho con gái những tri thức thông thường.

Lúc ấy Trịnh Diễm mới hiểu ra, tiền lương của các anh trai, cháu mình đều phải nộp lên, sau đó theo tiêu dùng trong nhà, mỗi người có một định mức riêng. Nói tóm lại, giao nhiều, tiền tiêu cũng được nhiều hơn. Mà của hồi môn của chị dâu là phần của các chị, không phải sở hữu của Trịnh gia, nếu các chị qua đời, có con cái của mình, nếu đứa bé họ Trịnh thừa kế, thì khi đó mới trở thành của Trịnh gia. Nếu không có con, thì nhà mẹ đẻ bên đó có người, sẽ muốn thu về. Các gia đình bình thường đều như vậy, nói cách khác, trong một gia đình lớn, thì người vợ trong các gia đình nhỏ lại có tiền hơn anh chồng của mình.

“Biết sai rồi?” Giọng điệu của Trịnh Tĩnh Nghiệp vẫn bình thản trước sau như một.

“Vâng ạ.” Ngoan ngoãn gật đầu.

“Con đứng lên rồi nói.”

Đầu gối Trịnh Diễm đã bắt đầu ê ẩm, khi tiến cung cũng chưa từng quỳ quá lâu như thế: “Chuyện là do con làm, dù phạt gì con cũng chịu. Khέ ước mua bán nhà và tiền thuê mướn đều ở đây, chỉ là phòng đã cho thuê, trong vòng hai tháng không thể thu hồi, cái này, ưm, là vì muốn giữ chữ tín.” Giọng càng lúc càng nhỏ.

Trịnh Tĩnh Nghiệp nheo mắt, Trịnh Diễm cúi đầu, không nhìn thấy ánh mắt hài lòng của ông. Đã từng hỏi kĩ tì nữ bên người của Trịnh Diễm, Trịnh Diễm làm cái gì, đương nhiên không thể gạt được lão hò li này. Đối hành động như vậy của con gái, Trịnh Tĩnh Nghiệp hài lòng, có điều, vẫn phải dạy nàng một bài học mới được!

A Khánh bị phán đánh mười bản, lí do là không thể khuyên can đúng lúc, mỗi người thị nữ của Trịnh Diễm đều bị trừ hai tháng tiền lương.

Trịnh Diễm kinh hãi: “Là do con không biết quy củ, sao lại có thể phạt các chị ấy? Nếu muốn đánh, roi của A Khánh con chịu!” Bất luận thế nào cũng không đồng ý. Trịnh Tĩnh Nghiệp không để ý tới nàng, gọi thẳng người vào đưa đi. Đầu gối Trịnh Diễm còn đau, lảo đảo chạy tới nằm sấp lên người A Khánh: “Không thể có cái đạo lý để người khác chịu tội thay cho con, cha không thể không phân rõ phải trái.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp nói: “Chúng nó bị phạt một nửa vì đã không nhắc nhở, một nửa vì con đã làm sai!” Lời nghiêm khắc nói xong, sau trở nên dịu dàng bảo, “Con phải biết rằng, nhất cử nhất động của mình, đều ảnh hưởng đến vinh nhục của kẻ khác, hôm nay là mười roi này, nếu ngày sau là đại họa sét đánh mà con không thể xử lí thì sẽ không chỉ thế. Mọi việc đều phải suy xét cân nhắc cho chu toàn, biết không?”

Trịnh Diễm cố sức gật đầu: “Thế thì đừng đánh nữa nhé cha? Phật chí ta nửa năm tiền lương thôi!” Đi theo làm việc cho nàng, nếu ai bị phạt mà nàng không lên tiếng, thì nàng tệ quá.

Trịnh Tĩnh Nghiệp ý vị thâm trường (*hứng thú*) nhìn Trịnh Diễm, Trịnh Diễm cúi đầu, sau đó đưa mắt luyện *mắt thần công* với cha mình.

Trịnh Tĩnh Nghiệp nở nụ cười hài lòng: “Theo lời con,” sau đó tịch thu nhà riêng và tiền thuê nhà của Trịnh Diễm, “Những thứ này đưa cho mẹ con xử lí đi.”

Trịnh Diễm hoàn toàn không có ý kiến, để bày tỏ, còn nộp cả bỗng lộc của mình.

Trịnh Tĩnh Nghiệp nói: “Cha không nói thu số này, đưa cho con chính là cho con, để con tự xử lí.”

“Năm nay dùng, năm sau cũng sẽ dùng. Không đâu cha, con không có số tiền này.” Thái độ của Trịnh Diễm rất kiên quyết, nàng là một người có

địa vị, chức Huyện quân này cũng phải của mình kiếm được. Hơn nữa, sau khi xuất giá, toàn bộ phần bồng lộc này đều thuộc về nàng, thành một người vợ vê vang. Nếu như biết không được tích trữ tài sản riêng, nhất định nàng sẽ không đi mua tòa nhà kia.

“Con vẫn còn để tâm đến chút tiền này sao?” Rốt cục Đỗ thị cũng bước ra hòa giải, “Chẳng qua là muôn để con biết chút quy củ thôi. Cha con và mẹ đã bàn với nhau rồi, từ nay về sau, bồng lộc của con tùy ý con xử lí. Mua nhà, sắp xếp thế nào, tùy ý con cả.”

Trịnh Diễm kinh hãi, không phải là muôn đuối nàng ra khỏi nhà sao?

Trịnh Tĩnh Nghiệp nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng như tuyết của con gái, rất đau lòng, giọng nói càng dịu dàng hơn: “Nếu trong nhà ai cũng vậy, thì cái nhà này sẽ tan, chẳng ai được thành công. Người một nhà, phải giúp đỡ lẫn nhau, chính là ý này. Bây giờ con đã hiểu chưa? Có điều con là con gái, phải gả ra ngoài, đưa của hồi môn cho con, đưa bồng lộc của con cho con cũng là vì thế. Việc gì cũng phải cân nhắc kỹ rồi mới làm, không thể để lại nhược điểm. Trước khi làm gì mà hỏi qua cha và mẹ,” búng búng vào kế ước, “thì chúng ta cũng không vì chuyện này mà phạt con. Con có thể kiếm tiền, ngày sau không phải chịu nghèo khổ, cha mẹ vui mừng còn không kịp. Nhưng con vẫn biết quá ít chuyện, phải đọc nhiều sách hơn, biết quy củ hơn mới được. Từ ngày mai trở đi, phải để ý nhiều hơn, hiểu không?”

Trịnh Diễm ngoan ngoãn gật đầu.

Từ đó về sau, Trịnh Diễm kiếm tiền từ bên ngoài cũng minh bạch, tuy rằng cái giá phải trả là một lần mất mặt như thế, nhưng ít ra cũng không lưu lại bất kì di chứng nào. Trịnh Tĩnh Nghiệp vô cùng hài lòng vì con gái rất thức thời, Đỗ thị còn nói thầm với Trịnh Tĩnh Nghiệp: “Cũng khó cho nó, không biết làm sao nghĩ ra cách này, ta còn sợ con nó làm hỏng thứ tốt, thì nó lại nộp sản nghiệp lên.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp hài lòng vì khi tâm tư con gái đi lệch đường, biết sai liền chọn một con đường tốt nhất, giảm thiệt hại đến mức tối thiểu. Sau đó còn dốc hết sức che chở cho thủ hạ, xem ra sẽ có nhiều kẻ trung thành

hơn. Hơn nữa, sai lầm của Trịnh Diễm ở đây chỉ là chỗ không hiểu rõ quy củ, chẳng phải vì lòng dạ không tốt. Thông minh, giàu tình cảm, chẳng qua thiếu một chút thường thức, rất tốt.

Hai vợ chồng còn phải dọn dẹp cực diện rỗi rắm Trịnh Diễm lưu lại, dù sao để con gái nhỏ chỉ biết đến chuyện tích trữ tài sản thì cũng không không phải thanh danh hay ho gì cho cam. Đã nói thì không đổi, kết thúc thì kết thúc. Tuyên bố với cả nhà rằng tiền của Trịnh Diễm là của hồi môn sau này của nàng, có thể để nàng tự mình xử lí, nếu có thể sinh sôi, thì cũng là tự tăng lên lượng đồ cưới cho mình, cứ thế mà được thông qua. Về sau, con gái trong nhà cũng có thể theo đó mà làm.

Trịnh Diễm sau họa được phúc, có quyền tự chủ xử lí tài sản của mình, dù đã đánh mất một ngôi nhà, tiền thuê hàng tháng, nhưng nàng vẫn có tiền trong tay, trở về bù lại tổn thất cho các tì nữ. A Khánh rất cảm kích: “Là do nô tì chưa nói rõ với Thất nương, không bị đánh đã là may mắn lắm rồi, nào có mặt mũi mà dám nhận tiền của Thất nương?” A Tiếu cũng liên tiếp nói không cần. Lại nói, không phải tì nào ở chỗ Trịnh Diễm cũng biết nguyên nhân chuyện này, cũng không vui trong lòng, nhưng được Trịnh Diễm bù tiền cho, ít ra không ai có oán niệm, lần sau có làm chuyện gì, cũng sẽ nghiêm túc thi hành.

“Làm gì mà mặt nhăn nhúm lại thế, đừng khóc nữa. Về sau mà ta có làm chuyện gì không ổn, thì các chị chỉ cần nói ra là được.”

Qua chuyện này, Trịnh Diễm cũng thành thật hơn, trong một thời gian ngắn quyết định không nghĩ tới chuyện trí nghiệp gì nữa, cho dù muốn mua nhà, cũng cần có căn thích hợp, không phải ngày nào cũng có người muốn bán nhà làm lộ phí. Nhà trong kinh thành, nếu không phải bị ép quá mức, nào có ai cam lòng bán đi?

Nhiệm vụ hiện tại của nàng là học hành, Trịnh Tĩnh Nghiệp xác định tâm trí con gái chín chắn hơn những đứa trẻ cùng lứa tuổi nhiều, nhưng vẫn cần phải có thường thức, bày mưu đặt kế cho Cố Ích Thuần và Đỗ thị, dạy

dỗ kiến thức thông thường cho nàng! Có năng lực mà không hiểu chuyện, thì chính là đại họa! Chỉ đối xử nàng như với chị gái mình là chưa đủ, phải để nàng hiểu và hưởng dụng sự đai ngộ đó thế nào mới được!

Trịnh Diễm tự giác biết rằng mình đã sai lầm, càng dốc lòng học tập, dạy gì học gì, trước tiên cứ bắt đầu từ những quy định cơ bản nhất trong cuộc sống, rất tự giác, khiến các thầy đều rất vui mừng.

Trịnh Tĩnh Nghiệp thấy con gái ngoan ngoãn, cũng yên lòng, dặn dò: “Tháng này trừ khi đến chỗ Cố bá phụ thì đừng đi đâu, gần đây có rất nhiều người vào kinh ứng thí, không nên bị đụng phải.”

“Üng thí?”

Trịnh Tĩnh Nghiệp sợ con gái không hiểu chuyện lại làm ra chuyện gì, giải thích: “Đã đầu xuân, cũng hết tết, thời tiết đang âm áp, vừa vặn tuyển chọn nhân viên. Các phủ thiếu người hoặc để trống, thì cho gọi những người có tài năng và học vấn đến ứng thí, thi làm quan.”

“A?” Nếu có kì thi làm qua như thế, tại sao từ trước đến giờ không hề nghe nói qua? Hơn nữa, chức quan của Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng không phải nhờ thi cử mà đạt được, “Có thể thi cử để ra làm quan ạ? Không phải cần qua tiến cử sao?”

Trịnh Tĩnh Nghiệp cười lạnh một tiếng, cuộc thi tuyển công chức này là do ông đề ra, khi trước ông vì chuyện tiến cử mà không thể không xin vào làm học trò Quý Phòn, tuy rằng học rất nhiều thứ, nhưng rất không vừa lòng với hình thức đi cửa sau này. Ông cho rằng chỉ cần có khả năng, sao lại phải cần tiến cử mới có thể ra làm quan?

Từ khi chỉ chọn thuộc hạ có năng lực cho mình, ông đã nghĩ ra một kiểu tuyển gọi rất kì lạ, dán yết bảng: Ông đây thiếu người, có khả năng thì xác xác tới thi.

Chế độ bấy giờ, ngoại trừ những chức quan quan trọng, thì những thứ khác đều do tự chiêu mộ. Ví dụ như phủ Tể tướng, Tể tướng được do

Hoàng đế bỏ nhiệm, còn chức quan như Công tào, Chủ bộ, là những chức vụ có phẩm cấp chính thức của quốc gia, nhưng đều do Tể tướng tự mình chọn ra, sau đó trình lên cho Hoàng đế: *Thần đã nhìn trúng ai, ai đó, muốn để hắn tới chỗ mình.*

Bình thường Hoàng đế đều phê chuẩn cả. Có điều bình thường muôn tiền cử như thế, đều phải được người danh vọng đề cử, sau đó tùy thuộc vào tâm ý chủ quan, thường do các thế gia khống chế.

Trịnh Tĩnh Nghiệp xuất thân hàn vi, phá vỡ cái truyền thống này. Không thể không nói, phương pháp này vô cùng có hiệu quả, bởi vì nổi danh không chắc có thể làm được việc, như Lý Tuấn chẳng hạn. Nhưng xuất thân không tốt, chịu khó làm việc nhất định không ít, lại có cả lòng cầu tiến.

OMG! Trịnh Diễm lại bị cha mình đánh bại lần nữa.

23. TIẾNG LÒNG CỦA TRỊNH TUỐNG

[Nguyên]

BỎ ĐỀCH NGU!

Tù nhở, Trịnh Tĩnh Nghiệp đã khiến người khác ngạc nhiên đến rót tròng.

Trịnh Diễm rất ngạc nhiên với tư tưởng đặc biệt này của ông, đối với người xuyên không mà nói, chuyện dùng thi cử chọn quan lại để đánh vào sự độc quyền của thế gia trong chính trị là bình thường. Nhưng đối với người trưởng thành trong thời đại tôn trọng, sùng bái, thậm chí là hận không thể trở thành chó săn mòn hạ của thế gia mà nói, có thể có lối suy nghĩ cởi mở khoáng đạt nhường này, chỉ dùng hai chữ *thiên tài* để hình dung.

Trịnh Tĩnh Nghiệp nhìn tròng mắt con gái muôn lọt ra ngoài thì rất lo lắng, sợ nàng sẽ làm chuyện gì trái quy luật tự nhiên, của xã hội, con nít bây giờ nguy hiểm quá. Rất nghiêm túc giải thích với con gái tại sao ông dùng thi cử để tuyển chọn, khác với việc tiến cử ra làm quan thông thường thế nào.

“Đều là phong chức làm quan, có người đề cử, nhưng cũng phải kiểm tra học vấn của người đó, có điều muốn được đề cử phải qua quen biết, còn thi cử thì không cần mà thôi. Nhân phẩm con người thì đúng là không thể hiểu thấu, nhưng học vấn phải có...”

Sau khi nghe Trịnh Tĩnh Nghiệp giải thích, cuối cùng Trịnh Diễm cũng hiểu rõ, cuộc thi này không phải do nhà nước tổ chức, chỉ là hành động cá nhân của cha nàng mà thôi. Có điều bởi vì cấp bậc hành chính của cha nàng, về cơ bản thì tương đương với quản lý viện Quốc vụ, cho nên tầm ảnh hưởng của chuyện này cũng lớn hơn.

Những cuộc thi như vậy không phải năm nào cũng mở, cũng chẳng có tàn suất nhất định nào, chỉ khi phủ Tể tướng thiếu nhân viên thì mới bắt đầu tổ chức thi. Những người tham gia thi, mùa xuân hằng năm nhập kinh, phải chứng minh thân phận, có văn kiện bảo đảm của quan phủ địa phương, chứng minh mình chưa từng có tiền án. Sau đó thi, không giới hạn số người đăng ký, lượng tuyển nhận thì hữu hạn.

Bởi vì vị trí của phủ Tể tướng, những nhân sĩ tham gia thi, khiến số người trong và vùng lân cận kinh thành tăng khá nhiều.

Đích thân Trịnh Tĩnh Nghiệp đưa ra đề thi, chủ yếu là kiểm tra khả năng thật sự, vừa lòng thì tuyển ra, báo cáo với Hoàng thượng, rồi đưa qua Lại bộ lập hồ sơ. Ban đầu làm quan nhỏ, có khả năng thì ông sẽ đề bạt. Nếu mà thấy người đó có khả năng công tác, hợp với ý ông thì sẽ lên chức rất nhanh, mỗi khi Tướng phủ chọn người, lúc nào cũng có rất nhiều sĩ tử hàn môn đánh nhau võ đầu muối chen chân vào.

Không vì gì khác, bởi nhẽ, nếu như muốn đi lên từ cơ bản, trừ khi bạn là con cái thế gia, học trò của danh sư, nếu không thì như Viên Mạn Đạo có nhân phẩm tốt đến nỗi tất cả mọi người đều biết tiếng, bằng không sẽ không có nhiều cơ hội được làm quan – dù nhà có tiền cũng không!

Khi ấy lưu hành chế độ tiến cử, mỗi địa phương đều có một số người có khả năng đánh giá người khác. Ai có tài hoa, người có phẩm chất, kẻ xấu... đều do bọn họ định đoạt, không cần phải nói, những người này có quan hệ không bình thường với thế gia. Kẻ (xuất thân) tầm thường không được lọt vào mắt bọn họ. Mà những người này con mắt cũng lèch lạc lắm cơ, nếu là danh môn vọng tộc, sẽ coi trọng cái đã. Nếu như không phải, dù có tiền, đọc nhiều sách thì cũng chỉ là thằng nhà quê, bị người ta coi thường.

Cố Ích Thuần không gia nhập cái tập đoàn này, nhưng nhờ ánh mắt chính xác nên cũng rất được người đời sùng bái, chẳng qua ông rất ít khi mở miệng.

Hoàng đế thích việc quản lý gián tiếp nhân sự dưới quyền, cho nên ngoài để Trịnh Tĩnh Nghiệp kiêm chức Lại bộ thượng thư, để ông hạ lệnh, hằng năm các quận đều cấp cho Hoàng đế hai nhân tài, tên gọi chính xác là ‘Công sĩ’. Nếu trình độ của các Công sĩ này không qua cửa, thì kiểm tra cuối năm của các Quận thủ sẽ không đạt yêu cầu.

Thấy mắt con gái nhìn chằm chằm về trước, Trịnh Tĩnh Nghiệp lo lắng hỏi: “Con muốn nói gì cứ nói với cha, cái gì không rõ thì hỏi, đây chính là lúc để con học hỏi mọi thứ, nếu không hỏi, cha làm sao giảng cho con, thế thì sao con hiểu chuyện được?”

Trịnh Diễm do dự nửa ngày, mới hỏi cha mình: “Như thế tính ra, đều là những người có khả năng phải không cha?”

Trịnh Tĩnh Nghiệp gật đầu như lẽ dĩ nhiên: “Chứ chẳng lẽ lại cho vời một đám ăn không ngồi rồi?”

“Lần trước cha nói, trong triều hận nhất những kẻ chiếm chức vị mà không làm việc, thế sao không mời kẻ tài hoặc phải qua thi cử mới được nhận chức quan?” Vì sao không mở rộng? Về sau thiên hạ nhờ vào khoa cử mà tiến thân đều nhớ kĩ một phần công lao của Trịnh Tĩnh Nghiệp, nếu có công trạng này, thì cái tiếng *gian thần* có thể rửa trôi phân nửa.

Trịnh Tĩnh Nghiệp đỡ trán, quả nhiên, phô cập kiến thức cho con bé này là chính xác! Bằng không chẳng biết nàng sẽ gây ra tai họa thế nào! May quá, trước đây Trịnh Diễm cũng chưa gặp rắc rối gì. Suy nghĩ của Trịnh Diễm về mục đích là đúng, dùng cách này là tốt nhất, người giỏi lên, kẻ tầm thường đi xuống, đừng *cmn* ý vào tổ tiên cao quý mà cảm thấy mình tài trí hơn người.

Nhưng, chuyện chính trị không thể dùng lối tư duy đơn giản như vậy được, bằng không chính là *ích nước lợi nhà, thiệt thân hại mình*. Ví dụ như Ngụy Tĩnh Uyên, tất cả những cải cách của ông ta, Trịnh Tĩnh Nghiệp đều xem đấy chính là lợi quốc, lợi dân, nhưng kết quả thì sao? Thân bại danh liệt!

Thi cử rất tốt, Trịnh Tĩnh Nghiệp biết, có thể nói, tướng phủ của ông là cơ cấu có hiệu quả nhất thiên hạ. Nhưng, một Thùa tướng như ông có thể đưa ra đề nghị cải cách như thế được hay sao? Không hề! Mua ơn cho cả thiên hạ này cũng chính là kết oán gây thù với thế gia, có thể dẫn đến cái chết.

Chuyện này phải để Hoàng đế tự mình ‘nghĩ’ đến, Trịnh Tĩnh Nghiệp không thể đề xuất, tất cả mọi người có quan hệ với ông cũng không thể nói ra. Bằng không chẳng khác nào thông báo với mọi người: *Anh thấy các chủ giữ chức quan mà không vừa mắt, anh tự mình xử lý, mấy chú biến hết đi!* Tương đương như muốn nói với hơn phân nửa các quan đại thần rằng: *Con cái nhà các ông sau này không phải cứ đủ tuổi là được làm quan, phải qua sát hạch.*

Trịnh Tĩnh Nghiệp chưa từng giác ngộ rằng phải xả thân vì lý tưởng, ông nỗ lực vì nguyện ước ban đầu, chẳng vì nước vì dân, mà để người nhà có thể ăn no mặc ấm, không phải chịu khốn đốn. Nếu thiên hạ là của Hoàng đế, thế thì chuyện này giao cho Hoàng đế là được rồi. Đối với Hoàng đế, Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng chẳng có cảm kích gì, chủ yếu là vì kết cục thảm thương của Ngụy Tĩnh Uyên. Họ Ngụy kia vì Hoàng thượng mà đắc tội với bao nhiêu người, cuối cùng, Hoàng đế lại đẩy ông ra để lũ thế gia trút giận, ngay cả con gái của ông cũng không bảo vệ an toàn.

Mà không vui nhất là, Hoàng đế đưa ông làm Tể tướng, vì nhìn trúng năng lực của ông, cũng vì muốn ông tiếp tục làm theo công việc dang dở của Ngụy Tĩnh Uyên. Trịnh Tĩnh Nghiệp có điên mới đồng ý! Nếu không phải Quý Phòn vào kinh, nếu không bị Thái tử để ý tới, thì bây giờ ông cũng không có ý bàn bạc giải quyết vấn đề *thùa kế tước vị* kia đâu.

Muốn làm minh quân thiên cổ, tiếng thơm muôn đời, để cõi nghiệp cho con cháu kế thừa mà đem ta ra để chịu trận, hóa đơn để ta trả? Nằm mơ! Dù đó là ý nghĩ đại nghịch bất đạo, nhưng chính là lời thật trong lòng Trịnh tướng.

Ông đây không phải đồ ngốc như Ngụy Tĩnh Uyên kia!

“Sau này vào cung, đừng nói về chính sự!” Trịnh Tĩnh Nghiệp chưa bao giờ dùng giọng điệu nghiêm khắc như thế để nhắc nhở con gái.

Trịnh Diễm nào dám không nghe theo? Thiếu chút nữa là hại cả nhà!

Từ lúc sống ở nhà cho đến khi cải cách triều chính, Trịnh Diễm nhớ tới hai bài học kia, trở nên thành thật triệt để. Chăm chú nghiêm túc học tập nghiên cứu văn hóa tri thức, thành thành thật thật tiếp thu sự giáo dục cải tạo của bản địa. Trịnh Tĩnh Nghiệp lớn tiếng như vậy, Trịnh Diễm càng đặc biệt chú ý những tri thức mà trước đây nàng xem nhẹ hơn rất nhiều.

Cuộc thi kiểm tra nhân viên vào Quốc vụ viện Trịnh Tĩnh Nghiệp chủ trì đã có kết quả, ông chọn người không tồi rồi dâng biểu cho Hoàng đế, phân thành các chức khác nhau, sau đó cũng nhận vài thư tiến cử, trong đó có cháu của Lý Tuấn, Lý Trạm Chi vào tướng phủ – người đê cử, Cố Ích Thuần.

Theo ý định ban đầu của Cố Ích Thuần, vì muốn bù đắp lại hình tượng của Trịnh Tĩnh Nghiệp, đồng thời thái độ làm người của Lý Trạm Chi cũng tương đối thành thật. Nhờ vào đường dây nội bộ trong thế gia, Cố Ích Thuần biết được Lý Trạm Chi cũng là người không thích Lý Tuấn. Lúc đê cử, Cố Ích Thuần cũng nhắc nhở Trịnh Tĩnh Nghiệp: “Dù sao hắn ta cũng là người của Lý gia, khi đê dùng người, cũng cần phải có chừng mực.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp nghe xong những lời cuối cùng kia, cười đến mặt mày nhăn nhúm: “Còn phải nói sao?” Lại hỏi Cố Ích Thuần, “Thất lang (chỉ Cố Nại) năm nay mười lăm, mùa xuân là lúc các phủ cần người, có cần đệ viết một bức tiến cử không?” Với bối cảnh của Cố gia, tin rằng không ai nghĩ Cố Nại là người của ông mà phòng bị.

Cố Ích Thuần cũng không khách sáo: “Đê muốn tiến cử nó đi đâu?”

Ông hỏi điểm mấu chốt, mỗi người đều có điểm đặc biệt của riêng mình, không phải phù hợp với tất cả mọi cương vị, nếu đặt đúng thì có thể

tỏa hào quang, nếu vị trí ấy là sai lầm, hậu quả thế nào, không thể tưởng tượng nổi. Trịnh Tĩnh Nghiệp cúi đầu suy nghĩ một lát, đáp: “Vệ vương quý phủ thì thế nào?” Vệ vương là anh em với Hoàng thượng, có vẻ là một người khá an toàn.

Cố Ích Thuần gật đầu: “Cũng tốt.”

Mẹ đẻ của Cố Nại là vợ chính thức của cha cậu, cũng là con gái thế gia, nói cách khác, nhà ngoại Cố Nại cũng là thế gia. Dưới mặt mũi của hai nhà thế gia, Vệ vương không thể không nhận. Hơn nữa, Vệ vương cũng đang muôn mưu cầu một chức Quận trưởng ở ngoài cho đứa con trai thứ xuất thứ năm của mình, đúng vào lúc Trịnh Tĩnh Nghiệp yêu cầu.

Đầu năm là lúc các ngành bổ sung người mới, Cố Nại cũng tốt, Lý Trạm Chi cũng vậy, đều nhận thông báo tuyển dụng ra lãnh chức quan. Cũng chẳng cao, mới vào quan thì cứ bắt đầu ở vị trí bát phẩm đi lên, đó coi như cũng là nhòe vào xuất thân rồi đấy.

Những chuyện trên, Trịnh Diễm đều không biết. Nàng chỉ biết, mình sắp phải đau đầu nữa rồi.

Sinh nhật của Trịnh Tĩnh Nghiệp là vào ngày mười bốn tháng ba, khéo sao sinh nhật của Cố Ích Thuần cũng vào ngày này, thế là phải chuẩn bị hai phần quà ngay lập tức, khiến Trịnh Diễm khá tất bật. Không thể lại tặng bình phong, đôi vớ hay gì được, phải có tấm lòng mới được? Làm bát mì trường thọ? Chiêu này cũ quá rồi! Hơn nữa, nhiều anh chị như vậy, người ta cũng không phải bất hiếu, nghi là phải cạnh tranh, mà chỉ nhiêu đó thì không đủ.

Nghĩ ngợi một lát, cuối cùng quyết định đổi nam trang, mang theo bốn tì nữ, ra ngoài thăm dò, sau đó xin phép Đỗ thị một chút, chiều hôm đó không học lớp quản lý gia đình, dạo chợ đông mua đồ vây. Đỗ thị thoảng giật mình: “Con ra ngoài làm gì?”

Vẻ mặt Trịnh Diễm như bị tát hai cái, xem ra những ghi chép không hay của nàng đã khiến người khác hộc máu rồi đây, ngoan ngoãn giải thích:

“Sinh nhật của cha và thầy sắp tới rồi, con không tìm được quà mừng. Đồ của con đều được cha mẹ cho, có lấy cũng không tính là tâm ý của con, đi tìm một thứ gì đó có sao đâu ạ.”

Lúc này Đỗ thị mới nói: “Đi đường cẩn thận,” lại dặn A Thôi, “Chăm sóc Thất nương, không được cách nửa bước!”

Trịnh Diễm cúi đầu ân hận, xem ra muôn để cha mẹ quên chuyện hoang đường nàng làm, cần phải có thời gian và sự chứng minh.

Cưỡi ngựa đến chợ đông, không đi nhanh, cũng không phi ngựa, Đỗ thị cho hai tên gia đình đi theo dắt ngựa của Trịnh Diễm ‘đi’ qua. Đến trước cổng chợ, Trịnh Diễm xuống ngựa, một tên gia đình đem ngựa cột chặt ở cọc giữ, đứng đó canh chừng, một người khác đi theo Trịnh Diễm vào chợ.

Trong chợ đông có rất nhiều món đặc biệt, có đắt có rẻ, trên đường đi Trịnh Diễm lắc đầu liên tục, còn ít hơn cả đồ trong nhà. Chắc là phải dựa vào chữ ‘mới mẻ’ mà so sánh bản lĩnh cao thấp rồi, nghĩ vậy, ngẩng đầu tiến vào một cửa tiệm bán văn phòng phẩm. Trịnh Tĩnh Nghiệp và Cố Ích Thuần đều là chuyên gia thư pháp, rất coi trọng những món đồ này. Trong đó Trịnh Tĩnh Nghiệp còn bình thường, riêng Cố Ích Thuần chỉ dùng đồ tốt không thôi. Tìm, mang tặng hai bộ bút và nghiên mực hiếm có được chuyên gia chế tác, có vẻ phù hợp với thân phận hai người.

Chịu ảnh hưởng của Cố Ích Thuần, Trịnh Diễm cũng chọn một bộ bút lông. Chủ tiệm đưa mắt, cười bước tới: “Tiểu nương tử muôn xem cái gì?”

Trịnh Diễm quét mắt về số bút lông, chủ tiệm nói: “Tiểu nương tử đúng là có mắt nhìn, đây là bút Mang Sơn.”

“Giả.” Bậc thầy làm bút Cao Tố, bắt đầu ở Mang Sơn, bút ông chế ra được người đời gọi là bút Mang Sơn, Cố Ích Thuần chỉ dùng bút Cao Tố làm, mỗi lần chuẩn bị hơn mười mươi hộp, Trịnh Diễm theo người thầy này học thư pháp, cũng đổi dùng sang loại bút này. Cây bút do lão họ Cao này làm, dùng những kĩ thuật không giống với bình thường, ngửi có mùi không

giống, trên cán bút cũng không khắc hai chữ Mang Sơn, thì chỉ có thể là giả.

Chủ tiệm không vui, tranh cãi: “Tiểu nương tử, lão mở tiệm này hai mươi năm nay, không bán hàng giả.”

“Lão Ngô, lão đừng cứng đầu nữa, lừa cả một cô bé thế kia.” Giọng nam trầm vang lên từ một nơi sâu trong cửa hàng, một nam tử thân hình cao lớn thong thả chậm rãi bước tới bên cạnh lão chủ tiệm.

Trịnh Diễm nhớ lại, bộ dạng lúc đó của nàng nhất định trông rất ngu ngốc, ngược đầu, miệng há khẽ, mắt tròn tròn. Người trước mắt này đúng là đẹp trai nhất trong tất cả những *đại soái ca**!

**đại soái ca, cơ bản mình thấy từ đẹp trai không đủ để biểu hộ hết ý nghĩa như từ soái ca, nhưng lại không biết dùng từ gì thay thế; tạm thời dùng vậy*

Đại soái ca cúi người xuống, cười đến điên đảo chúng sinh: “Tiểu nương tử đúng là tinh mắt, món này đích thực không phải do Cao Tô chế tạo, nhưng đúng là được đồ đệ của ông ta làm ra, thầy trò đều ở Mang Sơn, nói nó là bút Mang Sơn, không tính là gạt người.”

Lão chủ tiệm cũng không phải là người hòa ái dễ gần, đen mặt đầy người đang phóng điện xung quanh ra ngoài: “Đi đi, lang quân rảnh rồi thì cũng chớ nên đi loanh quanh, phu nhân trách xuống, thứ cho lão nô không đảm đương nổi đâu.”

So với lão chủ quán gương mặt hằn nếp nhăn, *đại soái ca* này càng tỏ vẻ thân thiết với Trịnh Diễm hơn: “Cha đang muốn dạy dỗ ta, nhưng sao ông ấy có thể tưởng tượng ta ở trong này chứ, để ta trốn ở đây một lát, khi mẹ về rồi ta sẽ đi. Lão Ngô, lão đại nhân đại lượng, trông ta lớn lên từ bé, không thể thấy chết không cứu!”

Các quan ngại buôn bán, nhưng sẽ để cho người làm, môn khách đứng ra thay mặt, nhìn cặp này, rõ là đối thoại của một thiếu gia đang trốn chối

lông gà của cha và một lão bộc tận tâm.

Trịnh Diễm nuốt nước miếng, điều chỉnh vẻ mặt, sau đó liếc mắt. Dù gì cũng không có món nào đáng giá, cứ qua cửa hàng kế tiếp xem sao, dù sao nàng cũng không hi vọng quá nhiều vào khu chợ này. Không ngờ *đại soái ca* nhìn qua đây, còn nói: “Nhìn muội trông xinh thế, đừng ra vẻ bĩu môi nhăn mặt như vậy chứ, thế thì không đáng yêu nữa đâu, tiếc lắm.”

“...” Tiếp tục liếc mắt khinh thường.

Chủ tiệm đi tới kéo tiêu chủ nhân nhà lão: “Tiểu nương tử đừng nóng giận, Đại lang là người nói mà không nghĩ thế thôi. Đại lang đừng gây chuyện nữa, lần trước đánh người còn chưa bị giáo huấn một trận sao?”

Hai mắt *đại soái ca* nhìn trời: “Sợ thì ta không phải là Viên Thủ Thành rồi.”

Thì ra đây cửa tiệm do kẻ thù của nhà nàng mở ra! Nàng nhớ rõ cái tên này, bởi vì chính anh ta mà *đại ca* đã bị đánh.

Trịnh Diễm chạy trối chết, cuối cùng vẫn đi tìm một số hương liệu, định làm túi hương cho đủ số, trong lòng thật muốn khóc, đi thăm người thân thì gặp kẻ thù, dạo phố thì lại vào ngay cửa tiệm kẻ thù mở. Cuộc đời này thật khó sống!

Trịnh Tĩnh Nghiệp và Đỗ thị đúng là cặp vợ chồng không có lương tâm, nhanh chóng biết con gái khi đi dạo phố có cuộc gặp gỡ bất ngờ, cả hai cười nghiêng ngả. Trịnh Tĩnh Nghiệp còn nói: “A Diễm cũng đừng giận, cậu ta ngả ngón vậy, nhưng mắt nhìn còn tốt lắm. Vừa rồi có nói con lớn lên xinh đẹp, nhất định sẽ rất đẹp.”

Trịnh Diễm: “...”

Sinh nhật Trịnh Tĩnh Nghiệp, Hoàng đế cũng ban thưởng chút quà, lại còn rất long trọng. Có Hoàng thượng mở màn, những người khác dù có vui hay không, cũng phải tặng gì đó để bày tỏ, hôm đó Trịnh gia vô cùng náo nhiệt, ngay cả Đông cung cũng phái người tới.

Năm người con trai của Trịnh gia đi ra trước đón khách, Trịnh Diễm và Đỗ thị thì chiêu đãi nhóm nữ quyền. Trịnh Diễm có nhìn thấy Khương thị, nhưng sắc mặt của bà không được tốt lắm, nghĩ có một người con trai như Vu Minh Lãng, làm mẹ ít nhiều cũng có chút không hài lòng. Trịnh Diễm ra vẻ không biết, một tiếng mơ, hai tiếng mơ đi theo nói chuyện với Khương thị.

Vì sinh nhật của Trịnh Tĩnh Nghiệp, nên nhóm nữ quyền không đông lắm, đều là có quan hệ khá thân mật, hoặc trong nhà muôn giao hảo với Trịnh gia, bầu không khí rất vui vẻ. Trịnh Du xuất giá cũng đến, con trai chưa đầy một tuổi, không đưa theo.

Trịnh Diễm nhìn chị đến tám vòng kĩ càng, sau đó nghiêm túc nói: “Ty, mập lên rồi.” Mọi người xung quanh đều cười.

Khóe miệng Trịnh Du khẽ giật, cố nhịn kích động mà không hạ thủ: “Muội nhớ kĩ đấy.”

Trịnh gia hòa thuận vui vẻ, trong khi Cố trạch bên phủ Tuyên Đức thì lại hơi bực mình. Cố Tuyên, Lang Trung lệnh của Tề vương gia là cháu họ của Cố Ích Thuần, vội vàng đến mừng thọ chú ruột, thêm cả Cố Nại cũng là người thân trong nhà, mở tiệc. So với Trịnh gia đèn hoa rực rỡ, khí thế hào hùng, thọ yến ở Cố trạch khiêm tốn, lịch sự tao nhã hơn nhiều.

Đồ dùng danh trú (*xuất xứ, làm ra từ những nơi nổi danh*), món ăn đẹp mắt, thực đơn cũng được truyền xuống từ tổ tiên, trải qua bao thời gian thử nghiệm. Không có tạp kĩ, nhưng có thi ca, hát xướng nhảy múa, phong cách cổ điển. Dù Cố Ích Thuần không thân cận với gia tộc mình lắm, nhưng trong lòng cũng ấm áp.

Quá ba tuần rượu, ăn hơn năm vị, những lời chúc tụng cũng nói hết, mọi người lần lượt cáo từ. Hình như Cố Tuyên có lời chưa nói hết, cố ý nán lại. Cố Ích Thuần khẽ nhíu mi, nói với Cố Nại vẫn đang còn ở đây: “Ngày mai cháu phải đến vương phủ báo danh, vừa rồi có uống rượu, đi nghỉ trước đi.”

Cố Nại nhìn Cố Tuyên, cúi đầu dạ thura, nhẹ nhàng rời đi.

Cố Ích Thuần đi trước, Cố Tuyên theo sau, đi thẳng đến thư phòng. Cố Tuyên lòng vòng khách sáo đôi câu, Cố Ích Thuần không khách khí ngồi trên sập nói thẳng: “Có chuyện gì nói thẳng ra đi.”

Cố Tuyên ngắn ra, lập tức thích ứng với giọng điệu của ‘*danh sĩ say rượu*’: “Có chuyện này, không biết ý thúc phụ thế nào?”

“Nói ra xem.” Cầm lấy li trà nóng từ tiểu đồng, hít một hơi thật sâu, ngửi thấy mùi thơm thoang thoảng.

Mãi đến khi trà nguội, Cố Ích Thuần cũng không hè uống một ngụm, trong đầu vẫn còn văng vẳng lời của Cố Tuyên: “Tề Vương điện hạ có một con trai, Vương phi còn yêu con hơn cả mạng, muốn sớm tìm một mối nhân duyên mỹ mãn, nhưng nhìn những thực nữ giai nhân khác đều không được vừa ý. Tề vương điện hạ nhớ Tự vương (*y nói người con trai này sẽ kế thừa vương vị từ cha*) và ái nữ Trịnh tướng cùng tuổi, không biết có thể kết giao hai họ chăng?”

24. MẶT HỒ DẬY SÓNG

[Nguyễn]

CỐ ÍCH THUẦN THỞ DÀI BẢO: "GIÓ NỐI RỒI."

Cố Ích Thuần có lòng muốn cắn chết Tề vương! Ông đã *nhàn vân dã hạc* (*tự do, không trói buộc*), nhưng tốt xấu gì cũng từ thế gia mà ra, trải

qua một số chuyện, dù gì cũng là một người đẹp lão có văn hóa, không nhìn ra tâm tư của Tề vương mới là lạ!

Ông biết tình hình hiện tại của Trịnh Tĩnh Nghiệp, vô tình đắc tội với Đông cung. Muốn sửa sai làm thân với Thái tử còn không kịp, *mụ nội nó*, còn định nhảy ra nhập bọn chung với Tề vương? Địa vị Thái tử Đông cung đã mười tám năm, con lớn cũng mười hai tuổi, vợ xuất thân từ danh môn Trần thị, mười năm trước đã chính thức bắt đầu tham dự chính sự, tưởng dẽ đối phó à?

Mẹ của Thái tử không phải Hoàng hậu, cũng không phải người được sủng ái nhất hậu cung, cũng chẳng chen được lên cung phi, thậm chí Thái tử cũng không có nhà ngoại thế lực để dựa vào. Dưới tình huống như vậy, chỉ nhờ vào cái danh con trai trưởng mà lên làm Thái tử năm mười hai tuổi, Thái tử này đơn giản vậy sao?

Còn nữa – “Vì sao ngươi lại nói với ta? Vì sao? Tại sao lại không đến trước cửa tướng phủ, mà nói với ta, hả?” Cố Ích Thuần hỏi liền ba câu, khiến Cố Tuyên choáng váng. *Vì sao muốn cầu hôn lại không trực tiếp nói với cha ruột của con bé? Xem ta là hạng người nào?*

Cố Tuyên gượng cười trả lời: “Không phải cháu đang tới hỏi ý kiến người sao? Thúc phụ xem thử có thể đi hay không?”

Ánh mắt Cố Ích Thuần lạnh lẽo, khiến Cố Tuyên cũng phải rùng mình. Nhìn Cố Tuyên cúi đầu, Cố Ích Thuần hừ một tiếng.

“Là chủ ý của Tề vương hay do ngươi xúi giục hả?”

Cố Tuyên nuốt nước miếng: “Mọi người đều cho rằng...”

“Rút cuộc là ai?”

Cố Tuyên ngoan ngoãn trả lời: “Tề vương.” Thật ra y là một quân sư quật mo, đưa đề nghị muốn duy trì quan hệ tốt với Trịnh Tĩnh Nghiệp, sau đó thì Tề Vương làm thật.

Mụ nội nó! Cố Ích Thuần ân cần thăm hỏi tiên đế các triều một lượt trong lòng.

“Nghĩ cũng không được nghĩ, có muốn cũng không được nghĩ, có muốn cũng không được nghĩ,” Cố Ích Thuần biến thành cái máy phát thanh, mắng Cố Tuyên một trận xối xả, “Các ngươi nghĩ méo mó cái gì thế hả? Ít nhất cũng hãy kéo ta vào con đường quang minh chính đại! Người đi theo rồi làm cái trò gì thế? Cố gia còn thiếu cái gì? Muốn liều mạng nhỏ chui rúc xung quanh như người sao? Người tuổi con chuột à?”

Ban đầu Cố Tuyên bị mắng đến ngu người, qua vài câu thì cũng thể hiện là người có tố chất trình độ cao. Trở lại như khi mới tới. Hỏi lại Cố Ích Thuần: “Có gì không tốt chăng?”

Nếu y không phải họ Cố, Cố Ích Thuần cũng chẳng muốn để ý tới làm gì! “Các ngươi cho rằng Trịnh Tĩnh Nghiệp ngốc lăm sao?”

Cố Tuyên trả lời: “Trịnh tướng là người thông minh, một người thông minh sẽ rất thức thời,” nếu đã nói ra, y cũng không che dấu lấp liếm nữa: “Đông cung không hài lòng với Trịnh tướng đã lâu, Trịnh tướng đã lâm vào tiến thoái lưỡng nan rồi.” Cố gắng thuyết phục, rồi lại thuyết phục.

Cố gia đều có người ở Đông cung lẫn Tề vương, không chỉ như thế, *gia đại nghiệp đại*, không ít các vương tôn có quan hệ thân thích hoặc gần hoặc xa với gia tộc bọn họ. Đương nhiên, mọi người đều lấy việc duy trì lợi ý của gia tộc làm tiền đề đầu tiên, từ những tính toán nhỏ nhặt nhất. Tình hình ở các gia tộc khác về cơ bản cũng không khác biệt lăm. Nhờ sự che chở của gia tộc, con đường làm quan của Cố Tuyên có vẻ thuận lợi, nhưng muốn lên cao một bước nữa, nhất định phải dựa vào sức của chính mình. Cái gọi là *cầu phú quý trong hiểm nguy*, cũng là thế cả.

Y là bè tôi của Tề Vương, Tề Vương tốt, mà y cũng tốt. Mẹ của Tề Vương là Chiêu nghi, đứng đầu Cửu tần, xuất thân từ thế gia Hàn thị, *Thứ trưởng tử* của Tề Vương là đứa cháu Hoàng thượng yêu thích nhất, cái gì

của Tề Vương cũng tốt hơn Thái tử, nhưng lại nhỏ hơn Thái tử hai tháng. Hận! Từ khi bắt đầu lập Thái tử, hai người không hề hợp nhau.

Chỉ cần người hơi có đầu óc chính trị một chút cũng nhìn ra được, thế lực của Đông cung không ngừng bị suy yếu. Những thuộc hạ cũ của Đông cung cũng lần lượt bị mất chức, từng người, từng người bị hoặc bị điều đi, hoặc không ít cũng nhiều gánh thêm vài tội danh. Mặc kệ Trịnh Tĩnh Nghiệp có cố ý hay không, có phải Hoàng đế đang bày mưu đặt kế hay chăng, một sự thật khách quan chính là: *Thái tử đang suy yếu*.

Nếu không thà dịp này mà để vật nhau một trận, thì sau này sẽ không còn cơ hội nữa. Thái tử đăng cơ, đối với cậu em trai chướng mắt này sắc mặt nhất định không tốt, *dùng dao cùn cắt thịt*, xử lí Tề Vương thành miếng thịt nấu lẩu. Cố Tuyên xuất thân từ thế gia, có lẽ cũng không chịu liên lụy lớn, ít nhất sẽ không bị giết, nhưng, nếu không phản, sẽ chẳng có tiền đồ, Thái tử không giống một người có lòng dạ rộng rãi.

Theo Cố Tuyên, đề nghị này cũng coi như là *hai bên cùng có lợi*, Trịnh gia không có căn cơ, khó có thể bảo toàn sau khi Thái tử thương vị sẽ ra sao. Hợp tác với Tề Vương thì không như vậy, đầu tư vào vị quân chủ tiếp theo, sau hai triều đại, có thể đứng vững, tính thế nào cũng có lời. Không có lí do nào để từ chối cả.

Cố Tuyên cho rằng kế hoạch của Tề Vương có thể thành công, cũng là vì đã căn cứ vào điều này. Bên cạnh đó, quan hệ giữa Trịnh Tĩnh Nghiệp và Cố Ích Thuần không chỉ bình thường, Cố Tuyên lại là cháu trai của Cố Ích Thuần, y hi vọng mình có thể thúc đẩy sự hợp tác này thành công. Không ngờ đã bị Cố Ích Thuần đánh vè.

Cố Ích Thuần quả quyết: “Đừng nhắc lại nữa.”

Cố Tuyên vẫn chưa từ bỏ ý định: “Đó là *Tự vương* đấy.”

“Ù, vẫn còn chưa dốt lăm, biết là đề nghị kết thông gia cho Tự vương cơ đấy,” Cố Ích Thuần giễu cợt, ông ghét nhất là quan hệ thông gia kiểu này, “Thế thì sao nào? Tề vương cảm thấy chỉ cần mình mở lời thì người ta

nhất định sẽ vội vàng đồng ý à? Dựa vào cái gì? Tự vương? Tự vương năm nay bao nhiêu tuổi rồi? Nó còn chưa hiểu chuyện đời, đợi đến khi trưởng thành, không hài lòng với cuộc hôn nhân này thì biết phải làm sao? Người đứng có *không thành thông gia lại ra kẻ thù!* Đến lúc đó Tự vương không bằng lòng thì chẳng lẽ vẫn bắt nó trói lại hả?! Ngu xuẩn!”

Cố Tuyên cũng không phải là kẻ để người khác tùy ý mắng chửi, mắng mấy câu, rồi đồng ý với ta, bị chửi mấy cũng được, còn đây vừa chửi cho một trận, lại cũng chẳng giúp đỡ một tay. Cho dù là chú họ, trong lòng Cố Tuyên cũng ít nhiều cảm thấy khó chịu: “Thúc phụ cảm thấy không thể được sao? Người biết Trịnh tướng sẽ nghĩ gì à? Người...”

Giọng điệu của Cố Ích Thuần chậm lại: “Tề Vương nói gì thì người làm cái đó? Không nghĩ con gái Trịnh gia đã muốn đính thân rồi sao?”

“Chuyện này... chưa từng nghe ai nói cả.”

“Đệ ấy từng nói, thương nhất đứa con gái này, ngày sau muốn để con bé tự chọn chồng cho mình.”

Cố Tuyên: “...” Không hề có quy củ nào trên đời, Trịnh gia đúng là một nhà giàu mới nổi, không hề có quy củ.

“Mọi việc đều phải cân nhắc kỹ rồi mới tiến hành. Ví dụ như người, nhất định là mang ý nghĩ *hắn sẽ thành công*, có từng nghĩ nhỡ đâu không như ý nguyện? Chẳng phải là đã tạo thêm một kẻ thù cho Tề Vương rồi không? May mà người chưa tùy tiện đến cửa nhà người ta, nếu không người nói đi, con gái Trịnh gia vừa ý với Tự vương hay sẽ chướng mắt? Để Trịnh tướng lâm vào thế khó xử, thì người được lợi gì? Tề Vương, ông ta không dám động, còn người thì sao?”

Lời này quả thật đúng là phù hợp với lời khuyên của thân phận bè trên dành cho kẻ dưới, Cố Tuyên cũng cảm thấy bót bức bối, Cố Ích Thuần tiếp: “Khi gặp chuyện, *chớ nghĩ thắng, nghĩ bại trước*, mới có thể đứng ở nơi *bất bại*.”

Cố Tuyên hoàn toàn tin phục, đứng dậy lạy dài (*khom người nghiêm ngắn đúng một góc 90 độ*), cung kính cáo từ.

Nhin bóng lưng của y, Cố Ích Thuần nói: “Xem ra, ta thấy Tề Vương không bằng Thái tử rồi.” Thân người Cố Tuyên thoảng khụng lại, ánh mắt đánh giá con người của Cố Ích Thuần đã được khảo nghiệm qua thời gian.

Trước chịu khổ, sau ngọt bùi, Cố Tuyên vội vàng chạy về báo cáo với Tề Vương.

Ngày hôm sau, Trịnh Tĩnh Nghiệp nhận lời mời tới uống trà, Cố Ích Thuần thở dài nói: “Gió nổi rồi.”

Bão, bắt đầu từ những gọn gió thoảng kia.

“Huynh đã nói vậy với Cố Tuyên thật à?”

“Không thì nói thế nào nữa? Để nó về rồi bảo rằng, Trịnh Tĩnh Nghiệp không muốn làm thân với Tề Vương sao? Trước đắc tội với Thái tử, sau đụng chạm Tề Vương, đệ lo chưa đủ phiền toái à? Từ nay về sao những chuyện thế này sẽ không thiếu, không bằng từ chối tất ngay từ đầu. Dù sao con bé cũng chỉ mới tám tuổi,” Cố Ích Thuần cười rất âm hiểm, “Muốn tự chọn một người chồng cho mình, hùm, ít nhất phải chờ thêm bảy, tám năm.”

Muốn làm thông gia à, các ngươi cứ chờ đến khi thô huyết đi.

Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng cười: “Cách này cũng tốt.”

“Còn về phía Đông cung, rút cuộc là đệ muốn làm gì?”

Trịnh Tĩnh Nghiệp thở dài: “Tâm lòng bẩn tướng luôn hướng về trăng sáng.”

Cố Ích Thuần không để mình bị quay lòng vòng: “Nếu đệ muốn lừa ai, thì chưa từng không thành công.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp cười: “Cũng thế cả thôi.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp tuyệt đối không muốn dỗ dành vị Thái tử này! Có gì hay mà làm! Từ những người anh ta tán thưởng từ trước tới nay, đều là giả vờ tài giỏi, Trịnh Tĩnh Nghiệp ghét nhất là kẻ làm ra vẻ, hơn nữa, Thái tử tán thưởng những người như vậy, theo Trịnh Tĩnh Nghiệp đa phần không hợp nhau. Nhìn những kẻ kia thì biết Thái tử không có tiền đồ gì.

Đúng là Trịnh Tĩnh Nghiệp nghĩ oan cho Thái tử, nhớ lại khi Thái tử được sắc phong chỉ mới mười hai tuổi, toàn bộ người dưới đều được Hoàng đế sắp xếp cho. Hoàng đế thương con, nhưng càng coi trọng đất nước, đưa những kẻ thích hợp làm thành viên nòng cốt nhất cho anh ta. Trong số những người trong cung, làm những chuyện như vậy, thế gia là giỏi nhất.

Ôm trán.

Tướng phủ và Đông cung gây nhau, thật ra kẻ đầu xỏ là Hoàng đế!

Không quan tâm nguyên nhân khiến hai bên không hợp nhau là gì, Trịnh Tĩnh Nghiệp và Tiêu Lệnh Hành muôn giải quyết cũng khá là khó khăn. Hai bên đều có nỗi khổ, Trịnh Tĩnh Nghiệp là đại diện cho chính quyền trung ương, trên thực tế, ông chính là *nhi bá chủ* của đất nước, còn Thái tử chẳng qua chỉ là ‘đứng đầu quân sự bị’ mà thôi, – cũng không thể điều động sử dụng tài nguyên quốc gia. Còn chỗ khổ của Trịnh Tĩnh Nghiệp chính là, tư nguyên trong tay Thái tử không nhiều, nhưng, Trịnh Tĩnh Nghiệp mãi mãi không thể trở thành người đứng đầu, trong khi Thái tử chỉ cần Hoàng đế qua đời là có được đế vị.

Dựa vào một số quy tắc, nhất định Thái tử là kẻ ngu xuẩn nhất trong số các Hoàng tử, không thì nào bị người khác dắt mũi như vậy. Sự thật không phải như thế. Có thể lên làm Thái tử, phải có ưu điểm khác người, nếu

không thì anh ta nào đảm đương nổi cái chức ấy. Tình hình hiện tại của Thái tử, khi các hoàng tử khác đều không phải con của Hoàng hậu, anh ta chiếm được chữ ‘trưởng’ kia, thì rất có tương lai.

Thái tử còn nhờ vào bên vợ, dệt nên một mạng lưới quan hệ. Con trai trưởng của anh ta năm nay cũng đã mười hai, đã có thể kết thân ngay lập tức. Mấy năm gần đây bản thân anh ta nhiều lần bị đả kích, nhưng nhớ cái mác ‘Hoàng đế tương lai’ trên đầu nên luôn thu hút kẻ khác.

Trịnh Tĩnh Nghiệp từ lúc nghèo khó đến mức tưởng chừng phải đi xin cơm, lăn lộn rồi trở thành Tể tướng của một quốc gia, không cần phải nói về năng lực của ông nữa – dù ở nơi nào cũng chưa từng bị giáng chức, những kẻ đối nghịch cùng ông đều chết rất thảm. Thật sự còn linh hơn cả cái miệng quạ đen của Cố Ích Thuần.

Chống là một người như vậy, Thái tử cũng chịu áp lực tâm lý lớn lắm chứ. Một người chịu áp lực tâm lí quá lớn, thì dễ có cùi chỉ thất thố. Nhất là từ khi mười hai tuổi được sắc phong làm Thái tử đến nay, rất ít bị áp lực như vậy, nhất thời khó thích ứng, phải đối phó với *sao Tang mòn* như Trịnh Tĩnh Nghiệp, iên tục bị thất bại, thắng lợi duy nhất chính là khiến Vu Nguyên Tể hồi kinh. (*Sao Tang Môn*: đại khái là sao mang điềm xấu, chiếu mệnh.)

Bây giờ Thái tử cũng sốt ruột muốn xuất chiêu, may mà anh ta đã cưới một Thái tử phi tuyệt vời. Thái tử phi là một phụ nữ thông minh, cô ta từng nói với Thái tử: “Việc gì Điện hạ phải tranh chấp cùng Tể tướng? Tể tướng là Tể tướng của Hoàng thượng, để ngài thấy ngài và Tể tướng không hợp nhau, Thánh nhân sẽ nghĩ thế nào?”

Thái tử tạm thời bình tĩnh hơn: “Theo nàng thì phải làm sao?”

Thái tử phi Trần thị nhẹ giọng đáp: “Không biết Thánh nhân có ý định gì?”

Tiêu Lệnh Hành *chiếu cố* Trịnh Tĩnh Nghiệp, quên mất ý kiến của cha anh ta. Đột nhiên nhớ ra, đã lâu rồi anh ta chưa trò chuyện cùng cha mình.

Anh ta vội vàng cung cống thế lực, vội vàng câu thông cùng thế gia, cố gắng học tập để mang phiếu điểm về vang về cho cha mình. Nhưng hết lần này đến lần khác lại quên mất ông.

Bây giờ có muôn bù dắp cũng không kịp. Mẹ anh ta đã chết, giữa hai cha con đã thiếu mất một kẽm trao đổi. Hoàng thượng sủng ái Miêu Quý phi như vậy, nhưng quan hệ của Đông cung và Miêu phi kém thân, muốn cướp người từ trong tay Miêu phi, độ khó không ở mức thường thôii đâu.

“Từ lâu ta đã không trò chuyện với cha rồi.”

“Bây giờ Điện hạ đi tìm thánh nhân, chẳng lẽ lại có thể hỏi trực tiếp rằng: *cha có gì bất mãn với con? Nếu không có bất mãn, sao lại để Trịnh Tĩnh Nghiệp bắt nạt trên đầu Đông cung như thế?* Chẳng lẽ lại hỏi thế thật sao? Từng cái sắc lệnh đều do chính Thánh nhân hạ xuống đây!”

Tiêu Lệnh Hành suy nghĩ một chút, rồi hỏi: “Nàng nói thử xem?”

“Hai người là cha con, làm con quan tâm đến cha thì còn cần lí do gì sao? Hằng ngày ở chung với nhau, dù sao cha con ruột phải thân cận hơn so với người ngoài chứ,” lại thở dài, “Không được, thiếp phải năng đến điện Chiêu Nhân hơn mới được.”

“Ủy khuất cho nàng rồi.”

Hai vợ chồng đều không muôn gặp Miêu phi, xuất thân của Miêu phi không cao, tính tình cũng chẳng hợp, không nói lời khiêm tốn, lại còn ngồi nhận lẽ của vợ chồng Thái tử, xem cả hai như con. Chẳng may, Hoàng đế vui vẻ khi thấy chuyện này, cho rằng Miêu phi không có tâm cơ, thẳng thắn với Đông cung. Ngược lại, biểu hiện của Đông cung thì tạm được. Thật ra, khi mới vào cung, biểu hiện của Miêu phi cũng khiến người khác phát thẹn, Đông cung coi thường cô ta cũng là bình thường, tuổi chẳng lớn hơn Thái tử mà ra oai gì chứ.

Hai bên nhìn nhau chán ghét.

Trần thị vô cùng khinh ghét Miêu phi, trong hậu cung, chỉ có danh môn khuê tú như Thục phi mới có thể khiến Thái tử phi cam tâm tình nguyện gọi một tiếng ‘Mẫu phi’ mà thôi.

Đã không thích rồi, thì ít gặp nhau một chút.

Bây giờ lại phải bắt đầu quan hệ, cũng không phải chuyện đơn giản. Miêu phi chẳng ngốc, nếu ai muốn thân cận ai muốn bắt hòa với mình mà không nhìn ra, thì sao có thể lẩn lộn ở hậu cung. Cho nên Tiêu Lệnh Hành mới bảo Trần thị phải vất vả rồi.

Tiêu Lệnh Hành cũng muốn tự thân đi liên lạc tình cảm với cha mình.

Hoàng đế rất bất ngờ: “Sao con lại rảnh đến chõ ta thế này?”

Nghe thế tim Tiêu Lệnh Hành hẫng một nhịp, cúi đầu đáp: “Gần đây con cảm thấy không thể luôn tận hiếu, trong lòng thật bất an.”

“Con có lòng là tốt rồi, là Thái tử, hiếu hay không, không cần phải lúc nào cũng thừa phung trãm. Con cứ dụng tâm để ý triều chính, làm một Thái tử thật tốt, đó mới là cái Hiếu lớn nhất.”

Tiêu Lệnh Hành quỳ một chân, đến bên đầu gối của Hoàng thượng: “Không gặp được cha, trong lòng bất an. Không nghe dạy nghiêm, sẽ sinh buông thả.”

Tâm tình Hoàng đế vui hơn, xoa đầu con: “Con của họ Nhữ đã lớn, để họ Thượng thay sao?” (*Câu này mình rất không hiểu, tạm để vậy, có gì sẽ sửa sau.)

Tiêu Lệnh Hành thừa cơ nói ra phiền não của mình, cảm thấy người Đông cung thường xuyên bị lưu động, trình bày: “Sao bọn họ lúc nào cũng gây ra chuyện như vậy? Thật khiến người đau lòng, thất vọng.”

Không ngờ, Hoàng đế lại bảo: “Cái này phải xem lại cách nhìn người của con, không phải thấy ai ra vẻ đạo mạo thì liên tin. Cũng do ta không tốt, chỉ nói danh môn thế gia mà không bảo khác người thường thế nào, không nghĩ,” ánh mắt tràn yêu thương, “lại Ủy khuất con ta.” Người khẽ rung lên, “Nhưng nếu may mà có Trịnh Tĩnh Nghiệp một lòng trung thành vì đất nước, suy nghĩ cho con...”

Theo lời Trịnh Tĩnh Nghiệp, Đông cung là Đông cung của Hoàng thượng, Thái tử cũng là con của ngài, không nên tùy hạ thần vung tay múa chân. Có điều, làm thần tử, ông không thể dễ dàng tha thứ nếu có người gây ảnh hưởng xấu đến Thái tử, nếu Đông cung có vấn đề gì, ông sẽ báo cáo chi tiết cho Hoàng thượng. Hoàng thượng cực kì vui vẻ, cho rằng ông rất trung thành.

Tiêu Lệnh Hành cứng họng.

Cuộc nói chuyện với Hoàng đế không thành công lắm, nhưng Tiêu Lệnh Hành đã có thu hoạch ngoài mong đợi: ý đồ hiện tại của cha mình. Coi như cũng khiến người ta vừa lòng.

Còn tất cả những gì Trần thị gặp ở điện Chiêu Nhân thì vô cùng không vừa ý: cô ta vô cùng bất hạnh khi đến đúng thời khắc đặc biệt, ngự y tuyên bố Miêu phi đã mang thai.

25. LÒNG NGƯỜI ĐỔI THAY

[Nguyên]

DOMINO, ĐÂY QUÂN THỦ HAI THÔI.

Miêu phi mừng muôn khóc, Hoàng thượng cười híp cả mắt.

Trên đầu toàn bộ mọi người trong kinh thành như nghe đánh một tiếng sấm.

Mụ nội nó!

Trong lòng mọi người đều muôn chửi *moe mày!*

Chỉ có Trịnh Tĩnh Nghiệp vừa nghe tin này, lấy tay đỡ trán: “Trời cũng giúp ta.” Đại khái thì trừ Hoàng đế và nhà mẹ Miêu phi thì ông là người duy nhất nghe tin này không nổi giận giật chân.

Nghe cái tin khiến người ta muôn giật chân rầm rầm như vậy, không cần nói người trực tiếp ở hiện trường như Thái tử phi ngạc nhiên thế nào. Cố gắng bình tĩnh mà kéo khóe miệng nở nụ cười: “Thật chúc mừng Quý phi.”

Miêu phi đang lúc vui vẻ, mừng rõ cười toe toét, không để ý đến vẻ mặt cứng ngắc của Thái tử phi. Lúc này, Miêu phi nhìn gì cũng thấy thuận mắt, trời trong cỏ xanh mây trắng, gió ngâm nga bên tai, trong không khí ngập tràn niềm vui. Trong mắt cô, ngay cả Thái tử phi cũng thành người tốt, bình thường không đến, bỗng dung, Miêu phi lại được khám ra đang mang thai. Thái tử phi nhanh chóng đổi thái độ, nhắc nhở Miêu phi phải chú ý rất nhiều thứ, lại bảo Miêu phi phái người báo cho Hoàng đế, xong rồi mới rời khỏi.

Miêu phi không chú ý, nhưng không có nghĩa người khác chẳng để tâm. Cung nữ, hoạn quan trong điện Chiêu Nhân, một thân vinh nhục đều phụ thuộc trên người Miêu phi, chuyện Miêu phi không chú ý thì bọn họ sẽ quan tâm. Nhất là, trong khi Đông cung rất không thích bọn họ. Bình thường không gặp thì không nói, thấy mặt nhau lộ rõ vẻ khinh thường, mà điện Chiêu Nhân lại không dám chọc vào bên Đông cung.

Bây giờ không giống vậy nữa rồi, Miêu phi mang thai, mọi người trong điện Chiêu Nhân sẽ có tương lai cậy vào! Chỉ cần cái thai của Miêu phi được sinh ra, không quan tâm là trai hay gái, với sự sủng ái của Hoàng đế dành cho Miêu phi, điện Chiêu Nhân từ nay về sau không sợ không có tương lai rồi.

Thần sắc Thái tử phi không được tốt lắm à nha! Phải nhắc nhớ Quý phi mới được.

Miêu phi vốn mong muốn có con, nghe thủ lĩnh thái giám Quản Đồng và cung nữ tâm phúc Lương Thu nhẹ nhàng nói lại thế, tinh thần vui vẻ giảm đi tám phần, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch: “Chuyện này thế nào cho phải?” Phụ nữ vừa có con không giống bình thường, cũng hay lo hơn, vấn đề là Miêu phi thật sự không có kinh nghiệm ứng phó với những việc ấy.

Bao nhiêu thông minh cả đời của Miêu phi đều dùng ở chỗ Hoàng đế, ở nhà là một thiếu nữ được chiều chuộng, vào cung có Hoàng thượng cung chiều, uy khuất duy nhất chỉ có bị nhóm cung phi xa lánh, cuối cùng thua ở sự thiên vị của Hoàng đế. Có thể nói, cô và Đông cung không hợp nhau, hoàn toàn do cha cô và Hoàng đế chiều thành quen. Mặt khác, vẫn luôn mâu thuẫn với Thái tử trong tình trạng không thể có con.

Bây giờ cô vội vàng che chở cốt nhục trong bụng, xem Đông cung còn đáng sợ hơn cả hổ báo. Mẹ ơi, từ khi vào cung đã không mặn không nhạt với Thái tử, về sau lại càng là chuyện bên ngoài mà thôi. Ôi, con ta biết phải làm sao?

Nhin Miêu phi mặt mũi tái nhợt khom người, ôm bụng, cả điện Chiêu Nhân sốt ruột đến độ muốn nhảy sông: “Nương nương, nương nương, người sao vậy?”, “Ngự y, ngự y, mau đến xem xem.”, “Thùa Ân, mau đi mời Thánh nhân đến.”

Miêu phi đầy tay Thanh Hạ đang đỡ mình, nhắm mắt lại, chậm rãi vùi vào chiếc chăn thêu.

Domino, đầy quân thứ hai thôi.

Thật oan uổng cho Thái tử phi, chủ ý ban đầu vốn định đến giao hảo, cuối cùng chẳng biết từ lúc nào mà thành ra kết thù. Cô ta không vui, nhưng cũng không đến mức này sát tâm, chẳng qua vì quá kinh ngạc, nên biểu tình cứng nhắc mà thôi.

Miêu phi ý mình là sủng phi, không cần nhìn mặt người khác. Cung nữ, hoạn quan của điện Chiêu Nhân thì không có địa vị như cô, đương nhiên phải lo lắng cho cái mạng của mình, dù chỉ một chút dấu hiệu bất ổn cũng phải xúi giục Miêu phi dập tắt ngay. Đương nhiên, biểu cảm của Thái tử phi lúc đó cũng chẳng vui vẻ gì.

Hậu cung kết thù kết oán với Đông cung, nguyên nhân lại vì đám cung nữ hoạn quan lo lắng cho tương lai của mình, nếu Đông cung biết nội tình, không biết sẽ có biểu tình thế nào.

Sau khi bắt an ban đầu qua đi, dưới sự ảnh hưởng to lớn của bản năng làm mẹ, sẽ mạnh mẽ hơn, khiến điện Chiêu Nhân nghiêm túc như cũ. Vốn Miêu phi không phải kẻ ngốc, lại nhờ thánh ân mà tích uy quyền, thành ra cũng có kỷ luật nghiêm minh. So ra, những kẻ dựa vào Miêu phi còn căng thẳng hơn cả cô. Mẹ của Miêu phi được phép vào cung để chăm sóc con gái, cả khi ngủ, nội thị và cung nữ bên cạnh Miêu phi cũng mở to một mắt. Miêu phi chẳng cần gì mới lạ, mỗi ngày ăn gì, dùng gì đều có mức cố định, chỉ lo có sơ hở ở đâu đó. Đúng là thần hồn nát thần tính, cây cổ hóa bình đao.

Cùng lúc đó, trong ngoài kinh thành đều đặc biệt chú ý đến điện Chiêu Nhân.

Quả thật, đứa bé này không được hoan nghênh, mặc kệ nó là trai hay gái, đều không phải điểm tốt. Miêu phi đã kiêu ngạo lắm, nay có con thì còn thế nào nữa? Kẻ nghĩ vậy không chỉ một, hai người.

Nhưng, mọi người trầm tĩnh đến kì lạ, vẫn ăn, vẫn ngủ, như thể đều đang mơ giấc mộng hoang đường. Chẳng ai là thanh niên nghiêm túc tâm hồn trong sáng hết, nhưng không phải hổn hển chuyện là nhảy dựng lên. Dù muốn nhảy, cũng phải kiểm tra chỗ đặt chân trước.

Đứa bé này sinh ra hay không là một chuyện, trai hay gái lại là chuyện khác, dù là Hoàng tử, có thể lớn lên hay không, hoặc Hoàng đế có thể nhìn đứa bé ấy trưởng thành hay chẳng lại càng không thể biết được, tự mình động thủ, chẳng lẽ người khác không làm? – Gấp gáp, cứ xem xét tình hình rồi tính.

Chỉ mang thai thôi mà, còn chưa sinh ra, tập đoàn thế gia tụ họp đến nhà Nghiệp tướng uống rượu thôi. Nghiệp tướng, Nghiệp Quảng Học, một trong năm tể tướng, mẹ được phong là Triệu Quốc phu nhân, cụ nhà năm nay tám mươi ba tuổi, rất thọ.

Mùng sáu tháng tư, phân nửa quyền quý trong kinh tụ tập đông đủ về Nghiệp phủ, vô cùng náo nhiệt.

Trịnh Diêm cũng vầy xống xinh xắn, búi tóc hắn hoi, ngồi xe theo Đỗ thị đến Nghiệp phủ. Lịch sử Nghiệp gia lâu đời hơn Trịnh gia, nhưng chỉ ở bậc thứ ba trong thế gia, nếu không phải vì bầu không khí kì lạ ở kinh thành, thì thợ yến này chẳng đông người đến vậy.

Đám đàn ông nâng cốc vui vẻ, mời mọc nhau, năm vị tướng tề tụ một chỗ, còn đông đúc hơn cả khi lên triều.

Em gái bên vợ của Tể tướng Tưởng Tiền Hiền, Sở thị, là Thục phi, sinh hạ Hoàng Ngũ tử, Bát tử (chết non), Cửu tử, Hoàng Tứ nữ, Bát nữ, bảo là không có ý đồ gì, đúng là không có khả năng.

Vì tướng, Vi Tri Miễn, con ông ta là Vi Vi Hiền, Trưởng sử của Hoàng Tứ tử Tiêu Lệnh Dự.

Phạm Tướng, Phạm Đại Dư, ông ta thì không có em vợ nào, cũng không đưa con đến một trong các nhà vương phủ. Nhưng Hoàng đế lại gả con gái đến nhà ông, sau khi Phạm thị trở thành Khai quốc huân quý, con của Phạm Đại Dư, Phạm Trường Tiệp được Hoàng đế xách đi làm con rể, cưới công chúa Vinh An, em gái cùng mẹ của Hoàng Lục tử Yến vương, Tiêu Lệnh Nhân.

Ngay cả chủ nhà Nghiệp Quảng Học, con gái của ông ta cũng là Vương phi của Hoàng Ngũ tử Ngụy Vương, Tiêu Lệnh Thành.

Xem ra, nhìn đi nhìn lại, chỉ có Trịnh Tĩnh Nghiệp không liên hệ gì với các hoàng tử, lại còn đối đầu với Đông cung. Nhưng, một khi tin tức Miêu phi có thai truyền ra, tình hình hoàn toàn thay đổi. Kẻ mù cũng biết rằng, con gái của Trịnh Tĩnh Nghiệp là khách quý của điện Chiêu Nhân.

Lão Trịnh, rút cuộc ông đang nghĩ gì vậy?

Trịnh Tĩnh Nghiệp cười ha hả, sao có thể để người khác tùy tiện thăm dò được? Nghe mọi người nói hươu nói vượn, đầu tiên là hâm mộ Kỳ thị trưởng thọ, sau lại cảm thán không biết mình có thể sống tới khi nào: “Như lão già ta đây, mỗi khi đi đâu cũng phải có người đỡ.”

Có người liền nói: “Ông vừa qua năm mươi, sao lại nói là già chứ?”

Một đám lão già thô tục lại bắt đầu nói thầm với nhau: Hoàng đế hơn sáu mươi mà còn sắp được bòng con, thật hâm mộ quá đi mất.

Thấy không, lại nhảy cợc sang chuyện Miêu phi, đúng là lầm đường thật.

Đàn bà tám chuyện với nhau thì không cần giống vậy. Đầu tiên là bái thọ Kỳ thị, sau đó nói chuyện nhà. Mà vì đề tài vừa đúng chuyện phụ nữ mang thai, mọi người cũng trực tiếp vào đề luôn – phụ nữ gặp nhau mà, chỉ có nhiêu chuyện để nói thôi.

Tất cả mọi người đều nói Miêu phi ‘Có phúc’, còn khen Miêu phi xinh đẹp. Nhưng Đỗ thị đối phó với đề tài này thành thục lắm: “Thánh nhân muốn ai có phúc, thì người đó có phúc khí.”

Trịnh Diễm là người nhà Tể tướng, ngồi chung một chỗ với đám con gái nhà huân tước, đều từ bảy tuổi trở lên, chưa đính hôn. Trong đó nổi bật nhất chính là Tưởng Văn Thanh, con nhà Tưởng tướng.

Dung mạo Tưởng Văn Thanh vẫn trong sáng như hoa lê, tao nhã, bình tĩnh tự nhiên, khiến người nhìn vào rất hâm mộ, Trịnh Diễm nghĩ, cái bộ thế này, chắc cả đời này nàng học chẳng xong, cho dù có thể tạm thời giả vờ được thì chẳng chóng cũng chầy sẽ bị lộ tẩy thôi.

Tưởng Văn Thanh đang nói chuyện với con gái của Vệ vương, Huyện chủ Vĩnh An, về cái chiếu ngà: “Ngà voi tuy khó xử lí, nhưng muôn tìm thợ giỏi càng khó hơn, ngà voi là một khối với nhau, trước phải kéo thành sợi, sau từ từ bện lại, không phải thành đệm, mà thành chiếu...” Thứ nữ của Thân vương chỉ có thể phong đến Huyện chủ, đây cũng là quy định của Ngụy Tĩnh Uyên.

Trịnh Diễm ngồi ngay bên cạnh Phó Tông Ngạn, cười hiền: “Năm ngoái chúng ta cũng từng gặp nhau đó, cả năm không gặp rồi ha.”

Phó Tông Ngạn khẽ gật đầu: “Cũng gần một năm rồi.”

Cháu gái của Thực phi, Sở Mẫn Trung, lớn hơn hai tuổi, cũng ngồi bên cạnh, hỏi: “Hai người gặp nhau khi nào?” Kì lạ, hai nhà này rõ ràng đang đối đầu nhau cơ mà.

Phó Tông Ngạn trả lời: “Năm ngoái ta với huynh trưởng đến nhà của Thành Quốc công, gặp A Trịnh đến thăm chị mình.”

Sở Mẫn Trung nhìn hai người một chút, rồi nói: “Đúng là *nhân sinh hà xú bất tương phùng* (chỉ cần có duyên thì thế nào trong đời cũng gặp mặt).”

Trịnh Diễm cảm thấy lời này rất có thiện ý.

Bấy giờ Huyện chủ Vĩnh An lại quay qua: “A Trịnh, cô cũng thường tới cung Đại Chính, A Tưởng lại hay đến cung Đại Trịnh, hai người có thường gặp nhau không?”

Trịnh Diễm sững sốt một chút: “Có.”

“Ta nói cô từng gặp. Thê mà A Tưởng lại bảo chưa gặp bao giờ.”

Tưởng Văn Thanh kín đáo trả lời: “Ta ở trong điện Duyên An, chưa gặp A Trịnh bao giờ, đúng là đáng tiếc.”

“Ta ở trong điện Chiêu Nhân cũng chưa từng gặp A Tưởng!” Trịnh Diễm nghiêng đầu, “Trong cung không được đi dạo lung tung, điện Duyên An không phải nơi ai tùy tiện vào cũng được, không có lời của Thục phi, xông vào là không nên.”

Tưởng Văn Thanh ngừng lại một chút, mỉm cười: “A Trịnh thật đáng yêu, làm người khác gặp là quên đi sự buồn.”

Trịnh Diễm xoa xoa cổ của mình, nụ cười ngây thơ đáng yêu cực kì: “Thật vậy à? Cha ta cũng nói thế (xạo ke, cha cô thấy cô không có thường thức đã sâu gần chết), chắc là thật rồi. Ta đây không khiêm tốn nữa đâu, nghe bảo, khiêm tốn quá mức sẽ bị cho là giả dối.”

“...” Con cái nhà ai mà đáng ghét thế này? Mọi người vốn đã chuẩn bị lời xã giao rồi mà nay phải vội vàng thay đổi câu chuyện: “A Trịnh thật thăng thắn.” Nhưng không ngậm miệng lại được à?

Trịnh Diễm vẫn cười, *thấy ta nhỏ nên tưởng là dễ bắt nạt đúng không?!* Trịnh Diễm rửa thầm trong bụng, *ta nhớ kĩ từng người các ngươi!*

Kể từ khi biết tin Miêu phi có thai, nàng cũng bỗng sung được thêm nhiều thông tin, chuyện cha nàng và Thái tử không hợp nhau cũng chẳng còn là bí mật gì nữa, đại khái cũng chỉ có Hoàng đế mới tin tưởng cha nàng là *Công trung thể quốc*, chẳng qua Thái tử bị đâm cấp dưới như heo kia liên lụy thôi. Dưới tình hình này, nếu thế lực khắp nơi không tranh nhau kiếm lợi thì đúng thật phải xin lỗi cái ghê Hoàng đế đang ngồi.

Chủ yếu là vì, mẹ ruột của Hoàng Thái tử... xuất thân quá thấp, chỉ là cung nữ bình thường mà thôi, sinh được con trai mới miễn cưỡng được lên Tài tử, con thành Thái tử thì được tấn thành một trong Cửu tần, thậm chí cũng chẳng phải Chiêu nghi. Trừ Thái tử, mẹ ruột của một nửa số hoàng tử trong cung đều có gia tộc lâu đời trong lịch sử, rất coi thường anh ta, chướng mắt cực kì. Trong tình huống cùng cha với nhau thì sẽ dựa vào người mẹ. Ai phục chứ? Sao thế gia có thể dễ dàng cho qua? Còn ông ngoại của Hoàng Thái tử thì... với không tới! Phải ngang hàng luận bàn với lão ta, chi bằng mặc *ông đây* mua dây thừng thắt cổ cho rồi.

Trong lúc cha nàng vô tình mở đầu, kích hoạt những kẻ có tư tưởng không an phận – trận tranh chức Thái tử năm đó tranh đền máu chảy đầu roi. Miêu phi mang thai, khiến một số kẻ có lòng không an phận vội vàng nổi tâm.

Sóng ở một nơi sắp xảy ra ra chính biến, thời kì đảo chính, Trịnh Diễm thật muốn cảm tạ ông trời, cảm tạ tám đời tổ tông nhà ông!

26. LUYỆN CHO GIỎI KĨ NĂNG CƠ BẢN

[Nguyên]

**NẾU CHỈ CÓ VÀI BA TÊN TAY SAI, THÌ ĐÃ BỊ NGƯỜI GIỆT
HẾT TỪ ĐỜI NÀO, SAO CÓ THỂ THÀNH GIAN THẦN ĐƯỢC?**

Thọ yến của cụ nhà của Nghiệp gia coi như xong, mạch nước ngầm rục rịch khởi động trong kinh tạm thời yên tĩnh một thời gian. Miêu phi mang thai, lúc này càng có thể nhìn ra cô thân cận với ai nhất, cứ dính chặt vào Hoàng đế suốt, sau đó là mẹ đẻ của mình, đương nhiên cũng có dựa vào mẹ con Đỗ thị.

Trịnh Diễm cầu còn chẳng được, Trịnh gia muôn tìm mà không thấy.

Về Trịnh Diễm, nàng có quá nhiều bài phải học; phía Trịnh gia, Trịnh Tĩnh Nghiệp cần phải đứng ngoài quan sát, sau đó bất thình lình chộp đúng ngay chuyện xấu của kẻ mình không vừa ý. Dưới tình hình như vậy mà gạt bỏ mối quan hệ với điện Chiêu Nhân, thật không phải là quyết định sáng suốt.

Đỗ thị tiện tay tặng Miêu phi một phần hậu lễ, toàn những thứ có ý cho việc thai nghén, xong việc rút về. Miêu phi bị Đông cung dọa một trận, còn đâu tâm trí mà lo những việc này? Hoàng đế mới là lá bùa bảo vệ tốt nhất – trong chuyện này thì Miêu phi có một trực giác bẩm sinh.

Từ đó, trên dưới điện Chiêu Nhân đều yên tĩnh trở lại. Trong khi trước đây, có thể nói đây là nơi náo nhiệt nhất hậu cung, sau khi Hoàng đế bãi triều thì cùng ngài xem ca múa, Hoàng đế làm việc, Miêu phi sẽ triệu các phu nhân tới nói chuyện phiếm – tuy nhân số không nhiều, nhưng lúc nào cũng có đề tài mới.

Nhưng bây giờ điện Chiêu Nhân chỉ có một hoạt động duy nhất: An thai. Miêu phi quả là may mắn, Hoàng đế đã già, không có tinh lực tràn trề,

mới có thể dành hết thời gian cho cô, không bị rịn bên mẩy bụi hoa trong cung như trước. Miêu phi rất hài lòng, hậu cung rất bất mãn, nhưng cũng chẳng cách nào.

Không bị Miêu phi cắt ngang, Trịnh Diễm yên tâm thoải mái theo Cố Ích Thuần nghiên cứu tri thức khoa học văn hóa, theo chị dâu Triệu thị học chương trình làm nàng dâu mới, trong đó có *nấu cơm*.

Hai đời nhau!

Dù là ca hát khiêu vũ làm vui, Trịnh Diễm đều có thể ứng phó được, trong giờ thê dục nhò linh hồn trưởng thành nên khả năng khống chế sức lực tốt, làm theo rất giỏi, ai dè lại chết ở khoản nấu nướng này! Có đâu ngờ nấu cơm lại khó đến thế?

Khoái ăn hàng như Trịnh Diễm, đương nhiên nàng không cự tuyệt món ngon, lại có người rửa chén chà nồi, nàng càng không từ chối thử làm những món ăn vặt cho mình. Mà trong điền văn, cũng có rất nhiều nam, nữ chính nhò vào những món mới mẻ mà làm giàu, nổi tiếng, nuôi gia đình, lừa gạt các đức ông chồng (*), sao đến lượt nàng, mọi chuyện đều thay đổi cả thế này?! (*tác giả nguyên gốc dùng ‘lão công/ tiêu công’; lão công là chỉ chồng – ngôn tình, tiêu công lại là các anh công trong đam mỹ.)

Trịnh Diễm thề, trước đây nàng thật sự nghĩ rằng, dù cho bị ném vào xã hội nguyên thủy, nàng cũng có thể theo khuôn mẫu, trước nhất, tạo cho mình cuộc sống ăn no mặc ấm chỗ ở ngon lành, bây giờ xem ra, đã chủ quan quá rồi. Nhà bếp Trịnh gia, tuy hơi kém so với trong cung, nhưng nguyên liệu nấu nướng đều đủ cả, nồi chén chậu muôi lò dao rất ngăn nắp, lò cũng có vài loại, lò lớn, bếp nhỏ, ngay cả cửa thông gió, ống bě đều sẵn cả. Công cụ đầy đủ, nấu nướng sẽ dễ dàng, phải không?

Lúc trước Trịnh Diễm học nấu canh, nguyên liệu nào cần bao nhiêu, bỏ vào chung cách thủy, đậm lồng hấp, thêm nước, khi nào mở vung, Trịnh Diễm học rất nhanh. Triệu thị cũng không ngừng khen ngợi. Thấy nàng học nhanh, được sự đồng ý của Đỗ thị, chị bắt đầu thần bí dạy cho Trịnh Diễm một món ăn đặc sắc của Triệu thị.

“Trung tông tiền triều (*) muốn thưởng thức thực đơn của Triệu gia, đều cho Tĩnh An công về nhà (gia chủ Triệu gia lúc đó), mà phải rắc rối lăm mới có một bát canh đấy,” Triệu thị nói với vẻ vô cùng tự hào, “Bản tông nhà mẹ của ta có hơn một trăm món riêng, tiếc là ta chỉ học được mươi mấy loại thôi.” Hơn một trăm món chỉ để phục vụ cho Hoàng đế, Triệu gia cũng đủ ngạo mạn.

(*) *Trung tông*: là *Miêu hiệu* (sau khi Hoàng Đế băng hà, ở nơi miếu thờ, người ta lập bài vị để thờ cúng, trên đó có khắc tên hiệu như Cao Tông Hoàng Đế hay Thái Tông Hoàng Đế) của Hoàng đế.

Món ăn thời này, trừ món luộc, chưng, thì cũng có nướng, hoặc rau xào đơn giản. Không cần phải nói, những người cố gắng lăm lóc tạm no ấm thì không thể tưởng tượng màu sắc và trang trí của món ăn có thể phát triển chừng nào, vì để tận dụng tối đa nguyên liệu, căn bản chỉ có rửa, sau đó ăn tất, nếu có cái gì mới, thì chắc chắn chỉ nhờ vô tình phát hiện thôi. Điều mọi người để ý nhất là có thể ăn cái gì, không phải ăn thế nào cho ngon.

Chỉ khi không lo cơm áo mới có thể dụng tâm mà suy nghĩ về việc này, mấy trăm năm qua, thế gia quả đã có một công hiến bất diệt vì sự nghiệp ăn uống, thậm chí bọn họ còn phát hiện ra quả ót. Điều này khiến Trịnh Diễm sững sốt một phen. Việc quả ót xuất hiện trong truyện xuyên không là một lỗi sai, loại này phải đến cuối nhà Minh, mới được đưa vào Trung Quốc, không ngờ lại xuất hiện ở đây. (Các đồng chí, đây là truyện xuyên không, xuyên không mà.)

Đương nhiên, so với Trịnh Diễm đã biết các loại của Tô (*Giang Tô*), Lỗ (*vùng Sơn Đông*), Xuyên (*Tứ Xuyên*), Việt (*Tên gọi khác của Quảng Đông*) (không phân biệt thứ tự), những món ăn kia chỉ dùng một nguyên liệu cơ bản, từ đó phát triển lên. Cho dù là thế gia thì cũng không phát hiện nhiều loại rau củ khác nhau, cách chế biến cũng chưa toàn diện, có vẻ chỉ khá hơn giai đoạn nguyên sơ mà thôi. Trịnh Diễm cảm thấy rút cuộc mình cũng có thể chiêm được ưu thế của kẻ xuyên không rồi, thi triển khả năng

của mình, làm vài món tủ thì đâu thành vấn đề, đúng không? Mỗi đậu hủ thì ta đây cũng biết hai loại mặn ngọt lận đó.

Kết quả?

Trịnh Diễm nhìn bếp lò, mất hết hi vọng! Một cái tô cháy đen, bên trong nửa đã thành than, nửa hỗn độn, nồi lèn lèn bệnh, trong nồi vẫn đang bốc khói nghi ngút. Có mùi rất nồng trong không khí, thơm nồng, người không biết đi qua có khi còn cho rằng bên trong đang làm món gì ngon lấm áy chứ.

Triệu thị trợn mắt, mãi một lúc mới nói: “Lần đầu tiên, đều... như vậy...”

Trịnh Diễm vừa xấu hổ, vừa giận, chuẩn bị đầy đủ nguyên liệu cả rồi, cái nào nên cắt cũng cắt, băm cũng băm, nàng chỉ cần canh đúng lúc bỏ vào nồi thôi mà. Tại sao lại ra thế này! Trước khi nàng xuyên không, cũng đâu phải chưa từng vào bếp đâu, cũng có mấy món sở trường nữa kia, bây giờ nhìn một tô than trước mắt như này, chịu sao cho thấu?!

Nhóm lửa!

Cuối cùng Trịnh Diễm cũng tin rằng, đây là một kỹ năng sống, cho dù chỉ là một tiểu nha đầu, nếu làm tốt thì có thể giúp Dương gia tướng lên đầu đó! *Mựa nó!* Khó quá đi mất!

Ở đây không có nồi cơm điện, gạo nước đúng tỉ lệ rồi cắm điện, cơm chín sẽ tự động nhảy lên mức giữ ấm. Cũng chẳng có lò vi ba, muốn 2100 độ C thì không nhảy xuống 800 độ C, muốn nấu canh sẽ không thành lẩu. Càng không có bếp ga, có thể vặn chốt để điều chỉnh lửa lớn nhỏ.

Chết tiệt!

Trịnh Diễm muốn nấu cơm thì khả năng nhóm bếp phải ngang ngửa với chuyên nghiệp, vấn đề là nàng hoàn toàn không chuyên! Dù có theo thói quen bắt tay làm thì nhớ điều chỉnh độ nóng của bếp, nhưng đầu óc

nàng không phản ứng kịp, có Triệu thị đứng cạnh cũng như không. Trong ẩm thực Trung Quốc, điều cần chú ý nhất chính là hai chữ ‘độ lửa’, bạn có thể không cần nhóm lửa, nhưng phải canh chừng độ lửa thế nào, nhất là trong thời đại không có nút điều khiển này nữa.

Triệu thị cố gắng an ủi cô em chồng: “Làm món này thì phúc tạp hơn nấu canh bình thường một chút, đây là lần đầu tiên muội làm, không sai thứ tự các bước đã là rất khó rồi. Sau này cố gắng luyện tập hơn là được.”

Không phải tự mình nhóm lửa mà đã thành như vậy, Trịnh Diễm vô cùng bất mãn. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn căng thẳng của em chồng, Triệu thị nén cười, cố gắng bình tĩnh bảo: “Thất nương, chỗ này để nô ti gọn dẹp, theo tẩu đi rửa mặt chải đầu, thay đồ nào.”

Mà điều khiến nàng buồn bức hơn chính là, cả nhà đều đến an ủi. Đầu tiên là Đỗ thị, thấy Trịnh Diễm thay đồ xong, mặt mũi buồn hiu đi tới, liền biết là đã thất bại. Trịnh Du cũng từng trải qua chuyện thế này, Đỗ thị không hỏi, ôm chầm Trịnh Diễm an ủi: “Hôm nay cha qua chỗ cậu rồi, vậy mẹ con mình ăn cơm tối với nhau nhé. Cũng còn sớm, con viết xong bài thầy giao đi, dùng bữa rồi chúng ta đi dạo hoa viên hóng mát.”

Sau đó Phương thi, Quan thị tới hỏi thăm, cũng không nói gì thêm. Nhưng càng là thế, trong lòng Trịnh Diễm càng thấy không được tự nhiên. Nếu nàng chỉ mới tám tuổi, đương nhiên sẽ vì mọi người không đề cập tới mà cho qua, nhưng vấn đề là nàng không phải! Những người từng trải để lại mặt mũi cho nàng, nhưng lòng tự trọng của kẻ trưởng thành, cứ thế mà bốc lên ngùn ngụt.

Mưa nó! Tốt xấu gì bà đây cũng từng ăn đồ nước ngoài đó! Cũng từng rót nước mắt thông cảm nhìn kim chi (*), chê khoai tây nghiên trông như bùn nhão (**)

(*) Đây là một tiêu đề của bài báo đưa lên. Đại khái là khi đại sứ quán Hàn ở Trung Quốc post hình về ẩm thực Hàn trên trang weibo. Trong bức ảnh có hình nồi lẩu, chỉ có mấy món kim chi, mì gói đơn giản, trông chẳng khác gì tô mì bình thường, nên trên mạng có người nhảy vào chế giễu, bảo

rằng ‘ăn mì gói mà cũng vui đến vậy sao?’, sau đó có một số bạn cũng vào bình, chè đồ ăn Hàn Quốc đơn điệu, nhảm chán, quanh đi quẩn lại chỉ có kim chi muối cay. Sau đó câu bình ‘Rót nước mắt thông cảm’ – theo nghĩa mỉa mai cũng dần được phổ biến.

(**) Khoai tây nghiêm, nghĩa đen của tiếng Trung là ‘khoai tây bùn’; hiểu đơn giản thì các bạn ấy chê món này trông kinh kinh.

Trịnh Diễm thè rằng, mình nhất định phải xông vào bếp! Nhất định phải nấu một món thật ngon, khiến mọi người ăn mà cắn cả vào lưỡi.

Nhưng Triệu thị lại không đề cập đến việc để nàng nấu nướng gì nữa, theo kết quả từ một hội nghị nho nhỏ của Đỗ thị và ba người chị dâu, lúc trước thấy Trịnh Diễm biết cách nấu, nên để nàng làm, nay xem ra với tuổi của nàng thì lại là vấn đề lớn, chi bằng để nàng lớn thêm hai tuổi nữa rồi học lại. Đỗ thị thở dài: “Cũng do mẹ nóng lòng, thấy học nhanh nên muôn để con bé học nhiều hơn chút.”

Vợ chồng Trịnh thị không còn trẻ nữa, sợ không thể nhìn thấy ngày con gái kết hôn, sinh con, được hưởng một cuộc sống hạnh phúc mỹ mãn, nên muôn nhân lúc mình còn có thể kiểm soát mà cho con gái được học nhiều kĩ năng hơn.

Triệu thị do dự một chút rồi bảo: “Thất nương còn nhỏ, chân tay cũng chưa phát triển, sau này lớn lên là vừa. Có điều – em ấy chung canh không sai, chỉ cần phải dạy thêm một chút thôi.”

Quan thị vỗ tay một cái: “Thế thì chỉ cần không đụng tới nồi niêu là được rồi?”

Đỗ thị hỏi chị: “Con có cách nào à?”

“Nấu rượu!” Quan thị liền đáp, “Cái này thì không cần đụng tới nhiều thứ, chỉ cần biết công thức là được.” Mấy năm nay, rất nhiều người tự nấu rượu trong nhà, nhất là những gia đình quyền quý, rượu của nhiều nhà còn ngon hơn cả bên ngoài, có công thức bí truyền, nên mùi vị cũng khác biệt.

Nhà mẹ của Quan thị cất rượu rất ngon, Quan thị cũng tự làm.

Trịnh Diễm nhận được chương trình học mới, Đỗ thị bảo: “Con còn nhỏ, xuống bếp thì hơi khó, vậy cứ học nấu rượu trước đi.”

Được, ủ rượu thì ủ rượu, Trịnh Diễm không lăng nhăng, trả lời dứt khoát: “Đa vâng!” Ủ rượu? Ta sẽ làm! Ừ thì, đương nhiên chỉ là trên lý thuyết mà thôi, có rất nhiều nhân vật xuyên không đã điều chỉnh độ đục của rượu đôi chút, khiến rượu nấu ra rất trong, tăng nồng độ. Dù gì cũng từng đọc rất nhiều tiểu thuyết, khởi đầu của nàng không được thuận lợi cho lắm, nhưng bây giờ có cách sửa chữa rồi nè...

Trịnh Diễm quyết tâm gỡ gạc.

Vo gạo, nấu chín, chia đều, trộn men rượu, đây kín rồi mang cất, không thêm vào bất cứ ‘kỹ thuật tiên tiến’ nào, chỉ muốn xem thử ra sao thôi. Cho dù muốn thay đổi công nghệ sản xuất, thì cũng phải hiểu rõ quy trình, Trịnh Diễm phải biết rất cụ thể về điều này mới được.

Qua vài ngày sau, vừa mở vò, một mùi rượu kì lạ rất nồng và chua chua của dấm bay ra...

Người ta làm rượu không thành thì cũng sẽ thành dấm, nhưng vò rượu này của nàng, rượu không ra rượu, dấm cũng chẳng thành, đưa cho nhà bếp làm gia vị người ta cũng không cần.

Bạn nhỏ Trịnh Diễm đã dùng một ví dụ chua chát để chứng minh, điền văn, không dễ!

May mà, ta không cần phải làm ruộng! Trịnh Diễm lăn đến đây, nếu phải làm ruộng thì còn nói làm gì nữa? Nhiệm vụ hàng đầu không phải là bảo vệ cả nhà được bình an sao? Giờ tình thế hỗn loạn như vậy, nếu làm ruộng thì sao thành?

Vân đều là Trịnh Tĩnh Nghiệp không nghĩ như vậy, ông bảo: “Học, nhất định phải học, còn phải học thật giỏi!” Ông và Đỗ thị có chung nỗi lo, lo mình không còn trẻ nữa, con gái phải biết tự lập, ít nhất phải đạt tiêu chuẩn những môn cơ bản dành cho thiếu nữ, còn lại tùy nàng.

Dù gì A Diễm cũng là con gái! Trịnh Tĩnh Nghiệp cảm thán. Phụ nữ muốn sống yên ổn còn khó hơn đàn ông, mà một nữ nhân thông minh, nhất định phải có thứ để chống đỡ. Cho dù Trịnh Tĩnh Nghiệp là một đại nam nhân, nhưng muốn lăn lộn trên đời, không thể chỉ nhờ vào thông minh không thôi, phải có nghề, có bản lĩnh trong tay.

Vương Bá (*niên hiệu của chính quyền do lãnh tụ nông dân Hoàng Sào lập nên*), cũng bắt đầu từ làm ruộng đó thôi! Xây tường, tích lương, mới có thể xưng vương, không phải sao? (*Trích từ tích Chu Nguyên Chương nghe lời Chu Thắng, ‘xây tường cao, tích lương nhiều, hoãn việc xưng vương’; sau đó lật đổ triều Nguyên, lập nên triều Minh*)

Trịnh Diễm nghiến răng nghiến lợi, xông xáo nấu rượu. May mà nhà nàng lăm thóc gạo, mới có thể lãng phí lương thực như vậy, đến một hôm sinh nhật, may mắn sao, cuối cùng cũng làm ra một vò rượu ngon.

Nàng không uống, vì tuổi còn nhỏ, nên không được thử. Mà rượu đục như vậy, nàng cũng không có hứng thú, áy náy nhìn cha cười tủm tỉm uống: “Rốt cuộc cũng có thể uống rượu của A Diễm rồi.”

Trịnh Diễm chảy nước mắt trong lòng, *rượu vây mà cũng bảo là ngon?* Có điều nàng không nói, khi trước cũng có thành công đâu, không dám mạnh miệng, thầm nghĩ muốn nấu ra vò rượu thật ngon, phải có thêm nhiều kinh nghiệm. Bưng bình rót thêm cho Trịnh Tĩnh Nghiệp một li nữa: “Sau này khi cha uống rượu, con sẽ nấu.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp vỗ bàn cười ha hả: “Sinh con gái là vì chuyện này đây! Còn không? Mang cho Cố bá bá của con một vò.”

“Dạ còn,” Trịnh Diễm bỏ bình rượu xuống, “Để cha thử đầu tiên, sau đó đưa qua phuờng Tuyên Đức.”

“Con có để lại à?” Trịnh Tĩnh Nghiệp xoa đầu con gái, “Cô bá bá của con và cha, là như nhau.”

Sau ngày sinh nhật, Trịnh Diễm chưa kịp tiếp tục công tác lăng phí lương thực, thì lại đến cuộc sống ‘ở trời Tây’. (*Ý nói tới Hi Sơn, vì Hi Sơn nằm ở phía tây.*)

Đến Hi Sơn, tâm tình của Trịnh Diễm tốt hơn, bắt tay nghiên cứu phương pháp nấu rượu, dù sao cũng là thử nghiệm nho nhỏ, xem nó giống như học tập bình thường, người trong nhà cũng tùy nàng. Chung quy cũng may là nhà nàng có nhiều đồ tốt để nàng lăng phí như vậy.

Cô Ích Thuần uống rượu do học trò hiếu kính, tâm trạng khoan khoái, bình phẩm với Trịnh Tĩnh Nghiệp: “Lần sau ngon hơn lần trước.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp vuốt râu mỉm cười: “Cái này, còn phải xem là con gái của ai.”

Cô Ích Thuần thoái mái tựa ra sau: “Ta chỉ cần biết con bé là học trò của ta, từ nay về sau có rượu rót xuống là được.”

Hai người ngồi nhàn nhã bên cạnh hồ nước trong đình, lá xanh ánh hồng hoa.

Cô Ích Thuần vẫn có điều lo lắng: “Hôm qua Thất lang đến chỗ ta, bảo là bạn rất nhiều việc.” Rất nhiều người tuy trên mặt bình tĩnh, nhưng trong lòng đầy toan tính.

Trịnh Tĩnh Nghiệp nói: “Cứ để bọn chúng bận!” Đối với thế cục trước mắt, Trịnh Tĩnh Nghiệp rất hài lòng, ông rạch một đường trên người Thái tử, rồi để Thái tử tự thân đối mặt với bầy sói đói.

“Đệ không bận à?”

Trịnh Tĩnh Nghiệp cười: “Có bận cũng chẳng phải bây giờ, không cần chuyện gì cũng tự làm. Đệ chỉ muốn sống an nhàn, chẳng qua có người gây khó dễ mà thôi. Nay bọn chúng không rảnh, thì đệ phải tranh thủ thời gian chứ.”

Cố Ích Thuần chỉ cười không đáp.

“Sao thế?”

“Năm nay có *Đại kế* à.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp cười lớn: “Nay không giống xưa, bây giờ bọn chúng đều động, đệ muốn gì, cũng phải cẩn thận một chút.”

Cố Ích Thuần gật đầu mỉm cười.

Trịnh Tĩnh Nghiệp nhướn mi, trước mặt Cố Ích Thuần, ông vẫn giữ lại một số bí mật, ông đã có kế hoạch lâu dài cho lần này. Nhân số của Trịnh đảng không ít, nếu như chỉ có vài ba tên, sớm đã bị người giết hết, sao có thể thành gian thần? Người ta đi theo Trịnh Tĩnh Nghiệp lăn lộn, ông cũng sẽ để đùòng lui cho họ. Đây cũng là căn cứ để người khác có chỗ yên tâm, chỉ cần trung thành với Trịnh tướng, tiền đồ sẽ trong tay.

Trịnh Tĩnh Nghiệp bắt đầu chú ý đến nhóm có quan hệ mật thiết với các hoàng tử, gấp rút chuẩn bị đằng sau. Nếu ông tính không sai, tháng chín năm nay sẽ bắt đầu ‘*Đại kế*’, lần nghỉ ngơi này, cũng hòng chuẩn bị sẵn cho giai đoạn sắp tới. Sau vụ mùa, theo khoảng cách xa gần, quan các địa phương trên cả nước – chủ yếu là Thú sử và Quận thủ, đều phải vào kinh làm kiểm tra đánh giá.

Thường niên, mỗi năm một lần, mười ba Thú sử các châu phải vào kinh để báo cáo về tình hình quản lý ở địa phương, chủ yếu là về tài chính, nhân khẩu, trị an. Các quận, châu, huyện xếp thành hàng, cũng có thể thuận tiện khen ngợi cấp dưới mà mình xem trọng vài câu, tiền cử một hai người.

Đồng thời, kí giấy cam kết với trung ương, năm sau, thuế thu, dân số, canh tác bao nhiêu đất, trị an giảm được bao nhiêu án kiện... năm sau sẽ lấy ra đổi chiếu. Đạt được, sẽ khen thưởng, không được, nếu không có lí do hợp lý, phạt. Đây chính là ‘Thượng kế’.

‘Đại kế’ thì càng long trọng hơn, để quan viên cấp Quận thủ có cơ hội gặp vua một lần, chẳng qua tần suất thấp, ba năm một lần. Đại kế phúc tạp hơn Thượng kế, phải nói chuyện riêng, hỏi tình hình ở địa phương.

Ở thời đại không có xe lửa, cũng chẳng máy bay hay ô tô thì chuyện này đúng là làm khó nhau, nhưng các quan viên vẫn tuân theo như không biết mệt. Mà hơn nữa, căn bản thì địa vị cấp Quận thủ, Thứ sử không phải tự cuốc bộ, chưa kể dọc đường còn có trạm nghỉ.

Những quan viên cấp thấp như Huyện lệnh, cũng có cơ hội gặp vua, có điều mười năm một lần. Hành nhau ở chỗ, bọn họ không tới để chắp nối với các lãnh đạo cấp trung ương mà đến để sát hạch! Nếu bạn may mắn đợi đến khi lên được hàng đầu, chúc mừng, bạn có thể được nhập kinh tham gia sát hạch tiêu chuẩn.

Phải kiểm tra vẻ ngoài, bút pháp, kiến thức khoa học văn hóa, cả về mức độ quen thuộc tình hình địa phương, năng lực xử án nữa. Nếu bạn vượt qua, lại còn có thành tích xuất sắc, thì chúc mừng, bạn có hi vọng được thăng quan. Nếu có vẻ ngoài bảnh bao, như vị gian thần đẹp trai Trịnh Tĩnh Nghiệp, thì có khả năng được Hoàng đế nhớ kỹ, đềbat. Không đủ trình độ sẽ bị tước chức, thân ái.

Thế nên kì khảo hạch cũng có một cái tên rất dễ hiểu, là ‘Đại khảo.’

Đây là cơ hội để phát hiện nhân tài, lôi kéo những kẻ giỏi nhất vào hàng ngũ của mình, một người cũng không bỏ qua! Năm nay là năm thực hiện ‘Đại kế’, hai năm sau là cuộc Đại khảo trên khắp cả nước.

Trịnh Tĩnh Nghiệp nheo mắt, cẩn thận nhớ lại tình hình đám tay sai của mình, năm nay định đẩy một số từ trung ương ra địa phương để bảo toàn thực lực, tương lai mấy năm sau sẽ có hỗn loạn, tranh đấu tất có tổn

thương. Trịnh Tĩnh Nghiệp muốn đưa con của mình để rèn luyện hun đúc thêm.

Qua chuyện rói ren này, hai năm sau sẽ có một nhóm người khả năng siêu việt quay lại, tiện thể kiểm thêm vài kẻ có tài nữa. Trong kinh chỉ cần giữ lại một vài người để giữ cân bằng là được rồi, năm giữ đại quyền quản lí nhân sự của cả nước, nếu không mượn dịp mà mưu cầu việc riêng, Trịnh Tĩnh Nghiệp thật thấy có lỗi với cái danh ‘Gian thần’, cũng chính là bối nhợ cả một quần thể không vĩ đại cũng chẳng quang vinh kia!

Mấy năm nay Trịnh Tĩnh Nghiệp đã đưa tám thư đồng, và không ít hai mươi cấp dưới xuất thân hàn môn đến các địa phương nhằm có cơ hội phát triển. Những người này dưới sự chỉ bảo của ông, có danh tiếng khi quản lý ở địa phương, đến khi đủ kinh nghiệm, thì quay về trung ương, đều là những chuyện *nước chảy thành sông*.

Trong số tám thư đồng, đã có bảy người đủ điều kiện để diện kiến, còn người kia, căn bản là năm nào cũng gặp. Mà trong hai mươi kẻ nọ, độ thân thiết không bằng các thư đồng được ông chỉ bảo, Trịnh Tĩnh Nghiệp phải thừa nhận rằng có lúc mắt nhìn của mình có vấn đề, có năm kẻ, hoặc tính toán cho gia tộc hoặc không lấy tướng phủ làm đầu, sai đậu đánh đó, hoặc cả đời không hề qua lại với nhau, có một gã phạm tội đã bị bắt (Trịnh Tĩnh Nghiệp: *như thằng ấy là quá ngu!*), hai tên bị người khác lôi kéo. Tính ra chỉ còn mười hai người một lòng với ông.

Trịnh Tĩnh Nghiệp không hề khách khí đem lũ phản bội nghiên cho ra bã.

Năm nay có thể đe dọa một số người, đưa một nhóm tay trong của mình ra, bên cạnh đó, tổng khứ những quan viên đương nhiệm ông không vừa mắt đến xó xỉnh nào khác. Trịnh Tĩnh Nghiệp đã chuẩn bị cẩn thận cho cuộc cạnh tranh của mình với thế lực các nơi, không sợ mích lòng kẻ khác. Nếu không dám đắc tội thì không thể tự phát triển, chỉ cần biết giới hạn là được.

Đây là nơi có hệ thống, trong quân đội, ông không chỉ có duy nhất một Vu Nguyên Tè, chẳng qua không có ai được như Vu Nguyên Tè mà thôi. Khi ấy trong tay ông chỉ có Vu Nguyên Tè, đương nhiên phải tận dụng tốt tài nguyên, thế mà do sơ suất phải về kinh, đành đây kẻ khác đi vậy.

27. RƯỢU NGON KHÔNG DỄ CÓ

[Nguyên]

**“HOÀNG THÁI TỬ ĐÁNH DUYÊN BÌNH QUẬN VƯƠNG MỘT
CÁI, THÁNH NHÂN ĐANG RẤT TỨC GIẬN, MUỐN TÌM TƯỚNG
CÔNG ĐỂ NGHỊ SỰ.”**

Thời gian ở Hi Sơn trôi qua rất nhanh, ngày ngày dạo chơi với núi sông, không cần đến cung Thúy Vi trình diện, còn có thể tản bộ khắp nơi.

So với năm ngoái, số lần ra khỏi cửa của Trịnh Diễm đã tăng rõ rệt, thường xuyên chạy sang nhà hàng xóm để thăm cháu ngoại, bây giờ tên nhóc kia vẫn chưa thèm nói lời nào, trừ khi ăn uống, hoặc ưa mấy tiếng thì hễ không vui là khóc lên. Trò yêu thích nhất của Trịnh Diễm chính là trêu nó, chọt chọt con heo nhỏ này mấy cái, hễ nhiều tí là nhè ra khóc. Khi ấy Trịnh Du chỉ biết gõ tay em gái ra.

Đôi khi, có người mời nữ quyền của Trịnh phủ dự tiệc, hoặc dạo chơi, lúc nào Trịnh Diễm cũng giả vờ ngây thơ.

Bây giờ Trịnh Diễm đã có thể cưỡi một con ngựa mẹ lành tính chạy chậm cùng mọi người, chỉ cần không phải làm một số động tác linh tinh nguy hiểm như săn bắn thì sẽ an toàn, không vấn đề gì. Thế là cả đám cùng đi chơi.

Nàng vẫn biết ở kinh thành có nhiều người, nhưng vẫn không ngờ thiên kim tiểu thư các nhà lại lăm thế! Con gái Tể tướng thật mất giá (*), Trịnh Tĩnh Nghiệp chỉ có hai cô con gái, tính ra là ít. Tưởng Tiên Hiền có bốn, Vi Tri Miễn và Phạm Trường Tiệp đều có năm, Nghiệp Quảng Học có những tám cô. Dương nhiên chuyện này là vì các vị Tể tướng có nhiều vợ rồi. (* ở đây bản gốc là “không có giá trị”; thật ra theo mình vì có nhiều, nên không còn hiếm mà thôi.)

Một đội người ngựa xuất phát, chỉ tính tì nǚ tôi tớ thôi đã thấy nhung nhúc đầu người. Ngay khi trời vừa sáng, chưa nóng, cưỡi ngựa, hàn thuyên đói chút, cùng nhau ăn điểm tâm, tám chuyện đôi chút về tin tức gì đó gần đây, cũng để kết giao với vài người cho ngày sau mình trưởng thành.

Có thể mời Trịnh Diễm thì không phải là người bình thường, hôm nay người mời càng không, là con gái của Nghiệp Quảng Học, Ngụy Vương phi. Mừng thọ Tỷ mẫu, Ngụy Vương phi cũng nể mặt quay về nhà mẹ đẻ, khi đó chị ta chào hỏi với các Mệnh phụ, bây giờ thì cho mời thiên kim các nhà, đúng là bôn ba vì chồng.

Các con Hoàng đế lần lượt ra đời, từ Hoàng Thái tử đến Hoàng Cửu tử, lần lượt từng người, trong ba năm đầu sinh ra, tuổi cách nhau không lớn, trừ Hoàng Thất tử, Hoàng Bát tử đã chết non, thì bảy người còn lại đều đã lập gia đình. Ai cũng đều trên dưới ba mươi cả, tuổi ba mươi, đúng là thời điểm xây dựng sự nghiệp tốt nhất.

Làm Hoàng tử, đương nhiên phải giúp đỡ chút đỉnh. Những chuyện khác không nói, bảy người này khi trước vì cái ngai Hoàng Thái tử mà đánh nhau sứt đầu mẻ trán, chỉ với một cái Hoàng Thứ tử, há sao phục?

Trịnh Du và Trịnh Diễm được mời, Ngụy Vương phi bảo, mọi người đều là con gái Tể tướng, cùng nhau ra ngoài dạo chơi để tăng tình cảm. Trước mắt Trịnh Diễm một màn tươi xinh. Con gái Tể tướng, ai cũng đẹp hơn bình thường, tóc búi cao, trang điểm nhẹ nhàng, miệng chum chím cười ríu rít.

Trịnh Diễm cảm thấy người ra dáng nhất là Tưởng Văn Thanh, tư thế cưỡi ngựa cũng rất chuẩn mực.

Trong núi mát mẻ, đi thẳng tới bên hồ nước Hi Sơn, xuống ngựa, bố trí che chắn xung quanh, ăn một bữa cơm dã ngoại! Quả nhiên, trải thảm ra đất, trên những bàn thấp có bày trà bánh...

Không chỉ thế, khi nói chuyện không hề đả động gì đến cung phi, đại thần, thậm chí ngay cả trêu ghẹo chuyện hôn nhân cũng không có, không hề

có! Ngụy Vương phi thấy Trịnh Diễm nhỏ tuổi nhất, cố tình để nàng ngồi bên mình, cùng các chị em ruột của mình ngồi trái phải hai bên, nhẹ giọng hỏi Trịnh Diễm gần đây đọc sách gì.

Trịnh Du cũng đi, phân nửa chú ý đặt trên người em gái, nghe Trịnh Diễm trả lời: “Vẫn đọc sách sử thôi, trong đó một đồng danh nhân, lúc nào cũng không nhớ nổi, chẳng thú vị gì cả.” Trong lòng ngây ngẩn, tiểu hồ li này. “Trong mắt muội thì cái gì thú vị chứ?” Trịnh Du che chở cho em gái, không muốn để cô bé tám tuổi cùng các vương phi đã hai mươi mấy nói chuyện với nhau, “Ngày nào cũng chui vào bếp, hôm trước mẹ còn phàn nàn, cả người muội toàn mồ hôi.”

Thật ra là bốc mùi luôn áy chứ. Mùa hè, mọi người đều ra ngoại thành tránh nóng, Trịnh Diễm khí thế ngất trời khăng khăng ở trong bếp, không bốc mùi mới là lạ. Ngụy Vương phi không chê cười Trịnh Diễm, ngược lại bảo rằng: “Đương nhiên chúng ta không cần phải tự lo liệu chuyện này, nhưng dù gì cũng phải biết ít nhiều chứ? Thát nương mới học, hơi hăng hái là bình thường. Có điều ngày nóng, đứng ở trong bếp mãi, bị trúng nóng là không nên đâu.”

Không có vấn đề tình cảm gì đặc biệt. Lại hỏi Tưởng Văn Thanh, Tưởng Văn Thanh đã đính hôn, nhà trai là thế tử Diêu Tạ của Hưng An hầu. Có con gái họ Tưởng vào nhà, đối với Hưng An hầu phủ mà nói, là một chuyện lớn, nhà trai rất mực xem trọng. Ngụy Vương phi lại nói: “Nếu không có việc gì thì muội cùng đứng ở trong nhà mãi, ngày sau việc này chớ nên thiếp, khi chưa gả thì chuyện xấu hổ của con gái làm sao nói ra, xuất giá rồi thì sẽ không thẹn nữa.”

Một bộ ôn hòa, quả thật khiến Trịnh Diễm nghĩ không ra. Đây coi như là một hoạt động giao hữu thuần khiết không mang bất kì một mục đích chính trị nào thật sao?

Nghi ngờ thì nghi ngờ, nhưng những hoạt động xã giao cần thiết nàng vẫn tham gia, lúc nên nói, nên cười, đối với ai cũng một bộ vui vẻ. Về nhà kể lại với cha mẹ, đối với chuyện này, Trịnh Tĩnh Nghiệp liền phán một câu: “Ngụy vương đã cưới một người vợ giỏi!”

Nói tóm lại, nhìn cảnh ca múa mừng thái bình. Chẳng ai muốn làm kẻ khơi mào đầu tiên, chỉ muốn hưởng lợi. Về chuyện này, Trịnh Tĩnh Nghiệp chỉ cười nhạt, muốn vượt trội hơn người thì không thể sợ phiền phức, phải dám chịu trách nhiệm. *Định chờ ta xử lí xong Thái tử? Muốn nhập Đông cung một cách sạch sẽ sao? Các ngươi nằm mơ đi!*

Trịnh Tĩnh Nghiệp nhắm mắt, nhấp ngụm rượu.

Cái gọi là danh sĩ, tất sẽ không cùng kẻ thường phóng đãng không kiềm chế, trừ phải giả vờ bên ngoài, thì có uống rượu sảng khoái. Liều mạng uống, ôm khư khư cái bình mà uống, mở tiệc một ngày một đêm mà uống không ngừng – chuyện này nhất định vì độ rượu ở đây không cao. Uống rượu đều dùng bát, nếu dùng li, ít ra phải to hơn nắm tay trẻ sơ sinh.

Trịnh Tĩnh Nghiệp từ từ mím chặt môi, rất không phóng khoáng, so với cái ấn tượng của Cố Nại về ông, đáng ra ông không nên làm hành động thế. Hơn nữa cái li trong tay ông, là loại nhỏ nhất, rượu bên trong, trong như nước.

Đúng thế, cuối cùng Trịnh Diễm cũng có thể tạo ra được loại rượu có nồng độ tinh khiết, đương nhiên là dùng để biếu tặng cho cha và thày nàng rồi.

Học chưng cất rượu đã rất tốn sức, sao chỉ trong hai tháng nàng có thể tiến bộ vượt bậc như vậy?

Chuyện này phải nói từ việc nấu cơm.

Không xào rau được, nấu canh thì học rất thì đã học cả, Triệu thị nghĩ đến việc dạy Trịnh Diễm làm một bữa đơn giản – *cơm trộn hoa lộ*. (*Hoa lộ: tên một vị thuốc*)

Cơm trộn hoa lộ chia làm hai phần, đầu tiên là nấu cơm, việc này cứ để nhà bếp chuẩn bị sẵn, còn lại là chưng hoa lộ. Nhìn chén chung, Trịnh Diễm bất chợt nghĩ tới: thứ này có thể dùng để cất rượu! Ngay sau đó, nàng tìm cách nhớ lại, trong khoa học phổ thông từng dạy, trước khi chưng cất rượu thì cũng có xuất hiện chưng cất để làm gì đó, có điều không phải để ra rượu thôi.

Thế mà lúc trước mình còn lo lắng không biết nên dùng loại dụng cụ gì! Mệt quá đi mất, lắng phí biết bao té bào não! Trịnh Diễm oán hận trong lòng. Nàng hiểu rõ hai chữ ‘chưng cất’ chứ, nhưng giờ chót bắt tay vào làm thì phát hiện ra điểm mấu chốt: Lấy gì chưng? Trước khi xuyên không, ở phổ thông có học về ‘chưng cất’, nàng cảm thấy mình đã nắm rõ phương pháp. Đợi đến khi bắt tay vào, mới phát hiện không thể chỉ dùng hai chữ này mà thành.

Còn đang suy tính không biết phải chế tạo thế nào, thí nghiệm xem sao? Dùng loại vật liệu nào? Nếu bằng sắt, thì phải tìm thợ rèn à? Bản vẽ đâu ra? Hình dạng ra sao? Không ngờ thử mình cần đã xuất hiện.

Triệu thị thấy biểu tình kì lạ của Trịnh Diễm, nhẹ nhàng vỗ nhẹ vào cánh tay nàng: “Thất nương? Không cần lo đâu, món này không khó.” Chỉ tưởng Trịnh Diễm lo mình làm không tốt nên buồn, mới nói thế.

Trịnh Diễm cười toe toét: “Không có gì đâu, em biết mà.” Định bụng hôm nay sẽ cất thêm một ít rượu, sau đó thử chưng xem thế nào.

Chưng hoa lộ thì không cần Trịnh Diễm khống chế độ lửa, cách làm cũng đơn giản, chọn cánh hoa, đổi nước trong, đặt nồi chưng.

Hoa lộ chẳng những có thể dùng để trộn vào cơm, mà còn dùng để uống nước, mùi thơm mát. Trịnh Diễm tự mình mang một chén đến chuyện cho Đỗ thị, đầu tiên Đỗ thị nhâm thử một tí, sau đó uống một ngụm lớn: “Mùi vị khá ngon, A Diễm chăm chỉ rồi, mà Tam nương dạy cũng rất tốt.”

Trịnh Diễm nhoẻn miệng cười, cầm chiếc bình đựng Hoa lộ, cười rất tươi: “Khi nào cha vềạ?” Hôm nay Trịnh Tĩnh Nghiệp có tiệc, sẽ về hơi trễ.

Trịnh Diễm đoán khi ông về có uống chút rượu, mang hoa lộ đến để ông giải rượu cũng khá hợp.

Đỗ thị biết nàng muôn khoe khoang trước mặt Trịnh Tĩnh Nghiệp, cười nói: “Trễ nhất cũng đến giờ Dậu (*khoảng 8 giờ tối*), con chờ một chút cũng không sao.” Trịnh Uyển phì cười, khiến Đỗ thị nhìn chằm chằm, vội vàng ngậm miệng, nói với Trịnh Diễm: “A Diễm nghĩ tới cha, tới mẹ, nhưng lại không để huynh được thử.”

Trịnh Diễm nhăn mũi làm xấu với cậu, sau đó nghiêm túc nói: “Còn nhiều lăm, muội muôn chung các loại hoa lộ nữa, nhưng dù sao cũng phải để trưởng bối uống trước mới được chứ.”

“Tiểu nha đầu mà bày đặt làm người lớn.” Trịnh Uyển không chớp mắt dè bỉu.

Trịnh Diễm ngoay ngoắt, không thèm để ý tới.

Đỗ thị hòa giải: “Đừng làm àm lên nữa, Ngũ lang, dù con đã có chức vị, nhưng giờ học bên chỗ sư phụ thì không được bỏ đâu, con và Lục lang hai đứa về học bài đi. Thất nương ngồi chờ cha về với mẹ.”

Khi xe ngựa của Trịnh Tĩnh Nghiệp dừng ngoài cửa, đã có người chạy vào báo cáo, Trịnh Diễm liền nói: “Mau mau.” Mang một chén hoa lộ ra.

Trịnh Tĩnh Nghiệp vào chính đường, vừa đúng có nước giải khát. Trịnh Diễm tươi cười vừa đắc chí vừa nịnh nọt: “Cha, đây là nước hoa lộ con chưng nè.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng không keo kiệt khen ngợi: “Vị rất ngon, dụng tâm mà làm.”

“Ngày mai con cũng làm, sau đó nấu rượu nữa.” Trịnh Diễm vui vẻ hứa hẹn, sau đó đưa ra yêu cầu, muốn một bộ chung cất, dùng trong nhà, để bé gái dùng luyện tập, chiếm diện tích không lớn, dùng cũng tiện. Đồng thời, cũng đòi thêm hai nha đầu nhóm lửa.

Yêu cầu không quá đáng, ủ rượu thì cần nấu cơm, chưng hoa lộ cũng phải có người nhóm lửa, Trịnh Tĩnh Nghiệp đầy đầy trán con gái rồi quay qua nói với Đỗ thị: “Đúng là lẽ hạ tất do người có chuyện muôn nhờ.” Đỗ thị nói: “Bảo sao đám Ngũ lang đòi mà không cho, thì ra là chờ ở đây.”

Nguyên lý chung cất thì Trịnh Diễm biết, căn bản là tách chất lỏng do nhiệt độ sôi khác nhau, vấn đề ở chỗ, nàng không có nhiệt kế! *Khi gió!* Chưng hoa lộ thì Triệu thị có kinh nghiệm, có thể chỉ cho cho nàng thế nào thì phù hợp, nhưng chưng rượu thì cần tìm hiểu.

Gian khổ bên trong không nói tới. Cuối cùng nàng cũng có kinh nghiệm, chưng cất thành công loại rượu mạnh trong suốt.

Trịnh Diễm lén nếm thử một ngụm, cảm thấy có thể qua cửa, vui vẻ thưởng cho hai nha đầu nhóm lửa mỗi người hai xâu tiền, đồng thời ra lệnh bắt phải giữ bí mật. Xem như đây là phương pháp bí truyền của nhà mình, dù muốn phô biến, cũng phải để nhà mình khoe ra trước. Chuyện này không liên quan đến *quốc kế dân sinh* (*đường lối cung cố, phát triển đất nước, nâng cao đời sống nhân dân*), Trịnh Diễm không hề ngại ngùng, che giấu cách làm.

Bữa cơm tối nàng cố tình tới trễ, thần thần bí bí ôm bình rượu và li đến trước mặt cha. Cả nhà trái phải chờ mãi không thấy nàng, Trịnh Tĩnh Nghiệp còn tưởng con gái xảy ra chuyện gì. Đỗ thị nói: “Từ khi mê nấu nướng thì con bé này cứ quên hết mọi thứ như thế, mau đi giục Thất nương.”

Trịnh Diễm cẩn thận mang một bình bạc, đựng lưng lưng bình, cười tủm tỉm đến bàn ăn. Đỗ thị nghiêm mặt hù dọa, Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng trùng mắt, nàng không sợ, từ từ đi tới: “Cha, mẹ, đoán thử con mang cái gì tới nè?”

“Cái này thì có không ăn cơm sao? Cả nhà đều đang đợi con đó!” Đỗ thị nghiêm giọng mắng.

Trịnh Diễm hơi chột dạ, nhưng vẫn một tay cầm chung rượu, tay kia ôm bình, rót nửa chung rượu, quá nửa chung, rượu trong suốt vẽ một đường cong thật đẹp, hương rượu thoang thoảng.

“Cuối cùng cũng có thể làm ra rượu này!”

Rượu này rất ngon, trông rất hấp dẫn, so với rượu đục, thì chất lỏng trong suốt càng mê người. Hơn nữa nồng độ cao, người uống rượu bình thường, nhẹ quá thì nghiện, có cảm giác muốn uống nhiều hơn. Uống một bụng nước, thì phải đi giải quyết, không có thanh nhã. Nhưng nếu nồng độ cao, thì có thể giảm tàn suất vào nhà xí rất nhiều.

Trịnh Tĩnh Nghiệp nhấp một ngụm, vị rượu xộc thẳng, trong đầu liền hiểu rõ, chậm rãi thưởng thức, mỉm cười. Có loại rượu mới, cũng có thể nói là tài nguyên hạng nhất của Trịnh gia.

Sau đó... sau đó... sau đó đối với ánh mắt mong chờ của Trịnh Diễm, Trịnh Tĩnh Nghiệp tuyên bố: “Rượu tịch thu, sau này không được ăn cơm trễ nữa!” Không hề có thưởng, cọng lông cũng chẳng thấy, bởi bé con Trịnh Diễm không ngoan, không tuân thủ quy củ, không đến ăn cơm đúng giờ khiến cả nhà chờ, lại không báo cho cả nhà biết.

Trịnh Diễm: ...

Sau khi ủ rũ nộp rượu lên cho Đỗ thị, buồn thiu về lại chỗ ngồi gặm sườn. Trịnh Tĩnh Nghiệp không khỏi mỉm cười. Trong lòng Đỗ thị cũng rất vui mừng, con gái có khả năng này, xem như cũng là một sở trường riêng! Không cần Trịnh Tĩnh Nghiệp nói bà cũng biết, bí quyết này phải giữ bí mật, đồng thời cũng dặn dò Trịnh Diễm: “Là con tìm ra được phương pháp, thì chớ nói ra xung quanh.” Phương pháp độc nhất thì mới quý.

Buông miếng sườn đã cắn một nửa, Trịnh Diễm hỏi Trịnh Tĩnh Nghiệp: “Cha, rượu này đặt tên là gì thì hay ha?”

Trịnh Tĩnh Nghiệp đang lén uống thêm một li, nghe vậy, nhìn li rượu: “Thanh trong thấy được đáy, gọi là Thanh Tứu đi?” (*‘Thanh’ ở đây có*

nghĩa là trong sạch)

Hả? “Tên này không hay, đổi đi được không cha?” Nhất định không được dùng tên này!

Trịnh Tĩnh Nghiệp rất dễ nói chuyện: “Thế thì gọi là Trong Tứu đi.”

Trịnh Diễm ngậm miệng.

Tuy có bí quyết, nhưng Đỗ thị cũng không rao àm lên, làm theo phương pháp trong im lặng, được hơn mười vò, hương bị thơm ngon, mới bàn với Trịnh Tĩnh Nghiệp, mở một bữa tiệc rượu ở nhà mình. Trịnh Tĩnh Nghiệp mời các quan lớn tới, ở nơi khác, Cố Ích Thuần cùng một số ‘Danh sĩ’ cũng nâng ly cạn chén.

Rượu, quả thật là một biện pháp lôi kéo quan hệ.

Sau một hồi tiệc rượu, Trịnh gia đưa rượu ngon nhất của nhà mình ra. Trịnh Tĩnh Nghiệp đặc ý nói: “Tiểu nữ vô tình ủ được rượu này, ta nếm thấy không tệ.”

Vu Nguyên Tè rất thích hương vị của rượu này: “Giỏi thật.” Da mặt dày còn muốn đòi thêm vài vò. Có ông mở đầu, Nghiệp Quảng Học cũng hùa theo.

Ai cũng biết không nên hỏi phương pháp, không thấy anh công bố công thức nấu ăn nhà mình, thì cũng đừng biết xấu hổ đòi bí quyết nhà người ta. Nhưng vẫn có thể hỏi xin thành phẩm, cân nhắc địa vị của nhà mình, nếu cảm thấy có mặt mũi thì cứ mở lời, tự cảm thấy không đủ, thì đừng có mà nói ra.

Trịnh Tĩnh Nghiệp ra vẻ do dự một chút, đồng ý nguyện vọng của một số bộ phận. Sau đó, vốn không có sau đó, Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng không

phải hàng rượu mở miễn phí! Trịnh Diễm khổ cực vất vả mới tìm ra một phương pháp nấu rượu, cũng không đủ trở thành lợi ích, cứ ‘giữ kín’ thế thôi.

Còn bên danh sĩ, loại rượu mới này càng được ca ngợi. Lý Tuấn được sư huynh Cố Ích Thuần gọi tới uống rượu, hắn ta không vui, Cố Ích Thuần cũng không thura lời với gã, quăng một bầu rượu nhỏ qua, thế là liền vui vẻ chạy tới. Không thể không nói, loại rượu trong suốt này đúng là hàng thượng hạng, trông thôi cũng đã thấy hợp với sở thích của các vị danh sĩ này rồi.

Mùi vị nồng nàn càng kích thích đầu óc, hết hai bình, Lý Tuấn bắt đầu mơ màng say. Đập bình một cái: “Mang bút tới.”

Nghe nói, ngày hôm đó, Lý Tuấn viết ‘Khoái ý thiếp’ với trình độ viết chữ thảo bậc nhất.

Trù lần mở tiệc rượu kia, gần đây Trịnh Tĩnh Nghiệp rất khiêm tốn, không chủ động công kích ai – Đại kế chưa bắt đầu, ông đang dành sức.

Phe phẩy cái quạt tròn, lê đôi guốc mộc, nhàn nhã thong dong, dạo quanh ven hồ. Hiện đang giờ lên triều, ông nhàn như vậy, vì hôm nay là ngày nghỉ (* Nguyên gốc là ngày hưu mộc, theo luật xưa, cứ năm ngày sẽ có một ngày hưu mộc). Nhưng sự an nhàn này cũng không kéo dài được bao lâu, trong cung Thúy Vi cho một đội người ngựa đi tới, dẫn đầu là Hoài Ân, thái giám, đưa tin rằng Hoàng đế muôn gấp Trịnh Tĩnh Nghiệp.

Trịnh Tĩnh Nghiệp và Hoài Ân cũng xem là người quen với nhau, Hoài Ân đúng là không may, hắn ta vốn là con cháu nhà quan, không may sao cha phạm pháp, đương nhiên không đến mức chém đầu, không làm nô, vừa đúng lúc trong cung thiếu người, cứ thế mà vào cung. Đổi tên, gọi là Hoài Ân.

“Nhưng là có chuyện gì?” Trịnh Tĩnh Nghiệp không hề khách sáo với Hoài Ân chút nào, đối với gian tướng mà nói, điều tra xuất thân của một tên thái giám hữu dụng, thu xếp ổn thỏa cho người nhà hắn, khiến hương khói được kéo dài, kê tới mua chuộc lòng người, làm quá thạo rồi.

Hoài Ân vô cùng vui vẻ tiết lộ: “Hoàng Thái tử đánh Duyên Bình Quận vương một cái, Thánh nhân đang rất tức giận, muốn tìm Tướng công để nghị sự.”

28. TRÌNH ĐỘ GIAN THẦN

[Nguyên]

AI LÀ KẺ XẤU THÌ SẼ TỰ KHẮC CHỮ TRÊN MẶT; NGƯỜI LÀM GIAN THẦN HẮN SẼ TUYÊN BỐ MÌNH ĐANG LÀM CHUYỆN XẤU?

Hoàng Thái tử đánh Duyên Bình quận vương, lại còn ở trước mặt nhiều người, khiến cho vấn đề trở nên nghiêm trọng. Hoàng đế cho gọi để Trịnh Tĩnh Nghiệp giải quyết hậu quả, Trịnh Tĩnh Nghiệp không thể không đi. Thực đúng là không cam lòng chăng nguyện ý, không phải lần đầu Trịnh Tĩnh Nghiệp giúp Hoàng thượng thu dọn tàn cục, nhưng lần này ông làm mà vô cùng chán ghét.

Duyên Bình quận vương Tiêu Lệnh Đức, con trai thứ mươi của Hoàng đế, là một nhân vật *hiếm lạ*. Tám mươi năm từ khi triều Đại Khích lập nên, truyền qua bốn đời vua, đến Tiêu Lệnh Đức là đời thứ năm. Năm đời toàn gien mỹ nhân, nhưng lại không thể cải thiện vẻ ngoài cho hắn ta.

Trịnh Tĩnh Nghiệp chưa từng thấy một Hoàng tử nào xấu xí như vậy!

Lương tâm mà nói, Hoàng đế hiện giờ, cũng được coi là đẹp lão, lại nghe mẹ của Tiêu Lệnh Đức từng được sủng ái nhất sáu cung, chả biết sao lại sinh ra người như hắn. Nhìn mặt, dáng người của hắn ta, bạn sẽ cảm thấy, đây không phải vượn người cổ đại tiến hóa thành, mà biến hình từ lợn rừng tối cổ.

Đúng thế, Duyên Bình Quận vương rất mập, một gã mập thô tục! Không chỉ quá béo thôii đâii, nhìn bộ dạng hắn, bạn sẽ cảm thấy ông trời đang muôn trả thù xã hội.

Vẻ ngoài xấu xí thì thôi đi, đến tính cách cũng chả ra sao, đúng là cảnh hiểm gấp trong hoàng thất. Phàm là con cháu hoàng thất, khoảng thời gian

đầu dựng nước, về tình thì thôi cũng lượng thứ được, chứ đến giờ mà còn xuất hiện *hàng hiếm* cỡ này, thật có lỗi với quy luật xã hội. Cho dù bạn có xấu cỡ nào, thì ít ra cũng phải học cách che giấu chứ, còn hắn ta áy à, không hè!

Lệnh, mang nghĩa tốt, đẹp. Đức, là đạo đức. Tiêu Lệnh Đức thì vừa không đẹp cũng chẳng có đạo đức, hình như suy nghĩ có vấn đề, tính tình tệ hại cực kì. Chắc chắn trong ‘Chư vương liệt truyện’ sau này sẽ miêu tả: ‘Tướng mạo khó coi, hung hăng bất tài’, có thể hiểu hắn là loại người thế nào rồi đấy.

Cho dù không thích Thái tử, Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng phải nói câu khách quan, nếu Thái tử xung đột với Duyên Bình Quận vương, mười phần hết tám, chín, là do Duyên Bình Quận vương sai.

Trịnh Tĩnh Nghiệp chưa vào cung Thúy Vi đã cảm nhận bầu không khí nơi đây, nhường mày, bước tới. Đứng ngoài chờ, Hoài Ân đi vào trong báo cáo, cửa điện mở ra, liền nghe thấy tiếng quát tháo của Hoàng đế: “Rốt cuộc mày đã tỉnh chưa?!”

Có đứa con trai như thế thật bất hạnh, Trịnh Tĩnh Nghiệp thầm rót nước mắt thông cảm cho Hoàng đế.

Hoàng thượng nghe thấy Trịnh Tĩnh Nghiệp tới, dù gì cũng phải phai giữ mặt mũi cho nhà mình trước mặt Tể tướng, nguôi giận. Làm Hoàng đế dễ lầm à? Sau khi Miêu phi mang thai thì bám ngài cực kì, phụ nữ mang thai luôn có cái bệnh kì lạ là lúc nào cũng có cảm giác không an toàn. Dỗ dành ái thiếp như hoa như ngọc là cam tâm tình nguyện, thế mà thằng con hư đốn lại làm cái chuyện 囔 khiến lòng ngài ngồn ngang cả lên.

Từng đứa, từng đứa, đều chẳng bớt lo được!

Trịnh Tĩnh Nghiệp xuất hiện, hành lễ với ba cha con. Trong lòng Thái tử có chút không tự nhiên, nhưng vẫn lên tiếng đáp lại. Trịnh Tĩnh Nghiệp không quá khách sáo, hỏi thẳng Hoàng đế: “Thần ngu dốt được triệu tới, không biết đã gây ra chuyện gì?”

Gây ra chuyện gì? Nhìn cái tên đầu heo Duyên Bình Quận vương thì biết, vẫn đang còn nằm rên rỉ dưới sàn kia kìa.

Hoàng đế quát lớn một tiếng: “Còn không phải do thằng súc sinh kia!” Chỉ tay về Tiêu Lệnh Đức, phải nói là cực kì tức giận.

Trịnh Tĩnh Nghiệp không hiểu gì, nhìn Hoàng thượng, ngài xâu hổ ho khan một tiếng: “Hoài Ân, ngươi nói đi.”

Trên đường đi Hoài Ân đã kể chuyện về ba cha con Hoàng đế cho Trịnh Tĩnh Nghiệp một lần rồi, bây giờ làm bộ thuật lại lần nữa.

Thì ra, đến Hi Sơn, mọi người đều buông lỏng, dạo gần đây Thái tử đạo rất căng thẳng, Thái tử phi đề nghị ra ngoại thành dạo chơi, cả nhà cùng lên đường. Thái tử, Thái tử phi, bốn trai sáu gái, một Lương đệ, bốn Nhũ nhân, đủ cả. Em gái bên nhà mẹ của Thái tử phi cũng nhận lời mời tham gia.

Cả nhóm đang vui vẻ thì Tiêu Lệnh Đức tới. Câu chuyện cũng chẳng phức tạp rốt ráo gì, chẳng qua ngoan cố muốn chen vào uống hai lì, sau đó say xỉn, càng say càng mất đạo đức, kinh hãi nữ quyền nhà người ta.

Gia yến của Hoàng thái tử giống như vây lợn rừng. Vốn muốn đến giải sầu, tâm tình chẳng những không buông lỏng, ngược lại càng thêm bức bối.

Sau đó... không trách tại sao Hoàng Thái tử tát hắn!

Đúng là Thái tử có tát Duyên Bình Quận vương một cái, sức của anh ta khá mạnh, chuyện Tiêu Lệnh Đức bị đánh cũng có liên quan đến địa vị của hắn. Thái tử cảm nhận được mối nguy, anh ta cần giết gà dọa khỉ, khiến lũ em trai mình không dám làm bừa. Anh ta hiểu rõ, nếu bọn họ ùa tới, thì sẽ chẳng có gì tốt hết. Chẳng bằng tấn công trước, dọa lui những tên nhát gan.

Chuyện này Tiêu Lệnh Đức không hay, Hoàng Thái tử muốn dạy dỗ hắn, người khác không nói gì được, cũng chẳng cần phải gánh cái danh bắt nạt anh trai. Chủ ý đánh người này của Thái tử rất hay, đánh Lão Thập một cái, sau đó bắt trói đến gặp vua, Hoàng đế không thể nói anh ta sai, còn phải khuyến khích nữa kia. Đây cũng là thị uy với bọn em trai.

Hoàng đế đương nhiên rất tức giận, từ khi thằng con trai Tiêu Lệnh Đức này sinh ra, lúc còn bé thì còn có thể bảo là ‘Béo tốt đáng yêu’; quá năm tuổi thì không thể nói vậy được nữa. Đọc sách không được, tập võ chẳng xong, cũng chả làm được chuyện gì, Hoàng đế chẳng muốn nhìn tới, liền nghĩ tới Trịnh Tĩnh Nghiệp, muốn ông đưa ra một biện pháp, tìm một nơi nào đó, tống khứ Tiêu Lệnh Đức đi. Mắt không thấy, tâm chẳng phiền, nói trắng ra là đuổi ra khỏi kinh.

“Đây là chuyện nhà của bệ hạ.” Sau khi Trịnh Tĩnh Nghiệp nghe Hoài Ân tóm tắt hiện trường, quả quyết nói.

Con trai ông hư đốn, làm cha không biết quyết định thế nào thì thôi đi, họ hàng còn chưa chết, lôi ta vào làm gì? Nhúng tay vào chuyện này không phải là tự chuốc thù sao? Ta không có ngu!

Dù sao Hoàng đế cũng đã già, không muốn nghĩ tới những chuyện phiền phức nào nữa, mắt kiên nhẫn nói với Trịnh Tĩnh Nghiệp: “Ở đây không có quân thần, khanh là lão bạn già của ta, giúp ta giải quyết chuyện này đi.” Xem khanh như nhà hàng xóm, khuyên giúp thằng con hư, chuyện này giao cho khanh đó.

Tiêu Lệnh Đức vẫn nằm rỉ trên mặt đất, Trịnh Tĩnh Nghiệp nói: “Duyên Bình quận vương bị thương, trước tiên cứ đưa đi băng bó cho thỏa đáng đã.” Tiêu Lệnh Đức gật đầu lia lịa, Hoàng đế tức giận đập hấn thêm hai phát: “Cút!”

Đầu tiên Trịnh Tĩnh Nghiệp đẩy Tiêu Lệnh Đức đi chỗ khác bôi thuốc. Sau đó từ từ phân tích cho Hoàng đế nghe: “Chuyện này là gia sự của ngài,

sao lại gọi thần? Chỉ có thể chuyện giấu, đừng lôi ra. Việc này, đừng ở đây, được không?”

Hoàng đế trợn mắt: “Cứ thế mà qua à?”

Trịnh Tĩnh Nghiệp lắc đầu: “Chuyện này liên quan đến danh dự của gia đình hoàng thất.”

“Cái thằng súc sinh đó ở đây, thì còn danh dự nào nữa?!” Hoàng đế từng nghĩ không chỉ một lần rằng, nếu ngày xưa, không phải mấy đứa Thập Nhất, Thập Nhị, Thập Tam chết non, mà là Lão Thập kia, thì có lẽ cuộc sống của ngài sẽ thuận lợi hơn rất nhiều.

“Nhưng cũng không thể để truyền chuyện này ra ngoài, àm ī như vậy, thật ra lại càng khiến Duyên Bình quận vương thêm tai tiếng,” Trịnh Tĩnh Nghiệp kiên định nói, “Sử sách ngàn năm, có lời không hay thì sao?” Đúng là một bộ lo lắng vì Hoàng thượng.

Hoàng đế cắn răng, trầm mặc.

Trịnh Tĩnh Nghiệp còn nói: “Bệ hạ lệnh thần khuyên giải, thần sẽ dễ nói lại với Thái tử.”

Hoàng Thái tử suýt nữa là bị nghẹn chết, không dám tin, nhìn gương mặt già nua thành khẩn của Trịnh Tĩnh Nghiệp, nghe gian thần nói: “Thái tử điện hạ nổi nóng với Quận vương, dù gì cũng là huynh đệ, thôi thì cứ giữ mặt mũi cho nhau. Ngài đứng đầu Đông cung, xin hãy rộng lượng một chút.”

Hai mắt Thái tử muốn bốc hỏa, tiệc rượu đang vui vẻ thì bị thằng em trai ngu xuẩn này tới phá, khiến cả vợ lẫn con bị dọa ba hòn bảy phách, muôn nhện thế nào hả? Thì ra ý của người muốn nói ta đây không đủ độ lượng, không đủ khoan dung sao?

Gian thần còn thêm vào: “Thần nói thật, cả kinh thành đều biết Duyên Bình quận vương làm việc bừa bãi, Thái tử so đo với một người phóng túng

như vậy, thì xem là gì? Biết em trai phóng đãng mà vẫn không kiềm chế được, huống chi những chuyện khác?”

Hoàng đế cũng cảm thấy Hoàng Thái tử như vậy thì cũng hơi quá đáng. Ai cũng biết, Tiêu Lệnh Đức là một tác phẩm thất bại của Hoàng đế, chỉ được phong tới Quận vương. Bạn không thể phân cao thấp với một phế phẩm, rất mất phong độ.

“Nếu Thái tử đáng đối ấm cùng phủ Chiêm sự, Duyên Bình quận vương gây sự, đánh, thì điện hạ là kẻ trọng người tài. Nay là gia yến, sao có thể đánh thành thê? Trói lại, chờ Quận vương tỉnh rượu, bồi tội với ngài, thế chẳng phải hay hơn sao? Cũng biểu lộ ngài thương mến anh em.”

Nếu Tiêu Lệnh Hành không phải là Thái tử, cần là đánh ngay, dù anh ta là Hoàng đế hay tôn thất cũng thế, đụng vào nữ quyền nhà mình mà không đánh cho một trận, thì còn thiên lý ở đâu? Nhưng vì anh ta là Thái tử, phải khoan dung! Phải chờ thăng cấp nữa cơ mà! Câu này khá hay! Hoàng đế hết giận, bắt đầu suy nghĩ thâm sâu.

“Lời thần nói hôm nay, Bệ hạ và Điện hạ xem xét, mong hai ngài cẩn thận.”

Hoàng đế gật đầu, Thái tử tức điên. “Điện hạ hãy cân nhắc thay cho Bệ hạ, tạm thời nhẫn nhịn.” *Không có cha mẹ nào muốn nhìn con cái bất hòa,* mấy lời này Trịnh Tĩnh Nghiệp không nói ra, nhưng nhất định Hoàng thượng có thể hiểu rõ, còn Thái tử có thể *thảm* hay không, thì khó nói.

Một lát sau Tiêu Lệnh Đức đã bôi thuốc xong, quay lại, Trịnh Tĩnh Nghiệp nói hỏi Tiêu Lệnh Đức: “Thiên tuế đã tỉnh rượu chưa? Người có biết hành vi thế là không được không?”

Tiêu Lệnh Đức thấy không thoát được, ban nãy Hoàng đế vô cùng tức giận, còn nói muốn tống hắn ra khỏi kinh, lúc này nghe Trịnh Tĩnh Nghiệp có ý ‘hỏi tội’, nói thẳng: “Đánh cũng đã đánh rồi, còn muốn thế nào nữa?”

Sắc mặt Thái tử hết sức khó coi, cảm thấy Hoàng đế đang nhìn hắn với vẻ thâm sâu, khó đoán. Nhìn đi, kích động đúng là ma quỷ, vốn đang bình thường, bị đánh một cái, người ta không phục. Tiêu Lệnh Đức tự cảm thấy mình đã trả nợ rồi (bị đánh), không thể lại nộp phí nữa (xin lỗi).

Cuối cùng, vẫn là Trịnh Tĩnh Nghiệp nhỏ nhẹ hỏi: “Điện hạ có thấy rằng, Thánh nhân muốn người ra sao, thì Thái tử cũng thế thôi. Cha con, anh em, Điện hạ làm thế mà được sao?”

Tiêu Lệnh Đức tức giận, chỉ tay vào Thái tử: “Ta đúng là có sai, thì cũng bị huynh ấy đánh rồi, đánh xong còn mang đi tố cáo,” không dám chỉ tay vào Hoàng đế, “Cha liền muốn tổng khứ ta đi, có thể có anh em như vậy hả?” *A di phò phò*, chưa dám đựng vào Hoàng đế, chỉ lôi Thái tử ra nói mà thôi, coi như Tiêu Lệnh Đức cũng không quá ngu xuẩn.

Trịnh Tĩnh Nghiệp nghiêm mặt nói: “Điện hạ sai rồi, Bệ hạ và Thái tử vẫn chưa muốn trực xuất người khỏi kinh đâu, chẳng qua lời nói trong lúc giận dữ mà thôi, Điện hạ lại tưởng thật sao? Xưa nay Thánh nhân luôn khoan dung với người xiết bao!”

Tiêu Lệnh Đức chỉ mong có câu này, ngẩng cái đầu mập ú, cố gắng trợn con mắt to bằng hạt đậu nhìn cha hắn. Vẻ mặt Hoàng thượng bình tĩnh, không nhìn ra vui hay buồn, Tiêu Lệnh Đức xoa xoa tay, cười nịnh nọt: “Là con sai rồi, cha đừng trách kẻ thiếu hiếu biết, con đúng là hồ đồ.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp lại khuyên giải, Tiêu Lệnh Đức chắp tay thi lễ với cha và anh trai.

Hoàng đế tức giận nói: “Không phải Thái tử và Trịnh tướng khuyên nhủ, thì mày cứ đợi mà xem, tỉnh rượu rồi hả? Sao còn chưa biến đi!”

Tiêu Lệnh Đức chạy trối chết.

Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng xin cáo lui.

Hai người vừa đi, Thái tử cố gắng kiềm chế thần kinh bắt đầu bành trướng, hô hấp cũng nặng nề, nhào đến bên gối Hoàng đế: “Cha, con vốn vô ý, sao Trịnh tướng lại nói như vậy với con!”

“Ông chẳng nói sai câu nào cả!” Hoàng đế nghiêm mặt nhìn Thái tử. “Con cái đều lớn cả rồi, sao vẫn không cẩn thận như thế? Ông ấy nói cái gì?”

Thái tử: “...”

Hoàng đế không biết Thái tử và Tể tướng có gì không hợp, hoặc nói cách khác, ngài không biết Trịnh Tĩnh Nghiệp đang chĩa mũi dùi vào Thái tử. Hai người bình thường không chạm mặt, thì sao có mâu thuẫn gì được? Hơn nữa, trước mặt Hoàng đế, Trịnh Tĩnh Nghiệp luôn rõ ra rất quan tâm đến Thái tử, lại còn theo kiểu ‘làm chuyện tốt không cần lưu danh’, chẳng như việc con Thái tử đến tuổi đi học cũng do Trịnh Tĩnh Nghiệp nhắc tới chứ đâu.

Hoàng đế rất ‘đơn thuần’, ai là kẻ xấu sẽ tự khắc chữ trên mặt, người làm gian thần thì sẽ tuyên bố mình đang làm chuyện xấu?!

“Con nghĩ nhiều rồi, quân chủ phải có lòng khoan dung cho người,” lại nhắc câu này thêm một lần nữa, “Trịnh Tĩnh Nghiệp hiếu chuyện, con hãy cẩn thận mà suy nghĩ, làm theo lời ông ấy nói, chẳng phải hay hơn việc con kích động đánh Thập lang sao?”

Thái tử nghiên răng tháo chạy.

Không cần phải nói, một màn này được Hoài Ân kể lại cho Trịnh Tĩnh Nghiệp.

Liên tiếp mấy ngày sau, tâm trạng của Trịnh Tĩnh Nghiệp rất tốt. Như lời Hoàng đế nói, ‘Trịnh Tĩnh Nghiệp hiếu chuyện’, khi ông còn là một Huyện úy thì có cách làm của Huyện úy, làm Tể tướng thì có phương pháp của Tể tướng. Chuyện nào ra chuyện đó, không hề sai xót. Nói thật ra, ông

có thể nhìn thấy được điểm nút, rồi từ đó tìm ra phương án giải quyết tốt nhất, không hề bạo ngược, đây cũng là chỗ mà Hoàng đế đánh giá cao.

Tể tướng, là một người hòa giải.

Thái tử đánh giá sai tình hình, đành gieo nhân nào, gặt quả nấy.

Trịnh Tĩnh Nghiệp coi như đã hiểu Hoàng đế, chỉ sợ từ hôm nay trở đi, trong suy nghĩ của Hoàng đế, Thái tử không thoát khỏi một nét bút nhạt ‘không đủ bao dung với em trai’, sau này có chuyện gì, thì cái vệt này ngày càng đậm dần. Thành *Thái tử không yêu thương anh em ruột thịt*, hay!

29. TRỊNH TĨNH NGHIỆP DẠY CON

[Nguyên]

**CON NHÓC NÀY, ĐÔNG CUNG THÁI TỬ, TRỌNG THẦN TRIỀU
ĐÌNH CÒN ĐỂ ĐỐI PHÓ HƠN NÓ!**

“Hả?” Trịnh Diễm há hốc mồm, lượng bài tập mà thầy giao cho đã tăng gấp đôi.

Ngoại trừ sắp xếp các giờ học, Cố Ích Thuần chả nói câu nào. Trịnh Diễm ngẩng đầu ngây ngôc nhìn ông, ông cũng lạnh nhạt nhìn cô học trò duy nhất. Trịnh Diễm và thầy nhìn nhau suốt mười lăm phút đồng hồ, mới nhận ra ông nói thật!

Không được, mình còn việc phải làm cơ mà. Thoát khỏi thời đại chịu giáo dục thành tích, ghét làm bài tập thế này nhất, trước kia vẫn ổn cả, sao bây giờ tự dung lại tăng gấp đôi, không phải muốn hành chét người ta sao? Trịnh Diễm nghĩ mình còn chưa kịp ‘nghiên cứu chế tạo’ thành công nước hoa, muốn kháng nghị. Vừa nhìn thấy đôi mắt của Cố Ích Thuần, tim nảy lên một nhịp.

Không nói nổi lời nào, ngoan ngoãn chấp nhận, về nhà kể với cha mẹ: “Thầy con đổi giờ học cả rồi, từ nay về sau, muôn xong bài tập bên đây, thì không thể qua chỗ chị dâu nổi đâu.” Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Đỗ thị nhìn Trịnh Tĩnh Nghiệp, Trịnh Tĩnh Nghiệp không nói, lưng và trán Trịnh Diễm muốt đầm mồ hôi.

Đây là ý gì?

Trịnh Tĩnh Nghiệp đỡ trán. Đau đầu, vô cùng đau đầu! Khi trước ông lo con gái mình quá thông minh, nếu làm việc ác thì sợ sau này chẳng chốn nào dung, hi vọng con gái ‘bình thường’ một chút, có con nhà ai mới tám

tuổi thì mua nhà cho thuê đâu? Ông hi vọng Trịnh Diễm có thể quan tâm đến những chuyện mà một bé gái bình thường để ý, như nấu cơm, viết chữ chẳng hạn.

Không biết ông trời hậu đãi hay muộn gây khó dễ với ông, con gái quan tâm đến những chuyện ‘bình thường’, nhưng lại lộ ra vẻ không bình thường!

Chưa nói tới nấu rượu, có thành quả, tuy Trịnh Tĩnh Nghiệp rất vui, nhưng không phải là không để trong lòng. Dù sao nhà bọn họ xuất thân đế nhūi, vốn không có lịch sử gì. Nay có thì càng thêm vê vang, không cũng chẳng mất mặt. Cuối cùng con bé si mê thế nào đó, thêm đú thử kì quái vào rượu.

Nào là hoa lộ, dược liệu, lại còn sức lên người, sau đó bị muỗi truy sát!
Muốn chết à!

(Trịnh Diễm: Con muốn tìm cách chế nước hoa thôi mà.)

“A Diễm, gần đây có hơi không đúng,” Cô Ích Thuần đã nói như thế,
“Tâm tư không đơn thuần.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp cho rằng, ông và vợ phải giữ ít nhất một nửa quyền dạy dỗ con gái, nếu không thì con bé chắc chắn sẽ gây họa.

Thấy cha mẹ không nói lời nào, Trịnh Diễm thốt lên: “Cha, rốt cuộc là sao thế ạ? Cha nói thì con mới biết, cha không nói, con làm sao hay? Đột nhiên chỉ có mình con bị như thế, nhất định là có chuyện gì phải không? Đúng không, đúng không? Ngoại trừ trong cung Đại Chính, chả có con gái nhà nào phải thế cả, dạy còn chẳng kịp, cha không nói, con biết thế nào mà lần.”

Nghe, nghe, nghe, nghe nữa thì há hốc, Trịnh Tĩnh Nghiệp nghiên
rằng: “Gì cũng dám nói! Con phải có quy củ biết không! Mấy ngày nay còn
làm gì? Bài tập sao rồi?”

“Viết xong hết rồi mà!”

Ái chà, còn tinh bợ như thế nữa cơ à! Trịnh Tĩnh Nghiệp vươn tay tới chỗ con: “Đúng là viết, viết nhưng không thèm để tâm! Con đang suy nghĩ cái gì?” Nhéo lỗ tai.

Trịnh Diễm chột dạ nhìn Trịnh Tĩnh Nghiệp: “Đau, đau con, cái đó, không phải muốn con học nấu nướng sao?”

Trịnh Tĩnh Nghiệp cười lạnh, trước mặt ông, trình độ của nha đầu này thậm chí không đáng nhìn: “Cha muốn con làm thợ thêu hay thành đầu bếp? Con lao đầu vào những thứ này để làm gì? Biết thôi là được! Ngu ngốc! Con đang một lòng chuyên tâm vào việc của kẻ chỉ biết sống tạm qua ngày. Đừng làm việc vớ vẩn!”

Bốn chữ cuối như đâm vào nỗi đau của Trịnh Diễm, rút tai về: “Con làm gì vớ vẩn đâu chứ?” Việc của con không phải giúp mọi người trong nhà có thêm món mới đó sao? Không thì còn biết làm gì? Một bé con tám tuổi thì có thể làm được gì? Trịnh Diễm oán thầm trong bụng. Không phải chỉ có thể rảnh rỗi ngồi ngây ngốc ra thôi sao?

“Con hãy cứ suy nghĩ cẩn thận nên làm gì cho tốt!” Trịnh Tĩnh Nghiệp cười lạnh, “Những thứ đó chẳng qua là hoa văn thêu trên quần áo, nếu không có nó, quần áo vẫn có thể giữ ấm. Đừng làm hỏng thiên phú của mình! Chẳng lẽ con chỉ muốn có thể thôi sao? Những thứ râu ria đó lúc nào học cũng được, chỉ có tính cách thì không! Nếu không mài dũa tính nết từ bây giờ, cho rằng đến tuổi gặp chuyện tự khắc biết kiềm chế sao? Còn bé thì đáng yêu, con lớn hơn chút nữa sẽ ra cái gì? Con muốn trưởng thành sẽ làm cái gì? Những thứ kia có ích sao?”

Con bé này đúng là có hơi ‘khôn sớm’, thông minh trước tuổi thì thôi, lại còn gây rối. Nhất định phải để con bé luôn giữ ý định ban đầu của mình mới tốt.

Lúc này Đỗ thị mới nói: “Cha con chung thịt thơm? Con có thấy ông ấy làm thế hăng ngày không?”

Trịnh Diễm im lặng, mãi lúc sau mới nói: “Con sai rồi.”

Cho dù không tìm được điểm mạnh để phát triển, thì tích lũy khả năng cũng không phải bằng cách này! Nếu cứ như vậy, nàng chỉ có thể thành một phụ nữ bình thường.

Trịnh Diễm hiểu ý của Trịnh Tĩnh Nghiệp, bây giờ làm ra những thứ này thì có thể thu hút kẻ khác, có thể giành được chút tiếng tăm cho mình, nhưng sau đó thì sao?

Nấu rượu, làm nước hoa, dù nung được thủy tinh trong suốt, mang miếng thủy tinh kia tới, cũng chỉ là việc cỏn con! Trừ khi có thể làm một cuộc cách mạng công nghiệp, hình thành nên dân chủ lập hiến; còn không tất cả đều là vô nghĩa. Bây giờ nàng không thể làm chuyện như trong điền văn vậy được! *Dù nhiệm vụ chính có hơi tựa thé.*

Chỉ để ý đến mói tóc trên đầu, như Kim ba béo (*tổng thống Bắc Triều Tiên Kim Jong-un, là con thứ ba, có lẽ đã đểu chuyện dân Triều Tiên bị ép buộc chỉ được cắt một vài kiểu tóc nhất định*), sau này đột nhiên muốn làm khoa học gia với chả nghệ sĩ gì đó thì đi gặm sách giáo khoa, chả biết tiền đồ ra sao.

Mua nhà không biết thường thức, nấu cơm chẳng có khả năng, quay sang nghịch chút tài vật thì bảo là không biết cái nào là thứ quan trọng. Ba gậy đánh xuống, Trịnh Diễm hoàn toàn làm rốt ráo.

Sau khi được nói chuyện, Trịnh Diễm ngoan hơn rất nhiều, nước hoa cũng quẳng qua một bên, sợ đến nỗi giấu tịt phương pháp chế tạo thủ công dưới đáy hòm (trước khi xuyên không từng tự làm, nên còn nhớ rõ). Chuyên tâm đi học với Cố Ích Thuần, còn chăm chỉ đọc sử luyện chữ, cũng kiên trì cắn răng cặm cui làm số bài tập tăng gấp đôi.

Sau đó quần lấy Trịnh Tĩnh Nghiệp đòi xem bản đồ.

Trịnh Tĩnh Nghiệp rất đau đầu: “Muốn cái đó làm gì?” Nha đầu chét tiệt này, tưởng vẽ ra một cái bản đồ dễ lắm sao? Đó là bí mật của quốc gia, là cơ mật, hiểu không?

Trịnh Diễm lấy lòng đấm vai cho ông, vai Trịnh Tĩnh Nghiệp rung rung, nắm tay nhỏ Trịnh Diễm tuột xuống trên người ông, xin xỏ đúng là chả vui tẹo nào. Chồm lên ôm vai của Trịnh Tĩnh Nghiệp lắc lư: “Thầy dạy con phả hệ thì có nhắc tới các quận, con muốn mở bản đồ để đánh dấu, dẽ nhìn, mà sinh động thì cũng nhớ tốt hơn thôi mà.”

“Không được lười biếng! Cái gì làm vẫn phải làm chứ.” Nói là nói vậy, chớp mắt ông lấy tấm bản đồ ra.

Nói thura, Trịnh Tĩnh Nghiệp là Thừa tướng, có gì mà ông không biết chứ? Từ chuyện liên quan đến quốc kế dân sinh, thế lực phân bố trong triều, quan viên lên chức, tướng lãnh thay quân, có gì mà ông không để ý?

Trịnh Tĩnh Nghiệp mở bản đồ ra trước mặt con gái một chút, sau đó cuộn vào: “Nếu con không tự mình nghĩ ra bức bản đồ như vậy, thì không cần nhìn nữa, ngoan ngoãn đầm lưng đi.”

Trịnh Diễm cò kè: “Dù gì cũng để con nhìn thêm một chút nữa đi!” Cũng chả quý báu gì, bức vẽ cũng chẳng chính xác, càng không bằng cái trong sách giáo khoa của đám học sinh tiểu học.

Sao nàng không nghĩ lại, với trình độ đo vẽ bản đồ hiện tại, há có thể so sánh với thời đại trước khi nàng xuyên qua?

Chương trình học của Cố Ích Thuần vừa tăng môn địa lý, Trịnh Tĩnh Nghiệp vẫn yêu cầu con gái mài dũa tính tình như trước. Trịnh Diễm cũng ngoan ngoãn theo học, gần đây nhất có môn hội họa. Khi trước Trịnh Diễm phác tranh bằng bút chì rất đẹp, giờ cũng không khoe khoang, nghiêm túc

học hai loại vẽ truyền thần và lối vẽ tỉ mỉ, sau cùng chọn loại vẽ truyền thần làm hướng chủ yếu.

Cố Ích Thuần phe phẩy quạt nói: “A Diễm không tệ, biết nghe lời, thấy đúng là sẽ nghe theo. Có điều tuổi còn nhỏ, dạy thêm là được.”

Trịnh Diễm rất biết lừa người, điểm này rất giống Trịnh Tĩnh Nghiệp. Nàng vừa học vẽ xong, liền vẽ một lèn quạt tặng Cố Ích Thuần. Tranh thủy mặc, trên vẽ đàn cá tung tăng lên cánh quạt bằng lụa, viết ba chữ bên cạnh: ‘tự tại thiên’ (*tháng ngày tự do*), rất xứng với người thầy danh sĩ của nàng.

Trịnh Tĩnh Nghiệp tức giận nói: “Thật không biết phải dạy tới khi nào!” Đông cung Thái tử, trọng thần triều đình còn dễ đối phó hơn cô nhóc này!

Tể tướng đúng là Tể tướng, Trịnh Tĩnh Nghiệp nói rất đúng, chuyện sau này đã chứng minh, Trịnh Diễm quả thật không phải người dễ đối phó.

Còn người không dễ đối phó kia, bấy giờ đang ở trong cung Thúy Vi.

Cảm xúc của Miêu phi đã ổn định, mời Đỗ thị mang Trịnh Diễm tới ‘ngồi một chút’. Bụng của cô đã lộ rõ, đang ngồi trên sập, hai chân thả xuống, ôm bụng cười rũ. Mẹ của Miêu phi cũng đang ở bên, *khụ khụ*, tuổi bà còn không lớn bằng người con rể Hoàng đế kia, thật ra nhìn ngang tuổi với Đỗ thị.

Hoàng đế sủng Miêu phi, phong mẹ của Miêu phi, Phó thị làm Quận quân, vốn muốn phong thành Phu nhân của một nước, nhưng do bị các đại thần phản đối, Hoàng đế cũng không quá khăng khăng. Phó thị họ Phó, không hề có quan hệ gì với mười tám đời danh môn thế gia Phó thị chiết, chỉ cùng họ thôi. Dáng dấp của Phó thị cũng không tệ, cả người tơ lụa, mang đầy trang sức, chăm sóc con gái.

Lúc Miêu phi và Đỗ thị nói chuyện, thường thích lôi Trịnh Diễm ra, chủ yếu vì khoảng cách tuổi tác của cô và Đỗ thị khá lớn, không có nhiều tiếng nói chung, có cô nhóc ở đây cũng để hòa hoãn, mà bản thân cô bé cũng là một chủ đề hay.

“Thất nương lại cao hơn rồi, trông xinh đẹp hơn nhiều.”

Trịnh Diễm cười: “Sau này con còn đẹp hơn nữa kìa.”

Miêu phi cười nghiêng ngả: “Được, ta sẽ chờ xem.”

Đỗ thị liếc mắng nhìn con gái: “Trước mặt Quý phi mà còn thế à.”

“Thế mới là tốt đấy,” Miêu phi cũng không để bụng, “Ngây thơ như vậy, rất khó. Mấy ngày qua ta luôn cảm thấy cái gì đó khó chịu, sau mới nghĩ ra, thì ra bữa giờ chẳng được gặp Thất nương, nên mới không thoái mái như thế. Mà con cũng bận gì sao? Ta không mời, con cũng quên ta rồi?”

Nói là với Trịnh Diễm, nhưng Đỗ thị không thể làm ra vẻ không nghe, bèn bảo: “Trong nhà đang loạn cào cào, muốn làm mai cho Ngũ lang, không tiện tới quầy rầy Miêu phi.”

Miêu phi cũng thuận miệng thế thôi.

Trong cung, Hoàng hậu, Hoàng thái hậu, chỉ cần ở mức quan hệ không tệ với Hoàng đế, là có thể triệu nữ quyền vào cung trò chuyện – chỉ cần ghi chép lại là được. Phi tử thì không có may mắn này, dù là Quý phi, Thục phi thì chuyện này cũng quá phận, muốn gọi người tới, được thôi, đi báo cáo trước đã!

Bấy giờ trong cung không Hoàng hậu, cũng chẳng có Thái hậu, tuy rằng có người quản lý về mọi việc của phi tần trong cung, nhưng người này cũng không thể tùy tiện, phải nói qua với Hoàng thượng một tiếng.

Cung phi còn vậy, huống chi các mệnh phụ muốn tiến cung khó khăn thế nào. Mẹ của Cửu tần, Tú phi có cáo mệnh, muốn xin còn phải nói trước, công chúa xuất giá muốn về thăm cha mẹ thì cũng được. Còn không có quan hệ thân thích, thì chẳng tìm ra lý do gì.

Thế nên Đỗ thị không có việc gì mà đến thăm Miêu phi, khả năng hầu như là số không.

Hai người thuận miệng nói vài vắn đề về an thai, Phó thị còn giúp cô vội vàng cảm ơn: “Phu nhân bận thế mà còn đến chỉ điểm giúp cho.”

“Nên làm thôi mà.”

Miêu phi nói: “Phu nhân là người có phúc, bà nói, ta mới dám tin.” Lại hâm mộ sự hòa thuận của vợ chồng Đỗ thị, Đỗ thị cũng biết điều nói lại vài câu, bảo Hoàng đế đối xử với Miêu phi rất tốt.

Miêu phi cố ý hỏi về tình hình của Trịnh tướng, Đỗ thị đáp: “Vẫn như trước cả thôi.”

Trịnh Diễm bĩu môi: “Ngày nghỉ lần trước còn bị Thánh nhân gọi lên nói nói gì đó, trở về còn thở dài. Sau đấy còn giáo huấn cả nhà một bài, gì là... Anh em thì phải yêu thương nhau. Sao chúng con lại không yêu thương nhau cơ chứ?” Chỉ tố nói hươu nói vượn, Trịnh Tĩnh Nghiệp trở về không biết vui vẻ đến cỡ nào cơ.

“Con lại nói bậy!” Đỗ thị tức giận quát Trịnh Diễm, sau đó giải thích với Miêu phi: “Con bé còn nhỏ, nói bậy thôi.”

Miêu phi biết, ngày nghỉ lần trước, Thái tử đánh Duyên Bình Quận vương, Hoàng đế vô cùng tức giận đến đây, khi ấy Miêu phi còn phải khuyên giải một hồi. Nay chuyện cũ nhắc lại, trong lòng Miêu phi xuất hiện một bóng ma.

Đường đường là Quận vương, cha ruột còn sống mà vẫn chịu đòn. Con nhà mình biết phải làm sao? Thái tử còn không ăn sống con ta ấy chứ!

30. LÀM NGƯỜI TỐT KHÔNG DỄ

[Nguyên]

BÁN ĐI BÁN LẠI THÀNH RA BÁN ĐÚNG...

Tuy Miêu phi ‘đơn thuần’, hơi tùy hứng, nhưng dù gì cũng đã lăn lộn trong cung, thoảng rùng mình, cô gắng che dấu sắc mặt nửa trắng nửa xanh của mình. Cô mời mẹ con Đỗ thị tới lần này, một là để liên lạc tình cảm, hai là tiện lấy lòng.

Phó thị cẩn thận kéo bàn tay trắng mềm của Trịnh Diễm, khen ngợi: “Bình thường thôi Huyện quân đã xinh lắm rồi, đến bàn tay cũng mềm đến thế này.” Trịnh Diễm cũng không hề khách sáo nhận lời khen: “Cám ơn bà đã khen.” Đỗ thị nói: “Đừng có khen con bé, khen nó là một bước lên trời ngay.”

Miêu phi che miệng cười: “Thì phải có chỗ để người ta khen thì mới khen chứ, dù thế nào, chúng ta cũng không thể dối lòng được,” sau quay qua Phó thị nói, “Con nhà Tướng phủ, đứa nào cũng xinh xắn. Thánh nhân còn nói, trong đám con nít cạnh người, Tiếu Đại lang Trịnh gia là đứa trưởng thành nhất đấy. Trai gái nhà bọn họ cũng không tệ đâu.”

Bạn nhỏ Trịnh Đức Hưng đang làm bình hoa bên cạnh ông chồng Hoàng đế của Miêu phi.

Đỗ thị cười gượng: “Đúng là được Thánh nhân nâng đỡ.”

Miêu phi nghe thế không vui, bảo: “Sao lại nói như thế? Thiên hạ nhiều người, sao không thấy Thánh nhân gặp ai cũng cất nhắc? Thánh nhân chỉ nói sự thật thôi, gia giáo nhà bà không tệ,” đột nhiên, thần bí hỏi, “Con cái dạy dỗ ngoan ngoãn thế, phu nhân có định để con trai cưới công chúa chẳng?”

Suýt nữa là Đỗ thị bỏ nhào: “Sao Quý phi lại nói thế? Nhà chúng ta sao dám mơ tưởng?” Trịnh Diễm cũng hoảng sợ, vào thời điểm máu chót này, công chúa dễ cưới lắm đây à? Cưới công chúa thì cũng không đến nỗi, Phò mã mấy năm nay không thảm như triều trước, cô vợ công chúa mà chết thì chẳng có nỗi cái nhả. Nhưng! Công chúa còn có anh trai, có em trai, nhỡ đâu cưới phải em gái của một phản vương, ai biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Miêu phi có chút tự đắc: “Đương nhiên là nghe từ chỗ Thánh nhân rồi.”

Đỗ thị: “...”

Trịnh Diễm: “...”

Đỗ thị ngồi không yên: “Chuyện này là thế nào?” *Hại đời bỏ à!* Thời đại này không nên cưới công chúa đâu! Công chúa là đại diện cho hoàng gia, *mẹ nó*, cưới về thì trong nhà đều phải chào hỏi cô ta. Hơn nữa, công chúa hoàng thất gia, đa số đều rất hung hăng, không biết sẽ có thể làm ra những chuyện gì, chẳng phải muốn gia đình người ta không được yên sao? Đỗ thị chỉ mong có thể cưới một cô con dâu của nhà bình thường, chỉ cần biết rõ trắng đen phải trái là được rồi.

“Ai da~” Miêu phi càng tiết lộ nhiều chi tiết, “Theo như ý thánh nhân, chuyện này đã xong đến bảy, tám phần, nhưng không biết Thánh nhân muốn gả vị công chúa nào đến nhà bà ha? Nhắc tới cũng vừa đúng, Đoan Bình công chúa, Trường Dương công chúa năm nay mười sáu, Xương Thái công chúa cũng tròn mười lăm, đều đến tuổi lấy chồng cả, phu nhân thấy ai được hơn?”

Hoàng đế hiện có hai mươi bảy người con gái, hai mươi hai cô còn sống, Nhất, Nhị, Cửu, Thập Tứ, Thập Lục công chúa đều đã chết non. Đoan Bình công chúa là mười hai, Trường Dương công chúa là mười ba, Xương Thái công chúa là mười lăm, từ Đoan Bình công chúa trở lên thì đều đã gả ra ngoài. Con gái thứ mươi bảy của Hoàng đế năm nay mới mươi một tuổi, từ cô bé trở xuống đều chưa đến tuổi kết hôn, Trịnh Uyển của Trịnh gia

năm nay đã đă mười tám, còn Trịnh Thụy cũng mươi lăm. Điều không thích hợp.

Đỗ thị không thể lộ bất kì một nhược điểm nào: “Trên đời ai có kén chọn công chúa đâu? Vả lại đám con cháu nhà ta, chưa hẳn sẽ tốt số được cưới công chúa đâu.”

Miêu phi không vong vo nữa, nói thảng: “Chẳng lẽ phu nhân không tin lời của ta sao? Sao bà lại khiêm tốn thế? Con Tể tướng cưới con gái Hoàng đế, không phải là một đôi trời đất tạo thành sao? Trường Dương công chúa là con Tiệp dư, mẹ đẻ của Doan Bình công chúa là Phùng Sung Dung, mẹ của Xương Thái công chúa là Tài tử đã qua đời. Ta biết bao nhiêu điều với phu nhân cả rồi, phu nhân cũng đừng làm trễ nãi chuyện con trai.”

Về mặt Đỗ thị sầu khổ: “Thật đúng là không phải khiêm tốn, chuyện này ta không thể làm chủ, dù thế nào cũng phải về nói với Tướng công một câu. Nếu không nhờ Quý phi, chúng ta nào biết Thánh nhân ra quyết định này.”

Miêu phi được tán tụng một hồi, tâm tình cũng dịu đi: “Ba vị công chúa nói trên cũng không tệ, có điều Tiệp dư là em ruột của Hiền phi, sẽ đòi hỏi nhiều kim quý hơn so với các chị em khác. Phu nhân cứ cân nhắc trong lòng, cũng có thể nói cho ta, chưa nói chuyện gì khác, nhưng nếu Thánh nhân hỏi tới, ta cũng có thể đỡ cho một ít.”

Đỗ thị lại cảm ơn tình cảm của Miêu phi lần nữa, Trịnh Diễm trả lời Phó thị thích ăn gì, chơi gì, thích quần áo màu sắc ra sao, mắt đảo nhanh như chớp, hỏi Miêu phi: “Hôm trước chở Quý phi con có gặp một câu bé, con quên mất là ai, sao bây giờ không thấy.”

Miêu phi nghĩ một lát mới nói: “A Diễm muôn nhắc tới Nhị Thập Tam lang? Định gọi nó tới chơi, nhưng chở ta hiện giờ không tiện, sơ không chăm sóc chu toàn, đành để nó quay về chở của mình. A Diễm nhớ Nhị Thập Tam lang à?”

Đỗ thị nhíu mày, con gái nghĩ tới Hoàng tử, cũng không phải chuyện gì hay ho, dù cho hai đứa chỉ đang tuổi tiểu học. Trịnh Diễm lắc đầu: “Con nghĩ là Quý phi nhớ đến cậu ta, từ trước đến giờ chưa gặp ai như vậy ở chỗ Quý phi, mới cảm thấy kì lạ. Chỗ này là của Quý phi, nếu Quý phi không cần cậu ta nữa, thì coi như con không hỏi.”

Miêu phi nhận nuôi dưỡng Tiêu Lệnh Nghi, vốn là để dự bị, vì mình không thể sinh con, định nuôi lớn. Nay đã mang thai, chỉ tập trung toàn tâm toàn ý vào cốt nhục ruột thịt, Tiêu Lệnh Nghi bị đẩy ra sau. Đỗ thị nhanh chóng hiểu được mâu chốt ở trong, Miêu phi bán cho nhà mình cái ân, không phải vì muốn *bánh ít đi, bánh quy lại* sao?

Sau đó nhẹ nhàng khuyên Miêu phi đưa Tiêu Lệnh Nghi quay về: “Khi nào Quý phi tiện hơn, thì cũng nên nhận chăm sóc. Con trẻ sinh ra cũng vui vẻ, dễ nuôi hơn.”

Trịnh Diễm trợn tròn mắt, ra vẻ kinh ngạc: “Ồ?”

Đỗ thị quở nàng: “Đây không phải chuyện của con nít như con.” *Nha đầu chết tiệt, thành tinh! Về nhà để cha dạy lại con!*

Trịnh Diễm nhăn mũi, le lưỡi.

Phó thị nhìn Đỗ thị đúng là có lời muôn nói, không tiện để hai người bị quấy rầy, nói với Trịnh Diễm: “Nghe nói tiểu nương tử có học chế hương, ở chỗ Quý phi có rất nhiều hương liệu, có muốn đi chọn một ít để dùng không?”

Miêu phi tiếp lời: “Đúng đấy, bây giờ ta không dám dùng bất kì loại hương nào, bọn họ lại cống lên rất nhiều, A Diễm đi chọn một ít về chơi đi.”

Thế là yên.

Đỗ thị thong thả nói với Miêu phi: “Khi Quý phi không có thai thì nhận Hoàng tử đến nuôi, có rồi lại để người ta về, không được thích hợp.

Dù thế nào, người là Quý phi, phải có khí phách hơn mới được. Hơn nữa, vì Hoàng tử kia lớn hơn cái bụng của Quý phi vài tuổi, có một anh trai giúp đỡ, không phải tốt hơn đơn độc một mình sao?”

Miêu phi không nghĩ tới chuyện này, cũng không phải cố tình nghĩ tới lợi ích như thế, thật ra là do thời điểm mang thai nên có hơi hoảng loạn, không suy xét chu toàn. Nghe Đỗ thị nói như vậy, liền nói: “May nhờ có phu nhân nhắc nhở ta, không là hỏng chuyện lớn.”

Ân tình hai người huề nhau, Đỗ thị đưa con gái về nhà.

“Sao có thể cưới con gái nhà ngài ấy được?” Dù là Trịnh Tĩnh Nghiệp thì trên mặt cũng biến sắc. Một người lo lắng mình có đúra con gái có tiềm chất phá hoại vô cùng lớn như ông, mà có thể nói ra lời như vậy, có thể thấy, công chúa hoàng thất không phải loại hiền lành gì. Hơn nữa, cho dù Trịnh Diễm có vậy, thì công chúa vẫn hợp với hoàng tử hơn, không nên dính vào.

Công chúa hoàng thất rất nhiều, cứ nhìn Hoàng đế hiện giờ thì biết, hai mươi hai cô con gái còn sống, tuổi từ ba mươi đến ba, hoàn toàn xem như hai thế hệ. Cha của Hoàng đế, sức chiến đấu của Tiên đế thua ngài, chỉ có mươi mấy cô con gái. Nhiều công chúa như vậy, cứ theo nguyên tắc ‘vật hiếm thì quý’, tính ra thì chẳng cao giá hơn ai. Lợi ích có hạn, mà rủi ro quá thửa.

Đỗ thị cũng buồn bực: “Con gái hoàng thất không dễ sống chung! Không phải là sợ phiền phức, chuyện tới đâu thì khắc cũng đối phó được thôi. Nhưng sinh hoạt bình thường, có ai nghĩ sẽ thuận lợi được?”

Trịnh Tĩnh Nghiệp hạ quyết tâm: “Tranh thủ Thánh nhân chưa mở lời, mau chóng lo cho xong chuyện của Ngũ lang. Nhắn lại với Quý phi, đừng để cô ta lỡ miệng, trong lúc chúng ta còn chưa biết chuyện này – phải nhanh hơn một chút.”

“Quý phi bảo ta chờ tin, hai ngày nữa sẽ gọi vào, ta bảo, phải về mới biết được, ông đã tìm được một mối cho Ngũ lang rồi, chẳng qua chưa cầu hôn, cũng không tiện giấu Thánh nhân.”

“Đừng, được rồi, thế thì chọn Văn Xương hầu gia đi. Ngày mai ta sẽ qua đó hỏi ý, được hay không, tốt xấu thế nào cũng phải trì hoãn.” *Khi gió nó chín!* Con gái Tiêu gia có mấy cô cẩm sùng cho chồng rồi, Trịnh Tĩnh Nghiệp lười quản chuyện người, nhưng tuyệt không để con nhà mình chịu ám úc.

Văn Xương Hầu là cậu của Hoàng đế. Hoàng đế không phải là con vợ cả, Thái tử của Tiên đế và Hoàng hậu Lý thị chết yểu khi vừa hai tuổi, con trai của phi tần Tống Thực nghi trưởng thành, được lập làm Thái tử, sau này kế vị, chính là Hoàng đế bây giờ, Tiêu Chính Đạo. Hoàng thượng lên ngôi, ban ân cho người nhà, truy phong ông ngoại mình làm Văn Xương hầu, cụ nhà rất mừng, chết trong vui vẻ, cậu của Hoàng đế được tập tước.

Căn cơ của Văn Xương hầu cũng chẳng sâu, chẳng qua là nhờ có họ hàng với Hoàng đế, so ra vững vàng hơn bên ngoại thích (*ngoại thích: nhà mẹ đẻ của Hoàng hậu, phi tần*). Nói đến gia giáo, thì theo lời Trịnh Tĩnh Nghiệp: “Chẳng biết có khá khẩm hơn công chúa hay không. Nhưng dù có tệ hơn cũng không sao, không mất danh dự Hoàng thất, có dạy bảo thì cũng dễ dàng.”

Vợ chồng hai người bàn bạc xong, quyết định cứ theo kế hoạch này mà bóp chết ý định kia!

Miêu phi vô cùng tiếc nuối, nói với Đỗ thị: “Các ngươi cũng thật là, cũng chưa định xuống mà làm gì thế? Biết vậy ta không nói với các người đâu!”

Đỗ thị bảo: “Tại sao hôm qua Quý phi nói mà ta không đáp ứng? Ngũ lang sinh ra lúc sau này, khi bé chưa từng chịu khổ bao giờ, tính tình kiêu căng hơn các anh trai nhiều, có thể tùy tiện đối phó với công chúa sao? Đến lúc đó vợ chồng son cãi nhau, chúng ta biết kẻ ai?”

Ý định ban đầu của Miêu phi cũng là để lấy lòng, cô không hợp với hậu cung, càng không hợp với con cái bên đây, nghe nói Trịnh gia không ưng công chúa, cũng không phản đối gì. Lại nói: “May nhờ phu nhân nhắc, không thì Nhị Thập Tam lang sau này sẽ rất khổ sở.”

Cô kể, ngày đó Tiêu Lệnh Nghi được đưa tới. Ngay từ đầu cậu nhóc vẫn ngồi yên lặng bên góc tường, không tốt cũng không xấu. Được Miêu phi mang đi, hưởng vài ngày vui vẻ, Miêu phi mang thai, không để ý tới cậu nữa, đành trở lại Dịch Đình cũ, không tránh phải nghe bàn tán, chịu hắt hủi.

Miêu phi bế cậu sang đây, trong lòng Tiêu Lệnh Nghi lo sợ, Miêu phi ôm cậu nhóc thốt lên, kể khổ với Đỗ thị: “Ngươi nhìn đi, chẳng qua ở chỗ ta vài ngày, trở về bị người ta xem thường...”

Đang nói, Hoàng đế quay lại, ngài vẫn chưa biết quyết định nội bộ bên nhà con rể hoàn toàn không bằng lòng. Dương nhiên cung Thúy Vi không lớn bằng cung Đại Chính, dù có thông báo, nhưng Hoàng đế đã nghe được tiếng nói từ xa – Miêu phi không có ý gạt ngài.

Đỗ thị thấy Hoàng đế tới, đứng dậy chào. Hoàng đế cũng rất khách sáo nói: “Hình Quốc phu nhân tới đây à? Nhị Thập Tam lang cũng ở đây sao?”

Miêu phi dỗi: “Chẳng lẽ chỗ của thiếp không thể có khách? Chỉ là Nhị Thập Tam lang, thiếp không đành lòng để nó đi. Nhưng đang mang thai sợ mình không chăm sóc tốt cho nó, mới giao thẳng bé cho nhũ mẫu trông nom. Nếu không có Hình Quốc phu nhân nhắc nhở, Nhị Thập Tam lang có khi...”

Hoàng đế nhiều con, xao lãng cũng là bình thường, nhưng không có nghĩa ngài có thể dễ dàng tha thứ cho những kẻ bắt nạt con mình: “Sao? Có người vô lễ với Nhị Thập Tam lang sao?”

Miêu phi liền tranh thủ cơ hội kể khổ: “Chẳng qua ở chỗ thiếp có vài ngày, trở về liền chịu khinh bỉ, sau này sẽ còn những chuyện như thế thì còn ai dám nói chuyện với thiếp nữa chứ? Semd mắt ra là liền có người nói khó nghe,” nói xong òa khóc, “Bây giờ còn như vậy, nhỡ sau này thiếp không có

ở đây, thì biết phải làm sao?” Khóc vì sợ con sinh ra mà không có mình, sẽ bị bắt nạt.

Đỗ thị muôn vả vào cái miệng kia! Cô có biết mình đang nói cái gì không hả?! Ta nhắc nhở cô cái gì? Ta cũng không hề bảo Hoàng tử bị bắt nạt? Cô đi bán lại rồi thành bán đứng ta, khốn khiếp! Liền chen vào nói: “Có Thánh nhân ở đây, Quý phi còn lo lắng gì nữa chứ?” Sau lại giải thích với Hoàng thượng, “Phụ nữ có thai đều như vậy, luôn suy đoán lung tung, thấy gió thì cho là bão. Lần trước thần phụ có gặp Hoàng tử ở chỗ Quý phi, ngẫu nhiên nhắc đến, Quý phi liền nhiệt tình gọi người tới. Trong cung thất, làm sao có người dám bạc đãi Hoàng tử? Quý phi mang thai nên lòng mẹ đặt dào, thật sự không thể chấp nhận cảnh con nhỏ chịu ủy khuất.” Sau này phải ít chỉ dây vào Miêu phi mới được.

Coi như Đỗ thị giải quyết chuyện bên này viên mãn, nhưng chỗ Trịnh Tĩnh Nghiệp thì không hề thuận lợi.

Văn Xương hầu Tống Viễn, cậu ruột của Hoàng đế. So ra còn nhỏ hơn người cháu ngoại này hai tuổi, vì đến khi già rồi, cha ông ta mới may mắn có đứa con trai duy nhất, Tống Thái hậu thương em trai, thương đến tận tâm can. Hoàng đế cũng phải để mặt mũi cho mẹ mình, ban tước, thưởng tiền, phát điền trang...

Tống Viễn sống trong gấm vóc, là một người chả quan tâm đến bất kì chuyện gì. Nhờ mặt mũi Tống Thái hậu, có Hoàng đế làm chủ, để ông ta cưới con gái của chú Hoàng đế, quận chúa Vĩnh An. Tống Viễn có một điểm tốt, đó là không ý thế bắt nạt người, cũng không phạm pháp, đối nhân xử thế cũng vô cùng cẩn thận, đánh rắn cũng không tham gia.

Với một người như vậy, khi Trịnh Tĩnh Nghiệp mở lời, muôn để con trai lấy con gái của ông, liền tỏ vẻ phản đối: “Ông không chê con bé là thứ xuất, ta cũng cảm động lắm. Nhưng mà ông tới không đúng lúc rồi, ta vừa làm mai cho nó xong.” Ông ta cũng viện có như Trịnh Tĩnh Nghiệp.

Đây là *Gian tướng* đó! Tống Viễn không biết gì, chỉ hay một điều: *tránh xa thị phi*. Trong khi rõ ràng Trịnh Tĩnh Nghiệp là người ở trung

tâm thị phi, kết thông gia với ông sao, đầu của Tống Viễn chưa bị lừa đá! Ông ta là cậu của Hoàng đế, con cháu sau này vẫn sẽ luôn được phú quý, không cần thiết dính dáng đến triều chính.

Trịnh Tĩnh Nghiệp cho rằng nói ra là xong, không ngờ xúi quẩy như thế, chỉ biết cười khổ. Lùi để tiến, nếu phải lấy công chúa, tìm cách đem Đoan Bình công chúa về làm dâu mới được.

31. ĐÀN BÀ HUNG HÃN

[Nguyên]

GIÁO DỤC, PHẢI DẠY TỪ KHI CÒN NON; QUẢN CHỒNG, HƠI LỚN MỘT CHÚT LÀ BẮT ĐẦU ĐƯỢC RỒI.

“Suýt nữa là bị hại chết!” Đỗ thị vừa về đã oán hận trách móc.

Vừa về từ chỗ Miêu phi, Trịnh Diễm liền chui đầu vào thư phòng không chịu ra. Chuyện châm ngòi ly gián này, càng làm nhiều thì càng bị chú ý. ‘Vô tình nói ra’ mới là giống thật nhất, không phải sao? Trở về ‘nhắc nhớ’, thế thì phải giả vờ làm kẻ ngốc. Nàng sẽ từ từ lớn lên, không thể cứ ỷ vào ‘lời trẻ nhỏ không chấp’ mãi, phải tu luyện một ý thủ đoạn ‘không dấu vết’ mới được.

Lần này nàng không theo Đỗ thị đến cung Thúy Vi, Đỗ thị về nhà, bỗng nghe bà nói vậy, còn ngạc nhiên hỏi lại: “Mẹ, sao thế ạ?”

Đỗ thị rất tức giận: “Về sau ở điện Chiêu Nhân ít lời thôi!” Thật sự là giận kinh khủng, còn hại tới cả nhà, Đỗ thị không phải một phụ nữ dốt nát, trái lại, bà rất tinh ý, hơn nữa tính tình vô cùng mạnh mẽ. Nói tóm lại, đây là một người không thể chịu thiệt. Lần này rõ ràng là có lòng tốt muốn giúp đỡ, đảo mắt một cái liền bị xuyên tạc ý định ban đầu, nếu lúc ấy bà không ở đấy đỡ lời, thì Hoàng đế chẳng bình tĩnh quyết định gì đâu.

Thật sự không thể giúp đỡ người như Miêu phi được! Không phải do cô ta có ý xấu gì, nhưng mưu trí không đủ xài, mọi suy nghĩ đều dùng để dính cứng Hoàng thượng. Cái loại ‘không có ý’ này, càng khiến người khác chán ghét hơn việc *cố tình*. Bạn sẽ không biết, trong tình hình nguy cấp, cô ta sẽ gây ra sai lầm gì. Đồng đội phải có chỉ số thông minh cao, chuyện này rất quan trọng.

May mà Trịnh gia cũng có mặt mũi với Miêu phi, chuyện này càng dính sâu vào, thì sẽ vô tình bị cô ta hại chết.

Trịnh Diễm cho rằng, mình là một nhà tiên tri, chuyện gì cũng có thể đoán trước. *Rụt đầu*, mình không nên nhắc về Tiêu Lệnh Nghi trước mặt Miêu phi! Mình đã làm chuyện gì thế này?

Trịnh Tĩnh Nghiệp đang gặp xui, chuyện có thể khiến ông không vui rất ít, thầy giáo ông cũng xử lý xong, thế mà lại thua trong tay Tống Viễn. Nghe Đỗ thị nói, ông giận chó mắng mèo quát: “Dù là bao giờ, ở đâu, cũng phải tự hiểu, đừng làm chuyện ngu xuẩn! Cái gì nói được, cái gì không nên, đều phải suy nghĩ cho kỹ càng. Không biết thì thà đừng nên nói! Trước khi có thể học cách nói chuyện, thì học cách làm sao để ngậm miệng cho cha!”

Trịnh Diễm rất muốn khóc, hình như nàng đã làm chuyện ngu ngốc mất rồi. Người xuyên không thường coi dân bản xứ là NPC thành quen, dù nàng cẩn thận coi chừng, nhưng vẫn là... đã xem nhẹ. Không, có thể nói, vô tình coi thường cảm nhận kẻ khác, xem người ta là NPC, như Miêu phi chẳng hạn.

Trịnh Diễm phát hiện, từ sau khi nàng bắt đầu giao tiếp, qua mọi lỗi làm lớn nhỏ đều rút ra bài học rất thảm. Nếu như không phải có cha mẹ tuyệt vời thế này, với những lỗi làm như thế, đủ để sau này lớn lên không ai lấy nàng rồi. *Bật ngửa!* Có đến nỗi khổ dữ vậy hông?

Trịnh Tĩnh Nghiệp xách con gái vừa bị giáo huấn một trận, nói: “Ngoan ngoãn được hai ngày, lại tác oai tác quái!”

Trịnh Diễm đúng là *oan Thị Kính*, nàng có lòng tốt, đâu ngờ chỉ số thông minh của Miêu phi không cao? Trịnh Tĩnh Nghiệp thở dài: “Làm nhiều sai nhiều, ý mình hơi thông minh mà tùy tiện làm bừa thì không khôn khéo rồi!”

Trịnh Diễm ngoan ngoãn nghe lời: “Là con lăm lời. Sau này ăn uống điểm trang con nói gì, chỉ cần không theo lời thi phi là được,” suy nghĩ một chút, “nói theo kẻ khác.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp lắc đầu: “Con đừng chạy loạn, cũng chớ nói lung tung! Ngoan ngoãn đi học cho cha.”

Trịnh Diễm nghe lời, chăm chỉ nghiêm túc theo học Cố Ích Thuần. Nhưng Đỗ thị, lại thường xuyên đến cung Thúy Vi. Ngoại trừ Miêu phi, khi Thực phi, Hiền phi có mời, Đỗ thị cũng mặt mày rạng rỡ xuất hiện. Thành thật mà nói, đánh giá của Đỗ thị về hai người này cũng không ra gì.

Thực phi, bà ta sinh cho Hoàng đế ba nam hai nữ, có thể biết đây là một người có *phân lượng*, làm việc cũng không nhanh nhẹn. Thọ yến của mẹ Nghiệp Quả Hoc qua lâu vây rồi, bà mới mời Đỗ thị tới gấp, có thể thấy đây là một người hay băn khoăn, đắn đo nhiều.

Còn Hiền phi, hẳn là vì chuyện của đứa cháu gái Trường Dương công chúa, muốn dò xét Trịnh gia một chút. Chuyện Trịnh Uyển cưới công chúa chỉ là ý định bên trong, không thể nói rõ.

Chị em Hiền phi quả thật không muốn, xuất thân của bà ta không thấp, tính tình của Thẩm thị và Phó thị cũng không khác nhau nhiều, đều là xuất thân từ thế gia bậc hai của cả nước, dù con gái không lấy chồng thế gia thì gả cho huân quý cũng tạm chấp nhận. Gả vào Trịnh gia, thì còn nói gì được nữa? Dù biết Trịnh Tĩnh Nghiệp là Tể tướng, nhưng đây là thời khắc quan trọng, ông sẽ thiên về Hoàng tử nào. Chị em Thẩm phi đang rất do dự, nhất là Thẩm tiệp dư, không muốn làm lỡ chuyện cả đời của con gái. Hai người muốn để Trường Dương công chúa được gả đến nhà mẹ đẻ của Tiên Hoàng hậu Lý gia; Lý gia là thế gia, thế lực không nhỏ, gia giáo tốt, lại còn có chút quan hệ thân thích với Thẩm gia.

Hoàng đế vô cùng áy náy, cảm động công lao vất vả của Trịnh Tĩnh Nghiệp, đã vì ngài mà chịu không ít oan uổng nên muốn cho Trịnh gia một phần tôn vinh. Thằng bé Trịnh Uyển này, tuy hơi có tính nết của con nhà giàu, nhưng tướng mạo ngon lành, Hoàng đế vừa gặp đã vô cùng hài lòng.

Chị em Hiền phi chỉ có thể chấp nhận, Trịnh gia gian xảo như quỷ, không nắm được ý định gả con gái của Hoàng đế, mà đã không nắm chắc được thì tội gì chọc vào người này chứ? Nhưng mà vẫn phải châm biếm một phen. Vấn đề là, nói mỉa thế nào đây? Châm chọc khiêu thích thì chắc chắn không được rồi đây, Đỗ thị nào phải kẻ ngốc. Đành phải thi thoảng mời người ta tới trò chuyện, trong lúc nói thì thể hiện trình độ của mình chút đỉnh.

Đỗ thị có thành kiến với Miêu phi, cũng hờ tình giả ý, qua quýt cho xong với Hiền phi. Các Hoàng tử, ủng hộ ai thì tốt? Không bằng cứ khoanh tay đứng nhìn cho xong.

Cánh phụ nữ cứ cầm cự như vậy.

Hoàng đế là một người thông khoái, so sánh các cô con gái, quyết định gả Trường Dương công chúa làm dâu Trịnh gia, cũng đã nghĩ đến nơi chốn cho hai cô con gái còn lại, định sẽ đánh tiếng với bên thông gia sau. Chọn ngày tốt, sau khi tan triều, Hoàng đế giữ Trịnh Tĩnh Nghiệp ở lại.

Ngồi xuống băng ghế nhỏ, chung trà trước mặt, Hoàng đế hỏi han vài câu: “Gần đây khanh vất vả rồi.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp khiêm tốn đáp: “Hiện tại cũng không bận lắm, thà chỉ theo bốn phận mà làm thôi.”

Hoàng đế cảm thán: “Có thể làm theo bốn phận là tốt rồi, nếu tất cả chư công trong triều đều có thể làm đúng bốn phận của mình, thì trẫm còn lo gì nữa chứ.”

“Ăn lộc vua, phải chia sẻ ưu tư cùng ngài.”

Hoàng đế khen ngợi tinh thần chuyên nghiệp của Trịnh Tĩnh Nghiệp một trận, sau đó tỏ vẻ muốn khen thưởng: “Ta thấy Ngũ lang nhà khanh, cũng là một nhân tài, có thể...” *làm phò mã.*

Bỗng một thái giám hoảng hốt chạy tới, mõm cũng mắt đau, tay đẻ trên đỉnh đầu, hô lên: “Thần muôn gặp Thánh nhân.”

Hoàng đế bị cắt lời, vô cùng khó chịu, Hoài Ân vội vàng ra ngoài quát: “Thất lễ trước ngự tiền, còn ra thế thống gì nữa?” Đến gần nhin, lại càng hoảng sợ, “Khóc cái gì mà khóc?”

Tên thái giám lúc này sao còn đẻ ý thế thống gì nữa? Nhào tới ôm tay Hoài Ân, nước mắt nước mũi nhòe nhoẹt: “Đoan Bình công chúa, Trường Dương công chúa... qua đời rồi!”

Hoài Ân: “...”

Hoàng đế: “...” *Rút cuộc là chuyện gì?*

Trịnh Tĩnh Nghiệp: “...” *Nguy hiểm thật!*

Hai vị công chúa săn thú ngã ngựa té chết, đúng là... đúng là không biết nói sao cho phải. Trịnh Diễm chưa bao giờ có thể ngờ rằng, đàn bà con gái cũng có thể chết như vậy.

Về chuyện cưới hỏi, tuổi tác ba vị công chúa không chênh lệch nhiều, đều đến tuổi, không có gì phải thẹn. Nhờ bản lãnh của mình, nghe ngóng được tin tức, cả ba cô đều không muốn gả đến nhà Trịnh gia. Hoàng đế muốn kết thông gia, nhưng hai bên đều không muốn, đây là sự thật bên trong.

Còn phía Trịnh gia, công chúa đúng là phiền phức. Về công chúa mà nói, Trịnh gia cũng lôi thôi. Căn cơ không đủ, còn đắc tội với Thái tử, nhà chồng như thế, công chúa không có anh em để dựa vào, ai lại muốn gả tới? Thật ra Trường Dương công chúa cũng có nhà ngoại đê nương nhờ, vậy thì càng không cần gả tới nhà Trịnh Tĩnh Nghiệp để chịu chèn ép.

Công chúa khó chịu trong lòng, hẹn nhau cưỡi ngựa, vừa lúc đó, công chúa Vinh An, con gái thứ năm của Hoàng đế tới, cô ta đã xuất giả, có hai đứa con, cũng không chịu chèn ép gì. Trường Dương công chúa đi giải sầu cùng chị, chờ các chị em cùng Đoan Bình công chúa tới, thời tiết tốt, đi săn thú.

Không ngờ nhất thời sẩy tay, xảy ra sự cố, ngựa của Đoan Bình công chúa mất móng, hất Đoan Bình công chúa xuống, dẫm phải chân của ngựa Trường Dương công chúa, khiến cô té ngã, hai công chúa đều bị ngã gãy cổ.

Hai công chúa đều chết thì còn tâm tình gì mà nói chuyện hôn sự nữa? Trịnh Tĩnh Nghiệp là một Tể tướng, vô cùng xứng đáng với chức vụ, nhắc nhở Hoàng đế: “Những con ngựa kia đều qua huấn luyện, cho dù gõ chiêng đáng trống bên cạnh cũng có thể thản nhiên như thường, sao lại bị kinh hãi cơ chứ?”

Con gái của Hoàng đế rất nhiều, quan tâm không hết, có cô công chúa cả đời không thể gặp mặt Hoàng đế nữa kia – Hoàng thượng bận mà! Tình cảm giữa cha và con gái, thực ra không có nhiều. Nhưng mà con gái qua đời, làm cha sao lại không quan tâm, nhất là chuyện này có vẻ mờ ám.

Hoàng đế yêu cầu những bên liên quan đi điều tra, Thái Bộc tự chuyên chăm sóc ngựa, chẳng may cũng bị hỏi tới, còn phải cho người phái hợp điều tra cùng triều đình. Trịnh Thụy phẩm chất không đủ, tuổi không cao, lão già xảo quyết Thái Bộc Tự khanh đá anh vào tổ chuyên án.

Trịnh Thụy cũng vui vẻ báo cáo với cha mình: “Hương phấn trên người Đoan Bình công chúa quá nồng, thu hút ong bướm, cuối cùng khiến ngựa bị ong vò vẽ đốt.”

Bất luận thế nào, Trịnh Uyển cũng không cần cưới công chúa nữa, Trịnh Tĩnh Nghiệp vô cùng vừa ý với kết quả này. Trịnh Tĩnh Nghiệp không ngốc, nếu con ông cưới phải Trường Dương công chúa, dù ông tính toán thế nào, thì người bên ngoài sẽ nghĩ ông có quan hệ với Yên vương, mà ông cũng không muốn kết giao với cái hồ nước đục đó.

Không thể chịu vừa chết thì đính hôn với em gái, dù gì cũng phải cẩn thận một chút, Xương Thái công chúa còn nhỏ tuổi, có thể chờ một hai năm.

Chuyện cưới công chúa này, tạm thời sóng yên bể lặng.

Toàn bộ triều đình đều tiến vào thời kì yên tĩnh đến kì lạ, mãi đến khi Thánh giá hồi kinh.

Đầu tháng tám, Thánh giá trở về cung Đại Chính, lúc này bụng của Miêu phi đã lớn lắm rồi, lúc nào cũng phải có hai bà đỡ, ba ngự y đi theo. Đại kế bắt đầu vào tháng chín, quan viên các nơi lục đục vào kinh, vào thời điểm sát hạch chưa lên cao trào, Miêu phi sinh!

Miêu phi đúng là người có vận khí tốt, mang thai lần đầu, cô và chồng cách tuổi nhau rất xa, không tốn bao nhiêu sức liền sinh một bé trai khỏe mạnh! Hắn là muôn nghịch thiên mà!

Nghe nói theo lời Đỗ thị, bé con không mập, mặt mũi đáng yêu. Bảo *nghe nói* là vì khi đấy nàng không tiến cung, vẫn theo học Cố Ích Thuần. Nghe tin đấy, Trịnh Diễm nói thầm trong lòng: *Rõ ràng không phải nghịch thiên, biến thiên thì có.*

Trịnh Tĩnh Nghiệp rất vui vẻ, phụ nữ có con, sẽ lo lắng cho con nhiều hơn. Một khi Miêu phi có hành động gì, nhất định là khiến thần kinh của Hoàng Thái tử căng như dây đàn, Hoàng Thái tử không nổi khùng mới là lạ. Phần còn lại, ông chỉ cần chờ phản ứng dây chuyền phía sau thôi.

Tâm tình tốt hơn, ông cho phép Trịnh Diễm tham gia vào hôn lễ của Tam nương Vu gia. Trịnh Diễm ngoan ngoãn bảo đảm: “Con nhất định không quấy phá đâu mà.” Thực tế, trong suốt toàn bộ thời gian hôn lễ, nàng ngây ngô vượt qua, trong đầu chỉ quanh quẩn một câu duy nhất: “Thói đời cái mưa gì thế này?!”

Hôn lễ của Tam nương được diễn ra vào cuối tháng chín, khi tiết trời đã mát mẻ hơn. Vu Tam nương là thứ xuất, nhờ người mẹ duyên dáng, nên trông chị ta khá xinh đẹp. Dòng dõi nhà chồng cũng không cao, anh chồng là một tiểu quan bát phẩm, cha chồng ngũ phẩm, nhưng nếu không vậy, chị ta cũng chẳng thành vợ cả được.

Trước khi xuất giá, chị em trong nhà, chị dâu, bạn bè thân thích của tân nương đến phòng chờ của cô dâu trò chuyện. Trịnh Diễm được Trịnh Du dẫn theo, nghe chị cả của Tam nương nói với em gái: “Muội là con gái tướng quân, đến nhà chồng thì không thể mất bản lĩnh. Phải có lễ phép với cha mẹ chồng, nhưng cũng không thể để chồng, chị em dâu gây khó dễ! Cha mẹ nuôi lớn đến thế, không phải để muội chịu người khác ức hiếp.”

Nhi nương tiếp lời: “Phải tự giữ đồ cưới của mình cho tốt, ta nghĩ nhà bọn họ cũng không cho con trai ra riêng của mình bao nhiêu tiền vặt đâu, cầm tiền trong tay, chính là nắm được mạch máu của đàn ông. Muội phải giữ hết bồng lộc của cậu ta, rồi hiếu kính mẹ chồng, không có tiền, đàn ông cũng không thể làm bậy!”

Chị dâu cả Vu gia cũng kín đáo nói: “Tam nương gả qua đó rồi, không cần nương tay với đám hầu gái, hễ làm bậy thì cứ bán thăng.”

Một phụ nhân trẻ tuổi mà Trịnh Diễm không biết nói: “Nếu mà dám léng phéng trước khi cô sinh con thì cứ đánh chết luôn đi, giết già dọa khỉ.” (Sau này mới biết được, cô ta họ Vương, là con gái ruột của Thái Thường khanh, kẻ bị vợ đuổi giết suốt tám con phố, đúng là gia đình có truyền thống sâu xa.) (Chương 12)

Trịnh Du bỗng sung sướng: “Làm gọn một chút, cũng chớ nên hổn hển là kêu đánh gọi giết, phải tính toán rồi mới hành động. Hơn nữa, cô còn nhà mẹ đẻ mà, đâu phải để trang trí thôi?”

Vương thị tiếp lời: “Đúng, nếu hắn ta dám chơi bời, cứ cào nát mặt ra!”

Trịnh Diễm hoàn toàn hóa đá.

Lúc Trịnh Du kết hôn, Trịnh Diễm còn nhỏ, không được thấy cảnh này, nhưng nhìn biểu tình của Trịnh Du hiện tại, dễ dàng thấy là thái độ bình thường. Trịnh Diễm chỉ cảm thấy trong lòng có hàng vạn con thằn thú chạy như điên. Rõ ràng dạy đánh ghen công khai! Mà bọn họ đều là tiểu thư nhà quan cả đấy, Trịnh Diễm cảm thấy, anh mình không phải cưới công chúa, đúng là đã tránh được một kiếp.

Trịnh Du nhìn em gái, nghĩ thầm trong bụng: Dạy học, phải dạy từ khi còn non; quản chồng, hơi lớn một chút là bắt đầu được rồi.

‘Phát minh’ vô dụng là gì! Mua nhà tích tài sản riêng thì tính là gì! Những việc đó của nàng chỉ coi là quậy phá chút đỉnh thôi, ‘công lao to lớn’ của phụ nữ thời đại này, thì chỉ là mưa bụi mà thôi. Muốn lưu danh ngàn năm, phải tiếp tục cố gắng nhiều.

PHIÊN NGOẠI THÚ NHẤT

[Nguyên]

Trịnh Đức Bình lười, lười đến cùng cực, lười đến nói cũng chẳng buồn nói.

Trịnh Kỳ và Quan thị người khéo miệng trong thiên hạ, thế mà lại sinh ra một thằng con thích giả vờ câm điếc.

Quan thị chê thói xấu nói chuyện trên bàn ăn của Trịnh gia, Trịnh Đức Bình cũng đõ mệt – cậu nhóc từ nhỏ đã không thích nói chuyện. Đừng nói là ăn cơm, chỉ khi nào nhai nuốt mới mở mồm, muôn cậu khởi động công năng thứ hai của miệng mình thì hẵn sẽ rất tốn sức.

Vì thế Đỗ thị có nỗi lo thầm kín: “Hay là cha mẹ nó nói được, nên nói hết lời của thằng bé luôn rồi?” Sau đó ám chỉ Quan thị, có phải vì đã tìm một vài nhũ mẫu ít lời chăm sóc Đức Bình không? Kết quả thế nào? Trong nhà Trịnh gia thường xuyên xuất hiện cảnh lạ: Trịnh Đức Hưng và nhũ mẫu hai bên nhìn nhau, như thể hai cao nhân muôn quyết chiến trên đỉnh Tử Cấm (*phim có Lưu Đức Hoa, Triệu Vĩ đóng, công chiếu năm 2000*), chẳng ai chịu mở miệng trước.

Nếu không phải Trịnh Đức Bình thấy cha mẹ, trưởng bối có thể vẫn an, không nói lắp, thì có khi Trịnh Tĩnh Nghiệp đã lạm dụng chức quyền, kéo vài ngụy y về nhà mấy lượt rồi.

Trịnh Đức Bình cảm thấy mình rất xúi quẩy, lúc nào cũng vậy. Lý tưởng lớn nhất cả đời cậu chính là làm một *con ông cháu cha* tự do tự tại, nằm ngủ ngon lành trên công lao của ông cha, trưởng thành sẽ được *áム chức* – chuyện này cũng dễ thôi, ông nội là Tể tướng đương triều, cha còn trẻ đã lên quan ngũ phẩm, sau này sẽ trèo tới nhị phẩm, nhà ông ngoại là khai quốc huân quý. Không thì sao có thể thoái mái đến vậy?!

Là con cả của cha mình, có mấy người anh họ lớn tuổi hơn, thêm một đống anh em ruột, anh em họ hàng, gia tộc có người gánh vác, huyết mạch cũng không đến lượt quan tâm. Cậu chỉ cần đủ tuổi thì lăn vào một nha môn nhàn hạ nào đó, nhờ lý lịch mà thăng chức nhanh hơn cỏ mọc rẽ. Khi trưởng thành thì trong nhà sẽ tìm cho một mối hôn nhân tốt, sau đó sẽ cố gắng làm một bộ ác bá cường hào để con trai noi theo mà tiến...

Đúng là viễn cảnh hoàn hảo làm sao!

Từ lúc còn rất nhỏ, cậu đã bắt đầu nghĩ như thế rồi. Khi Trịnh Đức Bình năm tuổi, có theo mẹ cậu là Quan thị về nhà mẹ đẻ, thì kế hoạch vĩ đại kia càng được hoàn thiện, càng cố gắng thực hiện hơn.

Hôm nọ, ngày xuân tốt trời, Quan thị nói với mẹ chồng muốn đưa con về thăm mẹ đẻ. Ninh Viễn Hầu gia cách Trịnh phủ không xa, không bao lâu đã tới nơi.

Vừa vào cửa, bà ngoại vô cùng hiền từ vuốt tóc Trịnh Đức Bình hỏi: “A Lang và các anh em có khỏe không? Hôm nay không cần học bài sao?”

Một lời thôii mà đã đựng tới chuyện đau lòng. Trịnh Đức Bình khổ lăm! Anh em nhà cậu, xếp theo tuổi, lần lượt là Trịnh Đức Hưng, Đức An, Đức Bình, Đức Lương, Đức Khiêm, Đức Kiệm, Đức Cung, Đức Phương, Đức Nhượng, Đức Nhân, phía sau còn vài đứa nữa chưa sinh ra, Đức Lương mới ba tuổi, bốn anh em đi học, có thêm hai người chú, một người cô.

Trịnh Tĩnh Nghiệp rất coi trọng giáo dục con cái, phương châm của ông là *có thể thiếu thốn nhưng không thể thiếu giáo dục, dẫu có khổ cũng không thể để con trẻ chịu cực*, nghĩ đến sự gian khổ học hành thuở bé, đã mòi rất nhiều danh sư ‘dạy từ khi còn non’, cố gắng rèn luyện lũ nhóc tì được ngâm trong mật này.

Cũng chưa đến nỗi nào, Trịnh Tĩnh Nghiệp đòi hỏi cao thì thôi, trình độ của đám nhóc Trịnh Đức Bình cũng không tệ lăm. Ngoại trừ hai người chú thì có Đức Hưng hơi lớn, tuổi tác của cậu cùng Đức An, Đức Lương và tiểu cô cô không chênh lệch nhiều, Trịnh Tĩnh Nghiệp lấy yêu cầu cao nhất về bài tập của tiểu cô cô dành cho cậu, khổ không thể tả!

Ở Trịnh gia mà nói ‘Không bằng cả một cô bé con’ tuyệt đối không phải đang chửi mắng gì đâu, bảo ‘Học được như nha đầu kia là tốt rồi’ nghĩa là khen. Sự thật đã chứng minh, cô của cậu, thư pháp giỏi nhất, lá gan lớn nhất, đầu óc nhanh nhẹn nhất, mà hạ thủ cũng độc nhất. Không mấy ai có thể so sánh với cô cô. Không bằng là không bằng chứ sao.

Có thể Trịnh Tĩnh Nghiệp cho rằng, tất cả con cháu đều sẽ hăm hở tiến lên, ông đã từ Sơn Dương đến được kinh thành mà có thành tựu như bây giờ, thì con cháu của ông cũng không thể chùng bước. (Trịnh lão cha: Gày

dụng sự nghiệp dễ, giữ vững cơ đồ khó, không có bản lãnh thì không giữ được gia sản.) Cứ như vậy, Trịnh Đức Bình bị yêu cầu phải chăm chỉ hơn, đúng là làm khó cậu bé con mới lên năm.

Trịnh Đức Bình chịu khổ, nghe bà ngoại dịu dàng hỏi, bỗng há miệng òa khóc: “Khổ lắm ạ!” Người ta muốn nhàn nhã, tại sao cứ khăng khăng bắt học thế này.

Quan thị đập vào sau ót cậu một cái: “Con khóc gì hả? Không phải ai cũng học như nhau sao?”

Lúc này Cố Ích Thuần chưa tới dạy ở Trịnh gia, nhưng mà từ thời niên thiếu, Trịnh Tĩnh Nghiệp lăn lộn dưới trướng của Cố Ích Thuần, bản lãnh dày vò học trò đã là thượng thừa, giáo viên để Trịnh Tĩnh Nghiệp sắp xếp các môn. Trịnh Đức Bình thút thít kẽ lề, nào là sáng sớm canh năm đã bị ép dậy học, ban ngày đọc như máy phát, tối về chép bài như máy in.

Theo Ninh Viễn Hầu phu nhân, có giỏi giang đi chăng nữa thì cũng éo có chỗ dùng đâu? Thời này không có thi cử để ra làm nhân viên chính phủ, cũng chẳng cần thi đại học, ngay một kì thi cũng không, học làm *cái mốc* gì? Chỉ cần lễ nghi đầy đủ, thường thức tạm ổn, không cần quá ngu dốt, thì có cha nó mà! Nếu đã không có thiên phú, thì phí thời gian làm gì? Chi bằng cứ giải khuây, tìm vài bằng hữu, mở rộng mạng lưới quan hệ, móc nối xã giao, mới là hữu dụng nhất.

Nếu mà khen con nhà ai học hành giỏi giang, ấy hẳn là do đứa bé kia có thiên phú. Học xong, chịu khó lăm moi coi là có ích, mọi người khích lệ, hâm mộ; học không xong, chẳng làm được gì, lại thành kẻ ngốc, nhất định sẽ bị cười nhạo sau lưng. Tuy nghe cháu ngoại mình học hành không giỏi bằng Thất nương Trịnh gia, mặt lão phu nhân hơi xù xuồng một chút, nhưng vẫn an ủi cháu trai: “Học không giỏi thì thôi học, không phải ai cũng được như cô của con. Nhà chúng ta thế này, không sợ không có cơm ăn, nha con.”

Quan thị sǎng giọng: “Mẹ toàn nói cái gì đâu không!”

Ninh Viễn Hầu phu nhân không vui: “Mày lớn rồi, chê mẹ phiền, mẹ nói không đúng chỗ nào? Trù phi được tiến cử lên triều, hoặc là nổi danh cả nước, có kẻ nào không đi lên nhờ ám chức đâu? Học với chả hành, có mà dùng được cái *con khỉ mốc*! Biết làm việc là được rồi! Cháu ngoan, cháu nghe bà, nói xem, hay là muốn đi học. Người thông minh thì được sống thoải mái, chỉ có kẻ ngốc mới vất vả đến chết thôi.”

Không thể không nói, sự ngụy biện này rất ảnh hưởng đến sự trưởng thành của Trịnh Đức Bình mai sau, một nụ hoa, cứ thế mà bị làm cho lệch lạc.

May mà Ninh Viễn Hầu phủ là nhà ngoại, thời gian Trịnh Đức Bình đi thăm bà ngoại không nhiều, trong nhà còn có Trịnh Tĩnh Nghiệp làm chủ, Quan thị lại cảm thấy nếu con mình học hành quá kém cỏi thì mình không có mặt mũi trong các chị em dâu, thế nên Trịnh Đức Bình không đến nỗi méo mó. Lớp học, cậu vẫn đi, bài tập, vẫn làm, chỉ là... cái gì cũng ở mức tạm tạm.

Sao phải vất vả như vậy? Trịnh Đức Bình nhìn sự cố gắng của người anh họ, một bộ căng thẳng đi theo tên Cố Nại kia, càng cảm thấy ‘tiến bộ’ là thứ trói buộc sự tự do phát triển nhân cách của con người nhất. Thế nên cậu vẫn cứ thảnh thoảng quên trời quên đất như trước.

Có người nói, sự phát triển của khoa học kỹ thuật là nhờ sự truy cầu lười biếng của con người, không muốn quạt tay, thì có quạt máy, có điều hòa; không thích nhóm lửa thì có lò điện, bếp ga; không muốn chạy thì có ô tô, máy bay...

Tương tự, nếu dưới áp lực của ông nội và mẹ mà Trịnh Đức Bình muốn lười biếng thì phải nâng cao hiệu suất. Có thể làm trong một lần thì không kéo qua lần thứ hai, có thể nói ít một chữ thì sẽ lời ít ý nhiều.

Trịnh Tĩnh Nghiệp buồn muốn chết được. Một cô con gái thế ông còn chịu được, nghìn vạn lần đừng có thêm một thằng cháu kì kì quái quĩ nữa!

Đa số các con cháu của ông đều ở trình độ trung bình, không phát triển đặc biệt, nhưng chẳng hề ngu ngốc. Con cả, cháu đầu tuy hơi ‘ngay thẳng’, nhưng sau khi dạy dỗ lại, đã tiến bộ không ít, đâm ở dưới cũng chẳng tệ. Nhưng với Đức Bình thì ông rất muốn đánh người, con của người con trai thứ hai, là một đứa cháu quan trọng, sao lại không hề cảm thấy đang tồn tại gì cả vậy? Thế thì sao được! Sau này nếu ông chết đi, cho dù không ra riêng, Trịnh Đức Bình cũng không thể không gánh vác gì, cháu trai của Trịnh Tĩnh Nghiệp, há lại có thể ủ ê như thế?

Cho dù có ủ rũ, ít nhiều cũng phải có thể làm gì đó, có thể để ông trông vào. Không hề, một chút cũng không! Học hành thì khỏi nói, hỏi một câu đáp nửa câu, tuyệt đối không suy một ra ba. Cưỡi ngựa, nhất định không chạy nhiều hơn quy định một vòng, bắn tên, bảo bắn mươi thì nhất định không lãng phí mũi tên thứ mươi một.

Thế cũng thôi, càng làm cho Trịnh Tĩnh Nghiệp không thể ngờ nhất được chính là chữ của Trịnh Đức Bình. Cứ như đang cầm thanh cùi mà vẽ ra, như vẽ rồng vẽ rắn, ngoại trừ trông nó ra dáng chữ, thì không có cách nào để đánh giá. Dù gì ông nội nó cũng là thư pháp danh gia đương thời, thầy nó cũng là thư pháp danh gia đương thời, tại sao có thể làm mất mặt ông nó quá vậy?

Trịnh Tĩnh Nghiệp hiền từ, bao che khuyết điểm, với người nhà như tiết xuân ấm áp, thế mà không nhịn được, giữa hè nóng như lửa lôi thẳng cháu ra quất một trận.

Trịnh Đức Bình cho rằng, nếu bị đánh một trận mà có thể đổi được những ngày an ổn về sau, thì cậu cũng chịu. Đánh thì đánh đi, chẳng lẽ ông nội lại đánh mình thành tàn phế, chết lên chết xuống hay sao? Còn nghĩ, nếu đánh mà không hiệu quả, sau này không chỉ không đánh, mà còn buông thả nữa là.

Thế nhưng, chẳng biết tiểu cô cô là *tai tinh* hay *cứu tinh* xuất hiện, bất luận thế nào cũng che chở không cho đánh. Người trên đời có gan dám

giương mắt nhìn Trịnh Tĩnh Nghiệp không nhiều, hết lần này đến lần khác, Trịnh Diễm lại là một người không sợ Trịnh Tĩnh Nghiệp nhất.

“Sao cha lại đánh nó! Nó phạm lỗi gì?”

“Con tránh ra! Người lớn dạy con nít, trẻ nít như con đừng có xen vào.”

“Có lý đi khắp thiên hạ, cháu còn nhỏ vậy mà cha cũng đánh sao.”
Tiểu cô cô, cô bằng tuổi cháu.

Trịnh Tĩnh Nghiệp giận dữ: “Nó lớn như vậy rồi mà viết chữ như giun dế nhúng mực bò lên! Đọc sách không ra hơi ta nhịn, chẳng hứng thú cưỡi ngựa bắn cung ta bỏ qua, thổi sáo như muốn tắt thở ta cũng không nói! Còn muốn thế nào?! Nếu con không tránh ra, đến con cha cũng... Người đâu, tới đưa Thất nương đi!”

Trịnh Diễm vung tay chỉ vào quyển vở: “Nó nhiều chữ chưa học, nhưng không viết sai một chữ! Có con cháu nhà nào mà có thể viết không sai chữ nào đâu!” Hiệu quả mới là cái quan trọng! Đến mình nhập vào cái thân bé con thế này mà viết chữ còn gạch bỏ rất nhiều, nó lại không viết sai tẹo nào, còn không viết nháp nữa chứ!

Cô Ích Thuần xem trò vui đã đủ, mới rộng rãi thừa nhận: “Bằng không thì sao ta bỏ qua cho nó được?”

Lúc tầm mắt của ông nội rơi xuống người mình, Trịnh Đức Bình nghĩ, đời người thế là phải chịu khổ. Vành mắt úa lê, đau khổ nhìn tiểu cô cô lên án: bị cô hại chết rồi!

Kết quả người ta vỗ vỗ vai: “Con người ai cũng có sở trường riêng, cháu viết chữ không đẹp, chẳng phải ngu ngốc gì, đánh thế thì oan quá. Trời sinh ta ắt có chỗ dùng, trên đời tất có người hiểu cháu. Cứ làm tốt đi, cô rất xem trọng cháu đây~”

Từ đó, về sau những ngày tốt lành một đi không trở lại. Chịu bao thử nghiệm trên mọi phương diện của người ông gian trá thành tính kia, cuối cùng trở thành cu li cho Trịnh gia.

Ta thà bị đánh còn hơn! Ngàn áy năm về sau, Trịnh Đức Bình cầm gậy chống trong tay, một đám tôi tớ hốt hoảng kinh hô: “Ôi ông ơi, ông ơi ông sao thế này?” Thấy không nói lời nào, còn tưởng có chuyện gì, càng liều mạng hô gào, định đi báo cáo với con cháu trong nhà.

Vo ve vo ve, rặt một lũ ruồi nhặng.

“Câm miệng!” Không thể không lên tiếng, cuối cùng Trịnh Đức Bình cũng phun ra hai chữ. Ông mày vắt vả cả đời, cuối cùng cũng có thể im lặng nằm phơi nắng, tụi bây còn àm ī, không để ta bót nói được hai chữ à?

32. HÔN NHÂN KHỎ SỞ

[Nguyên]

NHƯNG CÓ ÍCH THUẦN CŨNG KHÔNG NGỜ RĂNG, CÔ HỌC TRÒ CỦA MÌNH ĐÃ THỰC SỰ TÌM ĐƯỢC MỘT NGƯỜI NHƯ THẾ.

“Thái tử phi quá khen rồi.” Miệng của Đỗ thị như đánh Thái Cực, cách suy nghĩ tám trăm vòng.

Thái tử phi ngồi đối diện, vẫn cười vô cùng thân thiết như cũ: “Chẳng lẽ ta nói sai sao? Con trẻ của quý phủ được giáo dưỡng rất tốt.”

“Không dám nhận không dám nhận,” Đỗ thị cuồng quít xua tay, “Cùng lăm là không gây chuyện thôi, nói đến giáo dưỡng, quả thật không dám khoe khoang.”

Với xuất thân của Trần thị mà khen ‘giáo dưỡng’ Đỗ gia tốt, đúng là chuyện cười thiên hạ. Ngoài ra có hai ông chồng đang ân oán qua lại, chưa mắng chửi nhau thì đã coi là hai bên khắc chế lăm rồi. Đỗ thị và Trần thị nói xã giao với nhau, trong lòng rất không tự nhiên.

Ai nào có ngờ? Bỗng dung Thái tử phi lại mòi Hình Quốc phu nhân và một vài vị phu nhân đến Đông cung ngồi chơi! Muốn giải hòa hay thế nào đây? Thật tâm hay là kế hoãn binh thôi?

Trên mặt Trần thị vẫn vẻ ung dung thản nhiên, âm thầm quan sát Đỗ thị. Bỏ đi thành kiến, phải thừa nhận rằng, vợ chồng Trịnh thị có thể bước tới ngày hôm nay, tất nhiên có chỗ độc đáo riêng. Trần thị cũng chẳng mơ tưởng tới việc chỉ cần trò chuyện mà mượn sức Trịnh gia, tạm thời chỉ bày tỏ thiện ý mà thôi. Đông cung không vừa ý đối với một mẹ kế hữu danh vô thực như Miêu phi, mà nay bằng lòng nhún nhường mòi Đỗ thị, thì coi như Trần thị đã nhượng bộ lăm rồi.

Phải chấp nhận tình hình thôi!

Từ lúc Miêu phi mang thai, không khí trong cung đã hơi *có gì đó* rồi, chờ đến khi cô ta sinh con trai, thì không chỉ là *hở* đâu. Vốn đã nhẫn nhịn rồi đây, bây giờ thì có dao động. Khác biệt dễ nhận ra nhất chính là số lần ra vào cung của các mệnh phụ nhiều hơn. Trước đây thường đi lại, nay càng thường xuyên, ngày xưa ít giao tình, bây giờ bắt đầu kết giao.

Hết thảy ngọn nguồn, đều vì Hoàng đế vô cùng coi trọng đứa con có được khi đã quá tuổi này. Hoàng đế vô cùng thương yêu đứa nhỏ, chưa đầy tháng, tên chưa đặt mà đã chuẩn bị phong vương cho! Thương yêu thằng bé con thì cũng chẳng sao, mấy *đứa* lớn đã thành gia lập nghiệp cả rồi. Vân đề ở chỗ, Đông cung không vững chắc, một đám Hoàng tử không phục năm xưa nay muốn chiếm đoạt.

Chúng ta không thể lôi Thái tử xuống đài, bận rộn hồi lâu không phải sẽ để vật nhỏ kia được tiện nghi suông sao? Cơ mà nếu không đúng vào Thái tử, các hoàng tử và Trịnh Tĩnh Nghiệp gặp một bài toán khó như nhau: Thái tử vẫn ghi thù bọn họ, trong đó cay cú Tề Vương nhất. Lại thêm vì Thái tử xuất thân thấp hèn, như Ngụy vương cũng luôn bất bình trong lòng. Trước mặt Thái tử giả vờ đạo mạo lâu nay, khó tránh chột dạ, khó tránh sợ bị Thái tử trả thù sau này.

Thấy cụ nhà đã hơn sáu mươi, không động thủ mà chờ Thái tử đăng cơ rồi sẽ xử lí mọi người, không phải chưa từng xảy ra chuyện như vậy, từ khi khai quốc đến nay đã qua bốn đời, cứ sau khi ngôi vị Hoàng đế có người thừa kế mới, thì các con của Tiên đế sẽ bị xử lý với đủ loại tội danh. Còn chờ cái gì nữa? Bắt đầu động thủ đi chứ! Một bên xử lý Thái tử, bên kia chuẩn bị tranh đoạt. Trước kia ‘Đại kế’, hậu cung cũng ngoại giao với các phu nhân.

Ở thời điểm sống chết, mọi ân oán đều có thể buông bỏ. Giữa các hoàng tử, ngoại trừ chống lại Thái tử, thì những người khác cũng chẳng mau thuẫn gì nhiều. Nói *ân oán* ở đây, thật ra chỉ là thái độ của phía nhà ngoại có xuất thân khá cao của các Hoàng tử đối với quân thần trong triều

thôi. Muốn kẻ khác làm việc cho mình, bây giờ không thể ngồi chờ người ta tới xin đầu quân như trước, phải bày tỏ thành ý.

Trong một khoảng thời gian ngắn, các chư vương quả đã hạ mình cầu hiền, mà mẹ của các chư vương cũng tươi cười với người ngoài. Gần đây Đỗ thị thường vào cung đi dạo, chẳng những đến điện Chiêu Nhân mà trong điện Duyên An của Thục phi, điện Thừa Gia của Hiền phi cũng thấy bóng dáng bà. Ngoài cung, các Vương phi cũng lấy đủ lý do để mời mọi người tụ họp, muốn ngoại giao với các phu nhân.

Đỗ thị không dính dáng tới, chẳng nhận lời bên nào. Mở *cmn* hội cho vui à?! Không biết rõ cuộc sẽ chết trong tay ai mà cứ đặt tiền cược lung tung vậy mà được sao! *Xà nhà ở ngoài là dễ bị mục nhất* (*Tương tự câu cao đón gió*). Trịnh gia sẽ không làm mướn không công cho người khác.

Chư vương đều động, sao Đông cung lại không cảm nhận được?

Đến lúc này thì chuyện mặt mũi tuy quan trọng, cần giữ gìn bên trong, nhưng Đông cung cũng tỏ ra nhún nhường nhò người. Hai bên đều thầm hiểu rõ cái loại hoạt động này, nhưng lại không thể nói trắng ra, thế là không có thời thượng, sẽ làm người khác xem thường.

Ưu thế vượt trội của Đông cung chính là các *tông phái*, nhưng tông phái của Đông cung chỉ xem như chiếm một nửa ưu thế thôi – Hoàng đế còn sống, tương lai chưa biết thế nào, mẹ của Thái tử không phải Hoàng hậu, Thái tử cũng chỉ là con thứ mà thôi.

Không phải xuất thân danh môn thế gia Trần thị không sỏi ruột, một bên duy trì hữu nghị với điện Chiêu Nhân (nhưng không đạt hiệu quả), bên thì bày tỏ thiện ý với Tể tướng đương quyền. Thái tử không nắm quyền trực tiếp, nhiều chuyện cần quan viên đương nhiệm đi làm.

Trịnh Tĩnh Nghiệp rắp tâm muốn kéo Thái tử xuống, bây giờ Thái tử bày tỏ thiện ý, ông không dễ dàng tin tưởng. Nói đi nói lại thì, quyền chủ động hiện đang nằm trong tay mình, làm gì cũng được. Một mai đưa Thái tử lên đài, anh ta sẽ xử lí sổ nợ, cả nhà Trịnh gia coi như xong.

Cho nên Đỗ thị chỉ ứng phó với Trần thị thế thôi. Trần thị cũng không vội, cô ta đã có chủ ý riêng, thứ trưởng nữ quận chúa Tân Xương của Hoàng Thái tử năm nay mười bốn, đã đến tuổi lập gia đình, con trai Trịnh Thụy của Trịnh gia năm nay mười lăm, vừa tròn một đôi. Có điều buổi đầu trò chuyện không thể nói quá sâu, chỉ khen con cái Trịnh gia tí chút.

Mẹ của Trần thị, Vinh Quốc phu nhân Hạ thị là người tiếp khách, liếc một cái liền nhìn ra Đỗ thị không hề có ý thân mật, chuyển đề tài: “Không gây chuyện đã là trẻ ngoan rồi, thế mới là khó nhất đấy. Nghe nói Đại kế năm nay, Quận trưởng của Nghi Quận bị con trai liên lụy mà bị bãi chức về nhà kia. Nghi Quận là nguyên quán của Trần gia chúng ta, chỉ mong có một quan tốt tới đó...”

Lạc đè lạc đè.

Đè tài câu chuyện cứ kéo dài như thế, chủ mệt, người tiếp khách mệt, chỉ có Đỗ thị vẫn nhẹ nhàng. Thông thả khoan thai đánh Thái Cực, người nói ta nghe, người khen ta cảm ơn, hết giờ phủi váy, về nhà ăn cơm, khiến cả Đông cung nghẹn đến mức không uống nước nổi.

Trịnh Tĩnh Nghiệp lại bắt đầu vào kì bận rộn, có rất nhiều chuyện phải lo toan trong kì Đại kế, ông bận đến mức không thể phân thân. Các phương tranh chấp, cướp người cướp chỗ có vẻ hung hăng hơn bình thường, dù Trịnh Tĩnh Nghiệp đã lên kế hoạch kĩ càng trước nửa năm, cũng không hoàn toàn chắc chắn.

Đầu tiên là để những người mình tiến cử gặp nhau tại thư phòng nhà mình, chuyện này được phép, không thể nói là hành động mờ ám gì được, ông cũng vốn là *ân chủ* của bọn họ. Gặp một lần cũng là bình thường, nói chuyện với bọn họ, hiểu rõ tình trạng địa phương, hiểu rõ tình hình động thái của các quan lại cấp dưới. Cuối cùng có thể đoán được phần nào độ trung thành của những người ấy, điều chỉnh kế hoạch tỉ mỉ.

Sau đó ra tay cướp đất.

Đương nhiên chủ yếu là các nơi giàu có và đồng đúc, kể theo là những chỗ chiến lược trọng yếu. Thế lực trong quân đội trên tay Trịnh Tĩnh Nghiệp, ngoại trừ Vu Nguyên Tề, có mười mấy người xen lẫn ở trung và cao cấp. Để những người này phối hợp với quan viên địa phương, đúng là lợi cả đôi đường. Đương nhiên cũng vì muốn có lợi cho thủ hạ của mình nữa, may sao, mọi người đều nghĩ vậy.

Tử sử Thanh Châu, Tử Lương, thư đồng thứ hai của Trịnh Tĩnh Nghiệp, kẻ tâm phúc. Lúc này đang ngồi rất quy củ, nhẹ giọng thương lượng: “Ở chỗ vẫn sinh đều tốt cả, thắng cả đôi. Có điều Trần Bắc tướng quân lại ngang ngược quá mức, có tặc nhân nào phạm án, rút vào trong doanh của ông ta rồi thì không bắt ra được nữa. Cứ thế này sẽ mất hết uy nghiêm của quan viên địa phương.” Có người quấy rối.

Trịnh Tĩnh Nghiệp rũ mắt nhìn mặt bàn: “Đã biết. Ông đem nhân chứng vật chứng lý giải rõ ràng cho khổ chủ, chuẩn bị tấu lên.”

Quận thủ Sóc An trưng gương mặt đau khổ: “Tướng công, chỗ của vẫn sinh coi như đã gặp phải khó khăn rồi.” Chỗ của Sóc An gần biên giới, thường xuyên có xung đột ở biên cảnh, khiến cuộc sống của người dân vùng biên giới khá bị động, nếu quân đội đóng giữ tích cực một chút thì cuộc sống của họ sẽ tốt hơn. Bất hạnh lại gặp phải một tên giáo úy suất binh *không mua nợ* đóng giữ. Cứ mỗi vụ thu hoạch, đều chờ bên kia cướp hết một nửa rồi mới ra quân. Giáo úy tích công trạng, Sóc An chịu họa, bình xét cấp bậc của quận thủ Sóc An không thể tăng lên, năm nay lại đang sầu muộn.

Được lăm, Trịnh Tĩnh Nghiệp mở to mắt, đúng lúc đang muôn đổi một kẻ khác xuống, đưa Trương Tiến Thư của Trịnh đang đang ở Đột Diên lên. Chức quan Giáo úy này nghe qua không lớn, thực ra được xem là quan quân trung cấp, ở biên giới, không cần lo chuyện lập công. Đến khi thăng chức, với sự hỗ trợ của Trịnh Tĩnh Nghiệp, có thể kì vọng vào tiền đồ sau này.

Lại có Thứ sử Dự Châu, Trịnh An Quốc (thư đồng đầu tiên của Trịnh Tĩnh Nghiệp, được ban họ) oán giận cấp dưới: “Tướng công, Quận thủ Thái Bình chỗ ta đúng là đồ ưa sinh sự, nhưng dù tấu lần này đến lần khác, nhưng đều bị Thánh nhân xếp qua một bên.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp ngược mắt nhìn Trịnh An Quốc: “Đó là em trai con dì hai Thánh nhân đấy.” Không dẹp được tên đó, thì có thể nghĩ cách điều đi.

...

...

...

Từ tháng chín đến tháng mười một, thi thoảng cũng phải xuất hiện gặp nhau một lần như thế.

Trịnh Tĩnh Nghiệp giao phó một số nhiệm vụ, ví dụ như: “Chu Hồng ở Đặng Châu có hành động gì thì nhất định phải theo dõi thật sát sao.” Chu Hồng, là anh họ của chú Thái tử, nhờ Thái tử, nhận chức trị an Đặng Châu, Quận thủ Hưng Bình. Chẳng như: “Lúc bê kiến, Thánh nhân có hỏi tới tình hình Nghi Quận thì cứ nói thẳng. Nếu có kẻ sát nhập bất hợp pháp, nhất định không giấu diếm.”

Có nhiều môn sinh của Trịnh Tĩnh Nghiệp may mắn đến đúng dịp thôi nôi cháu trai ông vào cuối tháng chín, xin uống chén rượu. Đúng là chỉ uống một chén rượu, tặng quà, thức thời cáo lui. Trong khoảng thời gian này, Trịnh Tĩnh Nghiệp làm việc khiêm tốn, để người khác lo bớt, không muốn quá phô trương.

Trịnh phủ còn phải tiếp đãi bạn bè thân thích nhà mình.

Cháu của Trịnh Diễm, con trai thứ ba của Tam ca nàng, Trịnh Đức Nhân, vừa tròn một tuổi. Hôm nay được nghỉ học, thày trò cùng tham dự.

Tiệc thôi nôi của cháu ngoại, cha ruột của Triệu thị là Triệu An Thành cũng xuất hiện, gặp Cố Ích Thuần, hai bên nói với nhau vài lời, nhìn qua là biết chỉ có một câu về bé con, còn lại đều là chuyện của người lớn với nhau. Loại hoạt động này, từ trước tới nay, lũ trẻ con chưa bao giờ là nhân vật chính.

Triệu gia và Cố gia có thân, tuy khá rắc rối lòng vòng, nhưng hai bên đều là đại gia tộc, qua vài lần trao đổi các con em thế gia, phát hiện ra quan hệ lằng nhằng của bọn họ không chỉ có một.

Dù Cố Ích Thuần đã qua tuổi năm mươi, nhưng vẫn là một lão soái ca tác phong nhanh nhẹn, mức sống hiện không tệ, chăm sóc tốt, nhìn qua tưởng như chỉ trên dưới bốn mươi, khiến người ta gặp mà quên béng sự thật. Là một danh sĩ có tiếng, những mẫu chuyện về Cố Ích Thuần cũng được lưu truyền rộng rãi trong giới thượng lưu, trong đó nổi nhất là ‘Tân lang đào hôn bị dẫn độ về nhà’ và ‘Thủ thân như ngọc đến tận bây giờ’.

Đại khái là với vài quan hệ thân thích xung quanh, Triệu An Thành vô cùng cảm mến Cố Ích Thuần, Triệu lão tiên sinh không khỏi nhắc tới vài câu. Triệu lão tiên sinh bế thẳng cháu ngoại mõm mím, quần áo bị dính nước dãi của nó, râu bị nhổ mất ba cọng, mới đành buông tay.

Xoay người nhìn Cố Ích Thuần, nghĩ vị thông gia này đến giờ vẫn chưa kết hôn, không nhịn được mà nhắc. Nếu không phải trong hoàn cảnh này, Triệu An Thành cũng chẳng làm chuyện mất mặt mà nói thế, ông nhìn Cố Ích Thuần thuận mắt, lại thấy ông sống lạnh lẽo, buột miệng: “Tư Huyền như một ‘bóng ma lặng lẽ’ ấy nhỉ?”

Trịnh Tĩnh Nghiệp cười sặc sụa.

Cố Ích Thuần có vẻ ngượng ngùng trong một thoáng, liếc Trịnh Tĩnh Nghiệp. Trịnh Tĩnh Nghiệp cuống quít xua tay: “Triệu công không phải là người đệ mời tới để thuyết phục đâu,” sau lại nói với Triệu An Thành:

“Triệu công không biết đó chứ, như vậy bao nhiêu năm rồi, ta đã nghĩ mọi biện pháp, cũng không thể khuyên được huynh ấy.”

Triệu An Thành và Cố Ích Thuần đều là thế gia, trò chuyện với nhau có một sự ăn ý tê nhị. Hiểu rõ, cũng biết thế gia có quy tắc làm việc riêng, nói thẳng ra, chuyện này do Cố gia không khéo, thứ xuất thì chết à? Không được phân gia quá nhiều, đó là bình thường, có ai bảo mẹ của con trưởng phải mang đồ cưới tới đâu? Hôn sự lần một thì thôi đi, đâu thể ép cưới như vậy!

Lúc trước Triệu An Thành không nói, cũng không tiện mó tay vào đời sống sinh hoạt của người ta, chỉ chọc ghẹo tí thôi. Cố Ích Thuần ngượng ngùng, trả lời qua loa: “Nhiều năm vậy, quen rồi.”

Triệu An Thành nói: “Chỉ là thói quen, đâu phải chủ tâm.” Nói xong cũng không khuyên gì. Cố Ích Thuần tiếp cũng không được, mà không đáp cũng không xong, cứ ngập ngừng ở đó. Triệu An Thành nhò men say, tiếp: “Nhà cậu không thiếu con nít, cần thận bị bọn họ tìm cho một đứa làm con thừa tự. Đừng nói cậu đồng ý hay không, chờ khi nhắm mắt rồi, không chịu thì cũng đành thôi.”

Cố Ích Thuần ngây người.

Trịnh Tĩnh Nghiệp vỗ đùi, sao *cmn* ta lại không nghĩ tới cơ chứ? Nhờ Triệu thông gia gợi ý, Trịnh thông gia bảo: “Để nó làm con thừa tự cũng được, nhưng đứa nào bắt hiếu chả ai muốn, gắn vào danh nghĩa của huynh, đến lúc đó thì, *khà khà*.”

Bởi vì Triệu An Thành bộc lộ năng lực chiến đấu không như bình thường ở chuyện này, Trịnh Tĩnh Nghiệp chửi thầm thế gia là đồ âm hiểm, tỏ ra vài phần kính trọng hơn với Triệu An Thành. Triệu An Thành sờ râu, cười không đáp.

Cố Ích Thuần bắt đầu lo lắng về vấn đề thừa tự. Chẳng phải quăng cho một đứa làm con thừa tự là xong chuyện đâu, không phải con ruột thì quyền

xử lí của dòng tộc sẽ lớn hơn, bây giờ nhận con thừa tự, hồi sau bọn họ sẽ đoạt đi rồi đổi lại một kẻ khác ngay.

Trong bụng Trịnh Tĩnh Nghiệp sôi sùng sục, nhìn trái ngó phải, Cố Ích Thuần bè ngoài sáng láng, danh tiếng lớn, nhân phẩm tốt, học vấn cao, gia thế ngon lành, đúng là không chỗ nào không được, với ai cũng xứng.

Triệu An Thành vừa đi, Trịnh Tĩnh Nghiệp liền nhắc: “Bây giờ trưởng bối trong nhà huynh chẳng còn mấy người, số còn lại không quản được, nhân lúc này mà tìm một cô vợ hiền rồi cưới, hai năm sau sinh con, chúng ta cũng chưa gọi là già, có thể nhìn nó trưởng thành.” Cho dù không được, Trịnh Tĩnh Nghiệp còn con cái, có thể chiết cống cho tiểu sư đệ ít nhiều.

“Thục nữ danh môn trước mắt tùy huynh chọn.” Trịnh Tĩnh Nghiệp tiếp tục kiên trì, thề nhất định muốn tìm một người bưng cơm cho Cố sư huynh. Ông nói cũng đúng, đừng tưởng Cố Ích Thuần đã ngoài năm mươi, cưới một cô vợ đang tuổi thanh xuân là nói chơi. Tuy tuổi Cố Ích Thuần hơi cao, nhưng đối với đàn ông mà nói, tuổi tác không phải là vấn đề quan trọng nhất.

Cố Ích Thuần hơi động lòng, không phải ông không nghĩ tới chuyện nhận con thừa tự, chỉ là nhìn đám hậu bối một hồi, đều không thấy thích hợp. Lại nói, có đứa trẻ nhận làm con thừa tự nào mà không có cha mẹ ruột đâu? Muốn tìm một người nào đó thân thiết hơn, Cố Ích Thuần không thể bảo đảm.

“Làm gì có ai thích hợp?” Cố Ích Thuần cười khổ. Đây đúng là một danh sĩ cố chấp, bằng không cũng chẳng độc thân lâu đến vậy. Ông lần lữa mãi đến giờ, càng cố chấp với hôn nhân hơn. Không muốn cưới thì thôi, hễ muốn kết hôn, tiêu chuẩn của ông còn khó khăn hơn cả Trịnh Tĩnh Nghiệp.

Nhất định Trịnh Tĩnh Nghiệp tuyệt đối không để Cố sư huynh của mình chịu ủy khuất, không đẹp, không có kiến thức văn hóa, tái hôn, thân thể không khỏe mạnh, đối nhân xử thế không tốt, không có khả năng, đều không được. Cố Ích Thuần, ghét loại chuyện dơ bẩn trong gia tộc nhất, ông

hi vọng vợ của mình có thể đứng vững ở đó, còn nữa, không thể quá trẻ, cũng không thể không có chung tiếng nói với ông.

Kết hôn à, gia đình của ông là danh môn Cố thị đấy, ai mà gánh được? Chỉ thê thôi mà cũng muốn đòi mạng rồi.

Nhưng Cố Ích Thuần không ngờ rằng, cô học trò nhỏ đã tìm được một người như vậy rồi.

33. CỐ ÍCH THUẦN CUỚI VỢ

[Nguyễn]

VÂN ĐÈ LÀ, CẢ HAI ĐỀU LÀ NHỮNG NGƯỜI KHÔNG MUỐN KẾT HÔN.

Vận mệnh đúng là thứ trêu đùa người khác, điều này đã thể hiện thật rõ trên người Cố Ích Thuần. Tới bây giờ đúng là hoàn toàn không thể ngờ được, Cố Ích Thuần thời niên thiếu không thể ngờ rằng mình suýt nữa bị ép cưới một mụ đàn bà hung dữ, chàng thanh niên Cố Ích Thuần tuyệt đối không tưởng tượng rằng mình sẽ sống N năm độc thân, Cố Ích Thuần tuổi trung niên lại càng không nghĩ tới bỗng nhiên mình lại có thể cưới vợ!

Năm nay Cố Ích Thuần đã năm mươi ba tuổi! Ông chẳng muốn tìm một cô vợ trẻ, phải đi đâu để tìm một người vợ chưa lập gia đình, xinh đẹp, không bị thân thích cản trở đây? Nếu có một nữ nhân như vậy, khi còn trẻ đã bị gả cả rồi, làm gì chờ đến lượt Cố Ích Thuần?

Bạn đừng có mà mạnh miệng, đúng là có thật đấy, hơn nữa, lại còn là người bạn không nghĩ tới! Càng làm người khác không ngờ hơn là, tất cả đều do ý nghĩ bất chợt của một cô bé con.

Cố Ích Thuần nghĩ, có lẽ là do số mệnh!

Cố Ích Thuần có ý định kết hôn, nhưng không muốn để gia tộc chọn cho (bóng ma tâm lý rất nghiêm trọng, hễ nhắm mắt là nhớ lại lần cha ông chỉ huy một đám binh sĩ bắt trói), Trịnh Tĩnh Nghiệp một lòng *không muốn nhường việc nhân đức này cho ai*, kẻ liên quan, Đỗ thị, cũng biết chuyện này.

Đỗ thị bận rộn, đương nhiên Trịnh Diễm cũng sẽ nghe được tin tức. Đỗ thị đang rất buồn, giao thiệp với bên Đông cung cũng chẳng buồn như vậy. Đây là Cố Ích Thuần! Sao có thể tùy tiện tìm một người nào đó miễn cưỡng

lắp vào được? Mà, tuổi thích hợp kết hôn ở thời đại này kéo dài từ mười hai, mươi ba đến hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, còn Cố Ích Thuần thì bao nhiêu? Đã không còn là một thanh niên không hiểu chuyện nữa rồi!

Trịnh Diễm muôn nói, thầy của nàng đúng là số khô. Rõ ràng muôn tài có tài, muôn tướng mạo có tướng mạo, kết quả? Đến bây giờ vẫn không có vợ. Thấy mẹ sầu lo đến mức bạc ba sợi tóc, Trịnh Diễm không giúp được cũng sốt ruột – nhưng nàng bao tuổi? Nàng chỉ biết vài người? Mà những người nàng biết không phải là các bác gái đã có chồng thì cũng là bé con, tuổi tác không phù hợp!

Đỗ thị nhìn con gái đang ngồi chồm hổm trên sập, chống má, nhíu mày, bĩu môi, ra vẻ lo lắng, mà bị chọc cười: “Con đang làm cái trò gì đấy?”

Trịnh Diễm thở dài: “Tắc lòng ta những ai hiểu biết; Ất nói ta chi xiết sầu bi! Còn người chẳng hiểu chút gì; Nói ta đang kiếm vật chi đây mà.” (*Tù ‘Thứ ly’, trong Vương Phong tập, Kinh thi, theo bản dịch của Tạ Quang Phát*)

Trịnh Tĩnh Nghiệp vừa bước vào cửa, suýt nữa là vấp té – không biết nha đầu kia vừa nảy ra cái gì? Có thể thấy rõ, Trịnh Tĩnh Nghiệp rất sợ con gái, con cái đúng là cục nợ!

Hai câu này có ý tang thương, hoàn toàn không giống lời của một tiểu cô nương nên nói, vốn là cần lo lắng, nhưng khi nàng thốt ra, Trịnh Tĩnh Nghiệp lại cảm thấy vô cùng buồn cười.

“Con lại nói hươu nói vượn rồi.” Hôm nay Trịnh Tĩnh Nghiệp đã tước chức Giáo úy Sóc An, âm thầm đưa người của mình lên thay, hơi mệt một chút nhưng tâm trạng vui vẻ.

Đỗ thị vỗ đầu con gái: “Làm cái gì mà ngẩn ra vậy?”

Trịnh Diễm nhảy xuống, vì ngồi lâu nên chân tê rần, lúc tiếp đất suýt nữa là ngã sấp, may mà có Trịnh Tĩnh Nghiệp đỡ nàng. Chân Trịnh Diễm

run run, được cha đỡ về ngồi ghế, thật ra do bị tê, nên dựa vào cha nàng mà bước.

Trịnh Tĩnh Nghiệp không nói gì, thuận miệng hỏi vài câu về bài tập của Trịnh Diễm, Trịnh Diễm cũng trả lời rõ ràng từng cái. Đỗ thị nói: “A Khánh, đỡ A Diễm về,” còn nói với Trịnh Diễm: “Ngày mai con có việc phải ra ngoài, đi nghỉ sớm đi.” Nhìn Trịnh Diễm về phòng, mới lo lắng nói với Trịnh Tĩnh Nghiệp: “Có một số cô nương cũng tốt, nhưng tuổi hơi nhỏ, Cô lang quân không thích.” Trịnh Tĩnh Nghiệp cúi đầu cân nhắc, nếu không thì lại uống một bữa rượu với Triệu thông gia, liên lạc tình cảm chút đỉnh chẳng?

“Con nói lại lần nữa xem?” Đỗ thị không dám tin vào tai mình, “Sao con lại có suy nghĩ như vậy?”

Trịnh Diễm ra ngoài đi dạo một vòng, trở về bảo, ở chõ của Trưởng công chúa Khánh Lâm gặp một người, nói là “Con cảm thấy là người rất thích hợp”. Đỗ thị còn tưởng con gái yêu sớm, hỏi han hồi lâu, mới biết con gái muốn làm bà mai. Đỗ thị cười mắng: “Con chỉ là một tiểu cô nương, chờ nên suy nghĩ về chuyện này.” Luật bất thành văn, làm mối phải do người đã có gia đình.

Cũng không hỏi là ai, con nhóc này trưởng thành sớm, Đỗ thị cũng chẳng xem lời nàng là thật.

Trịnh Diễm hơi cảm thấy mất hứng, nghịch đầu ngón tay: “Thật sự là rất thích hợp mà. Không còn trẻ tuổi, vẻ ngoài xinh đẹp, tính tình lại ôn hòa.”

“Con nghe từ đâu?” Đỗ thị nghi ngờ có người nói gì đó với con gái bà, “Nếu thật sự có người như vậy, mẹ đã tìm được từ lâu, cần con lo đến à? Mau về phòng viết chữ đi!” Nỗi giận.

Trịnh Diễm chạy tới ghé vào tai của bà, nói: “Trưởng công chúa Khánh Lâm thật sự rất thích hợp.”

Cả người Đỗ thị phát run: “Nói bừa!”

Cho tới bây giờ, công chúa luôn là một quần thể kì lạ, vì khác biệt với thời đại mà trên người bọn họ luôn xảy ra nhiều chuyện vô cùng kì quái. Về huyết thống, rất cao quý, nhưng huyết mạch cao quý này cũng là sự xấu hổ - bọn họ không có quyền thừa kế. Vì sự cao quý của bản thân, gả đến nhà chồng, bàn về quan hệ với nhau sao cho phải cũng là một ván đère nan giải của thế kỉ, chưa nói tới chuyện đứa trẻ sinh ra sẽ mang họ nhà chồng, *từ quan thành thân*.

Gặp phải một triều đại kém cỏi hơn, chờ bị khinh bỉ. Gặp thời đại này?

Thời điểm các chư vương, hậu cung vội vàng hàn gắn quan hệ, thì có một quần thể bận rộn khác là công chúa. Thời này, sự anh dũng của các công chúa không chỉ ở phong tục tập quán, mà còn cả trong chính trị. Mỗi một vụ làm phản của chư vương, bên trong luôn có bóng dáng của công chúa, phò mã. Đây cũng là lí do mà nhiều nhà không muốn cưới công chúa, hễ làm không tốt thì cả nhà đều thành phản tặc.

Các cô công chúa cứ làm theo ý mình như trước. Rất nhiều nhà nghe tới việc cưới công chúa là đau đầu, nếu xuất thân của mẹ công chúa khá một chút, có lẽ sẽ khiêm tốn hơn, hoặc sau khi lấy chồng thì có bên nhà vợ điều đình, bằng không thì không thể kiềm chế bọn họ, trừ khi mang chém.

Trong đó cũng không loại trừ có vài công chúa đỡ hơn một chút, không tham gia chính sự nhiều, chẳng ương ngạnh, tiếc chỉ là số ít. Trưởng công chúa Khánh Lâm chính là một trong số đó, nhưng, vẫn có tính cách như cũ.

Lần ra ngoài này của Trịnh Diễm được cha mẹ cho phép, do Ngũ ca Trịnh Uyển đưa đi, chủ nhà là em gái của Hoàng đế, Trưởng công chúa Khánh Lâm.

Nhin trong tập thể các công chúa cả nước, tính ra thì Trưởng công chúa Khánh Lâm cũng được. Ngẫm lại mà xem, trong hoàng thất có công chúa tạo phản, có công chúa nuôi trai, có công chúa dám đâm chết tiểu thiếp của anh mình, còn có công chúa chộp lấy giáp sĩ hộ vệ bên mình làm phò mã gia... Trong một đồng công chúa như thế, mà còn làm Đỗ thị sợ hãi, có thể thấy rõ uy lực của Trưởng công chúa Khánh Lâm.

Trưởng công chúa Khánh Lâm quả thật là oan uổng, bà cảm thấy mình không hề quá giới hạn. Nghĩ đi, công chúa có hai trăm giáp sĩ bảo hộ trông nhà, tới bây giờ bà cũng chưa từng mang họ đi chém người. Bà có mười một người anh, mười ba người chị, thời điểm Hoàng đế lên ngôi thì bốn người chị và ba người anh bị tịch biên, ép chết, bà vẫn rất ngoan ngoãn. Công chúa mà chẳng nuôi tên mặt trăng nào, cũng ít gặp đàn ông, vô cùng ngoan ngoãn!

Thôi đi, Điện hạ! Năm nay ngài đã ba mươi ba rồi, còn chưa kết hôn, thế không đủ đặc biệt, một mình một cõi sao? Độ tuổi kết hôn trung bình ở đây là mươi bảy đó nha!

Trưởng công chúa Khánh Lâm là con gái lưu lại của tiên đế, mẹ bà khó sinh mà chết, được mẹ của Hoàng đế, Tống Thái hậu nuôi dưỡng. Khi bảy tuổi, Tống Thái hậu qua đời, chuyển tới Hoàng hậu nguyên phổi của Hoàng đế, cũng là Hoàng hậu duy nhất cho tới bây giờ; Trưởng công chúa Khánh Lâm được đưa đến chỗ của Hạ Hoàng hậu. Đến khi bà mươi ba tuổi, Hạ Hoàng hậu cũng qua đời.

Ban đầu Hoàng thượng xem bà như con gái. Hoàng đế khổ vô cùng! Từ khi kết hôn không có con, làm Thái tử không có con, làm Hoàng đế cũng chưa có đứa nào, mãi đến sau khi đăng cơ được ba năm, mới có Thái tử hiện tại. Trong ba năm này, cảm giác của ngài khi nhìn cô em gái bé nhỏ mới sinh ra đến lớn chính là:

Ôm áp tình cảm của người cha.

Những việc Trưởng công chúa Khánh Lâm từng trải qua tuy có hơi trắc trở, sinh ra chưa gặp mẹ cha, nuôi nấng chuyển từ người này sang

người khác, tính tình hơi lãnh đạm. Trong vài chục năm Hoàng đế đăng cơ, anh chị em gái của ngài không ngừng tạo phản, cuối cùng bị ngài chém tất, chỉ còn một Vệ vương ôn văn nhĩ nhã, Tào vương bùa bãi, bốn cô em gái, Trưởng công chúa Khánh Lâm là đảng hoàng nhất – vẫn chưa trưởng thành.

Một vị thành niên, mỗi ngày đều nghe anh trai Hoàng đế hôm nay tịch biên nhà Vương gia ca ca ra sao, ngày mai vặt gãy cỗ công chúa tì tì thế nào, không lạnh lùng mới là lạ!

Bà không muốn kết hôn. Cũng vì hôn nhân bị chèn ép, Hoàng đế thương em gái, muốn tìm cho bà một môi hôn nhân tốt. Thế gia bị đẻ mất tới, nhưng mà người ta không chịu! Kẻ được chọn trúng, thà bị té ngựa gãy chân.

Ngươi không muốn cưới, ta cũng không thèm gả!

Cứ vậy mà bị trễ nãi. Hoàng gia chẳng phải không có công chúa không kết hôn, mà cũng rất tự giác tìm cớ, nào là vì cầu phúc cho Tiên đế, thế là Trưởng công chúa Khánh Lâm được khen ngược, quyết tâm không lấy chồng. Mỗi ngày mở tiệc trà, không nói về chính trị, cũng chẳng phải tình yêu gái trai, chỉ đơn thuần là giao hữu. Người anh Hoàng đế của bà có cảm giác mắc nợ, cũng bởi anh chị em còn ít, Trưởng công chúa Khánh Lâm cũng chưa từng gây ra phiền toái gì cho Hoàng đế, nên cũng không tránh khỏi mà khoan dung với bà hơn.

Nhưng dù sao bà cũng là phụ nữ, tuổi càng lớn thì càng yêu trẻ con, lúc nào cũng bày ra vẻ mặt của mộtdì kì quái. Từ mặt mũi đến nói năng, Trịnh Diễm quá rất làm người khác yêu mến, từ bé không biết đã được cưng nựng bao nhiêu lần. Trưởng công chúa Khánh Lâm muốn một đứa con, muốn một gia đình.

Vốn Trịnh Diễm cũng không nghĩ tới bà, chỉ là hôm nay được *dì kì quái* này ôm vào lòng, nghe Trưởng công chúa vô tình buột miệng: “Mẹ của con đúng là người có phúc khí, con cháu đầy đàn.”

Giọng điệu này vô cùng quen thuộc, sự phân vân trong đáy mắt của Trưởng công chúa Khánh Lâm cũng thật rõ ràng. Nếu Trịnh Diễm chỉ có tám tuổi, nhất định sẽ không nhìn ra. Vấn đề, nàng không phải. Lòng của gái é, chỉ có gái é mới hiểu! Nhớ lại trong nhà mình còn một thày Cố, tròng mắt Trịnh Diễm đảo quanh.

Đỗ thị chỉ coi là chuyện cười, không để ý, lúc ăn cơm còn trừng mắt nhìn con gái mấy lần, còn cảm thấy bộ dạng con gái mình ngày càng không ra thể thống gì.

Trịnh Tĩnh Nghiệp phát hiện tình hình, lúc ấy không nói, ăn cơm xong, khi đi tản bộ mới hỏi. Đỗ thị kể lại đầu đuôi: “Đúng là oan nghiệt kiếp trước, nha đầu kia luôn gây chuyện, hôm nay về nhà còn nói với ta rằng Trưởng công chúa Khánh Lâm rất xứng đôi với thày của nó! Tính tình Trưởng công chúa Khánh Lâm kì quái như vậy, sao có thể thành đôi?” Đối với Đỗ thị đã trải qua một cuộc hôn nhân nghiêm túc điển hình, thì một gái é như Trưởng công chúa Khánh Lâm đúng là *tính tình cỗ quái*.

Trịnh Tĩnh Nghiệp híp mắt, lúc ấy không nói gì, ngày hôm sau đi điều tra xem Trưởng công chúa Khánh Lâm có tình sử ám muội nào không. Cuối cùng đưa ra kết luận, đề nghị này có thể thực hiện. Trưởng công chúa Khánh Lâm không phải là người gây chuyện, nhà ngoại đã chết từ lâu, chuyện tạo phản cũng không dính tới, lại còn có trình độ văn hóa. Hơn nữa, bà là Trưởng công chúa, người của Cố gia không thể trêu vào. Căn bản là người vợ được *may đo* dành riêng cho Cố Ích Thuần.

Đây đúng là một hôn nhân kì lạ, người trong cuộc đều không từng nghĩ tới đối phương, chỉ là một ý tưởng kì quái bất chợt của một cô bé, sau khi Tể tướng đồng ý, lại còn cho điều tra, cuối cùng hỏi ý kiến người trong cuộc. Dương sự không bàn bạc với người trong nhà, lại còn chỉ tồn một phút đồng hồ để nói về hôn sự.

Cố Ích Thuần nói: “Ta cưới bà, sẽ đối tốt với bà.”

Trưởng công chúa Khánh Lâm đáp: “Ta gả cho ông, chỉ muốn an ủn sống qua ngày.”

Sau đó Trưởng công chúa Khánh Lâm nhờ Đỗ thị, phía Cố Ích Thuần đương nhiên là Trịnh Tĩnh Nghiệp, chia nhau báo cho người nhà của mình, cả hai muốn kết hôn, các người mau đi chuẩn bị.

Hoàng đế mừng muôn khóc, cuối cùng cũng lấy lại mặt mũi bị vất trong thế gia rồi! Cuối cùng cũng có thể gả em gái rồi! Hạ lệnh để Trưởng công chúa Khánh Lâm sửa lại phòng ở, chuẩn bị hôn lễ cho em gái, em rể. Còn lo lắng hỏi Trịnh Tĩnh Nghiệp: “Có ông làm mai thì tất nhiên ta yên tâm, có điều... Cố gia thật sự bằng lòng à?” Hoàng đế bị thế gia làm khổ một lần, sợ người ta sẽ cho leo cây lần nữa.

Cố gia trợn mắt há hốc mồm, bao nhiêu năm nay, mọi người đã mặc kệ chuyện cưới xin của Cố Ích Thuần, định đưa ai đó làm con thừa tự cho ông là được, thế mà đùng cái lại cưới công chúa.

Có điều Cố gia là một gia tộc biết điều, đối nội tuy rằng gia quy nghiêm khắc, nhưng khi thi hành cũng linh động đi.

Trương Trí năm đó, bất luận là diện mạo hay hành sự, đều kém hơn Trịnh Tĩnh Nghiệp tám con phố, nhưng thế lớn, Cố gia không thể bắt Cố Ích Thuần cưới con gái Trương gia. Cố Ích Thuần lớn mạng, chưa cưới về thì bố vợ lên đài, điều này cũng nói lên phần nào thói hành xử Cố gia. (*ý chê trách Cố gia bởi tình bạc nghĩa.*)

Chẳng hạn như thỉnh cầu của Quý Phồn, rồi việc Trương Trí thất bại, Cố gia vô cùng thống khoái, cho Cố Ích Thuần quyền tự chủ hôn nhân, thế nên ông mới có thể sống độc thân suốt nhiều năm như vậy.

Bấy giờ có Trịnh Tĩnh Nghiệp làm mai, Hoàng đế gả em gái, Cố Ích Thuần không chạy trốn, thế thì, chọn bà ấy vậy.

Một tiếng sấm đánh thẳng xuống đầu người. Cái gì? Hai người bọn họ? Mở ra xem, cũng bình thường. Đóng lại, điều kiện hai bên cũng phù

hợp, công chúa hoàng thất cùng danh sĩ thế gia, tuổi tác cũng không còn nhỏ nữa. Vấn đề là... đây là hai người không hề có ý kết hôn đó!

Mọi người nhìn thiếp mời đỏ thẫm mà thán rằng, không biết phải nhuộm bao nhiêu chậu máu chó mới có thể nhuộm được một màu đỏ au thế này!

Một người bị thế gia từ chối kết hôn, chưa nói đến cg hận thế gia tận xương, yến hội của bà chẳng thế gia nào dám xuất hiện. Người kia bị cường quyền bức hôn, tức giận đến bỏ nhà suốt ba mươi năm. Nếu hai người này muốn tiến đến với nhau, thế nào cũng phải có một màn *mở luận giải kết, ngược luyến tình tâm* hoặc *oan gia hoan hỉ* đây chứ không đùa? Sao chúng ta chẳng nghe tin nào hết nhỉ?

Sau khi nghe ngóng, quả thật chẳng hề phát sinh chuyện gì.

Nói thẳng ra, Cố Ích Thuần và Trưởng công chúa Khánh Lâm chỉ muốn một mái ấm mà thôi, đều là những người từng thất bại, một cuộc sống an ổn chính là thứ mà họ cần. Không cần thiết vì tạo đề tài cho người ta mà làm khổ bản thân.

Người khởi xướng u oán nhìn lão già đang tung tẩy trước mặt. Hoàng đế sung sướng tuyên bố ngài sắp gả em gái, còn cảm tạ Trịnh Tĩnh Nghiệp mươi hai vạn lần. Trịnh Diễm ở trong điện Chiêu Nhân, nhìn Hoàng đế đang hoa chân múa tay vui sướng, không nhịn được mà đau buồn rên rỉ sau lưng: “Là con phát hiện đầu tiên cơ mà, mọi người qua sông đoạn cầu.”

Trong lời nói như có oán khí, Hoàng đế không thể không xấu hổ mà tạm thời dừng lại, xoay người, sau đó đưa tiền cảm ơn đã làm mai. Còn bảo: “Con nít không nên làm mai mối, đây là trăm cảm ơn con.” Mười vạn tiền cảm ơn, nghe thì nhiều, thật ra là mười vạn tiền đồng, mỗi xâu một nghìn đồng, tổng cộng hết một trăm xâu.

Bồ ngửa! Quà xám ơn bà mối phải được trọng, bình thường một hôn sự thành công, sẽ có tiền, lụa, rượu, thức ăn bốn món đưa tặng. Vì

Trịnh Diễm còn bé, cảm ơn chỉ mang tính chất tượng trưng, còn người ra mặt làm mai là cha mẹ nàng.

Bây giờ Trịnh Diễm đang thiêu tiền! Nàng muôn mua được liệu tốt hơn, ngâm thêm một ít rượu thuốc, cuối năm nay tặng mỗi nơi một ít, xem là đặc sản. Theo nàng biết, rượu nhân sâm, rượu cốt hổ đều là đồ bồ, nhưng hai thứ này rất đắt.

Những người bên cạnh nàng là ai chứ? Cha là Tể tướng, thầy giáo làm Phò mã, bạn dám dùng loại dược liệu hạng hai để pha rượu tặng hai người ấy được chắc? Còn nữa nha! Quý Phòn đang sống rất khỏe mạnh, cũng phải để ý một tí. Chỗ của Vu Nguyên Tề cũng cần có lòng. Nhà của các anh, chị, cả vị Hoàng đế trước mắt này càng không thể bỏ xót.

Túi tiền của Trịnh Diễm nhanh chóng lép kẹp.

Gả công chúa có quy tắc riêng, trừ khi là tình huống đặc biệt, từ đầu cho đến khi cưới cũng phải mất ít nhất nửa năm. Mọi người bị sét đánh từ đầu đến đuôi, tiệc cưới tổ chức vào mùa xuân năm sau mà vẫn còn như ở trong sương mù, ngơ ngác đến dự.

“Sao mà ông ta/ bà ta cưới/ gả được chứ?”

Trịnh Tĩnh Nghiệp vô cùng vui vẻ, vỗ vai Cố Ích Thuần: “Cuối cùng ta cũng có thể bỏ được một nỗi băn khoăn trong lòng rồi.” Bởi vì vui vẻ, nên đối với sự đệ khác của Cố Ích Thuần là Lý Tuấn cũng hòa nhã hơn. Lý Tuấn rất hậm hực, không thể mang *Trong Tíu* của tiệc cưới Cố Ích Thuần đi! Bởi vì đó là phuong thức bí mật của Trịnh gia, trong cung Đại Chính cũng chẳng có, muốn uống thì phải từ từ. Quan hệ của Lý Tuấn và Trịnh Tĩnh Nghiệp không tốt, muốn uống chỉ có thể tìm Cố sư huynh.

Bây giờ Cố sư huynh đã có gia đình, ăn cơm có vợ quản, không cần Trịnh gia quan tâm, đoán chừng từ nay về sau Cố sư huynh cũng không cần

đủ cho mình nữa. Nghĩ một bữa tiệc mừng hôm nay như bữa tối cuối cùng,
Lý sự đê mê vô cùng đau khổ.

**Lời tác giả: Nhắc sơ mọi người không nhớ, mùa xuân năm nay, Trịnh
Diễm lên chín.*

34. TIỄN BIỆT VÀ ẤU ĐÃ

[Nguyên]

TA LÀ GIAN ĐÁNG ĐÁY, TA SỢ AI CHỨ?!

“Các đệ ở nhà phụng dưỡng cha mẹ cho tốt, yêu thương muội muội nũa nhé.” Trịnh Tú nghiêm túc nói vậy với Trịnh Uyển và Trịnh Thụy.

Trịnh Uyển, Trịnh Thụy gật đầu liên tục, so với Nhị ca, thì vị Đại ca lời ít ý nhiều làm người ta cảm động muốn khóc. Đã vào xuân, sau khi hôn lễ của thầy giáo bọn họ kết thúc, Đại lang, Nhị lang Trịnh gia bị cha một cước đá khỏi kinh thành đưa đến địa phương nhậm chức để tích lũy kinh nghiệm. Một màn đưa tiễn này là vì, năm nay Trịnh Sâm cũng đã lớn, nhờ coi sóc chuyện trong nhà, chỉ cần nhắc hai cậu mà thôi.

Trịnh Tĩnh Nghiệp không chọn địa phương cho các con một nơi đặc biệt giàu có hay đông đúc, chẳng phải đi kiếm tiền. Trịnh Tú, Trịnh Kỳ được đưa tới hai địa phương khác nhau, cách kinh thành ba trăm và bốn trăm dặm, làm Quận thủ. Chuyện này cũng đã được Trịnh Tĩnh Nghiệp sớm tính toán kĩ càng từ trước, Đại kế thu đông năm ngoái, ông đã để mắt tới, khiến hai nơi bị trống chõ.

Cách kinh thành không xa, ngựa nhanh có thể chạy một ngày một đêm là về, tiện để Trịnh cha có thể bảo vệ cho các con. Trịnh Tú, Trịnh Kỳ cũng từng theo cha mẹ chịu khổ, khi bọn họ còn nhỏ, Trịnh Tĩnh Nghiệp vẫn chỉ là một quan địa phương, cũng mưa dầm thám đất với chuyện gấp dân xử án, không phải hoàn toàn không biết khó khăn của dân gian. Trịnh Tĩnh Nghiệp đã sắp xếp cho các con một con đường băng phẳng.

Trịnh Uyển nói: “Đại ca cứ yên tâm, các cháu ở nhà, không chỉ cha mẹ, tụi em cũng sẽ chăm nom mà.” Chất lượng dạy học ở kinh thành khá cao, hơn nữa Trịnh Đức Hưng phải làm lao động trẻ em, các con của Trịnh Tú, Trịnh Kỳ đều ở lại kinh thành.

Mà khiến Trịnh Uyển không ngờ lại là, bỗng nhiên Trịnh Tú đanh mặt: “Người khác huynh đều yên tâm, không yên lòng nhất là đệ thôi! Đệ đã định hôn rồi, phải nghiêm túc học hành, thành thật chút đi. Ở nhà có chuyện gì thì nghe lời Tam lang!” Trịnh Sâm nhậm chức ở Kinh Triệu, lần này chưa bị điều đi.

Trịnh Uyển sụp đổ.

Trước khi Nhị ca của cậu đi cũng nói thế một lần, chỗ Trịnh Kỳ quản lý xa hơn chỗ Trịnh Tú, khởi hành sớm hơn hai ngày. Theo lời Trịnh Kỳ, soi mói Trịnh Uyển từ đầu tới chân, còn khuyên bảo hết nước hết cái: “Nếu huynh là Ngự sử, chỉ cần liếc măc một cái là có thể lôi ra biết bao khuyết điểm của đệ. Vẫn là huynh đệ nhà mình khoan dung, nếu là người ngoài, không chừng nhìn đệ chả thấy chỗ nào vừa mắt, đệ phải cẩn thận từng tí một. Bình thường đệ rất không ổn, nay ta và Đại ca lần lượt nhậm chức ở ngoài, cha mẹ tuổi tác đã cao, nếu đệ còn như vậy...” Bla bla một hồi, khiến da đầu Trịnh Uyển tê rần.

Người tốt sẽ được đáp đền.

Trịnh gia giới thiệu đối tượng cho Trưởng công chúa Khánh Lâm, bà cũng đền qua đáp lại, làm mới một lần. Cũng không phải giới thiệu người ngoài, là cháu ngoại của Trưởng công chúa Khánh Lâm, con gái của Quách thị và Trưởng công chúa Nghi Hòa.

Trải qua màn tranh đấu ở hậu cung mà có thể sống sót thì cũng là người không tệ, hoặc thức thời, hoặc có thực lực. Trưởng công chúa Khánh Lâm làm mối này không dở. Trưởng công chúa Nghi Hòa là em gái khác mẹ với Hoàng đế, thái độ đối nhân xử thế khá khiêm tốn (nói về chính trị); gả cho Tân An hầu Quách Bá Lương. Hai bên coi như môn đăng hộ đối, Trịnh Tú, Trịnh Kỳ giúp đỡ một tay hỗ trợ nghi thức đính hôn cho em trai rồi mới đưa vợ đi nhậm chức.

Đầu Trịnh Uyển to như đấu, rốt cuộc không nhịn được hùm một tiếng: “Anh trai tốt ơi, hôm kia Nhị ca đã nhắc một lần rồi, hôm nay huynh đừng

niệm lại nữa. Biết là đệ phải cưới vợ mà còn nói thế, mất hết mặt mũi của đệ rồi.”

Nếu Trịnh Kỳ nghe thế, thế nào cũng nhắc mãi nửa ngày sau, Trịnh Tú thì hiền lành hơn, chỉ bảo một câu: “Đệ biết tự ái là tốt, phải thận trọng hơn.”

Sau đó nói với Trịnh Thụy: “Đừng có học theo Ngũ lang đấy.”

Trịnh Uyển: *Ngã bỏ ngửa.*

Tiếp theo nói tạm biệt với vợ chồng Trịnh Du. Trịnh Du và Ngô Hi đều tới, con của hai người, tên là Ngô Lam, vì còn nhỏ, mới hơn một tuổi, nên không đưa theo. Trịnh Tú nói rất nghiêm túc, trước là với Ngô Hi: “Cha mẹ ta tuổi tác đã cao, mọi sự nhờ đệ quan tâm nhiều hơn.” Ngô Hi nghĩ thầm trong bụng, *ai chiếu có ai không biết?* Vẫn thành thật trả lời: “Đệ là con rể của người, đương nhiên phải làm tròn đạo hiếu.” Trịnh Tú lại dặn em gái: “Phải tuân thủ nữ tắc nghiêm chỉnh vào, chớ làm cha mẹ lo lắng.” Trịnh Du đáp: “Đại huynh ở bên ngoài, không thể so bằng trong kinh, không cần lo lắng cho bọn muội đâu!”

Trịnh Tú gật đầu, Trịnh Du còn nói: “Muội đi nói chuyện với chị dâu.”

Trịnh Tú quay lại răn dạy con trai và các cháu, đại khái là các chuyện như học hành cho giỏi, có chí tiến thủ, chớ làm chuyện xằng bậy. Vừa định tìm Trịnh Diễm, thì nàng đã sớm trốn sau xe ngựa của Phương thị. Hai ngày trước Trịnh Kỳ rời kinh, cũng dặn dò nàng một bài, nào là thông minh cũng phải dùng đúng chỗ, nào là sẽ sớm trở thành đại cô nương, không nên ỷu tả, nào là có gì tốt phải khoe ra trước mặt cha mẹ để hai người được vui...

Trịnh Diễm quyết tâm trốn.

Phương thị lo lắng cho mấy đứa con phải ở lại kinh thành nhất, khẩn thiết nhờ cây Triệu thị chăm sóc hộ.

Trịnh Tĩnh Nghiệp và Đỗ thị không ra khỏi thành tiễn, cái gì nêu nói thì đã nói ở nhà xong rồi, có xuất hiện cũng chỉ thêm buồn. Thật ra bọn họ có tiễn Trịnh Kỳ, ngày đó cửa Đông kinh thành bị nghẽn – người tiễn đưa quả thật không ít. Hôm nay Trịnh Tĩnh Nghiệp chỉ đưa cho con trai và con dâu một phong thư, nội dung cũng đơn giản: *Người hôm nay đưa tiễn so với hôm trước thế nào? Làm gì cũng phải suy nghĩ cẩn thận.*

Sau khi đưa tiễn xong rồi quay về, Trịnh Diễm cảm thấy nhà mình có gì đó thật lạ lẫm, rõ ràng chỉ có bốn người rời đi, thế mà lại vắng lạnh hơn nhiều. Trở về thưa báo tình hình với vợ chồng Trịnh thị, chủ yếu là Trịnh Uyển nói, Trịnh Tĩnh Nghiệp nghe Trịnh Uyển miêu tả xong, không nhận xét gì. Đỗ thị hỏi: “Tú nương về nhà chồng rồi à?”

Trịnh Uyển thưa: “Tỷ phu và tỷ ấy cùng nhau về rồi ạ.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp nói với Đức Hưng vài câu: “Dù cha mẹ các con đã rời kinh nhưng ông bà nội vẫn còn ở đây, các chú, các cô dì đều là người thân, nhà vẫn là cái nhà này, chớ nên buồn bã. Hôm nay không sao, từ ngày mai bắt đầu, vẫn đi học như cũ.”

Trịnh Diễm nhìn các cháu một cái, nhỏ giọng hỏi: “Cố sư phó cưới vợ rồi, ai tới dạy tụi con ạ?” Người ta đang tân hôn cơ mà.

Trịnh Tĩnh Nghiệp mỉm cười: “Mấy ngày nay các con cứ ôn bài trước đi, ta và thầy các con đã bàn xong, tháng năm đến Hi Sơn nghỉ mát thì thầy lại rảnh.”

“Thầy có thời gian rảnh ạ?” Trịnh Diễm tỏ vẻ hoài nghi.

“Con nít không nên hỏi nhiều.” Trịnh Tĩnh Nghiệp ho khan một tiếng, vuốt râu.

Tuy Cố Ích Thuần đã kết hôn, nhưng do tính cách, ngoại trừ danh hiệu Phò mã đô úy nhất định phải nhận, ông không muốn làm bất kì chức quan

nào! Hoàng đế đã nghe tiếng đã lâu, tuy chán ngán Quý Phồn nhưng nhớ tới miệng quạ đen của Cố Ích Thuần, rất có kì vọng với khả năng bình người của ông. Trịnh Tĩnh Nghiệp bày tỏ, nếu Cố Ích Thuần đồng ý, ông tình nguyện nhường Lại bộ cho Cố Ích Thuần.

Cố Ích Thuần sống chết nhất định không chịu, Trưởng công chúa Khánh Lâm ra tay. Bà chạy tới cung Đại chính, nói nếu Hoàng đế ép chồng bà làm cu li, nhất định bà sẽ về lại nhà mẹ để quây rầy anh mình. Với kinh nghiệm từng gặp qua biết bao nhiêu cuộc thảm sát bên trong hoàng thất, bây giờ mùi vị bầu không khí cung Đại Chính không ổn, tùy tiện dính vào chính là tự tìm chết! Vợ chồng bà không thiếu tiền, không thiếu thế, càng chẳng thiếu danh, tội gì mà dính vào?

Hai người lặng lẽ sống qua ngày là được, nếu vui, dạy thêm vài đứa bé cũng không phải là không xong. Còn về phần dạy mấy đứa trẻ của gia đình đang đối đầu với Đông cung Thái tử, Trưởng công chúa Khánh Lâm tỏ ra không hề áp lực, dù sao bà cũng không thích Đông cung. Quên kẽ, cái vị công tử nhảy ngựa năm xưa họ Trần, chính là anh ruột của Thái tử phi, anh vợ Thái tử. Nhìn đi, đôi khi quan hệ thông gia khắp thiên hạ chưa chắc là hay đâu.

Dạy thì dạy! Dù sao Đông cung cũng ngày càng thấp thỏm, bà kết hôn, có rất nhiều cháu ngoan mang lễ tới tặng đó, *chắc chắc*.

Không ngờ Cố Ích Thuần còn có thể tiếp tục làm thầy giáo cho cả bọn, Trịnh Diễm rất vui, người thầy này có trình độ rất cao! Vui vẻ reo: “Hay quá!” Chút nữa sẽ nấu thêm mấy vò rượu, ngâm chút rượu thuốc mang đi biếu thầy.

Trịnh Tĩnh Nghiệp mỉm cười nhìn lũ quý con mặt mày hưng phấn, liền ra vẻ nghiêm túc dặn dò: “Qua khoảng thời gian nữa trong nhà sẽ lần lượt có vài vị khách, mấy đứa phải tiếp đón cho tốt.”

“Da?”

Thu đông năm ngoái, tay sai của Trịnh Tĩnh Nghiệp vào kinh, trước khi đi có vài người tới nhờ cậy ân chủ: “Thằng con ở nhà tuổi đã lớn, cũng muốn vào kinh để hầu hạ Tướng công.” Thực ra là muốn đưa con vào kinh để được đế ý tới. Ở đây thì có thể dựa vào cái núi Tề tướng, còn cả danh sĩ như Cố Ích Thuần, chỉ được một trong hai khen ngợi một câu thì tiền đồ cũng có thể tiến thêm một bước.

Trịnh Tĩnh Nghiệp sảng khoái đồng ý, đứa nào đủ mười hai thì có thể đưa tới. Những đứa được gửi tới đều là con của Quận thủ, Thứ châú, đủ tiêu chuẩn để có ám chức, Trịnh Tĩnh Nghiệp sẽ bồi dưỡng con trưởng của họ thêm. Đứa nào trong nhà không đủ mười hai thì không cần vội, qua tuổi rồi thì cứ đưa tới. Tuy tuổi còn nhỏ, nhưng có thể đưa đến chỗ ta học tập thêm hai năm. Đủ tuổi gặp thời cơ, ta sẽ sắp xếp tương lai cho tụi nó.

Lời hứa hẹn của Trịnh Tĩnh Nghiệp rất có hiệu lực, nhìn thư đồng, nhìn tùy tùng của ông đi, bây giờ đều có thư đồng, tùy tùng riêng cả rồi, còn gì lo lắng nữa đâu? Ngàn ân vạn tạ mà về, sang năm tuyết tan sẽ đưa người tới, trong nhà vì cạnh tranh hạng mức nên không khỏi có chút chuyện.

Trịnh Tĩnh Nghiệp nói đến đây, gợi lên một hồi úc khiến Trịnh Diễm khá buồn bực.

Lúc ấy có nhiều kẻ muốn tiến cử người lên làm quan, nhiệm vụ quan trọng của Tề tướng chính là phát hiện nhân tài rồi giới thiệu cho Hoàng đế. Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng không cố tình che giấu, sau Đại kế liền tổ chức một tiệc rượu ở nhà để đám thủ hạ vây cánh quay về. Còn bảo con cháu đi ra để gặp mặt, bạn Trịnh Diễm thì... không thể tham dự.

Giờ khắc này, Trịnh Diễm thật sự cảm nhận cách biệt của nam nữ. Trước kia mỗi khi cha gặp khách đều bế nàng theo, bây giờ thì... nếu nàng muốn xuất hiện trước mặt những người bình thường kia, tốt nhất là phải cố gắng tu luyện. *Trong triều chưa từng có nữ quan, Trịnh Diễm, vị trí của người là ở đâu?*

Vắt óc mãi mà không có kết quả, sinh nhật Trịnh Diễm lại sắp tới. Không đi học, Trịnh Diễm mỗi ngày ôn lại bài cũ, chương trình học cho tiểu tân nương cũng được đưa lên. Rượu chưng mười mấy bình, còn ngâm được vài hũ rượu thuốc. Vẽ một đồng quạt tròn, tranh thủy mặc tao nhã, Hành thư phóng khoáng, được chân truyền từ Cố Ích Thuần. Nàng còn bắt đầu làm điểm tâm, món này còn dễ hơn xào rau, cũng làm ra mấy món khá ngon.

Ngoài ra, Trịnh Diễm cũng chú tâm đọc sách sử. Người xuyên không đều biết, không ít những người đi trước vì không biết lịch sử của bản xứ mà phá *lung tung beng*, nàng cũng không muốn gặp cảnh đọc thuộc lòng bài ‘Tương tiền tửu’ (*thơ Lý Bạch*), rồi có người nói với nàng đây không phải Lý Bạch viết mà là một danh tác nào đó. Mượn dùng đã là quá lầm rồi, sao chép, đạo văn rồi tự nhận đó là do mình làm, thì vượt quá phạm vi chịu đựng của nàng. Trịnh Diễm hạ quyết tâm, sau này trích dẫn thơ từ, cho dù không thể giải thích nguồn gốc rõ ràng, cũng tuyệt đối không nhận do mình viết.

Nhin cây quạt trong tay, Trịnh Diễm thở dài, *văn minh Trung Hoa của ta thật uyên thâm*, đề mục trên cánh quạt, phân nửa là thơ văn nàng nhớ được trong ‘Tuyển tập danh ngôn’. Quạt nàng vẽ rất được ngợi khen, nguyên là vì hiếu kính sư nương, được Trưởng công chúa Khánh Lâm công khai tuyên dương.

Vật vì hiếm mà quý, Trịnh Diễm cũng không định để của báu hiện diện khắp nơi, chỗ nào cũng bán thì sẽ mất giá trị. Cũng không lo chỗ Trưởng công chúa Khánh Lâm, miền bà cất giữ là được.

Đầu tháng năm, sinh nhật Trịnh Diễm, Trưởng công chúa Khánh Lâm tặng một món quà thật lớn. Trịnh Diễm vui vẻ giữ làm của riêng, trong đầu đã nghĩ ra một số việc muốn làm: Có thể lấy một phần mua bất động sản, cha mẹ đã cho phép rồi.

Tâm trạng vui vẻ ấy vẫn kéo dài đến khi tiến cung. Tháng năm ở đây không đua thuyền rồng, ăn bánh ú, truy điệu những thầy thuốc qua đời, nhưng vẫn có tiết Đoan ngọ mừng năm tháng năm. Theo mùa, đây là lúc

cây cối sinh trưởng tốt, sâu bọ, bệnh tật sinh sôi, cũng có những phong tục tránh ma quỷ như cũ.

Trịnh Diễm nhớ rượu Hùng hoàng (*Hùng hoàng là khoáng vật có sắc vàng, dùng làm thuốc, có thể giải độc, trừ ma quỷ, dùng để uống vào tiết Đoan ngọ*) cũng có công hiệu giảm bệnh, tránh tà ma, liền tay làm một ít. Cha mẹ, thầy cô đều có, hai người anh ở xa cũng nhận được (nhờ Trịnh Tĩnh Nghiệp chuyển đi), chị gái đã lấy chồng cũng có. Trịnh Diễm suy nghĩ, cũng biếu cho Hoàng đế hai bình. Mãi đến lúc này, tâm trạng của nàng vẫn rất vui vẻ.

Các quan viên cũng có phúc lợi, phúc lợi tháng năm thì thuốc phòng bệnh trị bệnh là nhiều nhất. Các phi tử hậu cung cũng không ngoại lệ. Miêu phi đề nghị, mọi người cùng tụ họp, ở đình Nghi Nam, Ngự hoa viên. Tam phi tề tựu, Cửu tần tụ tập, mệnh phụ đủ mọi cấp bậc được tham dự, tiểu cô nương các nhà cũng có thể đến chơi.

Sở dĩ Hoàng đế đồng ý đề nghị này là vì có một số con trai ngài đang thành niên. Bấy giờ không tuyển tú theo định kì, cần lúc nào thì yêu cầu lúc đó. Bình thường tình hình là thế, cái danh hào Đế hậu được treo ở đó, khi nào thấy thích hợp thì lấy ra dùng. Không thì cũng có một số bà mối cao cấp, ví dụ như công chúa thấy nhà chồng mình có thiếu nào thích hợp thì có thể giới thiệu làm vợ cho cháu trai.

Trong khoảng thời gian ngắn, Ngự hoa viên rất náo nhiệt. Các tiểu cô nương tưng bừng tưng bừng ra mắt trước cung phi, Miêu phi rất đặc ý, vị trí của cô là cao nhất. Tâm tình vui vẻ nên cũng làm theo trong triều, tặng dược liệu cho các nữ quyền.

Không như các công chúa, trừ người trong hoàng gia, Trịnh Diễm được quà tốt nhất, thậm chí những tôn nữ tôn thất bên cạnh cũng không bằng.

Con gái Tể tướng, đương nhiên sẽ có một đám người vây quanh trò chuyện. Cháu gái cả của Vu Nguyên Tề cũng tham dự, lèo đeo theo Trịnh Diễm, nói: “Cái túi hương này của Thất nương đẹp ghê.”

“Có cha làm Tể tướng, đương nhiên là tốt đẹp cả rồi! Cái gì cũng cướp được mà.”

Đương nhiên Trịnh Diễm nghe thấy, quay đầu nhìn, một nhóm thiếu nữ đang đứng chung với nhau. Trong đó có một cô gái mặc áo xanh váy vàng đang hất hàm nhìn nàng, người nói cũng chính là cô ta. Trịnh Diễm ngẫm nghĩ một chút, đây là em gái của Võ sĩ Trung lang tướng Đói Giác, con gái của Kiến Ninh hầu, Đói Dao Thành. Đói Dao Thành khoảng chừng mười hai, đã ra dáng thiếu nữ. Trông cô ta không tệ, giống đóa hồng kiều diễm.

Trịnh Diễm có thể phân biệt ba loại cảm xúc hâm mộ, ghen tị, hận thù; vẻ mặt của Đói thiếu nữ thì không phải hai loại đầu.

Trịnh Diễm dừng chân, xung quanh đều im lặng. Phản ứng đầu tiên của Trịnh Diễm: *Gần đây đâu có nghe cha mình trước chức của ai đâu ta?* Sau đó là: *Bà có nội cõi! Bà đây còn chưa mạo phạm gì tới cô đâu? Đến đây chọc vào ta, xem ta có bóp chết cô hay không?* Tiểu Đại nương Vu gia đỏ mặt tiến một bước: “Cô nói cái gì?!”

Con gái thời nay có vẻ hung hăn, hai bên bắt đầu xăn tay áo.

Cháu nữ của Thục phi là Sở Mẫn Trung muốn giảng hòa thì Trịnh Diễm đã cướp lời: “Sao chị lại có thể nói như vậy?” Tác phong nhẹ nhàng, giọng nói nhỏ nhẹ nhưng vẫn bảo đảm mọi người xung quanh đều nghe thấy, “*Con cái chó chê mẹ cha, cha chị không thể đảm đương được chức Tể tướng, thì chị cũng không thể như vậy!* Cha ta là Tể tướng thì đương nhiên là tốt rồi, nhưng cha chị chẳng phải Tể tướng thì cũng đâu phải không tốt! Tại sao chỉ vì thiếu chút đồ mà liền oán trách cha mình không tranh giành như thế?”

Sở Mẫn Trung nhịn không được phì cười, vội vàng ngậm chặt miệng.

Nhin tiểu nha đầu tức giận đến đỏ mặt tía tai, tay nắm thành đấm thật chặt, nước mắt úta ra. Trịnh Diễm cảm thấy mình thật xấu xa vì vừa có một

cảm giác khoái trá trong lòng. Còn sợ chưa đủ, Trịnh Diễm trưng mắt nhìn: “Đúng hay không?”

Lúc này không thể thua được, tiểu Đại nương Vu gia đánh nhau, dù có thắng thì thế nào? Trịnh Diễm phải lập thế, để cho người ta biết nàng không dễ bắt nạt. Có thể giải quyết là tốt, về điểm này, nàng và Trịnh Tĩnh Nghiệp không thể giống nhau hơn được.

Có kẻ khiêu khích, thì bạn tự tiếp lấy, còn chứng tỏ được địa vị của mình nữa kia. Nếu không ra mặt, thì sẽ càng mất thể diện. Tiểu Đại nương Vu ra mặt, có nghĩa Trịnh Diễm không phải không có người giúp, nhưng tự mình đứng ra, thì thể hiện bản thân không sợ chuyện này, nó có cái lý riêng.

Đối phương mạnh thì thế nào? Ta cũng có yếu đâu! Như cha nàng, dám đối đầu với Thái tử, còn sống vui vẻ nữa kia, đây cũng là một dạng nghị lực đó! So sánh với ông, nếu mình giả vờ làm Tiểu bạch hoa (*), thì chẳng phải là lộ sự yếu đuối của bản thân sao? Dòng dài, méo mó, quanh co, đúng là lộ cái dốt. Ta là Gian đảng đấy, ta sợ ai chứ!

(*) Tiểu bạch hoa: Chỉ những người có bè ngoài mỏng manh điểm đậm, xinh đẹp, nhưng trong lòng lại âm hiểm thâm độc, dựa vào vẻ yếu ớt của mình mà được sự cảm thông, yêu thương.

Trịnh Diễm nghiêm túc phê bình Đói Dao Thành: “Nói như thế thì làm chị mắt mặt, cũng khiến cha chị xấu hổ, trở về nhà nhớ xin lỗi cha chị đàng hoàng, lần sau đừng làm mất thể diện bên ngoài như thế nữa nha.”

Trước sợ sói sau ngại hổ, cuộc sống như thế thì chẳng có gì vui thú!

“Ha ha ha.” Ánh mắt mọi người dời đi, giả vờ không thấy. Thập Cửu nữ, Nhị Thập Nhất nữ của Hoàng đế, chưa có phong hào, đang ngồi một chỗ cười đến mức bả vai run run, lại còn đầm thùm thụp.

35. TIẾP TỤC TÓ CÁO

[Nguyên]

**VÀO MỘT LÚC NÀO ĐÓ, Ở MỘT NƠI NÀO ĐÓ MÀ TRỊNH
DIỄM CHẨ HÈ HAY, ĐÃ XUẤT HIỆN MỘT TÌNH ĐỊCH MỚI.**

Trịnh Diễm xử lí người ta xong, tâm tình vẫn khó chịu như trước. Chỉ mới xả bớt cơn giận nhỏ thôi, cảm thấy mình hơi hụt hụt. Tuy vừa rồi có vẻ ‘nhanh trí’, ngôn từ không khỏi ngây thơ, chê bai Đới Dao Thành, nhưng suy cho cùng là cười nhạo cha người ta không chịu tranh giành, hơi chua ngoa.

Đinh đầu Đới Dao Thành đã muôn bốc khói, tiến về trước, chỉ ngón tay về phía này. Tiểu Đại nương Vu gia tiến lên trước một bước, cùng cô bé còn có thêm vài em gái thuộc Trịnh đảng.

Những tiểu cô nương đứng quanh, thấy tình hình bắt đầu không ổn, sợ gây chuyện, rối rít can ngăn.

Tình hình bên này đã làm kinh động các cung phi, phu nhân đang xã giao, Quý phi hơi nâng cằm: “Chỗ tụi nhỏ có vẻ náo nhiệt quá nhỉ.” Ngụy Vương phi Nghiệp thị nói: “Ta đi xem sao.” Mắt Trưởng công chúa Khánh Lâm tốt, nhìn thấy hình như Trịnh Diễm cũng ở bên đó, đứng dậy: “Ta đi cùng cháu.”

Tới nơi nghe Sở Mẫn Trung đang khuyên giải hai bên: “Ngày vui, chớ nên tranh cãi ầm ĩ, kinh động bè trên thì không có ý nghĩa.”

Nghiệp thị nói: “Ngày nóng, chúng ta đều buồn ngủ, nhưng các ngươi thật có tinh thần, đúng là tuổi trẻ.” Thấy có bè trên tới, tụi con gái đều thở dài nhẹ nhõm một hơi, chỉ có Đới Dao Thành vẫn trừng mắt nhìn Trịnh Diễm. Trịnh Diễm nhìn cô ta, cười khẩy ‘ha’ một tiếng, xoay người vấn an Nghiệp thị, Trưởng công chúa Khánh Lâm.

Trận võ mồm đã được hạ màn như thế, Nghiệp thị thấy bộ dạng Trịnh Diễm vẫn tự nhiên còn Đới Dao Thành như đang có oán khí, liền tách cả hai ra, nhất là Đới Dao Thành ở tình trạng này thì không nên xuất hiện nơi công khai. Vì thế bảo Đới Dao Thành đi rửa mặt: “Nhìn cháu nóng quá kia, cả mặt đều đỏ gay gay, mau mau tránh nóng đi.” Rồi nói với Trịnh Diễm: “Mẹ của cháu ở bên kia, vừa rồi còn hỏi cháu đi đâu, mau theo ta qua đó.”

Đem giao lại cho đại nhân nhà ngươi, ngươi có làm ra chuyện gì cũng không liên quan đến ta.

Trưởng công chúa Khánh Lâm dắt tay Trịnh Diễm: “Vừa sảnh mắt ra thì con đã chạy đi mất, vừa rồi cho tìm con đây.”

Trịnh Diễm lắc tay của Trưởng công chúa Khánh Lâm: “Con muốn qua đó chơi với người, nhưng nửa đường bị người ta cản lại.”

Trưởng công chúa Khánh Lâm cười khẽ một tiếng.

“Thật mà, thật mà.” Trịnh Diễm nghiêng người, bước đi như con cua nhỏ, nửa đầu nói chuyện cùng Trưởng công chúa Khánh Lâm, “Con đang nói chuyện với Đại nương một lúc, tiểu Đại nương vừa khen túi hương này đẹp thì nghe người ta nói,” bắt chước giọng điệu của Đới Dao Thành lặp lại lần nữa, “Chị ta khi dễ con vậy đấy.”

“Chị ta cũng nhờ cha mình mà được ban cho những thứ đấy, bằng không cũng chẳng ai biết là ai! Thấy cha của người khác có khả năng thì không vừa mắt, đúng là đáng ghét! Chẳng lẽ chị ta được cha mình thưởng cho này nọ thì không sao, còn cha người khác thì không thể tặng đồ cho con gái mình? Như vậy là muốn ăn một mình, đạo lí thiên hạ đâu phải nhà chị ta ban ra?” Trịnh Diễm vừa đi vừa oán trách, cũng chẳng kiềm chế thanh âm, những người trên đường nghe thấy đều biến sắc.

Vừa đến trước đình Nghi Nam thì nàng cũng im lặng, trong đình sắc mặt mọi người đều rất vui vẻ. Đỗ thị vẫn bình tĩnh còn mẹ của Đới Dao Thành, Lý thị, như đứng trên đồng lửa, ngồi ở chậu than, biện bạch thì

không ổn, mà không phân trần cũng chẳng xong. Sắc mặt kém nhất là Thái tử phi Trần thị, cứ nhìn cái này rồi lại xem cái khác, chả biết đang suy nghĩ chuyện gì.

Chuyện vừa mới xảy ra, Trịnh Diễm muôn nói toạt hết, mọi người cũng đều nghe thấy cả, cần phải người xác minh tính xác thực, chứ đại khái cũng đã nắm rõ tình hình. Mọi người không ngốc, cũng chẳng nhắc gì tới chuyện này, lúc Trịnh Diễm chào hỏi một vài phi tần, cũng đã điều chỉnh lại tâm trạng. Đỗ thị hỏi: “Nay giờ con chạy đi đâu thé?”

Trịnh Diễm nhăn mũi: “Con ngoan mà.”

Đỗ thị liếc nàng một cái: “Vừa rồi tìm chả thấy con đâu.” Trưởng công chúa Khánh Lâm kéo Trịnh Diễm: “Con qua đây chơi với ta.”

Mọi người bắt đầu pha trò, còn bảo sắp đến Hi Sơn, chỗ nào cảnh đẹp, nơi đâu thích hợp ăn dã ngoại, hẹn nhau đến lúc đó cùng ra ngoài giải sầu.

Về nhà, Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng vừa trở về từ chốn Hoàng đế, Đỗ thị bắt con gái tường thuật rõ ràng lại cho mình. Trịnh Diễm cũng thoái mái kể lại một lần.

“Các con không làm gì chứ?” Đỗ thị hơi khó hiểu, ở tình huống như thế, trước mặt người nhà bọn họ, mọi người đều phải duy trì sự tôn kính trên mặt. Sau lưng nói gì thì đương nhiên không thể biết được, nhưng khiêu khích ra mặt như thế, trừ khi muốn trổ mặt với nhau, nhưng bà có nghe tin đồn gì đâu. Sau đó mắng to: “Tiểu nương tử Đới gia cũng thật là không biết xấu hổ! Lớn hơn Thất nương nhà ta những ba tuổi, mà lăng mạ ngay trước mặt người khác như thế! Có cái gì hay ho chứ hả, chớ tự làm mình mất mặt!” (Phu nhân, là con gái bà lăng mạ người khác! Từ đầu tới đuôi, Đới Thanh Dao chỉ có cơ hội nói một câu thôi hà.)

Trịnh Tĩnh Nghiệp thấy rất khó hiểu: “Con không gây hiểu lầm gì với nó chứ?” Dứa con gái này rất được lòng ông, cả hai việc đả kích đối thủ và

giữ bỏ tiếng xấu cho mình đều làm không tệ, tốt lắm.

Trịnh Diễm nghĩ trong bụng, con còn đang muốn hỏi cha có làm gì cha người ta không đây. Lắc đầu: “Con và chị ta cũng chỉ gặp nhau vài lần, cũng ít lời với nhau. Chỉ chào hỏi qua loa mà thôi.”

“Thế rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?” Đỗ thị lẩm bẩm, “Chắc phía Đới gia có gì mà chúng ta không biết rồi.” Chứ có ai ăn no rứng mõ đi gây thù đê? Nhất là xưa nay không hề có mâu thuẫn, nhất định có duyên cớ bên trong.

Trịnh Tĩnh Nghiệp muốn làm rõ chuyện gì thì luôn có hiệu suất rất cao, không quá hai ngày sau, ông đã tìm ra được chân tướng.

Nguyên nhân vẫn từ Đông cung.

Phía Kiến Ninh hầu thì không có gì, đặc biệt là ở chỗ Đới Giác. Võ sĩ là quân tinh nhuệ của kinh thành, nếu có hoàng tử nào không an phận, thì Võ sĩ, Ngự lâm rất quan trọng. Liên minh với Kiến Ninh hầu là một mua bán có lời. Nhưng Kiến Ninh hầu xuất thân thế gia, Đới thị coi như cũng là ‘Tân Dư’ bậc ba (*tên gọi các cấp bậc phân chia thế gia, cuối chương 12*), Đới Giác là một kẻ vô cùng trung thành với Hoàng đế, làm Lang vệ cho ngài từ nhỏ, khi ấy Hoàng thượng thèm có con muôn chét, rất thích trẻ nít, coi như cũng là đứa nhỏ được Hoàng thượng nuôi lớn. Muốn lôi kéo một người như vậy, ‘không đủ vốn’ là không xong.

Tính đi tính lại, Đới Dao Thành cũng xấp xỉ tuổi Trưởng tử của Hoàng Thái tử, tuy thân phận hơi kém một chút, nhưng không phải không thể. Đông cung có ý này, đương nhiên là muốn bắt đầu qua lại với Đới Giác, giao thiệp qua Kiến Ninh hầu mà không phải Đới Giác, đi đường vòng. Đồng ý ngôi vị chính thất của Trưởng tử Thái tử, nếu không thì với gia cảnh của họ, để con gái làm Vương phi cũng không thành vấn đề, bây giờ cần gì phải vội? Nếu không phải nhắm vào vị trí Hoàng hậu tương lai, ai chịu ra sức cho?

Các hoàng tử có tranh chấp với nhau, Kiến Ninh hầu biết cả, nhưng mà *không vào hang sao bắt được cọp con*, đối với thế gia, cái *hang* này còn được đặt trong hai dâu ngoặc kép nữa kia, trong các hoàng tử, phần thắng của Hoàng Thái tử là lớn nhất. Kiến Ninh hầu cũng hơi lung lay, không từ chối. Với chức vị của Đái Giác, một mai có biến, Trịnh Tĩnh Nghiệp có thể khoanh tay đứng nhìn nhưng ông thì không. Hoặc là nhanh nhanh điều chỉnh chức vị này, hoặc đặt tiền cược sớm. Phần thắng của Thái tử không nhỏ. Nếu biết Đông cung có ý này, sẽ dạy dỗ con gái nghiêm khắc hơn. Đái Dao Thành không ngốc, có thể nhận ra tình hình.

Nhưng mà, Đông cung lại cũng có ý với Trịnh thị. Hiện tại Trịnh Tĩnh Nghiệp đang dần ản mình một cách kì lạ, trong khi chư vương rất không an phận, Trịnh Tĩnh Nghiệp lại không hề có ý giúp đỡ bất kì một ai. Nguy hiểm hơn nữa là, Trưởng công chúa Khánh Lâm như nghiện làm bà mai, hình như muốn cảm ơn Trịnh gia đã giới thiệu, nay muốn làm mối cho Trịnh Thụy.

Không lấy trẻ nhỏ làm mồi thì chẳng dụ được sói, đây là miêu tả chính xác về tình trạng Đông cung. Nhất là từ khi nghe trinh sát báo về rằng Tề vương có ý muốn rước Trịnh Diễm về làm dâu, Đông cung sốt ruột, suy nghĩ nghiêm túc về vấn đề: hôn nhân của con cái, với nhà nào là lợi nhất?

Chuyện này chỉ có một lựa chọn: vì vị trí chính thê chỉ một mà thôi, Trịnh thị hay Đái thị? Có một điều chắc chắn là chẳng nhà nào chịu để con gái làm thiếp.

Vào một lúc nào đó ở nơi nào đó mà Trịnh Diễm chẳng hề hay, nàng đã có một tình địch.

Trịnh Tĩnh Nghiệp cười lạnh mấy tiếng: “Ta lại không biết Đông cung coi trọng A Diễm nhà mình vậy đấy!” Ông không tin Đông cung không mang thù! Hiện giờ thì ba hoa chích chòe được, đợi đến khi Thái tử lên nắm quyền, mọi chuyện đều do người ta định đoạt, Trịnh gia muốn khóc cũng chẳng kịp.

“Không cần nói chuyện này với A Diễm.” Dù thế nào cũng không phải chuyện của con trai, ông vẫn đang chờ Đói gia và Đông cung hợp tác với nhau, sau đó thì, *hừ!*

Vì thế, Trịnh Diễm không biết gì mà đến Hi Sơn, lại bị xách tới cung Thúy Vi.

Trong cung Thúy Vi chẳng những có Miêu phi, còn cả Hoàng đế nữa.

Hoàng đế đang trêu con rất vui, thấy Trịnh Diễm còn bắt chuyện: “Đạo này Thất nương ít tới nhỉ.”

Trịnh Diễm đáp: “Con lại bắt đầu đi học rồi. Thầy giáo kiểm tra bài gắt lắm.”

Tuy Hoàng đế đã cao tuổi, nhưng tai không điếc mắt chẳng mờ, tai thính mắt tinh hơn hẳn những người chồ chúng ta. Hai ngày trước Hoàng Thái tử kể với ngài, con trai đã mười bốn, muốn xin ý kiến để nạp phi. Cho dù bây giờ bắt đầu lựa chọn, chuẩn bị đám cưới, đến khi thành hôn cũng mười sáu.

Hoàng đế hỏi Thái tử có chọn ai chưa, Thái tử liền trả lời Đói Dao Thành. Cố vấn cho Thái tử, Triệu Dật từng phân tích cho anh ta: “Đối đầu với hai nhà Đói, Trịnh, Thái tử phải chọn. Trịnh gia vốn là kẻ địch, có thể tốt hơn, cũng có thể chẳng cải thiện được gì. Không như Đói gia, vốn không có xung đột, nếu lúc này Đông cung làm thông gia với Trịnh, chưa chắc Trịnh cảm kích mà Đói sẽ thành kẻ thù.”

Lúc ấy Hoàng đế không đáp ứng ngay, chỉ nói sẽ suy nghĩ một chút, sau đó xách Trịnh Diễm vào cung.

Trịnh Diễm vừa vào cửa, Hoàng đế đã thấy chiếc túi hương bên hông nàng. Từ hôm quay về từ cung Đại chính, nàng liền mang cái túi hương mà

tiểu Đại nương Vu gia khen theo người, ra cửa là đeo lên. Hoàng đế thuận miệng hỏi: “Đây là cái túi hương hôm bữa con cãi nhau với Đới gia à?”

Trịnh Diễm không khách khí trả lời: “Con không có cãi. (Đúng, đối thủ quá yếu, không phải cãi.) May chị ấy thấy con nhỏ thì bắt nạt, thật ra con nghe hiểu được hết, chỉ là giả vờ không hiểu thôi. Vừa qua tiết Đoan Ngọ, các phi tử có lòng muốn triệu tập mọi người vào chơi. Gây chuyện là không tốt. Con không có cãi nhau! Con không thèm so đo với trẻ nít, nhưng mà chị ta cũng không nên đụng vào cha con.”

Hoàng đế phì cười: “Con không so đo với trẻ nít sao?” Âm cuối hơi lên cao, “Con mới chín tuổi, mà còn dám cười nhạo người ta là trẻ con.”

“Tại vì,” Trịnh Diễm gật đầu thật mạnh, “Hiểu biết thì không phải lớn tuổi hay không. Nếu không biết lý lẽ, sống một trăm năm cũng chẳng bằng kẻ mới ngoài hai mươi. Chỉ tò *sóng lâu mà uống thôi*.” Nói về chỉ số thông minh, không bàn đến tuổi tác sinh lí.

“Ngài thấy đó, gia cảnh cha con thời thơ ấu không được tốt, nhưng muốn vươn lên, người khác lại vin về thân phận; cha con bái danh sư xong, có thân phận, lại bảo phải có người cha tốt; đến khi con trưởng thành, cha để con dựa vào, thì bọn họ bảo dựa dẫm vào cha là không có đạo đức. Không nhìn ra người tốt, nhưng vẫn cảm thấy mình tài giỏi hơn người. Đạo lí không biết xấu hổ này từ đâu ra?”

“Con nói thế, thì cũng hơi quá rồi.”

“Nếu chị ta không mở đầu, thì con cũng lười đáp. Đụng đến cha chị ta thì cũng biết khó chịu, sao lúc chị ta nói đến cha con không nghĩ con bức bối đến thế nào? Hắn là muốn làm con khó chịu đây mà. Đến đạo lý *không muốn mình bị đối xử như vậy thì đừng làm thế với người khác* mà cũng không biết, chẳng qua con chỉ *ăn miéng trả miéng* thôi.”

Hoàng đế nhìn Trịnh Diễm, cô nhóc mới chín tuổi, biết cái gì! Hoàng đế bật cười.

Trịnh Diễm không hay biết về tam giác tình cảm giữa Đới gia, nhà mình, và Đông cung, nhưng nàng biết rằng, nhà mình đã vào tầm ngắm, không phản kích là không xong. Có thể quản lí lực lượng thủ vệ, nhất định là được Hoàng đế coi trọng, đối địch với người như thế, nếu không xử lí ngay, thì chỉ có chờ bị hắn hại chết.

36. GIÁO DỤC LÀ CẢ MỘT VĂN ĐỀ

[Nguyên]

NGƯỜI LÊN SÂN KHẤU CÀNG LÚC CÀNG NHIỀU.

Khó mà nói sau này Trịnh Diễm sẽ có bao nhiêu uy lực, nhưng bây giờ cũng đã có thể báo hiệu phần nào, mấy hôm sau ngày nàng nói chuyện với Hoàng đế, ngài bảo với Thái tử: “Hôn sự của Đại lang, trăm tự có chủ trương.”

Hôm sau, như thế Hoàng đế đột nhiên phát hiện cháu trai mình đã lớn, phong Trưởng tử của Hoàng Thái tử làm Quảng Bình quận vương. Sau đó, bất ngờ nhận ra, Thứ trưởng tử của Tề Vương gia hình như còn lớn hơn hai tháng, phong thành Nhữ Âm quận công. Nhưng mà vẫn chậm chạp không nhắc tới chuyện hôn nhân của cháu trai.

Bây giờ ngài không kiêng kị để con mình và Võ sĩ liên kết với nhau – thế gia có thể kết thân với Hoàng thất, mà mấy trăm năm nay thế gia cũng đã chiếm hết chức vị quan trọng cả rồi, quyền thế kết hợp là không thể tránh khỏi. Cho dù Hoàng đế cực kì kiêng kị thế gia, nhưng cưới vợ cho mình, kiếm vợ cho con, gả em gái, tiễn con gái vẫn chọn nhà có thế lực lớn mà gả mà cưới.

Bởi vì mồm miệng Trịnh Diễm gay gắt, càng lộ rõ Đới Dao Thành vô cùng hẹp hòi, trong mắt Hoàng đế, không đủ trở thành chính thê của đích trưởng tử. Hoàng đế không nghi ngờ lòng trung thành của Đới Giác, không nghi ngờ Đới Giác, càng không có hiềm nghi gì với Thái tử. Ngài bắt đầu không tin con mắt của con trai, quyết định tự chọn hôn sự cho cháu mình.

Đương nhiên phía Đông cung vô cùng sốt ruột, Thái tử và Thái tử phi rầu lầm, bọn họ đã tính sẵn trong lòng, gấp chuyện cớ sao không suy nghĩ nhiều, tạm thời không có cách nào khả thi. Kkhông phải Hoàng Thái tử muốn đối phó với cha mình, mà để áp chế lũ em trai. Trước mắt thấy cha

không đồng ý, Hoàng Thái tử cảm thấy sự uy hiếp của lũ em trai càng thêm dữ dội.

Võ mạnh lên bàn: “Cha phải biết Nhị lang đang muốn đẩy ta vào chỗ chết chứ?” Nhưng mà anh ta không biết, trước mặt cha mẹ, con cái tranh thủ tình cảm với nhau, thoảng cái liền trở thành kẻ thù. Tuy Hoàng đế đã chém rất nhiều các anh chị em nhưng không nghĩ như vậy, đây chính là chỗ ngây thơ của cha mẹ.

So ra thì Trần thị bình tĩnh hơn chồng mình nhiều, vặn khăn tay hai vòng, nhẹ giọng bảo: “Đại lang đã mười bốn, Thánh nhân cũng không kéo thêm được vài năm. Hơn nữa, chỗ Tề vương cũng có thằng con bằng tuổi Đại lang.” Xuất thân con dâu cũng không kém lăm, mặc kệ là con nhà ai, kết thân với Đông cung, Đông cung dễ mượn sức.

Tiêu Lệnh Hành đen mặt: “Hắn là Trịnh gia phá hư chuyện của ta.”

Trần thị khuyên nhủ: “Trước mắt tạm thời buông chuyện của Trịnh gia, bên cạnh đó cần trấn an Đới gia một chút.”

Đới gia náo nhiệt còn hơn cả phản doanh, quả thật cần vỗ về.

Đới Dao Thành ở trong cung hai mắt muốn bốc hỏa, bị Nghiệp thị lạnh lùng chỉnh một chút, theo mẹ về nhà. Trên đường về giãm nền xe đang ngồi rầm rầm, càng nghĩ càng tức, suýt chút nữa vặt lê tiết trong cung ra bã.

Vừa vào cửa đã khóc lớn một trận, ôm Lý thị mà gào: “Mẹ, mẹ, mẹ ơi.”

Trong cung muốn duy trì hình tượng, trên đường ra khỏi cung về nhà, Lý thị đã cố kiềm chế, cuối cùng bây giờ không thể nhịn được: “Khóc cái gì mà khóc!” Năm chữ, khiến Đới Dao Thành sợ đến mức run rẩy.

“Tiểu nương Trịnh gia khéo miệng, phi tử trong cung đều cho rằng mày ghen ghét đồ kị cả rồi! Mày ở đâu! Sao không nói biện bạch lời nào thế hả!”

Đói Dao Thành thoảng sững sót, cao giọng đáp: “Ai thèm ghen tị với nó!” Tiếp tục oán hận, “Con mới nói một câu, thì nó làm cho một tràng, thế là không có tu dưỡng.”

Lý thị đập bàn: “Về nhà thì mày mới có bản lãnh đó hả, lúc nó làm cho một tràng thì lưỡi mày ở đâu? Thế rốt cuộc mày đã nói câu gì?”

Đói Dao Thành ngập ngừng một hồi lâu, hít một hơi, ngược cỗ: “Không phải nhờ nó có cha làm Tể tướng sao?”

Sao ta có thể sinh ra một đứa con gái ngu ngốc đến vậy?! Lý thị chỉ vào con gái: “Mày còn dám nói! Đã nói thì phải làm cho nó không thể đáp trả, nếu không thì đừng mở mồm. Đã dạy bao nhiêu lần rồi, sao mày thiếu kiên nhẫn thế hả con?!”

Thiếu nữ Đói Dao Thành đang ôm ấp tình cảm, sao có thể tự nhắc mình phải cẩn thận? Lý thị thở dài: “Mấy ngày tới mày đừng ra khỏi cửa, tự tĩnh ngộ lại đi! Vài ngày nữa mọi người sẽ chuyển tới Hi Sơn, chỉ cần bạn rộn việc này, sẽ quên chuyện của mày thôi.”

Cho dù người khác có quên thì người trong nhà không thể không nhắc tới. Tốt xấu gì Đói Giác cũng là một nhân vật thực quyền, không quan tâm cung phi nhưng chẳng có nghĩa không tin tức. Đói Giác nghe nói em gái đã làm mất mặt, tức giận đến mức muốn đánh người. Võ sĩ thay phiên nhau nghỉ ngơi, xong việc, vừa về biệt nghiệp ở Hi Sơn, đi tìm cha mẹ.

“Nếu hôn sự thành, đối đầu với Tướng phủ cũng được. Chuyện kia còn chưa có tin tức gì, thế mà con bé chết tiệt kia đã bắt đầu nhúng vào!” Đói Giác chưa biết ngoại trừ coi trọng em gái anh ta, Đông cung cũng quan tâm đến thế lực Trịnh gia, chỉ cảm thấy em gái mình quá khinh động.

Đói Kỉ Hồng ảo não, thật ra ông đã biết chuyện Đông cung đang do dự. Nếu Đói Dao Thành vì Đông cung mà ra mặt thì tốt, chỉ sợ trong mắt Đông cung, sẽ thấy con gái nhà mình dễ bị kích động. Đói cha bị con gái

làm cho đau muối vỡ đầu, con trai tới bàn luận, xoa thái dương nói: “Chuyện đã lỡ rồi, tìm biện pháp nào đó thì hơn.”

Đới Giác quả quyết nói: “Mau mau giải quyết việc hôn sự cho con bé!”

Gương mặt Đới Kỉ Hồng đau khổ: “Phải ăn nói thế nào với Đông cung đây?”

“Nó gây ra chuyện này, Đông cung còn bằng lòng nó sao? *Nước đục chảy không nhanh* (ý nói chuyện xấu lâu qua),” Đới Giác trầm giọng nói, “Vốn tướng Tề tướng lộng quyền cũng không thể so với Đông cung, mà quên rằng, dù Tề tướng không làm gì được Đông cung, nhưng vẫn có biện pháp xử lý chúng ta. Chuyện này, dù chưa phải Trịnh tướng ra tay, cũng là để chúng ta tĩnh ngộ. Con làm Võ sĩ, một mục trung thành với Thánh nhân, ít nhất có thể bảo vệ một nhà bình an. Cứ dây vào, sợ rằng không thể hưởng phú quý, lại còn chịu tai vạ.”

Đới Kỉ Hồng cắn răng: “Theo lời con!”

Trong khi hai bên Đông cung và Đới gia đang rầu muối chết thì Trịnh Diễm đang vui vẻ chuyển tới Hi Sơn. Tuần trăng mật của Cố Ích Thuần đã qua, bây giờ lại bắt đầu dạy học, Hoàng đế muốn để ông dạy các hoàng tử nhỏ tuổi và hoàng tôn, ông từ chối, bày tỏ: “Các vương đều có thầy riêng.” Một lòng dạy dỗ đám học trò nhà mình.

Coi như khứu giác của Cố Ích Thuần về chính trị khá nhạy bén, thè sống chết không dính vào. Nhờ mạng lưới quan hệ của thế gia, ông dễ dàng biết được Long tướng thống lĩnh Ngự Lâm quân Hạ Chấn xuất thân từ Hạ thị. Vợ của Hạ Chấn họ Cố, là con gái *bản chi* Cố gia. Vợ cả của Hoàng đế, Hoàng hậu họ Hạ, là chị ruột của Hạ Chấn, mẹ Thái tử phi họ Hạ, là cô họ của Hạ Chấn, Tề vương phi cũng họ Hạ, cháu gái Hạ Chấn.

Chuyện này không dễ làm! Chỉ bằng cứ dạy học thôi.

Cho dù đã có vợ, thời gian nghỉ ngơi ban ngày của Cố Ích Thuần không bị ảnh hưởng nhiều, vẫn giảng bài như trước, nhưng thật ra lớp có rộng hơn một tí, thêm vài người kẻ dự thính.

Tay sai Trịnh đảng đưa con tới chỗ Trịnh Tĩnh Nghiệp, Trịnh Tĩnh Nghiệp nhìn qua, con Từ Lương, Từ Liệt mười ba, con Trịnh An Quốc, Trịnh Văn Bác mười bốn, con trai Trương Tiến Thư, Trương Lượng mười hai, để cả bọn quen thuộc với tình hình trong kinh trước. Ngoài đưa đến dự thính vài tiết dạy của Cố Ích Thuần, để ông giao bài cho làm, thì cũng đến các chỗ giáo viên khác học lễ nghi.

Cố Ích Thuần nhìn mấy đứa nhỏ, chỉ bảo ‘có khả năng’, không nói thêm lời nào, Trịnh Tĩnh Nghiệp liền thu xếp người vào chỗ khác.

Trịnh Diễm không nhịn được, hỏi cha: “Những tiểu lang kia không học chung với tụi con hả cha?”

Trịnh Tĩnh Nghiệp nói thầm trong bụng, *dạy tụi bây đã là nể mặt cha lăm rồi, không thấy cả Hoàng đế ông ấy cũng gạt đi đó sao?* “Bọn họ có cái cần học, con chỉ cần tập trung học cho giỏi chuyện của mình. Rảnh rồi thì trò chuyện cùng tụi nó, đừng để người ta cảm thấy nhà mình lấy thế ép người.”

Trịnh Diễm ngoan ngoãn dạ thura.

Có thêm vài đồng bọn, tâm tình Trịnh Diễm càng khoái trá. Đời này nàng sẽ không ra khỏi địa phận kinh thành – Hi Sơn xem như đã là giới hạn của kinh đô lăm rồi – cực kì muốn biết bên ngoài trong thế này, cứ bám lấy hỏi han.

Từ Liệt cảm thấy bức bối khó chịu lấm, cha đưa cậu vào Tướng phủ vì mục đích gì, cậu biết cả, nghe nói trong Tướng phủ có Cố Ích Thuần thì càng vui. Không ngờ vào kinh, Cố Ích Thuần bay trước, được nghe giảng ké, hưởng hương hoa hai lớp thì bị bắt học lễ nghi. Lúc ở Thanh Châu cũng là con ông cháu cha của địa phương, được bao nhiêu người tâng bốc. Vừa

vào Tướng phủ, mới hiểu ra, trước đây cha cậu vốn là thư đồng của người ta.

Bấy giờ quan niệm về ‘Thế phó’ (*là từ chỉ người làm thuê, người hầu, thư đồng*) vẫn còn rất nặng, cha bạn là nô bộc cho nhà người ta, dù sau này có làm quan, cũng khó ngẩng đầu trước mặt họ. Từ Liệt kiêu ngạo cho rằng mình là nhân tài xuất chúng, vừa vào kinh đã bị đỗ hai chậu nước lạnh, bây giờ còn phải dỗ dành một bé con! Cho dù là một cô bé rất xinh đẹp, trong lòng cậu vẫn cảm thấy không thoải mái.

Dù sao cậu cũng thấy cha mình là Thứ sử mà trưởng thành, đối nhân xử thế cũng tạm, cố gắng dàn lòng, nở một nụ cười trên gương mặt táo bón: “Thanh Châu cũng tương tự thế này, nhưng có rất nhiều quà vặt. Hàng thêu Thanh Châu đẹp lắm, năm rồi cha ta còn tiến công cho Thánh nhân mười tú nương. May cái khác, ta thường quanh quẩn chỗ cha ta, gặp vài thân sĩ, không biết nhiều về phong tho.”

Cô nhóc chẳng biết điều mà im lặng: “Ta nghe nói thế gia vọng tộc ở Thanh Châu có Kiều, Chu, Vương, Tạ; không biết tình hình thế nào?”

Biểu tình Từ Liệt bắt đầu vặn vẹo, nếu nói Trịnh Tĩnh Nghiệp xuất thân hàn vi, thì Từ gia còn chẳng bằng. Dương nhiên thế gia Thanh Châu không thèm để mắt tới bọn họ, Từ Lương chọn biện pháp *ngủ đông trường kì* để đối phó với thế gia, không phục. Các công tử thế gia, người nào người nấy thanh cao kiêu ngạo, hoàn toàn không thèm để mắt tới Từ Liệt, tuổi Từ Liệt không lớn, không thể kết giao vài anh bạn hạng sang, buồn bực, muộn phiền vô cùng.

Cười nhạt: “Đều ỷ vào dư âm của tổ tông, có gì đâu chứ?” Trịnh Tĩnh Nghiệp chọn thư đồng cũng chọn tướng mạo sáng sủa, gien của Từ Liệt không tệ, điều kiện trưởng thành tốt, môi hồng răng đều, mắt đen da trắng, môi mỏng một đường.

Trịnh Diễm nghĩ thầm, nhìn bộ dạng như ngươi thì đúng là một cậu ám, lại còn là kiêu không coi ai ra gì, chờ bị xử lí. Nếu trong tiểu thuyết, là kẻ làm nền cho nam chính. Nếu nam chính xuất thân thế gia, sẽ lôi gia giáo,

nếu nam chính xuất thân hàn vi, là kẻ cỗ vũ. Nếu gia thế như nhau, là kiểu ăn cơm giống nhau, cùng bản chất.

So với Từ Liệt, Trịnh Văn Bác già dặn hơn nhiều. Cha của Trịnh Văn Bác được Trịnh Tĩnh Nghiệp tự đưa theo, theo họ của Trịnh Tĩnh Nghiệp, vô cùng sùng bái vị chủ nhân này, chuyện gì cũng bắt chước từng chút, dạy con cũng thế. Trịnh Diễm nhìn anh ta, cảm tưởng thấy được bóng hình Trịnh Tú thời niên thiếu.

Nghe Từ Liệt bảo thế gia Thanh Châu không hay, Trịnh Văn Bác nhăn mặt chau mày, khuyên: “Thế gia đứng vững suốt trăm năm, át có chỗ hơn người, A Liệt chớ nên có cái nhìn lệch lạc mới tốt.”

“Có chỗ gì hơn người chứ?” Từ Liệt lớn như vậy, ghét nhất có người phản bác lời mình: “Ta muốn hỏi ngược lại ông anh đấy.”

Trương Lượng cũng sáng sửa như hai người kia, cao xấp xỉ, trong lúc kiểm tra tài nghệ của cả bọn, Trịnh Tĩnh Nghiệp phát hiện võ nghệ cậu nhóc không tệ. Nhưng mà cha cậu, Trương Tiến Thư cho rằng người dùng võ là kẻ thô tục, ép học văn, cậu vẫn lén tập luyện, có lần bị cha phát hiện, đánh một trận mềm chết.

Trịnh Tĩnh Nghiệp không để tâm nho nhã với chả không nho nhã, ngược lại còn cỗ vũ cậu tập võ, nhưng vẫn nói: “Sách cũng cần phải đọc. Lăm thú trong binh pháp đều là kinh nghiệm của người đi trước, viết thành sách, nhiều hơn so với tự mình tìm tòi. Hai bên đối trận, chỉ huy thiên quân vạn mã, không thể chỉ dựa vào dũng lực của bản thân mà có thể làm được.”

Trương Lượng nghe thấy, vốn không quan tâm với những chuyện ngoài lề này, nay hai người cãi nhau, không kiên nhẫn nói: “Người thích ăn ngọt, ta thích ăn mặn, cái này có gì hay mà tranh? Anh thấy người ta tốt, còn cậu ta gắp phải kẻ ác, không ai thay ai được.” Còn kẻ chỗ cha cậu, một địa phương nhỏ, cũng có vài nhà ‘vượng tộc’ xảy ra chuyện: “Anh em một mẹ còn có người quân tử, kẻ tiểu nhân nữa là.”

Trịnh Diễm nhìn thấy rất vui, ba người ba kiểu, so với các cháu nhà mình còn thú vị hơn nhiều. Nâng cằm nhìn gương mặt Từ Liệt sa sầm hơn nữa, cười bảo: “Bọn họ thích làm chuyện tốt cũng được, mà chuyện xấu thì cũng xong, chung quy cũng chẳng dính dáng gì đến chúng ta. À mà, đòn điền là quân truân (*đòn trú của quân*) hay dân truân (*thôn làng của dân* vậy)?”

Nàng nói xong, ba người cũng bót nóng, thật ra Trương Lương cũng không rõ về chuyện này, tuy rằng cha cậu quản lí đòn điền. Trịnh Diễm hơi thất vọng, cho dù có là người bản xứ thì cũng không phải chuyện gì cũng biết.

Trở về phòng, chân Từ Liệt nặng trịch.

Trịnh Văn Bác cũng có ý tốt, thấy tuổi mình lớn nhất trong cả ba, đều xa cha mẹ đến Tướng phủ, Trịnh Tĩnh Nghiệp sắp xếp để cả ba ở chung với nhau, cậu liền khuyên Từ Liệt: “Đó là con gái cưng của Tướng công, cậu chê trách bên ngoài trước mặt cô bé như vậy, nếu lọt vào tai Tướng công, thì biết làm thế nào?” Coi như đang dỗ dành trẻ con, qua được thì cho qua luôn.

Từ Liệt nghiêng đầu, Trương Lương không kiên nhẫn, quay về phía bên kia, thầm nghĩ Đại lang Từ gia còn rầy rà lôi thôi hơn cả đàn bà.

Sau khi biết Trịnh Tĩnh Nghiệp không khỏi thở dài: “Gầy dựng sự nghiệp khó, giữ gìn càng vất vả” Muốn tìm một người thừa kế vừa lòng, khó càng thêm khó. Từ Liệt là đứa học hành tốt nhất trong cả ba, nhưng tính tình không đủ ốn trọng.

Trịnh Tĩnh Nghiệp không thích thế gia, nhưng vẫn rất tán thưởng những người có bản lĩnh trong thế gia như Cố Ích Thuần, dẫu không thích Lý Tuấn, nhưng cũng thừa nhận chữ Lý Tuấn đẹp. Cũng cần phải học một số mặt của thế gia nữa, nếu không ông cũng chả để con cưới con gái thế gia,

để con dâu dạy dỗ kiến thức cho con gái. Còn Từ Liệt đã đánh chết ý nghĩ này từ trong tiềm thức, thực không thể chấp nhận được.

[Thế gia Thanh Châu rõ là vô dụng!] Trịnh Tĩnh Nghiệp kết luận, [Nói như rồng leo, làm tựa mèo mửa, lại kiêu căng xác láo, Từ Liệt phải va chạm vài lần trong kinh mới có nề nếp hơn. Thôi được, trước hết cứ để học lễ nghi, ra ngoài không thất lễ, còn lại thì phải xem bản lãnh của nó]

Sau khi quyết định chuyện Từ Liệt xong, Trịnh Tĩnh Nghiệp lại nghĩ tới con cháu nhà mình. Kiểm tra học hành của các cháu, kiểm xong thì lại lòi một chuyện. Trịnh Đức Lương trở thành đứa cháu đầu tiên trong Trịnh gia bị Trịnh Tĩnh Nghiệp nọc ra đánh.

37. ĐÚA NHÓC CHỊU ĐÒN

[Nguyên]

*ÔI, RỎT CUỘC LÀ Ở MỘT THỜI GIAN, ĐỊA ĐIỂM NÀO ĐÓ
TRỊNH ĐIỂM CHẮNG HAY BIẾT, CÓ NGƯỜI GIÚP NÀNG KẾT
THÊM KẺ THÙ.*

Trịnh Đức Lương là em ruột của Trịnh Đức Bình, nếu cậu và anh trai có điểm gì tương tự nhau thì cũng không phải gì khó hiểu. Cả hai đều lười, nhưng chỗ lười thì khác nhau. Trịnh Đức Bình lớn hơn hai tuổi, lười có phong cách, có trình độ. Trịnh Đức Lương không giống vậy, lười nhác tùy tính. Cậu nhóc không phải ngu đần, nhưng là một đứa trẻ có vấn đề, vấn đề xảy ra khi cậu lười.

Lại nói từ khi ba người Từ Liệt đến Trịnh gia, Trịnh Tĩnh Nghiệp bảo: “Đối đãi như với Nhị lang (*Ở đây ý chỉ Đức An*).” Nhưng bài tập của ba người nhẹ hơn đám trẻ con Trịnh gia nhiều, cũng không bị yêu cầu cao như thế, chủ yếu ba người Từ Liệt chuẩn bị để vào quan trường, Trịnh Tĩnh Nghiệp hi vọng có thể sắp sẵn trụ cột cho con cháu của mình.

Đương nhiên Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng khá chú ý chăm sóc tới con cái của tay sai, cho ở sát vách với mấy đứa cháu, tất cả được đãi ngộ như nhau – trừ học tập. Ở chung một chỗ, qua lại với nhau, trao đổi nhiều, Trịnh Đức Lương thì lười, làm biếng kết giao với người ta, chậm nửa nhịp mới phát hiện bài tập của mình nhiều hơn người khác!

Không làm, không làm. Cứ nhớ Ninh Viễn hầu giáo dục Trịnh Đức Bình thế nào, thì đại khái mọi người có thể hiểu tại sao bạn nhỏ Trịnh Đức Lương lại liều vậy rồi đấy.

Dựa vào gì bọn họ không làm bài tập mà cậu phải làm? *Ta muốn nhàn hạ!* Trịnh Đức Lương đã ra quyết định.

Ngờ đâu dưới tầm mắt của Trịnh Tĩnh Nghiệp mà dám làm chuyện như vậy đúng là muốn tự sát, Trịnh Tĩnh Nghiệp ngay lập tức phát hiện vấn đề. Trong nhà có thêm vài học sinh, Trịnh Tĩnh Nghiệp muốn thêm thân thiết, quyết định mỗi ngày kiểm tra bài tập của mọi người một chút, hôm sau mới để con cháu mình giao nộp cho Cố Ích Thuần, bài tập của ba người Từ Liệt cũng phải qua ải của ông.

Đến phiên kiểm tra bài tập của Trịnh Đức Lương, lòng Trịnh Tĩnh Nghiệp như muôn bốc hỏa. Thằng nhóc này bài tập viết không nhiều không ít, giống như bài mà ba người Từ Liệt đã nộp lên, nếu không phải Trịnh Tĩnh Nghiệp cẩn thận thì còn có khi tưởng mình hoa mắt, trong nhà lòi đâu ra học sinh nội trú thứ tư.

Giỏi! Có gan giỗn mặt với ông! Đây chính là chiêu trò mà mấy tay lão luyện chốn quan trường thường dùng, lời ngầm: *Có giỏi thì xách cả đám chịu phạt, còn không thì tha cho con luôn đi.*

Trịnh Tĩnh Nghiệp xắn tay áo, xách Trịnh Đức Lương về, đánh!

Mà đánh thì cũng cần chú ý, cứ theo ghi chép thao tác của nha môn, bị đánh - ở đùi, là phê bình nghiêm khắc; kéo quần xuống để mông và roi gấp nhau là tiếp xúc thân mật. Cho nên mới bảo, bị đánh là một chuyện rất mất mặt, với phụ nữ thì càng ghê gớm.

Gia pháp của các nhà khá kín đáo, đều là người trong nhà, phải được vài điều khoản ưu đãi chứ, vẫn cho phép mặc quần. Lần trước Trịnh Tú bị đánh cũng đâu có lột ra, dù gì anh đã lớn, là con trai trưởng, phải để lại mặt mũi cho nhau.

Nhưng lần này Trịnh Tĩnh Nghiệp vô cùng tức giận, Trịnh Đức Lương còn nhỏ, nói thẳng ra, Trịnh gia xuất thân kém, con nít không nghe lời, chuyện tộc trưởng trực tiếp tụt quần xuống đầu gối rồi đánh thẳng bằng tay cũng không phải Trịnh Tĩnh Nghiệp chưa làm. Kì này giận quá, xử luôn! (chủ yếu là vì Trịnh Đức Lương còn nhỏ, đánh bằng roi thì sợ hơi nặng).

Trịnh Đức Lương xấu hổ và tức giận vô cùng, bị đánh cậu chả ngại, đánh thì đánh, nhưng cũng đừng lột quần ra mà đánh chó! Kéo từ thắt lưng xuống tận gối, lạnh!

Bởi vì không như thường ngày, ba người Từ Liệt không thấy, có Trịnh Diêm và mấy đứa cháu đứng bên ngoài xem, cả Trịnh Đức Hưng đã đi làm cũng có mặt, Trịnh Tĩnh Nghiệp vừa luyện Thiết Sa chưởng vừa mắng: “Tuổi còn nhỏ mà lại có suy nghĩ như vậy! Cho rằng ông không xử lí được mày à! Giỏi lắm! Dám học như khách thôi sao!”

Nghe Trịnh Tĩnh Nghiệp mắng chửi, Trịnh Diêm cũng hiểu được tám, chín phần tình hình.

Trịnh Diêm im lặng, nhớ lại câu chuyện con vẹt trêu chọc nữ tiếp viên hành không (*). Đức Lương cháu ơi, cháu không biết bay thì chờ đựng vào tiếp viên hàng không chứ!

(*) *Trên máy bay, con vẹt chọc tiếp viên hàng không, bảo: “Mang cho ông mày li nước!” Có một hành khách (dị bản khác là heo) cũng bắt chước học theo. Cô tiếp viên giận quá ném cả hai ra khỏi máy bay. Con vẹt vỗ cánh nói với hành khách: “Thấy ngu chưa, ông mày biết bay!”*

Trịnh Đức Lương khóc, xấu hổ muốn chết, bị người ta nhìn hết mông rồi! Xấu hổ vô cùng, khóc thúc thít mãi.

Lúc bị đánh cậu nằm trên đầu gối Trịnh Tĩnh Nghiệp, tay chân vung tứ lung tung, hai cẳng tay nhỏ xíu liều mạng quơ quào ra sau, muôn bảo vệ cái mông mình. Trịnh Tĩnh Nghiệp càng tức giận, *dám giãy dụa cơ à!* Thời gian chịu phạt của Trịnh Đức Lương càng kéo dài...

Dám anh em họ Trịnh Đức Hưng nhìn rồi nuốt nước miếng khan, tụi nó thà bị đánh bằng roi, ít ra còn quần đე mặc!

Trải qua chuyện này, Trịnh Đức Lương có nè nếp hơn nhiều, các cháu Trịnh gia cũng ngoan ngoãn hẳn. Chẳng ai muốn bị đánh như thế cả, mắt không ngóc đầu nỗi!

Trịnh Đức Lương bị đánh, xấu hổ trốn trong phòng, không chịu gặp ai. Lần này, các anh em họ bày ra sự đồng cảm sâu sắc. Mà giận nhất là trừ đám anh em họ ra, không ai cảm thấy cậu bị bẽ mặt, từ Đỗ thị trở xuống, mọi người đều tới an ủi, đồng thời giảng cho một bài, nào là phải nghiêm túc học hành, không thể làm cho ông nội thất vọng, Trịnh Đức Lương chui đầu trong chăn giả vờ làm đà điểu.

Đương nhiên Trịnh Diễm cũng đi, Trịnh Đức Lương buông mìn, sống chết không chịu thò đầu ra. Đức Hưng, Đức An đều khuyên nàng: “Nó đang xấu hổ, tiểu cô cô đừng ép nó.” Trịnh Diễm có thể hiểu được nguyên nhân tại sao Trịnh Tĩnh Nghiệp tức giận, đại khái không chỉ vì nó lười biếng, mà do Trịnh Đức Lương tự coi bản thân mình như đám Tử Liệt, đó mới là lí do chọc cho Trịnh Tĩnh Nghiệp phải động tay.

Suy nghĩ một chút, cách tám mìn bảo: “Bình thường gió cấp tám cha cũng không động, có thể giận đến thế cũng nhờ bản lãnh của cháu.”

Mọi người: “...”

“Cháu không lên tiếng đúng không? Có bản lãnh thì cả đời này đừng ra ngoài! Bị đánh thì đánh rồi, khi bé ai mà không từng bị dạy dỗ? Cháu càng đặt nặng chuyện này thì người khác muốn không coi ra gì cũng không xong, mong người ta không nhớ cơ mà? Ngũ ca (Trịnh Uyển) bị đánh thì tươi tắn như cũ, chẳng ai nói huynh ấy lời nào. Còn cháu thì sao?”

“...” Tiểu cô cô, cô tới an ủi hay đâm chọt nữa vậy.

Cuối cùng, Trịnh Diễm thảng tay vén mìn, nói một câu có vẻ giống khuyên bảo với thảng cháu đang nằm sấp trong chăn: “Nếu đưa cháu tới nhà người khác, cha người ta sẽ nghiêm khắc với con mình hơn với cháu!” Bởi vì gần gũi, mới ôm kì vọng, “Muốn làm chuyện gì, nhất định phải nghĩ đến người nhà trước tiên.”

Tận khi Trịnh Diễm nói hết, thấy Trịnh Đức Lương vẫn nằm im, nằm xuống cung đầu vào trán cậu: “Cháu đừng làm như vậy nữa, như Tam lang

(thú tự của Trịnh Đức Bình) chuyện gì nên làm đều làm, viết chữ như giun bò, nhưng viết xong thì đều nhớ kĩ, bị đánh ta có thể ngăn, còn cháu thì....” Không nói nữa.

Trịnh Đức Lương vẫn giả chết. Đức Bình: nằm ngay đơ.

Trịnh Diễm vỗ vào lưng cậu nhóc một cái, xoay người bước ra ngoài. Trong lòng cũng hơi lo lắng, vợ chồng Trịnh Kỳ không ở đây, mong sao Đức Lương đừng bị vấn đề tâm lí nào. Nàng muốn tới lần nữa, Trịnh Đức Lương lại trốn, Trịnh Diễm bắt đắc dĩ chặn đầu Trịnh Đức Bình, định hỏi cậu tình hình .

Trịnh Đức Bình bị chặn giữa đường, đây là một hành lang dài, Trịnh Đức Bình nhìn xung quanh, đi đường vòng thì cực quá, bèn đứng lại chào hỏi, sau đó vẫn cứ tiếp tục giữ im lặng.

Trịnh Diễm hỏi luôn: “Tú Lang (thú tự của Đức Lương) thế nào rồi? Sao lại không cho cô vào?”, “Cháu đi thăm nó, nó có nói gì không?”, “Nó cứ ru rú trong phòng suốt như vậy thì còn ra cái gì?”

Trịnh Đức Bình im lặng vẫn hoàn lặng im.

“Cháu ừ hử một tiếng cô xem nào!” Trịnh Diễm bước về trước, hai tì nữ đi theo sau, hành lang bị chặn thật gắt.

Sau đó, Trịnh Diễm nghe một chữ khiến cả đời khó quên: “ Ủ~”

“ Ủ, không sai, không sai.” Người vừa nói là Hoàng đế, trong lúc rảnh rỗi, ngài dắt cả gia đình đến nhà em gái ăn chực.

Nhà của Trưởng công chúa Khánh Lâm cũng chính là nhà của Cố Ích Thuần, công chúa có biệt viện riêng ở Hi Sơn, chiếm diện tích khá rộng, là sản nghiệp được sáp nhập lại của hai người chị làm phản không thành của

mình. Hoàng đế thương em nhỏ, vung bút cấp cho Trưởng công chúa Khánh Lâm.

Hoàng thượng ngồi trong cung Thúy Vi chán chê, tìm cách giải sầu, vớ phải Tiêu Lệnh Nghi và Hoàng Nhị Thập nữ Tiêu Lệnh Viện đến thăm cuộc sống sau hôn nhân của em gái, xem thử có hạnh phúc hay không. Hoàng đế định đưa cả Miêu phi tới, nhưng Miêu phi lo cho chăm con, Hoàng đế đành dắt Tiêu Lệnh Nghi theo.

Một đoàn tới thư phòng của Cố Ích Thuần. Theo ý Hoàng đế, tuổi Tiêu Lệnh Nghi chưa lớn, nếu Cố Ích Thuần coi trọng, ngại không ngại để con bái sư. Ai ngờ Cố Ích Thuần không hề có ý này, nhưng mà Hoàng đế nhìn thấy một bức họa trong thư phòng Cố Ích Thuần.

Tranh là Trịnh Diễm vẽ, khỏi phải nói, nha đầu kia luôn tìm sở thích của mọi người. Năm nay Cố Ích Thuần đang muôn trang hoàng nhà cửa, nàng chăm chỉ ngồi hí họa, đề hai câu thơ: ‘*Tế vũ ngư nhi xuất, vi phong yến tử tà*’ (Tạm dịch: Mưa phùn cá bơi ra, gió nhẹ én lượn vòn), tặng cho thầy. Tranh đề thơ, rất có phong cách học giả, Cố Ích Thuần rất thích, mang đến treo trong thư phòng, dù sao thư phòng của ông không có khách lạ.

Nhưng vẫn bị Hoàng đế thấy, tấm tắc khen: “Đúng là học trò khanh dạ dỗ, cha con bé cũng là danh gia thư pháp, không có làm xấu mặt các khanh đâu.” Trong mắt ngập tràn sự tán thưởng.

Tiêu Lệnh Nghi thì thôi, Tiêu Lệnh Viện nghe xong cảm thấy rất khó chịu. Trịnh Diễm là con gái Tể tướng thôi, nhưng sao Hoàng thượng còn đặc biệt nuông chiều hơn cả với công chúa, thân thiết hơn cả con ruột nữa vậy. Thói đời gì thế này! Trước mặt thì để nó giành vinh quanh, sau lưng còn khen với chả ngợi!

Trưởng công chúa Khánh Lâm mời Hoàng đế ở nhà mình ăn cơm, ngo lời, muốn anh trai mình cho gọi thêm vài người trong nhà tới.

Hoàng đế rất vui, nhưng nhìn màu trời, lời đến miệng đành nuốt vào: “Đã không còn sớm nữa rồi, trẻ thì đường vào cung khó khăn.” Hoàng đế

ăn cơm đương nhiên không chỉ ăn mà thôi, phải qua trình tự thủ tục, mùa hè ngày dài, không chịu nổi dày vò, Hi Sơn lại là vùng núi, Hoàng đế còn cắp theo hai đứa nhỏ.

Trưởng công chúa Khánh Lâm tiếc nuối ra mặt: “Khó lăm muội mới mời được Đại lang (thứ tự của Hoàng đế), không đúng dịp rồi.”

Dù gì Cố Ích Thuần cũng là chồng của người ta, không thể cứ giả vờ làm bình bông, liền bảo: “Bây giờ có vội vàng cũng chẳng thể để Thánh nhân tận hứng. Không bằng hẹn dịp khác thuận tiện, bà chuẩn bị cẩn thận, xem Thánh nhân muôn mang ai theo thì mang, muôn mời ai tới thì mời. Thế không thoái mái hơn sao?”

Hoàng đế rất vui: “Cú quyết định vậy đi, hai ngày nữa, ta sẽ sai người tới gặp hai người. Đúng rồi,” Dừng một chút, “Nhớ chuẩn bị một ít *Trong Tuzu*. À! Người tiếp khách cũng sẵn rồi đấy, sư đệ và đám học trò của Thập Lục lang (thứ tự của Cố Ích Thuần) cũng đang gần đây mà phải không?” Đây là ý nhắc tới một nhà Trịnh Tĩnh Nghiệp.

Trưởng công chúa Khánh Lâm đồng ý: “Theo ý huynh.”

Tiêu Lệnh Viện càng mất hứng. Bình thường cô ta và cha ruột quanh năm suốt tháng cũng không thể cùng ăn một bữa cơm, bữa sau cô cô mời khách, không chắc có thể được vào danh sách, thế mà cha cô ta vừa mở miệng ra là bảo mời người của Trịnh gia, trong lòng sao vui cho nỗi.

Ôi, rốt cuộc là ở một lúc nào đó Trịnh Diễm không biết, địa điểm chẳng hay, có người giúp nàng kết thêm vài kẻ thù.

Lời tác giả: Cùng là một chuyện, nếu người khác cũng được coi trọng như bạn, thì chắc chắn cha mẹ sẽ muốn bạn khác người ta. Cùng một sai lầm, nhất định phụ huynh sẽ tha thứ cho đứa kia mà đánh bạn. Cùng một kết quả, hiển nhiên cha mẹ bạn sẽ mặc kệ con nhà người ta, sau đó bắt bạn sửa lỗi. Sau đó sẽ cắn khăn tay mà rầm rứt, tại sao cha mẹ đối xử với con người ta dịu dàng, âu yếm hơn mình?

Hồi bé ai từng như thế thì giờ tay!

38. CỘT TRUYỆN KINH ĐIỀN

[Nguyên]

ĐÁU ĐÁ VỚI GIAN THẦN, CHỈ SÓ THÔNG MINH BÌNH THƯỜNG THÔI THÌ CĂN BẢN KHÔNG XÀI ĐƯỢC.

Dự định đi ăn chực nhà em rể của Hoàng đế đến cuối hè vẫn không thành hiện thực, ngài gặp một chuyện rất phiền toái – Hạ Chấn chết.

Anh em vợ của Hoàng đế nhiều không kể xiết, nhưng chính thức thì chỉ có người Hạ gia, số còn lại đều là ăn theo. Hạ Chấn vừa chết, Hoàng đế không thể không tỏ vẻ xót thương, ba ngày liền ăn cơm không xem ca múa, tạm thời ngưng các hoạt động giải trí khác. Trưởng công chúa Khánh Lâm tiếc lầm, nhưng cũng không nói gì, Hạ Hoàng hậu cũng từng nuôi dưỡng bà một thời gian, ở phương diện tình cảm với chị dâu, Trưởng công chúa Khánh Lâm không thể mở tiệc mời khách lúc này được.

Như vậy cũng chẳng phiền gì nhiều, bây giờ không ăn, qua vài bữa nữa ăn lại thì cũng như nhau cả. Vấn đề là Hạ Chấn quản lý Ngự lâm, một chức vụ vô cùng quan trọng. Nếu bình thường thì không sao, nhưng lại xảy ra trong lúc chư vương và Thái tử đang đấu đá. Hoàng đế lệnh Phó chức tạm thời thực quyền, sau đó để các đại thần bàn bạc tìm chọn một người thay thế. Bàn bạc hồi lâu, vẫn không có kết quả.

Có lẽ là nhờ Trịnh Tĩnh Nghiệp dẫn dắt, những chư vương có chung chí hướng không nồng súng trực tiếp với Thái tử, nhưng bên cạnh Thái tử vẫn thường có một, hai ‘tiểu nhân’ bị phát hiện. Thái tử muôn khôi phục quan hệ xa cách với Hoàng đế còn không kịp, đã thế có kẻ đâm dao sau lưng, bận đến sứt đầu mẻ trán.

Với Thái tử mà nói, Hạ Chấn giống miếng gân gà (*ý nói ăn vô vị, vứt thi tiếc*), trên danh nghĩa là cậu, nhưng trước giờ Thái tử cũng không quá thân cận. Vốn cũng chẳng phải cậu ruột, Hạ Chấn có liên hệ thông gia với

các hoàng tử khác, giả nhân giả nghĩa, cũng giống Đới Giác, từ đầu đến cuối chỉ nghe lệnh Hoàng đế.

Bây giờ Hạ Chán đã chết, Thái tử muôn đưa người mình lên quản lý Ngụ Lâm, chư vương không thể bỏ qua. Trịnh Tĩnh Nghiệp hơi xiêu lòng, ông đã có Kim Ngô vệ trong tay, nếu có thể quản được Ngụ lâm quân... Lắc đầu, Trịnh Tĩnh Nghiệp bỏ ý định này.

Ông không nhúng tay vào, người bên ngoài càng đấu đá sục sôi. Phía Thái tử đề cử một người, một đồng kẻ phản đối, chư vương đưa ra một cái tên, cũng một đám không tán thành – không ai muôn kẻ khác được lợi. Nếu không phản đối được, liền bắt tay công kích thân hữu của kẻ được đề cử.

Ai làm quan mà không có chuyện không thể nói ra? Lôi chuyện này ra là *chuẩn* quá rồi còn gì.

Hoàng đế cả ngày bị triều thần khiến cho ong ong cái đầu, như hàng chục con ruồi, kinh khủng hơn là suốt mười ngày vo ve mà chẳng có kết quả! Các thần tử ngài dùng suốt mấy chục năm nay, giờ giống một đồng táo hư, ban đầu chỉ có một quả nổi đom, vài ngày sau như lây bệnh khiến quả nào cũng mục nát! *Thế này là thế nào?!* Suýt nữa ngài đã nghi ngờ ‘Thịnh thế’ của mình chỉ là ảo tưởng mà thôi.

Cuối cùng Hoàng đế đã phát hiện, vấn đề có vẻ nghiêm trọng, sao trước kia không phát hiện ra chuyện này? (nói chen: Trịnh Tĩnh Nghiệp ra tay, đều là một chiêutoi mạng, không kéo dài lâu như vậy, bây giờ ông *tọa son xem hổ đau*, thi thoảng còn đánh vài quyền thái bình, hai bên cãi cọ đương nhiên khiến Hoàng đế đau đầu rồi.)

Dù sao cũng là Hoàng đế suốt mấy chục năm nay, tuy già, ham muốn an nhàn, không thích suy nghĩ, nhưng mâu chốt vẫn còn tồn tại. Ngụ lâm vô cùng quan trọng, là nơi bảo vệ tính mạng Hoàng đế, không thể để Hoàng đế chịu bất kì ‘kích động’ nào.

Hết mà đã dùng đến đầu óc thì rót ra bao nhiêu là đậu hũ, còn nhanh nữa chứ. Hoàng đế nhanh chóng nhìn ra vấn đề: Bố mày chưa có chết! Tụi

bây muôn làm gì? Tính lập mưu phạm tội giết người?! Ăn cháo đá bát, ăn cháo đá bát, rặt một lũ ăn cháo đá bát! Khốn khiếp, dám tính kế với bố à! Tui bây làm công cho bố, bố cũng trả công cả rồi, bây giờ còn muôn khống chế bố mà hakk?

Mà trong bọn họ còn có các con trai của ngài nữa kìa, điều này càng khiến Hoàng đế tuổi đã cao vô cùng khó chịu. Kẻ đứng mũi chịu sào chính là Thái tử, phải hiểu rằng *chư vương* là một khái niệm rất rộng, người một lời ta một tiếng, không nói hết. Thái tử không giống vậy, anh ta vừa xuất hiện là kéo theo một đồng người, mục tiêu vô cùng rõ ràng. Tâm tình Hoàng đế vô cùng phức tạp, nhất thời không thể nói rõ. Một vì giận Thái tử vô năng, non nớt trong chính trị, hai là căm hận có kẻ khống chế Thái tử. Nghĩ tới Thái tử còn định kết hôn với Đới gia, nhưng Đới gia lại vội vàng đính hôn cho con gái, nghi ngờ của Hoàng đế càng rõ rệt.

Lại nghĩ, đó cũng là con của mình, không tới mức giới hạn thì Hoàng đế vẫn có thể chịu được, đừng xem thử có nhiều Phế Thái tử, thật ra mỗi lần phế Thái tử là một hồi đấu tranh kéo dài gian khổ lắm, chuyện này không dễ làm đâu. Hoàng đế vẫn chưa muôn xử lí Thái tử, liền cho gọi Thái tử tới mỉa mai một phen, hi vọng anh ta có thể thành thật hơn, chớ có nhìn cha ruột mình như miếng thịt béo mà tính cắp cho hai phát.

Thái tử nghe hiểu ý của Hoàng đế, cả người mướt mồ hôi, vô cùng bất an, hoài nghi không biết kẻ nào tố cáo tội trạng của anh ta, muốn kiềm giùm bao đảm, liên tục liên hệ cùng triều thần – lũ em trai đã hành động cả, chẳng lẽ anh ta phải chờ chết hay sao? Mà như thế thì trái ngược với dự định ban đầu của Hoàng đế, ngài giận đến nghiến răng nghiến lợi.

Tâm trạng Hoàng đế không vui, tất nhiên sẽ có người ăn họa. Trong cung Thúy Vi đã có mấy người bị đánh rồi, may mà không nặng lắm. Quần thần chịu quả mắng, lôi mấy chuyện mờ ám trong quá khứ thì chỉ bị đày đi xa cho rảnh, nhẹ thì rót hai cốc, phạt chút tiền thôi.

Bấy giờ thì không có thịnh trò *đánh bại thần*, chứ đừng nói là *đình trượng*. Tể tướng thì càng được ưu đãi hơn một chút, tuy Hoàng đế tức cành hông, nhưng chỉ trích Trịnh Tĩnh Nghiệp mà vẫn vô cùng khách sáo: “Hỗn loạn trong triều, chính là do Ngự lâm, tranh luận nửa tháng rồi mà không có kết luận. Tướng công còn bình thản được sao?”

Trịnh Tĩnh Nghiệp không hề có ý tiếp thu ý kiến lãnh đạo, gật đầu tinh bơ: “Thần mang người đến bàn chuyện cứu trợ thiên tai, hôm trước mưa to, thiệt hại không ít. Không chỉ trong kinh, mà không ít những quận huyện xung quanh cũng gặp tai họa, Lạc Tư Thành vốn là trợ thủ của Hạ Chấn, cũng thuận thực sự vụ trong Ngự lâm, công tác giải quyết cũng chưa từng mắc sai lầm, để hắn ta tạm thời thay mặt coi như cũng ổn.”

Ông chú xui xéo của Hạ Chấn cũng vì mưa to, dọc đường trơn trượt, không cẩn thận cả người lẫn ngựa té vào rãnh thoát nước ven đường mà chết. Ngày nghỉ hôm đó ông ta về nhà, tuy trời mưa, nhưng lại muôn vè sớm tí để nghỉ ngơi, đội mưa lên đường rồi cứ vậy mà toi mạng.

Trận mưa này không nhỏ, phạm vi rộng, không ít những quận huyện quanh kinh thành gặp phải tai ương. Trịnh Tĩnh Nghiệp bẩm với Hoàng thượng, vẫn luôn quan tâm để ý đến việc này: “Thật ra vùng bị thiên tai không lớn quá, chẳng qua đó là phụ cận kinh thành, không ngờ gây chấn động đến vậy.” Một bộ âu sầu vì dân vì nước.

Hoàng đế: ...

Ngài không tìm ai khác để bàn bạc nữa. Trong các Thừa tướng chỉ có Trịnh Tĩnh Nghiệp không qua lại lung tung với các hoàng tử, hỏi người khác à, lòng nghi ngờ của Hoàng đế đã trỗi dậy, lo lắng bọn họ có tư tâm. Hễ mà đã có thành kiến, thì dù có lòng vàng cũng có thể trở thành dụng ý xấu. Trịnh Tĩnh Nghiệp ngược lại, trong lúc mọi người đang mưu cầu lợi ích cho mình, ông vẫn một lòng vì nước, bận trong bận ngoài tìm cách xử lý thiên tai, kể từ đó, Hoàng đế luôn coi Trịnh Tĩnh Nghiệp là một ‘Thuần thần’. (*Thuần trong tinh khiết, trong sạch, thần trong hạ thần, bê tôi, quan lại.*)

Lại bắt đầu cảm thán: “Thái tử là con trưởng của ta, cả đời gửi gắm, hi vọng nó có thể kế thừa, làm rạng rõ tài sản tổ tiên, không ngờ lớn đâu rồi mà vẫn nồng nỗi như vậy.”

“Cha mẹ luôn không hài lòng với con cái, lúc nào cũng mong chúng có thể làm tốt hơn, đều là chuyện thường thôi mà.” Trịnh Tĩnh Nghiệp không nói xấu Thái tử, chẳng như không *bỏ đá xuống giếng*, lại nói đỡ cho: “Nghe kể, khi Thánh nhân bằng tuổi Thái tử, còn nhào lộn nữa mà?”

Nguồn tin: Trưởng công chúa Khánh Lâm. Nghe nói sau khi Hoàng đế được báo là có con, chồng tay lộn ngược ra sau ngay tại chỗ. Bởi vì sự kiện này quá đáng sợ, nên Trưởng công chúa Khánh Lâm vẫn nhớ rõ mãi đến giờ.

Ánh mắt Hoàng đế cũng nhu hòa hơn: “Chỉ mong nó có thể hiểu chuyện một chút.”

Cuộc đối thoại của quân thần lọt vào tai Thái tử, đảo điên thế giới quan của Tiêu Lệnh Hành – Đây là Trịnh Tĩnh Nghiệp thật sao? Sao ông ta có thể nói tốt cho ta được? Không phải ông ta hận ta đến thấu xương, luôn đối nghịch với ta sao? Chẳng lẽ trước giờ ta đã nhìn lầm? Vừa nghi ngờ Trịnh Tĩnh Nghiệp có âm mưu gì đó, lại cho rằng không biết có phải định lấy lòng chẳng.

Hoàng Thái tử vẫn ngơ ngác trong năm đậm sương mù, vô cùng khó hiểu.

Anh ta nào biết rằng, Trịnh Tĩnh Nghiệp đã nhanh chân hơn Đông cung một bước. Đầu tiên ông dùng tình cảm của cha con Hoàng đế và Thái tử xoa dịu một lần, để Hoàng đế có hảo cảm hơn với Thái tử. Mà thương càng sâu thì hận thêm nặng, chân tình cũng thành giả ý. Sau này có chuyện gì thì cũng thành vô giá trị, ngược lại còn phản tác dụng. Dẫu muôn trở mình, nhưng đã mất con át chủ bài.

Thế mới nói, đấu đá với gian thần, chỉ số thông minh bình thường thôi thì hoàn toàn không xài được.

Bởi vì tâm trạng Hoàng đế đang không tốt, hơn nữa đất nước đang có thiên tai, Hoàng đế muốn đi tìm hoan mua vui sẽ gây ảnh hưởng xấu, thế nên tiệc mời tại nhà của Trưởng công chúa Khánh Lâm cứ bị kéo dài dây dưa, vợ chồng Cố Ích Thuần quyết định dẹp hết công tác chuẩn bị ra sau. Trịnh Diễm cũng dẫn đám cháu ngày ngày gõ cửa xin học, mãi đến khi tháng tám thoang thoảng hương quê, cả đoàn du lịch quyền quý đến Hi Sơn tránh nóng mới trở về kinh.

Vừa trở về, Cố Ích Thuần cho học trò nghỉ ba ngày, thu dọn đồ đạc, thăm cha tìm bạn. Trịnh Diễm mừng rỡ, lần này không cần xin nghỉ nữa, ở nhà hơi buồn, muốn ra ngoài đi dạo. Rượu tồn trong nhà đã uống hết, đi về phải cất thêm mẻ mới, nàng còn định chuẩn bị ít dược liệu để ngâm thêm mấy vò, định bụng làm quà mừng năm mới.

Đỗ thị nghe bảo nàng muộn ra phố, nói: “Chỉ cầm một trăm xâu tiền, mang đám A Khánh theo, bảo Trương Đại lang (người làm Trịnh gia) mang thêm vài người áp xe đi với con.”

Trịnh Diễm cười hỏi: “Mẹ muốn mang hộ cái gì không?”

Đỗ thị liếc nàng mắng: “Con cứ đi, chớ về muộn quá, không được gây chuyện. Nếu vừa ý món nào mà mắc quá thì cứ bảo chủ tiệm giữ lại, quay về nói với mẹ, mẹ cho người xem lại rồi mua.”

“Dạ.” Thay áo, cầm tiền, lên xe, mang thêm một đám người làm, nữ tì đi dạo phố.

Trong chợ có rất nhiều món phong phú, tuy chất lượng phần lớn không tốt bằng hàng trong kho Trịnh gia, nhưng được cái đa dạng. Trịnh Diễm ra phố không đơn thuần là mua đồ, đi dạo thì đúng hơn. Phụ nữ ấy mà, chẳng cần biết ở thời đại nào, khoái dạo phố ngắm đồ là bản tính khó dời.

Nàng không ghét tiệm bán hàng giả của nhà Viên Thủ Thành, thong thả thăm thú thì đến trước một cửa tiệm nọ, phát hiện nơi này lại có bán ót khô! Trịnh Diễm cảm động muôn khóc, nàng biết ót của thời không này, cũng từng ăn qua, nhưng mà vị quá mạnh, lúc ăn nước mắt nước mũi cứ trào ra, ăn chung thì không được, người ăn ít, không thành món ăn. Nhà nàng cũng có ót, nhưng mà số lượng rất ít. Trong đầu Trịnh Diễm không ngừng bay ra nào là gà cay, thịt hầm ót, tiết canh, lẩu cay xé lưỡi...

Cao hứng, Trịnh Diễm hỏi giá ông chủ: “Cái này bán ra sao?”

Chủ tiệm là người nhanh trí, thế mà cũng ngây người, cũng hay có vài đúra con nít nhà giàu thích của lạ tới chỗ ông ta hỏi thăm, nhưng mà cô bé trước mắt này thì muốn mua thật! Không cẩn thận, muốn tranh thủ *làm thịt dê béo* nữa kia, cứ nhìn số gia đình phía sau, không chừng đại nhân nhà bé con kia sẽ tới đập nát cửa tiệm nhà lão mất! (Lãonghĩ nhiều rồi, Trịnh Tĩnh Nghiệp mà tức giận thì không cho người tới đập đâu, cùng lăm khiến ông không thể làm ăn được gì ở kinh thành thôi.)

Chủ quán không thể không đáp, đành trả lời: “Ở đây có loại đã xay kĩ, hai mươi đồng một lạng, còn loại đã phơi nắng, thì một lạng hai mươi lăm đồng.” Trịnh Diễm không nói nên lời, ót này mà còn mắc hơn cả gạo! Đã thế còn tính từng lạng! Hăng hái trả giá với lão chủ quán: “Đắt quá, *thạch mẽ* (tên một loại thực vật, dùng làm thuốc) mới có giá đó.”

Chủ quán rất 囧, sau lưng Trịnh Diễm cả gái lẫn trai đến bảy tám người, dàn một hàng trước tiệm của lão, ảnh hưởng làm ăn. “Người ăn ít, kẻ trộm cũng ít, hiếm thì đắt thôi.”

Trịnh Diễm khăng khăng không đồng ý: “Lão còn một túi lớn ở đây này, nếu người ăn ít thì cũng chẳng bán được, ta mua nhiều, lão bớt chút tiền đi.”

Bán không được bán không được bán không được... Lão chủ quán muốn đánh người, con bé chết tiệt định tới gây rối sao? Mặt mũi xinh xắn thì ngon à! Trong nhà có nhiều tiền thì hay à! Ôi ôi, nhưng nhìn đám tay chân sau lưng ‘con bé chết tiệt’ kia, lão không dám tức giận. Chỉ ôn tồn

thuyết phục: “Tiểu nương tử, người mua ót này ít lăm, cháu có thể mua bao nhiêu? Mua về có khi làm người nhà nổi giận đó.”

Trịnh Diễm cam đoan hé tần này đến lần khác, nàng sẽ mua hết, chủ quán sống chết không chịu tin. Không phải thương nhân nào cũng chỉ biết tới cái lợi nhỏ trước mắt, cũng có kẻ biết nhìn lâu dài. Hơn nữa tuy người ngoài luôn cảm thấy thương nhân gian trá, nhưng có không ít người làm ăn có lương tâm, một cô bé sao mua nhiều vậy được, buôn bán cũng phải nghĩ cho khách hàng một chút chứ?

Lại thêm, ông ta hiểu những thứ này trong mắt quyền quý không bao tiền, nhưng con nhà ai lại tiêu tiền mua cả đồng này, chẳng phải rất ngắn, rất mất mặt hay sao? Đến lúc đó chính ông ta gấp xúi quẩy.

Nói cũng vừa khéo, thầy Cố cho học trò nghỉ thì cũng được rảnh rỗi, tranh thủ, đưa vợ đi dạo phố. Cố Ích Thuần vốn là người tự tại, dẫn vợ đi mua sắm không chịu áp lực nào. Hai người mang theo vài tùy tùng, bước tới đây.

Bấy giờ phố (khu dân cư) và chợ (phố buôn bán) tách biệt, trong phố chỉ có những cửa hàng tạp hóa, muôn mua sắm, chỉ có thể vào chợ, xác suất thầy trò vô tình gặp nhau là một nửa.

Khi đó, bên ngoài tiệm có một đống người vây quanh, đương nhiên thu hút sự chú ý của vợ chồng Cố thị. Trưởng công chúa Khánh Lâm chưa từng thấy náo nhiệt như vậy, rất hứng thú. Hai người ở ngoài, nghe một giọng trẻ con vô cùng quen thuộc truyền ra: “Phá tiệm hay bán hàng, lão chọn đi!” Điệu bộ ác bá cường hào như thế, khiến Cố Ích Thuần rất xấu hổ, không khỏi phát run, đẩy đoàn người ra hai bên, chen vào.

Sau đó ông nhìn thấy Trịnh Diễm. Nếu đã thấy, thì không thể không quản: “Con đang làm gì đó?”

Trịnh Diễm vô cùng oan ức, ngón tay trắng nõn chỉ thảng vào mũi lão chủ quán: “Con muốn mua đồ, nhưng lão không bán!”

Chủ quán muốn giết người! Con bé chết tiệt kia còn dám lý sự! Vẽ mặt đau khổ giải thích nguyên nhân hậu quả với Cố Ích Thuần, Cố Ích Thuần đang lo Trịnh Diễm định làm trò gì phi pháp, thì ra là muốn mua ót, mới yên tâm. Thấy xung quanh đều là người, muốn đưa Trịnh Diễm đi, khó tránh bị những người xung quanh dèm pha này nọ. Vì thế ôn tồn hỏi chủ tiệm: “Bao nhiêu tiền?”

Có người lớn lên tiếng, lão chủ quán cũng yên tâm hơn.

Chỉ tốn một xâu tiền, Trịnh Diễm đã mua lại toàn bộ ót của lão ta.

“Chuyện mua bán, không thể tùy tiện đổi ý.” Chủ quán run sợ nói một câu.

Trịnh Diễm ngoặc tay, A Khánh cúi người bế nàng lên, Trịnh Diễm hài lòng khi thấy mình đã cao thêm một khúc, nhếch miệng nhìn chủ quán: “Yên tâm, ta không như lão.”

Chủ quán: ...

Muốn gì mua đó, tâm trạng Trịnh Diễm rất tốt, nắm tay sư phụ và sư nương. Ra khỏi chợ đông, nhìn thấy một quán ăn bên cạnh chợ, nhìn lên tấm liễn, trên đó viết “Khách tự mây lai.” (*khách như mây trôi*) Nơi này vậy, Trịnh Diễm quyết định đai khách, mời mọi người lên phòng trên lầu, nghỉ chân ăn chút gì đó – từ lúc xuyên qua đến bây giờ nàng có đến tiệm ăn nào đâu.

Cố Ích Thuần và Trưởng công chúa Khánh Lâm vui vẻ đồng ý, một đoàn bước lên lầu, chọn một phòng lớn, bởi vì không phải đang giờ cơm, dù có náo nhiệt thì cũng dễ có phòng trống. Vừa vào phòng đóng cửa, gương mặt Cố Ích Thuần trắng xanh: “Con giỏi lắm! Dám ý thế hiếp người!”

Trịnh Diễm cảm thấy rất oan: “Con có bảo là không trả tiền đâu! Con chỉ muốn trả giá, lão ta không cho trả thì con không trả nữa, nhưng lại

không chịu bán.”

Cố Ích Thuần đỡ trán, cảm nhận trọn vẹn sự bất đắc dĩ của Trịnh Tĩnh
Nghiệp: “Con mua làm gì?”

Trịnh Diễm cười bí hiểm: “Bí mật.”

Cố Ích Thuần: *Trịnh sư đẹ, đẹ vất và rồi.*

Trong lúc thưởng thức trà bánh, bỗng nghe một giọng thật lớn: “Thì ra
là một tiểu mỹ nhân sao?”

Trịnh Diễm phun cả ngụm trà ra ngoài, sắc đến nỗi ho khan. Tình tiết
này rất quen thuộc! Ngoài đầu nhìn xuống dưới, một tên quái vật khổng lồ
mặc nam trang.

39. NỮ NHÂN KHÔNG DỄ CHỌC

[Nguyên]

DÙ TUỔI LỚN HAY NHỎ, PHỤ NỮ LUÔN LÀ MỘT LOẠI SINH VẬT VÔ CÙNG TÀN NHÃN, CÓ THỂ KHÔNG ĐẶC TỘI THÌ ĐÙNG CÓ ĐỤNG VÀO.

Tên quái vật không lồ này nàng vốn không biết, nhưng... tròng mắt Trịnh Diễm đảo nhanh, sắc mặt sương mờ nhả nàng vô cùng khó coi! Vẻ mặt bị liên lụy của Cố Ích Thuần cũng rất rõ. Thị lực của trẻ con rất tốt, Trịnh Diễm cũng luôn chú ý giữ gìn đôi mắt của mình, cho nên có thể thấy rõ bội súc của tên mập chét bầm kia, thế là có thể dễ dàng phát hiện nạn nhân!

Dây cương buộc mõm ngựa, yên của tên mập chét bầm kia đều được trạm trồ bằng vàng! Một màu vàng óng ánh rực rỡ dưới mặt trời thiểu chút nữa chiếu mù mắt người ta!

Thân phận gì thì mặc màu đó, chất liệu, kiểu quần áo, quy cách nhà cửa, nhà có nhiều đồ trang trí hay không, bình thường dùng đồ dạng gì, đều có luật pháp quy định. Ví dụ dễ thấy nhất, mặc áo long bào, chính là tội chết. Những thứ khác thì cứ thế mà loại suy.

Dựa theo quy định, người dùng trang sức bằng vàng chỉ có thể là hoàng thất, còn là trực hệ của Hoàng đế, đương nhiên, từng là dòng họ trực tiếp với Hoàng đế mà không bị trừ tông tịch hay giáng cấp cũng có thể dùng. Tể tướng, trọng thần, nếu được Hoàng đế cho phép, cũng dùng được tuốt.

Nhờ những món trang sức này, chỉ cần hơi nhiều chuyện trong kinh một chút, cũng có thể đoán được, tên mập chét bầm này chính là nỗi sỉ nhục gien di truyền của hoàng thất – Tiêu Lệnh Đức. Bộ dạng xấu xí thì cũng được đi, đã thế đầu óc còn ngu dốt. Trong hoàn cảnh sống thế này, chẳng lẽ không nên mưu mô xảo quyệt, *đi với bụt mặc áo cà sa, đi với ma mặc áo giấy*, thể diện quan trọng hơn tất cả sao?

Còn hắn ta thì không! Vẫn vác mặt mình ra đường, làm chuyện khiến người xung quanh khinh bỉ.

Bây giờ thì hay rồi, Trịnh Diễm thấy sư mẫu mình liếc mắt một cái, tên *não tàn* bị cô ruột cho vào tầm mắt ngay trên đường.

Không cần phải nói thêm, chuyện nào nhiệt như thế đương nhiên sẽ kéo một đám người vây quanh xem. Tiêu Lệnh Đức vốn không phải là kẻ khiến người ta kính nể sợ hãi, đây là kinh thành, nơi có quá nhiều quan to, chẳng qua Tiêu Lệnh Đức chỉ chọc ghẹo gái đẹp giữa ban ngày thôi, chưa đến nỗi phóng hỏa giết người – mà tên này cũng chẳng có bản lãnh đó. Không thấy tôi tớ nhà hắn chẳng thèm can ngăn gì sao?

Chân chó Giáp chỉ nói hai chữ: “Thập lang.”

Tiêu Lệnh Đức liền quất cho hắn hai roi lên vai, chân chó Giáp và chân chó Ất, Bính, Đinh đều nhanh chóng ngậm miệng, đồng loạt lui về sau năm bước, chừa không gian đủ để Tiêu Lệnh Đức làm chuyện xấu.

Quần chúng vây quanh chỉ trỏ.

Nửa vòng dưới cửa tiệm ăn, trong đó chỉ có Tiêu Lệnh Đức và một mỹ nhân bị kẹt. Từ góc của Trịnh Diễm chỉ có thể nhìn thấy đỉnh đầu, và vai của ‘mỹ nhân’ mà thôi, nhưng Tiêu Lệnh Đức đứng chêch ra ngoài, có thể nhìn thấy nửa cái bả vai to như bánh, đang trương phồng lên của hắn.

Đang nhìn, Trưởng công chúa Khánh Lâm vỗ bàn: “Thằng chó chết! Đi gọi Thập lang lên đây!”

Trịnh Diễm vội vàng xoay đầu: “Nghìn vạn lần chớ nê! Hình như người kia say rồi, sợ không dễ nói chuyện, đừng nên xé ra to, nhỡ đâu lại khiến sư mẫu mất mặt.”

Trưởng công chúa Khánh Lâm nỗi đóa, bà biết thằng cháu này, chuyện này cũng vô cùng có thể xảy ra. Cố Ích Thuần ho khan một tiếng: “Con xem nào nhiệt vui nhỉ.”

Trịnh Diễm le lưỡi, đứng dậy, lấy ám trà trên bàn, Cố Ích Thuần đè lại, lấy ly trà ra. Trịnh Diễm bưng ấm đến bên cửa sổ nhìn xuống, Tiêu Lệnh Đức rất nhanh, sáp tới trước mặt tiểu mỹ nhân, thêm bước nữa là sẽ thành ‘tát máy chân tay’. Trịnh Diễm híp mắt, ‘Vi~ Loảng xoảng! Choang!’

“Ai! Á!” Tiêu Lệnh Đức hét thảm một tiếng, ngẩng đầu lên, che vai, “Ai ai ai đó, bước ra đây.”

Mỹ nhân cũng ngẩng đầu lên, lộ ra gương mặt trong suốt nhẵn bóng như ngọc, đôi mắt tựa nước mùa thu. Nghe một giọng trẻ con bình tĩnh: “Trợt tay.”

Lớp âm nhạc trung học căn bản, giáo viên hắn có nói với các học sinh, giọng trẻ con khá cao, có lực xuyên thấu, giọng nữ càng vang hơn giọng nam. Trịnh Diễm là một cô bé, giả vờ bình tĩnh, nàng muốn biểu lộ ý tứ của mình cho kẻ lầu dưới nghe. Quần chúng dưới lầu đương nhiên cũng nghe thấy, đồng loạt cười ô lênh, Tiêu Lệnh Đức vốn có men rượu, lại thêm chọc ghẹo mỹ nhân mà mỹ nhân không buồn mắng chửi hắn một chữ. Bây giờ bị một con nhóc cười nhạo, lại còn trốn trên lầu không xuống.

Bao nhiêu chất cồn Tiêu Lệnh Đức hấp thu vào cơ thể từ sáng sớm đã bị đốt sạch: “Ngươi xuống đây cho ta!”

Trịnh Diễm chỉ duỗi nửa cánh tay ra ngoài cửa sổ, rung chuông nhỏ: “Ngươi lên đây,” hơi dừng một chút, “coi như không dám.”

Tiêu Lệnh Đức không nói hai lời xộc thẳng vào. Mỹ nhân – kẻ bị hại khẽ nhăn mũi, mím môi, nghiêm mực mới mua trên tay lại trượt vào trong tay áo, áy, tiết kiệm tiền mua nghiêm mực, ủn rồi. Khoanh tay, lạnh lùng nhìn một đám chủ tớ Tiêu Lệnh Đức n người xông vào cửa tiệm như lốc xoáy.

Trưởng công chúa Khánh Lâm hận không thể đập thăng chau mập này một trận ra trò, bộ dạng khó coi thì thôi, sao chỉ số thông minh lại thấp đến vậy?

Cô Ích Thuần cười đến mức đập bàn, Trưởng công chúa Khánh Lâm liếc mắt sang, Trịnh Diễm giải vây hộ thay mình: “Đi mời cô nương nhà người ta lên đây, đừng để xảy ra chuyện gì nữa.” Sau đó tự mình cầm một chiếc ghế ngắn, do ma sát, cạnh cửa tạo thành một đường vòng cung trên mặt đất, đặt ghế ngắn hơi lệch khỏi cái đường đó một chút.

Vừa đặt ghế đúng chỗ, thì Tiêu Lệnh Đức cũng xông vào, tìm được phòng này hắn ta cũng mất chút sức. Vừa tìm thấy thì đầy vào, cửa khép hờ, hắn ta vừa đầy liền xông vào trước, vấp cái ghế, cả người nằm rạp trước bàn. Đám chân chó định chạy tới đỡ, Tiêu Lệnh Đức vừa xấu hổ vừa giận dữ, ngẩng đầu, định chửi um lên, vừa hả họng thì như có người bóp cổ không phát ra tiếng nào.

Trịnh Diễm đỏ bình trà xuống đầu hắn, cái ấm rót trúng vai, cũng đã tinh táo được một chút, có khả năng nhận ra cô ruột của mình rồi.

Bà cô này rất đáng sợ!

Hoàng đế cứ cho rằng em gái của mình như một *tiểu bạch thỏ*, thật ra chỉ là trước mặt ngài mà thôi. Trưởng công chúa Khánh Lâm không quan tâm nhiều đến chính sự, miễn bản thân được thoái mái là ổn. Khi có kẻ khiến bà không cảm thấy thoái mái, thì bà sẽ không để người khác sống dễ chịu. Trần thị từ chối cưới công chúa, Trưởng công chúa Khánh Lâm gọi thằng kẻ đó là đồ tàn phế, chỉ có cưỡi ngựa thôi mà cũng bị gãy chân, thiếu bản lĩnh, làm quan sẽ khiến triều đình mất mặt. Họ Trần kia dù có em gái làm Thái tử phi, nhưng đến giờ vẫn chẳng chức vị gì.

Tiêu Lệnh Đức từng say rượu chọc vào cung nữ bên cạnh của Trưởng công chúa Khánh Lâm, kết quả bị Trưởng công chúa xách roi ngựa đánh từ hậu cung đến tiền triều. Bà nói: “Chuyện gì cũng nói với ta thì còn dễ

thương lượng, dám động tay chân vào người của ta, một cọng tóc cũng đừng hòng chạm vào.”

Nghĩ tới đây, hắn quên béng ý định tìm kẻ đã đổ nước lên người mình, sợ hãi rụt rè nói: “Cô, cô... Người cũng ở đây à?”

Trưởng công chúa Khánh Lâm phát hỏa, chộp chiếc đũa làm vũ khí, luyện tập tuyệt kĩ ‘ném kim châm như mưa hoa ngập trời’: “Không có tiền đồ, không học theo gương tốt! Mặt mũi nhà ta bị mày làm mất hết rồi! Mày không làm việc đáng hoàng! Mày đúng là thứ mất mặt!”

Tiêu mỹ nhân được khách sáo mời lên lầu, vừa tới cửa đã nghe tiếng Tiêu Lệnh Đức gào khóc: “Cô, cô, từ trước tới nay cháu chưa từng cưỡng đoạt thành công lần nào!”

Moe! Trịnh Diễm khinh bỉ hắn ta từ tận đáy lòng, đường đường là Quận vương, mang theo một đám chó săn mà không cường đoạt dân nữ thành công lần nào, đúng là đồ cùi mục! (Ây, đê ý sai chỗ rồi) Chớp mắt, nhìn thấy tiểu mỹ nhân đang đứng ở cửa, *cha cha! Đẹp quá!*

Chẳng trách lại bị Tiêu Lệnh Đức chọc ghẹo ngay trên phố!

Cuối cùng Cố Ích Thuần cũng ngăn được Trưởng công chúa Khánh Lâm: “Có chuyện gì về nhà nói sau, ở đây cũng không tiện. Đừng đánh, để mặt nó có vết thương gây sự chú ý cũng không nên.” Trưởng công chúa Khánh Lâm bình tĩnh lại, Trịnh Diễm gọi chủ quán mang thêm một bình trà mới, Cố Ích Thuần nghiêm khắc bảo Tiêu Lệnh Đức đi xin lỗi người bị hại: “Thập lang, còn không mau xin lỗi vị *tiểu lang quân* này ngay?”

Tiêu mỹ nhân nhìn sơ qua chỉ khoảng mười ba, mười bốn tuổi, trông rất đẹp, đang ở tuổi không rõ nam nữ. Cố Ích Thuần thấy hầu kết chưa hiện ra, nhưng mà không có lỗ tai, cũng chẳng chắc lắm. Dù mặc đồ nam, nhưng cũng coi là một thiếu niên khá được. “Không cần, cũng không phải chuyện phiền phức gì.” Tiêu mỹ nhân vừa mở miệng, Cố Ích Thuần lén lau mồ hôi trong bụng, đúng rồi, nghe kĩ giọng này, đúng là của một chàng trai.

Trưởng công chúa Khánh Lâm cứng rắn ép cháu phải xin lỗi. Tiêu Lệnh Đức ngoan ngoãn cúi đầu khom người xoa xoa tay bước ra xin lỗi, vừa mỉm cười: “Tiểu mỹ nhân, ngươi đừng tính toán...”

“*Phụt...*” Trịnh Diễm cảm thấy quả Tiêu Lệnh Đức có thù oán gì với mình, đời này có hai lần nàng phun trà, đều do hắn ta.

Sinh vật đơn bào bấy giờ đã quên xin lỗi, quay đầu, nhìn nhỉn thấy nửa tay áo của nha đầu kia mới nhớ ban nãy nàng dám dụng vào hắn, nhảy đổng lên muôn tìm Trịnh Diễm tính sổ. Bỗng Trưởng công chúa Khánh Lâm ho khan một tiếng, khiến hắn bị dọa đến nhữn cả ra. Ngượng ngùng nói xin lỗi cho xong, Trưởng công chúa Khánh Lâm ôm trán, đẩy hắn xuống, áy náy nói: “Thằng cháu của ta không hiểu chuyện, khiến cậu gấp phiền phức.”

Tiểu mỹ nhân hé miệng, tao nhã thi lễ với Trưởng công chúa Khánh Lâm: “Ngài khách sáo rồi.”

Trong mắt Cố Ích Thuần lóe lên tia tán thưởng, nói: “Không biết tiểu lang quân ở đâu? Chúng ta đưa người tiễn tiểu lang quân một đoạn.”

Chỉ thấy đối phương đưa mắt lạnh lùng: “Không cần.”

Tiêu Lệnh Đức phụ họa: “Cần, cần, nhỡ đâu trên đường bị kẻ không có mắt nào đó ghẹo vào thì... oái!” Bị Trưởng công chúa Khánh Lâm đánh, mày còn dám nói nữa?

Trịnh Diễm thở dài, nhưng vẫn phải làm người tốt, đứng lên giả vờ đáng yêu, còn chưa lên tiếng, Cố Ích Thuần đã nhiệt tình hỏi thăm: “Tiểu lang quân họ gì nhỉ?”

“Trì.”

“Kinh Triệu Trì gia?” Cố Ích Thuần phản ứng nhanh nhất, muốn luận giao tình, thấy thiếu niên lạnh lùng gật đầu, Cố Ích Thuần bắt đầu ngứa tay. *Cái thằng Tiêu Lệnh Đức này chọc ai không chọc? Lại động vào thế gia!*

Truyền thừa thế gia, cũng là khôn thì sống, dại thì chết. Bắt đầu từ chín trăm năm trước, năm tháng hào môn ra đời và phát triển, những gia tộc uy tín đến nay, chỉ còn tồn tại khoảng hai, ba phần mươi. Thế gia trên bảy trăm năm thì mươi nhà còn khoảng bốn, năm, trong đó có gia tộc mới gia nhập, cũng có gia tộc cũ tiêu vong.

Trì gia bị suy yếu đúng là rất oan uổng, nhà bọn họ gấp phải chiến loạn, chính là lúc thay đổi triều đại khoảng tám mươi năm trước. Già mà hương xe bảo mã, rường cột chạm trổ, đều không thể trở thành kim bài miễn chết trong chiến tranh. Khi đó cụ nhà rất khí phách mà nói: “Đi khỏi Kinh Triệu thì sao còn gọi là Kinh Triệu Trì thị được?” Thế là cả nhà ở lại, để bị cướp tiền giết người.

Chiến tranh thì cần tiền.

Văn hóa giáo dục của Trì gia rất tốt, nhưng giá trị vũ lực thì khá kém, một nhà một trăm miệng, bị giết chỉ còn vài người. Chiến tranh kéo dài suốt hai, ba mươi năm, đến triều Đại Khích thì chỉ còn hai gia đình. Vì thế diện, khai quốc Hoàng đế ban cho hai nhà một vài phẩm hạng không cao, thanh nhàn, miễn cưỡng sống qua ngày.

Tám mươi năm sau, trên dưới Trì gia chỉ còn một người trước mặt này thôi.

Cố Ích Thuần nắm chặt tay. Thiếu niên họ Trì từ đầu đến cuối vẫn lạnh lùng, thế gia gì chứ, tính ra Trì gia còn lâu năm hơn cả Cố gia nữa kia. Trong kinh cũng có thế gia từng tiếp xúc cùng chàng, nhưng mà, *hở!*

Hai người không mặn không ngọt nói chuyện một hồi, Cố Ích Thuần cương quyết hỏi địa chỉ của người ta, muốn tới bái phỏng.

Trì thiếu niên vẫn không mở miệng như trước, sau đó đứng dậy cáo từ.

Tiêu Lệnh Đức lùa bàu: “Bày ra cái bộ dạng đáng tởm gì thế không biết.” Lại bị Trưởng công chúa Khánh Lâm đánh cho một cái.

Tiêu Lệnh Đức bị bắt tại trận, đại khái là cũng đã tỉnh rượu, nhớ lại toàn bộ quá trình, ra vẻ ác bá cường hào nhìn Trịnh Diễm.

Cơn tức của Trưởng công chúa Khánh Lâm đã bị thằng cháu ngu xuẩn này chọc giận đến nỗi tắt ngum, đến thời kì chết lặng.

“Mày trùng con bé làm gì? Nếu không nhờ con bé, mày còn định dọa người ở ngoài nữa sao? Ngự sử biết, sẽ tố cáo, thì mày còn làm gì được nữa?” Sau đó để Trịnh Diễm về nhà trước.

Tiêu Lệnh Đức lại lèo bàu.

Trưởng công chúa Khánh Lâm tiếp tục xách người về nhà tiếp tục răn dạy: “Mày sơ gây chuyện chưa đủ nhiều hả? Lần trước bị Thái tử đánh còn không nhớ à?”

Hai mắt Tiêu Lệnh Đức bốc hỏa: “Hồi trước cháu cũng say trước mặt cha, cũng đâu có ai nói gì, huynh ấy còn ghê gớm hơn cả cha nữa!”

Trưởng công chúa Khánh Lâm tận tình khuyên bảo: “Mày chưa mệt à? Tại sao ta lại ngăn mày? Gây chuyện thì gây, kẻ chịu đau là mày chứ ai! Cha mày không đánh, nhờ Thái tử không vui, bỗng nhớ lại chuyện xưa, chẳng phải có sẵn có rồi sao? Mày lại để lộ nhược điểm thế này! Đúng là đồ ngu ngốc!”

Tiêu Lệnh Đức sơ đánh, ai đánh hắn một trận, biết người đó không dễ chọc vào thì sẽ thôi. Chỗng lại Thái tử từ lần này đến lần khác, trong khi vẫn chưa được Hoàng đế sắc phong. Mẹ của Tiêu Lệnh Đức cũng từng là sủng phi, sinh Tiêu Lệnh Đức ra, làm mẹ đương nhiên muốn con mình trở thành Thái tử, dù gì hai bên cũng chả hợp nhau, sở dĩ vì Thái tử không đối tốt với phi tần hậu cung. Tiêu Lệnh Đức cũng nín thở mà cứng rắn chống đỡ.

Sau khi bị Trưởng công chúa Khánh Lâm lên tiếng nhắc nhở đe dọa nhiều lần, Tiêu Lệnh Đức bắt đầu sợ hãi: “Thế phải làm sao bây giờ?”

“Chuyện này đến chỗ ta rồi thì thôi, chúng ta cũng không truyền ra ngoài làm gì, nhưng mà cũng phải quản thủ hạ của mình cho tốt. Sau này thấy Thái tử thì đi đường vòng, chó đụng vào nó nữa? Dù gì mà cũng là con của Thánh nhân, chỉ cần không chọc Thái tử thì không phiền toái gì đâu. Có lẽ Thánh nhân cũng hiểu được nỗi khó xử của mà thôi.”

Tiêu Lệnh Đức suy nghĩ một chút, bình thường hắn không gặp Thái tử nhiều, muôn tránh Thái tử cũng dễ. Chủ yếu là do Thái tử chỉ để tâm vào chuyện chính sự còn Tiêu Lệnh Đức thì thích rượu chè, khoái chọc ghẹo người khác. Sở thích khác nhau, muôn ở chung một chỗ cũng khó, nếu gặp nhau hằng ngày, hắn cũng không chịu tránh.

Lại nói, cho dù nhân phẩm Tiêu Lệnh Đức như thế, nhưng trong các anh em vẫn có mấy người còn vui vẻ hòa nhã với hắn, ít nhất không phải nhắc tới liền muốn đánh muốn mắng. Ngụy vương chẳng hạn. Tiêu Lệnh Đức rất có tình cảm với vị ca ca này, Ngụy vương từng nói với hắn: “Đệ đến đâu gây chuyện không đi? Lại đến chợ đông, nơi lăm người, nếu Đông cung biết rồi, chọc nhớ lại hận cũ thì biết làm sao?”

Tiêu Lệnh Đức thần bí nói: “Đệ đã có biện pháp.” Lấy ý kiến của Trưởng công chúa Khánh Lâm sửa lại một chút, trở thành ý của mình, lén lút kể với Ngụy vương.

Từ sau khi Hoàng Thái tử ngập ngừng một thời gian, các anh chị em càng lúc càng khát sáo với hắn ta hơn, ngày càng cung kính, khiến hắn có một ảo tưởng *mình nói một là một*.

40. QUẢ ÓT KÌ DUYÊN

[Nguyên]

ÓT, KHÔNG PHẢI CỨ MUỐN ĂN, THÍCH ĂN LÀ ĂN ĐƯỢC.

“Á, khu khu, khu khu!” Không nghi ngờ gì nữa, người trong bếp lẹ rời đầy mặt. Triệu thị trực tiếp chỉ bảo kiêm giám sát nhằm nâng cao khả năng nấu nướng của cô em chồng, một nhóm tiểu gia đầu nhóm lửa, mấy bà bác rửa rau, tất cả nhanh chóng vừa ho khan vừa chạy trối chết như tên bắn, còn không quên kéo theo kẻ đầu sỏ – Trịnh Diễm – cùng chạy.

Ở cái thời đại *khi gió* này đâu có máy hút khói, muốn lấy ót nấu cơm, phải có nồi, thao tác *khi gió* cũng không thạo, đúng là tự làm khổ mình. Trịnh Diễm tốn hai ngày đi chợ mua đồ, một lòng muốn vơ vét cho bằng hết toàn bộ gia vị làm món cay Tứ Xuyên. Để hương vị tỏa đậm, nàng quăng ót + hạt tiêu vào trong chảo dầu.

Cứ cho rằng là bỏ hết nước trong ót rồi, thì cũng giống như giải quyết được *ghé hùm* (*một công cụ tra tấn*) hay *hung khí nhân gian* (*tên một bộ truyện tranh*) hay sao? Dù gì nó vẫn có ‘nước’ của ót cơ mà! Trịnh Diễm giỏi lắm, có thể khiến mùi nồng nặc thế này.

Triệu thi luôn dịu dàng, lúc này cũng không nhịn được, vừa rót nước mắt vừa nghiêm mặt: “Thất nương, đi theo tầu!” Chị phải báo cáo với mẹ chồng mới được! Con bé này là sát thủ nhà bếp! Từ đây về sau sẽ không bao giờ cho nó nấu ăn, không khôn không, nhất định khôn để cho con bé đụng tay vào.

Triệu thi nói rồi đi thay đồ, sau đó định lấy tình trạng thê thảm của phòng bếp để thuyết phục cả nhà, ai phản đối thì tống người đó vào bếp! Sau đó để Thất nương nấu món ót!

Hai người Triệu thị, Trịnh Diễm mặt mũi xám ngoét nước mắt ngắn dài đi đến chỗ Đỗ thị. Chẳng cần nói gì cả, Đỗ thị biết Trịnh Diễm lại vào bếp, còn mang về thêm mấy túi gia vị. Vì thứ gia vị này, bà cũng đã ngăn Trịnh Diễm rồi, cuối cùng nghe con gái: “Con luyện tập ấy mà, mua nhiều một chút cũng tốt.” Miễn cưỡng thuyết phục.

Bây giờ con bé kia bắt đầu gây họa rồi đấy, Đỗ thị quả quyết đồng ý với đề nghị của Triệu thị: “Thất nương còn nhỏ quá, để qua hai năm nữa rồi mới cho con bé xuống bếp, lúc đó luyện tập cũng chẳng muộn.”

Trịnh Diễm muốn cầu ai đó! Nhìn bộ dạng nàng ôm túi ớt không chịu buông, Đỗ thị vừa bực mình vừa buồn cười: “Con thích nhìn thì mang về phòng đi.” Không bếp chẳng lò, mẹ không tin con có thể ăn được!

Thế là Trịnh Diễm lại bị cách ly với nhà bếp, nhìn hai túi to đựng ớt trái, ớt xay, một đựng tiêu, còn cả tiêu khô – đã được mài thành bột, đủ thành ám chiêu quăng vô mắt khi gây lộn với toàn bộ đám lưu manh trong kinh thành.

Chảy nước miếng.

Không chịu được kích thích thì thôi, hôm nay người cái hương ớt đã qua dầu mỡ gay gay mũi, Trịnh Diễm quả thật không thể nhịn được! Nàng nhất định phải ăn cay!

Tính đi tính lại, cuối cùng phát hiện ra khả năng nấu nướng của mình thật kém cỏi, lấy cái sự kém cỏi này của mình ra để bắt tay vào việc thì không phải là cử chỉ sáng suốt, lúc ấy nhất định là do đầu óc bị hờ đờ! Được, để khi trời trở lạnh, ăn lẩu cay, nướng thịt thêm chút ớt, thì mức độ chấp nhận của mọi người sẽ cao hơn nhiều.

Càng nghĩ càng thêm phẫn khích, Trịnh Diễm chỉ hận không thể khiến mùa đông mau đến hơn. A! Đúng rồi, lẩu! Trước khi ăn lẩu phải có nồi! Đúng thế, nàng vẫn còn nhớ rõ hình dạng của cái lẩu bằng đồng kiểu xưa, cũng phải chuẩn bị nhiều than củi mới được. Nghĩ đến đó, càng thêm hăng hái.

Kể từ lần mua nhà lần trước rồi bị mất thì nay đã hơn một năm, nàng tiết kiệm tiền suốt một năm, con số không nhỏ, có thể làm cái lầu bằng đồng. Đúng rồi, còn có thể mua nhà nữa, sau này nếu mà muốn chế tạo vũ khí bằng nguyên liệu nấu ăn giống như ngày hôm nay thì có thể lặng lẽ trốn ở đó mà làm, không phải mất mặt với cả nhà.

Ý kiến này của nàng rất hay, chế tạo vài cái lầu đồng cũng chẳng khó khăn gì, không tốn tiền lăm, có điều mua nhà ở kinh thành thì bị trắc trở một phen. Vẫn câu cũ, nếu không phải cần tiền gấp, chẳng có chuyện gì, ai lại đi bán bất động sản trong kinh thành của mình chứ? Đây chính là một núi vàng có thể bảo đảm giá trị tiền gửi, tăng giá trị tài sản lăm đó.

Mãi khi thu đi đông đến, Trịnh Diễm mới nghe ngóng được một căn nọ.

Vì Trịnh Diễm có một yêu cầu rất khó chiều – nhà cửa còn tốt, chỗ ở sạch sẽ, bồ cục gọn gàng, giao thông xung quanh thuận tiện, bảo đảm trị an. Tìm tới tìm lui, mới tìm được một căn mắc hơn căn cũ ba phần.

Chủ cũ của tòa nhà này vốn là ‘Tân khách’ của Yên vương, cũng vì biên chế, không biết chọc phải quý nhân nào, Yên vương chẳng biết làm sao, đành tro mắt nhìn hắn ta bị lưu đày. Được cái Yên vương cũng có nghĩa khí, tặng chút lộ phí đi đường. Trong nhà không quá thiếu tiền, không hạ giá nhiều.

Vị trí địa lí của tòa nhà tốt hơn những chỗ khác nhiều, theo lời giới thiệu của tay môi giới, ở đây được xem là một khu vực khá chất lượng, những người xung quanh đều là dân trí thức. Tại thời đại ‘học giỏi ra làm quan’ thế này, trình độ tri thức và chức quan có liên quan với nhau, bấy giờ không có giáo dục phổ cập, có thể đọc sách, lại còn học giỏi, phân nửa là thành phần có điều kiện. Đây cũng là một khu như vậy.

Không sai, tốt lắm, không sợ tốn thêm tiền, Trịnh Diễm cũng vui lòng, môi trường tốt!

Qua một đồng các thủ tục, báo cáo với cha mẹ một hồi, sau đó đổi tiền, sang lại tòa nhà.

Chọn ngày tốt, Trịnh Diễm mang người ngựa theo, võ trang đầy đủ, ôm lò sưởi trong tay, đi xử lý địa bàn mới.

Tính kĩ thế rồi mà cuối cùng lại bị kẹt đường. Hai xe ngựa bị va quệt, khéo dịp làm sao, lại ngay trước *phường môn* (*cửa chính của tiểu khu*), đằng trước tranh cãi rất ầm ĩ. Khu này không chỉ có một cửa, nhưng ở quảng trường, xe cộ không ít, có mấy xe khác chặn đằng sau, không quay đầu xe được.

Thời gian không chờ đợi con người, sau khi sắp xếp một chút, Trịnh Diễm muôn đi xem: “Còn xa lắm không?”

Trương Đại lang ngồi trước càng xe quay đầu trả lời: “Vào phường môn đi về trước hai mươi trượng rồi quẹo trái là tới.”

“Xuống xe, giữ người ở lại trông xe, chúng ta đi.”

Trịnh Diễm ôm lò sưởi trong tay, chân mang giày bước xuống. A Khánh không ngăn được, chỉ đành nhảy xuống trước, bắc ghế, Trịnh Diễm đạp lên rồi bước xuống. Ôm lò sưởi trong tay rồi đi theo hướng của Trương Đại lang chỉ, A Tiêu lên trước mở đường, tì nũ nô bộc vây xung quanh bước theo, chỉ sợ Trịnh Diễm bị người khác đụng phải.

Hai mươi trượng cũng chẳng xa, cho dù Trịnh Diễm ăn mặc như quả cầu nhưng cũng nhanh chóng lăn đến góc đường. Vừa qua góc cua, gặp hai người một cao một thấp, suýt nữa là đâm vào A Tiêu.

Hai bên xin lỗi nhau. Trịnh Diễm buột miệng thốt lên: “Ồ?”. Không phải Trì tiểu mỹ nhân xúi quẩy bị Tiêu Lệnh Đức chọc ghẹo đây sao?

Người này trông rất đẹp, Trịnh Diễm không thể không nhớ. Nhưng, sao lại ở đây?

Suy nghĩ một chút, theo phô cập giáo dục của Cố Ích Thuần, tuy Trì gia đã suy thoái từ lúc triều đại mới dựng nên, không có quan cao, nhưng rất thanh quý. Ở nơi có thể được xem là *khu phố văn hóa* này, coi như cũng hợp với chàng.

Người như vậy, nếu không đến mức vạn bất đắc dĩ, chắc chắn không đồng ý bán *tổ trạch* (*nha do ông bà tổ tiên truyền cho*). Tuy tổ trạch chân chính của Trì gia đã bị kẻ khác chiếm mất từ trăm năm trước, lại bị đốt trong chiến loạn, nhưng dù sao đây cũng là nơi ở sau khi triều mới lập nên, không thể tùy tiện chuyển dời.

Trì Tu Chi muốn đi qua nhà cậu để thăm bà ngoại, đến ngã tư gặp một đồng nữ nhân lớn nhỏ, không khỏi nhíu mày. Những tì nữ này, toàn mang những thứ không bình thường, huống chi là cục lông bỗng nhung ở giữa kia. Ăn mặc như thế, mang theo nhiều người đến vậy, sao không thể có xe ngựa? Trời lại đang lạnh như vậy nữa chứ?

Chớp chớp mắt, còn phát hiện cục bông này rất quen nữa kia, diện mạo của Trịnh Diễm quả thật không tệ, lần đầu nhìn qua còn khiến người khác kinh diễm nữa kia. Tuy đã qua mấy tháng, trí nhớ cũng mơ hồ (muốn nhớ như in cũng không nổi), nhưng gặp lại lần nữa, thì có thể nhớ ra ngay lập tức.

Trì Tu Chi thoảng ngạc nhiên, sao nàng ấy là tới đây? Khi đó chàng cũng đoán được tên mập chết bầm kia là Tiêu Lệnh Đức, cô của Tiêu Lệnh Đức thì có thể là ai? Cô bé có thể ở chung với Trưởng công chúa, là người thế nào? Tuy không nghĩ ra đó là con gái của Trịnh Tĩnh Nghiệp, nhưng cũng có thể đoán được cấp bậc của nha đầu này phần nào.

Ý nghĩ vừa lóe lên trong đầu, nhưng ngoài miệng vẫn xin lỗi rất lịch sự: “Vì phải đi gấp, có chút va chạm, mong không trách cứ.” (gọi là *nhã nhặn, lịch sự* vì Trì Tu Chi nói bằng những câu bốn chữ.)

Lúc này chủ nhân còn chưa lên tiếng, thì đám tì nữ chắc chắn sẽ không dám tùy tiện nói tha thứ hay thông cảm. Đừng cho rằng những hình mẫu nha hoàn, quản gia hung ác, lũ tay sai dữ tợn trên tivi đều là thật, chẳng qua nhận vai đó nên phải diễn theo kịch bản thôi. Nói tha thứ hay không là để chủ nhân.

Trịnh Diễm rút một tay đang ôm ấm lô, xoa xoa mũi: “Chúng ta cũng đang vội, chưa đụng nhau, không sao. Anh có việc gấp phải đi sao, nhường đường cho anh ta đi.”

Hai bên tách ra, rời đi, Trịnh Diễm thầm nghĩ, sau này sẽ thành hàng xóm rồi. Chắc chắn, có một hàng xóm xinh đẹp như vậy cũng không tệ.

Vào nhà mới, lấy chìa khóa mở cửa, Trịnh Diễm nhìn khắp một vòng, đều đã được quét dọn sạch sẽ, tâm tình rất vui. Lúc mua nhà có đi xem hai, ba lần, khi trở về đã có dự tính chỉnh sửa trong đầu, lập tức gọi người tới, chủ yếu là sửa lại nhà bếp.

Phòng ở của căn nhà này không lớn, thế mà bếp lại bị nàng sửa sang tung bừng. Lên một danh sách để người đi mua nồi chén chậu muôi, thớt lò các kiểu, chất thành một đống trong phòng. Thích thú loay hoay một hồi, cuối cùng Trịnh Diễm cũng tạm hài lòng: “Đi mua vài cân thịt dê, mấy cân củ cải nữa. Rồi mang hết ớt trong nhà đến đây luôn cho ta.”

Trịnh đầu bếp muốn tự nấu khai trương.

A Tiếu khổ gần chết, mấy tháng trước khi Trịnh Diễm phá hư nhà bếp, độc hại chúng sinh, chị ta cũng có mặt, cũng nhèo nhoẹt nước mắt nước mũi. Vội vàng khuyên can: “Thất nương, nhìn trời kia, trong nhà bắt đầu dọn cơm rồi.” Trở về nhất định phải nói lại với phu nhân, chẳng phải do mình không đủ trung thành, mà Thất nương ra tay quá dã man!

Trịnh Diễm nhìn trời: “Còn sớm mà.”

“Nếu xe cộ thuận lợi thì đương nhiên còn sớm, nhưng bây giờ lại hỏng mất. Đầu kia vẫn còn bị chặn, không biết phải làm sao mới về được.” Lúc đầu chẳng qua là muôn kiếm cớ, càng nói càng sốt ruột thật: “Nhỡ đâu còn bị chặn, chúng ta đành phải đi bằng công khác, nhưng mà xe vẫn đang bị kẹt... Không được, ta phải đi xem, sao giờ vẫn chưa thấy đến, nếu mà không đến kịp thì phải chạy về nhà phái xe khác tới đón Thất nương.”

Trịnh Diễm: ...

Có căn cứ địa riêng, cuối cùng Trịnh Diễm cũng có thể thử trổ tài tại địa bàn của mình, qua thử nghiệm, đã có thể hầm nồi thịt dê củ cải rất ngon. Thủ xong, mang về nhà khoe. Lấy thịt dê, củ cải, thêm chút ớt, nấu một nồi canh thật ngon. Kì này không cho ớt, lúc hầm xong mới thêm một tí ớt khô vào, mùi thơm nghi ngút, gợi cảm giác thèm ăn.

Trịnh Tịnh Nghiệp lấy đũa gấp một miếng thịt dê vào miệng, nhai hai cái, nuốt: “Không tệ, không tệ. Thịt dê với củ cải đã hợp, không ngờ thêm chút ớt thì tinh thần lại thêm hưng phấn.”

Đỗ thị phụ họa thêm: “Tam nương cũng có nói, tay nghề nấu canh của Trịnh Diễm cũng khá hơn nhiều.” Ngụ ý bảo, con ngoan ngoãn lại cho mẹ già này xem, không được tiếp tục làm gì nguy hiểm, chỉ cho phép nấu canh mà thôi.

Trịnh Diễm: ... *Mọi người chờ đó!*

Trịnh Thụy vừa uống canh, vừa cười. Nhưng Trịnh Uyển bên cạnh vô cùng thống khổ, cậu không ăn cay được! Nhưng nề mặt em gái, cũng bung bát canh húp, nhìn trái phải, thấy Trịnh Diễm đang năn nỉ cha mẹ: “Xem đi xem đi, con đã nói là ăn ngon mà phải không? Cho con nấu món cay, cho con nấu món cay đi mà! Con sẽ còn nấu món ngon hơn nữa cho coi (lẩu)! Hai ngày nữa cả nhà mình cùng ăn~”

Trịnh Uyển quả quyết đổi lấy cái bát không Trịnh Thụy đã ăn hết, Trịnh Thụy rất kinh ngạc nhìn anh mình, Trịnh Uyển giơ nắm đấm trước mặt cậu. Tuy có hơi áo quần là lượt, nhưng trong các anh em, giá trị vũ lực

của cậu là cao nhất, lúc diễn võ ở ngự tiền, Hoàng đế liếc mắt cái là chọn ngay làm con rể, không dè bất hạnh sao công chúa lại chết mất.

Trịnh Thụy rụt cỗ, ôm bát, *đê húp! Dù gì đê cũng thích!*

Uống xong lại bị tiêu chảy, dù sao ót cũng là thứ khá kích thích, trước kia hầu như chưa ăn lần nào, cũng chưa từng ăn nhiều đến thế. Dưới khả năng tự bảo vệ dạ dày của mình, bạn Trịnh Thụy, càng lúc càng khỏe mạnh.

41. MÙA ĐÔNG TUYẾT RƠI

[Nguyên]

TRỊNH DIỄM RẤT KHÓ CHIU!

Không cần phải nói thời tiết khi đông về thế nào nữa, đương nhiên ngày nào cũng lạnh như ngày nào, năm nay ông trời thương tình, cho rơi hai trận tuyết, không khô hạn như hai năm trước, khiến Trịnh Tĩnh Nghiệp lo lắng tình hình thiên tai khắp nơi, lao tâm khổ trí cho những ngày sau.

Đến đầu tháng 11, lại thêm trận tuyết, Trịnh Tĩnh Nghiệp thở dài: “Không có tuyết cũng buồn, nhưng tuyết dày quá cũng không tốt.” Sau đó dặn bên dưới chuẩn bị phương án khẩn cấp, đừng để dân cư xung quanh kinh thành bị tuyết đe, cố gắng giảm bớt những người bị chết lạnh, đồng thời cho dọn tuyết trên đường, viết thư cho hai người con trai đang làm việc ở ngoài, nhắn nhủ yên tâm làm việc cho tốt.

Tuyết trong mắt nông dân, có thể nói là ‘Tuyết rơi hợp thời, năm nay được mùa’, nhưng nếu tuyết rơi quá nhiều thì cũng không tốt. Trong mắt những quan viên muốn kiểm chút thành tích, thì cũng như trên. Nhưng đây là đâu? Trong mắt quần thể các gia tộc vạn ác không hề biết tới nỗi khổ nhân gian, ngày *đại tuyết* (*ngày tuyết rơi lớn*) thế này, phải vây quanh bếp đun rượu/ phảm trà, tán thường mây cáy góc tường của các tòa nhà hoa lệ khác, cùng vài ba tên bạn chí cốt hát ca mới thú.

Bấy giờ Trịnh Diễm muôn lo nước thương dân cũng không đến lượt, nàng chỉ có thể đầm lưng, bóp vai cho cha mình, nấu một nồi canh nóng, hâm một bầu rượu, chẳng quan tâm có chuyên nghiệp hay không, đây cũng là tấm lòng con gái, Trịnh Tĩnh Nghiệp cảm thấy khoái hơn nhiều, mệt mỏi trên người quả thật đã giảm đi ba phần.

Trịnh Tĩnh Nghiệp và Đỗ thị thấy gần đây nàng không mua bán những thứ kì lạ nào, cũng vui vẻ. Trịnh Diễm rảnh rỗi là chui vào trong thư phòng của Trịnh Tĩnh Nghiệp. Thư phòng Trịnh Tĩnh Nghiệp có vô vàn, đầy đủ

các đầu sách,căn phòng của cô nhóc mới đi học vài năm như Trịnh Diễm không thể nào so bằng. Mỗi ngày trở về từ nhà Cố Ích Thuần, Trịnh Diễm liền chui vào thư phòng của Trịnh Tĩnh Nghiệp đọc sách.

Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng chẳng ngăn, để *hung khí cỡ này* dưới mắt còn hơn thả nó làm ác. Thấy nàng chăm chỉ học tập như vậy, lười nhu Trịnh Đức Bình cũng bị xách tới, hi vọng có thể chịu hun đúc một chút – con trai, không thể thua một cô bé con!

Trịnh Diễm vô cùng ngoan ngoãn, cũng không phải không để ý đến tình hình mọi người, gần đây Đỗ thị không những bận rộn kêt toán các khoản sản nghiệp trong nhà mà còn định chuẩn bị cho hôn lễ vào mùa xuân năm sau của Trịnh Uyển. Lúc này mà làm phiền bà, đó chính là tự tìm khổ.

Trốn trong thư phòng của Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng có chỗ tốt, chính là biết rất nhiều chuyện đời. Đôi khi Trịnh Tĩnh Nghiệp tiếp khách trong phòng, để nàng vào *cách gian* (*căn phòng được ngăn cách, có thể bằng bình phong hoặc tường...*), không để ý tới. Nhờ thế nàng cũng biết không ít động thái trong triều, ví dụ gần đây Trịnh đang rất phẫn nộ, Đông cung càng lúc càng quá quắt.

Vu Nguyên Tè từng bảo: “Chư vương hiện tại nao núng sợ hãi, thật không bằng khí khái kiên cường của tổ tiên ngày trước, hôm trước là *tân khách* của Yến vương, hôm qua lại là chú ruột của Triệu vương, tất cả đều bị điều đi xa, chư vương sợ uy thế của Đông cung, không dám nói tiếng nào.” – câu cú ở đây đã qua chỉnh sửa, xét thấy lời của Vu Nguyên Tè về các vị cao cấp của quốc gia khá vô lẽ, ở đây đã được biên tập cho nhẹ nhàng hơn.

Trịnh Diễm chống khuỷu tay, đỡ hai má, thầm nghĩ Thái tử đang làm việc nguy hiểm đây mà, qua cửa của *quân lâm thiên hạ* trót lọt nhưng vẫn bị Hoàng đế trở mặt lạnh lùng, tất cả đều muốn chờ xem tuổi thọ của ngài. Mà cơ thể của Hoàng thượng, *chắc chắc*, người ta lúc còn trẻ cũng từng ở trong quân đội, vô cùng khỏe mạnh, không giống bộ dạng sắp chết. Trịnh Diễm có ý riêng trong bụng, nhưng không biết lúc nào mới có thể thực hiện được.

Trịnh Đức Bình mặc áo lông cừu, dựa vào *huân lung* (*là cái lồng sắt của huân lô – lò đốt hương*): zzzz~

Trịnh Diễm lấy tay chọt chọt vào gương mặt còn non của Trịnh Đức Bình, cậu nhóc chẳng ừ hử tiếng nào, vẫn tiếp tục ngáy o o.

Trịnh Tĩnh Nghiệp lên tiếng: “Việc này ta đã biết, động đến chúng ta, các ông cứ tranh rồi thôi. Nhớ kĩ, muốn tranh, nhưng không được giành phần thắng! Ba trận ít nhất phải thua hai. Ta đảm bảo các ông sẽ vô sự!” Ông nói vô sự, tức dù mất chức quan hiện tại, nhưng ông sẽ có bồi thường – đều có lợi tức như nhau.

Uy tín của Trịnh gia rất tốt, tuy các tay sai thấy khó hiểu, nhưng cũng trung thành dạ thura.

Trịnh Tĩnh Nghiệp còn nói: “Vừa đúng hôm nay, để các ngươi gặp một người.” Sai người đưa Từ Liệt đi vào: “Đây là con trai của Từ Lương, không phải người ngoài, năm sau ta sẽ tìm một cơ hội cho nó *mưu chức*, bây giờ ở tạm trong kinh. A Liệt, đây đều là các chú các bác của ngươi, ra mắt bọn họ đi. Những năm sau này, ngươi cũng không thiếu dịp lộ mặt.”

Sau đó lần lượt giới thiệu đám người Vu Nguyên Tề để Từ Liệt biết mặt.

Hộ bộ thượng thư Lâm Quý Hưng cười nói: “Đúng là một nhân tài, chúc mừng Tướng công lại có thêm một thiếp niêm *tuần ngắn* (*vìра anh tuần, lại tài đức*).” Sau đó nói vài chuyện xưa với Từ Liệt, trước đây cũng có biết cha cậu ta, sau đó bảo: “Ngoan ngoãn nghe lời Tướng công, có Tướng công, ngươi không sợ thiệt thòi.” Sau đó đưa quà gặp mặt.

Những người khác cũng vậy.

Vu Nguyên Tề nói: “Nghe bảo còn hai người nữa, hôm nay cũng chưa gặp được.” Trịnh Tĩnh Nghiệp bảo: “Tụi nó còn nhỏ, qua năm nay A Liệt cũng chỉ mới mười bốn, mưu chức cũng coi như sớm lăm rồi, ý của ta,

muốn chỉ trên danh nghĩa thôi, sau này ra làm quan tránh được *tư lịch* (*kiểm tra tư cách và kinh nghiệm*).” Con cháu Trịnh gia đều như vậy, ngoại trừ Đức Hưng được đưa làm đại diện cho Hoàng đế, mười hai đứa cháu còn lại đều đã được *mưu hu chúc*, gắng chịu! Đợi khi học hành thành công, dần thân vào quan trường, trên người đã có nhiều năm tuổi nghề. Hơn nữa có ‘ô trên đầu’ thì thăng cấp càng nhanh, con em thế gia mấy trăm nay đều làm như thế.

Hàn huyên một hồi, Trịnh Tĩnh Nghiệp giữ một mình Vu Nguyên Tè ở lại: “Chuyện Ngũ lang (Vu Minh Lãng) thế nào rồi?!”

Vu Nguyên Tè nhìn Từ Liệt mà phát thèm, Trịnh Tĩnh Nghiệp đã tự mình hỏi tới, tiền đồ sẽ không tệ. Năm người con trai của ông, bốn người kia còn được, chỉ không thể yên tâm về Vu Minh Lãng. Nhưng Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng không nói sẽ dẫn dắt Vu Minh Lãng hay gì cả. Vu Nguyên Tè cũng có chức vụ, quân hàm; theo quy tắc quốc gia, Trịnh Tĩnh Nghiệp có thể che chở cho năm đứa con, đến Vu Nguyên Tè, chỉ đảm bảo cho hai đứa.

Trịnh Tĩnh Nghiệp cân nhắc xem xét, làm chút chuyện mờ ám, đưa con cháu lên làm quan là bình thường, Vu Nguyên Tè thì không có bản lĩnh này, ông phải đi cửa sau nhà Trịnh Tĩnh Nghiệp để xin cấp cho thằng con mình một chức quan, sau khi chết cũng có chỗ dựa vào. Vu Nguyên Tè không thể không cầu xin Trịnh Tĩnh Nghiệp, hai người có quan hệ sâu xa, cũng không cần để ý đến mặt mũi, ưỡn ngực nghiêm mặt nói.

“Nó đã có viên chức, nhưng cũng có nhược điểm, muốn gọi người ta đến tố cáo à! Không bằng chính lí cho đàng hoàng rồi mới vào. Rốt cuộc nó sẽ thế nào?”

Miệng Vu Nguyên Tè đáng ghét, nếu Vu Minh Lãng có tiền đồ, thì cũng không cần ông quan tâm. Nay Trịnh Tĩnh Nghiệp thấy bộ dạng của Vu Nguyên Tè như vậy, không đành bỏ mặt: “Xem ra vẫn chưa thuyền thuyền được, cưới vợ cho nó đi. Thành gia lập nghiệp, người ta sẽ không so đo những chuyện hoang đường trước kia nữa, đợi khi nào ổn hơn, chúng ta sẽ nghĩ biện pháp khác.”

Có những lời này là được rồi, Vu Nguyên Tề đáp: “Đệ mau chóng làm ngay.”

Sau khi mọi người giải tán, Trịnh Tĩnh Nghiệp thong thả bước vào gian phòng đã bị cách ra, phát hiện con gái đang lấy cháu trai làm nem thịt, đè cái *huân lung* đến mức biến dạng. Đưa tay bóp mũi Trịnh Diễm một cái, Trịnh Diễm ‘biu~’ rồi tỉnh. Trịnh Tĩnh Nghiệp xoa gương mặt đỏ bừng của con gái, vỗ vai cháu trai: “Dậy rồi về ngủ.”

Trịnh Đức Bình bị tiêu cô cô đè đến mức chân tê rần, rên hù hù bò dậy dụi mắt: “Cháu xin cáo lui.”

Trịnh Diễm vén váy thi lễ: “Ngày mai con phải đi học, con cũng về đây.” Bị cha kéo cái bím tóc.

Trịnh Diễm nắm bím tóc, nghiêng đầu: “Sao thế ạ?”

“Ngày mai được nghỉ, cha đã cho người đi báo với bọn họ rồi.”

“Dạ?”

Trưởng công chúa Khánh Lâm có thai, Trịnh Tĩnh Nghiệp quyết định để sư huynh nghỉ tạm hai ngày để bình tĩnh trở lại. Trịnh Tĩnh Nghiệp không tiện nói rõ với con gái, chỉ bảo: “Con sắp có tiểu sư đệ, ngày mai cùng mẹ qua đó chúc mừng rồi về, không được àm ī.”

“Ồ? Dạ.” Trịnh Diễm ngoan ngoãn gật đầu.

Khi gió. Nha đầu này thành tinh rồi. Trịnh Tĩnh Nghiệp chửi thầm trong bụng, chợt thấy buồn, Đức Bình lười nhác như thế thì biết phải làm sao.

Hôm sau, Trịnh Diễm ăn mặc chỉnh tề cùng Đỗ thị tới cửa chúc mừng.

Tin Trưởng công chúa Khánh Lâm có thai chưa được truyền ra, không biết Trịnh Tĩnh Nghiệp nghe được từ đâu, mới sáng sớm Đỗ thị đã mang con gái tới trước cửa. Trưởng công chúa Khánh Lâm cười tươi, càng thân thiết hơn với mẹ con Đỗ thị mấy phần. Cố Ích Thuần y chang một bộ *ông bố ngốc*, Trịnh Diễm không muốn thừa nhận đây chính là người thầy tuần tú phóng khoáng của mình.

Đỗ thị nói: “Đây là thai đầu, cần phải được chăm sóc cho tốt. Cứ để thầy chúng nó chăm sóc cho, Tướng công nhà ta bảo hai ngày này đừng cho mấy đứa ở nhà đi học.”

Trưởng công chúa Khánh Lâm đỏ mặt: “Sao lại có thể lỡ chuyện chính như vậy?”

Khó có thể hình dung tư vị trong lòng Cố Ích Thuần, ông còn không biết biểu cảm trên mặt mình thế nào, cô ra vẻ bình tĩnh: “Đúng thế, đúng thế, sao khẩn trương vậy chứ?”

Khẩn trương nhất là thầy đó? Ban ngày ban mặt đã đứng công tác trước mặt vợ, hết lòng tận trung rồi.

Đỗ thị vỗ nhẹ vào bụng của Trưởng công chúa Khánh Lâm, nói: “Đây mới chuyện lớn nhất lúc này,” sau đó quay đầu nhìn sang Trịnh Diễm, “Con nhìn cái gì? Đi nói chuyện với thầy con đi.”

Trưởng công chúa Khánh Lâm nhanh chóng tiếp lời: “Hai người đến thư phòng đi, tiểu cô nương không thích nghe chuyện này.” Sau đó nháy mắt với Cố Ích Thuần.

Trịnh Diễm thầm nghĩ, *về kiến thức lý thuyết có khi con còn phong phú hơn hai người*, nhưng vẫn ngoan ngoãn đi theo Cố Ích Thuần. Bây giờ Cố Ích Thuần thấy ai cũng thành người tốt, không chừng chút nữa gặp Tiêu Lệnh Đức, cũng có thể vui vẻ hòa thuận khen tên mập kia là ‘một dạng nhân tài’ ấy chứ.

Dọc đường đi cứ hỏi Trịnh Diễm không ngừng, con có lạnh không?
Cha con khỏe không? Mẹ con khỏe không? Anh con khỏe không? Cháu con
thế nào rồi? Con sao rồi? Con cún nhà con nuôi thì sao? Con giàn góc
tường két hôn chưa?

Ngốc chết được!

Trịnh Diễm nhìn bộ dạng của ông cũng thấy vui lây, cuối cùng
thầy nàng cũng có một gia đình hạnh phúc! Từ tận đáy lòng: “Con chúc
mừng thầy.”

Cố Ích Thuần mừng rỡ nói: “Cùng vui cùng vui.” Trịnh Diễm lại mang
con mắt xem thường lâu giờ không dùng mang ra phơi nắng.

Sắp có tiểu sư đệ, tâm tình Trịnh Diễm rất vui, làm một người xuyên
không, bao nhiêu kiến thức hóa lý đều trả lại cho thầy, tâm tình càng vui, thì
lại càng muốn làm gì đó ăn ngon. Xét những ghi chép bất lương ngày trước,
chúng ta có thể thấy, Trịnh Diễm lại đang muốn làm chuyện mờ ám gì đó.

Mùa đông đến, làm gì ăn thì ngon? Đáp án chính là – xúc xích. Đúng
vậy, không phải lẩu, là xúc xích. Thời nay đời sống vật chất của quần chúng
nhân dân không dư dật, không phải nhà nào cũng có thịt ăn mỗi ngày, trong
nhà có nuôi súc vật, trừ bán lấy tiền, qua năm mới sẽ làm thịt một, hai con.
Không thể ăn hết trong một lúc thì sấy phơi hoặc mang ướp. Thịt khô thịt
muối không ít, xúc xích tạm thời chưa xuất hiện.

Mỗi khi qua năm mới, rất nhiều gia đình làm xúc xích, còn có vùng
làm xúc xích nữa kia. Trình tự, gia vị, vân vân Trịnh Diễm cũng nắm được
đại khái, dù gì trước khi xuyên qua cũng từng giúp cả nhà chuẩn bị, món
này không làm khó nàng, thích thì làm!

Đời sống vật chất của quần chúng nhân dân không dư dật, nhưng trong
kinh vẫn có rất nhiều nguyên vật liệu, con gái Tề tướng không thiếu tiền,
không thiếu ăn.

Nhanh chóng mua đồ, thịt thà các kiểu cũng dễ xử lý, chỉ là muốn làm ruột sấy (*vỏ xúc xích*) thì hơi tốn công. May mà hồi trước đi chợ có hỏi qua, mới biết cách làm cơ bản, nếu không món xúc xích này sẽ thất bại vì không biết làm ruột sấy mất.

Trịnh Diễm tự mình giám sát, thái thịt, trộn nguyên liệu, rửa ruột, ngoại trừ nêm gia vị thì nàng không động tay vào cái gì, chỉ sai khiến mà thôi. Bếp nhà mình có người giỏi, làm xong rất nhanh, tuy là so với nàng chỉ là tay mơ nhưng làm giỏi hơn nhiều. Làm chừng khoảng được năm trăm cân (*250kg*), ngoại trừ thịt heo còn có cả thịt dê, treo trên sào tre để phơi khô, mới nhớ mình hơi sơ suất: những món nàng nấu, mùi vị khá nặng, đối với những người trong nhà, những gia vị nặng như ớt, đều bị cấm đưa vào thức ăn!

Lén làm rồi ăn thì không hay, sao lại không mang về mời mọi người? Nhưng mang về, thế nào cũng bị Đỗ thị dạy bảo một trận.

Trịnh Diễm đau khổ bảo: “Đi mua thêm một trăm cân thịt về đây.” Làm một ít xúc xích không cay để biếu cho cha mẹ, thế mới không đi vào vết xe đổ của nòi lẩu kia!

Trịnh Diễm khổ lắm, tuy ăn ớt xong thì bụng nàng cũng có hơi khó chịu nhưng rất đã ghiền! Nhưng mà, Trịnh Thụy bị tiêu chảy, Đức Hưng do dự không chịu gấp, bụng Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng có hơi không thoải mái, cuối cùng ớt không được dùng chính thức ở nhà nàng!

Thật ra món lẩu nàng làm ra khiến Đỗ thị vô cùng tán thưởng, có điều – “Không được nấu cay!” Không cay thì còn gì là lẩu nữa! Trịnh Diễm vô cùng bất mãn.

Triệu thị rất hăng hái, cho nấu canh loãng, chuẩn bị đủ các loại nấm, thịt. Trịnh Diễm cũng bảo người chuẩn bị thịt dê bò, mùa đông, bên ngoài khá lạnh, thịt đông cứng nên phải dùng cái bào như của thợ mộc, bào thành những miếng thịt rất mỏng, ngon vô cùng. Mùa đông Trịnh gia có rau cải cung ứng, mọi nguyên liệu để nấu lẩu đều có – trừ ớt!

Lật bàn! Dù gì cũng phải có cái nồi uyên ương chứ (*nồi lẩu hai ngăn, có thể một bên cay, bên không*)! Rõ ràng đã làm rồi mà! Nhưng Đỗ thị không đồng ý: “Ăn vào khiến dạ dày không chịu nổi, con còn dám ăn nữa sao! Ngày bé không chăm sóc sức khỏe cho tốt, về già tự chịu! Sau này chỉ cho ăn nồi bình thường thôi.”

Cách ăn lẩu rất nhanh chóng được phổ biến và tôn sùng, Trịnh Diễm còn bị gọi vào cung, tại vì *ác bá cường hào* Hoàng đế đã ra mặt, giành được hai nồi lẩu bằng đồng, coi như trao quyền bắt chước. Hoàng đế cũng không cướp trắng, dù gì cũng là Hoàng đế, sai người mang một cái rương trông như nồi lẩu, lắp đầy bằng trân châu cho Trịnh Diễm mang về, sau đó ôm nồi lẩu đi ăn với Miêu phi.

Trịnh Diễm phát tài to, nhưng lại có chút phiền muộn: Trân châu thì làm được gì chứ? Số trân châu này, để lâu sẽ không có giá trị, gọi ‘hoa tàn ít bướm’, ý bảo nó không được lâu dài. Trịnh Diễm thiếu tiền, muốn có tiền!

Trịnh Diễm vô cùng khó chịu.

Nàng giàu trong nhà riêng của mình ba cái nồi lẩu, rảnh rỗi tự mình ăn vụng.

So với nàng thì Trịnh Đức Bình càng khó chịu hơn, lẩu ăn ngon, nhưng cậu không muôn nhâc tay. Vì Trịnh Tĩnh Nghiệp muôn dạy dỗ cậu, không cho người giúp đỡ.

42. ĐÂY LÀ DUYÊN PHẬN SAO

[Nguyên]

*TRÌ TU CHI ÔM MÈO, NGHIÊNG ĐẦU NHE GIỌNG
NÓI: “PHẠT MÀY HAI BỮA KHÔNG ĐƯỢC ĂN COM.”*

Cái Hoàng đế cho, đương nhiên không bị hư, nhất là vàng bạc châu báu, tuyệt đối không thể có vấn đề chất lượng. Trân châu cũng đều là công phẩm thượng hạng, màu sắc nhu thuận, viên nào viên nấy tròn xoe, xấp xỉ nhau, cỡ bằng ngón tay út.

Rất đáng giá, nhưng cũng không tốt lắm. Vì không thể giữ lâu.

Tuy không phải là ngọc trai nhân tạo, nhưng thời hạn bảo tồn của ngọc trai không dài, khoảng vài năm sau là sẽ mất màu, đến khi Trịnh Diễm trưởng thành chắc chắn sẽ không còn dùng được nữa, qua năm nay nàng lên mười, ít nhất cũng mười bảy, mười tám mới kết hôn; qua bảy tám năm, ngọc trai sẽ trông không khác gì mắt cá chết, chẳng làm đồ cưới được.

Thế nên trong thời gian ngắn phải dùng cho bằng hết! Hoặc là bây giờ dùng, hoặc tặng người. Lại nói phần ngọc trai cũng là bảo vật, tuy rằng Trịnh Diễm không nhớ rõ phải làm thế nào thì mới có thể phát huy hiệu quả dường nhan của nó, nhưng dân bản xứ cũng đã nghĩ ra rất nhiều phương pháp sử dụng, nàng cứ làm theo là xong.

Đỗ thị lại không đồng ý: “Đây là Thánh nhân dùng để đổi đồ với con, chó nên tùy tiện lãng phí, cứ tạm thời giữ lại. Hoặc làm vòng tay đeo hay đính lên trâm cũng được, ngọc trai tốt thế này bình thường không dễ có! Muốn làm bột ngọc trai thì sao? Chỉ cần dùng chút ngọc trai thường là được rồi.” Vẻ mặt vô cùng nghiêm túc. Nha đầu bị ép buộc, đành phải kiềm chế!

Trịnh Diễm bị đánh bại, nói thầm trong bụng, cho dầu có làm trang sức, thì có thể làm được bao nhiêu? Trừ khi làm dây chuyền hoặc vòng tay

thì hơi tổn, còn muốn làm châu hoa (*trang súc tóc bằng ngọc trai, cài, kẹp...*), thì đâu thể chỉ dùng một cõi ngọc, dù gì cũng phải có những viên cõi lớn chứ! Hơn nữa, đầu nàng nhỏ xíu, cho dù tóc nhiều, cũng không thể mang quá nhiều cài tóc, không hợp!

Về phòng, bảo A Khánh tìm một vài hộp lớn nhỏ.

A Khánh nói: “Hộp thì có, Thất nương cần bao nhiêu?”

Trịnh Diễm tạm thời cũng không có chủ ý, chỉ muốn chia ngọc trai ra thành nhiều phần, tranh thủ lúc mới được tặng còn ngon lành thì mang đi kiểm nhân tình, tiết kiệm lẽ vật năm mới. Bấy giờ A Khánh vừa hỏi, nàng cũng không yên tâm, tặng bao nhiêu thì được?

“Chị cứ tìm hết những hộp nhỏ mang tới đi.”

A Khánh nhanh trí hiểu ra, biết Trịnh Diễm mang hai rương ngọc trai về từ trong cung, có lẽ là muốn sắp xếp lại số ngọc này, đi tìm những hộp nông, đã được lót vải sẵn bên trong. Một phòng chủ tớ bắt đầu sắp xếp, chia thành hơn hai mươi hộp nhỏ, mới với một phần ba rương.

Trịnh Diễm buông tay, thở dài não nề: “Đừng làm nữa, có chia nữa cũng không xong đâu.”

A Thang không biết nên khóc hay cười: “Thất nương than thở gì vậy? Đồ tốt nhiều thế này mà người còn buồn sao?”

“Các chị không biết đâu...” Trịnh Diễm râu rĩa thò tay vào nghịch đống ngọc trong rương, như vừa chạm được cái gì, thốt ‘A!’ một tiếng. Lôi ra nhìn, là một túi vải nhỏ. Vừa mở ra lại thấy, ồ, trong đó có mấy viên trân châu cõi lớn. Lại xáo một hồi, không có thêm, chỉ có mười viên lớn này thôi, to cỡ trái nhãn.

A Thang vỗ tay nói: “Thất nương, kì này không được thở dài.”

Mở cái rương khác ra, thò tay vào mò, không ít hạt trân châu tràn ra ngoài rớt trên giường, lôi được thêm một cái túi nữa, mở hai cái hộp hơi lớn hơn một chút, bỏ vào. A Khanh nhặt những hạt trân châu rớt trên giường, thầm nghĩ, những viên ngọc này rất đẹp.

Trịnh Diễm đảo tròng mắt: “Hay là đi tìm một thợ thủ công làm trân châu đi, làm vài món để dùng.” Ngọc trai lớn thì nàng cũng không dùng được, chỉ bằng tặng cho Đỗ thị, Triệu thị để làm trang sức. Bấy giờ tay nghề thợ thủ công dân gian không bằng thợ trong quan phủ, có sẵn mà không dùng thì đúng là đầu đất!

Trịnh Diễm quả quyết đóng hộp lại: “Cất hết đi, ta đi tìm cha đã.”

Cuối năm, Trịnh Tĩnh Nghiệp hơi bận, nhưng vẫn có thời gian gặp con gái. Trịnh Diễm không gặp chướng ngại nào mà đi theo Trịnh Tĩnh Nghiệp đến thư phòng. Trịnh Tĩnh Nghiệp biết con gái đi theo sau, vào phòng, ngồi ghế: “Hôm nay con không đi học à?”

Trịnh Diễm ra vẻ nịnh nọt, ngọt ngào gọi một tiếng: “Cha~” âm thanh vô cùng dịu dàng.

Trịnh Tĩnh Nghiệp run run: “Có chuyện gì nói đi.”

Trịnh Diễm nghiêm mặt nói: “Cha biết chỗ nào có người làm trang sức lành nghề không?”

Trịnh Tĩnh Nghiệp quan sát con gái một vòng, nghi ngờ hỏi lại: “Sắp qua năm mới rồi, con lại định làm gì?”

Đừng có dùng ánh mắt đối với phần tử khủng bố để nhìn con được không? Có việc nhờ người, phải ăn nói khép nép, Trịnh Diễm nghĩ thầm, mè nheo với cha mình không tính là vô sỉ, liền chạy tới ôm tay Trịnh Tĩnh Nghiệp: “Con được Thánh nhân cho chút trân châu, muốn làm vài món trang sức. Có điều sợ tay nghề ở ngoài thì không tốt, hì hì.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp nói: “Vừa được thưởng, chớ phung phí lung tung.”

Trịnh Diễm dạ thưa luôn miệng: “Con biết, biết rồi mà.” Trông có vẻ rất thành thật.

Trịnh Tĩnh Nghiệp rất lo con gái sẽ làm gì đó, nhưng rồi cũng đồng ý với nguyện vọng của Trịnh Diễm: “Ngày mai cha sẽ cho hai thợ thủ công đến chổ con,” nhắc lại lần nữa, “Không được gây chuyện!”

“Con hiểu, hiểu rồi mà.”

Hôm sau, Trịnh Diễm gặp hai thợ thủ công, đều ngoài bốn mươi, năm mươi tuổi, một thân mặc vải thô, đối diện với một cô bé con mà không dám ngẩng đầu. Trịnh Diễm hỏi trước: “Hai người biết chữ không?” Tỉ lệ người biết chữ bấy giờ không cao.

Hai người đều đáp: “Có nhận được vài mặt chữ.”

Trịnh Diễm bảo A Khánh lấy đưa ra một tờ hóa đơn và một hộp trân châu nhỏ đưa đến cho bọn họ nhìn qua: “Vậy là được rồi, hai người xem qua số trân châu này đi, có thể làm được chứ? Dùng ngọc trai loại này được không? Cần bao nhiêu hạt châu, vàng bạc thế nào?”

Nàng suy tính, định cho nha đầu bên cạnh mỗi người một đôi hoa tai, hai nhẫn, hai cây trâm thì coi như cũng là một bộ trang sức, cũng chẳng tốn bao nhiêu ngọc trai. Mỗi tì nữ bên cạnh của Đỗ thị cũng được một chiếc nhẫn, đồng thời tặng cho vợ của các quản sự Trịnh gia, hoặc nhẫn hoặc trâm. Cho hết, cũng chỉ hơn một trăm viên, chẳng đáng kể.

Khó xử ở chỗ. làm đồ nữ trang thì cần vàng bạc, ôi thôi thôi, hao tài, hao tài.

Trịnh Diễm muôn chi mạnh tay, dùng vàng và bạc để định hình. Nếu tay nghề tốt, nàng định dùng để biếu Đỗ thị, các chị dâu Triệu thị mấy bộ trang sức bằng ngọc trai. Dù sao cũng có mấy viên ngọc trai cỡ lớn, lấy ra làm châu hoa cũng tiện.

Hai người thợ đánh giá một chút, xem xét ngọc trai, bàn bạc mấy câu, liền trả lời: “Đây là trân châu được tiến công? Có thể dùng để làm đồ trang sức được.”

“Thánh nhân cho, chắc là được tiến công đây, có thể dùng là được, các người cần bao nhiêu?”

“Cũng không khó, khoảng một trăm năm mươi hạt là vừa.” Hai người chưa thấy việc làm trang sức này có gì khó khăn, thấy Tướng phủ gọi tới còn tưởng phải làm cái gì phức tạp lầm chứ. Cái này, có thể giao cho bọn đẽ làm cũng được.

“Khi nào thì có thể giao được?”

Hai người suy nghĩ một chút, bảo ba ngày sau là có thể giao rồi, thật ra để đám đồ đẽ làm, hai ngày cũng xong. Trịnh Diễm đổi vàng và bạc, ngọc trai, đưa cho mỗi người năm xâu tiền, bảo ba ngày sau làm xong thì sẽ cho thêm năm xâu nữa.

Hai người vừa vui vừa mừng: Có thể ăn tết no đủ rồi.

Ba ngày sau giao lên, tất cả trang sức đều được đặt trong mấy cái khay, Trịnh Diễm kiểm tra, quả nhiên rất tinh xảo. Cao hứng cho thêm nhiều hơn khoản còn lại, đồng thời hỏi bọn họ có thể làm thứ nào phức tạp hơn không?

Bấy giờ hai người mới hiểu ra, biết lần trước chỉ là kiểm tra mà thôi, trả lời: “Khảm châu hoa, làm vòng chuỗi, tất cả mọi món trang sức đều biết làm. Chúng ta cũng có vài mẫu ở đây, mời Huyện quân chọn xem.” Đương nhiên rồi, được làm việc cho triều đình, trình độ không cao thì làm sao có cửa.

Trịnh Diễm lại chọn vài bộ trang sức cho mẹ, các chị dâu và chị ruột. Hai thợ thủ công nghe Trịnh Diễm miêu tả kiểu dáng, liền biết để tặng cho người trưởng thành, đây mới là chuyện chính. Nha đầu trước mắt là ai cơ

chứ? Người mà cô bé tặng cho, có thể bình thường được sao? Nếu tay nghề được coi trọng, những ngày sau sẽ dễ sống hơn nhiều.

Đáp ứng rồi thì ra sức. Làm việc rất nhanh, không cần mấy ngày, Trịnh Diễm muốn gì đều có ngay, đến cả hộp trang sức để dâng tặng cũng rất đẹp. Một loạt sáu bộ trang sức trân châu, Đỗ thị, Trưởng công chúa Khánh Lâm, ba chị em dâu Phương thị, Trịnh Du, mỗi người đều có một phần – ngoài ra còn có phần cho Trịnh Diễm nữa.

Sau đó, hai người thợ tướng làm số trang sức ngọc trai này đã là việc chính rồi, chẳng dè Trịnh Diễm còn có trò hay khác chưa bắt đầu. Nhận hộp trang sức, kiểm tra qua một lần, Trịnh Diễm hỏi bọn họ: “Hai người có biết xâu chuỗi không?”

Người có râu rậm hơn thưa: “Huyện quân muốn làm rèm châu? Dùng rèm bằng trân châu thì chi bằng hãy dùng ngọc đủ màu.” Lời này chưa đúng trọng tâm.

Trịnh Diễm nói: “Ta không cần rèm che, muốn làm y phục bằng xâu chuỗi cơ.” Ngày bé khi xem ‘Bao Thanh Thiên’ nhìn cái áo *trân châu* mà chảy nước miếng liên hồi.

Đây đúng là một công trình lớn, những thợ thủ công này trước nay chưa làm bao giờ, thành thật trả lời: “Xâu hạt thì dễ, nhưng muốn ra chuỗi thế nào, ngoài muốn hình dáng ra sao, thì còn phải cân nhắc thêm.”

Trịnh Diễm cũng không ép bọn họ phải giao ngay: “Ta đưa mẫu phác, hai người cứ bàn bạc thêm với nhau.”

Sau khi cả hai nhìn bản vẽ thì có tính toán trong lòng, lần này Trịnh Diễm có dặn một câu: “Không được để cho người ngoài biết.” Hai người cũng nghe theo. Đều đã làm quen, tuy là làm áo, nhưng cũng không quá khó khăn, dự đoán số ngọc cần, hơi dư ra một tí rồi báo số lượng lên, nhận ngọc về, cam đoan có thể xong trước năm mới.

Trịnh Diễm không sợ bọn họ dám giở trò lừa đảo, cha nàng không phải người chết!

Rút cuộc hai rương trân châu cũng bị nàng phá hết! Chỉ còn non nửa rương, chia vào trong hộp nhỏ, Trịnh Diễm ngủ rất ngon giấc. Cái hành vi ăn xài phung phí thế này đúng là đáng hận!

Tỉnh dậy, Trịnh Diễm cảm thấy gánh nặng trong lòng đã vơi đi, nghĩ tới món xúc xích của mình! Tính ra từ lúc làm ra đến bây giờ đã hơn nửa tháng, dù đang đông nhưng hắn cũng đã ăn được rồi. Nhờ Cố Ích Thuần phát di chứng *khi đàn ông mang bầu*, nàng lại có thêm một ngày nghỉ, đổi nam trang, cưỡi ngựa, dẫn người ra ngoài.

Chưa ra tới cửa, gặp phải Trịnh Uyển, Trịnh Thụy, Trịnh Đức Hưng cũng được nghỉ. Vừa thấy em gái ăn mặc như vậy, hai mắt Trịnh Thụy sáng rõ: “A Diễm muôn ra ngoài à? Đi ăn lẩu phải không?”

Trịnh Diễm đau xót đến rót nước mắt: “...” Lẽ nào mọi người đã biết tính ưa ăn hàng của nàng cả rồi sao?

Trịnh Thụy vẫn rất cao hứng: “Ta cùng đi với muội.” Như cảm thấy đi ăn chục có gì không đúng, còn kéo thêm: “Ngũ ca, Đại lang, đi chung luôn đi!” Tuy rằng sau khi ăn có bị tiêu chảy, nhưng cậu vẫn không cưỡng được sự hấp dẫn kia. Đã sớm nghe nói Trịnh Diễm rảnh rỗi hay chạy đi ăn đỡ thèm, hôm nay cậu bắt được rồi.

Trịnh Uyển không khỏi *đau trúng* (*), cậu không ăn cay được, căn bản nuốt không trôi. Nhưng Trịnh Thụy đã hạ quyết tâm muốn kéo người xuống nước, cha mẹ trách thì không tốt, mà cũng không tiện từ chối em gái. Giá trị vũ lực của Trịnh Uyển rất cao, dùng với em trai thì vô tư, nhưng trước mặt em gái, cậu cảm thấy rất áp lực. Cậu biết chuyện giữa Trịnh Diễm và Đới Dao Thành từ lâu, liền dán cho em gái cái nhãn *không thể chọc vào*. Không thể bỏ qua mặt mũi em gái, nhưng lại không ăn được cay, Trịnh Uyển rầu rĩ.

(*) theo như tìm hiểu và đọc được như bên ban Fiery; ‘đau trúng’ có thể hiểu theo hai nghĩa, nghĩa đen miễn nói, nghĩa bóng là hình dung những hành động vô cùng vô duyên hoặc nhấn mạnh cảm giác vô vị nhạt nhẽo; hay trạng thái khó xử, theo kiểu gấp phải sự vật trái với logic thông thường. – Copy chưa xin phép, mong bạn thông cảm.

Nếu Trịnh Uyển *đau trúng*, thì Trịnh Đức Hưng lại *xiết cúc*. Trịnh Đức Hưng thích vị cay, lúc ăn cũng thoái mái, không bị tiêu chảy gì, vấn đề là... lúc *đi áy* thì bị đau *cúc hoa*. Vừa nghe Trịnh Thụy nói đi ăn lẩu, cậu liền cảm thấy phiền toái, tại tiểu cô cô thích ăn đây mà. Nước miếng Trịnh Đức Hưng nhỏ từng giọt, *cúc hoa* co rút, vẻ mặt rầu rĩ.

Thấy hai người không nói gì, Trịnh Thụy rất vui: “A Diễm, chúng ta đi thôi. Ái chà! Cứ tính tiền thịt cho huynh!”

Trịnh Diễm cũng sảng khoái đáp: “Thành!” Để các người làm nhân viên ăn thử xúc xích, ngon hay không cũng phải ăn!

Bốn người thúc ngựa trên đường, đến nhà riêng của Trịnh Diễm. Trịnh Thụy xuống ngựa trước cửa, ném dây cương cho nô bộc, quay đầu, rất hưng phấn: “Ta nghe nói muội ăn cơm ở ngoài còn không tin, không ngờ...” Đúng là háu ăn! Nha đầu phá cửa, vì để ăn thôi mà mua một căn nhà!

Trịnh Diễm nói: “Nói như huynh thì xấu hổ quá! Hôm nay không ăn lẩu (trong lòng Trịnh Uyển vui vẻ), ăn xúc xích đi, muội làm cay (Trịnh Uyển...).”

“Ăn ngon không?” Trịnh Thụy đưa đầu hỏi.

“Đương nhiên... hắn là thế rồi,” nàng đâu nhớ sai công thức, “Muội cũng chưa có ăn nữa là, các huynh được thưởng thức đầu tiên đó.”

Nói bây!

Cửa bị đẩy mạnh, một cái bóng thình lình nhảy ra. Đằng sau có hai người trông vô cùng tức giận: “Tiểu súc sinh, mày đứng lại!”

Trịnh Diễm cảm thấy rất kì lạ, đây là tiếng của người ở lại trong nhà kiêm giữ xúc xích, bọn họ đang đuổi bắt cái gì vậy?

Nghĩ thôi cũng biết, nhiều thịt như vậy, còn có mùi thơm, mũi của mèo, chó còn thính hơn cả người. Thân thủ tựi nó lại rất nhanh nhẹn, không tới ăn thì đúng là có lỗi với sự ưu ái của ông trời. Gia pháp Trịnh gia khá nghiêm, người trong giữ sơ bị trách phạt, vớ được cây trúc dồn sức muốn đuổi bằng được kẻ trộm.

Người truy kẻ đuổi, không để cho kẻ trộm kia có cơ hội leo lên tường, cứ đuổi dọc theo chân tường. Vừa qua chỗ ngoặt, đụng nhau.

Trịnh Uyển nghe từ mấy lão bộc trông cửa thì cũng biết sự tình đâu đuôi, vốn không định quản, chỉ chực đi ăn xúc xích, không ngờ đột nhiên nghe một tiếng hét thảm. Dẫn người đi lên trước vài bước tìm hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Đúng là mắt mặt!

Hai nô bộc nhà nàng đầu rạp xuống đất không thể bò dậy nổi, phía trước là một tiểu mỹ nhân phong khinh vân đậm (*nhẹ nhàng bình thản*), bên cạnh tiểu mỹ nhân là một con mèo còn ngoặt xúc xích, cảnh giác nhìn xung quanh.

Khi gió!

Thấy chủ nhân tới, bọn nô bộc rất lo lắng: “Thất nương, chính nó đã trộm thịt của chúng ta.” Người chưa đứng dậy đã vội tố cáo, còn chỉ vào con mèo.

Trịnh Diễm muốn che mặt, cảnh này đúng là xấu hổ! Trịnh Uyển lên tiếng: “Còn không mau đứng lên! Người lớn như vậy, còn so đo với một con mèo.”

Đám tôi tớ rất là khốn khổ, bọn họ trông đồ, nếu thiếu, tất sẽ do bọn họ, không bằng một con mèo, lại không thể giao nộp, có thể không tính toán sao?

Trì Tu Chi xoay người, xách gáy con mèo lên: “Đã làm phiền. Mèo trong nhà không hiểu chuyện, cái này,” nhìn thử trong miệng con mèo, “hết bao nhiêu, ta xin trả lại toàn bộ.”

Có lý, có tình.

Trịnh Diễm sờ sò mũi: “Nói thật với anh, ta cũng lần đầu làm món này, chưa cho người ăn thử, cũng không biết ăn xong sẽ ra sao. Nó đến ăn vụng, có thể cho thấy hương vị không tệ. Nhưng mà với thứ mới làm ra, ăn rồi sẽ có đủ loại bệnh, nếu nó ăn mà nhỡ xảy ra chuyện gì không hay, anh cũng đừng trách ta là được.”

Trì Tu Chi: “...” đưa tay kéo miếng xúc xích trong miệng con mèo ra, ném thì không được, nhưng không ném cũng chẳng xong.

Trịnh Diễm cong mắt cười: “Mà anh cũng ở đây sao? Sau này là hàng xóm với nhau rồi, chớ để tổn thương hòa khí, anh có việc gấp phải đi. Chúng ta cũng về đây.”

Đáng ra nếu đụng nhau, hai bên đều bị ngã mới đúng, trừ khi người họ Trì kia có tuyệt thế thân công, bằng không hai tên nô bộc của nhà nàng, e là bị người ta làm vấp té. Có lẽ nhận ra mèo nhà mình bị người ta đuổi bắt, chàng ta bắt chấp đúng sai che chở cho rồi mới giải quyết sau. Không cần biết người có chuyện gì, của nhà ta thì không ai được đụng vào, kể cả là con mèo. Cho dù có phạm lỗi, cũng là do ta phạt.

Người như vậy không dễ đối phó, Trịnh Diễm cũng không muốn gây chuyện, không có việc thì mặc mớ gì phải đắc tội với người khác chứ?

Trịnh Diễm nghĩ rất đúng, sau lưng, Trì Tu Chi ôm mèo, nghiêng đầu nói khẽ: “Phạt mày hai bữa không được ăn cơm.” Tư thế đường hoàng chính trực, chậm rãi về nhà. Con mèo con run rẩy kêu: “Meo meo...”

Sau đó nghe một thanh âm kháng nghị xa xa: “Huynh không cần ăn món mới gì đó muội làm, muội không nói thì huynh quên mất, lần trước suýt nữa là muội đốt cả nhà bếp rồi! Huynh muôn ăn lâu, không ăn cái này đâu.”

43. TẶNG QUÀ SUÝT BỊ ĐÒN

[Nguyên]

VÔ MÔNG NGƯA MÀ ĐÁNH LUÔN VÀO ĐÙI!

Trịnh Diễm bố trí các phòng cũng khá hợp lý, tòa nhà được chia thành hai nơi trước sau. Nửa khu trước dùng để tiếp khách, phần sau để ở. Chủ cháu bốn người ngồi ở bàn tròn trong sân trước, Trịnh Diễm vào nhà bếp đằng sau quan sát một chút, để ba người bọn họ ngồi ở trước uống trà.

Khuôn mặt Trịnh Uyển lộ vẻ khổ sở, bụng nhủ thầm, ngoại trừ nồi lẩu đủ món ngon mà không thể ăn riêng, không chừng em gái lại làm một nồi thật cay để tra tấn cậu nữa kia. Mà nghe nói cái món ‘xúc xích’ gì đấy, có phải là ăn *cmn* nội tạng động vật không? Đời này nhiều nhất cậu cũng chỉ mới ăn bao tử thôi, mà đã qua một màn gia công rất nghệ thuật rồi đấy.

Khó lăm mới có một ngày nghỉ, thế mà lại còn gặp phải chuyện xui xẻo này! Cậu không dám ghi hận muội muội, chỉ đành lén lút dùng ánh mắt oán thán Trịnh Thụy không biết bao nhiêu lần. Vừa ghi tên Trịnh Thụy vào sổ nợ, định bụng sau này sẽ bắt đệ đệ *nợ com trắng, trả thịt tươi*.

Chuyện Trịnh Uyển lo lắng không có xảy ra, dù gì Trịnh Diễm cũng là em ruột cậu, không có *huyết hải thâm cùu*, dùng *nồi lẩu uyên ương* hai ngăn. Trịnh Uyển có thể yên tâm gấp rau xanh cậu thích, ngay cả đĩa xúc xích trước mặt cũng không bỏ ớt. Chả cần nói gì thêm, có lẽ trước khi xuyên không đã (nhìn người khác) làm, gia vị nguyên liệu được phôi rất hợp, bỏ vào lòng hấp để chưng, khiến trạch viên nho nhỏ đều ngập một mùi rất thơm. Hơn nữa, bên trong đều là thịt! Trịnh Uyển không nhịn được hỏi: “Ruột đâu?” (*xúc xích – tiếng Trung gọi là tương tràng – ruột thơm. Thật ra là lấy ruột non làm vỏ, bên trong nhồi thịt. Trịnh Uyển nghe tên nên hiểu nhầm.*)

Trịnh Diễm chỉ miếng thịt tròn được cắt sẵn đặt trong mâm: “Không phải nó sao?”

“...” Muội gọi đó là ruột sao? Nha đâu chết tiệt, làm huynh sợ mãi. Trịnh Uyển cầm cúi ăn.

Trịnh Thụy vui sướng vô cùng, cậu nhìn nồi lẩu, trước mắt lại là đĩa xúc xích thật to. Vì ở địa bàn của Trịnh Diễm, mà nàng lại nấu không ít rượu để cất giữ, chuẩn bị mừng năm mới, tặng người khác, hoặc mang về nhà biếu tặng cha mẹ, Trịnh Thụy chẳng khách khí lấy một bầu rượu tự rót tự uống.

Dù gì Trịnh Uyển cũng nhớ mình là anh của người ta, muốn đánh em trai thì cũng để về nhà mới đánh, âm trầm nói: “Đệ uống vào cẩn thận cưỡi ngựa không xong, ngã mặt mũi bầm dập, về nhà huynh đánh cũng không đành lòng đấy.”

Biểu tình Trịnh Thụy cứng đờ, cười thao mai lấy lòng: “Ôi Ngũ ca, không phải có huynh rồi sao? Sao huynh có thể tro mắt nhìn đệ té chử?”

Trịnh Uyển: “...” Đồ không biết xấu hổ, thiên hạ vô địch!

Trịnh Diễm cắn hai miếng xúc xích, cảm thấy rất ngon: “Thế này thì muội yên tâm rồi, có thể mang về để tăng món ăn trong năm mới.” Tính toán trong bụng, ở đây tổng cộng có sáu trăm cân (*300kg*), giữ lại đây một ít, nhỡ đâu cần dùng thì cũng không lúng túng chân tay, ồm, tranh thủ trước năm mới người ta giết gia súc nhiều, mua về làm thêm một ít nữa để dự trữ.

Nghĩ đến đó, Trịnh Diễm bỗng dừng lại, ngậm miếng lạp xưởng trong miệng, choáng váng. Để cho tiện, ban nãy nàng không ngồi xe, tự cưỡi ngựa đến, cả bọn đều cưỡi ngựa, làm sao có thể mang mấy trăm cân thịt và ruột heo (sau khi phơi khô, co lại cũng còn những mấy trăm) đi qua nửa kinh thành mang về nhà được chứ?

Buông đũa, sai người về nhà mang xe tới, dặn kĩ là phải sạch sẽ. Thấy các anh và cháu trai đều đã uống rượu, gọi thêm hai xe tới chở người, sau đó mới tiếp tục ăn. Trịnh Uyển còn hỏi: “Sao vậy? Có chuyện gì khó khăn à?”

Trịnh Diễm lắc đầu: “Không có gì, huynh cứ uống tiếp đi, muội cho người về nhà gọi xe tới, uống nhiều rượu nữa cũng không sao, miễn chớ để cha tóm là được.”

Trịnh Đức Hưng là vân bối, người ngay thẳng, nhìn trái nhìn phải, cực kì biết điều không nói chen vào, ăn luôn miệng, cho dù có bị đau cúc hoa cũng không sao, dù gì... về nhà chắc chắn sẽ chẳng được ăn cay đã ghiền như vậy.

Bốn người ăn thỏa thuê, lúc về Trịnh Diễm mang gần hết xúc xích đi, để lại tiền, dặn dò kẻ dưới để ngày mai đi mua thịt và gia vị, hai ngày nữa nàng sẽ tới làm một mẻ mới. Phản ứng *khi đàn ông mang bầu* của thày nàng quá mãnh liệt nên bây giờ xin Cố Ích Thuần nghỉ phép khá dễ. Lại thêm qua vài ngày nữa, đủ loại hoạt động xã giao sẽ bắt đầu, không muốn nghỉ cũng không được.

Trịnh Diễm đã hoàn thành nhiệm vụ xuất sắc, trong xe hàng chở xúc xích, Trịnh Thụy uống say thì vào một xe khác, một đoàn rầm rập về nhà.

Về đến nhà, Trịnh Diễm nhảy xuống xe: “Mang vài thứ đi theo ta, khoan dỡ xuống, kéo có người để ý thấy, ta đi gặp mẹ trước đã.” Ba cháu Trịnh Uyển đã có men say, không dám cứ thế mà vào, đều tự trở về rửa ráy, thay quần áo cho tinh rượu.

Đỗ thị biết mấy đứa nhỏ nhà mình ra ngoài, sau đó còn cho người về nhà lấy xe, bà để ý thấy, liền hỏi đã xảy ra chuyện gì. Chẳng qua cả đám đến chở Trịnh Diễm ăn cơm, cười mắng một câu rồi cũng thôi. Bấy giờ thấy Trịnh Diễm một mình đi tới, cố tình nghiêm mặt: “Con cũng có bản lĩnh quá nhỉ, cùng các anh, cháu ra ngoài uống rượu cơ đấy.”

Trịnh Diễm cười hì hì đáp: “Không phải con cố tình hưởng lạc đâu, chẳng qua đi thử thức ăn thôi mà? Mẹ~ con mang đồ ăn ngon tới nè~”

Đỗ thị run lên: “Lại món cay nữa à?”

“Sao mà dám! Con làm nhiều loại mà!”

Rất nhanh sau đó, xúc xích được đưa lên, Trịnh Diễm tích cực chào hàng, Đỗ thị vẫn nghi ngờ. Triệu thị vẫn ở bên cạnh hầu hạ mẹ chồng, chẳng dám gật bùa. Chỉ là không thể không vì mặt mũi Trịnh Diễm, chị miễn cưỡng đồng ý để dưới bếp chung một ít nếm thử.

Vị rất ngon. Lúc này Đỗ thị mới thả lỏng, cũng đến ngày con gái thật sự nghiêm túc, không còn là sát thủ nhà bếp nữa. Trịnh Diễm nhân cơ hội nói: “Con làm nhiều lắm. Đến năm mới tặng cho các anh và chị được không?”

Đỗ thị nói: “Không quên được đâu.”

Trịnh Diễm vỗ ót một cái: “Con lại quên một chuyện nữa. A Khánh mang mấy cái hộp kia tới đây.”

Triệu thị liền hỏi: “Cái gì vậy?”

“Đợi tí nữa là tẩu biết ngay, là chuyện tốt.” Nàng nhớ đến mấy bộ trang sức bằng ngọc trai kia, nếu đưa xúc xích tới chỗ Trịnh Kỳ, Trịnh Tú, không bằng gửi kèm cả mấy bộ trang sức này nữa. Tuy không cách quá xa, nhưng năm nay tuyết rơi nhiều, phái người cũng hơi khó khăn.

Trên mỗi hộp đều đã đánh dấu sẵn, Trịnh Diễm rút một hộp ra, mang đến trước mặt Đỗ thị: “Đây là của mẹ.” Đỗ thị nghi ngờ mở ra, tuy không phải không vui, nhưng vẫn nhíu mày nói: “Là đồ của con, sao không dùng cho mình, lại tùy tiện làm đùi thú trang sức thế này? Trang sức của mẹ cũng đã mang hết đâu.”

Trịnh Diễm khoát tay chặn: “Cái đó đâu giống, đây là con có được mà, mấy cái kia đều là cha mẹ cho, chỉ có cái này, xem như cũng là con lấy được từ chỗ Thánh nhân. He he.”

Đỗ thị liếc nàng một cái, nhìn kỹ món nữ trang: “Tay nghề cũng không tệ.”

“Đó là~ con nhờ cha cho người tới làm đó,” rút một cái hộp khác, đưa cho Triệu thị, “Đây là của Tam nương.”

Triệu thị hơi mừng rỡ, khéo môi khẽ nhéch: “Ta cũng có sao?”

“Hihi,” Trịnh Diễm lúng túng cười, “Này là, chuyện ở nhà bếp, đã gây phiền phức cho tẩu nhiều rồi.”

Triệu thị cong khéo môi sâu hơn, như đang nhớ lại nỗi thống khổ đã trải qua: “Về sau cẩn thận là được.”

Trịnh Diễm chỉ vào những cái hộp còn lại: “Đây là phần đại tẩu, này là nhị tẩu, đây là của công chúa, còn đây là của tỳ tỳ.” Chưa nói công chúa nào, nhưng mọi người đều biết là ai.

Đỗ thị mở từng cái ra nhìn, hình dạng của các bộ trang sức không quá giống nhau, của bà có vẻ nghiêm túc thận trọng, còn phần Trịnh Du thì hoạt bát sống động. Đóng lại: “Chỗ Đại nương, Nhị nương mẹ sẽ cho người mang đi, con cũng viết thêm mấy chữ, đây cũng là tấm lòng của con mà. Thế con làm tổng cộng bao nhiêu thịt? Để mẹ dễ chia.”

Trịnh Diễm trả lời: “Con mua mấy trăm cân lận, có điều phơi gió thì nhẹ bớt, nhưng cũng không ít đâu, vừa đủ.”

“Vậy cũng được, mỗi nơi năm mươi cân đủ không?”

Trịnh Diễm gật đầu: “Đủ ạ, con còn định làm thêm.”

Đỗ thị bảo: “Vào trương mục lấy thêm chút tiền đi, cũng làm cho cả nhà một ít, phải bao lâu mới xong?”

“Bây giờ thì cũng phải hơn nửa tháng.”

Trong lúc hai mẹ con một hồi một trả lời, Triệu thị có ý kiến: “Mẹ, cứ để Thất nương đích thân mang đến quý phủ của công chúa và chở Tứ nương, mẹ thấy sao?” Đỗ Trịnh Diễm tự tạo nhân tình.

Đỗ thị cười: “Con nói đúng.”

Triệu thị phụ họa theo, bảo, té tết năm nay cũng phải mang số nữ trang này đi thăm người thân, khiến Đỗ thị cũng cao hứng hơn: “Trân châu hảo hạng, lại có thợ giỏi, cũng được lắm.” Này cũng là nhờ Trịnh Diễm đã tặng quà sớm, trang sức không phải để mang cho người khác ngắm sao? Còn lúc nào náo nhiệt hơn lễ mừng năm mới chứ?

Vị xúc xích hơi nặng, nhưng đối với vị giác đã hơi xuống cấp của người cao tuổi thì cũng là món lạ miệng. Trịnh Tĩnh Nghiệp ăn rất ngon: “Không tệ, không tệ, làm bao nhiêu?”

Thực đơn Trịnh gia lại có món ăn riêng.

Căn cứ vào nguyên tắc ‘Trịnh - Cố một khối’, chở Trịnh Tĩnh Nghiệp có món gì tốt thì sẽ không quên để cho Cố Ích Thuần một phần. Cố gia là một phần lí do khiến Trịnh Tĩnh Nghiệp mở thủ lệnh, cho người gánh *lệnh cấm đi lại ban đêm* đi đến tặng mười cân để *ăn cho vui*. Hôm sau Trịnh Diễm liền mang nữ trang và một đồng xích đến nhà thầy mình.

Trưởng công chúa Khánh Lâm vui vẻ: “Nghe nói là con tự làm?” Lại giẫu, “Không đốt sạch cả bếp nhỉ.”

! “Ai nói con đốt nhà bếp chứ? Con chỉ tạo khói, chỉ có khói thôi!”

Trưởng công chúa Khánh Lâm che miệng cười: “Ai cha, đừng giận mà, A Diễm là giỏi nhất. Thầy con còn bảo, con gái có ích hơn con trai, được cô con gái như A Diễm, ăn uống đều có cả. Tới đây tới đây, xem nào.”

Nói xong mở hộp lấy một đoạn gấm lót đưa ra: “Cái này được mang từ cung ra đấy, kiểu dáng hơi mới lạ một chút, năm mới tới rồi, cầm về may quần áo mới để mặc, tinh thần cũng vui vẻ hơn.”

Trịnh Diễm nhìn thấy đoạn gấm này là biết không phải loại bình thường, có tơ vàng được dệt lẫn vào, mặt trên thêu hình hoa và chim rất sống động. Tiến lên một bước, còn có thể đổi màu nữa này!

Không khách khí nhận ngay: “Cám ơn sư nương.” Sau đó tự tìm cái hộp của mình rồi dâng lên: “Con cũng có quà tặng cho người này.”

Trưởng công chúa Khánh Lâm mở ra nhìn, chiếc hộp trang sức này không kém so với trong cung, suy nghĩ một chút, liền hiểu ngay, cũng sảng giọng nói như Đỗ thị: “Con nít, sao không biết tự dành dụm cho mình, ta cũng có cơ mà.”

“Nhưng những cái kia có phải do con tặng đâu.”

Trưởng công chúa Khánh Lâm chia tay vào trán Trịnh Diễm: “May mà con là con gái, nếu là tiểu lang quân, không biết đã dụ dỗ bao nhiêu tiểu nương tử rồi.”

Trịnh Diễm cười khoái chí. Trưởng công chúa Khánh Lâm nói: “Ta thấy con không có trang sức mới, sao không làm một ít?”

“Con có xâu làm dây chuyền, định năm mới sẽ mang.”

Trưởng công chúa Khánh Lâm lại hỏi Đỗ thị có không, Trịnh Diễm cũng phải bày tỏ một ít với các chị dâu nữa. Trịnh Diễm cười nói: “Con làm việc, người còn lo lắng sao?” Trưởng công chúa Khánh Lâm bị bộ dạng bà cụ non của Trịnh Diễm chọc cười: “Ta nói rồi, lẽ ra con phải là một tiểu lang quân mới phải.”

“Con làm một nữ nhân trông nom việc nhà, ăn mặc xinh đẹp, chẳng lẽ không được à?”

Trưởng công chúa Khánh Lâm lại cười, mãi đến khi Trịnh Diễm phải đi rồi vẫn không thể khép miệng: “Năm mới nhà con có việc, nhưng chỗ của ta ít người, con thấy trong nhà bận quá không ai chơi cùng, thì chẳng bằng tới đây chơi với ta. Ta cho người nấu cơm, được không?”

Lời này đúng là có tính chất dự đoán, không quá hai ngày sau, Trịnh Diễm chạy như bay tới chỗ của bà – đến tị nạn.

Lại nói, thợ thủ công ở đó làm việc rất nghiêm túc, hiệu suất khá cao. Nói trước năm mới sẽ làm xong áo trân châu cho Trịnh Diễm, trung tuần tháng mười hai liền mang tới. Trịnh Diễm lại cho thêm mười xâu tiền thưởng, dặn dò liên tục: “Không được nói ra ngoài!”

Từ lúc Trịnh Diễm mang số vải được Trưởng công chúa Khánh Lâm cho về nhà, Đỗ thị vừa thấy liền nói: “Cái này không dễ có, nghe bảo năm nay chỉ tiến công chừng vài cuộn, e là chỗ Trưởng công chúa Khánh Lâm cũng không có tới năm ba cuộn đâu, để cái này lại cho con. Tìm một thợ lành nghề tới may một cái váy, số còn lại cất lại cho kĩ, sau này mẹ sẽ còn dùng tới.” Bà cũng hiểu rõ, nói với con gái ‘không được lãng phí đâu đấy’ là vô dụng, để Trịnh Diễm không làm bùa, không lãng phí đồ đạc, chỉ còn cách nói rằng ‘Mẹ sẽ còn dùng tới’, thì chắc chắn nàng sẽ giữ gìn cẩn thận.

Tiếc là, lời này đã chậm.

Trịnh Diễm rất vui vẻ! Ai cũng có tính thích chung diện, váy mới nhanh chóng hoàn thành, hợp với chiếc áo đỏ tươi, vòng cổ trân châu, trên tay đeo vài chiếc xuyến bằng vàng kêu rung rỉ, rất rực rỡ.

Nàng vui vẻ, không nhịn mang đi khoe. Dù sao cũng đã làm xong số nữ trang kia, khoảng đầu tháng mười hai, mang để thưởng cho mọi người dịp cuối năm. Phát xong ai cũng vui mừng, Đỗ thị cũng không bao lãng phí.

Thế nào cũng không thể ngăn cản sự hăng hái của nàng được! Trịnh Diễm sung sướng nghĩ, hình tượng năm mới của nàng không có trở ngại thì hình tượng của mẹ mình phải tốt hơn. Nghĩ thế, lấy áo trân châu ra, đúng thế, đây là để chuẩn bị cho Đỗ thị.

Sau đó... suýt nữa là bị ăn đòn.

Đỗ thị liền nghiêm mặt giận dữ: “Đây không phải là cần rất nhiều hạt châu hay sao? Không phải con dùng hết rồi đáy chứ? Khốn khiếp!” Suốt mười năm nay, bà chưa từng mắng con gái như thế, “Mẹ đã nói thế nào? Đừng có lãng phí đồ tốt! Con tới đây cho mẹ! Mẹ phải hành gia pháp! Không để con lãng phí nữa!”

Võ mông ngựa (*ý chỉ nịnh nọt*) mà đánh vào đùi ngựa luôn rồi!

Trịnh Diễm vẫn còn để ý cái cái áo trong tay, tất cả phụ nữ trong phòng đều kinh ngạc không khép miệng, Đỗ thị phát uy rồi.

Trịnh Diễm ôm đầu nhảy đống, đám vợ của quản sự và các tì nữ đều được nàng thưởng cho, biết nàng không dễ sống chung, không thật lòng chặn lại, chỉ làm ra vẻ không kịp phản ứng. Để Trịnh Diễm chạy thẳng đến cửa chính: “Người đến đây, theo ta xuất môn một chuyến.”

Thấy mọi người hai mắt đăm đăm nhìn mình, nàng mới sực nhớ vẫn còn cầm món bảo bối trên tay! Vội vàng nhét vào trong ngực, đúng là một đồng lớn!

Lật đật chạy đến chỗ Trưởng công chúa Khánh Lâm lánh nạn.

44. TRƯỞNG THÀNH LÀ TỐT THÔI

[Nguyên]

“Con bé chạy đến chỗ Cố tiên sinh rồi à?” Trịnh Tĩnh Nghiệp vuốt râu cười hỏi Đỗ thị.

Đỗ thị tức giận nói: “Còn không à, chạy nhanh hơn giặc!”

Cũng chẳng phải không được mặc cái áo trân châu kia, vốn trên đời cũng có kiểu *bội súc* như vậy, rất nhiều phu nhân cũng mặc trân châu, còn như ‘tác phẩm’ của Trịnh Diễm (có người nói đó là *phá cửa*), đúng là hiếm thấy!

Nếu là con trai, tặng quà cho mẹ như th đúng là không chỗ nào chê, rất biết quan tâm! Ngay cả Trưởng công chúa Khánh Lâm cũng từng cho rằng, khi trưởng thành là một tay *hở hoa bắt bướm* có nghề, nhưng nàng là con gái cơ mà!

Đỗ thị rất tuyệt vọng: “Sao con bé không biết tiết kiệm chứ? Ôi? Xem con bé kia?! Có chỗ nào giống một tiểu nương tử đâu chứ?”

Đỗ thị ngạc nhiên đụng tay vào đồ của con, muốn Trịnh Diễm tự tích lũy cho mình. Trịnh Diễm thì ngược lại, phá sạch. Sống mà không biết để dành thì sao được? Còn nữa, nha đầu kia không để tâm cho chính bản thân, có ngời người ta cũng sẽ không nghĩ cho mình không, vô tư không vụ lợi cũng phải có mức độ chứ?

Trịnh Tĩnh Nghiệp chết lặng trước hành động của con gái, tuy lần này hơi xa xỉ, nhưng cũng không phải không thể nhận. Theo Trịnh Tĩnh Nghiệp, con bé không phải làm cho mình, mà để hiếu kính mẹ. Nếu Trịnh Diễm có tính như giống *cây thảo nguyên* thì mới đáng lo.

Trịnh Diễm lại dễ dàng mắc lỗi lần nữa, mà trong mắt Trịnh Tĩnh Nghiệp thì rất đáng quý, thể hiện sự kiên quyết, quả đoán, nên làm thì làm ngay, không dây dưa dông dài. Nàng có tiền, muốn mua nhà thì mua nhà, biết không thể có tài sản riêng, không cần hỏi cha mẹ một chữ, nộp lên dứt khoát. Nấu được rượu, chẳng hai lời mà nộp ngay phuong pháp. Ai khiến nàng bị mất mặt, không do dự mà đánh trả lại ngay. Muốn sắm nữ trang cho mẹ, lập tức làm. Ngay cả chạy trốn, *khu khu*, cũng chạy rất nhanh.

Lại cảm thán lần nữa, nếu là con trai thì tốt rồi!

“Để con bé sót ruột hai ngày rồi cho người đưa nó về, ta thấy chõ Tu Huyền cũng không giữ nó qua năm mới đâu, có khi tối nay sẽ cho người mang tin về không chừng.” Trịnh Tĩnh Nghiệp kết luận, rồi lại khuyên Đỗ thị, “Mà không phải nó cũng là đứa có hiếu lắm sao? Con trẻ có lòng, nên vui vẻ mới phải. A Diễm,” ngừng lại một chút, “Cũng chẳng phải là đứa không biết chừng mực.”

Đỗ thị vẫn còn giận lăm: “Đều do ông cả, chiều nó thành hư!”

“Là ta, là ta.” Trịnh Tĩnh Nghiệp nhũn nhặn nhận lỗi.

Đang nói chuyện, Cố phủ cho người mang thư Cố Ích Thuần viết để giải thích tình hình với Trịnh Tĩnh Nghiệp.

Trịnh Tĩnh Nghiệp cười nói: “Bảo thầy nó giữ con bé hai ngày, để mẹ nó bớt giận đã.”

Trịnh Diễm cứ thế mà ở tạm tại Cố phủ.

Cố phủ ít người, nhưng nghĩa tình qua lại thì không đơn giản, ai bảo Cố thị là một gia tộc lớn chứ? Ai bảo thông gia bên ngoại của Trưởng công chúa Khánh Lâm nhiều làm chi? May mà Trưởng công chúa Khánh Lâm có thể khai phủ (*nhận cấp dưới, liêu thuộc*), có đủ một nhóm triển khai hoạt động, vợ chồng Cố thị chỉ cần kiểm định khâu cuối mà thôi. Lại nhân tình huống đặc thù của Trưởng công chúa Khánh Lâm (mang thai), nếu không muốn đi xã giao thì cũng có thể thoái thác.

Trịnh Diễm ăn nhờ ở đậu tại nhà công chúa Khánh Lâm kiêm trêu đùa thầy mình trông có tướng *cha ngốc*, Cố Ích Thuần nói ngay: “Nghe nói có người tới chỗ ta là để tránh đòn.”

Trịnh Diễm liền xịu mặt.

Trưởng công chúa Khánh Lâm vỗ về Trịnh Diễm: “Chẳng qua mẹ thấy con phung phí thế thì không vui, chứ không phải tức giận thật sự đâu.”

Trịnh Diễm ôm cái áo trân châu theo, chưa hết kinh hồn mà xin chúa chấp. Trưởng công chúa Khánh Lâm đương nhiên hỏi rõ đầu đuôi, chính Trịnh Diễm cũng không biết mình sai chỗ nào, đành hỏi sư phụ, sư mẫu: “Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì vậy?” Nàng rất sợ Đỗ thị nóng giận mà đem tấm lòng của mình ghiền thành bột ngọc trai, muốn làm rõ nguyên nhân.

Trưởng công chúa Khánh Lâm hỏi để nhìn qua cái áo trân châu kia một cái, không xem thì thôi, vừa thấy đã hoảng hồn: “Con cứ như vậy,” khoa chân múa tay, “rồi mang đến trước mặt mẹ à?” Cái áo trân châu này thật sự rất đẹp, ở viền là những xâu ngọc trai tua tua, phần chính là ngọc trai được kết thành hoa văn, không phải như tấm lưới mắt cáo bình thường, mà được xâu thành hình hoa cỏ rất tinh tế. Cỗ áo có hai dải lụa, trên dải lụa là hai viên hồng ngọc nhỏ.

Vô cùng công phu! Câu từ cũng khéo, chẳng phải không thể làm ra, mà là không nghĩ tới!

Trưởng công chúa Khánh Lâm thở dài: “Khó cho con có lòng như vậy.” Cũng cảm động, “Thôi, để ta và thầy con đến thuyết phục hòa giải giúp con.”

Trịnh Diễm mừng rỡ: “Vậy thì hay quá!”

“Thứ tốt như vậy con mang về, cẩn thận đừng để hỏng. Giữ gìn cho tốt, đến khi mẹ hết giận rồi, lại cung kính dâng lên.”

“Ôi.”

Nàng những tưởng có Trưởng công chúa Khánh Lâm, lại thêm ‘quan hệ tốt của hai bên’, cùng lắm thì chỉ mắng một trận, sau đó từ từ quay về, hỏi nguyên nhân tại sao Đỗ thị không vui, rồi sửa sai. Trưởng bối hai nhà thông báo cho nhau, Trưởng công chúa Khánh Lâm cũng yên tâm, Trịnh Tĩnh Nghiệp không tức giận, Trịnh gia chẳng có tình tiết gay cấn nào nữa.

Không ngờ có kẻ tới làm rối tung lên, đã thế lai lịch không nhỏ!

Phải nói Hoàng đế là một chức vụ có tính thay đổi rất lớn, chẳng những về tuổi tác, nhân số hậu cung, còn về lượng công việc nữa. Khi bận, mệt như chó, lúc rảnh, nhàn như mèo. Vị Hoàng đế này, phần lớn thời gian cuộc đời đã vất vả như trâu cày, lao lực vì quốc sự, khổ sở khụ khụ, làm việc này cái kia. Nay đến tuổi này, thấy quốc gia yên bình, ngài rảnh rỗi hơn nhiều.

Có một nhân viên xuất sắc như Trịnh Tĩnh Nghiệp, can dự thêm thì đúng là đồ ngốc, Hoàng đế yên tâm đi bắt cá. Qua năm mới, tổng kết cuối năm đã xong, các nha môn bắt đầu nghỉ Tết, Hoàng đế cũng tự cho mình nghỉ phép. Không như gia đình dân thường, đàn ông phải đi mổ thịt heo, giết gà, dán cửa... vân vân, ngài hoàn toàn rảnh rỗi.

Nhàn nhã như vậy, nghĩ tới em gái còn thiếu mình một bữa cơm, nợ hơn nửa năm nay! Không, nhất định phải đi ăn cho bằng được! Vì đám Miêu phi còn phải chuẩn bị lễ mừng năm mới trong cung, ngài tự đi một mình! Người khác ăn hay không chẳng quan trọng, nợ Hoàng đế thì không thể thiểu.

Anh trai đến thăm em gái, dù là hoàng gia, cũng không quá long trọng, Hoàng thượng không ngồi xa giá, mang theo hộ vệ, thái giám rồi đi. Chuyện này coi như cũng bình thường, căn bản là Hoàng đế không cần ‘chuồn lén’ ra khỏi cung, chỉ cần mang người đi đăng ký, hơn nữa đừng đến những nơi bị Ngự sử phát hiện sẽ phun mưa xuân, thì hết thảy đều ok!

Người không thể tùy tiện ra vào cung, là vị thành niên và phụ nữ đã lập gia đình (phi tần, thiếp).

Nhé nhàng khéo léo, Hoàng đế đi đến quý phủ của Trưởng công chúa Khánh Lâm. Gương mặt của tên thái giám đi theo có tính nhận biết rất cao, Hoàng đế đứng gõ cửa trực tiếp, quen đường quen nẻo xộc thẳng đến chỗ em gái. Nếu mà cậu nhóc Cố Nại mà có ở đây, nhất định sẽ khinh bỉ: Hoàng đế không có quy củ!

Đến thì gặp Trịnh Diễm.

Đầu tiên Hoàng đế trò chuyện với em gái, Trưởng công chúa Khánh Lâm nghe Hoàng đế muốn tới ăn cơm, rất vui vẻ: “Muội đang có đồ ngon này.” Sau đó giới thiệu món mà bạn nhỏ Trịnh Diễm đã mang biếu tặng. Bàn ăn hôm đó có rượu thịt đặc sắc, đều là do Trịnh Diễm làm. Hoàng đế vô cùng hài lòng nói: “Hôm nay chúng ta không có nhiều người, ngồi quây quần ăn chung với nhau, ở giữa là nồi lẩu, khó mà vui vẻ như thế.”

Trưởng công chúa Khánh Lâm bày tỏ thế này thật tốt, anh của cô thật sáng suốt.

“A Diễm cũng ở đây? Chưa nghỉ học à? Đến thăm sư phụ và sư mẫu sao?” Lo lắng cho cuộc sống sinh hoạt của em gái xong, Hoàng đế bắt đầu hỏi chuyện Trịnh Diễm.

“Thánh nhân? Ngài tới rồi à?” Nhìn xung quanh, hình như đây là cải trang để ra ngoài? *Chắc chắn*, không phải ngài muôn thừa dịp nào nhiệt đi dạo, dù dỗ thiêu nǔ ngây thơ không biết gì đây chứ?

“Con cau mày giờ vậy? Bị mắng à?”

Ngài vừa hỏi, là đụng ngay đến chuyện thương tâm của Trịnh Diễm. Nàng vừa cắn răng quyết định, nếu Đỗ thị không vui, cùng lầm là phá cái áo này đi, xâu thành nhiều cái vòng cổ khác.

Trưởng công chúa Khánh Lâm cười giỡn bảo: “Muội đang muốn nói về chuyện của hai mẹ con nhà này đấy chứ, một thì dạt dào tình cảm muốn hiếu kính cho mẹ, người còn lại thì đau lòng thay con gái.” Tóm tắt đơn giản chuyện tình 囧 của Trịnh Diễm, cũng vì chỗ Hoàng đế là tình huống đặc biệt, chuẩn bị cho Trịnh Diễm một kịch bản.

Hoàng đế thấy hứng thú, muốn xem cái áo trân châu. Trịnh Diễm không tình nguyện lầm mang tới: “Ngài xem đi, tại vì nó mà xém nữa con phải chịu gia pháp rồi, may mà trốn kịp.”

Hoàng đế nhìn thử tốt quen mà cũng khen cái áo này không tệ: “Là thứ tốt đấy, con có lòng hiếu thảo như vậy, mẹ con tức giận là không có đúng. Không thì bảo mẹ con tới đây, để ta khuyên giải thay cho.” Hoàng thượng bắt đầu cướp việc của mấy bà bác tống dân phô.

Mặt Trịnh Diễm tái mét, hôm nay hai bên Cố Trịnh đã bàn bạc với nhau ‘ngày A Diễm về nhà xin lỗi’ xong rồi. Hoàng thượng lại muốn gây chuyện cho rồi thêm đến mức nào nữa chứ?!

Trịnh Diễm lắc đầu như điên, nàng cảm thấy đầu mình như máy phát, đã muôn bốc khói: “Không cần đâu!”

Mang người ngoài tới gây áp lực cho cha mẹ? Chỉ có kẻ nao phẳng mới nghĩ ra ý kiến này?! Lấy lực đánh lực thì có gì hay?

Chuyện này cũng có một tình huống tương tự, như trong nội chiến, Ngô Tam Quế không đánh lại Lý Tự Thành, quay đầu tìm tộc Mãn Châu nhờ hỗ trợ. Sau đó, lão Ngô tìm được chỗ tốt thì thôi, kẻ trả tiền không phải hắn, kết quả thì sao? Chẳng bao lâu sau Ngô Tam Quế không thể không tạo phản, mà tạo phản có kết cục thế nào, mọi người đều đã biết.

Tuy Lý Tự Thành không phải cha mẹ của Ngô Tam Quế, cũng chẳng coi là anh em, chẳng qua hai bên đều vì tranh giành quyền lợi. Sự thật đã chứng minh, ‘giúp’ bạn đánh nhau không phải vì muốn xử lí thẳng em cắm sừng bạn (ý nói Lý Tự Thành cướp ái thiếp Trần Viên Viên của Ngô Tam Quế), phần lớn là muốn làm hoàng tước ngồi không hưởng lợi mà thôi.

‘Điều khiển’ và ‘bị lợi dụng’ là hai chuyện *cmn* khác nhau đó?! Người có thể đập bạn không thể nhúc nhích được, cho thấy đây là kẻ mạnh hơn bạn nhiều, muốn mượn sức ai đó có trí thông minh cỡ Mary Sue thì phải là *trung khuyển* của bạn mới được. *Kẻ ngốc thì có, nhưng ngốc đến thế thì không!*

Có lẽ chuyện trước mắt không đến mức đó, Hoàng đế cũng không rảnh đến vậy, nhưng mà, chẳng thể cứ để mặc như vậy mãi được!

Có lẽ do bản thân tôi (*tác giả gọi mình*) ngu ngốc không hiểu rõ, để một nước khác can thiệp vào việc nội bộ của nước mình với lí do như ‘*quan tâm đến vấn đề quyền lợi của con thỏ nước X*’, giúp bọn họ giành được quyền lợi, sau đó kí kết 《Hai mươi mốt điều lệ》. Có thể bọn họ biết cả, nhưng... so với lâm nguy quốc gia, chuyện trước mắt quan trọng hơn nhiều. (*Hình như tác giả muốn nhắc về tranh chấp của Nhật và Trung Quốc năm 1915, mình không tiện tìm hiểu về vấn đề này*)

Thật ra trong thế giới ngầm cũng tương tự, trên cơ bản đạo đức nghề nghiệp của xã hội đen, dù bị bán đứng rồi bị gô cổ, cũng sẽ không hợp tác với cảnh sát.

Trịnh Diễm tự giác xem mình như xã hội đen, để phòng Hoàng thượng như *cóm* (*tù lóng chỉ cảnh sát*).

“Hôm nay con muốn về nhà xin lỗi, chắc mẹ cũng hết giận rồi, giờ đã là cuối tháng chạp, chỉ có thể nói lời may mắn, con chờ ngày này lâu lắm rồi.” Trước năm mới, theo phong tục, chỉ được nói điều may, không được đánh con nít, Trịnh Diễm rất rành chuyện này.

Trưởng công chúa Khánh Lâm trợn mắt: “Con trốn đến chỗ ta là vì chuyện này à?”

Hoàng đế cười to: “Ta sẽ cùng về với con, đảm bảo năm mới không để con bị chịu thiệt.”

“Không được! Ngài mà xuất hiện, dù trong lòng bọn họ có tức giận cũng không lộ ra, cái gì mà *Quân tiền thất nghi* đó (*không được thất lẽ trước mặt Quân thượng*). Sao lại lấy Hoàng thượng gây áp lực để cha mẹ không phạt con được chứ?”

‘Tên cớm’ này rất dễ nói chuyện, bày tỏ một lòng vì dân phục vụ: “Vậy con nói phải làm sao?”

Trịnh Diễm được đằng chân lân đằng đầu: “Vậy lát nữa ngài tạm ẩn đi, chờ mẹ con không giận nữa, thì ngài bước ra.”

“Ra trước là con giận đó.” Trịnh Diễm tỏ vẻ uy hiếp. Nếu mà mẹ nàng không vui, tốt nhất là Hoàng đế trở về cung ngay lập tức, chờ khi nhà nàng giải quyết xong rồi mới xuất hiện. Sao cha nàng có thể không biết Hoàng đế xuất cung cơ chứ? Dù vẫn mang cảm giác tội lỗi đã gây sức ép với cha mẹ, nhưng đó là Hoàng đế mà, không thể mạo phạm được.

Hoàng đế bị chọc cười rất vui, người khác mà nói như thế, phỏng chừng Hoàng đế sẽ giận lắm, nhưng đổi lại là Trịnh Diễm, thì cứ làm thế đi. Nha đầu kia háu ăn, ẩn tượng lớn nhất nàng dành cho Hoàng đế chính là ‘lời con nít không có ý’ và ‘ăn’. Cô bé bảo giận, vậy cứ để nguôi bớt, dù sao Hoàng đế nghe xong cũng không thấy bức mình.

Còn cảm thấy ‘Lời con nít không có ý’ như Trịnh Diễm mới là đứa bé thành thật, hành vi kể trên của nàng sẽ thành luôn giữ chữ hiếu, không để cha mẹ lâm vào tình huống khó xử, chứ không phải tâm cơ thâm trầm, chu đáo.

Đây cũng là do Hoàng đế dung túng cho Trịnh Diễm, nếu Trịnh Diễm nhò ngài đi khuyên Đỗ thị, không chừng ngài cũng đồng ý. Nhưng, Trịnh Diễm lại cương quyết yêu cầu Hoàng đế không được nhúng tay, ngài cảm thấy nàng rất có quy củ. Vẫn là câu nói kia, nếu đi nhờ lãnh đạo của cha mẹ bạn đến để yêu cầu họ không được tức giận nữa, đứa trẻ nào mà nghĩ ra ý này đúng là có vấn đề. Còn như thế này lại là đứa con ngoan, thật thà không ngỗ nghịch, không để cha mẹ khó xử, khiến ai cũng yêu mến.

Hoàng đế cũng đồng ý: “Thế thì ta sẽ yên lặng đi theo con nhé? Không để bọn họ biết, thế nào?” Hoàng đế lộ vẻ đặc trưng của *lão ngoan đồng*. (*tuy già nhưng tính tình vẫn như con nít*)

“Thành giao.”

Hoàng đế bật cười.

Sau hai ngày, cơn giận của Đỗ thị cũng chưa tiêu tan, chẳng qua là chuyển lên người Trịnh Tĩnh Nghiệp. Tại sao lại không quan tâm đến con gái như vậy! Thất nương trưởng thành lêch lạc thì biết làm sao! Nghĩ vậy, Đỗ thị không thể vui vẻ mà nhìn Trịnh Tĩnh Nghiệp được. Có Trịnh Tĩnh Nghiệp đã gánh quá nửa cơn giận, cuộc hành trình về nhà xin lỗi của Trịnh Diễm cũng rất suôn sẻ.

Vừa vào cửa đã quỳ xuống: “Mẹ, con sai rồi, con biết mẹ thương con, sau này con không dám nữa. Sau này con cũng không tùy tiện lãng phí nữa.” Nhớ lại lúc tặng quà Đỗ thị vẫn rất vui, chẳng lẽ mâu chốt là chỗ *lãng phí*?

“Con còn biết đường mà về à!” Vợ chồng Cố thị cũng đến, vậy thì không trốn được nữa, Đỗ thị căn bản không ngờ Hoàng đế lại cải trang (thay quần áo rồi thì chẳng còn dễ nhận ra) che giấu bản thân.

Trịnh Diễm ngụy biện: “*Dánh nhẹ liền chịu, đánh đau thì chạy* là hiếu mà; (*đây là quan điểm của nhà Nho đối với hiếu tử khi bị cha mẹ đánh - tránh để cha mẹ gánh tội danh không thương con cái*) mẹ giận, đánh con, người đau lòng là mẹ! Mẹ hiểu rõ con nhất, con cũng hiểu mẹ nhất.”

Đỗ thị đáp bàn: “Con đứng lên cho mẹ.”

Trưởng công chúa Khánh Lâm bắt đầu giảng hòa: “Được rồi, được rồi, giận thì cũng giận rồi. Con bé cũng có hiếu, cũng chớ làm tổn thương nó,” nháy mắt để Trịnh Diễm mang áo dâng lên, “Con nít như nó, có mấy đứa

một lòng nghĩ cho cha mẹ như vậy đâu? Người khác muốn cũng không được, như ta này,” sờ sờ bụng, “Có đứa con như thế, nằm mơ cũng cười mà tỉnh.”

Về chuyện này, Đỗ thị cũng cảm thấy vể vang, chẳng qua vì lo cho con gái nên mới giận như thế. Cuối cùng cũng tươi tắn hàn lênh: “Con còn quỳ dưới đất làm gì? Âm lầm chắc?”

Trịnh Diễm đứng lên, *đánh rắn tùy gậy* (ý bảo người lợi dụng cơ hội, thuận thế mà làm): “Mẹ thử một lần thôi mà~”

Đỗ thị không nỡ từ chối, cõi tình nghiêm mặt, nhưng cũng mặc thử một lần: “Đồ tốt để cho bà già mặc, thì chẳng đẹp nổi, con nhóc ranh. Mau đi thay đồ rồi theo mẹ dùng cơm.” Vợ chồng Cố thị đã tới, nhất định phải giữ lại mời cơm.

Trịnh Diễm vui vẻ hát sai nhịp một câu: “Trong lòng con mẹ là đẹp nhất~” rồi tung tăng nhảy chân sáo ra ngoài.

Bấy giờ Hoàng đế mới xuất hiện, lại thêm một phen rối loạn, khiến Trịnh Tĩnh Nghiệp gọi đám con cháu ra cùng chung vui: “Đừng vì ta đến mà câu nệ lung tung, ta chỉ là khách không mời thôi. Khanh và muội muội ta là thông gia với nhau, chờ quá lạnh nhạt.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp cười: “Chỉ cần Thánh nhân không chê chúng nó chẳng ra gì là được, thần cứ đau đầu vì tụi nó mãi thôi.” Chẳng phải sao, ông có mấy đứa con cháu đến là kì quái.

Đúng là kì quái! Tiệc rượu dọn lên, năm vị trưởng giả ngồi ghế trên, Hoàng đế ở vị trí chủ tọa, hai cặp vợ chồng ngồi hai bên. Con cháu Trịnh gia xếp ở dưới, Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng gọi ba người Từ Liệt lên, nhân cơ hội giới thiệu một chút: “Thần coi tụi nó như con cháu trong nhà.” Thật ra Hoàng đế cũng biết đám người Từ Lương vốn là thư đồng của Trịnh Tĩnh

Nghịệp, mấy năm này mà xét đến quan hệ chủ tớ, cũng là chuyện bình thường, coi như mọi người, trò chuyện thân mật.

Không khí vẫn đang rất tốt đẹp, mãi đến khi Trịnh Diễm xuất hiện.

Đỗ thị chia tay run rẩy: “Con thế này là thế nào? Mau quay về ăn mặc đàng hoàng lại cho mẹ ngay!”

Trịnh Diễm mặc áo xanh đội mũ quả dưa, ăn mặc như bé trai, định tới để rót rượu nhận lỗi với mẹ, ngoan ngoãn lấy lòng, để thêm vui vẻ. Ai ngờ tâm bệnh của Đỗ thị chính là như bộ dạng hiện tại ‘Không giống con gái’ của nàng. Thấy mẹ lại tức giận, Trịnh Diễm vội vàng lánh mắt.

“*Khu khu*, thật ra Thất nương cũng là một đứa hào hiệp. Lòng dạ rộng rãi, không phải chuyện xấu.” Làm thầy thì dù thế nào cũng phải nói đỡ cho học trò một chút.

Nhưng bộ dạng này thì không được!

Con gái nhà người ta cho dù hung hãn hay tàn nhẫn, cũng không nhu thế! Có cô gái nào mà không thích làm đẹp, không thích trang sức, châubáuđâu? Cho dù quên phần mình, không dùng thì thôi... nhưng sao không thấy con bé vui chút nào. Để người khác trang điểm lộng lẫy, xinh đẹp đoan trang rồi mới được chứ. Bây giờ thì hay rồi, bắt đầu rối loạn giới tính!

“Con gái mà thế à?” Đỗ thị muốn đánh người, khiến ba người đàn ông ở đây đều giật bắn cả mình, “Nó cứ nhu thế, sau này biết phải làm sao!”

Trưởng công chúa Khánh Lâm miễn cưỡng khuyên: “Không phải con bé còn nhỏ sao? Trưởng thành là ổn thôi, trưởng thành là ổn thôi.”

Mọi người đều đồng loạt: “Trưởng thành là tốt thôi.”

45. NĂM MỚI VUI VẺ

[Nguyên]

“CÒN DÁM CHỌC CON, CON SẼ GIỞ TRÒ LUU MANH VỚI VỢ NGÀI NGAY!”

“A~ Ha ha ha ha~” Không còn nghi ngờ gì nữa, giọng cười quý dị biến thái này chính là từ trùm cuối của triều đình hiện nay – Hoàng đế.

Vì sao ngài cười đến vậy cũng có nguyên nhân, mọi người chỉ cần đưa mắt dời sang bốn thước năm tấc thôi, nhìn cục lông xù ngồi bên Miêu phi mà Hoàng thượng sủng ái – Trịnh Diễm – là hiểu.

Chuyện dùng gia pháp không giải quyết được việc gì, nhưng đã gợi một nỗi băn khoăn trong lòng Đỗ thị, từ nay về sau, Trịnh Diễm coi như bị xui xéo. Những bộ nam trang đều bị tịch thu, quần áo mới đều là quần áo của nữ, như bộ đang mặc hiện tại, tối nay Đỗ thị chọn một bộ rất hợp cho bé gái thì hôm sau không thể không mặc! Ngay cả trang phục cưỡi ngựa cũng rất nữ tính!

Chuyện này cũng chẳng gì lớn, dù sao Trịnh Diễm cũng đâu bị rối loạn giới tính, vấn đề ở chỗ... Đỗ thị là một người thích đồ bằng nhung, lông! Quần áo nào bà chuẩn bị cho Trịnh Diễm cũng đều xù lông, viền mép bằng lông xù, trên đầu đội lông thỏ, tay mang ống chống lạnh xù lông, ngay cả giày cũng trang trí bằng hai con thỏ lông xù.

Cả người trông như một cục lông xù! *Lật bàn!*

Khổ nhất là Trịnh Tĩnh Nghiệp, dưới sự ‘giáo dục về yêu thương’ của Đỗ thị, tinh ngộ sâu sắc, nhận ra dấu con gái có tàn nhẫn, thì cũng phải lập gia đình, không thể để con rể không có cảm giác cưới được vợ, ngược lại như *đồng tính*, à không, mà như xuất giá lấy chồng.

Lại nói Đỗ thị vốn là phụ nữ, bản tính thích chưng diện vốn có, bất đắc dĩ cha mất mẹ yếu đuối, phải thành một phụ nữ *hung hăn*, làm trụ cột, lo liệu cho gia đình, nào có thể thành *quả cầu lông*? May mắn đầu gả cho Trịnh Tĩnh Nghiệp phải gánh vác một nửa nhiệm vụ nuôi sống gia đình, sau đó có con, càng thêm ổn trọng. Qua mấy năm nữa, trở thành Cáo mệnh phu nhân, vì không muốn mất mặt Trịnh Tĩnh Nghiệp, càng phải -plđoan chính khoan thai.

Có thể nói, trở thành một quả cầu lông là một tiếc nuối từ tận đáy lòng Đỗ thị đến nay. Bây giờ thì tốt rồi, đã có tri kỉ *áo bông* (*con gái được coi là tri kỉ, áo bông nhỏ của cha mẹ*) để bà mặc súc là điểm trang! Vui đến chết đáy chứ?! Đỗ thị nghiên răng nghiên lợi trang điểm cho con gái, Trịnh Diễm thì đau khổ ra mặt, nàng không phản đối, dù sao nàng cũng thường giả vờ đáng yêu trước mặt các trưởng bối, nhưng mà không thể *lấy dầu mè thay nước uống* được!

Trịnh Diễm muốn chạy trốn, nhưng bình thường Đỗ thị kiểm soát gắt gao, sắp năm mới, không thể chạy đến nhà người khác tị nạn, một ngày của Trịnh Diễm, đúng là chua xót lệ rơi! Bởi vì mọi người đều cảm thấy dễ thương, đều nói *thật đáng yêu, xinh xắn quá đi mất*. Trên đời người có thể ngang hàng bàn luận với nhà Tể tướng, là công chúa vương phi các loại, là đồng nghiệp của vợ Trịnh Tĩnh Nghiệp, một đám người giờ vượt lên đầu Trịnh Diễm, lên tay chân, lên cả người, bởi hiếm thấy bé gái nào lông xù toàn thân như vậy.

Trong ngày đầu năm, Trịnh Diễm chịu khổ bị *mấy bà mấy chị* ăn đậu hũ mình không biết bao nhiêu mà kể. Còn Đỗ thị tỏ ra rất là vui mừng, con gái bà mà chưng diện lên thì đáng yêu quá, không có vẻ nghịch ngợm chút nào, chẳng qua do trước kia bị chồng bà và thày nó dạy hư mà thôi.

Cũng tương tự, Trịnh Diễm đội quả cầu lông trên đầu tiến cung chơi với Miêu phi. Từ khi Miêu phi sinh con trai, một nửa tinh thần đặt vào con trai, nửa còn lại trên người Hoàng đế, không còn để ý đến ai khác nhiều. Bây giờ gặp Trịnh Diễm, đầu tiên là lắp bắp ngạc nhiên: “Cao hơn rồi,” sau đó cười, “Thật đáng yêu.” Gọi tới để sờ nắn, quá đáng hơn là thằng nhóc con kia cũng bi bô đưa bàn tay nho nhỏ bắt lấy tay áo Trịnh Diễm.

Khi gió!

Trịnh Diễm rất chi là không cam tâm. Phần không cam tâm vì sau khi hết giá trị, lão Hoàng đế *thích ăn hàng* này lại cười nhạo nàng! Biết qua tết năm nay, Hoàng đế lấy cớ ‘A Diễm trưởng thành’ (*Mẹ nó chứ!* Nàng mới mươi tuổi, còn chưa tốt nghiệp tiểu học), yêu cầu nàng tiến công nhiều món ngon, có lẽ vì để đòi lại phần nào nỗi lầu đắt giá của Trịnh Diễm. Giờ còn muốn cười nhạo nàng! Lại còn trước mặt nhiều người nữa chừúúúú!

Ngoại trừ Miêu phi, còn có Trưởng công chúa Khánh Lâm và vài vị công chúa khác, mẹ ruột Trịnh Diễm, Đỗ thị. Hoàng đế cứ thế mà cười giễu: “Bộ dạng nha đầu là trông thế này sao.” Dù đang đông, nhưng ở điện Chiêu Nhân vô cùng ấm áp dễ chịu, ấm sưởi huân hương khiến người ta muốn hôn mê.

Trịnh Diễm xấu hổ không chịu nổi, vừa hay ngồi cạnh Miêu phi, không nói hai lời, vươn người ôm chặt cổ Miêu phi, lại còn ‘chụt’ một cái lên má người ta, nói: “Còn dám chọc con, con sẽ *giở trò lưu manh* với vợ của ngài cho coi!”

Hoàng đế bị tuyên bố *lưu manh* vừa rồi của Trịnh Diễm mà giật mình, tất cả mọi người đều chấn kinh, Sau khi Hoàng đế hết kinh hoàng liền bật cười dữ dội, tiếng cười vang thăng tận trời cao. Trịnh Diễm bị Miêu phi đẩy trán: “Tiểu nha đầu không học theo gương tốt.” Trịnh Diễm không quen nghiêng đầu, vừa vặn gặp đúng đôi mắt chết người của Đỗ thị.

Lần này thì hỏng rồi! Tất cả phụ nữ trong phòng cười ngặt nghẽo, lão Hoàng đế đã ngoài sáu mươi cũng cười như cúc nở hoa!

Đầu Trịnh Diễm ong ong, bị mọi người, cười, ngược lại không thèm đếm xỉa, ôm cổ Miêu phi không buông, nhìn Hoàng đế, một bộ tùy tiện, người khác nói gì cũng mặc.

Có câu ‘Người không biết xấu hổ, thiên hạ vô địch’, nhưng bạn không biết chuyện xấu hổ, người ta cũng thế, thì không ổn lắm.

Nhưng Hoàng đế không so đo. Vẫn chỉ là một nha đầu thôii mà! Vẫn còn nhỏ, cho dù là bé trai chăng nữa, có gì không được?

Hoàng đế đưa tay lên, làm động tác đầu hàng: “Không dám cười con nữa.” Khẩu khí hiền lành muốn trêu đùa với bé con.

Đỗ thị mặc kệ đang có mặt Hoàng đế, lạnh giọng nói với Trịnh Diễm: “Trở về biết tay mẹ!” Trịnh Diễm rụt đầu. Hoàng đế vô cùng bao dung: “Không sao, đừng ngại, A Diễm ngây thơ hồn nhiên, rất đáng yêu.”

Ân nhân cứu mạng đã đến, một thái giám vẻ mặt mừng rỡ chạy vào báo cáo “Thánh nhân có tin mừng! Thánh nhân có tin mừng!”

Hoàng đế không nghĩ ra, hình như ngài đâu làm bà thiếp nào mang thai đâu nhỉ! Còn chuyện gì nữa đây... bây giờ đang nghỉ đông, không làm việc, có gì đáng mừng đâu?

Cho dù không có công vụ bình thường, nhưng có sự kiện đột xuất này, tin tức nhanh chóng truyền tới, đương nhiên không bình thường – là điểm lành.

Nghe đâu, ở chỗ nào đó xuất hiện một số loài động vật mắc bệnh bạch táng, quan viên địa phương vì muốn bày tỏ lòng nhân từ của Hoàng đế, đưa tụi nó vào kinh để được Hoàng đế cứu chữa. Nói đơn giản, chính là xuất hiện một số con rùa trắng, gà trắng, nai trắng gì đó (không có thỏ trắng).

Hoàng đế rất vui, mọi người cũng rất mừng rỡ, có ai lại không muốn nghe tin tốt chứ? Vốn dĩ, năm mới là thời điểm mọi người thăng quan phát tài, bây giờ đã qua *tư lịch* (*kiểm tra tư cách và kinh nghiệm*) hơn một năm, Hoàng đế cao hứng, sẽ thăng mọi người thêm một cấp nữa. Bạn không còn là Huyện trưởng, sẽ đổi thành Thị trưởng cấp huyện hay gì đó, dù không thay đổi gì lớn, nhưng có còn hơn không.

Bây giờ Hoàng đế cực kì cao hứng, thăng cấp ngay tại trận, chính là ngay đây, vì các Tể tướng rất vất vả, thế nên, các con rể cũng được thăng

quan thêm một cấp.

Hoàng đế, ngài rút lại đi?! Hơn nữa... Trịnh Diễm chưa có chồng, chuyện tốt như vậy, nhà nàng thiếu mất một cửa rồi.

Không vui, cực kì không vui, Trịnh Diễm lại cắn Miêu phi một cái. Miêu phi nở nụ cười, vòng tay kéo nàng ra: “Tiểu nha đầu của chúng ta không được hưởng lợi nên mất hứng rồi. Thánh nhân mau nghĩ ra cách gì đi, con bé cắn thiếp này.”

Hoàng đế vui vẻ: “Ai bảo con bé vẫn chưa có chồng chứ?” Kết quả là, không có chồng thì dành phần cho mình, Trịnh Diễm năm đó vừa lên mười, chính thức trở thành Quận quân tử phẩm. Có rất nhiều gia tộc quan viên, cả hai đời cũng không bò lên được cấp ấy.

Kẻ được hưởng ké lợi ích như Trịnh Diễm không hiểu nổi, Hoàng đế gặp chuyện tốt gì, tại sao con rể của Tể tướng cũng được thăng quan? Chuyện này có thì liên quan gì tới nhau? Mà cũng rất thông cảm với Ngụy vương, anh ta cũng là con rể của Tể tướng, nhưng... không thể thăng cấp.

Trước mặt mọi người dám chòng ghẹo ái phi của Hoàng đế, Trịnh Diễm nghĩ dù mình được thăng cấp, nhưng cũng không qua được mẹ nàng, nhất phẩm Hình Quốc phu nhân, đoán chừng sẽ phải chịu khổ một chút, có lẽ không bị ăn đòn đầu năm, nhưng không chừng sẽ thêm nhiều lông xù.

Không ngờ, ân nhân cứu mạng đã tới.

Người cứu mạng nàng chính là con gái của Vi Tri Miễn, một trong các Tể tướng, Vi thị. Vi thị gả cho cháu của Hoàng đế, thế tử của Vệ vương, Tiêu Nguyên, xem như sẽ thành vương phi tương lai. Hai người kết hôn, cuộc sống cũng khá tốt, trước đó vừa sinh người con thứ ba. Vệ vương là người thành thật, có lẽ thấy Hoàng đế giết anh em nên choáng váng, vô cùng ngoan ngoãn, không can dự chuyện lớn, giao lại hết cho con trai, một mình chuyên tâm truy cầu ‘phong nhã’. Con vợ kế không ít, do Ngụy Tĩnh

Uyên làm hại (ý nói về việc không thể tấn chức, ám chức...), nên phải tìm cách cho lũ con được tạo ra trong quá trình theo đuổi phong nhã.

Sau khi Tiêu Nguyên kết hôn liền tiếp nhận *truyền thống* của nhà mình, bận đến mức không kịp kiểm bà ba, mợ bốn (cha anh ta rảnh thì đã làm rồi). Bây giờ đã làm việc thuần thục, cô vợ ở nhà hết đă tươi mới, nay tinh lực dồi dào muôn học theo cái ‘phong nhã’ của cha mình.

Nghe nói năm ngoái anh ta vừa ý con gái của một quan nhỏ nọ, yêu *cái thanh nhã kia* đến tận xương, đưa về làm ‘thiép’, lập hồ sơ sắc mệnh lên lục phẩm. Còn động *cmn* kinh tặng cho mỹ nhân kia một cái viện riêng cho xứng với *phong nhã*, trồng đầy hoa mai, cho thêm *phong cốt* (đối phương hờ hững với anh ta cũng không sao, thi thoảng nói hai câu là được) bị M cực kì. Mới ba tháng thôi, mà đã thành thế này, vị mỹ nhân có *phong cốt* kia cũng không nỡ phụ kì vọng của Tiêu Nguyên, càng tăng tính S của mình, ngược Tiêu Nguyên lên xuồng, te tua.

(*) *M*, viết tắt của machosist – thích bị ngược đãi | *S*, viết tắt của sadist – thích ngược đãi.

Vì thị ngòi không yên, tuy hoàng gia không nhu dân thường, thoái mái chuyện nạp thiếp hơn nhiều, nhưng không thể để người ta trèo lên người như vậy được? Cuối năm gặp nhau, Vì thị bị ánh mắt người khác đâm chọt mà chỉ muốn cào Tiêu Nguyên một trận.

Nghe nói có lần Vì thị động kinh với *trân bảo* Tiêu Nguyên cất trong phủ (cụ thể vì sao thì còn chờ mấy bà thím đào bới sau), sau khi cho Chu thị lên làm thiếp, rốt cuộc không nhịn được trở nên tàn khốc. *Hoàng kiểm bà* (*bà có chồng*) không chịu nổi nữa, cố tình gây sự, tìm một cái danh nào đó gán lên, dẫn người đi tới. Không phải có *phong cốt* khí khái lăm sao? Không phải như *ngạo tuyết hàn mai* (*mai nở trong tuyết – được xem là kiên cường*) sao? Cô ta đốt hết trâm hoa mai, đóng dấu lên toàn thân tiểu mỹ nhân – kể cả trên mặt. (*)

(*) Đây là hành vi trù tính thiếp thất của vợ cả, đánh nhau trực tiếp. Tương tự như Vương phu nhân đối phó với Triệu di nương trong Hồng lâu

mộng. – lời tác giả, lược dịch.

Tiêu Nguyên nỗi trận lôi đình, Vị thị cũng không buồn chửi mắng, lạnh lùng nói: “Không phải anh yêu cái *kí khái* của cô ta sao? Anh đau lòng vì cái vẻ bè ngoài kia làm gì? Cái *phong cốt kí khái* kia ta trả lại chứ không có giữ đâu! Ta vẫn còn quan tâm đến anh lắm đây chứ?” Dám bỏ ta à? Sắp qua năm mới rồi.

Tiêu Nguyên không nhịn được roi lệ, hận muốn đánh cô ả. Vị thị cũng không ngồi không, mang người bỏ chạy, một đường còn chuẩn bị lời thoại cẩn thận, nước mắt cũng đủ đầy, muôn vào cung tố cáo. Xe của Thé tử phi chạy trước, Thé tử mang theo hộ vệ của vương phủ đuổi ngay sau. Xe ngựa có thể chạy nhanh bao nhiêu? Nhát là ở trong thành, tính ra chỉ kém đám côn đồ mà thôi, vừa chạy qua quảng trường, đã thấy đằng sau đuổi sấp kịp, Vị thị không thể không thay đổi mục tiêu, may sao vừa qua khỏi nhà mẹ đẻ - trong một khu dân cư hạng sang, gần đó.

Vị thị trốn về nhà mẹ đẻ, Tiêu Nguyên nhớ tới tiêu mỹ nhân như hoa tựa ngọc bị đóng dấu thành bánh hoa mai, dẫn người xông vào trong. Phủ Tể tướng có thể là nơi tùy tiện gây sự được sao? Theo quy định, Vương phủ và phủ Tể tướng đều được trang bị thủ vệ chính quy của quốc gia.

Hộ vệ Tể tướng đại chiến với hộ vệ Vương phủ, đều từ thiên triều, hai bên đều thuộc cấp *cảnh sát vũ trang*. Ghê thật, trong thời gian ngắn có thể khiến trời đất mù mịt, không thấy ánh sáng.

Tìm hiểu sự tình, không thể tùy tiện li hôn với con gái Tể tướng, Vị thị cũng đã sinh vài người con trai. Mà Tiêu Nguyên, lại không cần tranh ngôi Hoàng đế, không cần cố ý mượn sức của ông bố vợ Tể tướng. Ông bảo mình có lý, bà bảo bà mới có lí, àm ī cả lên.

Có việc àm ī này che lấp, hành vi của Trịnh Diễm không tính là gì. Tránh khỏi một kiếp, còn được thăng cấp, năm nay tuy Trịnh Diễm hơi mạo hiểm, nhưng thu hoạch không nhỏ. Lại thêm Đỗ thị và Trịnh Tĩnh Nghiệp đều bị gọi đi thuyết khách, hai bên bận hòa giải, nàng rảnh rỗi chạy ra ngoài dạo phố.

Dạo phố đúng là bi kịch! Mùng hai chợ không mở, phải sau mùng bảy mới buôn bán trở lại, trên đường vô cùng náo nhiệt, thế vào chợ vắng tanh, lạnh lẽo làm sao.

Trịnh Diễm lại trở về nhà riêng của mình, nghĩ số xúc xích mới làm chắc đã được rồi. Số xúc xích trong nhà cũng đã vừa miệng, ở đây hẳn phải sớm hơn một hai ngày mới đúng.

Đón nàng ở cửa là lão Trần trông nhà, đang đứng nói chuyện khách sáo với người nọ, hỏi một chút mới biết, theo phong tục nên muốn biếu đồ ăn cho nhau. Tại vì từ khi sinh ra tới nay Trịnh Diễm đều ở trong khu dân cư hạng sang, tặng thức ăn qua lại thế này được thực hiện chủ yếu bằng cách mở tiệc chiêu đãi.

Nói thẳng ra, đây chính là một kiểu khoe đồ ăn riêng của nhà mình. Còn chỗ Trịnh Diễm, ngoại trừ món ăn riêng, còn có cả rượu ngon, điểm tâm, bên trong trang hoàng, ca kĩ vũ nữ các loại. Trịnh gia vốn không phải giấu giếm gì, thật ra Triệu thị cũng biết vài công thức, đó là món ăn của nhà mẹ đẻ chị, Trịnh gia ngại không tiện dùng, những năm vừa rồi phải dùng đỡ công thức có giá trị kia, làm những món ẩm thực thông thường. Mãi đến khi Trịnh Diễm gặp vận may chung được *Trong tưu*, thế mới tính là bắt đầu có món riêng cho mình.

Trừ những phần tử siêu cấp hủ bại ra, những người bình thường chẳng thể ăn cơm khách liên tục như vậy, lại còn xem ca múa nhạc đệm nữa chứ, cho dù là quan viên cấp trung, cũng không chịu nổi. Thế thì giảm đi một chút, tặng món ăn đặc sắc của mình cho nhà hàng xóm, cũng có thể thưởng thức đồ ngon của nhà người ta. Hơn nữa, năm mới, đoàn tụ với gia đình vẫn tốt hơn, sao phải đi đến nhà người ta làm gì.

Tuy Trịnh Diễm không ở tòa nhà này, nhưng rồi rảnh đều đến ăn, không đến mức bỏ hoang, cũng có hàng xóm láng giềng cho người tới tặng quà. Dù bạn có nhận hay không, năm mới, mọi người phải làm đủ các cập

bậc lễ nghĩa, nếu sau này bạn không hiểu lễ, thì người ta sẽ không lui tới nữa.

Thế nên Trịnh Diễm mới biết còn có tục lệ này.

Người đưa đồ, món gì cũng nhận, cũng không thể không đáp lại!! Vẫn đè là... nếu nàng tặng thức ăn, sẽ lộ ra ngay! Chẳng như rượu, chỉ có nhà nàng có mà thôi. Trịnh Diễm đành phải vào nhà liều mạng làm ít món điểm tâm, mặc dù chỉ là những món tươi mát nàng ăn ngày thường, nhưng mang tặng người thì cũng không quá mất địa vị.

May mà nàng thích ăn vặt, phòng bếp được xây dựng khá lớn, cũng không chỉ có một lò, lại còn dẫn theo một đám tì nữ ra ngoài, ít nhiều cũng đã có kinh nghiệm, thêm một số nô bộc khỏe mạnh ở lại giữ nhà, có thể chế củi nhóm lửa. Xăn tay áo làm. “Nhà nào tặng cái gì thế?” Chiếu theo danh sách mà đáp lễ.

Lão Trần không biết chữ ==, đưa danh thiếp của người mang đồ ăn tới (dù gì ở đây cũng là khu phố văn hóa cơ mà, có lẽ phép cũng đương nhiên), kiểm tra nhân số. Kiểm rồi mới phát hiện ra... trên đó không ghi địa chỉ! Trịnh Diễm muôn đánh người, không ghi địa chỉ thì làm sao biết mà đáp lễ thế nào cho được? Đành phải đi đường vòng, đau đầu hỏi lão Trần: “Đến năm mới là phải biếu đồ ăn cho nhau à?” Đến khi nghe trả lời là *sau* mới nhẹ nhõm thở dài một hơi.

Cứ làm đủ mươi lồng như vậy, đưa đến các nhà trong khu vực, hai canh giờ trôi qua, ăn trộm gà không thành, lại mất đi nắm gạo! Trịnh Diễm đấm ngực không ngừng, lén chuồn đi một chuyến, thế mà phải làm điểm tâm mang tặng người?

Đương nhiên không, lại còn kinh ngạc đến tròn mắt nữa kia.

Buồn bực mãi thì đành quay về, nếu không sẽ bị tóm mất. Sau đó nàng mới phát hiện ra thế giới này thật thần kì! Giống như mỹ nhân Trì Tu Chi vậy, mặc dù không biết tên đầy đủ của chàng, thế mà lại nhớ kĩ mặt, lại còn không màng tới cái tính *khó chịu* kia. Trong suy nghĩ Trịnh Diễm, con

người kia là một kẻ kiêu ngạo, nhưng hôm nay, trên đường về, đi ngang qua cổng nhà người ta, thấy *ngạo kiều* (*vừa kiêu ngạo, vừa xinh đẹp*) bỗng trở nên vô cùng điềm đạm, hòa nhã, đứng cạnh một chiếc xe, nói năng nhỏ nhẹ.

Nhất định là do cách làm quen của mình không đúng!

46. LỊCH SỬ TRƯỞNG THÀNH CỦA MỸ NHÂN

[Nguyên]

TRƯỞNG BÓI KHÔNG ĐÁNG TIN CẬY! ĐÚNG LÀ BI KỊCH!

Trịnh Diễm bị cảnh trước mặt kích thích đến suýt mù mắt chó, bỗng nhiên, Trì mỹ nhân lui về sau một bước, đứng thẳng người, xe ngựa chạy đi. Bánh xe kẹn kẹt, khuất ngay góc đường, Trịnh Diễm cảm tưởng mắt chó của mình đã mù: Nháy mắt, Trì mỹ nhân lại trở thành ngạo kiều!

Oái! Mắt chó của ta! Trịnh Diễm bỏ ra vô số kịch bản cầu huyết trong đầu, chàng chỉ lộ vẻ ôn nhu với một người duy nhất, yên lặng chờ đợi bên cạnh cô ấy (hoặc anh ấy). Không được thì còn có một truyện cầu huyết khác như: Người yêu đã trở thành kẻ bên gối, sau đó không quý trọng, vợ chồng hết vui thì sẽ ngược nhau, sau đó S đi M lại, vân vân.

Hình như do mùi nhiều chuyện dung tục trên người nàng quá nồng nặc, Trì mỹ nhân kiêu ngạo nhìn lại, bình tĩnh hỏi: “Vừa rồi ta đã cản đường tiểu nương tử sao?”

Mặc dù ở trong khu phố, nhưng đường này không hẹp, ít nhất cũng đủ hai xe đi song song, Trịnh Diễm cũng không ngồi xe. Lời này chẳng khác gì nhưng muôn hỏi, *cô đang nhìn cái gì?*

Có đánh chét Trịnh Diễm cũng không thể thừa nhận mình là bà tám, thế nên cũng nói lung tung: “Thấy anh cẩn thận như vậy, ta còn e tiếng véo ngựa sẽ ảnh hưởng đến người trong xe nữa kìa.” Trì Tu Chi thản nhiên đón nhận: “Tiểu nương tử có lòng.” Lại còn thoảng mỉm cười.

Trịnh Diễm cảm thấy bây giờ có làm mắt chó bằng hợp kim titan cũng không chống đỡ được, lại nghe Trì Tu Chi nói tiếp: “Bà ngoại cũng đã cao tuổi, đúng là không thể chịu được hoảng sợ.”

Rắc! Mắt chó bằng hợp kim bể nát, anh có tiễn bà ngoại thì cũng không cần bày ra vẻ mặt như muốn làm *hỏa sứ giả* như thế chứ? Còn nữa, ta nói khách sáo thôi mà anh nghe không hiểu à? Cụ bà nhà anh nghe tiếng vó ngựa thì sẽ sợ hãi à? Bịa chuyện mà chẳng hợp lí gì hết, nói thật còn chấp nhận được. Rốt cuộc Trịnh Diễm cảm thấy đạo hạnh của mình còn quá kém, kiên quyết cáo từ.

Trời đất chứng giám! Quả thật Trì Tu Chi đi tiễn bà ngoại.

Trì Tu Chi đúng là một chàng trai chịu khổ, tuy gia cảnh cũng khá, nhưng mà... không thể nói là không lo. Trì gia đã suy tàn, cả đại gia tộc chỉ còn mình chàng là dòng duy nhất, lại thêm từ lúc triều đại mới khai quốc cũng có ý cấp cho một chức quan không cao, tuy sản nghiệp tổ tiên đã bị người khác chiếm mất trong chiến tranh không thể đoạt về, nhưng có chức quan, vẫn còn một phần tài sản. Chẳng nghèo, nhưng Trì đại thiếu cũng không khá nổi!

Nghiên cứu nguyên nhân, chính là do quá quy củ! Nghe kể, chàng bị giáo dục rất thảm.

Trì Tu Chi có một người cha... *vân đạm phong khinh*. Hậu duệ của thế gia, gia cảnh ngày càng quẫn bách, ngược lại cũng giữ được một số thứ. Chẳng hạn vẻ ngoài bắt mắt, ví dụ như, trông rất cao ngạo nhưng bên trong vô dụng. Nếu nhìn bề ngoài của ông ta, trông cũng khá giống một danh sĩ, vẫn đề là, ngoại trừ vẻ *vân đạm phong khinh*, cha của chàng chẳng có cái gì cả. *Mẹ nó chứ!*

Cha của Trì Tu Chi tự nhận là *học rộng biết nhiều*, là danh sĩ, muốn người khác tới nịnh bợ. Ai lại đến nịnh *cmn* bợ ông ta làm gì? Ông ta nhờ âm phong, làm một tiểu quan bát phẩm, đã bị nhét vào hệ thống công nhân viên chức rồi đó? Cha của Trì Tu Chi làm quan bát phẩm mười mấy năm, không tăng lên một cấp nào, đây đúng là chuyện không dễ dàng! Phải biết rằng những sự kiện lớn như sắc phong Hoàng Thái tử, người bình thường ai cũng được thòm lây mà thăng cấp.

Cho nên, nhà họ đến giờ chưa đến mức nghèo rót mồng tơi, phải có một nguyên nhân, nguyên nhân này là nhờ – chàng có một người mẹ *hung hăn nữ vương*.

Mẹ của Trì Tu Chi cũng xuất thân từ danh môn nổi tiếng, có điệu danh môn này cũng như Trì gia, đều đã lụn bại. Trong mắt bọn họ, quan hệ thông gia với ‘nhà giàu mới nổi’ có cảm giác như bị vũ nhục, phải kết thân cùng những danh môn tương đồng mới được, mà người ta cũng không định gấp bọn họ. Nhất là cha của Trì Tu Chi, ông ta quả đúng là *chỉ được cái mẽ ngoài*.

Mẹ Trì Tu Chi bất đắc dĩ mới chịu gả, chủ yếu cũng vì bà ngoại của chàng. Ngày trước bà ngoại chàng cũng là con gái danh môn, lúc còn bé, gia cảnh nhà mẹ đẻ cũng không tệ, sau đó xui xéo sao gấp phải Trương Trí bị điên (*chuong 9 đã nhắc qua*), kéo cả gia đình lún vào vũng bùn tạo phản của các chư vương, chém giết, máu chảy, mất chức. Dù sao cũng trải qua một quá khứ đau thương, tạo thành tính nết kì quái.

Trì Tu Chi có một bà ngoại sợ tất cả các động vật nhỏ, tính ra là bà ngoại của *thỏ đέ* ấy chứ. Nhát cực kì, nhỏ như sâu róm, lớn cỡ các loại thú có lông, máu nóng, có vuốt, có răng, bà đều sợ hết. Xung quanh có tiếng động lớn cũng sợ, thứ duy nhất không sợ chính là tiếng pháo đốt mừng năm mới cách bà tám trăm dặm.

Có một người mẹ như vậy, cha mất sớm, mẹ của Trì Tu Chi không cách nào khác mà phải gánh vác trọng trách gia đình – em trai nhỏ hơn bà mười tuổi. Lúc đó gia đình đã suy yếu, Trì mẹ bị ảnh hưởng bởi bầu không khí bất lương của xã hội nói chung – hung hăn. Mẹ của chàng giải quyết mọi chuyện trong gia đình, kể cả việc cưới cho cậu chàng một người mợ như đóa u lan.

Với tư tưởng của Trì mẹ, chịu gả cho Trì gia chắc? Chi bằng gả cho một nhà có sản nghiệp, tuy không có lịch sử nhưng là gia đình tôn sùng dòng họ nhà mình, được thế thì quá tốt, không phải chịu đựng nhà chồng, mà còn có thể chăm sóc cho nhà mẹ. Thế nhưng bà ngoại Trì gia sống chết

cũng không đồng ý! Mãi đến khi Trì mẹ cưới vợ cho Trì cậu, bà ngoại vẫn giữ quan điểm đó, hai mắt đẫm lệ nói với Trì mẹ: “Không được kết hôn *phi loại!*”

Dù gì Trì mẹ cũng là vân bối, là con gái, chuyện hôn nhân đại sự, vẫn phải tuân theo quy định luật pháp, đòi hỏi có sự đồng ý của cha mẹ. Bất đắc dĩ, đành phải lùi bước, đồng ý lấy một người ngoan ngoãn (thật ra là vô dụng) Trì cha, rồi lại cưới một Trì mợ không sinh sự.

Tục ngữ nói rất đúng, *chết cũng có nhiều kiểu chết*, nhất là do huyết mạch trực hệ không phong phú, nhiều bé trai không sống lâu được. Dù gì bà ngoại cũng đã sinh ra cậu và mẹ của chàng, không biết mợ đã làm gì, cơ thể cậu suy yếu, mất sớm.

Cứ thế, mợ cũng không về nhà mẹ đẻ, ở lại phụng dưỡng mẹ chồng. Bà ngoại Trì gia rất có cá tính, cho dù con gái, con rể đều qua đời, bà cũng không chịu để cháu ngoại chăm sóc, Trì Tu Chi đành chạy qua chạy lại giữa hai bên. Trong nhà cũng không có bao nhiêu người, nhà bà ngoại cũng vắng vẻ, nhưng lại không thể sát nhập. Năm mới, Trì Tu Chi cứ phải đến nhà bà mấy lần, hôm nay bà đến thăm cháu.

Đây là tật xấu của thế gia. Chỉ cần một người còn sống, họ gì thì phải theo họ đó. Nếu mẹ của Trì Tu Chi còn sống có thể mang con đến nhà mẹ ở, không thì miễn bàn – có *tổ trạch* thì phải giữ.

Chịu ảnh hưởng từ tiêu cực của người cha, lại thêm sự dày vò của bà ngoại, Trì Tu Chi đánh giá danh sĩ thế gia rất thấp. Không có cách nào khiến chàng tin phục danh sĩ, trong đầu luôn cho rằng đó chỉ là một hộp đựng cơm bằng gốm tinh xảo – không xài được, cũng chẳng giúp no bụng. Trì Tu Chi rất yêu thương mẹ mình, muốn cô gắng để bà có thể có cuộc sống tốt hơn, nhưng ‘Con muốn báo hiếu nhưng cha mẹ không còn’, mẹ chàng vì lao lực mà chết.

Gặp phải tình huống như vậy, Trì mẹ chỉ có mệt chết. Làm con thì nhọc nhằn, Trì mẹ tin rằng, mẹ chồng cũng như bà, đều chết vì lao tâm khổ trí. Sao không mệt cho được?! Một phụ nữ nuôi sống hai nhà, tuy cũng có

chút sản nghiệp, nhưng thân nhân hai bên đều... Nếu đó không phải mẹ ruột, là cha của con mình, chắc cũng muốn diệt quách cho rảnh rồi ấy chứ?!

Bà còn một người con cần được giáo dưỡng, nhất định không để chàng giống cha mình, bằng không mọi người chỉ có nước ăn xin. Thật ra Trì gia có một chỗ tốt, có thể làm mất tiền, mất đồ cổ, có thể làm mất chức quan, nhưng đồ gia phả cúng tế, tàng thư trong nhà thì không thể đụng vào, Trì Tu Chi không thiếu sách học.

Thế thì học đi, chàng trai! Mẹ chàng không hổ là hệ *nữ vương*, ép con trai học tập, còn lập ra quy định nghiêm khắc, nội dung chủ yếu chính là: Nhất định không được giống cha con! Trì cha cảm thấy, Trì mẹ như vậy rất là không *phong nhã*, nhưng tiền tiêu vặt vợ phát, đành phải sơ vợ. Ông ta cảm thấy mình phải tranh giành trong vấn đề giáo dục con cái một trận.

Một bên là không thích cha lắm, nhưng cha dạy con là chuyện hiển nhiên, một bên là thương mẹ, dù mẹ khắc nghiệt như tư bản áp bách công nhân.

Trì Tu Chi đúng là chịu khổ! Cha muốn chàng khuôn phép, mẹ thì muốn phải có nội tại, thực tế; hai bên công kích phương pháp giáo dục của đối phương; đều có ý tốt, nhưng lại xung đột với nhau. Bấy giờ Trì Tu Chi mới mười bốn, lớn bao nhiêu? Không bị quản đến rối loạn nhân cách thì coi như đã được ông trời ưu ái lắm rồi.

Vì thế sinh hoạt của Trì Tu Chi chịu rất nhiều áp lực, áp lực áp lực, đè ném đè nén, nên cũng có hơi *bất thường*. Trước mặt cha thì đếm tiền, trước mặt mẹ lại giả vờ đạo mạo, đây là việc mà ngày bé chàng thích làm nhất. Đứa trẻ này bị buộc phải phản.

Sau đó, mẹ qua đời, *bạch thớ* bà ngoại trở thành trách nhiệm của chàng, lần này, chữ 囧 viết thế nào?!

Sau đó chàng lại nhặt một con mèo về nuôi, có lẽ do khao khát trong tiềm thức từ ngày bé, vì mẹ chàng không cho nuôi bất kì con gì! Tuy mẹ đã

qua đời, không quản chàng được, nhưng bà ngoại thì sợ! Hôm đó, bà ngoại tới thăm cháu, chàng đành bắt đắc dĩ thả mèo ra, thế là liền gây chuyện!

Lại nói, Trì Tu Chi rất bội phục Trịnh Tĩnh Nghiệp. Mỗi một cậu bé đều có thần tượng trong lòng, bắt chước theo người đó. Trì cha kém cỏi, Trì cậu thì yếu ớt đến không thể yếu hơn, không thể trở thành một thần tượng trong cảm nhận của bạn trẻ Trì. Mãi đến khi Trịnh Tĩnh Nghiệp xuất hiện, ngày ông nhận chức Tể tướng, Trì cha còn sống, uống không ít rượu, mắng to thoi đời, loại người gì mà có thể làm Tể tướng, không có dòng họ, chỉ có thể làm *lại* (*trong quan lại - chức vụ không phẩm cấp thời phong kiến*), thế nay lại chủ trì một khu, Hoàng đế xuống cấp.

Trì Tu Chi liền khâm phục Trịnh Tĩnh Nghiệp, đây là một người trái ngược hoàn toàn với một Trì cha không có chí tiến thủ. Kế hoạch của chàng là học cho tốt, lớn một chút nữa sẽ tham gia vào cuộc thi chiêu công của phủ Tể tướng. Theo chàng, rất nhiều phương pháp của Trịnh Tĩnh Nghiệp, không nghi ngờ nữa, còn nhân tính hơn thế gia.

Trước khi Trì cậu kết hôn, Trì bà ngoại muốn để cậu kết thông gia với thế gia, *khu khu*, nhưng lại không với tới, bị cự tuyệt. Trì Tu Chi nhớ được nhiều chuyện, càng căm ghét thế gia, không phải các người coi trọng dòng họ sao? Sao lại không chịu kết thông gia? Cuộc sống khốn khổ từ bé đã giúp bạn Trì nhìn rõ bản chất cuộc đời.

Nghĩ là thấy vui rồi. Nếu chỉ dựa vào tiền bạc thì không đủ, trong ngoài kinh thành, có bao nhiêu quan lại ý thế đoạt sản nghiệp của người khác? Muốn làm quan, dựa vào ẩm phong cũng không được, cấp bậc Trì cha thấp, phải được đề cử, nhưng Trì Tu Chi cũng không có thân hữu nào vè vang. Còn với cách của Trịnh Tĩnh Nghiệp, đã cho chàng một con đường, tuy rằng hẹp, nhưng Trì Tu Chi cảm động sâu sắc

Biểu tình bà ngoại như thế bất kì lúc nào cũng bị hoảng sợ như thỏ, Trì Tu Chi muốn nói, áp lực lắm. Có Trì mợ như phiên bản nữ của Trì cha, đôi khi Trì Tu Chi rất muốn thay mặt người cậu đã mất mà bỏ vợ. Trì mẹ lại

khiến Trì Tu Chi cảm thấy trói buộc nhiều hơn là yêu thương, trải qua những chuyện như thế, thành ra rất *khổ tình*. Hơn nữa có một người cha *vân đạm phong khinh*, một người cậu yếu ớt chết trẻ, chẳng trách Trì Tu Chi đã tê liệt cơ mặt. (Tuy vì dáng dấp xinh đẹp, bị Trịnh Diễm gọi là *ngạo kiều*).

Trì Tu Chi không nhận ra Trịnh Diễm là ai, dù chàng hâm mộ Trịnh Tĩnh Nghiệp nhưng cũng chưa nǎo tàn đến mức đi dò hỏi cuộc sống cá nhân của Trịnh Tĩnh Nghiệp. Có điều thế cũng không ảnh hưởng gì đến hảo cảm chàng giành cho Trịnh Diễm cả. Tuy trên mặt vẫn còn vẻ *đạo mạo* (hết cách, đây là thói quen, rốt cuộc Trì cha cũng đã có ảnh hưởng đến vẻ ngoài của chàng), nhưng trong lòng vẫn thấy chút thân thiết.

Nếu bạn bị ba kiểu phụ nữ như Trì mẹ, Trì bà ngoại, Trì mợ vây quanh, lại phải quan tâm đến tương lai gia tộc, khó mà không có chút cảm tình đối với một cô bé như Trịnh Diễm.

Cái này không liên quan đến trăng gió gì cả (*ý nói phong hoa tuyết nguyệt - chuyện tình cảm nam nữ*), Trì Tu Chi không mắc bệnh *yêu trẻ con*.

Chỉ là thích tính cách thô, các vị tinh *cmn* hồn lại đi! Lúc cần nhún nhường thì nhún nhường, khi cần rộng lượng liền rộng lượng, đã thế còn vô cùng đáng yêu, có lông xù! Không biết khi trưởng thành sẽ còn trông thế nào.

Chàng cũng nhận ra ánh mắt khinh bỉ của Trịnh Diễm lúc rời đi, chỉ đành giả vờ không thấy, chàng bị oan, người đó đúng thật là bà ngoại chàng mà!

47. ĐÂY LÀ SỐ MỆNH RỒI!

[Nguyên]

HAI BÊN ĐỀU HƠI KHỚP, LUỢNG TIN TỨC QUÁ LỚN, THÂN PHẬN HIỆN TẠI CỦA ĐỐI PHƯƠNG HƠI BỊ GHÈ GÓM.

Tử nhà riêng trở về, Trịnh Diễm rất ngoan, cũng không thể không ngoan, cho dù năm mới được nghỉ, nhưng nàng vẫn rất chăm chỉ ôn bài, không chạy lung tung. Bởi vì, ai mà gây chuyện giờ này đúng là tự thắt cổ.

Thế tử đặc biệt sủng ái thiếp thất không phải chuyện lớn gì, Thế tử phi đóng dấu người ta thành bánh hoa mai cũng chẳng phải tin tức gì có giá, nếu vì thế mà vợ chồng mâu thuẫn, thì cũng chả to tát gì cho cam. *Ăn hại* ở đây chính là chuyện bé xé ra to – vệ binh Vương phủ đánh nhau với vệ binh Tướng phủ, ngay trong tháng giêng.

Đúng là hại cha! Dù là Vệ vương hay Vi Tri Miễn, đều bị dính vào, rất muốn đánh người! Vệ vương muốn đánh thì đánh ngay, đánh Tiêu Nguyên thành đầu heo, sao mày không tốt chuyện gì mà lại mang binh đi tấn công nhà bố vợ thế hả?! Vi Tri Miễn hơi thiên vị hành vi của con gái, rất bất mãn với con rể. Điều là đàn ông với nhau, ông hiểu tại sao con rể ăn vụng, nhưng đánh vào mặt vợ, để tâm hùa hạ thiếp thất còn hơn chăm sóc mẹ ruột, thì tuyệt đối không thể tha thứ.

Hoàng đế rất tức giận, vừa có điềm lành mà lại bị hắn ta bôi đen rồi.

Tử Hoàng đế cho tới Tể tướng, đều vô cùng khó chịu! Mà bức nhất chính là Kim Ngô vê (*), sự tình phát sinh ngay trên địa bàn của ông ta! Hai bên cộng lại mấy trăm người, đánh nhau một trận, ngay vị trí trung tâm đất nước nữa chứ. Trái tim Kim Ngô vê chịu một thử thách nghiêm trọng, tuy ông đã sai người tiến hành ‘hòa giải’ rất đúng lúc, nhưng vẫn không thể che giấu chuyện một sự kiện bạo lực có quy mô lớn trong phạm vi ông quản lí.

(*) Kim Ngô vẹ: chức quan chịu trách nhiệm bảo vệ trị an trong kinh thành.

Kim Ngô nghĩ, ông bị *cmn* oan chết đi được! (nói chen: chuyện này ảnh hưởng đến việc kiểm tra quan viên có xứng với chức vụ hay không, tỉ lệ phá án thế nào, xem tần suất xảy ra các sự kiện *ăn hại* ra sao. Khu vực quản lý có một trăm vụ phá cả trăm, thì cũng không bằng nơi có mười chỉ giải quyết năm vụ. Thế có *hại đời nhau* không cơ chứ?!)

Nếu vì chuyện này mà dính phải tội ‘không làm tròn nhiệm vụ’, thì có mà khóc mù mắt! Bạn nói thử đi, làm sao ông ta có thể ngăn Tiêu Nguyên ngủ với thiếp hay ngăn Vi thị làm bánh nướng áp chảo được cơ chứ?

Kim Ngô vẹ thuộc Trịnh đảng nên chuyện này cũng khiến Trịnh Tĩnh Nghiệp mắt vui. Trịnh Tĩnh Nghiệp nói, chuyện này căn bản không thể trách Kim Ngô vẹ, Kim Ngô vẹ không thể biết trước tương lai mà ra lệnh phủ Vệ vương không cho hộ vệ trong phủ xuất động. Xem như Kim Ngô vẹ đã phản ứng nhanh, Tiêu Nguyên vừa mang người tới, liền có người chạy tới báo cáo, Kim Ngô vẹ lập tức triệu tập nhân mã để ngăn chặn.

Sai thời điểm chút thôi!

Kim Ngô vẹ khóc lớn trước mặt Trịnh Tĩnh Nghiệp: “Hạ quan vô năng.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp nghĩ trong bụng, tên đồng bọn này cũng không phải là đầu heo, chỉ là hơi xui xẻo một chút. Trong lòng thêm oán hận, ghi nợ Tiêu Nguyên. Hôm sau mở hội nghị, ông trình trọng trình bày ý kiến với Hoàng đế: “Tuy thần thật hổ thẹn với chức tướng này, nhưng có điều không thể không nói, Tướng phủ bị tùy ý đánh vào, nếu Kim Ngô vẹ không đến đúng lúc, hậu quả thế nào thật không thể tưởng tượng nổi. Bây giờ vì nữ nhân thì chỉ là việc nhỏ, ngộ nhỡ có thích khách tới cửa... thì không phải chuyện tốt cho đất nước.”

Nghe ông nói xong, Vệ vương muốn cắn chết gian thần kia! Cái gì *đánh sâu vào tướng phủ, thích khách tới cửa* chứ, rõ ràng đang muốn ám

chỉ với Hoàng đế rằng, *nàng của Tể tướng mà Vương phủ còn dám tấn công, thì không phải tiếp là muốn tạo phản sao?*

Đối với việc này, chúng ta chỉ có thể nói, Vệ vương, kì này ông phải *đổ vỏ* rồi.

Hoàng đế xem chuyện này trở thành một nhiệm vụ chính trị, chẳng những tăng thêm hộ vệ cho Tướng phủ, mà còn nghiêm khắc với thủ vệ trong cung. Vệ vương khóc không ra nước mắt, về nhà biến bi phẫn thành bạo lực, lại lôi Tiêu Nguyên ra, đánh đến nỗi có vài phần tương tự với cậu em họ Tiêu Lệnh Đức. Hoàng đế càng nghĩ càng giận, vốn là muốn đập cho Tiêu Nguyên một trận, nhưng nghe nói đã bị Vệ vương đánh đến nỗi mẹ ruột không nhận ra, đành phải tha cho, sửa thành để Tiêu Nguyên ‘đóng cửa đọc sách, tu thân dưỡng tính’.

Về phần Vi Thị, nếu chỉ là một phụ nữ bình thường, thì không chừng Tiêu Nguyên có thể ly hôn với cô ta, bây giờ Tiêu Nguyên vừa bị tần cho một trận, lại bị đóng cửa nhốt trong nhà, Vệ vương không rửa cho sạch, sao còn dám chọc vào vị Tể tướng nào nữa chứ? *Đệch?* Bạn bảo Thân vương hoàng thất không có ngạo khí? Xấu hổ hả, từ khi các anh trai bị Hoàng đế chém chết thì đã không còn nữa rồi.

Phủ Vệ vương cho người đến Vi gia để đưa Vi thị về tiếp tục làm vị trí Thế tử phi của cô ta, Chu thị đương nhiên sẽ giao cho Thế tử phi xử lí. Thế tử phi cũng không khách sáo, mang đi giam lỏng thảng tay.

Thế mới nói, đàn ông, thực sự không đáng tin cậy, nhất là khi bạn là thiếp thất của hắn ta, càng không được bảo đảm nhân quyền!

Kim Ngô vê tránh được một kiếp, chạy đến Trịnh gia *ngàn ân vạn tạ*, hơn nữa còn vỗ ngực bày tỏ: “Ngũ lang sắp cưới vợ, tất nhiên sẽ thuận lợi suôn sẻ.” Ta cho người đi quét đường, đảm bảo không ai dám quấy rối, trở về thông báo cho đám *ma cô* trong kinh.

Hôn lễ của Trịnh Uyển sắp đến gần, chỉ còn một tháng nữa thôi, định ngày trong tháng hai, ở nhà bận rộn vô cùng. Lúc trước thì có Phương thị, Quan thị thì có thể phụ giúp trong ngoài một tay, bây giờ chỉ còn hai người Đỗ thị, Triệu thị mà thôi, Trịnh Diễm cũng có phần, nhưng như nửa thức Lục Mạch thần kiếm của Đoàn Dự (*nhân vật trong Thiên Long Bát Bộ - của Kim Dung*), chẳng giúp gì được.

Trịnh Du xung phong đảm nhận: “Con về hai ngày giúp mọi người.”

Bị Đỗ thị đuổi đi: “Đừng nói bậy, A Lam còn nhỏ, con về nhà chăm sóc nó cho mẹ. Trong nhà có hơi bận một chút nhưng mẹ vẫn có thể giải quyết được.”

Trịnh Diễm cũng muốn xung phong, Đỗ thị chả thèm nói một câu, chỉ trừng mắt, liếc nàng một cái. Trịnh Diễm thừa nhận mình sợ thật, *khi gió chúa!* Trịnh Diễm hai mắt lóng lánh như muốn nói, con sẽ không gây thêm phiền phức gì đâu mà!

Đỗ thị bảo: “Không phải con còn phải đi học sao?” Bà vẫn còn nhớ rõ chuyện Trịnh Diễm to gan lớn mật dám giỡn thiếp yêu của Hoàng đế trước mặt ngài, thế nên hi vọng Cố Ích Thuần có thể dạy luật pháp cho con gái nhiều hơn một tí, chọc ghẹo thiếp của người ta thì không sao, cùng lăm bị tẩn một trận thôi, may mắn không chừng còn được mang tặng, nhưng đừng vào thiếp của Hoàng đế thì chỉ có một đường chết.

Trịnh Diễm nước mắt lưng tròng lết tới nhà thầy đi học, định hết giờ học không về nhà, ở lại kề lề khóc than với sư mẫu một trận. Ai dè vừa bước một chân vào lớp, Trịnh Diễm choáng váng.

Gì đây? Ai có thể nói cho nàng biết tại sao vị mỹ nhân trước mặt lại chịu chạy đến nhà thầy nàng, lại còn ngồi cạnh ông nữa? Bấy giờ trong phòng học ở Cố phủ, Cố Ích Thuần ngồi một bên, tay phải là Trì Tu Chi, một thân bộ màu xanh.

Rõ ràng khi gặp sư phó và sư mẫu của nàng lần trước, mỹ nhân bị cháu trai của sư mẫu chọc ghẹo, nên rất không vui? Sao bây giờ lại như một đôi

bạn lâu năm mới gặp thế này? Hai người quan hệ với nhau từ khi nào? Bây giờ muôn gây chuyện đến mức nào nữa đây?

Nhất định là do cách làm quen của mình không đúng rồi!

Trịnh Diễm lại shock lần nữa.

Cố Ích Thuần chăm sóc để ý Trịnh Diễm có thừa, cười bảo: “Các con đều ngồi xuống đây.” À, quên nói, sau lưng Trịnh Diễm còn có mấy đứa cháu bị kéo theo.

Tâm trạng của Trì Tu Chi cũng chẳng khác gì Trịnh Diễm là bao. Không phải là cục lông hôm nọ đó sao? Sao nàng ta lại xuất hiện ở đây? Nàng là – con gái của Trịnh Tĩnh Nghiệp chẳng? Chàng biết trước giờ Cố Ích Thuần chỉ nhận con cái của Trịnh Tĩnh Nghiệp làm học trò, con gái của Trịnh Tĩnh Nghiệp là cô học trò duy nhất của ông, có thể xuất hiện ở đây chỉ là Trịnh Diễm mà thôi. Nhưng trong án tượng của chàng thì đây rõ ràng là cục lông xù nhà hàng xóm cơ mà! Đã từng có ý sờ vào cái đầu xù lông kia nữa kia. Không tranh thủ sờ hai cái tai thỏ, khi cục lông kia trưởng thành thì *nam nữ thụ thụ bất thân* mất.

Tại sao lại trở thành con gái thần tượng của chàng rồi? Vậy thì làm sao chàng có thể xoa đầu con gái người ta mà không bị người cha hung dữ kia trả thù đây? Hay nói cách khác, *nam nữ khác biệt*, qua ngày hôm nay, cô bé này không thể lang thang trước mặt để chờ chàng sờ nữa rồi sao?

Tâm trạng hiện tại của Trì Tu Chi, giống như, cuối cùng cũng có thể nuôi mèo, rảnh ra ngồi xem tạp chí một chút, sau đó đột nhiên đọc thấy lý do của câu nói ‘*nam không được nuôi mèo*’ trên tạp chí, không khỏi kẹp chặt chân, buông thõng tay, con mèo đang ôm trong lòng rơi xuống đất kêu hai tiếng ‘*meo meo*’. (*)

(*) Tung Quốc có câu ‘*nam không thể nuôi mèo, nữ không được nuôi chó*’. Lý giải rằng, chó thì thích nằm sấp, bắt kẻ đối phương có phải chó cái hay không, thế nên bảo nữ đừng nên nuôi chó, kéo bị xem thành bạn đời của nó. Còn mèo bắt chuột, mà cái ấy đàn ông thì cũng cỡ con chuột, thi

thoảng đung đưa, không khéo có ngày bị mèo kia coi thành chuột thì hỏng, thế nên có câu trên.

Chờ mọi người ngồi vào chỗ, Cố Ích Thuần trình trọng giới thiệu: “Đây là Tu Chi, học trò ta mới nhận ngày hôm qua, từ nay về sau các con sẽ học cùng nhau.”

Trịnh Diễm: “...” Tại sao hai người đang ghét nhau mà có thể trở nên thân thiết như vậy được?

Thầy giáo Cố lo thế chưa đủ, tiếp tục phóng điện: “Tu Chi, con làm quen đi, tụi nó họ Trịnh, đây là Thất nương, đây là Nhị lang...”

Trì Tu Chi: “...” Đúng là cục lông nhà Trịnh gia thật sao?!

Đây là lần gặp gỡ chính thức đầu tiên của Trịnh Diễm và Trì Tu Chi, hai bên đều hơi khớp, lượng tin tức quá lớn, thân phận hiện tại của đối phương hơi bị *ghê gớm*.

Trịnh Diễm không nhịn được, chạy đến chỗ Trưởng công chúa Khánh Lâm kề lề, để lại cho vị *sư huynh* hoặc *sư đệ* mới nhận một cái bóng lông xù.

Trưởng công chúa Khánh Lâm nghe Trịnh Diễm hỏi thế, bảo: “Bữa trước không phải các con được nghỉ sao? Thầy con rảnh rồi đi dạo loanh quanh, tình cờ gặp được. Hai người bọn họ thân thiết với nhau, liền nhận làm thầy trò.”

--- đường tường thuật phân cách ---

Trì Tu Chi biết Cố Ích Thuần có quan hệ tốt với Trịnh Tĩnh Nghiệp, dù thế, chàng cũng không dễ dàng tin tưởng danh sĩ. Như người thầy danh sĩ của Cố Ích Thuần, ở kinh thành mà lại ngây ngô không làm xong chuyện, bỏ của chạy lấy người đấy thôi. Tin tưởng ánh mắt của Trịnh Tĩnh Nghiệp, nhưng cũng hoài nghi khả năng của danh sĩ. Trì Tu Chi không ngu dốt, không hùa theo tất thảy mọi quan điểm của thần tượng mình, trước khi có

thể nhận định Cố Ích Thuần có đáng học hỏi hay không, chàng sẽ không hành động thiếu suy nghĩ. Muốn nghiên cứu học vấn, tàng thư trong nhà cũng đủ lăm rồi, muốn mọi người tin phục, thì cần phải có bản lĩnh khác.

Cố Ích Thuần chỉ gặp Trì Tu Chi một lần khi trước, thật ra trong lòng có chút tán thưởng. Với tuổi của Trì Tu Chi, bị chọc ghẹo như thế mà không xấu hổ quá thành giận, ăn miếng trả miếng tại chỗ, đã là hiếm thấy lăm rồi. Lại thêm với sự suy thoái của Trì gia, Trì Tu Chi gặp quý nhân mà không xu nịnh, rất có khí khái, phẩm giá không tệ. Lại nghĩ đến một đời danh môn như Trì gia mà hiện tại thành thế này, có chút *thương cảm đồng loại*, muốn dùi dắt.

Chỉ vì lần gặp đầu tiên không đúng lúc, thân thích nhà mình chọc ghẹo con nhà người ta, không hạ giọng không được, Cố Ích Thuần muốn bày tỏ thiện ý, cũng phải xem người ta có chấp nhận hay không. Ý định muốn dùi dắt kia cũng đành bỏ qua.

Lại nói trên người Cố Ích Thuần có không ít đặc điểm của danh sĩ, chẳng hạn như hơi tùy tính, thích dạo chơi. Trưởng công chúa Khánh Lâm bị cái bệnh *khi đòn ông có bầu* của ông quấy rầy, không chịu được, đuổi ra ngoài đạo phố. Ông bị vợ đuổi ra khỏi cửa, loanh quanh không được về nhà, nhớ tới từng nghe nói có một tay giỏi thư pháp cũng ở kinh thành, chạy đi tìm gặp.

Người này chính là hàng xóm của Trì Tu Chi, trùng hợp nữa là, người này biết trong nhà Trì Tu Chi có rất nhiều bảng chữ mẫu của danh gia. Hai người nói chuyện cao hứng, muốn đến nhà thăm hỏi, vừa đổi mặt, Trì Tu Chi và Cố Ích Thuần đều ngây cả người – có biết nhau. Có người trung gian, có lý do, người bị hại và thân nhân kẻ tình nghi cứ thế mà ngồi chung một chỗ.

Học vấn của Cố Ích Thuần rất cao, điều này không đủ để Trì Tu Chi bái phục. Tàng thư nhà Trì Tu Chi vừa trân quý, lại phong phú, khiến Cố Ích Thuần vừa nhìn liền thán: “Thật hiếm có, người đời bàn luận về thế gia, nào là bao nhiêu năm, tổ tông mấy đời, rồi thì phải để ý tới kiêu cách. Nhưng theo ta, phải xem *truyền thừa* thế nào mới được.”

Đến lúc này, cảm tình của Trì Tu Chi dành cho Cố Ích Thuần mờ tăng cao.

Cố Ích Thuần hơi do dự, muốn đề cử Trì Tu Chi làm quan, nhưng tuổi còn quá nhỏ, phụ ám của Trì gia không đủ, định nhận làm học trò thì hơi cảm thấy xấu hổ. Trước kia ông mặt dày bám lấy Trịnh Tĩnh Nghiệp, nhưng bây giờ đã già, vợ cũng mang thai, cân nhắc qua lại thì không thể làm cái chuyện như *đu theo* cậu nhóc kia được.

Nhin nửa ngày, cuối cùng trước khi ra khỏi cửa để lại một câu: “Chớ để tổ tiên thành gánh nặng.”

Chính những lời này đã thúc đẩy quyết định bái sư của Trì Tu Chi, chàng đang tìm một người như thế! Chỉ bảo chàng cách *đối nhân xử thế*. Trì Tu Chi có hơi do dự, nhưng không thử một lần thì chưa hết hi vọng. Dùng danh nghĩa bà ngoại viết thiếp, chỗ này thì dễ rồi, sau đó đích thân mang tới cửa.

Cố Ích Thuần mong còn không được, nói ngày nào tháng giêng cũng đều là ngày tốt, đến đây đi, chàng trai!

Trì Tu Chi cũng thật thà mang thịt khô tới cửa.

Cố Ích Thuần: ... Cảnh này rất quen thuộc. (*Khi Trịnh Tĩnh Nghiệp muốn xin Quý Phòn nhận làm đệ tử, cũng mang thịt khô tới – xem lại chương 9*)

Cố Ích Thuần là một người tốt, nghe đâu ánh mắt rất vô cùng chính xác. Nhưng mà... ở chỗ *nhin người*, thì cần phải xem lại một chút. Ông xem trọng cậu thanh niên Trịnh Tĩnh Nghiệp sẽ có ngày lên cao, lăn lộn thế nào lại trở thành một chính khách có danh tiếng không tốt. Ông xem trọng mỹ thiều niên có khí khái Trì Tu Chi, ai cha, không chừng cũng khiến ông chịu thua thôi.

Đây là số mệnh rồi!

48. DẠO PHỐ BỊ SÉT ĐÁNH

[Nguyên]

**NHÀ VEN HỒ DỄ NGẮM CMN TRĂNG, SƯ HUYNH VỚI CHÁ
SƯ MUỘI, TƯỞNG ĐÂY LÀ KIẾM HIỆP CỐ TRANG CHẮC?!**

Ở một mức độ nào đó mà nói, lo lắng của Trì Tu Chi cũng khá có đạo lý. Cục bông xù kia tuy xuất hiện trước mặt chàng, nhưng rõ ràng rằng, bây giờ hai người không quen biết, trên đầu còn có sư phụ đang quan sát, chàng không có cách nào đưa tay sang đầu người ta. Hơn nữa... Trì Tu Chi muốn cào tường, tháng giêng sắp qua, trời bắt đầu âm lên rồi, lông sẽ rụng mất. Hơn nữa... nghe bảo cục bông kia năm nay lên mười, ở cùng một chỗ với nam tử xa lạ như chàng, e rằng không thích hợp, tổn hại đến *khuê dự* (*danh dự, danh tiếng của thiếu nữ, tiểu thư khuê các*) của cục bông mất.

Theo những gì chàng nhận thấy, Cố Ích Thuần đã đau đầu vì cô học trò này nhiều. Hay nói cách khác, vì sự gia nhập của Trì Tu Chi, Cố Ích Thuần vô cùng phiền não. Vốn Trịnh Diễm học cùng anh trai, các cháu, thì không sao, mặc dù lúc trước có Cố Nại, nhưng cũng là con cháu của Cố Ích Thuần, hai bên quan hệ thân gia, hơn nữa chủ yếu năm đó Trịnh Diễm còn nhỏ, cẩm kị cái gì, không thấy bạn Cố Nại ương bướng khi ấy oán thầm, nhưng không có lời kháng nghị chính thức nào cả sao?

Bây giờ thì –

Ngày đầu tiên gặp mặt, nam nữ chung lớp, có thể coi là đồng môn gấp mặt nhau. Ngày hôm sau, Trịnh Diễm và Trì Tu Chi vẫn chung lớp, tuy bên cạnh có một đám Trịnh cháu làm bóng đèn, nhưng vẫn là chung một phòng! Trì Tu Chi quyết định đi tìm Cố Ích Thuần.

Rất muốn sờ cục bông kia, cơ mà cũng phải tuân theo quy củ, không thể làm cả hai, thôi thì bỏ cục bông mà theo quy củ vậy.

Trì Tu Chi đến khiến Cố Ích Thuần hơi ngạc nhiên: “Hôm nay trò có chỗ nào không hiểu sao?” Không thể thế được? Dù chưa tiếp xúc nhiều, nhưng Cố Ích Thuần biết nền tảng căn bản của Trì Tu Chi không hề thua kém cái người bị ông lừa chép sách năm nào. Mức độ bài học của hai ngày qua không làm khó được Trì Tu Chi mới phải.

Trì Tu Chi một bộ nghiêm túc: “Thưa thầy, học trò tới xin nghỉ.”

“Hả?” Thầy Cố quả thật rất đơn giản: “Mấy ngày?” Mới khai giảng mấy ngày mà đến xin nghỉ học rồi? Ấy, trò tuổi còn nhỏ, trong nhà không gặp chuyện gì chứ?

Cố Ích Thuần rất thích Trì Tu Chi, nên mới bằng lòng nhận làm học trò. Lúc cao hứng, quên mất Trịnh Diễm. Thật ra Cố Ích Thuần tin tưởng thái độ làm người của Trì Tu Chi, cũng tin tưởng nha đầu Trịnh Diễm kia có đứa giỗn cũng biết chừng mực, nhưng lí do này thì, ông thật đau đầu. Hai đứa học trò này, ai ông cũng không nỡ bỏ, sao lại bảo tránh đi để người kia nghe giảng bài được.

Nghe chuyện của Trì Tu Chi, Cố Ích Thuần tạm gác chuyện *nam nữ đại phong* (ý bảo nam nữ phong kiến phải tránh gặp mặt, tiếp xúc) một bên, quan tâm đến học trò trước đã.

“Trong nhà học trò cũng không còn họ hàng thân thuộc gì, có nhiều chuyện,” cười khổ một tiếng, “cần học trò phải để tâm giải quyết, bà ngoại tuổi tác đã cao. Kính xin thầy cho phép học trò được mỗi ngày tới nghe thầy giải thích nghi vấn, mang bài về, buổi chiều tự học.”

Trì Tu Chi cảm thấy, bắt thầy phải lựa chọn giữa Trịnh Diễm và chàng là một việc rất vô nghĩa. Đầu tiên, ấn tượng của chàng về cục bông kia không xấu, tiếp theo, học trò chen ngang đã không ổn, mà ở nhà cũng cần có chàng trông nom, sau cùng, Trì Tu Chi còn chịu đựng đến mùa đông mới được nghịch lông xù. Từ sau khi mang mèo đưa cho quản gia nuôi, tay của chàng rất cô đơn.

Tục ngữ nói rất đúng, *giúp người cần, không giúp kẻ nghèo* (*), năm đó Cố Ích Thuần giúp Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng không phải đưa tiền cho ông, mà nhiều hơn chính là đốc thúc học tập. Đối với Trì Tu Chi bây giờ, ông cũng làm tương tự: “Học thức của con không tệ, chờ nên lãng phí mới tốt. Chỉ có ra làm quan, mới có thể chấn hưng gia nghiệp.”

(*) *Ý bảo giúp người đang cần để họ vượt qua khó khăn thì tốt; nhưng nếu bạn giúp người nghèo, đưa tiền cho họ thì nghèo vẫn hoàn nghèo thôi.*

Trì Tu Chi thoảng rùng mình: “Con xin nghe dạy.”

Cố Ích Thuần cười nói: “Chuyện của Thất nương, ta sẽ nói chuyện, bàn bạc lại với cha mẹ con bé, con cũng không cần câu nệ nhiều đến vậy. Thất nương chưa trưởng thành, con hãy coi con bé như... một thằng nhóc bướng bỉnh là được.”

Trì Tu Chi ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn Cố Ích Thuần, ông tiếp: “Tính tình, tư chất thiên phú của Thất nương không tệ, để mai một thật đáng tiếc, An Dân (tên tự của Trịnh Tĩnh Nghiệp là An Dân) cũng dạy dỗ con bé như con trai, con cũng không cần phải giữ khoảng cách,” ông không muôn để Trì Tu Chi sinh ra phản cảm về chuyện ‘không tuân thủ quy củ’ của Trịnh gia, kiên nhẫn giải thích một hồi, “Từ nhỏ con bé đã cùng học với các anh trai, chớp mắt đã lớn thế rồi, là sơ suất của ta. Chuyện thế này, cứ để các trưởng bối lo, con cứ yên tâm học hành.”

Trì Tu Chi không ngờ Cố Ích Thuần nhạy cảm như thế, thầm nghĩ *quýt dày có móng tay nhọn*, nếu chỉ tâm tư của mình đúng là chưa thẩm vào đâu. Nói chuyện thận trọng: “Học trò thì không sao, chỉ là, với muội ấy thì không tốt.”

Cố Ích Thuần nói: “Con cứ về đi, ngày mai đến nghe ta báo lại sau.”

Trì Tu Chi hít thở thật sâu, cáo từ.

Lông mày Cố Ích Thuần nhíu lại thật sâu: “Chuẩn bị ngựa!” Ông phải đến Trịnh phủ.

Đối với cậu học trò mới Cố Ích Thuần mới nhận, Trịnh Tĩnh Nghiệp vừa hiếu kì cũng rất hoan nghênh, tuy rằng thân phận thế gia của Trì Tu Chi cũng làm cho ông thoáng e ngại, nhưng cũng không nói gì. Ông cũng không lo Cố Ích Thuần bị *lừa thân lừa tình, nhầm*, bị *lừa tài lừa sắc*, lại sai, nói chung ông rất tin tưởng ánh mắt của Cố Ích Thuần. Cho nên không hỏi gì, chỉ đồng ý luôn: “Huynh thấy ồn là được rồi, đợi đến khi nó học hành thành tài, đệ sẽ tiến cử nó ra làm quan.”

Sau đó bận rộn làm việc khác – rốt cuộc Kim Ngô vẹ vẫn bị buộc tội, bắt ông phải từ chức. Trịnh Tĩnh Nghiệp không thể ngồi yên không để ý đến, nhanh chóng tìm hiểu nguyên nhân, tìm ra kẻ chủ mưu, là Phạm Đại Dư.

Dù gì thì Phạm Đại Dư cũng là một trong các Tể tướng, tuy rằng ngoại trừ Trịnh Tĩnh Nghiệp, các Tể tướng khác có hơi mờ nhạt, nhưng cũng là Tể tướng. Ai làm Tể tướng mà không có khao khát mãnh liệt? Ai làm Tể tướng mà lại bằng lòng làm con dâu, phông màn, thành kẻ phụ họa đâu? Nhưng Trịnh Tĩnh Nghiệp đã khiến bọn họ trở nên mờ nhạt như vậy, trong lúc các chư vương liều mạng muốn kéo Thái tử rời đài, những Tể tướng có quan hệ dây mơ rễ má với chư vương, nào có thể cam tâm ngồi dưới sân khấu xem kịch?

Phạm Đại Dư ra tay, nguyên vì con trai của ông ta, Phạm Trường Tiệp đã kết hôn với em ruột của Yên vương, công chúa Vinh An. Mà triều đại này, sự nhiệt tình tham chính bàn việc nước của công chúa chẳng hề thua sút anh em các cổ. Mọi người đều có lý do để tin rằng, đây chính là âm mưu của phe Yên vương.

Hoàng Thái tử thấy Phạm Đại Dư một mình đấu với Trịnh Tĩnh Nghiệp thì rất vui, tốt nhất là *lưỡng bại câu thương*, để anh ta có thể làm *ngư ông đắc lợi*. Có lẽ người khác cũng nghĩ như vậy.

Nhưng Trịnh Tĩnh Nghiệp có thể dễ dàng bị bói móc thế sao?

Xét từ các loại quy định thành văn hay bất thành văn, cuối cùng Kim Ngô vê cũng không thể giữ chức của mình, Trịnh Tĩnh Nghiệp sắp xếp để ông chuyển từ võ sang văn. Kim Ngô vê có sai, Kinh Triệu doãn (*chức quan quản lí trong ngoài kinh thành*) cũng sai, muốn bãi chức thì bãi cả hai, siết chắc! Xử lý xong Kinh Triệu doãn, để Lý Âu Gia lên thay. Trịnh Tĩnh Nghiệp không vừa mắt ba thằng con của cấp trên từ lâu rồi.

Vừa xong việc này, Cố Ích Thuần cũng vừa tới: “Việc này do huynh thiếu cân nhắc.” Ý muốn nói về Trì Tu Chi và Trịnh Diễm, vẫn đề *nam nữ đại phong*.

Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng hơi do dự, trong hoàn cảnh hiện tại, là một ông bố tiến bộ, nhưng cũng không thể để con gái nhà mình ở cạnh một thanh niên khác phái suốt ngày vậy được. Mà đưa con gái về, thì chẳng nỡ. Để Cố Ích Thuần một nội dung giảng hai lần, cũng không muốn. Bảo Trì Tu Chi biến khuất mắt, nhưng đó lại là cậu học trò đầu tiên mà Cố Ích Thuần chủ động muốn dạy dỗ.

Vợ và mẹ cùng rơi xuống nước, vây cứu ai trước? – Mà vợ bạn không phải Diệp Thi Văn (*) đâu à. Ở một câu hỏi lựa chọn, hai người Cố, Trịnh không hẹn mà hợp, cùng gấp phải một vấn đề khó nhăn.

(*) *Diệp Thi Văn - vận động viên bơi lội Trung Quốc, ở Thế vận hội mùa hè 2012, chị đã giành được huy chương vàng và phá kỉ lục thế giới.*

“Ngày mai đệ sẽ gặp nó một chút.”

Cậu thiếu niên Trì Tu Chi được gặp thần tượng thấp thỏm không yên, vừa nhìn thấy đã rất vừa lòng. Trịnh Tĩnh Nghiệp nói: “Ta và Tư Huyền học cùng một thầy, thường hay bảo tụi Đại lang rằng, ta với Tư Huyền cũng như nhau.”

Thắt lưng Trì Tu Chi căng cứng. Nghe Trịnh Tĩnh Nghiệp dùng thái độ điềm đạm, giọng nói vô cùng ôn tồn hỏi tình hình học tập, sinh hoạt, chàng cũng trả lời từ tốn từng câu một: “Thầy bảo học trò học thuộc Hình luật.”

“Đây cũng là ý hay.” Trịnh Tĩnh Nghiệp nói đúng trọng tâm: “Nhẫn nại chịu đựng *tư lịch* vài năm không hợp với tình hình hiện tại của con, nhưng nếu giỏi Hình luật, có thể xử án được thì rất tốt.”

Trì Tu Chi đáp “Vâng”.

Trịnh Tĩnh Nghiệp tiếp: “Không thanh quý, nhưng dùng được. *Ngoc thô phải qua mài dũa*, con bây giờ may mắn hơn ta năm đó nhiều. Củi gạo trong nhà khi đó được đổi nhờ công chép sách, thư pháp cũng từ đó mà luyện,” nói xong lộ ra tia hoài niệm, “Cũng may năm đó có Tư Huyền, đã chiêu cỗ ta không ít. Còn trẻ thì chớ nê nản lòng.”

Cuối cùng chuyển tới vấn đề ông quan tâm: “Thầy con nói, trong nhà con bận rộn, không thể theo thầy đến lớp? Nhưng là chuyện khó xử gì thế?”

Trì Tu Chi nghĩ thầm trong bụng, đến màn chính rồi. Lặp lại những lời đã nói với Cố Ích Thuần, biểu tình vô cùng thành khẩn, bày tỏ với tình huống hiện tại, bản thân hơi không thích ứng, nhưng không phải xem thường. Về phương pháp xử lí của mình: “Tiện cho tất cả mọi người, có sao không làm? Cũng do vẫn bối vội vàng. Hơn nữa...” Cắn răng khai thật, “Để thầy phải cho một học trò khác nghỉ học, thế là đạo lý gì? Vốn là do con đã đường đột.”

So với ông thì đạo hạnh Trì Tu Chi coi như quá cạn, có thể thấy không phải diễn trò, Trịnh Tĩnh Nghiệp tỏ ý tán thưởng. Trên đời có quá nhiều kẻ chỉ biết *liều mạng* mà *cmn* không biết tới *hai bên cùng có lợi*, cũng quên mất rằng ông chính là đại biểu kiệt xuất của đảng *liều mạng*. Ông đè cơn giận khi tên Kim Ngô vê mới nhận chức thuộc phe Thái tử xuống đáy lòng, chọn cách quên đi cái hố đã đào cho Kim Ngộ vê, cho Phạm Đại Dư.

Trịnh Tĩnh Nghiệp tin rằng, ông là bất đắc dĩ, nếu không phải không có đường sống vẹn toàn, ông cũng không ép người như vậy. Trịnh Tĩnh Nghiệp rất tán thưởng Trì Tu Chi, kiểu người xử lí mọi chuyện sao cho *anh được việc, tôi cũng tốt*.

Được thầy giáo và thần tượng thừa nhận, rốt cuộc chuyến này của Trì Tu Chi cũng không tệ.

Cố Ích Thuần rất chú ý đến chuyện *nam nữ đại phòng*, ý kiến của Trịnh Tĩnh Nghiệp rằng: Lúc học chung thì để hai người cùng nghe giảng, hết giảng, tách ra tự học riêng, không trễ nãi học hành, tuyệt đối cũng không cho phép tự ý cầu kết.

Trịnh Tĩnh Nghiệp không ngại bồi dưỡng con rể, con gái quá ư là hung hăng, ông cũng lo lầm chứ. Trì Tu Chi vừa xuất hiện, tâm tư liền linh lợi hẳn lên. Nhưng, ông bố nào chả từng qua một thời tuổi trẻ, cũng có một thời thanh xuân bị kích thích, lúc nào cũng có thái độ thù địch với mấy thằng loi Choi bên cạnh con gái mình – vì đã hiểu rất rõ bản chất dung tục đó lầm rồi?!

Đỗ thị rất không đồng ý để Trịnh Diễm yêu sờm, nhưng nghĩ đi nghĩ lại: “Cô tiên sinh thấy tốt lầm à? Vậy thì chắc nhân phẩm không xấu, cứ dạy dỗ cho tốt thì cũng không lo. Chỉ cần không thể có chuyện gì là được!” Thật sự thì Trịnh Diễm cũng hơi quá, không ai thèm lấy cũng bình thường. Dặn riêng con gái, không được tiếp xúc nhiều với bạn học Trì. Điều này khiến gương mặt Trịnh Diễm 囧, chị đây muốn yêu sờm thì cũng không thèm để ý đến tên *ngạo kiều thụ* kia đâu? (*Bạn nào đọc đam mỹ thì sẽ biết những từ thông dụng này*)

Vì thế, Đỗ thị còn cho phép Trịnh Diễm mặc nam trang đi học, hơn nữa còn có ý định, sau khi Trịnh Diễm mười hai tuổi, mặc cho Trịnh Tĩnh Nghiệp có nghĩ thế nào, tuyệt đối không để Trịnh Diễm ở chung với nam tử trẻ tuổi như thế nữa. Trịnh Tĩnh Nghiệp bảo, ông cũng định vậy.

Từ khi Trì Tu Chi đến, Trịnh Diễm cảm thấy không gian sinh hoạt của mình đã bị thu hẹp lại nhiều. Không phải sao, chỉ được nghe giảng bài, nghe xong là phải sang chỗ khác, không được phép xuất hiện trước mặt mọi người, thậm chí không được bắt nạt đám cháu nữa kia! Mỗi ngày tiếp xúc với *ngạo kiều thụ* chỉ có –

“Chào sư huynh.”

“Chào sư muội.”

Sau đó đều đi tự học, chỗ học của Trịnh Diễm đã được điều chỉnh, đặt sau bình phong. Đằng sau là lão tì đi theo Trưởng công chúa Khánh Lâm, được phái tới để hầu hạ bút mực, để ý động tĩnh. Cố Ích Thuần giảng bài xong, đầu tiên sẽ kiểm tra bài tập hôm qua của Trịnh Diễm, chỉ bảo cụ thể chương trình học của nàng, rồi ra bài tập. Sau đó đuổi đi, lão tì hộ tống đến tĩnh thất của Trưởng công chúa Khánh Lâm làm bài.

Thế mới nói, nhà ven hồ dễ thường *cmn* thức gì không biết, sư huynh với chả sư muội, tưởng đây là kiếm hiệp cổ trang à?! (*lấy ý từ câu nhà ven hồ dễ thường thức ánh trăng, Việt Nam mình có câu tương tự như: Lửa gần rơm ngày lâu cũng bén*)

Để hai bạn trẻ học chung với nhau hai năm đã rất là không có quy củ rồi!

Trịnh Diễm tự nhận mình có tư tưởng chín chắn của người trưởng thành, không so đo với con nít. Nhưng không thể chịu nổi hào quang của Trì Tu Chi, kiến thức của tên này về Phổ học (*học vấn, tri thức về nghiên cứu gia phả*) khiến Cố Ích Thuần phải ngạc nhiên (Trì cha bắt học), nắm chắc lẽ nghi khiến Trịnh Diễm thán phục (cũng do Trì cha bắt học), *cmn* Toán cũng giỏi, văn chương cũng tốt – nhờ công hiến của Trì mẹ.

Không thể như vậy được! Quả thật không có gian lận gì đó chứ? Dù gì ta cũng xuyên không tới, lại còn học hành chăm chỉ, huynh là *dân bản địa* cơ mà, chịu khổ như thế làm gì?

Đối với chuyện này, chúng ta chỉ có thể nói, Thất nương, nàng hiếu làm rồi.

Trịnh Diễm vắt óc suy nghĩ mấy ngày, phân vân không biết có nên dựa theo các kịch bản cẩu huyết, dẫn cháu đi bắt nạt ‘con nhà nghèo’, để chứng tỏ mình là người bình thường không. Cuối cùng cảm thấy quá mức áu trĩ mà không làm. Vô cớ bắt nạt người, vì người ta giỏi hơn mình, thế thì quá là *úc hiếp kẻ yếu*.

Ngược lại, Trì Tu Chi cho rằng Trịnh Diễm khá giỏi, cuối cùng hiểu tại sao hai người Cố Trịnh không thể không cho Trịnh Diễm đi học. Tư chất của Trịnh Diễm rất tốt, Cố Ích Thuần là một thầy giáo giỏi, không thể lăng phí. Trì Tu Chi cho rằng, lúc chàng mười tuổi, không biết nhiều như Trịnh Diễm.

Thật ra bây giờ cái chàng không biết nhiều lắm, ít nhất chàng cũng đâu biết *bảng tuần hoàn nguyên tố hóa học*. Hơn nữa, một tiểu nha đầu thì học Hình luật làm gì? Lý giải cũng rất rõ ràng; tới khi Cố Ích Thuần ra phán quyết, Trì Tu Chi cũng cho rằng không ai có thể phán hay hơn nàng, nha đầu kia suy nghĩ rất thấu đáo. Có lẽ Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng thế?

Đáng tiếc, rất đáng tiếc.

Từ đó về sau càng chú ý tiểu sư muội này nhiều hơn, nhưng khi nào thì mới có thể cùng nhau thảo luận vấn đề học thuật được đây? Đợi đến mùa đông thì chắc đã thân thiết với nhau rồi, chắc có thể cùng nói chuyện rồi chẳng? Trì Tu Chi cảm thấy, đề nghị của chàng, đúng là *mua dây buộc mình*.

Tiếc thêm lần nữa, cầm sách lên đọc.

Hai người tán thường lẩn nhau (?) cũng an ổn vô sự ở chung một chỗ, Trì Tu Chi vẫn thấy cục bông xù rất thuận mắt, thật ra dần dần Trịnh Diễm cũng có thay đổi suy nghĩ về Trì Tu Chi, bởi vì càng ngày nàng càng cảm thấy Trì Tu Chi rất quen mắt.

Suy nghĩ cả nửa ngày, mới phát hiện... người này, có vài phần giống với cha nàng.

Cô bá bá, sao người có thể bồi dưỡng ra chung một dạng như vậy? Không phải thày khoái tuýp người (*) như vậy chứ? Trịnh Diễm thả hồn nghĩ lung tung. Cô bá bá, khẩu vị của người thật kì lạ, có còn *khí tiết* không?

(*) Nếu bạn nào hay đọc manga, sẽ biết các thể loại –complex như sister-complex (quá yêu (chị) em gái); brother-complex, mother-complex... vân vân. Ví dụ như sister-complex thì trong tiếng Trung sẽ thành ‘muội-khổng’; ở trong bản gốc, vốn bảo Cố Ích Thuần có ‘complex’ với ‘người mình đào tạo’. Ở đây mình có chuyển ngữ cho đơn giản, để ai cũng hiểu nên không còn đúng như nghĩa gốc.

“Cô cô, cô cô.”

“Cái gì?” Hòn bị kéo giật về, Trịnh Diễm cáu lăm.

Trịnh Đức Hưng cảm thấy hơi sợ: “Cô cô bảo muốn tặng cậu và mợ món gì thú vị nhân dịp tân hôn, thế có ra ngoài không?” Có trời biết, sớm chiều ở chung với Hoàng đế cũng không khủng bố bằng cô của cậu, có ai ép bức người khác? Dám cắn thiếp thất của Hoàng đế chứ? Cô cô bảo muốn tìm lễ vật ‘thú vị’, còn muốn tự mình tiếp khách, còn... không cho cậu tổ giác.

Có nhược điểm nằm trong tay Trịnh Diễm, Trịnh Đức Hưng gào thét điên cuồng trong lòng: Cha, mẹ, hai người về đi, con không chịu nổi nữa!

Từ sau khi được Trịnh Diễm cứu mạng vì quyền tiểu thuyết viết tay nọ, Trịnh Đức Hưng phải bước chân lên thuyền giặc của Trịnh Diễm đến tận bây giờ, chép tiểu thuyết thì cũng không phải là tội lớn gì. Tiếc là lúc cậu còn nhỏ, bị Trịnh Diễm lấy quyền chép tay ra dọa, làm một số chuyện khác, giờ thì trốn không thoát.

Nhớ lại, Trịnh Đức Hưng cảm thấy năm đó mình thật là ngu ngốc, thà bị đánh, còn hơn bị người uy hiếp đến vậy! Đúng là quả cầu tuyệt bị ném qua né lại!

Trịnh Diễm dùng thủ đoạn của mình, dạy cho Trịnh Đức Hưng một bài học nhớ đời, để những ngày sau trên đường đời, nhờ thế mà cung tránh được vô số cạm bẫy, không bị lạc lối, chuyện này sẽ kể sau.

Hiện tại, cậu vẫn là tay sai đắc lực của Trịnh Diễm, theo nàng đi dạo phố. Sau đó được thấy cảnh ngu ngốc khờ người, như sét đánh chín tầng, ngàn năm khó gặp của tiểu cô cô nhà cậu. Biểu cảm của Trịnh Diễm không cho Trịnh Đức Hưng có cảm giác ‘*làm trâu làm ngựa để được thấy vẻ ngắn của cô cô, đúng thật đáng giá*’, mà ngược lại là ‘*thấy mặt xấu của nàng, sẽ bị giết người bịt miệng*’, khóc không ra nước mắt.

Trịnh Diễm cảm tưởng như gặp phải thiên lôi, trong một cửa tiệm văn phòng phẩm khác với cửa hàng bán đồ giả của Viên gia, không ngờ lại thấy *BÚT CHÌ*!

Còn phân *cmn* loại thành mềm, cứng nữa chứ, bức vẽ phác thảo dung đưa trong gió, đối mặt với *sự tình vượt thời gian* thế này, Trịnh Diễm chỉ muốn đập đầu chết giặc. Nàng thề rằng, vị danh sư bốn bề nàng chưa từng giảng qua kiểu vẽ phác họa thế này!

49. TRỊNH NGŨ LANG CUỐI VỢ

[Nguyên]

TA THẬT CÓ LỖI VỚI QUỐC GIA, CÓ LỖI VỚI NHÂN DÂN, CÓ LỖI VỚI ĐẠI THẦN XUYÊN KHÔNG.

Khách chen chúc nhau đầy trong tiệm, mọi người đứng vây quanh một cậu thanh niên đang ngồi sau bàn, rủ rỉ bàn tán. Người kia bộ dạng hoạt bát, khoảnh chừng mười sáu, mười bảy tuổi, đã ra dáng đàn ông, mặt mũi sáng sủa, mi thanh mạc tú, ăn mặc nhẹ nhàng thoải mái, khéo miệng cười mỉm, trong mắt lộ ra sự tự tin của kẻ xuyên không.

Người mẫu ngồi đối diện là một cụ ông, theo Trịnh Diễm đoán, ông cụ này chắc là rảnh rỗi, buồn quá đi dạo lung tung. Cụ ông ngồi ngay ngắn, một tay sờ râu, tay vịn gậy chống, chờ người kia vẽ cho.

Khoi phải nói, tay nghè tên kia được gom góp, ngồi hí họa như vậy một lúc, vẽ được đại khái, sau đó tỉ mỉ chỉnh lại các nét, vì cụ ông nhà người ta không thể ngồi yên không cử động cả ngày được. Cho dù chỉ là đường nét xung quanh, nhưng cũng rất giống, mọi người chung quanh lại ca tụng một hồi.

Trịnh Diễm chỉ cảm thấy rất *đồ mờ*. Dưới ngồi bút của *Thịt* (*tác giả tự gọi mình*) chỉ có một người duy nhất vẽ phác họa giỏi mà thôi – tôi nói cho bạn biết, tại vì chính *Thịt* cũng không *đéch* vẽ được cái gì nên mới để khả năng hội họa của nhân vật chính khá khẩm hơn – tay nghè vẽ phác họa của Trịnh Diễm cũng không tồi. Có thể dễ dàng nhận thấy, trình độ vẽ phác họa của thanh niên văn hóa cũng như *Thịt*, như vừa kêu *meo meo* hai tiếng, chân ướt chân ráo đứng trước ngưỡng cửa của hội họa mà thôi. (Á? Hình như cái vật kì quái gì đang lăn vào...)

Thanh niên văn hóa cười tím tím, trước những ánh mắt tán thưởng của ‘dân bản xứ’, khiêm tốn nói: “Chút tài mọn thôi mà.”

Mê nó chút tài mọn! Một phương pháp hội họa hoàn toàn mới phải được hình thành theo hệ thống, đòi hỏi sự xuất hiện của công cụ vẽ hoàn toàn mới khác, tên khốn khiếp người nói cho ta nghe, phải qua mấy đời mới phát triển được như vậy, hả? Đúng là sâu bọ đi đục khoét! Người dựa vào gì mà hạ thấp kết tinh trí tuệ của người khác hả?!

Cậu bé xui xẻo Trịnh Đức Hưng không đọc được suy nghĩ của cô cô, chỉ cho rằng Trịnh Diễm đang nhìn chằm chằm vào trước cửa tiệm nhà người ta, ngăn người, tưởng tiểu cô cô thích cái này. Thầm nghĩ tuy cái này hơi kì lạ, nhưng cũng không quái khác người, cũng không phải cái gì ghê gớm. Chủ động hỏi thay: “Cái này bao nhiêu?”

Tranh đã vẽ xong, thanh niên văn hóa đứng yên một chỗ, nhìn chướng quầy, tiểu nhị chào bán bút chì, còn bán kèm cả dao gọt nhỏ. Trịnh Đức Hưng hỏi, tiểu nhị trả lời: “Một trăm đồng một cây, ba ngày đầu khai trương giảm giá, mua mười tặng một.”

Trịnh Đức Hưng dù không có nhiều tiền bằng Trịnh Diễm, nhưng cũng coi là ông chủ nhỏ, vui vẻ ném ra hai xâu tiền khiến tiểu nhị ngã ngửa: “Bán hai mươi cây. Còn dao nhỏ thì sao?”

Xuyên qua gần mười năm, bỗng phát hiện mình có đồng hương, tâm trạng Trịnh Diễm vô cùng phức tạp! Nhìn người ta xem, đã ‘phát minh’ những thứ có lợi cho *quốc kế dân sinh*, cũng mở cửa hàng, còn mình thì... chỉ được cái *ăn hàng*! ‘Phát minh’ gì đó của nàng, toàn để ăn ngon hay không ngon không thôi?

Nàng đã khiến cho quần thể người xuyên không tinh anh xuất sắc này mất thể diện, Trịnh Diễm lệ rơi đầy mặt. [Ta thật có lỗi với quốc gia, có lỗi với nhân dân, có lỗi với đại thần xuyên không, so với người ta, ta rõ là dân bản địa chính cmn gốc?! Khốn khiếp!]

‘Dân bản địa’ thiêm triều Đại Khích, là Quận quân được Hoàng đế sắc phong, quần thần chứng thực, con gái của Tể tướng đương triều, bạn nhỏ Trịnh Diễm, sau khi đứng bên nhìn đại diện xuyên không bắt tay vào phát triển văn hóa, chỉ muốn nói: Áp lực như núi!

Thằng cháu ngốc của nàng không thèm trả giả mà còn hào hứng gom đồ bỏ vào bao, Trịnh Diễm cảm thấy ngứa tay muốn đập cậu một phát! Trịnh Đức Hưng, cháu đúng là tên ngốc lăm tiền thiếu thường thức chuyên làm bàn đạp cho tụi nhân sĩ xuyên không, NPC nhà quê đúng tiêu chuẩn.

Kì lạ là, một người xuyên không thâm niên như Trịnh Diễm, theo góc độ của người bản địa, có ấn tượng rất tệ về kẻ xuyên không này. Tâm trạng này, chúng ta có thể coi như ‘Cảm giác khó chịu khi bị mất vị trí độc quyền’.

Bởi vì quá bi phẫn, bút cũng không mua, Trịnh Diễm quay trở về nhà, thành ra lễ vật tặng cho đám cưới Trịnh Uyển rất đúng quy củ.

Cuối cùng thanh niên đủ tuổi chưa lập gia đình Trịnh Uyển cũng phải kết hôn, hai mươi tuổi ở thời đại này không phải là kết hôn sớm đâu. Sau khi trải qua sự kiện *khắc chét* công chúa mà còn có một Trưởng công chúa bằng lòng chịu gả con cho, ái chà, có thể nói bề ngoài của anh rất hấp dẫn.

Ngược lại với Trịnh gia có một ồ con trai, mẹ vợ của Trịnh Uyển, Trưởng công chúa Nghi Hòa sinh ra cả đống con gái. Theo công tác thống kê sơ bộ (số còn sống), có bảy nữ, một nam, cộng thêm ba đứa cháu gái, số cháu trai: không. Vì thế, cha vợ của Trịnh Uyển, Tân An Hầu Quách Bá Lương, ngay cả tì nữ cũng không dám ngủ. Rất khổ!

So với Quách Bá Lương thì Trịnh Diễm còn khổ hơn, nàng vừa vị thanh niên văn hóa đả kích, trở về nhà còn nghe thông gia nhà nàng, anh vợ của Trịnh Uyển, tên là Quách Tĩnh! (*nhân vật chính trong truyện Anh hùng xạ điêu của Kim Dung*).

Nhất định là do cách phát triển của ta không đúng!

Tro mắt nhìn thân thích của mình lần lượt được giới thiệu với người cùng tên cùng họ với con rể Hoàng lão tà (*nhân vật trong AHXD*), Trịnh

Diễm thấy thất thần trong giây lát! Thế giới này quá điên cuồng! Mãi đến khi Trịnh Du huých nàng: “Đang nghĩ gì thế? Đi gặp cô dâu với tì nào.”

Hai chị em tay lớn nắm tay bé, đi chọc cô dâu.

Quách thị là một mỹ nhân, không xinh đẹp thì Trưởng công chúa Khánh Lâm cũng chẳng làm mối cho. Nhưng mà ở cái triều đại có tập tục *hai cha*, nữ tử bình thường rất hung hãn, mẹ của Quách thị lại là Trưởng công chúa, cũng như Trưởng công chúa Khánh Lâm, có thể không tham gia chính sự, nhưng sinh hoạt không chịu thiệt thòi. Một người mẹ như vậy giáo dục con cái, Trưởng công chúa Khánh Lâm không thể không huấn luyện đặc biệt cho chị suốt nửa năm trời.

Ừm, kết quả cũng không tệ. Dù sao trong mắt chị em Triệu thị, Trịnh Du, cô dâu mới có vẻ khá điềm đạm nho nhã. Triệu thị vì bận rộn, nói được vài câu, kéo Trịnh Du đi phụ một tay, để lại một mình Trịnh Diễm nói chuyện với chị dâu.

Quách thị cũng không phải người không rõ phải trái, Trưởng công chúa Khánh Lâm cũng rất thật lòng mà nói với chị: “Tù sau chuyện Ngụy Tĩnh Uyên, *dịch trưởng* hầu môn, tước vị có thể đến đâu? Không như con trai Tể tướng, nay Trịnh Ngũ lang sắp ra làm quan, lại có cha nó ở đó, tiền đồ tươi sáng hơn người khác nhiều. Mà cứ nhìn nếp sống của Trịnh gia đi, không nạp thiếp thu tì. Chẳng lẽ dì ruột lại hại con sao?” Sau khi phân tích hai phương diện từ sinh hoạt đến công tác, Quách thị không còn hờn dỗi gì nữa.

Đối xử với em chồng cũng khách khí hơn: “Hai năm trước cũng từng gặp muội, không ngờ, *khụ khụ*.” Thành người một nhà.

Trịnh Diễm cũng cười vô cùng ngọt ngào: “Là duyên phận đó. Mà Ngũ nương có đói bụng không?”

Tim Quách thị đập loạn, ở nhà chị đứng hàng thứ bảy: “Được rồi, bây giờ tẩu cũng không thể ăn nhiều.” Trước khi hành lễ người nhà có dặn.

Trịnh Diễm gật đầu: “Vậy khi nào tẩu đói bụng thì nói, muội sẽ lén đưa cho.”

Quách thị cười nói: “Vậy làm phiền muội - mà ở trong nhà, thức dậy mấy giờ thế?” Bắt đầu thu thập thông tin từ em chồng, tranh thủ để lại ấn tượng tốt.

Trịnh Diễm nói: “Tại vì muội còn nhỏ nên dậy hơi trễ,” đơ mặt, “Mọi người dậy sớm hơn, cha lâm triều, thì mẹ cũng dậy theo. Tẩu cứ dậy cùng lúc với Ngũ ca, sau bữa sáng, chỗ mẹ không còn việc gì nữa thì có thể quay về nghỉ tiếp cũng được.”

Quách thị hé miệng cười: “Dì nói muội đúng là quỷ linh tinh, quả thật không sai!” Cười bóp bóp tay Trịnh Diễm.

“Mẹ có ít con gái, rất dễ ở chung~”

Quách thị không nhịn được vỗ đầu Trịnh Diễm.

Hai chị em đâu ở chung vui vẻ với nhau, trong thư phòng, Trịnh Tĩnh Nghiệp cùng vài thành viên Trịnh đang lại đen mặt!

“Tin xác thực?” Trịnh Tĩnh Nghiệp rất ít khi chủ động đặt câu hỏi, trên người vẫn còn đang mặc áo đỏ, định bụng ra ngoài uống rượu chúc mừng với khách.

Lý Âu Gia từ Kim Ngô vê trở thành Kinh Triệu doãn đứng nghiêm bên cạnh, vẻ mặt cẩn thận: “Không sai. Vẫn sinh làm Kim Ngô lâu ngày, luôn liên hệ với những tên *du thủ du thực* to nhỏ trong kinh, nay thành Kinh Triệu, bọn chúng cũng không dám gạt. Tin tức này, không mười thì cũng chín.”

Vu Nguyên Tề rất tức giận: “Dù có ân oán đến đâu, cũng không được gây chuyện vào lúc này chứ!” Ông cũng xem là một nửa cậu của Trịnh Uyển.

Trịnh Sâm nói: “Em đâu cũng là em họ của Thái tử, chạy tới hôn lễ của em họ mình thì Thái tử được lợi gì?”

Chẳng là, trước đây Lý Âu Gia đứng ra bảo đảm cho hôn lễ của Trịnh Uyển, tuyên bố cam đoan rằng không ai có thể gây sự, cũng bởi ông ta quản lí an ninh trật tự trong kinh. Trong khi thời này có một phong tục – cướp dâu. Mỗi khi có người kết hôn, chắc là do tự thanh niên rảnh quá, kết bè kết lũ đứng chặn đường không cho hàng ngũ đi qua, gọi là cướp dâu.

Ban ngày ban mặt, lại còn trong kinh, cũng không phải thời buổi loạn lạc, gia đình hai bên không dễ đối phó, đánh vào đội tiên dâu, uy hiếp đòi tiền thưởng. Đây cũng là tập tục cướp dâu còn sót lại từ thuở sơ khai, mọi người đều biết chừng mực. Dương nhiên, nếu là ở nơi hẻo lánh xa xôi, nói không chừng sẽ sửa thành phiên bản đầy đủ.

Bây giờ Lý Âu Gia không phải Kim Ngô vệ, nhưng dù gì vẫn là Kinh Triệu, ông đứng ra thì ít ra cũng bảo đảm đến bảy phần. Ông làm ăn với lưu manh trong kinh mấy năm, cũng có chút thông tin. Nghe được tin báo: *Kim Ngô vệ mới nhận chức, định dung túng để người đánh vào đội ngũ đón dâu lần này!*

Không phải nhầm vào đội tiên dâu, muốn Trịnh gia mất mặt. Có côn đồ liều mạng nhận làm, có kẻ lanh trí chạy tới chỗ Lý Âu Gia thông báo. Lúc Lý Âu Gia biết tin thì đang chuẩn bị thay áo đi uống rượu mừng!

Đẹt! Rượu mừng tạm thời không uống, xách đầu tên kia, hỏi kẻ mật báo: “Ngươi biết có ai ở đó không? Định động thủ ở đâu?” Gọi nha dịch, kẻ đưa tin trở thành người dẫn đường. Đi đường tắt bắt hết đám lưu manh chuẩn bị gây sự.

Sau khi sắp xếp xong xuôi, mới chạy tới báo cáo.

Việc nghĩa không nhường ai, Vu Nguyên Tề tạm thời tiếp nhận công tác bảo vệ Tướng phủ, bố trí xong, tới bàn chuyện cùng mọi người.

Trịnh Tĩnh Nghiệp nghe Trịnh Sâm hỏi vậy, cười lạnh: “Không có lợi cho hắn, nhưng chúng ta gặp chuyện là được. Tam lang đi tiếp khách đi, các em, các cháu còn nhỏ, chưa dùng được. Đại lang (chỉ Vu Nguyên Tề) trông chừng bên ngoài một chút.” Giữ Lý Âu Gia lại mật đàm.

“Ngồi đi.” Trịnh Tĩnh Nghiệp bắt chuyện.

Lý Âu Gia chỉ dám ngồi một phần ba ghế, thầm nghĩ, *lần này có người xui xéo rồi, thật tốt, thật tốt!* Bị mất chức Kim Ngô vệ, Lý Âu Gia không cam lòng đến mười hai vạn phần! Người thay thế ông lại chọc giận Trịnh Tĩnh Nghiệp, Lý Âu Gia không biết nên chia buồn cho gã xúi quẩy kia hay tranh thủ cười trên nỗi đau của người khác.

“Việc này phải làm thế nào, xin Tướng công chỉ bảo.” Lý Âu Gia hạ thấp người, không phải ông là một người kém tự tin, mà đạo hạnh Trịnh Tĩnh Nghiệp quá sâu.

Đang hỏi, bên ngoài có thanh âm: “Ta có việc gấp cần gấp!”

Trịnh Tĩnh Nghiệp cất giọng: “Chuyện gì?”

Cửa vừa mở, là người của Lý Âu Gia: “Kim Ngô Vệ tới đòi người, e rằng gây chuyện sẽ không tốt.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp phun hai chữ: “Cho hắn.” Lý Âu Gia không nói hai lời: “Thả người. Miễn là Kim Ngô vệ để giấy lại, sau đó cứ để hắn đưa người đi.”

Xử lí xong tiết mục xen giữa này, Lý Âu Gia đã bình tĩnh hơn: “Xin Tướng công hãy phân phó.”

“Lần trước ông có nói, Chu gia rất bất mãn với Vi Tri Miễn?”

“Đúng thế.” Trong đầu Lý Áu Gia hiện ra tư liệu về Chu gia. Chu gia này, chính là nhà mẹ đẻ của Chu thị, người bị Vĩ thị đóng dấu đầy người, con gái ngoan bị hại thành dạng đó, nhà mẹ đẻ sao vui nổi?

Trịnh Tĩnh Nghiệp khiến người khác khâm phục ở chỗ, có thể biến chuyện nhỏ thành bão lớn, tính kế bạn mà bạn không hay biết.

Lúc Lý Áu Gia nghe Trịnh Tĩnh Nghiệp nói xong, không kiềm được, trong mắt lóe ra tia sáng quỷ dị: “Vân sinh đi làm ngay!”

50. KHÔNG NHẬN ĐƯỢC MẶT NGƯỜI!

[Nguyên]

"NGHE NÓI, HẮN TA NHỜ VÀO TÀI NGHỆ CỦA MÌNH, VÀO ĐÔNG CUNG RỒI."

Biện pháp của Trịnh Tĩnh Nghiệp rất đơn giản, thả Chu gia.

Ngay lúc Trịnh Tĩnh Nghiệp nghĩ rằng, nếu Lý Âu Gia là Kim Ngô vê, thì không thể để tình hình căng thẳng hơn, canh chừng Chu gia, dùng để bọn họ báo thù. Chuyện này thật ra cũng bình thường thôi, trong nhà có người chết hoặc bị thương trong tay kẻ khác, nếu người thân giết kẻ thù thì hình phạt có thể được giảm hai bậc. Nếu cha bạn bị người khác giết, trên cơ bản đến quan phủ là án đặc biệt, chỉ cần có bằng cớ xác thực, nhà nước cho phép bạn trả thù cùng hình thức.

Lý Âu Gia bị mất chức, đương nhiên sẽ không để lại một cửa tiệm đang kinh doanh tốt cho kẻ thay thế, dẹp chuyện giám thị Chu gia sang một bên. Nhưng ông là Kinh Triệu, rút ra khỏi cũng không ổn, phái người đi theo dõi.

Theo ý định của Trịnh Tĩnh Nghiệp, để tiện hơn cho bọn họ: "Giữ lại tờ giấy kia cho tốt, sau này còn có chỗ dùng. Khi nào nên lấy ra, lúc đó ông sẽ biết."

Lý Âu Gia vẫn không nói hai lời: "Văn sinh sẽ đi chuẩn bị chuyện này ngay."

"Không vội, uống rượu xong hẵng đi," bây giờ Trịnh Tĩnh Nghiệp đã bình tĩnh lại, "Rượu hôm nay đảm bảo đủ uống!"

Vài ngày sau, anh cả Chu gia nghe thấy hai người giám thị nói nhỏ với nhau: "Chúng ta canh giữ ở đây, miệng nước lèo cũng không có, xem cái gì

không biết? Mà người nhà này cũng thật đáng thương, hèn tật lại gây khó dẽ?”

“Chẳng qua là để đề phòng sinh sự thôi. Phủ quân chúng ta vì chuyện của Vệ vương và Vi tướng công mà mất chức Kim Ngô vệ, đương nhiên phải cẩn thận. Theo ta thấy, hai ngày nữa, chuyện lắng xuống, chúng ta sẽ được về thôi. Kinh thành lớn như vậy, đang thiếu người, sao có thể cứ nhìn chằm chằm vào nhà người ta mãi được?”

Hai người nói rất nhiều tin tức khác nhau, ví dụ như ‘Thế tử của Vệ vương và Thế tử phi lại hòa hợp như cũ.’ Ví dụ như ‘Con gái nhà này, hình như, trở thành người mặt rõ mắt rõ.’ Ví dụ như ‘Thế tử và Thế phi đều bị cấm ra ngoài.’

Sau đó nói ’Có cha là Tể tướng thiệt là tốt‘, vân vân. Cuối cùng dùng giọng điệu hâm mộ bàn tán cảnh náo nhiệt ở phủ Tể tướng, ở phố nào, nhà thứ mấy, cửa có dấu hiệu gì. “Ngày đó thấy Vi tướng công cưỡi ngựa vào cửa cung, hào quang khắp người.”

“Ngươi và ta đều là *tiện dịch*, sao có thể thấy Tướng công được?”

“Hôm đó ta được nghỉ, đi theo suốt một đường, đi theo Vi tướng công từ trong phố rồi quẹo trái, qua ba phố, lại rẽ phải, qua cầu Kim Minh, đến đường Chu Tước...” Báo cáo lại đường đi của Vi Tri Miễn, “Người đi chung đường đều ngược nhin, nếu mà ta có uy phong như ông ấy thì tốt rồi.”

Qua hai ngày sau, lệnh quản chế Chu gia được bỏ, Chu cha vì con gái bị ngược đãi, Tể tướng, Vệ vương nhục nhã, mất chức quan, còn bị xem là giặc, bị canh phòng đến chết. Chu đại ca nhớ lại tư liệu nghe trộm được, vớ lấy cây trường đao, ôm cây đọi thỏ, định chờ Vi Tri Miễn đi qua thì chém người. Hộ vệ trong nhà Tể tướng rất nghiêm, nhưng ai cũng biết chẳng qua là chuyện ở mặt mũi, thực tế cũng không có gì nguy hiểm. Hộ vệ Vương phủ đánh vào Tướng phủ, căn bản là trò hề.

Cho nên Vi Tri Miễn chỉ dẫn theo vài gã nô bộc, mời Phạm Đại Dư đến nhà uống rượu, hai đoàn gộp thành một, nhóm có mười người, cưỡi

ngựa đi từ từ. Dắt ngựa là một gã sai vặt tuấn tú, bên cạnh là lão bộc ỗn trọng, chỉ khoảng bốn, năm người.

Chu đại ca muôn bất ngờ tập kích, trong tay sẵn hung khí, xong ra bồ vào người Phạm Đại Dư, mọi người đều ngây người (cho tới bây giờ chưa ai dám tập kích Tể tướng, bằng không, đâu chỉ mang vài hộ vệ như thế), đâm liên tiếp, đâm Phạm Đại Dư thành cái rây.

Tin tức truyền ra, Trịnh Tĩnh Nghiệp sợ ngây người, tuy rằng ông hận Phạm Đại Dư hơn. Nhưng – người ta muốn xử lý không phải Phạm Đại Dư, là Vị Tri Miễn! Ta đào hố cho Phạm Đại Dư xong cả rồi mà, uổng phí công phu! Trịnh Tĩnh Nghiệp muốn lật bàn.

“Thế rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?!” Trịnh Tĩnh Nghiệp hỏi Lý Âu Gia.

Lý Âu Gia cũng khổ sở: “Ta không biết, tại sao hắn lại xông tới Phạm Đại Dư chứ?”

“Tạm thời mặc kệ chuyện này, ông sắp xếp sao rồi?”

“Việc này thì Tướng công cứ yên tâm.”

Lý Âu Gia khá đáng tin. Trịnh Tĩnh Nghiệp nói: “Án này đã kinh động tới Thánh nhân, ta cũng không thể tránh khỏi, cần phải hỏi xem đến tột cùng là xảy ra chuyện gì. Ta đi diện Thánh, nhân tiện, sẽ hỏi Kim Ngô vê, con ta cưới vợ, đám hiệp khách gây chuyện giao cho hắn sao đến giờ không nghe thấy tiếng nào!”

Bấy giờ Lý Âu Gia đã biết khi nào lấy tờ giấy của Kim Ngô vê ra, ra vẻ mình đã hiểu, về nhà cất tờ giấy.

Khi lâm triều Trịnh Tĩnh Nghiệp đứng trước Hoàng đế, vô cùng căm phẫn: “Nghe mà rợn cả người! Đường đường là Tể tướng mà gặp chuyện bỗn mình ngay trên đường lớn trong kinh! Không trừng trị thì sao trấn an dân chúng!” Sau đó cáo trạng, hỏi thẳng Kim Ngô vê, “Ngày đó thằng con ta

đón dâu, trên đường có thích khách, Kinh Triệu bắt người, ông nhận người từ chối Kinh Triệu, nửa tháng rồi, vẫn không cho ta một đáp án, thế là thế nào?”

Mọi người đều á khẩu, còn chuyện đó sao? Lý Âu Gia lập tức trình lên tờ giấy Kim Ngô vê đã viết: “Lúc thần còn ở vị trí Kim Ngô, có phái người theo dõi Chu gia, sau khi nhận chức Kinh Triệu, cũng cho người theo dõi một thời gian. Mãi đến hôn lễ của Trịnh Uyển, bắt vài tên giặc nhép, khi ấy Kim Ngô vê có bảo, chuyện trong kinh thành, không đến phiên hạ quan quản, còn nói, thần là *thân hôn quan* (*quan viên quản lý địa phương, dân chúng*), chuyện nhà chuyện cửa, gà ngỗng đánh nhau sẽ báo lên cho thần, thần lại phải bắt người không muộn. Từ đó chuyện trị an trong kinh, đều thuộc về Kim Ngô vê. Thần không thể không kêu người ở Chu gia vê.”

Kim Ngô vê giận dữ: “Ngươi nói bừa! Lúc đó ta còn không gặp ngươi nữa là!”

Lý Âu Gia không biện bạch, chỉ một mực thỉnh tội, nào là xin Hoàng đế ưu ái, xin lỗi tình nghĩa làm quan bao năm với Trịnh tướng vì đã không thể đem ý đồ phá hỏng hôn lễ của con ông ra công lý. Trịnh Tĩnh Nghiệp thương cảm cho Lý Âu Gia: “Vốn không phải là chuyện ông có thể làm chủ, trách ông có ích lợi gì?”

Đã có giấy viết tay, Lý Âu Gia kéo người xuống hố ngay tại trận, Hoàng đế cũng tin. Hoàng đế tin, chuyện này thế là xong. Hoàng đế còn cảm thấy Lý Âu Gia thật xui xẻo, dính chuyện đến hai lần.

Sau chuyện này là thảm án, cãi vã, mượn chuyện sinh sự, kiện tụng vì chức vị còn trống.

Bởi vì người chết là Tể tướng, còn dính tới một Tể tướng khác, Trịnh Tĩnh Nghiệp được Hoàng đế bổ nhiệm làm chủ thẩm, bồi thẩm có Nghiệp Nghiêm Học, Tưởng Tiến Hiền, chủ quan Tam Pháp ti thành bồi khách.

Chu đại ca sảng khoái nhận tội, Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng biết chuyện xảy ra.

Sau giờ làm, Vi Tri Miễn mời Phạm Đại Dư đến nhà uống rượu, Phạm Đại Dư đang suy nghĩ làm thế nào để mở rộng thế lực, vui vẻ đi. Hai người cưỡi ngựa, Vi Tri Miễn đeo đai lưng nói lỏng, dù sao cũng sắp về nhà, liền cởi đai lưng. Phạm Đại Dư thì phải ăn mặc chỉnh tề, bị Chu đại ca cho một dao mất mạng.

Nghiệp Nghiêm Học thấy kì lạ: “Nhưng người đâm Phạm Đại Dư cơ mà.”

Chu đại ca cả kinh: “Cái gì? Ta đâm Vi Tri Miễn! Ai bảo hắn nuôi dưỡng ra cái con đàn bà tàn nhẫn kia? Người đừng nói bậy!”

Mọi người: “...”

Nha dịch phản ứng nhanh: “Không được vô lễ với Nghiệp tướng công!” Đưa tay đè đầu xuống đất.

Sét đánh!

Mọi người bàn bạc, tên này đúng là nói hươu nói vượn! Vi Tri Miễn mặt tròn, Phạm Đại Dư mặt dài, tuy đều là đàn ông, nhưng không có chỗ nào giống nhau cả?

Dụng hình! Hình pháp công khai, không được phép dùng dụng cụ tra tấn vô nhân đạo. Trước tòa thì đánh băng roi, không được dùng *mười hình phạt tàn khốc của Mân Thanh* các loại đâu, sẽ bị Ngự sử tố cáo. đương nhiên, nếu Ngự sử không thấy, thì sẽ khác.

Đánh xong hai mươi bản, Chu đại ca vẫn khăng khăng.

Hoàng đế tới lấy lời khai cũng không nói gì: “Thảm tra, thẩm vấn cho kĩ!” Hôm nay có thể đâm Tể tướng thì ngày mai sẽ đến lượt Hoàng đế.

Ngày hôm sau, Trịnh Tĩnh Nghiệp lại đi thăm vấn, lúc này ông đổi câu hỏi: “Sao ngươi biết người mình đâm là Vi Tri Miễn?”

Chu đại ca đáp: “Thưa Nghiệp tướng...”

Nha dịch lại cướp lời: “Mắt chó mù rồi à, đây là Trịnh tướng công!”

Cuối cùng Chu đại ca nói: “Ta đâm Vi Tri Miễn thật mà, hắn còn mang đai lưng bằng vàng ngọc mà.” Xã hội phong kiến vạn ác, đẳng cấp khác nhau thì dùng vật dụng khác nhau. Đai lưng của Vi Tri Miễn bị hỏng, Phạm Đại Dư mang đai lưng.

Trịnh Tĩnh Nghiệp tức mình, đánh Chu đại ca thêm hai mươi gậy nữa, không ngờ chỉ thấy đai lưng mà chém Tể tướng? Nếu lúc đó ta cũng ở đó, ngươi cũng bồ nhào tới phải không?

Cuối cùng sau vài lần ‘cho ăn đòn’ rồi đến nơi khác lấy chứng cứ, rốt cuộc Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng hiểu, thì ra người này vốn không nhớ được mặt người, thời đại này vẫn chưa có bảng tên cho từng người, hắn ta phân biệt nhờ quần áo và bội súc. Đai lưng Vi Tri Miễn nới lỏng, quan phục mà không có đai lưng thì sẽ bị Ngự sử tố là không ra dáng quan chức, liền cởi quan phục, thay đồ.

Không nhận được mặt người! (đây là một chứng bệnh có thật, hiếm có) Phạm Đại Dư đã uổng mạng, cản giúp cho Vi Tri Miễn một tai họa.

Sau khi chân tướng vụ án đã rõ ràng, thì đã tới cuối tháng tư.

Vụ án rõ ràng cả, nhanh chóng chấm dứt, nhưng chủ yếu Hoàng đế không vui khi thấy phe Thái tử bảo vệ Kim Ngô vệ.

Kim Ngô vệ bị tước chức, Lý Ấu Gia, ông ấy đã trở lại! Hoàng đế cũng biết Kim Ngô vệ kia được Thái tử con ông đề cử, trong khi Trịnh Tĩnh

Nghịệp không hề bất kính chút nào với Thái tử, Thái tử lại liên tục khiêu khích. Để bồi thường, chức Kinh Triệu còn trống giao cho Trịnh Sâm.

Lúc này Trịnh Diễm, bị đóng gói ném tới Hi Sơn, đồng hành có sư phụ, sư mẫu, đám cháu, và một sư huynh.

Bởi vì Trưởng công chúa Khánh Lâm dự tính ngày sinh là tháng năm, sợ bà sinh con trước khi nghỉ hè tập thể thì chỉ có thể ở cữ trong kinh. Mà trong kinh nắng nóng, không thể tịnh dưỡng, không bằng đến Hi Sơn trước để dưỡng thai. Bà đến Hi Sơn, Cố Ích Thuần đương nhiên phải theo, thầy đi, học trò cũng có mặt.

Biệt nghiệp Trịnh gia ở Hi Sơn, khá là náo nhiệt, Trì Tu Chi lại đi theo Cố Ích Thuần đến ở tại biệt nghiệp của Trưởng công chúa Khánh Lâm – bây giờ học trò đi theo ở nhà thầy là bình thường. Mà cùng lúc đó, trong biệt nghiệp Trưởng công chúa Khánh Lâm còn có vài ngự y được Hoàng đế cung cấp cho, mấy bà đỡ được Trịnh Tĩnh Nghịệp vơ về, bảo mẫu, nhũ mẫu đủ cả.

Chuyển đến Hi Sơn, còn một sự kiện lớn nữa, không phải Trưởng công chúa Khánh Lâm sinh con, mà là sinh nhật Trịnh Diễm. Tết Đoan ngọ mùng năm tháng năm, Trì Tu Chi từ kinh tới, cùng ăn mừng với vợ chồng Cố Ích Thuần và học trò Trịnh gia. Sau mùng năm tháng năm là sinh nhật Trịnh Diễm, lúc này mọi người trong kinh chưa tới, Trì Tu Chi tham dự.

Trịnh Diễm được nhận rất nhiều lễ vật, nghe nói nhiều món trong kinh được Trịnh phủ nhận thay cũng đáng giá lắm.

Trong số quà tặng được nhận năm nay, món Trì Tu Chi tặng khiến nàng ấn tượng nhất.

Bạn học Trì ôm một con thỏ nhỏ, lông trắng như tuyết, cứ thế mà đi tới.

Trịnh Diễm bị hình tượng ôm thỏ của chàng mà shock vô cùng, thế này, thế này, rốt cuộc là muôn gây chuyện đến mức nào chứ?!

“Muội không thích à?” Trừ thỏ trắng, chàng không biết nên tặng gì thì hợp. Sinh nhật tiểu cô nương, tặng món quá đáng giá thì một là không kham nổi, hai là không thích hợp.

Trịnh Diễm rất phân vân: “Phải nuôi thế nào? Đã nhận thì phải chăm sóc cho tốt, nhưng muội sợ nuôi được mấy bữa...” Nó toi mạng! Trước khi xuyên không, đừng nói thỏ, đến rùa nàng nuôi cũng chết! Người ta đưa vật còn sống, mình nuôi sao mà chết mất, thế nào cũng không ổn? Trịnh Diễm đau khổ ra mặt.

Trì Tu Chi ngẩn ra, nhớ tới con mèo kia, không khỏi khó xử, thật sự rất đáng yêu! Tiếc là không thể nuôi. “Ta cũng không biết.” Cứ tưởng cô bé sẽ thích, không ngờ người ta lại cẩn thận hơn mình nhiều.

Trưởng công chúa Khánh Lâm đỡ trán: “Đưa đến đây để ta nuôi cho, không thì tìm một ai đó nuôi rồi con học theo. Con muốn thăm thì đến đây. Không thì vẽ cho con một bức để giữ lại, rồi phóng sinh nó đi. Üm,” nghiêm túc hắng lên, “Con thả nó đúng ngày sinh nhật, cũng là cái thiện duyên.”

Trì Tu Chi tỏ ý tán thành, nhưng: “Ta đã từng xem tranh vẽ bằng bút chì rồi, cái đó thì trông rất giống, tiếc là lại không biết vẽ.”

Trịnh Diễm vẫn không thể tán thành với suy nghĩ của gã ‘đồng hương’ kia, lúc này cũng hỏi qua: “Lúc đi chợ đông ta có thấy, giờ người đó thế nào rồi?”

“Nghe nói, hắn ta nhờ vào tài nghệ, vào Đông cung rồi.”

“Hả?”

51. MÀM NON BỊ BẺ GÃY

[Nguyên]

**TRÙM CUỐI KHÔNG PHẢI MUỐN DIỆT, THÍCH DIỆT LÀ
DIỆT ĐƯỢC.**

Trên triều, làm quan có rất nhiều đường, vì chưa hình thành chế độ thi cử tuyển quan viên, nên tất thảy quan viên đều được tuyển mộ, mà lí do tuyển mộ cũng đủ kiểu.

Ví dụ như, ‘Cha của Trương tam là Tế tướng, để có thể chiêu cố tới *con ông cháu cha* nhà người ta, cho làm quan.’ Hoặc, ‘Lý tú là cậu của Hoàng đế, xét đến cảm nghĩ của Hoàng đế, ban trước vị.’ Hay như, ‘Vương ngũ có một ca khúc ca ngợi lòng trung thành, để nêu gương, cho làm quan.’ Lại còn có kiểu, ‘Nghệ nhân XX hát rất hay, có thể cống hiến đặc biệt cho sự phát triển văn hóa Thiên triều, lên quan ngay và luôn.’

Nếu Hoàng đế hơi ngốc một chút, chơi bời lêu lổng thì có thể lăn lộn kiểm được cái danh hiệu ‘nhân tài trang bị kĩ thuật chuyên nghiệp’, sau đó ra làm quan cũng xong. Mạt đế tiền triều cũng thế, đương nhiên, kết cục cuối cùng của ông ta cũng khá thảm.

Triều đại lập được tám mươi năm có lẻ, chuyện này việc nọ, mọi người đều ngầm hiểu.

Cho nên, chế tạo được bút chì, sau đó lăn lộn kiểm được một chức tiểu quan, cũng không phải chuyện gì đáng ngạc nhiên.

Điều khiển Trịnh Diễm trọn mắt há hốc mồm chính là – cái tên xuyên không kia bỗng nhiên lại vào Đông cung! Hắn vào Đông cung làm gì?

Đây là phản ứng đầu tiên.

Tiếp theo đầu óc bắt đầu suy nghĩ rồi lên: có phải tên kia định theo con đường quan lại? Đi theo Thái tử đến ngày mai tươi sáng? Hắn muốn làm gì? Không biết từng bước một đi lên như cha nàng mà còn bị người khác xem thường sao? Quan viên nhờ vào ‘tài nghệ’ là hạ đẳng nhất. Trừ khi gian lận, nếu không tuyệt đối không thể nổi bật. Hay là não tên này có vấn đề?

Mẹ nó! Vẫn tưởng Tấn Giang (*tên trang web đăng các tác phẩm văn học mạng*) chủ yếu là để nữ chính, đâu ra tên này, hình thức lộn xộn, thế không phải là muốn đòi mạng sao? – đây là kết luận cuối cùng.

Cho dù đột nhiên có một đồng hương xuyên không, nhưng hắn ta tới diệt *trùm cuối*, xem cha nàng là *trùm cuối* tới xử lí. Trịnh Diễm nghĩ, như thế có một vạn bó *đậu xanh rau má* (*trong truyện chửi lái đi, mình chuyển ngữ theo*), hồn vía lên mây! Nàng không tin gã xuyên không chạy đến Đông cung để nằm vùng cho cha nàng.

Mẹ mày!

Trịnh Diễm quyết định ác hóa! Gian thần cũng có quyền sống!

Trịnh Diễm ở trong tâm trạng ngổn ngang và điên cuồng trải qua sinh nhật mười tuổi. Trưởng công chúa Khánh Lâm thấy sắc mặt nàng không vui, lo nàng sinh nhật không có cha mẹ bên cạnh nên đau lòng, cũng an ủi một hồi. Trì Tu Chi cho rằng nàng không thích con thỏ, nên hơi buồn. Mãi đến khi thấy nàng rảnh rỗi liền chạy đến bên con thỏ cùng ngắn người, thì mới yên tâm.

Tiếng lòng Trịnh Diễm: hai người cùng xuyên không, xuyên không chung không có phồ *cmn* biến đâu! Trước mắt định gây chuyện đến mức nào?! Chơi chung một máy sẽ chết máy, hai người xuyên không sẽ có người chết đó! Nay không phải là thời đại hai kẻ xuyên không hợp tác ‘nấu nước’ đâu, bây giờ hễ có kẻ xuyên không, tất có một kẻ não tàn, không phải hắn thì là nàng!

Trịnh Diễm cẩn thận nhớ lại những hành vi của mình những năm gần đây, bỗng nhiên có cảm giác ‘chẳng lẽ mình chính là vật hi sinh’. Tức khắc, đồ mồ hôi lạnh sống lưng.

Mỗi người, ở thời điểm giết *trùm cuối*, cũng có thể là *trùm cuối* trong mắt người khác.

Trịnh Diễm buồn rầu, không biết kẻ xuyên không khác còn buồn hơn nàng!

Thường Bật là một đứa trẻ khá khô, nếu có thể lựa chọn, hắn cũng không muốn quan hệ với Đông cung! Nhưng ai bảo nhà hắn bị liệt vào sổ đen của Trịnh Tĩnh Nghiệp chứ? Lúc Trịnh Tĩnh Nghiệp vừa vào kinh, cha Thường Bật giờ tròn, hai người đụng nhau, gia đình hắn chỉ bị tước chức mà không xét nhà, tuyệt đối nhờ *suy thân* (ý chỉ kẻ xui xẻo, đi ám người khác) Trịnh Tĩnh Nghiệp lúc đó đang ngủ gật.

Thường Bật quá thuộc lịch sử, không muốn cùng tranh chấp danh hiệu ‘*suy thân mạnh nhất trong lịch sử*’, ai đối nghịch với người này đều chết cả nhà! Nhưng vẫn đề là, trước khi cậu xuyên qua, cha cậu đã động vào Trịnh Tĩnh Nghiệp!

Nghĩ đến chuyện Trịnh Tĩnh Nghiệp còn có một cô con gái tàn nhẫn hơn, cùng con gái cấu kết với con rể, Thường Bật chỉ muốn đâm đầu chết quách để xuyên không trở về cho xong, kết quả không thành. Xuyên không thì đã xuyên không, sau N ngày sống dở chết dở, Thường Bật lên tinh thần, bất đắc dĩ, đi vào con đường đấu tranh cùng *suy thân*. Miễn là hắn có thể tiếp xúc với Thái tử trước khi Thái tử bị phế, bảo vệ Thái tử thì coi như bảo vệ được cả nhà, dù sao lịch sử *đã từng* viết về quá trình phế Thái tử, hắn chỉ cần tìm chỗ để *cắt cái rụp*, thế là OK! Còn có thể lập công.

Thường Bật cảm thấy mình còn đáng thương hơn cả rau cải, đều bị bó buộc. Hắn cũng muốn ôm đùi *suy thân*, cưới con gái *suy thân*, sau đó ngắm nhìn cuộc sống tươi đẹp lăm chừ! Mai sau thế nào cũng không quan tâm! Nên làm gì, hắn đã có quyền sách lịch sử để tiến công rồi! Con đường đó

chắc chắn suôn sẻ trót lọt, tiền đồ tươi sáng hơn con đường hiện tại này nhiều.

Không sai, Thường Bật xuyên không từ thời Đại Khích ‘tương lai’, cũng như Trịnh Diễm xuyên tới một triều đại nào đó trong lịch sử trung cổ vậy. Đây là *thời không giả tưởng* đối với Trịnh Diễm, nhưng trong mắt Thường Bật, lại được viết trong sách giáo khoa lịch sử của hắn, thật sự tồn tại.

Trịnh Diễm là người xuyên không, mà trong mắt người xuyên không như Thường Bật, lại thành ‘dân bản địa’! Bây giờ Thường Bật có thể nói cho nàng biết, chồng nàng là ai, con là ai, sau này sẽ tàn nhẫn thế nào. Chẳng qua chắc chắn Thường Bật sẽ không thành thật khai ra, Trịnh Diễm cũng không ngờ Thường Bật biết. Nàng còn cho rằng người ta là đồng hương với mình. Nếu biết thân phận thật sự của Thường Bật, chắc chắn Trịnh Diễm sẽ... đầu tiên là ra mồ hôi lạnh toàn thân, sau đó đi tìm bác sĩ tâm lý.

Có điều hiện tại trước mắt, đã đủ khiến Trịnh Diễm sầu chát rồi.

Trịnh Tĩnh Nghiệp đến Hi Sơn, thấy Trịnh Diễm như vậy, vô cùng ngoan ngoãn, như thể đã thay da đổi thịt trong một đêm.

Thật kì lạ!

Còn Đỗ thị lại rất vui mừng: “Xa cha mẹ, thật ra con bé lại hiểu chuyện hơn. Con người, đều bị bắt buộc trưởng thành.” Lời này nói ra khiến Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng bùi ngùi, khi còn bé, hai vợ chồng cũng đều không cách nào khác mà bắt buộc phải trưởng thành, ai bảo cha mất sớm mẹ yếu đuối chứ?

Trịnh Diễm rất ngoan ngoãn, Đỗ thị lại bắt đầu đau lòng: “Ta thấy con bé ra bộ dạng thế này, trong lòng thật khó chịu.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp nói: “Con nít đúra nào chả phải trưởng thành, bà đau lòng cho con bé thì đối tốt với nó thêm một chút là được.”

Sau nghe Trưởng công chúa Khánh Lâm nói, hình như lo cho con thỏ, sự đau xót chúa chan trong lòng Đỗ thị bay đến chín tầng mây. Trịnh Tĩnh Nghiệp không tức giận, còn tiện thể lén lớp với đám vẫn bối: “Có thể nghĩ cho lâu dài cũng tốt, chuyện gì làm hoặc không làm, đã làm thì phải làm cho tốt, cân nhắc chu toàn, không để sau này hối hận, cũng không lưu lại tai họa.”

Hoặc không làm, đã làm thì tuyệt đối, đây là phong cách của Trịnh Tĩnh Nghiệp.

Sự kiện tiếp theo đã chứng minh chuyện này.

Trịnh Diễm nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy vẫn nên nhắc nhở cha nàng, bên cạnh có một tên muồn đi diệt *trùm cuối* kia. Quán quýt bên Trịnh Tĩnh Nghiệp: “Cha, nghe nói bức tranh kia rất thú vị, chúng ta gọi hắn tới vẽ một bức đi. Sư mẫu muồn cho người tới vẽ tranh con thỏ cho con.” Cha nàng sẽ không cho phép một gã nam tử trẻ tuổi xuất hiện trước mặt con gái – nhất là hắn không cùng giai tầng với nhà nàng.

Vừa nói lời này xong, nàng cảm thấy có gì đó không thích hợp, sau lưng có một cơn gió lạnh. Ngẩng đầu, biểu tình cha nàng vẫn như trước, nhưng, nàng cảm thấy, ông không vui. Chẳng lẽ kẻ đồng hành đã bắt đầu động vào cha nàng rồi?

Thường Bật không có bản lĩnh này, hắn vừa vào Đông cung không lâu, còn chưa tiến hành đi sâu vào dò xét, cả ngày bị giao một đồng công việc đến chết khiếp, mỗi ngày vẽ vẽ, vẽ vẽ mỗi ngày, vẽ Thái tử, vẽ Thái tử phi, vẽ Thái tử phi xong còn phải vẽ những thiếp thất khác của Thái tử, chưa kịp thân thiết cùng Thái tử, lại bị Thái tử mang cho mượn để vẽ tranh cho người ta.

Mỗi lần trở về, Thái tử đều phái hai người cùng hắn đến nhà bên kia, hắn vẽ vời, thái giám tranh thủ truyền tin tức. Thường Bật rất muốn nói với

Thái tử: *Có nhiệm vụ gì không, giao cho ta đi!* Thái tử không coi hắn là tâm phúc, đương nhiên không để hắn làm những chuyện mót nốt. Kinh luân cả đống, tiên tri đầy bụng, thế mà không có ai nghe!

Nếu Thái tử gặp một tên tiểu quan ‘nhờ vào tài nghệ’ nói gì nghe này, thì không tới phiên Thường Bật, Trịnh Tĩnh Nghiệp đã an bài mười tám người kéo Thái tử té xuống mương từ lâu rồi.

Thái tử vẫn còn sức chiến đấu nhất định, trong tay anh ta có – Thường Bật – nhận vẽ tranh với khắp nơi, thật ra là tranh thủ cơ hội để lật đổ thế lực Trịnh đảng. Trịnh Tĩnh Nghiệp đã sớm để mắt tới Thường Bật.

Đúng là, vàng tự phát sáng, kẻ xuyên không luôn có hào quang trên người, không thể che giấu. Chỉ tiếc ngà voi, sừng tê giác đều là đồ tốt, nhưng không thể giữ. Còn không à, thợ săn tới rồi kia.

Trịnh Tĩnh Nghiệp cười nhẹ hỏi con gái: “Sao con biết có người như vậy?”

Trịnh Diễm thành thật trả lời: “Trước khi Ngũ ca cưới chị đâu, con đến chợ đông định tìm món gì đó hay hay để làm quà, thấy có người vẽ tranh ở đó, vẽ khá giống. Lúc ấy rất giật mình, quên hỏi, Đại lang còn mua rất nhiều bút chì ở chỗ hắn nữa kia.”

“Thế à. Tạm thời đừng nghĩ tới người này, thiên hạ rộng lớn, luôn có kẻ nhân dị sĩ, tất nhiên có người vẽ loại tranh này. Cha con tìm người khác cho con nhé?”

Trịnh Diễm khinh bỉ liếc Trịnh Tĩnh Nghiệp một cái, Trịnh Tĩnh Nghiệp lập đỗi giọng ‘chú dẫn con đi xem cá vàng’, nói: “Kẻ đó không được.”

Trịnh Diễm cũng nhanh nhẹn gật đầu: “Con cũng thấy thế.”

Con gái rất ngoan, ít khi nào làm phiền cha mẹ.

“Có điều hắn rất có năng lực, nhiều người như vậy, không phải ai cũng có thể vào Đông cung làm quan nhanh như hắn.” Trịnh Diễm bỗ sung.

Trịnh Tĩnh Nghiệp bắt đầu tính toán, ông đã nhớ kĩ Thường Bật.

Sự thật là như thế.

Trong khi Trịnh Diễm còn đang suy đoán không biết cha nàng định đối phó với Thường Bật thế nào thì trong cung Thúy Vi, Miêu phi đã hành động trước.

Cô nũng nịu với lão Hoàng đế: “Thánh nhân có biết có một kì nhân xuất hiện trong kinh không?”

Gần đây Hoàng đế có xu hướng thích con nít, thằng cu con mới sinh bên cạnh rất hiểu chuyện, vui vẻ hỏi: “Kì nhân nào? Sao nàng biết mà ta không biết? Nàng ở thăm cung cơ mà?”

Miêu phi cười nói: “Là vẽ tranh đó, tranh vẽ rất giống thật, hôm nọ thấy hắn ta có vẽ cho quận chúa Tân Xương một bức, cứ như là Quận chúa từ tranh bước ra, làm thiếp hết cả hồn. Thiếp cũng muốn có bức vẽ như thế.”

Hoàng đế nói: “Nếu đã có bản lĩnh như thế, gọi vào thử xem?” Cũng muốn vẽ cho mình một bức.

Miêu phi bất đắc dĩ nói: “Đó là ngoại quan! Nghe các cung nữ kể rằng, kẻ kia vẽ bằng loại bút chì riêng, gọi là bút chì, do hắn tạo ra, phương pháp bí mật. Cũng nhờ bản lĩnh này, được gọi vào Đông cung, làm quan cửu phẩm. Nếu làm quan Đông cung, sao thiếp có thể dễ dàng gọi tới được? Hơn nữa, hắn ta còn đang bán vẽ tranh cho quận chúa Tân Xương, tổng cộng đến mười hai bức, mặc mười hai xiêm y khác nhau...” Dù sao cũng đã là tư tưởng, quan viên Thái tử, cô nam quả nữ ở chung với con gái Thái tử

hồi lâu, ra vào ĐÔng cung thường xuyên, người cũng tuấn tú, mồm mép ngọt lịm, khiến bọn tiểu cung nữ tim đập đỏ mặt mãi.

Hoàng đế rất khó chịu.

Sau đó Trịnh Tĩnh Nghiệp thu hoạch, Trịnh Tĩnh Nghiệp được coi là ‘người máy tính’, nhớ kĩ mọi tài liệu về bách quan trong triều, ông còn cố tình chọc vào Hoàng đế, nhắc tới Thường Bật: “Trưởng công chúa nói để hắn vẽ cho Thất nương bức tranh con thỏ, không thể nuôi được thì xem tranh cũng tốt.”

Hoàng đế nổi giận: “Tên Thường Bật này là ai?! Sau ai ai cũng nói tới hắn?!”

Trịnh Tĩnh Nghiệp không nhanh không chậm đáp: “Người này là quan viên của Đông cung, chắc Thánh nhân còn nhớ rõ cha của hắn, chính là phạm quan mười mấy năm trước, Thường Thái. Thánh nhân từ bi, không sung quân bọn họ, vẫn còn ở trong kinh thành. Thường Bật nhờ tài nghệ nhập Đông cung, là một nhân vật lanh lẹ. Nay trong kinh có ai mà không biết Thường Bật? Các nhà đều nhờ tay này vẽ người, vẽ tranh chim muôn hoa cỏ làm vinh dự, mọi người chờ hắn vẽ tranh cho đang xếp hàng đến sang năm. Thường là vẽ xong ở nhà đó, vừa về Đông cung không lâu, lại có người đến xin Thái tử cho mượn người.” Sau đó liệt kê vài cái tên trong triều làm bằng chứng, ý bảo không phải mình nói lung tung.

Nghi ngờ của con người có thể lan ra rất rộng, não bộ ảnh hưởng đến độ tức giận rất nhiều. Nói chung, đó là tâm trạng hiện tại của Hoàng đế.

Dù sao thì, Hoàng đế cũng đang rất tức giận.

Trịnh Tĩnh Nghiệp đi rồi, Hoàng đế càng nghĩ càng giận, gọi Thái tử tới mắng cho một trận: “Hắn là thanh niên trai tráng, ngày ngày ở chung với Tân Xương, còn ra đạo lý gì?! Mày làm cha mà thế à?! Kỹ thuật tinh xảo khéo léo nhưng vô dụng, các ngươi lại coi làm của quý! Cửa nhà mày vì muốn gọi hắn mà sắp bị san bằng cả rồi!” Hạ lệnh đem đánh sáu mươi

trượng ngay tại chỗ, ngay trước mặt Thái tử. Hoàng đế tức giận, ai dám lơ là? Cứ đánh thẳng tay, một gậy rồi lại một gậy.

Thường Bật chưa kịp phát huy tài năng ‘chân chính’ đã bị cái danh ‘mê hoặc Thái tử’, dù dỗ Thái tử chơi bời lêu lổng mà roi đài. Một gốc cây xuyên thành mầm non, cứ thế mà bị thủ đoạn độc ác của Trịnh Tĩnh Nghiệp bẻ gãy.

Thường Bật oan gần chết, hắn còn chưa kịp thực hiện kế hoạch!

Thái tử tức gần chết, Hoàng thượng lại nghe lời người khác không nghe lời anh ta.

Thường Bật muốn đến diệt trừm cuối, không ngờ mình lại trở thành tiểu quái chỉ trong vài giây. Thế mới nói, trừm cuối không phải bạn muốn diệt, là diệt được. Bạn mới cấp 10, lại muốn đi diệt trừm cuối tinh anh cấp 100, kết quả chỉ trong giây lát. Liều mạng tấn công, cũng không vượt qua sự đẳng cấp khác biệt – trừ khi trò này bị lỗi.

Trịnh Tĩnh Nghiệp ra tay, khiến Trịnh Diễm được mở rộng tầm mắt, bên này nàng ngồi bút trụi lông thỏ, bên kia Trịnh Tĩnh Nghiệp đã nhẹ nhàng tiêu diệt nhanh gọn. Trịnh Diễm cố gắng hấp thụ nước mực đen thành dưỡng chất, rèn luyện gia tăng khả năng lí luận thực tiễn.

Xuyên không thì có gì giỏi, như Trịnh Diễm cũng vậy, Thường Bật hoặc bất kì ai khác cũng thế. Cũng như ba chữ ‘Hoàng Thái tử’, nhìn thì rất đáng sợ, khi đối đầu thì cũng thế thôi, bất kì lúc nào cũng không thể đánh mất ý chí chiến đấu của mình. Người xuyên không, dân bản địa, đều là cư dân của thế giới này, mọi người đều ngang hàng. Bạn có kĩ năng, tôi cũng có, chẳng qua khả năng từng người không giống nhau, hợp lại là được. Gặp kẻ địch thì phải tiêu diệt ngay – Trịnh Diễm rất tâm đắc.

Công bằng mà nói, nếu Trịnh Diễm ở vị trí của Trịnh Tĩnh Nghiệp, muốn tiêu diệt một địch thủ, tất nhiên phải cẩn thận vô cùng, có thể sẽ phân vân, Thường Bật thông đồng với Thái tử, hoặc có kì ngộ khác thì không thể

có thể tùy tiện xử lý được. Trịnh Tĩnh Nghiệp không biết, *giải quyết dirt điểm*.

Đôi khi, không biết gì mới là may mắn. Cũng bởi vì cha của Trịnh Diễm ‘không biết’, nên mới ra một phương pháp bạo lực *đại sát từ phương tâm đắc* đến vậy.

52. HỢP TÁC VUI VẺ

[Nguyên]

THẾ GIỚI NÀY HỒNG CẢ RỒI!

Mang cỏ còn đẫm sương, rau được rửa sạch sẽ, cà rốt thái sợi, củ cải đã bóc vỏ... đủ các loại, đủ hình dáng, bỏ trước mặt con thỏ. Trịnh Diễm rất buồn, ngồi chồm hổm trước nó: con thỏ này không ăn cà rốt!

Nàng buồn như vậy, làm Trưởng công chúa Khánh Lâm cũng sâu muộn theo: “A Diễm lại hành con thỏ rồi à?” Thở một hơi thật dài.

Thị nữ đầu hai búi tóc che miệng cười: “Công chúa yên tâm, con thỏ còn sống.”

Trưởng công chúa Khánh Lâm bất đắc dĩ nói: “Chắc con thỏ này kiếp trước không tu nên mới rơi vào tay con bé, con thỏ như thế, con bé lại không nhận ra người ta ăn cỏ! Có con thỏ nào không ăn cỏ đâu?”

Đời trước Trịnh Diễm không phải nuôi thỏ chuyên nghiệp, cũng chẳng nuôi con nào không có kiên nhẫn sống như loài thỏ, chỉ nhớ trong mỗi tập hoạt hình Bugs Bunny đều cắn một miếng cà rốt, nên cũng lấy đó làm tiêu chuẩn để xử lí con thỏ kia. Nhưng hành vi trong mắt Trưởng công chúa Khánh Lâm này, là *ngược thỏ*.

“Gọi con bé tới đây, chỗ đó có mùi, đừng để ám lên người.”

Hai thị nữ tuân mệnh mà đi, Trịnh Diễm ngồi muốn tê chân: “Trên đời này làm gì có con thỏ như mày?” Lại còn kiểu ‘Không ăn cà rốt là sỉ nhục cho cả giới thỏ’ rất buồn cười. Thị nữ được cười thêm một trận, tiến lên thi lễ: “Thất nương, công chúa mời Thất nương đến nói chuyện. Chỗ này mùi hơi nồng, công chúa nói, ám vào người thì không tốt.”

A Khánh tiến lên đỡ Trịnh Diễm, Trịnh Diễm hơi run chân, rít từng hơi: “Chàm chàm đã, chân tê rần rồi.”

Hai thị nữ tiến tới đỡ: “Thất nương ngồi tạm xuống, để tì nữ xoa chân cho ngài, xoa bóp ở kinh mạch một chút là ổn thôi.”

Lại xoa nhẹ một chút, Trịnh Diễm cảm thấy đã tốt hơn nhiều, nói: “Tốt hơn rồi, ta đến chỗ sư mẫu rồi nghỉ tiếp, để sư mẫu chờ lâu thì không tốt.”

Đoàn người lại tiến vào chỗ Trưởng công chúa Khánh Lâm, nhìn từ xa thì thấy tình hình có hơi không đúng. Dù thế nào, ở chỗ của Trưởng công chúa Khánh Lâm luôn theo ngay ngắn chỉnh tề, sao bây giờ lại hỗn loạn như thế. Đến trước cửa điện, càng khiến Trịnh Diễm hoảng sợ: Cửa sổ các phòng đều được đóng lại, bọn thị nữ ra ra vào vào, Cố Ích Thuần ở ngoài giật chân, bên cạnh là Trì Tu Chi, hai người đều rất sốt ruột.

“Sao thế ạ?” Trịnh Diễm mở miệng hỏi ngay, tình huống tốt nhất chính là Trưởng công chúa Khánh Lâm muôn sinh, mà xấu là phát sinh ngoài ý muốn.

Cố Ích Thuần đáp vội: “Con ra trước chơi đi, đừng chạy lung tung.”

Trì Tu Chi có lòng tốt giải thích ngắn gọn: “Sư phụ sắp làm cha rồi,” do dự một chút, “Thất nương, muội...”

Trịnh Diễm yên tâm: “Ngụ ý, bà đỡ đều đã chuẩn bị ổn cả rồi, sư phụ đừng gấp. Trong cung sợ là không thích hợp đến hỗ trợ, ta cho A Khánh về nhà tìm mẹ đến, lúc Tam tấu sinh cũng có mẹ ở bên trấn an.”

Cố Ích Thuần đầu đây mồ hôi, lo lắng này nọ, nhưng Trì Tu Chi bị Trịnh Diễm nhắc nhở một câu, nhìn thấy Cố Ích Thuần đã hoàn toàn trong trạng thái *xuất hồn*, gật đầu bảo: “Trên đường cẩn thận, đừng tự đi. Sư phụ, sư phụ,” gọi hai tiếng, đến khi Cố Ích Thuần quay đầu, nói rõ ràng từng chữ, “Đây là chuyện lớn nhà sư phụ, cũng nên báo cho trong cung một tiếng, lại có, cháu trai sư phụ cũng theo tới đây, con là học trò sư phụ, có một số việc có thể thay mặt người, nhưng một số khác cần gia đình sư phụ.”

Cô Ích Thuần hít sâu một hơi: “Quan tâm tắc loạn, ta tất có chỗ sơ sót. Các con đều là những đứa biết suy nghĩ, giao cho các con vậy.”

Trì Tu Chi và Trịnh Diễm hai người hợp tác, phân công nhau, một đến phủ công chúa, phân phó mọi công việc liên quan đến xã giao, kể cả liên lạc với trong cung và Cố Nại, hạ lệnh cho tất cả mọi người trong phủ không được khinh động. Người khác cho người đi gọi Đỗ thị, rồi đi lấy tất cả những vật đã được chuẩn bị sẵn, Trịnh Diễm còn đặc biệt điều người: “Tiên sinh có hơi kích động, trông chừng đừng để thầy bị bất tỉnh.” Trong tiểu thuyết đều viết như vậy, bên trong vắt và sinh con không dám nghỉ, bên ngoài giậm chân nằm sải lai trước tiên.

A Khánh trở về đầu tiên: “Thất nương, phu nhân đã đến cung Thúy Vi rồi. Tam nương trong nhà đã cho người vào cung báo cho phu nhân, nô tì về trước để báo với Thất nương một tiếng.”

Xung quanh đều là đường núi, cung Thúy Vi lại còn được xây ngay giữa sườn núi, như vậy thì không thể nào quay về trong vòng một giờ được!

Bất đắc dĩ, Trì Tu Chi và Trịnh Diễm vừa diễn xong vai tiểu quỷ quản gia. Trịnh Diễm bụng, không cần biết phần hồn đã bao nhiêu, chứ cái xác chỉ mới lên mười, mà nay lại... chủ trì sinh sản sao?

Trong đầu Trì Tu Chi toàn chữ 囧, những chuyện như chăm sóc sản phụ, phụ nữ mang thai, sắp xếp sinh sản không thích hợp để nam nhân nhúng tay vào, nhưng chàng phải kiên trì đến cùng, vì đâu thể giao cho sư phụ?

Cho dù bè ngoài Cô Ích Thuần vẫn còn ngon lành, nhưng tóc mai đã lâm tấm bạc, làm học trò của người, lúng túng cực kì! Trì Tu Chi hạ lệnh: “Châm trà cho tiên sinh.” Nhìn lướt qua Trịnh Diễm, xấu hổ chết đi được! Từ khi cha mẹ khuất bóng, chàng không thể không quản lý gia nghiệp, nhưng chưa từng quản *gia công* thế này!

Bận rộn một hồi, bên trong thanh âm của Trưởng công chúa Khánh Lâm lúc cao lúc thấp, cuối cùng còn mắng lớn: “Thằng nhóc chết tiệt, sao còn chưa ra!” Lại mắng Cố Ích Thuần là đồ khốn, sờm biết thế sẽ không lập gia đình.

Trịnh Diễm và Trì Tu Chi nghe xong, trên mặt đều nóng rần, tình cảnh này, đúng là ngược đai trẻ vị thành niên.

Thanh âm bên trong cuối cùng cũng bình tĩnh lại, Cố Ích Thuần cả kinh: “Sao không có tiếng gì nữa thế?” Khiến hai trẻ vị thành niên càng hoảng sợ, Trịnh Diễm chạy tới nhìn, kết quả chân trái vấp vào chân phải, may mà Trì Tu Chi nhanh tay lẹ mắt kéo nàng lại, vụng về vỗ vỗ vào lưng Trịnh Diễm: “Bình tĩnh, bình tĩnh nào.”

Trịnh Diễm đầu đầy những vạch đen, *hở, huynh đập chết ta rồi!*

Lại nói, Trì Tu Chi cũng biết một chút về y đạo, Trịnh Diễm cũng biết tí tinh về thai sản, cũng đã thuộc kĩ số tay hướng dẫn, nhưng lần đầu xuống nước, động tác không thể thoải mái, tự nhiên.

Bên ngoài lại có tin xấu: “Xe của Hình quốc phu nhân đang bị hỏng giữa đường, ngự y đi theo ngã, bị thương.” Hay lầm, hai đứa nhỏ tiếp tục ở trên đỉnh, Cố Ích Thuần đã từ từ hồi phục tinh thần, chạy đến bên cửa sổ lớn tiếng an ủi vợ, nghiêm cấm hoảng loạn trong phủ.

Qua nửa canh giờ, Triệu thị mới báo cho Trịnh Diễm biết, mẹ của nàng bị thương, đang được đưa về nhà, bảo Triệu thị tới hỗ trợ, còn nói với Trịnh Diễm: “Mẹ bảo, bây giờ, Thất nương không cần vội trở về, sáng nay trời mưa, đường không dễ đi. Muội cứ ở đây, chăm sóc cho công chúa.” Không lâu sau, Cố Nại cũng đến, ở trước chờ lệnh.

Trưởng công chúa Khánh Lâm là sản phụ cao tuổi, đứa bé dinh dưỡng tốt nên hơi lớn, cứ bị dày vò suốt, mãi đến khi đứa bé ra đời thì trời đã tối. May mà thời này phụ nữ rất mạnh mẽ, gì cũng dám làm, Trưởng công chúa Khánh Lâm cũng không phải khuê nữ dưỡng trong nhà, không dám bước ra cửa, căn cơ không tệ, có thể tiếp tục kiên trì.

Sau khi đứa bé ra đời, Cố Ích Thuần và hai học trò cũng mệt lả.

Những chuyện sau đó có Triệu thị thay thế, mọi người đã buông lỏng hơn nhiều, Triệu thị từ phòng sinh đi ra, tuyên bố tin tốt. Nhìn thoáng qua Trì Tu Chi, nói với Cố Ích Thuần: “Tiên sinh, nơi này là chỗ của phụ nữ, mời tiên sinh dời bước. Chuyện bên ngoài còn cần tiên sinh quản lí.”

Trì Tu Chi chỉ chờ có lời này, đầu chàng đã muôn bốc hơi tới nơi, một thiếu niên như vậy, chưa được sờ tay của bé con mà đã gấp phải chuyện này, Trì Tu Chi hoàn toàn phải dựa vào nghị lực.

Sáng sớm hôm sau Trịnh Diễm đến thăm Trưởng công chúa Khánh Lâm, sư mẫu đại nhân còn rất mệt, Triệu thị hầu hạ một bên, Trưởng công chúa Khánh Lâm tuy còn yếu nhưng vẫn mắng người: “Cũng nhờ có các con, bên ngoài không có một ai đáng tin hết!” Suýt nữa là mắng luôn anh trai Hoàng đế của mình.

Trịnh Diễm le lưỡi, đứng dậy cáo từ: “Hôm qua sư mẫu chịu khổ rồi, có con nít thì cũng nhiều việc hơn, trước mắt đã có Tam nương, hữu dụng hơn con nhiều. Con xin về nhà thăm mẹ.”

Trưởng công chúa Khánh Lâm biết Đỗ thị bị thương, bảo: “Mang theo hai ngự y, đều là do ta mới bị vậy.” Trịnh Diễm và chị dâu đều từ chối, bao sức lực của Trưởng công chúa Khánh Lâm đều đã dùng để mắng người cả nên không nói gì hơn. Trịnh Diễm đành nhìn đứa bé vẫn còn nhiều nếp nhăn một cái, sau đó gọi ngự y trở về nhà thăm mẹ.

Trên đường về, xe của Đỗ thị suýt nữa bị lật, xây sát tay, chân cũng bầm tím, có chút kinh hách, ở nhà phiền muộn: “Sớm không xảy ra, trễ không xảy ra, lại cố tình ngay vào lúc này. Sư mẫu của con sao rồi? Tam nương có xử lí ổn thỏa không?”

Trịnh Diễm kể lại từng chuyện hôm qua: “Sau đó có người trong cung tới, lúc này không bị té nữa...”

Đỗ thị gật đầu nói: “Con làm cũng ra hình ra dạng, Trì gia không tầm thường, nghĩ đến chuyện cho người gọi tiễn Thất lang Cố gia (Cố Nại) đến, con cũng biết đây,” thở dài, “Chúng ta tuy thân thiết, nhưng rõ cuộc sống không phải chung họ, sau này nhà họ muốn đâm chọt, ngay cả sư phụ của con, cũng không tiện đối phó.”

Trịnh Diễm yên lặng ghi nhớ điểm quan trọng: Làm việc không thể để lại nhược điểm.

Lại nhìn chõ đau của Đỗ thị, xanh tím rất dọa người, Đỗ thị cười nói: “Không tổn thương gân cốt thì không có gì đáng lo đâu,” rồi lại bảo Trịnh Diễm đi nghỉ, “Chắc cũng mệt rồi phải không? Đi nghỉ đi, hai ngày nữa, ta bớt đau, chúng ta cùng đi thăm sư mẫu của con.”

Quách thị vẫn đứng ở bên, bây giờ mới nói: “Không biết A Diễm đã ăn sáng chưa?”

Trịnh Diễm nói: “Có húp một chén cháo, chị đâu không nói, muội cũng quên mất.”

Đỗ thị nói với Quách thị: “Cho người dọn cơm đi, con cũng chưa ăn, ăn chung với nhau, con cũng vất vả rồi. Công chúa làdì của con, hôm qua nên đi chăm sóc, chỉ là con còn nhỏ, cũng chưa biết chuyện này, không bằng để Tam nương đi. A Diễm đã về, con cũng nên đi vãn an, hỏi thăm sức khỏe đi.”

Quách thị rất nhanh nhẹn, ăn xong liền sắp xếp đi ngay.

Ngoài Trịnh gia thì những người bị ảnh hưởng tới cũng nhiều, ai tùy giá đến Hi Sơn nghỉ hè cũng đều bị kinh động bởi chuyện sinh sản của Trưởng công chúa Khánh Lâm.

Một là Trưởng công chúa, một là danh sĩ thế gia, số người kinh động còn nhiều hơn khi Trịnh phủ cưới con dâu. Mà ảnh hưởng lớn nhất tới vợ chồng Cố Ích Thuần, chính là Cố gia.

Cố Ích Thuần kết hôn, vợ là Trưởng công chúa đương triều, đại nghĩa của các quần thần trong triều, không có lí do khiến Trưởng công chúa nhượng. Cố gia có thể mặc kệ Trưởng công chúa Khánh Lâm, để bà tùy ý làm gì thì làm, miễn không nuôi trai bao là được. Bây giờ thì không giống vậy nữa, con của Cố Ích Thuần, là con cháu của Cố gia, phải được ghi vào gia phả Cố gia, phải thực một loạt quyền lợi nghĩa vụ. Hơn nữa, tuyệt đối không thể tùy tiện giáo dưỡng, để rồi trưởng thành lèch lạc.

Cố gia trong kinh vừa chuẩn bị chúc mừng, vừa nhanh chóng truyền tin tới huynh trưởng Cố Ích Thuần: Mau về đây! Đi nói chuyện với Cố Ích Thuần!

Khi người của Cố gia vào kinh, bé con đã hơn tháng, Trưởng công chúa Khánh Lâm có thể xuống giường được, thương thế Đỗ thị cũng khỏi.

Hai phụ nữ ngồi chung với nhau, cùng ăn điểm tâm Trịnh Diễm làm, vừa trông em bé, vừa tán gẫu về chuyện giáo dục con cái. Khi Trưởng công chúa Khánh Lâm mang thai khẩu vị kì lạ, sinh con xong thì lại thích đồ ngọt, Trịnh Diễm cho rằng, chắc vì sinh con rất mất sức, nên bây giờ bắt đầu bổ sung năng lượng.

Các loại điểm tâm Trịnh Diễm làm rất ngon, cũng thay đổi hình dạng, có người vui vẻ ăn, nàng cũng thích chí luyện tập. Cây cối Hi Sơn tốt tươi, có rất nhiều vườn trái cây, bây giờ lại đang mùa quả chín, Trịnh Diễm sai người hái về, làm mứt, đủ loại mứt hoa quả.

Cuối tháng bảy, mứt hoa quả chất thành đống, Trịnh Diễm làm đủ loại bánh có nhân, mỗi loại đều chia ra mang đi biếu sứ mãu.

Trưởng công chúa Khánh Lâm *hữu tử vạn sự túc* (có con trai thì mọi chuyện đều đầy đủ thỏa mãn), nhưng vẫn muốn được hỏi: “Nếu có con gái thì tốt rồi, như A Diễm, vừa là tri kỉ, lại hay làm đồ ăn hiếu kính.”

Gương mặt Đỗ thị vặn vẹo: “Bà đã quên con bé vụng về thế nào rồi à?”

Trưởng công chúa Khánh Lâm cười nói: “Phò mã từng nói, A Diễm nhỏ làm nhiều, lớn sẽ bớt lo – con bé cũng đã từng thiếu sót quy cách nào đâu?”

Đỗ thị cũng cảm thấy yên bụng, cầm một cái bánh lên ăn: “Nếu con bé thay đổi một chút, thì ta mới có đường sống!”

“Bà cứ vui vẻ đi.”

“Chỉ sợ người vui là công chúa kia. Nghe nói hôm đó Phò mã sốt ruột đến độ không làm được gì!” Đỗ thị bắt đầu chọc ghẹo, “Công chúa còn thiếu cái gì nữa đâu?”

Trưởng công chúa Khánh Lâm cũng không phải người hay xấu hổ, có ngượng ngùng thì cũng không phải trước mặt Đỗ thị, thoái mái gọi thị nữ: “Bánh nhân mứt này ăn rất ngon, mang mời Phò mã nếm thử. Nói với Phò mã, nếu Phò mã thấy ngon, thì chúng ta mang A Diễm về để làm bánh!!”

Nói xong nhìn Đỗ thị cười, Đỗ thị cũng vui vẻ: “Không sợ con bé đốt phòng bếp, thì cứ giữ!” Đừng trách không nhắc trước.

Cố Ích Thuần không thích ăn ngọt, bánh Trịnh Diễm làm cỡ lòng bàn tay, ông cũng ném thử một cái rồi nói “Mùi vị không tệ”. Sau đó Trì Tu Chi được hưởng hết toàn bộ.

Phúc hắc muộn tao Trì Tu Chi, chàng cực kì thích ăn đồ ngọt!

(Phúc hắc: mang nghĩa tính toán, nhiều mưu kế; Muộn tao: chỉ người bè ngoài lạnh lùng mà nội tâm như lửa)

Trì Tu Chi giả vờ lạnh lùng, đây là kĩ năng cơ bản, nhưng trước mặt Cố Ích Thuần, kĩ năng này chưa đủ xài. Ai mà không biết? Cố Ích Thuần xuất thân từ một gia tộc quá rành về kiểu giả vờ đạo mạo thế này, người khác không nhận ra biểu hiện của Trì Tu Chi, nhưng Cố Ích Thuần có thể thấy được.

Lúc Cố Ích Thuần cắn một ngụm bánh nhân mứt thơm ngon, Trì Tu Chi liền có cảm giác nhộn nhạo bao tử. Bánh nướng có mùi thơm của sữa, hô hấp Trì Tu Chi chậm lại, theo bản năng hít thật sâu. Tuy mắt vẫn đang mở, tuy không nuốt nước bọt, tuy tư thế ngồi vẫn không thay đổi.

Đến khi Cố Ích Thuần nói: “Con cũng ném thử đi.” Lúc đó, động tác ăn của Trì Tu Chi cũng rất tao nhã, tốc độ cũng không nhanh, nhưng đôi mắt kia khép hờ, *chặc chặc*, không cần quá hưởng thụ như vậy chứ!

Cố Ích Thuần nhếch miệng cười, ông vừa có con, gần đây tình cha càng bộc phát. Vốn thích Trì Tu Chi, thấy chàng còn nhỏ mà không thể không trưởng thành như thế thì rất đau lòng, nay Trì Tu Chi lộ ra một chút biểu cảm ngây thơ như vậy, có ý dung túng. Nụ cười biếng nhác xuất hiện trên mặt: “ Tay nghề của A Diễm không tệ nhỉ, tuy thường phá nhà bếp, nhưng cũng có bản lĩnh lắm, phải không? Ăn ngon chứ?”

Bấy giờ Trì Tu Chi đã gần như quét sạch mâm bánh ngọt rồi, đỏ mặt, rút tay về, Cố Ích Thuần thấy thế thì càng vui: “Nhăn nhó ngượng ngùng mãi, còn ra bộ dáng gì nữa? Người trên đời, nếu như cứ chịu trói buộc, này không dám, kia cũng không làm, thì đúng là chẳng có ý nghĩa. Chỉ cần không vi phạm pháp luật, kỉ cương rối loạn, ngại gì mà không buông thả.”

Chẳng qua do người làm đồ ăn là Trịnh Diễm, một nam mập nữ, Cố Ích Thuần không thể nói thẳng, bảo Trịnh Diễm làm bánh ngọt cho sư huynh.

Ông sai đầu bếp nhà mình làm thử, luôn có chỗ không vừa ý, đến Hoàng đế cũng không thể quản món riêng của nhà người ta, thì đương nhiên Cố Ích Thuần cũng không thể mở miệng bảo muôn biết phương pháp làm bánh nhân mứt, càng không thể ‘tính kế để cô bé chủ động giao bánh’.

Vì thế sau một hồi vòng vèo, mỗi lần Cố Ích Thuần tỏ ý muốn ăn thì tới chỗ vợ xin. Vợ ông lại áp bức lao động trẻ con, sau đó đưa đến. Mỗi lần Cố Ích Thuần đều ăn trước một cái, ý bảo đây là của học trò hiếu kính ông, hoàn toàn là tình thầy trò thuần khiết, không có liên hệ gì đến tình sư huynh sư muội đáng khinh gì gì đó cả!

Sau khi cống hiến bảy loại, hơn hai trăm cái bánh vào bụng của Trì Tu Chi, Trịnh Diễm làm bánh ngó sen nhân nếp và hoa quế đưa lên, món này tuy ngọt ngậy, nhưng lại đúng sở thích Cố Ích Thuần, vì thế số lượng đòi hỏi tăng nhiều. Trịnh Diễm cảm thấy rất phiền muộn: “Sao đột nhiên ăn nhiều như vậy? Chớ ăn nhiều mà hỏng dạ dày.”

Suy nghĩ nửa ngày mới hiểu, trước đây không phải chỉ có sự phụ nàng ăn. Cố Ích Thuần ngượng ngùng, mượn hoa kính Phật, chưa có sự đồng ý của chủ cũ mà đã tự ý, mặt dày thế mà cũng dỗ ủng lên.

Trịnh Diễm không giận, dưới sự giáo dục của Trịnh Tĩnh Nghiệp, nàng luôn có một quan niệm *tuy hai mà một* với Cố gia. Cố Ích Thuần xem Trì Tu Chi là con nuôi, đầu năm cũng đã nhận làm học trò chính thức, cũng chẳng khác gì con trai, Trịnh Diễm không vẽ ranh giới rõ ràng với người thân của Cố Ích Thuần.

Phản ứng đầu tiên của nàng là: *Huynh... không phải đạo mạo lăm sao? Sao có thể thích ăn đồ ngọt được??!* Từ khi Trì Tu Chi trở thành sư huynh, hình tượng của chàng đã hoàn toàn bị hủy hoại trong lòng Trịnh Diễm.

Thế giới này hỏng cả rồi!

Sau đó thì: Thảo nào đạo này Cố Ích Thuần mang cho nàng rất nhiều sách cổ để đọc, trước đây nàng từng càn quét thư phòng của Cố Ích Thuần

nhưng cũng không tìm được bộ sách này. Nghĩ lại thì có thể người cung cấp là Trì Tu Chi. Cái này coi như là... *có qua có lại* chăng?

Từ Trịnh Tĩnh Nghiệp, Đỗ thị, đến Cố Ích Thuần, Trưởng công chúa Khánh Lâm, đều không phải không ý định xem Trì Tu Chi làm con rể. Điều kiện của Trì Tu Chi không tệ, khoảng mười năm nữa, cho dù không có người nâng đỡ thì cũng có thể bộc lộ tài năng, dù gia tộc không còn như trước, nhưng vẫn là một dòng họ vẻ vang, đến đó có ối kẻ gào khóc muôn đưa về làm rể.

Trịnh Tĩnh Nghiệp chưa quyết, còn muốn khảo sát, quan sát cẩn thận, nhưng ít ra đã xem Trì Tu Chi là một trong những ứng cử viên.

Cho nên sự kiện sư huynh sư muội và đồ ngọt không có người truy cứu, Trì Tu Chi vẫn hưởng thụ món ngon, vẫn lặng lẽ cung cấp sách như trước.

Mãi đến khi anh cả Cố Ích Thuần, Cố Ích Tương mang theo cháu cả Cố Đỉnh vào thành thì Hoàng đế bắt đầu cùng mọi người rời khỏi Hi Sơn về kinh.

53. SƯ HUYNH QUÂY NHIỄU

[Nguyễn]

**NÓI SƯ ĐỆ TA VẬY MÀ CÒN ĐỊNH ĐỘNG ĐÊN ĐẦU HỌC TRÒ
TA SAO? COI CHÙNG TA TRỞ MẶT!**

Là một thế gia chưa xuống dốc, Cố gia vẫn có chỗ dừng chân trong kinh thành, lúc trước Cố Ích Thuần vào kinh không ở, bây giờ Cố Ích Tương tới, cũng dời đến đó. Trước khi Cố Ích Thuần kết hôn thế nào, thì hiện tại, vẫn thế.

Chỉ là lần này, thái độ của Cố Ích Tương không giống như lúc em trai quyết định hôn sự. Ông hơn em mình đến mười tuổi, ở cái tuổi này, mà còn bôn ba như thế, có thể thấy không hoàn toàn chỉ vì đứa bé mới sinh.

Cố Ích Thuần lệnh cho Cố Nại đi đón ông nội, mình ở nhà chuẩn bị tiệc chiêu đãi.

Sự sắp xếp này khiến Cố Ích Tương không vui trong lòng, lúc kết hôn không tới đón được thì thôi, bây giờ ta vội vàng tới đây, con cũng đã có, mà vẫn không biểu hiện hiểu lễ nghi thủ pháp chút nào! Dù gì Cố Ích Tương cũng làm tới Thứ sử, tuy rằng bị Ngụy Tĩnh Uyên khiến cho rót chúc, nhưng vẫn còn thông minh, ráng nhịn cơn tức này.

Nghe Cố Nại nói: “Ông chú bảo, vốn muốn tự mình đến đón, nhưng mấy ngày nay khách khứa không ngừng, không thể phân thân. Ông chú đã chuẩn bị sẵn tiệc rượu, mời ông nội buổi chiều đến dự.” Cố Ích Tương cố né, trong mắt Cố Đỉnh có tia bất mãn. Vì ông nội chưa lên tiếng, trước mặt đám đông, chung quanh cũng có một số thân thích khác của Cố thị bắn chi, Cố Đỉnh đành ráng nhịn.

Cố Ích Tương chậm rãi gật đầu: “Đã biết.” Sau lại hỏi han vài câu với dòng họ, ai cũng muốn đến chỗ ông làm khách, đều bảo: “Đi xe ngựa rất

mệt, Phò mã lại đang chờ trong kinh, hôm nay không tiện tiếp đãi. Ngày sau không thiếu dịp, phải gần gũi với nhau một chút.”

Sau đó Cố Ích Tương mới cáo lỗi rồi vào thành, đi thẳng về nhà của mình để ‘nghỉ tạm’.

Sao mà nghỉ được?

Cố Ích Tương mang theo kế hoạch của bản tông mà đến, trong đoàn xe thật dài, mấy chiếc chở nữ quyền, có một chiếc chở em họ của Cố Đỉnh và Cố Nại, Cố Di.

Đến nhà Cố gia trong kinh, đã được quét tước sửa sang chờ vào ở. Các nô tì được huấn luyện nghiêm chỉnh đã sắp xếp hành lí đâu vào đấy, Cố Di xuống xe, đầu tiên chào ông nội, gặp anh trai, sau đó mới lặng lẽ vào hậu viện. Cố Ích Tương nhìn cháu gái, thở dài trong bụng.

Đó là một tiểu cô nương mười ba, mười bốn tuổi, đã ra dáng thiếu nữ, bình thường dịu dàng tao nhã, hành động cũng mang phong phạm đặc trưng của thế gia. Giọng nói không cao không thấp, thái độ với ông nội không kiêu ngạo cũng chẳng siết nịnh, động tác như nước chảy mây bay: “Mời ông nội nghỉ ngoi.”

Khi Cố Nại rời khỏi nhà thì Cố Di vẫn còn là một cô bé, bây giờ đã ra dáng thiếu nữ, bạn trẻ Cố Nại bỗng có cảm giác ‘nhà có con gái lớn’. Thấy em gái tới chào, cũng nói: “A Bảo trưởng thành rồi.” Tên lúc bé của Cố Di là A Bảo.

Cố Ích Tương có một nỗi chua xót trong lòng, Cố gia sao lại lẩn lộn đến mức này? Ông mang cháu gái đến, chính là có ý gả cháu vào hoàng thất. Trong lòng không tình nguyện, nhưng vì gia tộc phải gả! Yếu ót nói với Cố Di: “A Bảo tạm thời đi nghỉ đi, ngày mai lại đi thỉnh an bà thím của con.”

Cố Di im lặng làm lễ rồi đi ra. Ba ông cháu bắt đầu trao đổi với nhau, chủ yếu là Cố Ích Tương hỏi, Cố Nại trả lời, Cố Đỉnh bên cạnh rót nước.

Cố Nại nói qua tình hình trong kinh và tình hình của bản thân suốt hai năm qua, những cái này đã nói qua trong thư nhà cả rồi. Cố Ích Tương muốn hỏi tới những việc mà không tiện nói trong thư nhà, hoặc những chuyện sắp tới: “Chuyện của Vệ vương, cháu không bị liên lụy, rất tốt. Trong Sùng Văn quán ổn chứ?” (*Cố Nại được Trịnh Tĩnh Nghiệp viết thư tiến cử vào phủ Vệ vương – chương 22*)

Gia đình Vệ vương xảy ra chuyện này, Trịnh Tĩnh Nghiệp vì mệt mũi của Cố Ích Thuần nên kéo Cố Nại ra, cho vào Sùng Văn quán làm Đãi chiêu bát phẩm. Phẩm cấp không cao, nhưng rất ‘thanh quý’, coi như cũng là trung tâm. Cố gia biết mò ám trong chuyện này, nhưng cũng không nói dụng ý của Trịnh Tĩnh Nghiệp.

Cố Nại thành thật trả lời: “Trong đó có rất nhiều nhân sĩ học vấn phong phú.”

“Ông chú của con gần đây thế nào rồi?”

“Ông chú mới có con nên rất vui, chỉ ở bên *chú họ* (chỉ con trai Cố Ích Thuần) suốt.”

“Gần đây ông chú của con có nhận một học trò, nghe nói là con nhà Trì gia? Con gặp chưa? Trông thế nào?”

“Trì gia bảy trăm năm, quả có chỗ thú vị.” Bạn trẻ ngây thơ Cố Nại bị vẻ đạo mạo của Trì Tu Chi mê hoặc.

Cuối cùng Cố Ích Tương hỏi quan hệ của Cố Ích Thuần và Trịnh gia: “Quả rất thân mật khắng khít sao?”

Cố Nại do dự một chút rồi trả lời: “Ông chú và Trịnh tướng tình thâm nghĩa hậu khiến mọi người rất hâm mộ, quả thật đúng là...” Cậu không tìm ra được tính từ, thật muốn bảo rằng, Cố Ích Thuần thiếu nõn nà là đỗi thành họ Trịnh.

Cố Ích Tương nghe Cố Nại báo cáo xong, cảm nhận thế nào không cần phải nói: “Anh em các con cũng đã lâu rồi không gặp, Đại lang (Cố Đỉnh) đã đến kinh thành, hai anh em phải thân thiết với nhau hơn, Thát lang (thứ tự của Cố Nại) giải thích với anh con một số phong tục trong kinh đi.” Đuối hai thẳng cháu ra ngoài, Cố Ích Tương ngửa mặt nhìn xà nhà, hồi lâu mới cúi đầu.

Cuộc gặp gỡ của hai anh em nhanh chóng diễn ra, buổi tối Cố Ích Tương không đến thăm em trai, sáng hôm sau Cố Ích Thuần đã tới gặp.

Hai bên chào hỏi nhau một lúc, Cố Ích Thuần cười hỏi Cố Ích Tương trên đường vất cả không, còn bảo: “Nghe bảo chị dâu cũng tới à?”

Đây cũng là nỗi khổ của việc cưới công chúa, em dâu thì cần tới gặp chị dâu, nhưng em dâu là ‘quân’, mà chị dâu là ‘trưởng’. (*ý bảo công chúa thì thuộc vào hoàng thất, là Quân, nhưng vợ của Cố Ích Tương, là dâu Trưởng, ở trong nhà có vai vế lớn hơn.*)

Cố Ích Tương tới đây cũng không phải để so đo trên dưới, liền đổi đề tài: “Đều đến cả, rồi sẽ gặp, nhưng mà đệ,” suy nghĩ một chút, “Thật ra đường làm quan rất rộng mở. Còn đứa cháu kia của ta thì sao? Lúc trước ta nói với đệ rồi, sau khi lập gia đình sẽ biết niềm vui cha con, giờ tự xem đi, sao nào?”

Cố Ích Thuần vừa có con trai, tâm trạng đang vui vẻ thì sau khi anh trai tới trở nên kém hẳn, ông sợ bị bán đi nhất, đã thế còn phải hai tay dâng tiền bán thân của mình cho gia tộc! Không ai có quyền đó! Bây giờ nghe Cố Ích Tương nhắc tới chuyện này, lập tức mở radar để phòng.

“Chuyện tương lai thế nào còn chưa biết được, là con của công chúa.” Lắc đầu.

Cố Ích Tương nói: “Thì thế nào? Đệ....bây giờ thì hơi muộn một chút, nhưng cũng không phải không làm được. Đàn ông con trai, sau khi thành gia thì phải lập nghiệp. Đệ không chịu làm quan, trong nhà để công chúa làm chủ, còn gì là đàn ông nữa nữa chứ! Sau này con đệ trưởng thành, đệ

dạy nó thế nào?” Thiếu tí là nói toạt ra thành “Muốn làm *lão* mặt trăng, ăn bám sao”.

Cố Ích Thuần cười ha hả: “Thằng con này của đệ, không sợ nó hiền lành, chỉ sợ nó sinh chuyện.” Con trai là cháu ngoại của Hoàng đế, dính vào mấy chuyện lôi thôi của hoàng thất thì ích lợi gì? Tiêu gia (*họ của người nhà Hoàng thất*) chém người nhà còn thuận tay hơn cả thái dưa. Trừ việc đó ra, thì cũng chẳng lo gì hơn, cũng không sợ bị người khác ức hiếp. Mẹ của thằng bé không phải người bình thường, nhà ngoại cũng chẳng phải không phân trái phải, hơn nữa, ông còn một phòng tuyến cuối cùng – Trịnh sư đệ.

Cố Ích Tương có bảy trai sáu gái, tiếc là con rể đều chỉ là quan liêu tầm trung, không có người trong kinh. Trước mắt chỉ có Cố Ích Thuần, nhưng sống chết lại không chịu đứng ra; là người đứng đầu một nhà, Cố Ích Tương phải rút dao kè cổ em trai buộc ông phải ra làm quan!

Đầu Cố Ích Tương cứ nhức bưng bưng, đừng thấy mấy năm gần đây Cố Ích Thuần ra dáng danh sư như vậy, chứ thật ra trước đây vốn là phường hay sinh sự khiến người ta nhìn thấy là nhức đầu. Chưa kể tới hành động vĩ đại ‘Đào hôn’ của ông năm nào, sau này, gây sự xém tí nữa là muôn *phanh gia*. Cố Ích Tương cũng hiểu rõ một việc rằng, sự bất hòa của Cố Ích Thuần với gia tộc là *rõ như ban ngày*.

Nhưng dù thế nào đi chăng nữa, Cố Ích Thuần cũng là họ Cố.

“Đệ phải nghĩ cho cả nhà chứ!” Tâm trạng của Cố Ích Tương tệ hẳn.

Cố Ích Thuần nhéch khóe miệng, đảo mắt một vòng: “Cả nhà còn phải thế nào nữa?”

Cố Ích Tương tận tình khuyên bảo: “Nếu không để tâm, chỉ sợ sau này người trong kinh sẽ quên mất chữ ‘Cố’ viết thế nào!”

Đừng thấy thế gia kiêu ngạo như vậy, nhưng một khi quyền lợi bị gián đoạn, bọn họ cũng rất sốt ruột. Thế gia là gì, không phải trông vào lịch sử nhà bạn bao nhiêu năm, mà là trong một quãng dài lịch sử đó, có bao nhiêu

vị quan lớn. Cha của Cố Ích Tương làm Thái úy hai năm, mặc dù đó là một chức quan rất vinh dự nhưng lại không nắm binh. Từ Cố Ích Tương, đến Cố Đỉnh đã qua ba đời nhưng lại không có một quan lớn nào cả, Cố Ích Tương râu đến mức ăn không ngon, ngủ không yên. Nếu thế hệ của Cố Đỉnh không chịu phấn đấu, toàn bộ Cố gia thế nào ông không biết, nhưng *chi* của ông, sẽ nằm mấp mé ở ranh giới của xã hội thương lưu.

Thế gia thanh cao, nhưng thật ra nắm một loại *tài nguyên* kiêu ngạo trong tay, nếu tài nguyên bị mất dần, bọn họ sẽ rất sốt ruột, làm đủ thủ đoạn, nhưng lại đỏ mắt khinh thường nhìn quyền lợi, dùng một câu nói khá thô bỉ nhưng rất chính xác để hình dung thì là – “Vừa muốn XX lại muốn xây đền thờ.” (XX nghĩa là gì thì tự lĩnh hội).

Cho dù không để ý đến sự nồng cạn của hoàng thất, nhiều khi cưới công chúa cũng chẳng vui đâu, còn tìm đủ mọi cách để tránh, nhưng nếu Hoàng đế bày ra bộ dạng kiểu ‘không phải khanh thì không được’ thì bọn họ vẫn cảm thấy sướng âm ỉ trong bụng, cảm thấy rất có mặt mũi.

Thế nên, nói chung vô lễ, mỗi khi hoàng thất muốn chọn vợ cả, hoặc Hoàng đế muốn tìm vợ lớn vợ bé, bọn họ cũng quên luôn chuyện ‘kết thân với đế thất không vui, khá vô lễ’ khi cưới công chúa, vì sau khi thành thân thích rồi vẫn có thể đánh cho tàn phế.

Cố Ích Thuần rất bất đắc dĩ, đúng là ông mang họ Cố thật: “Trước mắt trong kinh không ổn, bứt ra sẽ không kịp, huynh muốn làm gì?”

Cố Ích Tương không khách khí: “Đương nhiên vì tiền đồ cho cả nhà! Lúc này không làm, thì muốn đợi đến bao giờ? Nước đục mới dễ bắt cá, đợi người khác bắt xong, nước cũng đã trong thì còn dùng được cái chỗ *kiết gió* gì nữa!” Lời nói cũng bắt đầu bắt nhã, “Không ăn cá, chẳng lẽ muốn nhai cỏ à?”

Cố Ích Thuần cau mày, nhanh chóng hiểu ý Cố Ích Tương: “Bây giờ huynh muốn làm gì?” Đây là hỏi kế hoạch cụ thể.

Cố Ích Tương nghiêng người, nói vào tai Cố Ích Thuần, nghe xong Cố Ích Thuần vô cùng giận dữ: “Đông cung thế nào còn chưa biết, huynh còn muốn gả A Bảo vào làm dâu Đông cung? Vẫn không biết nước nơi đó sâu bao nhiêu mà? Coi chừng không sờ được cá, còn khiến con bé chết đuối! Trịnh thị không tốt? Không có Trịnh Tĩnh Nghiệp thì huynh cũng chẳng đưa đám Thát lang vào được Sùng Văn quán được đâu! Cái chuyện qua sông đoạn cầu thế này, đừng có nói nữa!”

Thế mà cũng nghĩ ra được! Một bên muốn để Cố Đinh ở lại trong kinh để tiện làm việc, một bên muốn cắt đứt với Trịnh gia, Cố Ích Tương nghĩ như vậy, Cố Ích Thuần đúng là chịu thua. Năm đó ông cảm thấy rất phẫn nộ, bản thân mình không sai, chỉ vì thân phận mẹ ruột không tốt, từ bé đã không được coi trọng, suýt nữa mang đi ‘hòa thân’, thấy Cố Ích Tương cũng chẳng giỏi giang gì. Bây giờ xem ra, ông đã quá ngây thơ! Cố Ích Tương rất giỏi, ít nhất ở cái chỗ vô sỉ này, màn ‘bán con câu vinh’ đúng là chân truyền từ cha ruột!

Cố Ích Tương nói: “Bây giờ đệ ra tay, cũng là bảo vệ cho sư đệ tốt của đệ, nay đứng trên bờ nhìn, người ta đâm đầu vào Đông cung thì sau này làm gì còn phần cho đệ nữa. Đệ cũng một bụng thi thư, nói thật cho ta nghe, trên đời này có kẻ nào bất hòa với Đông cung mà có kết cục tốt không? Cho dù Đông cung ngã, Trịnh Tĩnh Nghiệp có đường sống nổi không?”

Cố Ích Thuần đen mặt, không cần Cố Ích Tương nhắc, không có, chưa từng thấy. Có làm thì cũng bị trả thù, bị xử lý đem làm giá y. (*áo đỏ - ý nói nhuộm máu*)

Cố Ích Tương thở dài: “Đệ trọng tình nghĩa, nhưng hãy suy nghĩ kĩ một chút. Trước mắt hắn ta thành hay không cũng còn chưa biết. Mà Thái tử là chính tông, bây giờ đưa *than sưởi ấm ngày tuyết rơi*, vẫn lợi hơn nếu vào chỗ chư vương.” Tốt nhất chờ khi Trịnh Tĩnh Nghiệp xử lý được Trần thị (*gia tộc của Thái tử phi*), Thái tử một thân một mình thì sẽ kéo ra.

“Cho dù không vì cái này, ta cũng không muốn thấy đệ như hiện tại. Đệ cũng là danh sĩ trong nước, là chồng của Trường công chúa, không ra

làm quan, không nhận học trò mà lại trở thành một thầy giáo bình thường cho Trịnh gia như thế sao!” Rất mất *cmn* địa vị?!

Cô Ích Thuần cảm thấy rất mệt: “Đệ mệt rồi.”

Cô Ích Tương thấy hôm nay đã đạt được mục đích, cũng đổi đề tài: “Nghe Thất lang nói, Trì gia có người con *phong nghi tú mỹ lăm*, có thể xem là một tài năng?” Ông ta có ý mua chuộc.

Cô Ích Thuần nói: “Đứa trẻ này không phải *vật trong ao* (ý nói Trì Tu Chi là người có hoài bão lớn).” Nói xong, cô định động vào học trò ta, coi chừng ta trở mặt!

Cô Ích Tương nghĩ, định bót tí thời gian nhìn họ Trì kia một cái, nếu có thể đào tạo, đưa về làm con rể cũng được. Miễn là họ Trì kia có tài, tiền đồ sẽ không vấn đề, nói cách khác, coi như Cô Ích Thuần tự tiến cử, ở đây còn có Trịnh Tĩnh Nghiệp cơ mà.

54. SU' HUYNH SÁT KHÍ

[Nguyên]

**ĐÚNG LÀ TÊN NÀY ĐẠT ĐẾN CẢNH GIỚI NHẤT ĐỊNH CỦA
VÔ SỈ RỒI! HÈN CHI ÔNG ĐÂY VỪA NHÌN ĐÃ CẢM THẤY KHÓ
CHIU!**

Về đến nhà, sắc mặt Cố Ích Thuần không vui, Trưởng công chúa Khánh Lâm thì thấy Cố gia *cũng tạm được*, ngay từ đầu đã không nghĩ gì về Cố gia nhiều. Dù sao cũng là vợ chồng, bây giờ con cái là lớn nhất, nhưng cũng không thể mặc kệ đức ông chồng, Trưởng công chúa Khánh Lâm liền hỏi: “Ông sao thế? Hay trên đường gặp chuyện gì?” Bị kẻ nào chọc giận mà sao như đang muốn thịt người thế này.

Cố Ích Thuần đang lo không có người trao đổi, thời này bàn chuyện bên ngoài với vợ cũng không phải là việc mất mặt gì, hơn nữa Trưởng công chúa Khánh Lâm lớn lên trong cung, trong một số việc, chỉ sợ bà có quyền lên tiếng hơn cả Cố Ích Thuần. Câu dài câu ngắn, cân nhắc, chuyện gì nói được đều kể cho vợ nghe.

Khu khu, thật ra cũng không có gì không thể nói, Trưởng công chúa Khánh Lâm cũng không phải là một phụ nữ không hiểu chuyện, những chuyện về giai cấp, có khi bà vẫn còn rành hơn cả Cố Ích Thuần. Nghe Cố Ích Thuần nói xong, Trưởng công chúa Khánh Lâm thở dài: “Là ta đã làm ông thêm phiền rồi? Nếu không có ta, có lẽ huynh ấy cũng không nghĩ ra ý định này.”

Đúng vậy, các công chúa thích nhất là làm mai cho các cháu trai, cháu gái bên ngoại, ghép đôi chúng với các cháu gái, cháu trai nhà chồng, vì thế mà cũng tạo nên không biết bao nhiêu cặp vợ chồng bất hòa.

Cố Ích Thuần bình luận không khách khí: “Là ta khiến bà thêm mệt mỏi mới đúng, ta thấy huynh ấy có ý này, e là muốn để bà làm bà mối từ bên trong, sao mà nghĩ ra được thế không biết!”

Ai mà chẳng biết khi trước Trưởng công chúa Khánh Lâm và Trần gia từng có sự kiện *không chết không xong*? Trước mặt Cố Ích Tương, Cố Ích Thuần không muốn lấy chuyện xưa của vợ mình ra nói, ráng nhịn. Tất nhiên tình cảm của Cố Ích Thuần đối với anh cả không sâu, Cố Ích Tương là người anh chỉ lo cho phú quý của mình mà chẳng màng đến sống chết của anh em, khiến tình cảm của Cố Ích Thuần rất lạnh lùng, nhạt nhẽo. Huynh không biết vợ ta và vợ Thái tử không hợp nhau à?! Làm mối cho các người, bọn ta cất mặt đi đâu, huynh có nghĩ tới không?

Trong lòng Trưởng công chúa Khánh Lâm hiểu cả, nhở giọng phân tích tỉ mỉ cho Cố Ích Thuần: “Cũng do Đại bá không biết nội tình chuyện này, huynh ấy chỉ muốn có lợi cho mình, nhưng chẳng hề để tâm đến người bên cạnh. Chẳng nói đâu xa, đâu phải chỉ một nhà trong kinh có con gái đến tuổi cưới gả, nào thấy họ sốt ruột vậy đâu? Nhưng tại vì sao thì huynh ấy lại không biết.”

Cố Ích Thuần cảm thấy khá hứng thú, nhìn vợ: “Ở đây có chuyện gì không hay sao?”

Trưởng công chúa Khánh Lâm râu rĩ nói: “Hôm kia có gặp Thánh nhân, huynh ấy nói, tại vì Thập lang, nên hôn sự của tụi nhỏ đều bị trì hoãn. Ông cũng biết đấy,” vừa xấu hổ vừa giận dữ, “Cũng có vài nhà khá được, nhưng vì Thập lang, vốn đã đồng ý quan hệ thông gia với đế thất, vừa nghe nói Thập lang chưa cưới phi, nháy mắt liền từ chối!”

Thập lang, Tiêu Lệnh Đức, kẻ còn tồn tại một cách thần kì! Các anh trai của hắn đều đã kết hôn, đám em phải chờ hắn kết hôn mới được cưới vợ. Hắn, như một ngọn núi, ngồi chêm chệ ở đó, khiến tụi đàn em muôn nghị hôn hai năm trời mà vẫn chưa có kết quả.

Cố Ích Thuần vừa nghĩ một chút liền hiểu, muốn kết thông gia thì phải với ai đó ngon lành một chút, Hoàng đế muốn con dâu thế gia, thế gia thì tuyệt đối không thể lãng phí một cô con gái để gả cho Tiêu Lệnh Đức, rất thua thiệt, mà cũng rất mất mặt. Còn nếu là một người khác thì sao? Không

chừng nêu bấy giờ Hoàng Thái tử vẫn chưa vợ, có khi sẽ đánh nhau vỡ đầu ấy chứ!

Cô Ích Thuần trầm mặc, Trưởng công chúa Khánh Lâm lại tiếp: “Nghe nói cháu gái vào kinh, thật ra ta cũng muốn là mai cho nó, không phải có một người trước mắt đó sao? Đại lang Trịnh gia (Đức Hưng), tuổi tác, diện mạo tương xứng, ông cũng nhìn nó lớn lên, một đứa thành thật, nói thăng thì không dễ nghe, chứ chẳng phải ông nội và cha Đại lang cao hơn nhà con bé nhiều sao?”

Nói là thế, nhưng Cô Ích Thuần cũng đành phải chấp nhận.

“Vào Đông cung có tốt vậy không?” Trưởng công chúa Khánh Lâm cười lạnh nói tiếp, “Thái tử phi thương quý con trai hơn cả bản thân, Thái tử lấy vị trí *con dâu đích trưởng* làm mồi câu, thế mà Thánh nhân vẫn không nói gì, Đại bá (Cô Ích Tương) biết chuyện này nghĩa là gì không?”

“Huynh ấy là anh trai ông, ta khó nói thăng được, chỉ một câu thôi, Thất lang có thể có ngày hôm nay, không phải nhờ Trịnh Tĩnh Nghiệp nể mặt ông mà giúp cho sao? Huynh ấy mang Đại lang tới, có thể tự đưa Đại lang đi lên được không? Chẳng phải cần Trịnh Tĩnh Nghiệp sao? Trịnh Tĩnh Nghiệp có mối hận cũ với Đông cung, nay huynh ấy lại làm gì? *Ăn cháo đá bát*, khiến người chê cười, coi người khác là kẻ ngốc à? Trừ có cái họ ra, huynh ấy còn gì nữa? Thế mà khinh thường người ta, ấy thì không phải kẻ có thể thành công.”

Trưởng công chúa Khánh Lâm nói thăng ra, Cô Ích Thuần cũng bày tỏ suy nghĩ trong lòng: “Lúc đầu ta thấy Thái tử cũng được, nay càng lúc càng thấy không phải là một vị vua độ lượng, có giả bộ thì cũng phải giả vờ khoan dung, nhưng nó lại là một kẻ vô cùng ngây thơ, ngay thăng, ân oán phân minh. Nếu không thì An Dân cũng đã có thể thành *năng thần...*” (*
Thần tử tài giỏi, giàu kinh nghiệm, có năng lực)

Trưởng công chúa Khánh Lâm vung tay cắt ngang lời nói ‘ngây thơ’ của Cô Ích Thuần: “Sau này có thể hay không thì chưa chắc, nhưng ta biết một điều, triều đình sẽ không thiếu kẻ làm quan. Vì sao nó không vừa mắt

sư đệ tốt của ông? Không phải vì cảm thấy Trịnh Tĩnh Nghiệp ngăn trở chuyện của nó, cách chức người của nó sao? Đúng là thứ ngu dốt, ta chửi cho,” đây là cháu của bà, nên cứ chửi thẳng, “Cũng không ngẫm lại đi, ai chọn quan lại Đông cung? Trịnh Tĩnh Nghiệp có thể qua mặt Thánh nhân mà xuống tay được sao?”

“Bà nói xem?”

Thật ra Trưởng công chúa Khánh Lâm không biết ý định ban đầu của anh trai bà, nhưng hiện tại thì: “Vốn là không, nhưng bây giờ là có. Muốn đánh chó thì phải nhìn mặt chủ, Trịnh Tĩnh Nghiệp động đến người của nó, là bất kính với nó, nhưng lại quên rằng Trịnh Tĩnh Nghiệp là người của Thánh nhân. Chính Thánh nhân cũng không nói gì, chẳng lẽ Trịnh Tĩnh Nghiệp lại để chủ nhân mình chịu thiệt?”

Cố Ích Thuần thở phào nhẹ nhõm: “Nếu đã thế, bà và ta không cần phải lo lắng về chuyện này làm gì. Ta thấy Thái tử ngày càng không ra gì, nhưng không thể ngăn cản, nói cũng sợ người nhà chẳng nghe.” Cố Ích Thuần nhanh chóng có kết luận: Thái tử phải rời đài.

Trong đời ông có hai người quan trọng nhất – sư đệ và vợ – đều đối đầu với Đông cung, Cố Ích Thuần tuyệt đối không hi vọng Đông cung được an ổn. Ông vốn cố kị vì chính thân phận ‘Thái tử’ kia. Nay Trưởng công chúa Khánh Lâm nhắc tới Hoàng đế, Cố Ích Thuần đã hiểu, chuyện này cần phải mạo hiểm, nhưng không thể tránh né. Không làm, chắc chắn sẽ chết trong tay Thái tử, làm, ít nhất không chịu nhục trước thê loại như Thái tử!

Cố Ích Thuần giỏi nhìn người, dự đoán tình thế sẽ phát triển qua thể hiện của mọi người. Nay có một *đại lượng biến thiên* Hoàng đế xuất hiện, xét tới sư đệ của ông, ngoại trừ tạo phản, hòa thân, tự mang thai thì gì cũng làm được, thái độ của Cố Ích Thuần cũng kiên định hơn.

Thật ra Trưởng công chúa Khánh Lâm cũng đau đầu lắm, chỉ sợ nếu ông chồng mình cùng phe với Đông cung thì không biết phải làm sao, nay thấy vấn đề đã được giải quyết, tâm tình cũng tốt hơn: “Đại bá ở trong kinh hai mắt bị bôi đen, đừng để huynh ấy tuyệt vọng đến mức cái gì cũng

có thể thử. Theo ta, sớm để bọn họ về nhà đi, chỉ có chút bản lĩnh này, không nhận ra được đâu.”

Cô Ích Thuần tán thành sâu sắc.

Công chúa Khánh Lâm lừa chồng mình xong, khóc miệnг nhéch lên một nụ cười lạnh. Trong có Miêu phi, ngoại có Trịnh tướng, Đông cung chết chắc rồi! Tiêu Đông cung *cmnr!* Cho dù hai bên không đủ hỏa lực, nhưng Trưởng công chúa Khánh Lâm nắm *đại sát khí* là Cô Ích Thuần trong tay!

Đừng thấy Cô Ích Thuần đang ở nhà, ông không ra làm quan nhưng có lực sát thương hơn đám quan lại nữa kia! Kĩ năng đỉnh của đỉnh của Cô Ích Thuần chính là *khả năng xem tướng!* Tuyệt kĩ ở cấp *đại tông sư!* Tới giờ chưa thấy ai được như vậy! Bị dồn ép quá thì trực tiếp tìm Hoàng đế uống trà nói chuyện phiếm – không ra làm quan, nhưng ông cũng là Phò mã đô úy, muốn vào triều thì vào, muốn tìm Hoàng đế, Hoàng đế cũng không thể không gặp. Cái loại ‘người trung lập không cầm quyền’ nói một câu Thái tử không tốt, *chắc chắn*, bạn đoán xem sẽ thế nào?

Nếu Cô Ích Thuần không phải họ Cố, Trưởng công chúa Khánh Lâm thật sự rất muốn gả Cô Di vào Đông cung, cho chết cả nhà luôn!

Ngày hôm sau, Cô Ích Tương cùng vợ là Đói thị mang cháu gái Cố di đến phủ Trưởng công chúa Khánh Lâm. Lúc Cô Ích Thuần kết hôn Cố Di còn nhỏ, không vào kinh, đây là lần đầu tiên gặp bà thím.

Thé gia gặp hoàng thất, luôn có một chút lo lắng, Trưởng công chúa Khánh Lâm thấy Cố Di không kiêu ngạo cũng chẳng siết nịnh, để ý cử chỉ, hỏi gì đáp nấy. Thầm nghĩ, thật ra cô bé trước mắt không tệ, chỉ tiếc lại đầu thai vào gia đình như thế!

Cười nói với Đói thị: “Ta thấy Thập nương (Cố Di ở thứ mười) cử chỉ thanh tao, trong lòng liền thích.” Còn hỏi Cố Di thích đọc sách gì, không bằng đến thư phòng xem thử, trong đó có mấy quyển sách *ngự chế* (*được trong cung chế tạo*) vừa xuất bản, đều do người ở Sùng Văn quán viết.

Đói thị liếc một cái thật sắc, Cố Di thoảng xấu hổ, cảm tạ Trưởng công chúa Khánh Lâm rồi theo thị nữ của phủ công chúa đến thư phòng. Trưởng công chúa Khánh Lâm chớp khẽ, nói với Đói thị: “Thập nương xinh xắn như thế, không biết có để ý đến nhà nào chưa? Ta còn lo con bé vừa vào kinh, chắc nhà nào vừa ý cũng tới cầu hôn, phải tranh giành ầm ĩ lăm ấy chứ?”

Đói thị cũng cười nói: “Con bé còn nhỏ, trong nhà vẫn chưa đính hôn, trong kinh có ông chú nó, có Trưởng công chúa là bà thím, muôn gả ở đây thì thế nào?”

“Thế thì phải xem kĩ một chút,” Trưởng công chúa Khánh Lâm cười nói, “Cũng giống nhau cả, có điều nhất định không để người trong cung biết, Thánh nhân còn chưa chọn phi cho Duyên Bình Quận vương (*Tiêu Lệnh Đức*) đâu.”

Nụ cười của Đói thị cứng đờ: “Không phải là Nghiêm Bình Quận vương (*con trai của Thái tử*) sao?”

“Nào có chuyện chú chưa kết hôn cháu đã làm trước?”

Trống vang không cần chùy nặng, Đói thị không thể cứ cười khan, chỉ đành nói thẳng: “Người xem phải làm thế nào mới được bây giờ? Nếu không kiềm được đường ra, con cháu của cả một nhà, sau này biết phải làm sao?”

Trưởng công chúa Khánh Lâm cũng không bàn tiếp: “Nghe nói mấy nhà trong kinh cũng có vài tiểu nương tử, không biết Thập nương gấp chưa?”

Đói thị thấy không ổn, không nói tiếp nữa, lảng sang chuyện khác: “Con bé chưa gấp, nhưng ta đã thấy vài đứa rồi, đều rất thông minh lành lợi.” Trong lòng nghĩ, phải về nhà bàn bạc kĩ với chồng mình hơn.

Trưởng công chúa Khánh Lâm lười quản tâm tư của bà ta, trước khi Cố Di về thì cũng trêu đùa, nói chuyện với cô bé mây câu, nhưng thấy không thú vị. Con gái thế gia, biểu hiện chán hơn những con gái nhà huân quý tính cách mạnh mẽ thoái mái mà Trưởng công chúa Khánh Lâm từng tiếp xúc. Trưởng công chúa Khánh Lâm bắt đầu thấy nhớ Trịnh Diễm.

Trịnh Diễm được sư mẫu nhớ tới bây giờ đang há hốc miệng, ngây người nhìn vạt áo của Trì Tu Chi, sao người này lại đưa đặt tay lên đầu nàng?

Cố Ích Tương vào kinh, Trì Tu Chi mặc kệ. Chàng là học trò thì phải có nghĩa vụ với thầy, nhưng chẳng dính dáng gì đến người nhà thầy cả, dù gì chàng cũng không phải con ruột của Cố Ích Thuần. Con trai ruột của Cố Ích Thuần, một đứa bé có một người mẹ là công chúa, không muốn mua nợ Cố gia thì cũng dễ thôi.

Cho nên Trì Tu Chi vẫn bình tĩnh, về kinh thành, chàng lại bắt đầu cuộc sống của học sinh ngoại trú. Ngày đầu tiên tạm biệt sư phụ sư mẫu, chạy vội về xem tình hình trong nhà, sau đó đến nhà bà ngoại thăm hỏi và săn sóc. Hoàn toàn không biết mình đã bị Cố Ích Tương xếp vào danh sách con mồi.

Hai người quả phụ sống với nhau, vì ngại lời đồn nên cung an phận, hơn nữa cả hai đều thích yên tĩnh, Trì Tu Chi không cần dọn dẹp cục diện hỗn loạn gì, tiếp tục học ngoại trú. Chỉ có vẻ khá tiếc nuối: Kể từ khi anh trai của thầy tới, thầy không tâm tình xin cơm sư muội, chàng chẳng còn điểm tâm ngọt mà ăn.

Thật ra tổ tiên Trì gia có để lại không ít sách nấu ăn, có để nhà bếp làm thử, nhưng vẫn cảm thấy không được vừa ý. Trì Tu Chi hơi bứt rứt, nhất là đến buổi trà chiều, cảm giác khó chịu càng mãnh liệt. Đoán chừng phản ứng Pavlov (*phản xạ có điều kiện*), là thế này đây.

Trì Tu Chi khổ sở ra mặt, người không biết nội tình thì tưởng ‘thần thánh không thể xâm phạm’, chứ thật ra là ‘muốn ăn bánh ngọt mà không được nên đang cáu’, thong thả bước qua cổng phuờng. Hôm nay được nghỉ, không bằng đến quán bánh ngọt nhà Trương tam xem có làm ra món nào ngon hay không.

Hôm nay chàng gặp may.

Ra cửa gặp người nấu cơm.

Nha đầu kia tới đây, mười phần là có đồ ăn.

Đi cùng Trịnh Diễm đương nhiên Lục ca khoái ăn hàng của nàng, Trịnh Thụy nhận ra Trì Tu Chi, về tình về lý phải chào hỏi một câu. Trì Tu Chi cũng mỉm cười bảo: “Thật là khéo.” Khiến Trịnh Thụy sợ đến mức cắn vào lưỡi: Sao bữa nay tên này hòa ái dễ gần thế?

Trì Tu Chi còn hỏi: “Mọi người tới đây làm gì?”

Trịnh Thụy hơi cà lăm: “Ăn... á... thăm, đi thăm.” Gương mặt đạo mạo của Trì Tu Chi đúng là *đại sát khí*, Trịnh Thụy thấy là đau đầu, bây giờ biểu cảm thay đổi, cậu lại không thích ứng được.

Trịnh Diễm nhìn ông anh nhà mình không có tiền đồ như vậy, cảm thấy rất mất mặt, huynh sợ huynh ấy làm gì? Huynh ấy chỉ là một ngạo kiều thụ thô thiển, còn nhỏ tuổi hơn cả huynh. Nói dứt khoát: “Tụi muội có một căn nhà ở đây, định... tụ họp một chút, tránh quấy rầy trưởng bối trong nhà.” Nói xong cũng cảm thấy chột dạ. Làm thế này thì hình như hơi không đúng lắm, hơn nữa nàng còn là trẻ vị thành niên.

Chẳng ngờ Trì Tu Chi lại mỉm cười, hỏi: “Lần trước gặp mọi người, có lẽ cũng ở đây phải không?” Một bộ không muốn rời đi.

Thời gian Trịnh Diễm ra khỏi nhà hữu hạn, lại nghĩ dù gì người này cũng học chung với mình, nhìn sang anh trai một bộ không yên, do dự mở miệng hỏi: “Huynh muốn đến xem một chút không?”

Trì Tu Chi đáp rất dứt khoát: “Cung kính không bằng tuân mệnh.”

Đẹt! Huynh cung kính với ta lúc nào? Khốn!

Trịnh Diễm đau khổ ra mặt, đi nấu cơm, làm bánh ngọt. Anh trai và sư huynh ngồi ngay ngắn chờ cơm, đến khi nàng từ bếp đi ra, thì hai người đã trò chuyện với nhau rất vui vẻ.

Đồ ăn mang đến, Trì Tu Chi và Trịnh Thụy nhường lẫn nhau, rồi lại cảm ơn Trịnh Diễm, cầm đũa gấp đồ ăn. Ba người ngồi quanh một cái bàn tròn nhỏ, Trịnh Diễm thấy bọn họ ăn ngon lành, trong lòng cũng vui, cong mắt cười, hỏi Trịnh Thụy: “Ngon không?” Vẻ mặt muôn được khen.

Trì Tu Chi sững sốt, tay phải buông nhẹ, đũa rơi xuống bàn, tay trái duỗi ra, đặt trên đầu Trịnh Diễm.

Theo góc độ xã hội học, cha Trì Tu Chi không sắm vai người cha tốt, khiến Trì Tu Chi không thể không trưởng thành sớm. Gặp Cố Ích Thuần, tuy hơi kì lạ, nhưng vẫn đáng tin hơn Trì cha nhiều, giúp Trì Tu Chi chưa hết tuổi dậy có một đối tượng để bày tỏ *quán quát như trẻ con bám lấy cha mẹ*. Trì Tu Chi sống mười mấy năm, rốt cuộc cũng có vẻ ngây thơ, nhân tính hóa được một chút.

Chàng vươn tay, đặt lên đầu sư muội. Trong lòng nghĩ, *bây giờ không có lồng xù, tạm thời xoa hai cái bày tỏ tình cảm thân mật cũng được! Dợi khi nào muội ấy bị xoa quen, đến mùa đông muốn vỗ đầu cũng là thuận theo tự nhiên.*

Xoa xoa, lại xoa xoa, ai cha? Cảm giác không tệ.

Tóc Trịnh Diễm vừa mịn lại vừa mềm, tóc trẻ con, sờ lên làm người ta mềm nhũn từ cánh tay đến lòng ngực.

Mặt của Trịnh Thụy còn đen trước Trịnh Diễm, ho khan một tiếng thật lớn: “Nếu không ăn nữa thì sẽ nguội đó!” Đánh bạo liếc tay của Trì Tu Chi một cái.

Trì Tu Chi thản nhiên rút tay về: “ Tay nghè của Thất nương quả thật rất tốt, nhưng xuống bếp cũng phải cẩn thận một chút, đừng để tay bị thương.” Trắng trắng mềm mềm, bị thương thì sẽ tiếc lắm.

Trịnh Thụy: *Tên này đã đến cảnh giới nhất định của võ sĩ rồi! Hèn chi ông đây vừa nhìn đã thấy khó chịu!*

55. LỤC LANG ĐƠN THUẦN

[Nguyên]

*SO VỚI NHỮNG CON HỒ LY XUNG QUANH, THÌ ANH
ĐÚNG LÀ THỎ TRẮNG BÉ NHỎ NHƯỢC THIỆN LƯƠNG!*

Trong vòng tròn nhỏ của Trịnh Diễm bỗng có một vị sư huynh chen vào, không phải nàng không hiểu, nhưng thế giới này thay đổi quá nhanh. Một *ngạo kiều thụ*, bỗng nhiên trở thành ông anh dịu dàng, quá ư là thử thách thần kinh, làm nàng rất bối rối, đến khi lấy lại tinh thần, Trì Tu Chi đã trở thành một sư huynh tốt, quan tâm đến sư muội rồi.

Nghĩ đến mọi người đều là học trò của thầy giáo Cố, không mời người ta vào cửa cũng không được. Tuy rằng nam nữ khác biệt, Trịnh Diễm ngồi bên nhìn Trịnh Thụy, thế mà Trì Tu Chi không kiêng dè chút nào, trực tiếp công khai tiếp xúc với tiểu sư muội.

Trịnh Thụy thầm mắng mình vô dụng, sợ đέch gì? Hai người này, một là em ruột, người kia là tiểu sư đệ, có quyền lên tiếng với cả hai, nhưng sao không nói ra lời thế này? Lại nói hai người kia cũng chưa làm ra chuyện gì đáng trách, đều mang hình tượng trẻ ngoan, siêu đáng yêu, sao anh lại sợ chứ?

Không lâu sau, anh mới nhận ra: *Ông đây đúng là tiên tri, bản chất hai tên này cũng không phải tốt lành gì, tốt nhất không nên đối nghịch với tụi nó.*

Bây giờ anh đang rất khổ, mắt nhìn thấy Trì Tu Chi và em gái nhà mình càng nói càng thân thiết, em gái của anh còn ra vẻ ngây thơ nói chuyện với người ta, trong lòng Trịnh Thụy, khỏi nói là khó chịu đến cỡ nào.

Trì Tu Chi đúng là vị khách *phàm ăn*, không phải ý bảo tướng ăn xấu, Trịnh Thụy tin rằng người này có ngồi bồn cầu cũng tao nhã hơn người khác. Trì Tu Chi cắn nửa miếng hoành thánh, chậm rãi nhai nuốt, lại uống một ngụm canh, không nhìn nhân bánh, nói: “Nước dùng hầm xương, trong nhân có thịt tươi, tôm bóc vỏ, nấm hương, thêm gừng và hành, đánh trứng gà sống bỏ vào. Dùng tôm sông, thêm một chút rượu để dậy mùi. Vỏ bánh được đặc ché, mỏng mềm dai, rất trong.”

Trịnh Diễm rất kinh ngạc: “Cái này mà cũng ném được à?”

Trịnh Thụy oán thầm: Nói không chừng nhà bọn họ bị hăn ăn nên mới nghèo! Anh không ngờ mình đoán cũng không xa sự thật bao nhiêu, nhớ lại lúc Trì cha còn trên đời, tuy nghèo nhưng rất để ý những thứ nhỏ nhặt, ăn uống đương nhiên cũng thế, không phải tinh hoa thì không ăn, cá chỉ ăn phần thịt bụng, rau chỉ ăn phần bên trong.

Trì Tu Chi cười nhẹ nói: “Chỉ là lưỡi hơi nhạy thôi.”

Trịnh Thụy ho khan một tiếng: “Khi ăn không nói.”

Được rồi, tốt lắm, cả hai đều không nói nữa. Ăn ngầu ăn nghiến xong bữa cơm, Trì Tu Chi vẫn không đi, đang cùng nói chuyện phiếm với em gái, hơn nữa càng nói càng không đi vào chính đạo. Hai người nói từ chuyện nấu ăn đến triết lí nhân sinh! Trịnh Thụy ôm đầu, anh không nhớ rõ hai người nói những trích dẫn kinh điển từ trong quyển sách nào. Trịnh Thụy không phải là một học trò giỏi, thành tích cũng chỉ ở bậc trung, hai người trước mặt tuy nhỏ tuổi hơn, nhưng thành tích tốt hơn anh nhiều, khổ chét đi được.

Trì Tu Chi nói: “Có thể nấu được một món ngon chỉ từ những thứ bình thường, mới là có bản lĩnh, tiếc thay người đời không biết, thấy quý hiếm thì cứ cho là tốt, mặc kệ mùi vị có ra sao, cho vào miệng đã cảm thấy ngon, bất kể ăn gì? Thế thì chi bằng nuốt vàng luôn cho xong.”

Trịnh Diễm nghe xong, cảm thấy tương tự với những đạo lý mà mình từng được nghe ở kiếp trước, có thể thấy, một số đạo lý, dù ở đâu cũng

thông dụng như nhau, gật đầu nói: “Đúng thế, đúng thế, việc gì cũng vậy, giống như đã quên ý định ban đầu, chẳng qua chỉ so ai giàu hơn, mà không biết rằng nhất cử nhất động lộ ra ngoài mới đáng phải lo lắng, cái gọi ‘*dựa vào tiểu tiết mà hiểu bản chất*’ có lẽ là ý này?”

Trì Tu Chi thấy đầu nàng lắc lư, không nhịn được lại vỗ lên: “Lúc *lệnh tôn* lên triều, tôi tớ chỉ khoảng hai, ba người, nhưng ai cũng biết ngài là Tể tướng. Lại có vài kẻ hễ đi xa một tí là rầm rộ cả lên, nhưng chẳng biết nhân phẩm đáng giá bao nhiêu. Chuyện gì cũng cứ đơn giản thôi là được, ví dụ như, từ nhà muội đến quý phủ của tiên sinh, đi thẳng là tới, không nên làm một vòng hết nửa kinh thành, chẳng phải đầu óc có bệnh lăm sao?”

Trịnh Thụy phì cười.

Cuối cùng Trịnh Thụy cũng nói được một câu: “Đã không còn sờm nữa, A Diễm, bảo A Khánh chải đầu lại cho muội đi.”

Khuôn mặt Trì Tu Chi như có vẻ đã hiểu ra gì đó, nhìn Trịnh Thụy, đợi Trịnh Thụy thầm chột dạ rồi mới xin lỗi Trịnh Diễm: “Là do ta không phải, Thát nương đã là đại cô nương rồi.”

Trịnh Diễm ho khan một tiếng, nói đúng cũng không hợp, nói không phải cũng chẳng xong, có tình chơi xấu không đáp, cũng không quá lẽ phép, cuối cùng ý mình còn nhỏ, than thở một câu: “Đều bị bọn họ sờ tới sờ lui, ta quen rồi.” Từ Hoàng đế bắt đầu đến Miêu phi, cha mẹ, Trường công chúa Khánh Lâm..., đều rất hay xoa đầu nàng, khiến nàng quên mình đã là người trưởng thành từ lâu.

Trì Tu Chi nói rất chân thành: “Chớ để người ngoài xoa nhiều, như thế cũng không tốt. Tuy bây giờ chưa *cập kê*, chỉ sợ quen rồi, sau này trưởng thành sẽ lơ đãng, không tốt cho muội đâu.”

Trịnh Thụy cảm giác có hàng vạn con thần thú chạy rầm rập trong đầu mình: Trước tiên bỏ tay người ra khỏi đầu em gái ta rồi hăng nói tiếp, khốn khiếp!

Trì Tu Chi cười không nói, bình tĩnh rút tay về. Trịnh Thụy lấy mắt sắc như dao khoét A Khánh chỉ còn bộ xương, A Khánh chẳng hiểu tại sao: Thát nương vẫn còn nhỏ, Trì Đại lang cũng chỉ là một tiểu thiếu niên, lại là sư huynh muội với nhau, xoa đâu thân mật một cái, Lục lang sao thế này?

Rốt cuộc, Trì Tu Chi vẫn liên tục giục Trịnh Diễm đi chải đầu: “Thời gian không còn sớm nữa rồi, muội mau về sớm đi, để cha mẹ lo lắng là không tốt.” Giọng điệu có vẻ tiếc nuối, khiến người ta không khỏi nhớ tới chuyện cha mẹ chàng đều đã qua đời, trong lòng mềm hơn. Trịnh Diễm ngoan ngoãn gật đầu, sau đó để A Khánh chải lại tóc.

Trịnh Thụy đỏ mồ hôi đầy lưng, cười khan: “Đã không còn sớm nữa, Đại lang chưa về sao?”

“Ta ở trong phường này, không sợ lệnh cấm đi lại ban đêm.” Tóm lại chàng muốn tiền cũng được.

“Rốt cuộc đệ muôn làm gì?” Trịnh Thụy hỏi thảng, tay nắm chặt đến ra mồ hôi, dù sao thì... anh cũng là con Tể tướng, anh trai Trịnh Diễm, sư huynh của Trì Tu Chi, cảm thấy hỏi thì cũng đúng tình hợp lý. Cho dù bình thường Trì Tu Chi rất tốt, nhưng trong mắt Trịnh Thụy rất đáng khinh! Bản thân Trịnh Thụy cũng là một thiếu niên, hoàn toàn có thể nhận ra một loạt biến hóa trong mắt của Trì Tu Chi.

Đầu tiên là phát ánh sáng xanh như khi Trịnh Đức Hưng đi ăn chực, sau đó màu hồng như khi Trịnh Diễm bóp lỗ tai thỏ, cuối cùng lại thành màu xanh! Mà cái ánh xanh này rất quen thuộc, tựa tựa như khi Trịnh Tĩnh Nghiệp dung túng chuyện lẽ nghi của vợ mình vậy.

Môte!

Trịnh Thụy cảm thấy sợ hãi. Tên Trì Tu Chi này đã để ý đến em gái của anh từ lúc nào?!

Trì Tu Chi vẫn giả bộ ngây thơ, mê hoặc: “Lục lang nói gì thế?”

“Ít, ít giả bộ đi!” Trịnh Thụy yếu ớt nói, nghĩ chuyện này có liên quan đến em gái mình, kiên quyết ưỡn ngực, “Muội muội ta mới mười tuổi, đệ đừng có hòng nghĩ bậy!”

“Lục lang suy nghĩ nhiều rồi, ta không hề nghĩ gì bậy cả.”

“Không có là tốt nhất, con bé sắp trưởng thành, đệ, đệ, đệ...” Suy nghĩ nửa ngày cũng không nghĩ ra được lời hung dữ nào để nói. Mà căn bản là, Trịnh Thụy không khỏi không cảm thấy hơi thở tà ác của Trì Tu Chi. Thật ra em gái đã mười tuổi, con gái kết hôn mười ba, mười bốn cũng có. Tuổi của Trịnh Diễm hiện tại, có thể bắt đầu yêu sớm, Trịnh Thụy rất sốt ruột. Ánh mắt của Trì Tu Chi, rõ ràng đang viết hai chữ ‘tính toán’.

Đi chọc ghẹo em gái người khác, nhưng kiên quyết không để người khác động vào em gái mình, đây là nguyên tắc!

Có nên vè nhà cáo trạng hay không? Trịnh Thụy buồn ơi là sâu. *Mách lẻo* thì có vẻ khá hèn, nhưng không mách thì quả thật anh cảm thấy, Trì Tu Chi không phải người tốt!

Cuối cùng Trịnh Thụy quyết định, lợi ích là quan trọng nhất, mặt mũi hay nọ nọ cũng không quan trọng bằng em ruột của mình. Đi kể lại cho Trịnh Tĩnh Nghiệp chuyện ở đó: “Tính ra A Diễm cũng đã lớn, tên nhóc Trì gia xoa đầu em nó thì coi là gì? Không biết kiêng kị gì cả. Hơn nữa, hai năm nữa A Diễm cũng sẽ nghị hôn, có nên ra ngoài nhiều hơn không, chứ ở chung với đám con trai tụi con thì rất kì cục.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp há miệng: “Coi như con cũng đã trưởng thành, biết xót em gái cơ đấy.”

Trịnh Thụy hả miệng: “Cha, chẳng lẽ cứ để thế?”

Trịnh Tĩnh Nghiệp nói: “Con nghĩ nhiều rồi.”

Trịnh Thụy: Cha nghĩ ít thì có! Cha có biết thanh niên bây giờ có dung tục thế nào không! Con biết lắm nè, con có một đám anh em rất thân, nhưng cũng rất thô bỉ, đáng khinh lắm, nói để cha biết rồi tìm cách xử lý ngay dùm!

Trịnh Thụy rất sốt ruột, gãi gãi đầu, chạy đi tìm Trịnh Uyển. Trịnh Uyển và Quách thị đang rất thân thiết, ra ngoài đi dạo, kẹt lệnh cấm đi lại ban đêm, được cha mẹ vợ giữ lại. Trịnh Thụy tức đến mức một đêm ngủ không ngon.

Hôm sau dậy đi làm cũng không yên tâm, tan làm trở về xách Trịnh Đức An ra tra hỏi. Trịnh Đức An là bé ngoan của Trịnh gia, Lục thúc hỏi một câu, cậu đáp một câu. Nghe xong Trịnh Đức An kể: “Ông nội (*) rất coi trọng Trì Đại lang, nghe nói huynh ấy muốn học chủ yếu về Hình luật liền mượn giúp tài liệu về Đại Lý tự và Hình bộ cho. Hồ sơ rất nhiều, truyền ra ngoài thì không tốt, huynh ấy được ông nội đưa vào Tướng phủ, đọc hồ sơ dưới danh nghĩa Tướng phủ, gặp chỗ nào không biết, rời nha môn trở về hỏi thầy giáo sau.”

(*) Bản gốc là cha, nhưng theo logic truyện thì là Ông nội - tức Trịnh Tĩnh Nghiệp mới đúng, có lẽ tác giả nhầm, mình mạn phép chỉnh lại.

Trịnh Thụy nghĩ, mình đã quá ngây thơ, hèn chi cha anh bảo ‘Con suy nghĩ nhiều quá’. Ngẫm lại cảnh lúc đó một chút, Trịnh Tĩnh Nghiệp rõ đang chê cười khi anh nói ‘Cứ để thế’. Trịnh Thụy đau khổ nghĩ, so với những con hổ li xung quanh, anh đúng là thỏ trắng bé nhỏ nhu nhược thiện lương! Khổ cho anh còn có cảm giác mình đáng khinh! Sao mình đáng khinh được? Rõ ràng trong sáng thế cơ mà!

“Lục thúc?”

“Thất nương đâu? Đang làm gì thế?”

“Đương nhiên là đọc sách tập viết, sau đó sư mẫu nói, muốn dẫn cô cô ra ngoài đi dạo. Lúc tụi con tập bắn, cô cô ra ngoài rồi.”

Trịnh Thụy lại xác nhận lần nữa, mình đúng là rất đơn thuần.

Nhưng nếu anh biết trên tay Trịnh Diễm là quyển sách Trì Tu Chi nhờ Cố Ích Thuần chuyển cho, nhất định sẽ tin chắc phẩm chất mình còn tốt đẹp lắm lắm!

Trì gia nhiều sách, ngay cả Cố Ích Thuần thấy cũng phát thèm. Đối với Trịnh Diễm mà nói, nhận thức của nàng về thế giới này còn quá ít, rất muốn tiếp thu nhiều kiến thức hơn. Lúc Cố Ích Thuần đưa sách cho nàng, có hỏi: “Đây là của Tu Chi, bảo đồng ý con mượn, hai đứa... bắt đầu nói chuyện này khi nào?”

“Hôm trước, lần đầu tiên gặp nhau bên ngoài. Nói là chỗ của thầy có bộ sách, nhưng thiếu mỗi quyển này, sư huynh bảo chỗ của huynh ấy có, đồng ý cho con mượn.”

“Sách này không dễ có, đừng làm hỏng.”

“Dạ,” Trịnh Diễm gật đầu nhận sách, “Bản sao thì không thiếu, nhưng mà sư huynh nói trong quyển này có phê bình chú giải của tiền triều, còn ý nghĩa hơn cả chính văn, nên con mới muốn mượn.”

Cố Ích Thuần thấy vẻ mặt Trịnh Diễm không giống giả bộ, ông cũng đã kiểm tra qua nội dung sách, không có gì vi phạm lệnh cấm, cũng chẳng kẹp tờ giấy nào ở trong, yên tâm đưa cho Trịnh Diễm.

Trịnh Diễm đọc sách cũng nhanh, sau đó cũng viết một thư cảm ơn, Cố Ích Thuần không tiện giữ. Trì Tu Chi lại viết một phong thư khác, nội dung cũng theo quy tắc, đại khái thì, mọi người đều là học trò của thầy, giúp nhau là nên, ta cũng ăn điểm tâm của muội, mọi người cùng giúp nhau cùng có lợi thôi, ở chỗ ta cũng có một số sách khác, nếu muốn đọc thì cứ mượn.

Hai bọn họ cứ mượn đi mượn lại, nội dung thư cũng tạ ơn tới, tạ ơn lui, rồi cùng thảo luận những tâm đắc khi đọc. Về điều này, Cố Ích Thuần cảm thấy được an ủi nhiều, đây là hai đứa học trò giỏi nhất của ông, giải thích rất sâu, cũng rất độc đáo, còn mang đến đọc chung với Trịnh Tĩnh

Nghiệp, trong lời nói có vẻ khá hài lòng. Trịnh Tĩnh Nghiệp đọc thư nhiều lần, vẫn bất động thanh sắc, thầm nghĩ, coi như biết chút đạo lý.

Đến khi gần hết năm, thư từ của hai người bây giờ là những tâm đắc khi đọc sách và xen lẫn một số sinh hoạt thường ngày.

Đến khi Cố Ích Thuần thấy Trì Tu Chi viết: ‘Trước cửa mai đang nở...’ thì bắt đầu không bình tĩnh nổi, ông quyết định tìm cậu học trò để nói chuyện một phen.

56. DỰ ĐỊNH CỦA SƯ HUYNH

[Nguyễn]

BÂY GIỜ CHÀNG LẤY GÌ ĐỂ ĐI NÓI VỚI TÊ TUỐNG ĐƯƠNG TRIỀU RĂNG MÌNH CÓ Ý VỚI CON GÁI NGƯỜI TA CHỨ?

Trì Tu Chi là một thiếu niên không còn bà thân con họ hàng gì, tết mà cũng nồng đến nhà thầy giáo. Chàng được Trịnh Tĩnh Nghiệp giữ lại, thành một học sinh vừa học vừa làm, tuy xem như cũng có *xuất thân*, nhưng hiện tại cũng chỉ mới mười lăm tuổi, tất nhiên không để chàng làm những việc quan trọng, Trịnh Tĩnh Nghiệp để chàng có *xuất thân*, thì cũng chỉ là ‘*xuất thân*’ mà thôi.

Với thay đổi đai ngộ gần đây, Trì Tu Chi hiểu rõ trong lòng, cũng không thể nói Trịnh gia có gì không tốt, dù sao thì, con gái nhà người ta mới lớn, chàng *mó tay sang*, mà còn chưa được sự đồng ý của phụ huynh, đúng là không phải. Hơn nữa, cho dù có nhận ra được suy nghĩ của chàng, nhưng muốn người ta phải làm thế nào mới gọi là *bình thường* đây? Nên vạch trần? Đập cho một trận hay bị khí Bá vương khuất phục, khóc lóc húa gả con gái? Bị nhìn thấu tâm tư, Trì Tu Chi cần bày tỏ khéo léo một chút với Trịnh gia hơn mới phải?

Cho nên khi Cố Ích Thuần bày tỏ ‘muốn nói chuyện’, Trì Tu Chi cũng thản nhiên ngồi đối diện thầy.

Quan hệ thầy trò hai người rất thân mật, Cố Ích Thuần cũng không làm bộ làm tịch nữa, gõ gõ hai ngón tay trên bàn ra vẻ lưu manh: “Gần đây thế nào?”

Trì Tu Chi cười gượng, nhẹ giọng nói: “Năm mới thì hơi bận, nha lí nghỉ, con cũng rảnh hơn.”

“Thế à, vậy thì tìm thêm vài việc để làm đi.” Rảnh rỗi thì cũng đừng có đi ghẹo sư muội chứ, *thích trẻ con* thì đáng khinh lắm biết không? Chỉ trích trong giọng nói Cố Ích Thuần như biến thành dao đâm vào Trì Tu Chi.

Trì Tu Chi vẫn ngượng ngùng nói: “Học trò vẫn luôn ôn sách, luyện chữ.”

Cố Ích Thuần nghĩ, *người không biết xấu hổ, thiên hạ vô địch*, hắn là để nói về cậu học trò này của ông. Ông nói thẳng: “Con không đi dạo quanh nhà, xem có thể gặp sư muội không à?”

Trì Tu Chi vẫn tiếp tục xấu hổ, trên mặt thẹn thùng đỏ ửng lên: “Nhiều chuyện của sư muội không phải con có thể làm chủ, nên đi thăm thầy –”

Đẹt! Đồ lưu manh! Cố Ích Thuần oán hận nói: “Bót giả vờ cho ta! Con viết mỗi ngày một bức thư, xem ta là thằng ngốc à? Cứ coi như ta ngốc, nhưng chẳng lẽ cha mẹ người ta không thấy sao những việc con làm?” Cứ giả vờ nữa xem?!

Giấy dán cửa bị đâm thủng, Trì Tu Chi vẫn thản nhiên: “Thất nương thông minh, luôn gợi ý cho con, nói chuyện với muội ấy liền thông suốt.” Vốn chàng cũng có chút tâm tư riêng, nhưng ngàn không nên vạn không nên, Trịnh Thụy lớn tuổi hơn, tâm tư *không trong sáng* hơn, đã gián tiếp thức tỉnh chàng, giúp Trì Tu Chi hiểu rõ tâm ý của mình, quyết tâm hành động.

Cố Ích Thuần ôm trán, tính ra Trì Tu Chi là một lựa chọn tốt, nhưng trưởng bối chưa cho phép *đã ra tay*, điều này không khỏi khiến người khác cảm thấy không nghiêm túc. Nghiêm mặt: “Đừng nói lung tung với ta! Ta biết con nghĩ thâm sâu thế nào, nhưng phải biết A Diêm còn nhỏ, cách của con, không khỏi cảm không nghiêm túc!”

Trì Tu Chi thành khẩn đáp: “Học trò không xem đó là trò đùa, qua một năm nữa muội ấy sẽ trưởng thành, con cũng không dám làm bậy, không thể làm hỏng thanh danh của muội ấy.”

Cố Ích Thuần dùng ánh mắt xét xử của mình đánh giá Trì Tu Chi, Trì Tu Chi vẫn một bộ lưu manh vô cùng quanh minh chính đại, thản nhiên nhìn thẳng, bỗng cười: “Chẳng qua để lại dấu hiệu, nếu ngày sau con vô năng, sẽ không dám trèo cao, để người ta đi theo mà chịu khổ, vẫn sẽ chỉ là bạn học, chơi thân với nhau. Còn nếu có cơ hội, duyên số tới thì không đến mức không thể đề cập. Trước mắt chuyện này còn quá sớm, *xuất thân* của học trò là được Trịnh tướng công cấp cho, lấy cái gì mà đi hỏi tới con gái nhà người ta? Nam nhân đại trượng phu, không thể lập thân chính là cái nhục lớn nhất, sao lại không biết xấu hổ thế được? Dù cho có duyên hay không, nhất định không thể để vợ mình đi theo chịu nhục, nói là gả, nhưng lại chỉ là một ông chồng chỉ biết bám váy vợ.” Là đàn ông thì phải cho vợ con mình cảm giác an toàn, để bọn họ dựa vào, đây chính là bóng ma tuổi thơ mà bạn Trì đặt ra và luôn tin vào.

“A Diễm rất ngây thơ! Con bé vẫn còn chưa biết gì cả, coi chừng con bé chỉ xem con là một sư huynh thôi.” Cố Ích Thuần có chút hả hê khi thấy người gặp nạn.

Trì Tu Chi nghiêm túc gật đầu: “Muội ấy tuy nhỏ tuổi, nhưng cũng là người có chủ kiến. Có thể không tin con, nhưng chẳng lẽ thầy không tin muội ấy ư? Dù cho con có bản lĩnh thế nào đi chăng nữa, nếu muội ấy không thích thì cũng chẳng thành.”

Cố Ích Thuần tiếp tục cười vui sướng trên nỗi đau của người khác: “Cha vợ không hài lòng cũng chẳng xong đâu. Nếu con có ý này, hẳn là đã bị nhìn thấu từ sớm, dám tính kế với con gái ông ta à, há há.”

Trì Tu Chi lại ngượng ngùng: “Học trò tuân thủ lẽ phép nghiêm ngặt, nếu không Trịnh tướng công sẽ chỉ nhìn những cái không tốt. Học trò vẫn còn được ngồi nguyên vị ở đây thế này, có lẽ...”

Cố Ích Thuần đau đầu nói: “Người trẻ để lộ thông minh ra ngoài cũng không tốt!”

“Thầy nói phải.”

Cố Ích Thuần nói xong chuyện chính, cũng bắt đầu *bà tám* hơn: “A Diễm chưa trưởng thành, bộ dạng cũng chỉ đáng yêu, con chưa đến mức vừa gặp đã thích chứ?” Không phải nghi ngờ Trì Tu Chi muôn trèo cao, chỉ là tò mò thôi.

“Con thích tính cách của muội ấy, rất ấm áp, không có ưu phiền,” Trì Tu Chi mỉm cười, thần sắc cũng dịu dàng hơn, “Trong mắt muội ấy không có việc gì khó, đang chau mặt cũng cười, cười xong, sẽ dẫm ván đè hóc búa kia dưới chân.” Luôn lạc quan hướng về phía trước, là một người rất hấp dẫn.

“... Hừ! Con cứ chờ mà bị xử lý đi!”

“*Gian nan vất vả, ngọc thô cần được mài dũa.*” Đã giải quyết xong thầy giáo! Về bên nhà kia, Trì Tu Chi quả thật hơi đau đầu, như chàng đã nói, bây giờ chàng lấy gì để đi nói với Tể tướng đương triều rằng mình có ý định với con gái nhà người ta chứ? Trịnh Tĩnh Nghiệp muốn xử lý chàng thế nào, đúng là không biết được. Trì Tu Chi hơi hối hận, đáng ra không nên hành động lộ liễu đến vậy.

Ái chà, xem ra cần phải chú ý nội dung thư từ hơn. Có điều thầy nói ra cũng là để tỉnh ngộ, nếu cứ gặp nhau mỗi ngày như thế, trở thành *su muội thật* thì đúng là khóc không ra nước mắt! Không đúng, điều cần lo lắng bây giờ chính là, sau này còn có thể thư từ qua lại nữa không? Trì Tu Chi không hề tin một chút nào, tin chắc Trịnh Tĩnh Nghiệp có biết bao nhiêu cách để tách hai người ra.

Về đến nhà Trì Tu Chi siết chặt dây cương, thầm nghĩ con đường sau này phải đi thế nào. Cứ ở lại kinh thành, sẽ không thể đứng trước Tướng phủ! Trước đây chưa có ý thích con gái người ta, thi vào biên chế Tướng phủ, trở thành một nhân viên công vụ là một lựa chọn tốt, nhưng bây giờ thì không được. Nếu đi từ Tướng phủ ra, sẽ có hơi hướm ‘môn khách’ (*người có tài năng được giới quý tộc thời phong kiến coi trọng và nuôi dưỡng trong nhà, để khi cần thiết thì dùng đến*). Muốn nhanh chóng nâng cấp vị trí của mình thì cần phải phân đầu, chọn khó mà làm, thế thì mới có thể hồi báo.

Chắc, năm nay là năm *Dai khảo*, không bằng đăng kí đi thi? Tuy rằng có thể sẽ đến địa phương khác để nhận chức, nhưng dễ có kết quả. Hoặc nếu có thể vào Đại Lý tự hay Hình bộ thì cũng là một phương án, chỉ là bộ phận này cũng liên quan tới Tướng phủ. Có cần phải bỏ việc ở Tướng phủ? Sau đó... nhờ thầy giáo, giúp chàng vào Đại Lý tự không?

Thân phận, chỗ dựa ở sau rất quan trọng, nếu không có người giúp, dẫu tài cán cũng khó thành danh. Trì Tu Chi không suy nghĩ cực đoan, cũng chẳng ra vẻ thanh cao, có thể sử dụng hữu hiệu cái sẵn có cũng là một loại năng lực. Thật ra cũng không phải lợi dụng, nào đã tính toán rõ ràng gì đâu? Nếu chuyện gì cũng phân lợi ích của sự giúp đỡ đó cho rõ ràng thì không khỏi thiêu công bằng. Mọi người giúp đỡ lẫn nhau, cùng có lợi mà thôi.

Trì Tu Chi không ngờ, giúp chàng thành danh ngay trận đầu không phải nhờ chỗ dựa của mình, mà chính từ chỗ dựa của đối thủ, đây là nói sau. Còn bây giờ, chàng vẫn lo lắng không biết có cưới được cô vợ như mình muốn hay không.

Suy nghĩ của Cố Ích Thuần và Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng bình thường thôi, bọn họ đã lớn tuổi, không biết có thể dõi theo Trịnh Diễm được bao lâu, chỉ muốn sớm tìm một người để tin cậy. Trì Tu Chi là học trò của Cố Ích Thuần, được Trịnh Tĩnh Nghiệp cấp *xuất thân*, so ra chẳng phải đáng tin hơn những người khác nhiều sao?

Phải nói, Trì Tu Chi thắng nhờ vào *tuổi tác*, không phải tuổi của chàng, mà nhờ Trịnh Diễm cách tuổi cha mẹ nhiều.

Trịnh Diễm hoàn toàn không biết mình đã bị thầy nửa bán nửa tặng, bây giờ đang cãi nhau với người khác. Nói là cãi nhau, chứ thật ra là bị nàng áp chế.

Cuối năm, Trịnh Diễm bận rộn rất nhiều việc, được mẹ và Trưởng công chúa Khánh Lâm đưa đi xã giao khắp nơi. Theo hai vị phu nhân thì:

“Sang năm con đã mười một tuổi rồi, không còn là con nít nữa.” Trịnh Diễm bấm ngón tay tính toán, mươi một tuổi thì cũng mới ở trình độ tốt nghiệp tiểu học thôi, mà đó là học trước rồi đó (*ở Trung Quốc, thông thường tuổi tốt nghiệp tiểu học là 12; phân cấp khác với Việt Nam*), rõ ràng hẵng còn là một nụ hoa non nớt.

Lời mẹ khó cãi, lệnh của sư mẫu cũng không thể cưỡng, ngoan ngoãn thay đồ rồi đi theo. Năm nay Đỗ thị cũng để nàng mặc lông xù như trước, Trì Tu Chi đã thân thiết với sư muội, thế mà rốt cuộc cũng không có cơ hội xuống tay.

Nay vừa ra khỏi cửa, liền gặp rất nhiều cô bé xấp xỉ tuổi mình, trước đây mọi người đều bị quản lý, giữ trong nhà để học tập văn hóa, bây giờ lớn hơn, có thêm rất nhiều hoạt động xã giao. Theo lời Trưởng công chúa Khánh Lâm: “Năm nay cứ làm quen trước đã, sang năm sẽ đến nhiều hơn. Từ năm sau, sẽ bắt đầu những chuyện xã giao, còn sít sao hơn cả bài vở của con đây.”

Trịnh Diễm suy nghĩ, cũng thế cả, cho dù có là tiến sĩ đi chăng nữa, thì cũng phải ra ngoài tìm việc, đây chính là cuộc sống. Cho dù áo gấm đồ ngon, cũng không phải từ trên trời rơi xuống. Nghiêm túc gật đầu: “Con hiểu.”

Thú bậc xã giao của Trưởng công chúa Khánh Lâm cao hợp Trịnh gia thì một cấp, bà có thể gom một đống công chúa tới để cùng nhau vui vẻ - đương nhiên vẫn không thích thế gia như trước. Nhất là gần đây hoàng thất vừa chọn Vương phi, lại tìm Phò mã, trò hè của thế gia, Trưởng công chúa Khánh Lâm chán lắm rồi.

Cô Ích Tương bị bà ép rời đi, ngầm hiểu được ý của Trưởng công chúa Khánh Lâm. Dám lợi dụng ta, cũng phải xem ngươi có bản lĩnh không. Nếu không mau cút, sẽ gả cháu ngươi cho Tiêu Lệnh Đức! Để cháu ngươi cưới công chúa!

Trưởng công chúa đúng là phụ nữ, rất cảm tính. Sở Thái tử cái móc! Dũng quên, Trưởng công chúa và nhà mẹ đẻ của Thái tử phi từng có một

câu chuyện không thể nói, cũng tuyệt không thể quên! Thái tử lên ngôi vua, Thái tử phi lên làm Hoàng hậu, Trưởng công chúa Khánh Lâm sẽ ói chết! Cho dù không ói chết nhưng Trần thị đắc thế thì sao con bà có thể yên ổn được.

Chết tiệt! Bà đây bắt cầu để hai tên khốn khiếp các người bắt tay nhau, để khi các người có quyền có thể rồi thì úc hiếp ta sao?

Cút!

Người của Cố gia đã rời đi, nhưng phiền não của Trưởng công chúa Khánh Lâm vẫn chưa chấm dứt. Cái gọi là thế gia, lịch sử lâu đời, nếu không phải gặp thảm họa chiến tranh, bị tận diệt như Trì gia; có đủ các nhánh, dòng, đại diện cho nhân số nhà bọn họ. Nhiều người, lăm phiền toái. Có khi nhà này ủng hộ Thái tử, nhà bên kia lại chạy đến chỗ Yên vương. Khó có thể nói kiểu đặt tiền cược hai đầu, ‘không đem hết trứng gà bỏ vào một rổ’ là đúng hay sai, nhưng đã phức tạp hóa mọi chuyện rất nhiều.

Không ít nhà muôn đưa con gái đến làm dâu Đông cung, điều này khiến Trưởng công chúa Khánh Lâm rất khó chịu. Bà đưa Trịnh Diễm tham gia rất nhiều yến hội, ý muốn tuyên bố nàng chẳng khác gì con gái của bà, rõ là muôn cho Trịnh thị một chỗ dựa. Ít nhất, bây giờ, quyền lợi của bà và Trịnh thị là một!

Thế nên Trịnh Diễm mới biết được rằng, cấp bậc ngày trước của mình... quá thấp!

Nhin một rừng công chúa, quận chúa ở đây mà xem.

Hoàng đế có rất nhiều con gái, khiến lão Hoàng đế sâu muộn ngủ không ngon, làm sao có thể tìm được nhiều thanh niên tài giỏi đẹp trai đến vậy để cưới con gái của ngài đây? Mà cũng lầm công chúa tính tình quái đản, thế nên đó cũng là lí do lớn khiến các cô khó cưới xin. Còn trong các quận chúa, nếu không bắt buộc gả vào thế gia, chỉ vào nhà *huân quý*, thì lại không sợ không ai lấy.

Bây giờ Trịnh Diễm đang hướng về Tiêu Lệnh Viện, một công chúa, đương nhiên cũng chỉ là chuyện con nít với nhau.

Trịnh Diễm hoàn toàn không biết mình đã làm gì để đến cô ta, vì sao luôn nhắm vào mình? Tuổi của Tiêu Lệnh Viện và Trịnh Diễm không cách nhau xa, lại là cháu ruột của Trưởng công chúa Khánh Lâm, người không thể tránh. Ít nhất ngay từ đầu, Trưởng công chúa Khánh Lâm cũng hi vọng hai bên có thể thân thiết với nhau.

Nhưng Trịnh Diễm nghe cô ta nói: “Cái váy của A Trịnh làm bằng gấm tiến công đấy, không hổ là A Trịnh, chị em chúng ta cũng không có đâu.” Nội dung thì không có vấn đề gì, thế nhưng giọng điệu không phải là lời hâm mộ của một tiểu cô nương, thậm chí cũng không có vẻ đố kị, mà là, *chia mũi nhọn*.

Trịnh Diễm cười hì hì: “Ù, được sư mẫu thưởng cho đó. Nếu mà có sư mẫu tuyệt vời như vậy thì cũng được thôi.” Ai cũng biết sư mẫu của Trịnh Diễm là ai.

Nhắc đến cô ruột của mình, thật sự là không biết phải trả lời thế nào, dù sao Tiêu Lệnh Viện vẫn còn nhỏ, mặt mày tái mét.

Đẳng cấp của đối thủ quá thấp, Trịnh Diễm cảm thấy hơi *tịch mịch*.

Hoàng Thập Cửu nữ Tiêu Lệnh Nghiên và Hoàng Nhị Thập Nhất nữ Tiêu Lệnh Nhàn có cảm giác hả hê lắm. Trong các chị em, Tiêu Lệnh Viện thích nổi bật nên chẳng được ưa, nay bọn họ rất vui khi thấy cô ta bị *cứng họng* như vậy. Trịnh Diễm không khó ở chung, chỉ cần bạn không để ý vào thì không làm khó bạn đâu. Chỉ là không biết Tiêu Lệnh Viện uống nhầm thuốc gì, lúc nào cũng thấy Trịnh Diễm không vừa mắt. (*Tiêu Lệnh Viện là Hoàng Nhị Thập nữ; xuất hiện cuối chương 37*)

Tiêu Lệnh Nghiên nửa thật nửa giả khuyên nhủ: “A Trịnh đừng chọc Thập Cửu nương nữa, nếu Thập Cửu nương tin rồi lao đầu vào cửa nhà cô hòng đoạt được thì biết làm sao?”

Tiêu Lệnh Viện giận dữ: “Chẳng lẽ ta ngu ngốc? Nghe nó nói gì cũng tin chắc?”

Hai chị em đối đầu nhau.

Trưởng công chúa Khánh Lâm để ý thấy tình hình bên này, lòng nói, con bé chết tiệt, vừa ngây ngô vừa dốt nát, lại còn đần độn, thảo nào không ai chịu cưới con gái Tiêu gia. Để mi chịu thiệt thòi một chút cho biết lợi hại, ngoan ngoãn hơn, chó để khi lớn rồi lại gây chuyện.

Nhưng không ngờ, Tiêu Lệnh Viện cảm thấy bị sỉ nhục, sau khi về cung càng nghĩ càng giận, mấy ngày nữa lại đến Đông cung, lòi ra một vụ rắc rối.

57. TRÌ TU CHI XỬ ÁN

[Nguyên]

KHÓN KHIẾP, ĐỒ ĂN GIAN!

Trì Tu Chi suy nghĩ, về nhà lập kế hoạch tỉ mỉ, cuối cùng quyết định biện pháp, chuẩn bị xong rồi thì đi tìm Cố Ích Thuần: “Học trò muốn rời khỏi Tướng phủ.”

Cố Ích Thuần cười mờ ám, thằng nhóc này không muốn ăn cơm săn sao? “Vậy thì không được xem tài liệu ở đó nữa đâu.”

“Học trò đã có *xuất thân*, muốn *xuất sĩ* (*ra làm quan*) cũng dễ hơn.”

Trì Tu Chi đã suy nghĩ kĩ lăm rồi, rời khỏi Tướng phủ, đến Đại Lý tự xin việc. Mùa xuân năm nay Đại Lý tự có một cuộc thi nho nhỏ, Đại Lý tự khanh là bè cánh của Trịnh Tĩnh Nghiệp, thế nên cũng bắt chước làm việc theo phong cách của ông, mở cuộc thi triệu người tài, chỉ là Đại Lý tự ít chức, cấp bậc hành chính cũng thấp. Trì Tu Chi tin tưởng sẽ qua được kì thi bằng chính khả năng của mình, có núi dựa vào thì tốt, nhưng không thể cứ dựa vào người ta, sẽ gây phản cảm, cũng nói lên bản thân mình vô năng. Cho dù có cảm tình cũng không thể vậy mãi. Mặt mũi thầy mình là phải giữ lại để dùng cho thời khắc quan trọng cuối cùng, ví dụ như – *cầu hôn*.

“Ngày mai học trò sẽ tới chõ Trịnh tướng cáo từ, hôm nay đến thưa chuyện với thầy.” Dù gì cũng nhờ nể mặt thầy mà mới có được cái xuất thân, phải báo cáo lại cho rõ ràng.

“Con đã quyết định rồi, tất sẽ không nghe lời khuyên của người khác, thế thì cứ thử một lần đi.” Căn cơ của Trì Tu Chi không tệ, Cố Ích Thuần không sợ chàng sẽ làm ông mất mặt. Vấn đề mấu chốt là, Trì Tu Chi không thể làm ‘An sĩ’, ‘Danh sĩ’, cũng như Trịnh Tĩnh Nghiệp ngày đó vậy. Sớm

muộn gì cũng phải lăn lộn với đời, không bằng cứ để trải qua thất bại khi còn trẻ.

Hôm sau Trì Tu Chi liền mang đơn từ chức đến tìm Trịnh Tĩnh Nghiệp, không gặp được.

Trịnh Tĩnh Nghiệp rất bận rộn, ở Tướng phủ, Trì Tu Chi không phải phụ tá quan trọng gì, làm gì có cơ hội gặp vị ‘sư thúc’ này mỗi ngày?

Trịnh Tĩnh Nghiệp biết Trì Tu Chi tìm mình, mặc kệ chàng suốt ba ngày, sau đó mới từ từ xuất hiện trong tầm mắt người ta.

Trì Tu Chi cũng thông thả vấn an Trịnh Tĩnh Nghiệp: “Tướng công mạnh khỏe.”

“Um, gần đây con học hành thế nào rồi?” Là giọng điệu của sư thúc.

“Nhờ thầy chỉ bảo, cũng có tiến bộ.”

“Vẫn đến Đại Lý tự à?”

“Rất có ý nghĩa, tuy chỉ đọc hồ sơ vụ án, nhưng cũng biết được trăm truyện trên đời.” Có câu hỏi nào, Trì Tu Chi đều trả lời lần lượt, sau đó nói, “Học trò có một chuyện, mong được Tướng công thông cảm.”

“Ồ?”

Trì Tu Chi đưa đơn từ chức ra: “Ra vào Đại Lý tự nửa năm nay, càng lúc càng hứng thú với chuyện xử án, vì thế muốn thử một lần.”

Hai người đều giả vờ làm sói ba đuôi, không hề nhắc đến việc sau này hai bên có thể sẽ có quan hệ thân thích. Trịnh Tĩnh Nghiệp cầm đơn xin từ chức của Trì Tu Chi: “Nghĩ kỹ cả rồi?”

“Vâng.”

“Vậy thì về chuẩn bị đi, con ở chỗ của ta, không thể hiện bản lĩnh thật sự, Đại Lý tự sê không nhận. Cố thi cho tốt, đừng làm mất mặt thầy con.”

“Nhất định sê không đâu ạ.” Đáp rất kiên quyết.

Cứ thế, Trì Tu Chi rời khỏi đội ngũ nhân viên công vụ, chuẩn bị cho kì thi. Dám làm, nhưng cũng có lo lắng, chàng đã nghiên cứu những đề thi năm trước, phát hiện đề thi chẳng qua là đưa ra một số vụ án để phán xử, các vụ án cũng không khó lăm, vì thi xong thì chức cũng rất thấp, nhưng như thế cũng tốt, người mới được chọn, đều phụ trách xử lý những vụ án không quan trọng, những vụ lớn hơn thì có Thiếu khanh, Chính khanh chịu trách nhiệm, lớn hơn một chút nữa như vụ Tể tướng bị kẻ không nhớ mặt người đâm chết, rúng động cả trung ương, thì có Tam đường thẩm tra, những người mới đi theo rót nước.

Độ khó không cao, càng dễ tồn tại hơn trọng Tướng phủ – chỉ cần bạn có chút tài năng, có kiên định, thì sẽ làm được. Sau đó lăn lộn trong quan trường tích kinh nghiệm, đó cũng là cách nhanh chóng để được đưa tới địa phương tốt.

Trì Tu Chi tự tin, chàng đã rất quen thuộc với *kinh nghĩa* (chỉ kì thi của thời đại phong kiến Trung Quốc), cũng không xa lạ với cuộc sống phố phường, dư sức đối phó với những vụ án nhỏ. Hơn nữa, chàng còn một con bài chưa lật: thư pháp. Chữ viết đẹp, là một ưu thế rất lớn. Từng có một Huyện lệnh tham gia *Đại khảo*, phong tục địa phương, xử án không giỏi, nhưng nhờ chữ đẹp, ngay lúc đó được Hoàng đế liếc mắt nhìn trúng, giữ lại trong Sùng Văn quán.

Trì Tu Chi đóng cửa đọc sách, mãi đến đầu tháng ba, Đại Lý tự tổ chức thi mới đưa thiếp, khiến Đại Lý tự khanh Đường Văn Uyên bị dọa hết hồn.

Ông nhận ra Trì Tu Chi, không phải là tiểu đệ trong Tướng phủ sao? Tại sao lại đến chỗ của mình? Cha mẹ ơi, Trịnh tướng không nói trước gì cả! Thầy của tên nhóc này là Cố Ích Thuần đó! Chuyện này phải làm thế

nào cho phải? Đường Văn Uyên là một người khôn khéo, nhưng lại bị Trì Tu Chi biến thành ngơ ngẩn, không hiểu chuyện gì.

Nó nớp lo sợ đi xin chỉ thị của Trịnh Tĩnh Nghiệp và biểu thị lòng trung: “Thật không biết Trì thế huynh đây là vì cái gì.”

Cũng như suy nghĩ Trì Tu Chi, có chỗ dựa là tốt. Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng không làm khó chàng, chỉ nói với Đường Văn Uyên: “Nó đưa thiếp đến ông thì cứ giữ lại, cứ làm theo quy tắc. Thi tốt, giữ lại; nếu không tốt, bắt trói tống về cho Tư Huyền dạy lại.”

Trì Tu Chi được xếp vào nhóm có kinh nghiệm làm việc. Đến ngày hôm đó, Trì Tu Chi mang bút mực vào trường thi, thí sinh trẻ tuổi nhất cũng đã gấp đôi chàng, ở giữa các ông chú, càng lộ rõ phong thái hơn người. Vừa đọc đề, khoe môi nở nụ cười. Đề ra không khó, một phán về thừa kế hôn nhân, một là xử tranh chấp ruộng đất, còn một câu nữa về trách nhiệm của chủ nhân khi có nô tì phạm tội.

Nhắc bút viết lời phán một mạch, sau đó chàng nộp bài thi rồi rời đi. Đường Văn Uyên cứ đứng rình, thấy chàng nộp bài, cũng vội vàng đến xem. Xử rất hay, chữ cũng đẹp, hiếm thấy ai xử án mà trọng vẹn đôi đường như vậy. Nghĩ tới lời Trịnh Tĩnh Nghiệp dặn, đây là người có thể giữ lại.

Không có bất ngờ gì xảy ra, Trì Tu Chi được chọn, sau đó Đại Lý tự khanh báo cáo với Hoàng đế dưới hình thức đề cử. Trở thành một tiểu quan, sau khi được Trịnh Tĩnh Nghiệp phê duyệt, đưa cho Hoàng đế xem chẳng qua là hình thức thôi. Bởi vì cái tên Trì Tu Chi trong thời gian ngắn xuất hiện hai lần trước mặt Hoàng đế, một là được Tể tướng đề cử, lần khác nhờ Cửu khanh đưa lên, Hoàng đế cũng hỏi một câu: “Cái tên Trì Tu Chi này, ta nhớ là đã từng thấy ở đâu rồi.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp không lộ vẻ gì, giới thiệu đơn giản về lai lịch của Trì Tu Chi một chút, sau đó bổ sung thêm một câu: “Là học trò của Tư Huyền.”

Đến đây thì Hoàng đế khá hứng thú: “Thì ra là thế! Kinh Triệu Trì thị, không ngờ nhà bọn họ còn có một người như thế, có thể vừa mắt Cố Ích Thuần thì hẳn là cũng có chút năng lực. Gọi đến đây để ta xem nào.”

Trì Tu Chi tươi trẻ tuấn tú xuất hiện trước mặt Hoàng đế, Hoàng đế vừa nhìn đã thích, đúng là một cậu bé đáng yêu, rất đẹp trai! Đem làm con rể được này! Hoàng đế vuốt chòm râu lâm tẩm bạc, cười dung tục, có thể giải quyết một đứa con gái rồi.

Trì Tu Chi không sợ hãi, hành lễ với Hoàng đế, sau đó coi Hoàng đế như tượng điêu khắc, khiến ngài hơi bức mình. Nhưng nghĩ đến một đàn con gái lớn nhỏ của mình, Hoàng đế cũng ôn hòa hơn, hòa nhã hỏi: “Năm nay khanh bao tuổi?”

“Năm nay thần mười lăm.” Không nói thừa một chữ nào.

“Trong nhà còn ai không?”

“Trừ thần, không còn ai nữa.” Trì Tu Chi trả lời như chém định chặt sắt, mang theo một vẻ nghiêm túc.

Hoàng đế dẹp ngay ý định trong đầu, tuổi còn nhỏ, thân thích chết sạch, này này, thế thì có vẻ hơi *khắc*? Nhìn gương mặt táo bón của chàng, thật sự không dễ sống chung! Giữ lại tên Diêm vương này để xử án thôi! Ôi chao, Hoàng đế đúng là một sinh vật hay thay đổi.

Trì Tu Chi cứ thế mà tránh được một mạng trong tay Hoàng đế, không kết thù với cô công chúa nào. Nhưng mà, lần triều kiến này đã khiến người bên ngoài chú ý.

Thái tử nghe nói Hoàng đế triệu kiến một thiếu niên mười lăm tuổi, một tiểu thần đồng, lại còn là công chức qua thi cử, nhíu mày: “Thật à? Thằng nhóc mười lăm tuổi, có tài cán gì? Đại Lý tự khanh tiến cử nó sao?” Trịnh đảng cũng không phải trong sạch, hay là đi cửa sau?

Triệu Dật suy nghĩ một chút, ôm trán nói: “Nghe nói, đây là con cháu của Kinh Triệu Trì thị, được Cố Ích Thuần nhận làm học trò. Lúc trước có vào chỗ của Trịnh Tĩnh Nghiệp, không biết sao lại rời khỏi đền Đại Lý tự rồi?”

Nghe có liên quan đến Trịnh Tĩnh Nghiệp, Tiêu Lệnh Hành cảm thấy chán ghét: “Tuổi còn nhỏ, có tài năng gì hơn người?”

“Hắn là *hậu nhân danh môn*, chắc cũng có chút bản lĩnh?”

Tiêu Lệnh Hành nở nụ cười quý dị: “Thế thì phải thử một lần.”

Triệu Dật nghĩ, học trò của Cố Ích Thuần, khả năng có thể nhập phe Thái tử quá nhỏ, thử thì thử, nhưng nào giải quyết được gì? Vốn là phe địch, thôi thì coi như thử một lần để đánh giá, cũng không ngăn cản.

Trì Tu Chi không ngờ, sau ba tháng xử lý những chuyện lông gà vở tối, bị đóng gói tới Hi Sơn, chàng gặp một vụ án lớn.

Chàng xử án cẩn thận chu đáo, hoàn toàn không giống một thiếu niên mười lăm tuổi (trưởng thành sớm), khiến Đường Văn Uyên rất thích. Lại để ý đến mặt mũi hai người Cố, Trịnh, Đường Văn Uyên cũng chỉ đích danh để đưa chàng tới Hi Sơn làm công. Ngay đó gặp một vụ án nọ.

Án này là chủ thẩm địa phương, có quan hệ qua lại với Trịnh đảng. Thành viên Trịnh đảng, em vợ của Lễ Bộ thị lang Tề Tử, họ Giả, cường đoạt dân nữ không thành, giết chết cha của dân nữ Lý thị, nhưng để gia nô đền tội, người em vợ kia chỉ chịu trách nhiệm liên đới. Nhờ vào phong tục hung hăn này triều đại này, anh trai của dân nữ báo thù cho cha, đâm chết em vợ Tề Tử, người này không mắc bệnh *không nhớ mặt người*, đâm phát trúng ngay, quan địa phương xử tử hình. Vân đề đây lại là người con có hiếu, nhà hàn độc đinh, hơn nữa lại chưa có con.

Phải duyệt lại án tử hình.

Đường Văn Uyên phê chuẩn để thẩm tra một cách rất thuần thực, Đông cung sai khiến Ngự sử dâng tấu buộc tội. Qua lại ì xèo, thế là gây ầm ĩ đến tận cung Thúy Vi, trước mặt Hoàng đế.

Hoàng đế nhìn hồ sơ không biết thế nào, về lập trường chính trị, có thể hiểu tại sao Ngự sử dâng tấu, hơn nữa xem qua hồ sơ, thấy phán xét của quan địa phương cũng không thể chê vào đâu. Hoàng đế có hành vi dung túng, có chó săn rồi, chẳng lẽ còn phải tự ra tay? Hơn nữa thế lớn, cũng chỉ có thể chứng minh em vợ Tề Tử không tự mình động thủ mà thôi.

Nhưng mà phải để ý cảm nhận của quần chúng nhân dân, trong sớ Ngự sử tấu lên, chẳng những nói quan địa phương ‘lơ là nhiệm vụ’, còn lôi cả Tề Tử, Trịnh Tĩnh Nghiệp vào, nói bởi vì bọn họ thế lớn, nên quan địa phương mới không dám phán tội em vợ Tề Tử mà lại muốn giết người con có hiếu kia, đáng thương hơn là người đó lại độc đinh, rõ ràng muốn làm nhà người ta tuyệt hậu, làm quan thế là bất nhân.

Tề Tử, Trịnh Tĩnh Nghiệp bị buộc tội, phải tránh cái án này, nhưng nhân số Trịnh đảng không ít, cũng lớn giọng cãi không thua kém. Có điều lực công kích của Ngự sử quá lớn, lại có ý đồ. Ngự Sử có Đông cung làm chỗ dựa, cho rằng mình ở bên chính nghĩa, không nhường một bước, trên triều càng thêm loạn.

Hoàng đế bị đau đầu mãi thôi, mở hội nghị dự họp, bởi vì đề cập đến vấn đề pháp luật nên nhân viên Đại Lý tự ở Hi Sơn cũng may mắn được tham dự. Đại Lý tự cũng không phải một tập thể đồng lòng, có kẻ hứa hẹn nói với Đông cung, cảm thấy em vợ Tề Tử quá đáng, người ta là hiếu tử, về tình thì có thể hiểu được chuyện này. Qua đó, mọi người đều cho rằng: “Họ Lý kia về tình có thể tha thứ, tội giảm hai bậc.”

Trịnh đảng không đồng ý: “Lý cha không phải do họ Giả giết, giết người phải đền tội, phải phạt như nhau.”

Hoàng đế vô cùng đau đầu, Trịnh Tĩnh Nghiệp im lặng không nói, Tiêu Lệnh Hành cũng chẳng lên tiếng, anh ta vẫn đang nhìn chăm chằm Trì

Tu Chi, rốt cuộc khiến Hoàng đế chú ý: “Trì Tu Chi, khanh cũng là nhân viên của Đại Lý tự, tại sao im lặng không nói?”

Trì Tu Chi nói: “Chuyện này không phải trách nhiệm của thần.”

“Bây giờ trẫm hỏi khanh, nếu là khanh thì sẽ phán thế nào?”

“Xin hỏi lại Thánh nhân, thần xử án đầu, hay là án cuối?”

Hoàng đế đỡ đầu: “Khanh cứ nói ra hết xem.”

“Nếu là án đầu, nô tì đả thương người, giống phóng ngựa đạp lúa, nô tì cũng như súc vật. Nếu là xử án cuối, giết người đền mạng.”

Ngụ Sứ mặc kệ tất, cẩm phẫn đến nhảy dựng lên: “Đây là thủ đoạn thông thường, xảy ra chuyện, lấy nô tì đền tội, tội nhân vẫn nhơn nhởn ngoài vòng pháp luật như cũ! Người phán như thế, có thể khiến lòng người tin phục sao?” Ánh mắt nhìn Trì Tu Chi như nhìn phần tử cặn bã.

Trì Tu Chi xem Ngụ sứ là không khí, mãi đến Hoàng đế hỏi: “Câu Ngụ sứ hỏi, sao không trả lời?” Chàng đáp: “Thần là bè tôi của bệ hạ, đứng trước bệ hạ, nói với bệ hạ, người khác đứng trước ngự tiền hỏi loạn, không để vua trong mắt, chưa đánh thần vì còn e ngại lễ nghi trong cung, thần tu dưỡng tốt, còn trả lời gì nữa!”

Trên mặt Ngụ sứ vừa xanh vừa đỏ.

Hoàng đế không tỏ thái độ, tiếp tục hỏi: “Ngươi xử như thế, có thể thu phục lòng người sao?”

Trì Tu Chi dừng lại một chút, như đang suy nghĩa: “Vừa rồi thần vẫn chưa nói xong, thì đã bị cắt đứt. Có luật thì phải tuân theo, nếu không luật pháp còn ích lợi gì? Hôm nay nói việc này bất nhân, muốn thả kẻ cố ý giết người này ra, ngày mai sẽ có kẻ mượn quyền thế giết người rồi chiêu theo lệ này mà phán, đến lúc đó pháp luật, kỉ cương đều bại hoại! Vì một án nhất

thời mà hủy đi tiếng thơm luật pháp muôn đời của bệ hạ! Chuyện này không thể được! Chẳng qua pháp lý không thể ngoài nhân tình. Mạng vẫn để, từ đây đến ngày phán quyết vào mùa thu vẫn còn nhiều ngày, nếu họ Lý kia có thê thiếp, thì cho phép cô ta được ở chung là xong. Nếu không có, dù gì cũng có thể mua một thị tì.” Để nhà hắn có mụn con là không phải xong rồi sao?

Hoàng đế suy nghĩ một chút, đây đúng là lưỡng toàn, nhìn về mặt công bằng chính nghĩa của Trì Tu Chi (ôi Hoàng đế, hành vi của ngài), vui mừng nói: “Khanh quả rất lương thiện.” Cao hứng, tăng *thanh niên cúng* Trì Tu Chi thêm N cấp, từ Bình sự bát phẩm thành lục phẩm Đại Lý tự thừa. Thể hiện đúng chuẩn một *lão hôn quân* không hành xử theo pháp luật, không dựa theo các biện pháp bình xét cấp bậc của các quan viên mà đặc biệt đề bạt cán bộ trẻ tuổi.

Hoàng đế *hôn* (*hôn: ngu; hôn quân: ông vua ngu ngốc*) ở chỗ nữa là, chuyển cương vị của Ngự Sử dâng tấu, sau đó trực xuất. Người muốn có cái danh vì nhân nghĩa, không sợ cường quyền, làm bại hoại luật pháp của trẫm, sao trẫm nhịn được?

Đông cung tinh mộng, tên nhóc mười lăm tuổi, sao có thể nghĩ ra chiêu này?!

Khốn khiếp! Đồ ăn gian!

Mặc kệ trong lòng người khác có bao nhiêu *thần thú phi nước đại*, sự nghiệp cưới vợ của Trì Tu Chi vừa tiến một bước dài, đương nhiên cũng tự tạo cho mình một phiền toái không nhỏ, đồng thời cũng tặng cho Trịnh Diễm một cái cơ duyên không biết là xấu hay tốt.

Lời tác giả: Đây là một vụ án có thật, đương nhiên, người xử án là một người trung niên, nghe nói đây là người rất nhân hậu. Mọi người đừng vì Trì Tu Tri trước mặt sư muội có vẻ ngo ngo, lại cho rằng chàng ngo thật. Về đối ngoại, Trì mỹ nhân vừa là ngạo kiều, vừa tàn nhẫn lắm đó nhé~ - Lời tác giả cuối truyện, tùy nội dung mình sẽ lượt dịch.

58. CANH BA BẮT CHIM

[Nguyên]

MỌI NGƯỜI ĐỀU CÓ LỜI.

Xem như Trì Tu Chi một trận thành danh, bị liệt vào sổ đen của Đông cung, từ nay về sau được Đông cung đánh giá ngày càng *hung tàn*. Phải nói, có được tiếng tăm này của danh tướng là nhờ kẻ thù giúp cho. Đông cung nghịch nước lại thành thả cá mập, tư vị trong đó thế nào, trừ kẻ trong cuộc thì người ngoài khó mà hiểu. Tiêu Lệnh Hành dùng ánh mắt phức tạp liếc Trì Tu Chi một cái, kết quả lại bị Hoàng đế bắt gặp.

Bất mãn của Hoàng đế dành cho Thái tử càng lúc càng tăng, bắt đầu chỉ là *tiếc rèn sắt không thành thép*, sau thì thành *nhìn không vừa mắt*. Điều này đôi bên đều nhận ra, chẳng những chỉ bọn họ, một số kẻ có khứu giác mãn cảm với chính trị cũng cảm nhận được, nhưng không ai nói thăng. Loại cảm giác này rất tinh tế, ở ngoài nhìn vào thì thấy *cha hiền con hiếu*, Hoàng đế ra vẻ rất tín nhiệm Thái tử, Thái tử nói gì ngài cũng nghe theo, có nhiều chuyện còn để Thái tử làm, phía Thái tử, cũng rất cố gắng gần gũi với Hoàng thượng. Thế nhưng vẫn tồn tại một cảm giác mơ hồ, người xếp hàng càng lúc càng nhiều, nhưng ngược lại cũng có một cảm giác xa cách sâu sắc.

Thế nhưng hiện tại vẫn rất hòa ái, sau khi thẩm tra xử án, có một việc lớn phải làm chính là nhanh chóng cấp phẩm bậc, phong hào, khai phủ, đính hôn cho các Hoàng tử, Hoàng nữ trưởng thành.

Mỗi khi có Hoàng tử, Hoàng nữ trưởng thành, trong cung rất náo nhiệt, các bà mối càng ra sức thể hiện bản lĩnh của mình, biến hoàng cung thành chợ cưới hỏi. Có bốn hoàng tử đủ tuổi kết hôn là Hoàng Thập tử, Hoàng Thập Tứ tử, Hoàng Thập Ngũ Tử, Hoàng Thập Lục Tử, trừ Lão Thập Tiêu Lệnh Đức đã có phong hào, ba người còn lại chưa phong vương. Trong số Hoàng nữ, có người đã được phong công chúa, người chưa.

Mẹ vợ của Trịnh Uyển – Trưởng công chúa Nghi Hòa, sư mẫu Trịnh Diễm – Trưởng công chúa Khánh Lâm đều là khách quen trong cung, nhưng không ai chịu mở miệng – nhỡ đâu người mình chọn bị ném cho Tiêu Lệnh Đức thì đúng là tự chuốc thù. Công chúa Vinh An đã chạy đi hỏi chuyện mẹ ruột của chàng rể cho công chúa Nhạc Xương, ngoài ra Thái tử phi, Yến vương phi, cũng có tính toán riêng, đã đánh tiếng trước. Thái tử phi muốn gả em họ của mình cho Hoàng Thập Tứ tử Kỳ vương, Tiêu Lệnh Nghĩa, nên tỏ ra thân cận với mẹ đẻ của Kỳ Vương, Lý Chiêu viện hòn. Các phi tần trong cung cũng nghĩ về chuyện này từ trước. Thái tử phi muốn để *thú nữ* của mình, Quận chúa Tân Xương, kết hôn với con trai trưởng của Nghiêm Bình quận vương. Tè vương cũng muốn tìm cha vợ tốt cho con trai.

Những phụ nữ ở đây đều chung chí hướng là lờ Tiêu Lệnh Đức đi, nhất định không thèm ró tới. Hoàng đế là cha ruột của Tiêu Lệnh Đức, lẫn Hoàng Thất nữ, công chúa Trường Tín, chị của Tiêu Lệnh Đức, đều lo lắng cho hắn. Trường Tín công chúa rất đẹp, hưởng hết gien tốt của người mẹ mỹ nhân và người cha Hoàng đế ngũ quan đoan chính, Hoàng đế nhìn cô cũng cảm thấy cảnh đẹp ý vui, nghe công chúa Trường Tín nói với Tiêu Lệnh Đức: “Cưới Vương phi thì phải chăm sóc, hiểu chuyện biết chưa?” Ngâm đồng ý.

Mọi người cũng nghĩ như vậy, ai không hiểu chuyện, kết hôn rồi sẽ ổn. Cũng giống khi trưởng bối Trịnh gia nói Trịnh Diễm ‘trưởng thành sẽ tốt thôi’, đều là nguyện vọng tốt đẹp.

Hoàng đế suy nghĩ hồi lâu, nhưng không tìm ra người thích hợp, để công chúa Trường Tín làm mai cho, cô ta cũng biết em trai mình không đáng tin, nhưng cũng chẳng nỡ để hắn lấy cô nào quá kém, đành đánh bài tình cảm: “Con chỉ có một đứa em này, lúc mẹ qua đời có kéo tay con mà nói, Thất nương là chị, phải chăm sóc tốt cho em trai.” Nói xong thì khóc như hoa lệ dưới mưa xuân.

Hoàng đế nhớ lại phi tử xinh đẹp của mình ngày trước, trong lòng cũng mềm mỏng với tên đầu heo Tiêu Lệnh Đức hơn: “Con yên tâm, cha sẽ kiếm vợ đẹp cho nó.”

Nhưng mà đi đâu tìm người bây giờ?

Phụ nữ không giải quyết được, thì ngài đành hỏi đàn ông, Trịnh Tĩnh Nghiệp nói: “Đây là chuyện nhà của bệ hạ.” Đám đại thần có con gái còn lại cũng che chắn cho kĩ, mặc kệ có phải Trịnh đảng hay không, lúc này cũng bắt chước Trịnh Tĩnh Nghiệp: “Đây là chuyện nhà của bệ hạ.”

Hoàng đế rầu suốt hai ngày, rốt cuộc nhớ tới một người – Cố Ích Thuần.

Danh sĩ đương triều Cố Ích Thuần, có thể nói *khả năng nhìn người* của ông là *siêu cấp*, sống chết nhất định không ra làm quan. Vì thế Hoàng đế đích thân hỏi tới, không hỏi trăm họ, hỏi chuyện hôn nhân!

Cố Ích Thuần bóp trán đến nỗi có dấu đỏ, cái tên Tiêu Lệnh Đức đã để lại cho ông một ấn tượng quá sâu, ai gả cho hắn cũng đều uổng. Huống hò - “Thánh nhân, thần nhìn nam nhân thì còn có mấy phần đúng, nhưng nữ nhân thì... thần đi đâu để nhìn? Trong các con của Thánh nhân, có Thái tử, Tề vương, có Duyên Bình Quận vương, nhưng tính tình nào giống nhau, muốn từ cha mà suy ra con, chẳng có tác dụng.”

Hoàng đế ăn vạ: “Bảo đệ ra làm quan thì không làm, mang danh Phò mã Đô úy rồi mà cũng chẳng đóng góp cho đất nước. Bây giờ giải nỗi lo cho thông gia cũng không chịu là sao? Đệ có phải là em rể ta không?” Ta cứ giao hết cho ngươi đấy.

Cố Ích Thuần chửi thầm ông anh vợ trong bụng, sau đó nói: “Chi bằng để Thập lang có người quản, tính cách đừng quá mạnh mẽ, chỉ cần biết làm việc, hoặc có thân phận khiến nó kiêng dè, tóm lại, khiến nó không thể không nghe là được. Những rắc rối trước đây, sau này cũng trở nên dễ dàng hơn. Nhà ngoại nó có cô gái nào phù hợp không? Anh em họ kết hôn, không nể mặt cha vợ thì cũng phải nhìn mặt mũi của cậu mình chứ? Mẹ nó có thể hầu hạ Thánh nhân, có thể thấy nhà ngoại bên đó không tệ. Nay hãy vì Thập lang, xuất thân Vương phi chỉ là thứ yếu, sao lại để nữ nhân chọn chồng, Hoàng đế cần gì phải tô vẽ thêm vinh quang cho thế gia?”

Câu cuối đúng là dối lòng, thật ra thế gia rất căm ghét Tiêu Lệnh Đức. Nhưng Hoàng đế rất thích câu này, suy nghĩ một chút thấy mẹ của Tiêu Lệnh Đức cũng là một người đáng yêu, nhớ ra Tiêu Lệnh Đức cũng có một cô em họ, không quá kém. Nói tới nói lui, con trai là quan trọng nhất, có thể khiến nó thay đổi tốt hơn thì xuất thân thấp môt chút cũng được.

Thầy Cố ra tay giải quyết được Tiêu Lệnh Đức, giúp tất cả mọi người thở dài nhẹ nhõm một hơi, sau đó sôi nổi hẳn lên! Đã tìm được vợ cho các Hoàng tử, thế gia đang lúc đặt tiền cược, khó là ở phía các công chúa cơ, trước nay thế gia vẫn thích gả con gái, không khoái cưới công chúa.

Ở phương diện này, Quận chúa Tân Xương còn khó gả hơn cả công chúa! Cô là quận chúa, cha là Thái tử, lời ngầm, ý bảo, khi ông nội lên nóc, cô sẽ thành công chúa. Trước mắt, cao không được, thấp chẳng xong. Nếu cô là con vợ cả thì chuyện sẽ dễ giải quyết hơn, nhưng đây lại là *thứ xuất* (*con vợ lẽ*).

Đương nhiên Quận chúa Tân Xương hiểu rõ chuyện này, tâm tình không khỏi buồn chán. Làm một công chúa tương lai, trong thời đại mà các chị em phụ nữ rất hung hăng, tình tình của Quận chúa Tân Xương cũng chẳng tốt đẹp gì cho cam. Vừa ở địa vị cao vừa bị người khinh thường, chuyện này quá kích thích. Đang tuổi thiếu nữ, ai lại không ăn thua so bì? Thay đồ cưỡi ngựa, mang theo roi quất, Hi Sơn bao la, cô ta thúc ngựa chạy như điên để trút hết những bất mãn trong lòng, gấp thỏ thịt thỏ, gấp dê đánh dê, khiến sinh linh cả núi đều chạy trốn.

Hôm nay cưỡi ngựa xong, thở hồn hồn, một tay cầm roi, một tay chùi nước mắt, hướng về Thanh Huy các của mình. Cung ti, hoạn quan đằng sau, biết gần đây vị này tâm trạng không tốt, im lặng không nói gì theo sát. Chưa đến Thanh Huy các, bỗng Quận chúa Tân Xương đứng lại.

Dù Hoàng đế không vừa lòng với Thái tử, nhưng hiện tại, Thái tử vẫn là Thái tử, vẫn ở cùng chỗ với Hoàng đế trong điện Duyên Chính, gần cung

Thúy Vi. Hi Sơn có quy củ, thời này *nam nữ đại phòng* cũng không quá mức khắc khe, Quận chúa Tân Xương muốn vào từ cửa trước, chỉ cần dừng làm gì quá mức chẳng ai nói cô ta tiếng nào.

Hi Sơn tuy là hành cung, những mô phỏng theo kiến trúc cung Đại Chính, có tiền triều hậu cung.

Quận chúa Tân Xương đi ngang qua cung, chở các *chư nha* (*chư: các, những, chỉ số – trong chư vương; nha: nha môn*), gặp một thiếu niên tuấn tú. Quận chúa Tân Xương cảm thấy, cho dù là Thường Bật sống lại, một nét họa cũng khó vẽ ra dung mạo của thiếu niên này, gương mặt như quan ngọc, nếu vẽ môi đỏ, mà tú, mắt phượng, thì chắc hẳn sẽ càng tuấn mỹ.

Tà áo xanh của thiếu niên bị thổi bay bay, ôm một chồng sách ố vàng trong lòng, cước bộ nhẹ nhàng lên mặt đá xanh, thong thả như đang dạo chơi trong sân nhà mình. Dưới ánh nắng cuối hè, thân hình thon cao chiếu xuống mặt đất tạo thành một cái bóng thật dài.

Quận chúa Tân Xương cảm thấy có mũi tên xuyên ngay giữa tim mình.

“...” Bốn phía vắng lặng, các cung nữ thái giám cũng không dám tiếp, đều dừng lại.

Bè ngoài nhìn Trì Tu Chi có vẻ ung dung, thản nhiên, thật ra đang quan sát xung quanh, nghe thấy âm thanh khắp nơi, từ xa xa thoáng thấy một đồng người đang bước tới, liền biết chắc là con gái của một vị hoàng thất nào đó. Bụng nghẽn thầm, không quan hệ tới mình, sau đó tiếp tục bình tĩnh ung dung ôm hồ sơ vụ án quay về phòng làm việc, tiếp tục nghiên cứu. Chàng không có hứng chọc công chúa.

Không ngờ đối phương lại dừng lại, Trì Tu Chi cảm thấy nghi ngờ, nhưng không để trong lòng.

Mãi đến khi Trì Tu Chi biến mất sau cánh cửa, Quận chúa Tân Xương vẫn chưa định thần, ngơ ngác đứng hồi lâu, cảm thấy chân mình tê rần mới

tỉnh lại. Cảm thấy hơi xấu hổ, đậm chân một cái, di chuyển, không nói một lời, im lặng trở về Thanh Huy các.

Sau khi thay quần áo đi ván an vợ chồng Thái tử, không có tâm trạng ăn cơm, nói: “Hơi nóng, giờ con không muốn ăn gì cả.” Sau đó cúi chào rồi quay về Thanh Huy các, vào trong phòng rồi vẫn đứng ngồi không yên.

Rốt cuộc không nhịn được, hỏi một thái giám: “Ngươi hay đi lại bên ngoài, có biết *nha thư* trước cung có những ai không?”

Thái giám phát run, dưới áp lực của Quận chúa Tân Xương, há miệng run rẩy đáp: “Nha thư trong kinh chuyển tới đều ở đây.” *Chị hai* đừng có làm chuyện gì tai tiếng nha, đến lúc đó *chị hai* không sao chứ đám nô tì sẽ chịu xui xẻo à.

“Đều ở đây?”

“Đúng thế, tuy khu vực Hi Sơn rộng lớn, nhưng cũng nhiều núi lấp rùng, thiếu chỗ ở nên ở chung với nhau.” Hắn cũng không kiên nhẫn giải thích nguyên nhân, chọn cái có thường dùng nhất mà đáp.

“Các nha môn ở đâu?” Quận chúa Tân Xương đang hi vọng thái giám kia có thể vẽ ra bản đồ ra, đương nhiên, cô càng hi vọng sẽ biết được thiếu niên kia là ai, chỉ là con gái rụt rè, nên đành hỏi lòng vòng.

Thái giám không dám báo cáo, nếu báo cáo, Quận chúa Tân Xương sao lại không biết? Nhưng không tố giác, có chuyện gì, Thái tử sẽ không tha cho hắn, vẫn chết. Dù gì cũng chết, đành phải đi một bước tính một nước. Nói lung tung, bảo với Quận chúa Tân Xương đây là đâu. Quận chúa Tân Xương nhầm tính, là Đại Lý tự, ít nhất thiếu niên kia có quan hệ với Đại Lý tự, xác định mục tiêu rồi.

Trong lòng vui vẻ, bỗng đỏ mặt: “Ngươi ra ngoài đi.” Tính toán làm sao để tìm người mà không lộ dấu vết, kết quả hưng phấn đến nỗi đêm không ngủ ngon.

59. HIẾU LÀM DŨ ĐỘI

[Nguyên]

TAO NHÃ VỚI CHÁ TÌNH HOÀI, TRÚNG MỘT MŨI TÊN.

Hi Sơn đúng là một nơi tuyệt vời, phong cảnh đẹp, lẽ pháp cũng thoải mái hơn trong kinh, là một nơi *kích tình* rất tốt. Điều kiện tiên quyết: hai bên đều có tình.

Quận chúa Tân Xương gặp phải một chướng ngại vật rất lớn: Người ta chẳng có ý gì với cô.

Từ khi phát hiện ra mĩ thiếu niên, thiếu nữ Quận chúa Tân Xương ôm áp tình cảm, cù nhào vào người ta. Rảnh rỗi không có chuyện gì làm thì đến cung Thúy Vi, hi vọng có thể ngẫu nhiên gặp người ta một lần, bấy giờ cô vẫn chẳng biết tên họ người ta là gì. Muốn để cung nữ thái giám đi hỏi thăm, nhưng có thái giám cung nữ nào dám đụng vào chuyện này? Không phải muôn chết sao? Đều trả lời rằng: “Chúng nô tì không có cách nào để đến *nha thư* hỏi thăm, nếu mà đi, nhỡ có người nói Đông cung thế này thế nọ... chỉ sợ sẽ truyền đến tai Thái tử.” Thật ra bọn họ đều biết đó là ai, nhưng không dám nói. Con gái Tiêu gia, đến tạo phản còn dám thì còn chuyện gì không làm? Trì Tu Chi lại là cái gai trong mắt Thái tử, nhỡ mà đụng vào một cái là thành cách mạng gia đình, cuối cùng xui xẻo nhất không phải bọn họ hay sao? Quận chúa có thể bị phạt tự suy ngẫm, nhưng mạng bọn họ thì có khi không còn.

Quận chúa Tân Xương cũng không *hung hăn* đến nỗi, cũng chẳng *não tàn* đến chõ, biết ngóng triều thần là không tốt, cũng hay tâm tình của cha mình gần đây không vui, không chọc vào.

Thật ra cô đã từng nghe qua cái tên Trì Tu Chi, Cố Ích Thuần nhện học trò là một tin tức lớn, có nghe qua nhưng không hề để trong đầu. Gần đây danh tiếng Trì Tu Chi vang xa, Quận chúa Tân Xương ở trong Đông cung nghe xong mắng chửi các kiểu: “Cái tên Trì gia đó thật vô lễ! Tuổi còn nhỏ

mà tâm cơ thâm trầm, thủ đoạn độc ác, thù này tất báo..." Hận đến mức nói: "Mắt không có vua, dám chọc cha tức giận, đúng là không phải người tốt!" Hại cô ta không dám làm gì quá đáng. Căn bản không ngờ người mình gặp lại chính là Trì Tu Chi.

Các em gái dẫu có hung hăn đến đâu, vẫn phải sống trong khuôn phép của thời đại, Quận chúa Đông cung chạy đến chỗ công tác của cơ quan nhà nước để tìm một mỹ thiều niên, tự Quận chúa Tân Xương cũng cảm thấy không ổn, chỉ đành ôm ấp hi vọng để mà 'vô tình gặp được'. Vô tình gặp nhau một, hai lần, sau đó kết bạn với một thiều niên đầy triển vọng, chắc cha sẽ không tức giận đâu? Lại nhìn tuổi tác của chàng trai trẻ, quan phục, bối cảnh và năng lực không đủ thì không được, nhưng hắn là... có thể làm *Quận mã* chẳng?

Trì Tu Chi đâu phải người rảnh rỗi không có việc làm để mà 'vô tình gặp mặt' với con gái người ta? Chàng nỗ lực đi lên còn không kịp, vào Đại Lý tự rồi mới phát hiện ra, thời đại này muốn làm quan cũng không khó khăn lắm. Bạn muốn chen vào thì cũng được thôi, nhưng nếu mong được thăng cấp thì không phải chỉ dựa vào chút thông minh là đủ kiến thức trong phương diện này. Trì Tu Chi giống như một mầm non, liều mạng hấp thu dưỡng chất, cố gắng phát triển khỏe mạnh, trở thành một đại thụ che trời, để vợ mình có chỗ dựa vào.

Chưa tính có bản lĩnh cứng rắn thôi, còn phải biết giao tiếp, nắm bắt tình hình chính trị, đối phó được với suy nghĩ Hoàng đế, có giác quan nhạy bén với thế lực khắp nơi trong triều. Những thứ này Trì Tu Chi đều muốn tu luyện, hận một ngày không dài gấp tám để dùng.

Dù là thế, nhưng Trì Tu Chi vẫn để ý trước cung Thúy Vi thường hay có một cô gái xuất hiện, thế mới thấy tần suất xuất hiện của Quận chúa Tân Xương thật cao.

Ai vậy nhỉ?

Trì Tu Chi không trực tiếp đặt câu hỏi, chàng chỉ cần để tâm lắng nghe là được. Trên đời này chẳng những phụ nữ lăm mồm mà đàn ông cũng

nhiều chuyện không kém, trình độ lải nhải chẳng thua phụ nữ đâu. Đại Lý tự không phải một khâu chuyên ngành, những vụ trộm cắp sẽ không đưa lên bàn bọn họ, cần thiết xử trọng hình, hoặc có ảnh hưởng không tốt, dính tới pháp lý, hay một số vụ án khó giải quyết ở các nơi, mới cần bọn họ tham gia thẩm tra.

Trì Tu Chi đánh một trận là xong. Ma mới như chàng, luôn bị phân cho các công việc vụn vặt, không quan trọng. Sau khi lộ mặt trước Hoàng đế, thì những ‘công việc vụn vặt’ kia mới ít đi. Ngự Sử nói chàng một câu, chàng đánh cho cúp đuôi quay về tại trận, có thể thấy là một người không dễ động vào. Lại có Đường Văn Uyên chiếu cố nhiều, chàng không phải bận rộn như trước, mỗi ngày có thời gian rảnh thì tìm tòi học hỏi thêm.

Rảnh rồi, nghe chuyện phiếm. Đàn ông còn lầm miêng hơn cả đàn bà, trong Đại Lý tự không có nhiều quan cao, bốn, năm chục tuổi, vẫn là Đại Lý tự thừa như Trì Tu Chi, mắt thấy khả năng lên chức là vô vọng, đành đến đâu hay đến đó. Có việc thì đầy Trì Tu Chi ra: “Bạn ta già cả rồi, Trì lang còn trẻ, phải đi lên mới đúng.” Coi nhưng cũng là cho Trì Tu Chi cơ hội để thể hiện, kết cái thiện duyên, còn bản thân có thể làm biếng.

Nguồn phát ra mớ chuyện phiếm Trì Tu Chi nghe được đều từ bốn đồng nghiệp Trương, Vương, Lý, Triệu. Nghe nói Triệu thừa là bà con xa với tam táu của Trịnh Diễm (*Triệu thi*), coi như cũng có chút quan hệ. Trì Tu Chi có dòng họ tốt, dẫu Trì gia đã suy tàn mấy chục năm nay, nhưng Trì Tu Chi thể hiện khả năng trước mặt Hoàng đế như vậy thì sẽ có dấu hiệu phục hồi, Triệu thừa có lòng muốn kết giao, thi thoảng cũng nhắc nhở một hai câu. (*Thừa là chức quan, trong Đại Lý tự thừa, không phải tên*)

Lý thừa là đời sau của danh môn Lý thị, là anh em trong tộc với Lý Tuấn, không thành danh sĩ tiêu sái như Lý Tuấn. Trình độ bản thân có hạn, muôn lên cũng không lên nổi, được cái sở thích đặc biệt – lầm chuyện! Ông ta chính là phát thanh viên trong nhóm bốn tên nhiều chuyện kia.

Trương thừa, Vương thừa, sau thời gian nỗ lực, có thể lên được vị trí này, cũng tự biết là hết sức. Trước mặt hai người Triệu, Lý đã thấy không bằng, nay có Trì Tu Chi tới, còn ghê gớm hơn hai người Triệu, Lý; chưa nói

đến người thầy của chàng, chỉ cần một cái họ ‘Trì’ thôi, cũng đủ làm người kính sợ.

Đương nhiên, nếu có cơ hội đi lên, bọn họ sẽ đi tranh. Thật ra bốn người này cũng không chung hội, chẳng hạn Vương thừa có hảo cảm với Đông cung còn Trương thừa bám vào Đường Văn Uyên, coi như là Trịnh đẳng ngầm, chẳng qua ở chung với nhau thì có vẻ hòa nhã. Nhất là đối với Trì Tu Chi, người này tuổi còn quá nhỏ mà có tiền đồ như thế, bây giờ đắc tội, ngày sau khi đắc thế rồi, nếu con cháu bị rơi vào tay chàng, đúng là làm cho người ta chết không nhắm mắt.

Mọi người đều rất khách khí với Trì Tu Chi, có tám chuyện cũng tính chàng vào. Chẳng như, Lý thừa bưng chén trà: “Sao mấy ngày nay Quận chúa Tân Xương đều đi dạo trước cung Thúy Vi thế nhỉ?”

Triệu thừa cũng đưa đầu nhìn sang, nhíu mày nói: “Thật là kì lạ.”

Trương thừa liếc Trì Tu Chi một cái: “Trì lang phải cẩn thận một chút, chờ để cô ta chặn đường nhé.”

Cứ thế, thân phận bị bại lộ.

“?”

Lý thừa nói: “Con gái hoàng thất, chẳng mấy người tốt tính, cậu ra vào phải coi chừng.”

Mọi người đều lo lắng Quận chúa Tân Xương muốn làm *hiếu nữ* báo thù cho cha, Trì Tu Chi đậm Ngụ Sử cũng như đã tát vào mặt Đông cung. Tuy các đồng nghiệp thường giả vờ tốt bụng, nhưng trước mặt vẫn nhắc nhở một chút.

Quận chúa Tân Xương mười bảy, lớn hơn Trì Tu Chi hai tuổi, Trì Tu Chi muốn ngầm ngọn cỏ non Trịnh Diễm, không ngờ lại bị người khác xem là cỏ non mà dõi theo, đúng là *thiên đạo luân hồi*. Mà thú vị hơn nữa, Trịnh

Diễm không biết mình được sư huynh thầm thương trộm nhớ, Trì Tu Chi cũng chẳng ngờ được người đẻ ý.

So ra Quận chúa Tân Xương còn khổ hơn Trì Tu Chi nhiều, đối với Trịnh Diễm, Trì Tu Chi là một sư huynh tốt, còn Quận chúa Tân Xương lại bị một đám lão già cho là kẻ tìm Trì Tu Chi gây sự, sau đó còn tốt bụng nhắc nhở tiểu đồng nghiệp.

Trì Tu Chi nghiêm mặt nói: “Hoàng thất không phải đẻ thần tử chúng ta bàn luận, hơn nữa công chúa hoàng thất cũng có thực nữ. Như Trưởng công chúa Khánh Lâm hiền lương lại thực đức, không tham gia vào chính sự, cũng chẳng kiêu căng ngang tàng, vợ chồng hòa hợp với thầy ta. Hơn nữa vị quận chúa này, có quan hệ gì với ta đâu?” Mỉm cười, “Ý tốt của mọi người, Tu Chi xin nhận, ta cứ theo lẽ mà đi, sẽ không có gì sai lầm.”

Trương thừa nhìn dâu hắn mờ mờ trên khoe miệng của chàng khi cười, cảm thấy lạnh cả người.

Vương thừa ho khan một tiếng: “Trì lang nghĩ thế là được rồi. Đông cung cũng chả vô lễ đâu, Trì lang một lòng làm việc mới là chí lý. *Khu khu*, có điều Trì lang còn trẻ, không cần lộ rõ tài năng.” Ông ta không phải Thái tử đảng, chỉ là cảm thấy làm gì cũng phải danh chính ngôn thuận, còn Trịnh đảng lại chẳng tốt lành gì.

Trì Tu Chi bắt đầu giả vờ làm trẻ ngoan: “Ta cũng không thấy Đông cung có việc gì vô lễ, nên cũng không có ý gì. Vị quận chúa kia chẳng qua đi ngang qua đây, chúng ta ở trong này bàn tán về một thiếu nữ chưa cưới như thế, quả thật không phải phép.”

Trương thừa rợn tóc gáy, không có ý gì *con khỉ mốc!* Hai ngày nay cứ lục lợi hồ sơ vụ án của quận Hưng Bình là định làm gì? Mà hình như Quận thủ đó là anh họ Thái tử? Lướt mắt qua một cái, Trì Tu Chi đã tiếp tục ngồi ngay ngắn nghiên cứu hồ sơ vụ án.

Mê nó! Tên nhóc này không dễ đối phó!

Trì Tu Chi tự nhận mình là một đứa trẻ biết giữ lễ, hiếu phép, là một người ở chung rất hòa thuận, chẳng hạn như hôm nay, chàng được nghỉ làm, liền đến chỗ Cố Ích Thuần. Trong lòng Cố Ích Thuần hiếu thấu, các trưởng bối cũng biết rõ, chỉ là không vạch trần.

Các trưởng bối đều có ân tượng tốt với Trì Tu Chi, vẻ ngoài ngon ăn, lập trường đúng đắn, năng lực siêu phàm, thế nên dẫu có mục đích dụ dỗ Trịnh Diễm thì cũng được mọi người tha thứ. Các trưởng bối không có ý ngăn cản, nhưng bây giờ Trì Tu Chi không thấy Trịnh Diễm đâu, tuy Trưởng công chúa Khánh Lâm đã bảo người ta mang một đĩa bánh điểm tâm lên, tâm trạng của Trì Tu Chi vẫn không vui.

Cố Ích Thuần không dành lòng đả kích chàng, ho khan một tiếng: “Hôm nay đẹp trời, Tú nương đưa em gái ra ngoài chơi rồi.”

Dưới sự chỉ đạo vô tình hữu ý của các trưởng bối, Trịnh Diễm bắt đầu qua lại với các tiểu cô nương cùng tuổi nhiều hơn. Ngoài xã giao ‘đối ngoại’, thì cũng chơi với các tiểu cô nương của Trịnh đảng. Trong cái vòng nhỏ này, đương nhiên Trịnh Diễm là người có cấp bậc cao nhất.

Trong kinh có không ít nhân viên Trịnh đảng, nữ quyền các nhà không thiếu, chẳng nam nữ thiếu cân đối như Trịnh gia, nói tóm lại, có không ít tiểu cô nương.

Trừ tiểu Đại nương Vu Gia, tiểu Nhị nương Vu gia, còn có con gái thứ xuất của Vu Nguyên Tè, Cửu nương, Lý Ấu Gia có hai cô con gái Ngũ nương, Lục Nương, ba cô cháu gái của Lâm Quý Hưng, Tam nương, Tứ nương, Ngũ nương – đều là chị em họ. Thêm có một số em gái là con của những kẻ nòng cốt trong Trịnh đảng, không thể đếm kĩ.

Mười một tuổi, cần bắt đầu mở vòng tròn giao tiếp xã hội cho mình rồi.

Trì Tu Chi ra vẻ đã hiểu, chậm rãi ăn bánh ngọt, uống nước trà. Nghe Trưởng công chúa Khánh Lâm hỏi: “Người Đông cung có làm khó con không.”

Trì Tu Chi cười bảo: “Đông cung bận bè nhiều việc, nào có thời gian để ý tới con.”

Trưởng công chúa Khánh Lâm bĩu môi: “Dù sao con cũng nên cẩn thận.”

“Cám ơn sư mẫu đã quan tâm, nhưng mà dù gì thì thầy và sư mẫu cũng sẽ không mặc kệ con đâu.” Trì Tu Chi thoái mái ngả người.

Trưởng công chúa Khánh Lâm bị chọc cười: “Con biết là tốt rồi.”

Trì Tu Chi lại hỏi: “Hôm nay A Ninh nói được gì rồi ạ?”

Con trai cung của Cố Ích Thuần, Cố Ninh vừa tròn một tuổi, bắt đầu học nói, đúng là đồ nói nhiều. Cậu nhóc vẫn nói linh tinh, nào là ‘a’, ‘me (theo phiên dịch thì có thể là mẹ)’, ‘ư’, ‘i’ trừ những chữ có thể phân biệt, số khác đều là những âm thanh kì dị, người bình thường không thể nhận biết. Cậu nhóc ê a cả ngày không ngừng, không nói chuyện thì bạn không được không nghe, không nghe liền hét chói tai, vỗ tay, đòi hỏi sự chú ý bằng được.

Trưởng công chúa Khánh Lâm không thể vả vào mồm, oán hận nói: “Cuộc đời ta căm ghét nhất là Ngự Sứ (bởi vì Ngự Sứ luôn buộc tội công chúa hoàng thất không ngoan), thế mà tại sao thằng nhóc này cứ như Ngự Sứ thế này, lải nhải luôn mồm, lớn chút nữa, ta sẽ đánh cho nó sửa được cái tật xấu này mới thôi!”

Trì Tu Chi nói chuyện Trưởng công chúa Khánh Lâm thêm một chút rồi cáo từ: “Hôm nay thời tiết tốt, con cũng ở lì trong phòng xem hồ sơ mãi rồi, hôm nay định ra ngoài đi hoạt động một chút.”

Trưởng công chúa Khánh Lâm cười nói: “Đi đi, mang theo vài người, người ra ngoài dạo chơi cũng không ít, con nên tránh bị đụng phải.”

Trì Tu Chi chào thầy, chào sư mẫu, dẫn người thong thả dạo quanh Hi Sơn. Chân không nhanh không chậm, trong đầu nhớ lại bản đồ Hi Sơn, chọn ra vài yếu tố: băng phẳng, bãi cỏ, vừa sức với thiếu nữ.

Vận may của Trì Tu Chi không tệ, từ địa điểm ưu tiên đầu tiên đã phát hiện ra Quận chúa Tân Xương, *cô ta thường đến đây chơi, nhớ rõ mới được*. Từ xa nhìn thấy, liền tránh được, chạy đến địa điểm thứ hai thì gặp Trịnh Diễm. Quận chúa Tân Xương cũng ra ngoài dạo chơi cùng với các công chúa, trong đó có Hoàng Nhị Thập nữ Tiêu Lệnh Viện. Tiêu Lệnh Viện nói: “Hai ngày nữa là phải về rồi, tiếc quá đi mất.” Quận chúa Tân Xương bỗng đứng dậy.

Tiêu Lệnh Viện hỏi: “Đại nương?”

“Nếu tiếc thì tranh thủ còn ở đây, đem Hi Sơn ra chơi một lần.” Quận chúa Tân Xương đề nghị.

Một đội quân tóc dài theo sự dẫn dắt của Quận chúa Tân Xương hò hét mà đi.

Đại đội nhân mã muốn che giấu hành tung rất khó, căn bản các cô chỉ cần chỉnh sửa một chút rồi lên ngựa, Quận chúa Tân Xương còn chỉnh trang áo quần, sau đó dọc theo tung tích của Trì Tu Chi mà đi, lúc nhìn thấy Trì Tu Chi dừng chân ở đằng xa, còn phía Trì Tu Chi, người bên cạnh chàng đã phát hiện ra các cô.

Trì Tu Chi đi tới chào hỏi đám Trịnh Diễm, trong cả bọn thì Trịnh Diễm thân thiết với chàng nhất, không thể không nói vài câu: “Sao sư huynh lại rảnh đi dạo thế này? A? Hôm nay là ngày nghỉ à.”

Trì Tu Chi cười nói: “Hôm nay được nghỉ. Bây giờ đang nắng độc, chớ phơi nắng nhiều, coi chừng tróc da.”

Trịnh Diễm cong mắt cười: “Muội sẽ cẩn thận mà.”

Hai người chậm rãi bước tới, bỗng nhiên Trì Tu Chi đưa tay, một nắm tay Trịnh Diễm, một đưa ra sau lưng người ta, một bộ bảo vệ: “Cẩn thận dưới chân.”

Qua cái hố nhỏ, lại tự nhiên rút tay về, chỉ là bây giờ khoảng cách của hai người đã gần hơn nhiều.

Lúc đội quân tóc dài kia vừa tới, bọn họ có nói mấy câu, nghe thấy động tĩnh, Trì Tu Chi đưa mắt nhìn, rồi thu về, Cúi đầu nhìn, ngồi xổm xuống, gạt những cọng cỏ bám trên váy Trịnh Diễm: “Có người tới, là Quận chúa Tân Xương của Đông cung, chờ nên thất lễ.”

Nắm tay sư muội, cùng hợp lại với đám người Trịnh Du.

Bên Trịnh Du cũng phát hiện nhóm người của Quận chúa Tân Xương, chị vội vàng tìm em gái, thấy Trì Tu Chi đang ở chung với Trịnh Diễm thì yên tâm. Dẫn đầu đưa cả bọn hành lễ với Quận chúa Tân Xương trước, dù cho hai bên đâu đá ra sao, chuyện mặt mũi phải có.

“Quận chúa khỏe chứ?”

Quận chúa Tân Xương cũng cười đúng chuẩn: “A Trịnh thật hào hứng.”

Tâm tình Tiêu Lệnh Viện rất khó chịu, nghiêng đầu, thấy Trịnh Diễm đang cùng một thiếu niên tuấn tú bước tới: “A Trịnh trốn chúng ta đi nói chuyện với người khác kia.” Quận chúa Tân Xương cũng nhìn thấy: “Đó là lang quân của A Trịnh?”

Trịnh Du lắc đầu, sinh lòng cảnh giác, chị biết hành động vĩ đại của Trì Tu Chi, cũng lo Quận chúa Tân Xương sẽ báo thù, trong tay Quận chúa lại còn mang theo roi nữa chứ.

“Tỷ.” Trịnh Diễm đến.

Quận chúa Tân Xương cảm thấy, chỉ có thời khắc này mới thấy người của Trịnh gia đáng yêu, cô nàng thoải mái nhìn về phía Trịnh Diễm, lại ngó qua Trì Tu Chi. Đến gần mới thấy, chàng thiếu niên quả thật rất hấp dẫn. Sau đó nụ cười lạnh dần, trò chuyện, nắm tay, phủi váy của tiểu cô nương như thế thì có thể nói là... *hữu tình*, mà ánh mắt của Trì Tu Chi, cũng không phải giả.

Trịnh Du thấy ánh mắt của Quận chúa Tân Xương không thích hợp lắm, còn nghĩ Trì Tu Chi không may rồi, vội vàng giới thiệu: “Đây là Quận chúa Tân Xương. An Nghi công chúa (Tiêu Lệnh Viện) thì đệ đã biết rồi. Nữ quyền với nhau, Đại lang, đệ cũng nên tránh đi.”

Trì Tu Chi giao tay Trịnh Diễm cho Trịnh Du, nghiêng người, không nhìn qua Công chúa, Quận chúa: “Thật nương ở đây nhé.” Sau đó vội vàng thi lễ, thối lui.

Quận chúa Tân Xương nói: “Đều ở bên ngoài, không cần giữ lẽ tiết.” Thật ra là muốn giữ lại để mở tiệc liên hoan. Có trở mặt cũng không thể trở trước mặt người trong lòng được! Chẳng những không thể trở mặt, mà còn phải biểu hiện rộng lượng hòa ái, có tu dưỡng nữa kia, muốn để ấn tượng tốt, sau đó mới có thể *hốt* về, không phải sao?

Một đám người tụ chung một chỗ, không khí quỷ dị chết đi được. Đối với Trịnh Diễm, Quận chúa Tân Xương có một sự thân thiết không nói ra: “A Trịnh thường vào cung Thúy Vi chơi, có thấy *nha trên sông* chưa?”

Trịnh Diễm gật đầu: “Rồi, chỗ đó nước trong, nhìn rất mát mẻ.”

“Cảnh đêm còn đẹp hơn ấy chứ.”

Trịnh Diễm thành thật lắc đầu: “Chơi không vui đâu.”

Quận chúa Tân Xương kiên nhẫn hiềm thay: “Hồ rất trong, nước chảy róc rách, lại có mùi thơm ngan ngát của cỏ cây, ánh trăng sáng lung linh...”

Vẽ nên một cảnh rất tao nhã tình hoài.

“Có muỗi.” Trịnh Diễm cảm giác không ổn, Quận chúa Tân Xương đã gặp Trì Tu Chi, đừng để cô ta trả thù, để cô ta bót giận là tốt nhất. Thời đại này không phải không có các em gái thay cha chém kẻ thù, mà con gái hoàng thất thì càng hung hăn. Quận chúa Tân Xương cầm hung khí trong tay mà đến (roi ngựa), lại có danh phận quân thần, dù gì Trì Tu Chi cũng là sư huynh của mình, không thể chịu thiệt.

“...” Quận chúa Tân Xương.

Trịnh Diễm vẫn mặt mày tươi cười như trước: “Ở đây cây cỏ nhiều, ban ngày thì không sao, đến tối nhiều muỗi, có ai thích muỗi đâu?”

Tao nhã với chả *tình hoài*, trúng một tên.

60. THIẾU NIÊN HUNG TÀN

[Nguyên]

**“THẤY CON LÀ NHÚC ĐẦU, THÔI ĐI GẶP SƯ MÃU CON ĐI,
RỒI CHÚNG TA CÙNG ĂN COM.”**

Trịnh Du cúi đầu, ráng nhịn cười, con bé này đúng là cố ý.

Trịnh Diễm đúng là tay giỏi phá không khí, mục đích của nàng là gây rối, làm cho mọi người không nói được gì mới thôi, giải tán, đưa Trì Tu Chi về, thế là hết chuyện.

Như nàng mong muôn, lời vừa nói đã cụt hứng, hai gò má quận chúa Tân Xương phiem hồng, dùng sức nắm chặt tay, khẽ nâng cằm: “Ù Ú nhỉ.” *Con nhóc này nhất định là cố ý!* Quận chúa Tân Xương bỗng nhớ tới Đới Dao Thành, cố nén không tranh luận với Trịnh Diễm.

[Ta không thèm chấp nhặt với một con bé miếng còn hôi sữa, phải chú ý hình tượng.] Nuốt một ngụm nước miếng xuống, như muốn nuốt cơn thịnh nộ, quận chúa Tân Xương không kiềm được lại nhìn về phía Trì Tu Chi. Trì Tu Chi như vẫn không hề để ý đám con gái đang rộn ràng, chàng chỉ ngồi yên, tựa đang dung nhập vào cảnh núi non hùng vĩ, tráng lệ. Cơn giận của quận chúa Tân Xương, không cần nuốt liền tan thành mây khói.

Cuối cùng Trịnh Du cũng nhớ đến trách nhiệm giảng hòa bậc nhất của mình: “Mọi người đã đi lâu rồi, trời cũng ngả bóng, chúng ta nên về đi thôi, nếu trong nhà tìm không thấy thì sẽ xảy ra chuyện mất. Điện hạ, trong cung cũng có cung cảm, chờ nên chậm trễ.”

Hành động đuổi người này rất không để mặt mũi cho quận chúa Tân Xương. Quận chúa Tân Xương cũng ráng nhịn: “Tú nương cẩn thận quá!”

Trịnh Du cười túm tỉnh đáp: “Ta đưa các muội ấy ra ngoài thì phải trông cho kĩ, nhất định phải cẩn thận mới được.”

Quận chúa Tân Xương gật đầu, giọng nói cũng ôn hòa hơn nhiều: “Nếu vậy thì, về thôi.” Trong lòng rất phiền muộn, vẫn còn chưa biết tên người ta là gì! Muốn hỏi nhưng ngại không dám mở miệng, sợ rằng vừa hỏi xong, chính là đem tâm sự cho cả thiên hạ biết.

Cô ta nói xong, lòng đầy nuối tiếc, bỗng thình lình đổi diện với ánh mắt Trì Tu Chi. Trì Tu Chi đang cực kì chán chường, quận chúa Tân Xương vừa xuất hiện thì quang cảnh rất không hài hòa, rất không phù hợp để cùng nói chuyện nhân sinh, lý tưởng với sư muội, chỉ mong mỗi câu này mà thôi. Quận chúa Tân Xương vừa thốt ra, chàng cũng rảnh rỗi quay về phía này.

Hô hấp quận chúa Tân Xương như bị ngưng trệ trong giây lát, gương mặt trắng hồng cúi xuống xấu hổ, sau đó lại ngẩng lên, tư thái tao nhã tiến về phía trước.

Đám người Trịnh Du cũng nhộn nhạo chuẩn bị ngựa, hai nhóm đều từ bãi cỏ đi ra, con đường đã được lát đá rất tốt, đi thẳng, qua vài ngã rẽ chia

nhau về nhà. Quận chúa Tân Xương ngồi thẳng lưng trên ngựa, khéo miệng được kéo ra, cô cũng không biết mình vui vì cái gì, chỉ là muốn cười thế thôi.

Trên đường, tâm trạng vẫn cứ vui vẻ suốt, đến ngã ba, đội của Trịnh Du đã giải tán gần hết, chỉ cần qua hai con đường nữa là có thể về đến nhà. Bỗng đâm đầu vào đội nọ, ở giữa là một chiếc xe, trước sau có vài tên tùy tùng.

Bởi vì hàng năm các nhà quyền quý đều đến Hi Sơn, đường được sửa rộng, đám quận chúa Tân Xương không nhường, Trịnh Du nhíu mày nhìn quy cách của xe kia, là Nhất phẩm phu nhân. Hạ lệnh xuống ngựa, nhường cho đội kia đi qua.

Không ngờ khi hai bên lướt qua nhau, xe kia đột nhiên dừng lại.

Một tiểu tì áo xanh vội vàng chạy tới, đứng bên bụng ngựa của quận chúa Tân Xương hành lễ: “Thỉnh an Quận chúa. Trong xe là Vinh Quốc phu nhân, không ngờ lại được gặp Quận chúa.”

Vinh Quốc phu nhân Hạ thị, mẹ của Thái tử phi, quận chúa Tân Xương có muốn hay không thì cũng phải gọi một tiếng *bà ngoại*. Nghe nói đó là Vinh Quốc phu nhân, quận chúa Tân Xương không dám khinh thường, xuống ngựa, đến bên cửa xe thưa hỏi: “Phu nhân đến thăm mẹ rồi về à?”

Vinh Quốc phu nhân kéo rèm cửa sổ, lộ mặt: “Bà già này đến nói chuyện với Thái tử phi, Quận chúa cũng nên về sớm đi. Còn bên kia là ai thế?” Vinh Quốc phu nhân đã nhiều tuổi, mắt mờ, nhìn qua có thấy đám người Trịnh đang đằng sau Tân Xương.

Đám người Trịnh Du là vẫn bối, cho dù không hòa thuận với Đông cung thì bên ngoài cũng phải giữ hòa khí, vẫn phải tỏ ra tôn kính. Cùng em gái đi đến ván an Hạ thị: “Phu nhân khỏe chứ?” Trì Tu Chi cũng đi theo.

Nhà mẹ đẻ của Hạ Thị là danh môn, nhà chồng cũng là danh môn, con gái là Thái tử phi, luôn có một sự xa cách từ trong xương cốt khi đối xử với

mọi người. Chậm rãi nói: “Ta là một bà lão, xương cốt cũng rệu rã cả rồi, không thể đi khắp nơi như thanh niên bọn người. Buồn quá đành phải tìm người trò chuyện.”

Tân Xương quận chúa nghe phát chán, đang muốn nói, chúng ta chặn đường thế này không được vãn minh cho lăm, bà nên về nhà đi. Hạ thị bỗng tiếp: “Mấy tiểu lang quân nhà các ngươi, ta cũng đã gặp qua, nhưng tiểu lang quân này nhìn không giống người nhà các ngươi thì phải? Các ngươi đi cùng với hắn như thế, không khỏi không hợp lễ.”

Miêu phi mượn Thường Bật ám chỉ nói gia pháp Đông cung không nghiêm trước mặt Hoàng đế, đi ngược với *nam nữ đại phong*, quận chúa Tân Xương dính chặt bên cạnh Thường Bật, khiến Thái tử phi không thể không nghiêm khắc, còn phải đến thỉnh tội trước mặt Thái tử, uất không chịu được. Là kẻ thù lớn của Đông cung, mặc cho có dính vào chuyện này hay không (Phật bảo: không thể nói), sẽ bị trút giận. Hạ thị nhận ra mấy cậu con của Trịnh gia, thấy không giống nên nói vậy, cũng là một kiểu mỉa mai.

Trì Tu Chi vẫn nhẹ nhàng bình thản, không thèm để ý, chẳng thèm hỏi một câu.

Quận chúa Tân Xương căng thẳng, Trịnh Du chẳng để tâm, dùng giọng điệu như *bà quản lăm thẻ* nói: “Đây là học trò của Cố tiên sinh, tiên sinh cũng coi đệ ấy như người nhà. Vả lại tiên sinh và cha ta là đồng môn, hai nhà thân thiết, chị em chúng ta ra ngoài chơi, mang theo một cậu em trai để an toàn hơn, tránh gặp kẻ rảnh việc tới dông dài, cũng chẳng ảnh hưởng gì đến vương pháp!”

!!!! Trong lòng quận chúa Tân Xương như có hàng trăm hàng vạn thần thú phi nước đại, ngay cả cáo từ thẻ nào cũng không nhớ rõ, hồn vía lên mây về lại Thanh Huy các. *Chàng ta chính là Trì Tu Chi ư?*

Hoàn toàn trái ngược với quận chúa Tân Xương, chị em Trịnh gia vô cùng sảng khoái.

Lúc đầu Trịnh Du còn lo quận chúa Tân Xương muốn trả thù Trì Tu Chi, nhưng sau khi quan sát thì hiểu ra, quận chúa Tân Xương động lòng phàm. *Vậy thì càng không được!* Chị không biết kế hoạch của các trưởng bối, chỉ đơn thuần không muốn để Trì Tu Chi bị *đào góc tường* (*).

(*) *Đào góc tường:* hành động lôi kéo nhân viên có năng lực của công ty khác về công ty bằng nhiều cách, chẳng hạn như tăng gấp đôi lương, v.v..

Trịnh Diễm lại cho rằng mình đã cứu Trì Tu Chi một bàn, nhờ vào đanh đá mà giành chiến thắng. Nếu quận chúa Tân Xương chơi xấu Trì Tu Chi, một nam tử như Trì Tu Chi sẽ không thể bất chấp đạo lí mà phản công. Ai ngờ quận chúa Tân Xương lại nhìn trúng chàng thiếu niên đang đối địch với phe mình? Tạt máu chó thì cũng không nên đến mức này chứ! Đây cũng là quan điểm của các đồng nghiệp trong Đại Lý tự.

Tân Xương nhìn Trì Tu Chi không biết bao nhiêu lần, nhưng chẳng nói được gì với chàng. Nếu tình cảm thiếu nữ như vẫn thơ, thì chẳng thấy cô ta ngâm gió ngợi trăng, cũng chẳng tỏ ra ưu ái. Trì Tu Chi đầm thắm vào mặt Đông cung, khiến người ta không khỏi cảm thấy cô ta đã nghẹn nín đến hỏng cả người. Cách xử sự của Vinh Quốc phu nhân, càng chứng tỏ rằng – người bọn họ nói đến, được Đông cung để ý tới cũng chẳng phải chuyện gì tốt.

Quận chúa Tân Xương đúng là kẻ thù!

Quả là một hiểu lầm thú vị.

Còn về phần Trì Tu Chi, chàng nghĩ thế nào, cũng chỉ có chàng biết.

Ngày nghỉ ngắn ngủi có một tiết mục xen giữa, nhưng lại có ảnh hưởng vô cùng to lớn.

Vinh Quốc phu nhân vừa về liền nỗi ‘bệnh’, bệnh tức giận. Kinh Triệu Trì thị, dài hơn nhà mẹ đẻ của Vinh Quốc phu nhân hơn hai trăm năm lịch sử. Nhờ được Trì thị lúc ấy đang làm Tể tướng tiến cử mà tổ tiên Hạ thị mới phát tài, chứ hồi đầu cũng chỉ là Chủ bộ (*chức quan quản lý giấy tờ, công văn*) trong phủ của Trì Tể tướng. Tên nhóc Trì Tu Chi này, gặp mặt không hành lễ, tỏ ý đang nhắc nhở. Vinh Quốc phu nhân sao mà không tức giận cho được?

Quận chúa Tân Xương vẫn trăn trở, càng nhìn gần càng thấy Trì Tu Chi đẹp trai, tao nhã, cũng rất lễ độ, hoàn toàn không xảo quyết như mô tả của mọi người ở Đông cung. Nhìn thế nào cũng là một công tử cao quý, ôn văn nhĩ nhã! *Hay là cha đã hiểu làm rồi?*

Trịnh Du đưa em gái về nhà mẹ, cũng tố cáo một tràng, kể chuyện về quận chúa Tân Xương rồi mắng chửi Vinh Quốc phu nhân té tát: “Mụ già vô lễ, lưỡi dài cho lắm, toàn nói thị phi.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp vuốt râu cười: “Con uống thêm trà lạnh nữa đi, sao nóng thế.”

Trịnh Du vẫn rất tức.

Trịnh Diễm chẳng buồn hé răng, tiễn Trịnh Du ra cửa, rồi im lặng quay về. Trịnh Tĩnh Nghiệp nhìn nàng một hồi, ngón tay vặn vẹo, không biết lại đang có mưu đồ gì.

So với các chị em phụ nữ thì nam tử hán Trì Tu Chi cẩn thận hơn nhiều, vẫn đi làm như trước, vẫn để một tai nghe chuyện phiếm như cũ.

Lý thừa ngó ra khung cửa: “Hôm nay quận chúa Tân Xương không đến, gặp chuyện gì không thành? Hay là muốn động thủ chăng?”

Trương thừa nói: “Trì lang luôn làm đúng việc công, không có một sai lầm, nếu cô ta không giở trò, hẳn là không thể lợi dụng gì được, nếu có cũng chẳng thể giở trò ngay trước cung Thúy Vi. Có lẽ không kiên nhẫn, từ

bỏ rồi chăng?" Trương thừa cũng hăng hái đưa ra ý kiến, nào ngờ người nhà bỗng chạy tới đưa tin: "Lang quân, nhà chúng ta bị người tố cáo."

"!" Trương thừa bất chấp người khác, ra ngoài hỏi han.

Bọn đồng nghiệp điều cẩn tai nghe lén: "Mà... Hồ gia... Viên..."

Khi quay lại, sắc mặt Trương thừa tái mét: "Các vị chê cười rồi, trong nhà có việc, ta phải quay về, xin phép đi trước, các vị lượng thứ."

Đám đàn ông nhiều chuyện không biết thì thôi, chứ biết mà không đầy đủ thì đúng là như bị cào cấu trong bụng, Lý thừa liền hỏi: "Đến tột cùng là xảy ra chuyện gì mà cần ông phải tự mình về xem thế? Dù gì cũng nên nói ra xem nào, biết đâu chúng ta cũng có thể đưa ra biện pháp."

Đúng là chuyện này cần nghe góp ý một chút, Trương thừa xấu hổ nói: "Chẳng qua là chuyện mua đất thôi. Ta có mua vài miếng đất ở phía đông kinh thành, vốn là mấy miếng rải rác rồi từ từ gom lại, không ngờ ở giữa có hai mươi mẫu ruộng nhà người, tính toán, muốn mua hai mươi mẫu này rồi gộp thành một miếng chỉnh thể, nhìn cho thoái mái..."

Ruộng đất rất quý giá, nhưng giá đất thì rất khác nhau. Có thể cày, độ phì nhiêu, vị trí, đều là những nhân tố quyết định. Còn một nhân tố khác, chính là phải *hoàn chỉnh*. Chẳng hạn như, bạn có một miếng đất, cho dù chỉ có mươi mẫu, thì vẫn đáng giá hơn kẻ có hai mươi mẫu, phân tán thành mươi nơi, mỗi nơi hai mẫu! Ngoài quản lý đồng ruộng, còn có phân giới chu vi xung quanh, quan trọng nhất là nguồn nước. Đất đã làm sẵn (*đã được bùa, làm cho bằng phẳng,... hoặc đào cả kênh, làm bờ*) thì càng đáng giá, giống như một viên kim cương to thì có giá trị hơn một cái túi nạm kim cương vậy.

Vốn là hai mươi mẫu, muốn mua liền mua, chiếm tiện nghi của người ta cũng liền chiếm, cần đoạt gì, cũng đoạt ngay. Không ngờ... đây là mảnh ruộng bảo hộ cuối cùng của cả nhà người ta. Khiến người ta muốn sống muốn chết, cả nhà kéo nhau treo cổ.

Nếu mà bảo bức tử nhà người, chỉ cần không lọt ra, không ai tố cáo, chuyện này coi như xong – ai cũng làm thế. Khi nhập đất thì có thể để thay mặt, triều đại này dựng lên chín mươi năm, cũng hay gặp những chuyện sát nhập như thế. Hi vọng thằng chức của Trương thừa ngày càng xa vời, thế nên muôn kiêm thêm chút ruộng đất cho cả nhà, nhà ông ta vốn cũng khá giả, chẳng qua xuất thân không vinh hiển, năng lực cũng chẳng đến mức nghịch thiên, chỉ lên tới tiêu quan lục phẩm mà thôi. Mặc dù là quan nhỏ, nhưng cũng là quan, muôn mua ruộng đất của dân cũng chiếm ưu thế hơn.

Bất hạnh sao lại bị nhân vật chính nghĩa của nhân gian Viên Mạn Đạo bắt gặp. Viên Mạn Đạo vốn ra ngoài để bắt thằng con lông bông, hai cha con kẻ chạy người đuổi, một đường đuổi ra ngoài thành thì gặp chuyện này. Viên Mạn Đạo cứu một nhà tiểu dân, không đuổi bắt thằng con nữa! Vừa hay sao, vì tìm con, ông có mang một đội gia đình, bắt hết cả đám tay sai nhà Trương thừa.

Ngay cả Trương thừa bị bới móc thế mà cũng không tức giận như vậy, nhưng Viên Mạn Đạo cứ khăng khăng!

Vừa nghe thấy ông già họ Viên, Lý thừa cũng há hốc. Triệu thừa nói: “Ông mau về nhà xem thế nào đi, hai mươi mẫu ruộng chẳng tính là bao, chờ chọc phải sát tinh này.”

“Ta cũng muốn lui rồi đó chứ, nhưng Viên Mạn Đạo cứ muốn tố cáo.” Nếu mà tố lên, chỉ sợ chức quan này cũng tiêu luôn. Cho dù cầu xin Đường Văn Uyên nhờ nói giúp, nhưng e rằng Đường Văn Uyên cũng không làm gì được Viên Mạn Đạo. Trịnh Tĩnh Nghiệp thì chắc là có thể, nhưng chỉ vì hai mươi mẫu, chỉ vì một mình Trương thừa, có thể khiến cho hai người Trịnh Viên trở mặt, cẳng thằng với nhau sao? Trương thừa cũng không ôm nhiều hi vọng trong chuyện này. Chuyện sát nhập, không ai quản không thành chuyện. Nhưng mà theo pháp luật, Trương thừa làm thế là không phúc hậu, nếu xử, chẳng những chức quan gặp vấn đề, mà phải bị phạt tiền, hoặc chịu trừng trị nghiêm khắc.

Trì Tu Chi vẫn không lên tiếng, mãi đến khi Vương thừa nói: “Đầu tiên ông bỏ miếng ruộng ấy đi, rồi viết một bức thư xin lỗi, hứa sẽ tự biếm

hai cấp, giữ được chức quan rồi nói tiếp.” Chàng đứng dậy, tìm một tập hồ sơ ra, lật ra: “Trương lang mua ruộng từ ai thế?”

Trương thừa đáp: “Một người họ Hồ.”

“Hồ Phi?”

Trương Thừa cả kinh: “Sao cậu biết được?”

Trì Tu Chi mỉm cười nói: “Trương lang cứ thư thả đi, chuyện này không lo đâu.”

“Lão đệ, hãy cho ta một câu xác định đi.”

Trì Tu Chi mở hồ sơ đưa cho Trương thừa, Trương thừa xem xong cũng thở phào nhẹ nhõm, chắp tay khước từ. Tính nhiều chuyện của Lý thừa lại nỗi lên, Trì Tu Chi không đợi ông ta hỏi, thuận miệng nói: “Chuyện này ta cũng chỉ nắm chắc năm phần, chờ thành rồi sẽ nói với Lý lang. Trước mắt là cứ để Trương lang yên tâm phần nào, Trương lang vốn là người thông minh, nếu tinh táo thì có khi chính ông ấy cũng tìm ra được đối sách.” Trong lòng lại nghĩ, thông minh con khỉ mốc! Người thông minh sẽ chẳng làm cái chuyện khiến chó cùng rút giậu như thế.

Ngày hôm sau, Viên Mạn Đạo dâng tấu chương, Hoàng đế giận dữ: “Vì hai mươi mẫu đất mà muôn giết cả một nhà, đây là cái gì?!” Nghiêm lệnh bắt điều tra kĩ.

Phe Đông cung thua một trận trong vụ xử thông gia của Tề Tử đương nhiên cũng nhảy ra, chỉ trích Trương thừa. Nói Trương thừa đúng là kẻ biến chất, không giết thì sẽ không thể làm dịu được sự căm phẫn của dân chúng, lại thuyết giáo: “Chuyện này không chỉ có hai mươi mẫu ruộng thôi, mà là toàn bộ gia sản của nhà người ta. Trương thừa là quan, nuốt hết ngàn khoanh ruộng, khiến cho dân không thể sống nổi.” Trương thừa cũng là vòng ngoài của Trịnh đảng, xử lý ông ta chính là *thị uy*, cũng để *lập uy* cho Đông cung. Nếu Trịnh Tĩnh Nghiệp mặc kệ, Trịnh đảng sẽ dần có lục đục. Nếu quản, Viên Mạn Đạo đang có lý, nào dễ giải quyết.

Đường Văn Uyên lại nói: “Quốc có quốc pháp. Lần bao nhiêu ruộng sẽ phạt bấy nhiêu, trong luật pháp đã ghi rõ.” Đây là có ý giải vây, nói đỡ.

Lần này Hoàng đế rất bất mãn với Đường Văn Uyên của Trịnh đảng: “Thượng thừa là thuộc hạ của khanh, khanh phải tự trọng.” Vì Viên Mạn Đạo bắt ngay tại trận, chứng cứ có đủ. Hoàng đế làm thay người khác một lần, lệnh trả lại toàn bộ ruộng đất, cách chức, còn muốn đánh chết Trương thừa.

Đường Văn Uyên chỉ có thể gắng gượng: “Trương thừa là thuộc hạ của vi thần, pháp luật là vì bệ hạ. Trương thừa bại hoại pháp luật kỉ cương, phải theo luật mà định tội. Bệ hạ không thể hủy luật pháp của mình, không thể phán tội tử tình.”

Vì thế vụ án xâm lấn ruộng đất lại thành cuộc tranh luận về luật pháp, không cần nói thêm, Đại Lý tự lại bị lôi ra. Hoàng đế bảo bọn họ nghiên cứu vụ án, tìm một câu trả lời thích đáng.

Trì Tu Chi hưởng ứng lời kêu gọi của Hoàng đế, đào sâu vào tình tiết vụ án, ngày thứ ba dâng tấu, moi ra một vụ án lớn hơn.

Lúc Trì Tu Chi nói: “Họ Trương không đáng chết”, Hoàng đế nổi giận: “Vừa nói khanh lương thiện, thế mà nay lại bao che tội phạm.”

Trì Tu Chi bình tĩnh trả lời: “Không phải thần bao che, nhưng nếu giết Trương mỗ, thì thần không biết nên xử lí người này thế nào.” Nói xong rút một quyển tấu chương từ trong tay áo.

Thì ra Hồ Phi không chỉ có hai mươi mẫu ruộng, hắn vốn có tới mấy trăm mẫu, nhưng mười năm trước bị một người tên là Chu Hi chiếm mất ba trăm mẫu, nên giờ chỉ còn vỏn vẹn hai mươi mẫu này thôi. Lần trước Hồ Phi cáo trạng, bị kẻ khác đe áp, chịu không ít đau khổ, vốn không ít tiền tài. Bây giờ ruộng lại bị chiếm mất, không dám cáo trạng nữa, đành đi tìm chết, nhưng được Viên Mạn Đạo tốt bụng cứu giúp.

Thứ Trì Tu Chi đưa cho Trương thừa xem chính là hồ sơ vụ án năm đó, đương nhiên, trên đó viết *điều dân vô trạng*, nhưng xem đơn kiện trong hồ sơ vụ án của Hồ Phi, giống y như đúc với vụ của Trương thừa, Chu Hi cũng cướp ruộng chiếm đất. Trì Tu Chi đổi chiêu hai con số chiếm đoạt, mắng chửi Chu Hi té tát, câu xuất sắc nhất chính là: “*Sài lang năm quyền, thăm hỏi hồ ly.*” (Ý nói kẻ ác nắm quyền, nhưng không ra mặt, để thuộc hạ chịu trách)

Bè ngoài của Trì Tu Chi rất lừa đảo, vẻ mặt chính nghĩa hào hùng. Khiến Hoàng đế cũng cảm giác mình đã nói oan cho chàng, ngượng ngùng không đáp chuyễn thành túc giận: “Thiên hạ của trẫm, há lại có chuyện như thế! Tên Chu Hi này là người nào?!”

Chu Hi, cậu hai của Thái tử.

Lần này thì náo nhiệt.

Nhưng náo nhiệt thế nào, thì cũng chẳng liên quan đến Trì Tu Chi. Chàng cáo trạng xong, không có việc gì lại đi ôn điều luật. Trương thừa bị phạt tiền, giáng chức, nhưng không bị tước thương gân cốt. Cố ý tới cám ơn cấp trên, đồng nghiệp. Trì Tu Chi từ chối tiệc chiêu đãi của ông ta: “Không phải ta làm vì Trương lang, chẳng qua tùy việc mà xét thôi.”

Trương thừa cảm thấy, Trì Tu Chi thật là đáng yêu. Đường Văn Uyên cũng khen ngợi Trì Tu Chi đúng là một thiếu niên biết bảo vệ cho đồng nghiệp. Tề vương đến thăm hỏi dượng mình, nói với thầy giáo Cố, bảo ông có một cậu học trò thật là khí khái: “Không sợ cường quyền, đáng quý.”

Cố Ích Thuần và Tề vương cùng cười ha hả: “Ăn lộc của vua, làm việc vì người.” Chỉ là không tiếp lời của Tề vương, ai chẳng biết gần đây Tề vương thường hay nói xấu Thái tử bên tai Hoàng đế? Cố Ích Thuần có ý gì thì cũng chẳng muôn nhập bọn với Tề vương.

Ỷ bối phận mình cao, Cố Ích Thuần ngã người lên sập (*giường nhỏ*), muốn tránh đi: “Ta mệt rồi, cháu cứ tùy ý.” Sau đó nhắm mắt, ông ‘làm một giấc’.

Hay cho khí phách của danh sĩ tiêu sai!

Tề vương trừng mắt nhìn một lát, đành bất đắc dĩ đi xuống sạp, mang giày, khom người chào thật sâu với người tượng xỏ lá của mình. Cố Ích Thuần hé mắt, bóng Tề vương đã khuất, ông trở mình, to gan lớn mật, yên tâm ngủ thật.

Mãi đến khi Trì Tu Chi tan làm, tối vẫn an.

Cố Ích Thuần cứ nằm như vậy, lười biếng hỏi: “Con làm thế nào lại nhảy ra chuyện của Chu Nhị đúng lúc vậy?”

Trì Tu Chi ghé vào bên cạnh Cố Ích Thuần, hay tay chống má, ra vẻ trẻ con, nháy mắt: “Không có Chu Nhị thì còn Chu Tam, không có Chu Tam sẽ có Trần Ngũ.” Dù sao thì chàng cũng sẽ tìm ra một người nào đó.

Cố Ích Thuần đưa tay đắp ngang mắt: “Nhìn con là thấy nhức đầu, đi gặp sư mẫu đi, rồi chúng ta cùng ăn cơm.”

Vì thế bạn Trì tiếp tục làm thanh niên tốt, chăm chỉ làm việc, nghiêm túc học tập, cũng được các bậc lão thành trong Trịnh đảng xem là ngôi sao chính trị mới.

61. CHIẾN TRANH CỦA PHỤ NỮ

[Nguyên]

NGƯỜI KHÔNG HUNG TÀN UÔNG THIẾU NIÊN.

“Ngày mai sẽ về lại kinh thành, Trì lang đã chuẩn bị xong chưa?” Lý thừa tươi cười hỏi, tay cầm hương nang chậm rãi hít từng hơi, một bộ rất nhàn hạ.

Trì Tu Chi ngồi phê một số tạp vụ trong Đại Lý tự, gác bút, đứng dậy, thăng thắt lung, trả lời đầy đủ câu hỏi của Lý thừa: “Hành lý của ta không nhiều, thu gọn cũng tiện.”

“Cái gì đang làm thì bỏ trong một rương riêng, đóng lại dán giấy lên, trở về tìm cũng dễ hơn.” Lý thừa rộng rãi truyền kinh nghiệm.

Trì Tu Chi gật đầu cười: “Cám ơn.”

Trì Tu Chi hai trận toàn thắng, bắt đầu xác định địa vị ‘không dễ chọc vào’. Một thu hoạch khác nữa là quan hệ của chàng với các đồng nghiệp cũng trở nên gần gũi hơn, mặc dù là không thân thiết, nhưng cũng muôn dựa hơi. Từ khi Trì Tu Chi giúp Trương đồng nghiệp thoát khỏi nguy khốn, ánh mắt các đồng nghiệp nhìn chàng cũng hiền lành hơn hẳn.

Làm việc nghiêm túc, nghiệp vụ thông thạo, tướng mạo đoan chính, đoàn kết với đồng nghiệp, hữu ái thân bằng... những từ ngữ khen ngợi thế này càng lúc càng tăng, chàng hẵng còn là thiếu niên, lại chưa cưới, sao không có cô nào thích cho được? Quận chúa Tân Xương cũng là một cô gái như thế.

Nhưng không biết sửa cái nghiệt duyên cả đời kia thế nào, dù đã biết chàng là Trì Tu Chi, quận chúa Tân Xương cũng chẳng thể vứt bỏ được tình cảm trong lòng.

Mỗi tình đầu lúc nào cũng khó cắt đứt nhất, trong Thanh Huy các, quận chúa Tân Xương nằm ngồi không yên.

Hôm nay cô không phải mặc trang phục cưỡi ngựa mà đổi thành một thân cung trang, tay áo rộng, váy dài, tóc mây cài trâm phượng, quận chúa Tân Xương cũng là một tiểu mỹ nhân xinh xắn lắm. Người đẹp khẽ nhíu mày, cắn ngón tay... thật là nóng nảy. Cắn móng tay một chốc lại cắn môi, quận chúa Tân Xương vẫn không nghĩ ra được cách gì.

Nhưng cô biết, mình không thể ngồi chờ chết. Nghĩ mình đã mươi bảy, nhưng hôn sự vẫn chẳng có tin tức gì, quận chúa Tân Xương rất phiền lòng. Phải tìm một biện pháp, phải nghĩ ra được một biện pháp...

“Quận chúa, Thái tử phi đang gọi người.”

“Hả? Sao cơ? À, Đặc sứ của mẹ, Dung nương đến đây, có chuyện lớn gì không ổn à?” Quận chúa Tân Xương nhận ra người nói chuyện với mình là một tâm phúc rất đắc lực của Trần thị, A Dung. A Dung đã ba mươi tuổi, vẫn theo hầu hạ bên Thái tử phi. Nếu không phải chuyện quan trọng, thì cũng không cần bà ta chạy đến đây là gì.

Trên mặt A Dung nở một nụ cười hao hao với Trần thị: “Nô tì nào phải đại nhân vật, ra ngoài mang theo việc lớn gì đâu. Nương tử có việc phân phó thì kẻ hèn này cũng liền chạy đi làm thôi.”

[*Mục giáo hoạt!*] Quận chúa Tân Xương oán thầm một câu, đứng trước gương, chỉnh sơ dung nhan một chút: “Đi thôi.” A Dung xuất hiện, cho dù không báo tin gì nhưng đó cũng là lời ngầm của Thái tử phi, *nhanh tới đây mau lên! Dùng tự tìm phiền phức.*

Có thể là chuyện gì nhỉ? Quận chúa Tân Xương quận chúa tự thấy gần đây mình đâu có cử chỉ vô lễ nào, chỉ có chuyện vẽ chân dung kia, mặc dù bị Hoàng đế nhắc nhở, Thái tử phi cũng đã chán chỉnh quy củ của cô rồi, trong đầu vẫn không cho là chuyện gì quá quan trọng – nếu Miêu phi không nói, thì chuyện này đâu tính là gì! Gần đây cô cũng không đánh chết hay

đập tàn phế cung tì nào, cũng chẳng nói gì khó nghe, có thể có chuyện gì quan hệ với cô được?

Suy nghĩ suốt đường đi, chẳng ngờ đã đến trước cửa phòng Trần thị lúc nào không hay. Quận chúa Tân Xương đứng lại, nghe thông báo xong mới từ từ bước vào. Trần thị rất đặt nặng chuyện lễ pháp quy củ, quận chúa Tân Xương ở trước mặt cô ta cũng không dám lỗ mãng, đi mà ngọc bội không vang, bước từng bước nhỏ, đến trước mặt Trần thị, dịu dàng hạ bái: “Con kính chào mẹ.”

Nghe Trần thị nói: “Lại đây ngồi này.” Quận chúa Tân Xương ngẩng đầu lên, nghi ngò trong lòng càng nhiều hơn, ánh mắt của Trần thị, có vẻ hơi quá hiền lành.

Thái tử phi không phải mẹ ruột của cô, mẹ đẻ của quận chúa Tân Xương mất sớm, nhờ Thái tử phi chăm sóc mà trưởng thành. Con gái ruột của Thái tử phi là Tam muội của quận chúa Tân Xương, năm nay lên mười, chưa có phong hào. Có con ruột, có con ghê, bên ngoài thì đối xử công bằng, nhưng quận chúa Tân Xương vẫn cảm thấy ánh mắt Thái tử phi nhìn Tam nương dịu dàng hơn hẳn. Hôm nay Trần thị dùng ánh mắt nhìn Tam nương đối với cô, khiến bản năng quận chúa Tân Xương lập tức cảm thấy hẳn là có nguyên do gì đấy.

“Đại nương đã trưởng thành,” Trần thị mào đầu, “Cũng nên nói chuyện cưới gả, để quá lứa lỡ thì, chính là do lỗi cha mẹ không tròn bốn phận.”

Quận chúa Tân Xương chợt ngẩng phắt đầu lên, gương mặt có dặm phấn mỏng trở nên trắng nhợt: “Sao bỗng mẹ nói chuyện này?”

Trần thị nắm tay quận chúa Tân Xương, chỉ thấy lòng bàn tay trắng nõn nà của cô đang đỏ mồ hôi lạnh, cũng hơi bất ngờ: “Con làm sao thế?”

“Không, không có gì, bỗng nghe mẹ nói vậy, làm con sợ đến giật cả mình. Chẳng biết cha nói thế nào ạ?”

Trần thị lấy khăn, dịu dàng lau mồ hôi tay của quận chúa Tân Xương, giọng điệu mềm mỏng: “Sợ gì chứ, con gái thì đến lúc nào đó cũng phải xuất giá thôi. Việc này do cha con quyết định, ông ấy nhìn trúng con trai của Viên Mạn Đạo, Viên Thủ Thành.”

Quận chúa Tân Xương không thích Viên Thủ Thành, rất không thích. Bộ dạng Viên Thủ Thành cũng bảnh đài, nhưng tính cách rất tệ, thích đùa giỡn ca kỹ! Tuổi cũng không còn trẻ nữa. Nói thẳng ra, làm tình nhân thì còn được, làm chồng, quận chúa Tân Xương cảm thấy anh ta không có tư cách.

Thái tử coi trọng Viên Mạn Đạo, sẽ gả con gái cho con người ta.

“Mẹ nói trước với con một tiếng, hai ngày nữa cha sẽ đưa con đi nói chuyện với Viên Mạn Đạo.”

Quận chúa Tân Xương giật mình, cố tình bĩu môi nói: “Viên thị không phải là dòng họ danh giá.”

“Nếp sống Viên gia đoan chính, nhân phẩm tốt là được. Đây là người cha con xem trọng, sẽ không để con chịu thiệt thòi, con chó suy nghĩ tung tung.”

Quận chúa Tân Xương *tâm loạn như ma*, đáp qua quýt: “Ôi.”

A Dung cũng góp thêm một câu: “Quận chúa đang thẹn đấy.” Quay mặt lại, nụ cười của đôi chủ tớ biến đâu mất.

A Dung đi tới đầm chân cho Trần thị: “Nương tử, nô tỳ thấy hình như Quận chúa không tập trung, hay là không thích Viên lang?”

“Ta thấy nó thế là không được!” Trần thị chém định chặt sắt nói, “Không thích thì nói ra, sao lại sợ như thế, không chừng nó đang có tâm sự. Gả sớm là tốt. Lắng lặng đem vài người hầu bên Quận chúa tới đây tra hỏi, át có dấu vết!”

Trần thị rất đau đớn trong vấn đề giáo dục con gái, cô là một người xem trọng lễ pháp, tuy biểu hiện trước mặt mọi người khá ngoan, nhưng quay lưng một cái thì không biết ra dạng gì. Nếu chủ mẫu trong nhà trọng lễ pháp mà có thể khiến con gái ngoan ngoãn hơn, thì công chúa hoàng thất đâu phải là một quần thể khiến mọi người nhức đầu đến vậy – thế hệ nào có quốc mẫu không phải là con gái thế gia? Ai mà chẳng xem trọng lễ pháp? Nhưng không phải đủ thể loại công chúa thử thách suy nghĩ của nhân loại đời nào cũng xuất hiện đây sao?

“Nó kén chọn, người khác không soi mói nó chắc,” đối với tâm phúc, Trần thị nhịn không được oán trách vài câu, “Căn bản con gái hoàng thất đã khó gả, như nó thì càng khó! Đừng thấy bây giờ nó là quận chúa...”

A Dung thêm một câu ‘về sau sẽ là công chúa’ trong bụng. Bây giờ dựa theo tiêu chuẩn chọn chồng cho quận chúa, Đông cung sẽ cảm thấy ủy khuất; dựa theo tiêu chuẩn chọn chồng cho công chúa, trong khi ngay cả công chúa, thế gia còn dám từ chối, huống chi là một quận chúa? Lại còn là thứ xuất.

Quận chúa Tân Xương trở về Thanh Huy các, cảm thấy rất ám ức, gạt hết bình ly xuống đất. Vì trên bàn có trải thảm, lại đa số là đồ sơn mài nên không có tổn thất gì lớn. Càng nghĩ càng thấy tủi thân, quay người, nằm sấp lên giường khóc lớn.

Cung tì thái giám cũng không dám gọi, chỉ nháy mắt cho nhau, rón rén ra ngoài chuẩn bị nước ấm để cô khóc xong thì rửa mặt.

Quận chúa Tân Xương khóc lóc một hồi, hờn giận trong lòng cũng vơi đi không ít, cảm thấy da mặt căng lên, kiểm tra, do nước mắt khô. Hít hít mũi: “Người đâu?”

Một nô tì bung chậu đi vào, quỳ gối trước mặt cô, hai tay giơ chậu nước lên, lại có hai cung tì đi đến hầu hạ quận chúa Tân Xương rửa mặt, thay quần áo. Thay quần áo mới xong, cung tì lại hầu quận chúa Tân Xương trang điểm, còn khen: “Da của quận chúa vốn trắng, mặc cái gì cũng đẹp.”

Quận chúa Tân Xương bị cô ta chọc cười :”Đẹp thôi thì có ích lợi gì?” Lại nhớ tới chuyện thương tâm, không khỏi lo lắng, một là oán cha mẹ chọn mối hôn nhân cô ta không thích, hai là buồn bực vì Trì Tu Chi không hiểu tâm tình mình, ba là giận tên Viên Thủ Thành kia tại sao lại chưa kết hôn! *Anh ta kết hôn rồi thì không phải ta khỏi cần gả sao?*

Càng nghĩ càng giận, muốn tìm người trút.

Cô ta không đành làm Trì Tu Chi khó xử, không dám cứng俏 cứng với cha mẹ, hành tung Viên Thủ Thành bí hiểm đến nỗi cần Viên Mạn Đạo tự tìm. Thế là người khác chịu họa.

Phải chọn một người xúi quẩy thì đương nhiên là Trịnh Diễm, ai bảo Trì Tu Chi có vẻ có ý với nàng? Ai bảo Trịnh thị là đối thủ Đông cung? Lúc không vui thì kiềm kẻ địch là trút giận, kiềm niềm vui trên nỗi thống khổ của kẻ thù là chuyện rất bình thường.

Làm sao để gây phiền phức cho Trịnh Diễm, quận chúa Tân Xương chưa nghĩ ra thì đoàn người bắt đầu dời về kinh. Trở lại Đông cung, cung cấm càng nghiêm, cô ta càng bị quản chặt hơn. Trần thị lảng lặng bắt một cung tì bên cạnh quận chúa Tân Xương để tra hỏi, quận chúa Tân Xương không hề phát hiện ra. Cung tì đang lo không có đường sống, thành thật nhận tội: “Hôm đó Quận chúa đi ngang qua cung Thúy Vi, đột nhiên đứng lại, sau đó ngày nào cũng đến... Theo chúng nô tì thì chỗ đó hướng về Đại Lý tự, nhìn suốt một canh giờ... Đến ngày nghỉ, Trì lang không có ở đây thì Quận chúa cũng không đi.”

Trần thị nghe như thế thì sao không quản chặt cho được?

Quận chúa Tân Xương sốt ruột chết được, con tức giận cũng tăng lên. Mãi đến khi nghe được tin nọ, thì lệnh cấm của Trần thị cũng không quản được cô ta.

Tân Xương quận chúa không muốn gả, Viên Thủ Thành cũng chẳng thèm kết hôn! Nghe cha nói xong, anh ta chuyển đến *giáo phường* ở. Chiêu này rất hay, khiến hai người cha đang bàn chuyện với nhau trọn tròn mắt. Thái tử rất muôn kéo Viên Mạn Đạo thành người phe mình, thanh danh Viên Mạn Đạo tốt, hơn nữa lại rất chính nghĩa, có một nhóm người trong triều đình lẩn dân gian rất khâm phục thái độ làm người của ông ta. Nếu Viên Mạn Đạo chịu bênh vực cho Đông cung, ai cũng sẽ cân nhắc một chút. Đại khái đó là sức mạnh của đạo đức.

(*) *Giáo phường: nơi dạy dỗ ca hát nhảy múa hí kịch, từ sau thời Tống Nguyên, trong các kĩ viện ở dân gian, thỉnh thoảng cũng được gọi là giáo phường.*

Chính vì đạo đức của Viên Mạn Đạo quá tốt, nghe con trai mình đến *giáo phường* thuê phòng dài hạn, ông xấu hổ: “Thần không có cách dạy con, xin lỗi với Điện hạ, hôn sự này không cần nhắc lại.”

Thái tử: ...

Tiêu Lệnh Hành đỡ Viên Mạn Đạo dậy rồi thở dài: “Xem ra là không có duyên phận.” Quận chúa không phải là cải trắng, Viên Thủ Thành như thế, Tiêu Lệnh Hành cũng không có mặt mũi nào mà giữ lại.

Thấy hai bên đều xấu hổ, Viên Mạn Đạo nhanh chóng cáo từ, để Tiêu Lệnh Hành ở lại đập bàn. Đập bàn xong, anh ta đi tìm Trần thị, không thể trông vào Viên Thủ Thành, phải tìm cho quận chúa Tân Xương một mái nhà mới.

Trần thị do dự một chút, cũng nói: “Mau gả nó đi, cũng là để kiềm chế tính tình. Ta thấy, nó coi trọng Trì Tu Chi...”

“Cái gì?!” Tiêu Lệnh Hành cao giọng, “Chuyện này không thể nói bừa!”

Trần thị từ từ kể lại những biểu hiện khác thường của Tân Xương, Tiêu Lệnh Hành cũng thấy việc này chính xác đến bảy phần, trầm mặc một chút,

bỗng nói: “Cũng không phải không được.”

“!” Trần thị sợ hãi.

Biểu tình của vợ khiến Tiêu Lệnh Hành cảm giác có thành tựu, cười thầm bí: “Nàng nói chuyện với Tân Xương đi, xem con bé có thực sự có ý này không.”

Trần thị nói: “Chỉ sợ việc này sẽ khó khăn. Tuy Trì thị là danh môn, nhưng, hắn ta và con nhà Trịnh gia đều là học trò của Cố Ích Thuần.”

“Không sao, đây cũng là chuyện ta đã nghĩ qua. Có thể cùng Trịnh Tĩnh Nghiệp, há sao không thể phục vụ Đông cung?” Anh ta vẫn phạm vào một sai lầm lớn: *mở rộng nhầm đối tượng*. Bây giờ được người nhắc nhở, đương nhiên sau này sẽ không tự đâm đầu vào tường nữa.

“Để ta đi hỏi nó.”

Trần thị lại sai A Dung tìm Tân Xương, nhưng Tân Xương đã rời khỏi Đông cung.

Không cần gả cho Viên Thủ Thành là mong muốn của Tân Xương, nhưng không thể bằng cách mất mặt đến thế được! Quận chúa Tân Xương chưa thay đồ, tay áo rộng thì bó lại, cột váy, xách roi ngựa, một đường người ngựa ra khỏi cửa cung đến *giáo phuường*.

Nửa đường lại gặp một kẻ thù khác.

Trịnh Diễm thường đi dạo loanh quanh, Trương Lượng (*một trong ba người đến ở nhà Trịnh Diễm, chương 36*) ở nhà Trịnh gia một hai năm, vì tuổi còn nhỏ nên không có chức vị thích hợp, nhưng lại rành rẽ kinh thành, ra ngoài dạo phố với Trịnh Diễm.

Trịnh Diễm rất buồn bực: “Huynh còn rành nơi này hơn ta nũa.”

Trương Lượng mày rậm mắt to, bắt đầu có khí phách đàm ông, hào sảng nói: “Đi nhiều biết biết thôi,” nhìn xung quanh, “Đồ ăn trong tiệm phía trước cũng ngon lắm, tiếc là không có rượu ngon. À! Chỗ kia chợ cũng hay, bên kia...”

Chỉ ngón tay rồi cố tình quẹo sang: “Bên kia, bên kia là khu vực các thương lái người Hồi tụ họp.”

Mình đúng là dở hơi! Bên cạnh là... làng chơi! Nếu để Trịnh Tĩnh Nghiệp biết thì... Trán Trương Lượng bắt đầu rịn mồ hôi.

Đoàn ngựa của quận chúa Tân Xương dừng lại bên cạnh Trịnh Diễm, tạo thành một lớp bụi mỏng trên đường. Quận chúa Tân Xương nhìn từ trên cao xuống: “A Trịnh rảnh nhỉ.”

Trịnh Diễm không biết cái thái độ của quận chúa Tân Xương khi đến trước mặt mình là thế nào, vẫn theo phản xạ có điều kiện mà trả lời: “Quận chúa cũng ra đây giải sầu à?” *Không phải cô ta có trang bị hệ thống định vị trên người mình đây chứ?* Một bộ tìm kẻ địch báo thù, Trịnh Diễm ngờ vực nhìn quận chúa Tân Xương.

Bấy giờ xung quanh đã bắt đầu có không ít quần chúng vây lại xem.

“Không phải ta đi giải sầu!” Quận chúa Tân Xương lạnh lùng nói, “Phải có bạn đi cùng như A Trịnh mới là giải sầu,” hất cằm, “Vị tiểu lang quân này là ai thế? Không giống như người bên cạnh cô lần trước, A Trịnh luôn có người đi theo nhỉ. Không biết lần tới là ai nữa đây?”

Nghe quận chúa Tân Xương ám chỉ mình ‘vòn hoa ghẹo bướm’, Trịnh Diễm xanh mặt, trước giờ nàng chưa từng bị người nào công kích vẫn đề tác phong cá nhân. Vô cùng tàn nhẫn, trước đến nay, bạn Trịnh Diễm chưa từng bị công kích, nay lại bị đập trực tiếp vào mặt, nát tươm.

Trịnh Diễm như cảm thấy mình đang ở trong cái lồng pha lê, cảnh sắc xung quanh nhìn thấy, tiếng động khắp nơi cũng nghe, nhưng rất mông

lung. Trịnh Diễm ngã người, chân phải lùi sau nửa bước mới có thể chống đỡ cơ thể.

*Cô ta muốn cắn người! Ở đây là giữa phố, khắp nơi đều là người!
Người không nên sặc nhọn như thế chứ?!*

Trịnh Diễm ngây ngốc hoàn toàn không biết mình đã đắc tội gì đến quận chúa Tân Xương, chỉ nghĩ hai nhà có quan hệ đối thủ, gặp nhau liều mạng là bản tính bẩm sinh, nhưng không ngờ lại là cái kiêu ‘tình địch’ thế này.

Năm nay nàng mười một tuổi, năm xuyên qua tuổi đã gấp hai, sớm đã quên hết những tình cảm mông lung của năm tháng cao đẳng và trung học. Con người đúng là động vật dễ quên, tính theo như những gì nàng nhớ được, mười, mươi một tuổi không còn là một đứa bé không biết gì. Lại chưa nói xuyên tới thời đại này, tục tảo hôn phổ biến, cũng hiểu biết những chuyện như thế từ sớm.

Nếu bạn nói với một đứa nhóc thế này, hắn cô bé sẽ rất đắc ý nói: ‘Nhà ta có nhiều anh trai’, nhưng tâm hồn Trịnh Diễm không phải là con nít, nàng nghe hiểu hoàn toàn! Nếu không qua cửa này, thanh danh sẽ bị phá hỏng! Ai thèm để tâm bạn bao nhiêu tuổi, chỉ cần bạn là nữ, chỉ cần bạn còn muôn lặn lội với thanh danh đứng *cmn* đắn, thì không thể gánh cái danh ‘nay Tân mai Sở’ thế này. Tuy rằng trong lịch sử Tiêu gia cũng có mấy cô công chúa hung hăn nuôi trai lơ, nhưng đây là một ‘ bí mật công khai’, là sự thật không được truyền bá.

Ra sức nắm chặt bàn tay, móng tay ấn vào hiện lên bốn vệt trăng lưỡi liềm trong lòng bàn tay, Trịnh Diễm cười cứng ngắc: “Chuyện khi nào, ta cũng không nhớ rõ nữa.”

“Tiểu lang quân này trông cũng được lắm, lần tới A Trịnh đừng quên.”

Hít sâu một hơi, Trịnh Diễm đứng che trước mặt Trương Lượng, ra vẻ sợ hãi lớn tiếng nói: “Trông cũng được... Chị không thể... lại cưỡng đoạt *trai nhà lành* giữa đường thế này được! Cho dù có là quận chúa cũng

vậy...” sau đó lớn tiếng nói với Trương Lượng, “Đừng sợ, cha huynh gửi huynh đến nhà ta để học, nhà ta không để huynh bị cướp đi đâu!”

Nhin cái điệu bộ này đi, ác bá (Tân Xương quận chúa) ngồi trên cao, lập tức nhìn *trai nhà lành* bộ dạng tốt (Trương Lượng) được *hiệp sĩ làm việc nghĩa* (Trịnh Diễm) che chắn đằng sau, rất hợp với vẻ mặt tái nhợt của Trịnh Diễm, giống như sợ Trương Lượng sẽ bị cướp mất thật.

Hay hơn chính là, vị *hiệp sĩ* này là một bé con, lời nói ra có vài phần ngộ nghĩnh của con nít.

Những người rảnh rỗi đứng vây quanh xem kịch đồng loạt cười ồ lên.

Đây vẫn còn là một tiểu nha đầu thôii, nhưng ở đây có một cô nọ - loại chuyện như *quận chúa cưỡng đoạt mỹ thiếu niên*, nghe thì khó bề tưởng tượng, nhưng cũng không phải không có khả năng. Con gái Tiêu gia ấy à, chuyện này đó hả, *hí hí~, nhỉ nhỉ?*

Hết thấy mọi chuyện, cũng nhờ Trịnh Diễm vẫn còn là một cô nhóc, và nǎm chữ ‘*lời trẻ con không chấp*’ ở bên.

Người không hung tàn uổng thiếu niênn.

Quận chúa Tân Xương tiến thoái lưỡng nan, Trịnh Diễm cũng có mang theo hộ vệ đi cùng, không thể xảy ra xung đột. Căm hận nói: “Cô hiểu lầm!” *Tại sao mình lại nói chuyện với nó chứ?! Cái miệng này không nói được lời hay!*

Quả nhiên, Trịnh Diễm vẫn dang hai tay che chắn như cũ: “Chị về hả?”

Quận chúa Tân Xương tiến lùi đều khó, muôn nói gì đó nhưng lại quá sợ cái miệng của Trịnh Diễm, bây giờ đổi lại, cô ta cũng cảm nhận được cảm giác ở trong lồng thủy tinh trong suốt. Đi, mau đi nhanh, không đánh Viên Thủ Thành nữa, tránh *sát tinh* mới là đúng đắn.

Trịnh Diễm nhìn bóng đoàn người quân chúa Tân Xương biến mất nơi góc đường, nắm tay chặt hơn.

Bây giờ chị đây chưa nghĩ ra cách tránh làm gian thần, tránh đi về hướng diệt vong, nhưng chị biết ít nhất chín mươi chín phương pháp mà hại chết Hoàng Thái tử! Cung còn dám tới chọc chị!

Cung có biết mình đã tự rước lấy phiền toái rồi không?

62. CHA NÀNG LÀ GIAN THẦN

[Nguyên]

THẬT MAY.

Cả hai đều không cảm thấy cãi nhau có gì vui, quận chúa Tân Xương chẳng tìm người nữa, về thăng cung, Trịnh Diễm cũng bỏ đạo phố, đi thăng về nhà.

Gọi nô bộc dắt ngựa tới, Trịnh Diễm nhanh nhẹn phóng người lên lưng ngựa, vó đạp trên đường, như thể đang gõ từng cái vào lòng Trịnh Diễm, tâm trạng càng lúc nặng trĩu.

Hôm nay nàng có cảm giác mình như kẻ ngốc, bị người khác đùa bỡn, hoàn toàn không còn sức đánh trả. Nàng thật ngốc, diễn kịch giữa phố đông với con bé ngu ngốc quận chúa Tân Xương kia! Biết bao nhiêu quần chúng trên phố được hưởng lợi, ché thêm vài mẩu chuyện, suýt nữa là tự kéo mình vào.

Sau khi cảm giác không vui qua đi, tinh táo trở lại, suy nghĩ cẩn thận. Cho tới bây giờ Trịnh Diễm luôn nghĩ rằng, tương lai của nàng, dù thanh danh không tốt, nhưng cùng lăm là do hiệu ứng chính trị của hai chữ ‘gian thần’ mang lại, ít nhất ở những mặt khác, Trịnh gia không cần phải lo gì cả, nàng cũng chỉ không yên tâm về điều này mà thôi.

Nhưng hôm nay đã đánh lên cho nàng một hồi chuông báo động, nguy hiểm ngay trước mặt rồi, trở mặt với Đông cung cũng giống có thanh kiếm ngay trên đầu, sẽ đến lúc chặt xuống. Chẳng sợ cha nàng có thần công hộ thể *tẩy trắng* bản thân bao nhiêu, trung thần đắc tội với Hoàng đế có thể có kết cục tốt hơn *gian thần đắc tội* *Hoàng đế* mây phân?

Phải diệt Thái tử, nếu không, Trịnh gia sẽ tiêu đời. Ý niệm này chưa bao giờ rõ ràng đến vậy. Bây giờ chỉ mới là Thái tử mà quận chúa Tân

Xương đã đổi đầu với nàng ngay trên phố không kiêng kị gì vậy rồi, đến khi Thái tử đăng cơ, còn đường sống chăng?

Lật đổ Đông cung, bây giờ cần phải chính thức nghị sự, Trịnh Diễm sẽ chỉnh sửa nửa phương án còn lại để khiến Đông cung thất bại. Sở dĩ nói là ‘chỉnh sửa’ vì có quá nhiều cách lật đổ Thái tử, cần phải liệt kê từng bước một, hai, ba, bốn.

Lúc về nhà trời vẫn còn sớm, *mã nghênh* (*người ra đón*) trước cửa chính Trịnh gia kinh ngạc tiến đến: “Thất nương về sớm vậy?” Chữ cuối cùng vừa thoát ra liền nghẹn lại, Thất nương của Trịnh gia bình thường luôn cười ngây thơ đáng yêu, thế mà gương mặt hôm nay lại có vẻ độc địa.

Mã nghênh không dám nói gì nhiều, gọi một gã sai vặt tới dắt ngựa, cúi gập thắt lưng cùng Trịnh Diễm vào trong: “Phu nhân đi gặp Trưởng công chúa, Tướng công chưa về, Tam nương ở nhà, Ngũ lang và Ngũ nương đến phủ của Trưởng công chúa Nghi Hòa...”

Nói suốt đường đi, vào tới phòng khách thì mã nghênh liền lui, đây không phải là nơi gã có thể tùy tiện đi vào. Trịnh Diễm đứng lại, nói một câu: “Anh ra cửa chờ cha ta, cho người hầu đưa A Lượng về phòng huynh ấy nghỉ tạm, người trong nhà chớ chạy lung tung.”

Hôm nay Trương Lượng rất vô tội, hoàn toàn nằm chịu đòn, bị kẹp giữa Quận chúa và Quận quân, đến cha của cậu cũng không có bản lĩnh xử lý, bây giờ đến cậu ở đây chịu trận, nói: “Ta về rồi.” Suy nghĩ một lát rồi bảo tên tùy tùng đi xem chừng, chừng nào Trịnh Tĩnh Nghiệp về thì cậu sẽ đi báo cáo, nói hết chuyện đã gặp hôm nay, xử lý thế nào, thì phải tùy tâm trạng của Trịnh Tĩnh Nghiệp.

Trịnh Diễm đi theo con đường nhỏ ra sau nhà, vừa đi vừa nói: “A Hương đi gặp Tam nương, nói là ta đã về, bên ngoài bụi bặm, mặt mày lấm đất cát thì không hay, đi rửa mặt, thay quần áo trước đã.”

A Hương cúi người: “Nô tỳ đi làm ngay. Có cần hỏi Tam nương một tiếng, khi nào phu nhân về không?”

“Ừ, cũng được.”

A Hương không nhiều lời nữa, bước nhanh tìm Triệu thị.

A Tuyên A Khánh cúi đầu, khẽ khàng bước tới, không dám thở mảnh, đi theo Trịnh Diễm. Vừa qua khỏi cổng sân, Trịnh Diễm chợt dừng lại, khiến suýt nữa là A Tuyên, A Khánh đâm vào nàng, hai người bị hù đến đổ mồ hôi lạnh toàn thân.

Trịnh Diễm chắp tay sau lưng, ngẩng đầu nhìn năm gian nhã trước điện thờ trong sân, nheo mắt, suy nghĩ khoảng nửa nén hương về việc phải nói với cha mình thế nào. Nghĩ kĩ rồi, khéo môi nhéch ra nụ cười lạnh: “Về phòng thôi.”

Về đến phòng, A Tuyên dẫn A Thang đi nấu nước nóng, A Khánh nói với A Tiếu: “Thất nương muốn rửa mặt chải đầu, thay quần áo. Chúng ta theo Thất nương ra ngoài, cũng dính bụi bặm, không sạch sẽ, không thể hầu hạ Thất nương thay quần áo, đi xuống phủi bót đã.”

A Tiếu nói: “Hiểu mà, nhưng ta thấy các cô nên đi thay quần áo luôn đi.” Các tì nữ ra hiệu cho nhau, A Tuyên, A Khánh xin phép Trịnh Diễm lui xuống, Trịnh Diễm cũng đã nghe thấy lời A Khánh: “Các chị cũng nên lui xuống chỉnh chu lại đi, ừ, đổi một bộ nào đơn giản ấy,” lại nói với A Tiếu: “Đừng tìm xiêm y có hoa văn tươi tắn gì cho ta, lấy một bộ đồ trắng tới, không cần trang sức.”

A Tuyên A Khánh lui ra, A Thang đã mang nước nóng tới, nghe thấy Trịnh Diễm muốn thay quần áo, không nhịn được lên tiếng khuyên: “Thất nương, trời bắt đầu trở lạnh, thay quần áo coi chừng bị cảm.”

Trịnh Diễm cười lạnh nói: “Bây giờ chút cảm lạnh thì tính là gì? Nếu bây giờ ta không chịu lạnh một chút thì sau này mọi người sẽ cùng chịu đói rét mất. Lấy bộ ở trong đó đi.” A Tiếu vào phòng chứa quần áo, đưa một bộ trắng thuần ra, do dự nói: “Bộ này chăng? Nhưng có trắng quá không?”

“Chính là nó.”

Mọi người đều không dám nói gì nữa, hầu hạ Trịnh Diễm tắm rửa thay quần áo. Trịnh Diễm ngâm mình trong thùng nước, A Hương đã trở lại, đứng sau bình phong báo: “Trước giờ cơm Phu nhân mới về, hôm nay Tướng công không có việc gì lớn, sẽ về sớm.”

“Ta biết rồi, chị cũng đi xuống thu dọn bớt đi, bảo một người đi trông chừng, khi nào cha về thì báo cho ta biết. Nếu cha có khách, thì báo, không có khách, cũng nói một tiếng.”

“Vâng.”

Ngâm nước xong, Trịnh Diễm thay một bộ đồ trắng toàn thân, tì nữ nhìn thấy chớp mắt một hồi. A Tuyên cầm lược: “Thất nương muốn chải kiểu tóc nào?”

“Tết tóc suông là được, không cần dùng *lụa màu* thêm đâu.”

A Tuyên trượt tay, lược rót xuống thảm, cả đám tì nữ đều quỳ xuống: “Thất nương, Thất nương đang giận dỗi chuyện gì? Dẫu có tức giận cũng không làm cách này, sẽ phạm vào điều kiêng kị.”

“Ta có cản nhặc, sẽ không liên lụy đến các chị đâu!”

A Tuyên rón rén nhặt lược lên, phủi phủi chút bụi vô hình, chậm rãi chải đầu cho Trịnh Diễm, gom suối tóc dài, tìm một sợi dây màu xanh nhẹ nhàng tết lại.

Trịnh Diễm đã chuẩn bị xong, nhắm mắt dưỡng thần, chỉ chờ Trịnh Tĩnh Nghiệp quay về nữa thôi.

Hôm nay coi như tâm trạng của Trịnh Tĩnh Nghiệp không tệ, về tới nhà, nghe *mã nghênh* thông báo: “Phu nhân đi đến phủ Trưởng công chúa... Thất nương quay về từ sớm, sắc mặt không vui, không biết đã gặp chuyện gì.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp gật đầu: “Biết rồi, gọi những người ra ngoài cùng A Diễm đến đây.” Dù sao con gái vẫn còn nhỏ, cần có cha mẹ quan tâm nhiều hơn một chút.

Người ra ngoài cùng Trịnh Diễm chưa tới, nàng đã có mặt.

Nhin con gái một bộ đồ trắng, trên mặt còn nhè nhẹ nước mắt, chạy đến cửa thư phòng, Trịnh Tĩnh Nghiệp không khỏi cả kinh. Làm Tể tướng đã lâu, công phu không lộ vui giận trên mặt rất cao, Trịnh Tĩnh Nghiệp vẫn bình tĩnh bảo: “Không mau vào mà nói?”

Trịnh Diễm nhắc chân bước vào, nói với A Khánh, A Tuyên: “Các chị ra ngoài chờ đi, ta có lời muốn nói với cha. Cha cũng bảo bọn họ đi xuống hết đi.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp hất cằm, gã sai vặt hầu hạ trong thư phòng cũng cung kính lui về sau, rất biết điều mà cài cửa lại.

Trong phòng chỉ còn hai cha con, Trịnh Diễm òa khóc nức nở: “Cha ơi, cứu con!” *Phốc!* Bỗn nhào vào lòng Trịnh Tĩnh Nghiệp.

Lần này Trịnh Tĩnh Nghiệp thật sự giật mình: “Con ăn mặc toàn thân như này, còn khóc đến thế, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Người nhà Trịnh gia rất ít, Trịnh Diễm mặc trang phục tang tóc như vậy, khiến Trịnh Tĩnh Nghiệp run rẩy cả người.

Trịnh Diễm chui ra khỏi lòng Trịnh Tĩnh Nghiệp, quỳ xuống dưới đất: “Mặt mũi của con suýt nữa đã bị người ta hủy mất, thật sự không thể sống được nữa.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp nghe xong, không run nữa, lập tức trở lại bình tĩnh: “Nói cho rõ ràng.”

Trịnh Diễm ngẩng đầu: “Hôm nay, con ra ngoài dạo chơi, trên đường gặp phải quận chúa Tân Xương, chị, chị ta, chị ta... Chị ta nhìn thấy A Lượng, rồi nói, rồi nói... ư ư, con không nói được!”

“Vậy ai có thể nói rõ ràng?”

Trịnh Diễm khóc nức nở: “Để con tự nói, để người khác nói, con càng không có mặt mũi. Quận chúa Tân Xương nói, nam nhân bên người con luôn thay đổi...”

Trịnh Tĩnh Nghiệp xanh mặt, phát một tiếng hù lạnh.

Trịnh Diễm lết đàu gối tới, ôm đùi Trịnh Tĩnh Nghiệp: “Có thể chết, không thể chịu nhục. Cha, Đông cung thật sự rất vô lễ, hôm nay có thể giữa phô xá sầm uất làm nhục con, ngày mai lên triều sẽ sỉ nhục các anh, các cháu, rồi sau này, sợ là cha cũng không thể thoát khỏi.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp đưa tay lau nước mắt cho con gái: “Con không cần nghĩ nhiều.”

“Là do con nghĩ nhiều? Con luôn ngây thơ, chỉ thấy trước mặt là cảnh xuân, đâu có lời nào cũng chỉ cười một tiếng cho qua. Nhưng sau chuyện hôm nay, con cũng đã hiểu chút mùi vị. Lời của quận chúa Tân Xương cay độc âm hiểm thế nào chứ? Dù con nhỏ tuổi nhưng cũng biết, những chuyện mờ ám là khó cãi nhất. Trong bao sách sử, mấy ai dễ dàng thoát được? Còn tàn nhẫn hơn việc đâm con một dao nữa. Giết người cùng lắm đàu rơi xuống đất là xong, cần gì phải bức ép đến thế? Nhìn cha suy ra con, đối với Đông cung, nhà ta đã... đã như cái gai trong mắt rồi.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp ngừng tay, chăm chú nhìn Trịnh Diễm: “Con trước giờ vẫn luôn thông minh từ bé, không cần tự chuốc khổ, mọi việc đã có cha.”

Trịnh Diễm lại khóc bù lu bù loa: “Hôm nay con không phải vì chính mình, hôm nay con thấy quận chúa Tân Xương đeo ngọc bội *thủy thương* (*tên loại ngọc*); đầu cài chín trâm, đều là trang sức của công chúa (*), không chút kiêng kị như thế, nhưng chẳng có người khuyên ngăn. Nay Đông cung bừa bãi như vậy thì ngày sau sẽ còn thế nào? Tuổi tác Thánh nhân đã cao, để Thái tử đăng cơ thì Trịnh thị ta không còn ai sống sót. Con đã được sống xa hoa, lẽ nào phải chờ khi ngũ mã phanh thây sao? Cha không thể không thương con, bây giờ cứ bóp chết con đi, sau này không phải chịu bị người khác tra tấn.”

(*) Nếu như đọc kĩ chương trước, sẽ thấy quận chúa Tân Xương mang những phục sức như thế trong Đông Cung - cài trâm phượng - trâm dành cho công chúa.... Khi ra ngoài tìm đánh Viên Thủ Thành không kịp thay đổi y phục, nên Trịnh Diễm mới thấy và nói lại.

“Con dám nghĩ thế à!” Giọng nói Trịnh Tĩnh Nghiệp lạnh lẽo, con bé chết tiệt này dám nói dám làm, còn đụng đến chết chóc nữa.

“Con nghĩ cái gì cũng không hỏi, ngây ngô cả đời, nay bị chị ta nói thẳng vào mặt. Cha, cha, con đau khổ quá...”

Trịnh Tĩnh Nghiệp nhẹ nhàng xoa đầu con: “Con nghĩ xong rồi?”

“Có chết con cũng phải chết không nuối tiếc! Thà bị róc xương, cũng phải kéo Hoàng đế xuống ngựa, mà hắn ta cũng chưa phải Hoàng đế, hắn té ngựa, con cũng được miễn lóc thịt. Cha cho phép con chú?”

“Con chưa bao giờ làm người ta bót lo.” Trịnh Tĩnh Nghiệp thở dài, nếu đây là con trai, ông sẽ không phải lo lắng không người nối nghiệp. So với hôm nay, những lời độc địa của nàng trước kia đều là giả ngây giả dại!

Trịnh Tĩnh Nghiệp cảm thấy gánh nặng trong lòng được giải tỏa, lật đổ Đông cung là một việc không thể không làm, nhưng quá khó khăn, cũng không thể nói ra miệng. Bên trong Trịnh đảng có kẻ hiểu, kẻ không. Không biết thì chỉ nghĩ là tranh quyền với Đông cung, người hiểu thì cũng chỉ dám đưa mắt ra hiệu ý, muốn làm suy yếu thế lực của Thái tử.

Bây giờ con gái nói ra, *giấy dán cửa bị chọt thủng*, trong lòng Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng thoải mái hơn: “Có muốn cũng phải từ từ.”

Trong lòng Trịnh Diễm hiểu chuyện này đã thành. Lật đố Thái tử, dù cho thật sự có chín mươi chín cách, nhưng cũng không phải chuyện dễ dàng. Cho dù có kế hoạch cũng phải tùy theo tình hình thực tế mà thực hiện. Ai cũng biết thi cao đẳng vào toàn khoa thì phải có điểm tối đa, có thể tùy ý chọn bất kì trường nào trong cả nước, bạn *ngon* thì thử đi?!

Trịnh Diễm chỉ là một cô bé, phạm vi hoạt động, những chuyện có thể tự làm rất hữu hạn. Hơn nữa kinh nghiệm chính trị của nàng chỉ là con số không, một chuyện lớn như thế, khó có thể không bại lộ, cũng không thể *làm lại từ đầu*. Cha nàng vô cùng đáng tin, hơn nữa lại đã và đang tiến hành, Trịnh Diễm muôn liên kết cùng Trịnh Tĩnh Nghiệp.

“Chúng ta có thể đợi, nhưng Thánh nhân thì không.” Trịnh Diễm bình tĩnh trả lời.

Trịnh Tĩnh Nghiệp không trả lời trực tiếp, dùng giọng điệu như đang hồi tưởng kí ức mờ mịt năm nào: “Khi cha ở tuổi con, tính tình bà nội rất ôn hòa, hai mẹ con bị người trong tộc quản chế, lúc đó ta nghĩ, làm thế nào để *thoát tông*. Lúc đó cha đã nghĩ hết hai tháng, tâm tư của con, còn nhanh hơn cha năm đó. Chuyện trước mặt, con thấy thế nào?” Trịnh Tĩnh Nghiệp vừa nói, vừa kéo Trịnh Diễm ngồi lên đùi, ôm con.

Hoàn thành!

“*Cơ hội đến mà không nắm lấy, mất đi rồi sẽ bị trói tru.* (*Thiên dư phát thủ, quản thu kì cữu*), chính Đông cung không thể kiểm soát thì còn trách được ai? Dân chúng *du chế* thì chỉ chịu *khôn kiềm* mà thôi; Đông cung *du chế*, không tránh được cái chết.” (*)

(*) *Du chế*: vi phạm một quy định nào đó do vua/chủ nhân/cấp ban ra; ví dụ như vua quy định không ai hoàng thất được mặc áo vàng; kẻ nào mặc

áo phàm, tức là đã du ché. Ví dụ: Quận chúa Tân Xương ăn mặc, cài trang sức của công chúa.

(*) *Khôn kiêm: hình phạt ngày xưa, cao tóc, đeo gông ở cổ*

Những chuyện trái pháp luật loạn kỷ cương thế này, chức càng trọng quyền càng cao, thì càng phải bị trừng phạt thích đáng, bởi đó đặc trưng thân phận. Nếu có thể trốn tránh nghiêm phạt, vậy thì càng *ngầu*, đây là tượng trưng cho đặc quyền. Cho nên từ trước đến nay, luôn có vài gã áo cơm không lo, rảnh rỗi sinh nông nổi thách thức pháp luật để giải sầu.

Từ những cái như quần áo, ngọc bội, trang sức sai quy cách, nhà cửa hơi rộng một chút, trang trí xe ngựa hơi phô trương một chút, dùng đường dành riêng cho Hoàng đế... nhiều không kể xiết, cũng giúp cho không ít quan chức *cương trực công chính* thêm tiếng tốt. Chuyện quận chúa Tân Xương làm bấy giờ cũng rất bình thường. Đến sư mẫu của Trịnh Diễm là Trưởng công chúa Khánh Lâm, thi thoảng tâm trạng vui vẻ cũng chạy hai ba vòng trong đường dành riêng cho Hoàng thượng nữa là.

Du ché là ‘Vi phạm quy cách’, vốn không phải tội lớn, bạn là dân thường, mặc áo lụa, cùng lăm lật ra đánh một trận mà thôi. Nhưng việc gì cũng có mức độ, nếu vi phạm quy tắc nhiều, chẳng hạn như Thái tử mặc long bào, chính là đi quá giới hạn. Một quận chúa như bạn mà dùng phổi sức của công chúa (chưa được cho phép), dẫu cha bạn đang là Thái tử, Hoàng đế vẫn còn thì chẳng khác mấy với việc *ởng* mặc long bào. Nếu Hoàng đế biết Thái tử có lòng dạ toan tính muốn chiếm đoạt, Đông cung có kết cục tốt gì nào?

Thanh danh bại hoại thì có là *déch* gì đâu, cha nàng bị bao nhiêu người gọi là gian thần rồi? Trịnh Diễm đoán, trên đời không biết có bao nhiêu kẻ đang nguyên rủa cả nhà nàng kia, nhưng không phải gia đình nàng vẫn đang sống rất tốt đấy thôi? Càng sống càng thấy thoải mái nữa là.

Đối phó với quận chúa Tân Xương, bạn không thể chấp nhặt với cô ta, như thế là hạ chỉ số thông minh, hạ chỉ số tình cảm của mình, sau cùng sẽ bị cô ta dùng kinh nghiệm của mình đánh bại.

Trịnh Diễm chọn cách đánh thăng vào giữa, hủy căn cơ. Dám điên cuồng!

“Chưa đủ.”

“Thái tử, không có giúp được gì cho đất nước, người chỉ biết ỷ lại. Nay Hoàng đế đã già, Thái tử tráng niên, lại thêm chư vương đang chờ đợi, cha con đã sinh hiềm khích. Địa vị Đông cung của Thái tử suốt hai mươi năm, sớm coi thiên hạ là của mình. Thánh nhân mới là người đứng đầu thiên hạ, núi không có hai hổ, dân không thờ hai vua. Quận chúa dám *du ché*, đã thấy Đông cung có lòng không thuần phục. Cha là bè tôi trung thành của bệ hạ, phải tính toán vì bệ hạ.”

“Vẫn chưa đủ.”

“Bây giờ trong cung vẫn còn để trống... Thánh nhân không có *dích tử* (*con trai do vợ cả sinh*); sau khi lập hậu, sẽ có.”

“Nếu Thánh nhân muốn dàn xếp cho ổn thỏa, lập mẹ của Thái tử làm Hoàng hậu, thì thế nào?”

“Vậy thì phải xem khi nào nên dâng tấu xin lập hậu.”

...

...

...

Ông bố trung niên *đẹp trai dịu dàng anh tuấn* ôm bé con *đáng yêu xinh xắn như ngọc tựa tuyết* vào lòng, một hỏi một đáp, giọng nói nhẹ nhàng, nhìn từ xa như một bức họa xinh đẹp. Ai có thể ngờ đang nội dung cuộc nói chuyện lại sờn tóc gáy đến thế?

Từ thư phòng Trịnh Tĩnh Nghiệp đi ra, Trịnh Diễm nắm chặt hai bàn tay đã đổ mồ hôi. Nàng đã ra một quyết định tệ nhất, xấu nhất là nếu cha nàng là một kẻ trung thành với người trong hoàng thất, đối với tâm tư tranh đoạt của con gái, sẽ vì đại nghĩa diệt thân. Mà tốt chính là cha con cát kết nhau làm việc xấu, sẽ cùng chờ *so găng* với Đông cung!

Thật may, cha nàng là gian thần.

Lời tác giả: Về chương 62

Có một vài bản bảo cách thể hiện của Trịnh Diễm là hơi quá lố, xin phép cho tôi được giải thích một chút.

Đầu tiên, cô bé đã được cha cho vào thư phòng học 'bổ túc' rồi (coi lại chương 41), nếu bây giờ vẫn chưa đến nơi, Trịnh cha sẽ khóc mất.

Thứ hai, diễn kịch phải diễn cho trọn, từ trang phục sắc mặt đến lời nói, nhất định phải đầy đủ. Giống như kết hôn thì phải mặc áo cưới, dù rằng chỉ cần vài tệ ra công chứng là có được pháp luật bảo vệ rồi, nhưng đa số mọi người vẫn thấy cử hành nghi lễ là chuyện cần thiết.

Thứ ba, về tuổi tác, suy nghĩ về chuyện này của bạn nhỏ, lẽ tiết thời Đường rắc rối, tuổi tác không phải vấn đề lớn. Hơn nữa Trịnh Diễm cũng chỉ là một nhân vật đặc thù tôi viết ra thôi, không phải hiện tượng phổ biến. (Lược dịch)

63. THẦN NHÂN LÝ THẦN SÁCH

[Nguyên]

CÁ NHÀ THÁI TỬ SẮP GẶP HỌA RỒI, CÒN RĀNH RỒI MÀ NGĀM CĀNH VẬY SAO?

Trịnh Tĩnh Nghiệp và con gái trò chuyện với nhau thật lâu, xác định mục tiêu, cùng chung nhận thức. Từ nay về sau Trịnh Diễm không cần phải che giấu bản thân, Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng vui mừng khi thấy con gái trưởng thành, nói xong lại kéo tai Trịnh Diễm: “Đức Bình mà cũng chịu động não như con là tốt rồi.”

Trong cả đám con cháu, Trịnh Tĩnh Nghiệp chỉ coi trọng Trịnh Diễm và Trịnh Đức Bình. Bạn Trịnh Diễm và đứa cháu siêu lười của nàng, Trịnh Đức Bình, được Trịnh Tĩnh Nghiệp đưa tới *cách gian* (*cẩn phòng được ngăn cách, có thể bằng bình phong hoặc tường...*) trong thư phòng Trịnh Tĩnh Nghiệp nghe mưu đồ của gian đảng để soi sáng (*chuong 41*). Cha con Trịnh Tú, Trịnh Đức Hưng, tính tình ôn hòa, cẩn thận nhưng thiếu *úng biến*. Nếu Trịnh thị là một đại gia đình thế gia thì chỉ cần người đứng đầu ổn trong là được. Nhưng trong giai đoạn đôi đầu nhau thế này, tính tình cứng nhắc của cha con Trịnh Tú không phù hợp.

Trịnh Tĩnh Nghiệp cân nhắc trong bụng, tính đến chuyện này, so ra thì Đức Bình cao điểm hơn Trịnh Diễm, vấn đề là cậu quá im lặng. Trong lòng Đức Bình hiểu rõ, nhưng lại không chủ động. Bạn sẽ không biết cậu đang để dành sức, hay vì chưa được đụng tới nên không làm gì.

Việc đời khó lưỡng toàn, trong lòng Trịnh Tĩnh Nghiệp vô cùng tiếc nuối.

Trịnh Diễm nói: “Nỗi bật cũng không hay, hôm nay đánh cái này, mai mắng cái nọ, ai cũng sợ ai cũng kiêng kị thì e khi đến giới hạn, bọn họ sẽ đoàn kết cùng phản kháng. Chỉ cần để người ta biết mình không dễ chọc là được.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp cười nhẹ: “Con rất thông minh. Hôm nay sắp hết ngày rồi, con không mau thay đồ đi? Đến lúc ăn cơm mẹ con nhìn thấy, coi chừng chịu già pháp.”

Trịnh Diễm trượt khỏi đầu gối Trịnh Tĩnh Nghiệp, thè lưỡi nói: “Con đi thay đồ thường đây. Đúng rồi, hôm nay A Lượng cũng gặp xui, bị vạ lây, cha coi thử xem?”

“Cha sẽ nói nó. Mỗi năm con lớn thêm một tuổi, sau này phải cẩn thận hơn, quận chúa Tân Xương nói lời không hợp tai, nhưng cũng cần để ý một hai phần.”

“Vâng.” Trịnh Diễm chu miệng, đi ra cửa. Một tiếng *cách* vang lên, trong sân có vài người, là những tì nữ đi theo, còn có vài nô bộc ra ngoài hôm nay với nàng, Trương Lượng cũng đến, đứng một bên cùng một tên sai vặt.

Trịnh Diễm nhếch môi cười: “Cha ở trong, lần lượt vào đi. A Tuyên A Khánh, chúng ta quay về thay đồ.”

Bước chân nhẹ nhàng trở về, những chuyện còn lại cứ để cha nàng lo thôi. Tâm trạng Trịnh Diễm vui vẻ, cũng nói nhiều hơn, trên đường vừa cười vừa bảo: “Nhanh lên một chút, mau dọn cơm đi, ta thay quần áo rồi sẽ quay lại.”

A Tuyên nói: “Một ngày thay đồ mấy lần, tôi trở về uống một bát canh gừng nóng mới tốt.” Trịnh Diễm làm việc hẵn có nguyên nhân, kết quả không tệ, thi thoảng có lúc thấp thỏm đề phòng, nhưng tóm lại hiệu quả luôn vượt xa sự mạo hiểm. Trịnh Diễm ban phát hào phóng, theo một chủ nhân như vậy, A Tuyên thấy vui mừng, đương nhiên cũng để tâm chăm sóc hơn.

“Ù, cứ vậy đi.” Vui vẻ đi rửa mặt chải đầu, thay một bộ khác.

Trong Trịnh gia ngoại trừ Trịnh Diễm khóc than trước mặt Trịnh Tĩnh Nghiệp một hồi thì chỉ có hai người đó biết, mở cửa thư phòng ra, trời vẫn trong, nắng vẫn ấm. Trong khi bên cạnh đó, Đông cung suýt nữa có *bạo hành* gia đình.

Vốn ý định của quận chúa Tân Xương là đi đánh Viên Thủ Thành, nửa đường ngứa miệng muốn trút giận vào Trịnh Diễm, bị *trùm cuối giấu mặt* này cho *knock out*. Nỗi giận dùng dùng quay về Đông cung.

Lúc cô ta ra ngoài, Thái tử đang bàn chuyện kết hôn với Viên Mạn Đạo không thành, quay về bàn với Trần thị. Nghe bảo Viên Thủ Thành chạy đến túc điểm ở, Tiêu Lệnh Hành rất tức giận, nhưng mau giận mau hết. Con gái nhà họ bị coi thường cũng không phải lần một lần hai, tính cách ngỗ ngược của Viên Thủ Thành cũng chẳng phải gì bí mật, đành chịu thôi.

Thái tử muốn rước Viên Thủ Thành về làm con rể vì thấy hài lòng về Viên Mạn Đạo. Viên Mạn Đạo là người phúc hậu, sai lầm này là do con trai mình, với thái độ làm người của ông ta, nhất định sẽ cảm thấy thiêu nợ Đông cung, cái nhân tình còn thiêu này cũng lớn lắm. Thời điểm mâu chốt, có thể lôi ra dùng.

Cuộc mua bán này vẫn có lời.

Lại nói, Trần thị không phải người nói lung tung, bảo Tân Xương để ý Trì Tu Chi, chuyện này đến bảy phần là thật. Thái tử đang tin dùng một phụ tá mới, rất có năng lực, được người này nhắc nhở, cũng không quá cố chấp nữa. Để Trì Tu Chi làm con rể, đương nhiên cũng có lợi với Đông cung.

Định đánh chuông cho vang, đang muốn gọi con gái tới giải thích, một sẽ không cần gả cho Viên Thủ Thành, hai sẽ y theo tâm nguyện của con gái. Tính làm người cha hiền từ, sau khi nghe báo quận chúa Tân Xương đem nhân mã xuất cung tính hành hung người thì bỗng nhiên phát hỏa không rõ lý do.

“Các ngươi trông giữ thế nào đó hả?! Mau đi bắt Đại nương về đây cho ta...” Tiêu Lệnh Hành ném bát hương trong tay xuống đất.

Bát luận cung tì thái giám ở chỗ quận chúa Tân Xương có cấp bậc cao thấp thế nào, đều bị lôi ra quỳ giữa sân. Trần thị tiến tới khuyên chồng: “Chàng để đến mức này, chính là làm lớn chuyện, cũng không tiện cho Đại nương. Viên Thủ Thành vào *giáo phường*, trong khi Đại nương vẫn chưa có hôn ước...” Lắng lặng bắt về là được - hai nhà cũng chưa chính thức đính hôn. Nếu định rồi, cứ xem là tạt máu chó cũng không sao, nhưng chưa quyết, thì có nghĩa quận chúa Tân Xương là người không biết đạo lý.

Tiêu Lệnh Hành giật chân nói: “Sao nàng biết?!” Vốn Viên Mạn Đạo đang nợ anh ta, nếu để Tân Xương đi đánh Viên Thủ Thành thì vị trí của Hoàng Thé Nhân và Dương Bạch Lao sẽ đổi chỗ cho nhau mất. (*)

(*) *Hoàng Thé Nhân và Dương Bạch Lao là nhân vật trong phim ‘Bạch Mao Nữ’; bạn nào quan tâm có thể tìm hiểu thêm. Trong phim, Hoàng Thé Nhân là địa chủ ác bá, ép Dương Bạch Lao gả con gái để gán nợ, dùng thủ đoạn, bắt con gái của ông dẫn đi khiến Dương Bạch Lao phản uất mà tự vẫn.*

Quận chúa Tân Xương trên đường trở về cung thì có gặp người Tiêu Lệnh Hành phái tới để bắt mình, chỉ nói: “Theo lệnh Thái tử đưa Quận chúa về cung, có việc dặn dò.”

Quận chúa Tân Xương lạnh mặt, chưa nói lời nào bị một đội người ngựa vây quanh ‘hộ tống’ về cung. Thầm nghĩ, có việc gì dặn dò? Lê nào muôn gả cô cho Viên Thủ Thành thật? Không được, rất mất mặt? Phải khóc lóc kẽm một phen. Viên Thủ Thành không có phép tắc như thế, chẳng những khiến mình mất mặt, mà thể diện của hoàng thất cũng tiêu tan.

Trở về Đông cung, quận chúa Tân Xương đã chuẩn bị đau khổ rất tốt, rót nước mắt, yên lặng xuống ngựa. Định sẽ nói cái gì trong đầu, vào chính điện thấy cung tì thái giám đang bị phạt quỳ đầy sân, sợ đến mức nuốt nước mắt. Quận chúa Tân Xương đưa mắt nhìn xung quanh, hi vọng có thể đoán ra được gì đó, nhưng dưới cơn thịnh nộ của Thái tử, nào có ai dám lộn xộn.

Một bụng lo lăng bị áp tải vào trong *thiên điện*, vợ chồng Thái tử đều có mặt, quận chúa Tân Xương cúi người thỉnh an. Trần thị hỏi: “Về rồi à?”

Tiêu Lệnh Hành không đợi Tân Xương đáp, cả giận nói: “Mày còn biết đường về à? Mày đi đâu?

Quận chúa Tân Xương đáp: “Con có phiền muộn trong lòng, muốn ra ngoài giải sầu.”

“E là đi ra ngoài để gây mất thế diện thì có?! Mày tưởng ta không biết mày đi đâu hả? Thấy mày thế này, không phải đến chỗ Viên Thủ Thành sao?”

“Chuyện này liên quan gì đến Viên Thủ Thành đâu?” Quận chúa Tân Xương ngạc nhiên nói, “Con ra ngoài giải sầu, không hề gặp Viên Thủ Thành, cũng đâu có dính líu gì đến hắn ta đâu?”

“Dám cãi!” Tiêu Lệnh Hành cười gằn, “Người ra ngoài cùng Quận chúa đâu?”

Quận chúa Tân Xương quýnh lên, hôm nay cô ta không gặp Viên Thủ Thành, nhưng cũng đã hoàn thành nhiệm vụ *bị mất mặt*, sao có thể để cha biết hôm nay bị thua trong tay Trịnh Diễm chứ? Chuyện xấu hổ như vậy, nói ra thôi cũng thấy mất mặt nữa là.

Dưới uy phong Thái tử, đám người hầu vội vàng thú nhận: “Quả không có đi *giáo phuường*.”

Gánh nặng trong lòng quận chúa Tân Xương được giải trừ, nhưng Tiêu Lệnh Hành có thể lẩn lộn để lên được chức Thái tử này, căn bản cũng không phải ngốc, nhìn thấy bên trong có rất nhiều điều mờ ám, nổi giận, ra lệnh trừng phạt nghiêm khắc: “Đánh! Đánh tới khi nào nói thật thì thôi.” Cứ đánh từng roi, đánh chết coi như hết.

Lúc này nhanh chóng nhận tội hơn nhiều, Tiêu Lệnh Hành nghe kể con gái mình bị con gái đối thủ mỉa mai, càng giận dữ. Điều là con gái, sao lại cách xa, thua kém nhau đến thế? Bước tới giơ tay đánh vào đầu quận chúa Tân Xương một cái, Trần thị đi tới khuyên can: “Chàng bớt giận, có gì từ từ nói, tức giận thì làm được gì?”

“Tức giận không làm được gì thì đánh nó cho hả!” Tiêu Lệnh Hành trầm giọng nói, “Mày về phòng suy nghĩ lỗi lầm của mình cho ta!”

Quận chúa Tân Xương cứ như vậy mà bị nhốt vào phòng tối, đến khi cô được ra ngoài, đất trời đã đổi màu.

Thái độ của Tiêu Lệnh Hành với Trì Tu Chi vốn không tốt đẹp gì, thậm chí ý định gả con gái cả của mình cho Trì Tu Chi, cũng không phải do anh ta nghĩ ra. Anh ta có một vị *tài năng ghê gớm* chỉ cho.

Trút giận lên con gái xong, đòn ông Tiêu gia có thói quen trách móc vợ: “Nàng dạy con thế nào đó hả?” Dạy, là dạy không tốt, đây là nhận thức chung.

Tân Xương làm loạn, Tiêu Lệnh Hành dẫu tự tin, cũng phải suy nghĩ lại, không biết có nên đổi cô con gái khác để gả cho Trì Tu Chi hay không.

Có sẵn quân sự, đương nhiên Tiêu Lệnh Hành phải đi hỏi ý kiến một chút.

Đông cung mới có một *chuyên viên cố vấn* mới tên là Lý Thần Sách, thân hình cao lớn, mặt mày sáng sủa, chừng ba mươi tuổi, cử chỉ phong lưu, tài ăn nói phi thường, suy nghĩ rất sáng suốt, thấp một ngọn đèn sáng cho Tiêu Lệnh Hành (*nghĩa bóng là dẫn dắt, cố vấn*).

Đại khái Tiêu Lệnh Hành cũng khổ từ nhỏ, từ khi anh ta được phong làm Thái tử, không có *liêu thuộc* nào ở cạnh anh ta trong một thời gian dài. Lúc cha anh chọn người thì thấy người ta tốt ơi là tốt, không bao lâu thì

quăng cái tốt ấy vào đống rác. Bên cạnh Tiêu Lệnh Hành cũng không có một nhóm cố vấn cố định nào, căn bản là không kịp bồi dưỡng ra người có kinh nghiệm, cũng chả đưa ý kiến thích hợp, khiến Tiêu Lệnh Hành vắng đầu hoa mắt.

Bây giờ không giống vậy nữa, anh ta đã có kẻ tâm phúc. Có lẽ đây là duyên từ kiếp trước, lần đầu tiên thấy Lý Thần Sách đã rất vừa ý, vui vẻ nghe hắn ta kể chuyện.

Lý Thần Sách cũng là con cháu thế gia, hành tung lưu manh, suy nghĩ cũng lưu manh. Bởi vì rất lưu manh, nên cái gì cũng đậm đà được, lời nói rất cay độc, nhân duyên kém vô cùng, có thể đắc tội với người thân lẫn người ngoài như thế, Lý Thần Sách đúng là một *thần nhân* (*lắm tài, tư duy sáng suốt, cũng có nghĩa là tâm thần, phi thường - ở đây có vẻ mang nghĩa mỉa mai nhiều hơn*). Trong nhà không muốn để hắn ra ngoài gây thêm thù hận, cũng không định cho ra làm quan, nên vẫn thất nghiệp như thế. Hắn cũng không vội, cả ngày một thân áo trắng, tranh thủ đi đây đó ngắm núi sông, chờ ngày có cơ hội bất ngờ. Bây giờ, cơ hội đã tới, giữa núi rừng Hi Sơn, hắn gặp Hoàng Thái tử đang ca thán hiện tại.

Tiêu Lệnh Hành muốn giữ phong độ, Lý Thần Sách nói toạc ra: “Cả nhà Thái tử sắp chịu tai họa rồi, vẫn còn rảnh rỗi mà ngắm cảnh vậy sao?”

“Thánh nhân hơn bảy mươi tuổi, trước nay đã hiếm có lắm rồi. Chu vương làm khó dễ, nhưng cũng chỉ vài năm này thôi, trước mắt là thời điểm khó khăn nhất của Điện hạ, thành, một bước lên trời, bại, tan tành mây khói, thời điểm nguy cấp lắm rồi.” Nói xong, phất tay áo bỏ đi.

Đương nhiên Tiêu Lệnh Hành không thể để hắn đi.

Hắn phủi nếp gấp trên áo, nói toạc những quan hệ quyền lợi cho Tiêu Lệnh Hành nghe.

“Bây giờ các chư vương đang rình rập, tiểu nhân trên triều, ý Thái tử muốn thế nào? Thế gia đáng tin không? Không hề. Hạ thị, là nhà ngoại của Thái tử phi; cũng là nhà mẹ của Tề vương phi. Trần thị, gia đình bên vợ của

Điện hạ, cũng là họ hàng của Tân vương. Ngoài ra không có ngoại lệ. Tâm lòng trung thành? Nguyệt vọng thuần khiết? Âu cũng vì quyền lợi mà thôi. Điện hạ có thể cho bọn họ bao nhiêu lợi ích lợi? Được voi đài tiên, điện hạ không nuôi nỗi đâu."

"Chư vương là dùng để gọi em trai Thái tử, nhưng thật ra là kẻ trộm của Thái tử. Chư vương phát triển, kết oán thù với điện hạ lâu nay, há có thể tiêu tan trong một ngày. Giảng hòa với bọn họ, là bỏ chính lấy phụ."

"Chư tướng, cũng có tính toán riêng. Trong bốn Tể tướng hiện tại, người đáng lo nhất không phải Trịnh Tĩnh Nghiệp; Nghiệp tướng, Vi tướng đều có quan hệ với chư vương, đề phòng bọn họ mưu lợi vì chư vương là chuyện thiết yếu, Thái tử tội tình gì mà phải gây thù kết oán? Không thể giúp đỡ, thì cũng chớ coi là địch. Sau này Điện hạ nắm giữ triều chính rồi, muốn thu thập bao nhiêu Trịnh Tĩnh Nghiệp mà không được?"

"Về trung thần," cười lạnh lắc đầu, "Trung thần, đương nhiên càng không do dự, bọn họ trung với lễ pháp, trung với Thánh nhân, một khi Điện hạ có mẫu thuẫn với Thánh nhân, ai sẽ trung với Điện hạ?"

"Đáng tiếc Điện hạ ở trên triều, cũng bơ vơ hiu quạnh. Người có thể để dựa vào, chỉ có Thiên Tử mà thôi!"

Tiêu Lệnh Hành được chỉ điểm cho những nguy cơ trước mặt, cũng hiểu vấn đề mẫu chốt nhất - là Hoàng đế. Dương nhiên Thái tử tôn trọng, hạ mình cầu hiền, lạy dài cảm tạ. Lý Thần Sách thản nhiên nhận lấy. Tiêu Lệnh Hành thấy hắn thế thì cũng hiểu người này đến để vào phe mình, lập tức hỏi: "Có cách nào không?"

Kế hoạch hành động của Lý Thần Sách càng lưu manh hơn: "Điện hạ chỉ cần một lòng hiếu thảo thôi. Để tiểu nhân không thể chia rẽ thì Thánh nhân và Thái tử, cha con phải đồng lòng." Muốn giả vờ với cha mình thì phải có vẻ mặt thế nào? Không biết xấu hổ thì sao, khó chịu gì không biết, chỉ cần nắm được trái tim của ngài là thắng! Chớ đánh lộn với người ngoài, càng không nên chủ động dung vào người ta, ai đánh bạn, cứ về ôm cha khóc.

“Đã dùng tình thân để động lòng người thì điện hạ phải thân mật với chư vương, nhất là Nhị Thập Tứ lang, con của Miêu phi, nó được Thánh nhân yêu quý, Điện hạ càng phải thương mến nó hơn cả Thánh nhân, Thánh nhân mới có thể yên tâm để lại mọi chuyện của mình sau khi chết đi cho ngài. Phải gần gũi với Vệ vương và Trưởng công chúa, Thánh nhân có hơn mươi mấy mống anh chị em, nay chỉ còn vài người này thôi. Trưởng công chúa Khánh Lâm và Trần thị có mối thù cũ, nhưng không oán hận Đông cung, có sao Điện hạ vì nhà vợ Trần thị mà có địch ý với cô mình? Chẳng phải khiến hoàng thất đau lòng lắm sao? Điện hạ họ Tiêu, chỉ có thể là họ Tiêu, không phải họ Trần, cũng không phải bất kì họ nào khác.”

“Cố Ích Thuần, danh sĩ thiên hạ. Người hơi nhu nhược, nhưng ánh mắt sáng suốt. Chưa đánh giá sai ai bao giờ, vì sao lúc nào Tề vương cũng dính vào ông ta? Vì ông ta không lộ một chữ, chứng tỏ cũng không coi trọng Tề vương. Tại sao lúc này Điện hạ lại có thể vì Trần gia mà gây thêm thù?”

Chốt hạ lại chính là Tiêu Lệnh Hành phải ra vẻ đáng thương, làm người tốt, dù có người không tốt với anh ta, thì cũng phải tử tế đáp lại, để Hoàng đế mau chết già, yên tâm giao lại gia nghiệp cho mà không cần sửa lại di chúc trước khi ra đi. Tiêu Lệnh Hành hơi khó xử, anh ta không để ý chuyện hạ mình cầu hiền, cũng sẵn lòng nịnh bợ cha mình, nhưng đối với địch thủ, đúng là không khỏi mất mặt.

Lý Thần Sách cười lạnh nói: “Điện hạ còn cách nào khác à? Không nghe lời ta, chi bằng Thái tử treo cổ cả nhà quách luôn cho rồi, sau này khỏi phải chịu nhục. Nhẫn một chút, đợi sau khi nắm quyền, Thái tử có thể đòi lại.”

Tiêu Lệnh Hành nói: “Thánh nhân là cha ta, không cãi lời ông ấy. Trưởng công chúa là cô ta, phải kính trọng. Chư vương là anh em của ta, phải thân ái. Trừ chuyện đó ra, không thể cúi đầu.”

“Được!” Lý Thần Sách vỗ tay một cái, “Điện hạ cứ qua loa đại khái là được.”

Kết thông gia cũng là ý kiến của Lý Thần Sách, một bên là để đối phó cho xong, cũng hòng *đào góc tường*. Cố Ích Thuần là *góc tường* của Trịnh Tĩnh Nghiệp, Trì Tu Chi là *góc tường* của Cố Ích Thuần.

Hỏi cưới là để tỏ thái độ, cũng thể hiện mưu cầu hòa giải. Làm hòa với Trưởng công chúa Khánh Lâm, cũng làm hòa với Cố Ích Thuần. Đó là nhà cô mình, Trần thị cũng không nói gì, chỉ cần Đông cung thể hiện thành ý rõ ràng thì có khả năng giảng hòa rồi.

Con trai Cố Ích Thuần còn quá nhỏ, vừa hay có học trò đang trên đỉnh. Nếu thành công, có thể lôi kéo được cậu con rể này.

Vấn đề hiện tại là: “Đại nương làm càn như vậy, Cố Ích Thuần vẫn sẽ đồng ý hôn sự này chứ?” Tiêu Lệnh Hành lo lắng.

Trước mặt Thái tử, Lý Thần Sách vẫn tùy tiện, cầm lấy đuôi tóc dài của mình mà nghịch: “Điện hạ đâu chỉ có một đứa con gái.” Thú nữ của Thái tử cũng là *thú xuất*, năm nay mười bốn, mẹ là Lương đệ, vẫn còn sống. Lương đệ cũng xuất thân thế gia, họ Phó, là em gái của Phó Hàm Chương. có vẻ cao quý hơn quận chúa Tân Xương một chút.

Lúc quận chúa Tân Xương ra khỏi phòng tối, nghe một tin tốt và một tin xấu. Tin tốt: Cha cô đã đánh tiếng để rước Trì Tu Chi về làm rể. Tin xấu: Tân nương không phải là cô.

64. ĐẠO ĐỨC CỦA DANH SĨ

[Nguyễn]

KHU KHU, XEM THỦ NÓI CHUYỆN GIÀ.

Từ khi đối đầu với Đông cung, phe Trịnh Tĩnh Nghiệp ồn, Trưởng công chúa Khánh Lâm cũng khá, đặc biệt chú ý tin tức từ Đông cung. Không có do thám thì cũng bắt đầu phái đi thăm dò, nếu chỉ có cơ sở ngầm bình thường thì bây giờ tăng cường. Hai bên đều nhận được một tin, Tiêu Lệnh Hành rất lẽ độ chu toàn với một vị ẩn sĩ, còn nói thảng ‘Ta có Lý Thần Sách như cá gặp nước.’

Hơn nữa, từ khi có Lý Thần Sách, tác phong làm việc của Đông cung cũng thay đổi hẳn. Vốn Tiêu Lệnh Hành có chú ý để quan hệ thân thiết với cha mình, nhưng không làm trọng vẹn được như bây giờ. Điều này khiến những người quyết lật đổ Đông cung cảm thấy bị đe dọa, hai bên Trịnh, Cố cũng đều được Đông cung lấy lòng, càng cảm thấy không yên tâm, ăn ý với nhau, đương nhiên phải mở một cuộc họp nhỏ.

Trịnh Tĩnh Nghiệp bắt đầu đề tài: “Hai tháng qua, Đông cung đã tiến bộ không ít, với người ngoài ôn hòa quan tâm, kính trên nhường dưới, nhân hậu, không chấp tiếu nhán. Thánh nhân thấy vậy, chắc chắn rất vui.” Đông cung phá lệ quở trách Vinh Quốc phu nhân (*mẹ Trần thị*) làm người kiêu căng, không được như cô em gái trong tộc, Hạ hoàng hậu quá cố.

Cố Ích Thuần khen tiếp: “Thái tử gặp ta bốn lần, đủ cấp bậc lễ nghĩa.”

“Không có việc gì mà ân cần như thế, không gian trá cũng là phường trộm cướp,” Trưởng công chúa Khánh Lâm không do dự kết luận, hơn nữa còn thể hiện rõ ràng, công chúa của bốn triều vẫn rất có khả năng làm trụ cột, “Nó là người rộng lượng chắc? Cứ coi như bị sét đánh vào đầu cũng chưa chắc có thể biết điều như thế được đâu. *Thúr dị thường chắc chắn là yêu, người khác lạ hẳn có vấn đề!* Ta là cô nó ba mươi năm, hơn ba mươi năm trời chưa được hai ngày nghe cái gì hay ho từ mồm nó. Hai người còn

lè mề đến giờ, hay quá nhỉ!” Một câu thõi mà đã gạt hết Tể tướng đương triều với chả Danh sĩ trong nước.

Hai người Cố Trịnh bị phụ nữ mắng, Cố Ích Thuần ho khan một tiếng: “Bà càng lúc càng nóng tính đấy, thì cũng đã có ai nói *bó tay chịu trói* đâu.” Vợ mắng người, chồng phải đi theo xin lỗi chứ sao.

“*Khu khu*, đúng thế,” Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng theo giảng hòa cùng với sư huynh, “Không phải đang phân tích đây à? Sao chúng ta không nhìn ra cái kế hoãn binh đấy được? Kế thì hay, nhưng người nghĩ ra kế, Lý Thần Sách này, là hạng người nào?” Trịnh Tĩnh Nghiệp được gọi là ‘người máy tính’ mà lại hỏi như vậy, có thể thấy Lý Thần Sách che giấu kĩ đến thế nào. “Là người của Lý thị, nhưng cũng chỉ biết mỗi cái tên, không còn thông tin nào để xem xét, đúng là kì quái.”

Ngồi đối diện ông, trên mặt Cố Ích Thuần thoảng lộ vẻ xấu hổ, ông xuất thân thế gia thì hẳn phải rất quen thuộc với những điều này, thế mà lại không biết gì về lai lịch của Lý Thần Sách, suýt nữa là không còn giữ được vẻ phong vận trên mặt.

Trưởng công chúa Khánh Lâm cũng có trăm sự không thể giải: “Kẻ ấy, cũng coi như có đầu óc, thế sao Lý gia lại che giấu! Nếu để Đông cung gặp được Lý Thần Sách sớm hơn thì chúng ta đều không có đường sống,” nói xong theo thói quen chỉ trích thế gia, “*Táo tàu mọc méo* (*) đều được thõi phồng như thuốc tiên, vậy thì không lý do gì lại giàu tài kín như bưng thế.”

(*) *Trái táo tàu mọc méo* thì trông xấu xí, nhưng lại ngọt hơn những trái bình thường, ý bảo thực tài mới là cái đáng trân trọng, có hai nghĩa; bè ngoài chỉ là thứ nông cạn, không dùng để đánh giá con người; hoặc đôi khi lại bị tông bốc, coi là thuốc tiên, chứ thật ra chỉ là táo tàu mà thôi

“Cũng không phải,” Trịnh Tĩnh Nghiệp dùng cái đầu ngập âm mưu tính toán để phân tích, “Kẻ thông minh, ai lại đứng sau gây rối? Hắn ta đang có ý đồ gì?” Sự tình đã chứng minh, Trịnh Tĩnh Nghiệp vẫn là một người bình thường, không thể hiểu nổi cái đầu kì cục của Lý Thần Sách.

Cô Ích Thuần cố gắng dựa vào những lời nói và việc làm Lý Thần Sách lộ ra để phân tích, nếu không biết một người đã trải qua những chuyện gì, thì dựa vào lời nói và việc làm để có nhận xét sơ bộ thái độ làm người của hắn cũng không khó: “Đây là một *con bạc*.” Một kẻ đầu cơ vào chính trị, Cô Ích Thuần thấy khó có thể giải thích cặn kẽ.

“Hắn cũng được coi là kẻ thông minh, nhưng lại im lặng không ra làm quan, có thể thấy là không hòa thuận với gia tộc.” Chắc chắn tính cách có vấn đề!

“Thân cận với Đông cung, chính là mục tiêu chủ yếu của hắn. Với tình thế của Đông cung hiện nay, hắn kẻ nào nhát gan sẽ không dám dây vào, trong khi Thái tử lại ‘vô tình gặp gỡ’ hắn...”

Lúc ba người đang bàn chuyện, người trong phủ Trưởng công chúa Khánh Lâm đến trình báo: “Vừa nhận được tin tức, Đông cung đưa một người tên Lý Thần Sách đến gặp Thánh nhân, Thánh nhân và Lý Thần Sách nói chuyện với nhau rất lâu, còn để Lý Thần Sách ở lại dùng cơm trưa.”

Vẻ mặt Cô Ích Thuần vẫn không thay đổi: “Đến gặp Thánh nhân rồi cơ à, có thể không phải kẻ không chí tiến thủ.”

Quan hệ trong nhà không tốt, chọn ngay thời điểm nguy hiểm để thể hiện năng lực của mình, lại còn hứng thú với quyền thế, nếu không phải là con bạc chính trị thì là gì? Mang tấm lòng vì thiên hạ chắc? Giúp đỡ một kẻ tầm thường như Thái tử thì có ích gì cho đất nước?

“Làm sao bây giờ?” Trưởng công chúa Khánh Lâm là một người rất thẳng tính. “Tôi bây giờ, thẳng tháu của ta không phải là một đứa rỗng lượng. Bây giờ mặc nó lừa đảo như thế, sau này chắc chắn sẽ tính sổ không nương tay.” Huyễn toẹt quan hệ thù địch với Đông cung luôn.

Trịnh Tĩnh Nghiệp đứng dậy nói: “Hắn làm chuyện của hắn, chúng ta có việc của mình, ta không tin chư vương không lo lắng.” Ý bảo ông sẽ tiếp tục đi nắm đuôi Đông cung.

Trưởng công chúa Khánh Lâm vỗ tay một cái: “À phải rồi, trời đang lạnh, thích hợp để mở tiệc rượu, ta đang muốn xin nhà đệ vài vò.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp đáp: “Nếu tầu muôn, cứ sai người tới nhà ta lấy là được, khách khí làm gì?”

Cố Ích Thuần cười khổ nói: “Hai người đúng là không xa lạ. Nhưng đừng chỉ nghĩ tới cháu trai, cháu gái bà thôi. Thời Hạ hậu còn sống đối xử với bà không tệ, hôm nay nhà bọn họ bị trách mắng, bà cũng nên đến an ủi chút đi.”

“...” *Đệch!* Người vô cùng tàn nhẫn chính là ông đấy! Trịnh Tĩnh Nghiệp và Trưởng công chúa Khánh Lâm cùng khinh bỉ nhìn Cố Ích Thuần. (*ý lên án sự giả tạo của Cố Ích Thuần*)

Khinh bỉ xong, Trịnh Tĩnh Nghiệp dặn Cố Ích Thuần và Trưởng công chúa Khánh Lâm: “Lý lịch của gã họ Lý này vẫn phải điều tra thêm.” Bằng không thì *choi đếu*, kế hoạch của Trịnh Tĩnh Nghiệp vẫn theo cách cũ, tìm lý lịch của Lý Thần Sách rồi trình cho Hoàng đế xem. *Coi nè, con trai ngài lại đi kết giao với bạn bè xấu nè.*

Biện pháp cũ, miễn có tác dụng là được.

Trưởng công chúa Khánh Lâm đập vào người Cố Ích Thuần một cái: “Ông ngớ à, Lý Tuấn cũng là người họ Lý đó!”

Mặt Trịnh Tĩnh Nghiệp vẫn không thay đổi nói: “Hai mươi năm trời, rốt cuộc ta cũng thấy nó có chút tác dụng.”

Cố Ích Thuần: “...” Thế tiêu chuẩn đánh giá người hữu dụng của đệ là?

Bên này ba trưởng bối đang bàn bạc, thì ở bên kia, lịch sử của Lý Thần Sách đã được Trịnh Diễm và Trì Tu Chi bóc mẽ hoàn toàn.

Chi phí: Hai vò rượu.

Hôm nay là ngày nghỉ nên Trịnh Tĩnh Nghiệp mới có thể chạy đến nhà sư huynh từ sáng sớm. Cũng vì là ngày nghỉ định kì, Trịnh Diễm được nghỉ học, muốn chạy đến nhà riêng của mình để làm chút hoa quả khô. Bắt đầu vào đông, phải nấu rượu, cũng muốn làm xúc xích.

Tâm ý của Trì Tu Chi, mọi người đều biết cả, đến cả quận chúa Tân Xương cũng phát hiện chàng để ý cô nhóc họ Trịnh. Động đến sinh hoạt của Trịnh Diễm, biết ngày nghỉ lúc nào, còn không lo chuẩn bị chặn đầu từ sớm chứ?

Đúng giờ, Trì Tu Chi ra ngoài tản bộ, thong thả từng bước trên đường, ‘vô tình gặp’ Trịnh sư muội.

Bắt chuyện rất tự nhiên: “Sao Thất nương lại đến đây?” Trong giọng nói có chút bất đắc dĩ.

“Ô, đừng nhìn ta như thế, hôm nay ta không nghịch ngọt gì cả. Cha mẹ ta cũng không cấm ra ngoài, huynh đừng có nhíu mày nữa. Để ta làm bánh ngó sen cho nhé.” Cô bé ngốc không nhận ra, lấy đồ ngọt ra để hối lộ. Sau sự kiện Trương Lượng, mỗi khi nàng ra ngoài hoặc phải đi cùng anh trai, hoặc tôi tú, tì nữ riêng, nhưng hôm nay lại tự đi một mình.

Trì Tu Chi sờ mũi: “Đây là đưa hối lộ.” Tự động hướng đến nhà riêng của Trịnh Diễm mà đi.

Trịnh Diễm toét miệng cười thật tươi: “Phải bị tội gì?”

“Ừm, phải tiếp tục hối lộ, ta sẽ không tố giác.”

“Muốn bao nhiêu mới được?”

“Cũng khó nói, nếu muội vẫn làm vậy mãi thì cả đời ta cũng không tố giác.”

Trịnh Diễm rộng rãi đáp: “Được thôi.” Cú thế mà tự mang mình đem bán.

Trì Tu Chi cười nhẹ, khẽ nhíu mày, vẻ mặt ưu tư khiến người ta đau lòng: “Đi nào.”

“Vâng ạ.”

“Mau mau, há há! Đέ ta bắt được rồi, hai đứa tụi bây!” Một thanh âm hưng phấn từ xa truyền tới, có cả tiếng đậm châm.

Trịnh Diễm và Trì Tu Chi vừa quay đầu nhìn lại, là Lý Tuấn, còn mang hai nô bộc đi đến, mặt thoáng hồng, mắt lại ánh xanh.

Lý sư thúc Lý Tuấn, sư đệ được Cố Ích Thuần khá dung túng, tài hoa hơn người, giỏi viết chữ Thảo. Cũng là sư đệ bị Trịnh Tĩnh Nghiệp coi như *cục phản*, thấy là hù mũi vì làm việc không đàng hoàng. Dương nhiên Lý Tuấn cũng không đánh giá tốt Trịnh Tĩnh Nghiệp.

Vốn Lý Tuấn cũng chẳng có cảm tình gì với con gái Trịnh Tĩnh Nghiệp, nhưng mà ông ta thích rượu, rượu Trịnh gia lại là bí truyền. Trước nay ông ta toàn đến quý phủ của Cố Ích Thuần để xin rượu, nhưng Cố Ích Thuần không uống nhiều, chẳng có mấy. Danh sĩ Lý Tuấn liền phát huy trọn vẹn khí phách rộng rãi của mình, vô cùng không biết xấu hổ bám lấy sư điệt Trịnh Diễm, rảnh rỗi lại đi đòi rượu uống.

Bởi vì Trịnh Diễm biết nấu rượu, thư pháp cũng rất tốt, tính tình cũng cởi mở, sau khi qua lại thường xuyên, Lý Tuấn cảm thấy cô nhóc này không tệ. Danh sĩ ấy mà, được cái là không quá xét nét những lễ nghi thông thường. Đối với người mình đã để mắt, thì đặc biệt phá lệ. Một nam một nữ, một già một trẻ, có thể nói với nhau vài câu. Học vấn của Lý Tuấn không tệ, thi thoảng cũng chỉ dẫn cho Trịnh Diễm ít nhiều. Về phần Trì Tu

Chi, đối với vị sư thúc này, nửa tiếc tài hoa, nửa lại cảm giác vô dụng. Lý Tuấn thấy Trì Tu Chi bộ dạng không tệ, lại là học trò Cố Ích Thuần, không có thái độ thù địch gì với chàng. Chẳng qua thi thoảng cảm thán: “*Bây* còn nhỏ mà đã để ý tới sự nghiệp như thế, không được, không được.”

Chân mày lá liễu của Trịnh Diêm dựng thẳng: “Thúc còn dám tới! Lần trước nấu rượu cất trong phòng, thế lại thúc lại dẫn người trèo tường vào trộm mắt!”

“Đến uống mà, uống mà!” Lý Tuấn thích rượu đến phát cuồng, lại đụng đến căn cứ bí mật của Trịnh Diêm.

“Còn dám vẽ bậy bạ lên tường của ta!”

“Người khác tới chỗ ta xin chữ còn không được nữa là!” Lý Tuấn cố gắng phản bác.

[*Danh sĩ, ông phải được gọi là Không biết xấu hổ mới đúng.*] Trì Tu Chi đau khổ xoay mặt.

Lý Tuấn đang nghĩ, nhìn này, thiếu nam thiếu nữ, để ta bắt được rồi nhé, muốn bắt chẹt. Không ngờ Trịnh Diêm liền hỏi: “Thúc ra đây làm gì? Tính làm Kim Ngô vệ à? Ra đường bắt người hả?”

Lý Tuấn bị công kích, phản đối: “Con nhóc con, y chang cha *bây*, miệng chẳng bỏ công vụ thế hả! Còn thẳng nhóc đây nữa, không có việc gì thì xử án đi! Được việc Lại mục thì một chút, chuyện không *thanh quý* thì làm đến là hăng say.” (*công việc xử lý vụ án của Trì Tu Chi được coi là không thanh quý*)

Trì Tu Chi chưa nói gì, Trịnh Diêm đã đốp chát: “*Quân tử bắt khí, bắt tự khí.*” (*Quân tử không phải đồ vật, không thể bỏ phí. Câu này chơi chữ ở chỗ dùng từ đồng âm khác nghĩa. Đại khái là bênh vực ấy mà.*)

“Không nói lại *bây*, rượu đâu?”

“Cứ uống vậy, sớm muộn cũng chết vì rượu!” Nói vậy, nhưng Trịnh Diễm vẫn dẫn hai người một già một trẻ vào nhà riêng của mình.

Lý Tuấn không xoi mói cảnh vật chung quanh, chỉ muốn uống rượu: “Lấy rượu, lấy rượu,” thấy Trì Tu Chi tán thưởng chữ của mình viết trên tường, hơi đặc ý nói, “*Bây* không viết được đâu, *bây* và Trịnh Tĩnh Nghiệp chỉ dành viết chữ Khải, Hành thư của Cố Tư Huyền rất đẹp. Nhưng chỉ có ta, không câu nệ, mới có thể viết giỏi chữ Thảo.”

(*) *Chữ Khải được coi là mẫu mực, quy phạm nhất; chữ Hành là viết nhanh như chữ Khải, nhưng không quá lúu như chữ Thảo; chữ Thảo là cách viết chữ Hán rất nhanh, nhưng không phải tùy tiện mà cũng có quy luật riêng - những chương đầu từng nhắc qua, Trịnh Diễm theo lối viết chữ Hành.*

Trịnh Diễm cười nhạo ông: “Khải thư của thúc không bằng cha ta, Hành thư không bằng thầy ta, chỉ có thể nghênh ngoạc vài chữ, như là sâu rượu viết ra.”

Lý Tuấn không tức giận ôm bình rượu, không nói lời nào với Trì Tu Chi, bảo Trịnh Diễm: “*Bây* cũng không vẽ nỗi đâu.”

Trịnh Diễm cũng chẳng tức giận, hai người chỉ cãi nhau cho sướng miệng thế thôi, nói một hồi, Trịnh Diễm đi xuống bếp dọn đồ ăn. Bưng ra hai mâm bánh ngọt, mới phát hiện Lý Tuấn... cũng thích đồ ngọt!

Lý Tuấn ăn uống thỏa thuê, Trịnh Diễm tiếp tục cười nhạo ông: “Còn nói là danh sĩ, không chỉ là quỷ rượu, mà còn quỷ chết đói. Không được chút xíu ngọt khí nào! Phong phạm thế gia của thúc đâu rồi?” Lời nói châm chích.

“Có chứ!” Hoàn toàn không ngại đáp, “Cái này gọi là *không câu nệ tiểu tiết*.”

Trì Tu Chi ăn bánh, thưởng thức trà, mỉm cười nhìn Trịnh Diễm đâu vỗ mồm với Lý Tuấn. Đang náo nhiệt, tôi tớ của Trì gia đến tìm anh, bảo là Lý

thùa có việc gấp cần gấp: “Vị lang quân đó mặc áo quan, mặt mũi đầy mồ hôi, còn có vẻ hoảng hốt.”

Lý Tuấn đã có ba phần rượu, nói năng hàm hồ: “Cái tên này có vẻ quen, a! Là Ông! Mau gọi Ông tới đây uống rượu chung.”

Lý thừa là người của Lý gia, chú họ của Lý Tuấn.

Người bình thường không so với kẻ nát rượu, Lý thừa một đầu mồ hôi được đưa tới.

Vừa thấy Lý Tuấn, Lý thừa đã muốn bật khóc: “Sao ngươi lại còn mơ màng màng thế này? Chuyện kia...”

Lý Tuấn nheo mắt nói: “Không phải cái thằng thối miệng kia lọt mắt Đông cung rồi sao?

Trịnh Diễm mừng rõ trong bụng, há! Tới đây nào! Trịnh Diễm biết Lý Thần Sách là người của Lý gia, còn ai có thể cung cấp tin tức tỉ mỉ, xác thực hơn việc đánh vào nội bộ kẻ địch chứ?

Trì Tu Chi nói với Lý thừa: “Ta nhớ rồi, thì ra các người là người một nhà, đây là sư muội của ta, cũng không phải người ngoài. Lý lang có chuyện gì, cứ nói đi.”

Lý thừa còn hơi do dự, Trịnh Diễm nói: “Nếu tên ma men này ra ngoài nói lung tung, ta sẽ trói ông ấy lại rồi đặt bình rượu ngay dưới mũi ông ta, ngửi thấy, nhưng không uống được, cho thèm chết luôn.”

Lý Tuấn nhảy dựng: “Con bé chết tiệt, quá ác độc!”

Trong lòng Trì Tu Chi cũng ưu sầu: “Đúng là nhẫn tâm thật.” Rất không có nhân đạo.

Hôm nay là phiên trực của Lý thừa, ngồi trong nhà môn rảnh rỗi tám chuyện, vừa nghe nói hình như Lý Thần Sách lọt mắt Hoàng đế mà như rót vào thùng sơn, không thể nhìn ra bộ dạng cũ. Để hắn một bước lên trời rồi, mọi người còn đường sống sao? Tên này là một tên ngang ngược trong nhà! Phải đi tìm đối sách, không thể chậm trễ.

Mẹ nó! Để hắn đắc thế thì không phải người trong nhà sẽ nhục đến chết luôn sao? Không được, phải nghĩ cách. Nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy Trưởng công chúa có vẻ đáng tin, hơn nữa Trì Tu Chi theo Cố Ích Thuần, không hợp với Đông cung. Nay gặp Trịnh Diễm, quan hệ của nhà nàng và Đông cung cũng không tốt.

Sở dĩ ông không thể chậm trễ dù chỉ một chút vì căn bản do tính cách của Lý Thần Sách. Gã này rất *độc miệng*.

Khi hắn mười lăm tuổi từng nói Lý Tuấn là linh vật của Lý gia, là biểu tượng, *thú cưng* của cả gia tộc, được cả nhà cưng chiều. Lời này không sai, vẫn đề là, Lý Thần Sách là em họ, Lý Tuấn là anh họ.

Hắn nói Lý thừa là ngựa tồi, cả đời tầm thường. Lời này không sai, vẫn đề ở chỗ, Lý thừa là chú hắn, còn nghiêm trọng hơn khi nói anh mình.

Đủ lời cay độc nữa, không thể đếm xuể. Môi trên môi dưới, trong lúc hít thở mà cũng có thể lột da mặt người, bây giờ được gặp vua, tán gẫu với Hoàng đế, ai biết hắn sẽ nói những gì?

Lại thêm, Lý Tuấn tiếp tục nóng nảy: “Năm đó Trưởng công chúa Khánh Lâm nghị hôn, Trần thị từ chối, hắn nói trong đầu Trần thị toàn là nước vo gạo.” Trịnh Diễm chưa bao giờ ngờ Lý Tuấn cũng có tiềm năng buôn chuyện đến thế, qua lời Lý Tuấn, Trịnh Diễm đã biết được sự tích rực rỡ của Lý Thần Sách. Đại khái là người một nhà, Lý Tuấn chẳng thể nói Lý Thần Sách không tốt, nhưng có thể nhận ra, trong lòng Lý Tuấn còn căm ghét hắn ta hơn cả Trịnh Tĩnh Nghiệp. Bởi vì là người trong nhà, chẳng những không nói ra, mà còn muốn giấu cho kín, đẩy đi xa, biến cho khuất mắt mọi người.

Đồ phản bội! Hắn ta chẳng qua không quá tin phục Ngụy Tĩnh Uyên, Trịnh Tĩnh Nghiệp, trong khi chửi mắng thế gia té tát như tạt hắt máu chó vào mặt. Trước nay bán nước luôn ghê tởm hơn giặc ngoại xâm.

Lý thừa lại tiếp: “Hắn ta lại ngang ngược nữa chứ!”

Lý Thần Sách cứ bị người trong nhà mang bán như thê.

65. HAI BÊN SO CHIỀU

[Nguyên]

CÓ LỢI CÓ HẠI.

Lý Tuấn uống rượu thỏa thuê, lại còn có một vò ôm về.

Lý thura ôm đùi, nói xấu Lý Thần Sách Lý Tuấn.

Trịnh Diễm lấy được tin tình báo, còn ép Lý sư thúc viết giấy nợ. Lý Tuấn bị siết nợ mà vui vẻ vô cùng, giấy nợ viết xong, còn phỏng bút tặng một chữ ngoài phong bì. Trị giá bao nhiêu là tiền!

Người duy nhất không vui là Trì Tu Chi, *sao mươi áy lại không hiểu chử*, Trì thiếp niên rất buồn.

Lý Tuấn ôm bình rượu lải nhải với Trịnh Diễm: “Nhóc con, nhóc con tham tiền, cứ thử mang chữ ta đi bán lấy tiền xem!”

“Thúc đứng còng xiêu xiêu vẹo vẹo, chữ viết ra ta còn ngại vì không có chút nghệ thuật nào, xét thấy thành tâm thành ý nên mới nhân từ nhận tạm thời.”

“*Bây còn đặc ý!*”

“Ta là thế đó, thúc làm được gì?”

...

...

...

Không cãi lại con nít. Đoán chừng là Lý Tuấn đã bồi dưỡng phong cách danh sĩ từ nhỏ, trong nhà cung chiêu, không ai cãi nhau với ông ta, bây giờ gặp bé con khiến khí thế sục sôi, khơi gợi khát vọng thời thơ ấu.

Lý thừa là người rất hiểu chuyện, vốn muốn hóng xem rốt cuộc ba người trước mặt có quan hệ gì, nhưng vẫn thúc thời rút lui: “Ta xin phép đi trước, còn phải quay lại ký tên.” Đì đánh dấu hết giờ làm. Nhưng điều khiến ông ngạc nhiên là Trì Tu Chi đứng dậy ra tiễn: “Lý lang đi thong thả.”

Hai người thong thả bước ra ngoài, Trì Tu Chi nói với Lý thừa: “Lý lang chỉ cần tận sức vì công việc là được, Lý Thần Sách là họ hàng với Lý lang, lại thân vân bối, hắn không liên quan gì đến Lý lang cả đâu.”

Lý thừa ngầm hiểu, ban nãy ở trong phòng ông ta tố cáo suốt, nhờ và một cậu thiếu niên trước mặt Lý Tuấn thì ngại, Lý Tuấn ấy mà, trước nay chưa hề nghĩ tới mấy chuyện này bao giờ. Trì Tu Chi hiểu, tranh thủ đi tiễn khách nhắc nhở một chút.

Lý Tuấn đã say, nhưng vẫn không chịu buông, Trịnh Diễm phải gọi nô bộc nhà ông ta tới mang người lẵn rượu ra ngoài rồi phân phó tống nhà mình đến dọn dẹp vệ sinh: “Để ông ta tới quậy một trận, chưa kịp chuẩn bị gì cả.”

Trì Tu Chi từ ngoài cửa bước vào nghe thế, khuyên: “Mà canh gác ở đây cũng không nghiêm, để ông ấy trèo tường vào. Ông ta không ác ý, nhưng người ngoài thì khó mà nói, muội phải cẩn thận.”

“Ban ngày ta tới đây, có mang theo người, cũng chẳng ở lại.”

“Vậy sau này khi nào muội đến đây thì qua báo ta một tiếng, ta sẽ đi cùng muội, dù gì cũng có thể chăm sóc lẫn nhau.”

“Hả...”

“Cũng không thể làm khơi khơi được,” Trì Tu Chi cười dịu dàng, “Ta còn muốn chờ của hối lộ mà.”

“À.” Trịnh Diễm miệng đáp, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy có gì đó kì lạ, nhưng lại không thể nói kì chõ nào.

Nhờ Lý Tuấn mà biết được tổ tiên tám đời của Lý Thần Sách, Lý thừa còn có lòng cung cấp cả những chuyện xấu hổ nhỏ của Lý Thần Sách như té dầm, hoàn toàn không uổng cái mác *nhiều chuyện* của mình. Trịnh Diễm trở về nói cho cha, Trì Tu Chi đi báo cáo cho Cố Ích Thuần.

Hai người Trịnh Cố ở hai nơi, nhưng vẫn không nói gì như nhau. *Chỉ như thế thôi mà lấy được tin tức à? Đơn giản vậy sao, lẽ trời ở đâu?* Hai người suy nghĩ nửa ngày vẫn không nghĩ ra.

Cố Ích Thuần là người phúc hậu, khích lệ học trò mấy câu: “Đồng nghiệp với nhau, người không phụ ta, ta không phụ người. Chỉ cần không làm chuyện gì phạm pháp, có thể giúp thì con cứ giúp. Chuyện cũng chưa chắc sẽ đến bước kia, con đừng ngại xem chừng vài nơi, nhưng cũng chớ can thiệp vào mọi việc. Muốn quyết định đúng lúc hay chọn đúng thời điểm đều cần có kiến thức.”

Trì Tu Chi cúi người: “Con xin nghe.”

Quan hệ hai thầy trò bên này thân thiết, nói chuyện ẩn ý – sự việc trọng đại, trước mắt vẫn cứ hiếu ngầm với nhau thôi. Còn hai cha con bên kia lại huých toẹt cả ra, khiến người nghe cũng phải xấu hổ.

Trịnh Tĩnh Nghiệp run run cơ mặt: “Mấy ngày này con qua nhà thầy con thôi, bót đến những nơi khác. Người Lý gia nói vậy, nhưng cần phải xác minh lại mới được.”

Hai người họ Lý không phải trinh sát Trịnh gia, mà dẫu có phải, cũng chẳng cách nào xác định được có trung thành hay không. Cho dù một lòng, nhưng năng lực có hạn, nếu đó là một tên đồng đội *dốt như heo*, dẫu có lòng trung, thì cũng chẳng may mắn gì. Với những tin tức từ bên ngoài, tự bản thân phải có đầu óc tư duy phân biệt được tin thật giả mới là quan trọng nhất. *Không được nghe gió rít lại cứ ngỡ là mưa.*

Trịnh Diễm ngồi trên sạp, đong đưa hai chân: “Dạ, con biết mà. Lý sự thúc vốn không hiểu những chuyện phàm tục, không biết ông ấy có đang để người ta lừa hay không; còn người kia, cũng chẳng hay có ý định gì. Bọn họ nói sự thật ra để lợi dụng chúng ta cũng không chừng. Dù gì cũng có biện pháp cả thôi. Nhưng nghe bọn họ nói, con thấy cũng khá hợp lý.”

“Ô?”

“Trừ khi cả nhà Lý gia đều muốn cùng nhau diễn một tuồng, thì tình hình trước mắt, Lý Thần Sách đúng là một kẻ hay đặc tội với người khác.” Trịnh Diễm phân tích.

“Chỉ e tính tình của hắn ta phù hợp với sở thích của Thánh nhân. Thánh nhân cực khổ một đời, bây giờ thấy mọi chuyện thuận lợi, Lý Thần Sách bộc lộ tài năng, nói chuyện thẳng thắn, nhất định Thánh nhân sẽ rất thích.” Lý Thần Sách không thân thiết với người trong nhà. Văn chương, cũng chẳng khá khẩm gì, có thể nói vì đau lòng với sự mục nát của gia tộc.

Trịnh Diễm cười nhạo: “Cho dùng Thánh nhân vừa gặp hắn ta đã thích thì sao chứ? Hắn đâu phải Thái tử.” Câu này đúng là điểm mấu chốt.

Cú mặc kệ Lý Thần Sách, nhắm thẳng vào Thái tử thôi. Dù người gió táp mưa sa, ta vẫn bất động như núi.

Trịnh Tĩnh Nghiệp lại cười nói: “Để lãng phí hiền tài, là do ta không phải. Lý Thần Sách đã được công nhận, thì sẽ không thể ném ra đồng hoang.” Ông định bụng cùng một vài Tể tướng khác tiến cử Lý Thần Sách. Trịnh Tĩnh Nghiệp giống trống khua chiêng tiến cử tổng cộng hai người, một là Quý Phồn, hai là Lý Thần Sách.

Trịnh Diễm nghĩ thầm trong bụng, *cha, cha thật là xấu xa.*

Trịnh Tĩnh Nghiệp tính toán, nên nói qua với sư huynh của mình, không thể để Trưởng công chúa Khánh Lâm hiểu làm ông tự tiện hành

động. Chuyện lật đổ đối đầu với Đông cung, vẫn rất cần sự hợp tác của Trưởng công chúa Khánh Lâm, chó ném nảy sinh hiềm khích. Mà quả thật Trưởng công chúa Khánh Lâm cũng đang muôn lật đổ địa vị của Đông cung.

Vì thế, bên Trịnh Tĩnh Nghiệp, hai cha con kiên quyết xác định, không thay đổi, vẫn xem Thái tử là hồng tâm, sửa lại kế hoạch, bổ sung những phương án đối phó bất ngờ. Trịnh Diễm còn nhiệt tình cung cấp n thủ đoạn hèn hạ ở thời không khác nữa, thật là tàn ác hết sức.

Còn Đông cung?

Trong Đông cung, Tiêu Lệnh Hành nhận thấy kết quả tốt, nhờ đề nghị của Lý Thần Sách, hành động của anh ta đã nhận được rất nhiều phản hồi tích cực từ quần chúng không rõ chân tướng. Các kẻ thù lâu năm thì không thể dễ dàng giải hòa nhanh vậy, Đông cung cũng chẳng khờ, ngoại trừ kẻ địch thì chỉ cần người ngoài – đặc biệt là Hoàng đế - coi Đông cung là người tốt là được. Lý Thần Sách được gặp Hoàng đế, đến giờ đã nói chuyện hơn nửa ngày, cùng ăn cơm trưa, hiện tại đã lên đèn, Hoàng đế vẫn muôn ăn tối với Lý Thần Sách.

Tiêu Lệnh Hành biết Lý Thần Sách được Hoàng đế giữ lại ăn cơm tối, nói ba chữ ‘tốt’ liên tục, cao giọng gọi: “Mang rượu lên đây!”

Rượu được mang lên, Tiêu Lệnh Hành uống rất nhiều, nhưng vẫn thấy chưa đủ say, trong đầu nghĩ cách giết Trịnh Tĩnh Nghiệp để có thể lấy rượu nhà ông uống cho đã đời với đám thân tín. Đang cao hứng, đột nhiên có một thái giám vội vàng chạy tới thông báo: “Quận chúa Tân Xương lên Vọng Vân lâu phía Bắc, àm ī rằng muôn nhảy lâu!”

Tiêu Lệnh Hành vội vàng chạy đi xem con gái đang gây chuyện gì, có rất nhiều ánh đuốc được thắp lên trong sân của Đông cung, chốc lát đã àm ī đến mức này, mà Hoàng đế vẫn đang ở cung ngay sát vách chứ không đâu xa!

Dậm chân quát: “Con bé này muốn phá cả nhà hả!”

Trong ánh lửa, sắc mặt quận chúa Tân Xương lặng lẽ: “Cuối cùng cha cũng chịu gặp con.” Cô ta bị cấm cửa suốt hai tháng, sau khi ra ngoài cảm thấy những người xung quanh nhìn mình rất kì quái. Kết quả được Trần thị báo lại rằng, cha đã quyết định gả cô cho con trai của Văn Xương hầu gia.

Quận chúa Tân Xương như bị sét đánh trúng, lại biết em gái của cô cũng phải lập gia đình, chẳng vui. Muốn đi bàn bạc với nhau một chút, một người thì dở, hai chả hơn một sao? Em gái cô ta cũng rất hậm hực: “Trong chuyện này tỷ muội chúng ta đều không được như ý, bên kia là Trì gia, trăm năm trước cũng được xem là đại tộc, thích hợp với đế thất, nhưng bây giờ đã ngoài Tam lưu, muội... muội...” Cô ta không muốn gả, cô ta thích anh họ Phó Tông Thuyên của mình cơ.

Quận chúa Tân Xương chỉ nghe thấy ‘Trì gia’, liền vội hỏi: “Người nào của Trì gia?”

Hỏi xong thì xảy ra chuyện này.

Quận chúa Tân Xương chạy đi nói lý với Trần thị, bị Trần thị giảng cho một bài, còn ra lệnh bảo thái giám trông chừng, không để cô được gặp Thái tử, không thể đến cửa khẩn cầu đành dùng một cách quyết liệt hơn hòng được giải quyết.

Tiêu Lệnh Hành đang ngà ngà say, biến thành tức giận, mắng: “Không hiểu đạo lý, mà muốn cãi lời cha mà sao?”

“Cho dẫu con kém cỏi, nhưng cũng là điện hạ, có sao lại xỉ nhục con thế này!” Tân Xương chỉ vào chỗ ở của em gái, “Nó có gì tốt chứ? Vốn phải là con...”

Khả năng võ lực của Tiêu Lệnh Hành ít nhất cũng ở bậc trung, giuong cung gài tên, trong tiếng kinh hô, bắn xuyên qua con gái.

“Quận chúa Tân Xương trượt chân ngã lầu, các ngươi còn đứng đó làm gì?!” Thanh âm của Tiêu Lệnh Hành lạnh lùng vô cùng, “Người hầu hạ quận chúa đâu?”

Từ đầu tới cuối, trong sử sách chỉ có vài dòng về quận chúa Tân Xương: ‘Mẹ Ngô thị, mười bảy tuổi chết.’ Vốn vẹn vài chữ thê thỏi.

Tiêu Lệnh Hành buông cung trong tay, giết hết cung tì thái giám hầu hạ bên cạnh Tân Xương, dùng tôn nghiêm áp xuống, lệnh không được để chuyện này truyền ra ngoài được chấp hành rất hiệu quả. Làm xong quay sang hỏi: “Lý tiên sinh đã về chưa?”

Bấy giờ Lý Thần Sách đang uống rượu với Hoàng đế, vừa uống, vừa quan sát ngài, trong lòng có một tia thất vọng.

Lý Thần Sách đang vuốt râu cọp. Cố Ích Thuần không nhìn sai, hắn muốn tìm Thái tử để lợi dụng, nếu sớm, khi Thái tử chưa gặp nguy cơ nghiêm trọng đến thế, sẽ không thể hiện bản thân. Phải xuất hiện trễ, khi Thái tử đang nguy cấp, mới có thể bộc lộ năng lực.

Lý Thần Sách luôn tự đánh giá mình rất cao, đến làm *môn khách*, làm thuộc hạ cho Thái tử giải sầu, không phải là mong muốn của hắn. Không chỉ là Thái tử, ai cũng vậy, vì hắn đã làm mất lòng tất cả mọi người trong nhà, trong gia tộc muốn đày hắn đi, không thể lẩn vào chỗ của bất kì Hoàng tử nào có lần các cấp bậc ‘lão thành cách mạng’, cho một đám trợ thủ chướng mắt, hắn không khoái.

Không mua được *cổ phiếu trước khi được đưa ra phát hành* thì chọn lúc nó rót giá thấp nhất để thu mua số lượng lớn, sau đó nâng giá lên, cũng lời vậy. Đây là lựa chọn của Lý Thần Sách. Rốt cuộc cũng tới thời điểm Thái tử đang *rót giá* nhất, là lúc hắn có thể phát huy tốt nhất. Tiêu Lệnh Hành sẽ phá lệ mà coi trọng hắn, hắn cũng sẽ thu thả mà giành được vị trí mưu sĩ của chủ tịch tập đoàn Tiêu Lệnh Hành, dưới một người, trên vạn người.

Hắn nói gì Thái tử nghe nấy, mục đích bước đầu đã thành. Nhưng Lý Thần Sách gặp một vấn đề khó khăn: Thói quen khó sửa của Thái tử, đây cũng là một trở ngại lớn. May mà coi như Thái tử cũng có một chút khả năng chính trị đã được rèn luyện lâu ngày, không đến nỗi tả tơi, vẫn còn tán thưởng Lý Thần Sách, biết hắn nói đúng.

Nhân viên họ Lý vẫn còn nắm một con át chủ bài – tình hình Hoàng đế.

Hắn đánh cuộc vào tuổi thọ của Hoàng đế. Có bao nhiêu Hoàng đế sống hơn sáu mươi?

Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng thế, mà chư vương cũng vậy, nếu ngay hôm sau Hoàng đế *lên nóc*, bọn họ có thể làm được gì? Hoặc tạo phản, hoặc tự sát, Lý Thần Sách cũng chà có ý giữ lại.

Nếu so sánh hai bên, Lý Thần Sách đang chiếm ưu thế. Đây cũng là nguyên nhân tại sao hắn dám chọn Hoàng Thái tử, dù đang lụn bại. Dẫu gì, với khoảng cách giữa Đông cung và cung Đại chính, quá gần, đúng không?

Nhin Hoàng đế gùng càng già càng cay, tâm trạng của Lý Thần Sách vô cùng phiền muộn. Hoàng đế vẫn còn suy nghĩ minh mẫn sáng suốt, ăn ngon, mặc ấm, giữa buổi hai người còn đi bắn cung một hồi, có thể thấy lão Hoàng đế vẫn còn rất khỏe mạnh. Chẳng lẽ phải đến bước kia? Không, phải mau mau tìm cách mới được.

Lý Thần Sách dùng bữa với Hoàng đế xong, chủ động cáo lui: “Ngày mai bệ hạ còn lại lâm triều.”

Hoàng đế rất tiếc, khó mà tìm được một người nói chuyện sắc bén như thế, vậy mà lại muốn đi, trong lời nói có ý rất không nỡ: “Khanh đi đi, mai lại tới nhé.” Khả năng nhìn người của Lý Thần Sách cũng có vài phần chính xác, Hoàng đế không thể không sinh lòng yêu thích người tài.

[Ai mà muốn cmn đến chừ? Nhìn lão khỏe như vậy, trong lòng ta khó chịu lắm.] Lý Thần Sách ậm ờ cáo lui.

Rời khỏi cửa điện, Lý Thần Sách đang bức bối trong lòng, người của Đông cung đến đón: “Tiên sinh, Điện hạ cho mời.”

Lý Thần Sách nhíu mày hỏi: “Lại có chuyện gì?

Vẻ mặt cung nhân như muốn nói rồi lại thôi.

“Thôi, dẫn đường đi.”

Đi thẳng đến thiền điện trong Đông cung, Tiêu Lệnh Hành đang ngồi một mình: “Lý tiên sinh có thể tính được sao.”

“Thái tử giận dữ vì gì chuyện gì thế?”

“Tân Xương chết rồi,” Tiêu Lệnh Hành xót xa thương tiếc nói, “Đứa con ngỗ nghịch này! Ta đã đè chuyện xuống, Văn Xương hầu gia không biết tin này, nếu biết nó và em gái tranh chồng mà chết thì sẽ sinh chuyện mất!”

“Chặn tin này thế nào?”

“Đánh chết mấy đứa, chỉ trong một chốc nén không nhiều người biết. Qua thời điểm này, chuyện lắng xuống, không sợ đồn đãi nữa.”

“Điện hạ mau nhanh chóng cầu hôn với Trì gia. Hai tháng qua, Điện hạ đợi Trưởng công chúa ôn hòa bớt, bây giờ nói ra cũng không tính là đột ngột. Vả lại năm nay Quảng Bình quận vương (*con trai trưởng của Thái tử*) đã mười sáu, đến lúc nên có chí hiếu học rồi, vì sao không đưa đến chỗ Trưởng công chúa Khánh Lâm, cầu cạnh Phò mã?”

Một bên là gả con gái cho học trò người ta, bên kia cho con trai ra ngoài rèn luyện. Vốn ý của Lý Thần Sách hòng bíp Hoàng đế mà thôi, cho dù Trưởng công chúa Khánh Lâm có muốn hay không thì chỉ cần Đông cung biểu hiện đủ thành ý, Hoàng đế thích là được.

Một trai một gái đưa tới, Trưởng công chúa Khánh Lâm không thể tỏ ra mình có xích mích với Thái tử, tóm lại không tiện từ chối. Nếu quả thật muôn cự tuyệt, thì cũng là Trưởng công chúa Khánh Lâm thất lễ trước mặt Hoàng đế.

Tiêu Lệnh Hành nói: “Gặp chỉ rước nhục. Cố Ích Thuần vào kinh mấy năm nay, cuối cùng vẫn không chịu dạy cho Hoàng tử nữa là.”

“Thế thì để Quận vương đến trước cửa mỗi ngày,” Lý Thần Sách bĩu môi, “Ai thèm làm học trò ông ta đâu?” Hay lầm, có một người thầy là danh sĩ, có chí hiếu học, hạ mình cầu hiền, nhưng Cố danh sĩ lại kiêu căng, không để mặt mũi cho cháu trai. Bất luận là Trưởng công chúa Khánh Lâm hay Cố Ích Thuần, đều không có thế lực chính trị bên ngoài, chẳng qua Đông cung muôn bảy tỏ thiện ý với người thân, chưa biết lúc đó Hoàng đế sẽ nghĩ gì.

Tiêu Lệnh Hành vỗ tay cười sảng sặc: “Tiên sinh đúng là một Tể tướng tài giỏi.”

Lý Thần Sách không nhịn được, mỉm cười khoe khoang.

Thế nhưng qua ngày hôm sau, vị Tể tướng này đã bị đả kích rất nghiêm trọng. Hoàng đế rất thích hắn, các Tể tướng thực thi nhiệm vụ đề cử, hai bên bàn nhau, Hoàng đế quyết định cho hắn một chức quan. Chức vụ ban đầu cũng rất cao – ‘Tán Kị thường thị’. Ở vương triều này, chức vị đầy đại khái cũng ngang với Quận thủ bậc nhất, nhưng không gặp dân, làm tốt sẽ nhanh tiến chức, rất thân cận với Hoàng đế. Tính ra thế là đã cho Lý Thần Sách một cái *xuất thân* ban đầu cao lắm rồi.

Lý Thần Sách nghẹn đến bật ngửa, hắn từ chối chức quan Hoàng đế phong.

Từ chối chức quan Hoàng đế phong, thà làm một thường dân áo vải. Hắn không yêu quyền à? Dĩ nhiên không phải, chẳng qua không muốn ở dưới vị trí người khác mà thôi. Nếu không được chức quan đó thì thà không

có, làm một kẻ ngoài cuộc, nhưng gây ảnh hưởng lớn với Hoàng đế hơn bất kì người nào khác.

Bây giờ *Tán Kị thường thị* thì không quyền chẵng tiền, chỉ được ăn uống cho sướng mồm mà thôi, Lý Thần Sách tuyệt đối không muốn để lại cái vết nhơ này, kiên quyết từ chối.

66. THAY ĐỔI QUÁ NHANH

[Nguyên]

**CÒN TRÌ TU CHI MUỐN NÓI, NHỮNG NGƯỜI PHỤ NỮ NHÀ
MÌNH THẬT PHIỀN PHỨC!**

Quận chúa chết thì cũng không phải chuyện gì to tát, Lý Thần Sách chẳng để tâm lắm, nhưng tự đáy lòng luôn có một loại cảm giác *không đúng*. Nghi hoặc hồi lâu, nhưng vẫn không tin vào linh cảm kia, mãi đến khi Tiêu Lệnh Hành tới tìm hắn.

Vẻ mặt Tiêu Lệnh Hành rất kì quái, một ngày hỏi Lý Thần Sách đến tám lần ‘Tân Xương đã chết, phải làm thế nào?’ Hắn đã lập một kế hoạch rất chính xác cho Thái tử, Tân Xương gả cho nhà cậu của Hoàng đế, cũng là chiêu bài tình cảm. Tiêu Lệnh Hành xin phép Hoàng đế rồi, nhưng bây giờ Tân Xương đã chết, kế hoạch gấp trở ngại.

Theo Lý Thần Sách thấy, Đông cung đã thể hiện thái độ, gả và không gả, kết hôn hay không chẳng quan trọng, Hoàng đế nhận ra tấm lòng Đông cung là được rồi, không phải ư? Sao Thái tử còn hỏi lầm thế?

Lý Thần Sách tự phụ, nhưng không ngốc: “Điện hạ có chuyện gì khó xử à? Cái chết của quận chúa Tân Xương khiến chuyện kết thân với Văn Xương hầu không thành, dù không như ý, nhưng cũng chẳng gây ra sứt mẻ tình cảm, Điện hạ đừng ngồi yên là vì lẽ gì?”

“Chuyện này...” Tiêu Lệnh Hành do dự phân vân mãi, cuối cùng cũng nói ngắn gọn, “Nó không vừa lòng với hôn sự này, lên Vọng Vân lâu muôn dùng cái chết đe dọa đòi tranh luận với ta. Ta... không thể để nó gây chuyện khiến mọi người đều biết, nên giương cung lắp tên muôn dọa nó chút thôi, không ngờ lại lỡ tay...”

Lúc đó Tiêu Lệnh Hành chỉ muốn không để Tân Xương gây thêm chuyện. Nhìn cái bộ dạng lấy cái chết để đe dọa của cô ta, nếu chuyện xảy ra không theo ý mình, e vẫn có vấn đề. Lúc đó Tiêu Lệnh Hành sốt ruột, nỗi cău, nào có để ý tới con gái nữa đâu? Trong lòng sinh ác niệm.

Lại thêm đang ngà ngà say, đầu óc đang đắm chìm trong sung sướng hả hê, xem con gái như kẻ thù mà chém. Nói cách khác, hiệu quả con gái để lại, cũng không khác biệt gì nhiều như khi kẻ thù mang tới.

Rốt cuộc Lý Thần Sách đã biết cảm giác kì quái từ đâu ra!

“Ngài lỡ tay khiến con bé ngã xuống lâu?”

Lý Thần Sách xem Tân Xương là một cô gái ‘không biết nhìn xa’, chẳng có thiện cảm xíu nào, nhưng bây giờ hắn đang rất muốn đấm Tiêu Lệnh Hành một cú. Đúng vậy, để Tân Xương gây chuyện như thế không phải là một biện pháp, nếu như đã vỡ lở thì có gả ra ngoài cũng chỉ chuốc thêm thù hận, đành phải để cô ta ‘bất ngờ qua đời’, dù sao bốn chữ ‘bất ngờ qua đời’ cũng không lạ lùng gì trong lịch sử. *Nhưng cũng đừng động thủ trước mặt bao nhiêu người như thế chứ?! Mang nó về khuyên nhủ, chưa nghĩ giết thế nào thì đã ra tay luôn rồi à?*

Tiêu Lệnh Hành thấy Lý Thần Sách không nói lời nào, giục: “Vậy nên làm thế nào cho tốt?”

Còn muốn ‘tốt’ nữa à?

“Điện hạ giấu ta khổ thế!” Mắt Lý Thần Sách sáng quắc nhìn chằm chằm vào Tiêu Lệnh Hành, hỏi, “Điện hạ có hạ lệnh để ém chuyện này không? Lúc đó có ai ở đây? Có thể che giấu được hay không? Tin tức này không thể truyền ra ngoài!” *Mẹ nó!* Đáng lẽ vừa rồi nên nghe theo Hoàng đế mà ra làm quan, còn hơn ở đây điên tiết vì nhân phẩm của Thái tử! Hồ dữ cũng không ăn thịt con, còn vị này ngược lại, thẳng tay giết con gái ruột của mình. Nếu không phải sợ mất mặt, Lý Thần Sách đã muốn chạy theo nội quan truyền chỉ rồi.

Tiêu Lệnh Hành nói: “Lúc ấy đã ra lệnh cho bọn chúng không được nhiều lời. Khi đó cũng trễ, cấm nam giới trưởng thành ra vào, chỉ có cung tì và thái giám.”

Lý Thần Sách hoàn toàn không hỏi những người chồ Tiêu Lệnh Hành đáng tin hay không, hắn không tin vào phán đoán của Tiêu Lệnh Hành, khoanh tay dặn dò: “Ghi lại tên, không ai được nói ra ngoài, cho người dò xét xem có tin đồn truyền ra hay không, về phía Thánh nhân, Điện hạ chỉ có thể từ từ giải thích. Quận chúa Tân Xương trượt chân ngã xuống lâu! Chỉ mong không có ai nói lung tung với ngài là được!”

Lý Thần Sách không thể không tự mình xăn áo ra tay: “Tôi hôm qua ai trực, lập một danh sách tới, hôm nay cũng không ai ra khỏi cung chứ?” Chiếu theo thời gian trực mà bắt người. Cung nữ thái giám bình thường không được ra khỏi cung.

Lý Thần Sách tới đây hai tháng mọi sự đều trót lọt, cuối cùng đá phải *tấm sắt* này, mà *tấm sắt* này chính là đối tượng hắn chọn để đầu tư. Rốt cuộc hắn cũng có một cái nhìn toàn diện về Tiêu Lệnh Hành, trách không được anh ta là Thái tử mà lại trở nên tham đến vậy, *não tàn* là bệnh không thuốc chữa! Đầu tư một hồi cảm thấy mình đã mua phải *cổ phiếu rác*.

Tiêu Lệnh Hành là *cổ phiếu rác*, nhưng Trần thị vẫn có tư cách của Thái tử phi, con gái Tiêu gia không dạy ngoan được chứ cô ta quản giáo cung tì thái giám ở Đông cung không tệ, trước mắt không có tin tức nào truyền bậy ra ngoài. Lý Thần Sách vì chuyện này mà kinh hoảng, lúc này mới bình tĩnh, dặn đi dặn lại: “Sau này Điện hạ không được lỗ mang như vậy nữa.”

Tiêu Lệnh Hành cũng đang tự hối hận, đáp ứng luôn miệng: “Sẽ không đâu.”

“Lễ tang của Quận chúa sẽ có quan lại phụ trách, chắc chắn không ít người phúng điếu, trên mặt mọi người trong Đông cung không được để lộ ra manh mún nào. May ngày tới Nghiêm Bình quận vương cũng phải nén

giữ lẽ, tạm thời đừng đến Cố gia. Cứ tạm gác lại những chuyện khác, phải qua cửa này trước đã.”

“Theo ý tiên sinh.”

Lý Thần Sách nhìn thẳng về phía trước, trầm giọng nói: “Quận chúa luôn khỏe mạnh, đột nhiên lại qua đời, chắc chắn trong chư vương sẽ có ý kiến. Không bằng cứ dụ vào tròng.” Mượn cơ hội này để đặt bẫy, gom cỏ dụ thỏ, khuấy nước đục. Cố ý lộ ra sơ hở, dụ người đi thám thính, người muốn dò la, thì sẽ để người rình mò hòng chụp mũ ĐÔng cung.

Quả thật có kẻ mắc mưu!

Không ít người đối đầu với Thái tử, Tề vương đứng mũi chịu sào, cũng cảm thấy có gì kì quái bên trong: “Một con bé như thế, buổi tối chạy lên Vọng Vân lâu làm gì? Cũng đâu phải lễ tết, những nơi khác đèn đóm rực rỡ, còn đây tối om om, đầu óc con bé này có bệnh à?” Lại nghe thấy mẹ anh ta, Hàn Chiêu nghi lén kê lại, bà ta sắp xếp một thái giám ở Tử Vân các trong cung Đại Chính, cách Đông cung một bức tường, khi quay về báo cáo lại rằng, tối hôm qua, bên Đông cung đèn đuốc rất sáng, giằng co thời gian lâu, sau đó trai gái đều kinh hô, cảm giác có gì không đúng.

Chẳng trách sao Cố Ích Thuần không xem trọng anh ta, tính tình Tề vương nóng nảy, anh ta để vợ và con gái tìm cơ hội nghe ngóng. Chẳng những thế, còn phái nội quan tranh thủ cơ hội đi vào Đông cung để thăm dò. Đông cung vẫn còn quy củ, không ai dám nói lung tung, anh ta cảm thấy không là lạ, sắc mặt bọn này không được tốt lắm.

Dồn sức mua chuộc người bên trong, rơi vào kế hoạch của Lý Thần Sách.

Tang vật đều đủ, Tiêu Lệnh Hành nước mắt nước mũi vào bẩm báo với Hoàng đế: “Nhị lang muốn làm gì thế này? Anh em một nhà, có gì không thể nói chứ, chớ nên phái người thăm dò như thế.” Bài phản công này cũng là Lý Thần Sách dạy.

Hoàng đế đã chém rất nhiều anh chị em của mình, nhưng chưa từng chém đứa con nào, không thể ngờ rằng quận chúa Tân Xương bị Thái tử nhỡ tay ngộ sát. Tề vương cũng không nghĩ thế, có lẽ anh ta đoán Tân Xương không muốn gả nên tự sát, nếu có thể tra ra chút dấu vết, Đông cung và Văn Xương hầu sẽ có xích mích, ở trong đâm chọt thêm thôi.

Hoàng đế gọi Tề vương đến mắng té tát: “Mày đúng là đồ ngu! Anh em ruột thịt mà cũng có ý nghi ngờ? Đông cung là chỗ mày có thể rình mò hả?”

Rốt cuộc ngài nhận ra, quan hệ giữa Tề vương và Thái tử, không chỉ *không tốt*, nếu càng bỏ mặc thì sẽ thành kẻ thù. Bây giờ ngài bất mãn với Thái tử, nhưng cũng chưa đến mức quyết tâm phế bỏ, chính vì tranh ngôi vị mà Hoàng đế đã giết bao người anh em của mình, thế nên ngài không hi vọng các con trai cũng tàn sát lẫn nhau. Suy đi nghĩ lại, không bằng mang Tề vương đi xa, để anh ta không chọc Thái tử nổi giận, sau khi ngài qua đời cũng không bị người ta tính sổ.

“Mày dọn đến Lương Châu làm Thủ sử, học chút đạo lý làm người đi!” Nghiêng người chuẩn bị, sút, tống Tề vương bay tới nơi xa ngàn dặm.

Tề vương trợn tròn mắt, cách kinh xa như thế, sao anh ta có thể trở về? Thế nào khác gì lưu vong?

Thái tử cũng trợn tròn mắt, tên này rời kinh xa như thế, muốn lén lút làm gì sau lưng, sao ta ngăn được? Nó muốn xé cờ tạo phản thì biết làm sao? Trời cao Hoàng đế xa, dân chúng Lương Châu hung hăn, sức chiến đấu không tầm thường!

Hoàng đế đã quyết định chuyện này, hai người nhất thời không phản ứng kịp, sau khi đầu óc tỉnh táo lại, Hoàng đế quyết tâm muốn hai anh em phải trả nén thân ái. Chưa kịp phản đối.

Tề vương khóc lóc xin Hoàng đế chờ hết năm nay rồi hẵng chuyển đi, nhưng không được phê chuẩn: “Phiên vương trông coi khu vực bên ngoài là chế độ trước nay, sức khỏe hai chú của mày yếu rồi, không tiện ném mới ở

lại trong kinh, mà còn trẻ, phải san sẻ nỗi lo cho cha.” Đuối đi. Vừa vắn, năm nay Thứ sử sẽ vào kinh để làm công tác báo cáo, Thứ sử hiện tại của Lương Châu không cần trở về, ở lại trung ương làm Thị lang.

Tề vương còn quá non và xanh, nếu không Cố Ích Thuần cũng chẳng coi thường anh ta. Đáng lẽ phải nhìn Trịnh Tĩnh Nghiệp, coi người ta làm thế nào!

Lý Thần Sách từ chối sự bổ nhiệm của Hoàng đế, làm một dân thường trong Đông cung, Trịnh Tĩnh Nghiệp khen ngợi hành động này không ngớt: “Lý Thần Sách không tham phú quý, phẩm chất cao thượng.” Hắn là người tốt.

Nghiệp Quảng Học theo đó mà bỏ đá xuống giếng: “Một người thanh cao như thế mà lòng hướng về Thái tử, địa vị Đông cung hai mươi năm đã có hi vọng, thần xin chúc mừng bệ hạ.” Chúc mừng ngài, nhân duyên con trai ngài tốt hơn ngài. Người thanh cao, thích con ngài mà không thích ngài.

Trịnh Tĩnh Nghiệp cười thầm trong bụng, con rể Nghiệp Quảng Học là Ngụy vương, Tiêu Lệnh Thành. Mẹ của Tiêu Lệnh Thành là Thực phi, có dì gả cho Tưởng Tiên Hiền, anh ta còn có hai em ruột, hai em gái, nhà ngoại cũng là họ lớn. Một mạng lưới quan hệ rộng như vậy, dù không muốn, cũng có người đẩy lên dài.

Tưởng Tiên Hiền cũng không thích Thái tử, Thái tử tín nhiệm Lý Thần Sách, Lý Thần Sách... đã từng đả kích tâm hồn mỏng manh của ông ta. Từng nói tên ông ta là Tiên Hiền, thực ra là mang bao nhiêu mong ước đặt vào thông gia của họ Tưởng, chứ chẳng phải *tiến* lên thành người *hiền* đức gì, mà là muốn làm kí sinh trùng, xem triều đình là kí chủ thôi.

Tưởng tướng cực kì thành khẩn nói: “Thái tử đủ lông đủ cánh, là lúc đang vỗ cánh tung bay, Thánh nhân có được người con như thế, đúng là may mắn cho giang sơn, là phúc phần của xã tắc.”

Nhin đi, cái kiếu thối phồng thế này, hoàn toàn không cần bản thân thực sự nghĩ như vậy. Thật ra cũng không cần đến mức là đồng chí, có quan điểm chung; thăm dò tâm tư kẻ khác, chẳng cần thông đồng, mọi người đều hiểu lòng nhau, khỏi cần thông báo mà đều đồng lòng.

Trịnh Tĩnh Nghiệp cho rằng, cái chết của con gái Thái tử quả rất kì quái, định mượn cơ hội này để kiểm chuyện, tra xét thì được cái *déch* gì?! Cho hai mươi xâu tiền, bảo đám côn đồ, ăn xin, bà tám trong kinh thành sẽ truyền đi, dư luận khắc sê xôn xao ngay. *Hừ~*

Có điều quận chúa Tân Xương và con gái ông từng cãi nhau trên đường cái, ông lo có thể tổn hại tới con mình nên không làm.

Nhân lúc quận chúa Tân Xương vừa qua đời, Hoàng đế vừa tổng tiễn một cậu con trai, chư vương cùng thấp tha thấp thỏm đề phòng. Nhiều người đến tiệc trà của Trưởng công chúa Khánh Lâm hơn, xã giao thì nói cũng nhiều, dễ thăm dò kẻ khác.

Trưởng công chúa Khánh Lâm lo lắng nhất là đám cháu sẽ sợ, sợ Hoàng đế vẫn một lòng che chở cho Thái tử, sẽ không có lòng tin. Cố ý thở dài: “Tiếc là Nhị lang không tới, các cháu đều trưởng thành, năm nay Nhị lang ra khỏi kinh, sang năm không biết sẽ đến phiền ai, thấy con cháu ngày càng ít dần, ta thật đau lòng.” Nói xong còn nhỏ mẩy giọt nước mắt.

“Thánh nhân cũng thật là, vất vả cả đời vì cái gì? Không phải hi vọng có cháu quần quanh chân sao? Huynh ấy lại phái nó đi xa. Mấy chục năm nay không để Hoàng tử đi trấn giữ địa phương nữa, sao bây giờ lại đột nhiên nghĩ tới chứ?” Bà còn trách anh mình.

Bà đoán đúng, hai người Triệu vương, Tân vương đã có lòng muốn rút lui, thứ bậc cả hai không cao, mẹ ruột cũng chẳng phải xuất thân vinh hiển, chẳng qua năm đó mua vé số cầu may thôi. Thủ oán với Đông cung không sâu, Tề vương thế là đáng đời, bản thân phải thành thật một chút, chỉ cần không phải đến sống ở nơi hoang vu hẻo lánh nào đó là được.

Trưởng công chúa Khánh Lâm vừa nói, sắc mặt mọi người đều khó coi, vì sao Hoàng đế lại tống khư Tề vương đi? An bài hậu sự à? Muốn thuộc hạ Thái tử dễ kiểm ăn? Rồi Thái tử sẽ đối xử với mọi người thế nào? Vậy là càng đau đớn suy nghĩ.

Trưởng công chúa Khánh Lâm chẳng những nói sau lưng, mà còn *quang minh chính đại* đến trước mặt Hoàng đế ‘khuyên’: “Sao chưa hết năm đã để cả nhà Nhị lang đi rồi? Muội? Nói Nhị lang đấy? Nó là con của huynh, là em trai của Đại lang, để bảo vệ? Không thể nói như vậy được? Đại lang là Thái tử huynh chọn, huynh như thế, không phải là lo nghĩ quá nhiều rồi sao? Trăm ngàn lần chờ nên nói vậy, muội nghe mà gai hết cả người?”

Trăm ngàn lần đừng đắc tội với phụ nữ! Khả năng khiến người khác gặp phiền toái của bọn họ là hạng nhất.

Còn Trì Tu Chi muốn nói, những người phụ nữ nhà mình thật phiền phức!

Chàng thường đi thăm bà ngoại, bà ngoại của chàng ngoại trừ suy nghĩ hơi bảo thủ, tâm lí hơi yếu đuối một chút, nói chung thì vẫn là một bà cụ khá tinh tâm. Không ngờ hôm nay bà cụ lại ném cho chàng một quả bom hạng nặng: “Đại lang đã mười lăm rồi? Sang năm là mười sáu, thành người lớn rồi, cũng nên lập gia đình rồi đấy?”

Trì Tu Chi đáp có lệ: “Cháu còn nhỏ mà, không vội, không vội.”

Trì bà ngoại lắc đầu: “Nói bậy! Trì gia chỉ có đời cháu là độc đinh, cháu phải cưới vợ sinh con, phải nhanh chóng *khai chi tán diệp*! Nếu mẹ con còn sống, chắc chắn cũng sẽ nói vậy.”

[*Chắc chắn mẹ cháu sẽ không nói như bà.*] Trì Tu Chi oán thầm. Mẹ chàng anh và bà ngoại là hai mẫu phụ nữ khác biệt: “Không lập nghiệp, không thể thành gia.” Lấy gì mà cưới vợ hả?

Trì bà ngoại khăng khăng: “Cháu đã ra làm quan, sao có thể nói là chưa lập nghiệp được? Trẻ như cháu mà đã có phẩm bậc như vậy, hiếm thấy rồi.”

Trì Tu Chi im lặng.

“Ta thấy, nếu cháu đã đồng ý rồi, chúng ta đi xem thử.”

Trì Tu Chi nghe không hiểu lầm: “Xem thử?” Bà muốn nhìn ai?

Sau khi trải qua cuộc hôn nhân của con gái, có cái nhìn thực tế hơn một chút, nhưng từ trong nhận thức vẫn thích con gái thế gia. Không phải đang vể vang, thì ít nhất cũng đã từng là thế gia. Người như thế, thật ra có sẵn.

Trì mơ họ Cốc, tổ tiên cũng là thế gia, có điều bây giờ đã xuống dốc. Trong nhà cũng còn vài người, người có sẵn này là Tiểu Cốc thị, cháu gái Trì mơ, năm nay cha của mơ được một chức quan nhỏ, phải đến nơi khác nhậm chức; đến địa phương thì không tốt cho sự trưởng thành của con gái, Trì mơ muốn đưa cháu gái về dạy dỗ, làm bạn.

Tiểu Cốc thị năm nay mười ba, đã trổ mã nên cũng duyên dáng yêu kiều. Trì mơ vừa thấy đã hợp ý, nảy ra một ý nghĩ. Mơ là trưởng bối, quan tâm tới con cháu là chuyện bình thường. Cả nhà họ Cốc muốn để Tiểu Cốc thị ở lại kinh thành, cố tình đến nhà cảm ơn, Cốc thị động tâm, thấy mẹ chồng cũng có vẻ rất vừa ý với cháu gái mình, chờ cả nhà anh trai đi rồi mới nói với bà.

“Đại lang dần trưởng thành, cha mẹ không còn, Trì thị không có họ hàng thân thiết, mẹ và con đều là trưởng bối của Đại lang, cũng nên suy tính cho nó.” Thật ra Cốc thị không có ý xấu, chỉ thấy cháu gái mình điều kiện tốt, cũng xuất thân thế gia, làm con dâu Trì thị cũng được lắm mà.

Đương nhiên, Trì Tu Chi cũng có khả năng, gả cháu gái cho chàng thì không thiệt thòi gì. *Cổ phiếu* có khả năng tăng như Trì Tu Chi, cái gì

cũng không tệ, phải cái thế đơn lực bạo, gia tộc đã suy yếu, muốn *con đàn cháu đống* cũng khó khăn.

Một sự tồ hợp như vậy, trong lúc thê gia đang suy yếu, cũng là thường gặp.

Trì bà ngoại cũng động tâm, nhắc nhở Trì Tu Chi: “Mau mau đi xem thử đi, coi chừng có cô vợ tốt nào cũng bị người ta dắt đi mất.”

Trì Tu Chi càng nghe càng thấy không đúng, lập tức đổi chủ đề để bà ngoại không nói tên đồi phuơng, nói ra thì có mà hỏng: “Cháu còn muốn theo thầy học tập nhiều hơn.”

“Hả, thì cũng...,” Trì bà ngoại nhớ ra Trì Tu Chi còn một trưởng bối, trừ cha mẹ, thầy giáo là người có quyền lên tiếng nhất, “Nhưng cháu cũng chớ học theo ông ta, hơn năm mươi mới lấy vợ.”

Đầu Trì Tu Chi đầy hắc tuyến.

67. TRỊNH TĨNH NGHIỆP LỎNG TAY

[Nguyên]

**HỒI TRƯỚC CHÀNG NGHĨ QUẦN KIỀU GIÒ NÊN MỚI VỘI
VÀNG CHẠY TỚI XIN ĐƯỢC LÀM HỌC TRÒ NGƯỜI NÀY CHĂNG?!**

Mặt không thay đổi, Trì Tu Chi nhìn người đàn ông bất lương trước mặt, cười đến đập bàn đá ghê. Từ khi chàng nhận thầy trò, hình tượng danh sĩ của Cố Ích Thuần tiên sinh càng lúc càng bị sụp đổ, trở thành một ông chú thô bỉ mất rồi.

Ông chú Cố cười đến mức úa nước mắt: “Ha ha ha ha! Con mà cũng bị bức hôn à?!” mắt hấp háy, “Bây giờ con định làm gì? Bà ngoại cũng là trưởng bối của con mà.”

Cái kiểu vui sướng khi thấy người gặp nạn này làm người khác thật ngứa tay! Chắc hồi trước chàng nghĩ quần nên mới vội vàng chạy tới xin được làm học trò của người này chăng

Trì Tu Chi cảm thấy, trước mặt thầy giáo, liệt cơ mặt là chắc ăn nhất, thế nên chàng làm mặt lạnh, giọng nói đều đều, trầm giọng nhắc nhở: “Dù gì nhà ngoại cũng là khác họ, nhưng thầy, cũng là trưởng bối của con đấy.” Đừng quên, với tục lệ đất nước bấy giờ, thầy giáo có trách nhiệm nặng nề với học trò của mình hơn bà ngoại người ta nữa đấy! Đào hố học trò, chết chắc.

Đã lâu rồi Cố Ích Thuần không được cười sảng khoái như thế, năm đó ông cũng từng bị bức hôn, cũng là một kiểu bắt mua ép bán, bị trói như khúc bánh tét nhốt lại. So với những gì ông gặp năm xưa, Trì Tu Chi bị thế này cũng chẳng tính là gì. Ông cũng không định mặc kệ đứa học trò cưng này, nên mới cười khoái chí đến thế.

“...” Trì Tu Chi tiếp tục liệt cơ mặt nhìn thầy.

“Được rồi, được rồi, ta đã biết, nhưng bây giờ con có sốt ruột thì được ích lợi gì? Từ chối được một chẳng thể được hai, con không thích thì có thể từ chối, nhưng chẳng lẽ muốn thì bây giờ có thể rước về ngay được sao? Chuyện này không được, có lo lắng cũng phí công.” Nhìn ông chú không đứng đắn này đi, lúc nói thế ông có nghĩ tới *một học trò khác* không hả?

Ừm, thế mới là lời của một người thầy nên nói (*Ui cha!*), Trì Tu Chi cảm thấy hơi yên tâm.

Cố Ích Thuần cười đã đời mới vượt cǎm phân tích: “Thất nương còn nhỏ, con lại...” điều kiện hiện nay chưa đủ, “Cho dù Thất nương có lớn hơn một chút, An Dân (*tên tự của Trịnh Tĩnh Nghiệp*) cũng không dễ đối phó. Lại thêm, An Dân từng nói, muốn để con gái tự chọn chồng.” Đôi mắt được xem là nhìn người rất chuẩn lúc này đang lấp lánh tia sáng trông rất đáng khinh.

Có người thầy như thế, học trò muốn tôn kính cũng khó! Trì Tu Chi trực tiếp giao nhiệm vụ cho thầy: “Con sẽ về báo lại với bà ngoại rằng thầy đã có quyết định.” Thầy nhất định không được mặc kệ đấy nhé!

Cố Ích Thuần là một người đáng tin, tuy rằng đã cười học trò một trận, nhưng vẫn nghiêm túc đồng ý nhận nhiệm vụ: “Biết rồi,” trở về trạng thái bình thường, “Dù sao con vẫn còn nhỏ tuổi, tuy xử sự biết chừng mực, nhưng vẫn học chưa đủ, vào triều rồi, cần phải nghiên cứu ôn luyện lễ nghi pháp lệnh nhiều hơn, phải bổ sung những kinh nghiệm còn thiếu. Có một số việc dấu sốt ruột cũng chẳng được.” Cưới vợ hứ, phải có tư cách mới được, bằng không cứ trở về làm theo lời bà ngoại đi.

Trì Tu Chi yên lặng không nói gì, *nếu không phải do sư huynh, sư đệ hai người ném con vào triều, thì con... giống bây giờ chắc? Nhất là cô nhóc hại người kia đến giờ vẫn chưa hiểu gì! Khổ lắm!* Đổi lại, mặc kệ nàng có hiểu hay không, qua được cửa cha vợ rồi thì coi như xong, cưới về từ từ hiểu, cũng chẳng sợ tuổi nhỏ, thế càng tốt, quyết định xong rồi, nàng có

muốn nghĩ tới người khác cũng sẽ bị hạn chế. Vừa khéo sao, Trịnh Tĩnh Nghiệp lại để con gái chọn chồng!

Trong đầu Trì Tu Chi bắt đầu sinh ra oán niệm sâu đậm với thần tượng của mình.

Oán niệm xong rồi thì còn phải cắp sách đi làm, hôm nay chạy tới gặp thầy, không được gặp sư muội, nghe nói chị nàng có thai nên bị bỏ vào bao mang tới nhà chị thăm hỏi mất rồi.

Ôi ôi, chưa đến hai mươi tuổi mà đã lên cấp lục phẩm, tuy trong mắt các vị bô lão đương triều, chức quan này chẳng là gì, nhưng bị ném vào quan trường mà lên chức như thế thì rất là dọa người. Chàng không có âm chúc, nhờ vào cách xử án mà được Hoàng đế để ý tới, sau đó thăng chức, nhưng muốn bước thêm một bước nữa thì khó khăn vô cùng!

Dẫu thế nào cũng phải được lên tới ngũ phẩm chứ? Bây giờ cô nhóc của Trịnh gia đã là Quận quân rồi mà. (*Trịnh Diễm cấp tứ phẩm.*)

Trì Tu Chi khổ lăm, Cố Ích Thuần cũng không rảnh, xem trọng học trò là một chuyện, ngầm cho phép học trò cẩn thận qua lại, tiếp xúc với Trịnh Diễm là chuyện khác, chứ ông chưa bao giờ đồng ý cả. Nhiều lăm cũng chỉ nhắc nhở mà thôi. Ông cũng biết hôn nhân của Trịnh Diễm khá phiền phức, năm đó ông đào hôn chính là vì không muốn cưới con gái của một tên quan mới nổi trong giới quan lại. So với Trương Trí năm đó thì Trịnh gia ngon lành như nhiều, nhưng cũng không tránh được hình tượng *mới nổi*. Như Trịnh Diễm, nếu mà không được gả cho người tốt thì Cố Ích Thuần cũng cảm thấy rất đáng tiếc.

Cố Ích Thuần cười Trì Tu Chi xong, vẫn đi nói chuyện với Trịnh Tĩnh Nghiệp một hồi: “Hôm nay thằng học trò ngốc của ta gặp một vấn đề khó khăn,” nói dăm ba câu rồi kể lại chuyện kia, “Đệ phải thật có lòng, giữ thi giữ ngay đi, đừng để vài năm nữa thì không ổn đâu, thằng học trò của ta cũng được lăm chứ?”

Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng đang lo nghĩ, con gái như thế, được nuôi dưỡng thành phần tử gây rối, gả không được, không gả cũng chẳng xong, ông đã nghĩ đến chuyện kén rể. Nghe Cố Ích Thuần nói xong, cảm thấy buồn ơi là sâu: “Nó... Ta cũng không biết con bé muốn làm gì? Để nó tự chọn đi!”

Cố Ích Thuần trợn mắt: “Đệ định để tùy con bé thật sao?! Ta chỉ thấy đệ muốn thoái thác thì có. Nó hẵng còn là một bé con, làm sao gặp nhiều nam tử đến vậy? Chọn?! Cái gì? Thì Tu Chi đó, hai đứa tụi nó cũng rất được mà...” Làu bàu.

“Cái gì?!?” Đến phiên Trịnh Tĩnh Nghiệp có con gái cung giậm chân, “Chuyện này là thế nào? Nó dám có gì tốt với A Diễm hả?”

“*Khu khu*, đệ đừng hiểu nhầm, con bé A Diễm cũng chưa hay biết gì đâu.”

“À...” Lại trở về bộ dạng của một người cha tiến bộ, “Để con bé từ từ xem, từ từ chọn. Huynh cũng phải làm sao cho thằng nhóc Trì gia thành thật hơn mới được!”

“... A Diễm mà phải chịu thiệt thòi chắc?”

“Những việc khác đệ không lo, nhưng bây giờ con bé vẫn chưa hiểu chuyện nam nữ, đây lại...”

Trong một ngày, Cố Ích Thuần cười nhạo học trò đã đói rồi bây giờ nhìn sư đệ mà sott ruột, đúng là vẹn toàn. Thế nhưng vẫn phải nói: “Tu Chi là đứa trẻ tốt, ngoài lạnh trong nóng. Đệ cũng có thể thấy bản lĩnh của nó rồi đấy, nếu còn do dự, sẽ bị người ta đặt trước cho xem. A Diễm còn nhỏ, cũng chẳng cần gả ngay. Nhỏ tuổi như vậy, hai nhà đính ước trước cũng không phải chuyện hiềm. Với khả năng của Tu Chi, có ta và đệ giúp đỡ, chuyện Trì thị chấn hưng danh tiếng gia tộc cũng không phải không thể. Nhà nó ít người, A Diễm... cũng không chịu thua thiệt. Có điều đáng lo là cha mẹ nó đã khuất, hơi thiếu sót.”

Cố Ích Thuần phân tích khách quan, cũng kín đáo, trong giọng nói có ý coi trọng cặp đôi này. Trì Tu Chi ‘đất sô’ như vậy, một nguyên nhân trong đó chính là ông, đây cũng là vì sao ông quan tâm đến tâm sự thiếu nữ như thế.

Thế gia có hệ thống đánh giá riêng, như Trì thị, một gia tộc yên lặng suốt cả trăm nay, đã bị xem như giáng chức, không còn là danh môn *nhất lưu* như năm đó, chỉ còn quá khứ huy hoàng thê thôi, chưa nói có khi chạm tay sẽ bỗng. Dù cho bản thân đầy hứa hẹn, nhưng không được dòng tộc chống lưng, rất nhiều người không muốn nhận chàng làm con rể. Chỉ vì có Cố Ích Thuần ở sau, thấp thoáng cả bóng Trịnh Tĩnh Nghiệp và Trưởng công chúa Khánh Lâm, lại *lò mò* có quan hệ với danh sĩ Quý Phòn, thế nên mới thành *hàng bán chạy*.

Đông cung *nhìn trúng* Trì Tu Chi sao? Chưa chắc, căn bản là *nhìn trúng* chỗ dựa của chàng. Được dính với một tập đoàn quyền lợi thế này, nếu *hàng* Trì Tu Chi không muốn *bán chạy*, thì hẳn là do bị tác giả ghét rồi.

Bây giờ Trì Tu Chi đang thích bé con, nếu Trịnh Tĩnh Nghiệp vẫn cứ *câu* chàng như vậy, năm ba năm thì còn tạm được, để lâu, không chừng sẽ xảy ra *biến cố* gì đó. Đến lúc đó, Cố Ích Thuần cũng khó xử, lo lắng sư đệ và học trò sẽ có *xích mích*. Cha mẹ Trì Tu Chi đều đã qua đời, quả thật cũng là một chỗ thiêu hụt. Có điều Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng chẳng quan trọng chuyện này lắm, vì ông cũng mồ côi cha, sau khi kết hôn chẳng bao lâu thì lại mất mẹ.

“Nó với A Diễm cũng thân thiết, cũng có thể trò chuyện với nhau, dựa vào một phần tình cảm này, sau này cũng hòa hợp hơn.” Vì sao chuyện anh em họ thành thân với nhau lại phổ biến đến vậy? Vì sao cha mẹ chồng lại được gọi là ‘cô cậu’? Hiểu nhau, lại nhờ tình nghĩa thân thích ngày trước, chỉ cần một bên không quá đáng thì bên kia cũng có thể bao dung.

Trịnh Tĩnh Nghiệp không phải là người hay do dự, nhưng bây giờ ông vẫn chưa thể quyết định, những điều Cố Ích Thuần nói đều rất có lý, có điều con gái còn nhỏ quá. “Đệ sẽ quan sát nó thêm vài tháng nữa, năm sau sẽ có câu trả lời chắc chắn.”

“Thành.”

Cố Ích Thuần nhìn người rất chính xác, Trịnh Diễm cũng không phải là một người chịu thiệt thòi.

Anh em của Hoàng đế chỉ còn lại hai người, một là Vệ vương, còn lại là Tào vương. Hai người có thể sống tới bây giờ, bởi vì rất trung thành. Vệ vương không hỏi đến chính sự, chỉ để tâm đến *phong nhã*. Tào vương còn mờ nhạt hơn cả ông ta, khi còn trẻ là một thủ lĩnh hiền lành, về già càng khiêm tốn khiến người khác tức đến lộn ruột.

Dù mờ nhạt nhưng vẫn còn tồn tại, nhất là con gái của ông cũng đang tuổi kết hôn. Nhà Tào vương nào nhiệt nhất chính là lúc nghị hôn, hỏi chuyện cưới xin cho các con.

Tào vương là người hiền lành, không nhiều thiếp thấp như Vệ vương, nhưng cũng không ít con cái. Có hai trai, một gái đến tuổi kết hôn, sức khỏe Tào vương không tốt, nhỏ tuổi hơn anh trai, nhưng lại uống thuốc nhiều gấp mấy lần Hoàng đế. Với bầu không khí quỷ dị trong cung, thật ra đầu óc ông cũng chẳng biết chuyện gì đâu, chỉ là bản năng cứ cảm thấy có gì không đúng. Ông có biện pháp xử lý, chính là giao hết hôn nhân của con cái cho bác cả tụi nó. Để Hoàng đế an bài là bảo đảm nhất!

Khi còn trẻ Hoàng đế *bé tay chặt chân* (ý nói đoạn tình anh em; *Hoàng đế giết nhiều anh em để được lên ngôi*) rất có phong cách của *tráng sĩ chặt tay* (*), về già thì nhớ tình xưa, không chỉ đối tốt bình thường với các anh chị em thôi đâu. Cũng vì đã ném Tề vương ra khỏi kinh, gợi lên hồi ức kinh khủng của việc *bé tay chặt chân* ngày xưa, đặc biệt chú ý đến Tào vương hơn. Tào vương không gây chuyện, sau khi Hoàng đế nghe Tào vương trình bày, rộng rãi đáp: “Cũng dễ thôi.”

(* từ câu ‘rắn mổ cổ tay, tráng sĩ chặt ngay’ – chỉ sự quyết đoán)

Chọn con rể tốt, yêu cầu Tào vương cũng không cao, Hoàng đế thường gặp triều thần, suy nghĩ một chút, thấy Trịnh Diễm cũng cần một Lục tẩu. Đây là Quận chúa, con của Tào vương kế phi, năm nay mười sáu, diện mạo không phải vô cùng xinh đẹp, nhưng cũng thuộc loại dễ nhìn.

Vị Quận chúa này cũng là chị em họ với Ngũ tẩu Quách thị của Trịnh Diễm, nghe xong liền bảo: “Trong nhà bọn họ, tính tình muội ấy cũng được lắm a.”

Đỗ thị nói: “Người tốt là được.” Cũng chẳng quan tâm tính tình của chị ta thế nào! Tệ quá thì dạy dỗ sửa dần, nếu quá đáng thì cứ li hôn.

Vì thế hai nơi theo trình tự, Hoàng đế mai mối cho, không nhà nào được đổi ý, nếu bát tự đưa ra hợp nhau thì coi như xong. Còn phải vào cung, tạ ơn một chuyến, để hai bên thông gia gặp nhau một chút.

Hoàng đế cũng đồng ý sẽ tìm con dâu cho Tào vương, Miêu phi xung phong đảm nhận tổ chức một hoạt động, Hoàng đế đã đồng ý. Trong điện Chiêu Nhân rất náo nhiệt, Miêu phi là chủ nhân, Thục phi, Hiền phi bình thường hiếm khi đặt chân tới điện Chiêu Nhân cũng đến, cả Vương phi, Công chúa, Quận chúa... có danh hào cũng được mời tới. Vì làm mai, Miêu phi mời phu nhân các nhà đưa con gái vào theo, không nhất thiết phải có phong hào mới được đến.

Trông đến là *rực rỡ gấm hoa*.

Trịnh Diễm phát hiện ra, hễ mà nàng không để ý thì sẽ gặp một vài kẻ thù.

Trước đã từng nói, đa số các dịp xuất hiện, lúc nào Trịnh Diễm cũng có mấy cái đuôi theo sau. Miêu phi có lòng muốn mai mối, đương nhiên cũng vì kiếm lợi cho mình, Trịnh Diễm và mấy cái đuôi của nàng có thể lấy tư cách thân thiết với Miêu phi, được xuất hiện cũng là hiển nhiên. Miêu phi chưa ngốc đến mức gả Trịnh Diễm vào gia đình Tào vương, rõ ràng Trịnh Tĩnh Nghiệp rất coi thường, nhưng, có Trịnh Diễm, những

chuyện bất lợi cho phe mình đều bị cô nhóc dẹp hết phân nửa, đương nhiên cũng vì sở thích hóng chuyện của Miêu phi.

Mọi người gặp nhau, các phu nhân nói chuyện một chỗ, các thiếu nữ tựu chung một góc, Trịnh Diễm kéo đuôi đi theo.

Như thường lệ, Trịnh Diễm phải chào Miêu phi một tiếng, Miêu phi vô cùng nhiệt tình: “Bây giờ con có sư mẫu thì quên ta rồi, mau đi gặp sư mẫu con đi. Ái chà~ thôi đến đây ta xem nào, lại cao hơn nữa rồi. Ô? Đây là ai vậy?”

Trịnh Diễm nói thầm trong bụng, *giả bộ không hà, không có Miêu phi cho phép thì bọn họ có thể vào đây không? Lúc họ theo mẹ hành lễ, rõ ràng cũng gặp rồi mà!* Không thể không lần lượt giới thiệu: “Đây là Tiếu Đại nương Vu gia, Tiếu nương tử Lý gia, đây là Lâm gia...”

Đều là những cô bé trông như phán như ngọc, từ khi Miêu phi sinh con xong, trong lời nói cũng có giọng điệu của bà chủ gia đình: “Đều là bé ngoan cả. Con chào hỏi xong rồi thì cứ đi chơi với các bạn đi, cũng không cần câu nệ làm gì, muốn ăn gì, chơi gì thì bảo Lương Thu để ý cho, đừng làm như người xa lạ.”

Trịnh Diễm thưa vâng, kéo tiếu đội của mình qua chỗ khác. Trận này đã được Quách thị tình báo từ trước, không có chỗ cho các nàng.

Thế là gặp một kẻ thù.

Đối thủ lớn nhất của Trịnh gia là Đông cung, đương nhiên Đông cung coi Trịnh thị như tảng đá giữa đường, không thấy thì thôi, gặp thì muốn cho một đập, cũng như Trịnh Tĩnh Nghiệp rảnh rỗi không có việc gì làm thì thường quẳng phiền phúc cho Đông cung vậy. Hai bên không thể nói rõ đã kết thù với nhau như thế nào, nhưng cũng chẳng muốn hòa giải.

Đông cung có quận chúa, trừ quận chúa Tân Xương hay xuất diện, thứ nữ Thái tử cũng đã mười bốn, chả là vì cô chị khá phách lối, sức khỏe cô ta lại không tốt, bình thường ít xuất hiện bên ngoài, có vẻ rất ôn hòa. Bấy giờ

quận chúa Tân Xương đã qua đời, phải có một quận chúa đến để đại diện cho con gái Đông cung. Quận chúa có hiệu là Hàm Nghi, con của Phó lương đệ, còn một em trai, coi như cũng có hậu phuơng vững vàng.

Quận chúa Hàm Nghi cùng bọn Phó Tông Ngạn tụt lại thành nhóm, dời trận địa, chẳng may đụng phải Trịnh Diễm.

Hai đội không nhận ra nhau, lần Trịnh Diễm gặp Phó Tông Ngạn cũng đã vài năm trước (*chương 12*), mọi người đều đã trưởng thành, trang phục cũng không như xưa, ngờ ngợ mà thôi. Cô không bắt chuyện với ta, chẳng lẽ ta phải chào hỏi với cô sao? Đầu Trịnh Diễm chưa bị hỏng, dẫn người lướt qua.

Lý tiểu nương tử không cẩn thận đụng phải Hàm Nghi một chút. Đừng thấy quận chúa Hàm Nghi mười bốn tuổi, thân thể yếu ớt, bị Lý tiểu nương tử mười hai tuổi đụng trúng, phải lui về sau hai bước, được Phó Tông Ngạn đỡ cho. Quận chúa Hàm Nghi tức giận, nhưng biết giữ thân phận, không mở miệng trước. Đám con gái phe Đông cung cũng mặc kệ, Phó Tông Ngạn được dạy dỗ tốt, nhưng một cô bé nọ không biết Trịnh Diễm liền xăn tay áo ra trận: “Lớn mật! Các cô thật vô lễ! Thấy Quận chúa không hành lễ, lại còn tông vào Quận chúa, rõ ràng là cố ý!”

Lý tiểu nương tử cau mày: “Cô đừng có vu cho người tốt! Người ở đây nhiều như vậy, cùng lăm là chạm nhẹ thôi, tông đụng gì chứ? Cũng có phải bị tiểu lang quân nhà khác đụng vào đâu mà.” Khó nói cô bé có cố ý hay không, cũng chẳng phải hai nhóm chưa từng nghe phụ huynh nhà mình nói xấu phe kia, tựi con gái gắp nhau, có đập nhau trực tiếp bằng hai chân cũng là chuyện bình thường. Không muôn cũng làm theo phản ứng của bản năng.

Phe Đông cung xuyên tạc: “Thật là xấu hổ, lại còn nhắc đến tiểu lang quân nữa kia.” “Mở mồm ra là nhắc tiểu lang quân, không biết thẹn.” Phó Tông Ngạn nói thầm trong bụng, *lạc đè cả rồi, tự dung lại kéo tiểu lang quân vào làm gì? Phải nhầm vào cái chỗ coi thường Quận chúa mới đúng*, nhịn không được lên tiếng: “Trước là coi thường Quận chúa, sau lại đụng vào Quận chúa, không tôn trọng bê trên, đáng lẽ phải thỉnh tội!”

Lý tiếu nương tử đỏ mặt.

Trịnh Diễm cũng giống quận chúa Hàm Nghi, giả vờ đứng đạo mạo một bên, để đâm tay sai ra mặt, thấy tình hình không ổn, định lên tiếng xin lỗi, chợt nghe Phó Tông Ngạn nói như vậy, liền phát hỏa. *Mê nó!* Cô nghĩ đang đi lại trong cung mà có thể ‘quỳ dễ dàng’ thế à? Coi người có học như nô tài hả?!

Miêu phi được như ý nguyện, xem một màn nào nhiệt, gọi hai bên tới tranh luận. Phe Đông cung bảo là quận chúa Hàm Nghi bị người khác đụng vào. Vốn súc khỏe của quận chúa Hàm Nghi yếu ớt, không cần phải giả vờ té ngã như *liễu mềm đón gió*. Người bên Trịnh Diễm thì bảo căn bản không biết đây là ai, cũng không thể nói có vô lễ hay không, hơn nữa, bộ nói đụng là đụng à? Trừ các cô ra ai thừa nhận?

Toàn là những cô bé dưới mười lăm tuổi, quăng hết những tu duồng trước đây qua một bên, chí cha chí chóe, như một bầy chim sẻ, khiến cho mọi người đều nhức đầu.

Thái tử phi Trần thị cũng ở đó, liền nói: “Con nít chơi với nhau, đụng chạm một chút cũng không phải chuyện gì lớn.” Tỏ ra một bộ rộng lượng dàn xếp cho yên chuyện.

Miêu phi không thể thiên vị, muốn giải quyết sự việc cho rõ ràng, dẫu giận đến tái mặt nhưng vẫn rất uy nghi: “Thái tử phi không cần nhiều lời, đúng hay sai, không thể để Quận chúa chịu ủy khuất được.” Náo nhiệt đến không ngờ.

Hai vị này vừa mở miệng, bên dưới hoàn toàn im lặng.

Lý tiếu nương tử lúc này mới hoảng hồn, mẹ của cô bé, mẹ của Lý Ấu Gia cũng quỳ xuống đất thỉnh tội. Nữ quyền Trịnh Diễm tạm lời im lặng.

Trịnh Diễm không thèm để ý cười nhìn Miêu phi: “Chuyện này hỏi rõ ra không phải xong rồi sao? Còn muốn thế nào? Sao mọi người lại nghiêm

túc như thế? Không phải hôm nay đến để tùy ý vui đùa à? Không phải Quý phi cũng tùy ý giễu cợt sao? Sau không phóng khoáng thế?”

Miêu phi nghe một tràng câu hỏi, trong lòng hiểu ra cô bé muôn trả đũa: “Điện Chiêu Nhân có khi nào tùy ý giễu cợt?”

“Thì ra không phải tùy ý sao? Sao vậy được?!!” Trịnh Diễm mở to mắt nhìn, “Công chúa nào con cũng đều gặp qua cả rồi, chỉ chưa thấy người này, còn nói trong cung hôm nay không để ý đến lễ pháp, đâu ra một người kì lạ ăn mặc như công chúa tới đây chơi thế này!”

Trần thị là Thái tử phi đủ tư cách, đối xử với các con như nhau, ít nhất là về vật chất. Nói cách khác, Tân Xương có, Hàm Nghi cũng có, Tân Xương *du ché* (*vi phạm quy định – đã giải thích chương 62*) thế nào, Hàm Nghi cũng không thể thua cô chị. Lại thêm Hàm Nghi vì cáo ốm không hay xuất hiện, nên càng không thể không chu cấp vật chất đầy đủ cho cô ta – Phó gia nào chịu ngồi không.

Hoa điền (*hoa văn trang trí trên mặt, trán... của phụ nữ ngày xưa, hình vẽ hoặc trang sức bằng bạc, vàng...*) trên mặt quận chúa Hàm Nghi chính là bằng chứng sờ sờ!

Lý Âu Gia lăn lộn theo cha ta, Lý nha đầu cũng đi theo ta, cho nên, không thể để chịu thiệt thòi. Lễ này, căn bản không quản đúng sai, tóm lại, chỉ cần đưa đối phương vào chỗ chết là được!

Cả điện Chiêu Nhân đều ngừng lại, hướng về trán của quận chúa Hàm Nghi.

68. BẮT ĐẦU CUỘC CHIẾN

[Nguyên]

THÊ MÀ CON VĂN MUỐN LẤY CON BÉ SAO?!

Sự kiện tranh cãi này đã gây một loạt tai nạn đằng sau, khiến dòng nước ngầm ở trên triều, trong dân chúng lẩn hậu cung bắt đầu sục sôi.

Nhưng mà khi chuyện xảy ra, tất thảy đều rất yên ả. Lúc quận chúa Hàm Nghi bị mọi người quay sang, nhanh chóng quyết định té bất tỉnh, trong đầu Trịnh Diễm nảy ra một câu ‘*bị người lên án, không tật mà chết*’ chả liên quan tí nào.

Quận chúa Hàm Nghi ngã, đám con gái phe Đông cung vây quanh bên người cô ta ba chân bốn cẳng chạy tới dỡ. Lương Thu, Thanh Hạ, hai cung tì tâm phúc của điện Chiêu Nhân nhanh tay nhanh chân chạy đến bên người quận chúa Hàm Nghi, Phó Tông Ngạn đặt tay lên đầu cô ta, hòng muốn che giấu bằng cớ.

Khuôn mặt Miêu phi nghiêm trọng, nhìn Trần thị nói: “Việc này ta không thể làm chủ, tạm gác chờ Thánh nhân xử lí thích hợp.” Làm như không nhìn thấy vẻ mặt khó xử của Trần thị, bảo Lương Thu, Thanh Hạ cởi trang sức trên đầu Hàm Nghi xuống, mang tới trưng ra để mọi người nhìn qua một lần: “Xảy ra chuyện thế này trong điện Chiêu Nhân, ta cũng không thể phán định, mọi người hãy làm nhân chứng.”

Sắc mặt Trần thị còn tái nhợt hơn cả quận chúa Hàm Nghi đã té xỉu, không tự chủ mà rịn mồ hôi.

Thái tử phi vốn là con gái thế gia, rất hiếu phép tắc lễ nghi, lúc vừa gả cho Thái tử, quản lý trong ngoài rất chặt chẽ, đương nhiên, khi đó Thái tử cũng còn khá ổn. Mười, hai mươi năm yên ổn trôi qua, bất tri bất giác cũng buông lỏng yêu cầu với bản thân mình.

Đối với loại chuyện *du ché* thế này, mọi người đã hoàn toàn muốn vô cảm rồi, phải không? Chỉ cần không mặc long bào, ché ngọc tý, ai mà chưa một, hai lần hơi phạm quy? Vua không thấy thương nhân bị cầm mặc tơ lụa, ngồi xe ngựa như trong quy định, nào phải bọn họ tuân theo mà không chửi quy định? Cùng lăm thì... mọi người mở một con, nhắm một con mắt cho qua.

Trong hoàng thất có nhiều chuyện loạn hơn nữa kìa, có lúc suốt một thời gian dài, ban đầu cũng có nói một chút, có cải thiện đôi chút, nhưng không lâu sau lại chứng nào tật nấy. Cuối cùng Thái tử phi không thể không thả lỏng: *Cùng lăm là hơi khác người một chút, cũng không phải cái gì ghê gớm.*

Ở đây còn phải long trọng giới thiệu một nhân vật *phối hợp diễn* vô cùng quan trọng, hạt nhân triều đình, Hoàng đế bệ hạ vĩ đại – một người cha *hại con*. Ngài *hại con* nhất là chỗ, vì cố gắng khiến đám con trai tránh xa Thái tử, định chắc địa vị Thái tử ngay dưới mình, để các thế lực sau lưng của những con trai khác ngoan ngoãn hơn, tránh cảnh các con cốt nhục tương tàn, ông tự mình cởi y phục khoác lên người con trai!

‘Cởi áo bao che.’

Hại chết người!

Có hậu phương vững chắc như vậy, trước khi Thái tử được *sắc lập* cũng chăm chú học tập lăm, tự ràng buộc bản thân, nhưng được phong rồi thì lại hỏng mất. Rất nhiều người không phải ngốc, do hoàn cảnh nên khiến họ bị *ngơ* vậy thôi. Thái tử cũng vậy, mà Thái tử phi cũng thế.

Vợ cả vợ bé của Đông cung cũng khá là *hở người*, bản thân Hoàng đế đã không có ấn tượng tốt với thế gia nhà mình, nhưng lúc kết hôn với thế gia thì hoàn toàn không kiêng kị, không những trong hậu cung có một đống con gái thế gia, con ai cũng được, nhưng phải tìm cho người ta một thân thích thế gia mới chịu. Thái tử phi là danh môn Trần thị, Thái tử Lương đệ cũng là danh môn Phó thị, bây giờ bàn về thực quyền thì Phó thị không kém

Trần thị nhiều, một số thiếp thất ngoại trừ có công nuôi dưỡng con cái, cũng là có danh có hiệu ra ngoài, số còn lại đều là quan hệ tình địch, Trần thị chỉ quản được chuyện mặt mũi, xen vào nữa thì thành nhiều, nhất là con gái của Phó lương đê, để Phó lương đê lo.

Mà hiện tượng này ở các quận chúa đang trưởng thành ngày càng nghiêm trọng, cha của quận chúa thì đang tranh giành với đám em trai của mình, cũng moi ra được nhiều manh mối giữa các quận chúa. Các cô dần trưởng thành, có thể ra lệnh cho nhiều người hơn, làm lầm chuyện khác người, rốt cuộc lại *đào hố cha mình*.

Miêu phi nhìn sắc mặt Trần thị, trong lòng chỉ cảm thấy rất sảng khoái, *không phải bình thường tuân thủ quy củ lễ pháp lầm sao?* Lúc trước Miêu phi vào cung, khi chưa được phong phi, Trần thị là người theo lễ pháp, khiến Miêu phi phải chịu khổ không ít. Nào là gặp nhau không hành xử chừng mực (quả thật không đủ tư cách để nói lại Thái tử phi), nào là không ngồi một chỗ mà nói chuyện (công nhận trình độ văn hóa của Miêu phi lúc đó cũng hơi kém), rồi thì thân thiết với các tình địch của Miêu phi nữa chứ (do người ta cũng quen biết nhau từ lâu)... vân vân, Miêu phi đã nhịn từ lâu.

Hôm nay rốt cuộc đã có cơ hội, Miêu phi không để Trần thị có cơ hội thừa dịp chối bỏ trách nhiệm: “Quận chúa đã hôn mê, tuyên gọi ngự y, Thái tử phi để ý con bé một chút, con trẻ phạm sai, nhưng dù gì cũng là cốt nhục của Thiên gia, không thể chậm trễ.” Đấy Thái tử phi đi chăm sóc *thứ nữ* chứ không thì chính là ngược đai máu mủ Thiên gia, Trần thị lảo đảo đứng dậy, nhiều người đã không dám nhìn vào tình trạng bi thảm của cô ta.

Trịnh Diễm chắp tay sau lưng, đám người Lý tiểu nương từ nhìn thấy, cũng nhón chân rón rén bước tới bên cạnh. Nàng ‘hiếu kì’ nhìn qua phía đám người bên Đông cung, *hở*, đắc tội với người ta như thế, bây giờ còn giả vờ ngoan ngoãn, bộ tướng người ta không tính toán với mình à? Nàng đưa mắt nhìn Đông cung rồi khỏi nơi thi đấu.

Đảo mắt xuống dưới, những người gấp nàng n tuổi cũng tự giác lánh ra. Đúng là rất hung hăn thật sao? Mọi người đều cẩn thận tự coi lại để nhà

mình không có chỗ nào quy phạm quy chế, sợ bị người khác nắm nhược điểm, trong khoảng thời gian ngắn mà ai cũng thấy bất an.

Miêu phi cố mỉm cười: “Vốn để mọi người cùng vui vẻ náo nhiệt một phen, không ngờ thân thể quận chúa yếu đuối vậy. Trời trở lạnh rồi, cũng muốn chiêu chuộng bắn thân một chút, ta vì chuyện này mà để mọi người mệt lả cả rồi.” Viện có tiễn khách, chính cô ta cũng muốn chuẩn bị cho tốt để cáo trạng với Hoàng đế.

Trịnh Diễm làm việc, từ trước tới nay vẫn luôn học theo cách của cha, luôn có chiêu cuối.

Rời khỏi điện Chiêu Nhân, xe ngựa của các mệnh phụ tập trung một chỗ, lần lượt rời đi. Đương nhiên Trịnh đảng vây quanh mấy mẹ con Đỗ thị, Trưởng công chúa Khánh Lâm và Trưởng công chúa Nghi Hòa cũng có quan hệ thân thiết với Trịnh gia, trước khi rời đi cũng đến chào nhau một tiếng. Không phải nữ quyền Trịnh đảng cũng đưa ánh mắt vừa kính sợ vừa kiêng kị nhìn nữ quyền Trịnh đảng, mọi người bình thường cũng vi phạm vài quy chế nhỏ, hôm nay bị lôi ra, giống như bình thường bạn ăn cơm uống nước, bỗng có người tới bảo bạn đang ăn gạo bị biến đổi gen, rất kinh khủng.

Trịnh Diễm làm bộ không nhận ra, vẫn đang tạm biệt với nhóm Trịnh đảng tiểu nương tử: “Hai ngày nữa chúng ta lại tới chơi cùng, đều là người quen với nhau cả, cũng tiện mà. Ta còn có mấy món điểm tâm muốn mời mọi người nếm thử nữa đó.”

Nhóm Vu gia tiểu nương tử đã rất thân thiết với nàng, tiểu Đại nương Vu gia không khách sáo, nói: “Cô cô đã mở lời thì không được quên đấy. Quên cũng không sao, người khác thì mặc kệ, chứ cháu phải đến nhà đòi ăn mới được.” Hai nhà thân mật, tiểu Đại nương Vu gia nhỏ hơn Trịnh Diễm một cấp, nên tất nhiên cũng gọi là cô.

Trịnh Diễm đáp: “Vậy được, cháu nhớ hộ ta nhé.”

“Vâng.”

Lý gia tiểu nương tử tên Hoàn, chuyện hôm nay cũng là một cái họa, mẹ của cô đang xin lỗi Đỗ thị, cô ta cũng xấu hổ nói với Trịnh Diễm: “Hôm nay cũng do ta đã lỗ mang.”

Trịnh Diễm đang nói chuyện cùng cung tui con gái, chỉ chờ lời này, không khách khí nói: “Hoàn nương cẩn thận quá. Việc này ta không trách cô, mặc quần áo quận chúa, nhưng đội hoa điền công chúa, ta cũng không nhận ra đây là ai. Nói cho cùng, cô không xin lỗi thì mẹ cô cũng bồi tội thay thôi. Bọn họ không thể trùng phạt người khác, lòng dạ gì thế không biết. Con chuột quýnh lên còn cắn người, việc gì phải ép người khác nói lời khó nghe. Đến công chúa cũng không đối xử với người khác thế này, ngược lại hôm nay bị trách tội, kì này khó mà qua!” Ngầm ý bảo Đông cung ngang ngược lại hép hòi, không để ý sẽ bị xử lý ngay.

Bên Đông cung nghĩ thế nào thì khó nói, chứ bên các chư vương, *hùn*, không tranh thủ tám chuyện thì đúng là có lỗi với lập trường giai cấp của bọn họ.

Nhất định Miêu phi cũng sẽ rót chuyện hôm nay vào tai Hoàng đế. Cô ta chẳng cần vu khống gì sất, đây là chuyện rõ như ban ngày.

Trưởng công chúa Khánh Lâm nói mấy câu chào tạm biệt đơn giản với Đỗ thị, không thể đứng quá lâu trước cung, hai người đã nói xong, phía bên Trịnh Diễm đã nói đến chuyện chính. Trưởng công chúa Khánh Lâm nháy mắt với Đỗ thị, Đỗ thị bất đắc dĩ nói: “Cái tính này đúng là không thể chấp nhận được, chẳng chịu nhịn được chút nào.”

Trưởng công chúa Nghi Hòa bảo: “Có ai sinh ra để bị úc hiếp đâu?”

Lời của hai người đúng là lời giải thích tuyệt vời nhất, không được phép suy đoán lung tung. Sự việc hôm nay, dù chân tướng thế nào, thì trong đầu mọi người đều nghĩ tới tình cảnh sau này.

Trịnh Diễm hé miệng cười: “Không nói những chuyện này nữa, đừng ở đây cung kỉ cục, về đi thôi.”

Mọi người đều tan dần, Trịnh Diễm cũng lên xe trở về nhà.

Đến nhà, Trịnh Tĩnh Nghiệp vẫn chưa về, chuyện xảy ra hôm nay vẫn chưa được truyền ra. Đỗ thị nhìn Trịnh Diễm, lắc đầu, than thở một hồi: “Việc này không nhỏ đâu.” Trong lòng buồn rầu nghĩ, qua chuyện hôm nay, sau này làm sao gả ra ngoài được nữa.

Đến khi Trịnh Tĩnh Nghiệp trở về, Trịnh Diễm đi đến báo lại mọi việc xảy ra ở điện Chiêu Nhân. Trịnh Tĩnh Nghiệp vuốt râu tán thưởng: “Cha biết rồi,” cười tủm tỉm nói, “Truyền ra ngoài, hôm nay con làm việc lỗ mãng, vô lễ với Đông cung, bị ta phạt, trừ đến nhà thầy học thì không được đi đâu hết, ta bắt con ở nhà tự suy nghĩ lỗi làm.” Xoa đầu con gái.

Trịnh Diễm giả khóc hai tiếng, rồi làm mặt quỷ, quay về phòng học bài.

Đỗ thị oán trách Trịnh Tĩnh Nghiệp: “Ông chiêu nó! Ta sinh một con gái yếu điệu như thế, ông lại chiêu nó thành ra thế này! Chuyện hôm nay truyền ra thì nhất định cả thành đều biết, đến lúc đó còn ai tính tình ôn hòa dịu dàng dám lấy nó chứ? Trịnh Tĩnh Nghiệp, nếu con gái của ta không có ai lấy, ta liều mạng với ông!”

Trịnh Tĩnh Nghiệp kinh ngạc: “Sao phu nhân lại nói như thế? Tính tình bộ dạng của A Diễm rất giống phu nhân, tất sẽ có một người ánh mắt tinh tường biết nhận ra anh tài như ta cưới nó thôi.”

“Hứ, ông đừng có tự tâng bốc mình, rõ ràng là giống ông!”

Ôi, phụ huynh cãi nhau luôn vì lí do này, chõ xuất sắc nào của con trẻ là giống mình, khuyết điểm thì giống đối phương.

Trịnh Tĩnh Nghiệp đau vỡ mồm với vợ xong, thong thả trở về thư phòng, sau đó gấp rút bố trí. Tranh chấp trên triều đình, hầu như từ vạch tội

mà ra. Sau khi nhóm Ngự sử ngày càng thuần thực rồi, hơn phân nửa là do bọn họ gây chuyện. Quận chúa Hàm Nghi *du ché*, phải chỉnh đốn tập tục *du ché* là một cách *mở bài* tốt.

Trịnh Tĩnh Nghiệp giao nhiệm vụ cho Ngự Sử: “Ông chỉ cần nhắm vào *du ché*, chớ được nói chuyện liên quan đến Đông cung! Nay tập tục trong kinh, cũng phải chỉnh đốn trở lại.” Ông vẫn muốn làm người tốt trước mặt Hoàng đế.

Ngô Ngự Sử nghe xong, thăm dò hỏi thêm: “Trách nhiệm giáo dục con gái là của cha mẹ, Quận chúa vô lễ, không truy xét sao?”

Trịnh Tĩnh Nghiệp mỉm cười đáp: “Sao Thái tử lại có thể có khuyết điểm chứ? Nếu Thái tử có khuyết điểm, chẳng phải muốn xét cả Thánh nhân?”

Rạch một vết thương là được rồi, ông không nhìn làm chư vương đâu, sao lại không có người nhào vào chứ?

Ngô Ngự Sử được Trịnh Tĩnh Nghiệp giao nhiệm vụ, dốc hết sức khoe khả năng của bản thân: “Viết tấu chương xong rồi, trừ khi kêu oan, đến hôm lâm triều mới có thể dâng lên. Đông cung không nhân cơ hội này thỉnh tội với Thánh nhân sao? Nhưng nếu chỉ vì chuyện của một quận chúa, không đủ để kêu oan.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp nói: “Chuyện này ông không cần phải lo lắng.” Thần bí thần bí lại thần bí.

Ngô Ngự Sử một bụng nghi ngờ nhận mệnh đi làm, gặp Trịnh Đức Hưng về tới trước cửa. Ngô Ngự Sử bỗng nhiên tỉnh ngộ: *Cậu bé ở cạnh Thánh nhân! Chẳng phải thích hợp để cáo trạng sao.*

Đoán sai, sao Trịnh Đức Hưng biết mà rủ rỉ chuyện ở điện Chiêu Nhân chứ?

Người ưng thuận là Miêu phi.

Miêu phi không phụ kì vọng, đến tố cáo cũng rất có kĩ xảo.

Hoàng đế mang ý hóng chuyện mà tới, tính hỏi Miêu phi có con gái nhà nào phù hợp không. Vẻ mặt Miêu phi khó xử, muốn nói gì lại thôi, khiến Hoàng đế chú ý: “Có chuyện gì thế?”

Miêu phi quỳ xuống, không nói tiếng nào.

Lương Thu, Thanh Hạ cũng quỳ theo.

Hoàng đế nhíu mày: “Đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì?”

Miêu phi chỉ cúi đầu không nói, Lương Thu đã khá quen với Hoàng đế, lên tiếng thay: “Thánh nhân đừng ép hỏi Quý phi nữa, chuyện hôm nay, Quý phi không thể nói đâu.”

Quý phi không thể nói, nghĩa là có người sẽ trả lời. Lương Thu và Thanh Hạ mỗi người một lời kể lại chuyện đã xảy ra, mà từ lời các cô ấy, đương nhiên Đông cung sai. Bưng bằng chứng ra, lại còn bảo những mệnh phụ có mặt đều thấy, Hoàng đế cũng ném chuyện tranh chấp của mấy cô nhóc qua một bên.

“Đều đứng dậy đi, quỳ như thế còn ra thể thống gì,” Hoàng đế kéo Miêu phi lên, hỏi kĩ chuyện xảy ra. Miêu phi nói: “Là do sơ sót của thiếp, Nhị nương ít xuất hiện trước mặt người khác, không có mấy người nhận ra con bé.” Ráng hết sức nhận sai, dù gì sai lầm là ở chỗ cô, Đông cung không sai chút nào, cầu Hoàng đế dù gì thì cũng đừng phạt cháu gái.

“Ở điện Chiêu Nhân, Đông cung bị mất hết mặt mũi, thiếp không còn cách nào làm người.” Lại cầu xin cho Trịnh Diễm, nói nàng luôn ‘chân chất, ngay thẳng’: “Là một nha đầu ‘bộc tuệch’.” Chớ để quận chúa Hàm Nghi trả đũa, xin Hoàng thượng hãy che chở cho Trịnh Diễm.

Miêu phi khóc lóc như mưa, bộ dạng run rẩy đáng thương ấy, khiến Hoàng đế thấy mà đau lòng [*Sao lại sợ như thế?*] Bắt đầu tự hỏi, [*Tính tình Miêu phi đâu nhát gan đến vậy!*]

Ngày hôm sau, Ngô Ngự Sứ nhanh chóng dâng tấu chương, rành rọt rằng ‘Từ khi lập quốc đến nay, làn gió xa xỉ dần truyền ra, khiến tình hình *du ché* trong quân dân ngày càng nghiêm trọng. Đến nỗi quận chúa Hàm Nghi cũng mang trang sức của công chúa.’ Vì tác phong và kỉ luật, yêu cầu Hoàng đế hạ lệnh nghiêm trị. Không đề cập tới Thái tử câu nào, giống như quận chúa Hàm Nghi không phải do Đông cung sinh ra. Hoàn toàn không có *chuyện bé xé ra to*, tiếp tục đặt trọng điểm vào tình hình xã hội, rất có lỗi với kĩ năng truyền thống của Ngự Sứ - phóng đại.

Thái tử vừa nghe liền nhào ra thỉnh tội, hôm qua Trần thị vừa về đã vội vàng sai người mời anh ta quay lại, đồng thời bắt tay kiểm soát đồ đạc ở Đông cung: “Bất luận là ai, điều phải kiểm tra, nếu phát hiện có *du ché*, lập tức tiêu hủy.” Đồ dùng bằng vàng bạc thì đúc lại, trang phục mang đốt, những vật dụng khác cũng phá hủy hoặc mang chôn.

Tiêu Lệnh Hành nghe được tin tức này, chưa xử lý con gái vội, đến hỏi kế Lý Thần Sách.

Lý Thần Sách cười khanh khách, trong đầu hắn chỉ có một kế duy nhất: Lập tức độc chết Hoàng đế, để cho người khác làm. Trừ cách này ra, cũng chỉ có cách làm như Thái tử phi, tiêu hủy chứng cứ. Xem chuyện này do tụi con gái thích se sua đua đòi mà thôi, không thì Đông cung sẽ đều *roi* cùng.

Mẹ nó! Việc này không cách chi giải quyết cho nổi! Đột nhiên Lý Thần Sách cảm thấy, dù cho hắn có muôn vàn kế sách, hoặc sẽ không làm theo, hoặc không thể thực hiện.

“Điện hạ chớ hoảng, xảy ra chuyện này, ngày mai nhất định có Ngự Sứ buộc tội, ai buộc tội cũng không quan trọng. Ngày mai chỉ cần có người

buộc tội, Điện hạ nhất định không được cãi lại, phải chủ động nhận sai. Thêm nữa, sau khi thỉnh tội xong, quận chúa Hàm Nghi cũng phải tới tạ tội theo.” Không được cãi lại, có làm thì nhận, làm một người thành thật.

Có thể qua được chuyện này là tốt rồi, dù Hoàng đế có chán ghét Thái tử bao nhiêu, chỉ cần chưa phán lệnh phế Thái tử thì Thái tử vẫn có ưu thế vượt trội. Thời điểm đảo nghịch đang nằm trong giây phút Hoàng đế băng hà.

Tiêu Lệnh Hành không cam lòng, chủ ý của Lý Thần Sách đưa ra là tốt, nhưng để Tiêu Lệnh Hành thể hiện sự thấp kém như vậy trước mặt các triều thần, với ngạo khí của Hoàng Thái tử đúng là không dễ khom lưng. Bản thân Lý Thần Sách nói hời hợt thế bởi không phải hắn đi thỉnh tội, đổi lại bắt hắn biểu diễn thử xem. Không phun nước độc vào Ngô Ngự Sử thì hắn không phải là Lý Thần Sách.

Hoàng đế cũng nhịn: “Thái tử phân ưu vì trẫm, vất vả vì quốc sự. Nếu con cái cũng do Thái tử tự quản, chẳng phải mệt chết Thái tử sao?” Thái tử phi và Phó lương đệ đều trúng đạn, sau khi tan triều nghe tin, không thể không rút trâm thỉnh tội.

Quận chúa Hàm Nghi bị tước phong hào, nằm nhà hối lỗi.

Nhưng chuyện chưa dừng ở đó.

Chư vương không dễ đối phó, mọi người đã bất mãn với Thái tử đến cực điểm, dã tâm cũng đến cực độ. Bên cạnh đó, các nhóm đồng minh của bọn họ cũng không phải ngồi không, căn cứ vào nguyên tắc ‘Trịnh Tĩnh Nghiệp đã muôn làm người xấu, nợ nần gì đều tính trên đầu ông ta, có bia đỡ rồi mà không làm thì đúng là ngu.’

Nghiệp Quảng Học sai Ngự Sử, môn hạ của mình dâng tấu chương, buộc tội Thái tử không có cách trị gia. Ngự Sử tấu chương hai ngày sau, bị phát hiện một loạt vấn đề, giáng chức đày xa xú, chết trên đường đi.

Vu Nguyên Tè cắn lưỡi: “Đông cung cũng thật độc ác!”

Trịnh Tĩnh Nghiệp cười nói: “Đông cung độc chồ nào chứ?! Yến vương (*con rể của Phạm tướng, Phạm Đại Dư, Hoàng Lục tử*) mới thật là nhẫn tâm! Các người cũng phải chú ý tác phong kỉ luật trong kinh thành cho tốt, bây giờ, chúng ta không được có bất kì sơ hở nào.”

Lý Ấu Gia là Kinh Triệu doãn, Vu Nguyên Tề hiện trông coi Kim Ngô, bắt vài phạm nhân. Xét xử cũng chỉ nộp chút tiền phạt là xong việc. Hình phạt cũng chia ra án lớn nhỏ, trộm ngàn đồng, có thể bị tạm giữ, trộm mười triệu, phục dịch đại lao, nếu mó tay *chia* một đồng của người khác, mắng một câu coi như xong. Đây là chồ khác biệt.

Trịnh Tĩnh Nghiệp dùng hành động để chỉ cho mọi người thấy, ta chỉ có thù oán với Đông cung, những chuyện các người phá hú, ta ngại quản!

Những người thường xuyên qua lại với nhau đều hiểu: Ta không phải Thái tử, có quá một chút thì cũng là hơi diện tí thôi, không phải muôn tạo phản. Đều đòng loạt chờ xem náo nhiệt, đánh *Thái Bình quyền*, đương nhiên cũng nhân cơ hội đầu tư, trả đũa, rất vui!

Trịnh Tĩnh Nghiệp nói Yến vương tàn nhẫn, chỉ đúng phân nửa, tàn nhẫn là em ruột anh ta, công chúa Vinh An. Công chúa Vinh An gả cho con trai của Phạm Đại Dư, Phạm Trường Tiệp; Phạm Đại Dư bị kẻ *không nhớ mặt người* đâm chết, Hoàng đế cũng không đưa Tể tướng mới nào lên thay. *Di sản chính trị* của Phạm Đại Dư được chia nhỏ, bên phe Yến vương cũng cướp được không ít.

Trịnh Tĩnh Nghiệp quá cẩn thận rồi, đây là đánh giá của công chúa Vinh An: “Không thừa thăng truy kích! Quá độ lượng!”

Công chúa Vinh An cũng như những vị công chúa đời trước của mình, rất có hứng thú với chuyện rối loạn trong hoàng thất. Trịnh Tĩnh Nghiệp mở đầu, Nghiệp Quảng Học ra trận, công chúa Vinh An cũng không đợi nổi mà thử nghiệm khả năng của bản thân, cô ta ngầm ra lệnh để nhóm Phạm Đại

Dư gài Ngụ Sứ của Nghiệp đảng một phen, kích động phe phái Nghiệp Quảng Học đối đầu với Đông cung.

Nghiệp Quảng Học là cha vợ của Ngụy vương, sao Đông cung không đau đầu cơ chứ?

Công chúa Vinh An ở trong điện Thừa Gia, cười cực kì hả hê thỏa mãn: “Mẹ không cần lo lắng, chúng ta cứ ngồi yên ở đây.”

Thẩm Hiền phi nói với con gái: “Con cũng chớ đắc ý, đắc ý nhất định sẽ vong hình (*quên đi hình dạng ban đầu*), vong hình ắt có họa.”

“Con gái hiểu.”

Trong đợt tranh giành lẽ nghi đó, rốt cuộc đã khiến mâu thuẫn giữa các hoàng tử hoàn toàn lộ ra trước con mắt thế nhân. Bên Tề vương còn đòi bắt trưởng tử của Hoàng Thái tử xuất cung: Quảng Bình quận vương mười sáu, vẫn ở trong cung thì rất vô lý.

Các hoàng tử tranh cãi, lệnh cấm túc của Trịnh Diễm được miễn, chạy đến nhà riêng xem Lý Tuấn có tới nhà mình trộm rượu không. Hai nhà Trịnh, Cố ít người, rốt cuộc có thể trốn Trịnh Diễm bàn bạc một số chuyện liên quan tới nàng.

Hai người một già một trẻ ngồi đối diện nhau.

Im lặng một lúc lâu, vị già hơn lên tiếng: “Thế mà con còn muốn cưới con bé sao?”

Người trẻ hơn không trả lời lập tức, bình tĩnh đối diện cùng người kia, liệt cơ mặt mà rằng: “Sao không ạ?”

69. MÀN KỊCH QUÝ THẦN

[Nguyên]

KHÔNG PHẢI CÀNG LÚC CÀNG HUNG TÀN, LỚN LÊN KHÔNG AI LẤY SAO?!

Tuy rằng tập tục cởi mở hơn, nhưng trong các mặt đời sống, mọi người vẫn tuân thủ một số quy củ đã được ước định, đất nước cũng dùng hình thức pháp luật để bảo đảm các tập tục đó được chấp hành. Tỷ số tuân theo ‘Cha mẹ đặt đâu, con ngồi đó’ chắc chắn sẽ cao hơn ‘Thương nhân không mặc áo lụa’. Hôn sự của con gái, cũng không phải nhà trai tình nguyện cưới, nhà gái muốn gả với là được, trưởng bối hai nhà vẫn cần thương lượng với nhau một chút.

Cha mẹ Trì Tu Chi đã qua đời, người có quyền lên tiếng trong hôn sự của chàng chỉ có Cố Ích Thuần mà thôi, Trì bà ngoại không tính. Cha mẹ Trịnh Diễm vẫn còn.

Mở hội nghị theo thông lệ.

Ý kiến phản đối của Đỗ thị có điểm quan trọng: “Ta biết A Diễm có ý kiến riêng, tiểu lang quân Trì gia cũng là đứa trẻ tốt. Chỉ là... cha mẹ ruột của nó đều đã qua đời,” suýt nữa là nói chàng *mệnh khắc*, “Lại chưa kể A Diễm còn nhỏ, mà tiểu lang quân kia, cũng đã bao lớn đâu. Hai vị *tôn thân* nhà nó cũng không phải dễ ở chung.”

Sau khi nghe ngóng cũng biết, bà ngoại và mẹ của Trì gia cũng là một mối phiền toái, chuyện này không thể chỉ nghe Trì Tu Chi bảo đảm là được. Đỗ thị hiểu rõ, một bên là Trì bà ngoại, có ruột thịt, quan hệ huyết thống, là người thân của đứa cháu duy nhất, thế mà không có quyền phát ngôn trong hôn nhân, cũng không ở chung, nếu trong lòng bà ngoại kém vui thì... – mà chuyện này lại rất có khả năng – Đỗ thị sẽ không để con gái mình chịu thiệt thòi.

Về chuyện này, Cố Ích Thuần cũng không thể bảo đảm, có bảo đảm cũng vô dụng, Trưởng công chúa Khánh Lâm có thể hiểu suy nghĩ của Đỗ thị. Trịnh gia cưới con gái thế gia thì không sao, con dâu vào cửa rồi thì cũng là người nhà mình, dù gì thì cũng có thể dạy bảo. Nhưng con gái lại đến nhà người ta, dù Trì gia đã suy sụp, chỉ sợ hai vị thân thích vẫn còn mang thói thế gia, xoi mói bắt bẻ. Vẫn bối chối lại bè trên, ở phận Trịnh Diễm có lẽ sẽ chịu thua thiệt.

Cố Ích Thuần không nhịn được nói: “Cũng đâu phải nó không có cách. Hơn nữa chúng ta cũng có thể tìm một người trông chừng A Diễm mà?”

Cho dù không biết Trịnh Diễm và Trịnh Tĩnh Nghiệp đã nói gì, vẫn không thể giấu được chuyện trong điện Chiêu Nhân. Bằng không bọn họ lập hội nghị để làm cái *đéch* gì? Không phải sợ càng lúc càng hung tàn, lớn lên không ai dám cưới sao? Không nhận ra Trì Tu Chi từ người được xem xét trở thành đối tượng tiến cử trong cuộc họp rồi đó sao? Vừa hay có *kẻ liều mạng* bằng lòng xin cưới, xem thử hợp không rồi ngầm cho phép chứ còn gì nữa.

Trịnh Tĩnh Nghiệp vẫn không lên tiếng, ông đang cân nhắc lợi hại. Mới nhỏ thế này mà đã tìm cách xử lý Thái tử, mới đây không lâu còn tự mình ra tay, sau này lớn hơn một chút, không chừng còn khó gả hơn con gái Tiêu gia! Nhà nào rơi vào tay nàng, thu thập không quá khó. Vừa đè là... nàng bằng lòng chịu gả sao? Nghĩ đến nếu cô con gái thông minh thanh khiết đáng yêu của mình phải gả cho một gã nào đó ngu ngơ ngor rồi sinh con đẻ cái, Trịnh Tĩnh Nghiệp cảm thấy ớn lạnh cả người.

Nỗi buồn của người làm cha.

Trưởng công chúa Khánh Lâm muốn làm dịu không khí, đề nghị: “Ta còn vài thằng cháu, nhà nào tuổi tác phù hợp, mọi người coi thử...”

Đỗ thị lắc đầu: “Tính con bé mạnh mẽ như vậy, ta sợ sẽ sinh sự.” Trịnh Tĩnh Nghiệp tán thành, nếu Hoàng đế trẻ lại hai mươi tuổi, ngài chưa thành công, nói không chừng bây giờ Trịnh Diễm chưa đến tuổi xuất giá, Tân đế

lên ngôi, lúc đó anh em có tranh cãi xích mích cách gì đấy, để con gái giúp tạo phản cho không phải tiện lắm sao?

Cuối cùng Cố Ích Thuần mở miệng: “Còn chọn người khác nữa à?”

Thiếu niên trong các nhà quyền quý trên đời không thiếu, mọi người cũng từng gặp qua, mang ra so sánh với Trịnh Diễm, đều cảm thấy không thích hợp. Không nhất thiết phải *nam mạnh nữ yếu*, nhưng dù gì thì nam này cũng không thể quá yếu so với nữ được? Đều thua trước sự hung hãn của Trịnh Diễm.

Trưởng công chúa Khánh Lâm nói: “Ta cũng quen biết trong Khâm thiên giám, nghe nói có một dị nhân trong kinh, xem tướng quẻ rất chính xác. Nhờ ông ta bốc một quẻ, không nói ai với ai, chỉ cần hợp là ổn, xem thử có được không?”

Dường như Trì Tu Chi được toàn bộ phiếu tán thành.

Cuối cùng Trưởng công chúa Khánh Lâm đưa ra một vấn đề rất thực tế: “Còn A Diễm nghĩ thế nào?”

Hiện trường im lặng.

Bốn vị lão gia quyết định lồng tay để Trì Tu Chi được gần gũi với nàng, nhưng, bọn họ tuyệt đối không dùng uy quyền của mình mà đính hôn trước cho Trịnh Diễm. Sức chiến đấu của cô nhóc rất ghê gớm, trước khi nàng không có ý đó, các trưởng bối cũng không muốn tùy tiện gây áp lực. Từ lúc Trịnh Diễm bảy tuổi đã xác định mục tiêu: Để mọi người trong nhà coi trọng quan điểm của mình, nay đã hoàn toàn làm được. Cho dù cảm thấy Trì Tu Chi thích hợp, bọn họ cũng không thể mở miệng, chỉ dành để Trì Tu Chi *tự mình cầu phúc*.

Thời đại phong kiến đi đồi vợ, cha mẹ tôn trưởng đều chấp nhận cho, còn phải theo đuổi vợ thế này, khổ như Trì Tu Chi, coi như cũng hiếm thấy trên đời.

“Ái chà, không đuổi kịp, không đuổi kịp kia!” Trịnh Diễm túm váy chạy phía trước.

Cục trăng tròn đuổi theo dằng sau, vừa truy đuổi àm ī: “Bắt, bắt lấy.” Khóe miệng còn có hai giọt chất lỏng đáng ngờ.

Thời tiết trở lạnh, mọi người ở trong gian chính rộng cực kì của phủ Trưởng công chúa Khánh Lâm, chơi rượt đuổi.

Trưởng công chúa Khánh Lâm cười nói: “A Ninh thích A Diễm lắm đây.”

Đỗ thị thấp giọng nói: “Nhìn nó vẫn còn con nít thế cơ mà.” Sao không thể lo lắng cho Trịnh Diễm được? Không phải điều kiện nào của Trì Tu Chi cũng tốt, chỉ là hình như Trịnh Tĩnh Nghiệp có tính toán gì đó, mà dù sao chẳng nữa cũng không thể quá công kích học trò của Cố Ích Thuần trước mặt ông ấy được.

Trưởng công chúa Khánh Lâm nói: “Đã định thì không hối hận. Chẳng lẽ sống chung với Cố gia dễ lắm sao? Đέ Phò mā lo là xong.”

“Nhưng bà ngoại bên kia, người không nghe nói sao? Còn yếu ớt hơn cả hoa xuân tháng ba, phải chăm sóc cho tốt. Chỉ cần bà ấy lâu lâu bệnh một trận, A Diễm đã khó xử rồi.”

Trưởng công chúa Khánh Lâm cười nói: “A Diễm bao lớn rồi? Ba năm bảy năm nữa là không thể không kết hôn, đến lúc đó có người cưới hay không thì chẳng biết được. Dù cho muội có buồn bức đi chăng nữa, chẳng có nhà nào cái gì cũng tốt lành hoàn hảo chờ muội gả con gái vào đâu! Bước qua cửa nhà người, còn phải trông xem bản lĩnh của từng người, chuyện hệ trọng không thể cứ mơ hồ vớ vẩn. Ta đã sai người đi đưa thiếp, vị dì nhân kia đã nhận, hai ngày nữa chúng ta tự mình tới cửa. Nếu quả tính đúng, chúng ta sẽ nói chuyện với Trì Tu Chi, nếu muội cảm thấy chướng

mắt, lại bàn tiếp, thế nào?” Âm mưu hại chết bà ngoại người ta, không thể nói trước mặt Cố Ích Thuần được.

Đỗ thị yên tâm: “Được.”

“Ha ha~” Cậu nhóc Cố Ninh cười khanh khách, Trịnh Diễm muốn biết hai người kia nói cái gì, cố ý đậm chân tại chỗ, để cậu nhóc chộp được góc váy, “Bắt được rồi, bắt được rồi. Ha ha.”

Trịnh Diễm nhận cái khăn tay từ thị tì, lau nước miếng cho cậu nhóc: “Đúng thật, bắt được rồi, A Ninh chạy nhanh quá.”

Cố Ninh rất khoái chí, ngón tay nhỏ xíu vẫn bám lấy váy Trịnh Diễm không buông, ngẩng đầu xoay mặt lại: “Mẹ, mẹ, con bắt được tỷ tỷ rồi nè.”

Trịnh Diễm bế cậu nhóc đến ghế, nhét vào lòng Trưởng công chúa Khánh Lâm: “Bướng quá đi mất, mệt chết con.”

Cố Ninh vui trong lòng Trưởng công chúa Khánh Lâm, mắt nhìn Trịnh Diễm: “Tỷ thật là xinh đẹp, lớn lên gả làm cô dâu cho đê.”

Trịnh Diễm vẫn cầm khăn tay, run run, nói đùa: “Khi nào đê nói chuyện không chảy nước miếng nữa thì tính tiếp.”

Khuông mặt nhỏ nhắn của Cố Ninh đỏ ửng, chui vào lòng Trưởng công chúa Khánh Lâm cọ cọ, sống chết không chịu chui ra.

Vẻ mặt Đỗ thị vô cùng thê thảm, A Diễm, không phải con nêん thận thùng một chút sao? Tại sao lại thành A Ninh xấu hổ thế này?

Trưởng công chúa Khánh Lâm vỗ về lưng của Cố Ninh, không an ủi cậu nhóc, chỉ nói với Trịnh Diễm: “A Diễm đã là một đại cô nương, chớ nói đùa những lời như thế. Nếu đây không phải là A Ninh, mà là một cậu bé nào đó tầm tuổi con thì phải làm thế nào?”

Trịnh Diễm cự nự dịch người: “Con không dễ dàng chấp nhận đâu.”

Còn cứu được! Đỗ thị cảm thấy mừng rỡ, Trưởng công chúa Khánh Lâm cũng vui, định nói gì, chợt nghe âm thanh âm ī từ xa vọng lại, Đỗ thị hỏi: “Đây là tiếng gì nhỉ?”

“Trong phường Vĩnh An đang sửa nhà, cả ngày không được yên tĩnh, cũng không thể nói gì được.”

Đỗ thị hỏi: “Là phủ đệ của Quảng Bình quận vương phải không? Cách nhà tầu cũng gần đây chứ.” Cũng có thể coi là vậy, ở phố bên cạnh, đi bộ khoảng hai mươi phút.

Trưởng công chúa Khánh Lâm bĩu môi: “Mặc kệ nó! Không có liên quan gì đến chúng ta. Ta đã gặp thằng nhóc đó rồi, giống y chang mẹ nó, lớn đầu rồi mà còn ngơ ngác ngác, giàn dở!” Bị một thằng nhóc bốn tuổi bảo chồ ngồi quá sát Hoàng đế, là chuyện xấu hổ nhất trong lòng Trưởng công chúa Khánh Lâm.

Lỗ tai Trịnh Diễm khẽ động, nghĩ bụng: Quả không liên hệ gì, con trai trưởng của Thái tử đã bị đuổi khỏi cung.

Trưởng công chúa Khánh Lâm lại dồn hết sự chú ý lên người Trịnh Diễm: “Hai ngày nữa ta và mẹ con đi gặp một kì nhân, A Diễm đi cùng được không?”

“Hả? Kì nhân nào?”

“Nghe nói giải quẻ rất đúng, xem tướng cũng chuẩn.” Trưởng công chúa Khánh Lâm trong trạng thái *khai hỏa*, cố gắng dụ dỗ Trịnh Diễm: “Phán quyết họa phúc tốt xấu trong đời người, chưa hề sai lầm. Từ khi ông ta còn là thiếu niên, đi ngang qua một căn nhà, trong nhà đánh mất bốn đĩnh hoàng kim, hỗn loạn vô cùng, cho là nô tì ăn cắp, muốn báo quan giết tì. Nhưng nô tì này mệnh chưa tuyệt, ông ta động lòng trắc ẩn, bốc một que, phán ngay vị trí của mấy đĩnh hoàng kim kia...”

Trịnh Diễm không tin, nghe thế nào cũng giống mây bụi lừa đảo đang dụ dỗ mây bà nội trợ.

Vân là Đỗ thị hiếu con gái: “Kì nhân này ở ngoài kinh thành, nơi đó cây cỏ hoa lá cũng tốt tươi, mai vàng đang nở, con đi xem với mẹ.” Giọng nói không cho phép có nghi ngờ.

Dưới quyền uy của mẹ, Trịnh Diễm vẫn có khảng nghi nhỏ: “Được, thì đi ngắm cảnh.”

Khi mốc! Bị người xem làm cảnh để ngắm thì có!

“Huynh cũng đến ngắm hoa mai?” Trịnh Diễm khoác áo lông ấm áp, tay ôm lò sưởi, vừa xuống xe thì thấy Trì Tu Chi, lại có cả Cố Ích Thuần, Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng đến một biệt viện nho nhỏ ngoài thành. Trịnh Tĩnh Nghiệp rất khôn khéo đưa cả đám con cháu tới đây, để xem dị nhân này có bình luận hay ho nào không.

Biệt viện nằm trong một rừng mai rộng, tuy rằng hai ngày qua tuyết rơi nhiều nên đã rụng bớt, nhưng vẫn khá đẹp.

Cố Ích Thuần nhìn rất thích mắt: “*Xa núi gần cây*, trong lòng thật vui sướng.”

Một giọng nói nửa già nửa không từ xa vọng lại gần: “*Tệ nhân (gọi bản thân một cách khiêm tốn)* đã tới, phá hư cảnh thanh tĩnh này rồi.”

Cố Ích Thuần nói: “Không phải quân tử, là do bọn ta thôii.”

Khách sáo một hồi, Trịnh Diễm đứng bên đánh giá vị kì nhân này. Tuổi khoảng năm mươi, râu tóc lấm tấm bạc, tướng mạo gầy guộc, mắt trái đã mờ nhưng mắt phải thì sáng đến dọa người. Trịnh Diễm cũng cảm thấy hơi khác thường.

Nàng nhìn kĩ người nọ, kì nhân tiên sinh cũng nhìn nàng, ánh mắt rất lạ kì. Đến khi tất cả mọi người đều thấy sự kì lạ của ông ta, Cố Ích Thuần ho khan một tiếng: “Vị này là Phục tiên sinh, sao các con còn chưa ra mắt?”

Mọi người ngoan ngoãn tiến tới, miệng gọi: “Tiên sinh.”

Phục tiên sinh cũng có vẻ *thể ngoại cao nhân*, đảo mắt, nói: “Hoa mai đang nở rất đẹp, các vị có thể ngắm một chút, đừng ngại, chỉ xin chờ tùy tiện bẻ cành.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp gật đầu: “Các con đi đi..”

Người lớn và Phục tiên sinh vào phòng trong, ném đám vân bối ra ngoài chịu đông lạnh. Trịnh Đức Bình khoanh tay, rụt vai, cuối cùng cũng mở miệng: “Cô cô, cho con vào nhờ xe của người chợp mắt một chút đi.”

Trịnh Diễm đã quen với tính của cậu: “Trời lạnh, đừng ngủ, cần thận kẻo cảm.”

Lần này Trịnh Đức Bình chỉ trả lời bằng giọng mũi, tìm xe để ngủ.

“Đừng đứng ngây ra đó nữa, đi bộ, hoạt động một chút là ấm người ngay thôi.” Trịnh Diễm dẫn đầu. Đám con trai Trịnh gia mừng rỡ chạy ra.

Trì Tu Chi đưa tay từ trên trời xuống: “Rẽ mọc trời trên đất, lá rụng khó thấy, để ta đỡ muội, tụi con trai chạy vấp té thì không sao, con gái bị ngã thì không nên,” Sư huynh tốt bảo vệ sư muội, nhân tiện cầm tay người ta, “Khỏi cần cầm lò sưởi, bảo bọn họ mang theo là được. Đi ra ngoài cũng không sợ lạnh.”

Tay Trì Tu Chi rất ấm, tay áo của cả hai dài, hai bàn tay trắng tréo được che lại dưới ống tay áo. Trì Tu Chi không đi nhanh: “Mấy ngày nay không được gặp muội, nghe bảo phải đóng cửa đọc sách à?”

“*Khu*, cha nghi ngờ muội ra ngoài sẽ giờ trò.”

Trì Tu Chi khẽ mỉm cười, khiến Trịnh Diễm rất ngượng: “Cười, cười đi, không phải đã gặp rắc rối rồi sao?”

“A Diễm không gặp rắc rối đâu.”

“...” Rút tay, nhưng không rút về được.

Trì Tu Chi siết chặt đến là vất vả: “Cứ thế này thật tốt.” Chàng đã có một bà ngoại *tiểu bạch thỏ* rồi, cảm thấy như Trịnh Diễm thật là tốt.

Còn người lớn trong phòng vô cùng kinh ngạc: “Người nói...”

Vẻ mặt của Phục tiên sinh cũng vô cùng khó hiểu: “Thật ra tiểu nương tử và tiểu lang quân rất xứng đôi, hai người cũng chẳng đoán thọ. Phú quý của tiểu nương tử từ tiểu lang quân mà tới, sau này còn phú quý hơn tiểu lang quân. Tướng công Phu nhân cũng có phúc, đều nhờ tiểu nương tử mà tới. Có thể cho vời hai vị ấy để ta nhìn mặt một chút được không?”

Nghĩ bụng, tướng mạo của tiểu nương tử đúng là *quý*, mà của tiểu lang quân cũng là tướng *phú quý* chẳng thua, ông trời tác duyên mà chòng không *quý* bằng vợ. Chuyện này thật là lạ!

Trì Tu Chi và Trịnh Diễm được gọi về khẩn cấp. Đỗ thị kéo con gái đến trước mặt Phục tiên sinh. Phục tiên sinh trùng mắt phải, nhìn một vòng, trông như một ông chú bất lương. Vừa xem, vừa lắc đầu: “Sao lại thế chứ?”

Đỗ thị rất sốt ruột: “Tiên sinh, rốt cuộc là thế nào? Chẳng lẽ có gì không ổn?”

Phục tiên sinh vuốt râu đáp: “Phu nhân đừng vội, cũng không phải có gì không ổn.” Đang suy nghĩ muôn nói thế nào.

Trịnh Diễm bỗng nói: “Nếu là họa tan nhà nát cửa, tiên sinh hãy... kín miệng như bưng đi vậy.” Nàng nhìn con mắt của vị thần nhân kia, cảm giác kì lạ khi vừa gặp lại nhân lén, bỗng nhớ tới bốn chữ ‘tiết lộ thiên cơ’.

Phục tiên sinh nói: “Tiêu nương tử luôn *biết việc mình làm*, phúc từ đây mà ra.”

Trịnh Diễm ngạc nhiên, nói như thế, trong những người ở đây, về hiềm độc thì chắc chỉ có cha mới so bằng nàng. Phế Thái tử thì có kết quả gì hay ho chứ? Khiến Thái tử rơi đài, rõ ràng mà muốn giết cả nhà người ta, lại còn *biết việc mình làm*? Chính mình cũng không thể tự lừa dối bản thân như thế được?

Phục tiên sinh lại làm ra vẻ cao nhân.

Lời Phục tiên sinh rất mông lung, tuy đã chứng minh mệnh Trì Tu Chi không phải không tốt, nhưng cũng để lại một màn sương mù dày đặc. Trưởng công chúa Khánh Lâm nghĩ thoáng hơn: “Bây giờ phẩm cấp của A Diễm cao hơn thẳng bé họ Trì đó thôi.” Nói xong liền nở nụ cười, vợ quý hơn chồng, nếu ở nhà mẹ đẻ như bà thì rất bình thường.

Lại hỏi Đỗ thị: “A Diễm phú quý cả đời, muội yên tâm rồi nhé?”

Đỗ thị đáp: “Thì cũng chỉ tốt cho nó chứ ai.”

Bản thân Trịnh Tĩnh Nghiệp hoàn toàn không phải người mê tín, nhưng chuyện liên quan đến con gái, làm gì cũng vô ích. Ông đích thân đến đây là để gặp tận mắt vị Phục tiên sinh này. Phục tiên sinh cũng biết quảng cáo, không tùy tiện gặp người, không mở miệng, ông chẳng thể phái người đến thử. Trước khi tới, cũng đã sai người tìm hiểu tra xét không ít chuyện về Phục tiên sinh mới cảm thấy tin được vài phần, để ông ta nói càn một hồi.

Bấy giờ mới thoái mái bảo: “Cứ để bọn nó như thế,” rồi nghiêm mặt nói với Cố Ích Thuần, “Cảnh cáo trước, tuyệt đối không để Trì Tu Chi có cù chỉ thắt lẽ nào! Nếu nó không có bản lĩnh khiến A Diễm coi trọng, đệ cũng chẳng có cách nào. Nó cứ trình bày rõ ràng với nhà ngoại trước, đợi A Diễm đến tuổi cập kê thì đệ sẽ có cách nói.”

Trịnh Diễm hoàn toàn không biết mình đã được ngầm ngầm giao nhận, người biết chuyện vẫn đang quyết chí giữ im lặng. Về nhà, bọn họ cũng không thể hiện ra ngoài, nếu mà Trịnh Diễm nổi giận thì còn Trì Tu Chi làm vật hi sinh.

Ba người đều tán thành, còn bắt đầu nói đùa. Cố Ích Thuần rất *bất lương*: “A Diễm không hiểu chuyện, Tu Chi sốt ruột lắm rồi.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp nhếch khóe môi.

Làm người không thể nói trước, khi Cố Ích Thuần nói Trì Tu Chi sốt ruột, mọi người chờ xem cuộc vui thì không lâu sau, sang tháng hai, Trưởng công chúa Khánh Lâm hốt ho hót hải chạy tới nói với Đỗ thị: “Hồng rồi, hồng rồi, Đại lang gặp A Diễm, nó nhìn chăm chằm!”

70. CUỐI CÙNG CÙNG THÔ LỘ

[Nguyên]

HỒNG NGƯỢNG NGÙNG LÃNG LÊ NỐ

Đại lang là từ không phải chỉ riêng một người, trong nhà ai có con trai, thì sẽ có Đại lang.

Đỗ thị nghe giọng của Trưởng công chúa Khánh Lâm nóng nảy, phản ứng đầu tiên là hỏi: “Đại lang? Đại lang nào?”

Trưởng công chúa Khánh Lâm sững sót: “Hả? Còn ai khiến ta phải vội vàng tới tìm muội như vậy? Không phải thằng cháu ta sao!”

Đỗ thị cũng sững sót, nói thế cũng như không, Trưởng công chúa Khánh Lâm có đến mấy đứa cháu, đã thế không ai thuần phục ai, các nhà đều có thứ bậc riêng của mình, bên nhà Cố Ích Thuần cũng có cháu trai đầy thoi: “Cháu trai nhà tẩu tên gọi Đại lang, không mười cũng tám, rốt cuộc là ai?” Trong lòng không phải không đặc ý, con gái nhà bà đâu phải không ai ưng – đương nhiên điều kiện tiên quyết là tiểu nương tử nhà bà phải già vờ làm bé ngoan.

Trưởng công chúa Khánh Lâm làm ra vẻ vô cùng thê thảm: “Không phải có Quảng Bình quận vương vừa xuất cung đó sao?”

“Hả!?” Đỗ thị cũng ngây người, “Sao có thể là nó?”

“Sao không thể là nó! Hôm nay A Diêm đến chở ta chơi, nó sai người mang thiếp tới, bảo là đến thăm. A Diêm đi ra, vừa vặn hai đứa đụng nhau. Cái thằng Đại lang đó...”

--- đường phân cách kể lại ---

Hồng ngượng ngùng lặng lẽ nở, xuân thì thiếu nữ lặng lẽ sang. (Trích từ tên và lời một bài hát của Mạnh Đinh Vi)

Tết đến, chính là lúc xếp lại đồ mới, đổi đồ, không thử không biết, rất nhiều bộ năm ngoái bây giờ Trịnh Diễm không mặc vừa nữa. Nàng đang tuổi lớn, mỗi năm đều thay đồ mới, nhưng năm nay thì mức độ trưởng thành hơn hẳn mọi năm. Đỗ thị nhìn theo vóc dáng nàng mà cắt áo, trong mắt vừa có tia vui mừng lẫn phức tạp: “Lớn nữa rồi!”

Trịnh Diễm cảm thấy không được tự nhiên, khó chịu mãi.

Lớn lên là chuyện bất tri bất giác xảy ra, bỗng một ngày nào đó đột nhiên phát hiện quần áo mặc vào hơi khó chịu, hình như... đột nhiên cảm thấy *hở căng* ở ngực. Đối với một người đã từng trải qua thời kì trưởng thành mà nói, dấu hiệu này rất rõ ràng, cũng chẳng khiến tâm hồn mộng manh cảm thấy gánh nặng gì, có điều hơi lúng túng nói với Đỗ thị: “Mẹ, cái này, áo... à... may rộng một chút...”

“?” “!” Đỗ thị rất vui, con gái của bà cuối cùng cũng ra dáng thiếu nữ, cũng biết xấu hổ rồi.

Đỗ thị không chọc nàng nữa, nở nụ cười đồng ý. Triệu thị, Quách thị đều ở bên cạnh, thấy hai mẹ con như thế, trong lòng cũng hiểu rõ. Triệu thị cố tình nói tránh: “Đại nương, Nhị nương sai người gửi về không ít món thú vị, gửi cho Thất nương là nhiều lắm, còn bảo Thất nương có tâm, làm gì cũng nghĩ tới các chị. Mùa thu năm sau, Đại lang, Nhị lang sẽ về kinh.”

Trịnh Diễm rất vui: “Sang năm bọn họ vào kinh, đúng dịp Lục ca cưới vợ.” Hai ca ca là Quận trưởng, theo phiên về kinh báo cáo công tác, Trịnh gia cố tình sắp xếp hôn lễ ở trong kì khảo hạch, cũng vì để ý chuyện này.

Quách thị vỗ tay nói: “Vậy thì cả nhà ta có thể được rồi.”

Nói xong Đỗ thị rất vui, cho người lấy một đoạn gấm được trong cung ban thường: “May thêm một bộ nữa. Mẹ còn nhớ Thứ sử Ti Châu mới nhận chức...”

Trịnh Diễm tiếp lời: “Ân Hành.”

“Đúng, Ân Hành, – ai cha, đó là đại thần triều đình, con không nên gọi thăng tên như vậy – có tặng vài xe lông, vậy là lại thêm áo choàng rồi.”

Nói đùa với nhau một hồi, Đỗ thị nói với Trịnh Diễm: “Biết con tết đến thích mua mấy thứ, năm nay trong nhà đã ngâm rượu thuốc, quà năm mới con không cần lo, đã có phần, cả nhà chuẩn bị sẵn cho con rồi. Nếu con có muốn đi thăm ai, đi một vòng cũng không sao. Nhưng phải cẩn thận – bây giờ trên đường đang rất nóng bức, ra ngoài phải mang nhiều người theo, tránh va chạm.”

Trịnh Diễm đáp: “Con biết rồi ạ.” Trong kinh thành, rượu thuốc của Trịnh gia rất được tôn sùng, ai cũng biết vị thuốc để ngâm rượu, nhưng phương pháp để nấu rượu trắng thượng hạng lại bị Trịnh gia nắm giữ. Đỗ thị giữ phương pháp, chăm chỉ nghiên cứu cùng con dâu, tìm ra những cách giải quyết mà khi Trịnh Diễm làm cầu thả không nghĩ ra, Trịnh Diễm phải đi học từ mẹ để cải thiện tính tỉ mỉ hơn.

Tình hình suôn sẻ rồi, Trịnh Diễm không dám tự phụ, vô cùng tán tụng trí tuệ của dân lao động, quyết định phủi tay làm chủ tiệm – lại còn là được liệu thượng đẳng, rất quý nữa chứ! Lần này thì tiết kiệm được khôi tiền.

Chỉ có một điều, lại phải tự chuẩn bị một số lễ vật để mang tặng. May mà nàng có tiền, có bồng lộc hằng năm, năm trước nàng được thăng cấp, tiền lương cũng nhiều. Nàng không may được quần áo, những món nho nhỏ như thêu thùa cũng chỉ làm được vài thứ. Ở cấp bậc này, không có nhiều người có trình độ thêu thùa cao, có thể làm vài vật nho nhỏ đã khá lắm rồi, cuộc sống giải trí phong phú, càng ít chịu vận động tay chân. Mang tặng cho các trưởng bối, vừa thể hiện tâm ý, lại tiết kiệm việc vắt óc mua quà. Miễn là quà tặng cho Hoàng đế thì phải cần để ý tí đỉnh, chế vài món trang trí nạm vàng khảm ngọc, đóng gói đẹp một chút thì có thể nhận không ít lì xì từ chỗ Hoàng thượng ấy chứ.

Quà tặng cho tất cả các trưởng bối, thân bằng trên cơ bản đều đã rất thích hợp, chỉ trừ một người, hơi phiền phức.

Trì Tu Chi là học trò của Cố Ích Thuần, ngoại trừ trong đám nhóc Trịnh gia thì là học trò duy nhất của ông, hắn là một người rất thân thiết, nhưng không giống như các anh, các cháu nhà mình, *vô lễ* không ai bằng. Năm rồi không quá thân thiết, nói đùa thì cũng tạm cho qua, còn năm nay, hai bên biết rõ nhau, không bày tỏ một chút thì cũng không được. Trì gia cũng không có thân thích, bạn bè học chung, phải có cái gì đó để giữ thể diện cho nhau chứ.

Nhưng tặng gì thì tốt đây? Trịnh Diễm hơi phiền lòng, *Trì Tu Chi thích ăn thì không nói rồi, nhưng không thể mang đồ ăn tới tặng được! Đúng rồi! Rượu! Nhưng mà huynh ấy chưa trưởng thành, như thế có làm hỏng trẻ vị thành niên không? Ủm, để xã giao cũng tốt.* Ai cũng biết họ Trì kia là học trò Cố Ích Thuần, có liên hệ gián tiếp với Trịnh gia, chưa nói tới chuyện buộc chàng trên chiến xa, giúp chàng kéo thêm thù ấy chứ.

Hạ quyết tâm, Trịnh Diễm định về nhà mình lấy một xe rượu, vài món ăn, lại cảm thấy không đủ lịch sự, tao nhã. Chạy đến nhà Lý Tuấn.

Trịnh Diễm ngồi trên xe, A Khánh đi lên đưa thiếp, nhà Lý Tuấn nghe nói người của Trịnh phủ tới, từ trên xuống dưới ai cũng rất ngạc nhiên. Đến khi nghe bảo chỉ có một mình Trịnh Diễm, ánh mắt của kẻ coi cửa đều ngờ vực – thế này là không quy củ.

Trái lại Lý Tuấn rất sung sướng: “*Bây giờ nhớ có sự thúc như ta sao!*” Giày cũng mang trái, chạy đến gặp Trịnh Diễm: “Rượu đâu?”

Trịnh Diễm chìa bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn nà từ trong xe ra, trong tay còn cầm một tờ giấy viết: “Năm mới nếu như không vượt qua kiểm tra, không trả nợ cũ, nào có rượu?” Lần trước Lý Tuấn say rượu bị bóp cổ viết tờ giấy nợ (*chương 64*), Trịnh Diễm thu giữ, chờ cơ hội tới siết nợ.

Lý Tuấn giở trò: “*Canh giữ cửa nẻo cho cẩn thận! Không mang rượu tới thì không được mở cửa!*”

Trịnh Diễm cười lạnh: “Sư thúc dám! Sau này sẽ càng không có rượu, con sẽ chuyển về nhà!” Nói nhà này, đương nhiên là nhà của Trịnh Tĩnh Nghiệp.

Lý Tuấn thua đau, coi cửa Lý gia che mặt, có một ông chủ là danh sĩ, lúc vang thèm đến là nở mày nở mặt, lúc bẽ mặt thì cũng vô cùng mất thể diện!

Trịnh Diễm được sư thúc nàng rước vào Lý phủ rất đúng lễ nghi: “Nói đi, muốn lấy gì trừ nợ?”

Trịnh Diễm cười vô cùng ngây thơ: “Ôi ôi ôi, sao có thể nói vậy được? Không phải con đến để chọc thúc vui sao? Người là trưởng bối, con là vẫn bối cơ mà!”

“Xí~~” Vậy sao bây còn giấu tờ giấy nợ vào trong tay áo làm gì?”

“Năm mới tới, có quà hiếu kính~ người có gì thưởng cho con đây?”

“Nói đi, thích cái gì thì lấy, dùng để trừ nợ!” Lý Tuấn không kiên nhẫn vẫy tay. Một quản sự bước vào bẩm báo: “Lang quân, quà năm mới Quận quân mang tới xử lý thế nào?” Sau đó đưa danh mục quà tặng lên. Lý Tuấn nheo mắt, đoạt lại nhanh như chớp, nhìn qua, có rượu, có vui.

“Cất cho kĩ, bỏ vào thư phòng của ta.”

Trịnh Diễm vừa nghe hai chữ ‘thư phòng’, trái tim đập mạnh. Vốn nàng định nhờ Lý Tuấn viết cho một bức chữ Thảo, coi như đủ lịch sự, tao nhã. Bây giờ nghe đến thư phòng, nhớ lần trước Lý Tuấn say rượu có nói, nhà ông có mấy bản sách cổ, vừa vặn thành một bộ với mấy quyển sách được truyền từ tổ tiên Trì Tu Chi.

“Đúng là để con tự chọn chứ?” Trịnh Diễm xác nhận lại lần nữa

Lý Tuấn rất rộng rãi: “Đương nhiên.”

“Vậy con muốn đến thư phòng xem thử.”

“Được.”

Khác với sự phóng khoáng của Lý Tuấn, thư phòng của ông ta rất sạch sẽ, cũng rất rộng rãi, chỉ trừ gian giữa trống hoác, ở gian bên, hay các góc, sách được sắp xếp rất có thứ tự. Trịnh Diễm nhìn lướt qua một lần, thấy ở gian giữa có bày vài hũ rượu, nhìn qua hai bên, chắp tay sau lưng từ từ bước tới.

Bộ dạng rất giống đi đòi nợ nhìn vào bức tranh chữ nghêch ngoạc theo lời viết Thảo Lý Tuấn treo trên tường, xem ra là một tác phẩm Lý Tuấn rất đắc chí, vẻ mặt Lý Tuấn hơi đau lòng. Việc chưa xong, Trịnh Diễm vẫn tiếp tục dạo bộ, thất vọng phát hiện ra, những quyển sách nàng muốn không có ở đây, chắc Lý gia rộng lớn, cất sách chỗ khác. Suy nghĩ một chút, cũng không thể được voi đòi tiên, đành phải lùi bước, tìm một món khác, lại mò ra một quyển tập bám bụi.

Đây là quyển sổ tay lẽ nghi, cũng là do tổ tiên Lý Tuấn từ thuở đầu mới khai quốc chủ trì chỉnh sửa, tính ra năm đó, hình như tổ tiên Trì Tu Chi cũng có tham gia công tác này, không làm thì cũng là do tổ tiên Trì gia tự mình sao chép. Chọn nó vậy.

Sau khi Lý Tuấn thấy Trịnh Diễm đụng đến một quyển sách mà bình thường ông chẳng bao giờ nhìn tới rồi thu tay chọn nó, yên tâm lấy và mở một vò rượu khác ra uống: “Chọn rồi thì đi đi.” Cũng quên thu giấy nợ về.

Trịnh Diễm le lưỡi, để lại giấy nợ cho ông: “Nói đùa thôi mà, thúc tướng thật à.”

Lý Tuấn hừ một tiếng: “Thôi đi đi, lần sau tới nhớ lại mang rượu.”

“Vâng.”

Mang quà cho sư huynh đi về nhà, Trịnh Diễm định gói lại rồi viết thiếp. Không ngờ quà mừng năm mới của Trịnh Diễm chưa đưa, Trì Tu Chi đã gửi lẽ vật tới Trịnh gia. Phúc lợi của quan viên triều đình không tệ, coi như trong nhà Trì Tu Chi cũng có gia sản, được di truyền gien tốt từ Trì mẹ, biết cách quản gia, có một cửa hàng ở chợ đông, chợ tây, ngoài thành cũng vài chục khoảnh ruộng. Là một ông chủ nhỏ.

Tặng lụa cho các trưởng bối, dùng để trang trí. Một cửa hàng trong nhà chàng chủ yếu kinh doanh hương liệu, đây là món hàng rất có lợi nhuận, chàng còn nhắm vào hàng cao cấp, lợi nhuận của mặt hàng xa xỉ này tăng gấp đôi. Tổ tiên trong nhà có truyền lại rất nhiều phương pháp phối hương ‘trong truyền thuyết’, tự mình phối sáu loại hương, biểu Đỗ thị. Trịnh Tĩnh Nghiệp thì càng không thể tùy tiện qua loa, ngoại trừ chiến tích, còn sáng tác văn. Tụi học trò Trịnh Thụy được chàng mời về nhà uống rượu.

Trịnh Diễm thì khác, được tặng đến mấy thứ, mấy quyển sách, vài bồn hoa tươi hiếm thấy trong mùa đông, một cái hộp nhỏ, mở ra thấy hương liệu được phối chế rất tỉ mỉ. À, còn có một cây trâm gỗ cho đại sư huynh tự mình chạm trổ, đường nét mềm mại, tạo hình rất đẹp.

Trì Tu Chi nhạy bén cảm nhận thái độ biến chuyển của các trưởng bối, không bắt lấy cơ hội thù đúng là ngốc!

Vợ chồng Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng hiểu rõ, chẳng qua, chỉ thay mặt kí nhận quà mừng năm mới của Trịnh Diễm mà thôi, lúc lấy thân phận là người giám hộ mở ra xem, tâm trạng của hai vợ chồng đúng là rất phức tạp. Trịnh Tĩnh Nghiệp chua xót nói: “Nó cũng dụng tâm.” Đỗ thị than thở một câu: “Thằng bé này rất biết dỗ con gái, đúng là lúu cá.”

Vì thế Trịnh Tĩnh Nghiệp đến chỗ Cố Ích Thuần: “Thằng học trò của huynh, đúng là một tay dụ gái ghê gớm! Còn tự làm quà nữa chứ!”

Cố Ích Thuần cười vỗ tay một cái: “Còn trốn làm gì? Ra đi!”

Trì Tu Chi vòng ra từ mặt sau tấm bình phong, nhanh nhẹn dâng trà cho Trịnh Tĩnh Nghiệp: “Mời Tướng công.”

“Hù!”

Trì Tu Chi bất động khom người dâng trà, hồi lâu Trịnh Tĩnh Nghiệp vẫn không nhận. Trì Tu Chi nhẹ giọng nói: “Cái này... là bạn học với nhau, đến ngày vui đương nhiên phải có bày tỏ, con có mời bọn Lục lang đến uống rượu, nhưng nghĩ dù sao Thất nương cũng là con gái, không tiện xuất đầu lộ diện. Một chút quà, để bày tỏ tâm lòng, không phải *lén lút trao nhẫn* gì cả.”

“Chớ có hòng!”

Trì Tu Chi dứt khoát chơi xấu, quỳ xuống dâng trà: “Mời Tướng công.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp làm bầm nhẫn lấy: “Sao còn chưa đứng dậy? Để thầy con nhìn thấy, lại bảo ta đang bắt nạt học trò huynh ấy.”

Trì Tu Chi chậm rãi đứng lên: “Thầy hiểu rõ Tướng công, chắc chắn không có hiểu lầm gì đâu.”

“Ngồi đi.” Cái kiểu ra lệnh thế nhưng không có khinh thường, Trì Tu Chi vui vẻ trong bụng.

“A Diêm còn nhỏ tuổi, con không thể lừa dối nó.”

“Sẽ không đâu ạ.”

“A Diêm còn nhỏ, ta và mẹ nó cũng nuông chiều, còn ngây thơ.” Nói được lời này đúng là giấu giếm lương tâm.

“Thất nương lương thiện đáng yêu, hắn là nên duy trì.”

“Nhà ngoại con nghĩ thế nào?

“Như Tướng công đã nói, đây là nhà ngoại, không có liên quan gì đến Trì gia.”

...

...

...

Cuối cùng, Trịnh Tĩnh Nghiệp bung chén trà đã nguội lạnh, nhấp một cái.

Cố Ích Thuần chờ đến ngủ gục, mừng rỡ: “Thế thì được rồi.”

“Hù!”

Được Trịnh Tĩnh Nghiệp ngầm thừa nhận, Trì Tu Chi liền cân nhắc.

Năm nay Trịnh Diễm mười hai, sau này phải ở bên ngoài nhiều hơn, nhóm các cô các chị cũng tăng. Phong tục tập quán cởi mở của triều đại này cũng giúp Trì Tu Chi tiện *ngǎm trăng bên hồ*, tất nhiên cũng tiện cho Trịnh Diễm giao hữu xung quanh, không cần thận sẽ bị tiểu lang quân nhà khác *đào góc tường*. Chàng trông suốt hai năm nay rồi, *oài*, nếu là em gái thôi! Tuy rằng tính cách không dịu dàng, nhưng là một cô bé rất dễ thương, lớn lên cũng sẽ thành một nương tử đáng yêu. Cùng nàng đi dạo phố, cùng đọc sách, nắm bàn tay nhỏ xíu, viết thư tình (?), nếu mà bị hãi mất, tâm trạng Trì Tu Chi còn tệ hơn của Trịnh Tĩnh Nghiệp áy chứ.

Nay đã được cho phép, Trì Tu Chi quyết tâm ra tay, phải đi thô lộ.

Trịnh Diễm là một người vui vẻ, lễ té táo náo nhiệt, nàng càng chạy ra ngoài nhiều hơn. Lần này cũng vì quang cảnh tưng bừng, nghĩ, nếu cứ chân chôn ở trong phòng thì sẽ cảm thấy hỏng cả người mất. Từ khi cảm nhận

những thay đổi trên cơ thể, buổi tối đi ngủ đều cảm thấy trên ngực hơi đau. Không ra ngoài gặp người thì sẽ càng có cảm giác khó chịu, mà đi xã giao, nhiều người, lại không được tự do. Phản ứng sinh lí, quả thật không thuận theo ai.

Cũng may nàng nghĩ thoáng, ra ngoài đi dạo một chút, tâm trạng tốt hơn nhiều, cũng có lợi cho cơ thể tuổi dậy thì.

Xuất môn bị chấn đường, Trì Tu Chi cản lại: “Lại đi dạo một mình, không mang theo bọn Lục lang à.”

“Ô nhung mà, muội tự đổi phó được mà.”

“Trai gái khác biệt, có một số việc con trai bằng muội, nhưng ở chuyện khác, để nam nhân ra mặt vẫn tiện hơn.” Nghiêm mặt đưa tay ra, nắm lấy bàn tay nhỏ xíu mềm mại của sư muội. Hai người Trì Tu Chi chậm rãi thong thả dạo phố, Trì Tu Chi nhìn chăm chăm vào Trịnh Diễm một hồi, Trịnh Diễm nghiêng đầu: “Cây trâm rất đẹp.” Nàng muốn nói, một cây trâm gỗ thủ công thời xưa mắc hơn bất kì thứ gì, quý keo kiệt chảy nước miếng hồi lâu mà nhất định không chịu mua đây ư?

“Không phải thợ có tiếng nào làm nên, cũng chẳng phải vàng ngọc, không phải gì đáng giá.” Trì Tu Chi thấp giọng nói.

“Sư huynh tặng, là muội thích rồi.”

“Sau này sẽ tặng muội thứ tốt hơn.”

Trịnh Diễm phát hiện hai càng lúc càng đi xa, nhìn lại, nô bộc nhà mình vẫn đi theo sau, yên bụng nói: “Định đi đâu đây?”

Trì Tu Chi không trả lời, tay bắt đầu ra mồ hôi, tay Trịnh Diễm được nắm lấy cũng cảm nhận sự căng thẳng của chàng, Trịnh Diễm cảm thấy cả người nóng ran. Muốn rút tay, bị Trì Tu Chi nắm thật chặt, chặt đến nỗi Trịnh Diễm cảm thấy hơi đau.

Càng lúc, càng lúc lại cảm thấy khó chịu, Trịnh Diễm cảm giác rất lạ, quần áo bằng tơ lụa trơn mềm thê mà cũng trở nên thật thô ráp.

Cuối cùng, hai người đến bên ao Huyền Vũ, đây là nơi xây nên cho hoàng thất du ngoạn, đến kì lẽ tết sẽ mở cửa mấy ngày, để dân chúng chung vui.

“Qua năm mới, A Diễm đã mười hai, thành một đại cô nương rồi.” Cuối cùng Trì Tu Chi cũng dừng lại, quay gót đối mặt với Trịnh Diễm, “Có lẽ gặp mặt phải kiêng dè.”

“Hả?” Vì chuyện này nên hôm nay mới có biểu hiện kì quái vậy sao? “Không đâu, huynh là học trò của thầy, là sư huynh của muội, có gì phải kiêng dè?”

“Ta không chỉ muốn làm sư huynh thời,” Trì Tu Chi cười ấm áp, dịu dàng nhìn vào mắt Trịnh Diễm, “Mọi người đều nói A Diễm thông minh từ nhỏ, sau này có thể vẽ mi cho nàng mỗi ngày, cuộc đời này không còn gì hối tiếc.”

Không thể tin được! Cái này, hả, chẳng lẽ mắc bệnh thích con nít sao?!
“Á! Ế, cái đó, hôm nay trời đẹp ghê!”

Trì Tu Chi thấy nàng nói năng lộn xộn, hiểu ngầm cười một tiếng, tay trái còn đang nắm, tay phải lại đặt lên đầu người ta: “A Diễm, mau mau trưởng thành. Ta đưa nàng về nhà.”

Trịnh Diễm chạy trốn tới chỗ công chúa Khánh Lâm, lỗ tai vẫn còn đỏ, tim đập thình thịch. Trưởng công chúa Khánh Lâm ngạc nhiên hỏi: “Con sao vậy, có sói nào rượt con à?”

“...” Sư mẫu, người nói những lời này là có ý gì, Trịnh Diễm đỏ mặt, “Không, con nhớ A Ninh. A Ninh đâu rồi?”

“Cha nó đang dạy viết chữ! Ngày hôm qua mới viết được nửa ngày, chữ còn khó coi hơn cả tiểu Tam lang Đức Bình nhà con.”

“Học học (tiếng thở dốc). Viết chữ thôi mà, có thể nhận ra là được.” Trịnh Diễm cười nói.

“Vậy con còn luyện không?”

“Con cũng không phải không thích.” Cơ hội *phục cổ* hiếm có.

Tâm trạng Trịnh Diễm từ từ bình tĩnh trở lại, tay cú vẫn vò góc áo rồi lại bỏ ra, Trưởng công chúa Khánh Lâm cảm thấy hình như nàng đang có tâm sự, bộ dạng này, hình như... đã hiểu rồi sao? Nghi ngờ định đặt câu hỏi, đột nhiên có người vào thông báo: “Quảng Bình quận vương đưa thiếp tới xin cầu kiến, đang đợi ở ngoài cửa.”

Danh thiếp của Quảng Bình quận vương rất có khí thế, màu đỏ, hoa văn có nhũ kim, không hề tầm thường. Trưởng công chúa Khánh Lâm vừa mở ra: “Người đâu, thay quần áo, mời quận vương vào.” Trịnh Diễm ngồi bên cạnh, đưa đầu nhìn sang: “Hả? Khu khu khu khu.” Nàng bị sắc nước dãi.

Quảng Bình quận vương tên là Tiêu Xước, bởi có cha là Thái tử, nên tuy rằng được chú ý, nhưng không độc lập trong chính trị, vẫn phụ thuộc ở Đông cung như trước. Có đủ loại nguyên nhân, khi trước Trịnh Diễm có nghe đến phong hào của cậu ta nhiều, nhưng không kịp hỏi tên. Bây giờ vừa thấy đã giật nảy.

Trưởng công chúa Khánh Lâm vỗ lưng cho Trịnh Diễm: “Con sao vậy?”

“Không có gì,” Trịnh Diễm mở miệng thở hổn hển, “Con phải tránh một chút, con về trước.”

“Đi đi.”

Sự kiện tiếp theo cho thấy, đây là *một bước cờ sai*.

Trịnh Diễm gặp Tiêu Xước ở cửa.

Tiêu Xước, là một thiếu niên ngây thơ *năm nói, bốn đẹp, ba nhiệt tình* (*) trong cung. Mỗi khi Trịnh Tĩnh Nghiệp thấy bộ dạng ngây ngô của con cả, cháu cả của mình giận đến mức *chết đi sống lại* thì sau khi nhìn cái bản mặt khờ khạo kia thì có thể cân bằng tâm lí được hơn một chút.

(*) *Năm nói*: Nói văn minh, nói lễ phép, nói về vệ sinh, trật tự, đạo đức. *Bốn đẹp*: tâm hồn đẹp, lời nói đẹp, hành động đẹp, môi trường đẹp. *Ba nhiệt tình*: Nhiệt tình với tổ quốc, nhiệt tình với xã hội chủ nghĩa, nhiệt tình với đảng Cộng sản Trung Hoa. Đây là những lời chỉ dẫn, khẩu hiệu của đoàn thanh niên cộng sản Trung Quốc; có nội dung phong phú, mang nặng tính tư tưởng. Nếu hiểu vui thì ý bảo Tiêu Xước là một ‘thanh niên nghiêm túc’ cũng được.

Tiêu Xước tới thăm bà cô. Tòa nhà của cậu ta đã xây xong rồi, năm ngoái cũng đã sắp xếp ổn thỏa, đã chuyển tới trên danh nghĩa, rượu mừng nhà mới cũng đã được đưa đến. Quan hệ giữa nhà ngoại của cậu và Trưởng công chúa Khánh Lâm không tốt, là một vần bối, Tiêu Xước không thể nói chuyện thị phi của các trưởng bối, nhưng ở chung khu với bà cô của mình, năm mới đến, qua chào hỏi một tiếng mới phải phép.

Trưởng công chúa Khánh Lâm cũng không làm khó cậu, nghe nói có đến, liền sắp xếp mời vào. Tiêu Xước đi theo *Trường sử* (*tên chức quan*) dẫn đường, bỗng thấy Trường sử nghiêng người, thì ra là một nhóm con gái đi ra. Tiêu Xước chỉ cảm thấy kì lạ, sao vậy nỉ? Cậu ta tới gặp bà cô, chẳng lẽ bà cô lại sai người ra đón?

Đưa mắt nhìn, như vừa bị sét đánh.

Một thiếu giai nhân, đang nâng váy, gò má phiếm hồng, khéo mõi thấp thoáng vẻ hớn hở, đôi mắt sáng trong còng lấp lánh ánh nước. Bộ dáng kia, đương xuân thì trăm hoa chưa nở, cảnh sắc hăng còn tiêu điều, đậm vào mắt còn thấy ấm áp hơn cả mặt trời. Váy dài đỏ thẫm, áo lụa đồng màu, trên vai

còn khoác một chiếc áo lông chồn trắng, lót vải xám bên trong, khiến càng thêm nổi bật.

Thấy cậu đưa mắt, cô bé trùng lên, nghiêng đầu nhìn. Trái tim Tiêu Xước đập thình thịch, ánh mắt chăm chú.

Thật ra Trịnh Diễm đã nhanh chóng nhận ra tên này là ai, tuổi khoảng mười lăm, mười sáu, đầu đội *kim quan*, mặt mày đoan chính. Được Trường sử của phủ công chúa dẫn đường, lại đưa thiếp, ngoài *cậu ta* ra thì còn ai?

Tên này là kẻ thù của nhà mình! Trùng mắt nhìn ‘bà’, trùng lời mắt ra luôn đi! Đây là nhà sư mẫu, không thể có rắc rối. Nhưng... anh ta đứng ngay trước cổng, chặn đường hả!

Trường sử của phủ công chúa thấy tình hình không đúng, đưa mắt, liền có tì nữ chạy vào thông báo với Trường công chúa Khánh Lâm.

Trịnh Diễm thấy tên này vẫn nhìn mình, không nhúc nhích, nên cũng đứng lại một chút. Thấy chân bắt đầu tê, liền sử dụng cách ‘Ta chưa từng gặp nên không biết anh là ai, không chào hỏi’, rồi nâng váy, cúi đầu, vòng qua người Tiêu Xước bước ra khỏi cổng – có bản lĩnh thì chặn đường tiếp đi!

Trì Tu Chi thì có thể xem là quen biết lâu ngày, nhận ra phẩm chất tốt đẹp, tâm hồn đáng mến của nàng, tuy rằng nàng cũng có nghi ngờ không biết mình có cái đó không. Nhưng đây là con trai kẻ thù, *vìра thấy đã yêu sao?* Đầu của Trịnh Diễm không có nghĩ ra nổi chuyện như vậy, đưa con mắt hình viền đạn bắn vào cậu ta.

Trường công chúa Khánh Lâm nhận được tin tức, phát áo: “Đi xem!”

Vội vàng xuyên qua các phòng, qua sân, thấy Tiêu Xước vẫn đang ngắn ngoơ nhìn cổng lớn một hồi. Người đi cùng Tiêu Xước cũng bị cảnh này khiến ngỡ ngàng, Quảng Bình quận vương bị gì yểm bùa mắt rồi? Nghe thấy Trường công chúa Khánh Lâm tới, hoàn hồn trước Tiêu Xước, chọc ngón tay vào thắt lưng cậu ta.

Tiêu Xước tinh lại, nhìn Trưởng công chúa Khánh Lâm: “Cháu xin ra mắt bà cô.”

“Đại lang vẫn có lễ như thế.”

“Bà cô, vị tiểu nương tử ban nãy là ai thế a?”

“...” Trưởng công chúa Khánh Lâm không biết mình xúi quẩy hay do Đông cung gấp xui xéo.

--- kết thúc hồi tưởng ---

Đỗ thị Trưởng nghe công chúa Khánh Lâm kể lại, cũng dở khóc dở cười. Xem ra không sợ con gái bà chẳng gả được, nhưng một người như thế xuất hiện thì nghĩa là thế nào?

“Qua năm mới, nghe nói – không phải nó sắp chuẩn bị nạp phi sao?”

“Thì cũng đang chuẩn bị thôi, nạp phi gì? Chưa chấm được ai mà! Thái tử phi cũng không dễ dàng quyết định hôn sự của cục cưng mình đâu. Thái tử thấy bên này cũng được, bên kia cũng hay, Thánh nhân đang do dự.”

“Chưa định à?”

“Nếu quyết định rồi không lẽ ta không biết? Cũng không biết Thánh nhân nghĩ thế nào...” Trưởng công chúa Khánh Lâm vẫn luôn có thể đoán được phần nào suy nghĩ của anh mình, nhưng bây giờ bà cảm thấy rất mơ hồ, trông thì Hoàng đế chẳng phải thích Thái tử gì cho cam – đây là chắc chắn, nếu không thì mọi người có gắng vì cái gì? – nhưng mà, có một số việc Hoàng đế vẫn rất kiên trì. Khiến Trưởng công chúa Khánh Lâm muốn vào cuộc nhưng nhìn phát sốt cả ruột.

“Ta chỉ lo lắng Đại lang lớn gan khẩn cầu Thánh nhân, nam chưa cưới, nữ chưa gả, thì chuyện này khó nói lắm,” Trưởng công chúa Khánh Lâm vô cùng lo lắng, “Nhưng dù sao thì nhất thiết không thể đồng ý chuyện này được. Không thể đưa con bé vào hỏa lửa, người trong Đông cung không dễ đối phó.”

“Còn phải nói nữa? Má trái Thái tử phi viết chữ *quy củ*, má phải có *lẽ pháp*, người tốt thế nào cũng bị cô ta chỉnh thành tượng đài, sao có thể để A Diễm của ta bị cô ta làm khổ chứ?” Đỗ thị không có ác cảm gì nhiều với Trần thị, còn có ý hâm mộ từ tận đáy lòng nũa kia. Nhưng mà ở góc độ khác, có bà mẹ chồng như vậy thật là bất hạnh cho con dâu.

Trưởng công chúa Khánh Lâm nói: “Chỉ sợ Đông cung bí đường quẫn cách, con trai cũng không tha. Lý Thần Sách cũng không phải kẻ tốt, thủ đoạn kiêu này, bọn chúng là người thành thạo nhất. Vị trí Hoàng hậu đầy hứa hẹn sau này, người thường khó mà không động tâm.”

Đỗ thị quả quyết: “Chúng ta không, chỉ mong Điện hạ cũng không.”

Trưởng công chúa Khánh Lâm tiếp lời: “Đây là đương nhiên! Nhưng mà nói thêm, mau chóng quyết định chuyện của hai đứa nhỏ đi. Chậm trễ sẽ sinh biến, ta thấy hiện tại Thánh nhân vẫn chưa hoàn toàn thất vọng vào Đông cung đâu.”

“Chuyện này phải bàn thêm với Tướng công mới được, ngoài ra còn phải chuẩn bị nữa chứ.”

“Bắt tay vào là xong.”

“Ta biết.”

Trì Tu Chi hoàn toàn không biết một cái bánh có nhân ngon lành do kẻ tình địch mà chàng hoàn toàn chẳng ngờ tới vừa quăng ra, vừa hay rót trúng đầu.

Chàng đang tính toán đường thăng chức của mình, đường như, trước mắt không có gì để giúp chàng được mau chóng thăng chức. *Tư lịch* không đủ, đã từng được đặc cách cất nhắc một lần. Tính thời gian, ba năm sau là lúc cầu hôn thích hợp, chu kì đánh giá cũng là ba năm một lần, trong thời gian này càng phải biểu hiện cho tốt. Trì Tu Chi hạ quyết tâm, sau kì nghỉ đông phải trở về nha môn làm việc chăm chỉ, những bản án cũ, phải thẩm tra những vụ án có nghi vấn khó xử lý để ra kết luận, tìm cách tăng thành tích.

Tinh thần hăng hái của Trì Tu Chi tràn trề, sau khi tính toán kế hoạch xong ra rồi, được lão quản gia nhắc nhở: “Hôm nay phải đến nhà ngoại.”

Đến nhà bà ngoại, Trì Tu Chi hỏi người giữ cửa: “Bên cạnh bà ngoại có người ngoài à?”

Lão bộc trông cửa cũng nhỏ giọng: “Tiểu nương tử Cốc gia đang ở bên cạnh lão phu nhân.”

Trì Tu Chi chỉnh sửa áo mũ, đứng ở mảnh sân trước phòng bà ngoại hỏi: “Bà ngoại có khỏe không?”

Giọng nói của Trì bà ngoại nhỏ xíu, hơi tắc nghẹn truyền ra, Trì Tu Chi phải cẩn lỗ tai mới nghe được, bà nói: “Bên ngoài lạnh, vào trong nói chuyện.”

“Bà ngoại đang có khách nữ, con không nên đường đột. Nữ quyền không thể tiếp khách tùy tiện.” Dù thế nào thì chàng không gặp nữ quyền nhà khác là được. Lúc trước bà ngoại thi thoảng bị cảm lạnh, chàng tới thăm, tiểu Cốc thị cũng đứng bên giường, chàng quay đầu bước đi, chạy đến bên cửa sổ nói: *Là chúng ta thất lễ, sao lại để khách chăm sóc được chứ?* Khiến tiểu Cốc thị bị bức bách ôa khóc một trận.

Sắc mặt của tiểu Cốc thị ở trong tái nhợt, hai mắt ửng đỏ, quỳ gối thi lễ với Trì bà ngoại: “Nô ti là khách lạ, bây giờ rời đi. Hai bà cháu hãy chyện rãi trò chuyện.” Che mặt bước ra.

Trì Tu Chi đã né cồng xa tám trượng, mãi đến khi không thấy nữa tiểu Cốc thị mới phuỷ tay áo bước vào.

“Bà sao thế? Năm mới tới không vui hay sao mà lại khóc vậy?”

“A Thanh là đứa trẻ ngoan, tiếc là mệnh khổ, cha mẹ nó đều đi cả rồi.”

Trì Tu Chi sử dụng hết cái đầu dùng để phá án của mình, mới đoán là cha mẹ của tiểu Cốc thị đã qua đời: “Bà ngoại khoan hăng khóc, đồ cúng tế đã chuẩn bị ổn chưa?”

Anh trai và chị dâu Cốc thị, Trì mợ, nhậm chức vài ngày, không thích ứng với thời tiết, mắc bệnh mà chết. Tiểu Cốc thị phải chịu tang cha mẹ, được ông bà nhận về nhà.

Mẹ của Cốc thị nói: “Lục nương (Cốc thị) cũng cô đơn, tuổi tác bà thông gia cũng cao, qua năm mới, để A Ngưng đi theo bầu bạn đi.”

Sắc mặt tiểu Cốc thị tái nhợt, không dám nói một tiếng.

Trong nhà bà ngoại Trì Tu Chi, cháu gái nhà mẹ của Trì mợ lại đổi sang một người khác.

71. HỖN LOẠN THĂNG CẤP

[Nguyên]

PHI TÂN, CHỦ VƯƠNG VÀ CÔNG CHÚA TRANH CÃI, NGÀY TÂN TỐI.

“Nói là chơi với nhau, thế mà không phải cô có việc thì ta lại bận.” Trịnh Diễm cầm một thanh đồng nhọn, mảnh, đậm xuyên qua những lỗ trên lư hương để từ từ tỏa ra hương thơm rất dễ chịu. Chất thơm được vê thành từng viên nhỏ, không muôn làm cũng không được.

Lý Hoàn nương căm hận nói: “Từ lần nọ đụng phải đám kia trong kinh, khi trở về ta bị cấm túc trong nhà. Bọn phá hoại!” Cô nói ‘lần nọ’ chính là lúc ở điện Chiêu Nhân, Trịnh đảng có xung đột với Đông cung, chính vì gây ra xung đột đó, cô bé bị Lý Âu Gia quyết định cấm túc.

Vu gia tiểu Đại nương đã trở thành một thiếu nữ trong sáng đáng yêu, nghe Hoàn nương nói như vậy, bùi môi: “Đâu chỉ có cô, chị em chúng ta cũng đâu được đi ra ngoài thường xuyên.” Cô phải ở nhà học thêu hoa, có thể thấy nhảm chán biết chừng nào. Về việc lần này Vu gia không coi trọng lắm.

Ông ngoại của Lâm Dung là Lâm Quý Hưng, Hộ bộ thượng thư, tuy tổ tiên tuy không phải thế gia, nhưng cũng là địa chủ giàu hai đời, tu dưỡng tốt hơn hẳn, che miệng nói: “Không phải bây giờ chúng ta đã được ở chung với nhau rồi sao? Nói những chuyện mất mặt đó làm gì nữa? Mọi người đến cửa Chu Tước xem chưa?”

Con gái của Đường Văn Uyên, Đường Át Tú hơi phấn khích: “Ta đi rồi, thật không ngờ, đường đường Ngự sử đại phu mà lại ăn hối lộ, có lầm của cái đến thế! Đàn tiêu vĩ, ngọc dạ quang, dù ở trong cung cũng không thấy nhiều đến vậy đâu. Nghe cha ta nói, bên trong còn có một vài món mà công phẩm cũng không bằng, thế nên Thánh nhân mới tức giận như vậy, bảo Đại Lý tự, Hình bộ đồng loạt thẩm tra. Thẩm xong rồi, mang người lẩn

đồ ném tới trước cửa Chu Tước để thị chung, hòng khiến các quan lại tinh ngô.” Hoàng thành không phải nơi Hoàng đế ở, là chỗ làm việc của cơ quan trung ương, cửa Chu Tước là cửa chính của Hoàng thành.

Vu gia tiểu Đại nương, Vu Vi hứng chí khi thấy người gặp họa: “Đáng đời hắn! Nghe nói Từ thứ sử bị hắn tố cáo, nay được Thánh nhân triệu hồi về kinh làm Thị lang.” Thanh châu Thứ sử Từ Lương là thuộc đảng của Trịnh Tĩnh Nghiệp, chưa nói hồi kinh là tốt hay không, nhưng bị tố cáo là không hay rồi. Thế nên mới bảo Ngự sử đại phu không phải kẻ tốt lành.

Lâm Dung tiếp: “Cũng không biết thế nào, qua năm, những việc kì lạ trong kinh cứ liên tục xảy ra từng chuyện từng chuyện một, trong Hoàng thành mà còn náo nhiệt hơn ngoài chợ mấy phần.”

Lâm Dung nói không sai, từ lúc sang xuân, mọi người trong kinh thành như bị xối một trận mưa máu chó tầm tã, những kẻ tương quan, người không liên hệ cũng đều bị ướt đầu. Ngự sử đại phu bị tố cáo vi phạm đủ loại tác phong kỉ luật, chịu tịch thu tất cả gia sản, người trong nhà toàn bộ cũng *không lên quan, bắt làm nô*.

Từ khi sang xuân, thời tiết ám dàn, Trịnh Diễm tới thế giới này cũng được mười hai năm, qua mấy tháng nữa là sinh nhật tròn mười hai tuổi. Vì tuổi nàng lớn nên các hoạt động xã giao cũng nhiều hơn. Trừ việc lấy lòng các quý bà trung niên, thì công việc trọng yếu nhất của nàng chính là liên lạc tình cảm với đám con gái ‘đồng lứa’.

Từ sau khi quả pháo may mắn nổ ở điện Chiêu Nhân, Trịnh Diễm trong mắt tụi con gái bằng tuổi không chỉ là sự hâm mộ, ghen tị ‘vận khí tốt’ ngập tràn, mà khiến các cô nhóc trong tập đoàn tín nhiệm là nhò cái ‘đại sát khí’. Thấy nàng bảo vệ cho Lý Hoàn nương, các cô nhóc, thiếu nữ mừng rỡ lao vào kết giao. Trường bối của các cô nhóc lại càng đào sâu hơn, lấy chuyện *du ché* của một nha đầu rồi thổi phồng lên, cực kì hung hãn! Giao hảo thân thiết còn nhiều hơn cả trở mặt xích mích, theo lời bình luận của nội bộ Trịnh đảng là – đây chính là phong độ của nhà Trịnh tướng. (Thật là có kiến thức.)

Tay sai Trịnh đảng nghe theo lời Trịnh Tĩnh Nghiệp phân phó, cố gắng khiêm tốn, hòng khơi mào để người ta tranh đấu, sau đó rút lui cả đám, ngồi làm *ngư ông đắc lợi*. Sau đó lực phá hoại của nhóm tiểu cô nương Trịnh đảng được các trưởng bối nhận ra, nhưng mà không biết tại sao, Trịnh đảng muốn rút lui cũng không được, lần nào cũng bị lôi ra, kéo vào cuộc hỗn chiến.

Khiêm tốn không thành, vậy thì cứ *quẩy* đi thôi, ta lại chẳng sợ người, đội quân tiểu nương từ các nàng được đưa ra, trên dưới đều vui quên trời quên đất.

Trịnh Diễm không phải không lo về tên Ngự sử đại phu này, địa vị gã này không thấp, cũng ngang ngửa Nghiệp Quảng Học. Nghiệp Quảng Học cũng đang không ngồi yên? Đoán chừng là muốn thừa dịp loạn chiến mà mở rộng thế lực của mình, sau này muốn ủng hộ lập ai, cũng có phân lượng.

Trong lòng nghĩ vậy, nhưng lại nói: “Mấy ngày nữa Từ gia sẽ vào kinh, nhà họ cũng có hai tiểu nương tử ngang tuổi chúng ta, đến lúc đó mọi người chơi chung với nhau, thế sẽ náo nhiệt lắm. Chẳng bao lâu nữa, chúng ta sẽ đến Hi Sơn, cùng đi chơi, vui vẻ biết là bao.”

Nói tới Hi Sơn lại hỏi Vu Vi: “Biệt nghiệp nhà các cháu sắp xếp xong chưa?” Vốn Vu gia không có biệt nghiệp ở Hi Sơn, mãi đến năm ngoái Trịnh Tĩnh Nghiệp giao vị trí Kim Ngô cho Vu Nguyên Tè, để Trịnh Sâm làm ở Thái Bộc tự, Kinh Triệu doãn trả lại cho Lý Âu Gia, Vu gia mới xem là có thể ở lại lâu dài trong kinh. Đương nhiên cũng muốn có một biệt thự ở Hi Sơn.

Vu Vi đáp: “Đã dọn dẹp xong hết rồi, cách nhà cô cô không xa, đến lúc đó đi lại cũng dễ dàng. Trong chuồng ngựa của ông nội nuôi không ít ngựa tốt, đến lúc đó chúng ta có thể lấy vài con.”

Một đám nhóc tì lại tíu tíu.

Lãng phí không ít nước bọt với các tiểu cô nương, Trịnh Diễm cũng truyền đạt tin tức sắp rằng có người mới gia nhập, thấy không còn sớm, hẹn

mọi người hôm khác lại gặp.

Bánh xe lăn trên đường, phát ra tiếng cọt kẹt, Trịnh Diễm nhắm mắt dưỡng thần, nghĩ về tình hình hỗn loạn trong kinh. Trước kia nghĩ trong chư vương có loạn, không ngờ lại lộn xộn đến mức này, chẳng những trong chư vương mà cả triều thần cũng rối beng! Những kẻ như Nghiệp Quảng Học, trong mắt Trịnh Diễm trước đây tồn tại như phông màn, không ngờ bây giờ cũng bắt đầu hành động.

Chư vương đại loạn chiến, khiến Trịnh Diễm được thật sự mở mang tầm mắt. Những thủ đoạn trong truyền thuyết khi xưa, nay đã diễn ra trước mắt. Trịnh Diễm cũng không nghĩ ra: Con người, sao lại ngược đến thế?! Thái tử có thể ăn uống ở Đông cung, các người không hợp chung một chiến tuyến, ngược lại cản trở lẫn nhau! Để Thái tử đăng cơ, cả đám rủ nhau chết tập thể hết đi!

Đương nhiên Nghiệp Quảng Học biết chuyện này có mạo hiểm, nhưng không thể không làm, bởi vì ông ta cảm thấy thế lực của Trịnh Tĩnh Nghiệp lớn, không giành bớt thì bản thân mình khó có ngày nổi danh. Xử lý Trịnh Tĩnh Nghiệp, chắc Đông cung sẽ không cứu, vị trí Thứ sử đế trống, ông ta có thể triển khai từ chỗ đó, chí ít sẽ giao cho một người có thế lực không lớn.

Ngự sử đại phu là do Phó Hàm Chương xử lý.

Phó Hàm Chương cho rằng: ‘Nghiệp Quảng Học khí thế bức người, để ông ta đạt được thành tựu, không có lợi cho Đông cung. Ông ta đặc tội với Trịnh Tĩnh Nghiệp, Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng không cứu.’ Cũng làm vì Phó gia, để con của Phó lương đê kiêm chút vốn liếng.

Trong chuyện này, Trịnh đảng không ra tay, nhưng công chúa Vinh An, Yến vương, Ngụy vương, thậm chí Tề vương đã ra khỏi kinh, cũng hùa vào đạp một phát.

Trong kinh ngoại trừ Ngự sử đại phu bị xét nhà, còn có Viên Mạn Đạo can gián Hoàng đế, dù gì Ngự sử đại phu cũng từng quan viên cao cấp của cả nước, nay thu gia sản người ta, bắt vợ con người ta phơi ngoài nắng, khiến mặt mũi mọi người rất khó coi. Hoàng đế làm việc thật cực đoan.

Chọc Hoàng đế không vui. Cha vợ Kỳ vương xúi quấy, đụng trúng họng súng ngay lúc tâm tình Hoàng đế không tốt, bị đá ra hơn ba ngàn dặm ngoài kinh làm Huyện lệnh.

Thế cục càng lúc càng không rõ ràng, trong lòng Trịnh Diễm cũng sốt ruột, bợn người kia, rốt cuộc có biết kẻ địch là ai không? Cứ tiếp tục hao tổn nội lực, Thái tử sẽ thành *ngư ông đắc lợi*.

Trịnh Diễm giật chân trong xe: “Đến phủ Trưởng công chúa.”

Trưởng công chúa Khánh Lâm cũng đang nhức đầu, thằng cháu trai nhà bà tới đây mỗi ngày để tranh thủ tình cảm, một bộ thằng nhóc loi choi đang yêu đương cuồng nhiệt. Hại Trưởng công chúa Khánh Lâm phải móc nối với chồng, với vợ chồng Trịnh thị để Trịnh Diễm được nghỉ học, lo xã giao. Nói với Tiêu Xước: “Ta thích nhìn tụi con gái chúng nó trò chuyện tán gẫu với nhau, tâm tư chúng nó đơn thuần, nói chuyện ngây thơ, không cần hao tâm tổn sức. Tiểu nương tử tới chỗ ta, không một trăm cũng đến tám mươi, tuổi cũng không cách nhau nhiều, sao nhớ ai nổi?”

Vẻ đoan chính nghiêm túc của Quảng Bình quận vương nút tết ra, cố gắng gợi ý cho bà cô đã thành tinh của mình: “Cái hôm mà cháu tới vẫn an bà đó, xong rồi có chuyện đó đó, sao lại không nhớ chứ?”

Trưởng công chúa Khánh Lâm kinh ngạc nói: “Con thấy bao nhiêu tiểu nương tử chỗ ta?” Hôm đó chỉ có một thôi nha!

“Có một thôi, nhất định không ai bằng.”

Trưởng công chúa Khánh Lâm thầm nghĩ, *mi còn như vậy, chắc cha mẹ mi từc chết*, cứ ra vẻ không nhớ gì cả: “Cháu làm ta đau đầu quá, sao lại đột nhiên hỏi tiểu nương tử nào vậy nè?”

Tiêu Xước mím môi.

Trưởng công chúa Khánh Lâm bỗng có cảm giác thông cảm với Trần thị, thật lòng mà nói, Trần thị tuy kiêu ngạo, nhưng coi như cũng tận tâm làm Thái tử phi, không thì sao có thể quán xuyến cả một gia đình? “Cháu ấy à, rảnh thì đi thăm cha mẹ mình đi, mẹ cháu hẳn nhớ cháu lắm, chớ để ra ngoài ở thì xảy ra xa cách.” Đuối người ra cửa.

Tiêu Xước vừa mới đi thì Trịnh Diễm đến, Trưởng công chúa Khánh Lâm cả kinh: “Con không gặp Quảng Bình quận vương đó chứ?”

“Dạ không, anh ta tới nơi của người làm gì?”

“Ai mà biết. Không phải hôm nay con đi trò chuyện với mấy tiểu nương tử à? Sao lại đến thăm ta?”

“Nhớ người, các cô ấy mang Ngự sử đại phu ra mắng nên mức mệ ruột không nhận ra, con nghe phát sợ, nên tới gặp người cho đỡ sợ...”

Lời chưa nói hết, bị cây phất trần trong tay Trưởng công chúa Khánh Lâm phủ lên đầu lên mặt, luồng cuồng đẩy ra: “Con nói thật mà, thày đâu rồi à? Mấy ngày nay ít ra ngoài đi, trong kinh toàn là đầu trâu mặt ngựa.”

“Con còn dạy ngược lại bè trên nữa cơ à.”

“Con nói thật, àm ĩ đến thế cơ mà. Cũng không biết nghĩ thế nào, cứ đấu loạn cả lên, xung quanh đang tập bắn, phải không để thày bị ‘lạc giữa dòng tên’ mới được,”

“Yên tâm đi, bọn họ không dám đâu.”

“Tù Lương cũng bị gọi hồi kinh.” Dũng tưởng đến địa phương là bị đi đày, nếu đến làm quan lớn ở đâu đó, có người ở trung ương che chở, đối với một phe cánh mà nói, cũng là chuyện tốt.

“Rất nhanh, bọn họ sẽ hiểu thôi,” Trưởng công chúa Khánh Lâm cười một tiếng, “Đều là những kẻ biết điều, nhảy lung tung một hồi đụng trúng vách tường thì sẽ tự biết làm thế nào.”

“Người cho con một tin chính xác đi.”

“Mọi người sẽ không để lỡ chuyện chính. Chờ đến khi mách tội Thái tử trước mặt Thánh nhân, thì đã phải xếp hàng lên Hi Sơn từ hôm nay rồi.” Lịch trình của Hoàng đế đã được bọn họ xếp kín mích.

Lịch sử ghi chép: ‘Phi tần, chư vương và công chúa tranh cãi, ngày tàn’

“Người cũng đừng nói do lỗi của anh ta, chẳng những không được nói, còn phải che chở, để Thánh nhân nhớ lại tình cảm máu mủ mới được kìa.”

“Chuyện này còn cần con nói chắc?” Trưởng công chúa Khánh Lâm đầy đầy trán Trịnh Diễm. “Con đúng là quý tinh ranh.”

Rời khỏi nhà Trưởng công chúa Khánh Lâm, Trịnh Diễm phát hiện ra tâm trạng của nàng cũng chẳng nhẹ nhõm hơn, Thái tử lên đài, nhà nàng chưa chắc được an toàn. Đây là chuyện cá lớn nuốt cá bé, cá bé ăn tôm để lợi tràng, còn muốn nuốt cho trọn. Đúng là sinh mệnh tuần hoàn, không ngừng tranh đấu.

Mang tâm trạng bi tráng bước vào nhà, thấy Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng về sớm, Trịnh Diễm theo chân cha đến thư phòng.

“Sao? Gặp nhóm tiểu nương tử xong thì có chuyện gì à?”

“Khi về ghé chỗ sư mẫu, người nói, thân thích của người đang đứng xếp hàng chờ nói xấu Thái tử.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp nở nụ cười: “Thế thì không tốt à.”

“Cha đừng nói vậy, bây giờ không thể nói thằng là Thái tử không tốt được. Hoàng đế vẫn chưa có ý niệm phê Thái tử trong đầu. Đồi Thái tử không phải vào vườn hái rau, cái này hư rồi thì đổi cái khác, thối rữa thì tùy tiện ném xuống đất để nó tiếp tục mục nát thành phân bón, hoặc quăng bỏ. Hoàng Thái tử là rau thối chắc?”

Hắn là con ruột của Hoàng đế! Có người nói gia đình đế vương không có cha con, chỉ có trên dưới, như thế không sai. Nhưng mà, chẳng qua khi người trong cuộc tính toán giữa tình thân và lợi ích thì chọn cái thứ hai, quá trình của sự lựa chọn này không quyết đoán, không phải không do dự, cũng đầy đau khổ.

Trịnh Tĩnh Nghiệp vui mừng nói: “Con biết là tốt rồi. Cái gọi là *sợ không bằng thân*, bạn bè bình thường nói nhà người ta không tốt còn có nguy cơ, huống chi quân thân? Có điều, Thái tử cũng sắp thôi.”

Trịnh Diễm đoán không sai, trong cung Đại Chính, có một bọc vải trên bàn Hoàng đế, bên trong là một đống đồ bể nát: “Đây là thứ được chôn trong Đông cung?” Tuy là bị phá nát, nhưng vẫn rất quen thuộc, là những vật Hoàng đế hay dùng.

“Vâng.” Người đáp cũng cảm nhận tâm trạng tồi tệ của Hoàng đế, cố gắng trả lời rất ngắn gọn.

“Đập hết, đốt đi.”

72. DÊ NHŨI KHÔNG ĐÁNG SỢ

[Nguyên]

CHỈ SỢ DÊ NHŨI CÓ VĂN HÓA. BA CON DÉ THÀNH MỘT TUỒNG KỊCH. (*Tương tự câu hai người đàn bà và một con vịt thành một cái chọi*)

“Hôm nay chàng thế nào?” Trịnh Diễm gặp Trì Tu Chi càng lúc càng nhiều, chắc chắn cũng đã hiểu được tình cảm của chàng.

Bây giờ Trịnh Diễm đang ở trong tình trạng *vô chính phủ*, suốt mùa xuân, vì tất cả trưởng bối muôn nàng tránh Quảng Bình quận vương, ngầm cho phép hành vi trốn học yêu sớm của nàng. Nào là ở nhà đọc sách, chạy chơi cùng các tiểu cô nương, đến nhà riêng gặp Trì sư huynh, chỉ cần không dính dáng gì tới Đông cung, thì đều được cả.

Mà *đến nhà riêng* là nhiều hơn hẳn, nhưng người xung quanh cũng được hưởng lợi ké. Nàng rảnh rồi thì ‘phát triển’ sách nấu ăn mới. *Tính ăn hàng ấy* mà, không có gì bỗng kí ức về một món ăn nào đó ùa về, úa hết nước dãi, quyết tâm tìm tội, làm cho bằng được, thỏa mãn ham muốn ăn uống. Đầu tiên, nàng có tiền, chịu được các thí nghiệm hoang phí; thứ hai, nàng rảnh, dư thời gian để mày mò; thứ ba, nàng có quyền, những tài liệu kì quái nào đó, chỉ cần ở kinh thành, thì có thể kiếm được.

Tuổi càng lớn, trình độ nấu nướng cũng càng được nâng cao, ngay cả xào nấu cũng thành công được mấy món.

Lần này làm cơm lam, đương nhiên, cũng thất bại vài lần, chủ yếu là nắm vững tỉ lệ phối hợp các nguyên vật liệu và độ lửa. Cuối cùng hôm nay cũng thành công, Trịnh Diễm rất hài lòng. Từ khi biết sách nấu ăn của các nhà phải được giữ kín, Trịnh Diễm theo thói quen ghi món này vào sách nấu ăn của mình.

Trì Tu Chi được lên cấp thành bạn trai của người ta, đương nhiên có lộc ăn, lúc trước chàng ăn rất hớn hở, hôm nay cũng cực kì vui vẻ, nhưng toàn thân lại toát ra một vẻ sầu muộn, Trịnh Diễm không khỏi cảm thấy rùng mình. Loại khí chất này làm người ta cảm thấy lạnh quá hè!

Trì Tu Chi ngẩng đầu, nhắm mắt, mãi lâu sau, mới từ từ mở mắt ra: “Ta bị điều đến Sùng Văn quán.”

“Hả? Chỗ đó sao? Làm gì? Gần đây có chuyện lớn gì à?” Sao mình lại không biết?

Sùng Văn quán, là nơi làm việc khi quốc gia muốn biên soạn và hiệu đính một bộ sách khổng lồ, nổi tiếng khắp nơi trong cả nước, ân huệ cho đời sau. Nhưng lúc bình thường lại hết sức bình thường, chỉ là bộ mặt trang trí cho quốc gia.

“Đất nước biên soạn 『Thị tộc chí』, Thánh nhân muốn để Tướng công làm chủ biên, đưa thầy làm cố vấn. Nghiệp Quảng Học cho rằng, Tướng công không phải danh môn, không quen với phổ học (học vấn, tri thức về nghiên cứu gia phả), quan điểm không đủ để người khác tin phục. Tướng công dẫu giận cũng không có cách nào, thầy cũng dứt khoát không đính vào bọn họ. Thánh nhân àm ī cũng không qua bọn họ, cuối cùng để Tướng Tiến Hiền làm chủ biên, ta bị đưa vào Sùng Văn quán để chuẩn bị làm phụ tá cố vấn.” Tướng công mà chàng nói chính là Trịnh Tĩnh Nghiệp.

Bị người ta gọi là *giàu xổi*, vẻ mặt Trịnh Diễm cũng trở nên khó coi, nhanh chóng thoái mái: “Bọn họ nói cũng đúng.”

Tay trái Trì Tu Chi cầm ống trúc, tay phải cầm một chiếc thìa bạc dài, múc cơm trong ống trúc đưa vào miệng, nhai nuốt: “Ngon lắm.”

“Vậy chàng ăn nhiều một chút đi, có canh măng nữa.” Da gà nấu măng chua, Trịnh Diễm chỉ nhớ rõ hai món trong Hồng lâu mộng, ăn với cơm lam, có cả măng tre xào thịt, thành một bữa cơm đơn giản mà dinh dưỡng. Vì điều động công tác mà bạn trai Trì Tu Chi được về sớm, có lộc ăn.

Ăn miếng cơm, tâm trạng Trì Tu Chi tốt hơn nhiều, nuốt muỗng cơm trong miệng, như đã hạ quyết tâm, nói: “Ta nhất định sẽ giải chuyện này thật tốt.”

“Tưởng tượng công có làm khó chàng không? Tình hình hiện nay rất kì lạ, bây giờ chúng ta có thể nói chuyện cùng nhau, nhưng chỉ chốc lại thành không quen.” Trịnh Diễm ngầm đề cập đến tình trạng mọi người đang không rõ địch - ta.

Trịnh Diễm ngồi đối diện, Trì Tu Chi vừa ngẩng đầu là có thể nhìn thấy Trịnh Diễm đang chống cằm nhìn thẳng vào mình: “Ta đối phó được! Thánh nhân rất coi trọng việc biện soạn này, không chỉ có Thánh nhân, mọi người trong cả nước đều đang chú ý tới. Nếu có gì không vừa ý thì cứ một mực dâng tấu thôi.”

“Dào. Chàng đâu phải không có chỗ nào đỡ cho, nói với thầy cũng được mà.”

Trịnh Diễm chưa bao giờ nói trước mặt Trì Tu Chi những điều như ‘Em sẽ sê bảo cha thăng chức cho chàng’, khiến Trì Tu Chi cảm thấy rất thoái mái: “Không nên để thầy bị cuốn vào mới được. Nhưng nếu Tưởng tượng công gây tắc đường, ta sẽ không cứng đói cứng đói.” Rõ ràng có thể ngồi ngựa phóng qua, nhưng lại muốn làm kẻ đi bộ, nếu không phải do luyện khinh công thì rõ là gã đầu đất.

“Ừ, chàng ăn cơm đi.”

Trì Tu Chi cười, mở miệng ăn hết.

Trịnh Diễm chờ chàng ăn xong rồi, ngồi uống trà ngâm lá trúc, hỏi: “Vậy chàng đang lo nghĩ chuyện gì? Không biết nên cấp cho các nhà hạng gì sao?”

“Chuyện này không khó, ta tự có chủ trương, nhưng chưa nắm chắc mười phần có làm được hay không, bây giờ chưa thể nói cho nàng. Thành công rồi, nàng cũng sẽ biết.”

“Ra vẻ huyền bí.” Trịnh Diễm đánh mắt lên trên, bĩu môi.

“Cũng không phải,” hiếm khi Trì Tu Chi không giữ miệng, không nhịn được mà giải thích, “Thú tự danh bài đều đã có kết luận rồi, ta chỉ nghĩ đến Trì gia, không khỏi cảm thấy buồn cười. Theo như thứ tự được định lúc triều đại mới bắt đầu, nhờ vào thể diện tiếng tăm của tổ tiên, vẫn còn ở trong mức *Nhi lulu*. Nay chỉ còn một mình ta, ta muốn giáng cấp nhà mình, ra ngoài danh sách danh môn.”

“*Dẫu cho thân danh đã mai một, tên họ muôn đời ở núi sông*, đâu chỉ mỗi Trì gia nhà chàng mấy trăm năm trước là một gia tộc thịnh vượng đến thế, nay đến con cháu lại suy bại? Chàng được Thánh nhân bổ nhiệm để biên soạn tài liệu, coi như đã được phục hưng, bên dưới đang chống mắt xem chàng sẽ làm thế nào. Rảnh rỗi thở dài đau xót không bằng nghĩ thế nào để phán chấn hơn. Bây giờ thì tốt rồi, chắc chắn Thánh nhân đã nhớ kĩ chàng. Lần định tịch trước đã cách đây mươi năm, từ hôm nay trở đi, chàng phải sống thật tốt, trước khi vào quan tài còn có thể chứng kiến những ngày vể vang trước đây!”

Trì Tu Chi nghe xong toét miệng cười, cười càng lúc càng tươi – Trịnh Diễm là người lúc nào cũng có ý chí chiến đấu, sức sống lúc nào cũng bắn ra bốn phía như vậy, khó khăn nào với nàng cũng chỉ là thứ vớ vẩn.

“Ta chỉ cảm khái mà thôi, ta thấy nàng cũng không quan tâm những thứ này như vậy, nhưng nếu ta hạ xuống, không phải sẽ xứng với nàng sao? Thầy cũng từng nói, đừng để tổ tiên trở thành gánh nặng, ta đã quyết một lòng bái sư. Dù gì cũng là tổ tiên mình, nhất thời đa cảm. Bây giờ ăn no rồi, tâm tình cũng tốt lên.”

“Ừm,” Trịnh Diễm gật đầu hiểu rõ, “Khi đó thì tâm trạng sẽ không tốt.”

Trì Tu Chi: “...” Thật tình chàng không phải là một tên *háu ăn* vậy đâu! “Còn nữa không?”

“Ù, làm nhiều lắm, em vốn định mang về để mọi người nếm thử, chờ em gói lại cho chàng.”

“Con lại đi đâu thế? Lần này con mang cái gì về thế?” Tâm tình Đỗ thị phức tạp hỏi Trịnh Diễm. Bà đương nhiên biết Trịnh Diễm đi đâu, cũng đã ngầm đồng ý, bên cạnh Trịnh Diễm còn có người bảo vệ bà phái theo – nhưng vẫn lo lắng con gái ở một mình với con trai, cho dù đó là con rể đã mặc định sẵn trong bụng cũng không được!

Trịnh Diễm nở nụ cười thật tươi: “Hôm nay cũng nấu thành công, vui ơi là vui.”

Đỗ thị yên lặng, *chắc chắn con nấu cho thằng nhóc kia, nó ăn ngon, con liền vui vẻ chứ gì? Lại làm cho nó ăn trước, con gái đúng là không thể giữ lại, mà con cũng bao tuổi đâu? Nghệp chướng! Tôi nay nhất định phải bảo chồng can thiệp một chút, coi lại thằng bé Trì gia mới được.*

Trịnh Diễm không biết mẹ đang tính làm khó bạn trai mình, còn vui vẻ khoe với Đỗ thị: “Ăn ngon lắm, con nếm rồi, buổi tối bảo bọn họ nấu ít lại, ăn món này đi.”

Đám A Khánh vội vàng mang một hộp đựng thức ăn tới, đều nóng hổi hỏi, dùng nước nóng để giữ ấm. Triệu thị nói: “Gọi người bảo nhà bếp dùng chuẩn bị, món này dùng nguyên liệu gì, cách làm thế nào? Để ta sai người nấu món phù hợp.”

Trịnh Diễm trả lời: “Gạo tẻ, nấu trong ống trúc, bên trong muội có bỏ tôm bóc vỏ, thịt khô, à, táo tàu nữa...” Lần lượt kể ra, “Còn có canh da gà măng chua.”

Triệu thị đứng dậy nói với Đỗ thị: “Mẹ, con đi xuống bếp xem thử thế nào.”

Quách thị cũng đi theo bảo: “Con cũng giúp một tay.” Ở nhà này một thời gian, Quách thị cũng hiểu không thể cứ thanh nhã mãi.

Đỗ thị nói: “Con đang mang thai, cần an dưỡng, chớ nên chạy lung tung. Đợi qua chuyện này rồi hẵng làm.”

“Mẹ, Tam nương thương con, nhưng con không thể nhìn Tam nương bận trước bận sau, bẩn thân lại ngồi ngốc ăn chơi.”

Triệu thị hùa theo: “Đúng thế, sau này muội không làm, ta sẽ đánh cho muội chạy.” Ba người nói đùa với nhau một hồi, Triệu thị xuống phòng bếp, Đỗ thị nói: “Cha con sắp về rồi, con mau sửa soạn lại đi, tóc tai rồi hết.”

“!” Nhất định bị tên kia xoa đầu đây mà, “Con đi ngay.”

Vội vàng chạy đi.

Đỗ thị thở dài: “Thế này có tốt chẳng?”

Quách thị che miệng cười nói: “Lúc trước thì sợ muội ấy không hiểu, bây giờ mới biết yêu thì mẹ lại lo lắng. Có chúng ta ở đây, sao Thất nương lại chịu thiệt thòi chứ. Hơn nữa, Thất nương cũng không phải là một cô bé ngốc, Trì Đại lang cũng chẳng phải người không nghiêm túc.”

Trên lý thuyết thì dấu cha mẹ vợ thương mến con rể có thừa nhưng vẫn không thể hiện ra: “Hừ!” Con gái bà vẫn còn nhỏ lắm!

Quách thị vất vả nhịn cười.

Không khí trong bữa cơm chiều hơi nặng nề, ba ông cháu Trịnh Tĩnh Nghiệp, Trịnh Thụy, Trịnh Đức Hưng cố gắng không thể hiện tâm trạng khó chịu của mình ra ngoài, Trịnh Tĩnh Nghiệp công lực đủ sâu, còn hai người kia không che giấu được sự phức tạp lẫn không cam lòng. Trịnh Diễm đã có Trì Tu Chi mách lại, biết rõ nguyên do. Dù Đỗ thị không hiểu lắm, nhưng cũng không nói gì.

Trịnh Tĩnh Nghiệp nhìn ống trúc, liếc qua Trịnh Diễm: “Đây là do con nấu?”

“Dạ, con ăn thấy ngon nên mới mang về, cha mau ném thử đi, bụng đói thì tâm trạng không vui đâu. Cứ để vậy mà ăn, đừng trút ra bát, ăn trong bát thì không còn vui nữa.” Cầm ống trúc làm mẩu.

Trịnh Tĩnh Nghiệp thấy con gái làm đi làm lại, vẫn không động tay, khi Trịnh Diễm hưng chí làm mẩu đột nhiên nói một câu: “Con sợ mọi người chê cười nên mới ra ngoài làm, nấu cho ngon mới mang về à?”

Trịnh Diễm hơi ngừng tay, ngẩng đầu cười nịnh hót: “Đúng thế, đúng thế, nấu ngon rồi mới mang về hiếu kinh cha mẹ mà.”

“Có người ăn thử rồi hả?”

“Hì hì, yên tâm, ăn ngon lắm mà.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp nhìn con gái cười, cười đến mức Trịnh Diễm thấy rợn cả tóc gáy, chuyện yêu sờm bị các tộc trưởng biết tổng, thật là *hởi đời* nhau! Trịnh Tĩnh Nghiệp dọa con gái một trận, mới cúi đầu loay hoay với cái ống trúc, đưa một muỗng cơm vào miệng, nhai kĩ, nuốt chậm: “Không tệ.”

Lúc này mọi người mới bắt đầu ăn.

Ăn cơm xong, Trịnh Diễm bị Trịnh Tĩnh Nghiệp xách túi thư phòng.

Cha và con gái ngồi đối diện nhau trên sập, Trịnh Sâm, Trịnh Uyển cơm nước xong cũng đến, Trịnh Thụy, Trịnh Đức Hưng, Trịnh Đức An, Trịnh Đức Bình cũng theo thứ tự ngồi ở dưới.

Trịnh Diễm theo bốn phận vẫn bối nhận tội: “Con ra ngoài nấu cơm, gặp sư huynh, chàng nói chàng bị Thánh nhân điều tới Sùng Văn quán, chỉ

đích danh đi biên soạn 『Thị tộc chí』.”

“Ồ? Thế con thấy thế nào?”

“Không phải cha có kết luận rồi sao?” Bằng không thì đâu có vội vàng mở hội nghị gian đảng tập trung ở nhà hòng bàn chuyện hâm hại người trung lương.

Các anh và cháu đều nhìn sang, Trịnh Thụy là người đầu tiên thu lại vẻ mặt kinh ngạc của mình, có thể ở chung với Trì Tu Chi, em gái anh cũng đâu phải người tốt, còn ngạc nhiên cái *đéch* gì nữa! Trước sau Trịnh Đức Bình vẫn một bộ như người chết, Trịnh Đức Hưng râu ria như muốn nói rồi thôi. Trịnh Sâm đã hỏi trước: “Sao A Diễm biết được?”

Trịnh Tĩnh Nghiệp cười: “Đúng thế, sao A Diễm biết?”

“Còn chưa viết ra, vội làm gì?”

Trịnh Uyển nói: “Đợi viết xong rồi thì sẽ trễ!”

“Viết ra rồi mới dễ làm mất mặt!” Trịnh Diễm bĩu môi, “Vốn Thánh nhân muốn để cha làm chủ biên, cháu nói xem, Thánh nhân nghĩ gì? Tam lang?” Chỉ đích danh Trịnh Đức Bình.

Trịnh Đức Bình ra vẻ khốn khổ, từ từ mở miệng: “Người khác không hợp thánh ý.” Trịnh Sâm vểnh tai chờ nghe câu sau, Trịnh Đức Bình lại ngậm miệng, Trịnh Uyển ngứa tay muốn đập cậu một phát!

Ép Trịnh Đức Bình nói được một câu, Trịnh Diễm quay đầu nhìn Trịnh Tĩnh Nghiệp, thấy ông vuốt râu cười, một bộ *tiên phong đạo cốt* có thể làm mù mắt người khác: “Đại lang, sao người khác lại không hợp thánh ý?”

Trịnh Đức Hưng vắt óc suy nghĩ, thấy thật khó hiểu: “Tưởng tướng công là con nhà danh môn, thông thạo *phổ học*, tất nhiên sẽ biên soạn rất

tốt, dù có lòng riêng nhưng cũng không đến mức sai lệch, không có lỗi lớn.
Vì sao lại không hợp thánh ý?”

Cám ơn trời đất, cuối cùng cũng có tiến bộ một chút.

Trịnh Sâm như có điều suy nghĩ: “Không phải không hợp thánh ý, mà là ‘không sai lệch, không hợp thánh ý’.” Thật ra do cách đánh giá khiến Hoàng đế không hài lòng.

Trịnh Đức Hưng ngây người.

Trịnh Diễm nâng cằm: “Bỏ đi điều không thể, những phần còn lại, dấu khó bè tưởng tượng thì đó cũng là chân tướng.”

Trịnh Đức Hưng như gặp phải một cơn lốc trong tâm trí, rung động một hồi mới phục hồi lại tinh thần: “Thì ra là thế.”

Tốt lắm, không bị dọa thành ngốc, đó là là tiến bộ.

Trịnh Tĩnh Nghiệp cảm thấy rất yên tâm, chợt nghe Trịnh Đức Hưng nói: “Lúc trước cô cô từng nói, *đến vực thèm cá, chẳng bằng lùi lại đan lưới* (chuong 21). Nhưng... cá này có độc, vậy còn kết lưới hay không?”

Trịnh Diễm: *Cháu dốt thật!*

Trịnh Tĩnh Nghiệp: *Tiến bộ quá nhanh! Trở thành dị dạng.*

Trịnh Diễm rốt cuộc không nhịn được: “Cháu không biết lưới thì không có độc à?!” *Thèm ăn đòn?*

Hội nghị Trịnh gia khí thế ngất trời, vợ chồng Cố gia trò chuyện trong đêm vắng.

Vẻ mặt Trưởng công chúa Khánh Lâm lạnh băng: “Ngay cả ông mà bọn chúng cũng xem thường?”

“Là ta không muốn vào chảo dầu cùng bọn họ. Bọn họ đều có lòng riêng, miệng thì nói An Dân (*tên tự của Trịnh Tĩnh Nghiệp*) không phải người tốt, bọn họ còn tệ hơn, chẳng qua nhờ cái họ vẻ vang, *da trắng dễ che nhiều chỗ xấu*.” Miệng mồm của thầy Cố cũng cay nghiệt hắn lên.

“Thánh nhân không kiên trì sao? Bên Trịnh gia cũng không làm àm ĩ à?”

Cố Ích Thuần nói thầm, *bọn họ còn đang đợi anh bà làm àm thì có: “Thánh nhân để Tu Chi thay vào.”*

“Thế thì vừa hay, ít nhất tin tức cũng linh thông.”

“Không tốt chút nào, vốn chuyện tại nó đã định rồi, hôm nay An Dân lại nói với ta, tạm hoãn.”

“Chuyện gì của hai đứa nó? Hả! Trịnh Tĩnh Nghiệp muốn đổi ý?”
Trưởng công chúa Khánh Lâm nhíu mày thật sâu.

“Đê áy muốn xem Tu Chi sẽ làm thế nào.”

Chân mày Trưởng công chúa Khánh Lâm cũng thả lỏng đôi chút: “Cũng đúng, ai ngờ lại gặp phải chuyện này chứ,” Trịnh Tĩnh Nghiệp muốn khảo sát lập trường và năng lực của Trì Tu Chi đây mà, “Nhưng như thế cũng quá khó xử Tu Chi, nó vẫn còn là một đứa trẻ thôi mà.”

Ngay trên triều mà đâm người ta một cái, ai quan tâm còn nhỏ hay không?!

Dưới tình huống như thế, Trì Tu Chi tạm thời làm thủ hạ của Tưởng Tiến Hiền kiếm ăn. Lượng công việc cũng không nhiều, thứ hạng của thế gia vốn là thứ luôn tồn tại, có sẵn bản gốc, bây giờ chỉ cần điều chỉnh, chiếu

theo từng chương mà làm nên cũng không quá vất vả. Chẳng qua tranh cãi thì hơi phiền, thứ hạng ảnh hưởng trực tiếp đến địa vị gia tộc mấy chục năm sau như thế, không tranh mới lạ. Còn có màn đi cửa sau, đủ mọi hoạt động giao dịch, đương nhiên không thể thiếu âm thầm hạ độc thủ nữa. Mỗi lần *định tịch* là lại có thêm rất nhiều ân oán.

Tưởng Tiên Hiền muốn lôi kéo Trì Tu Chi, lôi kéo Trì Tu Chi để Cố Ích Thuần lâm vào cảnh tiến thoái lưỡng nan, cũng vì muốn dựa vào phe cánh của Trưởng công chúa Khánh Lâm. Tên nhóc này cũng có tiền đồ, nếu có người dẫn dắt, muốn bay thẳng đến hàng quý tộc cũng không phải mộng tưởng. Tuy Trì Tu Chi có quan hệ thầy trò với Cố Ích Thuần, lại gần gũi với Trịnh Tĩnh Nghiệp, nhưng mà, thế gia bọn họ luôn có một cách nói chuyện riêng, không phải sao?

Dấu sao Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng là ‘*phi loại*’.

Biểu hiện của Trì Tu Chi rất ra dáng một thanh niên tốt, mọi chuyện đều theo tiêu chuẩn mà làm, chủ động loại Trì gia ra khỏi hàng thế gia, bởi vì Trì gia đã suy bại, nhân số không nhiều, mấy chục năm trời cũng không có quan lớn.

Tưởng Tiên Hiền cảm thấy có triển vọng, có ý nói: “Tổ tiên Trì lang rất hiền hách, cũng không phải *hàn môn*. Bất hạnh gặp phải thảm họa chiến tranh, không phải do nếp nhà suy đồi.” Có ý để lại mặt mũi cho người khác.

Trì Tu Chi nhất định không chịu, Tưởng Tiên Hiền nói: “Chẳng lẽ Trì lang không tự tin? Nếu chịu cố gắng, cũng có thể phục hưng, sao lại cứ cố chấp như vậy?” Trì Tu Chi nghiêm mặt không đáp.

Tưởng Tiên Hiền vung bút, điền Trì gia vào hàng *Mạt đẳng*, chính là không để Trì thị rời khỏi danh sách thế gia.

Trì Tu Chi yên lặng không nói gì, qua mấy ngày sau lại nhắc nhớ Tưởng Tiên Hiền: “Người trong cung Đại Chính, tính ra qua năm đời (từ hồi thuở đầu khai quốc dựng nước chưa kịp đưa Hoàng đế vào),” đề nghị xếp Tiêu thị vào thế gia.

Tưởng Tiên Hiền cảm thấy nỗ lực của mình đã được hồi báo, Trì Tu Chi đang bày mưu tính kế vì ông ta: “Trì lang nói phải.”

Đường đường là hoàng thất, đế *Mạt* *đǎng* thì quá khó coi, nhưng vào *Đầu* *đǎng* thì quá ư là nịnh hót, Tưởng Tiên Hiền gõ nhịp, xếp Tiêu thị vào hạng *Nhị lưu*.

Trì Tu Chi không đồng ý: “Chẳng lẽ địa vị của Đế vương không bằng Tể tướng? Chẳng lẽ *Quốc tộ* (*ngai vàng*) không hưng thịnh? Tướng công hãy thận trọng.” Dù gì người ta còn chịu phán đấu, như các ngươi chỉ biết cãi nhau! Trì Tu Chi vẫn rất tán thưởng thành tựu văn hóa, võ công của đương kim Hoàng đế, thấy Tưởng Tiên Hiền làm vậy thì rất bất mãn.

Tưởng Tiên Hiền cũng có cố chấp của mình, quyết không chịu sửa đổi, nhưng cũng rất kiên nhẫn giải thích: “Căn cơ Tiêu thị còn quá non, chưa công chúa... *Khu khụ*.” Cậu phải hiểu, thế gia không phục.

Hai người nói chuyện thế nào cũng không giấu được kẻ khác, những tranh cãi tương tự cũng không ít, nhiều người biết lầm. Bấy giờ có một cô đồng chí *lão thành cách mạng* khinh bỉ liếc mắt nhìn Trì Tu Chi, hừ mũi: “Nịnh thần!” Quyết định quên rằng lúc Trì Tu Chi đưa Trì gia ra khỏi danh sách, từng khen Trì Tu Chi rất ngay thẳng.

Trì Tu Chi làm như không nghe.

Tưởng Tiên Hiền hòa giải: “Mỗi người đều có tính toán riêng, quan điểm không giống nhau cũng là bình thường.”

Hoàng đế coi trọng cái loại hoạt động này bao nhiêu? Sao lại không có ai báo cáo cho Hoàng đế nghe? Hoàng đế nghe báo cáo xong, không quăng đồ cũng chẳng mắng người, chỉ cầm lấy hai cây bút. Bên trái tâm bình phong có một đồng tên, dùng bút màu đỏ viết thêm ‘Trì Tu Chi’ vào, màu đen thì viết ‘Sở Tùng’ ở phía bên phải, ngẫm nghĩ, sau ‘Sở Tùng’ lại thêm ‘Tưởng Tiên Hiền’.

Trí nhớ tốt không bằng một đầu bút cũ, Hoàng đế rất hiểu đạo lý này, chuyện quan trọng phải nhắc nhở một chút, cái tên nào hận thù nhiều thì phải viết ra. Để phân chia thái độ, dùng hai màu bút để đánh dấu, phòng nhớ lầm. Vuốt cẩm, Hoàng đế nghĩ, lâu rồi không chỉnh ai, gần đây Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng hơi chây lười, cần phải hoạt động một chút để giãn gân cốt!

Hổ không ra uy, tướng ông đây là mèo bệnh sao?

Buổi lâm triều hôm sau, Hoàng đế hỏi thăm tình hình biên soạn 『Thị tộc chí』 thế nào rồi.

Tưởng Tiên Hiền báo cáo tóm tắt tiến độ: “Chỉ còn vài họ vẫn đang cân nhắc.”

“Khanh mang những họ đã định rồi báo lên xem nào.”

Tưởng Tiên Hiền lấy bản nháp trong tay áo, nhở kẽ từng câu từng chữ, đọc không nhanh không chậm, người nghe cũng căng thẳng trong lòng. Sự tình trọng đại!

Nghe, có người vui, có người buồn, Trịnh Tĩnh Nghiệp chỉ cười lạnh. Tưởng Tiên Hiền và Trịnh Tĩnh Nghiệp đều đứng hàng đầu, mắt xem tai ngóng tình hình xung quanh, để ý thấy Trịnh Tĩnh Nghiệp không vui.

Mà cũng chẳng quan trọng, Tưởng Tiên Hiền nghĩ, trong chuyện này, Trịnh Tĩnh Nghiệp như dế nhūi, không có quyền lên tiếng.

Nhưng ông ta quên rằng, trên ngai vàng vẫn còn một con dế nhūi cao cấp, mà con dế này cũng đang cười lạnh. Ông ta càng không chú ý tới, ở dưới đã có tiếng rầm rì trong cổ họng, yên lặng xăn tay áo.

Người đầu tiên làm khó dễ không phải Hoàng đế, cũng chẳng phải Trịnh Tĩnh Nghiệp, mà là Võ Tri Miễn.

Từ sau khi bị một kẻ *không nhớ mặt người* định đâm nhưng đâm nhầm Phạm Đại Dư, Vi Tri Miễn thành thật hơn nhiều. Nhưng, danh bài lần này, vốn tưởng Vi thị có thể vào *Nhi đǎng*, không dè lại bị Tưởng Tiên Hiền bỏ vào trong *Tam đǎng*, vì lí do ông không có cách dạy con.

Vi Tri Miễn tự biết mất mặt, phát động phe phái nhà mình đứng chửi đồng, bảo Tưởng Tiên Hiền là ‘gian thần bỉ ổi’, ‘gian thần phản bội’, ‘dùng uy tín của bè cánh mà úc kẻ sĩ’.

Đương nhiên Tưởng Tiên Hiền không thể đứng yên chịu trận, nói Vi Tri Miễn mới là kẻ ‘kẻ tiểu nhân nịnh thần’, ‘chỉ biết lấy quyền mưu tư, làm việc không có tâm’, ‘nè nếp gia phong không chỉnh tề’.

Gì mà *làm việc không có tâm* chứ, thế Trịnh Tĩnh Nghiệp mạnh, những việc quan trọng đều ôm trong người, *có tâm với công việc*, muôn đoạt mỗi làm ăn, có khi bị ông đánh cho!

Trong loạn chiến, nhà Nghiệp Quảng Học bị xếp vào *Tam đǎng*, tất nhiên cũng tưởng sẽ lên được một bậc, muôn tranh thủ *nước đục mò cá*, hi vọng được chính sửa lại thứ hạng trong 《 Thị tộc chí 》 nên cũng tham gia.

Trận chiến này chẳng phân biệt phe phái, ai cũng vì lợi ích của nhà mình mà bôn ba, cái gì mà ‘Vì muôn bồi dưỡng Hoàng tử mình coi trọng mà cùng nhau gắng sức’ đều bị ném sau đầu, mọi người công kích lẫn nhau, rành mặt nhau quá rồi mà? Bao nhiêu vụ bê bối cũng moi hết ra cho người khác xem, bọn họ vạch trần nhau, nào là yêu thiếp giết vợ, đưa thú thành địch, không phụng dưỡng mẹ già, anh em tranh giành... còn *máu chó* hơn hồi té năm rồi.

Hoàng đế rất vui, khiển trách: “Thế thì ra thế thống gì? Ngày mai tập trung ở Tập Hiền các, chư khanh cứ nói thoái mái, chớ luận việc khác, chỉ bàn về 《 Thị tộc chí 》 thôi.” Các người đều phải lấy lòng ta, nhà ta mới có thể thành thế gia hàng nhất. Mà hình như sợ hỏng chuyện, mọi người không àm ĩ, quy định ‘nói thoái mái’, không phải là bắt người ta phải nói sao?

Hội nghị ở Tập Hiền các do Tể tướng Trịnh Tĩnh Nghiệp chủ trì, Hoàng đế Tiêu Chính Đạo làm trọng tài, các vị triều thần làm tuyển thủ. Bởi vì Trịnh Tĩnh Nghiệp đã dặn trước, phàn tử Trịnh đảng rất ngoan, rất im. Chỉ có thế gia, huân quý cãi nhau đỏ mắt.

Trì Tu Chi là một thành viên trong nhóm biên tập, cũng phải lên tiếng, mà chàng phát biểu thì khiến cả đám khiếp sợ, chàng vẫn giữ những quan điểm của mình: Thứ nhất, nhà của ta không phải thế gia, phải rời khỏi thứ hạng; Thứ hai, đề nghị để hoàng thất vào Đầu đảng, tránh phát sinh tình huống ‘vì thần mà trễ việc vua’; Thứ ba, xem xét những nhà huân quý từ khi khai quốc để xếp thứ hạng; Thứ tư, rất nhiều thế gia đã xuống dốc, cũng nên loại bỏ.

Trì Tu Chi khẳng định: “Thời thế thay đổi, hiện tại không thể áp dụng những phương pháp cũ nữa.” Đề nghị chỉnh sửa thứ hạng trên diện rộng, yêu cầu phải phù hợp với tình hình hiện nay. Một đề nghị nữa là dựa theo địa vị của các nhà hiện nay để xếp danh sách.

Trì bản 《Thị tộc chí》 bị người đời phẫn nộ, bài xích vì đã ‘huân cách’ (*); nói đơn giản, chính là dùng cấp bậc quan lại để xếp hạng. Trì Tu Chi lại nói: “Những gia tộc mấy trăm năm có nhiều, há chỉ bảy họ Lý, Cố, Triệu, Tưởng, Sở, Hạ, Trần, mà bảy nhà này lại độc tôn? Tại sao? Trong khi bên cạnh đó, Tể tướng chỉ có vài người!” Nên cứ theo cấp bậc mà sắp xếp là tốt nhất chứ sao?

(*) Trong lịch sử, Đường Thái Tông từng để người biên soạn 《Thị tộc chí》, hòng phá vỡ địa vị độc quyền của thế gia, nâng địa vị hoàng thất và huân quý lên cao, kết quả bị mắng là ‘huân cách’ (cản trở, ngăn cách công lao); ở đây tác giả mượn dùng hai danh từ này.

Trong hội nghị bấy giờ, Trì Tu Chi được lời to.

Theo những sử gia đời sau phân tích, một dấu hiệu chứng tỏ sự suy sụp của thế gia chính là việc biên tập và các quy định trong 《Thị tộc chí》.

‘Điều này đại biểu cho sự ra đời và phát triển một *tập đoàn quyền lợi* mới với *tập đoàn quyền lợi* đã bị suy yếu, trong quá trình này, một vài thành viên của *tập đoàn quyền lợi* đã hợp tác cùng *tập đoàn quyền lợi* mới, xúc tiến hành động. Một ví dụ rõ ràng để minh chứng là sau cuộc tranh cãi ở Tập Hiền các, Trịnh Tĩnh Nghiệp gả con gái cho Trì Tu Chi, sử viết: *Hoàng đế vui mừng đứng ra làm mai, cha mẹ Tu Chi đều qua đời, để Cố Ích Thuần làm chủ, để bạt Tu Chi thành Trung thư xá nhân...*’

Có phải hợp tác vì lợi ích hay không thì chỉ có người ‘hợp tác’ mới biết, nhưng liên quan đến hôn nhân thì có.

“Hả?!” Trịnh Diễm trợn mắt thật to, “Bình tĩnh, bình tĩnh... quyết định từ khi nào? Nhanh nhanh... cho Trì... Đêch!” Nhìn cái kiểu kích động này xem.

Cmn! Trịnh Diễm đi vòng vòng trên mặt đất, mới có yêu sớm ba tháng thôi mà! Đính hôn sao? Mình còn chưa qua tuổi vị thành niên cơ mà! “Sao lại gấp như thế ạ?”

Đỗ thị bình tĩnh nói: “Dù sao suốt tháng này con nấu ăn cho thằng nhóc Trì gia thuận tay lắm mà, sau này cứ nấu cho nó ăn nữa đi!”

Trịnh Diễm hóa đá.

Phản ứng của Trịnh gia coi như là tốt rồi đây, thân thích Trì gia còn phản ứng dữ dội hơn nàng nhiều.

Trì bà ngoại nghe Trì Tu Chi thông báo đính hôn xong, liền hỏi: “Thục nữ nhà nào?”

Trì Tu Chi cười ôn nhu, mang theo vẻ ngại ngùng của thiếu niên: “Con gái của Trịnh Tường công, Thất nương.”

Trì bà ngoại như muốn té xiềng: “Cháu, cháu, cháu sao có thể cưới kẻ phi loại?! Sau khi chết bà không còn mặt mũi nào nhìn mẹ cháu nữa!”

Vẻ mặt Trì Tu Chi thành khẩn nói: “Trì gia đã bị xóa tên khỏi 《Thị tộc chí》, đừng nói tới loại với không loại nữa.”

“Rầm!” Trì bà ngoại té xiu.

Cốc thị cả kinh nhảy dựng lên: “Mẹ!”

Mọi người lại ấn huyệt nhân trung, xức dầu, cuối cùng Trì bà ngoại cũng tỉnh lại, trợn mắt nhìn Trì Tu Chi, nước mắt chảy như suối: “Tại sao có thể như vậy được! Rõ ràng cháu đã ra làm quan rồi mà! Ô ô, thế này thì phải biết làm thế nào?”

Trì Tu Chi dịu dàng khuyên giải: “Cháu để nhà cậu vẫn còn ở 《Thị tộc chí》.” Ý nói mình là người tốt, dùng thứ hạng nhà mình đổi cho cậu.

Hừ! Nhà cậu của chàng căn bản đã tuyệt hậu, chỉ còn hai quả phụ chư mấy?! Cốc thị nhíu mày nói: “Đại lang trẻ tuổi, tương lai chưa chắc không bằng người. Cũng không cần phải kết thân với Trịnh thị, nay lúc việc còn chưa định, chó nên gấp gáp như vậy. Mọi người tin vào đạo đức của Trì gia là được. Nếu Đại lang nguyện ý, ta nguyện về nhà bàn bạc với mọi người, để con gái Cốc thị xứng cùng Đại lang.”

Trì Tu Chi thành khẩn đáp: “Cốc thị danh môn, sao có thể cưới phi loại?” Bây giờ Trì gia cũng là dễ nhũi rồi.

Cốc thị: “...” Đậu xanh rau má!

Thanh danh của Trì Tu Chi trong thế gia bắt đầu biến chất, có người bảo chàng ‘Siết nịnh bè trên’, cũng có người bảo giảo hoạt đạo giả. Có điều danh tiếng trong tân quý thì rất tốt, đám người Trưởng công chúa Nghi Hòa đặc biệt tặng lễ rất hậu, có mấy nhà viện cớ chàng đính hôn mà tặng nhà cửa ruộng vườn.

Ừ, nói tóm lại, Trì Tu Chi đã trở thành vì sao mới chói lóa. Hơn nữa, lại thành thư kí riêng của Hoàng đế nữa kia. Ôi! Xã hội thống trị phong kiến không có căn cứ để bạt cán bộ công nhân viên theo một trình tự hệ thống gì hết!

73. TRA CÔNG VÀ TIỆN THỤ

[Nguyên]

**ĐỒ TRAI BAO KHÔNG BIẾT XÂU HÓ ĐI ĂN BÁM, CẠP VÁY
PHỤ NỮ!**

Quan nhỏ lục phẩm Trung Thư xá nhán, nhìn qua thì tướng địa vị rất thấp, nhưng những người lăn lộn trong quan trường đều biết, chức quan có quan trọng hay chẳng, không chỉ nhìn vào phẩm cấp, mà còn ở vị trí. Tục ngữ nói rất đúng, ‘Con gái Tướng phủ như quan lục phẩm’, chính là về đạo lý này – thân cận với lãnh đạo. Trì Tu Chi đảm nhiệm chức này, khiến một đồng người kinh ngạc muốn rót tròng mắt. Lúc Trịnh Tú được đưa tới chức này đã ngoài ba mươi, đó là nhờ có cha làm Tể tướng.

Không ít người kháng nghị.

Viên Mạn Đạo vẫn làm một *chính nhân quân tử* như trước: “Bệ hạ, chức vị Trung Thư xá nhán tuy nhỏ nhưng quyền nặng, không phải người từng trải thì sẽ không thể đảm nhiệm. Trì Tu Chi còn trẻ, sao có thể kham nổi chức này?”

Trung Thư xá nhán, thư ký của Hoàng đế, Hoàng đế hạ lệnh, để bọn họ dự thảo, ở dưới trình tấu chương, cũng phải qua tay họ. Nếu mệnh lệnh của Hoàng đế có gì sai lầm, bọn họ sẽ phát hiện, báo cáo để Hoàng đế sửa lại. Khi có *Đại triều hội* (*), bọn họ phải chịu trách nhiệm liên lạc các bên; Nếu Hoàng đế muốn bổ nhiệm vị trí quan chức trọng yếu nào, bọn họ sẽ xuất hiện làm sứ giả; Tướng soái có công, vâng mệnh đi an ủi; Sứ giả các nơi vào chầu, phải thay mặt Hoàng đế tiếp xúc. Trừ việc đó ra, nếu có án oan, bọn họ cũng có một chân; Trong cuộc thi đánh giá cấp bậc của các quan văn võ cũng thấy hình bóng của bọn họ.

(*) *Đại triều hội*: Ngày các nước chư hầu; các thần tử, sứ giả nước khác vào chầu bái yết vua.

Một tên nhãi mươi sáu tuổi mà đảm đương vị trí thư ký riêng của lãnh đạo một quốc gia, đùa nhau à? Viên Mạn Đạo cũng biết, Hoàng đế đang đối phó với một đám thê gia tự cho mình là cao, muốn chứng tỏ lập trường. Viên Mạn Đạo là người chính nghĩa, nhưng không phải kẻ ngốc, nếu là kẻ ngốc, chắc hẳn kết cục còn thảm hại hơn Quý Phồn, ông ta đâu có học trò làm Tể tướng, làm Phò mã.

Chính nghĩa của Viên Mạn Đạo là chính nghĩa, nói chuyện với Hoàng đế vẫn rất chú ý đến phương thức kiểu cách, bằng cách lấy sự thật, giảng đạo lý, cũng chẳng công kích những đồng nghiệp không vừa mắt lung tung, ví dụ như ‘tiểu nhân’, hay ‘kẻ phản bội’, nói ‘người không đáng một đồng, phải cho thêm tiền’. Ông đưa ra một vấn đề không cách nào né tránh: Trì Tu Chi tuổi trẻ, chưa có kinh nghiệm, sao có thể biết toàn bộ những hoạt động của một quốc gia? Trung Thư xá nhân phải kết hợp với nhiều ngành trọng yếu, cần được rèn luyện.

Ông đề nghị để Trì Tu Chi làm *Bí thư thừa*. *Bí thư tỉnh* là một nơi rất thanh quý, bố trí hai cục, vừa là *Trú tác* (dùng văn vẻ để bày tỏ ý kiến, tri thíc, tư tưởng...), vừa là *Thái sử* (quản lý công văn, ghi chép, biên soạn sách,...). Đề nghị của Viên Mạn Đạo thế đã coi là phúc hậu, *Bí thư thừa* là quan viên cấp bậc cao nhất trong *Bí thư tỉnh*; chỉ không bằng *Bí thư giám* và *Bí thư thiếu giám* thôi, hơn nữa còn có một quản sự để sai phái. Một bút của *Bí thư tỉnh*, lúc phụng mệnh viết văn sẽ chen vào một hai câu nói của bạn, một ngàn năm sau, nhóm khảo chứng sẽ dựa vào đó mà *suy diễn* nhân phẩm của bạn. Nếu mà là *Tu sử* thì càng đáng sợ hơn, khỏi cần suy diễn mà trích dẫn trực tiếp luôn.

Tâu chương đưa lên, phải qua tay của Trung Thư xá nhân vừa nhận chức. Trì Tu Chi không nói gì, đặt nguyên khuôn nguyên trạng lên bàn Hoàng đế.

Hoàng đế rất không vui: “Có chí không đợi tuổi.” Cả nể tính cách của Viên Mạn Đạo, mặc dù kiên quyết nhưng nói chuyện vẫn giảng đạo lý, ngài cũng không phê bình Viên Mạn Đạo đã phản đối với ý kiến lãnh đạo.

Viên Mạn Đạo vừa dâng tấu, nhắc nhở một số đông người. *Hoàng đế hỏng rồi*, bồ nhiệm như thế là ngài đã tuyên bố thăng, căn bản không hề đi theo trình tự thông thường, cũng không để những đại thần có tư cách có cơ hội đưa ra ý kiến phản đối. Người hạ chỉ là Hoàng đế, không cần nghĩ thêm, *thủ lĩnh tổ chức* là Trịnh Tĩnh Nghiệp, bật đèn xanh cho qua. Hai người ngăn mọi lời phản đối, quyết định làm luôn. Hai ông già chơi trò lưu manh, khiến thế gia trợn mắt ngắn tò te: *Hoàng đế, sao ngài không làm việc theo quy tắc hả?*

Mãi đến khi Viên Mạn Đạo xuất thế giữa trời quang, thế gia tinh ngay, đúng thế, cho dù đã thi hành, nhưng chúng ta vẫn có thể kháng nghị, có thể khiếu nại đòi sửa án!

Viên Mạn Đạo nói có lý, có chứng cứ, cũng chuẩn bị sẵn bậc thang cho Hoàng đế trèo xuống, coi như cũng có xem xét tới tình cảm của Trì Tu Chi và Trịnh Tĩnh Nghiệp. Nhưng thế gia lại không khách khí như vậy, trong này có một vài tiểu quan, vốn nhà mình còn danh bài treo ở đuôi xe, nay bị đá ra khỏi hàng ngũ cao quý. Vốn bọn họ ‘nhờ dòng họ mà kiêu ngạo với vương hầu’, *ta là bát phẩm đây, nhưng vẫn còn cao quý hơn nhất phẩm như ngươi*. Bây giờ thì không được thế nữa, bị Trì Tu Chi sút ra, xếp vương hầu vào vị trí trống mà ngày trước bọn họ xem thường, thế là bị vương hầu coi thường.

Thù này không đội trời chung!

Nhồn nháo dâng tấu, tiến hành kháng nghị, coi những lý do Viên Mạn Đạo nói ban đầu là bột lén men. Viên Mạn Đạo nói Trì Tu Chi còn trẻ, cần rèn luyện, bọn họ nói Trì Tu Chi chưa dứt sữa, nên về nhà tìm bú. Viên Mạn Đạo đề nghị để Trì Tu Chi đến địa phương khác, bọn họ nói Trì Tu Chi không xứng, là hạng người mua danh cầu lợi, nên đoạt chức quan đá khỏi triều.

Trừ cái đó ra, còn có người tiến vào đào sâu hơn.

“Có người còn bảo nhân phẩm Trì lang không tốt, siểm nịnh Thánh nhân.” Bởi vì chưa kết hôn cùng Trịnh Diễm, Trịnh Đức Hưng theo thói

quen gọi Trì Tu Chi là Trì lang.

“Còn gì nữa không?” Trịnh Diễm ngồi trên lầu, nhìn màn mưa bụi dày đặc rơi. Ném cọng cỏ không biết mò được ở đâu xuống dưới, thờ ơ hỏi Trịnh Đức Hưng.

“Chỉ nhiêu này.” Cậu đem hết những chuyện đã xảy ra bên cạnh Hoàng đế bán cho Trịnh Diễm, giá tiền: Không đồng.

Một lần sơ sẩy, ôm hận nghìn năm, cậu vốn là một đứa trẻ biết tuân thủ kỷ luật, chỉ vì hồi bé lén đọc tiểu thuyết mà cầu xin Trịnh Diễm, từ đó về sau bước trên con đường không lối về. Việc cậu đang làm chính là tội ‘tiết lộ’, mang những chuyện bên cạnh Hoàng đế kể cho người khác nghe, nếu bị phát hiện, chẳng sợ ông nội là Trịnh Tĩnh Nghiệp, khỏi cần ai xử lý, ngay cả Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng muốn đi theo thỉnh tội.

Trịnh Đức Hưng rất buồn, vất vả cả ngày, trở về bị xách đi ngầm mưa cùng cô cô. Trịnh Đức Hưng rất cay cú với cậu em họ lười nhác Trịnh Đức Bình của mình, nhưng sau khi ở bên cạnh Hoàng đế, trải qua những chuyện có quan hệ *phong ba bão táp* của nhà mình và các thông gia, cậu cũng hiểu, được ngủ nướng trong mưa là phương pháp tĩnh dưỡng duy nhất.

“Nói dối,” Trịnh Diễm cười khẩy nhìn Trịnh Đức Hưng, “Những người này, dùng từ nho nhã, nhưng dẫu vẫn nhã thì không mắng đủ mười tám đời tổ tông người ta sẽ không chịu để yên, không thể chỉ nói chút đó. Tưởng Tiên Hiền cũng là phần tử bại hoại làm nhục mặt thế gia nhất, Trì... có thể nói tốt gì chứ?”

Trịnh Đức Hưng trầm mặc.

“Đừng có giả chết, nói!”

Trịnh Đức Hưng rùng mình một cái, ngoan ngoãn thưa: “Huynh ấy, bọn họ còn nói... mệnh Trì lang không tốt...” Nào là họ hàng đã chết hết, chỉ e là yêu dị trên trời giáng xuống, ở bên cạnh Hoàng đế sẽ không có lợi cho Hoàng đế, cho quốc gia. Hơn nữa nhân phẩm kém, đắm mình trong trụy lạc,

còn muốn kết hôn với con gái Tể tướng đương triều, rõ ràng là muốn dựa vào quyền quý, ăn bám, là tên trai bao không biết xấu hổ đi ăn bám, cạp váy phụ nữ!

“Có ai nói giúp chàng không?”

“Ông nội nói với Thánh nhân, nếu Trì lang có chỗ nào không tốt thì đã không hứa gả con gái. Cố tiên sinh nói, những kẻ này thật vô liêm sỉ, chẳng lẽ muốn kẻ đầu bạc tiễn người tóc xanh mới là có số mệnh tốt?”

“Còn không?”

“Còn, chín vị nhom Văn xương hầu liên danh dâng tấu, bảo nhân phẩm Trì Tu Chi đáng quý, giải quyết công việc hợp lý.” Đó đều là những người được lợi trong sự kiện *định tịch*, gia tộc bọn họ được đưa vào hàng ngũ danh môn, đương không thể để Trì Tu Chi bị quy chụp, nếu Trì Tu Chi bị chụp thì phải sửa lại các danh bài đã sắp xếp, sao có thể để chuyện này xảy ra.

“Bọn họ đúng là phuòng con buôn!”

Nghe cô cô nhà mình mắng triều thần, Trịnh Đức Hưng chẳng dám có ý kiến phản đối lấy một câu. Trịnh Diễm vẫn không chịu buông tha cho: “Cháu mười bảy, phải từ trong Thân vệ đi ra, có nghĩ sau này sẽ thế nào không?”

“Cháu nghe theo sắp xếp của ông.”

“Cháu không thể cứ dựa dẫm hoàn toàn vào dỗ dắt của trưởng bối như thế được,” Trịnh Diễm ngoắc tay, gọi cậu cháu trai cao hơn hai cái đầu, lớn hơn nàng năm tuổi tới trước mặt, “Cháu hãy tranh thủ còn bên cạnh Thánh nhân, để Thánh nhân nhớ rõ, sau này xa Thánh nhân rồi thì ngài vẫn còn nhớ đến cháu. Ta nói với cháu thế, chắc cháu tự biết Thánh nhân sẽ nhớ cái gì.”

Trịnh Đức Hưng há hốc mồm: “Cái này hơi...”

“Xí~ Thánh nhân chán ghét cháu, đá cháu đến tít chân trời, cháu ở nơi xa xăm đó, thì có thể ích lợi gì cho đất nước, với nhân dân?” Trịnh Diễm tẩy não cho cục cưng ngoan ngoãn của mình, “Cháu ở lại triều đình mới có thể làm được nhiều việc, bằng không chẳng lẽ để cho lũ tiểu nhân nắm giữ triều đình vậy sao? Tiểu nhân tràn ngập trong triều, cháu nghĩ đi, đó là một quang cảnh thế nào?” Suy nghĩ của Trịnh Đức Hưng vẫn còn cố chấp, không thể để cậu làm việc theo nghĩa khí.

Trịnh Đức Hưng bị Trịnh Diễm nói, há hốc mồm, liên tục gật đầu, nhưng cũng lo lắng hỏi: “Chỉ sơ qua chuyện này, Trì lang phải chịu đả kích.”

“Thánh nhân không quên chàng đâu.”

“Ồ.”

Đương nhiên Hoàng đế không quên Trì Tu Chi, chẳng những vậy, còn đối xử với chàng rất tốt, thường nhà mới, định nhúng tay vào đám hỏi Trì, Trịnh, cướp vị trí của bà mối nữa kia.

Thé gia cũng không chịu bỏ qua, vì như thế là cướp mất địa vị xã hội của bọn họ. Để đến nước này, coi như thé gia đã kết thúc, ai cũng là danh môn, trải qua thời gian khảo nghiệm, tuyệt đối không thể cho phép những thứ kì quái gì đó tiến vào vòng tròn của mình! *Trì Tu Chi, ngươi là tội nhân thiên cổ!*

Đánh giá của thé gia về Trì Tu Chi càng xuống thấp, không ít người thấy Hoàng đế một mực muốn bảo vệ chàng, bèn đẩy cho tộc trưởng *bản tông* Cố thị, Cố Sùng đến nhà kháng nghị với Cố Ích Thuần: “Quản thằng học trò của ông cho tốt, nó hô gió gọi mưa trên triều, còn gì là phong phạm danh môn nữa?”

Cố Ích Thuần nói: “Nó có làm chuyện gì không đúng à?”

Cố Sùng vô cùng tức giận: “Nó sửa lại *huân cách*, dù có ngàn cân sắt, cũng không thể đúc ra thứ vó vẫn, sai lầm thế được.” (ý câu này được lấy từ một điển tích)

Cố Ích Thuần rất kiên nhẫn trả lời: “Ta cũng có 《Thị tộc chí》 ở đây này,” tiện tay rút một quyển sách từ dưới nệm ra, mở trang đầu tiên, “Chúng ta xem lại từ đầu, để coi rõ cuộc có cái gì không đúng. Ông nói gì, ta đều nhớ kĩ, cho dù kêu oan, ta cũng thay ông lên bẩm với Thánh nhân.”

Trang đầu tiên, cái tên đầu tiên, Tiêu thị. Cố sùng, ông có gan đứng trước mặt gọi cả nhà Hoàng đế là dế nhũi chắc! Rặt một lũ nhát gan! Nếu thế gia có khí phách khiêu chiến với hoàng thất thì chắc cũng đã không đến nỗi như tình trạng hiện nay, ánh mắt Cố Ích Thuần đầy bi ai. Phải thay đổi rồi! Chỉ mong qua chuyện này, danh môn mấy trăm năm, sẽ có vài đại gia tộc đào tạo được những *tuần ngạn* chân chính, nếu không thì thật đau xót.

Cố Sùng xanh mặt: “Mọi người đều nói ông là Danh sĩ đương triều, chẳng lẽ cũng cảm thấy có thể mang *danh tịch* ra ngoài như vậy sao?”

“Đây là chỉnh sửa của quốc gia, có quan điểm của quốc gia, nếu các ông không hài lòng thì cũng đừng ngại tự xác định lại.” Cố Ích Thuần làm như thế chuyện không liên quan tới mình.

Cố Sùng cả giận nói: “Ông không rõ hay giả vờ hồ đồ? Quốc gia cũng không thể *định* như thế! Không có triều thần nào chứng nhận, hoàn toàn là do một mình ----” Hoàng đế có một con dấu thích hợp.

Cố Ích Thuần bật cười: “Hôm đó trên triều Tu Chi nói nhiều như vậy, quả thật có bốn chữ vàng ngọc – thời thế thay đổi. Nếu như ngay cả ông cũng không hiểu, cho dù nhà nước có thể chiều theo ý, chỉnh sửa bản 《Thị tộc chí》 cả trăm lần thì cũng chẳng có gì tốt đẹp cho các người cả.” Phải biết bản thân mình thanh cao, cần tạo tài nguyên cho đất nước. Vừa canh giữ ranh giới của nhà mình, không để người ngoài tiến vào, lại muôn xâu xé quyền lợi của kẻ khác, coi người ta là đồ ngốc à!

Muốn làm *tra công* cho sướng, nhưng người ta không thích làm *tiện thụ* đâu! Hơn nữa, đầu đảng của ‘người ta’ là một lão già vô lại – Hoàng thượng.

(**tra công – tiện thụ*: ai hay đọc đam mỹ thì sẽ hiểu hơn; diễn dịch qua ngôn tình thì khá gần với thể loại máu chó ngược tâm ngược thân, cường thủ hào đoạt á, lol.)

Cố Sùng trầm mặc, ông ta biết tại sao Trì Tu Chi lại *khốn khiếp* như thế, vì chàng có một ông thầy *khốn nạn*!

Thế gia đối đầu với Trì Tu Chi, nhất định phải giữ gìn uy tín của một quần thể thế gia. Chưa sửa 《Thị tộc chí》 thì từ từ bàn, nhưng nhất định phải *chỉnh* Trì Tu Chi mới được! Không *chỉnh*, lại tưởng thế gia kinh sợ, từ nay về sau không thể ngẩng đầu.

Cuối cùng, có người tới tìm Trịnh Tĩnh Nghiệp. Giặc xâm lược có thể thả, nhưng nhất định phải kéo Hán gian ra xử chết năm trăm lần! Rốt cuộc Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng nhận được lời khuyên đầy thiện ý từ thế gia: Trì Tu Chi cái gì cũng *đéch* có, rõ ràng thấy ông là Tể tướng nên mới tìm biện pháp để dụ dỗ con gái nhà ông đấy, sao lại cần một gã ăn bám như vậy? Tranh thủ hắn còn chưa hại con gái ông, mau đá bay đi, không cần lo lắng dư luận xã hội, bọn ta có thể giúp ông cãi lại.

Trịnh Tĩnh Nghiệp cười ôn hòa: “Chuyện này phải hỏi Thất nương. Ta nói rồi, để con bé tự quyết định hôn sự của mình.”

Quy củ thối nát gì thế này?!

Trịnh Diễm đang cắn hạt dưa, nghe xong ném lại vào trong đĩa: “Bạn họ không có phúc hưởng, nhưng con thì chịu được à nha! Thấy con nít ba tuổi ôm món bảo bối ngàn vàng trong tay đi trên phố thì bảo là bị cướp! Con nào nghe nói nhà ai bị cướp món bảo bối nào như thế đâu. Một lũ ngu xuẩn, không ăn được nho lại chê nho chua, miệng bọn họ còn chua hơn

giấm ấy chứ, bị đói là đáng kiếp!” Các người cứ hâm mộ, đố kị, căm hận tiếp đi!

Trưởng công chúa Nghi Hòa hơi sững sốt, rồi nở nụ cười.

Trưởng công chúa Khánh Lâm xoa trán: *Nha đầu, con đúng là một ả danh đá.*

Đỗ thị chết lặng, lại nghĩ dù sao cũng đã có người *hốt* rồi, bà cũng không nói gì với Trịnh Diễm nữa, chỉ là định sau này khi kí hợp đồng với Trì Tu Chi, nhất định phải thêm dòng ‘Hàng đã bán, miễn đổi trả’ mới được. Cũng chẳng biết Trì Tu Chi có thể *hướng* được Thất nương nhà bà không ấy chứ?

Mâu thuẫn lên tới định điểm, trọng tâm là Trì Tu Chi, chàng vẫn bình tĩnh ung dung đi làm.

Chàng thong dong, nhưng vua và quần thần thì không bình tĩnh. Hoàng đế cầm đầu nhóm thực quyền muốn bảo vệ chàng, thế gia lại hòng chỉnh lí, kết quả thế nào thì dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết.

Trì Tu Chi cũng là một kẻ lợi hại, nếu không thì sao lại thành học trò của Cố Ích Thuần, chàng nói với Hoàng đế: “Thần tuổi còn nhỏ, nói chuyện *danh tích* không thể làm mọi người tin phục, chỉ bằng mở lại một cuộc biện luận trong triều, vặn lại từng phần từng phần trong 『Thị tộc chí』, coi như cũng để nhanh chóng ban hành bản hiệu đính cho thiên hạ.”

Là người đứng đầu Tiêu thị, bạn bảo Hoàng đế vui mừng, vui mừng, và vui mừng hay sẽ vui mừng? Nếu muốn sửa lại, bạn thấy tâm tình của ngài sẽ thế nào?

Hoàng đế mừng rỡ nói: “Khanh đúng là đại tài!” Một người tốt công chính!

Trì Tu Chi nhận cái danh *người tốt* của Hoàng đế, đi truyền lại mệnh lệnh của ngài.

Thế gia hăm he, chuẩn bị làm khó Trì Tu Chi một phen. Hạ thị có quan hệ thông gia với Cố thị, chạy tới bàn bạc với bên sui gia: “Chúng ta phải nhắm vào cái nào?” Mọi người cứ dồn vào một chỗ, chờ phân tán sức lực.

Cố Sùng bị Cố Ích Thuần chọc tức đến hộc máu, về nhà rồi thì lại bình tĩnh hơn. Từ trước tới nay, Cố thị không phải là một gia tộc không thức thời. Nói qua loa: “Đến lúc đó sẽ biết thôi, ông biết bọn họ nói gì chắc?” Nhăn mặt chau mày, “Số mệnh cả rồi, gì mà cậy thế hay các thứ, đừng nhắc lại nữa.” Một người có thể nghĩ ra thứ để có thể dựa vào Hoàng đế hòng đạt được lợi ích như thế (*), không thể đắc tội.

(* Bản gốc là ‘ôm bắp đùi Hoàng đế’, ở đây được giải nghĩa trực tiếp.)

Bởi vì Cố thị rút lui, không cung cấp tin tình báo ngày hôm đó cho các đồng minh, thế gia rất bối rối. Tiêu thị xếp thứ nhất, đúng là không qua được. Chẳng lẽ nói thẳng mặt rằng Hoàng đế là dế nhūi? Không được. Nhưng không nói, để hoàng thất ở bậc nhất? Không cam tâm.

Hoàng đế vui vẻ hớn hở chuốc thêm phiền muộn cho những tên ngốc kia: “Mọi người cứ nói thoải mái!” Người có gan đứng trước mặt nói ta là dế nhūi sao? Trì Tu Chi đúng là đứa bé ngoan.

Lúc thế gia nghẹn lời, Trì Tu Chi kiến nghị: “Nếu không ai có ý kiến gì nữa, sẽ ban hành 《Thị tộc chí》 ra thiên hạ.”

Mê nó!

Mấy trăm năm qua, thế gia chưa từng tung bẩn thế này.

Được rồi, ta không đánh với Hoàng đế nữa, *chỉnh* Trì Tu Chi. Hắn ta quả thật rất trẻ, không đủ để người khác tin phục, chúng ta không tuân theo, phải mặc kệ!

Viên Mạn Đạo thấy cảnh này rất đau lòng, ông hoàn toàn có thể nhận ra bản chất của thế gia, là những kẻ ý mạnh hiếp yếu, khí phách danh môn cái *đéch gi*! Tỗ tiên các người ngày trước, thăng thắn can giá, không sợ đao phủ, kiên trì giữ gìn chân lý, bởi vì có phẩm chất tốt đẹp nên mới bắt đầu được mấy trăm năm cơ nghiệp. Còn hiện tại, các người thật hèn nhát!

Viên Mạn Đạo phản bội, ông góp ý với Hoàng đế: “Thánh nhân đã tin Tu Chi là hiền tài, xin hãy cho kiểm tra, thế thì bách quan không cự tuyệt nữa.”

Kiểm tra! Chỉ cần Trì Tu Chi thông qua cuộc kiểm tra là có thể chặn được miệng thế gia rồi. Thế gia cũng đồng ý với đề nghị đó, rất nhiều kẻ đã nghĩ ra đề thật khó.

Hoàng đế không làm, kiểm tra cái *con cóc khô*! Ông đây bổ nhiệm Trì Tu Chi, không phục thì cắn ông à? Ngài chơi trò xổ lá. Hoàng đế chơi trò xổ lá, lại còn là một Hoàng đế xổ lá, nên không ai có cách nào hết.

Trì Tu Chi hoàn toàn vô sự, vui vẻ đính hôn, vì để chàng được vể vang trong lễ đính hôn, nên Hoàng đế cho phép chàng *phục chu* (*có lẽ là mặc đồ đỗ?!*). *Khu khu*, vì phẩm cấp vị hôn thê của chàng hơi cao...

Công tác đính hôn đã được chuẩn bị từ sớm, Trì Tu Chi cứ theo yêu cầu lễ nghi mà đáp ứng tất cả vật phẩm. Về việc hợp bát tự, cũng được Phục tiên sinh tính rồi, lúc này Trịnh Diễm mới ngộ ra: “Mọi người cùng nhau *bấy* con!”

Tuy Hoàng đế làm ông mai, nhưng không thể chạy tới chạy lui như bà mối, ngày hôm sau, ngài mở một tiệc rượu cho người nhà hai bên ở trong cung. Trịnh gia tới một nhà, Trì gia có Trì Tu Chi và ba miệng ăn nhà Cố Ích Thuần. Trong tiệc, Hoàng đế cười nói với Trì Tu Chi: “Có thể nói khanh là *thiếu niên đặc chí* rồi đấy.”

Trì Tu Chi đáp: “Thần hi vọng mình sẽ mãi kiên trì bền bỉ.”

Hoàng đế đập bàn cười to, chén bát trên bàn nẩy lên.

Trịnh Diễm kẽ khỗ với Miêu phi: “Con nói có chỗ nào không đúng, thì ra mọi người đều cùng đào hầm cho con.”

Miêu phi cười cười nói: “Trì lang có chỗ nào không tốt à? Bây giờ mới nhận ra sao? Muốn bò ra ngoài à!”

Xì, con có phải Sadako đâu!

Trịnh Diễm lùa bàu: “Nói cho con biết sớm một chút cũng được mà, con có phải không hiểu chuyện đâu.”

Trưởng công chúa Khánh Lâm thấy tâm tình của Trịnh Diễm không vui, vội nói: “Việc vui thế mà còn tính toán những chuyện này, con hiểu chuyện được bao nhiêu?”

Trịnh Diễm le lưỡi.

Miêu phi quan tâm hỏi: “Nghe nói Trì lang còn một bà ngoại nữa?”

Trịnh Diễm cười híp mắt: “Mai con đi thăm bà, sức khỏe bà không được tốt lắm. Sư huynh nói, tuy có quan hệ huyết thống, nhưng là hai họ khác biệt, bọn họ lại tuân thủ lễ nghi cổ xưa, không vượt quá bốn phận, cũng không nhúng tay vào việc của Trì gia, nên từ trước đến giờ vẫn chưa gặp.” Cháu gái nhà mẹ của Trì mợ đã về nhà, thái độ của Trịnh Diễm với Trì bà ngoại cũng tốt hơn.

Miêu phi ngẫm nghĩ một lúc, không hỏi thêm, bắt đầu trêu Trịnh Diễm: “Chớp mắt mà A Diễm trưởng thành rồi, sau này phải đến chơi nhiều hơn, đúng có ngại ngùng gì hết nhé!”

Chỗ Hoàng đế, Miêu phi đang vui vẻ, náo nhiệt như thế, nhưng trong Đông cung, chẳng được Hoàng đế quăng cho giỗ đồ ăn, Hoàng Thái tử đang tranh cãi cùng *người yêu dấu* Lý Thần Sách của mình.

Mục đích của Lý Thần Sách là phò trợ để anh ta lên được ngôi vị đế vương, để chứng minh mình mới là kẻ có tài. Hắn ta tin tưởng con đường của mình là chính xác, chỉ cần Thái tử nghe theo, nhất định sẽ đạt được mục tiêu, chẳng cần quan tâm những chuyện khác. Có chút uất ức thì Hoàng Thái tử ráng mà chịu, vì một tương lai rạng rỡ, chút ủy khuất nhỏ xíu này có đáng là bao?

“Nay không đành lòng, cả đời chịu nhục, nhịn hết ngày hôm nay, sau này sẽ tìm về được.” Đối với Lý Thần Sách mà nói, đây đã là dịu dàng dỗ dành lắm rồi.

Căn bản Tiêu Lệnh Hành là người không chịu để mua nợ! “Đúng là có thể nhịn, ai không thể không nhẫn! Nhưng sao người còn bắt ta phải tặng quà cho hắn?! Người có ý gì?!”

À, lúc Trì Tu Chi đánh giá về thế gia, có ném Phó gia vào Tam đẳng, lý do chính vì không biết dạy con. Con gái do mẹ dạy, quận chúa Hàm Nghi phạm vào *du ché*, rõ ràng là do cái sai của người làm mẹ, Phó lương đệ! Có thể thấy rõ, Phó gia có tiếng không được miếng.

Trì Tu Chi cho rằng, công chúa quận chúa là gì, hung hăn *một chút* cũng không sao, ngang nhiên ra đường, nuôi trai bao, đuổi giết chồng... đều có thể tha thứ, dân phong ấy mà, cũng là một loại thời thượng, trò cười phong nhã thôi. Nhưng, *du ché* là tạo phản, không phải chuyện đùa! Thế gia gia giáo cũng chẳng hơn, dạy hư con rồi để đi gây họa cho cả nhà người khác, về sau thì giả vờ đạo mạo mà van xin để cưới con gái người ta.

– Đây cũng là một trong những nguyên nhân quan trọng nhất khiến thế gia xem anh là kẻ thù.

Đông cung lại nằm trước họng súng. Khổ cái nũa là Phó Hàm Chương đang ở biên cương, chuyện này ấy à, em gái ông ta có con gái bị tình nghi đi quá giới hạn, ông ta ở biên cương cũng bắt ồn ngây ngôc. Phó Hàm Chương bị đưa về kinh, đổi thành dê nhũi Trương Tiên Thư đang đóng quân ở đồn lãnh binh, con trai của dê nhũi, Trương Lượng cũng được bố trí vào trong Huân vệ.

Tiêu Lệnh Hành muốn dịu cơn tức cũng không được, chỉ tay vào Lý Thần Sách: “Ngươi đang sợ quyền thế, muốn nịnh bợ bọn chúng phải không? Ngươi lại bảo ta phải khom lưng khuỵu gối với lũ tiểu nhân đó chứ gì!

Thật lòng mà nói, tính tình của Lý Thần Sách còn tệ hơn Tiêu Lệnh Hành nhiều! ĐIÊN RỒI, ĐIÊN LẮM RỒI, ông cũng chịu ngươi ĐỦ LẮM RỒI! Dám hoài nghi nhân phẩm của ông! Đáng ra ngươi phải là người máy, ta đưa lệnh ‘Khuyên giải’ thì sẽ thực hiện ‘Tiếp nhận khuyên giải’, bây giờ còn tự sinh ra ý thức bản thân nữa cơ đấy! Mà cái ý thức này như virus, không tuân theo mệnh lệnh!

Đêch bà nó! Ông mặc kệ! Lý Thần Sách quyết định mặc kệ. Hắn làm tra công, không phải tiện thụ, phải là loại người như Tiêu Lệnh Hành làm tiện thụ mới đúng!

Cái *ngạo cốt* của thế gia rõ ràng là thứ được giữ lại nhiều nhất trong người Lý Thần Sách, hắn lập tức cãi nhau với Tiêu Lệnh Hành một trận thật to: “Thái tử thật rất không độ lượng! Ngươi nói ta sợ hãi quyền thế, mình cao giá, ta không sợ ngươi! Trì Tu Chi là thần tử của Thánh nhân, nếu hắn là kẻ tiểu nhân, chẳng lẽ Thánh nhân là hôn quân sao? Hắn là thần tử có công với nhà các ngươi! Ta khuyên Thái tử nên bày tỏ tình cảm với anh em, Thái tử làm xong chưa? Ta khuyên Thái tử tôn trọng đại thần, Thái tử làm rồi sao? Con người Thái tử, lẽ nào đến bây giờ cũng không thể thông cảm cho cha ruột được sao? Thái tử là người như vậy, ta không thể ở lại Đông cung dù chỉ một khắc!”

Nói xong, còn khóc lớn ba tiếng tỏ vẻ đau đớn.

Khóc rồi thì phất tay áo, chạy lấy người! Vô cùng tiêu sai!

Tiêu Lệnh Hành rất không hiểu nổi Lý Thần Sách, nói là làm liền, vô cùng tiêu sai! Ngay cả khi chả thấy bóng dáng Lý Thần Sách đâu, Tiêu Lệnh Hành vẫn chưa lấy lại tinh thần - *Ở đêch, đi rồi à?!*

Lý Thần Sách lao nhanh ra khỏi cung, trên đường gặp hai cung tì, hình như là người đặc dụng bên cạnh Trần thị. Hai người nhận ra Lý Thần Sách, dừng lại vấn an. Lý Thần Sách như gió thoảng qua trước mặt bọn họ, hai người天堂 sau trợn mắt tức giận, nhân duyên của Lý Thần Sách quả thật chẳng ra gì.

Cung tỳ bẩm báo với Trần thị: “Nô tì đến điện Chiêu Nhân, Trưởng công chúa Khánh Lâm, Hình Quốc phu nhân và Quận quân đều ở đó, nghe Thái tử phi muốn mượn cơ hội này mời Quận quân đến chơi, chúc mừng trực tiếp, Quý phi cũng không ngăn, Hình Quốc phu nhân và Quận quân cũng đồng ý. Thê là điện Chiêu Nhân cũng nhanh chóng giải tán, Quận quân sắp đến.”

“Đã biết, bây giờ các ngươi đi gọi Quảng Bình quận vương tới đây cho ta! Nói là ta có việc gấp, mau đến đây! Khi nó tới, dù ở đây có người hay không, cứ để nó vào!”

“Vâng.”

74. CHUYỆN SAU ĐÍNH HÔN

[Nguyên]

AI NÓI TRÈ NGOAN KHÔNG CÓ LÒNG?

Trần thị vẫn xoắn cái khăn tay quá nứa, A Dung đứng bên cạnh cũng phát rầu theo, người làm mẹ, chẳng sợ chi cả, chỉ lo con mình có gì khinh suất. Là tâm phúc của Trần thị, trưởng thành cùng Trần thị, là cung nữ hồi môn theo vào cung, A Dung coi nỗi khó xử của Trần thị như của mình, không khỏi thốt lên: “Nương tử thật khổ quá.”

Tưởng gả cho Hoàng Thái tử là vẻ vang, qua cửa rồi nào ai biết nỗi khổ của người làm mẹ? Ai tuân thủ lễ pháp gia đình mà lại gây ra một vụ tai tiếng đến thế ngay trước khi cưới chớ?! Hoàng gia thì có! May mà quận chúa Tân Xương quá cố là nữ, nếu là *thú trưởng tử* (*), không phải càng thêm phiền sao? Đã thế Thái tử phi còn phải thật vui vẻ mà chăm sóc đứa bé mồ côi mẹ từ nhỏ này nữa.

(*) *Thú trưởng tử*: Con trai trưởng do thiếp thất sinh ra, không phải con vợ cả. Quận chúa Tân Xương là Thú trưởng nữ.

Sau khi *đích trưởng tử* ra đời, trong viện của mệnh phụ Đông cung không biết lại có thêm bao nhiêu nữ nhân được nhận *ân trạch* của Hoàng Thái tử, nhưng Phó lương đệ được danh hào như thế, ngoài dạy con thì không cần phải nói.

Cuộc sống hôn nhân không được xem là hạnh phúc, Hoàng Thái tử thì càng lúc càng chẳng ra gì, Trần thị dồn trọn tấm lòng của mình trên người con trai. Trước đây Quảng Bình quận vương chẳng chịu thua ai, dù là văn hay võ cũng khá vững vàng, tuân thủ lễ nghi đúng chỗ, không có quan hệ nam nữ bậy bạ, khiêm tốn, xuất sắc như thế không phải là sản phẩm của dế nhũi Tiêu gia, đúng là tâm huyết của người làm mẹ!

Chỉ có một tâm can bão bối như thế, vậy mà phải lòng con gái của Trịnh Tĩnh Nghiệp!

A Dung nuốt xuồng tiếng thở dài, *sao lại trúng vào nhà ông ta cơ chứ?* Hiện giờ còn bốn vị Tể tướng, vừa ý con gái nhà nào cũng được, chắc chắn mẹ cậu sẽ cầu tình ngay, nhưng nhà ông ấy thì không được! Hoàn toàn có thể gạt ân oán của Trịnh thị và Đông cung sang một bên, nhưng cái phận *giàu xổi* của Trịnh thị trong mắt Trần thị là một vết thương chí mạng.

Trần thị mỉm cười nói: “Chỉ cần Đại lang có tiền đồ, ta sẽ không khổ.”

A Dung nói: “Chuyện hôm nay, chỉ sợ làm kinh động đến Quận vương, ngược lại sẽ không tốt.”

Trần thị thở dài yếu ớt: “A Dung, lát nữa em đi xem Quận vương một chút, ra trước đón nó, nhắc nó một chút.”

A Dung khiêm tốn nhún người thưa: “Vâng,” rồi khuyên Trần thị, “Cuối cùng cũng đợi được đến ngày này, hôn ước của con gái Trịnh thị đã định, để Quận vương sớm hết hi vọng. Quận vương luôn là một người hiểu chuyện, chắc chắn sẽ không làm phụ lòng nỗi khổ tâm của Nương tử.”

Lúc này Trần thị mới lộ ra vẻ tươi tắn được một chút: “Chỉ hi vọng được thế.” May mà con trai rời khỏi cung đến phủ mới nên cô lo lắng, để vài kẻ tâm phúc bên cạnh con, thế mới biết nó rơi vào lưới tình. Nhưng khi con trai quay về thăm cha mẹ, Trần thị có hỏi bóng gió thì lại lắc đầu, sống chết cũng không chịu khai ra!

Quảng Bình quận vương không dám thô lộ tâm tình với mẹ, vì Trưởng công chúa Khánh Lâm và Trần thị là kẻ thù không đội trời chung! Có đánh chết cũng không thể nói thích một tiểu mỹ nhân vừa gặp ở nhà Trưởng công chúa Khánh Lâm được – ai nói trẻ ngoan không có lòng? *Dù cho mẹ có hỏi thế nào, con cũng không nhận.* Thấy mình chạy đến phủ Trưởng công chúa Khánh Lâm bao nhiêu chuyện, mà người ta vẫn nhất định vẫn không mở miệng, Tiêu Xước không khỏi cảm thán, Trần gia đúng là ăn no rứng mỡ! Bao nhiêu chuyện, cũng vì bọn họ nên mới bị kẹp ở giữa, bế tắc thế này.

Bản thân Trịnh Diễm cũng không hề hay biết chuyện này, còn Quảng Bình quận vương cũng khó mà có cảm tình với bên ngoại. Bảo lấy công chúa thì thế nào? Đó là tôn trọng người chứ sao? Bằng lương tâm mà nói, ngoại trừ vì chuyện đính hôn mà không gặp Trần gia, trong những chuyện khác, Trường công chúa Khánh Lâm hành xử thỏa đáng, không ngang ngược, sống nghiêm túc, một người phụ nữ như thế mà chú của cậu lại coi thường, đúng là mắt bị mù.

Lúc định 《Thị tộc chí》, thế gia uống nhầm thuốc còn muốn hạ bậc hoàng thất nữa chứ, rõ là nãos tàn không có thuốc chữa!

Người này, đúng là suy nghĩ bắng mông. Quảng Bình quận vương được Trần thị dạy dỗ phải trở thành một người tài giỏi, nhưng cậu vẫn mang họ Tiêu. Vì đủ loại nguyên nhân, nên cứ theo định kì, hoàng thất lại có một *kì nhân*, mà trong những *kì nhân* đó cũng có thể bao gồm hàng hiếm như Tiêu Lệnh Đức. Tính theo xác suất, nếu Trần thị muốn nuôi dạy một Hoàng đế theo khuôn mẫu thế gia, phải nuôi trên một trăm tám mươi năm mới hòng thấy được một người.

Tiêu Xước đến sớm hơn mẹ con Đỗ thị, cậu vừa nhận được tin liền đứng ngồi không yên.

Nghe mẹ muốn gặp mình, phản ứng đầu tiên của Tiêu Xước là: *Chẳng lẽ Đông cung lại xảy ra chuyện?* Mẹ cậu là một Thái tử phi đúng tiêu chuẩn, chuyện gì cũng theo lối tắc mà làm, nhưng Đông cung nào phải một cõi yên bình vui vẻ. Hồi bé thì cũng ổn, đến khi Phó lương đệ sinh con, cậu có một cô em cùng cha khác mẹ, khuynh hướng tranh giành nhau trước mặt Thái tử của mọi người càng rõ ràng. Mà chị em gái của cậu cũng chẳng phải hiền lành gì, nào giành giật đàn ông, *duché*, đều làm cả, lại chẳng nghe lời Thái tử phi. Cha cậu vốn là tấm gương trong lòng Tiêu Xước, rốt cuộc tấm gương đó lại giết chết con gái ruột của mình.

Thấy mọi người trong nhà như vậy, cậu vội vàng chạy về để hỗ trợ giải quyết.

Bây giờ là ai gây họa nũa đây? Tiêu Xước thúc ngựa chạy như điên, sợ trễ một bước thì lại mất đi một người chị em. Đến cổng Đông cung, chẳng kịp bình ổn hơi thở, liền chạy tới chỗ A Dung đang chờ đón: “Dung nương, trong nhà có chuyện gì sao?”

Không phải do ngài sao? A Dung oán thầm một câu, mím cười nói: “Vì con gái cưng của Trịnh tướng và học trò ngoan của Phò mã đính hôn, Thánh nhân đích thân làm ông mai, Thái tử phi vừa muôn gấp Trịnh gia tiểu nương tử, nhưng lại chẳng muôn để Thái tử gặp người bên kia nên mời ngài tới thay mặt. Trịnh gia tiểu nương tử cũng thường hay qua lại chỗ Trưởng công chúa Khánh Lâm, chỉ e Trưởng công chúa Khánh Lâm cũng sẽ đến.”

Tiêu Xước à một cái rồi cười: “Vậy cũng được,” Đông cung nên giữ gìn quan hệ ôn hòa với triều thần, “Cha đang ở đâu thế?”

A Dung thấp giọng trả lời: “Đang bực vị Lý tiên sinh kia, Lý tiên sinh ra khỏi cung, Điện hạ mang theo một đội nhân mã, có lẽ là muôn ra ngoại thành cho khuây khỏa.”

Tiêu Xước thở dài: “Người Trịnh gia chưa tới à?”

“Sắp rồi.”

“Ta đi gặp mẹ trước.”

Trần thị phí công cố sức vì con trai, không thể để mẹ con xảy ra bất kì mâu thuẫn nào, càng không muốn im hơi lặng tiếng mà bóp chết niềm tưởng của con trai. Cô từng trải hơn Quảng Bình quận vương, khi con trai vẫn như con ruồi mất đầu xoay tới loạn lui thì Trần thị đã đoán ra đó là Trịnh Diêm. Có mục tiêu rồi thì dễ dàng xác nhận hơn nhiều, Trần thị buồn đến nỗi bạc mắt mấy cọng tóc. Không thể trách Trần thị quá nhạy cảm, lúc trước khi anh trai cô xảy ra chuyện, dòng họ muôn đầy cậu em ra, không ngờ tên này lại mang chủ nghĩa lăng mạn tình hoài quá mức, phải lòng con gái của Sở thi, người lúc đó đang cạnh tranh vị trí Thái tử phi với Trần thị. Sở thi thất bại, buồn bã đi lấy chồng, cầu thực nữ mà không được, Trần tiểu

đệ lại bắt chước Cố Ích Thuần không kết hôn. Nay giờ con Cố Ích Thuần đã mấy tuổi, còn cậu em trai Trần thị vẫn độc thân.

Thấy con trầm tĩnh đến thỉnh an, Trần thị nở nụ cười: “Đại lang lại cao thêm rồi.”

Tiêu Xước cũng cười theo: “Mẹ thích là tốt rồi.”

“A Dung đã nói với con chưa?”

“Rồi ạ.”

“Gần đây tâm tình cha con không tốt, con hãy thông cảm cho ông ấy.”

“Vâng.”

“Lát nữa mẹ con Hình Quốc phu nhân và Trưởng công chúa Khánh Lâm sẽ tới, con chào hỏi bọn họ một chút. Không cần ở lại lâu làm gì.”

“Con biết rồi.” Không phải thay cha để chứng tỏ giai cấp, chẳng qua làm trò cho Thánh nhân xem thôi.

“Con cũng biết đây là mối được Thánh nhân làm mai cho, cha con không thích hai nhà cũng đành chịu, nhưng chúng ta không được thể hiện sự khó chịu. Tính tình con bé kia chả tốt lành gì, không chừa đường lui, cứ nhớ con gái Đới thị, chị em của con lỡ lời trước mặt nó đều bị thua thiệt đấy. Lấy chồng rồi chỉ sợ cũng sẽ háo thăng thôi. Gia đình không yên là chẳng tốt lành gì đâu. Con là Quận vương, gặp qua một lần là xong, tránh nói nhiều với con bé ấy, đỡ lại bị trách móc mỉa mai.”

Làm sao để con trai lý trí một chút là vấn đề cần giải quyết gần nhất của Trần thị. Nghe nói Trì, Trịnh thành thông gia với nhau, người chân thành chúc phúc nhất lại là cô ta. Một thế gia xuống dốc như Trì bà ngoại mà thấy cháu trai muốn đính hôn với Trịnh Diễm mà vẫn đạt dào tiếc nuối, huống chi là Trần thị?

Trần thị không thể không kiên trì, trước khi cưới chính phi cũng đã đưa một cung tì xinh đẹp dịu dàng, một thiếp thất xuất thấp cao quý cho con, cũng có ý muốn chọn việc lợi hơn mà làm. Con trai thu tì, cũng gật đầu đồng ý chọn ngày làm tháng tốt đưa thiếp vào phủ, nhưng luôn tâm niệm tìm được ý trung nhân.

Trần thị không thể ngờ, càng không muốn hai mẹ con có xung đột, xích mích, đối với Thái tử phi, nói ra thì không thể chịu nổi hậu quả. Chỉ đành vạch trần, đi đường vòng để mà vạch trần sự thật. Con trai không nói thật, Trần thị đành dùng cách này. Nếu ép buộc sẽ khiến con trai phản mész.

Hai đứa vô tình gặp nhau, nhưng con bé đã đính hôn, lại còn là đứa xổ khiến chị em con không còn mặt mũi nào, con xem rồi tự liệu lấy.

Tiêu Xước vẫn nhẹ nhàng trả lời: “Nam nữ khác biệt, gặp mặt nói một hai câu là xong. Con gái Trịnh thị đánh đá, chẳng liên quan đến con.”

Tiêu Xước nói vậy chứ lúc thấy Trịnh Diễm thì lại ngẩn ngơ.

Sao lại là nàng? Không hung tàn chút nào! Trong miệng những kẻ ở Đông cung, Trịnh Diễm vô cùng hung tàn, độc miệng, tâm càng độc, tuổi nhỏ mà đã không chịu thua ai... Trong chuyện của chị em cậu, không phải Tiêu Xước không oán hận cái miệng khắc nghiệt của cô nhóc này. Tân Xương, Hàm Nghi có sai, Tiêu Xước cũng khó chịu với bọn họ, nhưng không có nghĩa có thể chấp nhận việc có người thách thức quyền uy Đông cung, lại còn muốn đẩy Đông cung vào chỗ chết.

Nhưng một tiểu gia nhân xinh đẹp thế này, sao lại là một độc phụ được?

Tiêu Xước cười mờ mòng mòng, chỉ nói vài câu xã giao rồi xin cáo từ. Ra khỏi điện, bị mặt trời chiếu xuống, thấy nỗi đom đóm mắt. Bất luận thế nào cũng không thể liên hệ giữa hình tượng của Trịnh Diễm và những đánh giá cay độc kia với nhau, Tiêu Xước thấy, hai bên không thể nào hòa hảo, khiến cậu có áp lực rất lớn.

Ai đang ngồi thì không phải kẻ ngốc, Trần thị đau lòng, con trai chịu đả kích, đoán chừng phải cần một khoảng thời gian dài để khôi phục tâm tình. Đỗ thị đã sớm không an tâm về Quảng Bình quận vương, bấy giờ thấy cậu không tốt, khiến đánh giá trong lòng bà về Trì Tu Chi được tăng thêm mấy điểm.

Trưởng công chúa Khánh Lâm thì kinh hoàng một trận, bà nhớ lại những lời mà Phục tiên sinh đã khăng khăng. Ngoại trừ con gái nhà họ Tiêu, có người vợ nào lại cao quý hơn chồng? Vinh hiển của cô vợ nhà nào mà lại không từ chồng mình? Lẽ nào lại ứng trên người Tiêu Xước? Nửa người trên của Trưởng công chúa Khánh Lâm như bị nướng trên lửa, nửa còn lại như chôn trong tuyết.

Mọi người đều không nói gì mà chỉ nghĩ suông thế thôi, cho nên khi Tiêu Xước ra ngoài thì chỉ nói vài ba câu xã giao, cô nói *chúc mừng*, ta bảo *cùng vui*.

Rời khỏi Đông cung, đám phụ nữ lại mở một hội nhỏ, Trưởng công chúa Khánh Lâm lo lắng nói: “Thấy bộ dạng của Quảng Bình quận vương, e là động lòng rồi. Nếu nó làm ra chuyện gì thật, A Diễm phải xử lý thế nào?”

Trịnh Diễm quả quyết nói: “Con không ngốc, so về mặt gì cũng kém người quen, thân thích, họ hàng nhà mình cả.”

Lúc này Trưởng công chúa Khánh Lâm mới bình tĩnh hơn, nghi ngờ: *Chẳng lẽ Phục tiên sinh mất linh rồi?*

Đỗ thị nói với Trưởng công chúa Khánh Lâm: “Chuyện này không ai lộ ra, chúng ta đừng nhiều lời, chỗ Trì lang, chẳng cần thiết nói ra làm gì.”

Trưởng công chúa Khánh Lâm mỉm cười bảo: “Đương nhiên rồi.”

Trong mắt bọn họ xem Đông cung như người chết, đương nhiên cũng không để chuyện của Quảng Bình quận vương trong lòng. Bọn họ cũng

đoán được ý của Thái tử phi vài phần, Trịnh Diễm không ngờ lại có chuyện như vậy, Trần thị càng sốt ruột hơn. Sau khi gặp bọn họ không lâu thì Quảng Bình quận vương quyết định lấy con gái của Triệu thị làm vợ - chuyện này hãy nói sau.

Từ cung trở về, cảm xúc của phía đàn ông ổn định, nhưng cánh phụ nữ lại có tâm sự. Ngày mai là ngày Trịnh Diễm phải đến nhà thăm hỏi Trì bà ngoại.

Vì lần gặp mặt này, Trịnh Diễm đã chuẩn bị không ít. Thέ gia hay thích để ý, sau lưng nàng có Triệu thị giúp đỡ, còn có Cố Ích Thuần làm tổng chỉ huy, nên mọi quá trình không gặp vấn đề gì. Ngay cả lễ vật cho Trì bà ngoại cũng được chuẩn bị chu đáo, trong đó không thể thiếu chỉ thêu bốn màu, ngoài ra còn có vật dụng thường ngày và thức ăn dựa theo các lễ nghi cổ. Dĩ nhiên không thiếu Cốc thị, mọi thứ đều bót đi hai phần so với Trì bà ngoại.

Trịnh Diễm cũng ăn diện một phen, toàn thân một màu xanh biêng biếc của hồ nước, cài vài cây trâm ngọc lên đầu, nhìn không có vẻ xa xỉ. Chính trang xong thì đi gặp Đỗ thị, hôm nay hai mẹ con muốn đi cùng nhau, Triệu thị cũng theo cùng, Quách thị giữ nhà. Đến chỗ cha mẹ, Đỗ thị nhìn nàng một lượt: “Đến bên đó, phải lễ phép với bà cụ một chút, tính tình bà ấy khó chịu, con chớ nên để bụng, đừng chống đối ra mặt.” Nhắc đi nhắc lại suốt một đường.

Trịnh Diễm ngoan ngoãn lắng nghe, nàng cũng đã nghe về bà ngoại *bach tho* của Trì Tu Chi từ lâu, có Trì bà ngoại, nàng mới dám tin rằng những gì trong sách sử viết con cháu thế gia như, thấy xe ngựa đều sợ phát run rẩy là hồ, không phải cường điệu. Cho nên biểu tình của nàng hôm nay còn mềm mại hơn hoa tơ hồng, ăn mặc cao khiết hơn cả lan rừng, kĩ năng như khi các dì các mợ nhà trẻ dỗ con nít, chuẩn bị rất nhiều câu chữ đúng tiêu chuẩn.

Triệu thị nói: “Đây cũng là để biết lễ của nhà người ta, Trì lang quân cũng không phải người hồ đồ. Mẹ và Thất nương cũng chớ lo quá.”

Trịnh Diễm yếu ót nói: “Dù sao cũng trưởng bối, phải cẩn thận không để có lỗi nào chứ.”

Triệu thị thấy đôi mắt nàng long lanh nước, cười lớn.

Mẹ con đang trò chuyện với nhau, bên ngoài có thông báo: “Trì lang quân đến, đưa Thất nương ra ngoài.”

Quách thị đưa nhóm Đỗ thị ra cửa, Trì Tu Chi đang đợi ở ngoài. Kính cẩn lễ phép chào hỏi Đỗ thị, miệng gọi: “Chào nhạc mẫu.” Đỗ thị gật đầu: “Đã không còn sớm, đừng để lão phu nhân đợi lâu.”

Trì Tu Chi thấy Triệu thị đứng ở bên, gọi Tam nương: “Hôm nay phiền Tam nương tốn nhiều tâm sức rồi.”

Triệu thị cười nói: “Thất nương là em gái của ta, phải giúp đỡ, sao đê lại khách sáo như vậy?”

Có Đỗ thị, Triệu thị ở cạnh nên Trịnh Diễm và Trì Tu Chi không dám tiếp xúc với nhau nhiều, Trì Tu Chi đến trước mặt Trịnh Diễm nói: “Yên tâm, ta đã tìm được người tiếp khách rồi, ai làm không tốt, nàng nhớ tên rồi nói lại với ta.”

Trịnh Diễm thấp giọng bảo: “Em hơi lo, nhưng có lẽ bà ngoại cũng không để em chịu thiệt đâu.”

Vì Trì bà ngoại không hiểu việc lặt vặt trong nhà nên toàn bộ đều do Trì mợ phân công quản lý, một số khác là nhờ Trì Tu Chi làm giúp. Phân nửa những người tiếp khách là vợ của đồng nghiệp Trì Tu Chi, Trì mợ muốn mời một vài nương tử có thân phận không kém đến tiếp khách, có điều vì 『Thị tộc chí』 mà Trì Tu Chi đã đặc tội đến thế gia, chẳng mấy người vui vẻ nguyện ý mà tới.

Không phải phe cánh nào cũng bền chắc một khối, trong thế gia cũng có ‘kẻ phản bội’, ví dụ như Sở thị, vợ của Lý thừa, đồng nghiệp khi trước của Trì Tu Chi, cũng tới. Lý thừa và Trì Tu Chi khá thân, không kiên quyết chấp hành theo chính sách gia tộc lạnh nhạt với Trì Tu Chi. Ngoài ra cũng có vài người được Trì Tu Chi, hòng nói tốt cho Trịnh Diễm với Trì bà ngoại.

Sở thị bảo: “Bọn ta cũng gặp qua Thất nương Trịnh gia một hai lần, bộ dáng thì rất xinh xắn, tính tình cũng không tệ. Bà nói xem, con bé là học trò của Cố Ích Thuần, chẳng lẽ giáo dưỡng lại kém được sao?”

Lại có vợ của một đồng nghiệp khác của Trì Tu Chi, Triệu thị bảo: “Ta có cô em họ gả vào Trịnh gia, vợ chồng hòa thuận, nhà bọn họ chẳng hề có chuyện bừa bãi lộn xộn nào, nè nếp gia đình cũng đoan chính.”

Những người này đều là con gái thế gia, đương nhiên sẽ biết nói cái gì với Trì bà ngoại.

Trì bà ngoại vẫn không yên tâm lắm: “Ta là trưởng bối của Đại lang nhưng không thể tham dự vào chuyện của Trì gia, nó quyết định hôn sự này làm lòng ta cũng bất an. Nghe các cô nói thế, mới đỡ hơn một chút.”

Lâm thị tiếp: “Những chuyện khác không cần phải nói, tài nấu ăn của tiểu nương tử rất phi phàm, có con bé, sẽ không để chuyện áo cơm của cháu ngoại bà chịu thiệt đâu.”

Sở thị lại khen Đỗ thị: “Hình Quốc phu nhân cũng cùng chồng vượt qua khó khăn, không xa không rời, có người mẹ như vậy, con gái sao hư được?”

Nghe vậy Trì mợ thở dài trong lòng. Cháu gái của mợ đã về, bây giờ mợ muốn nhờ mẹ và các chị dâu đến giúp một chút, nhưng Cốc thị thấy Trì Tu Chi sỉ nhục thế gia, không muốn dính vào, khéo léo từ chối. Không đến thì không đến, nhưng đám người nịnh hót này đang định làm gì thế này?

Cốc thị không vui trong lòng, ai thấy kẻ không có cốt khí thế này thì đều không vui. Những người này được Trì Tu Chi mời tới, càng khiến thái độ của Cốc thị đối với hôn sự này tệ hơn.

Khi mẹ con Đỗ thị tới, gương mặt Cốc thị chẳng có vẻ mừng rỡ chào đón gì cả. Đỗ thị có ánh mắt thế nào chứ, vừa nhìn qua là biết ngay, tâm trạng rất ảm đạm, đây chính là người muốn kết thân với Trì gia, giờ bị nỗi tay trên, không biết sẽ có lòng oán hận ghen ghét gì với A Diễm không. Tuy cũng tự nói với mình rằng ‘Nào có nhà ai mười phân vẹn mười’, nhưng khi nhìn cái ‘Phần không vẹn’ này, trong lòng cũng thấy khó chịu.

Thái độ của Trì bà ngoại lại khá hòa ái, bà nhát gan, nhưng lí trí, Trì gia không còn là danh môn, sau khi khóc lóc đau khổ thì đành chấp nhận số mệnh. Ngày hôm sau còn nghiêm túc giới thiệu tiếp khách cho Đỗ thị hồn hôi, hàn huyên được một lúc, hăng hái nói tốt cho cháu ngoại, nắm tay Trịnh Diễm dặn dò: “Đại lang là đứa trẻ ngoan, từ nhỏ đã hiểu chuyện, cũng có chí khí. Con và Đại lang đính hôn với nhau thì đã là người của Trì gia, từ rày về sau cùng nhau vui buồn. Một mình nó cũng không dễ dàng, các con phải sống với nhau thật tốt. Chăm sóc sinh hoạt cho nó, các con thành hôn rồi, bà giao nó cho con.”

Trịnh Diễm nghĩ thầm, bà ngoại cũng không phải là người khắc nghiệt. Ngoan ngoãn gật đầu: “Con nghe bà.” Nắm tay bà, ái chà, bà được chăm sóc rất tốt.

Cốc thị càng chán chường, thế là mẹ chồng đã buông tay mặc kệ rồi sao? Đúng, Trịnh gia thế lớn, có tiền nhiều, cơm áo không lo, nhưng mẹ không biết tính tình thế nào sao? Con bé sống thế nào mẹ có biết chẳng? Nhỡ có chỗ nào không ổn, mẹ quản được không? Cha mẹ Đại lang đã qua đời, sao mẹ lại không chịu trách nhiệm chút nào thế! Mợ là mợ của người ta, còn là một quả phụ không con cái, Trì bà ngoại không quản, sao có thể tỏ thái độ gì được? Không khỏi thầm cảm thán.

Nghe đám Sở thi nịnh nót Đỗ thị, Đỗ thị hỏi Sở thi: “Ông nhà vẫn còn ở Đại Lý tự à?”

Sở thị đáp: “Vâng.”

Trịnh Diễm nói: “Nghe nói sang năm có thuyền chuyên công tác, có lẽ sẽ được thăng chức thôi.”

Đúng là càng kì cục, phụ nữ trong nhà chớ nên mó tay nhiều việc thế chứ!

Cốc thị buồn, có thông gia thế này, sau này phải sống làm sao? Thầm quyết định, nếu Trì gia vô lễ, mợ sẽ phụng dưỡng mẹ chồng, sau đó đóng kín cửa mà sống, không dính dáng gì đến Trì gia nữa. Cốc thị không thể ở phòng này thêm phút nào, đứng lên nói: “Mẹ, con đi xem trà quả thế nào.”

Trì bà ngoại nói: “Con đi đi, nhớ tự cẩn thận.”

Cốc thị đi như chạy trốn.

Trì bà ngoại nhìn bóng lưng của Cốc thị, thở dài: “Nó cũng là đứa trẻ ngoan.”

Trịnh Diễm ôm cánh tay Trì bà ngoại cười nói: “Đã là người một nhà, đừng phân giàu nghèo, phải ở chung với nhau, chung hưởng cùng chịu họa phúc, dựa vào nhau mà sống. Bà và mợ tuân thủ môn hộ, giữ gìn bài tự gia tộc, khiến người vô cùng khác cảm phục.” Người tốt, ở thời đại khác thì có khi được lập miếu thờ trinh tiết ấy chứ.

Trì bà ngoại nói: “Đây là ‘Lẽ’.”

“Thảo nào Trì lang giải quyết công bằng, không màng phú quý, nghèo hèn không đổi, chẳng khuất phục uy quyền, dám chống lại hoàng thân mà bảo vệ đạo lý cho tiểu dân (án cướp ruộng), đúng là ‘gần đèn thì rạng’.” Trịnh Diễm nịnh bà ngoại rất có nghề, “Thế nên cha con mới chọn chàng. Chỉ mong sau này con cũng có phong phạm đó.”

Trì bà ngoại rất vui: “Đúng thế.”

Hai nhà thông gia gặp nhau lần này, ngoại trừ Cốc thị, ai cũng cảm thấy hài lòng.

Cốc thị nghe Trì bà ngoại nói: “A Diễm đúng là một đứa cháu dâu ngoan hiền.” Hoàn toàn tuyệt vọng đối với thế giới thối nát này, chăm sóc mẹ chồng nghỉ ngơi, về phòng mình trằn trọc cả đêm, khóc lớn một trận: *Thế đạo này không thể cứu*.

Ngày hôm sau lại lau mặt, tiếp tục ngày người hầu hạ mẹ chồng.

Trì Tu Chi không tiện ở chung với cảnh phụ nữ, lo lắng đứng chờ bên ngoài, mãi đến khi tan cuộc, chàng đi vào hỏi ý kiến của Trì bà ngoại. Trì bà ngoại nói: “A Diễm không tệ, bây giờ là vợ cháu, cháu đừng vì Trịnh gia xuất thân kém mà không đối tốt với nó. Vợ chồng một thể, nó đã là người của Trì gia cháu rồi.”

Trì Tu Chi rất vui, nói: “Bà ngoại mệt nhọc cả ngày, xin bà hãy nghỉ sớm đi. Hôm nay được nghỉ, ngày mai phải đi làm, cháu về trước.”

Ra ngoài giục ngựa đuôi theo đoàn xe của Trịnh gia, lượn lờ quanh xe Trịnh Diễm: “Thế nào rồi?”

Trịnh Diễm nháy mắt: “Bà ngoại rất tốt, rất quan tâm chàng. Giữa chừng mợ có ra ngoài xem trà quả, nhưng không thấy quay lại, chả biết có chuyện gì.”

Trì Tu Chi híp mắt: “Nàng cứ lễ nghi chu toàn là được, không cần nhìn ai.”

Những người tiếp khách Trì Tu Chi mời tới đã làm Đỗ thị có cái nhìn khác với chàng, mở một mắt, nhắm một mắt khi thi thoảng thấy chàng dù

dỗ con gái mình, nhưng vẫn luôn phái tùy tùng đi theo, không để hai người ở riêng với nhau.

Cuối tháng tư, thời tiết bắt đầu nóng dần, hết giờ làm, Trì Tu Chi từ cung trở về, nghĩ ngày mai được nghỉ, viết tâm thiệp mời Trịnh Diễm sớm mai đi dạo buổi sáng. Lúc đó Trịnh gia đang quây quần bên nhau chuẩn bị ăn cơm, ngoài cửa báo: “Trì lang quân gửi thiếp đến cho Thất nương.”

Đỗ thị tảng hắng một cái, Trịnh Tĩnh Nghiệp nghe tin, mở miệng hỏi: “Giờ mà còn đưa thiếp gì? Mang ra đây.”

Trịnh Diễm vội la lên: “Gửi cho con mà.”

Đỗ thị mỉa mai: “Ông ấy là cha, ta là mẹ con.” Hai người chơi xâu ra mặt, quyết kiểm duyệt thư từ của trẻ vị thành niên.

Trịnh Tĩnh Nghiệp chốt hạ: “Ăn cơm đã!” Trước mặt con cháu mà nhốn nháo thế này còn ra thể thống gì.

Bữa cơm này Trịnh Diễm ăn chẳng thấy vị gì, Trịnh Thụy đưa đám cháu rút lui khẩn cấp, để lại Trịnh Diễm đang nhõng nhẽo với cha mẹ. Trịnh Tĩnh Nghiệp mở thư ra đọc, trên đó mời Trịnh Diễm sớm mai ra ngoài hít thở không khí trong lành: ‘Gần đây trời nóng dần, chỉ có tảng sáng là mát mẻ dễ chịu, mùi cỏ thơm ngan ngát, núi non một màu biêng biếc...’

Đỗ thị nói: “Rảnh là gọi A Diễm ra ngoài, lại còn tránh chúng ta nữa chứ.” Đây là dụ dỗ công khai!

Trịnh Diễm nhìn chăm chăm vào cha nàng, Trịnh Tĩnh Nghiệp nói: “Con gái mười lăm tuổi gả, con nói bây giờ cha mẹ có nên quản con không?”

Trịnh Diễm lùa bàu: “Do cha mẹ mang gả con cơ mà.”

“Do con khờ thì có!” Đỗ thị chỉ hận không rèn sắt thành thép, nói: “Con thử nói mẹ nghe xem, mới được vài ngày đã bắt đầu nấu ăn cho nó rồi.” Không phải bà không hài lòng về Trì Tu Chi, nhưng con gái nhỏ vậy mà bị bắt đi mót, luôn cảm thấy Trì Tu Chi rất khốn khiếp, con gái bà còn nhỏ thế mà cũng ra tay cho được!

“Gì mà mấy ngày.” Rõ ràng là nhiều hơn!

Cứ cách ngày là Trì Tu Chi viết thư tâm sự, kể về nào là tình hình công việc của mình, tình hình gia đình, rất cõi gắng làm việc hòng gom tiền cưới vợ~ đến nỗi chưa đính hôn mà Trịnh Diễm đã biết nhà Trì Tu Chi có bao nhiêu nô bộc, tính cách mỗi người ra sao, có bao nhiêu tài sản, ở chỗ nào. Hôm nào nghỉ thì tặng một cây trâm mới, kiểu nào cũng có, đủ tâm ý.

Đỗ thị hù hai tiếng, Trịnh Tĩnh Nghiệp đưa thiếp cho Trịnh Diễm.

Hôm sau trời vừa rạng, Trịnh Diễm đã dậy, Trì Tu Chi đang đứng chờ trước cửa Trịnh gia, gửi bái thiếp cho Trịnh Tĩnh Nghiệp, sau đó đưa Trịnh Diễm ra khỏi thành đi dạo. Trịnh Diễm khụt khịt mũi, ngửi được mùi hेत trên người Trì Tu Chi, nhà chàng có món *bánh hẹ* khá đặc sắc. Ăn sáng xong liền chạy đến, không kịp thay áo chàng?

Cảnh vật lúc sớm tinh mơ quả nhiên rất đẹp, Trịnh Diễm nói: “Trời đất mênh mông, tinh thần sảng khoái. Mỗi ngày chàng đều bận thế, làm sao biết có cảnh đẹp thế này?”

Trì Tu Chi nói: “Ta đọc trong bút kí của tổ tiên.” Thời kì *hoành tráng* của gia tộc chàng cũng là thời kì hưng thịnh của thế gia, đủ loại danh sĩ phong phạm, có một vị tổ tiên nhà chàng, nghe kể hồ tiên xuất hiện ở ngoại ô, nên ban đêm ra khỏi thành đi tìm, hồ ly tinh không thấy, nhưng được ngắm nhìn một cảnh thôn quê sớm mai xinh đẹp, nhớ tới rồi ghi lại.

“Chắc hẳn ông ấy là danh sĩ.” Người thường không rảnh tới mức đó đâu!

Trì Tu Chi cười: “Vô ích cho dân.”

Trịnh Diễm nói đúng trọng điểm: “Đã là danh nhân, làm chuyện gì, cũng sẽ được truyền bá, nếu như có ích cho giáo dục, thì không phải vô ích với dân chúng.” Còn nếu không có bản lĩnh thì đừng ra làm quan là được.

Trì Tu Chi lấy một túi giấy bọc *bánh hẹ* bên trong: “Nàng dậy sớm hơn bình thường, chắc bữa sáng chưa ăn được bao nhiêu, ăn lót dạ này.”

Bánh hẹ được chiên lên, vớt ra rồi cắt thành những miếng nhỏ thích hợp, Trịnh Diễm bốc một miếng lên: “Chẳng lẽ chàng dậy muộn chắc?” Rồi nhét vào miệng chàng.

Trì Tu Chi cắn cả ngón tay của Trịnh Diễm, Trịnh Diễm đỏ mặt, giả vờ bình tĩnh nói: “Chàng cắn vào tay em rồi.” Trì Tu Chi từ từ nhả tay Trịnh Diễm ra. Trịnh Diễm ngắt một miếng bánh bỏ vào miệng, ngẩng đầu thấy Trì lưu manh đang vừa nhai bánh, vừa nhìn mình. Ngón tay đó của nàng đang đeo trên môi, *Đẹch! Bị đùa giỡn!*

Trì Tu Chi chậm rãi ăn bánh, lại cầm một miếng khác bỏ vào miệng, Trịnh Diễm quay đầu, giận dỗi nhai bánh cho hả. Trì Tu Chi nhìn gò má của vị hôn thê, nhìn thêm một hồi, rồi lại đưa tay bóp bóp cô heo con này.

Hai người làm trái quy định căn tin, chàng một miếng, nàng một miếng ăn xong bữa, Trì Tu Chi lấy khăn tay lau miệng cho Trịnh Diễm, Trịnh Diễm giành lấy khăn, lau xong rồi cũng tự mình lau cho chàng: “Miệng chàng cũng đầy dầu này.”

Tùy tung đi theo hai người giả chết, giả chết, lại giả chết.

Mặt trời đã lên cao, bắt đầu nóng dần, Trì Tu Chi đưa Trịnh Diễm về nhà, sau đó đến nhà Cố Ích Thuần xin chỉ dạy.

Trịnh Diễm vừa về, bị gọi đến thư phòng Trịnh Tĩnh Nghiệp.

“Choi vui không?”

Trịnh Diễm thoái mái gật đầu: “Một mảnh xanh biếc, đẹp lắm ạ.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp đưa một tờ giấy ra: “Xem thử đi.”

Trịnh Diễm mở giấy ra, ngày mai Từ Lương vào kinh, bản thân đi gấp bê hạ, vợ con đến Tướng phủ ra mắt một nhà ân tướng.

Trịnh Diễm lại hỏi Trịnh Tĩnh Nghiệp: “Từ Liệt được Từ Lương đích thân dạy dỗ ạ?”

Bạn trẻ Từ Liệt xuất thân từ Trịnh đảng, nhưng có vẻ đang cố gắng tách ra. Nếu cậu ta tự hành động, Từ Lương vào kinh sẽ xử lý, nếu chịu ảnh hưởng của Từ Lương, Trịnh gia sẽ có ứng phó. Từ Lương làm Thứ sử, mỗi năm vào kinh, thế mà vẫn để Từ Liệt định tách ra như thế, làm người ta không thể không nghĩ nhiều về chuyện mờ ám trong này.

Không cùng phe, đương nhiên không cần ra sức giúp đỡ. Nếu không muốn phụ thuộc, thì tự mình xông xáo, tài nguyên của Trịnh gia không dành cho người ngoài.

Trịnh Tĩnh Nghiệp nói: “Con của An Quốc đã lớn, năm nay cha sẽ cho nó vào kinh.” Còn phía Từ Lương thì phải xem xét lại rồi tính sau.

Cùng lúc đó, ở một trạm dịch cách kinh thành bảy mươi dặm, Từ Lương bị giữ lại để kiểm tra, tát một cái thật mạnh vào cậu con cả: “Mày giỏi nhỉ!”

Từ Liệt ngoan cố cãi: “Trịnh Tướng công có ân với cha, cha báo ơn là chuyện thường tình. Nhưng cha làm Thứ sử đã lâu, bây giờ vào kinh làm Thị lang, lại làm lễ tôi tớ với Trịnh gia, con không hiểu nổi! Chẳng phải Trịnh tướng cũng từng nói, bây giờ đều là thần tử của thiên triều, không cần nhắc lại chuyện cũ nữa hay sao?”

Dù là ở đâu, phe nào thì không phải lúc nào cũng đoàn kết một khối.
Thế gia như vậy, Trịnh đảng cũng thế.

“Mày thì biết cái *déch* gì!”

75. THIẾU NỮ THẦN BÍ

[Nguyên]

**TỬ TAY TRỊNH TĨNH NGHIỆP ĐI RA THÌ KHÔNG AI NGÓC
CẢ, KẺ NÀO NGU ĐÃ BỊ TRỊNH TĨNH NGHIỆP XỬ LÝ HẾT RỒI!**

Tử tay Trịnh Tĩnh Nghiệp đi ra thì không có ai ngốc, những kẻ ngu dốt đã bị Trịnh Tĩnh Nghiệp xử lý hết rồi!

Tử Lương là người thông minh.

Nên ông muốn đập chết thằng con ngu dốt này! Không cần hỏi, ở trong kinh mấy năm nay, nhất định Tử Liệt đã làm không ít chuyện hò đồ. Không để ý mình một thân bụi bặm, đã ngoài bốn mươi, xách thằng con tới tra hỏi kĩ càng: “Ở trong kinh mà có thất lễ với Tướng công không?”

Tử Liệt hừ mũi: “Con luôn tuân thủ lễ pháp.”

“Phi!” Tử Lương phì nhổ, “Nhìn bản mặt của mà đi, tuân thủ cái mệ gi!”

Ông hận thằng con mình sao ngu thế! Trẻ tuổi, có chí khí là chuyện tốt, muốn vươn lên cũng tốt. Vấn đề là – “Mày có biết Trịnh tướng công là người nào không? Biết mày có bao nhiêu phân lượng không? Mày bảo cha mày làm Thứ sử, làm Thị lang thì có quyền hống hách à? Mày có bản lĩnh gì mà đòi tự lập môn hộ?”

Tử Liệt vẫn chưa phục, giọng nói vẫn còn ngoan cố, câu chàng đang tiến vào thời kì phản nghịch: “Làm chung với con, có một vài con cháu thế gia, có kẻ vụng về lơ ngơ, *vẫn chân* (*vẫn gieo cuối mỗi câu thơ*) cũng không biết, thế mà lại trúng tuyển; có tên sức khỏe yếu ớt, suy nhược, phải bò mới lên lưng ngựa nhưng được hầu quận vương. Mặc dù con bất tài, nhưng cũng cảm thấy mình giỏi hơn bọn chúng nhiều. Chư công trong triều toàn những

kẻ tầm thường, chẳng lẽ cha không cao minh hơn bọn họ? Cho dù không có Trịnh tướng công giúp đỡ, cũng có thể tranh giành.”

Tù Lương cười lạnh nói: “Mày biết làm thế nào để có được cục diện hiện nay không? Mày có biết hai mươi năm trước, không ai bì nổi với ông cha đám bỏ đi đó không? Ngay cả Ngụy Tĩnh Uyên cũng bị bọn chúng khiến cho tan cửa nát nhà, thân bại nhanh liệt! Còn bây giờ, hai mươi năm qua, người ung dung thản nhiên ép bọn chúng đến mức chỉ có thể dùng vài mánh nhỏ là ai? Mày muốn tranh cùng bọn chúng? Đừng xem thường người khác!” *Cẩn thận bọn họ chơi mày tới chết!*

Tù Liệt cúi đầu không nói.

“Mày đừng có giả chết với tao.” Tù Lương xuất thân là nô bộc, không có áp lực khi nói lời thô tục với con trai chút nào, “Tướng công chưa động vào mày, là vì đang trông vào lòng trung thành của cha mày, bằng không sao mày có thể làm một Tiểu tòng lục phẩm nho nhỏ mà bình an được tới bây giờ? Coi thường đồng nghiệp? Mày có biết họ hàng cha chú của người ta chính là cấp trên trực tiếp của mày không? Có biết tại sao người chưa động tới mày không? Sợ mày hả? Hay bị khuất phục bởi sự tài giỏi của mày? Nói vậy mà mày cũng tin hả? Chức vị của mày là nhờ vào cha mày, còn cha mày thì nhờ ơn Trịnh tướng!”

Tù Lương càng nói càng giận, chỉ tay ra ngoài: “Ra khỏi kinh, xung quanh đây, lấm kẽ ẩn dật nơi sơn dã, chẳng lẽ thiếu người tài giỏi xuất thân hàn môn hả? Quăng mày vào đấy, mày có thể ra làm quan được không?”

“Còn giả chết nữa hả! Mày trả lời cho tao xem! Nói, mày có cách nào để ra làm quan? Không phải mày giỏi giang hơn đám con cháu thế gia kia sao? Nhưng người ta có thể làm quan, còn mày? Tao thì không được rồi, không có Tướng công, tao vẫn làm thư đồng cho người ta!”

Tù Liệt bị chất vấn đến á khẩu, nhưng vẫn cứng miệng: “Dù như thế... cũng không cần phải hành lễ của tôi tớ chứ. Như Trương Lượng đó, nhìn thì nam tử hán thế, vậy mà bên trong lại hèn nhát, đi làm người hầu cho Thất nương, suýt nữa bị quận chúa Tân Xương sỉ nhục.”

Tù Lương không nhịn nổi, lại đưa tay tát Từ Liệt một cái nữa: “Bây giờ quận chúa Tân Xương đang ở đâu? Đầy tớ nô tì thương nhân, hễ nhập *tiện tịch*, ba đời không thể làm quan,” cười lạnh, “Những gì mà học đều bị chó tha rồi hả? Ngay cả điều này cũng quên!”

Học vấn của Từ Liệt không tệ, chẳng qua, cậu ta không muốn nhớ tới điều này, đâu ai rảnh rỗi nhắc lại chuyện này cho công tử con Thúy sứ chứ? Đánh người tránh vào mặt. Từ Liệt ôm mặt, choáng váng: “Cha làm thế nào —”

“Tự mà suy nghĩ đi, không phải có năng lực lăm à? Có cách nào nói tao nghe xem!”

Bạn Từ Liệt bị cha cho một trận đòn ngu người, Tù Lương vẫn chưa chịu tha, có thể thấy Từ Liệt không có ý thân cận với Trịnh thị chút nào! Đã thế này suốt mấy năm nay rồi sao? Trịnh Tĩnh Nghiệp không nhìn ra thì ông không còn là Trịnh Tĩnh Nghiệp nữa, nhưng mấy năm nay Tù Lương vẫn vào kinh mỗi năm, Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng có nói gì đâu.

Nếu không phải hôm nay Từ Liệt muốn tranh công, báo rằng cậu ta đã kiếm được một tòa nhà lớn ở kinh thành, mọi người trong nhà có thể qua ở, Tù Lương nghi ngờ hỏi ra mới biết thằng con mình đã rời khỏi Trịnh gia nữa năm nay, ông vào kinh bị đánh một cái không kịp trở tay! Giấu ông kĩ như thế, chỉ dựa vào chút bản lĩnh của Từ Liệt, làm sao được? Tù Lương nghĩ tới mà phát run.

“Đến một cô bé con nhà ông ấy cũng có thể xử lý mà rồi!” Cha mà phải về xin lỗi với Trịnh tướng công, “Mày có một nửa thông minh như Trương Lượng thì tốt, Thất nương Trịnh gia, tao cũng đã nghe tiếng tăm, những kẻ đặc tội với cô bé có ai được kết cục tốt không? Hai quận chúa của Đông cung, gặp mặt bị cô bé đánh trở về. Quận chúa Tân Xương đột nhiên qua đời, quận chúa Hàm Nương bây giờ không còn là quận chúa nữa, chuyện này không phải Trịnh tướng ra tay, mà là do cô bé ấy làm. Đây là một tiểu nương tử bình thường thôi sao? Ngoan ngoãn học theo người ta, đây mới là gia phong của Trịnh thị. Cho dù không thể học xong, trung thành đi theo,

cũng có thể bảo đảm bình an, Trịnh thị chưa bao giờ để *môn sinh* của mình chịu thiệt.”

Tù Liệt có hơi lo lắng không yên, đầu óc vẫn quay cuồng, chẳng cách nào đóng vai *con cưng của trời* lần nữa.

Tù Lương đánh con xong, thở dài: “Hay lắm, tao vừa vào kinh, lại bị mày khiến phải nghe giáo huấn! Tao chiều mày quá rồi!” Ở Thanh Châu, ông làm Thứ sử, để con không bị thế gia coi thường, phải có khí thế, Tù Liệt hơi kiêu ngạo, Tù Lương cũng khá cao hứng. Tù Liệt có chút *vốn* để tự cao, bộ dạng ngon lành, học hành cũng ổn. Tù Lương nghĩ bụng, thằng nhóc này học lễ nghi chẳng tệ, đầu óc cũng xài được, nên đến kinh thành cung kính với ‘ân tướng’ Trịnh tướng thôi? Phải thân cận với Trịnh thị chứ sao? Ai ngờ nó lại làm hỏng việc như vậy.

“Làm người không thể quên gốc gác của mình, Trịnh tướng có ân với cha, mày lại gây ra bất hòa như thế, còn ai muốn giao tình với mày nữa? Có ai ngốc không? Dù dắt mày đi lên, mày chạy mất, người ta uổng phí công phu. Nếu là mày, có làm không?”

Giọng hai cha con hơi lớn, Từ phu nhân và đám con gái đều nghe thấy, bỏ việc đang làm trong tay, đóng tai ngóng tình hình. Tù Lương có ba trai hai gái, trong đó ba nam một nữ là con ruột của phu nhân, chỉ có một thứ nữ được mẹ ruột để lại, phu nhân nuôi.

Mấy mẹ con nghe giọng nhỏ dần, Từ phu nhân Đồ thị dẫn các con tới: “Hai cha con ông thăm thiết thế, quên hết mấy mẹ con chúng ta rồi.” Làm ra vẻ không thấy cái mặt đang sưng của Tù Liệt.

“À,” Tù Lương cũng làm ra vẻ không có chuyện gì, “Kiểm tra lại lẽ vật một chút. Vào kinh, ta đến chỗ bệ hạ, bà và mấy đứa nhỏ ra mắt ân tướng trước đi, rồi chúng ta về nhà.”

Đồ thị liền hỏi: “Ở đâu?”

“Có lẽ Thánh thượng sẽ ban thưởng nhà, nếu không thưởng, tạm thời ở dịch quán, từ từ tìm.” Ông bị gọi về, trên đường đi sinh bệnh, chậm trễ hành trình, đúng dịp này, Ngự sử đại phu đã bị xét nhà quăng gạch vào ông, Hoàng đế cảm thấy Từ Lương bị ủy khuất, nhất định sẽ có bồi thường.

Từ Liệt mấp máy môi, rốt cuộc lại ngậm chặt. Cậu ta không mở miệng, lũ em càng không dám nói tiếp, niềm vui được vào kinh bị bầu không khí kì dị này bào mòn không còn chút nào.

“Ái chà, đây là Nhị lang? Đây là Tú nương? Ngũ lang cũng đáng yêu quá đi mất. Ngoan quá ngoan quá, đúng là mẹ hiền giỏi dạy con.” Đỗ thị cười rất hòa nhã, còn phát quà gấp mặt.

Sau khi Đỗ thị vào kinh chưa kịp nghỉ ngơi, vội chạy đến Tướng phủ thỉnh an. Thời đại gặp Hoàng đế không cần quá giữ lễ mà nữ chủ nhân một gia đình mang con cháu tới cửa dập đầu với người ta, có thể thấy quan hệ bên trong. Đỗ thị cũng xuất thân từ một nhà đàng hoàng, sau khi Từ Lương được Trịnh Tĩnh Nghiệp ban cho thân phận thì cưới bà, làm người thằng thắn, việc gì cũng rõ ràng. Chẳng như, người bình thường sẽ không đem bán một nô tỳ vừa mới sinh con dứt khoát thế đâu: “Ta muốn là bán.”

Từ Lương cũng chỉ có thể im lặng. Không bán, Đỗ thị sẽ không nuôi Tú nương, để đi theo người mẹ nô tì kia. Thời đại này có kiểu ‘Theo mẹ’, tức là nếu cha không nhận, hoặc nữ chủ nhà không để ý, con cái sẽ theo mẹ ruột làm nô tì. Đây là quy định luật pháp. Chuyện này cũng có nguyên do, nô tì, nhất là những *gia kĩ*, rất nhiều nhà thường lấy ra để tặng nhau, hoặc để *đãi* khách, ai biết đứa con được sinh ra là của ai? Trong hầu hết tình huống, nếu nữ chủ nhà đồng ý giữ lại đứa trẻ, bán nô tì, thì không ai nói không được.

Đỗ thị khá tôn kính với Đỗ thị: “Phu nhân quá khen, phải cứ trông chừng, không cho tụi nó gây chuyện suốt. Tụi nó cũng lớn rồi, ta cũng sắp không quản nổi.”

Đỗ thị lại hỏi: “Tụi nó tên gì?”

Đỗ thị trả lời: “Nhị lang gọi là Hi, Tam nương là Hân, Tứ nương tên Thiếu Quân, còn Ngũ lang là Kiệt.”

Rồi lại để các con đến quỳ lạy Triệu thị, Quách thị, Trịnh Diễm.

Triệu thị đưa tay đỡ: “Sao lại thế được.” Trong ý thức thế gia của Triệu thị, đây là lẽ đương nhiên, nhưng vì mẹ chồng coi trọng Từ gia, chị cũng phải khiêm tốn một chút.

Cuối cùng cũng lạy một cái.

Trịnh Diễm cười nói: “Mấy hôm trước ta cũng vừa nói chuyện với tụi Hoàn nương, bảo sắp có thêm hai tiểu nương tử nữa tới chơi, bọn họ cứ nhắc suốt. Ta vừa gặp Tam nương và Tứ nương liền cảm thấy rất thân thiết, mấy ngày nữa mọi người đều phải tới Hi Sơn, ta mời bọn họ chơi cùng nhé?”

Tam nương của Từ gia Từ Hân năm nay mười hai, Tứ nương Từ Thiếu Quân mười tuổi, hai chị em tuy còn nhỏ, nhưng bè ngoài không tệ. Mượn ké một câu của Kim đại hiệp (*Kim Dung*) thì là: ‘Tam nương tươi tắn như hồng, Tứ nương thanh tú tựa lan vươn cành.’

Từ Hân sảng khoái đáp ứng: “Chúng ta vào kinh, hai mắt bị bôi đen (*y* nói *còn chưa hiểu biết nơi đây*), cũng chỉ quen biết mỗi Thất nương, sau này xin được Thất nương chiếu cố nhiều hơn.”

Trịnh Diễm cười nói: “Chiếu với cô gì chứ? Chúng ta chơi chung với nhau thôi mà.”

Đỗ thị bảo: “Các con chơi chung với nhau vui vẻ, hòa hợp thế, mẹ cũng yên tâm.”

Triệu thị liền hỏi Đỗ thị: “Hôm nay mở tiệc, không biết khẩu vị mọi người thế nào? Có cần chuẩn bị hai nhóm múa không?”

Đỗ thị nhìn Đồ thị: “Không cần khách khí với ta, bà mà khách khí, thành ra sẽ không thoải mái.”

Đồ thị đáp: “Nương từ lúc nào cũng là một người thông khoái, ta mà khách khí với ngài thì đúng là không biết suy xét. Điều là người từng chịu khổ cả, nào có kiêng cử gì? Chỉ cần ăn no là được.”

Đỗ thị sẵng giọng: “Còn mấy đứa nhỏ thì sao?”

Đồ thị trả lời: “Bọn nó cũng không có gì, chỉ là ở Thanh Châu, thích ăn canh, ngài cho chén tui nó nhiều nước một chút là được.”

Đỗ thị nói: “Mới bảo bà phải chăm sóc tui nhỏ, liền dùng chuyện này để răn dạy.”

Trịnh Diễm nói: “Lần trước ở trong cung, mẹ cũng nói con với Quý phi như thế. Đáng thương cho con bị mẹ răn dạy suốt mấy chục năm.” Còn giả vờ ‘huahu’ mấy tiếng. Bị cặp mắt như dao Đỗ thị chém trở về.

Phụ nữ đúng là cao thủ trời sinh giúp không khí trở nên sôi nổi.

Đỗ thị nói với Triệu thị: “Cứ làm thế đi.”

Triệu thị nhận mệnh đi làm.

Com chín rồi, Từ Lương cũng đã hầu Trịnh Tĩnh Nghiệp cùng trở về. Trịnh Tĩnh Nghiệp hỏi: “Tiệc sao rồi? Đến cả chưa?” Nhận được câu trả lời chắc chắn rồi, đưa Từ Lương vào phòng nói chuyện.

Ở cung Đại Chính không có cơ hội nói chuyện riêng, công việc của Tể tướng rất bận, Từ Lương cũng phải giao tiếp nhiều. Hết việc, tranh thủ ban đầu mọi người chưa uống rượu, nói những chuyện quan trọng trước.

Vào trong phòng, trước tiên Từ Lương liền thỉnh tội: “Khuyến tử không ra gì, nô lần này vào kinh mới biết thằng nhóc này ngang nhiên tự mua sắm nghiệp riêng.”

“Ông đã là Thị lang, là đại thần triều đình, không còn là nô bộc của ta,” Trịnh Tĩnh Nghiệp hòa nhã nói. “Trên đời làm gì có đạo lý lấy đại thần của Thánh nhân làm nô bộc cho mình. Ông chỉ cần thẳng lưng làm người. Anh hùng, chó hỏi xuất xứ.”

Từ Lương lại nức nở: “Không có Tướng công làm sao có thể được ngày hôm nay, sao có thể quên đi nguồn gốc. Khuyến tử không ra gì, không biết lẽ nghĩa! Người như vậy, làm gì có kẻ nào thật lòng làm bạn với nó nữa.”

“Tui trẻ đứa nào cũng ngay thẳng, bộc trực, dắt không đi, đánh không lui. Bây giờ lo lắng trách móc nó, có thể tạm thời ngủ đông không xuất hiện, nhưng sau này sẽ tự biết an phận sao? Chi bằng cứ để nó đụng chạm nhiều, cũng để hiểu rõ thế giới bên ngoài không hề dễ dàng. Trải qua nhiều, đương nhiên sẽ hiểu những gì ông làm cho nó. Ông cứ che chở cho nó, không biết trong lòng nó nghĩ gì, đợi đến khi thật sự gây ra họa lớn, chúng ta cũng không thể giải quyết được thì bấy giờ phải làm thế nào? Lúc bé chịu khổ đủ, trưởng thành sẽ không phải chịu thiệt. Chứ nếu để lớn tuổi rồi thì ngay cả thời gian sửa sai cũng không có.” Trịnh Tĩnh Nghiệp giảng đạo lý.

Từ Lương xấu hổ: “Là do hạ quan không biết dạy con.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp lắc đầu: “Nhớ lại khi bé, cha mẹ cũng từng dạy hai chữ *hiếu thuận*. *Hiếu* thì không phải cần phải nói, *thuận* thì có rất nhiều ý nghĩa. Nếu ta nhẫn nhục chịu đựng, thì sẽ không có ngày hôm nay. Thanh niên, có ý kiến riêng là chuyện tốt, nếu nó thật sự là *bùn loãng không trát được tường* (ý bảo vô dụng), thì mới đáng buồn.”

“Nhưng tính tình nó thế kia, vẫn là phải đánh!”

Trịnh Tĩnh Nghiệp bảo: “Ta thấy nó vẫn tốt, không bị những kẻ không có chí tiến thủ xung quanh mài đi chí hướng, tâm chí kiên định cũng là chuyện hay. Để nó lăn lộn ở đâu, cũng là ý của ta, cho Văn Bác (*chương 36, một trong ba người tới ở nhà Trịnh Tĩnh Nghiệp*) ở chung một chỗ với nó, muốn tự nó biết rằng, thế gia không phải lúc nào cũng vê vang, khiến trẻ nhỏ khiếp đảm. Cha con Đại lang, năm đó ta không để ý, để tự nó kính trọng ao ước được như thế gia, hâm mộ vô cùng! Cả đầu toàn nghĩ những gì thế gia nói, bọn chúng nói cái gì cũng cho làm đúng, thế nên ta mới động gia pháp với Đại lang đó chứ!”

Tử Lương là thư đồng của Trịnh Tĩnh Nghiệp, so ra thì không lớn hơn Trịnh Tú mấy tuổi, lúc Trịnh Tú còn nhỏ ông còn đưa Trịnh Tú đi chơi nữa kia, nên cũng biết một hai về anh, không khỏi nở nụ cười: “Người đời có ai không hâm mộ thế gia? Áo cơm không lo, tiền đồ vô lượng, bên ngoài vê vang vinh dự, lời nói cử chỉ tao nhã. Nói không phải chứ, chẳng dám gạt Tướng công, đôi khi ta cũng hâm mộ lắm.”

“Cứ đánh thôi thì làm được gì,” Trịnh Tĩnh Nghiệp đưa tay vỗ nhẹ vào vai Tử Lương, “Đánh thì không ra chuyện được đâu, để A Hưng (Trịnh Đức Hưng) ra ngoài hai tháng, nó liền hiểu chuyện. Chớ nên cứ quở trách A Liệt mãi vậy.”

Tử Lương cung kính đáp: “Vẫn là Tướng công có biện pháp. Như hạ quan thì chỉ biết dùng đòn roi.”

“Thương thay cho tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ, được rồi, ta vốn cho rằng, A Liệt có khả năng, nên muốn để nó biết một chút về thủ đoạn thế gia. Vừa hay báo cho ông một tiếng, để nó ăn mệt một chút. Ông tới rồi, có thể coi chừng nó hơn, đừng để thằng bé chịu thiệt thòi quá.”

Tử Lương lĩnh mệnh: “Hạ quan thay mặt khuyên tử cảm ơn sự bồi dưỡng của Tướng công.”

“Được rồi, vào tiệc thôi, hôm nay đều là người quen, người trong nhà cả, phải vui vẻ với nhau. Không say không về! Đúng rồi, Thánh nhân có thường nhà, ta đã chọn cho ông một căn rất tốt. Ngay trong phường này,

hắn tố cáo, ta lấy tòa nhà của hắn để cho ông. Nói cho ông biết, chớ nên ngại xúi quẩy. Đại trượng phu, không kiêng kị gì cả.”

Trong lòng Từ Lương đồ mồ hôi một hồi, *đây đúng là là Trịnh tướng!* Nói tạ ơn liên tục. Có Trịnh Tĩnh Nghiệp làm chỗ dựa, sợ xúi quẩy gì nữa chứ? Ông không làm người khác gặp xui đã may lăm rồi.

“Bọn Vu Nguyên Tề, Lý Âu Gia đã phái người dọn dẹp hành lý rồi.”

Hôm nay là ngày gia đình Trịnh đảng tụ hội, vì để tiếp đón Từ Lương, cũng nhằm liên lạc tình cảm, sau này mọi người đều lăn lộn trong kinh thành, giúp đỡ lẫn nhau, biết rắc rối chỗ nào thì sẽ tìm gặp ai để hỏi. Chẳng những gian đảng tè tựu, mà người nhà của gian đảng cũng xuất hiện.

Trịnh Tĩnh Nghiệp nâng chén đầu tiên: “Hôm nay để tiếp đón Từ Lương, không ai được khách sáo.”

Mọi người nhao nhao hô vang, cùng nâng chén, chúc mừng Từ Lương đã nhập kinh. Từ Lương và mọi người cùng uống ba chén, rồi sau đó để các con ra mắt ân túng, các chú, các bác, Trịnh Tĩnh Nghiệp nói: “Đều là những đứa rất tốt, trong kinh có bạn bè, các con phải thân thiết với nhau hơn.” Để туynh của gian đảng tăng tình cảm với nhau, bản thân thúc giục đám thủ hạ uống rượu, cũng chẳng cần nói lăm, chung đụng với nhau nhiều, quen mặt, cũng ăn ý quá rồi.

Đường Văn Uyên nói: “Trong kinh thành chỉ có chỗ Tướng công là có rượu ngon, bình thường muôn cũng không được, hôm nay ai khách sáo là kẻ ngốc!” Mọi người cười to.

Lâm Quý Hưng cũng khen con gái ông trước mặt Trịnh Tĩnh Nghiệp: “Ngàn vàng cũng chẳng đổi được *Trong tửu* này, quý phủ đất thiêng có người tài.”

“Nuôi con gái để sau này có rượu uống,” Trịnh Tĩnh Nghiệp vui vẻ nói theo, “Coi như nuôi con gái vậy cũng đáng giá.”

Nói đến Trịnh Diễm, có người nhớ tới Trì Tu Chi, Vu Nguyên Tề hỏi: “Trì Đại lang đâu rồi?”

“Hôm nay nó phải trực trong cung.”

Đêch! Trong lòng mọi người đồng loạt chửi mệ nó. Trì Tu Chi là Trung Thư xá nhân, gần với Hoàng đế biết là bao! Tiền đồ vô lượng lắm thay~ một tên nhóc sa cơ thất thế như thế, ôm đùi một phát, liền lên như diều gặp gió. Mệ nó chửi! Sao chúng ta không được tốt số như vậy?!

Trịnh Diễm hoàn toàn không biết mình đang bị người khác coi là cá lớn, xót thương một hồi.

Cuối cùng nàng cũng được thấy đội ca vũ kịch của nhà mình, đương nhiên ở nhà có nuôi đội kịch, trình độ không kém nhưng mà quản lý quá nghiêm. Một là sọt con trai trong nhà không chăm lo học hành, hai là lo Trịnh Du Trịnh Diễm bị ảnh hưởng xấu. Âm nhạc của hai người đều được Phương thị, Triệu thị dạy cho, nhất định không để tiếp xúc với ca múa. Theo lời Phương thị: “Kỹ nghệ của các cô ấy tốt thật, nhưng xuất thân ti tiện, gặp người ngoài luôn có vẻ nịnh bợ, dù có giả vờ thanh cao, nhưng *vẽ hổ không thành lại ra chó*, chọc cười người. Thà là Tứ nương, Thất nương không thông nhạc lý, cũng không thể có vẻ ưỡn eo như vậy.”

Dù cho chị nói có đạo lý hay không, vợ chồng Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng đã đồng ý. Trịnh Diễm còn nhỏ, ít thấy tiệc tùng, ngày lễ, Trịnh Tĩnh Nghiệp đưa các nam nhân ra trước xem ca múa, Đỗ thị thì thích đưa nữ quyền xem tạp kỹ – náo nhiệt, bà rất thích.

Lần này để thể hiện sự long trọng, biểu diễn ca vũ kịch toàn bộ. Trịnh Diễm tuy thấy mới lạ, nhưng chẳng phải *nhìn không chớp mắt*, nàng phải xã giao nữa.

Tay sai của Trịnh Diễm như Lý Hoàn nương, Vu Vi, Đường Ât Tú, vân vân, đều tới, Trịnh Diễm để chị em Từ Hân, Từ Thiếu Quân ở bên cạnh, giới thiệu bọn họ. Tuổi Từ Hân và Trịnh Diễm xấp xỉ nhau, có nhiều đê tài để nói hơn, Từ Hân nghe bảo Trịnh Diễm đọc rất nhiều sách, kinh ngạc mãi thôi: “Ta không thích đọc sách, sống chết cũng không mó tay vào. Sao mọi người lại có thể tìm được niềm vui từ chuyện này chứ?”

Vu Vi nói: “Ở đây không tính ta, ta cũng chả có kiên nhẫn đọc nổi.”

Trịnh Diễm nhếch miệng chỉ vào Vu Vi nói với Từ Hân: “Cô thích đánh người.” Ông nội của Vu Vi là Vu Nguyên Tè xuất thân từ việc chém giết, cô bé Vu Vi vốn cũng hung hăn, lúc Trịnh Diễm và Đới Thanh Dao đang lời qua tiếng lại với nhau thì cô nàng đã xắn tay áo ra trận, đúng là không chối được, nhưng cũng khá thích.

Lâm Dung ngẩng đầu: “Dù sao thế cũng hơn là để người ta đánh.”

Nói xong cả đám cười hi hi ha ha một trận. Lý Hoàn nương nói: “Ai dám động với chúng ta, mọi người kéo người tới xử lý hắn cho chết.”

Từ Hân vui vẻ: “Được.”

Trịnh Diễm để ý thấy Từ Thiếu Quân rất ít nói, ho khan một tiếng: “Đừng dọa Tú nương. Tú nương, mọi người đều có văn hóa, bọn họ chỉ nói thế thôi, tuyệt đối không đánh ai đâu.”

Đúng vậy, mở miệng là có thể giết người rồi, cần gì xắn tay áo.

Đường Ât Tú cười mĩm không thôi.

Trống vang lên, các vũ công múa Hồ Toàn (*điệu múa ở Tây Vực, mềm mại uyển chuyển, xoay vòng tròn thật nhanh, nhịp điệu tươi sáng*), Trịnh Diễm gấp miếng xích chưng, nhai nhai. Liếc mắt nhìn ca múa, *chắc*, các vũ công đã dừng xoay, thay vào đó là nhóm múa nhạc êm dịu, không đẹp bằng *Thiên thủ quan âm* hồi trước.

Bấy giờ coi như đã đưa chị em Từ gia vào trong vòng nhỏ của Trịnh đảng, mọi người rủ hai chị em dạo kinh thành, đi khắp các quầy hàng trong chợ, sắp đến ngày đi Hi Sơn, mọi người cũng đã trở nên thân thiết.

Chị em Từ thị muốn làm chủ nhà, cha bọn họ là Thị lang, cũng giành được một tòa biệt thự ở Hi Sơn, muốn mở tiệc chiêu đãi bạn bè một bữa. Nói với tụi Trịnh Diễm là phải đến.

Món ăn của Từ gia khá đặc sắc, không giống như trong kinh. Từ Hân chỉ vào đĩa tôm bóc vỏ xào, giới thiệu: “Món này không tệ đâu.”

Trịnh Diễm nói: “Vậy phải nếm thử.”

Từ Thiếu Quân mang lên một cái ly đầy cho Trịnh Diễm, đựng nước dưa hấu. Trịnh Diễm tiện tay nhận lấy: “Cám ơn Tú nương.”

Lúc ăn cơm Trịnh Diễm có thói quen, mỗi khi đổi món là phải uống một chút nước để vị thức ăn nhạt đi. Số món lỏng Trịnh Diễm ăn lúc nào cũng rất nhiều, trong nhà có thói quen để cho nàng một bình nước lớn khi dùng bữa.

Trịnh Diễm ăn bữa cơm này thấy hơi kì lạ, Từ Thiếu Quân đã hai lần mang đồ uống cho nàng lúc thích hợp. Vấn đề là, thói quen này hình như đến cả anh trai nàng cũng không rõ, sao Từ Thiếu Quân lại có thể biết mà đưa đồ uống cho nàng đúng lúc như vậy? Hơn nữa, Trịnh Diễm thích ăn chua cay, cũng thích món chiên xào, khẩu vị như thế, không dễ cho người khác biết. Bọn họ chỉ ăn chung một bữa cơm thôi, hơn nữa, ai ăn no rứng mở lại đi quan sát xem nàng thích ăn gì?!

Trịnh Diễm chậm rãi uống nước trái cây, cười thật tươi với Từ Thiếu Quân.

76. NHIỆM VỤ CỦA ĐÀN ÔNG

[Nguyên]

MẮT TRÌ TU CHI SÁNG TRƯNG: “ĐÀN ÔNG CON TRAI PHẢI LÀM GÌ ĐÓ CHO VỢ, PHẢI CÓ BẢN LĨNH CÔNG TÁC VÌ VỢ.” —

“Tỷ đang mang binh hỏi tội ta đấy à.” Trưởng công chúa Khánh Lâm ngoài cười trong không cười nhìn Trưởng công chúa Nghi Hòa.

Trưởng công chúa Nghi Hòa mắng: “Phi! Trước mặt ta muội dẹp cái kiểu bụng dạ hẹp hòi đấy lại! Không thì đừng hỏi sao ta giận thật.”

Lúc này Trưởng công chúa Khánh Lâm mới nghiêm mặt hỏi: “Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

“Ta chỉ có một thằng con trai, là cháu ngoại của Thiên tử, muốn có một cái chức *thanh quý*, không được sao hả? Nếu không nể mặt muội và Phò mã, ta phá cổng nhà hắn rồi.”

“Tỷ nói lẫy thôi.”

“Ta không nói lẫy, muốn đánh tới cửa lầm rồi, sợ muội khó xử thôi.”

Trưởng công chúa Khánh Lâm trầm ngâm nói: “Tỷ để muội suy nghĩ một chút.” Chuyện này không dễ dàn xếp.

Đang suy nghĩ, có một thị tì tới báo: “Thất nương đến.”

Trưởng công chúa Khánh Lâm nói với Trưởng công chúa Nghi Hòa: “A Diêm đến rồi, để ta hỏi con bé xem có biết tình hình bên trong chuyện của Tưởng Trác không.”

Trưởng công chúa Nghi Hòa nói: “Trì Đại lang làm Trung Thư xá nhân, không chừng con bé biết Thánh nhân có nhận xét gì về thằng loli của Tưởng thị đó.”

“Cấm tiết lộ chuyện trong cung.” Trưởng công chúa Khánh Lâm không thể không lo cho Trì học trò.

“Chỉ có muội cần thận.”

Đang nói chuyện thì Trịnh Diễm quen đường đã mò đến, thấy Trưởng công chúa Nghi Hòa và Trưởng công chúa Khánh Lâm đang ngồi đối diện nhau trên sập, hỏi: “Trời nắng to, mọi người đều ở nhà. Hôm nay không có nắng, đúng dịp ra ngoài dạo mát đây ạ.”

Trưởng công chúa Nghi Hòa là mẹ ruột của chị dâu Trịnh Diễm, không phải người lạ, cười nói: “Nếu chúng ta đều ra ngoài, không phải con tớ uổng công rồi sao?”

“Mấy ngày nay con đi chơi với nhóm tiểu nương tử rồi mà, còn nhớ đến bà già này sao!” Trưởng công chúa Khánh Lâm cười lạnh quở Trịnh Diễm.

Trưởng công chúa Nghi Hòa ngồi cạnh bà đưa ngón tay ra hiệu với em gái, nghe Trịnh Diễm nói: “Con thích chơi đùa nói chuyện với các tiểu nương tử, thế nên không phải đã đến tìm người rồi sao?”

Trưởng công chúa Nghi Hòa không có khí lực để xua tay, nhờ vài thị tỳ bên cạnh đỡ cho, cười đến rút gân. Cười đã đời mới nói với Trưởng công chúa Khánh Lâm: “Ngày thường cái miệng của muội đã lợi hại vậy, không ngờ còn có người làm muội cứng họng được.”

Trưởng công chúa Khánh Lâm hỏi Trịnh Diễm: “Đùa vậy thôi, ta hỏi con, sao hôm nay không đi chơi với tụi nó nữa?” Nói xong vẩy tay để Trịnh Diễm đến ngồi bên cạnh.

“Mọi người cũng chẳng phải cùng lớn lên, đều có việc riêng, con đưa con gái Từ gia đến làm quen, đến khi thân thiết rồi thì đều có bạn hợp tính mà chơi riêng, con cũng rút lui thành công.”

Mọi người đều hi vọng bản thân mình có khả năng quan sát nhạy bén, nhưng một khi bên cạnh xuất hiện một người có thể nhìn thấu, lại còn *bắt bài* bạn như thế thì cũng chỉ có bác sĩ Watson mới có thể chịu được chuyện như vậy (*). Dù sao đi nữa Trịnh Diễm cũng cảm thấy mình có tính tiêu nhân, cả người đều thấy không tự nhiên. Nàng không phải tuýp nhân vật phản diện biến thái ‘Đang chiếm ưu thế mà nói nhiều, cuối cùng bị xử đẹp’ hoặc ‘Thấy ai chơi vui thì gan lì muốn đùa với lửa, rốt cuộc bị knock out’, dựa vào định luật mâu thuẫn, chuyện này lo mãi cũng chẳng xong, liều mạng tự tạo khó khăn cho mình thì đúng là siêu ngốc.

(*) Ý để cập đến thám tử Sherlock Holmes, người luôn có thể nhìn thấu mọi chuyện chỉ từ một chi tiết nhỏ của người bạn - bác sĩ Watson của mình.

Trịnh Diễm quyết định lanh đạm.

Từ Thiếu Quân là loại người gì, trong chốc lát Trịnh Diễm không đoán ra được, nhưng cùng lăm chỉ có vài khả năng mà thôi. Mặc kệ Từ Thiếu Quân có tính toán gì hay không thì cũng chẳng thể thành công ngay được. Trừ khi ông trời muốn hắt một chậu máu chó lên người nàng, bằng không nàng cần thận từng li từng tí vài ba năm, cô ta sẽ không thể gây ra sóng gió nào. Nhìn không thấu thì đừng nhìn nữa, cứ suy nghĩ rồi sẽ tìm ra cách thôi. Không có nguy hiểm thì tùy cô ta, không nhìn ra, *đập chết* coi như xong.

Có sức mạnh tuyệt đối, dấu kẻ mưu chước thế nào cũng vô dụng, là tình huống hiện nay.

Trưởng công chúa Khánh Lâm không biết nhiều về chuyện của những cô nhóc này, nghe nàng nói thế cũng gật đầu: “Cũng đúng, con không cần ngày nào cũng ở chung với tụi nó, ta cũng đang định gọi đám Thập Cửu nương (ý nói các công chúa) đến đây chơi.” Ý bảo Trịnh Diễm không được qua quýt trong giao tiếp xã hội cao tầng.

Trịnh Diễm gật đầu ngay tắp lự: “Chỗ của người xong rồi thì gọi con nhé.”

Lại nói với Trưởng công chúa Nghi Hòa: “Trời nóng nực, Ngũ nương không thích hoạt động, nhưng người cứ yên tâm, bây giờ tẩu ấy vẫn khỏe lắm ạ.”

Trưởng công chúa Nghi Hòa hơi buồn, bà sinh một đồng con gái, sợ Quách thị cũng nỗi gót mình, thành ra hơi khách sáo với Trịnh Diễm: “Vậy thì tốt rồi.” Nói xong nháy mắt với em gái.

Trưởng công chúa Khánh Lâm hỏi Trịnh Diễm: “Con có nghe qua về Tưởng Trác không?”

Quả thật Trịnh Diễm từng nghe qua, cha nàng quản lý nhân sự, nàng lại làm khách lâu ngày trong thư phòng của ông, lập tức gật đầu bảo: “Là quan viên mới được bổ chức hôm qua đúng không? Ban đầu ở chỗ Quý tiên sinh, Quý tiên sinh về hưu, anh ta loanh quanh bên ngoài một vòng, bây giờ được bổ nhiệm lại. Còn trẻ lắm, bây giờ cùng lăm chắc chỉ hai mươi. Làm Tiến sĩ ở Quốc tử giám, không biết có làm thầy người ta được không.”

Trưởng công chúa Nghi Hòa hơi kích động: “Chính là thằng nhãi đó.”

Lẽ ra là một Trưởng công chúa, bà không nên kích động như thế, nhưng ai bảo đang tức giận cơ chứ. Trịnh Diễm nhìn qua Trưởng công chúa Khánh Lâm, Trưởng công chúa Khánh Lâm đành phải thay mặt trình bày –

Con trai cưng của Trưởng công chúa Nghi Hòa Quách Tĩnh mới vừa bị chuyển chức. Trong kì đánh giá 『Thị tộc chí』 lần này, Tân An hầu được bầu thành thế gia mới, có vẻ là những huân cách lâu đời, thế gia không chịu thừa nhận, ngược lại cho rằng bọn họ đã kéo mức tiêu chuẩn trung bình của thế gia xuống, khiến từ ‘thế gia’ trở thành một trò cười.

Đương nhiên Tân An hầu gia không ngồi chờ bị cười nhạo, một mục thể hiện phong phạm thế gia. Không thể sửa đổi bổ sung lịch sử thì đành bắt tay vào những phương diện khác. Thế gia ngày càng có tiếng không có miếng, toàn muôn nào là phải ‘thanh quý’, ‘thanh yêu’, tốt nhất là quan văn, nhưng không được làm công văn tiểu lại. Chẳng như Tu thư, Tu sử, Chuồng lễ nghi, định danh tịch thế gia... là những chức quan họ thích nhất. Nếu là quan võ, phân nửa sẽ không đồng ý, phong hào tướng quân lung tung gì đó thì càng miễn, phải thật oai mới chịu, nếu là danh hiệu Đại tướng quân thì may ra sẽ suy nghĩ tí đỉnh.

Tân An hầu gia vì thế diện, chức quan vẫn có thì không muốn, dù gì cũng phải lăn lộn làm quan văn cho *thanh quý*, chứng tỏ mình không còn là đế nhui nữa. Quách Tĩnh là con trai của Trưởng công chúa, trưởng tử Hầu phủ, lại nhận lúc ông cậu Hoàng đế đang trân trọng người thân, cũng sẵn ám chức, tổ tiên trong nhà là võ huân, bây giờ vào Ngự lâm, làm một sĩ quan trung tầng, nắm giữ một phần tư Ngự lâm quân cũng không thành vấn đề. Nhưng trong nhà lại muốn anh đi tranh một chức thất phẩm ‘thanh quý’ trong Quốc tử giám.

Bị Quốc tử tế tước (*tên một chức quan*), tộc trưởng hiện tại của Cố gia đá vè, để thẳng lối Tưởng thị lên làm Tiến sĩ. Còn nói: “Nếu không phục, thì tới so với Tưởng Trác một bùa.”

Trưởng công chúa Nghi Hòa liền nổi giận! Tuy tuổi Quách Tĩnh chưa lớn lắm, nhưng Tưởng Trác còn nhỏ tuổi hơn! Bàn về học vấn, con trai bà cũng được danh sư dạy dỗ từ bé, còn nữa, cái chức ‘thanh quý’ kia, chủ yếu là nghiên cứu thảo luận cùng đám con cái nhà huân tước trung đẳng mà thôi, giảng bài thật thì sau này mới có dịp, trong tay hắn cũng nào có lũ con nhà vương công quý tộc gì. Rốt cuộc không nhịn được mà nói: “Chẳng qua chỉ có chút *tư lịch*, thế mà ăn no rứng mõ dám cắn bả!”

Xét tới công chúa Tiêu gia khá hung hăng, lại thêm tâm tình Quách thi vừa thành thế gia, chưa kéo người tới tận cửa đánh, coi như tu dưỡng của Trưởng công chúa Nghi Hòa đã tốt lắm rồi. Trịnh Diễm chăm chú gật đầu, đây chính là giới quan lại.

“Không phải là Tưởng thị thôi sao? Có gì hơn người! Đâu phải bốn tông, cũng đâu phải con trai của Tưởng Tiền Hiền.”

Trịnh Diễm nói: “Bác của Tưởng Trác, Nghiệp hầu (*khác họ với Tể tướng Nghiệp Quảng Học*) không có con.” Đúng là mồi ngon.

“Thằng nhóc này đúng là có vận khí tốt!” Trưởng công chúa Nghi Hòa hờ lạnh, Trưởng công chúa Khánh Lâm cũng chẳng vui. Nghe trong chuyện này có Cố gia, bà đã cảm thấy chán ngán. Muốn nể mặt chồng không tính toán với đám người Cố gia, nhưng người anh cả muốn bợ đỡ thằng cháu ngoại kia có nghĩ đến tình cảnh của hai vợ chồng bà không?

Đây cũng là chỗ bất lợi trong việc có quan hệ thân thích quá rộng, thế gia lăm mối quan hệ như thế, cuối cùng bên hòa thuận, có nhà lại động đao búa.

Trưởng công chúa Khánh Lâm cũng hờ lạnh theo: “Thế thì tiện quá rồi còn gì!” Sau đó hỏi Trịnh Diễm, “Tưởng Trác không có khuyết điểm gì à?”

Trịnh Diễm hỏi lại Trưởng công chúa Nghi Hòa: “Người biết rõ anh ta thế nào không? Không chê vào đâu thật à? Thánh hiền còn chẳng được nữa là.” Chuyện này không liên quan tới nàng, nàng nói thế, tất không xem là chuyện của mình mà làm. Theo Trịnh Diễm, trong chuyện này, Quách thị đúng là tự mình đâm đầu vào ngõ cụt. Nhưng nếu có thể đả kích Tưởng thị, nàng cũng thấy vui.

Trưởng công chúa Nghi Hòa lập tức như vừa hiểu ra điều gì, đập bàn: “Ta cũng không tin!” Quay đầu cho người đi dò la chuyện không hay của Tưởng Trác. Con trai mình không được cái chức đó thì cũng chẳng để cho kẻ khác, tốt nhất là chứng minh nhân phẩm của Tưởng Trác có vấn đề, không thể làm thầy của người khác, vậy là xong.

Trưởng công chúa Khánh Lâm giả vờ nghe không hiểu.

Trịnh Diễm gài Tưởng thị một cú, hôm nay là ngày chư tướng chất vấn nhau, ba người Tưởng, Nghiệp, Vi cũng không chịu im, Tưởng thị giòn giật không ít địa bàn với Trịnh Tĩnh Nghiệp. Các ngươi thích nâng đỡ ai thì nâng, liên hệ gì với chúng ta? Muốn chết à? Thê là lại náo nhiệt.

Về nhà Trịnh Tĩnh Nghiệp chưa hết giờ làm, nàng chạy đi gặp Đỗ thị.

Đỗ thị đang đọc một tấm thiệp, cười bảo: “Đến xem này, Vu gia sắp có đám cưới.”

Trịnh Diễm ngâm một miệng trà, nuốt ừng ực: “Ai thế ạ?” Đỗ thị đưa bái thiếp: “Con cũng phải đi đây.” Trịnh Diễm mở ra, là Vu Minh Lãng sao?! Ngày cưới được định vào hai tháng sau, mời mọi người tới dự. Dương nhiên, trong vài thủ tục cưới xin, nếu thân bằng quý thuộc có thời gian, cũng rất hoan nghênh mời tới tham gia.

Nghe bảo phải tới dự hôn lễ của Vu Minh Lãng, Trịnh Diễm rất không bình tĩnh mà nói: “Anh ta muốn hại bao nhiêu thiếu nữ trong sáng nữa chứ?” Còn tưởng anh ta muốn cả đời không cưới vợ cơ mà?

Đỗ thị liếc nàng: “Nói hươu nói vượn!”

Trịnh Diễm làm bầm: “Nhớ tới anh ta là con thấy nhức răng! Gã ngốc, gây họa cho người, nay lại còn muốn hại đời người khác nữa.”

“Con biết rồi à.” Trịnh Tĩnh Nghiệp nhẹ nhàng bước tới.

Trịnh Diễm bắt đầu nở nụ cười nịnh nọt: “Cha.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp nghiêm túc nói: “Nó ngốc, con thông minh? Con có cách gì?”

“Nếu con là anh ta, sẽ bỏ nhà đi thẳng, không tính toán gì cả, vứt bỏ hết thảy như cắp cho cha mẹ Bạch thị, đó là sính lễ - trên người anh ta cũng có một ngọc bội song ngư đáng mây chục xâu mà. Hoặc không thì tìm hôn

phu cũ của Bạch thị đến để gây rối trong hôn sự này. Thành hay không, ít ra cũng hơn bây giờ.” Thích *phụ nữ trèo tường* (ý bảo phụ nữ ngoại tình) không phải bị bệnh, mà là đầu óc không xài được.

Yêu thì chẳng sai, nhưng ngu dốt thì không được.

“...” Con nhóc này tự xem mình là con trai à? “Lời này không được nói lung tung ra ngoài.”

“Có thể nghĩ ra cách này thì không cần kẻ khác dạy, mà đã không nghĩ ra thì cũng chẳng cần biết.”

“Con mới mấy tuổi, còn cần người ta dạy cho mà giờ đã muốn dạy người khác rồi.” Trịnh Tĩnh Nghiệp nắm lỗ tai con gái, “Không muốn cũng phải đi.”

“Ôi~” Trịnh Diễm đáp.

Đỗ thị thở dài: “Thằng con Vu gia lớn thế rồi, mà lại chẳng nghĩ được như A Diễm.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp cười không nói, Trịnh Diễm cảm thấy da đầu mình ngứa ran: “Cách này hơi gay gắt, không có bản lĩnh nghĩ ra, không nên biết thì hơn. Nếu có thể tự nghĩ, thế nào cũng có thể đối phó những chuyện về sau. Không phải tự nghĩ, không chuẩn bị đường lui, trèo tường mà không xuống được mới là hỏng chuyện.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp xách cổ áo con gái mang tới thư phòng: “Sao hôm nay con có vẻ vui thế, đến chỗ sư mẫu rồi gặp chuyện gì vui à?” Trì Tu Chi đang trực ở cung Thúy Vi cơ mà?

Trịnh Diễm nói: “Con gặp Trưởng công chúa Nghi Hòa, bà đang rất buồn bực. Đem tám đời tổ tông của Tưởng Trác ra mắng chửi một hồi, nếu không phải trước mặt sư mẫu, không khéo tổ tông tám đời của Cố thị cũng chẳng tránh khỏi.”

“Sao thế? Tưởng Trác được Cố lão nhận vào Quốc tử giám thì có liên quan gì đến Trưởng công chúa?” Việc ở Quốc tử giám, tạm thời Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng không thể xen vào dù chỉ một nửa, chỗ đó đúng là một mặt trận cực kì bảo thủ.

Trưởng công chúa Nghi Hòa vốn tưởng có thể dễ dàng đưa con trai vào Quốc tử giám, không nhò ai, chỉ nói với Cố lão đầu một tiếng, kết quả bị người ta từ chối. Trịnh Tĩnh Nghiệp không biết chuyện này, quan thất phẩm, cũng chẳng phải ở vị trí trung tâm, ông chả để ý tới.

Đối với phái thực quyền mà nói, Quốc tử giám không phải nơi quá trọng yếu, tuy rằng có rất nhiều người học ở đây rồi ra làm quan, nhưng muôn nhập học vào Quốc tử giám thì có giới hạn tư cách, không phải con nhà quyền thế sẽ không nhận. Có tiền cũng vô dụng! Hoặc là quan lớn, hoặc hiển tước, lập trường giai cấp của bọn họ không dễ đùa.

“Trưởng công chúa Nghi Hòa muốn để em trai của Ngũ nương đến làm Tiến sĩ ở Quốc tử giám, người ta từ chối, nhận Tưởng Trác.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp cười vô cùng khoái chí: “Rồi con nói thế nào?”

“Con liền hỏi Tưởng Trác có thật là không chê vào đâu được không, Trưởng công chúa liền vội vàng trở về.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp dịu dàng xoa đầu con gái: “Đã không còn sớm nữa, đi ăn cơm thôi.” Dắt tay con gái, hai cha con tiếp tục nói chút chuyện vặt.

Hiệu suất của Trưởng công chúa Nghi Hòa đúng là ghê gớm!

Ngày Vu Minh Lãng cưới vợ còn chưa tới, bà đã vô cùng sung sướng cầm một tờ giấy ghi chép những chuyện không công khai đến nhà Trưởng công chúa Khánh Lâm, còn hẹn Trịnh Diễm tới cùng: “Ta biết thằng loli này không tốt đẹp gì mà! Nhìn đi nhìn đì, vừa ra khỏi cửa đã dụ dỗ con gái nhà người ta, không báo với cha mẹ mà đã mang người về!”

Con mắt của Trưởng công chúa Khánh Lâm mở to, đoạt lấy tờ giấy để đọc: “Hỗng rồi, hỗng rồi!”

Trưởng công chúa Nghi Hòa không hiểu lắm: “Có chuyện gì?”

Gương mặt của Trưởng công chúa Khánh Lâm lạnh băng: “Nghịệp hầu định để nó làm con kệ nghiệp, mấy lão trong Quốc tử giám làm mai, gả cháu gái của Phò mã, A Bảo cho nó! Vợ chồng Nghịệp hầu đã gật đầu rồi.”

Đúng là sự việc phát triển khó lường!

Trịnh Diễm hóng hót nghe, đối với một nhà Cố thị từng có ý hại thầy mình, nàng không có hảo cảm. Chẳng qua nghĩ tới Cố Di là em gái Cố Nại, mà Cố Nại bình thường cũng không có hành động gì quá mức, trong lòng cảm thấy là lạ.

Trưởng công chúa Khánh Lâm đưa tờ giấy cho Trịnh Diễm: “Con xem đi. Thằng nhóc này khó đối phó.”

Đúng là khó đối phó, Tưởng Trác lén lút cưới vợ, mà cũng không thể xem là lén lút được. Tưởng Mỗ cũng là người có văn hóa, được lên làm quan, sau đó đến thăm ân sư. Không khéo sao thầy giáo bệnh nặng, phó thác cô con gái duy nhất cho hắn, lo mình chết rồi sẽ không còn ai chăm sóc con gái, cùng nhau định hôn ước ngay tại chỗ với cô ta, sau đó qua đời. Giấy tờ đều đủ cả, Trịnh Diễm chê cười Vu Minh Lãng không minh bạch, còn nàng với Tưởng Trác lại là anh hùng chung chí hướng.

Nghịệp hầu cứ khăng khăng vì cậu con kệ nghiệp mà đính ước với danh môn Cố thị, đúng là cha mẹ ép cưới.

Hai bên gặp nhau.

Cả hai đều hợp pháp, bên sư muội thì có mệnh thầy, vả lại chuyện gấp phải làm ngay, pháp lý cũng có tình người. Còn Cố Di thì được cha mẹ mai

mỗi cho, chẳng những hợp lý mà còn hợp pháp.

Lệnh Hồ Xung yêu tiểu sư muội là thế, cuối cùng gặp Nhậm Doanh Doanh.

Từng là Kim đao phò mã, sau rốt lại chạy mất cùng con gái Hoàng lão bà.

Tưởng Trác, người chọn đi~

Trịnh Diễm sờ căm, nhìn Trưởng công chúa Khánh Lâm hỏi: “Thầy định thế nào ạ?”

“Con nói thử xem?”

“Cho dù cha con không can thiệp vào, nhưng chuyện này... Nghiệp Quảng Học, Vi Tri Miễn không phải người chết đâu.”

Trưởng công chúa Nghi Hòa chộp lại tờ giấy trong tay: “Thế này vậy, chúng ta hai bên không giúp bên nào.”

Thế coi như đã nhân đạo.

Bà phúc hậu, nhưng có người không buông. Thứ nhất, Cố thị không thể chịu thiệt, thứ hai, Quý Phòn cũng nhảy vào.

Quý tiên sinh từng làm quan, Tưởng Trác từng được lão chỉ bảo, bấy giờ biết một mình tự ý lấy vợ là không ổn, trước linh đường của ân sư viết một bức tình chân tình ý thiết gửi đến chỗ lão, xin được giúp đỡ. Quý lão sinh chưa chết, còn sống rất mạnh khỏe, thế là cũng viết thư cho ba người học trò nổi bật nhất ở kinh.

Trịnh Tĩnh Nghiệp, Cố Ích Thuần, Lý Tuấn, lần đầu tiên cùng chung suy nghĩ mà chửi thầm ông thầy mình trong bụng! Lý Tuấn vừa bị lôi ra

làm quan cùng các sư huynh, bày tỏ ánh mắt giả vờ luyến tiếc trong suốt cuộc họp trên triều.

Trên triều lại bắt đầu có tranh cãi về lễ nghi – rốt cuộc hôn sự kia có coi là hợp pháp hay không? Nói cách khác, Tưởng Trác đính hôn với cô ta, có hợp pháp không? Làm thê hay thiếp? Theo luật hôn nhân mà nói, chẳng có kiểu *không phân biệt thê thiếp* đâu, đến bây giờ chỉ có một vợ mà thôi, *bình thê* này nọ đều là bậy bạ hết! Không phải gió đông áp gió tây thì cũng là gió tây đảo gió đông, nhất thiết phải cãi cho ra ai đúng ai sai mới chịu.

Bởi vì Tưởng Trác có Quý Phồn là chỗ dựa ngầm nên mọi người cũng không làm quá, thế là sau đó cứ cãi qua cãi lại.

Các bên châm đầu vào lửa, vì lợi ích riêng của mình, hai kẻ Nghiệp, Vi hi vọng Tưởng, Cố bất hòa, Tưởng thị đương nhiên chỉ thừa nhận hôn sự đã đính ước với Nghiệp hầu, Trần thị muốn làm rối quan hệ thông gia của Tưởng Cố, Triệu thị lại muốn hợp. Ngược lại hai người Trịnh Cố, đã bị phong thư của Quý lão sư đè ép, có lời gì cũng nuốt xuống, im lặng nghe người ta tranh cãi.

Trong triều mọi người đều cứ căn theo các góc độ của luật hôn nhân mà tiến hành phân tích mổ xẻ, hồi lâu thật lâu cũng chẳng ra được kết quả gì.

“Kết cục thế nào?” Trịnh Diễm rất tò mò hỏi Trì Tu Chi, “Thánh nhân nói sao?”

“Thánh nhân cũng đang suy nghĩ. Lúc Tưởng Trác rời kinh thì trong kinh chưa đính hôn, y không biết tình hình. Y đã ra làm quan, có thể tự đồng ý hôn sự rồi báo lại sau. Hôn sự của Mẫn thị (sư muội) cũng chẳng phải do không mai mối tàng tịu với nhau gì cả. Cha mẹ trong kinh đính hôn cho con cái thì càng hợp pháp, hợp lý. Vả lại, chuyện này xử xong, sau này sẽ thành lệ, quan hệ quá nhiều.”

Bấy giờ ngoại trừ *luật pháp*, còn có phán theo *lệ pháp*, đôi khi, phán theo *lệ pháp* thì vừa nhanh vừa tiện, được áp dụng rộng rãi, lại có cơ sở quần chúng.

“Còn có người nhảy ra, như Quý tiên sinh đấy.” Trì Tu Chi suy nghĩ một chút, thêm vào.

Vợ của Quý mỗ, là sư muội của lão, hôn sự cũng do lão tự đáp ứng, hợp lý hợp pháp suốt mấy chục năm nay. Đương nhiên, lúc đó cha mẹ trong nhà chưa đính hôn với người khác. Từ đây cũng có thể chứng minh, cách làm của Quý tiên sinh là có thể.

Chuyện vẫn tranh cãi mãi không dứt, vẫn là Tưởng Trác giải quyết vấn đề. Đầu tiên, y thưa nhận chuyện với Mẫn thị, tiếp theo, Nghiệp hầu định hôn cho con kế nghiệp thì không làm người thừa kế cho ông ta nữa là được. Như vậy, y không thất tín với người, mà Tưởng thị cũng bội tín với kẻ khác. Chẳng qua là tạo hóa trêu ngươi mà thôi.

Cố thị tức giận trong bụng, nhưng không thể khống nuốt giận mà gả con gái. Mỗi ngày bị người khác ra rả trong miệng thế kia, mặt mũi Cố thị biết ở đâu nữa? Tưởng thị cũng muốn chấm dứt chuyện này. Hai nhà lại tươi cười gặp nhau, Cố thị khen Tưởng Trác cao thượng, có lẽ cậu em trai cũng không kém. Tưởng thị tạ ơn Cố thị đã thấu tình đạt lý, nghĩ có lẽ Cố Di cũng là một nàng dâu tốt. Hai nhà không ngừng tạo thế dư luận, còn có Quý Phồn ở giữa *hót như khurou*, hai nhà Tưởng, Cố cư nhiên bỗng lại trở thành gia đình lẽ nghi mẫu mực điển hình.

Mọi người đều vui mừng.

Chỉ khổ cho triều đình, không thể khống ban luật: Chưa báo lại với cha mẹ, vợ cưới về không được ghi nhận – trừ khi cha mẹ đều đã chết, hoặc cha mất, mẹ lập gia đình mới.

“Quả thật Tưởng Trác đã giải quyết ổn cả!” Đối với kết quả như vậy, Trịnh Diễm cũng chỉ có thể cảm thán, “Mặc kệ vậy, mà nhà cậu em cũng

gửi thiếp mời cho chàng đúng không? Đến lúc đó đừng để ý chú rể làm gì, em thấy chắc anh ta cũng không vui lắm đâu,” rồi kể lại toàn bộ sự tình, “Trước đây Bạch thị bị thiệt thòi, nhưng gấp phải Ngũ lang thì đúng là xúi quẩy.”

Trì Tu Chi nói: “Chuyện cũng chẳng khó giải quyết, nhưng xem ra đàn ông khó mà nhẫn tâm. Phải xem gã đàn ông đó có để vợ con trong lòng, có chịu suy nghĩ vì cô gái ấy hay không. Tưởng Trác, Vu Minh Lãng, khác nhau như trời với đất. Tưởng Trác đối với sư muội mình có lương tâm, chỉ dựa vào tâm trí này, e rằng họ Tưởng kia tiền đồ vô lượng.”

Trịnh Diễm nheo mắt, nhường mày: “Sư huynh, sư muội, nghe sao mà lạ thế.”

“Ừ, đúng là hơi lạ, phải là tướng công, nương tử mới đúng.”

“Mạnh mồm nhỉ~” Tướng công không phải để gọi tùy tiện được đâu.

Mắt Trì Tu Chi sáng trưng: “Nam nhân phải làm gì đó cho vợ, phải vì vợ mà công tác.” —

Lời tác giả: Quả thật một đất nước có thể mở một hội nghị để bàn chuyện hôn nhân như thế. Tây Tân những năm cuối, ở Vĩnh Gia rất loạn, có nhiều nhà bị chiến tranh mà chia rẽ, lạc vợ trên đường, sau đó cưới người khác, cuối cùng người vợ đầu lại tìm tới. Nói chung là rất loạn, Hoàng đế không thể không triệu tập đại thần tới bàn luận.

77. PHỤ NỮ THẬT ĐÁNG SỢ

[Nguyên]

“ĐÁNH!”

Trì Tu Chi hơi hậm hực.

Tưởng Trác xuất hiện khiến chàng cảm thấy hơi *đau não*.

Mặc dù thời thơ ấu từng chịu vất vả, nhưng Trì Tu Chi vẫn rất nổi bật trong đám bạn cùng lứa. Đột nhiên bất ngờ có Tưởng Trác, nhờ một chuyện mà thành danh, lại còn không phải phe cánh của mình. Trì Tu Chi có cảm giác bài xích.

Đây không phải là kiểu biến đổi tâm lý do ‘Xuất hiện đối thủ ngang hàng nên hưng phấn’ cũng chẳng phải ‘Muốn bồi dưỡng địch thủ trở nên xứng tầm’, điều duy nhất có thể xác định là, trong nháy mắt, radar của chàng đã được kích hoạt, Trì Tu Chi đang nghĩ tới vấn đề rất thực tế - làm thế nào để áp chế Tưởng Trác.

Trịnh Diễm còn phiền phức hơn, bấy giờ hai người đang ngồi xổm, mặt đối mặt dưới tàng hoa trong sân, Trịnh Diễm chống cằm, có bàn tay đưa tới mặt nàng, bé mẫu giáo đưa tay nghịch hoa nhỏ, mặt ửng đỏ, nhưng miệng lại nói: “Nói thế coi như Tưởng Trác đã không phụ lòng Mẫn nương tử.”

Trì Tu Chi đưa tay bẹo mặt nàng: “Cô nhóc không có lương tâm.”

Trịnh Diễm không nhịn được phì cười: “Giọng điệu chàng sao mà ai oán thế.”

Trì Tu Chi cũng nở nụ cười nhạt: “Tưởng Trác không dễ đối phó~”

“Tên tuổi của thân bằng quý thuộc cả trai lẫn gái, nhờ mồm mép đám xấu xa trên triều tụng ra rả hơn tám trăm lần rồi, y muốn làm gì, cũng phải đợi lời đòn này lắng xuống đã,” Trịnh Diễm vừa nghe cũng biết Trì Tu Chi không xem Tưởng Trác là bạn, “Chẳng lẽ bây giờ y đã làm gì rồi sao?”

Trì Tu Chi lắc đầu: “Hình như đang nghỉ ngơi lấy sức chờ phân phó, nhưng dù sao cũng không thể thiếu cảnh giác.”

Hiện tại là giờ phút máu chốt trong triều, mọi người đã loạn lầm rồi, nếu còn ngồi đó mà tán *cmn* thường đối thủ thì đúng là đầu óc có vấn đề! *Vốn tích lũy* của thế gia không phải chỉ để trưng cho vui, chỉ vì không có người lãnh đạo nên mới ngày càng suy tàn. Lý Thần Sách là một người có khả năng, nhưng tính tình quá tệ, phẩm chất có chỗ thiếu hụt. Tưởng Trác thì khác, đây là một người kiên quyết, tinh tường, lại còn rất bình tĩnh. Lăn lộn trong triều, đầu tiên phải có khứu giác nhạy bén, thứ hai cần nhẫn nại. Tưởng Trác là người trọng vẹn cả hai.

Nói xong, lo lắng nhìn Trịnh Diễm, sợ nàng hiểu lầm mình không thiện lương, lại muốn giải thích cho rõ, mong Trịnh Diễm có thể hiểu cho suy nghĩ của chàng.

Trịnh Diễm gật đầu: “Bây giờ mặc kệ y, nhưng phải ghi nhớ. Em đoán chừng, qua chuyện này, pháp lệnh sẽ được bổ sung, muôn quên cũng khó.”

Phải nói, quan điểm của Trì Tu Chi rất chính xác, bởi vì cái kiêu tán thường, bồi dưỡng đối thủ này, bình thường đều bị đối thủ đánh bại. Bấy lâu nay nhân vật chính đều nhờ suy nghĩ khác thường của tụi *trùm cuối* mà tránh được một hoặc n kiếp, sau đó tu thành chính quả. Đây chẳng phải *không muốn thấy kẻ giỏi nên phải giết*, đó kị người tài, cẩn bản chỉ là tâm lý bảo vệ bản thân mà thôi – bọn họ lăn lộn trong triều, chém giết với người, cũng chẳng phải là một vòng hỗ trợ thuần khiết.

Ngồi xổm một hồi lâu nén chân tê rần, Trịnh Diễm xoay người đổi trọng tâm, Trì Tu Chi chầm chậm đứng lên, chìa bàn tay thon dài. Trịnh Diễm tươi cười nắm lấy, được chàng kéo lên, hai chân run run, mặt nhăn nhó: “Tê chân quá.”

“Đi chầm chậm vài bước là ổn thôi.” Không cần phải quá quân tử với vợ tương lai của mình, Trì Tu Chi nắm tay Trịnh Diễm không buông, tay kia vòng qua, ôm lấy thắt lưng của tiểu nha đầu.

Trịnh Diễm lại tò mò nắm tay chàng nhìn ngắm.

“Chàng cũng có lực quá nhỉ.” Lật ra nhìn, có vài nốt chai mỏng trong lòng bàn tay, đưa đầu ngón tay sờ sờ, bỗng có cảm giác hơi thô ráp, nhồn nhột truyền từ đầu ngón tay vào tận lồng ngực.

Trì Tu Chi lật tay lại, ngăn bốn ngón tay của Trịnh Diễm, tăng hăng một cái, giọng nói mệt tự nhiên: “Đi chầm chậm một vòng nào, đứng yên coi chừng muỗi.”

Trịnh Diễm nhìn chàng cười ranh mãnh, Trì Tu Chi không chịu thua ôm người nàng xoay mấy vòng, đến khi Trịnh Diễm thấy đâu đâu cũng là nhang muỗi, trong sân vang lên cười lạnh lanh: “Ai nha, chóng mặt mà.”

Trì Tu Chi không nhịn được cười lớn.

Tiếng cười dẫn đường cho Trưởng công chúa Khánh Lâm đi tới, dù đã đính hôn, chẳng lẽ Trì Tu Chi không biết xấu hổ chạy tới nhà cha vợ tương lai đùa giỡn với vợ chưa cưới sao? Địa điểm tốt nhất chính là nhà thầy giáo. Trưởng công chúa Khánh Lâm lấy quạt tròn che lên mặt: “Ôi chao, ta tới không đúng lúc rồi, có phải không nên thấy hay chăng?”

Vừa dứt lời, nghe một giọng trẻ con vang lên: “Ôi chao, ta tới không đúng lúc rồi, có phải không nên thấy hay chăng?”

Trưởng công chúa Khánh Lâm cúi đầu nhin, không biết Cố Ninh chạy tới từ lúc nào, trong tay không có quạt, hai bàn tay úc núc che mặt, học mẹ mà nói. Gương mặt của Trưởng công chúa Khánh Lâm ngay lập tức biến thành chữ 囧: “Ai cho con chạy lung tung? Ai cho con học nói bậ?”

Trịnh Diễm cười sảng sặc, Cố Ninh đúng là nói nhiều, không ai nói chuyện thì tự lầm bẩm một mình, có người thì nói lung tung, rảnh rỗi thì đi học nhại kẻ khác. Nghe Trưởng công chúa Khánh Lâm hỏi, Cố Ninh nở nụ cười vô cùng đáng yêu: “Con ở nhà thì sao là chạy lung tung, mẹ nói, con học theo là đúng mà. Con nói đúng không? Ban nãy không sai chữ nào đúng không? Mẹ, mẹ~?” thấy Trưởng công chúa Khánh Lâm không để ý tới, thì quay sang cặp vợ chồng trẻ chưa cưới Trì thị đòi được dỗ dành: “Huynh, tỷ, đệ nói đúng không?”

Nếu để cậu nhóc này vào triều, đúng là kiểu thấy chọn tú cũng muôn chen vào, không có ai để ý tới thì không thoải mái.

Trịnh Diễm nói: “A Ninh nói đúng, đúng lắm.”

Trưởng công chúa Khánh Lâm đưa quạt che đầu cho con trai: “Đến chỗ cha con học bài đi!” Không phải không ngậm miệng được sao? Mau đi đi!

Cố Ninh bước một bước ngoái lại ba lần bị nhũ mẫu đưa đi mất.

Trưởng công chúa Khánh Lâm cố tình hỏi Trì Tu Chi: “Con đã chuẩn bị xong quà mừng cho Vu gia chưa? Mặc dù không quen nhà bên đây, nhưng sau này cũng không thể không qua lại, nhớ không ổn thì biết phải biết làm sao~”

Hạ tầm mắt nhìn xuống bàn tay đang nắm của hai người, Trịnh Diễm kéo Trì Tu Chi chạy biến, vừa chạy vừa quay đầu nháy mắt ra hiệu với Trưởng công chúa Khánh Lâm.

Quà mừng của Trì Tu Chi do Trịnh Diễm cho ý kiến, chàng tặng những món quá ưu nhã thì bọn họ xem cũng không hiểu, nhưng Vu Minh Lãng thích giả vờ đạo mạo, tự cho mình là công tử bảnh bao tiêu sái, phải cân nhắc cả hai điều này.

Cuối cùng Vu Minh Lãng cũng kết hôn! Cô dâu là con gái của một quan võ nhỏ trong kinh.

Dòng dõi xứng cho lăm, cũng chẳng có cách nào khác, Khương thị không muốn con trai mình chịu thiệt, Vu Nguyên Tè cũng không muốn mất mặt. Nhưng chỉ cần có chút bẩn lĩnh, có ai lại muốn gả con gái mình cho anh ta chứ? Sau thì không thể kéo dài hơn, đành phải chọn định cô dâu này – Vương thị. Khương thị cảm thấy con mình hơi bị ủy khuất, tự đính hôn, sau đó làm thân với Vương thị, muốn để con dâu phải thân mật gần gũi với con trai mình.

Vương thị cũng cảm thấy mình bị ủy khuất chứ không phải không! Vu Minh Lãng có gì tốt? Thân *cmn* mập?! Lòng dạ Vu Minh Lãng quẳng chó ăn từ sớm rồi! Nhưng mà thế lực nhà mẹ đẻ không lớn, gặp phải ít chuyện, Vu gia vừa ngỏ lời, thế là cô được gả cho Vu gia.

Lúc này, nghi lễ hò hé tăm ī đã kết thúc, Vương thị đang ngại ngùng ngồi trên giường. Đám tiễn cô nương Trịnh Diễm theo mẹ, chị dâu, chị gái đến thăm cô dâu. Đỗ thị còn nói: “Tú nương nhà ta đang mang thai, hai ngày nữa là đến ngày sinh, không dám đến, sợ mọi người thêm phiền.”

Khương thị liên tục bảo *không dám*: “Con bé là phụ nữ mang thai, trẻ con quan trọng.” Quay qua cô dâu, sau đó bảo mọi người cùng đi dự tiệc.

Bàn rượu văn hóa, bàn ăn văn hóa, cực kì uyên thâm, ai ngồi ở vị trí người đó, phải mang thức ăn, dâng trà cho ai trước, đúng là hình ảnh của một xã hội thu nhỏ. Bởi vì tình cảnh có giới hạn, mọi sự coi trọng càng được khắc họa rõ ràng, trần trụi. Nhóm các vị phu nhân đương gia như Đỗ thị ngồi chung một chỗ, trẻ như Triệu thị thì một bên, nhóm tiểu cô nương cõi Trịnh Diễm lại ở mâm khác.

Đương nhiên Trịnh Diễm là người đứng đầu trong nhóm các cô nhóc, mọi người ngồi chung một chỗ, Từ Thiếu Quân tinh tế, chuẩn bị các thứ cho mọi người rất chu đáo.

Vu Vi nói: “Tú nương cẩn thận quá rồi, mọi người chơi chung với nhau, đều có thị tì hầu hạ, thấy cô bận trong lo ngoài như thế, ngược lại khiến ta thấy bứt rứt trong bụng mãi.”

Tù Thiếu Quân đỏ mặt, cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Thói quen, tiện tay thôi mà.”

Trịnh Diễm cười vô cùng rạng rỡ: “Nhất định ở nhà Tú nương hầu hạ cha mẹ, trưởng bối tốt lắm đây, chúng ta ngang hàng với nhau, không cần như vậ ~ cô đừng sợ người lạ, cả khi ở chung với các công chúa cũng chẳng cần làm thế, triều đình luôn trọng đài kẽ sỹ mà.”

Tù Hân miễn cưỡng liếc mắt, cô không hiểu, tại sao em gái mình lại trở thành bộ dạng khinh bỉ thế này? Nhịn lời quở mắng sắp buông ra, sửa lại bảo: “Muội cứ ngồi đi, tuy nhiều người, nhưng ai cũng quen cả mà.” Sau đó giải thích rõ lý do với Trịnh Diễm tại sao Từ Thiếu Quân sợ người lại: “Tiếng động hoi lớn một chút là con bé liền đứng ngồi không yên, phải làm cái gì đó mới an tâm.”

Các tiểu cô nương cười, lại ríu rít trò chuyện: “Cô dâu đẹp quá.”, “Ai làm cô dâu cũng đẹp hết.”

Trên bàn của các cô bé không có rượu mạnh, đành uống chút rượu trái cây nhạt thêch. Nói đủ đề tài, đến cuối cùng, trọng tâm câu chuyện chẳng có quan hệ gì với cô dâu chú rể, với Vu gia cả. Vu vi cao hứng tám chuyện với mọi người, bảo chờ Trịnh Du sinh con thì phải đi thăm bé cưng.

Nói tóm lại, chỉ cần không liên quan đến Vu Minh Lãng thì đề tài câu chuyện rất phong phú. Đến khi tiệc tan, vừa hay đang không ở trong thành, lệnh cấm đi lại ban đêm gì đó không đến mức phải chấp hành quá gay gắt, mọi người vui vẻ ra về.

Tù Hân vừa về liền la mắng em gái: “Bộ dạng muội có kém gì người ta đâu, cũng là con gái quan lại, học chữ từ nhỏ, cũng biết nữ công thư họa, sao lại rụt rè như thế? Muội là tì nữ nhà người ta đấy à?”

Tù Thiếu Quân nghe chị nói mấy câu, sau đó mới thở th诶: “Muội vốn đâu so bằng tỷ được. Hơn nữa, chúng ta mới tới, vẫn nên xem tình hình một chút. Trịnh gia là chủ cũ của nhà mình, hầu hạ cũng phải mà.”

Tù Hân ngã ngửa: “Muội cẩn thận lầm! Muội... muội đi làm nô tì cho người ta luôn đi!” Tức chết đi được! Em gái không nhu thuận, chắc chắn cô sẽ mặc kệ, nhưng bộ dạng hiện tại, Tù Hân lại cảm thấy bức mình, quay về oán trách với mẹ.

Đồ thị nói: “Nếu Tú nương ra ngoài không thoái mái thì cứ yên ổn ở nhà.” Bà cũng cảm thấy khó chịu, nhưng không tiện đở hết lên đầu cô bé. Biết rõ địa vị của mình là một chuyện, mà biểu hiện quá rõ ràng như thế thì đúng là mất hết mặt mũi. Có Tù Hân ra ngoài xã giao là đủ, đương nhiên bà cũng phải hòa nhập với đám người Đồ thị - chuyện này cũng không khó.

Trên đời có người mẹ như Khương thị, Đồ thị tức giận, buồn phiền vì con cái, thì cũng có những bậc phụ huynh khiến không biết phải làm sao.

Quảng Bình quận vương là một trong số đó.

Cậu ta sống ngoài cung, theo đoàn đến Hi Sơn cũng không thể ở chung với cha mẹ, may mà có ông nội yêu thương, thường cho một cái biệt thự ở Hi Sơn từ sớm, gần cung Thúy Vi lâm. Hoàng đế rất thích thằng cháu nội này, từ bé đã khá nổi bật, thành tích học tập tốt, lễ độ với người ngoài, so Thái tử cha mình thì ưu tú hơn nhiều (đây là bản đã được thay đổi, bản gốc là: *rất giống Thái tử, rất phong độ*. Mãi đến khi Thái tử trở nên lêch lạc, Hoàng đế mới sửa lại lời bình).

Quảng Bình quận vương được mẹ nhắm, bảo mau đến Đông cung ‘Hầu bệnh’ – Hoàng Thái tử chẳng những bị thương ở thắt lưng mà còn đau chân.

Trước tiên Tiêu Xước đến cung Thúy Vi để gặp Hoàng đế, Hoàng đế thấy cháu nội tới rất vui: “Đại lang đến đây à?” Hỏi tình hình chuẩn bị hôn sự, tình hình sức khỏe của cậu, lại hỏi gần đây đã làm gì.

Quảng Bình quận vương trả lời từng chuyện một. Sau đó báo cáo: “Nghe bảo cha cháu không khỏe lắm, cháu đến thăm bệnh.”

Hoàng đế nhíu mày một cái, cũng phê chuẩn: “Đi đi.”

Đến Đông cung, Tiêu Xước thấy mẹ đã đứng chờ sẵn trước tấm điện. Hỏi sơ về tình hình: “Con chào mẹ. Cha bị thương thế nào ạ?”

Trần thị nói: “Cha con đã ngủ lại rồi, chúng ta ra sau rồi nói.”

Tiêu Xước đầy một bụng nghi ngờ đi theo, nhìn vẻ mặt của Trần thị, nhất định là chuyện phiền phức gì đây. Tiêu Xước cố gắng không nhăn mày, cố sức buông lỏng nắm tay nhưng trong lòng sục sôi lắm rồi. Lúc cha cậu đánh Thập thúc, cậu cũng có mặt, xác quận chúa Tân Xương, chị mình, cậu cũng thấy, gần đây tính tình cha càng lúc càng không tốt, Lý Thần Sách cãi cọ rồi bỏ đi, Thái tử càng ngày càng thích uống rượu, say rồi sẽ đánh người.

Về chỗ của mình, Trần thị không kiềm được, ngồi xuồng sấp, nửa ngày trời vẫn không nói nên lời, Tiêu Xước không giục, đưa tay vuốt đêm mẹ thông khí. Cuối cùng, Trần thị mới kể lại đầu đuôi câu chuyện: “Hôm qua, cha con có chút rượu, lúc cung tỳ tháo tóc cho ông ấy có kéo một sợi tóc...”

Sau đó Thái tử nổi giận, bắt đầu đánh người. Nhưng mà dù em gái hung hăng kia vào cung, tính tình vẫn hung hăng. Đầu tiên là vì đại nghĩa quần thần, nhặt, nhặt được một lúc không nhặt được cả đời, lại thêm Thái tử buồn khổ uống rượu sau đó mượn rượu làm càn, người bên cạnh vừa sợ hãi vừa hèn mọn.

Cô em cung nữ kia nhất thời không nhặt được, xông tới, đẩy ngã Thái tử. Thái tử có men say, tiểu não bị kích thích, tay chân không phối hợp, lúc cô em cung nữ đánh Thái tử, người chung quanh nhìn tới ngây người (cũng có thể là mặc kệ). Thái tử bị xô một cái, đau thắt lưng, trật chân, sau đó trên mặt có một đóa hoa cúc thật lớn! Lúc chảy máu mũi rồi, cung ti hoạn quan mới đồng loạt xông lên bắt thủ phạm.

Đó là chuyện từ đầu đến cuối...

Tiêu Xước hỏi: “À kia đâu rồi? Có ai để lộ tin đồn ra ngoài không?”

Trần thị nói: “Nên giải quyết cũng giải quyết xong rồi, nhưng muốn giấu diếm không tuồn ra ngoài thì mẹ không có cách nào hết.” Cô ta muốn mở một tiệm sửa xe chuyên nghiệp, nhưng người đi bộ giãm đinh thì không giải quyết được.

Có một *tiểu đội trưởng* đầu heo như thế, mẹ con Trần thị nghẹn giọng, không biết nói gì hơn.

Trần thị ôm con, cố nén nước mắt: “Mẹ cũng chỉ có con mà thôi.”

Tiêu Xước tâm loạn như ma, cha thành ra cái dạng này, sao cậu ta dám tin tưởng cha mình sẽ là một minh quân trong tương lai? Sao dám tin tưởng... vị ‘minh quân’ này sẽ có ‘ngày nào đó’ đối xử tử tế với hai mẹ con cậu? Hơn nữa, bộ dạng cha cậu như thế, ông nội sẽ nghĩ thế nào?

Tương lai Đông cung ra sao? Trong màn sương dày đặc, Tiêu Xước nhìn chẳng rõ.

“Ha ha, cái mặt Thái tử đó hả, không mười ngày thì cũng nửa tháng không thể gặp người!” Miêu phi cười nghiêng ngả, “Mặt của Thái tử phi cũng nhăn như trái khô qua vậy đó.”

Trưởng công chúa Khánh Lâm tức giận nói: “Quý phi nói chuyện cẩn thận!”

Lúc này Miêu phi với trở lại vẻ nghiêm túc: “Trong cung có chuyện này nghe rợn cả người, phải chỉnh đốn lại mới được.”

Trưởng công chúa Khánh Lâm bảo: “Ngài đừng quá nhúng tay vào chuyện Đông cung, muốn nói gì, phải đợi Thánh nhân đồng ý mới được. Chuyện này ảnh hưởng đến thanh danh của Thái tử, muốn chỉnh đốn cũng phải lặng lẽ mà làm.”

Gần đây chỉ số thông minh của Miêu phi có tăng, nghiêm túc gật đầu: “Ta sẽ nhẹ nhàng nói với Thánh nhân.”

Trưởng công chúa Khánh Lâm tám chuyện xong thì cảm thấy rất hài lòng thỏa dạ, phía bên Trịnh Diễm cũng có chút ý vị.

Cô nhóc Vu Vi vỗ tay một cái: “Cảm tạ trời đất, cuối cùng Ngũ thúc của ta cũng gặp phải đối thủ. Ngũ thẩm chính thức ấy thành ra nghe lời lăm.”

Lúc nào phụ nữ cũng thích buôn chuyện cả, Trịnh Diễm nghiêng người hỏi: “Thím ấy làm thế nào?” Vợ cả xử lý bồ nhí?? Giả vờ thương cảm? Giả vờ rộng lượng? Lật tẩy bộ mặt? Đây là những ví dụ thực tế, rất có giá trị tham khảo.

Đều không phải!

Vu Vi rất thán phục Ngũ thẩm của mình: “Đánh!”

Trước khi gả, Vương thị cũng là một em gái hung hăng. Trước khi cưới được dạy dỗ phải nhu thuận nghe lời chồng, trong lòng sớm có quyết định, đến lúc đó mà không chỉnh cho Vu Minh Lãng *quỳ xuống hát vang phục rồi* (*), cô ta sẽ gọi tình nhân bé nhỏ của Vu Minh Lãng một tiếng ‘Mẹ’.

(*) Xuất phát từ trò game online Truyền thuyết anh hùng, hai người đấu với nhau, thua cuộc phải lén băng tần thế giới hát.

Vương thị cũng coi là con nhà tướng, luận về võ nghệ cũng không tồi, mà trong tay cô ta chỉ có tên nhãi Vu Minh Lãng chỉ biết đùa gió trêu trǎng ăn chơi trác táng, đánh tám người cũng được!

Mưa to gió lớn ngay từ đầu, đánh Vu Minh Lãng sợ chết khiếp, chỉ
đóng không dám đi tây, còn chăm chỉ học tập không dám ra ngoài lêu lổng.

Đúng là dứt khoát!

Trịnh Diễm: ... Vợ của Vương Bách chẳng qua chỉ cầm kiếm đuôi
chồng, còn cô ta đánh thật! “Cậu, mợ không quản à?”

“Ngũ thầm của ta rất tài! Đánh mà không hiện ra dấu vết!”

Đây là chỗ đáng sợ nhất của Vương thị: Cô ta âm thầm hạ thủ, là kiểu
đánh khiến người ngoài nhìn không ra, trong thi đau muốn chết – nội
thương! đương nhiên phải có kĩ thuật lăm mới được.

78. VŨ KHÍ CỦA TRỊNH TUỐNG

[Nguyên]

TRỊNH DIỄM: NHẤT ĐỊNH VỀ MẶT LÚC ĐÓ CỦA CHA RẤT TÀN NHÃN RẤT BIẾN THÁI.

“Uỳnh uỳnh uỳnh ---“ Trịnh Diễm người mặc giáp, tay cầm đao, đậm vang rầm rầm vào người gỗ.

Đại khái là nhờ sự khuyển khích của Vương thị, gần đây Trịnh Diễm rất cố gắng dồn sức trong giờ thể dục. Công cuộc giáo dục ở thời này, đúng là rất có tính chất giáo dục, thầy Cố của nàng cũng không phải thư sinh mặt trắng trói gà không chặt, ngược lại là khác, khả năng võ nghệ của ông không tệ, lúc Cố lão cha bắt về thành thân phải mang một trung đội ba mươi người mới có thể trói lại đưa về cơ mà. Có một người thầy như vậy, bé con Trịnh Diễm nhỏ người nhưng rất khỏe mạnh, võ vẽ cũng coi như ngon lành so với đám cùng lứa. PS chút xíu, các tiểu cô nương của thời này, nếu so ra, sức chiến đấu cũng chẳng yếu hơn tụi con trai đâu, *trạch nam* gặp phải các cô sẽ bị hành xác mất. Cụ tỉ như Vu Minh Lãng chẳng hạn.

Có điều... thầy Cố lắc đầu than thở: “Sao lại chọn dao thế hử?”

Nghe bảo, *quân tử thích kiếm*. Bởi kiếm dài có vẻ chính khí, thân nhỏ, mảnh lại thẳng, hơn nữa mang theo trông rất ra dáng, chưa kể khi múa kiếm cũng có tính thẩm mỹ, rất được giới thượng lưu ưa chuộng.

Thuở đầu cô học trò Trịnh Diễm học võ, nghe thấy chữ ‘kiếm’ không được xuôi tai cho lắm. *Kiếm* với *chả tiện* (*). Kiếm khách con khỉ gió. Mà yêu cầu thao tác kĩ xảo dành cho kiếm lại cao, Trịnh Diễm chẳng có ý làm cao thủ võ lâm, chọn tới tuyển lui, Trịnh Diễm là người mang chủ nghĩa thực dụng, vớ vũ khí nào trong tay thì ước chừng một hồi, cuối cùng cảm thấy dùng dao chém người thích quá chừng, thế là dùng dao.

(*) Kiếm và tiện trong tiếng Trung là từ đồng âm.

Trịnh Diễm kết thúc hoạt động của ngày hôm nay, quay phần không có lưỡi ra, giao đao cho thi tì cầm, đứng yên để A Khánh cởi áo giáp cho, nghe thầy giáo oán trách, trả lời tinh rụi: “Tại thuận tay ạ!”

Vũ khí tiện tay nhất của Trịnh tiểu cô nương trắng trẻo non nớt là một cây đao lớn!

Cô Ích Thuần lùu bàu: “Cha thế nào, con gái thế đó.” Đúng là phá cmn hình tượng hết cả rồi?

Trịnh Diễm thính tai: “Cha con cũng thích dùng đao ạ? Con thấy trong thư phòng của cha rõ ràng treo kiếm trên tường mà. Nghe bảo là đồ cổ của triều trước, nhưng không thấy cha dùng, còn tường treo làm màu thế thôi. Thì ra là thích dùng đao ạ? Cơ mà cũng chả thấy đao đâu. Kì thật?” Thư phòng của cha bị nàng chơi đùa tanh bành mà vẫn chưa phát hiện ra món vũ khí tương tự nào cả. Thật ra hộ vệ của nhà nàng cũng có mang đao, nhưng trong các nghi lễ trang trọng, cha nàng và các triều thần lại mang kiếm, mặc bộ lễ phục chính thức, cũng đâu dùng cây kiếm treo trên tường kia.

Cô Ích Thuần tằng hắng một cái, mặt mang ý cười, Trịnh Diễm dán sát tới: “Nói đi nói cho con đi, cha con biết dùng đao à? Là cao thủ ạ?” Lắc lắc tay của Cô Ích Thuần. Lắc xong, quay đầu trùng đám cháu trai vẫn còn đang tập luyện: “Không được lười biếng!”

Cô Ích Thuần không chống đỡ nổi khi nàng nhõng nhẽo thế: “Đừng lắc, đừng lắc nữa, lắc đến nhức cả đầu. Chắc, cha con không dùng đao.”

“Hả? Vậy dùng gì thế ạ?” Cha nàng thoạt nhìn có vẻ rất tiên phong đạo cốt, thuần khiết không tì vết, ôn hòa dễ gần, bình thường cũng hay tập thể dục, nhưng quả thật chưa thấy ông chém cha con gã nào bao giờ, Trịnh Diễm tò mò lắm.

Vẻ mặt Cô Ích Thuần rất kiêu mà nói: “Lang nha bỗng!”

Dêch mêt!

Vũ khí tiện tay nhất của Trịnh Tĩnh Nghiệp là một cây chùy lớn, đặc chế, giống gậy bóng chày, phần trên có gắn đinh, cực kì hung tàn, siêu sát khí.

Trịnh Diễm nuốt nước miếng: “Hay nhỉ!” Chắc chắn cha nàng không yếu tẹo nào, còn phải nói, con nhà nông, lao động từ bé, sức khỏe tốt, “Tiếc là sức con yếu.”

Đến phiên Cố Ích Thuần nuốt nước miếng, *nếu con cầm được, cũng định dùng lang nha bỗng thật hả? Con đâu cần dùng thứ giống cha mình đâu?* Căn cứ vào lý do ‘Em gái muốn hung hăn, thì ngay lập tức sẽ cực kì hung hăn. Mà sẽ hung hăn lên đầu cậu học trò đắc ý Trì Tu Chi của ông, Trì học trò cũng là một nam sinh cần thầy giáo quan tâm’, Cố Ích Thuần cố gắng khuyên bảo để Trịnh Diễm dẹp vọng tưởng với lang nha bỗng: “Hồi đó cha con ở trong hoàn cảnh khó khăn, bắt đắc dĩ mới dùng loại hung khí như thế, như con bây giờ chỉ cần rèn luyện sức khỏe thôi là được rồi.”

“Hoàn cảnh khó khăn?” Tính nhiều chuyện của Trịnh Diễm nổi lên.

Cố Ích Thuần đành giải thích: “Lúc đó cha con ra làm quan chưa được bao lâu, *khu khu*, bị người khác đố kị coi là kẻ tầm thường (xuất thân của Trịnh mõ thấp kém), sau này lên làm Huyện trưởng, nhưng lại bị phân tán nơi trật tự trị an kém. Để diệt cướp, giải quyết ẩu đả thì phải động tay chân, dù đã khuyên bảo. *Khu khu*, thế là cha con đành bắt bọn chúng trước rồi mới từ từ cho tự kiểm điểm hối lỗi.”

Trịnh Diễm: “...” Dùng lang nha bỗng bắt người, chỉ có nước đến điện Diêm vương tự kiểm điểm thì có?

“Con sao thế?” Bị dọa rồi à? Chớ đừng.

Trịnh Diễm vuốt mặt: “Không, con chỉ cảm thấy cha rất tốt với đại ca, hồi trước, cha sai người dùng gia pháp mà đánh, không tự mình khuyên để

đại ca tự kiểm điểm.”

Cố Ích Thuần: “T_T...” Cha con hai người cũng chẳng phải người tốt.

Thầy Cố rót nước mắt bỏ chạy, thị tì A Trân từ chối Trưởng công chúa Khánh Lâm đến báo cáo: “Công chúa không được khỏe, đã cho mời ngự y đến khám.”

Thầy Cố lau hai dòng nước mắt chảy ròng ròng, cùng Trịnh học trò người đầy mồ hôi chạy đi thăm Trưởng công chúa Khánh Lâm. Ngự y xác định hướng nhà của Trưởng công chúa Khánh Lâm, nhanh chóng có mặt. Xem mạch xong, chẳng bao lâu, nói: “Xin Công chúa đổi tay khác.” Lại vội vàng bắt mạch, sau đó mặt mày hớn hở đứng dậy chắp tay: “Chúc mừng Công chúa, chúc mừng Phò mã.”

Lại có tin vui!

Trịnh Diễm cũng chúc mừng, thấy Trưởng công chúa Khánh Lâm bảo người thường phong bao tạ ơn cho ngự y, liền nói: “Con cũng về nhà báo tin vui đây.”

“Con cũng về nhà báo tin vui. Con cũng về nhà báo tin vui. Con cũng về nhà báo tin vui đây.”

Mọi người nghe giọng này là biết Cố Ninh, cậu nhóc này thích nhại lại, đã vậy vừa nói vừa vỗ tay. Trịnh Diễm cúi người nhéo bắn mặt trắng bóc của bé con: “Cả nhà đều biết cả rồi, A Ninh sắp làm anh, có thích không? Sau này cũng có thể chọt má người khác đó.”

Trưởng công chúa Khánh Lâm sảng giọng: “Con lại dạy hư thằng bé.” Cố Ninh cũng nói theo: “Con lại dạy hư thằng bé,” lắc đầu, ra vẻ bùi ngùi cảm khái, “Con lại dạy hư thằng bé rồi.”

Trịnh Diễm 囧, bạn có thể tưởng tượng một hạt đậu ba mâu bày ra vẻ tao nhã, khuôn mặt bất đắc dĩ dùng giọng điệu dung túng như Trưởng công

chúa Khánh Lâm nỗi không?

Cố Ích Thuần không làm mặt thảm nữa (*ý chỉ emo chảy nước mắt thế này T_T*), xách con lên: “Cái tính này của con, đúng là dễ thành *thầy giỏi*, dạy không biết mệt.” Lần nào cũng làm máy phát thanh, rất kiên nhẫn. Cố Ninh vùi đầu vào ngực cha không lên tiếng, nghịch râu cha mình.

Trịnh Diễm nói thầm trong bụng, *xin đừng, khi Đường Tăng gặp phải tên học trò Chí Tôn Bảo, là lúc sắp bị làm thịt đó* (*), đang định chào đẻ về thì bỗng có người truyền tin tức của nhà công chúa đi vào: “Phủ Trịnh tướng công sai người tới.”

(*) *Tân Tây Du Ký hay Đại thoại Tây Du là phim hài, dựa theo tích Tôn Ngộ Không từng theo Đường Tăng đi thỉnh kinh để làm khởi nguồn cho nội dung chính về nhân vật Chí Tôn Bảo - kiếp sau của Tôn Ngộ Không, do Châu Tinh Trì đóng.*

Trưởng công chúa Khánh Lâm kinh ngạc: “Sao khéo vậy? Có bảo chuyện gì không?”

“Hôm nay Tú nương của nhà Trịnh tướng lâm bồn, sau khi Hình Quốc phu nhân được báo tin đã rời đi, cho người tới báo với Trịnh tiểu nương tử và các tiểu lang quân. Xin nhờ Công chúa, Phò mã chăm sóc hộ tiểu nương tử, tiểu lang quân.” Bây giờ tình hình thế nào chẳng rõ, đừng có làm phiền, về nhà không có cơm đâu, ngoan ngoãn ở nhà thầy chờ ăn chực đi.

“Á, con bỏ túi nó ở giáo trường mất rồi.” Lúc này Trịnh Diễm mới nhớ mình đã lạm dụng uy quyền khi huấn luyện đám cháu.

Lần này Trịnh Du sinh con theo đúng thứ tự hơn so với kì trước, sáng đau bụng, trước bữa trưa thì sinh. Buổi chiều Trịnh Diễm nhận được thông báo rồi đưa các cháu về nhà, Đỗ thị có vẻ rất vui: “Sáng mai theo mẹ đi thăm chị.”

Trịnh Diễm kẽ: “Cũng phải qua bên sur mẫu nữa, hôm nay bên đó vừa gọi ngự y đấy.”

Đỗ thị lo lắng hỏi: “Sao vậy?”

“A Ninh sắp làm anh rồi.”

Đỗ thị chắp hai tay vào nhau: “Vậy thì tốt quá, vợ chồng bọn họ đều *khổ tần cam lai* (*đã qua kì cực khổ, rồi sẽ được hạnh phúc*), cuộc sống sẽ ngày càng thoải mái.” Triệu thị cười bảo: “Đây là kết quả của thiện duyên.” Miệng Quách thị rất ngọt: “Cuộc sống của nhà chúng ta cũng ngày càng dễ chịu, cha mẹ phúc trạch lâu dài.”

Đỗ thị rất vui, nhìn bụng Quách thị: “Mọi người đều vui, đều vui cả.”

Vì thế liền vội vàng chuẩn bị lễ vật cho cả hai nơi, dự định theo thứ tự. Triệu thị, Quách thị, Trịnh Diễm qua chỗ Trịnh Du trước, còn Đỗ thị muốn đi thăm Trưởng công chúa Khánh Lâm đầu tiên. Đỗ thị thấy bụng Quách thị không nhỏ nữa, quan tâm bảo: “Trời nóng, con cũng không cần đi xa quá đâu?” Thế là Đỗ thi qua chỗ con gái, Quách thị và Trịnh Diễm cùng đi thăm dì.

Quách thị nghĩ thầm trong bụng, nếu đến cả hai nơi thì có thể được hưởng lây chút không khí vui vẻ, liền nói: “Nhà mình chỉ cách có bức tường với nhà Thành Quốc công, mấy con phố thôi mà, con cũng đâu yêu điệu như vậy. Trưởng công chúa là dì, không thể thiếu lễ nghi. Mẹ thương con, nhưng con không thể người ngoài bảo mình thất lễ, khiến Trịnh gia bị mất mặt.”

Đỗ thị cười bảo: “Vậy thì con hãy cẩn thận một chút.”

Ngày hôm sau, Trịnh Diễm và các chị dâu đi thăm chị trước, Trịnh Du vẫn còn vẻ mệt mỏi của sản phụ, nhưng rất vui vẻ: “Mọi người tới rồi à? Mau ngồi đi. Đã gấp Thái phu nhân chưa?”

Triệu thị đáp: “Gặp rồi. Thái phu nhân, phu nhân đều rất vui.” Ừm, cả hai đều rất vui sướng, còn nói thẳng ‘Trịnh thị nhiều con’, dấu hiệu tốt.

Trịnh Du bảo: “Có chị dâu, tỷ không sợ bọn muội thất lễ.”

Trịnh Diễm nhíu mày nhăn mũi: “Em cũng ngoan lắm mà, thế A Lam đâu ạ?”

Nhắc tới cậu con cả, Trịnh Du cười nói: “Chỗ của tỷ lộn xộn, không chăm sóc tốt cho nó được, bảo vú nuôi đưa ra sau rồi.”

Ba người cô vây đến nhìn cậu con thứ của Trịnh Du, bé con vẫn chưa đuổi người, ngủ rất say. Trịnh Diễm làm mặt quỷ với bé cưng, quay đầu nói với Trịnh Du: “Hôm qua bên sư mẫu cũng có tin vui, sáng sớm mẹ đã qua đó. Lát nữa sẽ qua thăm tỷ, tụi muội cũng phải qua chỗ sư mẫu đây.”

Trịnh Du nói: “Ghế chỗ tỷ căn muội à? Ngồi thêm một chốc thì có sao? Làm nhỡ chuyện của muội à?”

Trịnh Diễm đáp: “Tỷ đừng cố giữ, hai bên đều không có thời gian, mà sáng nay phải đến Cố gia nữa chứ. Nhà chúng ta gần nhau mà, hai ngày nữa tụi muội sẽ đến thăm tỷ, lúc đó chỉ sợ tỷ ngại phiền. Bên sư mẫu hăng còn sớm, chỉ là biết tin rồi thì phải đi cho kịp trong giờ Mão. Nếu tỷ có gửi lời rồi thì để muội chuyên hộ.”

Trịnh Du mắng: “Con nhóc không có lương tâm, có giữ lại thì nói ta một tiếng. Chớ làm ‘gái é không giữ trong nhà’...” (*)

(*) *Đại khái là trêu Trịnh Diễm khi nào é thì tới báo cho chị biết, để chị đuổi luôn, đừng làm gái é già, ý hiểu của mình là thế, nhưng khó mà edit cho sáng ý được.*

Trịnh Diễm vội vàng xoay mặt, Trịnh Du cười đến mức run bả vai.

Ba người tới nhà của Trưởng công chúa Khánh Lâm, Đỗ thị chưa rời đi, đang trò chuyện với Trưởng công chúa Khánh Lâm và Trưởng công chúa Nghi Hòa. Thấy ba chị em nàng tới, Đỗ thị nói: “Ta phải qua chỗ Thành Quốc công. Vừa hay, Trưởng công chúa cứ nói chuyện với mẹ con Ngũ nương đi.”

Triệu thị ân cần thăm hỏi Trưởng công chúa Khánh Lâm, tự xin ý kiến để đi cùng mẹ chồng. Trưởng công chúa Khánh Lâm nhanh chóng đồng ý: “Vậy mới tốt, bên Tú nương phải có nhiều người bên nhà mẹ chăm sóc chứ.”

Trưởng công chúa Nghi Hòa biết Trịnh Du lại sinh con trai, trong giọng nói có chút hâm mộ: “Tú nương sinh con, có chăm sóc bao nhiêu cũng không đủ.” Nói xong lại nhìn qua bụng của Quách thị.

Trưởng công chúa Khánh Lâm biết từ khi Quách thị có thai thì chị của bà liền khấn phái thần phật, cúi lạy ông trời, không vì cái gì khác, chỉ cầu xin để con gái mình sinh được một bé trai. Nghi thấy Trịnh thị nhiều con, các chị dâu đều là dân sinh con trai chuyên nghiệp, nếu con gái mình mà đẻ con gái, Trưởng công chúa Nghi Hòa cảm thấy xấu hổ với người ta. Ngay cả Trưởng công chúa Khánh Lâm có con trai, cũng bị chị mình hỏi có bí quyết gì không, Trưởng công chúa Khánh Lâm dở khóc dở cười: “Bản thân muội cũng như ở trong sương mù, nào biết đi đâu? Hai người bọn tỷ cũng sát bên muội đó thôi, chẳng lẽ muội biết mà không nói chắc? Tỷ tỷ cũng sinh A Tĩnh cơ mà?”

Trưởng công chúa Nghi Hòa ai oán mà rằng: “Lúc tỷ sinh A Tĩnh cũng lơ mơ l้า!”

Trưởng công chúa Khánh Lâm không nói gì cứng miệng.

Người ở lại cũng không phải người ngoài, tình cảm của Trịnh Diễm và Trưởng công chúa Khánh Lâm cũng giống mẹ con, Trưởng công chúa Nghi Hòa là mẹ ruột của Quách thị, trước mặt Trịnh Diễm, Trưởng công chúa Nghi Hòa cũng khó nói chuyện cầu xin có con trai. Mọi người đều đổi đè

tài, đê tài hấp dẫn nhất là nửa tháng nay không thấy Thái tử xuất hiện, mọi người ngờ rằng anh ta bị em gái nào làm thịt rồi.

Trưởng công chúa Nghi Hòa cười dài: “Thuốc dán của ngự y cũng tốt lắm, nhanh thế mà ra ngoài rồi. Ta muốn đi lấy bằng được, lấy bằng hết, lo trước khói họa.”

Trưởng công chúa Khánh Lâm biết, bà chị của mình không phải có *hận cũ* mà là *thù mới* với Đông cung. Quách thị nhờ ơn của Trì Tu Chi trở thành thế gia, vẫn bị xem thường như trước, thậm chí còn chịu sự bài xích mãnh liệt hơn trước đây, như Quốc Tử Giám là một chuyện; thế gia gặp mặt không mời, Quách gia muốn mời bọn họ mà cũng không thèm nể mặt lại là chuyện khác; muốn mai mối cho Quách Tĩnh mà thế gia không nể tình càng khiến Trưởng công chúa Nghi Hòa nổi cơn thịnh nộ.

Coi như Trưởng công chúa Nghi Hòa cũng là một nhà chính trị ăn ý với Trịnh gia, con trai muốn cầu hôn với Trần thị, các con gái của bà đã gả đến thế lực các nơi. Các nhà khác đều nể tình, chỉ có mỗi mình Trần thị khiến mặt bà không thể xuống đài được. Trưởng công chúa Nghi Hòa và Trưởng công chúa Khánh Lâm không hổ là chị em với nhau, các bà không chủ động chen chân vào chính trị, nhưng động đến tử huyệt, làm bọn họ mất mặt thì có khả năng cắn chết bạn ngay!

Mà tử huyệt của Trưởng công chúa Nghi Hòa chính là đứa con trai bảo bối, bạn trẻ Quách Tĩnh.

Xem ra bà định liều mạng với chuyện của Đông cung, chỉ biết vị này chắc chắn không có lòng tốt, từ nay về sau tỷ muội đồng lòng.

Đối với Trịnh thị mà nói, những ngày tháng tám rất thoái mái, đầu tháng tám Trịnh Du sinh con. Trưởng công chúa Khánh Lâm, có quan hệ tốt với Trịnh gia, lại mang thai. Gia đình nhỏ của thầy giáo Cố Ích Thuần lại thêm người. Trưởng công chúa Nghi Hòa và Trưởng công chúa Khánh Lâm cũng đã nhất trí với nhau.

Trịnh Diễm cố tình hỏi chuyện về lang nha bỗng với cha nàng: “Cha dùng lang nha bỗng nenen người ta thật à? Dạng nào?!”

Con gái, có thể không hung phản thế được không?

“Chứ sao? Con thấy đám lính già đó dễ đối phó vậy à? Đám đó là đầu tiên, cả cậu con, cũng bị cha lôi ra, đập hết. Cứ nhìn hành động của bọn họ, thấy đứa nào vững vàng, kẻ nào có võ nghệ, tên nào có thể dùng binh, từng bước từng bước mà chọn ra.” Trên mặt Trịnh Tĩnh Nghiệp hàn nếp cười nhàn nhạt. Trịnh đảng cũng là *quân phản bội đào binh*, thế mà trong đội ngũ Trịnh đảng chẳng có ai bỏ chạy, đều rất trung thành có nè nếp.(*)

(*) Bảo Trịnh đảng là *quân phản bội*, đào binh vì Trịnh đảng được gọi là ‘gian đảng’ - mà gian đảng cũng mang nghĩa là ‘kẻ phản bội’. Nếu hiểu gọn câu trên thì thành: *Quân của ‘kẻ phản bội’ mà chẳng có ai phản bội.*

Đều là do Trịnh Tĩnh Nghiệp hung tàn chử sao! Tiêu diệt đến giờ chưa thất bại lần nào, lên sân khấu đánh người cực kì tàn nhẫn, đánh dẹp hay chiêu hàng đều dùng, gian kết chất chồng. Đầu hàng thì có thể sống an ổn, nhưng tên nào phản bội thì đánh chết thăng tay, đánh thật, dùng đầu của lang nha bỗng đánh.

Trịnh Tĩnh Nghiệp vuốt cằm: “Cha chỉ đập chết ba tên, sao bọn họ lại sợ thế nhỉ?”

Trịnh Diễm: Nhất định vẻ mặt lúc đó của cha rất tàn nhẫn rất biến thái!

Cha và con gái đều đang có những ý nghĩ xấu xa, đột nhiên có một tiểu thái giám trong cung chạy tới: “Tướng công, Tướng công, Thánh nhân bệnh rồi.”

Đao lớn của Trịnh Diễm:

Lang nha bỗng của Trịnh túróng: – theo mô tả thì gai còn nhọn hơn
nữa cơ ._. – coi phim thì thấy hai món này chỉ lũ cướp đường hay dùng
γ (↙ ↘ ↙ ↘)

79. MỌI NGƯỜI BẬN ĐÀO HÀM

[Nguyên]

**BA NGƯỜI KHÔNG MUỐN MÀ HỢP, ĐÀO BA CÁI HÓ THIỆT TO,
LẠI CÒN NỐI THÀNH MỘT CHIẾN HÀO.**

Nghe đâu, khi già con người sẽ đa nghi, ít nhất Hoàng đế nào cũng thế.

Nghe đâu, hiện giờ Thiên tử không mắc bệnh này.

Nhưng có, thì nhanh.

Nguyên nhân chuyện xảy ra nói lớn không lớn, nhỏ không nhỏ - bỗng nhiên Hoàng đế lại mắc bệnh phong hàn. Tuy thân thể luôn khỏe mạnh, lại chú ý giữ gìn, nhưng năm tháng nào buông tha con người, thanh niên trai tráng thi thoảng còn mắc vài bệnh vặt, huống chi lão Hoàng đế? Đây thật ra cũng là chuyện bình thường, trừ khi bung bét thành chuyện lớn, thường thì cả việc để nhân vật chính hắt hơi một cái tác giả cũng chẳng thèm viết. Nhưng mà, bệnh tình sinh ra trên người Hoàng đế, việc nhỏ cũng thành to.

Vốn dĩ thi thoảng Hoàng đế cũng mắc bệnh vặt, nhưng đều rất nhanh khỏi. Thế nhưng trời tối rồi mà có thư từ cung truyền ra như thế này, đúng là lần đầu.

Xâm tối Trịnh Tĩnh Nghiệp dẫn đầu đoàn Tể tướng xông thẳng vào cung Thúy Vi, các thư kí riêng như Trì Tu Chi còn chưa kịp bung chén cơm liền vội vàng thay đồng phục chạy đến báo danh trước mặt Hoàng đế. Các vị có quan hệ huyết thống trong vòng ba đời với Hoàng đế ngoài cung cũng bắt đầu rục rịch.

Nếu đứng chỗ đủ cao, nhìn xuống toàn cảnh Hi Sơn, có thể thấy cảnh tượng đồ sộ, nào đuốc, nào đèn lồng tạo thành con rồng lửa thật dài hướng đến cung Thúy Vi.

Trong lòng người nào cũng sốt ruột, hận không thể mọc ra hai cánh, hận không thể học theo Thuần Di, chớp mắt liền xuất hiện trước giường Hoàng đế, hận mình không phải thần y, liếc mắt là biết được bệnh tình của ngài, hận mình không phải thần toán, bấm ngón tay một phát tính ngay được rõ cuộc Hoàng đế còn sống được bao lâu.

Hoàng đế làm người vẫn rất thành công, những người vội vàng đến cung Thúy Vi, mười người hết chín đều rất muốn Hoàng đế tiếp tục được sống vui.

Trưởng công chúa Khánh Lâm mặc kệ mình đang có thai, vợ chồng Cố Ích Thuần ngồi xe chạy vào cung Thúy Vi, Trì Tu Chi cưỡi ngựa đến trước một bước. Lúc Trịnh Tĩnh Nghiệp đến, Trì Tu Chi đã tới rồi. Tối hôm nay không phải ngày Trì Tu Chi trực, chàng đi theo sư phụ, sư mẫu, Trưởng công chúa Khánh Lâm được Miêu phi quyết đoán sai người báo tin từ trước, xem như là nhôm đến đầu tiên.

Trì Tu Chi đứng bật dậy tại chỗ: “Sư phụ, sư mẫu, để học trò đi trước dò đường cho sư mẫu.” Xem mình như cây định cắm bên cạnh Hoàng đế, hoàn toàn không để ý chưa tới phiên trực của mình.

Hai vợ chồng Cố thị phản ứng cũng nhanh, Trưởng công chúa Khánh Lâm nói: “Con mau đi, nói với Thánh nhân, ta sẽ đến ngay. Con xem chừng Ngự y, đừng để bọn họ nói lung tung. Nếu canh cửa cung ngăn cản, chỉ cần đi tìm Tân An hầu gia Quách Tĩnh, nó đã vào Ngự lâm, có người trong tay. Nếu trong cung có rối loạn gì, trước hết hãy ngăn Đông cung, nói trong cung không yên, xin Thái tử tạm tránh nguy hiểm! Nếu không cứu được, chờ Trịnh tướng công, chắc chắn ông ấy sẽ vào cung.”

Sắc mặt Trì Tu Chi tái nhợt: “Học trò lĩnh mệnh.”

Trưởng công chúa Khánh Lâm sai người đi liên lạc với chị bà là Trưởng công chúa Nghi Hòa, tự mình lên xe. Trưởng công chúa Nghi Hòa và Trưởng công chúa Khánh Lâm cũng sắp xếp tương tự nhau, suy nghĩ

một chút, thay chồng ra quyết định: “Sai người truyền tin đến Trịnh thông gia, chúng ta vào cung, ta đi gặp Thánh nhân, ông đi tìm A Tĩnh.”

Hai người phụ nữ làm việc không ngoi tay, Trịnh Tĩnh Nghiệp hạ lệnh: “Sai người báo cho Kinh Triệu doãn, trông coi Kim Ngô, không để người đi lung tung, không được phép để lộ tin tức ra ngoài khiến thần dân thiên hạ hoang mang. Thánh nhân mắc bệnh nhẹ, đại thần vào thăm, chư vương cũng vậy, ngoài ra mệnh phụ không được phép vào. Ta thấy nhất định Công chúa sẽ đi, nhưng Công chúa cần người chăm sóc, phu nhân và A Diễm có quen biết với người, để hai người chuẩn bị chăm sóc Công chúa. Trong nhà có chuyện gì, nghe theo phu nhân và A Diễm. Những việc còn lại, chờ ta thăm Thánh nhân về sẽ nói sau, bất kể tình hình thế nào, ta cũng sẽ đích thân viết tín thư sai người mang về.”

Trịnh Diễm cảm thấy trong lòng bất an, Hoàng đế từng này tuổi, chết trong mộng cũng là bình thường. Nhưng mà Hoàng đế tuyệt đối không thể chết bây giờ được! Liền nói ngay: “Cha yên tâm, nhưng xin cha cẩn thận. Chẳng biết tình hình *phù tý* (*ngọc ti*, *án vua*) thế nào?”

Trịnh Tĩnh Nghiệp trầm giọng nói: “Chớ hành động thiếu suy nghĩ!”

Trịnh Diễm gật đầu nói: “Con hiểu rồi. Người tốt như Thánh nhân tự có thiên tướng.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp nói: “Vậy mới đúng.”

Cũng chỉ có thể nói nhiêu đó, Trịnh Tĩnh Nghiệp phải lập tức vào cung. Lúc Trịnh Tĩnh Nghiệp tới cung Thúy Vi, Trì Tu Chi đã thăm dò được tình hình, chẳng những thế, còn tranh thủ không có ai sờ ‘long mạch’. Sờ xong chau mày, trong lòng thở phào.

Hoàng đế chỉ cảm mạo phát sốt thôi, người lớn tuổi cố chấp, ngài lại không nghe người khác khuyên, cậy mạnh tẩm nước lạnh, lại nằm mát. Gió núi ban đêm rất lạnh, bắn thân ngài cảm thấy hắt hơi một cái cũng chẳng sao, chẳng chịu uống thuốc, giận dỗi với người hầu, càng nói không được

thì ngài càng làm tàng. Cuối cùng phát sốt, đầu hơi choáng, Miêu phi tới trò chuyện, ngài chỉ rầm rầm rì rì, dọa Miêu phi sợ đến mức hồn vía lên mây.

Nhà mẹ đẻ Miêu phi không dùng được, tuyệt đối không thể tin đám tình địch hậu cung và lũ anh em của con trai mình, liền sai người truyền tin cho Trịnh gia, nhà của Trưởng công chúa Khánh Lâm. Chuyện này coi như cũng thích hợp, Hoàng đế đồ bệnh, báo cho Tể tướng, hoàng thân cũng là thủ tục chính quy.

Chỉ là lúc Hoàng đế vừa bị bệnh, Miêu phi bối rối, không thể nhanh chóng phong tỏa tin tức, vẫn để người khác hay tin, sau đó liều mạng truyền ra ngoài, Thục phi, Hiền phi muốn thăm Hoàng đế, Miêu phi không cản được. Chẳng qua, mọi người đều chung chí hướng không muốn kinh động Thái tử, chuyện chạy sang phe địch thế này, chưa đến bị dồn đến cùng thì không ai chịu làm.

Cho nên mới nói, bên cạnh lãnh đạo nhất định phải có người phe mình!

Các chư phi tránh sau trường, đều muốn phe thân cận của mình đến đầu tiên, khi Trì Tu Chi tới trước, Miêu phi thở dài nhẹ nhõm một hơi, vén rèm mỏng nhìn trộm ra ngoài, thấy Trì Tu Chi đang xem mạch, tim mọi người như mắc nghẹn nơi cuống họng. Lúc nãy Ngự y có báo là không sao, nhưng thấy Hoàng đế phát sốt đến mơ hồ như vậy, đâu ai chịu tin?

Các phi tần cô nhìn ta, ta nhìn cô, không ai chịu mở miệng hỏi câu đầu tiên, lúc này, Trịnh Tĩnh Nghiệp tới. Trì Tu Chi ra khỏi cửa đón, tóm tắt ngắn gọn: “Thánh nhân mắc bệnh nhẹ, không lo ngại, từ từ điều dưỡng là ổn.” Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng thở phào nhẹ nhõm: “Con tới đúng lúc. Thay mặt Trưởng công chúa Khánh Lâm? Vậy thì tốt, cứ theo vai trò đệ tử mà làm. Cho người đi báo cho Đông cung chưa?”

Trì Tu Chi đáp: “Tiểu té (*con rẽ*) đi làm ngay.”

Vừa ra khỏi cửa, mọi người đều đã đến, nghiêng người thi lễ: “Điện hạ, Tướng công.”

Ngụy vương vội hỏi: “Thánh nhân thế nào rồi?”

Trì Tu Chi thưa: “Có lẽ không sao.”

Tất cả đều thở dài nhẹ nhõm một hơi: Thế thì không cần tạo phản.

Nhờ đám phụ nữ lăm mồm tặng cho, gần đây Hoàng thái tử hễ say rượu lại đánh người, còn bị cào xước mặt, sự tích này, được truyền rộng lầm. Mà lời đồn càng lúc càng bị biến tấu, huống chi sau lưng các chị em phụ nữ lăm mồm kia còn có các anh nam đứng sau màn thúc đẩy. Ngay cả những người như Triệu vương, Tần vương vốn đứng trung lập cũng bắt đầu qua phe đối đầu, sợ rằng, hễ ông anh ‘bạo ngược thành tính’ của mình đăng cơ sẽ chém đầu cả nhà ra chơi mất. Thế là càng đồn súc chế biến các lời đồn về Thái tử, chuyện này cũng có phần nhờ công bọn họ, sau khi công chế biến xong, thì hoàn toàn quên sạch sẽ hình ảnh Thái tử ngày trước.

Vào điện, chào hỏi nhau, ép ngự y báo cáo bệnh tình – không khác Trì Tu Chi nói là mấy – đều rất yên tâm.

Trịnh Tĩnh Nghiệp đề nghị: “Thánh nhân không còn gì đáng lo nữa, chỉ bằng mọi người hãy xếp hàng lần lượt hầu bệnh, thế nào?”

Người nào đi thì đó là kẻ ngốc! Đã là bệnh nhẹ, mai tinh, nếu không phải đến phiên mình trực thì chẳng phải là để kẻ khác ăn trắng à. Chẳng ai chịu đi, Trịnh Tĩnh Nghiệp đành dùng vị trí của Tể tướng mình hạ lệnh: “Chuẩn bị vài bộ chăn đệm, để mọi người ra ngoài nằm nghỉ trên đất.”

Sau rèm mờ là thân ảnh phụ nữ, đám đàn ông tránh đi, vừa hay mời các cung phi hồi cung. Các cung phi yên lòng, thấy ngoại thần đã đến, không tiện ở lâu, lũ lượt rời đi, các công chúa lại đến. Lại dày vò một phen.

Chờ khi ổn cả rồi, Trì Tu Chi mới từ từ đưa Hoàng thái tử thong thả đi tới.

Cuối cùng Hoàng thái tử đã đến, rõ ràng, anh ta bị người ta gài. Nhìn thấy ánh mắt mọi người rất không vui, công chúa Vinh An lắc lắc đầu, nói thầm, *huynh đắc cmn ý! Có tin bệnh cha khỏe rồi, ta nói bộ dạng của huynh hôm nay cho cha biết không? Ta là con gái ngoan, ta không nói dối cha! Trên người huynh toàn mùi rượu phô hôn?*

Phụ nữ đúng là dễ sợ!

Lúc Hoàng đế ngủ bị trút biêt bao là thuốc, vừa tỉnh lại, tuy cơ thể hơi yếu nhưng đầu óc rất tinh táo, nhìn thấy quanh giường ngần này người vây quanh, mặc kệ, hỏi người thân trước. Sau khi biết dở khóc dở cười, đầu tiên không trách Miêu phi cư xử thất thố, mà hỏi trọng thần trước, đến chư vương, rồi các công chúa.

Trịnh Tĩnh Nghiệp thay mặt chư thần bày tỏ thái độ: “Chúng thần vẫn chưa để lộ ra, cũng không hề truyền ra ngoài, tất cả đều như cũ.” Lần này Hoàng đế tỏ vẻ rất hài lòng.

Thái tử thay mặt chư vương trình bày, anh ta cũng thông minh, vẻ mặt thành khẩn: “Chúng con nghe tin cha mắc bệnh, ngũ tang như bị thiêu đốt, hận không thể chịu thay. Thấy Thánh thiên tử được thần linh phù hộ, liền cảm thấy yên tâm.”

Lời chưa dứt, công chúa Vinh An liền hừ lạnh một tiếng.

Vốn không định hỏi các công chúa nhanh như vậy, vì tiếng *hở* của công chúa Vinh An, Hoàng đế liền nói với chư vương, các triều thần: “Vật vả cho các khanh, chính vụ không thể bỏ bê, các khanh đi sắp xếp, quay về nghỉ ngơi đi, thay phiên tại chính, chậm nhất năm ba ngày sau, ta sẽ lên triều. Nghi Hòa đã có tuổi, Khánh Lâm còn mang thai, không cần chịu khổ nữa.”

Sau đó, công chúa Vinh An quả quyết cáo trạng, còn tiện thể dụ dỗ Trịnh Tĩnh Nghiệp: “Cách nhau có một bức tường, các mẫu phi lúng túng ở

cung Thúy Vi, Hoàng thái tử lại yên tâm kê cao gối mà ngủ trong Đông cung! Trịnh Tướng công bảo Trì xá nhân đi mời Hoàng thái tử thì Hoàng thái tử mới say khướt mò tới.”

Khu khu, đây chỉ mới sơ cấp thôi.

Sau đó, buổi chiều, Trưởng công chúa Nghi Hòa, Trưởng công chúa Khánh Lâm lần lượt được gọi vào cung nói chuyện với anh trai. Trước câu hỏi của Hoàng đế, Trưởng công chúa Nghi Hòa không do dự đâm Thái tử một dao.

Trung cấp là Trưởng công chúa Nghi Hòa. Ngày hôm sau nghe huynh trưởng nhà mình hỏi, trả lời như thế rất khó xử: “Có lẽ Thái tử mệt mỏi nên ngủ quá say thôi, huynh đừng để trong lòng, dù gì cũng là con trai của huynh, nhất định không phải cố ý đâu. Việc gì phải hỏi tới cùng? Hỏi tới bến, khiến trong lòng không thoái mái, mà Thái tử đang không có ý gì sẽ thành ra lo lắng, Thái tử biết phải làm thế nào đây? Thánh nhân rộng lòng, không nên trách nặng. Chư vương đến sớm hơn, chặc, cái này... chắc cũng giống chúng muội, tình tình nóng nảy ấy mà.”

Hiểm độc cấp cao là như Trưởng công chúa Khánh Lâm, nghe Hoàng đế trách: “Lớn tuổi vậy rồi, lại như tụi trẻ, mang thai mà còn đi đường đêm!”

Trưởng công chúa Khánh Lâm rất chân tình tha thiết nói: “Muội mồ côi mẹ từ nhỏ, nhờ Tiền thái hậu, anh trai và chị dâu nuôi dưỡng, nhọc lòng vì muội suốt hơn ba mươi năm, nay muội có chồng có con, đều nhờ mọi người yêu thương. Huynh bị bệnh, sao muội có thể tiếc rẻ bản thân được? Không phải Trì Tu Chi vẫn ở bên muội suốt đó sao? Nghe muội muốn tới, liền giàngh ngựa cưỡi đi dò đường trước. Đến khi muội về nhà, A Diêm đã thu xếp chuyện trong nhà thỏa đáng, nước rửa chân cũng đã đun sôi. Từ lúc đi đến khi về, đều thuận lợi trôi chảy cả. Hai đứa học trò này, có hiểu như là con ruột mình, tụi nó huynh cũng thấy rồi đấy, có hai đứa nó, muội không sao, có thể chăm sóc huynh nhiều hơn.” Nói xong còn kéo tay ông anh Hoàng đế lấy lòng.

Không đụng đến ân oán với Trần thị nữa, bây giờ Trưởng công chúa Khánh Lâm cũng chẳng định gặp Đông cung. Khi bà trở về oán giận nói với Cố Ích Thuần: “Nó còn chậm hơn cả ta!” Vua không thấy trước đây Trưởng công chúa Khánh Lâm làm như chẳng thấy Đông cung, giãm giãm Trần thị vậy thôi, sau khi kết hôn rồi, ngay cả thằng cháu Thái tử cũng chán ghét. Chuyện này tuy do lập trường của Cố Ích Thuần, nhưng phần nhiều vì mấy năm gần đây Thái tử ngày càng kì cục. Đối với Trưởng công chúa Khánh Lâm, Hoàng đế hiện diện với vai trò như cha ruột, một ‘huynh trưởng như cha’, Thái tử có nghi ngờ *bất hiếu* thế, đương nhiên Trưởng công chúa Khánh Lâm phải chộp ngay.

Trưởng công chúa Khánh Lâm so sánh như vậy, không hề nhắc một chữ về Đông cung mà đã bôi đen Đông cung không còn gì. Hoàng đế cũng chưa hỏi bà những câu như ‘Đông cung thế nào’. Hai cô em gái trước nay thành thật, Hoàng đế luôn cho rằng bọn họ khá khách quan, ngài không gọi chư vương vào hỏi, cũng vì sợ có kẻ bỏ đá xuống giếng.

Ở đây phải long trọng giới thiệu một chút bạn học Trịnh Diễm, hung tàn cấp đặc biệt, nàng không nói chuyện với Hoàng đế, một cô nhóc, là mệnh phụ bên ngoài, nào có thể dễ dàng nói chuyện với Hoàng đế như thế? Nàng đi gặp Miêu phi, Miêu phi vừa yên lòng chuyện kia, thấy nàng tới nên rất vui: “Từ lúc con định thân thì ít tới chỗ ta quá. Với ta mà còn thận nữa à!”

Trịnh Diễm nói: “Ít chỗ nào, con không tới mà?”

Miêu phi xếp trà bánh, Trịnh Diễm nói: “Quý phi cứ tự nhiên đi ạ, con theo sư mẫu đến, lát nữa phải theo người về rồi.”

Miêu phi chia vào trán nàng: “Đúng là có sư mẫu rồi thì quên người khác ngay!”

“*Khụ khụ*, phi tử thế này con thấy còn mê, thảo nào …” Đúng là dấu chấm lửng rất có ý hàm xúc!

Miêu phi hận không làm được gì, cù lét nàng một trận.

Tóc Trịnh Diễm rói bù, xin tha: “Con đến giúp Quý phi đó.”

“Ô, con giúp ta chuyện gì?”

“Hoảng loạn lần này, thật ra là vì dù phi tần có phân chia cao thấp, nhưng không ai có thể danh chính ngôn thuận thống nhất hậu cung, kỉ luật nghiêm minh. Quý phi đừng ngại nói với Thánh nhân, nhưng nhất định không được đe cử bản thân, phải bảo, người còn trẻ, không đủ kinh nghiệm, trong hậu cung có rất nhiều thực nữ các nhà, thế thì nhất định không ai có thể thắng mà đảm nhiệm được. Người muốn đầy nhanh chuyện này, không chỉ thuyết phục Thánh nhân, mà còn phải thuyết phục Đông cung, mời bọn họ tới góp ý kiến.”

Miêu phi biến sắc, giọng nói cứng ngắt: “Chuyện này phải nói từ đâu? Sao Thánh nhân lại nghe ta được?” Miêu phi là Quý phi, tuy rằng Thiên tử có tứ phi ngang hàng, nhưng Quý phi là người đứng đầu tứ phi, nếu Miêu phi tự nhận mình không có tư cách, thì có tư cách hơn cô, chỉ mỗi Hoàng hậu. Đấy người khác lên làm hậu, Miêu phi cảm thấy mình chưa ngốc vậy.

Trịnh Diễm cười có vẻ rất sâu xa, nhoài người đến bên lỗ tai Miêu phi nói: “Không nghe thì càng phải nói. Chỉ cần người khác biết, chẳng phải xong rồi?”

Miêu phi lờ mờ nhận ra chuyện này có huyền cơ khác, trong một chốc không đoán ra, nhỏ giọng hỏi: “Ta ngu ngốc, con nói rõ ra xem nào.”

“Sao Quý phi lại ngốc được?” Trịnh Diễm cười dài, “Nếu Thánh nhân lập hậu, thế sẽ lập ai?”

Miêu phi ngẫm nghĩ, cô chẳng nghĩ ra ai cả! Cũng biết mình là niềm vui duy nhất của Hoàng đế, nếu không phải mình, là kẻ khác, cô nhất định phải hạ kéo người ta xuống ngựa. Quả quyết nói: “Không có.”

“Vậy còn chưa xong sao?” Nhưng chắc chắn Hoàng thái tử sẽ lo lắng, những phi tần trong hậu cung có tư cách thăng làm Hoàng hậu đều có con,

và không chỉ một. Còn mẹ ruột của Hoàng thái tử, bà ấy không được lên phi nữa là! Đến lúc đó, *hí hí*.

“Chuyện ngày hôm qua, không ít kẻ sẽ xuyên tạc Quý phi là người kích động, chẳng lẽ Quý phi chịu trận? Phải lấp liếm cho qua. Vừa can gián xong, Quý phi sẽ được hiền danh. Cho dù Thánh nhân cố tình, mặc kệ ai được lợi, ít ra Quý phi cũng có công khởi xướng. Bao nhiêu năm thế rồi, chẳng lẽ Quý phi không tin con? Chắc chắn không để Quý phi chịu thiệt đâu.”

Câu Trịnh Diễm nói vẫn rất có sức thuyết phục, ít ra nàng sẽ không hại đồng minh phe mình.

Miêu phi gật đầu thật mạnh: “Để ta thử.” Dù gì cô cũng là phi tử của Hoàng đế, là trưởng bối của chư vương, đâu thể nào, cô còn hai đứa con, một là con ruột, không thể rời vào tay kẻ thù – vì sợ chuyện này, nên cô mới thông báo cho đồng minh mình trước, cuối cùng lại xảy ra như tình hình tối qua. Trịnh gia không hại người, vậy thì cứ thử làm theo lời Trịnh Diễm nói xem sao.

Đây là Trịnh Diễm trực tiếp đào hố, mặc kệ có xấu xa thật hay không, thẳng tay mang chôn.

Lúc trước thì không cần, Hoàng đế vẫn rất bảo vệ Thái tử, có gì cần để Thái tử biết thì Hoàng đế đều báo cho anh ta hay. Hơn nữa trước đây Hoàng đế không bệnh như vậy, bên cạnh cũng không có Miêu phi vì quá sợ hãi mà gây chuyện náo loạn, Thái tử cũng không nôn nóng như bây giờ.

Nay thì không như xưa, Hoàng thái tử say rượu tuy hơi mất điêm, nhưng trực giác của dã thú lại nhạy bén lên nhiều, anh ta có cảm giác ‘Bị nhiều người đào hố’. Vì không thể tiếp tục bị gài, tất nhiên phải làm tốt công tác tình báo.

Vừa đúng lúc, chẳng biết là vô tình hay cố ý, lúc Trì Tu Chi đi mời Thái tử có nói một câu: “Thái tử không biết chuyện của Thánh nhân sao? Thánh nhân mắc bệnh, Thái tử là con, sao chẳng ai báo thê?”

Thê là xung quanh Thái tử lại bị Trì Tu Chi đào thêm cái hố thật to!

Mà cái hố này Tiêu Lệnh Hành không thể không nhảy, anh ta không thể yên lặng chờ người ta vây quanh cha mình còn bản thân lại ở ngoài vòng tròn được. Tiêu Lệnh Hành bàn bạc với Triệu Dật. Triệu Dật hơi không hứng thú cho lắm, nếu không phải cháu gái của y gả cho Quảng Bình quận vương, bằng hành động *có mới nói cũ* của Tiêu Lệnh Hành với Lý Thần Sách, y có thể quẳng gánh rồi. (*Triệu Dật vốn là cố vấn của Tiêu Lệnh Hành trước Lý Thần Sách – chương 35*)

Nghé Tiêu Lệnh Hành muốn sắp xếp một Trung Thư xá nhân, Triệu Dật lập tức phản đối: “Chuyện này không thể thành công trong một chốc!” Chẳng hạn như Trì Tu Chi đang không rõ thế nào, nhưng chắc chắn không phải phe Thái tử, lại là Trung Thư xá nhân, đã sớm biết hướng về đâu. Mà quan trọng nhất, yêu cầu lớn nhất dành cho Trung Thư xá nhân chính là – kín miệng. Bọn họ bị quy định không được phép tiết lộ bí mật, nếu làm không tốt, đi báo ngược lại với Hoàng đế, tình hình càng tệ hơn!

Không bằng mua chuộc nội giám hoặc cung tì, đây là biện pháp đơn giản nhất. Trung Thư xá nhân thì có người chống lưng, chứ hoạn quan, cung tì thì chưa chắc, bọn họ chủ yếu phải dựa vào chủ tử, mà tuổi tác Hoàng thượng đã cao, cành ô liu của Thái tử rất có sức cám dỗ.

Ý kiến rất hay, đào sao cho thành một cái hố thiệt to!

Trì Tu Chi rất hại người mà đề nghị với Hoàng thượng: “Hôm trước trong cung rối loạn như vậy, là do có kẻ không cẩn thận, để lộ tin tức, trong ngoài không yên, phải nghiêm túc chỉnh đốn trong cung.” Phải kỷ luật thật nghiêm.

Trì Tu Chi dám nói vậy, chính là vì biết Trịnh Diễm đã đào hố, Miêu phi đã khóc lóc thỉnh tội với Hoàng đế như sau: “Đều do thiếp không tốt, hẽ

chút đã hoảng hồn, gây ra trò cười như thế, xin Thánh nhân trách phạt,” lại xin Hoàng đế chỉ thị một người để quản lí trong cung, “Thiép không tốt, chỉ biết đi báo với Trưởng công chúa, Trịnh tướng công, không áp chế được tin tức.”

“Nàng cho người báo với Trịnh Tĩnh Nghiệp?”

“Không phải Thánh nhân tin ông ấy à? Không phải thì sao đế ông ấy làm Tể tướng? Thiép chẳng biết cái gì cả, Thái tử là thanh niên, trước nay không qua lại. Thiép cũng hoảng, quên mất sức khỏe hai vị Trưởng công chúa không tốt. Thiép, thiép chỉ biết có nhiêu đây chõ, Thánh nhân với Trịnh tướng công có ơn tri ngộ, với Trưởng công chúa có ơn nuôi dưỡng, dù gì, dù gì cũng sẽ không có chuyện xấu. Các Tể tướng khác đều là danh môn, bình thường cũng nào bắt chuyện.”

Hoàng đế gật đầu: “Không cần lo, nàng làm tốt lắm.”

Sau đó, liền có tin tức truyền ra, Hoàng đế muốn lập tân hậu, các triều thần còn đề nghị truy phong cho mẹ của Thái tử làm Hoàng hậu để ‘Chấp hành kỉ cương’. Hoàng đế dở khóc dở cười, ngài còn chưa quyết định gì cơ mà.

Sau đó, Trì Tu Chi có thu hoạch, làm thư kí riêng của người, thường tiếp xúc nhiều với Hoàng đế, lúc Hoàng đế rất tức giận vì triều thần đã gây phiền cho ngài: “Trẫm lập hậu hay không mà bọn chúng cũng om sòm!” thì Trì Tu Chi lập tức góp lời.

Virus đa nghi ngủ say trong người Hoàng đế đã bị đánh thức, lần trước vì chuyện ngài sinh bệnh, kì này lại là vấn đề lập hậu, càng nghĩ càng tức. Trong lòng liệt ra một loạt nghi vấn: Một, ai đã tiết lộ tin tức cho Trịnh Tĩnh Nghiệp, em gái mình hay người ngoài? Hai, đứa nào đã truyền *cmn* tin ta muốn lập tân hậu? Ba, xin phong cho mẹ của Thái tử, là chủ ý của ai?

Chấn chỉnh! Nhất định phải chấn chỉnh lại! Xem người bên cạnh có tiếp xúc với ai! Ngài còn trọng tuyên bố với mọi người: *Ông đây xem trọng Miêu phi, sau này các người phải nghe lời của nàng, cho dù không*

phải Hoàng hậu thì cấp bậc của nàng vẫn là cao nhất trong cung, không nghe thì chết hết đi!

Trịnh Diễm, Trì Tu Chi, tính cả Vinh An công chúa, ba người không mưu mà hợp, đào ba cái hố thiệt to, lại còn nối với nhau một đường thành chiến hào, chờ bên còn lại đào tiếp, để mặc Thái tử tự hướng về phía kia, *tõm*, hại chết anh ta!

Đáng thương cho Đông cung, trước đây không mua chuộc người bên cạnh Hoàng đế, không cần thiết, sợ vẽ rắn thêm chân khiến Hoàng đế phản cảm. Bây giờ vừa định làm, vừa tiếp xúc, chưa làm chuyện xấu gì, thì đã bị Hoàng đế theo dõi.

Hoàng đế vẫn im lặng không nói, nhưng, những kẻ bên cạnh Hoàng đế có qua lại với Thái tử đều biến mất, đây là sự thật.

Sau đó, còn ‘sau đó’ nào nữa đâu.

80. NỖI BUỒN CỦA TIÊU XƯỚC

[Nguyên]

CÔNG TÁC CÙNG ĐÀO CHIẾN CUỐI CÙNG CŨNG CHÍNH THỨC KHỞI ĐỘNG.

Sau đó, quả thật không có sau đó, mọi chuyện trở lại yên bình.

Hoàng đế, người có lời nói giá trị nhất chẳng nói gì cả, ngài vẫn đang yên lặng dùng cặp mắt già tinh quang của mình để theo dõi người nối nghiệp, mọi người vội vàng đeo kính râm rồi mới dám trợn mắt, trái tim nhỏ xíu bị cặp mắt cú vọ nhìn trúng mà run rẩy.

Đám phụ nữ đâm cho một dao xong còn chưa thoái mái, tao nhã quăng con dao đi, trên tay trung cấp, cao cấp chẳng hề dính phải một giọt máu nào, phủi phủi hai bàn tay được chăm sóc trắng mềm, đi thăm con gái, lo dưỡng thai. Còn loại như Trịnh Diễm ngay cả chọc dao cũng không phải do mình làm, chẳng phủi tay, tung ta tung tẩy về nhà làm mứt quả, nướng bánh, nấu nồi canh thật ngon cho Trì tiểu thụ nhà nàng ăn. Công chúa Vinh An rửa tay, cũng nên làm gì đó.

Đông cung rất khô, đã nhận ra Hoàng đế không thích Thái tử rành rành, nhưng nhất thời không có biện pháp gì hay ho. Bởi vì Hoàng đế lặng lẽ kiềm chế, ngài không hề công khai chỉ trích Đông cung. Mà trong trường hợp này, dù có tin đồn gì truyền ra, Đông cung cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ – động đậy thì phải giải thích nguyên nhân rõ ràng cho Hoàng đế biết, thế thì càng phiền phức.

Điều duy nhất Đông cung có thể làm là cẩn thận coi lại mình, chớ để xảy ra sai lầm, miễn là bất mãn của Hoàng đế đối với Đông cung chưa đến giới hạn, chưa định phé Thái tử là được. Hoàng đế không lên tiếng, người đâm dao xong xuôi cũng rút, để Đông cung đứng ngây một chỗ, tiến thoái lưỡng nan.

Trần thị đã hoàn toàn tuyệt vọng với người chồng của mình, đối thủ như *suy thàn* (*ý chỉ kẻ xui xéo, đi ám người khác*), tuy rằng ông chồng mình không phải là heo, nhưng gần đây có xu hướng tiến hóa thành lợn, may mà cô còn một cậu con trai đê cùng bàn bạc: “Càng ngày Thánh nhân càng xa lánh Đông cung, tình cảm cha con gấp nguy!”

Quảng Bình quận vương không nói tiếp, bảo cậu nói, cha cậu đúng là quá đáng, thứ tỷ của cậu chẳng qua kén chọn tùy hứng thôi mà bị đâm chết, khó lăm mới có một Lý Thần Sách đầu óc ngon lành thì tức giận đến mức bỏ đi, Thái tử mượn rượu giải sầu, say đến mức bị cào lên mặt. Con không trách cha, Quảng Bình quận vương có bao nhiêu bất mãn mà không thể nói, thành thật với lương tâm cũng cho rằng Thái tử đánh mất tình cảm với Hoàng đế không chỉ đơn giản vì ‘Bị kẻ tiểu nhân nói xấu’. Do cha cậu không giữ được mà thôi.

Quảng Bình quận vương không thể cứ im lặng như thế, mẹ ruột vẫn đang chờ cậu quyết định, thương cho một thiếu niên mười mấy tuổi đau, sao có thể tìm ra đường sống từ vòng vây của một đồng nhân sĩ hung tàn? Quảng Bình quận vương chật vật động đậy yết hầu, mấp máy môi, nói: “Bây giờ chỉ còn một cách, cẩn thận trung thành hiếu nghĩa.” Không được để lại bím tóc nào cho người ta bắt.

Trần thị nhắm mắt ngừa mặt, hai dòng lệ chảy ra: “Mẹ đã tạo nghiệt gì! Chúng ta làm chưa đủ sao? Là do ta không hiền lương hay con chẳng trung hiếu?” Vẫn đê đều nằm trên người Thái tử, mẹ con họ không có lỗi gì, dusk sửa mình thì được ích chi?

Quảng Bình quận vương cảm thấy bi xót, lấy một chiếc khăn từ trong tay áo, nhẹ nhàng lau nước mắt cho Trần thị, Trần thị rút khăn che mắt nức nở không ngừng.

Tiêu Xước đỡ vai mẹ, nhẹ giọng hỏi: “Bây giờ đến cả mẹ khuyên, cha cũng không nghe sao?”

Trần thị nắm tay: “Một phụ nữ quản việc nhà như mẹ mà nói, sao ông ấy chịu nghe?” Tiêu Xước im lặng không nói, Trần thị lại tiếp: “Con cũng

chớ tùy tiện đi can.” Cô bắt đầu lo chồng mình không nghe lời con khuyên, ngược lại sinh ấn tượng xấu với nó.

Tiêu Xước thở dài: “Con biết ạ, mấy ngày nay con đi tìm Triệu Dật, xem thử ông ta có thể khuyên cha được không.”

“Cũng chỉ có thể,” miệng nói vậy nhưng trong lòng sao lại không oán hận những kẻ đã đào hố chử, vì nhìn từ bên ngoài Trịnh đảng che giấu quá sâu, lần này lại làm người tốt, Trần thị thấp giọng oán trách các cô chú của Tiêu Xước với con trai: “Thánh nhân vẫn còn, thế mà bọn họ đã bắt chấp tình nghĩa anh em như thế.”

Tiêu Xước quát khẽ: “Mẹ cần thận lời nói!”

Trần thị biết mình lỡ lời, im lặng không nói, quay ra dặn dò chuyện ăn ở đi lại của con trai, trên người hai mẹ con bao phủ một bầu không khí ảm đạm buồn bã.

Tiêu Xước dịu dàng vuốt lưng, an ủi mẹ, vinh nhục của bọn họ đều đặt trên người Thái tử, hai người đều cảm nhận sâu sắc sự bó tay chịu trói lúc này. Trước mặt con trai, Trần thị cũng chỉ biết lo lắng và yếu đuối, lầm bẩm: “Không biết sau lưng bọn họ còn đang bày trò gì nữa đây!”

Kẻ thù bí mật lớn nhất của Đông cung, Trịnh Diễm, đang làm điểm tâm, toàn thân một màu hồng. Vui vẻ làm đủ loại bánh ngọt, yêu ai yêu cả đường đi, mang tặng hai hộp bánh ngọt cho Trì bà ngoại, Trì mợ đang ở kinh thành, cho người mang về kinh, tiện thể cầm theo mấy lọ mứt, vài loại hoa quả.

Nghe nàng dặn: “Nói với lão phu nhân, bánh ngọt là do ta tự làm, xin đừng chê. Mứt hoa quả dùng để ăn không hoặc làm nhân bánh, pha với nước uống cũng được, đây đều là hoa quả tươi của năm nay mới hái từ trên núi, năm nay trên núi ít mưa, hoa quả ngọt lắm.”

Triệu thị thân thiết với nàng nhất, cười trêu nói: “Chưa xuất giá đã hiểu thảo thế rồi à? Đúng là Trì Đại lang may mắn tu được kiếp này, có một cô vợ như muội đây?”

Nói xong Trịnh Diễm đỏ mặt, ngẩng đầu đáp: “Tẫu là dâu nhà muội, dù thích thì muội cũng không gả cho tẩu được đâu, Tam lang sẽ nỗi giận mất!”

Triệu thị lấy tay áo che mặt: “Coi như ta sợ muội, may chỉ là một tiểu nương tử, nếu là tiểu lang quân, với cái miệng của muội, không biết sẽ rước bao nhiêu kiện cáo về! Muội mau cho người mang quà về kinh đi.”

Gò má Trịnh Diễm ửng hồng, quay mặt về Triệu thị, nhăn mũi: “Muội có văn hóa lắm nhé.”

Triệu thị không nói gì bỏ đi.

Cha Trịnh Diễm đang đi làm, chăm chú thảo luận với đám đồng nghiệp đang cố gắng đào hố chôn Thái tử về vấn đề dân sinh: “Năm nay ít mưa, chỉ sợ thu hoạch ít, e rằng chuyện nộp thuế trong nước sẽ căng dây, nếu không có tiền trợ cấp thì phải mau báo cho Thánh nhân, sửa lại tiêu chuẩn đánh giá Quận trưởng, Thứ sử.”

Nghiệp Quảng Học nói: “Kết quả thu hoạch còn chưa đưa lên, tình hình cụ thể thế nào, phải chờ Quận trưởng các nơi vào kinh báo cáo rõ ràng.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp chẳng thèm nhìn ông ta, Trịnh mõ vốn là người từ ruộng đồng mà trèo lên ngai Tể tướng, đương nhiên nắm rõ những kiến thức này hơn đám đồng nghiệp, chép miệng: “Chờ bọn họ vào kinh thì sẽ trễ. Thuế má là một chuyện, nếu hạn hán lâu ngày thì sẽ gây ra tai họa, phải chuẩn bị trước tiền và gạo để cứu tế.”

Tưởng Tiên Hiền ba phải: “Chỉ mong không xảy ra tai họa mới tốt.”

“Chuyện gì cũng theo tình huống xấu nhất mới không bị động.” Trịnh Tĩnh Nghiệp lãnh đạm đáp.

Trong lòng Nghiệp Quảng Học không thoái mái, bụng nghĩ thầm, *Thánh nhân đã lớn tuổi, nhỡ đâu có kẻ sinh sự, nhiệm vụ hàng đầu của mọi người bây giờ không phải lật đổ Đông cung sao? Bây giờ giả vờ lồng gà vỏ tối gì đó?* Ra khỏi miệng thì đổi cách nói: “Chưa có kết luận, chớ nên kinh động tới Thiên tử. Chúng ta ở đây cân nhắc không được sao?”

Trịnh Tĩnh Nghiệp nhíu mày, nói thầm, *ta đã nhắc nhở các ông, ông không đồng ý, ta tâu một mình.* Quay qua hỏi Tưởng Tiên Hiền: “Tưởng huynh thấy thế nào?”

Tưởng Tiên Hiền bị buộc trình bày ý kiến, vẫn ba phải như trước: “Bây giờ tâu lên thì hơi sớm, không bằng chúng ta cứ chuẩn bị các phương án. Không có tai họa thì khỏi kinh động Thánh nhân, có tai họa, tâu chương chúng ta đã viết sẵn, chỉ việc trình lên thôi.”

Màn phông Vi Tri Miễn cũng hùa theo, tán thành với Tưởng Tiên Hiền. Trịnh Tĩnh Nghiệp và Nghiệp Quảng Học đều không hài lòng.

Trịnh Tĩnh Nghiệp chửi thầm ba gã đồng nghiệp ngu xuẩn! Ông cũng biết vài mánh khéo kiém tiền hoa hồng, trong lòng đã có tính toán, chuyện gì cũng phải chắc chắn ở mức độ nào đó. Để người ta muốn giậm chân nhưng vì cảm thấy đường ranh bên trong mà nhẫn nại, không dám sơ suất, lúc đó mới phóng ra chiêu khác được. Nếu không xử lí tình hình thiên tai có thể xảy ra cho tốt, bên kia đang ôm gạch hăng hái đập vào đầu Thái tử, bên này Hoàng đế đụng tới mà không làm tròn trách nhiệm, thu con dấu (*), Thái tử không tranh thủ bỏ đá xuống giếng mới là lạ!

(*) Nguyên gốc là ‘chẻ thành bằng trăng’. Theo mình tìm hiểu thì từ thời Hán tới nay nhận chức quan đều có con dấu. Chức quan ghi trên bảng mà không có con dấu chiếu sắc thì gọi là ‘bạch bản’ (bảng trăng). Có nghĩa là quan mà không có lệnh vua. Theo mình có thể hiểu đại khái là tước mũ quan, thu con dấu... cũng được.

Càng kiên quyết sẽ bí mật tấu lên.

Vi Tri Miễn nhìn người này rồi sang người khác, muốn hòa giải đôi câu thì có một tiểu quan mặc áo xanh từ ngoài chạy tới: “Ra mắt các vị tướng công.”

Vi Tri Miễn gấp dịp mở miệng giáo huấn: “Hoảng ha hoảng hốt, không ra thể thống gì! Rốt cuộc là có chuyện gì?”

“Người nhà Nghiệp tướng công ở ngoài báo tin, Triệu quốc phu nhân... đã qua đời!”

Mặt Nghiệp Quảng Học xám ngoét, Triệu quốc phu nhân Kỳ thị, mẹ ruột ông ta, đã chết. Làm Tể tướng, phải đi đầu trong các thần tử thiên hạ, phải làm gương cho cấp dưới, không thể tạo cơ hội cho Ngự sử, Nghiệp Quảng Học phải có đại tang! Kỳ thị là mẹ ruột, là chính thất của cha ông ta, nhất định phải để tang ba năm.

Đang giờ phút quan trọng lật đổ Thái tử, giúp đỡ tân vương cơ mà, đúng là chết không nhầm mắt.

Trịnh Tĩnh Nghiệp giả vờ khuyên bảo: “Xin hãy nén bi thương.” Trong lòng sôi trào, *hay lầm, lại một người ra đi, mau đi cướp địa bàn ngay*. Suy nghĩ của hai người còn lại không khác lầm, cũng khuyên nhủ như thế.

Trịnh Tĩnh Nghiệp nhắc nhở: “Cần phải báo lên cho Thánh nhân, hoặc *đoạt tình* (*) hoặc theo tấu, đều phải nghe theo quyết định của Thánh nhân.”

(*) *Theo tục lệ Trung Quốc cổ đại, quan viên chịu tang cha mẹ phải bỏ quan về chịu tang, gọi là ‘Đinh ưu’ (Có đại tang). Mãn tang rồi sẽ được bổ chức. Đang chịu tang thì không được mặc công phục; mặc áo trắng, không ăn mừng. Yên hội, lễ bái, thì có phó quan thay mặt, gọi là ‘Đoạt tình’.*

Nghiệp Quảng Học chắp tay: “Vậy ta đi chuẩn bị để thượng tấu.” Run run mở quyển sổ con trắng trơn, viết soàn soạt, dâng lên ngự tiền, mặc kệ Hoàng đế có phê hay không, lập tức chạy về nhà lo tang sự. Không phải

ông muốn chạy, mà là không thể không đi. Để lại điều tiếng thì coi như thúi hoắc, ngay cả phần tử xấu như Trịnh Tĩnh Nghiệp, chẳng những giữ đạo hiếu với cha mẹ mà cả tang mẹ vợ ông cũng đúng mực, không làm quan.

Theo sự ra đi của Kỳ thị, không khí Hi Sơn lại trở nên căng thẳng, một Thùa tướng vừa rời vị trí, phải chia lại bản đồ chính trị lần nữa sao? Vốn có năm Thùa tướng, bớt một người vẫn không bổ sung, chẳng sao cả, nhưng bớt người nữa thì phải lo thêm vào chứ sao? Ai sẽ làm tân thừa tướng, lập trường của tân thừa tướng thế nào, quan hệ trực tiếp tới tương lai triều chính, nhất là tranh giành ngôi Thái tử. (*) Rốt cuộc là bảo vệ hay lật đổ Đông cung? Nếu lật đổ Đông cung, lật xong rồi thì ủng hộ vị hoàng tử nào?

(*Nguyên văn: *Dịch trũ chi tranh. Dịch là thay đổi; trũ chỉ Thái tử. Dịch trũ là thay đổi Thái tử.*)

Đông cung đang rất sốt ruột, Thái tử muốn đưa cha của Thái tử phi Trần thị lên, hiện là Hồng Lư tự khanh Trần Khánh Thành, nếu cha vợ Thái tử làm Thùa tướng, có thể Đông cung sẽ vững vàng hơn. Nếu Hoàng đế cảm thấy Đông cung báp bênh, hoặc muốn bắt đầu bàn giao công việc thì nhất định sẽ đồng ý đề nghị này.

Triệu Dật nghĩ sâu hơn: “Điện hạ không cần tự đề cử Trần Khánh Thành, chỉ cần xin ý kiến của bệ hạ, năm tướng còn ba, nhất định phải bổ sung thêm một vị nữa. Cũng chớ nên chỉ đưa mỗi Trần Khánh Thành, có thể chọn vài kẻ tương đương khác, như Quốc tử Tế tửu cũng là thế gia thanh quý. Nếu Thánh nhân có ý lo cho Đông cung, tự nhiên sẽ chọn Trần Khánh Thành, nếu có ý khác, chúng ta không đến mức quá mất mặt, coi như cũng là để sờ mạch của Thánh nhân, có đối sách phù hợp.”

Thái tử miễn cưỡng đồng ý đề nghị khá là không vui vẻ này, mấy ngày sau ra lệnh cho Phương mã tử dâng tấu, khiến Nghiệp Quảng Học tức kinh khủng – Không muốn ông quay lại đây mà!

Kể cả Tề vương đang ở xa kinh thành, chẳng ai muốn thấy xuất hiện cục diện như vậy, nhao nhao đầy thí sinh phe mình ra.

Hoàng đế bệnh một cú, khiến cho mọi người tỉnh ngủ: Dù gì thì Hoàng đế cũng sẽ già, muốn làm gì cũng phải mau mau, Thái tử lè mề sẽ ngóc đầu được, mọi người dậy đưa thi khỏi tinh.

Mà theo cách nói của Trịnh Diễm thì, mọi người đang ở cuộc thi *Thái tử không đăng cơ*. Ưu thế lớn nhất của Thái tử là chỉ cần không phế anh ta, dù điểm thấp cũng được thượng vị. Muốn lật đổ Thái tử, nhất định phải dồn vào chỗ chết, dấu bị trừ điểm cũng vô dụng. Cho dù anh ta thi được 60 điểm, cũng coi như đủ qua cửa, vẫn có thể lấy bằng tốt nghiệp như thường. Phải không do dự xách dao mà chém, khiến Thái tử thi rớt, không thể thi lại mới xong.

Trịnh Diễm không định để người Trịnh gia ra mặt, thậm chí ngay của nòng cốt của Trịnh đảng cũng không được nói Thái tử không tốt, nguyên nhân chuyện này là sơ sót của Hoàng đế, Trịnh thị không thể vác bao tài mưu đồ chính trị Đông cung được. Thái tử đã bị nàng chém máu me khắp người rồi, chắc chắn người khác sẽ không bỏ qua tình trạng tốt như vậy đâu.

Con át chủ bài trong tay Trịnh Diễm là Miêu phi, tử huyệt của Miêu phi là con trai. Từ khi nghe lời Trịnh Diễm, tuy không lên Hoàng hậu, nhưng cô đã nắm mọi việc trong hậu cung. Tiểu quân sư Trịnh Diễm nói gì Miêu phi nghe đây, trong lòng rất bội phục. Rất tiện để Trịnh Diễm chỉ đâu đánh đấy.

Bây giờ Trịnh Diễm không để ý tới Đông cung nữa, nàng đang bàn chuyện với cha: “Con theo mẹ đến phúng điếu cho Nghiệp gia, chỗ đó người đến người đi, Ngụy vương phi cũng về. Nhà Tướng tướng công, nhà Vị tướng công, chư vương, công chúa tự đến có, mà sai người đi cũng có. Sư mẫu đang mang thai không tiện, cho Trường sử trong phủ đi thay, thầy con đích thân đến.”

“Thánh nhân đã ra lệnh cho các quan chuẩn bị lễ cúng, làm tế văn.”

“Thánh nhân chưa nói sẽ cho ai làm tướng ạ?”

Trịnh Tĩnh Nghiệp vân vê hàm râu nói: “Thánh nhân tự có chủ trương, tĩnh không bằng động khẽ, ngài không muốn đại động.”

Trịnh Diễm giật mình trong lòng: “Bất động?”

“Giữ sức thoi, Thánh nhân đã bác bỏ các tấu chương phong tướng. Ngược lại bảo có phải Thừa tướng nhàn hạ lăm hay không, bảo năm mươi năm trước chỉ có một tướng trên triều, thông qua tất cả chính lệnh, sao bây giờ có ba Thừa tướng rồi mà còn muốn thêm.” Muốn động vào Thái tử thì không thể để triều đình rối loạn, biện pháp tốt nhất là duy trì nguyên trạng, dù sao thì không ai trong số các Thừa tướng hiện tại là bè đảng Thái tử.

Trịnh Diễm cúi đầu nhìn mũi giày mình: “Chỉ sợ thời gian không còn nhiều.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp lại bình tĩnh: “Trong tấu chương đề nghị Hồng lư tự khanh làm tướng, Thánh nhân bác bỏ, chắc chắn Đông cung không ngồi yên. Bây giờ hấn động một tí là phạm lỗi, các anh chị em, mẹ kế của hấn nào có thể bỏ qua cơ hội thế này?”

“Cha, con nghĩ thế này, Thái tử dẫu vô đạo cũng là Thái tử, dĩ quân mưu thần (*làm thân tử vạch mưu, hiến kế cho vua*), lưu trong sử sách ngàn năm, vô cùng mất mặt! Chẳng những thanh danh không tốt, mà còn khiến người suy nghĩ viển vông; sẵn có kẻ người chịu tội, nay lại thêm kẻ khác, chúng ta không cần để lộ mặt. Trước mắt cứ để người ta lo, xem thử bọn họ có làm nên việc không.”

“Con cũng không nên xem thường bọn họ, cứ chờ xem họ lập công đi!”

Cũng có lúc Trịnh Tĩnh Nghiệp đoán sai, người không chịu bỏ qua cơ hội nhất chính là Tưởng Trác. Có vẻ y đã giải quyết khá hoàn hảo vấn đề hôn nhân với Cố thị, về đối nội, các bất mãn trong gia tộc đã lắng xuống,

bên Nghiệp hầu cũng giải quyết êm xui, nhưng vì đang có tai tiếng, tạm thời phải hành động khiêm tốn.

Bây giờ nghe thấy Nghiệp Quảng Học có đại tang, đầu tiên y phải đi tìm tộc thúc Tưởng Tiên Hiền.

Tưởng Tiên Hiền vẫn rất xem trọng Tưởng Trác, đầu óc tên nhai này dùng tốt, công tác vể vang, cũng có chủ kiến, mà hiện tại cũng sẵn danh. Nghe lời và đồng ý với người thầy đã khuất, lại còn cao thượng nhường tước vị lại cho em trai, có ai không nói *Tưởng lang thật đức hạnh* một tiếng chứ?

Bây giờ thanh niên tốt ‘giữ chữ tín’ ‘cao thượng’ ‘có đức hạnh’ đang làm một hành động khủng bố mà đến Trịnh Diễm cũng không chịu ra mặt trực tiếp – thuyết phục Tưởng Tiên Hiền mau chóng hạ thủ với Thái tử. “Thúc phụ có hai cháu (Thục phi có hai người con là Ngụy vương, Tân Vương), đều không hài lòng với Thái tử. Đông cung hẹp hòi, Trần thị không cam lòng đứng sau ai, thúc phụ đang gặp nguy hiểm! Nghe nói Quảng Bình quận vương đến khuyên Thái tử kiêng rượu, ngược lại chịu quở trách, đến cha con còn như vậy, huống hồ là anh em, thần tử?”

Chuyện Tưởng Trác nói Tưởng Tiên Hiền biết cả, Quảng Bình quận vương mời Triệu Dật làm thuyết khách không có hiệu quả, đành tự thân vận động. Con khuyên cha, giọng nói dẫu ôn hòa, nhưng lại nhắm vào khuyết điểm của mình, Thái tử không vui. Tuy Quảng Bình quận vương nói: “Xin cha hãy trân trọng sức khỏe.”

Thái tử chẳng hề để ý bảo: “Trước ta vốn khỏe mạnh, uống chút rượu, không gì đáng ngại.” Anh ta nghiện mất rồi, dùng rượu để tự mê hoặc bản thân.

Quảng Bình quận vương không thể nói rõ hơn: “Rượu không chỉ ảnh hưởng đến sức khỏe mà còn tổn hại tinh thần, gây hỏng việc. Nhỡ đâu Thánh nhân có việc cho vời, cha tới chậm, thì sẽ thế nào đây?”

Thái tử lập tức nổi giận, chuyện này có một điều sỉ nhục của anh ta, cha ruột bị bệnh mà mình là kẻ đến cuối, ánh mắt khinh miệt của mọi người khiến anh ta khó quên cả đời. Có gì trong tay cũng quăng vào người Quảng Bình quận vương: “Mày cũng đến chê cười cha mày hả? Từ khi nào chuyện của ta cũng tới lượt mày chen miệng vào?”

Quảng Bình quận vương tránh theo phản xạ, không ngờ đó là đồ sứ, không trúng người nhưng đụng phải cây cột bên phải rồi bể toang, văng miếng, rạch một đường trên mặt Quảng Bình quận vương. Mặt Quảng Bình quận vương đau rát, tuy không nên nỗi nhưng ít nhất phải được tĩnh dưỡng một tuần mới hết dấu vết. Trong lòng ngập tràn đau xót, khi bé cha cậu đâu có thể!

Được, cậu xấu hổ tránh đi vậy. Chưa tránh cho xong, Hoàng đế nhớ cháu, gọi tới trò chuyện. Quảng Bình quận vương là sự bắn khoan lớn nhất của Hoàng đế đối với Thái tử: Quả thật Tiêu Xước là một đứa bé ngoan, nhân phẩm tốt, xuất thân tốt. Mỗi khi không hài lòng về Thái tử, Quảng Bình quận vương đều trò chuyện, cưỡi ngựa, luyện võ với Hoàng đế một chút, ngài sẽ nghĩ: “Đúng là một đứa bé ngoan.”

Lại nói, Hoàng đế cũng có lòng phế Thái tử rồi, chỉ là suy nghĩ trong đầu không mãnh liệt, phế Thái tử, dù làm lúc nào cũng không phải chuyện đơn giản. Thái tử như thế, nói phế liền phế, chẳng khác nào nói với người trong thiên hạ: *Ta thấy không vừa mắt với ông chủ tương lai của các người, để nó cút rồi.* Điều này khiến đông đảo các viên chức đã chuẩn bị từ lâu, suy nghĩ về phong cách làm việc của ông chủ tương lai chịu sao cho nổi?

Nhin hướng tích cực, tuy tính tình Thái tử nóng nảy, bên cạnh hơi nhiều kẻ tiểu nhân, nhưng anh ta có thể đứng đó hơn hai mươi năm nay, tùy tiện kéo ai đó trên đường hỏi về Thái tử, thì mọi người đều sẽ nói cho bạn biết đó là Hoàng trưởng tử. Dưới tình hình không có *đích tử* (*con do Hoàng hậu sinh*), anh ta tồn tại dài dài.

Hoàng đế rất do dự.

Mãi đến khi ngài nhìn thấy vết thương trên mặt Quảng Bình quận vương: “Cháu sao vậy?”

“Không cần thận dụng phải ạ.”

[*Bị dụng phải mà sao vết thương như dao rạch thế kia?*] Hoàng đế hù một tiếng, không hỏi nhiều. Đợi cháu trai đi rồi, gọi Hoài Ân tới: “Ta đã từng phái vài người tới Đông cung, có bảo riêng người điều vài tên học trò dạy dỗ tốt đến hầu hạ Đông cung, những người này, vẫn còn chử hả?”

Hoài Ân nghĩ bụng, *lúc trước móc ra đóng đồ ở Đông cung là dùng bọn họ, bây giờ ngài còn hỏi thế sao?* Vẫn cúi người trả lời: “Đều còn.”

“Đi hỏi thăm xem, Đông cung xảy ra chuyện gì! Mặt của Quảng Bình quận vương, bị thương ở Đông cung ra sao?” Vốn đang êm lành, đến Đông cung lượn một vòng về thì bị *hủy nhan*, tưởng Hoàng đế ngốc à?

Lão đồng chí Hoài Ân, hoạn quan, trước đây từng xuất hiện, là Trịnh đảng ẩn danh. Nếu nói ông không tố cáo tình hình Đông cung, quý cung không tin! Mà tố cáo cũng rất có thủ đoạn, mặt mày già nua bày ra vẻ hoảng sợ, lắp bắp chờ Hoàng đế đặt câu hỏi. Hoàng đế vốn biết lão nô ngài dùng mấy chục năm nay không phải kẻ nhát gan, đương nhiên phải hỏi!

Ô hay! Giết con gái rồi giờ đến con trai sao? Ké tiếp mà còn muốn làm gì nữa? Suy nghĩ của Hoàng đế càng lúc càng lung lay.

Rốt cuộc Đông cung không thể giấu được chân tướng cái chết của Tân Xương, Hoàng đế giận dữ một hồi lâu, vẫn đè chuyện tổn hại đến mặt mũi hoàng thất xuống, bằng không với với khả năng của Đông cung, sớm muộn cũng bị chư vương tung lời đồn lan truyền khắp thiên hạ.

Cái chết của quận chúa Tân Xương không được coi trọng, vết thương trên mặt Quảng Bình quận vương không lừa được người, những người có ý đồ, chỉ cần hơi dò la là có thể biết chuyện bên trong. Cuối cùng Tưởng Trác không nhịn được mới đi khuyên Tưởng Tiên Hiền. Làm thế gia phong kiến

thì ngon lành hơn là thanh niên tốt, sự tôn kính đối với hoàng thất được quyết định bởi cách hành xử của bản thân trong triều. Quân chọn thần, mà thần cũng chọn quân. Thái tử như vậy, thật khó lọt vào mắt thế gia. Ngụy vương xui, còn Tân vương lại kém, nhưng dù gì thì có người mẹ ruột xuất thân danh môn Sở thị, dẫu có kém thì cũng không kém như Thái tử chứ sao?

Tưởng Tiền Hiền cũng muốn cất nhắc cho gia tộc chậm tiến của mình, mang vẻ thử thách hỏi: “Thế theo ý cháu, ta nên làm thế nào?”

Tưởng Trác cúi đầu, cuối cùng cũng nói hết: “Không chỉ riêng thúc phụ, phú quý của chư thần đều phụ thuộc vào *tân trữ* (người kế vị mới). Muốn lập *tân trữ*, trước phải *đoạt đích* (thay đổi địa vị con trưởng).” Lại tính toán đánh thế nào, sau khi Ngụy Vương, Tân vương lên ngôi mới có lợi, nếu Tiêu Lệnh Hành không chết thì cũng toi công.

Ngày tiếp theo, Tưởng Tiền Hiền dâng tấu, bảo ‘Thái phó của Thái tử Hướng lão không thọ, Thái tử thất giáo (ý nói *thắng* Thái tử tiếu giáo *dưỡng*, *tiếu văn hóa*). Xin hãy chọn một thầy tốt để dạy bảo Thái tử.’ Công tác cùng đào chiến hào rốt cuộc cũng chính thức khởi động.

Con của Hoàng thái tử đã đến tuổi kết hôn, giờ lại còn tìm thầy cho Thái tử là sao? Mà *hở đời* hơn nữa, chẳng khôn ai chịu làm.

81. PHÚC HẮC VÀ NGÓC MANH

[Nguyên]

CỘ ÍCH THUẦN LÀ TÊN GIÁN ĐIỆP CÓ CƠ

Đột nhiên Thái tử phát hiện, so với Trịnh Tĩnh Nghiệp đã gài mình nhiều năm nay, Tưởng Tiên Hiền đáng ghét hơn nhiều! Ít nhất Trịnh Tĩnh Nghiệp không làm mất mặt anh ta như thế! Tưởng Tiên Hiền bình tĩnh phát biểu ý kiến, bình tĩnh ngồi ở vị trí nên ngồi, giống như vừa nói với Hoàng đế rằng tiết trời hôm nay thật quang đãng, tình hình cả nước đâu cũng tốt đẹp như nhau.

Tình cảnh Thái tử trở nên rất lúng túng, đã gần như không đứng vững nổi. Hoàng đế vẫn ngồi yên, giống như vừa nghe Tưởng Tiên Hiền bảo trời trở gió rồi, chúng ta chờ nên đứng ngoài, mau vào nhà thôi. Mới đầu, trong nháy mắt các triều thần đều biến sắc, ngay cả Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng kinh hãi thầm trong bụng, giống như ông, bất kể là có ý định dụng vào Đông cung hay không, đều cẩn thận cắt vây cánh Đông cung, không nhắm trực tiếp vào Thái tử. Tưởng Tiên Hiền ngược lại, bất động thì thôi, hở ra một cái lièn một mình đấu boss.

Đương nhiên không phải Tưởng Tiên Hiền bị đập đầu, chỉ cần đóng gói giải quyết cho tốt, đừng nói là muốn loại bỏ Thái tử, ngay cả xử lí Hoàng đế, cũng có người khen là hiền thần. Đây là quan điểm của thế gia Tưởng Tiên Hiền. Trịnh thị là dế nhũi, hoàn toàn không biết mấy trăm năm nay thế gia ngầm đồng ý hạ rơi đài bao nhiêu Hoàng đế cho kể, việc này cũng giống hôn sự của Tưởng Trác vậy, chỉ cần thu xếp ổn thỏa công tác dư luận, Hán gian cũng có thể được gọi là ‘Đường vòng cứu quốc’(*) vì nước vì dân, bảo đảm quân chúng không biết sẽ cảm động chảy nước mắt giàn dụa.

(*) ‘Đường vòng cứu quốc’ - Đây là từ xuất hiện trong kháng chiến chống Nhật – vốn Trung Quốc không thể đánh thắng, nên phải dùng sách lược quanh co, quấy nhiễu, tranh thủ từng chút và bảo vệ thành quả thắng

(lợi. Lúc đó trong Quốc dân đảng có một số phản tử ngoan cố, sai một số bộ phận trong quận đội và quan viên đi đầu hàng Nhật, thành Ngụy quân, Ngụy quan, cùng quân Nhật đánh vào căn cứ kháng Nhật, là hành động phản quốc đi theo địch, ngụy viện là ‘đường vòng cứu nước’.)

Huống chi bản thân Thái tử có chỗ không kiềm chế! Tưởng đại nhân cũng vì lo lắng cho trăm họ thôi.

Các vị cao cấp trong triều vô sự, tầng lớp trung cấp được cảm hóa cũng không sao, buổi triều kết thúc, Tưởng Tiên Hiền bị Hoàng đế giữ lại.

“Có thầy can gián thì lúc nào cũng có thể lọt tai một hai điều.” Vẻ mặt Tưởng Tiên Hiền thành khẩn, tỏ vẻ như một trung thần đang đóng góp ý kiến

Hoàng đế trầm mặc: “Để ta suy nghĩ đã.” Hết lãnh đạo nói thế này, không có nghĩa sẽ thật sự ‘nghĩ lại’, hơn nữa trong nhiều trường hợp, ngài đã có quyết định riêng, không quyết đoán thì không thể thành lãnh đạo. Nếu bạn gặp phải một ông sép hay do dự, nếu không phải ông ta giả vờ yếu đuối thì bạn hãy đổi việc đi.

Tưởng Tiên Hiền không ngốc cũng chẳng ngây thơ, nhận ra Hoàng đế không hề hài lòng mà ngày càng bất mãn với Thái tử, hoàng thân quốc thích cũng không nói tốt cho Thái tử, thế nên mới ra tay độc ác như vậy. Phải nói quan điểm rất chính xác, kế hoạch rất hoàn mỹ, chỉ có một khuyết điểm duy nhất là, người thực hiện hơi có vấn đề.

Nếu người nói ‘Tìm thầy cho Thái tử đã trung niên’ là Viên Mạn Đạo, Hoàng đế nhất định sẽ cảm thán Viên chính nghĩa một lòng vì nước, chỉ dành tiếc cho một tâm huyết bị mất trắng, căn bản Thái tử không nên hồn. Nhưng người nói là Tưởng Tiên Hiền, không phải là một ‘thuần thần’, sao Hoàng đế có thể tin tưởng Tưởng Tiên Hiền chí công vô tư cho được?

Chuyện đâm dao thế này là một việc rất cần kĩ thuật, không phải ai cũng có thể làm mà không để lại nhược điểm, không phải ai cũng có thể làm mà sau đó vẫn để lại ấn tượng tốt cho sép. Cũng may Tưởng Tiên Hiền

không quá quan tâm, ông ta không quan tâm, người khác sẽ chẳng sốt ruột lo lắng cho ông ta.

Hoàng đế nói ‘suy nghĩ lại’, chẳng ai biết ngài suy nghĩ chuyện gì, ngược lại Hoàng thái tử bị mất mặt, trong lòng mọi người đều hiểu rõ – Hoàng đế đang có thành kiến với Thái tử. Hơn nữa, Thái tử cũng không được lòng người, quyền y Thái tử bị khiêu chiến công khai.

Lần lượt có các Ngự sử tố ‘chuyện không hợp pháp’ của Đông cung, chuyện họ hàng Thái tử chiếm ruộng đất của dân bị Trì Tu Chi lôi ra là nhẹ, bây giờ người ta chia kiém vào Thái tử. Nào là rượu chè, bạo ngược, hoang dâm, có người lại lôi chuyện lúc Hoàng đế sinh bệnh Hoàng thái tử ở gần nhất lại tới trễ nhất ra, cái mũ chụp cuối cùng này rất nặng, nhưng Hoàng thái tử tự kiém cơ hội phân trần cho mình. Hoàng thái tử chảy nước mắt chạy đến trước mặt Hoàng đế khóc rống lên: “Chuyện lúc đó, không ai báo cho nhi thần.”

Hoàng đế ôn tồn: “Ngự sử lúc nào cũng cường điệu lên, con không cần quá để ý. Sau này phải cẩn thận tu sửa bản thân, đừng để người khác nói lung tung nữa là được.” Còn trong lòng thì oán trách, *mày nói người khác không báo, sao mày không quan tâm đến cha mày?!* Hoàn toàn quên mất chuyện mình ghi hận Thái tử hôm trước vì Thái tử đã ‘rình thánh giá’.

Hoàng thái tử lau nước mắt, úp mặt lên đầu gối cha khóc lóc một hồi.

Đang khóc, Đông cung có tin mừng: “Đông cung lại có một vị tiểu lang quân.”

Hoàng thái tử: “...”

Đàn ông thân thể khỏe mạnh, có một người vợ thân thể khỏe mạnh và mấy cô thiếp thân thể khỏe mạnh, mà người đàn ông này còn thường xuyên *lăn qua lăn lại* trên giường với phụ nữ, có con cũng là bình thường, đối với hoàng thất, đây gọi là *khai chi tán diệp*, cống hiến để mở rộng hoàng thất. Nhưng Hoàng thái tử đang bị tố hoang dâm, đây là chứng cứ, chẳng trách Thái tử ảo não.

Sắc mặt Hoàng đế cũng không tốt lắm, miến cưỡng nói: “Con quay về xem thử đi.”

Từ đó về sau cung Đại Chính và Đông cung không gặp mặt nhau thường xuyên, cung Đại Chính cảm thấy phiền phức, còn Đông cung lại đang trốn tránh, tình cảnh trong vào mắt những kẻ có tâm, càng sinh ra nhiều ý nghĩ kì quái.

Nhưng nếu Hoàng đế để bạn thấy rõ ràng ý đồ thật của mình, thì ngài không phải là Hoàng đế nữa rồi, ngài gác lại chuyện này, mang đoàn người đang nghỉ hè về kinh thành, bắt tay vào giải quyết hôn sự của Quảng Bình quận vương, muốn quang cảnh phải thật khí khái, Hoàng đế làm chủ, hạ lệnh cho những quan viên từ ngũ phẩm trở lên, các nhà huân quý có tước vị trong kinh đều phải tham gia! Vì hôn lễ diễn ra vào tháng mười, lúc đó Thứ sử địa phương, Quận thủ cũng có mặt, không phải chỉ náo nhiệt bình thường thôi đâu.

Tình cảnh này thì không giống đang tính xử lý Đông cung.

Mọi người vừa đoán mò, vừa chuẩn bị quà tân hôn cho Quảng Bình quận vương, bộ cho rằng để bạn tham gia là có cơ hội dẫn vợ con đi ăn chùa hả?

Đương nhiên Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng nhận được thư vơ vét tài sản của Quảng Bình quận vương, Trịnh Tĩnh Nghiệp thuận tay cùng thông gia mới nhận, Tào vương, *quăng* quả bom đỏ về phía Hoàng đế - con trai Trịnh Tĩnh Nghiệp muốn lấy cháu gái Hoàng đế. Hoàng đế vừa nhận thiếp xong rồi đọc, cười bảo: “Cháu trai của trẫm cưới vợ, cháu gái lấy chồng, đúng là song hỷ lâm môn.”

Lại một lệnh vơ vét tài sản thứ hai, bắn thân quý trọng tình cảm anh em, nhìn cháu trai cháu gái, để thể hiện tình nghĩa thắm thiết với người em trai Tào vương, Hoàng đế lại bảo mọi người phải đến chỗ Tào vương và Trịnh Tĩnh Nghiệp uống rượu mừng.

Trịnh Tĩnh Nghiệp về nhà bàn với Đỗ thị.

Đỗ thị nói: “Đám cưới của Quảng Bình quận vương và Triệu thị, nể mặt Triệu thông gia, quà tặng cho Triệu thị không thể sơ sài, phải bày tỏ với cả hai bên mới được.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp nói: “Chỉ sợ Triệu thị không chịu nhận!”

Bị Đỗ thị khẽ đẩy vai: “Bớt giận đi.” Đây chẳng phải là lúc ông nên thể hiện sự rộng lượng sao?

Trịnh Tĩnh Nghiệp lại nghĩ tới một chuyện: “Nói đến chuyện này, ta lại nghĩ, hình như thằng bé Nghiệp hầu gia đính ước với cháu gái Tư Huyền? Cũng nên bắt đầu chuẩn bị quà tặng tiểu nương tử Cố gia đi, đừng để Tư Huyền khó xử, chuyện của con bé cũng trắc trở, theo ta thấy, có lẽ để lăng xuống một hai năm nữa mới tổ chức, chuẩn bị chậm một chút thì thu xếp cũng ổn thỏa hơn.”

Đỗ thị thở dài một hơi: “Ta cũng đã từng gặp tiểu nương tử kia, tiến lùi có lẽ, sao lại gặp chuyện này?”

Trịnh Tĩnh Nghiệp không hề che giấu vẻ sung sướng hả hê: “Chẳng qua hệ gì tới chúng ta! Bất kể bọn chúng đính hôn bao nhiêu chăng nữa! Mà năm nay đám Đại lang, Nhị lang đều về, bà có nhớ tụi nó không?”

Đỗ thị thở thê với chồng: “Tụi nó... lần này có thể về kinh được không?”

Trịnh Tĩnh Nghiệp lắc đầu: “Không được, không được đâu, phải cho tụi nó ra ngoài kinh, cố gắng lên làm Thứ sử, đảm nhiệm Thứ sử liên tục trong ba năm, về kinh vào trung khu, không bị kẻ dưới dễ dàng che mắt. Đến khi tụi nó lên Thứ sử rồi, ta cũng sẽ cho Tam lang ra ngoài! Ngay cả Trì tiểu tử, ta cũng muốn đưa nó ra ngoài học hỏi kinh nghiệm.”

Trước nay Đỗ thị luôn tin tưởng vào sắp xếp của chồng mình, nhưng nghe rằng sẽ để Trì Tu Chi rời kinh, lập tức hỏi ngay: “Vậy A Diễm thì sao?”

Trịnh Tĩnh Nghiệp nhăn mặt: “A Diễm còn nhỏ mà! Chừng hai năm nữa, Trì tiểu tử bên cạnh Thánh nhân ngày ngốc đủ lâu, ta thấy nó cũng không phải là người khiến kẻ khác dễ dàng quên đi, định đưa nó đến châu quận, không thì như Ngũ lang, đưa vào lĩnh chức trong quân ngũ, trở về thì tư cách, kinh nghiệm đều đủ cả. Đến lúc đó thì kết hôn với A Diễm luôn, A Diễm vẫn trong kinh.”

Đỗ thị nhíu mày: “Vậy thì lâu lăm? A Diễm năm nay đã mười hai rồi, ta nói với ông, cùng lăm là năm năm, hết năm năm, ta liều với ông!”

Trịnh Tĩnh Nghiệp hơi do dự: “Vậy thì nhanh quá, để A Diễm theo chồng nhậm chức cũng được.”

Đỗ thị trừng mắt: “Từ khi A Diễm ra đời đều chưa từng rời khỏi kinh thành bao giờ.”

“Từ khi ra đời đến năm mười lăm tuổi, ta cũng chưa từng xa quê.”

Đỗ thị vẫn lo lắng, biết chồng mình nói có lý, không phải vô cớ, liền cao giọng hỏi: “Thất nương đâu rồi?”

Trịnh Diễm... Trịnh Diễm đang lăn lộn chết đi sống lại trên giường. Quay mặt vào tường, bạn nh小 Trịnh từ một cô bé trở thành thiếu nữ, có thể dùng *Thất độ không gian* (*tên một nhãn hiệu băng vệ sinh*) được rồi. Nhưng thời này không có *Thất độ không gian*, đành sử dụng một số vật thay thế hơi kì dị. Vì lo không trang bị chỉnh chu sẽ xảy ra vấn đề, bây giờ tạm không ra ngoài, giữ quy củ, cosplay con rùa, rút đầu không ra.

Trưởng công chúa Khánh Lâm mang thai lần hai, đã khá quen hơn so với lần trước, phản ứng Cố Ích Thuần cũng bình thường hơn nhiều, hôm nay vừa khéo, Trưởng công chúa Khánh Lâm ‘hơi không khỏe’, rốt cuộc Cố Ích Thuần không ngồi yên, Trịnh Diễm dẫn cháu về nhà. Hôm nay Trì Tu

Chi đi làm, nàng định đi học, không có hoạt động xã giao, vùi mình trong phòng, gặp chuyện lớn trong đời.

Nhờ chín năm giáo dục phổ thông, kiến thức căn bản về sức khỏe giới tính thì có, tuy... kiến thức vệ sinh sinh lý một nửa ở lớp sức khỏe giới tính, một nửa nhờ lớp sinh học.

Phản ứng đầu tiên của Trịnh Diễm khá bình tĩnh, vẫn không nghĩ gì, sau đó cảm thấy khó chịu, lén kiểm tra, tiếp theo bình tĩnh gọi A Khánh: “Lấy một bộ quần áo mới đến cho ta.”

Đương nhiên A Khánh sẽ hỏi: “Thất nương muốn ra ngoài? Muốn mặc quần áo thế nào?”

Trịnh Diễm cũng trả lời tự nhiên: “Quần áo dơ rồi.” Tiện hỏi A Khánh gặp chuyện này thì phải làm sao. Trịnh Diễm nghĩ, A Khánh hơn tuổi mình, hẳn là đã có kinh nghiệm.

A Khánh không dám sờ suất: “Hầu gái dùng gì cũng là loại thô ráp, Thất nương dùng không hợp. Vậy, có nên hỏi Tam nương chuyện này không? Hoặc thỉnh giáo phu nhân?”

“Hỏi ai cũng được, nhanh nhanh một chút.”

Đỗ thị đang nói chuyện với Trịnh Tĩnh Nghiệp, Triệu thị vội vàng chạy tới, mang theo rất nhiều món cần thiết, còn an ủi Trịnh Diễm: “Thất nương lớn rồi, tiểu nương tử trưởng thành nào cũng phải thế, tuy chảy máu nhưng không hại gì đến sức khỏe, chó sợ. Không có mới đáng lo đấy.” Sợ Trịnh Diễm sẽ có bóng ma tâm lí. Triệu thị có người chị họ, lúc ra máu khóc đến chết đi sống lại, cho rằng mình sẽ mất máu mà chết.

Một bên vừa giải thích lí do, một bên đưa mắt ra hiệu để thị tì của mình đi tìm Đỗ thị.

Trịnh Diễm trốn sau bình phong, ló đầu ra: “Đưa đồ cho muội trước đi. Nếu không đưa, không phải muội sợ mà xấu hổ.” Chảy chút máu có là gì?

Mỗi tháng một lần, suốt bảy ngày, chưa có cô gái nào toi mạng vì chuyện này hết! *Sợ cái đέch gì!*

Triệu thị: “...”

Có lẽ vì chưa chuẩn bị đầy đủ, có lẽ vì thời gian mặc đồ bẩn ngồi chờ hơi lâu, cục cưng khỏe mạnh Trịnh Diễm bị đau bụng! Triệu thị vừa cho người pha trà gừng, vừa phô cập kiến thức về vệ sinh thân thể. Bụng Trịnh Diễm đau, chẳng muốn nghe gì, nhưng phải giả vờ làm bộ nghe giảng, càng thêm đau.

Đỗ thị chạy đến rất nhanh, vừa mừng vừa lo: “Đây là trưởng thành, nhưng mà đau như thế thì không được, phải điều dưỡng, điều dưỡng.”

Triệu thị đồng ý: “Phải điều dưỡng từ đâu, không lâu là có thể thấy kết quả, càng kéo dài càng không tốt.”

Vì thế xin phép không đi học, không đi làm, chỉ việc ở nhà tĩnh dưỡng.

Khiến Trì Tu Chi lo lắng không yên: *Vợ của chàng xin nghỉ bệnh? Bi sao thế? Là bệnh gì? Có đau lắm không? Có khó chịu không?* Ngày bé bạn học Trì từng bị bệnh vài lần, mỗi lần khỏe lại đều hơi thấy khó chịu trong người. Đi hỏi thầy, dù Cố Ích Thuần biết chuyện bên trong nhưng cũng không thể nói thẳng với học trò, ông cảm thấy mình chưa đủ lưu manh đến cấp đó. Trì Tu Chi tìm Trưởng công chúa Khánh Lâm hỏi thăm, Trưởng công chúa Khánh Lâm cũng chỉ qua quýt.

Trì Tu Chi còn tưởng đã xảy ra chuyện gì! Chạy thẳng tới Trịnh gia. Mọi người trong Trịnh gia đều biết mặt chàng, cung kính dẫn người qua cửa, nghe chàng nhỏ giọng hỏi: “Gần đây Thất nương không đi ra ngoài, chàng lẽ có chuyện gì?”

Tên trông cửa nào biết gì? Chỉ nói: “Nghe bảo bỗng bị cảm phong hàn.” Trì Tu Chi không khỏi bước nhanh hơn.

Đến nội viện bái kiến Đỗ thị, chào xong, Đỗ thị cho chàng ngồi xuống, Trì Tu Chi hỏi thẳng: “Con nghe thầy nói A Diễm bị bệnh, không biết bây giờ tình hình thế nào ạ?”

Đỗ thị cũng xấu hổ, ngồi trên tháp mà giật mình, trong mắt Trì Tu Chi, đây là biểu hiện bất an, tiến thêm một bước hỏi: “Không biết đã mời thầy thuốc nào? Cho phương thuốc gì? Có thể để tiểu tể xem qua không?”

Đỗ thị dở khóc dở cười: “Chuyện này... chắc không cần.”

Trì Tu Chi nghiêm mặt: “A Diễm đã đính hôn với Trì gia, con không thể coi thường. Rốt cuộc A Diễm thế nào rồi, xin nhạc mẫu cho con biết sự thật.” Đôi mắt nhỏ mà rất áp lực, như muốn nói *nếu không cho con vào thì con tự xông, không xông được thì sẽ trèo tường.*

Thật lòng Đỗ thị cũng không muốn đối cứng với chàng, cứng cũng chẳng có ý nghĩa gì, chỉ là chuyện này hơi khó nói, không biết mở lời thế nào. Trì Tu Chi lại nói: “Có thể cho con gặp A Diễm không? Con không phải kẻ khinh cuồng, chắc chắn sẽ không làm chuyện vô lễ, chỉ cần xác nhận A Diễm không có chuyện gì thì sẽ về ngay.”

Đỗ thị thật lòng không thể nói với con rể chuyện này, đành phải đồng ý: “Con đi đi.” Chỉ định Triệu thị đi cùng. Mẹ vợ đại nhân nhất thời tính sai, để thẳng nhóc thối mò vào được phòng con gái mình.

Trịnh Diễm vẫn đang nằm úp trên giường, nghe tiếng bước chân tới, quay mặt ra xem. Triệu thị cười nói: “Mau dậy đi, có khách tới.” Để ý cho người dựng bình phong lên.

Trịnh Diễm vừa nghe tiếng bước chân liền cảm thấy bất thường: “Chàng tới à?”

Triệu thị hé miệng cười: “Chàng là ai thế?” Thấy đã bình phong đã dựng xong, gật đầu chào Trì Tu Chi, “A Diễm nói xem có phải cô gia hay

không?”

Trịnh Diễm ngồi dậy được nửa người rồi lại nằm úp xuống. Triệu thị nói: “Hai em có gì cứ nhẹ nhàng nói với nhau, bọn ta không nghe trộm, ta dẫn người ra ngoài cửa, một chén trà sau (*khoảng mười phút*) sẽ quay lại. Nghe thấy động tĩnh gì thì sẽ vào.” Từ khi bước qua cửa Trịnh gia, Triệu thị cảm thấy tất cả quy củ của mình đều lãng phí.

Trì Tu Chi chắp tay: “Cảm ơn Tam nương đã tạo điều kiện.” Đứng nghiêm trước bình phong.

Trước khi đi Triệu thị còn đặc biệt nói với Trì Tu Chi: “Ta luôn ngưỡng mộ Kinh Triệu Trì thị, Lang quân cũng là chính nhân quân tử.”

Trì Tu Chi gật đầu: “Tam nương yên tâm.”

Triệu thị ra ngoài cũng không khép cửa lại, Trì Tu Chi nhìn xung quanh không có ai, cũng biết đây là cực hạn, nhẹ giọng hỏi Trịnh Diễm: “A Diễm, nàng cảm thấy thế nào rồi?”

Chuyện có dì cả tới thế này làm sao có thể nói thăng với bạn trai được? Trịnh Diễm chôn mặt vào chăn, cảm thấy bụng lại bắt đầu quặn đau.

“Không sao cả.” Giọng trong chăn nghe thật rầu rĩ.

Trì Tu Chi sốt ruột: “Không sao cả là thế nào? A Diễm ngoan, đừng để ta lo lắng.” Người cũng hơi nghiêng về trước, cố gắng không bước lên.

Giọng Trịnh Diễm vang lên mang theo tiếng nghẹn ngào: “Đã nói là không sao mà.”

Cô bé này, giọng của nàng không giống không sao chút nào hết! Trì Tu Chi quyết tâm hiểu sai: “Nàng bị bắt nạt?!” Trong giọng nói hàm chứa hận thù với kẻ thù giả tưởng.

Trịnh Diễm hết cách, xoay người xuống giường, quần áo hơi khống chỉnh trang + tóc mai tán loạn chạy đến trước mặt Trì Tu Chi, ánh mắt hơi ửng đỏ, nhón chân nhéo lỗ tai chàng. Trì Tu Chi chấn kinh, từ nhỏ đến lớn chàng chưa từng thấy bộ dạng thế này của cô gái nào, dù cô bé trước mắt hơi nhỏ tuổi, nhưng mà chuyện này...

Nhất thời vô ý, lỗ tai bị nhéo, hạ người xuống, nghe Trịnh Diễm tức tối nói: “Chưa thấy con gái có dì cả tới thăm hả?”

Trì Tu Chi sững sốt: “Nàng có dì?” Rõ ràng vợ chồng Trịnh thị đều chỉ có một mình.

Đêch!

Trịnh Diễm nghiến răng nghiến lợi: “Chàng có đọc sách chưa hả? Mỗi tháng con gái đều có mấy ngày thế này...”

À, tốt lắm, nhìn Trì Tu Chi đột nhiên đỏ mặt là có thể thấy chàng từng đọc sách về sức khỏe giới tính. Nhìn bộ dạng ngượng ngùng của Trì Tu Chi, Trịnh Diễm bỗng cảm thấy xấu hổ, lại nhảy về sau bình phong, hai người đỏ mặt với cái bình phong.

“À, à!” Cuối cùng Trì Tu Chi cũng phản ứng lại, “Vậy, nàng đang không thoái mái à? Cơ thể đang không khỏe như vậy, nàng, nàng mau mau đi nằm, ta... ta... ta... ta về trước, mai lại đến thăm nàng.”

Sau này của sau này, mãi đến Trịnh Diễm có thể ra ngoài, Trì Tu Chi mới hối hận: Quên nhìn phòng của vợ cho thật kĩ! Lúc chàng đi thăm chỉ biết quan tâm vợ và xấu hổ mãi thôi.

Hiếm có dịp phúc hắc kiêm ngạo kiều Trì tiểu thụ ngây ngốc, về nhà lật không ít sách, tìm rất nhiều bài thuốc điều hòa thân thể, chép ra, kẹp vào sách, đưa đến cho vợ chưa cưới ngay trong đêm. Sách và thư này, đương nhiên phải qua cửa kiểm tra của Trịnh gia. Trịnh Tĩnh Nghiệp xem xong, vẻ mặc hơi kì lạ, ho khan một tiếng: “Đưa cho A Diễm đi.”

Trịnh Diễm mở sách, lấy tờ giấy ra, nhìn xong mặt lập tức đổi màu. Soạt một tiếng nhét thư vào sách, bỏ dưới gối, đầu đè lên gối nằm bất động.

Chuyện chưa hết.

Ngày hôm sau, Trì Tu Chi lắp bắp bưng một nồi *dược thiện* (*) còn nóng hôi hổi tới Trịnh gia. Mặt Đỗ thị đờ ra, nói với Triệu thị: “Ta mặc kệ!” Triệu thị cúi đầu nói: “Cô gia theo ta.”

(*) Là sự kết hợp của ẩm thực và y học Trung Hoa, dùng thuốc Đông y, theo các nguyên tắc nấu nướng, chế biến thành món ăn vừa bổ dưỡng, vừa phải có tính mỹ thuật, mùi vị thơm ngon.

Trịnh Diễm lè roi đầy mặt, chuyện này, chuyện này, chuyện này... lúc này mà mang thứ này thứ khác tới, chàng không sợ người ta không biết nhà ta có thông gia à? Triệu thị còn ở bên cạnh, Trịnh Diễm xoay mặt nói: “Còn nóng!”

Triệu thị nói: “Vẫn còn nóng đó, nếu hâm lại sẽ không còn nguyên vị.”

Trịnh Diễm ngồi bên bàn, tự mình mở nắp, múc một thìa, chầm chậm đưa vào miệng: “Một nồi lớn thế, sao em tự ăn hết được, ngốc thật.”

Triệu thị cười đến đau cả ruột, nói thầm trong bụng, *bộ dạng của muội lúc này cũng là một nha đầu ngốc!* Vừa hay, tuyệt phổi!

Trì Tu Chi mỉm cười: “Nàng ăn từ từ, ngày mai ta lại mang tới nữa.”

Trịnh Diễm bĩu môi: “Không phải chàng đang đi làm sao?”

“Chỉ cần muốn thì thế nào cũng có thời gian. Ta về trước, Thánh nhân tìm không thấy thì không hay.”

“Đi đường cẩn thận. Chàng ăn cơm chưa?”

Cuối cùng Triệu thị cũng không nghe nổi, bước từ sau bình phong ra: “Nếu cô gia chưa dùng cơm, ta sẽ đi sắp xếp, nếu dùng cơm rồi, ta cho người đưa cô gia đến phương bắc.” (*có lẽ ý Triệu thị nói muốn đưa đến cung?!)

Bây giờ hai người mới để ý còn một bóng đèn ở bên, Trịnh Diễm chỉ chăm chăm ăn cháo, Trì Tu Chi nói lời cảm ơn với Triệu thị: “Làm phiền Tam nương.”

Có lẽ nhở dược thiện có tác dụng, hoặc tâm trạng trở nên tốt hơn, Trịnh Diễm nhanh chóng thoát khỏi thời kì khó chịu, mấy ngày không vui. Trước ánh mắt giễu cợt của Đỗ thị, Triệu thị và Quách thị, bỏ lại một câu: “Đã là hôn phu hôn thê, tựi muội quang minh chính đại, muội được quan tâm thì muội kiêu ngạo!” Nàng lại chạy đi học. Tới nhà Cố Ích Thuần gặp Trì Tu Chi.

Vừa gặp nhau, Trịnh Diễm chưa kịp ngượng ngùng, Trì Tu Chi đã đỏ mặt trước.

Trịnh Diễm: ... Chàng xấu hổ cái mốc?! Đừng có làm nền như thế em là đàn ông được không?

Trì Tu Chi đưa tay sờ lên mặt Trịnh Diễm: “Nàng sao vậy? Sao mặt nóng thế?”

Được rồi, Trịnh thiếp nữ vẫn chỉ là một cô bé thôi.

Trịnh Diễm kéo tay Trì Tu Chi xuống, Trì Tu Chi thấy tay Trịnh Diễm cũng đỏ, cũng hiểu ra, cầm ngược lại. Tay nắm tay đi dạo trong vườn hoa cao cấp đã được trùng tu của Cố Ích Thuần và Trưởng công chúa Khánh Lâm. Trịnh Diễm và Trì Tu Chi chậm chậm bước trên con đường đá ở vườn hoa Cố gia, nghe Trì Tu Chi lo lắng nói: “Việc đấy làm ta sợ quá, chuyện này, không cần giấu ta đâu.”

Trịnh Diễm im lặng liếc mắt nhìn chàng, Trì Tu Chi trăng vạy mà lỗ tai cũng đỏ ửng, tay hai người nắm nhau thật chặt, lại lỏng ra một chút. Trịnh Diễm cúi đầu đá một viên sỏi nhỏ: “Không phải muộn giấu chàng. Nhưng nếu chàng gặp chuyện như vậy, có thể nói thẳng ra chắc?”

“Ta cũng sẽ không...”

“...”

Trai gái đang yêu chuyện trò, phần lớn đều nói chuyện vớ vẩn ngốc nghếch.

Theo như thuyết tương đối của Einstein, khi Trịnh Diễm và Trì Tu Chi ở chung với nhau đều cảm thấy thời gian trôi quá nhanh, đến lúc phải về. Bụng của Trưởng công chúa Khánh Lâm đã lộ, đỡ thắt lưng, cười nói: “Có Tu Chi, ta không cần lo lắng A Diễm đi đường an toàn.”

Trì Tu Chi và Trịnh Diễm cùng bước ra cửa, xe ngựa của Trịnh Diễm đã chờ ở cổng, ngựa của Trì Tu Chi cũng được dắt ra ngoài. Trì Tu Chi đưa tay đỡ Trịnh Diễm lên xe, bỗng nhiên nghe tiếng động ở khúc quanh. Hai người quay đầu nhìn lại, thấy mấy bóng người, đi đâu trông giống Tiêu Xước, tiếng vó ngựa vang vang, phút chốc chẳng thấy ai.

Trịnh Diễm nhún vai, yên vị ngồi lên xe, kéo rèm chỉnh lại chiếc mũ vì động tác ban nãy nên hơi lệch của Trì Tu Chi: “Đẹp rồi.”

[*Người cứ yên tâm cưới Vương phi của mình đi.*] Trì Tu Chi cười đến quỷ dị.

Cô Ích Thuần là một tay gián điệp có cỡ, bảo vệ sư đệ và cũng bảo vệ đồ đệ. Lúc học trò không biết từ đâu ra một tình địch Quận vương, thầy giáo tốt tuyệt đối không thích thấy cảnh đánh trận mà chưa chuẩn bị, quyết định tiết lộ bí mật.

Trong lòng ngâm nga điệu hát dân gian tiễn Trịnh Diễm về Trịnh phủ, Trì Tu Chi vui vẻ về nhà. Trịnh Diễm nhìn thấy chàng khuất sau khúc cua rồi mới vào nhà, vừa bước qua cửa đã bị không khí vui vẻ trong nhà làm cho kinh ngạc, còn tưởng mình nhầm nhà, tiện tay kéo một người tới hỏi, mới biết thư của Trịnh Tú, Trịnh Kỳ đã đến, hai người và người nhà đã lên đường, chậm nhất mười ngày sau sẽ tới kinh.

Tốt quá, bọn họ vừa tới thì Trịnh Thụy cũng sắp kết hôn. Mà hôn lễ của Quảng Bình quận vương lại trước ngày cưới Trịnh Thụy, thu đông năm nay sẽ rất náo nhiệt.

82. TIẾC CHO NGƯỜI TỐT

[Nguyên]

**CHO DÙ ÔNG MÀY BỊ PHÉ, TUI BÂY CŨNG ĐÙNG HÒNG
ĐƯỢC YÊN!**

Trịnh Diễm đang ở bên Đỗ thị, gặp anh trai và chị dâu, ba năm không gặp, hai bên đều cảm thấy đã khác nhiều, nhất là Trịnh Diễm, từ một bé con trở thành thiếu nữ, cảm giác này khi đập vào mắt rất mãnh liệt. Hai bên chưa vội chuyện trò, anh trai và chị dâu phải chào mẹ trước.

Hai cặp vợ chồng đều đã ngoài ba mươi, gặp Đỗ thị khóc khóc lóc đến chảy nước mũi: “Con bất hiếu, không thể chăm sóc cha mẹ.” Đỗ thị cũng chùi mắt: “Tốt lắm, trở về là tốt rồi.” Các con đều mang vẻ bê dâu, con dâu cũng trầm ổn hơn, vậy cũng tốt, đúng là qua rèn luyện, không còn đơn thuần nữa, Đỗ thị đau lòng nhưng cũng yên tâm hơn nhiều.

Trịnh Diễm nhìn xung quanh, anh em Trịnh Tú Trịnh Kỳ cùng vợ xa nhà ba năm, không đưa đứa con nào theo, cũng chẳng mang về thêm. Kiến thức sinh đẻ của Trịnh Diễm chỉ biết lơ mơ (*) cũng biết bọn họ sống không được tốt, eo hẹp đến mức ra giường cũng chẳng chất lượng. *Chắc chắn,* không chừng cha nàng ngàn tuyển vạn chọn hai nơi đây, hẳn đã quăng không ít đá mà dao đẻ rèn luyện hai người con.

(*) Nguyên gốc: ‘kiến thức nửa chai nước’. Giải thích: Có câu ‘Chai nước đầy không vang, nửa chai lại kêu to’. Về nghĩa đen, ý nói nước đầy chai, súc không có tiếng động; nửa chai thì vang. Nghĩa bóng ý bảo, người có tài thường khiêm tốn, không ồn ào, không phô trương; kẻ lơ mơ nông cạn thì càng nói lớn, muốn dùng âm thanh để che lấp sự ngu dốt của mình.

Đỗ thị gặp con trai con dâu không nhịn được nhắc: “Đại lang (suýt nữa là Trịnh Tú thưa) đang trực trong cung chưa về, hôm nay Quốc tử giám kiểm tra bài vở, đám Tú lang Ngũ lang ghi danh, phải tới cho có mặt. Gian phòng của các con vẫn như trước, cũng đã dọn dẹp xong, trò chuyện không

chỉ một chốc, mau đi thay đồ, chờ cha các con về, nhà chúng ta phải cùng ăn bữa cơm đoàn viên mới được!”

Nghe nói Trịnh Đức Hưng đang đi làm, trong lòng Trịnh Tú cũng chan chứa niềm vui, bạn nhỏ Trịnh Đức Hưng từng làm bình hoa bên cạnh Hoàng đế nay được xuất ngũ chuyển vào Ngự lâm, nhờ thân phận ba đời làm quan, lăn lộn thành một *tiểu đầu mục*, năm nay mười bảy, điểm xuất phát cao. Dù sao chắc chắn Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng không để con cháu mình chịu thiệt.

Bấy giờ trời vẫn còn sớm, Trịnh Sâm Trịnh Uyển Trịnh Thụy vẫn chưa tan làm, nay có Trịnh Diễm và Triệu thị, trong mắt Quách thị, đây là ra mắt lẫn nhau, Phương thị, Quan thị cảm ơn hai em dâu và em chồng đã chăm sóc giúp đỡ các con mình. Đỗ thị lại đuổi người đi: “Đừng ngồi ngây ở đó nữa, mau đi rửa mặt chải đầu rồi đến.”

Người về sớm nhất là đám đến Quốc Tử Giám ghi danh, mọi người nghe cha mẹ về, vội vàng chạy tới dập đầu tập thể, lại một màn nước mắt lung tròng. Trịnh Tú đang cố gắng xây dựng hình tượng người cha nghiêm túc, bấy giờ cũng chẳng nghiêm mặt nổi, hỏi con trai Đức An: “Con có nghe lời ông nội, bà nội không? Có chăm chỉ đi theo thầy học hành không?”

Trịnh Kỳ bên kia cũng hỏi như vậy, còn hỏi thêm một câu: “Anh con có lười nữa không?” Bạn Trịnh Đức Bình cũng được cái chức, mỗi ngày tới nha môn tìm cá ngủ. Ông anh trai như thế khiến cậu em Trịnh Đức Kiêm mách thì không được, mà không mách cũng chẳng xong, đành lí nhí: “Con không có chức hàm, cũng không ở trong nha môn nên chẳng biết.”

Các phụ nữ nói chuyện phong thoả bên ngoài với nhau, mồm miệng Quan thị vẫn lanh lợi như trước: “Nhất là ăn cơm không quen, có cách kinh bao nhiêu đâu, thế mà đậu hũ lại ngọt! Chao ôi, may mà ở nhà gửi cho không ít đồ ăn.”

Phương thị nói theo Quan thị: “Thất nương đã trưởng thành thật rồi, nấu rượu ngon, mà nấu thức ăn cũng ngon.”

Hai chị dâu khen em chồng, khiến mẹ chồng cười híp cả mắt: “Mấy món quà quê các con gửi về hồi Tết cũn ngon lắm, ngoại trừ ăn uống, còn các thói quen khác thì sao?”

Hai người liền tạm dừng, rời nhà ra ngoài, ăn ở chỉ là chuyện nhỏ, ví dụ như bọn họ khi ấy, ăn không quen món địa phương thì mang theo đầu bếp tự nấu, chê phòng tối thì có thể mở cửa sổ rộng hơn, thay giấy dán cửa. Tất cả những chuyện đó đều là việc nhỏ không đáng kể, nhưng chuyện quan trường thì không tiện nói. Là quan mới nhậm chức, bạn muốn nhóm lửa, người khác phải xem phân lượng bạn thế nào. Nào là lôi mấy vụ án khó xử lí, mang những sổ sách bao năm ra, rồi thì Lại mục giờ trò lát cá...

Trịnh Tĩnh Nghiệp lăn lộn từ địa phương mà lên, xem như đã có chuẩn bị với những chuyện này, sắp sẵn không ít người để giúp đỡ cho con trai. Dương nhiên, những người giúp đỡ này chỉ có mặt khi Trịnh Tú Trịnh Kỳ không thể chống đỡ, thời gian còn lại thì khoanh tay đốc thúc hai người nỗ lực đi lên. Đây chính là may mắn của việc có người cha tuyệt vời.

Có lợi cũng có hại, ít ra Trịnh Tĩnh Nghiệp năm đó không cần phải đối phó với ‘kẻ thù của cha’, còn hai anh em phải nằm trước đủ loại thương giáp.

Phương thị có ý giữ lại thì Quan thị đã cáo trạng với mẹ chồng: “Không ít những kẻ chờ cơ hội cưới nhạo chúng con, cưới thì cưới đi, chúng con cũng cần được; quá đáng, con đập vào mặt! Lại còn bịa ra một phong tục lừa gạt khiến tụi con bị mất mặt, đầu tiên con đây bọn chúng đi khuất mắt sau đó mới giải quyết!” *Đậu xanh rau má*, có một cô vợ hung hãn rất quan trọng!

Phương thị mỉm cười tiếp: “Chỗ tụi con thì cũng không khác lắm, nhìn chung sau rốt cũng không có sơ suất gì, chỉ là năm đầu tiên Lang quân gầy đi nhiều, hai năm qua có tẩm bổ nhưng vẫn chưa được như trước.”

Đỗ thị oán hận: “Bên ngoài là thế đó! Năm đó Tướng công đối phó với bọn chúng cũng phải trúc trắc lắm. Không nói chuyện này nữa, ta đã cho người đưa tin cho Tú nương, khoảng chừng ngày mai nó sẽ về nhà.”

Lại bắt đầu chuyện nhà cửa, Phương thị xoa dầu em chồng: “Thời gian trôi qua nhanh quá, chớp mắt A Diễm đã trở thành đại cô nương, sắp lấy chồng rồi.” Thật ra chị muôn cảm ơn những món trang sức Trịnh Diễm tặng (*trang sức bằng ngọc trai - chương 43*), nghĩ một lúc, nghĩ đi nghĩ lại, Quách thị cưới chồng sau nên hình như không có, chỉ bằng khi không có ai sẽ nói cảm ơn sau, tránh cho Quách thị lại nghĩ gì khác. Quan thị cũng suy nghĩ vậy, nói vài chuyện vặt: “Chúng ta về vừa đúng dịp, Lục lang sắp cưới vợ rồi,” quay qua nói với Phương thị: “Cũng nên bắt đầu làm mai cho tiểu Đại lang nhà ta đi nhỉ?”

Đỗ thị nói: “Chuyện này không quên được.”

Ríu rít, mãi đến khi Trịnh Tĩnh Nghiệp về.

Cơm tối hôm ấy không tách ra ăn, cả nhà tề tụ ở trong phòng khách, ăn bữa cơm đoàn viên. Trong bữa cơm, con kính cha, em mời anh, vô cùng hòa thuận, vui vẻ. Ăn cơm xong, Trịnh Tĩnh Nghiệp đưa con cháu vào thư phòng, hỏi những việc trải qua những năm vừa rồi của con trưởng và con thứ.

Trịnh Tú lau mồ hôi: “May mà khi trước từng trải qua vài chuyện, bằng không đã bị lừa,” nghiêm mặt nói, “Cha, con nghĩ, bọn Đại lang lớn chút nữa cũng nên đưa ra các quận huyện để học hỏi kinh nghiệm, bằng không khó có thể thành tài.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp gật đầu nói: “Lần này con ra ngoài ngược lại có chút tiến bộ, chuyện của tụi nó cha đã có chủ ý, sẽ không để tụi nó chẳng biết chuyện đời. Về phần các con, lần này về sẽ được nhậm chức ngay, làm cho tốt!”

Trịnh Tú Trịnh Kỳ đứng dậy cung kính đáp: “Vâng.”

Ba anh em Trịnh Sâm đi cùng cũng đứng lên, Trịnh Tĩnh Nghiệp phát tay, năm người ngồi xuống, Trịnh Sâm hỏi anh: “Bên ngoài gian khổ thế thật sao?”

Trịnh Tú cười khổ nói: “Đâu chỉ thế? Mỗi nơi một phong tục, luôn có côn đồ, suýt nữa ta đã bị thiệt. Chỉ nhớ một ít biện pháp của cha ngày trước để đối phó với bọn chúng, mới miễn cưỡng lật ngược tình hình. Từ từ thầm nhuần, mới biết những khó xử bên trong. Không xử lí đám cường hào ác bá cho tốt thì chẳng thể vì nước vì dân. Coi như ta đã hiếu, tuy là người tốt, nhưng phải làm chuyện thực tế, phải có thủ đoạn. Nếu không có người chịu nghe đe, dẫu có cách hay hơn cũng vô dụng. Có vài người có thể cảm hóa, vài người không cách gì khác là trùng trị, có thường có phạt.”

Trịnh Kỳ nghĩ thầm, giống đang dạy ác vậy.

Hai anh em đều phải chịu chút thiệt thòi, vài lần suýt rơi vào bẫy, nào là *mỹ ti giáo đồng* (*tì nữ đẹp, đầy tớ gian xảo*), may mà trong nhà có thói ra ngoài không được ‘se mặt’, chứ không là đã có thêm mấy miệng ăn (*), đoán chừng sẽ quay cho nhà cửa chẳng yên. Nếu đây không đi, thì giao cho vợ xử lý, vợ đúng là du lịch tại gia, khi giấu kín hiện hung khí giết người cần thiết.

(*) ‘Tục se mặt’ của Trung Quốc xưa là dùng sợi chỉ để se mặt, cao hét lông mặt, tóc thừa nhầm giúp các cô dâu trang điểm đẹp hơn. Ở đây ý bảo may mà Trịnh gia có lệ không được cưới thiếp ở ngoài, không thì đã bị cài ‘mỹ ti giáo đồng’ vào nhà.

Nói xong những chuyện này, Trịnh Tú đổi đề tài: “Cha ơi, còn một việc... thời tiết năm nay hạn...”

Trịnh Tĩnh Nghiệp ngắt lời: “Cha biết rồi.” Còn bảo Trịnh Thụy sắp kết hôn, mọi người phải giúp một tay, vốn Trịnh Tĩnh Nghiệp chủ trì khảo hạch Lại bộ, nhưng vì có hai con trai nên ông muốn tránh hiềm nghi: “Để kẻ khác vào ta vẫn không yên tâm, chưa chắc là ai, không chừng là Tưởng Tiên Hiền hoặc Vi Tri Miễn, có thể sẽ làm khó dễ các con. Các con chỉ cần thành thật trả lời là được.”

Hôm sau Trịnh Tĩnh Nghiệp đi tìm Hoàng đế, nhẹ nhàng kiểm cái nhân tình: “Hai thằng con trai của thần năm nay về kinh để chờ khảo hạch,

sợ người ta thấy con Tể tướng sẽ không chịu công bằng, hoặc che chở để lấy lòng thần hoặc cố tình gây áp lực để lấy tiếng thơm. Thần, vì con trai mình, không khỏi có ý trách móc nặng nề để tự nó tiến bộ mà hơi bất công. Nếu có thể được mong bệ hạ *thân xét*, mới có thể bịt kín miệng lưỡi sau lưng, cũng có công bằng.”

Hoàng đế nghĩ cũng phải: “Để trẫm gặp chúng một lần.” Quận thủ để có thể được triệu kiến, nhưng Hoàng đế có nhớ rõ hay không thì ở bọn họ, bây giờ ‘gặp một lần’ đã là được ‘chăm sóc đặc biệt’. Trịnh Tĩnh Nghiệp vượt râu, xong. Ai dám khi dễ con ông, cứ chờ Hoàng đế xử lí.

Trịnh Tĩnh Nghiệp vui vẻ, khi tham gia hôn lễ của Quảng Bình quận vương cười khanh khách, đi chung với Cố Ích Thuần, hai ông già đẹp lão không đếm xỉa tới thứ tự địa vị, ngồi cạnh nhau, chuyện trò vui vẻ, khiến nửa gian phòng rực rỡ sáng ngời.

Hôn lễ Quận vương, đều có quy định sẵn. Đích thân Hoàng đế cũng tới, còn đưa Miêu phi theo, đàn ông một chỗ, phụ nữ một nơi, nói đủ chuyện. Hoàng đế chỉ vào Cố Ích Thuần và Trịnh Tĩnh Nghiệp bảo: “Hai người các khanh cũng hợp nhau lắm!” Rồi gọi Trì Tu Chi: “Khanh cũng qua đây, thế mới là cảnh đẹp ý vui.” Sau đó dần dần lan truyền câu chuyện để mọi người ca tụng.

Tình hình bên đám phụ nữ thì khác. Mọi người chào hỏi nhau, Miêu phi vẫn ngồi trên Thái tử phi, đầu tiên mọi người chúc mừng Thái tử phi, sau đó muốn đi chọc cô dâu. Quảng Bình quận vương phi, Triệu thị, đúng là tiểu thư khuê các, hành động lễ độ, khiến mọi người không nỡ chọc cô. Thấy trên mặt phiếm hồng, biết điều gì ra, vừa đi vừa nói: “Đúng là một cô gái thật duyên dáng, Quận vương có phúc.”

Lúc khai tiệc, mọi người đều theo thứ tự, đương nhiên hoàng thất ở trên. Nhà Tể tướng huân quý cũng ngồi theo phẩm cấp, cho nên mỗi lần như thế thường có trường hợp nữ quyền Trịnh gia hay ngồi xen với hoàng

thất. Vốn vị trí của Trịnh Diễm phải ở dưới một chút, nhưng người ta nghĩ tới cha mẹ nàng, đưa nàng lên trước.

Chuyền chỗ cũng không quan trọng, gặp phải kẻ ngang ngược – Tiêu Lệnh Viện. Không biết bắt đầu từ lúc nào, Hoàng nhị thập nữ, công chúa An Nghi, Tiêu Lệnh Viện luôn thấy Trịnh Diễm không vừa mắt, thường xuyên ngáng chân sau lưng, trong chuyện này Trịnh Diễm thường xuyên có vẻ ngây ngô, căn bản không phát hiện ra, đáng hận là tuy rằng không phát hiện, nhưng lúc nào cũng có thể bình yên vượt qua. Tiêu Lệnh Viện tức đến nỗi phồng mang như cá nóc, Trịnh Diễm vẫn không biết gì.

Vì Miêu phi nói: “A Diễm lại không chịu đến chơi.”

Tiêu Lệnh Viện tiếp lời: “Đúng là người của *người ta*, không ra ngoài nữa. Ngày trước Thất nương lạnh lẽ hơn.”

Gần đây Trịnh Diễm vùi đầu nghiên cứu y thuật, cuối cùng cũng biết sơ sơ, đương nhiên, cái sơ sơ này cũng đủ dùng. Y học thời bấy giờ đã hình thành hệ thống sơ khai, người có kiến thức có văn hóa đều biết một ít, chế hương, rượu thuốc, dược thiện đều cần tới nó, chỉ khác là có đủ chuyên nghiệp hay không. Người có kiến thức có văn hóa đều biết một ý về y thuật, nhưng không ai xem nó làm nghề chính. Tài giỏi như Cố Ích Thuần, không kém những ngự y trong cung là bao. Y thuật của Trì Tu Chi, nửa là gia truyền, nửa là nhờ thầy dạy.

Quách thị là chị họ của Tiêu Lệnh Viện, tuổi tác hai người chênh nhau nên cũng không thân, Trịnh Diễm là cô em chồng thân thiết của Quách thị, nhìn chỗ nào cũng thấy đáng yêu hơn Tiêu Lệnh Viện. Mà con gái toàn hướng ra ngoài, Quách thị gả cho anh của Trịnh Diễm, tự nhiên cũng muốn thiên vị giúp em chồng. Nghe Tiêu Lệnh Viện nói thế, cười chỉ vào Tiêu Lệnh Viện nói với Trưởng công chúa Nghi Hòa, Trưởng công chúa Khánh Lâm: “Nhìn kìa nhìn kìa, Nhị thập nương nhà ta mở mồm ngậm miệng là ‘người ta’, nhưng chắc cũng muốn một chàng rể phải không?”

Tiêu Lệnh Viện là một cô bé mới biết yêu, vừa thông thạo chút chuyện lại đanh đá, bị Quách thị nói vậy không khỏi đỏ mặt, nhưng đây là trường

hợp không thể phát tác, lại oán hận ghi nợ lên Trịnh Diễm một khoản nữa.

Trời đất chứng giám! Nay giờ Trịnh Diễm chưa hề nói một chữ! Vậy mà lại bị thêm thù. Bấy giờ Trịnh Diễm đã nhận ra phần nào, thấy Quách thị đã ra mặt vì mình thì cũng không nói gì nữa. Ở trên, sắc mặt của Thái tử phi rất khó coi!

Sắc mặt của Thái tử phi chẳng liên quan gì đến Trịnh Diễm hay Tiêu Lệnh Viện cả, cô ta đang rầu rĩ vì chồng mình. Con cưới vợ đáng lẽ là chuyện vui, thế mà ông chồng lại ngày càng não tàn khiến người ta chẳng nói nổi lời nào. Thiếp thất Đông cung ngày càng nhiều, lượng rượu Tiêu Lệnh Hành uống cũng ngày càng tăng. Vì từng bị cào mạt nên bây giờ bên cạnh Thái tử không có cung tì, chỉ có một vài hoạn quan hầu hạ, tiểu hoạn quan cũng bị đánh, không phải Trần thị rửa chồng mình, nhưng sức của thái giám còn lớn hơn cung tì ấy chứ.

Trần thị không nghĩ tới, Tiêu Lệnh Hành phá hoại thế thi thôi, đến em gái anh ta, Tiêu Lệnh Viện, còn đổ thêm dầu vào lửa. Sau hôn lễ của Quảng Bình quận vương, thù hận của Tiêu Lệnh Viện dành cho Trịnh Diễm đã lên tới tầm cao mới, khi về cung không đúng lúc gặp phải Trì Tu Chi. Trong tiệc bị chế nhạo, nên hơi nhạy cảm với chuyện nam nữ, trong khi Trì Tu Chi lại thật sự rất đẹp trai, lúc Tiêu Lệnh Viện lên xe, nâng bước, định khom lưng ngồi vào thùng xe, liền thấy Trì Tu Chi đang đứng dưới ánh đuốc xa xa, đưa tay đỡ Cố Ích Thuần lên ngựa. Tiêu Lệnh Viện buột miệng hỏi: “Kia là ai?”

Cung tì biết Cố Ích Thuần: “Là phò mã của Trưởng công chúa Khánh Lâm, Cố tiên sinh.”

“Bên cạnh áy!”

“Bên cạnh, vậy chính là học trò của Cố tiên sinh, Trung Thư xá nhân Trì Tu Chi,” cung tì nghĩ lại một chút rồi bồi thêm một câu, “Chính là con rể của Trịnh Tĩnh Nghiệp, đã định thân với Thất nương Trịnh gia.”

Tiêu Lệnh hâm mộ ghen ghét, kết thù lớn!

Ngày hôm sau Tiêu Lệnh Viện đến Đông cung gặp Tiền quận chúa Hàm Nghi, Nhị nương Đông cung đang bị cầm túc, vốn sức khỏe không tốt, bỗng dung bị Trịnh Diễm cho một trận, càng thêm tức tối, tiểu cô nương luẩn quẩn trong phòng, bệnh bảy chét tám sống, chỉ còn bộ xương. Tiêu Lệnh Viện thấy mà hoảng: “Sao cháu lại ra thế này? Hôm qua không thấy cháu đâu, nói là cháu bị bệnh, ta còn tưởng do cháu không muốn gặp người. Ngự y nói thế nào?”

Khuôn mặt Nhị nương Đông cung vừa xấu hổ vừa giận dữ: “Ta chết đi còn tốt hơn!”

Tiêu Lệnh Viện khuyên vài câu: “Cháu mà chết thì càng làm kẻ khác đắc ý. Nếu ta là cháu, sẽ sống càng lúc càng vui vẻ, cháu mãi mãi là con gái Đông cung, mẹ là Lương đệ, thân phận rất tôn quý, sao lại bị một đứa nô ti chọc tức!” Thấy cháu gái không đáp, cô ta không nói nữa, lập tức rời đi, cô ta tới đây là có mục đích khác.

Thế gia không vừa mắt sự kiêu ngạo của con gái hoàng thất, các công chúa cũng chẳng thích sự rườm rà của thế gia, Tiêu Lệnh Viện trực tiếp tìm anh trai mình.

Lấy danh nghĩa là cháu gái bị bệnh, muốn Thái tử phán chán: “Mặc dù muội nhỏ tuổi nhưng cũng biết, bản thân không tiến bộ, người ngoài sẽ không xem trọng. Người hiền bị ức hiếp, huynh như vậy là quá nhân từ! Nhị nương là con gái Đông cung, lại chịu Trịnh thị quản chế, cục tức này sao nuốt xuống nổi? Không phải do bọn chúng xoi mói nói chuyện này ra, ai dám bảo Đông cung có sai? Sao cha lại có thể trách Đông cung thế chứ? Đông cung là quân, Trịnh thị là thần, chỉ lấy cái khí thế đấy ra là khiến người hoặc đánh hoặc giết, bọn chúng có thể làm gì? Tệ nhất cũng có thể làm gì được?”

Nói hai ba câu, kéo cơn giận của Thái tử ra. Thái tử không phải tay mơ như Tiêu Lệnh Viện, dù sao cũng có chút đầu óc: “Đó là Thừa tướng, là trọng thần của đất nước, cha đã không muốn gặp ta, khi nào ta chết cũng

vậy thôi!” Con trai kết hôn, Hoàng đế chẳng gặp anh ta để bàn chuyện hôn lễ thế nào, dấu hiệu quá rõ ràng rồi.

Tiêu Lệnh Viện đâu quan tâm có chết hay không, chỉ muốn giǎm Trịnh thị: “Có chết cũng phải có đệm lung! Muội mà chết, cũng không để người muội ghét sống được thoái mái!” Nếu không sao lại nói con gái Tiêu gia khó chơi? Ai cũng ra tay cực kì tàn nhẫn. Công chúa Vĩnh An đâm Thái tử một dao, công chúa An Nghi thì muốn diệt hết một nhà Tể tướng, người trước vì chướng ngại Thái tử, người sau vì chướng mắt Trịnh Diễm.

Tiêu Lệnh Viện lại xúi giục một hồi, thấy anh trai mình không nói câu nào chắc chắn, giận dữ phất tay áo rời đi. Thật ra trong lòng Tiêu Lệnh Hành đã lung lay, anh ta cũng biết thái độ Hoàng đế càng ngày càng kì lạ, cũng cảm nhận thái độ của các Tể tướng, chư vương, công chúa, mùi vị co đầu rụt cổ cả ngày ở Đông cung rất khổ sở, nhưng căn bản anh ta không có biện pháp nào khả thi. Bây giờ như thế Tiêu Lệnh Viện đã cung cấp kế hoạch ‘vùng vẫy phút cuối’, kích động Tiêu Lệnh Hành bị áp lực đến mức đứt thần kinh.

Chẳng những Trịnh thị, còn có Tưởng Tiên Hiền, bọn Tề vương! *Đm!*
Cho dù ông mày bị phê, tụi bây cũng đừng mong được yên!

Chém người phải có kế hoạch, trong tay Tiêu Lệnh Hành không binh mã, chỉ có hộ vệ Đông cung, cũng chẳng có vũ khí hạng nặng nào. Vì có sự kiện Phạm Đại Dư bị giết, nhà nước đã cấp thêm hộ vệ cho các Tể tướng, lực lượng của phủ đệ chư vương, công chúa cũng chẳng kém. Phải có người, có vũ khí, có kế hoạch hành động.

Tiêu Lệnh Hành tìm Triệu Dật, Triệu Dật hoảng sợ: “Tuyệt đối không thể! Thánh nhân chinh chiến cả đời, ngài khởi binh, sao có thể...”

“Không phải ta tạo phản!”

Triệu Dật: “...” Thể là gì?

“Nói hành vi của ta không đúng ta nhận! Nhưng chẳng lẽ bọn chúng là người tốt sao? Có chết cũng phải chết chung! Cho dù bị phế, bọn chúng chết rồi, ta có thể sống dễ chịu hơn. Nếu bọn chúng sống, ta cũng bị bọn chúng sỉ nhục mà thôi!” Nói xong òa khóc, nghĩ bản thân mình cũng là thanh niêm tốt, sao lại bị lưu lạc tình trạng như ngày hôm nay?

“Sao Thái tử lại nói chuyện không may thế chứ?” Triệu Dật cũng khóc theo, y đi theo Tiêu Lệnh Hành từ ban đầu, là những người còn sót lại không bị đẩy đi, làm bạn chung đường với Tiêu Lệnh Hành đến bây giờ.

Không phải bất đắc dĩ thì chẳng ai muốn khởi binh, Triệu Dật ngẫm nghĩ một chút, nói: “Còn một biện pháp nữa, những kẻ tiểu nhân hiện đang làm bại hoại uy tín Đông cung, chỉ cần chúng ta gầy dựng uy tín Đông cung lần nữa, chỉ cần Thánh nhân thích ngài, ngài sẽ không phiền muộn nữa. Đông cung có thể giữ những văn sĩ tài hoa phong lưu, để bọn họ ca tụng phẩm chất tốt đẹp của ngài.” Triệu Dật muốn thực hiện ở mảng truyền thông, miễn là Hoàng đế còn lung lay, không quyết định, lung lay đến khi lên nóc rồi, Tiêu Lệnh Hành muốn trả thù ai thì xử lí kẻ đó.

Tiêu Lệnh Hành nói: “Ta chỉ sợ không ăn thua, tâm nguyện không được đền bù!” Thời gian eo hẹp.

Triệu Dật nói: “Nếu không thi tiến hành đồng bộ, vừa tìm văn sĩ, vừa chuẩn bị. Theo ý của thần, nếu không cần dùng vũ lực thì không nên dùng, chờ kinh động Thánh nhân.”

“Theo ý ngươi!” Tiêu Lệnh vẫn có tình cảm với cha mình.

“Đừng nên tìm Đới thị, lần trước bọn họ đã tránh, không chừng lần này cũng chẳng dùng được. Chi bằng để Lương đệ về nhà mẹ đẻ nói chuyện một chút, cho dù không được gì, Phó thị cũng không đến mức đi tố cáo. Đới thị và Đông cung không thân cũng chẳng quen, không thể biết được lòng bọn họ.”

Thấy Tiêu Lệnh Hành và Phó lương đệ tình chàng ý thiếp, lại thân thiết với Phó thị, ngũ tạng Trần thị như bị thiêu đốt, đốt thành tro tàn. Khuyên bảo hết nước hết cái chồng không nghe, con trai ngoan ngoãn nghe lời chồng chẳng thương, ở chung với Phó thị thì mắt như phường trộm cắp, đụn tro trong ngực Trần thị bốc khói nguội lạnh dần. Nghe nói Phó thị và Tiêu Lệnh Hành ở chung một chỗ, Trần thị thở dài nhẹ nhõm, được rồi, chuyện xấu gì cũng làm chung với Phó thị, không có liên quan gì đến cô và con trai. Không phải bất trung với chồng, nhưng bây giờ người chồng không giữ được, ít nhất phải tìm cho con trai một đường sống, không thể dính tiếng xấu nào được.

Kì nghỉ tân hôn của Quảng Bình quận vương đã hết, cùng vợ hồi cung thỉnh an. Trần thị nói với con dâu: “Các con phải sống với nhau cho tốt, tôn trọng lẫn nhau. Phải trung thành với Thánh nhân. Chuyện gì cũng phải cẩn thận.” Lúc nói lời này mặt Trần thị thật hiền.

Lúc nghe vậy, mắt Tiêu Xước nhòe nước.

Trình độ chính trị của Tiêu Xước cao hơn mẹ mình một chút, Trần thị có thể nghĩ ra, trong hoàn cảnh hiện tại cậu cũng hiểu rõ từ sớm. Chính vì ‘hiểu rõ’ nên thức trắng cả đêm, vứt bỏ cha mình? Trong lòng Tiêu Xước bất an, *hôn nhân* cũng chưa kết ổn thỏa. Làm con, cậu biết không thể trợ mắt nhìn cha chịu tội, chết vì cha cũng là nêん làm.

Trần thị nói tiếp: “Các con phải kéo dài dòng máu Đông cung!”

Tiêu Xước bị những lời này đánh sụp, không thể thắt cổ cùng cả nhà.

Từ đó về sau Tiêu Xước, Trần thị và em ruột của mình, Tam nương Đông cung, không hỏi những người còn lại, chỉ một mực an phận sống qua ngày, lễ độ với người ngoài, thuần hiếu với cung Đại Chính, khi Tiêu Lệnh Hành nóng nảy trách phạt nô bộc cũng khuyên nhủ một ít, chỉ là trong ánh mắt luôn có vẻ sầu muộn không rõ. Người đứng xem đều thở dài: Tiếc cho người tốt.

83. ĐÁNH GIẶC BẮT TƯỚNG TRƯỚC

[Nguyên]

GIAI TRỪ CẢNH BÁO!

Áy vành trăng khuyết chiếu chín châu, bao nhà vui vẻ bấy nhà sầu. (dân ca lưu hành ở Giang Nam thời Nam Tống.)

Cấp bậc hôn lễ của Quảng Bình quận vương cao, xem như cũng náo nhiệt, nhưng mà người tham dự từ gia trưởng hai bên đến cô dâu chú rể, khách khứa tham dự, chẳng mấy người thật lòng vui vẻ. Thái tử mày ủ mặt ê, một đồng kẻ hả hê, nhưng cũng không thể đếm kĩ.

Thấy nhiều người vui sướng như vậy, đương nhiên cũng có kẻ phiền lo chứ. Trong đó có những thần tử suy nghĩ chính phái, có phe cánh Đông cung, người trước vì nghĩ cho tiền đồ quốc gia, kẻ sau vì lo cho bản thân và Thái tử. Phó thị thì có cái lo mới – rốt cuộc phải trả lời Thái tử thế nào đây?

Cho dù cuộc đời quân lữ đã bồi dưỡng một Phó Hàm Chương có phong cách sát phạt quyết đoán, nhưng gặp chuyện thế này, ông ta vẫn không thể quyết đoán nổi. Nếu ông ta là một *thuần thần*, sẽ không khó xử như vậy, nếu là một kẻ ngoan cố thuộc đảng Thái tử, cũng chẳng bối rối đến thế. Đáng tiếc, ông ta đều không phải. Khó hơn nữa là chuyện này không thể bàn bạc với người khác, không liên quan đến việc có tin tưởng hay không, chẳng qua bí mật này, nếu đã được kể ra hai lần thì không thể gọi là *bí mật* nữa.

Phó Hàm Chương cũng đang hoài nghi: Chắc, Thái tử muốn mình dẫn người xét nhà, chém hết những kẻ không vừa mắt? Thái tử không vừa mắt Tể tướng, chư vương, không phải là cái cớ đầy chử? Có khi nào nhân cơ hội lừa ta, để ta mang binh ra đường, vừa ra đường, muốn quay đầu cũng muộn, cho dù lúc đó đổi ý bức vua thoái vị, Phó Gia chỉ còn cách bước vào con đường phản động.

Có làm hay không? Vì câu hỏi lựa chọn này, Phó Hàm Chương thở ngắn than dài suốt mấy ngày, khó mà quyết định.

Trong đêm đông, Phó Hàm Chương chống gậy đứng trong đình, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm thăm thẳm, ánh trăng không keo kiệt soi sáng khắp nơi. Thở một hơi thật dài, trong màn đêm lạnh lẽo biến thành làn khói trăng, Phó Hàm Chương cân nhắc thiệt hơn.

‘Soạt –’ Tiếng bước chân vang lên, Phó Hàm Chương quay đầu, thấy Phó Tông Thuyên từ từ bước tới. Nhăn mặt chau mày: “Đêm khuya rồi, con không ngủ cho yên, đi lung tung đâu đó?”

Phó Tông Thuyên thi lễ với cha: “Con không ngủ được, đến gặp cha một chút. Mấy ngày nay cha gầy đi nhiều, có tâm sự gì sao? Dù con bất tài, nhưng cũng nguyện san sẻ cùng người.” Đêm đông hay ho làm sao, thời gian dư dả, không đi ôm vợ, chạy đến thưởng trăng, nói không có tâm sự thì ai tin?

Dưới ánh trăng Phó Hàm Chương chăm chú nhìn con trai một lúc lâu rồi nói: “Ta chọn cho con một mối hôn sự nhé?”

Phó Tông Thuyên cung kính cúi đầu: “Hôn sự của con, xin nhờ cha mẹ làm chủ,” ngừng lại một chút, “Nhưng con bất tài, không *danh môn thực viện* nào bằng lòng chịu gả nên cha mới buồn phiền không ngủ được?” Thế cục bấy giờ có vài tình tiết căng thẳng, phần lớn các bậc cao cấp trong xã hội đều nghe phong phanh tin hành lang rằng sinh hoạt của Thái tử không đứng đắn, nguồn tin từ đâu rất khó tra ra, do mọi người lặng lẽ rỉ tai nhau. Phó Tông Thuyên đã ra làm quan, suy nghĩ một chút cũng có thể phân tích ra phần nào.

Phó Hàm Chương mở miệng muốn bác bỏ, dừng lại: “Con đã lớn rồi!” Sải chân, “Theo ta vào trong rồi nói.”

Phó Tông Thuyên tiến về trước một bước, đỡ Phó Hàm Chương, cha con lặng lẽ đi vào phòng của Phó Hàm Chương. Trong phòng có đặt vài chậu than lớn, sưởi ấm cả gian phòng, người lạnh ngắt bước vào phòng ấm,

cả hai đều rùng mình, Phó Tông Thuyên chăm sóc choàng áo khoác lên cho cha, trên người chỉ còn chiếc áo ngoài. Phó Hàm Chương khoác tay với gã sai vặt, gã cất tim đèn, kính cẩn lui ra ngoài.

Phó Hàm Chương bình tĩnh ngồi lên sập, chỉ vào vị trí đối diện: “Ngồi đi, cuối cùng cái nhà này cũng sẽ giao cho con, có một số việc con phải biết rõ.”

Phó Tông Thuyên chắp tay tạ, nhẹ nhàng ngồi xuống, yên lặng nghe cha kể chuyện. Phó Hàm Chương thở dài: “Cha đã gặp một chuyện khó, phúc họa khó lường, nhưng không thể không quyết. Cô con gái vào Đông cung sinh con dưỡng cái, đã là người Đông cung. Coi như nhà ta cũng có quan hệ với Đông cung, trước nay cũng xem là thân thiết. Mấy ngày trước, Đông cung có sai người tới tìm cha. Thái tử...” Ghé đầu tới.

Sắc mặt Phó Tông Thuyên tái nhợt, trong mắt lóe lên tia quỷ dị, hai mắt nắm lại thành quyền, chăm chăm nhìn cha, cũng rồi đưa lỗ tai tới gần ông. Phó Hàm Chương thì thầm vào tai con trai: “Đông cung muốn *thanh quân trắc* (*thanh trừ thân tín cạnh vua*), muốn Phó thị làm quân tiên phong.”

Phó Tông Thuyên bị thiên lôi đánh xuống, cậu không ngốc cũng chẳng ngây thơ, đã ra đi làm rồi, suy nghĩ chung một vấn đề như cha mình: Nếu không thể không chế tình hình thì phải làm sao đây?

“Có thể thấy, Hoàng đế đã không còn tin nhiệm Thái tử nhiều nữa, nếu không, cha cũng chẳng bị Hoàng thượng gọi về kinh, cách ly với Diệu Võ quân. Đông cung đang rất bất ổn.” Phó Hàm Chương chậm rãi phân tích, vẫn không hỏi quan điểm của con trai: “Nhưng Thánh nhân đã cao tuổi. Thành hay không, chỉ trông vào tuổi thọ Thánh nhân. Nếu đồng ý, Thánh nhân phát hiện sớm, chính là họa diệt môn; nếu bây giờ từ chối, ngày vua mới lên ngôi, cũng là một tai họa. Không còn cách nào khác là phải kéo dài, may mà một mình Đông cung không có kiến giải, cũng chẳng có kế hoạch. Đông cung có đích phi đích tử, Lương đệ cũng chỉ là Lương đệ mà thôi...” Trần thị cũng không phải dễ đối phó, chuyện làm thuê không công như vậy, Phó Hàm Chương chẳng muốn làm chút nào.

“Tộc Phó thị của ta, năm đời, bốn trăm miệng ăn, ta thẹn là tộc trưởng, không thể đánh cuộc!” Phó Hàm Chương chống gậy cúi đầu.

Phó Tông Thuyên cố giữ khuôn mặt tuấn tú, khẽ căn môi, hỏi: “Thế cô phải làm sao?” Cậu nghe, sao mà không hiểu cha mình đang muốn bỏ thí Đông cung chứ, nhưng nghĩ tới người cô ruột đang làm tiểu thiếp ở Đông cung, Phó Tông Thuyên khó mà yên lòng. Hi sinh máu mủ ruột thịt, không, phải căn cứ vào tình hình trước mắt, im lặng giữ trung lập là không được! Phải báo thẳng cho Hoàng đế, nói cách khác, Phó gia muốn bán đứng Đông cung, muốn mặc kệ ba mẹ con Phó lương đệ rời xuống hố. Phó Tông Thuyên thừa nhận phải chịu áp lực rất lớn.

Phó Hàm Chương lạnh lùng: “Chúng ta tố cáo, mới có thể tránh tội phía Thánh nhân, nhờ quan hệ này, ba mẹ con mới có một con đường sống.”

Phó Tông Thuyên cúi đầu nhìn móng tay được cắt ngắn gọn gàng của mình, nhẹ giọng hỏi Phó Hàm Chương: “Sợ rằng sẽ gây ly gián, cha có chứng có trong tay không? Nói không có bằng chứng, lấy gì để Thánh nhân tin? Cho dù Thánh nhân tin, lấy gì để thuyết phục quân thần? Dù Thánh nhân tin sự trung thành của cha, nhưng chứng cứ mạnh mẽ từ cha mà ra, đến lúc đó phải ăn nói thế nào?”

“Cho nên ta muốn kéo dài, có thể có thư tay Đông cung, để băng, khởi binh. Nếu không –”

Phó Tông Thuyên thấp giọng: “Con xin nghe theo sự sắp xếp của cha.”

Có lẽ kiếp sống quân lữ đã hình thành thói quen, Phó Hàm Chương là người cẩn thận, qua lại với Đông cung, dù cho Đông cung hỏi kế, cũng không chịu giấy trắng mực đen. Đông cung bảo ông ta lên kế hoạch *thanh quân trắc*, ông không chịu đặt bút, chỉ nói ở biên ải lâu, không rõ tình hình trong kinh thành. Thái tử không có kinh nghiệm quân sự, Đông cung mưu tính chuyện này cũng biết giữ bí mật, không tìm người khác (mà cũng chẳng tìm được ai), chẳng thể không tự mình suy nghĩ, cùng lăm là có thêm

một Triệu Dật, vạch ra một kế hoạch khá trọn vẹn, sau đó gửi kế hoạch cho Phó Hàm Chương.

Phó Hàm Chương nhận được tín thư, bỏ vào trong lòng ngực, đáp: “Thần chờ hiệu lệnh của Điện hạ.”

Một mặt lại cho người liên lạc với Sở thị, hỏi cưới cháu gái Thục phi cho con trai, có giao thiệp với anh trai Hiền Phi, Thẩm Tấn, gả con gái Phó Tông Nhạn vào Thẩm gia. Hai nhà Sở, Thẩm đều là thế gia, có ấn tượng rất tốt với Phó gia, dù trong 《Thị tộc chí》, Phó gia bị Trì Tu Chi *chơi* một cú, nhưng mọi người cũng có cảm thông. Môn đăng hộ đói, Phó Tông Thuyên là một thiếu niên anh tuấn, phẩm hạnh có vẻ chưa hỏng, Phó Tông Ngạn cũng là thực nữ danh môn, hành xử có lễ độ. Hai nhà Sở Thẩm khác biệt cùng đồng ý đề nghị, ba nhà thành thông gia, định hôn nhanh gọn.

Cùng lúc đó, Đông cung cũng đưa thư tay Thái tử tới. Kế hoạch rất đơn giản, con trai Trịnh Tĩnh Nghiệp kết hôn, Hoàng đế để mọi người đến chúc mừng, ngay cả Tề vương ở ngoài xa cũng lấy lý do nhớ cha mẹ quay về, vừa vặn, một mẻ hốt gọn!

Phó Hàm Chương nói thầm trong bụng, *đò ngu*, hai con chó săn của Trịnh Tĩnh Nghiệp, một quản Kinh Triệu, một chấp Kim Ngô, con ông ta cưới vợ, còn cần nghi ngờ về vấn đề trị an sao? Đến lúc đó càng tận tâm không để xảy ra vấn đề hơn cả hôn sự của Quảng Bình quận vương ấy chứ! Cho dù ta muốn giúp, sao không nghĩ ta có thể điều vài trăm binh sĩ là giới hạn rồi! Còn bọn chúng... huýt sáo một cái là hơn ngàn người!

Cười nhìn hai đứa con: “Chuyện ta dễ làm rồi! (*)” Người gặp việc tốt tinh thần cũng sáng khoái, Phó Hàm Chương từng bị Trịnh Tĩnh Nghiệp gây khó dễ, cũng không để Trịnh Tĩnh Nghiệp được đẹp mặt. Ông ta tính toán, đợi đến đúng ngày vui của Trịnh gia, bên này chiêng trống huyên náo đi đón dâu, bên kia sẽ vào cung cáo trạng, đương nhiên Hoàng đế sẽ lập tức hành động, gấp chuyện này, giới nghiêm là bình thường, phải làm phá chuyện vui này, khiến tên Trịnh Tĩnh Nghiệp đáng ghét kia không thể làm gì mới được!

(*) Trích câu nói của Tào Tháo trong *Tam Quốc chí*, ‘ngô sự tế hỉ’.

Trịnh gia còn chưa hay biết chuyện gì, có kinh nghiệm lần trước Trịnh Uyển kết hôn suýt nữa có một trận àm ĩ (*chương 49*), Trịnh Tĩnh Nghiệp rất biết mình mà suy tính, nhiều năm trôi qua, kẻ thù của ông lại nhiều thêm một mớ, công tác bảo an thời gian này phải thật phù hợp.

Các bậc hiền triết từng nói rất hay: ‘Lúc thấy món mình thích thì cần có chuẩn bị tâm lý’ (*Đại ý lúc đánh giá sự vật thì phải có chỉ đạo, hướng dẫn lí trí), tương tự, ‘Chỉ cần nắm được điểm mấu chốt thì không cần biết chi tiết thế nào, cũng có thể giảm bẹp hết mọi khó khăn’. Phó Hàm Chương thấy công tác chuẩn bị đã xong xuôi, rất vui vẻ, *ông đây đầu hàng Hoàng đế là chính xác!* Lại nhìn Trịnh Tĩnh Nghiệp, cười đến mặt mày tươi rói, bụng nghĩ, *cứ để cho ông được vui vẻ một chút, lát nữa ta xem ông nổi trận lôi đình còn phải tới ta ơn ta đã cứu một mạng*.

Theo kế hoạch, Phó Hàm Chương phải ghé qua Trịnh gia một chút, để kẻ địch lơ là, sau đó mượn cớ khó ở xin về. Trở về võ trang, mang một đám phản động tới Trịnh gia tiến hành tàn sát. Thời điểm cưới xin lúc nào cũng rối ren, cho dù Trịnh gia có hộ vệ triều đình cấp cho, nhưng cũng trong ở tình trạng thả lỏng. Lúc đó, thế nào hộ vệ cũng có mấy phần rượu thịt, ăn uống rồi thì đương nhiên sức chiến đấu sẽ giảm, là thời cơ tốt để xuống tay.

Phó Hàm Chương theo kế hoạch rời bữa tiệc, Triệu Dật thay mặt Đông cung tới dự thấy ông ta ra ngoài, nuốt ngum rượu, miệng đắng nghét, thôi thôi thôi, lần này y hầu Thái tử đánh cược, cùng sống cùng chết, coi như trọng một lòng.

Phó Hàm Chương không về nhà, Trịnh gia vẫn đang vui vẻ nói đùa.

Nam nữ tách biệt, Trịnh Diễm làm chủ nhà chiêu đãi các tiểu cô nương cùng tuổi: “Hôm nay nhiều người, có chỗ nào chiêu đãi không được chu toàn, mong mọi người thông cảm.” Các tiểu cô nương cười hi hi ha ha đáp. Vì Tào vương cũng mở tiệc, không ít người trong hoàng thất cũng qua bên

kia, Trịnh Diễm không gặp Tiêu Lệnh Viện, người nhớ nàng nên tận xương tủy, không có ai xoi mói, rất vui vẻ thoả mái.

Tranh thủ gọi A Khánh: “Chị thay quần áo rồi ra đằng trước xem thử, Trì, à, trước tiên về phòng ta mang cái hộp trên bàn đến đây, trong đó là bánh điểm tâm, mang tới để chàng lót dạ trước rồi lại uống rượu.” Bạn trẻ Trì Tu Chi lấy tư cách là con rể tương lai cũng có mặt, thầy giáo của chàng cũng đến, chàng phải giúp cha vợ, đang bận rộn mà cũng phải chăm sóc thầy Cố, bận rộn tinh rối mù.

A Khánh nở nụ cười: “Biết rồi ạ, Thát nương có lời nào muôn chuyện không?”

Trịnh Diễm trùng mắt liếc chị ta: “Có cũng không nói cho các chị nghe.”

A Khánh nhịn cười gật đầu: “Nô tì đi đây, cái gì cũng không nghe.”

Chỉ lát sau đã trở lại, ghé vào tai Trịnh Diễm nói: “Trì lang quân ăn ngon lắm, bảo nô tì truyền lại rằng, hôm sau sẽ tới nghe người nói.”

Đôi đũa trong tay Trịnh Diễm rơi bịch một tiếng xuống bàn: “Tôi về ta tính sổ với chị.”

Đường Át Tú đang hỏi Từ Thiếu Quân đã quen ở kinh thành chưa, Từ Hân đang bàn chuyện chăn nuôi ngựa mùa đông cùng Vu Vi, Trịnh Diễm lấy lại tinh thần, nói muốn làm thêm mấy món trang sức cho năm mới với Lý Hoàn: “Căn bản mấy cây trâm ấy lớn quá không mang nổi!” Đỗ thị tiện tay cho nàng bốn cây trâm hình mây như ý, hợp khi ăn mặc lộng lẫy, nhưng đầu nàng nhỏ xíu, bây giờ sao cắm hết được?

Các tiểu cô nương lầm chuyện, những phụ nữ có con còn nhiều chuyện hơn. Bên Trịnh gia hỏi Đỗ thị bao giờ Trịnh Tú Trịnh Kỳ đi, lúc đó có một đồng người đưa tiễn, Đỗ thị trả lời: “Ta muốn giữ tại nó ở nhà đợi qua tết hằng đi nhưng Tướng công không cho, triều đình có quy định riêng, không thể giữ được.”

Ở phủ đệ Tào vương, Trưởng công chúa Nghi Hòa được Tào vương phi hỏi về Quách thị: “Ngày sinh của con bé sắp tới rồi nhỉ?” Đây là nói về ngày sinh dự tính. Trưởng công chúa Nghi Hòa lại lo lắng: “Đúng thê, mong sao có thể được con trai, ta cũng yên tâm.”

Bên đám đàn ông cũng rất nhiều chuyện, các Tề tướng vui vẻ thoái mái, cũng đều là đồng chuyện này tay việc kia, thằng con nhà ai đẹp dáng, tiểu thiếp niêm nhà nào anh tuấn, phải hiếu, đây là đang chọn con rể, cháu rể đấy. Trịnh Tĩnh Nghiệp nói chuyện với mọi người, đảo mắt thấy Vu Minh Lãng, tên này bây giờ không tự cho là quý công tử ôn nhu quần là áo lượt nữa, biết vâng lời, rất ngoan!

Bộ dạng này vừa mắt hơn nhiều, không có bản lĩnh làm phản thì phải ngoan ngoãn, người ta mới không chán ghét. Trịnh Tĩnh Nghiệp quan tâm hỏi Vu Minh Lãng đôi câu: “Gần đây sao rồi? Học hành thế nào?” Vu Minh Lãng cung kính trả lời, mỉm ráo bộ dạng không biết sâu thời niên thiếu: “Gần đây luôn chăm chỉ đọc sách, thì ra kiến thức là vô tận.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp gật đầu, định bụng hai ngày nữa sẽ xách tới kiểm tra, nếu như có khả năng, cho một chức tiểu quan. Thầm nghĩ, được vợ quản có khác, tên Vu Minh Lãng này đúng là phường đê tiện, không đánh không biết điều, trong chuyện này vợ chồng Vu Nguyên Tề vẫn tin thế.

Vợ của Vu Minh Lãng, Vương thị đang có thai, được Trịnh gia cố tình sắp xếp tới chở Quách thị nghỉ tạm, cả hai đều là phụ nữ mang thai nên cũng có tiếng nói chung. Ở chở Quách thị, Vương thị hoàn toàn là một cô gái hiền lành, chăm chú nghe Quách thị truyền đạt kinh nghiệm, an ủi Quách thị: “Duyên phận phụ nữ ông trời đã định từ trước, cái gì là của mình thì mãi mãi là của mình, chỉ là người có phúc, không cần suy nghĩ nhiều, rồi sẽ được như ý nguyện.” Quách thị gặp Vương thị cũng cảm thấy thân thiết, khuyên Vương thị: “Bây giờ cô là phụ nữ có mang, cũng phải tự cẩn thận.” Những chuyện Vu Minh Lãng làm, khiến trong lòng mọi người đều không tin tưởng, Vương thị nói: “Ta sẽ cẩn thận.”

Tiệc cưới vui vẻ hòa thuận thế, trong cung Đại Chính thì khói lửa mịt mù.

Phó Hàm Chương tạt qua nhà, nhưng không thay quần áo, đi thẳng đến cung Đại Chính tìm Hoàng đế. Hoàng đế nghe ông ta tới thì hơi giật mình: “Không phải ta bảo mọi người ở kinh đi uống rượu hết rồi sao?”

Hoài Ân đáp: “Nói là có việc gấp, chậm trễ sẽ xảy ra chuyện, xin Thánh nhân giữ bí mật.”

“Đừng, gọi ông ta tới thiền điện, lặng lẽ thôi, chờ kinh động đến người khác.”

Phó Hàm Chương một đường chạy đến, chưa kịp lau mồ hôi đã quỳ dưới chân Hoàng đế, hai tay run run dâng tờ thủ lệnh của Thái tử. Hoàng đế nháy mắt, Hoài Ân nhận lấy, đưa cho Hoàng đế.

Hoàng đế vừa mở vừa hỏi: “Khanh sao thế? Rượu mừng chưa uống mà chạy tới đây?”

Phó Hàm Chương không đáp một chữ, dập đầu mãi. Hoàng đế mở ra nhìn, biến sắc: “Thằng súc sinh! Người đừng dập đầu nữa! Đứng lên nói rõ ràng!”

Phó Hàm Chương không đứng dậy cũng không đáp, nằm bất động ở đó.

Hoàng đế giận điên lên được!

Có vài người, từ bé sinh ra là chiến binh, đặt trong cảnh an nhàn, có thể sẽ chết, nhưng trong tình huống ác liệt thì vui sướng. Hoàng đế đương nhiệm chính là sinh vật kì diệu như thế. Nhận thấy Thái tử con trai mình muốn *chuyển chính*, cặp mắt đã mờ của Hoàng đế lập tức phát sáng, đầu óc càng linh hoạt.

Suy nghĩ một chút liền hỏi Phó Hàm Chương: “Tổng cộng có bao nhiêu người?”

Lúc này Phó Hàm Chương mới trả lời: “Bọn họ không có quân đội, thần đánh giá, trừ thần ra, cũng chỉ có hộ vệ Đông cung thôi. Chẳng qua hôm nay khách khứa tụ tập, thần sợ có biến!” Lại giải thích tại sao mật báo trễ như vậy, “Thái tử là con ruột của Thánh nhân, không thể ly gián, không chuẩn bị kĩ, thần, thần không dám...” Cáo trạng đơn giản!

Hoàng đế nghiêm mặt hung dữ: “Biết rồi! Bên ngoài không cần để ý nó, không được phá hỏng chuyện này! Khanh theo trẫm hộ giá!” Sau đó ra lệnh cho Ngự lâm bao vây Đông cung, đến bên trước vũ khí Đông cung, khống chế cả nhà Thái tử, đưa tới cung Đại Chính, cung Đại Chính canh phòng rất tốt, không lọt chút xíu tin tức nào ra ngoài, ai lộn xộn, trước tiên cứ trói lại rồi sẽ xử lí, không nghe lời có thể chém trước bão sau. Lại mật lệnh cho Kinh Triệu, Kim Ngô vệ bảo vệ an ninh trật tự cho tốt, mật chỉ cho Trịnh Tĩnh Nghiệp để ông tiếp tục duy trì trật tự bên ngoài, cố gắng không gây kinh động người nào.

Bắt giặc bắt tướng trước, Hoàng đế hiểu đạo lý này. Mấy tháng nay Hoàng đế không làm gì, chỉ sắp xếp hậu sự cho Đông cung, trước tiên để thẳng cháu mình thích ra ngoài, sau đó chỉnh lý các quan viên của Đông cung, ví dụ như Phó Hàm Chương đã được triệu về kinh từ sớm.

Hoài Ân đưa quà đến cho Trịnh gia dưới danh nghĩa của Hoàng đế, khách khứa đều bảo: “Quả thật Trịnh tướng công được Thánh quyền hậu đãi.” Hoài Ân ban chỉ xong, liếc mắt ra hiệu với Trịnh Tĩnh Nghiệp, Trịnh Tĩnh Nghiệp biết ông có lời muốn nói, đưa người vào phòng, Hoài Ân kể đầu đuôi ngọn ngành chuyện Phó Hàm Chương mật báo ra, truyền ý chỉ của Hoàng đế.

Trịnh Tĩnh Nghiệp nói: “Làm quan phục tùng Thánh nhân, thần sẽ hết lòng hết sức.” Trong lòng vui như mở hội. Binh lực của Trịnh Tĩnh Nghiệp trong kinh thành nhiều hơn Thái tử, lại có Hoàng đế trấn thủ, căn bản không cần ông canh nhắc trấn áp gì, Hoàng đế muốn nát rồi đây. Phó Hàm

Chương trở cmn mặt, Thái tử hoàn toàn không thể dậy nổi sau biến cố này. Cái cần chú ý là sau này, sẽ có tranh cãi trên triều, phô phàng kinh hoảng, Trịnh Tĩnh Nghiệp tính sẵn trong đầu.

Hoài Ân nghe câu trả lời của Trịnh Tĩnh Nghiệp, được Trịnh Tĩnh Nghiệp đưa hồng bao, vui vẻ về cung, đến trước cửa cung thì lau mặt một cái, trở thành một thái giám lo lắng cho dân cho nước.

Quảng Bình quận vương đang ở nhà Tào vương thì bị gọi vào cung, nghe nói vì Thái tử phi đột nhiên trở bệnh, Thái tử lại say, bảo cậu về nhà thăm. Quảng Bình quận vương vừa đến trước Đông cung, thấy một rùng đao thương là biết hỏng rồi. Chỉnh trang áo mũ, bước vào trong.

Trong Đông cung Trần thị khóc lóc nức nở, biết sẽ có ngày xảy ra chuyện này, nhưng đến khi xảy ra, cô cũng không thể khống chế. Vốn nghiêm mặt, vừa thấy con bước vào, nước mắt ào ra, run run cánh môi nói: “Sao con lại tới đây? Sao con tới đây?”

Quảng Bình quận vương thấp giọng an ủi mẹ: “Con đến với mẹ, không tốt sao?”

Thái tử gào thét: “Đám phản bội các người, đám cưỡng ép Hoàng thái tử!”

Không ai để ý đến anh ta.

Mãi đến khi Hoài Ân mang ý chỉ tới, anh ta còn muốn chất vấn Hoài Ân.

Thái tử oan uổng chết được, hạ quyết tâm tạo phản là chuyện khó khăn, anh ta chỉ nghĩ: Chỉ cần đổi thủ cạnh tranh chết hết, anh ta sẽ an toàn, cha anh ta cần một người thừa kế. Nào nghĩ tới chuyện giết cha, cha anh ta có thể dễ dàng rời đài chắc?

Hoài Ân nói: “Hoàng thái tử ra lệnh cho Phó Hàm Chương giết hại anh em, tàn sát triều thần, bằng chứng đều có, có gì oan uổng không?”

“Là ta hại Phó Hàm Chương.”

Hoài Ân cười: “Phó tướng quân đang ở trong cung Đại Chính, Thánh nhân đang vỗ về ông ta. Nhờ ông ta, nếu không hôm nay đã loạn.”

“Phó thị phụ ta!”

Hoài Ân nghiêm mặt: “Là điện hạ phụ Thánh nhân!”

Trong cung không lọt ra chút tin tức nào, còn ở Trịnh gia đang ca múa mừng cảnh thái bình.

A Tiếu thì thầm vào tai Trịnh Diễm: “Vị Lý tiên sinh có rượu rồi, àm ī đòi thêm một vò mang về. Cố tiên sinh cho phép ông ấy, hai vị tiên sinh đều đang ở trong Thiên viện, Cố tiên sinh bảo Thất nương qua nhìn một cái, mau đuổi đi cho xong chuyện, ngày vui, chớ nên quấy rối.”

Đặc điểm lớn nhất của danh sĩ là không thích nhìn sắc mặt người khác, không thích để ý đây là trường hợp nào, càng quan trọng, bọn họ càng huyên náo.

Trịnh Diễm đứng dậy lấy một vò rượu đi đến chỗ Lý Tuấn.

Trong lòng Lý Tuấn đang không được thoái mái, nhưng con trai sư huynh kết hôn, sư huynh mời ông xuất hiện, nghĩ có rượu uống nên ông vẫn đi. Ai ngờ càng uống càng không thoái mái, ông ta không vừa mắt Trịnh Tĩnh Nghiệp, bây giờ đám người Tưởng Tiên Hiền lại còn dễ ghét hơn cả Trịnh Tĩnh Nghiệp nữa, có rượu thì lập tức nói bậy, Cố Ích Thuần bèn kéo ông ra ngoài. Trịnh gia đặc biệt chuẩn bị riêng một tiểu viện để vợ chồng Cố thị nghỉ ngơi, Cố Ích Thuần lôi người kéo tới đây.

Từ xa Trịnh Diễm nghe Lý Tuấn nói: “Thái tử luôn chiêu hiền đãi sĩ, có lỗi gì mà các người lại chĩa mũi nhọn vào cậu ta?!”

Lý Tuấn đúng là *phái bảo hoàng*!

Cố Ích Thuần biết nguyên nhân: Thái tử luôn đối tốt với danh sĩ, thế gia.

Hôm nay Lý Tuấn nhìn thấy mấy người giúp đỡ chư vương đối phó Thái tử, nổi cơn tức: “Anh em một nhà, sao lại so ai tốt hơn ai?”

Trịnh Diễm đầy cửa, trêu: “Tiên sinh đúng là yêu nước thương dân, lòng dạ ngay thẳng.” Ngay cả Lý Tuấn cũng biết tình hình Thái tử không ổn, thì có thể thấy là thật sự không ổn.

Lý Tuấn ngược mắt bĩu môi: “Đây cũng là cái ta giữ được. Tiếu nha đầu như *bảy* cười là chẳng có ý tốt, lại có trò gì xấu xa. Cha *bảy* đã hỏng lắm rồi, *bảy* nhất định không được học ông ấy!”

Cố Ích Thuần nói: “Đệ uống rượu vào là nói lung tung cả lên!”

Vẻ mặt của Lý Tuấn rất khó coi, muốn phát tác, Trịnh Diễm lại cười tủm tỉm bảo: “Đúng, cha con là người xấu, Thái tử của nhà sư thúc là người tốt. Người tốt sao lại bắt nạt kẻ xấu được? Con cứ làm người xấu vậy.”

Lý Tuấn đang ngáp, miệng mở lớn hết cỡ, Cố Ích Thuần rất muốn quăng con ruồi bỏ vào! Vỗ một cái lên đầu Lý Tuấn: “Đệ tĩnh đi!”

Trịnh Diễm đi tới ngồi bên cạnh Cố Ích Thuần, nói với Lý Tuấn: “Con mang rượu tới cho người.”

Lý Tuấn quay mặt sang chỗ khác, lè lưỡi: “Lòng người gian trá.” Xiêu xiêu vẹo vẹo đứng lên, tự lấy bình rượu ngắt ngưỡng rời đi.

Cố Ích Thuần nói với Trịnh Diễm: “Ông ấy say thì không cần được miệng, con chó đẻ trong lòng.”

Trịnh Diễm nhún vai: “Không bị đó kị là kẻ tầm thường, cha bị mắng con lại cảm thấy tự hào.” Lắc đầu quay người đi, để Cố Ích Thuần đang cười khố.

Trịnh Diễm vừa ra khỏi cửa việc, gặp Trịnh Tĩnh Nghiệp: “Cha có gặp Lý tiên sinh không? Có cho cha thấy vẻ mặt đó không?”

Trịnh Tĩnh Nghiệp nói: “Ta chẳng đẻ trong lòng.”

Trịnh Diễm lầm bầm: “Con chỉ sợ Hoàng thái tử chết sớm quá thì lại thành người tốt.” Hoàng đế vậy chứ rất xem trọng Tiêu Xước, nhỡ đâu lời ra một Thái tôn, Tiêu Xước thì không sao, nhưng Trần thị lại không dễ sống chung.

Trịnh Tĩnh Nghiệp xoa đầu nàng, yêu thương nói: “Con không cần lo, Thánh nhân muôn động thủ thì đã làm rồi.”

84. BẮT ĐẦU NÁO NHIỆT

[Nguyên]

NGƯỜI KẾT THÙ VỚI ÔNG CÒN ÍT HAY SAO?!

Việc Hoàng thái tử bị phế đã thành kết cục không thể tránh, Trịnh Tĩnh Nghiệp rất vui vẻ, nhưng trên mặt phải làm ra vẻ đau lòng, dù trong bụng chẳng hề mảy may có tí buồn thương. Vì an toàn của bản thân, Phó Hàm Chương phải cắn chết Đông cung. Chuyện về sau, Trịnh Tĩnh Nghiệp chỉ cần xem náo nhiệt thôi. *Các người cứ tranh với nhau, ta chỉ làm Lã Vọng buông cần là được.* Trịnh Tĩnh Nghiệp quyết định, mục tiêu tiếp theo của ông là nuôi dạy đời thứ hai của gia đình cho tốt, qua hai đời, thu xếp toàn bộ vây cánh cho ổn, vượt qua sự chuyển giao hoàng quyền, giúp gia tộc có thể thuận lợi kéo dài.

Ở đây cũng phải lo tính đến chuyện của Hoàng đế, dù gì ngài cũng đã cao tuổi, phải chuẩn bị đường lui, dấu thế nào cũng phải có ít nhất là mối quan hệ *không đối đầu* với Tân hoàng chư, phải không?

Để Trịnh Tĩnh Nghiệp trình bày, thật sự hi vọng tạm thời không lập Thái tử, để ông quan sát một chút, đúng thế, phải suy nghĩ cẩn thận một chút.

[Nếu lập Thái tử mới, ai thì được?]

Trịnh Tĩnh Nghiệp bấm ngón tay tính toán, trong các hoàng tử lớn tuổi... *Đêch!!* Người kết thù với ông còn ít hay sao?!

Chẳng như Thái tử, Trịnh Tĩnh Nghiệp đã rất không ngừng cố gắng hạ đài anh ta, không phải chuyện đùa đâu.

Chẳng như Tề vương, Trịnh Tĩnh Nghiệp và Tề vương có chút khúc mắc nhỏ - chính là việc bị từ chối liên minh kết hôn hồi trước (*cuối chương*

23, đầu chương 24).

Chẳng như Ngụy vương, Trịnh Tĩnh Nghiệp có mâu thuẫn với nhạc phụ của Ngụy Vương, Nghiệp Quảng Học lẩn ông dượng Tưởng Tiên Hiền.

Chẳng như Tân vương, đây là em ruột của Ngụy vương.

Yên vương thì...

Hay là...

Đúng là nghiệp chướng!

Trịnh Tĩnh Nghiệp muốn lật bàn, sau đó quả thật ông đã hất tung cái bàn nhỏ trước mặt. Trịnh Tĩnh Nghiệp chửi thầm *mê nó* trong bụng, không ai trong Tiêu gia là dễ đối phó cả! Ông cần phải lập lại một kế hoạch kín đáo chặt chẽ lần nữa, đương nhiên, trước mắt phải kéo dài tiến độ lập Tân Thái tử của Hoàng thượng.

Đối với Trịnh Tĩnh Nghiệp mà nói, để Thái tử kế tiếp xuất hiện trễ một chút không khó, dù gì thủ tục hạ đài Tiêu Lệnh Hành trước mắt đã xong đâu.

Phé một Thái tử, thật không dễ dàng, chẳng kể đến chuyên trước đây có bao nhiêu kẻ tham gia, mọi người cùng hùa nói xấu Thái tử bao nhiêu năm. Tình hình hiện tại, tuy rằng đã chộp được nhược điểm của Thái tử, nhưng chỉ cần chưa hạ chiếu thiên hạ, chưa tế thái miếu trời đất thì anh ta vẫn là Thái tử.

Hơn nữa, tuy không được đánh giá tốt, nhưng cũng chỉ trong nhà thôi, thanh danh Thái tử bên ngoài vẫn chưa bị hỏng, hẳn sẽ có người đồng tình. Hai chữ Thái tử, bản thân đã đại biểu cho *chính tông*. Muốn phé, không hề dễ dàng.

Hoàng đế muốn phế Thái tử, cũng không phải vì không hòa hợp với Thái tử, không thể phán một câu: ‘Phế Thái tử thành thứ dân’ là xong việc. Ngài phải suy xét đến cảm nhận của mọi người, trong *mọi người*, nếu có những nhân vật hoàng thất như Hoàng Thái hậu, Hoàng hậu, Thân vương, Quận vương có tầm ảnh hưởng khá lớn thì phải mong mỏi được họ thông cảm cho nũa kìa.

Sau đó, quan trọng nhất, được các đại thần đồng ý. Hoàng đế là trung ương tập quyền, ngài cũng cần được đại thần ủng hộ. Đứng đầu đại thần, là Tể tướng.

Không thể vừa nghe Thái tử đáng ghét thì các đại thần liền gật đầu đồng ý liền tù tì, vẫn câu nói cũ, Thái tử đại biểu cho *chính tông*, nếu tán thành phế anh ta mà không có xíu áp lực nào, sao bạn an *cmn* tâm cho nỗi? Giống như người ta thoái vị để bạn làm Hoàng đế vậy, cho dù có bị ép, cũng phải giống ‘Tam từ (*tù trong tù chối*)’, đại khái *bí kíp* là thế đó.

Tể tướng, điều hòa âm dương, có tác dụng ngăn cản cái đầu bốc hỏa của Hoàng đế. Đồng thời, cũng phải thay ngài duy trì *chính tông*. Trong lịch sử trung cổ, muốn bóp chết Thái tử như Lý Lâm Phủ (*), lúc Hoàng đế hỏi ông vẫn đáp mỗi câu: “Đây là chuyện nhà bệ hạ.” Không thể nói, được rồi, vậy giơ tay biểu quyết *ta đồng ý*.

(*) Lý Lâm Phủ là một gian tướng dưới thời Đường Huyền Tông (Đường Quý Phi), đồ kỵ người tài đức, kết bè kết đảng, bài trừ những người trái ý, hâm hại người tốt. Ngoài miệng thì lời ngon tiếng ngọt, nhưng trong lòng thì nham hiểm ác độc. Câu thành ngữ “Khẩu Phật tâm xà” cũng là từ đây mà sinh ra.

Chuyện Trịnh Tĩnh Nghiệp phải làm bây giờ, là giả vờ phản đối tí đỉnh Hoàng đế hỏi ông: “Thái tử bất trung bất hiếu bất nhân bất nghĩa, trẫm muốn phế, có thể không?” Lúc đấy, Trịnh Tĩnh Nghiệp nghiêm mặt, quỳ sụp xuống: “Thần xin bệ hạ hãy cẩn trọng.”

Hoàng đế mất hưng, oán hận ngài dành cho đứa con trai này tích tụ đã lâu, lạnh lùng: “Ông có biết nó đã làm gì không? Nó cũng giỏi lắm! Chẳng lẽ phải giữ lại thứ súc sinh như vậy sao?” Chính cha nó cũng chẳng dám chém đại thần như thế!

Trịnh Tĩnh Nghiệp cười khổ: “Thái tử làm thế, cho dù bọn thần không sao, nhưng để Thái tử không hài lòng, chính là khuyết điểm của bọn thần.”

Tâm bệnh của Hoàng đế: Cha nó còn sống, nó đã cả gan xách dao chém anh chị em, sau đó có phải định bức vua thoái vị? Nhất định phải phế mới được.

Trịnh Tĩnh Nghiệp nghiêm mặt nói: “Thái tử oán hận anh em, bê hạ vì an toàn của con cái, cũng không phải không thể. Chỉ là ---- Thái tử cũng là con của ngài mà! Nếu phế đi, sau này Thái tử biết phải làm sao?” Lo lắng lớn nhất của Trịnh Tĩnh Nghiệp vì điều này, hạ đài Thái tử, nhỡ sau này Hoàng đế bỗng đau lòng cho đứa con cả này thì sao, Hoàng đế không sai, ai đồng ý sẽ chịu tiếng oan, nhất định Trịnh Tĩnh Nghiệp không gánh đâu!

Hoàng đế cười lạnh bảo: “Chẳng lẽ con trẫm đều là súc sinh như nó?” Xem này, ngài hoàn toàn tin chắc, chọn cách quên rằng mình đã tự tay chém giết biết bao anh em.

Thấy Hoàng đế không nói, Trịnh Tĩnh Nghiệp lại thêm: “Sau chuyện đã xảy ra, bê hạ có gặp Thái tử chưa? Dù sao Phó Hàm Chương cũng là *ngoại thần*, kể cả thần, mọi người đều là *ngoại thần*, còn bê hạ và Thái tử là cha con ruột, bất luận thế nào, cũng không thể vì một câu nói của *ngoại thần*, không hỏi con trai một tiếng mà đã định tội ngay.” Ông khuyến khích Hoàng đế gặp Thái tử, còn thay Hoàng đế nhắc lại tình cảm thâm thiết của cha con với Thái tử năm nào.

Hoàng đế không muốn thừa nhận Thái tử nhà mình trở nên hư hỏng, nhưng tại sao bao năm nay biết bao điều tiếng, lỗ tai toàn chứa những lời bất mãn về Thái tử. Đáy lòng còn tia do dự: “Thôi được, ta đi gặp thẳng nghiệt tử này một lần.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp nghiêm túc cáo lui. Trở về liền triệu tập hội nghị gian đảng: “Từ hôm nay trở đi, không ai được bàn về những chuyện xấu của Thái tử, chuyện của Đông cung, đều không được nói một lời!”

Đường Văn Uyên vội hỏi: “Chẳng lẽ sự tình có biến?” Lý Ấu Gia đưa mắt hướng về cách gian, theo truyền thuyết, trong này có *trùm cuối* đang ẩn mình.

Trịnh Tĩnh Nghiệp nói: “Chẳng qua ta không muốn phát sinh biến cố gì thôii. Hắn và Thánh nhân làm cha con hơn ba mươi năm nay, nghe người ta chê con nhà mình thì vui sao nỗi?”

Tử Liệt nghiêm túc phân tích: “Chuyện đến nước này thì không thể không phế Thái tử, không cần chúng ta dây vào cũng sẽ bị phế. Tướng công, chuyện quan trọng nhất bây giờ chính là – *ai sẽ làm Thái tử*.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp vuốt râu nói: “Bây giờ Thánh nhân không có lòng dạ nào mà nghĩ tới chuyện này,” *dẫu có thì ông cũng sẽ phá cho hư*, “Nhìn tình hình chư vương bây giờ đi! Con người, sợ nhất lúc *đắc ý quên trạng*, bây giờ không có Thái tử, lòng người chẳng yên, sẽ có lúc hiện hình.”

Mọi người đều hô phái, quay về tự dặn dò người trong nhà, giữ lại ba anh em Trịnh Sâm.

Mọi người đi rồi, Trịnh Diễm mới đi ra từ sau rèm, cười tủm tỉm nói: “Cha thật anh minh!” Lúc Trịnh Tĩnh Nghiệp hất bàn ở nhà, Trịnh Diễm biết, quả quyết định đi tìm cha, lúc ấy sẽ nhắc nhở cha mình: “Căn cơ Trịnh gia nồng, lại có gánh chút *danh ác*, chút *danh ác* đó dẫu có chết cũng phải bỏ.” Không giống gánh nặng chính trị muru phế Thái tử. Hồi ấy nàng nghe theo nguyên tắc trước sau như một của cha, phải giải quyết mọi chuyện thật sạch sẽ. Phế Thái tử, đều phụ thuộc vào con dao của Hoàng đế, nhất định sẽ phế, muốn giãm đạp anh ta lúc nào mà chẳng được?

Đối với một kẻ ác đúng tiêu chuẩn, chuyện khó không phải làm chuyện xấu, mà là *xóa dấu vết*, hoặc nói cách khác, *tránh bị trừng phạt*.

Trịnh Sâm Trịnh Uyển lòi hết cả mắt, biết cha yêu muội muội là một chuyện, nhưng tận mắt thấy cô bé ‘buông rèm chấp chính’ là chuyện khác, Trịnh Thụy chẳng ngạc nhiên chút nào, do dù trên đầu muội muội mọc một cái sừng dài, đằng sau em rẽ có đuôi cũng là chuyện bình thường.

Trịnh Tĩnh Nghiệp không giận mà nói: “Lần này con yên tâm rồi sao?”

Trịnh Diễm đáp: “Vốn là thế, chưa tới lúc *đậy nắp quan tài mới* hay (*), không thể qua loa xíu nào, Thái tử sẽ ra sao là chuyện của anh ta, chúng ta bận tâm làm gì? Chúng ta đói, muốn ăn cơm, mục đích không phải ăn gì, chủ yếu phải no. Con ăn nửa bát là no, quan tâm nửa bát còn lại làm chi! Làm việc chó nên quá cứng rắn, nhỡ đâu chính bản thân cũng không thể lo nổi.” Mục tiêu chính không phải vì sự tồn tại mai này của Trịnh gia sao? Những chuyện khác cần thủ đoạn cho khéo là được rồi? Mục đích của Trịnh Diễm cũng không phải hại chết Thái tử, sau đó *roi vào cảnh không lối thoát*.

(*) *Ý bảo chuyện xấu, uru khuyết điểm của một người mãi khi chết rồi mới có kết luận.*

Trịnh Sâm nghĩ, từ khi còn nhỏ, cô em gái của anh luôn có những lời khiến người khác kinh ngạc, bây giờ nói thế cũng là bình thường. Đưa tay nhét con ngươi về lại hốc mắt. Trịnh Uyển nghĩ thầm, nói thế cũng có lý, buổi chiều Thánh nhân còn đi thăm Thái tử nữa mà.

Em gái đúng là sinh vật hung hăn nhất trên đời, không ai bằng! Trịnh Thụy cắn khăn tay, mắt đẫm lệ thầm nhủ trong bụng.

Trịnh Tĩnh Nghiệp nói: “Chính là đạo lý này.”

Lại triệu tập người nhà: “Tình hình trong kinh không ổn, chó mà gây sự!”

Trịnh Diễm vè phòng tháo cây trâm mới trên đầu xuống, bỏ vào hộp trang điểm: “Cắt cái này đi, khi nào có việc vui sẽ mang.”

A Tiêu nói: “Thất nương nói gì lạ thế, sắp đến tết, không phải là lúc ăn mừng sao?”

Trịnh Diễm thở dài: “Cửa cuối năm này mới khó sống đây!”

Chọc đám tì nữ bên cạnh cười lớn.

Trịnh gia cười hi ha, Đông cung mây đen ảm đạm. Hoàng đế tới gặp Thái tử, kết quả chán ghét bỏ đi. Thái tử khóc lóc chảy nước mắt nước mũi: “Con không có ý hại cha! Bọn chúng vu cho con!”

Hoàng đế bị chọc điên: “Không có ý hại trẫm? Đúng vậy, mà không muốn hại trẫm, chỉ muốn giết hết em trai mình thôi, không có ý đụng vào trẫm!” Chỉ còn một mình mà làm *cha hiền con hiếu* mới chịu hả?

Thái tử cãi chay cãi cối nói: “Tại bọn chúng hại con trước, từ nhỏ con đã hầu hạ dưới gối (*thùa hoan tất hạ - ý nói chăm sóc, hiếu thảo với cha mẹ*), có chỗ nào thiếu sót? Tới bây giờ vẫn luôn là *cha hiền con hiếu*, vui vẻ hòa thuận, từ khi tụi nó trưởng thành, thì...” Nhớ lại thời thơ ấu tốt đẹp, kể lè mấy thằng đệ đáng ghét cỡ nào.

Trịnh Tĩnh Nghiệp đã tiêm mấy mũi dự phòng cho Hoàng đế từ sớm, ba cái ôn nhu đó không còn là kim bài miễn tội. Lại thêm Thái tử tố cáo triều thần kết đảng, bảo bọn họ đều là bè cánh chư vương, mưu đồ đoạt đế. Dù sao cũng phải chộp lấy cơ hội, bằng bất cứ giá nào, Thái tử cũng phải hắt chậu nước bẩn này ra ngoài. Bây giờ anh ta hận Phó Hàm Chương nhất, nói xấu không ít chuyện của Phó thị, cái gì cũng đồng ý ngon lành thế mà cuối cùng lại phản bội, nhận gì của anh ta, gọi anh ta là chủ, nói lời kinh tợm biết là bao.

Hoàng đế càng nghe càng giận, anh ta nói đại thần của ngài có tư tâm, điều này ngài thừa nhận, nhất định, khẳng định thế, ngài cũng là *vô tình hữu ý* để chuyện ấy xảy ra. Nhưng mà, nói tóm lại mọi người đều biết kiềm chế,

không phải sao? Khi bạn bảo ông chủ phải thừa nhận tất cả nhân viên dưới tay mình đều là lưu manh, thì ông chủ là gì? Trùm xã hội đen chắc?

Lại thêm Hoàng đế còn cho rằng Trịnh Tĩnh Nghiệp được một tay ông cát nhắc làm kẻ tâm phúc, là trung thần đáng tin chất phác – không xem là trung thần thì Hoàng đế cũng chẳng cho Trịnh Tĩnh Nghiệp quyền hành lớn như vậy. Ngay cả người như thế mà Thái tử cũng cáo trạng, đúng là mất trí rồi!

Hoàng đế phất tay áo bỏ đi: “Đến chết mày cũng không biết hối cãi!” Thế mà Trịnh Tĩnh Nghiệp lại còn cầu xin cho mày!

Trở về triệu Tể tướng tới hỏi, Vị Tri Miễn khiêm tốn, thành thật nói: “Xin nghe Thánh nhân sắp xếp.”

Tưởng Tiên Hiền được triệu tiến cung, được Hoàng đế hỏi ý kiến, trong lòng rất vui, nhưng ngoài miệng vẫn thưa: “Đây là chuyện nhà bệ hạ. Chỉ có điều, *trữ vị* thay đổi, thiên hạ chấn động, mong bệ hạ sớm chọn *tân trữ*, yên lòng dân chúng.”

Hoàng đế giật mình trong bụng, liếc mắt nhìn Tưởng Tiên Hiền, không hé răng.

Tưởng Tiên Hiền xin từ biệt ra về, trong lòng hơi băn khoăn, nhưng cũng gạt phắt đi, căn cơ Tưởng thị *ăn sâu bén rẽ*, có gì phải sợ? Dẫu Hoàng đế biết ông ta có tư tâm thì làm được gì? Cháu ngoại ông ta rất giỏi, chỉ nhờ vào tố chất thì cũng có thể thắng. Dẫu ông ta có lộ rõ mục đích của mình, Hoàng đế cũng không làm gì được.

Hoàng đế lại kéo dài chuyện này suốt nửa tháng, tranh thủ trong nửa tháng này, Trịnh Tĩnh Nghiệp lại tới xin chỉ thị Hoàng đế: “Năm nay ít mưa, thần lo sẽ thành họa. Lần trước khuyến tử vào kinh, cũng bảo có hạn hán. Chuyện của Đông cung, hay là đừng phạt?”

Hoàng đế quả quyết: “Đông cung không có đức, sẽ gây họa.” Đông cung được gọi là *Đông cung*, vì nó ở phía đông, Phương Đông có Thanh

Long chủ mộc, có nghĩa *sinh trưởng phồn thịnh*. Hoàng đế biến nó lêch lạc thành *Thái tử không tốt*, cho nên hán khiến cỏ không mọc. Đừng có đùa, con trai kè kè con dao, bây giờ không chém mình, nhỡ lớn gan thì sẽ chém ai? Hơn nữa, mang tiếng Thái tử nhưng lại lập kế hoạch sơ hở lung tung, trình độ năng lực thật khiến người ta sốt ruột. Muốn giết người, làm gì mà chẳng xong? Con trai mình kết hôn, sân nhà mình, muốn đầu độc phóng hỏa chém người... làm gì mà chả được, có cơ hội mà chẳng biết nắm bắt.

Nếu không sao nói Hoàng đế có thể thành Hoàng đế, Thái tử lại bị phế chứ? Điều là thứ trưởng tử, vậy mà chênh lệch thế này, *chắc chắc*.

Trịnh Tĩnh Nghiệp lại xin ý kiến: “Thần đã có chuẩn bị, sẵn sàng rút hai mươi vạn thạch lương, nếu có tai ương thì sẽ cứu trợ, không tai cũng gửi đi để tránh nhiễu nhương bất an. Thần nghĩ vậy, có nên hạ lệnh cho các châu, quận chuẩn bị không?”

Hoàng đế nói: “Khanh đúng là một người có lòng vì nước!” Bây giờ còn lo cho quốc gia đại sự, không giống những kẻ kia!

Bây giờ ai có tâm sức mà quản đâu chừ? Mọi người đang nghĩ: Đẹp ngã Thái tử, rơi vào cảnh không lối thoát, rồi đầy *người tình đồng tính* (*) của mình lên đài. Làm việc qua loa đại khái, Trịnh Tĩnh Nghiệp tranh thủ thể hiện một phen.

(*) Tác giả dùng từ ‘cơ hữu’ – ý nói người yêu đồng tính của đàn ông – gay, vân vân... trong này ý bảo mọi người đều muốn đưa chư vương phe mình lên, tác giả dùng từ ‘cơ hữu’ mang ý mỉa mai, hài hước.

Thấy Hoàng đế quyết tâm phế Thái tử, Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng góp lời: “Thần không thể thuyết phục được bệ hạ, nhưng thần có vài chuyện không thể không nói. Làm sao để phế Thái tử? Thái tử có hành vi phạm tội, nhưng không thể vạch trần, không thể nghe lời đòn, dù sao cũng là Thái tử, đây là chuyện thứ nhất. Quảng Bình quận vương rồi sẽ ra sao? Sau này đi đường nào, tội trạng không liên quan tới vợ con, huống chi Quảng Bình quận vương luôn hiếu thảo với Thánh nhân, đây là chuyện thứ hai. Liêu thuộc của Đông cung cũng không phải người thường, phải xử lí sao đây?

Đông cung không ít kẻ tài, phải tiếp tục ra sức vì nước mới tốt, chuyện thứ ba. Thái tử bị phế rồi, phải xử trí thế nào? Làm sao để anh ta được an dưỡng tuổi già, đó là chuyện thứ tư. Cuối cùng, phải làm sao, để không gây chấn động quá lớn đến triều đình và dân chúng, phải trấn an thế nào, là chuyện thứ năm. Dẫu Thái tử có lạc lối, Thánh nhân vẫn là một vị vua nhân ái, một người cha hiền từ, dẫu thế nào cũng muốn khắc phục.” Không hề có ý bỏ đá xuống giếng.

Hoàng đế cảm thấy cực kì vui mừng: “Khanh đúng là trụ cột vững chắc!”

Trịnh Tĩnh Nghiệp quẳng cái gánh nặng chính trị này, còn Hoàng đế lại có ý gây dựng thanh thế cho ông, mấy lần ngay trên triều, khen ông hòa khí với Đông cung, không bỏ đá xuống giếng lãng phí người tài, người nghe muốn bốc axit: *Ông ta ra tay dã man nhất, thế mà ngài còn khen!*

Hoàng đế khen Trịnh Tĩnh Nghiệp và làm một loạt các động tác kế tiếp. Đầu tiên, ngài mắng đám người Tưởng Tiên Hiền, Thẩm Tân (anh trai của Hiền phi), ghét bỏ bọn họ nói xấu Thái tử, lại còn đánh chết một đám cung tì hoạn quan ở Đông cung, dưới tình hình này mà còn bảo Trịnh Tĩnh Nghiệp *phúc hậu*, chuyện này... đúng là kéo thêm thù.

Tiếp theo, ngài bắt Tề vương thu dọn quần áo đồ đạc xéo ngay lập tức, không để đến hết năm.

Sau đó, ngài phong vương cho đám con còn lại, mặc kệ đã trưởng thành hay chưa, kết hôn hay không.

Cuối cùng, mới hạ chiếu phế Thái tử, lại tế Thái miếu đóng đinh chuyện này lên. Thái tử bị phế làm thứ dân, Quảng Bình quận vương bị giáng xuống làm Công (tước đầu trong năm tước phong kiển: công, hầu, bá, tử, nam). Trừ Tiêu Xước, cả nhà Thái tử đều bị phế ra ở Bắc cung, không cho ra khỏi kinh cũng không ra khỏi cung, chính là thế.

Nghe nói, ngày ban chiêu, không có Thùa tướng nào phản đối, vì thế, thanh danh của cả ba vị Tể tướng đều bốc mùi. Trịnh Tĩnh Nghiệp thì thôi, ông bị mắng quen rồi, hơn nữa bây giờ lại có Hoàng đế chống lưng, ông là người chịu trận nhẹ nhất, quân chúng không rõ chuyện còn tưởng ông là người tốt. Tưởng Tiên Hiền và Vi Tri Miễn rất bất bình, bọn họ cũng bị mắng, trước đây không dính dáng tới, nay nhận ra, dường như, đối đầu với Thái tử, thanh danh của họ bị tổn hại nhiều nhất!

Trịnh Tĩnh Nghiệp đúng là lão hồ ly, đồ thành tinh! Hèn chi, bình thường đập Thái tử ông là người khoái chí nhất, sao bây giờ rụt lại làm *trạch nam*, thì ra là chờ ở đây!

Mắng Trịnh Tĩnh Nghiệp xong, bọn họ bận lắm. Trịnh Tĩnh Nghiệp *gạt phăng một cách sạch sẽ* (*), chuyển mọi việc của Đông cung cho Tưởng Tiên Hiền, bản thân đi ngăn ngừa tình hình thiên tai, Tưởng Tiên Hiền đôn đốc Đông cung chuyển nhà. Đây thật ra là chuyện dễ làm, tiến hành ổn thỏa, thành viên Đông cung chuyển đi phân nửa. Bất hạnh gấp phải Tiêu Xước khóc gào muốn đi theo cha, lại thêm Phó lương đệ treo cổ tự tử, Tiền quận chúa Hàm Nghi mắc bệnh qua đời...

(*) Nguyên gốc tác giả dùng cụm từ ‘một đây hai năm sáu’ – ý bảo người chối bỏ trách nhiệm.

Vợ ông ta, Sở thị muốn cầu tình thay cho Phó gia – Tưởng Tiên Hiền được chỉ định án *Đông cung cầm đầu mưu nghịch*, dù Phó Hàm Chương có công tố giác, nhưng Đông cung đã nói, Phó Hàm Chương đợi chuyện xảy ra mới trở mặt, cũng phải thẩm vấn. Tưởng Tiên Hiền gãi đầu bứt tóc đến nỗi trui lủi ‘*Dẫu muốn cài trâm cũng chẳng xong*’. (*Trích từ bài thơ *Xuân Vọng của Đỗ Phủ*)

Hoàng đế hạ lệnh để Trịnh Tĩnh Nghiệp tới khuyên bảo Tiêu Xước quay về: “Quận công phải giỏi giang, thì cha của ngài mới có thể dựa vào, bây giờ cả nhà chỉ biết trông vào ngài thôi, ngài còn em trai, bọn họ phải thành gia, còn em gái, phải lập gia đình, mẹ ngài đang chờ được ngài phụng dưỡng, nếu ngài nhốt mình vào trong, bọn họ biết phải làm sao đây? Phải

bình tĩnh, chờ quá xúc động. Những lời này vượt quá quy củ, *Lệnh tôn* đang xúc động, cho là bị oan uổng, sao không nghĩ đây là thử thách cho mình?”

Tiêu Xước mở to hai mắt nhìn, nghe Trịnh đại lừa đảo tiếp tục dối lừa: “Cha con ruột là vậy, Thánh nhân cũng không muốn giết muôn chém, sao ngài lại không hiểu rõ?”

Tiêu Xước bị lừa đến nỗi xem ông là người tốt ==! Trịnh Tĩnh Nghiệp muốn lừa ai, chỉ là việc cỏn con, ông ấy có thể đứng ở lập trường của bạn, phân tích bạn nghe, cho bạn thấy ông đang lo lắng cho mình. Hơn nữa, Trịnh Tĩnh Nghiệp lại là một người đẹp lão, gây ấn tượng rất mạnh, Tiêu Xước lau nước mắt tủi thân, ngoan ngoãn về nhà đóng gói vài thứ để mẹ và em dùng. Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng *phúc hậu* bày tỏ có thể đánh tiếng xin xỏ Hoàng đế giúp cậu.

Đông cung sụp đổ, người cao hứng nhất chẳng ai hơn được Trưởng công chúa Khánh Lâm đâu, chư vương chỉ đứng sau thôi – bọn họ còn đang tranh giành *trữ vị*.

Bụng của Trưởng công chúa Khánh Lâm đã lớn lắm rồi, vẫn chịu khó vào cung an ủi Hoàng đế một bữa, thấy Hoàng đế kinh hồn bạt vía: “Muội cẩn thận một chút, hôm trước vừa có tuyết rơi, đường trơn lắm!”

Trưởng công chúa Khánh Lâm nói: “Nói ai thế? Đại lang mới cần phải chăm sóc bản thân đó! Gầy thế này, mùa đông người ta ai cũng mập trăng béo tốt hết.”

Hoàng đế bật cười: “Anh trai muội không phải heo!”

Trưởng công chúa Khánh Lâm che miệng nói: “Ít ra cũng còn cười được một chút.”

Hoàng đế thở dài: “Sao ta cười cho nỗi? Ta phải thật khỏe mạnh mới được, muội đến đây làm gì?”

Trưởng công chúa Khánh Lâm đáp: “Muội rảnh đến hoảng chạy tới
giải sầu không được sao?”

Hai anh em bàn qua nói lại, chớp mắt tới giờ cơm, Miêu phi đã chuẩn bị thức ăn chu đáo, mời Trưởng công chúa Khánh Lâm ở lại ăn cơm chung, Trưởng công chúa Khánh Lâm cũng không từ chối, ăn bữa cơm cùng anh trai và Miêu phi, còn ngủ trưa ở điện Chiêu Nhân.

Từ đấy về sau tâm tình Hoàng đế tốt hơn nhiều, cho dù muôn hậm hực, nhưng có nhiều người pha trò cho ngài như vậy, cũng không hậm hực được bao lâu. Lại sắp hết năm, mọi chuyện kéo tới dồn dập, dù Hoàng đế còn nhắc tới chuyện phế Thái tử, nhưng năm mới cũng cuốn đi rất nhiều thứ, cuối cùng lại hoãn, năm mới đứng trên gác của cổng Hoàng thành, nhận sự chúc mừng của mọi người, cùng vui với dân.

Coi như đây là dấu hiệu, màn kịch *đoạt đích* sắp mở màn.

85. GIA GIÁO ÂN SÂU

[Nguyên]

HOÀNG ĐẾ: “...” CÓ CẦN HUY CHỈ TO ET VẬY KHÔNG?

Năm mới phải có không khí mới, chuyện này làm người phát sầu.

Thái tử vừa bị phê không lâu, không thể vui, mà ủ rũ như đưa đám cũng chả xong, đúng là khổ chết đi được! Độ nhận biết dựa vào sắc mặt Hoàng đế của thế gia khá thấp, vốn vẫn đang duy trì bầu không khí trung bình ở *tường lửa*, không biết các hoàng tử, công chúa muôn nhìn sắc mặt của cha mình mà hành động thế nào, ít nhiều gì thế gia cũng phải để ý đến cảm nhận của mục tiêu đầu tư, khiến nhiều kẻ tết đến rồi mà vẫn căng thẳng hồi hộp suốt.

Có một số ít *Ngoại mệnh phụ* có thể gặp trực tiếp Hoàng đế, lại khá thoải mái, qua tết thường vào thăm các cung phi, tụ tập nói chuyện phiếm, mọi người cảm thấy thoải mái đến từng tế bào – Vì bây giờ *lết xác* vào cung dự tiệc trà mà không phải chịu công kích nào cả. Đối với các thế gia mà nói, dù chịu chút chèn ép, nhưng đối với toàn thế tộc thì vẫn khá vững vàng.

Một đám phụ nữ ngồi tán chuyện quần áo trang sức nhà cửa – bây giờ đè tài chính trị hơi bị mẫn cảm.

Miêu phi tự tin hơn nhiều, thấy ai cũng thuận mắt, nhìn Trịnh Diễm thì càng hợp nhãn. Sau khi có hai người con, đương nhiên, dã tâm của cô ta cũng lớn dần.

Trực giác là một thứ gì đó rất sâu sắc, không thấy cũng chẳng sờ được nhưng lại có thể phát huy tác dụng. Trịnh Diễm cảm thấy Miêu phi cứ căng gương mặt xinh đẹp lên mà cười khiến sống lưng nàng lành lạnh, hơn nữa sự thân thiết của Miêu phi không làm người ta cảm thấy ấm áp như trước nữa. Trịnh Diễm thầm nghĩ, Thái tử rót dài thì người cũng không cần phải

vui như vậy chứ? Người đang là kẻ thù của cả hậu cung đấy? Trừ khi con của người lên đài, bằng không thì chẳng nở mày nở mặt, gây thù chuốc hận như bây giờ nỗi đâu. Cho dù Tân Hoàng đế không tính toán với người, thì Tân Thái hậu cũng sẽ không vừa mắt! Trừ khi...

Đêch mệ!

Trịnh Diễm muôn khóc, không chơi trò này nha! Trong các *thoại bản* bình thường, gia đình người ta là gia đình gian thần, có gian thần tất có gian phi, này thì không, gian phi tới rồi! Có người trong cung thì dễ làm việc, Trịnh Diễm cũng không phản đối giữ quan hệ hữu nghị giúp đỡ lẫn nhau với Miêu phi, vấn đề là bây giờ dã tâm của Miêu phi lại *lồ lộ* ra.

Miêu phi nói: “Ta đang lo lắng cho Nhị Thập Tứ lang quá đi thôi, mới bây lớn nhiêu đó, mà nội quan, cung tì đã đuổi không kịp. Hôm trước Thánh nhân còn nói, thằng bé này y chang ngài lúc bé, không chịu ngồi yên.”

Không phải nàng không để ý đến sống chết của đồng minh của mình, nếu mục tiêu của Miêu phi trở thành Lão Thái phi, con cháu vây quanh, Trịnh Diễm cảm thấy có thể giúp cô đạt được, miễn là bây giờ Miêu phi tu thân dưỡng tính, làm người khiêm tốn, có thể thành công hơn phân nửa – con trai cô ta quá nhỏ, không thể thành mối uy hiếp, nhưng làm *đèn thờ chính trị*, làm chủ việc bên trong thì không khó. Còn nếu muốn tranh ngôi Hoàng đế, sẽ máu chảy đầm đìa, trước đây Miêu phi dính phải không ít thù hận, lại chẳng có mấy người giúp đỡ.

Con trai Miêu phi cũng mới bao lớn đâu, cu cậu bốn tuổi rưỡi, nói không dễ nghe, có khi nào lớn lên sẽ *choi hai đầu*, bên này nỗ lực tâm huyết tràn trề, bên kia cậu nhóc *đứt bóng*, sau đó là hết chuyện. Cho dù tên nhóc này mạng lớn sống được, thì lại có một màn kịch máu chó, *Có mệnh đai thần và Thiếu đế* (*). Bản thân Miêu phi không có đầu óc chính trị, chỉ dựa vào sức mình mà ủng hộ con trai Miêu phi, đó là một chuyện vất vả trầy trật mà chẳng có kết quả tốt, chưa đến bước đường cùng thì tuyệt đối không làm.

(*) *Cố mệnh đại thần*: Những đại thần được Hoàng đế trước khi lâm chung giao phó trọng trách quốc gia. | *Thiếu đế*: Hoàng đế trẻ mới lên ngôi.

Dù sao Trịnh Diễm cũng không dễ dàng ra tay giúp, bạn nói thử xem có thần tử nào nhúng tay vào việc thế này mà gặp chuyện tốt không?

Nàng ngồi bên cạnh Quách thị, cuối cùng chị cũng sinh được con trai, Trưởng công chúa Nghi Hòa mừng đến nỗi muốn đốt pháo chúc mừng thì được ông chồng Tân An hầu khuyên: “Hai ngày nay Thánh nhân không được thoái mái, bà thương con gái, lúc nào thương mà chả được?” Thế thì mới không làm nữa.

Trong thời gian ở cũ, Quách thị được chăm sóc kĩ nên cũng khá *trắng tréo béo tốt*, lúc này nhẹ nhàng huých vào tay Trịnh Diễm: “Đang nghĩ gì thế?”

“Nhớ A Ninh, không có nó láo nháo bên tai, cứ thấy khó chịu cả người.”

Cô Ninh là em họ của Quách thị, chị quá biết tính tình của cậu nhóc: “May mà muội chịu được...”

Miêu phi phát hiện hai người đang chuyện vui vẻ, cũng hỏi: “Hai chị em đang thì thầm chuyện gì thế?”

“Đang nhắc với A Ninh,” Quách thị chẳng giấu diếm, “Hôm trước ta gặp đệ ấy một lần, nói một câu ‘Đã lâu không tới thăm dì’ thì thằng bé lải nhải với ta suốt nửa canh giờ, không hề có từ mới nào khác! Ta từ chối dì về, suốt dọc đường trong đầu chỉ toàn câu ‘Đã lâu không tới thăm dì’. Vốn đi thăm dì, bây giờ nghe chữ ‘dì’ là thấy...”

[Ô? A Ninh còn có tác dụng này hả? Lần sau phải dạy A Ninh hát *tây não thần khúc*: *Anh đây là siêu nhân* (*), ai đắc tội mình bảo A Ninh hát cho nghe!] Ý đồ gian ác của Trịnh Diễm.

(*) ‘Tẩy não thần khúc’ là chỉ những ca khúc bạn nghe xong chỉ biết nghêch mặt ra, như bị tẩy não. Bài ‘What does the fox say’ cũng liệt vào hạng này chẳng hạn, nghe xong chẳng hiểu nó hát cái gì....

Các chị em phụ nữ cười rộ lên.

Miêu phi cười nhiều cũng tiết lộ chút tin tức bên trong, chẳng hạn như: “Hôm trước Thánh nhân có nói với ta, qua hai tháng nữa, sẽ cho tài tử thiên hạ vào kinh. Ngày thường chúng ta cứ tụng thơ văn của bọn họ ra rả trong miệng suốt, nhưng lại chưa gặp trực tiếp một ai. Nghe nói, trong này có rất nhiều thiếu niên tú sĩ, thế thì có thể mở rộng tầm mắt rồi.”

Phụ nữ ấy mà, tụm nhau một chỗ tán gẫu, rất ít người có thể đoán được thâm ý của Hoàng đế. Theo ý của Hoàng đế, nhằm tìm một cây bút có sức ảnh hưởng đến để *trang hoàng mặt tiền cửa hàng*, che giấu nỗi xấu hổ của Thái tử, xây dựng một bầu không khí thái bình thịnh thê. Hoàng đế tính qua năm mới, chậm nhất năm sau sẽ dìm chuyện Thái tử xuống, vừa hay để bọn văn nhân ca tụng tí đỉnh. Bấy giờ kinh thành phồn vinh, khoan dung thả về nhà, để bọn họ tiếp tục truyền tụng tiếng thơ lòi hay, hòng ổn định lòng dân.

Thâm ý của Hoàng đế không dễ dàng nói ra miệng, trong mắt ngài, Miêu phi là một phụ nữ không hiểu chính trị, nên ngài chỉ nói sơ cho dễ hiểu: “Bọn họ là những kẻ có học vấn, sinh ra dưới thời trãm tri vì, cho gọi tới tổng hợp thơ họ làm đóng thành sách, cũng là chuyện công đức.”

Xi, viết sách, nhất là chuyện phục chế tổng hợp này, người ta mang bản thảo hoặc bản viết tay tới là được, cần người thật làm gì? Chỉ có Miêu phi mới tin lí do thoái thác đó của Hoàng đế, bộ tưởng là muốn xây dựng tinh thần văn hóa thật chắc?

Miêu phi còn trêu Trịnh Diễm: “A Diễm có muốn gặp tài tử không?”

Trịnh Diễm sững sót: “Nếu nói về tài tử, trong nước chẳng ai hơn được Quý tiên sinh, con gặp rồi. Người phong lưu, cũng chỉ có thầy, cha và Lý sư thúc, cũng gặp rồi. Vừa mắt nhất con thấy chỉ có Trì lang, con cũng đã đính

hôn với chàng. Những người tốt nhất con gặp cả rồi, không đặc biệt muốn gặp ai trên đời này nữa đâu.”

Đỗ thị lặng lẽ an ủi bản thân: Con bé này lại nói cho Trì gia rồi, sau này cứ mặc Trì Tu Chi gánh hết vậy, nó nói vớ vẩn gì cũng không phải chuyện của mình nữa. Mà chẳng lẽ xác định chỉ gả cho Trì Tu Chi thôi hả! Con nhóc này, ta chưa gả con đâu, phải biết kín đáo chút chứ biết không?

Có lẽ Miêu phi không ngờ Trịnh Diễm chẳng ngượng ngùng xíu nào, lại còn lôi chuyện yêu đương đính hôn với Trì Tu Chi, nhất thời không biết nói gì. Chị dâu mới của Trịnh Diễm, Tiêu thị dịu dàng bảo: “Cũng chỉ là thấy mới lạ nên muốn nhìn một cái thôi mà, đâu phải theo đuổi hay gì đâu.”

Trịnh Diễm ‘À’ lên một tiếng rồi nói: “Thế thì không sao,” sờ sờ mũi, “Muội chỉ đọc văn chương, viết văn hay là được, không gặp người thật đâu, phải để lại đường lui chứ. Nhỡ đâu gặp phải kẻ dung tục, nghĩ tới sẽ không đọc nổi bài văn đó nữa, chẳng phải tiếc lắm sao?” Không biết *thần tượng* là để ảo tưởng à?

Lý luận khá mới lạ, đám phụ nữ lại hi hi ha ha bàn tán.

Vì Trịnh Diễm vừa phát biểu luận điểm ‘Đã gặp tốt nhất thì không muốn xem hạng hai’, Miêu phi kể chuyện vui cho Hoàng đế, vừa đúng lúc Hoàng đế muốn ra ngoài giải sầu kiêm liên lạc tình cảm với Trịnh Tĩnh Nghiệp chút đỉnh. Năm mới, ngài cùng ái phi Miêu thị, bê thằng con cưng Nhị Thập Tứ lang, rủ em rể Cố Ích Thuần, xách đứa cháu ngoại Cố Ninh, ngay cả Trì Tu Chi cũng được gọi tới hầu ông chủ, chạy tới Trịnh gia chúc tết sẵn tiện ăn cơm chùa.

Đọc đường còn giở trò lưu manh trêu chọc Trì Tu Chi: “A Diễm nói nhìn khanh là vừa mắt nhất, còn khanh thấy con bé thế nào?” Trì Tu Chi ngược gương mặt đẹp trai như tiểu vương gia, phát biểu thật thà như Quách đại hiệp: “Thần muốn được ở bên nàng suốt cả đời.”

Hoàng đế: “...” Có cần huých toẹt vây không!

Trịnh gia có rất nhiều món ngon, mục tiêu hàng đầu hôm nay của Hoàng đế là đi ăn chùa, không biết xấu hổ lớn tiếng: “Chúng ta đều là người quen, thân gia thăm thiết với nhau cả mà!”

Phắc! Cha ta không dạo hậu cung ngài, hậu viện nhà ta không cho nam nhân nhà ngài vào. Trịnh Diễm ói một xô.

Thật ra bảo là *thân gia thăm thiết* với nhau cũng có lý riêng, vợ chồng Trịnh thị và Hoàng đế đều có tuổi, không quá quan tâm, kiêng dè chuyện nam nữ. Hoàng đế nhìn thấy Trịnh Diễm lớn lên hằng ngày, trong ba cô con dâu ở Trịnh gia thì có một người là cháu của em gái, một đằng là cháu của em trai, bản thân không cần quá kiêng dè chuyện cấm kị.

Rượu của Trịnh gia là món ngon nhất, đồ nhắm của Trịnh gia cũng rất tuyệt vời. Có điều Hoàng đế đã cao tuổi, tuy rằng ăn một miếng thì răng vẫn còn, nhưng rốt cuộc vẫn không như trước, cắn mạnh một cái thì xương cốt bắt đầu khó chịu – Hoàng đế có một sở thích, nhai món giòn, nào là sườn heo non, sụn gà, cứ thích nhai ròn rột như thế. Ăn được một chút thì nói: “Không được không được, không thú vị.”

Trịnh Diễm nhìn một cái rồi nói: “Chờ con chút.”

Vào nhà bếp, giờ nồi cơm, bây giờ chưa có nồi cơm điện, Trịnh gia không chưng cơm (*), có lớp cháy dưới đáy nồi. Trịnh Diễm vét ra, bẻ thành miếng nhỏ, chiên trong dầu, có hương cháy, lại còn giòn rụm. Sau đó tiện tay múc chén canh hải sản.

() Chưng cơm là kiểu nấu gần như nấu cháo, nhưng hạt cơm còn nguyên, chỉ hơi nhừ.*

Đi ra đặt trước mặt Hoàng đế, hơi nâng cằm: “Ngài nếm thử đi.”

Cơm cháy chiên giòn thì hợp với sở thích của Hoàng đế quá rồi, đang muốn ăn tiếp, Trịnh Diễm đưa tay, tưới nước súp lên miếng cháy: “Còn

chưa mềm, ngài thử nữa đi.”

Hoàng đế ăn rất ngon lành, nói với Trì Tu Chi: “Không ngờ khanh giáo hoạt, muốn được cả đời cùng cô vợ thế này hả, nghĩ lại đi!” Lại hỏi Trịnh Diễm món này làm sao, thật tội nghiệp cho đế nhũi Hoàng đế, trong cung toàn đế ngài ăn chén cơm thơm nhất, ngon nhất – có lẽ vì hễ mang cơm cháy tới cho ngài là bị bắt cho ăn cơm tù ngay – nên của ngon vật lạ nào cũng thử qua, thế mà chưa được ăn cơm cháy chiên giòn lần nào!

Trịnh Diễm trả lời: “Cơm đầy ạ.”

Hoàng đế trừng mắt: “Con nhóc này ngày càng không ngoan ngoãn gì cả, học xấu theo Trì Tu Chi!” Cũng không ngại mà hỏi công thức nấu ăn nhà người ta. Ăn no lau miệng, Hoàng đế yêu cầu: “Ăn khơi khơi thế không vui, cũng chán xem ca múa tạp kỹ rồi, mọi người đánh cuộc cho vui xem nào!” Chỉ đích danh Trịnh Diễm đánh cuộc với ngài, Trịnh Diễm thua thì nộp cơm cháy ra.

Trịnh Diễm hỏi: “Thế nếu người thua thì sao?”

“Sao ta thua được?” Mỗi cái Hoàng đế hơi vỗ lại.

Trịnh Diễm không tốn hơi thùa lời: “Chơi thôi!” Hoàng đế chỉ cần đổ, trên sòng bạc mọi người đều con bạc, tâm lý của con bạc lại rất dễ nhìn thấy. Hơn nữa, nếu Hoàng đế thua, dù sao cũng không tiện quỵt nợ, phải bày tỏ chút gì đó. Cho dù Trịnh Diễm thua cũng không sao, chẳng phải chỉ tốn một mâm cơm cháy à?! *Chỉ đây thua cũng được.*

Trong năm tật xấu (*), ngoại trừ chơi gái, thì thầy giáo Cố Ích Thuần của nàng cũng thuộc phần tử hư hỏng, đánh bài cũng là một trong những kỹ năng cơ bản của con cháu thế gia. Đánh bài chia làm nhiều loại, đồ xí ngầu là hạ đẳng nhất, còn có đánh bài, trên nữa thì có đánh cờ, người hứng lên thì đánh cược xem thời tiết ngày mai ra sao, người thứ ba bước vào cửa là nam hay nữ... các loại, Trịnh Diễm cũng là một con bạc nhỏ.

(*) Nguyên gốc: ‘Ngũ độc câu toàn’ gồm rượu chè, đánh nhau, bài bạc, gái gú, thuốc xách.

Trịnh Diễm và Hoàng đế chơi đánh cờ, Hoàng đế liếc mắt Trì Tu Chi: “Tiểu tử không được chơi xấu, cách xa A Diễm một chút, không được mách nước, hai đứa chỉ biết câu kết với nhau làm chuyện xấu.” Hoàng đế từng thua Trì Tu Chi hơi bị nhiều, *khụ khụ*.

Bày cờ.

Trịnh Diễm thua mười tám ván, tái mét cả mặt, xăn tay áo: “Chơi lại!”

Có lẽ Hoàng đế thắng nên rất khoái chí, đến ván mười chín bắt đầu thua, thấy mâm cháy của mình bị lấy bớt, lão ngoan đồng không vui: “Đừng có lấy, ta thua thì bù cái khác cho con! Muốn cái gì!” Trịnh Diễm hận đến nghiến răng, với tay lấy miếng cơm cháy bỏ vào tay Trì Tu Chi: “Chàng ăn đi!”

“Con bé này! Cho con thêm *thực phong*, một ván mười hộ nhé!”

Trịnh Diễm hơi khụng lại một chút, rồi lại bĩu môi: “Không cần! *Thưởng công thân dùng tước không quan, thưởng kẻ tài dùng quan không tước* (*)!” Đừng để con thêm ức chế với ngài!

(*) Nguyên gốc: ‘Tước dĩ thưởng công, lộc dĩ thù năng’. Nghĩa mở rộng: Tặng thưởng thì phải vì người có tài, có công.

Hoàng đế chỉ Trì Tu Chi: “Khanh dám ăn thử xem.”

Trì Tu Chi bỏ miếng cháy vào miệng, lần đầu tiên vừa ăn vừa nói: “Có gì ngài cứ nói với nàng đi.”

Hoàng đế: “... Khanh chưa cưới về mà đã sợ vợ thế hả!” Ngài nhìn chằm chằm miếng cháy, không để ý cái khác, đành nói: “Thế ta thua thì đưa tiền cho con nhé?” Sợ mất mặt nên không cược ván tám đồng, mười đồng,

ngài thua thì thua cho oách, tép mới nêp chuẩn bị nhiều lăm, ‘giá trị kinh tế’ vẫn còn ngon lành.

Một ván một trăm đồng tiền.

Nghe kể lại, hôm đó bắt đầu từ ván mười chín Hoàng đế thua liên tục, thua nghìn vàng – lại còn là hoàng kim. Thua đến mức Miêu phi không nhìn nổi nữa, đứng ra hỗ trợ: “Thiếp cũng ngứa tay, để thiếp lấy vải tiến cống năm nay đánh cuộc với A Diễm, đổi vận may của Đại lang.”

Hoàng đế hỏi: “A Diễm thắng bao nhiêu?” Biết số lượng rồi thì thu tay. Miêu phi thua năm cuộn vải, nghe đâu, cả nước năm nay chỉ cống hai mươi cuộn, nhìn Miêu phi chán nản, như thể muốn tìm chút mặt mũi, Hoàng đế nói: “Đi thôi đi thôi, ngày mai gọi con bé tới nhà chúng ta đánh tiếp, cho nó thua.”

Sau đó ôm mấy miếng cháy thắng được hồi cung, ở đằng sau Trịnh Diễm còn réo lên: “Tranh thủ nóng thì ăn nha, để nguội không giòn đâu.”

Hoàng đế không nói gì: Hình như lỗ rồi...

Mọi người tiễn Hoàng đế xong, Quách thị chúc mừng Trịnh Diễm: “A Diễm may mắn quá!”

Thua thì mất miếng cháy, thắng thì được tiền tài, quá lời!

Trịnh Diễm phe phẩy đồng tiền túi lui nói: “Phải nói vận may của Thánh nhân thật tốt mới đúng, Thánh nhân đúng là một tay cờ bạc!” Sau đó vén váy, nhét vào bao tiền, nói với Trịnh Tĩnh Nghiệp: “Con lấy đó nha.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp cười bảo: “Ai còn tranh với con được nữa?”

Trịnh Diễm nhanh nhẹn buông váy xuống: “Thế thì con lấy hết đấy.”

Cha con hai người tung hỏa mù, Cố Ích Thuần và Trì Tu Chi hiểu rõ, thì ra Hoàng đế cố tình thua. Đồng chí Trịnh Tĩnh Nghiệp, *thánh quyển vô vận!*

Miêu phi cũng nghĩ vậy, nhưng cô suy diễn đơn giản hơn: Hoàng đế thích ai thì cho người đó thứ tốt. Tư duy trực tiếp mà có hiệu quả không ngờ.

Thật ra Hoàng đế nghĩ thế này: Trịnh Tĩnh Nghiệp không nhúng tay vào hỗn loạn, một thần tử tốt như vậy cần được trân trọng đào tạo. Từ Trịnh Diễm có thể thấy được gia giáo của Trịnh gia thế nào. Dương nhiên trong nhà sẽ quan tâm dạy dỗ con trai, cũng có xem trọng con gái nhưng sẽ sơ sót, tác động của môi trường xung quanh rất quan trọng. Thế nên từ con gái, có thể nhìn ra nếp sống của gia tộc.

Biện pháp của Hoàng đế cũng thẳng thừng, ngài thích Trịnh Tĩnh Nghiệp, yêu ai yêu cả đường đi nên ban ơn cho người Trịnh gia, thật lòng cung định tăng *thực phong* cho Trịnh Diễm. Cách hành xử của Trịnh Diễm cũng rất thích hợp, *thưởng công thần dùng tước không quan, thưởng kẻ tài dùng quan không tước*, thế mới đúng là kiến thức của gia đình Tề tướng, không màng thăng chức bất ngờ, không phải cứ vồ cùi chiếm tiện nghi của Hoàng đế là được.

Dù nói thế nào, đánh giá của Hoàng đế về Trịnh Tĩnh Nghiệp lại cao hơn một bậc: Cô con gái được nuông chiều nhất mà có kiến thức như vậy, thế thì tộc trưởng rất tuyệt vời, mà nam nhân trong nhà cũng không tệ - để nhận xét một người, gia tộc là một nhân tố tham khảo rất quan trọng.

Trịnh Diễm chia số tiền kiếm được thành mấy phần, cháu trai cháu ngoại đều có phần, còn không có con như Tiêu thị thì sẽ có quà mừng tặng bù sau. Cuộn vải hiếm có thì đầu tiên tặng mẹ, sau đó biếu sư mẫu, lại còn để dành cho bà ngoại Trì Tu Chi một phần, hôm sau tự mình mang tới cho Trì bà ngoại.

Bây giờ Trì Tu Chi cũng được coi là một ông chủ nhỏ, chàng được Hoàng đế ban cho một căn nhà bậc trung, còn nhò 『Thị tộc chí』 mà quen biết với một nhóm huân quý đang nắm quyền, lúc đính hôn cũng có tặng nhà cửa ruộng vườn. Vì để chăm sóc bà ngoại, không nỡ bỏ nhà cũ, nên cứ thong thả sửa sang nhà mới, chuẩn bị để sau khi kết hôn thì chuyển vào, chàng vẫn ở nhà cũ, tiện đến nhà riêng của Trịnh Diễm chuẩn bị một chút, hai người cùng đi thăm Trì bà ngoại.

Trì bà ngoại nghe cháu ngoại, cháu dâu tới, trong lòng vui lẩm. Trịnh Diễm bưng lụa tặng bà: "Hôm kia cháu thăng được chút quà, nhìn tới nhìn lui, chỉ có nó mới xứng với bà." Phụ nữ có một loại trực giác trời sinh với quần áo, cho dù gia môn suy tàn, đồ cổ còn hai món, khó mà giữ được vài món quần áo linh tinh không quá cao sang, nhưng so với quần áo bình thường của Trì bà ngoại, vẫn cảm thấy xấp lụa này quá xa hoa.

"Quý quá, ta chỉ là một bà quả phụ già, không hợp đâu. Các cháu còn trẻ, dù có gia sản nhưng không nên khoa trương như vậy. Phải cần kiệm mới có thể chăm lo chuyện nhà..." Bà cụ tuy không quản việc nhà, nhưng nhắc tới đạo lý thì vẫn ra rả.

Trì Tu Chi nói: "Bà là trưởng bối, phải trang trọng. Đây là xấp lụa A Diễm thăng được khi chơi đánh cược với Thánh nhân hôm trước, không hao phí gì đâu."

Lúc này bà ngoại mới nhận, bàn tay nhăn nheo vuốt lên mặt vải, có thể thấy bà rất thích. Cốc thị hơi âu sầu, lo lắng Trịnh thị ỷ giàu sang mà ngạo mạn. Trì Tu Chi muốn đổi đề tài, bảo Hoàng đế muốn cho các tài tử vào kinh, gương mặt Trì bà ngoại có vẻ hờn hở: "Lại sắp có thơ văn mới rồi đây."

Cốc thị khá hứng thú với văn học, cũng để ý nghe, nghe bảo có tài tử thi nhân nổi tiếng thiên hạ, Lạc Tế Tân, sắp vào kinh, đôi mắt ưu buồn lập tức trở nên say mê. Chẳng qua ngại hỏi cụ thể khi nào Lạc tài tử vào kinh.

Các cây bút chưa vào kinh, thì tin tức xấu đã tới – Trịnh Diễm đã xuyên qua nhiều năm, lần đầu gặp phải khởi nghĩa nông dân, đương nhiên

theo cách nói của nhà nước là ‘lưu dân’.

86. TÌNH LANG PHẢI ĐI XA

[Nguyên]

BÊN NÀY HAI NGƯỜI BĂN HÀO QUANG HƯỜNG PHÂN, BÊN KIA TRỊNH LÃO ĐẦU XĂN TAY ÁO.

Tháng hai, mạ non hăng còn xanh, ‘Hai châu Ký, Tịnh có lưu dân.’

Chỗ tốt của việc chia bè kết phái là ở chỗ, nếu công tác quản lý có vấn đề, chắc chắn kẻ thù sẽ không giấu hộ. Xảy ra sự cố dưới khu vực quản lý của ai, Quận trưởng châu lân cận lo sẽ ảnh hưởng đến khu vực mình trực thuộc mà bỏ đá xuống giếng, ‘hỗ trợ’ báo cáo. Đang lúc Hoàng đế nghĩ cách tạo cảnh thái bình giả tạo mà lại xảy ra chuyện mất mát như vậy, sắc mặt mọi người cũng vì vậy mà trở nên khó coi.

Hoàng đế là kẻ mất hứng đầu tiên, Tưởng Tiền Hiền, Vị Tri Miễn cũng phiền muộn, Trịnh Tĩnh Nghiệp là người duy nhất thoải mái. Ông đã có kế hoạch từ trước, sớm hạ lệnh chuẩn bị, ngay cả phía Hoàng đế cũng chuẩn bị sẵn, dù có xảy ra chuyện gì chẳng nữa, ít ra Hoàng đế cũng không trách. Quả thật Trịnh Tĩnh Nghiệp rất có năng lực, nhắc nhở kịp thời, tiếc rằng *trên có chính sách dưới chẳng thi hành*. Lại thêm Thái tử bị phé, đang lúc mọi người hoang mang, nhất là trong quan trường, lòng người bất ổn, một đất nước lớn như vậy, có vài địa phương xảy ra sự cố là chuyện bình thường.

May mà gần đây chính trị vững chắc, Trịnh Tĩnh Nghiệp xử lý có chừng mực, ra tay với đám tham quan ô lại không ác lầm, đa số chỉ bị rót chức nên mới không nỗi khói lửa. Dù thế, khả năng chống lại thiên tai của kinh tế tiểu nông vẫn còn kém, vẫn có lưu dân, trải qua một thu một đông, đến mùa xuân thì quả không thể chống đỡ nổi, bắt đầu âm ỉ có dấu hiệu ‘khởi nghĩa nông dân’.

Chuyện này cũng chưa tính là gì, khiến người sầu não nhất là vì có vài kẻ lấy danh nghĩa ‘vì Thái tử’, *danh nghĩa* này rất thực tế, thế là nhân dân

lao động chân chất vạch mặt *gian đảng* – các Tể tướng. Hô hào rằng bên cạnh Hoàng đế có tiểu nhân, vì thế Thái tử mới sai người ‘Thảo tặc’ (*đánh bay kẻ gian*), ‘Thanh quân trắc’ (*thanh trừ thân tín cạnh vua*). Tướng Tiền Hiền, Vĩ Tri Miễn đứng đầu danh sách, vì Trịnh Tĩnh Nghiệp có hành động ‘bảo vệ Thái tử’ nho nhỏ, bộ phận quân khởi nghĩa không mắng chửi ông nhiều. Nhưng dù sao, Tể tướng mà không cản Hoàng đế, vậy là người xấu! Thế là trong một thời gian ngắn, trong triều toàn *gian đảng*.

Câu này làm cho người ta không biết nên khóc hay cười: Kẻ hại Trịnh Tĩnh Nghiệp hại Thái tử là kẻ độc ác nhất?

Thật ra hình thức của các cuộc khởi nghĩa nông dân rất 囧, nếu bạn đếm kĩ một chút thì sẽ nhận ra, lần khởi nghĩa nào cũng lấy một danh nghĩa nào đó, *huyền huyền* chút thì dùng tôn giáo, *không văn hóa* thì tà giáo, có chút đầu óc chính trị thì dùng một người nào đó tên X. Dù sao chỉ vì một nguyện vọng: Chúng ta khởi nghĩa là có lý do.

Phía trên mặt Hoàng đế xanh mét, quần thần bên dưới mặt như táo bón, Trịnh Tĩnh Nghiệp đứng bên cạnh cũng giả vờ liệt cơ mặt. Hoàng đế tức giận quát: “Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Không phải ra lệnh ngăn ngừa từ trước rồi sao?” Không phải thiên hạ đang *phải thái bình sao?*

Vì Tri Miễn đứng lên hồi lâu: “Năm trước thu thuế, có lẽ là vì có *lưu dân*, do thiên tai. Chỉ cần phát chấn một chút, năm nay mưa thuận gió hòa thì sẽ không còn gì đáng ngại.”

Hoàng đế vẫn không biếu cảm: “Thiên tai? Trẫm thấy có mà **! Năm ngoái xảy ra hạn hán, sao không chuẩn bị trước hả?” Bây giờ trí nhớ của Hoàng đế đã quay trở lại, chẳng những nhớ ra Trịnh Tĩnh Nghiệp đã viết lâu, còn trực tiếp nhắc lại chuyện này.

Vì Tri Miễn bị ép buộc làm nền nhiều năm, ban nãy nói đúng trọng tâm, thế mà vẫn bị ông chủ mắng cho, tự biết không gặp may, ngoan ngoãn ngậm miệng. Lỗ tai Tưởng Tiền động đậy, đảo mắt xuống dưới, nòng cốt Tưởng hệ nhớ tới hội nghị nho nhỏ hôm trước, Bộ binh Tả thị lang Sở Bí tự giác bước ra khỏi hàng, đề nghị với Hoàng thượng: “Cứu binh như

cứu hỏa, xin bệ hạ tạm thời bớt giận, trước tiên phải xử lý chuyện cấp bách này ngay. Thần đế nghị hãy tiến binh vây quét, trước mắt đang bắt đầu nạn trộm cướp, là lúc thích hợp để đánh phủ đầu.”

Hoàng đế tạm thời bình tĩnh trở lại, diệt thì phải diệt rồi đấy, nhưng quan trọng là tiêu diệt thế nào, phải phái ai đi, chuyện này không thể quyết định chỉ trong một chốc. Những ‘lưu dân’ đó được mấy mống, ở những châu quận khác nhau, phái vài bộ quan binh hay chỉ một đội mạnh thôi? Để ai làm chỉ huy thì được? Quân đội là chuyện quan trọng, độc đoán quá cũng không tốt, nhất là cũng phải có tí hình thức.

Hoàng đế mở hội nghị nhỏ, Tể tướng, Lục bộ thượng thư, Cửu khanh đều ở lại.

Bên này đang giải quyết chính sự, những kẻ khác xong việc rồi thì rảnh rang. Để chứng tỏ mình không nhận bổng lộc triều đình khơi khơi, đám Ngôn quan bắt đầu khởi động, xăn tay áo làm chuyện sở trường – tố người. Tại sao triều đình không cứu tế đúng nơi? Vì sao quan viên các nơi không làm việc?

Lại có *Thái học sinh* (*học trò trường Quốc tử giám*) mượn cơ hội này minh oan cho Thái tử, học trò trẻ ấy mà! Cũng có một bộ phận chính nhân quân tử quả-thật-không-biết-gì dâng tấu cho Hoàng đế, nói nỗi oan ức của Thái tử, bảo Phó thị bất trung bất nghĩa, tiện thể phê bình Tể tướng cũng phải có trách nhiệm. Các Thừa tướng dập đầu gối biết bao nhiêu lần – *con Hoàng đế không ngoan thì liên quan đến chúng ta hả?*

Có cơ hội như thế mà không đục nước béo cò thì không phải chính khách đủ tiêu chuẩn! Mọi người bắt đầu mượn cơ hội công kích đối thủ, đương nhiên Trịnh đắng đã được Trịnh Tĩnh Nghiệp nhắc nhớ từ trước, nhưng những người khác không để tâm, bảo *những người khác* không hoàn thành trách nhiệm. Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng bị mắng, vì hằng năm ông đều bảo *quốc thái dân an*, kết quả lại ‘khắp nơi hạn hán’, còn có lưu dân.

Nói thế đúng là không có lương tâm, việc xảy ra thiên tai, đối với xã hội nông nghiệp lệ thuộc vào tự nhiên mà nói thì đúng là đả kích lớn, tích

trữ lương thực thì cũng chỉ được một, hai năm thôi, mà đó là địa chủ đấy. Nông dân bình thường có thể chịu đựng đến mùa thu hoạch năm sau mà còn dư được một chút thì đã giỏi lắm rồi. *Chắc*, dựng nước hơn mười tám năm, cứ *tự hữu ruộng đất* (*) thế có được không? Nhiều ruộng vậy để nông dân tự canh tác là dư thóc dư gạo đó!

(*) *Nguyên gốc*: ‘*Thổ địa kiêm tịch*’, chỉ hiện tượng đa số ruộng đất tập trung vào số ít các địa chủ.

Trịnh Tĩnh Nghiệp hơi bực mình, nhưng cũng không xem chuyện này ra gì. Trịnh Tĩnh Nghiệp xuất thân nông dân, rất hiểu tình cảnh của dân. Nguyên nhân của các cuộc khởi nghĩa đều vì hoàn cảnh quá kinh khủng, chẳng hạn như, nhiều người không có cơm ăn. Nếu không thì vì đã đụng chạm đến tên tuổi Ngọc Hoàng đại đế, nên không ai muốn dính dáng tới. Dân chúng bình thường chỉ mong có thể ăn no mặc ấm, ai lại ăn no rứng mõi đi tạo phản cho vui làm gì?

Nhanh chóng bình định nổi loạn là được, dù sao ông đã tiêm phòng cho Hoàng đế trước rồi, đầy hết trách nhiệm. Trịnh Tĩnh Nghiệp đã lên kế hoạch từ trước, phản ứng nhanh nhất, nhanh chóng đưa ra biện pháp ‘Chỉ hỏi thủ phạm, tha tội số còn lại, các nơi kiểm kê lần nữa, bỏ qua chuyện cũ’, chỉ tiêu diệt kẻ cầm đầu, hơn nữa còn bày tỏ ý muốn đích thân giám sát phát lương, phát hạt giống cứu trợ, giúp khôi phục sản xuất.

Những người nghe thấy trong lòng mắng chửi Trịnh mõ giàn chết, thay mặt nhiệt liệt ân cần hỏi thăm tổ tông mười tám đời của Trịnh gia. *Trịnh Tĩnh Nghiệp đúng là chết tiệt, chiêu này quá độc!* Trông ông một bộ làm người tốt, trán an ninh dân, quả đúng là trưởng giả giàu tình thương. Căn bản là muốn bóp chết nghĩa quân!

Hoàng đế rất vui vẻ, đây mới đúng là một chính phủ trong sạch năng suất cao mà ngài mong muốn! Đề xuất ‘Kiểm kê lần nữa’ của Trịnh Tĩnh Nghiệp là điều khiến Hoàng đế vui nhất. Cái gì gọi là *kiểm kê*, nhằm chỉ việc đăng ký hộ khẩu và sở hữu ruộng đất, tranh thủ có khởi nghĩa nông dân, lấy ruộng đất tư hữu mà đám hào môn đang nắm trong tay để phân cho nông dân. Vừa duy trì ổn định kinh tế cá thể, cũng tăng thuế cho quốc gia.

Hoàng đế và triều đình buôn bán có lời, được danh tiếng lại còn suy yếu thế lực các đại gia tộc ngang ngược.

Tranh thủ dịp này Trịnh Tĩnh Nghiệp đe cử vài quan quân trung tầng cho Hoàng đế: “Chẳng qua chuyện cốn con, giết gà cần chi dùng dao mổ trâu?” Không cần nói thêm, các quan quân trung tầng này cũng là Trịnh đảng, phái đi kiểm công ấy mà. Con rể ông, Ngô Hi, và thông gia Quách Tĩnh chạy ra ngoài một vòng, để mò mang kiến thức, mà khi trở về, nhất định có thể tăng hai cấp quan – cũng có lợi lăm.

Sau còn có Hoàng đế làm chỗ dựa, nhóm này đấm một phát, kẻ khác sững sờ không có cơ hội nhúng tay, thế lực của Trịnh đảng ở quân đội ngày càng lớn mạnh. Hoàng đế rất vui vẻ: “Trịnh khanh đúng là trụ cột của đất nước!” Suýt nữa khiến răng cỏ của các lão già trên dưới trong triều lung lay. Mà khiến người chán ghét hơn, Hoàng đế đúng là một lão già hò đồ, ngài lại để con rể tương lai của Trịnh Tĩnh Nghiệp đi kiểm công trạng, Trì Tu Chi làm Trung thư xá nhân, cấp này thì vốn có tư cách nhúng một chân vào, Hoàng đế rộng rãi phái chàng ra ngoài: “Tể tướng phải điều động trung gian, không thể dễ dàng rời khỏi kinh, để Trì tiểu tử làm đi.”

“Ngài dựa vào gì chứ?” Người không bình tĩnh lúc này là Trịnh Diễm, chồng tương lai của nàng đi vào chỗ hiểm nguy, có thể vui vẻ được mới là lạ, “Trì lang năm nay chưa tới hai mươi, để chàng đi xa, một mình phụ trách như vậy, sao Thánh nhân có thể an tâm cho được?” Trì Tu Chi tuổi trẻ tài cao, ở quan trường coi như có *tư lịch* ngon lành. *Tư lịch* cũng không phải không có chỗ dùng, ngoài quyết định cấp bậc, đai ngộ cao thấp, còn đại diện cho một thứ khác – kinh nghiệm. Không có kiến thức lý luận là vô dụng; nhưng nếu không có kinh nghiệm, không trải qua thực tế, liều lĩnh để người khác làm chuyện mình chưa làm, nếu thành thì nhờ may mắn, còn thua cũng là chuyện thường. Trì Tu Chi còn trẻ, hoàn toàn có thể làm trợ thủ, đi cùng một tay lão luyện, tích lũy kinh nghiệm thực tế và kiến thức thông thường, sau đó sẽ tự mình đảm đương. Không cần phải liều lĩnh xuất chiêu ngay từ đầu, nhỡ có sơ xuất, thì thành vết nhơ trên hồ sơ mất.

Trịnh Tĩnh Nghiệp đưa tay đánh một cái không nặng không nhẹ vào sau gáy Trịnh Diễm: “Con còn dám kêu ca! Yên tâm đi, Tân An hầu gia đã viết giấy cam đoan cho ta rồi, đảm bảo trả nó về nguyên vẹn, không để nó gặp chuyện không may. Đàn ông con trai thì phải trải qua mưa gió! Con nhăn nhó gì đó? Hử?” Đó là chồng con chứ phải con trai con đâu? Sao bảo vệ thế hả! Trịnh lão đầu oán thầm.

“Con chó không vui, thái bình thịnh thế, không dễ gặp chuyện đâu! Con không muốn nó đi thì sẽ có người nhăm nhe đấy!” Nói xong chữ cuối, Trịnh Tĩnh Nghiệp cười khẩy.

Lực chú ý của Trịnh Diễm bị dời đi: “Ai ạ?”

“Còn ai nữa? Đám xung quanh chứ ai!”

Không ngờ, Tưởng Tiên Hiền không công kích Trịnh đảng, cũng không nhắm vào Trì Tu Chi, Sở Bí nói đúng trọng tâm: “Lưu dân rải rác ở hai châu, chỉ phái một người, khó mà đối phó, thân xin bệ hạ đánh nhanh thắng nhanh, chó để hiện tượng này lan ra. Chi bằng phái thêm vài sứ giả, chia ra để an dân, cũng nhầm phối hợp tiêu diệt.” Ý kiến này không tệ, Hoàng đế trầm ngâm một chút, để mọi người để cử vài cái tên.

Không có gì bất ngờ xảy ra, các phe phái đều có kẻ được chọn, trẻ có già có, nhưng sáng giá hơn cả là Tưởng Trác. Đề tài liên quan đến chuyện của Tưởng Trác đã nguội rồi, bản thân hắn có tiếng thơm, lại xuất thân thế gia. Có Trì Tu Chi ở trước, tuổi tác không còn là vấn đề. Trì Tu Chi hơn hắn ở chỗ có kinh nghiệm xử án ở Đại Lý tự. Kẻ thù nhắc tới không thể thiếu câu ‘Đạo đức giả, trong mắt không được phép có hạt cát’, thì người có thiện cảm lại bảo ‘Hiểu lý lẽ’, nói chung dù thế nào cũng không phải kẻ dễ dụ. Tưởng Trác cũng có ưu thế ‘Con cái danh môn, có thể liên lạc với thân sĩ, bảo vệ an dân’, xuất thân thế gia, giao thiệp rộng.

Ấn tượng của Hoàng đế đối với Tưởng Trác không tệ, vấn đề hiện tại là phải dẹp yên tình hình hỗn loạn này trước, Tưởng Trác hữu dụng, sao lại không dùng? Cũng đồng ý.

Trịnh Diễm bĩu môi: “Đúng là bọn a dua ninh hót!” Chợt ngừng lại, “Chuyện này có người nhân danh Thái tử à? Thánh nhân có nói xử trí Thái tử thế nào không? Người bên cạnh nói thế nào?”

“Ta còn tưởng con sẽ không hỏi?” Trịnh Tĩnh Nghiệp vân vê hàm râu, “Đây là con trai Thánh nhân, vẫn đang là Thái tử, thần tử còn nói gì được, bây giờ muốn nói gì? Ban chết, phế Thái tử à?” Dám nói chắc?

Trịnh Diễm cúi đầu suy nghĩ, nhẹ giọng hỏi: “Có nên thừa cơ xin Thánh nhân sớm định Trữ vị dẹp yên lòng dân không?”

Mắt Trịnh Tĩnh Nghiệp lóe lên: “Nhanh thôi. Tiếc là chưa định được ai. Tạm thời con đừng nghĩ tới chuyện này, nên xem mở tiệc tiễn biệt cho thằng nhóc kia thế nào đi kìa!” Giọng điệu chua loét.

Gò má Trịnh Diễm ửng đỏ: “Con gái xin vâng lời.”

Đệch! Con vâng ‘lời’ nào ta dặn con đó? Hả? Trịnh Tĩnh Nghiệp mắt bình tĩnh.

Có người cha vợ thông minh nhưng *chưa loét* như thế, quá trình chia tay của Trì Tu Chi và vợ chưa cưới cũng rất mạo hiểm. Trịnh Tĩnh Nghiệp không cho con gái chạy tới Trì gia: “Bây giờ có bao nhiêu con mắt đang theo dõi nó, hai đứa chưa thành hôn, bình thường gặp nhau một chút thì thôi, bây giờ không thể để người ta viện có được.”

Đây mà là lí do chắc? Trịnh Diễm ai oán, đành hẹn địa điểm gặp mặt ở Cố gia. Trước khi Trì Tu Chi lên đường, phải nhận tiệc tổng tiễn của nhà nước, lúc đó Trịnh Diễm xuất hiện không nói gì được, cũng chẳng làm được chuyện chi.

Bụng của Trưởng công chúa Khánh Lâm đã lớn, dự tính sinh vào tháng hai: “Cả người ta nặng nề, không thấy hứng thú gì hết cả, hai đứa có gì muốn nói thì nói mau đi. Ngày mai Trì Tu Chi phải đi rồi.” Vì dẹp loạn, *năng suất* của nhà nước rất cao, vừa có ý chỉ liền nhanh chóng tiến hành các thủ tục, từ khi xác định phương pháp đến khi Trì Tu Chi rời kinh, vốn vẹn

chỉ có ba ngày, bao gồm các loại chứng từ bổ sung cho chuyến công tác này của Trì Tu Chi.

Từ khi hai người quen biết nhau, đây là lần đầu xa cách như thế, Trịnh Diễm lo lắng mãi thôi: “Thế đạo bên ngoài lộn xộn, chàng có mang binh khí chưa?”

Trì Tu Chi không biết nên khóc hay cười: “Không phải ta đi lĩnh binh giết giặc, yên tâm đi, có người bảo vệ, Thánh nhân cũng phái hộ vệ mà.”

Trịnh Diễm vẫn lo lắng: “Thuốc thường dùng đâu? Thôi đi, em đã đóng gói kĩ rồi này. Em nghe nói nếu mặc áo lụa, cho dù bị thương cũng sẽ nhẹ bớt, có mười bộ may xong để trong bao quần áo đấy. Rốt cuộc chàng dùng binh khí gì thế? Em lấy thanh kiếm từ chỗ của cha này, nói là cổ kiếm gì đó, em thử qua rồi, chém xuống vung lên thuận tay lắm, khi cần ra tay thì chàng cứ thảng tay, đừng mềm lòng.”

Trì Tu Chi vừa hăng hái vừa hồi hộp, được Trịnh Diễm lo lắng như thế, tâm trạng căng thẳng đã vơi đi phân nửa, ấn vai Trịnh Diễm bảo: “A Diễm, A Diễm! Nghe ta nói này, ta sẽ cẩn thận, nàng chờ nên quá lo lắng. Nhé?”

Trịnh Diễm lầm bẩm xong rồi mới thông suốt, cảm thấy mình đang nói thừa: “ Ủ. Em chờ chàng về.” Giọng nói nhỏ xíu.

“Nàng chỉ chờ thôi sao?”

Trịnh Diễm ngẩng đầu, không hiểu thế nào, *chẳng lẽ muốn em chạy đi tìm chàng chắc, chàng chờ mà ‘thông manh’ vậy nha?*

“Dù sao cũng phải nhớ tới ta một chút chứ!” Vẻ mặt Trì Tu Chi không đứng đắn.

Trịnh Diễm không nhịn được gắt: “Hú! Ta sẽ nhớ luôn phần của chàng, chàng ở ngoài đừng phân tâm bận lòng.”

Lá gan của Trì Tu Chi không nhỏ, đưa tay ôm cô bạn gái mặt đỏ tai hồng vào lòng, vỗ nhẹ nhè vào tấm lưng mềm mại của Trịnh Diễm, Trịnh Diễm cũng từ từ đặt tay ngang hông của chàng. Nghe Trì Tu Chi nói: “Ừ, ta không nhớ nàng đâu. *Oái!*” Trên lưng bị hạ độc thủ. Thật ra chàng nên cảm thấy vinh hạnh, ác danh của Trịnh Diễm bên ngoài, đây là lần đầu tiên động tay trực tiếp, chỉ dành riêng cho chàng thôi.

Trì Tu Chi hít một hơi: “Dã man quá đi mất. Nhưng thế thì ta yên tâm rồi, nghe bảo vợ càng mạnh tay, gia nghiệp càng hưng vượng, nhất định tiền đồ tương lai của ta sẽ rực rỡ như gấm. T...” Lại bị cào một cái không nhẹ, cúi đầu, chiều cao hai người chênh lệch nhau vừa đúng để chàng có thể thòm trộm lên trán bạn gái một cái, “Bây giờ bắt đầu suy nghĩ. *Loại chuyện này không thể làm hộ, ai thay ta, ta xử lý kẻ đó.*”

Trịnh Diễm ngược mặt lên, đúng một góc bốn mươi lăm độ: “*Chỉ mong lòng chàng như lòng thiếp, sẽ không phụ ý nhớ mong.*” (* hai câu cuối bài thơ Bốc Toán Tử, Điepter Luyễn Hoa dịch)

Bên này hai người tỏa hào quang hường phấn, bên kia Trịnh lão đầu xắn tay áo, *thẳng nhãi này, sao ôm lâu thế? Chết tiệt! Còn dám hôn nó nữa!*

87. TRONG KINH KHÔNG CÓ CHUYỆN

[Nguyễn]

VUI THẬT LÀ VUI~

Khởi nghĩa nông dân, hoặc theo cách nói của triều đình là ‘Lưu dân nổi loạn’, cuối cùng cũng xác định cách xử lý, phân công hành động, dù sao tài nguyên hành chính của quốc gia cũng dư dật. Tránh chuyện bé xé ra to, Hoàng đế rất tích cực áp dụng các biện pháp. Triều đình phái cả thảy bốn hướng đi bình định, Trì Tu Chi và Tưởng Trác bắt ngò nhập đội, nhìn ở góc độ khác mà nói, thật ra cuộc nổi loạn của lưu dân lần này cũng không nghiêm trọng đến vậy, nếu không thì chẳng phái đến một nửa là lính mới ra ngoài.

Cái chính là chuyện này rất mắt mặt, lại còn lấy danh nghĩa vì *Thái tử*, mới khiến kinh thành chấn động như vậy. Hơn nữa chấn động trong kinh chẳng phải vì năm ba nhóm lưu dân này đâu, do thế lực khắp nơi đang tranh thủ lưu dân loạn lạc mà thôi. Mọi người đều muốn nhò vào đây mà kiếm lợi.

Trịnh Diễm đoán không sai, bên thì Phủ úy sứ xuất kinh, bên thì trung thành tận tâm đề nghị với Hoàng thượng: “Rối loạn hiện nay, đều do chưa định *Trữ vị*, nghịch tặc lấy danh vì chính nghĩa, xin bệ hạ mau chọn *Trữ vị*, an lòng dân, khiến kẻ có tâm không lợi dụng được sơ hở.” Đây là đề nghị của Viên Mạn Đạo, người có thể nói đề nghị này không vì lòng riêng. Lời vừa nói ra, rất nhiều người hưởng ứng.

Mắt Hoàng đế hơi bị viễn thị, càng xa càng nhìn rõ, nhìn thấy rõ ràng ở dưới có rất nhiều người đang đánh mắt ra hiệu cho nhau. Chỉ một câu ‘khiến kẻ có tâm không lợi dụng được sơ hở’, Hoàng đế có thể phán ngay Viên Mạn Đạo hoàn toàn xuất phát từ công tâm, nhưng người khác nghĩ thế nào thì khó mà nói được. Hoàng đế cũng biết, vừa lôi việc này ra, thế nào cũng có kẻ vin vào đó mà kiếm chuyện. Lấy danh nghĩa Thái tử, đương nhiên sẽ phải thảo luận hàng loạt vấn đề phát sinh.

Hoàng đế đang rất rầu, cứ để mọi người thảo luận, không tránh sẽ ôn ào một trận, Tân thái tử phải là một người có thể được các phe phái chấp nhận, ít nhất cũng phải có danh phận chính đáng. Không cho bàn, chẳng hạn như chuyện muôn lập Thái tử, thì phải được đại thần, ít nhất là các Tể tướng đồng ý, bằng không sẽ không cho ngài viết chiếu thư, chẳng chịu kí tên, không chấp hành. đương nhiên Hoàng đế có thể tỏ thái độ cương quyết, nhưng hậu quả cũng khó nói.

Hoàng đế đau khổ một hồi, không nghĩ ra biện pháp nào, đành gọi trung thần kiêm cố vấn cực kì tin tưởng Trịnh Tĩnh Nghiệp tới để trung cầu ý kiến – lương triều đình chẳng phải cho không, phải lao động chứ. Trịnh Tĩnh Nghiệp không thể đổ trách nhiệm cho ai: “Trong lòng Thánh nhân đã chọn được ai chưa?”

Hoàng thượng nhíu mày, nghi ngờ nhìn Trịnh Tĩnh Nghiệp: “Vẫn chưa.” Ngài định sắp xếp việc phé Thái tử ổn thỏa trước đã, vẫn do dự không biết chọn ai làm Tân thái tử.

Trịnh Tĩnh Nghiệp nói: “Có *dích* lập *dích*, không *dích* lập *trưởng*.” Không nói lại nữa.

Hoàng đế nhăn mặt cau mày, mãi hồi lâu, khả năng thần giao cách cảm mới có tác dụng, giãn lông mày: “Khanh nói dễ thật.”

Quân thần hai người đều đang nghĩ tới Tề vương ở Ti Châu, nếu nói là lập trũ, là con trưởng trong các chư vương, anh ta rất có hi vọng được lập làm Thái tử. Nhưng Tề vương, lúc đối nghịch với Thái tử, là kẻ ôn ào vui vẻ nhất, lúc đó Hoàng đế muốn bảo vệ mới đẹp anh ta đi. Bây giờ quyết không thể lập anh ta làm Thái tử, lập anh ta, sau này Phế Thái tử biết phải làm sao? Hoàng đế phế Thái tử, không có nghĩa ngài nhẫn tâm muôn con trai của mình đi vào chỗ chết.

Chọn một người trong các mẹ ruột của chư vương làm Hoàng hậu, đây cũng là ý kiến hay, nhưng mà... lập ai? Hoàng đế nhìn về phía Trịnh Tĩnh Nghiệp, Trịnh Tĩnh Nghiệp thản nhiên: ‘Nay trong triều hỗn loạn, chư

vương không ưng phục lẫn nhau. Nếu Thánh nhân vẫn chưa quyết định, có thể quan sát thêm một chút. Tâm lòng trung thành vì nước của Viên Mạn Đạo không phải giả, song ĐÔNG cung, là *Trữ nhị* của quốc gia, không thể hành động khinh suất.” Nhận ra được vấn đề, bắt tay vào làm là được, không cần phải có kết quả ngay lập tức, Hoàng đế không phải mua bán nước tự động, dù là mua bán nước tự động, cho vào một đồng thì chỉ có nước khoáng chứ không được coca đâu.

“Để trầm suy nghĩ.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp trịnh trọng cáo lui, Hoàng đế phải suy nghĩ, sẽ kéo dài thời gian. Nếu lập hậu trước thì sẽ có cãi nhau, lập hậu xong, sau đó lập trữ, yên tâm đi, thế nào cũng sẽ cãi tiếp. Cho dù không lập hậu, cũng àm ī. Thời điểm này, nếu chọn được người có tố chất, cũng dễ dàng bị kẻ không vui giết mất.

Trịnh Tĩnh Nghiệp cưỡi ngựa, ngâm nga một bài hát dân gian quê hương về nhà, dọc đường thấy rất vui vẻ. Đến cửa nhà thì sa sầm mặt, giận dữ nhìn Trịnh Diễm đang bước xuống xe: “Con lại đi đâu đó?”

Trịnh Diễm đang vén váy, vừa nghe thế thì quay đầu: “A, cha về rồi, vừa đúng, không cần chờ cha mà ăn cơm luôn thôi.”

“...” Đừng có đánh trống lảng!

Trịnh Diễm đi thăm Trì bà ngoại. Tin tức của nàng nhanh nhẹ, cách hai ngày lại đến chỗ của Trì bà ngoại thông báo về tình hình của Trì Tu Chi. Lúc nhớ một người, có thể nghe tên của chàng từ miệng người khác cũng là một loại an ủi, trong những người Trịnh Diễm biết, người vẫn luôn nhắc tới Trì Tu Chi suốt chính là Trì bà ngoại. Trịnh Diễm thường mang theo ‘tin tức nghe được từ chỗ cha con’ đến thăm bà.

Thân thích vẫn luôn ở chung, nhất là Trì bà ngoại lại có huyết thống với Trì Tu Chi, Trịnh Diễm đoán lúc Trì Tu Chi rời kinh nhất định không

yên tâm về bà, khi đưa tiễn đã bảo: “Rảnh rồi em sẽ đi thăm bà, chàng ở ngoài không cần lo lắng.” Trì Tu Chi cảm động suýt nữa rơi lệ: “Nàng cũng đừng quá vất vả, rảnh thì hẵng đến, đừng để xảy ra chuyện gì là được, chyện nhất hè năm sau ta sẽ quay lại, về rồi ta sẽ xử lý sau.”

Trì bà ngoại cũng hơi không yên lòng về cô cháu dâu Trịnh Diễm, bà cũng già rồi – nhàn rồi không có việc gì làm, rảnh quá thì đi *bổ não*. Mặc dù có rất nhiều người (đều là kẻ lừa gạt Trì Tu Chi đã sắp xếp) đến chở bà tán dương Trịnh Diễm không biết bao nhiêu cho kể, nhưng không thể ngăn *kẻ ăn no rứng mõi* phỏng đoán lung tung, bên cạnh lại có Trì mợ luôn sầu xuân xót thu. Trì bà ngoại không khỏi lo lắng: “Tuổi nó còn nhỏ, không biết có thể nghỉ ngơi? Làm việc có đảm bảo không nữa?”

Trì bà ngoại nói chuyện có vẻ thảng thắn, hoặc nói cách khác, khả năng nghe hiểu của Trịnh Diễm rất tốt, lại nghe bà tiếp: “Trì gia chỉ còn nó là độc đinh, ở nhà A Diễm là con gái cưng, xuất giá làm dâu Trì gia, Đại lang giao cho con, phải học cách chăm sóc người khác nhé.” Trì mợ ngồi bên cũng lên tiếng phụ họa, tính mợ vốn lanh đạm, giọng điệu cũng lạnh lùng: “Thất nương còn nhỏ, chuyện gì cũng phải chú tâm học hành.”

Bình thường nói thế thì cũng không có gì, nhưng ngày nào cũng nghe thì không chịu nổi. Trì Tu Chi cũng không chịu nổi mà thú thật, quá khứ đen tối nào cũng khai, ngay cả những tính toán nhỏ nhặt của mợ, chàng cũng kể ra hết, Trịnh Diễm biết người mợ này muốn gả cháu gái của mình cho Trì Tu Chi. Mỗi ngày nghe thế, Trịnh Diễm không phải *chi đai* không rõ thiện ác, rõ ràng Trì bà ngoại đã chấp nhận rồi, nhưng mợ lại rất lạnh nhạt với mình. Trịnh Diễm sao có thể là người chịu thua thiệt? Tủm tìm trả lời: “Bà yên tâm, nhất định cháu sẽ nuôi chàng trở nên trắng trẻo béo tốt. Nghe Trì lang kể, lúc phu nhân con sống, xem hai nhà như một, chuyện gì cũng tự làm, phụng dưỡng rất chu toàn. Dù rằng cháu kém cỏi, nhưng cũng muốn học theo người.” Tỏ ý muốn mời mợ cứ tiếp tục không màng khói lửa nhân gian cũng được.

Trong lòng mắng thầm: Trên đời này còn có cặp mẹ chồng con dâu nào lại sống dựa vào con gái như hai người? Lúc mẹ chồng ta còn sống thì bà đã chăm sóc hai người, bà chết rồi, đến phiên Trì Tu Chi gánh lấy, các

người đã làm được cái khỉ gì?! Nhất là người mợ kia, chồng mợ chết n năm, mợ có chăm sóc ông chồng nào đâu!

Bà ngoại ta mắt sớm, mỗi năm đốt vàng mã, gọi Khương thị là mợ (*vợ của Vu Nguyên Tê*), bà ấy còn phải nhìn sắc mặt ta mà sống. Trịnh Diễm thề, không khiến Trì mợ thành thật, nàng sẽ không quan tâm đến chuyện của nhà này nữa, phát huy sở trường biến Phé Thái tử thành Thái tử!

Trịnh Diễm rảnh rỗi mời một đồng kẻ lừa đảo đến chở Trì bà ngoại chơi, nói chuyện cùng bà. Trì bà ngoại hơi nhát gan, tư tưởng hơi cỗ hủ, nhưng vẫn còn thói cũ của phong cách thế gia, không làm người khác chán ghét, những phu nhân được mời tới đều vui vẻ hào chuyện với bà, hòng lấy lòng tâm phúc trước mặt Hoàng đế, Trì Tu Chi, quan trọng hơn là bán cho Trịnh Diễm cái nhân tình. Trịnh Diễm đi báo tin miễn phí cho Trì bà ngoại, đồng thời chuẩn bị viết thư cho Trì Tu Chi – vừa vặn trong kinh có người mang thư tới.

Trì mợ bảo *vợ hiền chồng ít gặp họa*, chờ chiếm dụng tài nguyên quốc gia, không nên làm phiền Trì Tu Chi ‘chớ sinh sự.’ Thật ra trong lòng của Trì mợ vốn một nửa vì Trì Tu Chi, một nửa vì không thích thấy Trịnh thị *mới phát* khoe khoang như vậy, không phải hoàn toàn là chỉ trích. Đạo lý thì đúng, hoàn toàn đúng, những chuyện liên quan tới quân đội, gây thêm phiền là không được. Nhưng những chuyện bảo mật này, tùy từng đối tượng mà sẽ khác, càng trên cao, càng làm trái quy tắc. Hơn nữa không phải Trì Tu Chi đi lãnh binh, nếu không phải Trịnh Diễm từ đề xuất, Trì mợ cũng có thể phái người đi truyền tin đó thôi.

Trịnh Diễm thành thật trình bày với Trì bà ngoại: “Lần này cháu không dám đến chở cha nói dông dài nữa đâu, mợ đã cũng nhắc nhở, không thể thư từ qua lại với Trì lang nữa rồi. Có lẽ cũng đã đến nơi, không biết có dẹp an thô phỉ không nữa, chắc hộ vệ cũng tận tâm, hi vọng Trì lang được bình an.” Quẳng Trì mợ ra khỏi bờ rào. Chắc chắn khi nàng rời khỏi Trì bà ngoại nhất định sẽ lải nhải mãi: “Nhớ Đại lang quá, nếu có thư thì tốt, tiếc là không thể vì việc riêng mà lò chuyện công, không thể liên lạc được rồi. Nhất định Đại lang phải bình an nha cháu!” Khiến Trì mợ đứng ngồi không yên mãi đến khi Trì Tu Chi trở về.

Trịnh Diễm còn bắt chước theo người mẹ chồng không được gặp, đảm đang tiếp nhận Trì gia, quản lý nhà của Trì bà ngoại, nàng không muốn phải để tâm tới Trì mợ, chẳng qua rảnh rỗi tiện tay thôi, nói thẳng ra thì nàng ghét Trì mợ lắm. Xin phép Trì bà ngoại một tiếng, bảo là trước khi Trì Tu Chi đi có dặn, thuận lợi được Trì bà ngoại trao quyền.

Khả năng xử lý công việc của Trịnh Diễm đúng là hạng nhất, tính toán sổ sách rõ ràng, đọc qua tên ai rồi là không quên, lại thêm nàng có triều đình dabble sau, làm chuyện gì cũng vang dội, đủ mọi thủ đoạn đếm không hết. Trong mắt Trì bà ngoại thì đó đúng là phong cách của Trì mợ, Trì bà ngoại lau nước mắt: “Nhìn thấy cháu là ta nhớ tới A Tố (Trì mợ), cháu đừng nhọc sức quá.”

Trì mợ gầy hơn, Trịnh Diễm thương cảm lau nước mắt: “Mợ lo lắng cho Đại lang như vậy, đúng là trưởng bối có lòng.” Khiến Trì bà ngoại khen cháu dâu hiểu chuyện. Trì mợ khổ sở một bụng mà không thể nói ra, từ nay về sau lại khôi phục bộ dạng không màng khói lửa nhân gian.

Trịnh Diễm miệng bảo không thư từ với Trì Tu Chi, chử thật ra lén lấy công làm riêng không ít, viết một bức thư dài kể lại mọi chuyện trong kinh cho Trì Tu Chi, còn cố tình giải thích, thấy Trì bà ngoại già rồi mà Trì mợ gầy thế, không nên vất vả, thường đi tới thăm nom, thay người gác cổng của người ta, lại còn đi cửa sau nhờ Kinh Triệu và chấp Kim Ngô thường xuyên phái người tới nhà Trì bà ngoại để tuần tra xung quanh, ngừa sinh sự. Còn bảo mợ không cho chiêm dụng tài nguyên quốc gia, đành không kể tin tức của Trì Tu Chi cho hai người, nhưng sẽ cẩn thận giả vờ suy đoán để nói chuyện với bà ngoại, dù bà hơi lo lắng, nhưng đã khá hơn nhiều. Còn viết về tình hình hiện tại của Trì bà ngoại, thích ăn gì, thích nghe chuyện cười gì nữa.

Trì Tu Chi hồi âm: “Láu lỉnh!” Chàng hiểu người thân của mình, hai vị trưởng bối này đã khiến chàng và mẹ bận tâm biết bao nhiêu, khi xuất kinh, lo nhất là sợ hai người không sống nổi. Trịnh Diễm bằng lòng nhận xử lý chuyện phiền phức thê, Trì Tu Chi mong còn không được – có vợ thật là tốt. Về phần phải chịu ràng buộc, bản thân Trì Tu Chi đã có kinh nghiệm,

đúng là phải kiềm chế hai người phụ nữ này, hơn nữa Trì mợ từng có mưu tính nhỏ nhặt, bây giờ lại hơi thành kiến, bắt bẻ Trịnh Diễm, bị chỉnh cũng là tự tìm – thật ra Trịnh Diễm đối xử với Trì bà ngoại rất tốt.

Đánh đấm với kẻ dưới cơ, thật đúng là chẳng có tí cảm giác thành tựu nào. Trước đây không động tới vì lười quản, bây giờ rất nhàn, vừa để giết thời gian, không thể người ta nghĩ mình là M được, nhẫn nhục chịu đựng cái *beep*, đó là coi thường bản thân, Trịnh Diễm tự thấy mình không phải là người như thế. Phản ứng của Trì bà ngoại có điều kiện, trước là con gái sau là cháu ngoại, có người xử lý mọi chuyện thuận lợi cho mình, bà sẽ không quản, nay có Trịnh Diễm tới, lại là cháu dâu danh chính ngôn thuận, bà cũng chấp nhận sự thật. Cốc thị biết lợi hại, đành tắt lửa.

Trịnh Diễm vui vẻ lên xe về nhà.

Ừ thì, *đi đêm có ngày gặp ma*, còn đây thì khác, bị bắt tại trận ngay trước cửa nhà. Hai bên đang vui vẻ, gặp nhau thì hết vui. Một ghen tức, một chột dạ.

“Sao còn chưa vào.” Trịnh Tĩnh Nghiệp giả vờ nghiêm túc.

Trịnh Diễm cười chạy tới đỡ tay Trịnh Tĩnh Nghiệp: “Hôm nay cha đã vất vả rồi.”

“Hừ.” Gái lớn khó giữ.

Lúc ăn cơm, Trịnh Tĩnh Nghiệp để lại mặt mũi không chọc ghẹo Trịnh Diễm, Trịnh Diễm ăn xong tránh đi, ngồi trong phòng rầu rĩ gấp hạc, xếp sao. Đầu tiên viết chữ ‘bình an’ lên giấy, để khô, bắt đầu ngồi xếp, vừa xếp được hai ngôi sao, thang gác bị đập vang rầm rầm, người bên chõ Đỗ thị tới thông báo: “Thất nương, người trong phủ Trưởng công chúa, báo... Trưởng công chúa sắp sinh rồi.”

Trịnh Diễm ngừng tay, bỏ ngôi sao đang cầm lên bàn: “Cha đang ở thư phòng à?” Sắp đến giờ giới nghiêm, muộn ra phố thì phải có giấy thông hành. Trịnh Diễm có thể bắt chước theo nét chữ của Trịnh Tĩnh Nghiệp, ngoại trừ Cố Ích Thuần thì không mấy người có thể phân biệt đâu, vẫn đê là trên đó phải có con dấu của Trịnh Tĩnh Nghiệp.

Nhanh chóng có được giấy cho phép, Trịnh Diễm cưỡi ngựa chạy thẳng tới chỗ Trưởng công chúa Khánh Lâm. Sắp tới cổng lớn, trống vang lên. Vì có câu *sớm chuông tối trống*, đây là tín hiệu báo đến giờ giới nghiêm. Tại nhà Trưởng công chúa Khánh Lâm, Trưởng công chúa Nghi Hòa đã tới, vốn là chị ruột, lần trước sinh con mà không có người thân bên cạnh (*), Trưởng công chúa Nghi Hòa cảm thấy mình không tròn bốn phận. Nay Trưởng công chúa Khánh Lâm làm mai giúp Quách thị, còn Quách Tĩnh được Trịnh Tĩnh Nghiệp âm thầm chuẩn bị để đi đánh bóng thành tích, mặc kệ là dưới góc độ nào, Trưởng công chúa Nghi Hòa cảm thấy phải chăm sóc tốt cho em gái. Cho nên từ khi gần đến ngày sinh, luôn cho người tới hỏi thăm. Phủ của hai vị công chúa ở gần nhau, tới sớm hơn Trịnh Diễm đang cưỡi ngựa chạy đến.

(*) Chương 52 – lúc đó chỉ có Tri Tu Chi, Trịnh Diễm và Cố Ích Thuần.

Không để tâm đến chuyện chào hỏi, đều cố gắng góp sức, không lâu sau, Đỗ thị cũng đến nơi. Vì đã từng trải, tình hình trong phủ cũng ổn định hơn, Trưởng công chúa Khánh Lâm sinh con suôn sẻ, không quá tốn sức, thuận lợi sinh thứ tử ra đời.

Trưởng công chúa Nghi Hòa vui vẻ nói: “Con bé này đúng là *phúc tới muộn!*” Lại phái người vào cung báo tin, bị Trưởng công chúa Khánh Lâm đang điều hòa hơi thở ngăn lại: “Đang giờ giới nghiêm, trong cung đã khóa cổng, muốn tin tức thì phải đánh trống. Đây đâu phải chuyện gì lớn, đừng làm phiền Thánh nhân.” Trưởng công chúa Nghi Hòa giận dỗi: “Có muội muội biết lo cho người à. Thôi thôi, hôm nay không đi thì thôi vậy, Trường sử của muội đâu rồi? Böyle giờ dặn hắn nhớ cho kĩ, sớm mai vào cung báo tin tốt ngay, để Thánh nhân vui vẻ một chút. Lâu lắm rồi mới nghe được tin vui thế. Muội cứ yên tâm nghỉ ngơi, nhũ mẫu đâu?”

Vội vội vàng vàng lo cho bé con. Đỗ thị hỏi: “A Ninh đâu rồi? Có chăm sóc tốt cho nó không?”

Trịnh Diễm phe phẩy khăn làm quạt: “Ném đến chỗ thầy rồi ạ, để cha con hai người mắt lớn trùng mắt nhỏ. Đúng là kì lạ, ngày thường tính ra thằng nhóc này người nói nhiều nhất, hôm nay lại lấp ba lấp bắp, a a mãi không xong, khiến thầy cũng nói lấp theo.” Nàng còn nhại lại một câu “Người, người người, người… người đâu!”

Trưởng công chúa Khánh Lâm sinh con, không để ý chi tiết nào, vừa nghe nói, sực nhớ ra, phun hết thia canh vừa uống. Trịnh Diễm đã quen trung dụng một tiếu vien nhỏ trong nhà Trưởng công chúa Khánh Lâm làm chỗ ở, hôm ấy nghỉ tạm ở đây với Đỗ thị. Hôm sau vì chuyện của Trưởng công chúa Khánh Lâm mà bận biju suốt, Trưởng công chúa Nghi Hòa cũng thường xuyên tới giúp một tay, mãi đến khi mọi chuyện vào đúng quỹ đạo, Trịnh Diễm lại cảm thấy mình quá nhàn rỗi.

Rảnh rỗi đến ngứa tay, không làm gì thì trong lòng không yên, lại bắt đầu xếp sao gấp hạc. Vẫn luôn cho rằng người ta lúc yêu đương sẽ rất ngọt, không ngờ mình cũng ngớ ngắn chẳng kém. Xếp một đồng hàng thủ công, được A Thang gom lại cất vào hộp: “Thất nương, đã khuya lăm rồi, nên ngủ đi.”

Trịnh Diễm rầu rĩ: “Biết rồi.”

Hôm sau trời vừa rạng sáng, nhìn một mảnh xanh nhạt ngoài cửa sổ, không biết tại sao lại sực nhớ tới một câu thơ ‘*Hối vì bảo chàng kiém phong hầu làm chi*’(*). Hối hận sao? Trịnh Diễm nghiêm túc ngẫm nghĩ, cũng đâu phải nàng ‘bảo’ chàng vậy, buộc chàng bên váy cũng chẳng phải đạo lý sống. Nghĩ ngợi một hồi, chỉ có câu ‘Chỉ mong lòng chàng như lòng thiếp’ là hợp ý nhất.

(*) Câu thơ trong bài Khuê oán của Vương Xuong Linh.

Không biết Trì Tu Chi bây giờ thế nào rồi.

Trì Tu Chi... Những việc chàng trải qua vừa có vẻ kì lạ, cũng rất truyền kì, không ngờ một Phủ úy sứ như chàng lại gặp phải *lưu dân*.

87. LỢI ÍCH CỦA MẶT ĐẸP

[Nguyên]

CHE MẶT, ĐÚNG LÀ PHÁ HỒNG TUÔI THO!

Thế lực khắp nơi đang giằng co nhau, con số báo lén vẫn còn ít, Hoàng đế cho lính mới ra luyện tập, đủ thấy lưu dân các địa phương có chút thanh thế, nhưng trong mắt trung ương không xem là chuyện lớn. Trì Tu Chi gặp phải tình huống này, không biết nên bảo chàng có vận khí tốt hay không.

Trì Tu Chi làm *Phủ úy sứ*, không phải *Tiểu thảo sứ* (*), mấy chuyện chém người có kẻ khác làm. Dương nhiên chuyến này không thể so như các *Đại thiên tuần thú* (**) bình thường, nhưng ít ra cũng an toàn hơn quan quân tiến công. Chỉ là không biết thế nào, số lưu dân không nhiều, nhưng có kẻ lọt lưới, suýt nữa đánh mai phục bọn họ, chuyện này không thể không nói là vô cùng kì dị.

(*) Ý bảo Trì Tu Chi làm công tác thương thuyết, chứ không phải ra trận đánh nhau.

(**) Ý chỉ như Khâm sai đại thần, sứ giả của vua.

Đội của Trì Tu Chi, có tổng cộng một trăm hộ vệ, ngoài mang theo lương thực, hạt giống, vải vóc kinh thành phân phát, còn có dê rượu để thưởng cho các tướng sĩ, một hàng dài ngoằn mà đi. Đã chọn đường tốt, vốn bốn bề phải yên tĩnh. Dọc đường đi Trì Tu Chi tính sẵn trong đầu, sắp xếp lộ trình, tình hình ở địa phương nơi chàng được phái tới không quá phức tạp, hắn đây là một chuyến đi *lấy tiếng*, hơn nữa so với người anh rể tương lai Ngô Hi phải ra trận chém người thì đúng một chuyến đi *lấy tiếng* ngon ơ.

Tuy là thế, nhưng mọi chuyện đều có rủi ro, kẻ thù thì lăm, khó tránh gặp phải chướng ngại. Lập trường chính trị của Trì Tu Chi rõ ràng từ

lâu, những kẻ đối địch với chàng chắc chắn không chịu buông tha, tính ra thì số kẻ thù Trì Tu Chi dây phải chỉ cao chứ không thấp hơn Trịnh Tĩnh Nghịệp. Đây là Trịnh Tĩnh Nghịệp phải không ngừng phấn đấu trong suốt mấy chục năm, Trì Tu Chi thì ngược lại, chỉ một quyển 『Thị tộc chí』 thôi mà đắc tội với cả đồng. Tuy rằng những huân quý mới, hàn mòn ngày càng xuất hiện nhiều trên triều, Trì Tu Chi có đủ loại trùm hỗ trợ, nhưng rời khỏi kinh thành thì không giống thế nữa. Có khôi kẻ đang trông chàng gấp chuyện không may, dù không trực tiếp ra tay, những người muốn thấy chàng khổ sở vất vả đã xếp đầy bàn tiệc.

Dựa vào sự chênh lệch của chỉ số thông minh, có người chọn cách ngoanh mặt làm thính, có kẻ lại xăn tay hành động. Được báo về lộ trình đường đi của Trì Tu Chi từ sớm, *Đại thiên tuần thú* cơ mà, phải có lễ nghi chứ. Muốn có nghi thức, thì phải chuẩn bị trước. Các châu quận dọc đường đều biết cả, hoặc là lo cho đại cục hoặc là tôn trọng triều đình, dựa theo tiêu chuẩn mà nghênh đón.

Sự việc trọng đại trước mắt, đương nhiên cũng có kẻ thù oán với Trì Tu Chi. Đoàn người Trì Tu Chi sắp tới quận Hà Dương, ở quận này có một kẻ thù của chàng. Cũng không phải là đắc tội trực tiếp gì, chẳng qua lúc chàng sắp xếp 『Thị tộc chí』, ném người ta từ nhị đǎng xuống tam đǎng mà thôi.

Đối với Hà Dương Chu thị mà nói, bị giáng đǎng cũng giống như bị đánh vào mặt, mà lại là đánh vào mặt toàn thể gia đình người ta, không ghi hận với Trì Tu Chi mới là lạ! Lúc ấy chống lưu dân, thế gia chiếm chủ lực, cho dù bị giáng đǎng thì vẫn là thế gia. Chu Dự vừa tức giận vừa đau đầu, bụng nói, *Ông đây vất vả khổ cực đánh lưu dân, người thì ngược lại, tới vớ bờ hả. Người đã làm gì? Đã không công hiến cho quốc gia, lại còn bắt bọn ta tận súc vì nước sao! Nhà của ta thì sao? Nhà ta rất ngay thẳng thật thà, một lòng nhiệt huyết hướng về triều đình!*

Nghe bảo Trì Tu Chi sắp tới, Chu Dự đã sớm cho trinh thám đi nghe ngóng, chủ yếu là thăm dò hành tung của Trì Tu Chi. Trinh thám trở lại, lão vội vàng hỏi: "Sao rồi?"

Trinh thám há miệng thở phì phò: “Còn, còn khoảng hơn trăm dặm nữa, đi chậm lắm, chắc phải bốn, năm ngày nữa mới tới.”

Chu Dự hỏi một đứa cháu trong tộc ở bên: “Đám loạn dân có bao nhiêu người?”

Chu Tái Hưng một thân áo giáp, khom người thưa: “Mấy ngày nay có kẻ bị bêu đầu, kẻ làm tù binh, cũng có kẻ an toàn trở về. Trước mắt bên ngoài chỉ còn ba, bốn trăm người.”

Trên mặt hai bác cháu đều nhuốm màu mệt mỏi, nhưng không hề bối rối, những hoang mang lúc đầu đã qua, bọn họ đứng lên chống cự tập thể. Thân tộc nhà mình vốn là *tụ tộc* (*ở chung một nơi, ở gần nhau*), tập hợp đám thanh niên khỏe mạnh xung quanh, tổ chức tuần tra bảo vệ, đồng thời thực hiện vườn không nhà trống. Lúc này tháng tư chưa vào vụ mới, chỉ có thể ăn rau dại, các nhà quản lương thực chặt chẽ, suýt nữa bức chét lưu dân. Lưu dân đỏ mắt, ngày càng có khuynh hướng như thú bị nhốt.

Nếu là lúc chưa lập triều đại này, chỉ vài lưu dân thế, những gia tộc hơi lớn đã có thể xử lý tốt, khi đó *ő bảo* (*) mọc như rừng, thế gia nào cũng có gia binh lính riêng. Sau khi lập triều đại mới thì cô gắng làm suy yếu lực lượng vũ trang dân gian, phô biến một loạt chính sách, trong đó bao gồm phân phối ruộng đất, để mọi người trở thành công dân chân chính của đất nước, để một nhóm *ân hộ* (**) phụ thuộc vào thế gia trở về vòng tay của triều đình.

(*) *Ő bảo*: còn gọi là *ő bích*, chỉ một kiểu công trình phòng ngự của dân gian.

(**) *Ân hộ*: chỉ nhân dân trốn tô thuế, lẩn trốn lao dịch, rời bỏ quê hương, làm gia binh của thế gia. Nay nhà nước có chính sách giải tán những gia binh, trở về thành công dân lương thiện, đồng thời giải tỏa thế lực vũ trang của thế gia.

Bây giờ địa phương không có sức mạnh vũ trang, đương nhiên, sức chống cự của người dân với lưu dân sẽ không bằng, Chu Dự chống trả khá

vất cả. Vừa chống trả vừa chửi *má nó*, nghe Trì Tu Chi sắp tới, tranh thủ thời gian mắng mười tám đòn tát tông Trì gia.

Chu Dự quyết định thả lưu dân, để bọn họ dạy dỗ Trì Tu Chi một chút. Đừng tưởng thế gia cũng tao nhã như vẻ bề ngoài, thế gia không phải *nhược thụ!* Bị lưu dân vây quanh, cảm nhận không khí khủng bố đi, *thẳng lối!*! Đừng tưởng người khác là *tiện thụ*, giúp người làm việc còn phải chịu bắt nạt.

Phòng tuyến của Chu gia nhanh chóng xuất hiện lỗ thủng, lưu dân chen chúc chui ra, dọc đường nghe nói lương thực triều đình phát cho đang tới. Người đó đến mức mắt hóa xanh thì không cố kị nữa, tường vây trang viên không đánh nổi, nhưng đây chẳng qua chỉ là đội vận chuyển mà còn không làm gì được sao? Xét nhà phóng hỏa ngay và luôn!

Trì Tu Chi gặp đám người như thế. Hộ vệ đưa tới bảo vệ chàng coi như là một nửa quen biết, thứ tử (*con vợ lẽ*) của Vu Nguyên Tề, Vu Trần Hải, cũng có khả năng, võ nghệ khá, chuyến lần này quả Trịnh Tĩnh Nghiệp để ý *đánh bóng* cho. Trước khi đi cũng mong được đại chiến ba trăm hiệp với đám *nghịch phi* để lập công lao, trở về thăm quan tiền chúc. Vừa nhìn trận này, hay nha: áo quần rách mướp, cuộc chim gậy gốc, một đám bẩn thiêu, thấy vậy, dọa Vu Trần Hải sợ tới mức suýt rót ngựa.

Đội bảo vệ đã bày trận, vì một đường quá bình yên, trong lòng buông lỏng, bị đánh một cái trả tay không kịp. Cứ thế bị đám người kia phá phòng tuyến, đáng sợ là bọn chúng hoàn toàn biến thành kẻ liều chết, chém người không nương tay. Lần đầu tiên đám hộ vệ nhìn thấy dân nhà quê, nhận thức rõ ràng một điều: Cuộc chim cũng có thể giết người!

Đột nhiên Vu Trần Hải nhận ra, người mà cậu ta bảo vệ, chính là con rể tương lai của Trịnh tướng công, không thể có sơ suất! Vội vàng thúc ngựa chạy tới: “Trì lang, bọn họ chưa có kinh nghiệm ra trận, ta mang theo hai mươi người, đều từng theo cha đánh trận, Trì lang mau mau chạy trốn với ta.”

“Bỏ quân lương,” Trì Tu Chi liếc nhìn đám lưu dân, quả quyết hạ lệnh, “Đầu tiên tháo xe lương thực, thả dê sống ra!”

“Hả?”

Đã sắp thành kẻ chết đói, lấy đồ ăn để đổi phó là hữu hiệu nhất: “Nghe rõ rồi đây,” Trì Tu Chi híp mắt, “Còn kẻ cầm đầu, không bắt sống được thì chém, không được để chúng chạy thoát. Số còn lại… tùy cơ ứng biến. Chọn vài người lớn tiếng đến đây cho ta!”

Trì Tu Chi ra lệnh phất cờ, tự mình kêu gọi, hơn nữa còn có mấy kẻ khéch đại âm thanh hô lớn: “Ta là sứ giả của Thiên tử, thay trời an dân, triều đình có lệnh, trừ những kẻ cầm đầu, những người còn lại sẽ không bị trách chuyện cũ…” Vừa kêu gọi, vừa bảo Vu Trần Hải tổ chức một đội người ngựa đi tàn sát, nắm chặt hai tay, không buông lỏng bên nào.

Trong tiếng gào khóc thảm thương, có kẻ nhát gan ngẩng đầu nhìn thấy lá cờ, *chắc*, không biết chữ, nếu có phắt cờ ra, hình như là chiêu an phải không? Chiêu an thì sẽ có cơm ăn, lập tức ném cuốc đầu hàng. Nếu không đầu hàng, chưa chắc là kẻ có gan lớn, có thể là kẻ cầm đầu, muốn được truy cứu.

Thấy tình hình không xong, “Đừng để bọn chúng lừa, chúng chỉ có vài người, không làm gì được chúng ta! Ở đó có rượu và đồ nhẩm, đủ cho chúng ta no nê! Ăn no rồi bỏ đi, chúng không bắt được đâu! Đầu hàng chính là tìm đường chết!”

Trong tình huống hỗn loạn như vậy, vì Trì Tu Chi vẫn chưa chạy, các hộ vệ dần tìm được chủ kiến, tụ họp về đây. Vu Trần Hải căn răng lấy bắn lịnh nhà nghè, đầu đầy mồ hôi chỉ huy bày binh bố trận. Trầm ngâm nhìn lại, trong đám nghịch tặc không ít kẻ đang nhai thóc sống!

Trì Tu Chi bất đắc dĩ rút kiếm ra, than thở xót xa: “Đến đây, chém bay đầu gã cầm đầu, để mọi người được nghỉ ngơi.”

Vũ Trần Hải: “... = □ =!”

Dù gì cũng có một ông thầy lưu manh, bản chất Cố Ích Thuần rất lưu manh. Tuy rằng nhìn qua tướng người nhã nhặn, xem như là có phong độ, nhưng chẳng lẽ lại cho là thế thật sao? Đây là một lão lưu manh đó. Là học trò của ông, Trì Tu Chi cũng chẳng tốt đẹp gì đâu. Trì Tu Chi biết mình làm *sép sòng* của một đội nhân mã, không cần phải xung phong ra trước, phải ổn định trận tuyến, kiềm chế kích động muôn chém người, chỉ đạo để các hộ vệ tập trung lực lượng tiêu diệt những kẻ chống cự, phân phó cho các xa phu hậu cần đánh vào dạ dày, để đầu bếp nấu cơm tại chỗ.

Vì thế xuất hiện một cảnh kì lạ: một bên đào bếp nhóm lửa, mang nước nấu cơm, cạnh đấy là một đám đệ tử Cái Bang ngơ ngác vây quanh. Bên kia áo giáp rực rỡ, bảo vệ một người bộ dạng bảnh bao, chém nhau với một đám đệ tử Cái Bang đang ngơ ngác ngác.

Những người này sắp chết đói mắt rồi, gã cầm đầm tên là Lâu Đại, là một kẻ thông minh, gã không thể xin hàng, vì gã chính là thủ phạm. Định đánh xong rồi cắp một mớ vật tư chiến lược chạy đi, sau đó vào rừng làm cướp – muốn làm cướp thì cũng phải có vốn ban đầu! Chỗ có tường rào thì không đánh được, đành phải bất ngờ tập kích vào đoàn xe, nếu không thể cướp quân nhu của đoàn xe này, chẳng đợi đến lúc quan quân bao vây tiêu diệt thì đã chết đói mắt rồi.

Hung ác hơn, Lâu Đại nắm chặt cây mã tấu trong tay chỉ vào Trì Tu Chi: “Đó chính là thủ lĩnh của bọn chúng, chém hắn!”

Trì Tu Chi nhếch mép cười nhạt: “Thì ra cũng biết binh pháp.”

Leng keng! Chàng thu kiếm về, nhặt một cây rìu lên. Chàng cưỡi ngựa, kiếm này không đủ dài, tác chiến trên ngựa, dù cho đối phương cưỡi ngựa hay bộ binh, muôn chém người thì hơi khó. Không bằng dùng thương, giáo, rìu hoặc loại nào có tên dài dòng như *Thanh Long yến nguyệt đao* (*) thay thế cho thoái mái. Dù cưỡi ngựa dùng đao, thì cũng phải loại nào dài một chút mới có hứng, chứ còn tạo hình của kiếm bất tiện, lại không đủ hung tàn.

(*)*Thanh Long yến nguyệt đao – còn gọi là Thanh Long đao, vũ khí của Quan Vũ.*

Thật ra Trì Tu Chi thích phi mây loại như rìu, búa lăm. Tạo hình của rìu rất nặng, bình thường xoạt qua một cái là bị thương, không cần phải nhắm vào một vị trí cụ thể. Vũ khí tầm xa của lưu dân vốn ít, đi lại với nhau cũng dùng hết, Trì Tu Chi thúc ngựa chạy tới cùng chiến đấu với các hộ vệ.

Đúng là rất hung tàn, cây rìu trong tay chàng còn hung ác hơn bất kì ngọn giáo, mũi đao nào của đám hộ vệ. Chàng ngồi trên ngựa, vị trí trên cao, cơ bản chỉ đảo qua là chém người máu đầy mặt. Vì đánh quá hăng, bắn tung tóe lên mình. Trong loạn chiến, không biết Lâu Đại bị ai giết, những người còn lại kẻ thì hàng, tên thì chạy. Kiếm kê chiến trường, xin hàng có trăm người, chém chết ba mươi, trọng thương hơn sáu mươi, bị thương nhẹ đếm không hết, khoảng chừng một, hai trăm tên bỏ chạy. Quân ta hi sinh năm, trọng thương ba, thương nhẹ hai mươi người, xem ra giáp triều đình phát cho không bị ăn xén nguyên vật liệu.

“Chỉnh đốn xe lương, dành ra hai chiếc, một để chở di thể, một chở người bị thương.” Trì Tu Chi nhanh chóng hạ lệnh, trên mặt chàng tung tóe vết máu khô, lê rìu qua lại tuần tra chiến trường, “Đầu tiên bắt những kẻ đã hàng một chỗ, sau trói làm tù binh, đến Hà thành.” Lúc này mà gặp lương lớn lưu dân như thế, tình hình có vẻ bất thường. Không bằng cứ trực tiếp đến Hà Âm, dù sao trạm kế tiếp là ở đó, nơi đây có đồn trú triều đình sắp đặt, người khác có gì mờ ám cũng khó mà thực hiện.

Vẻ mặt Vu Trần Hải thê thảm vô cùng, cậu ta luôn nghĩ con cháu thế gia đều ngọc thụ lâm phong, đàng hoàng văn nhã đến cực hạn, trước nay cách cư xử của Trì Tu Chi luôn như thế, còn bây giờ...

Che mặt, đúng là phá hỏng tuổi thơ! Ai nói *cmn* cho cậu rằng con cháu thế gia đều là nhã sĩ dùng trường kiếm khảy đòn hả? Khuôn mặt Vu Trần Hải như chữ 囧, trong lòng chửi mệ nó.

Xem như Vu Trần Hải đã có kinh nghiệm, Trì Tu Chi lại thận trọng, phái người tới Hà Âm để thám thính trước, nếu có thể, hắn là quận đã phái binh nghênh tiếp – mang theo nhiều tù binh như vậy, không phải chuyện đùa. Áp đội bên cạnh từ từ tiến lên, dọc đường phái trinh sát để cảnh giới.

Hà Âm xuất hiện tình huống nguy hiểm, Quận thủ rất lo, Tướng quân bản địa đóng giữ ở đây, cũng là con cháu của danh môn Hạ thị, người này họ Hạ tên Thực, thật ra cũng có chút bản lĩnh thật sự.

Nghé Trì Tu Chi sắp tới, hắn cũng rất tức giận: “Những kẻ này đều bị nén sống trong cung làm hư, nếu ta gặp phải, chắc chắn sẽ trừ hại cho dân. Hắn còn mặt mũi mà tới, còn mặt mũi đến cầu cứu sao!” Thân hình Hạ Thực cao to, mặt trắng râu ngắn, mi dài mắt nhỏ, bấy giờ đang ngồi trên sập, nhìn rất có khí thế, chẳng mặc giáp, khoác áo dài, nghe cầu viện là đập tay rầm rầm lên bàn. Quận thủ Hà Dương là một bà con xa của Hạ Thực, đã chết, Hạ Thực hơi *giận chó đánh mèo*.

Người đi cầu viện là gia binh của Vu gia, nghe Hạ Thực nói vậy, nghĩ thầm: Nguy rồi, chuột chúc tết mèo, chết rồi!

Hạ Thực hừ một tiếng: “Ngươi còn ở đây làm gì? Sao chưa dẫn đường mau? Chẳng lẽ muốn sứ giả bị bao vây trên đường sao?” Chọn năm trăm quân sĩ, đưa người đi đón Trì Tu Chi.

Gia binh Vu gia lau mồ hôi, dập đầu: “Tạ tướng quân thương xót.” Vội vàng mang đội quân đi đón Trì Tu Chi. Hắn còn tưởng là đi chém Trì lang quân ấy chứ. Cẩn thận, lúc gần tới, hắn cười bảo: “Các vị, để ta đi trước xem có đúng hay không.”

Thúc ngựa chạy đến báo cáo về Hạ Thực, Vu Trần Hải hoảng sợ: “Đại lang, chúng ta có nên chờ chút xem thế nào không?”

Trì Tu Chi cười nói: “Không sao.” Năm trăm người, muốn trốn cũng không thoát, người xảy ra chuyện gần đây, Hạ Thực có thể gặp chuyện gì hay ho được chứ? Cường hào Hà Dương không muốn chàng sống, Hạ Thực

cũng phải bảo vệ chàng bình an thôi? Chỉnh sửa cổ áo: “Chúng ta đi.” Âm thầm dặn Vu Trần Hải: “Lưu lại vài kẻ tâm phúc có thể tin tưởng, đưa tín vật cho bọn họ, chút nữa hợp lại với chúng ta!” Gặp chuyện phải báo về kinh.

Hạ Thực ngồi chờ chán ngán trong thành, nghe Trì Tu Chi tới, hăng phái phó tướng nghênh đón. Nếu không phải Trì Tu Chi mang thánh mệnh, Hạ Thực cũng chẳng muốn gặp chàng. Phó tướng đưa Trì Tu Chi vào *mộ phủ* (*) tạm thời của Hạ Thực, trong bụng đang chờ được xem kịch vui. Dọc đường rất cung kính: “Mời Sứ giả vào trong, Tướng quân nhà ta thấy Sứ giả, nhất định sẽ tiếp đãi nhiệt tình.” Nói trước để chuẩn bị, ngài đừng bị *cái nhiệt tình* ấy dọa mất.

(*) *Mộ phủ - chỉ nơi làm việc của tướng soái.*

Hạ Thực nhảm chán dựa vào gối, lạnh lùng hỏi tùy tùng: “Sao lâu vậy? Chưa tới hả? Chờ mệt đến buồn ngủ. *Oáp~*” Hắn ngáp một cái.

Giọng bà tám của phó tướng vang lên: “Mời Sứ giả --”

Hạ Thực chớp chớp mắt, ngây người.

Thiếu niên được phó tướng khom người nghênh đón vào là Trì Tu Chi, trên người khoác áo choàng đỏ của đặc sứ Thiên tử cho phép mặc, tóc đen, mặt mày như họa. Ánh mắt lướt qua như ánh trăng soi tỏ, khiến người say đắm. Hai chữ *phong nghi*, vì sự tồn tại của chàng mà thành một từ có nghĩa. Máu nhuộm đỏ áo, nhìn không rõ, chỉ thấy vệt màu đen ở chéo áo. Người nọ quần áo toàn thân đầy máu, nhưng tư thế lại nhàn nhã, như thể chàng vừa đi thưởng hoa chứ không phải đập nát đầu người.

Hạ Thực buông hai chân trên sập xuống, đứng bật dậy, mới phát hiện mình đang há hốc miệng ngây người nhìn người ta, vội vàng ngậm lại. Nhiệt tình nghênh đón: “Chao ôi! Ti tướng xin chào Sứ giả. Để Sứ giả bị kinh hãi rồi. Dọc đường có khỏe không? Ăn cơm chưa vậy? Ôi chao, chỗ của ta có nước từ suối nước nóng, có muốn tắm rửa thay đồ trước không?”

Trước thì ngạo mạn sau lại kính cẩn rõ ràng như thế, khiến Vu Trần Hải nổi da gà toàn thân, thầm chà xát hai tay.

Trì Tu Chi đạo mạo ban chỉ, tuyên đọc ý chỉ yêu nước yêu dân của Thiên tử, mọi việc đều theo lễ nghi. Hạ Thực đưa ra dẫn đường: “Trì lang, mời đi bên này.”

Trì Tu Chi chậm rãi nói: “Ngài trước ngạo mạn, cung kính sau vậy sao?”

“Ta gặp Trì lang, cực kì bất ngờ, vừa thấy đã cảm mến.”

Vu Trần Hải: “...” *Bố đờ-cờ-mờ mi!*

Phó tướng: “...” Ta biết là thế này mà. Chủ tướng nhà ông ta chuyện gì cũng được, chỉ có mỗi tật xấu này, bệnh chung của thế gia, thích mọi sinh vật, phi sinh vật có bề ngoài lấp lánh.

89. HUNG TÀN CẢ ĐÔI

[Nguyên]

AI MÀ CHỊU CHO NỐI!

Trong khi mặt phó tướng vô cùng thảm thiết, Hạ Thực mở tiệc chiêu đãi sứ giả một bữa rất hậu, ca múa thái bình như thể tình hình Hà Âm đang cực kì tốt đẹp.

Trong tiệc Hạ Thực cứ mời rượu liên tục, Trì Tu Chi bất đắc dĩ, vừa đập bể đầu người, tuy đã thay quần áo, nhưng vẫn cảm thấy có mùi máu tươi không thể gạt đi thoang thoảng nơi đầu mũi, uống chút rượu còn được, nhưng nhai nuốt này nọ thì thua. Hạ Thực còn tán thưởng chàng ‘văn võ song toàn’. Biết mình biết ta, thật ra nếu đối mặt với một đội quân chính quy, chỉ có đường chết. Chẳng qua chống lại một lũ quỷ đó, chàng dùng mưu, quyết định nấu cháo hoa để đối thủ tự động buông vũ khí đầu hàng thôi.

Một bên thì bụng kêu rồn rột rột, bên kia thoang thoảng hương cháo. *Đêch!* Còn có tâm *cmn* trạng nào mà chém người nữa? Qua trận này, Vu Trần Hải đã có cái nhìn hoàn toàn khác về Trì Tu Chi. Trước sự khiêm tốn của Trì Tu Chi, Hạ Thực vẫn nịnh hót: “Trì lang nhanh trí, nếu đổi là ta, không nghĩ ra nổi đâu.”

Trì Tu Chi thở dài: “Ta chưa từng giao đấu với ai, cũng chẳng biết cách bài trận, đây cũng là hành động bất đắc dĩ. Nói cho cùng có lẽ những lưu dân ấy cũng chỉ vì bất đắc dĩ, bị ép buộc mà thôi, mong có thể giảm tình trạng hỗn loạn, để bọn họ có đường sống. Đây cũng là ý của Thánh nhân, có thể xoa dịu thì làm, tàn sát nhiều là trái với hi vọng của ngài.”

Hạ Thực khen ngợi: “Đúng là phong cách quân tử.”

Vốn Trì Tu Chi hơi buồn nôn, không ăn được, được Hạ Thực tán dương thế này, càng đau dạ dày, chẳng đặc ý chút nào cho nổi.

Khó lăm tiệc rượu mới kết thúc, Trì Tu Chi cũng đã mệt lấm rồi, không muốn bị Hạ Thực gây phiền – mà Hạ Thực quả thật là một kẻ có thể tạo hiệu ứng đám đông – lộ vẻ mỏi mệt. Hạ Thực biết điều, vui vẻ thả người, trở về lên kế hoạch để ngày mai tiếp tục quẩn chán.

Trăng sáng như gương, vuốt ve thanh kiếm trong tay, rốt cuộc, Trì Tu Chi cũng thở dài một hơi. Vu Trần Hải vẫn mặc một thân áo giáp, vừa đến là phát tiếng *leng keng*, Trì Tu Chi mím môi, quay đầu nhìn cậu. Vu Trần Hải tới báo cáo công tác: “Đã lên danh sách, lưu lại dấu vân tay, người đã giao cho Hà Âm quản. Trong lúc rối ren có mất ba vò rượu, đương nhiên dê đã chạy hết, sau đó chỉ tìm lại được ba con, đã dùng hết số thóc...”

Trì Tu Chi gật đầu: “*Phù tiết* (*) không mất, gửi công văn từ Hà Âm, ta sẽ dâng tấu, báo cáo rõ ràng những chuyện xảy ra khi ấy với Thánh nhân.” Những hộ vệ đi theo cũng đều là con nhà quan, tuy cấp bậc không cao nhưng cũng có thể làm chứng.

(*) *Phù tiết* – vật làm tin khi vua sai đi sứ hoặc điều binh.

Vu Trần Hải thoảng do dự: “Còn Hạ tướng quân....” Hơi bị kì quái.

Trì Tu Chi ra dấu tay cản lời của cậu ta, ý bảo: *Có lời gì đợi khi rời khỏi địa bàn của người ta rồi hẵng nói*. Vu Trần Hải thi lễ: “Ta đi tuần quanh doanh trại, Trì lang nghỉ ngơi đi.”

Trì Tu Chi cầm bội kiếm: “Ta đi với cậu.” Vu Trần Hải liếc thanh kiếm trên tay chàng mấy lần, vẻ mặt Trì Tu Chi vẫn thản nhiên đi trước. Dù vợ chưa cho phép dùng, nhưng chắc bố vợ sẽ không vì chuyện này mà đập chàng đâu. Vợ đúng là tri kỉ, cái gì dùng được đều chuẩn bị đưa cho.

Bản chất đội hộ vệ của Trì Tu Chi cũng là tới để *lấy tiếng*, không ngờ gặp chuyện máu tanh như vậy, tuy có quân công, quay về được vang vang, nhưng bị công kích quá lớn. Đánh giặc, lại còn bị đánh bất ngờ, sao mà

không có người chết? Những tên này có cuộc sống rất an nhàn sung sướng ở kinh thành, đầu óc hoang mang mà tới, nhất là hai ngày trước vẫn còn uống rượu cùng nhau, mấy thằng bạn đánh cược với mình đã chết mất vài người, một số khác lại năm đó không rõ sống chết, trong lòng mọi người nặng trĩu, doanh địa cực kì yên tĩnh.

Trì Tu Chi liếc quanh, không khí lặng lẽ, cũng không nói nhiều, đến an ủi những người bị trọng thương. Sau đó trình trọng cúng tế những tướng sĩ đã hi sinh, phát biểu bài diễn thuyết ngẫu hứng, bảo cái chết của những người này còn nặng hơn Thái Sơn, kêu gọi mọi người hãy học tập những liệt sĩ ấy, đừng để những người anh em đã chết của mình bị mất mặt, nhất định phải oai hùng vẻ vang mà về, thỉnh công cho những người đã hi sinh, nâng cao tinh thần binh sĩ rất nhiều.

Trì Tu Chi giải quyết những vấn đề ở trạm gác rồi mới quay về nghỉ ngơi.

Từ khi gặp Hạ Thực, hiệu suất của chàng rất cao, trong tay Hạ Thực có binh mã, có thuê ruộng, thật lòng phôi hợp làm việc, hiệu quả không tệ. Trì Tu Chi cầm danh sách tù binh, Hạ Thực hiểu thấu: “Mọi chuyện đều theo lời dặn của Trì lang, người chỗ ta đều một mực nghe lệnh.”

Trì Tu Chi nghiêm túc, ghi lại những người đã chết, những kẻ trọng thương thì mang ra chém thằng, những người bị thương nhẹ thì chữa trị đơn giản, chờ xét xử cùng tù binh khác. Đưa ra danh sách chủ động xin hàng: “Những người lưu lạc này có lòng hướng thiện, cho định cư làm dân. Những chuyện này xin nhờ Tướng quân.” Hành động này là phân công nhiệm vụ.

Hạ Thực vung tay lên, bây giờ trời đâu có nóng, thế mà hắn ta động kinh cầm quạt nghiêm trang: “Những chuyện này đều nhờ công lao của Trì lang, cậu nói thế nào, thì làm thế đó. Nếu vì ngại đây là chỗ của ta mà kiêng dè, ta sẽ cảm thấy rất hổ thẹn.”

Trì Tu Chi cũng sảng khoái: “Vậy thì, từ chối là bất kính.” Quay lại viết tâu chương, nói thêm vài lời hay cho Hạ Thực.

Hạ Thực chỉ có một cái không tốt: Bám Trì Tu Chi mãi không chịu buông. Trì Tu Chi mang đội ngũ đã được chăm sóc ngần ngại ở Hà Âm tới Hà Dương, đầu tiên Hạ Thực chơi trò ăn vạ, làm mọi cách để giữ lại, thấy Trì Tu Chi kiên quyết muốn đi, khóc lóc nỉ non đòi theo cùng.

“Trì lang ở Hà Âm chỗ ta có một ngày chứ mấy,” Hạ Thực ca thán i ôi, “Không phải cậu phụng chỉ Phủ úy (*đi an ủi, vỗ về*) sao? Sao lại mới ở một ngày mà đi mất rồi?” Trì Tu Chi khuyên can mãi, tốn bao nhiêu nước miếng, cuối cùng đành lấy lý do không thể phản bác ‘Có Thánh mệnh trong người, không dám chậm trễ.’

Lúc này Hạ Thực đành bảo: “Hà Dương có nhiều việc lăm sao? Chỗ của ông ta cùng lăm chỉ mấy trăm *nghịch phi*, chuyến này Trì lang muốn đi chém cũng không khó. Bằng không, ta sẽ không ngồi yên mặc kệ đâu!” Nếu thực lực của giặc mạnh, nhất định Hạ Thực phải đi tiêu diệt, còn lẻ tẻ thế này, nếu vượt qua ranh giới, khó tránh bị chỉ trích là coi thường người khác, tranh cướp công lao, thích thể hiện.

Đầu Trì Tu Chi ong ong, mỉm cười: “Có chuyện hay không cũng phải đi một chuyến. Lần này phải cảm ơn Tướng quân đã trọng nghĩa tương trợ.”

Hạ Thực cười ha hả: “Phải làm, phải làm, để ta gửi thêm vài quân lính áp tải cho Trì lang.”

Trì Tu Chi gật đầu: “Việc quân lính vượt qua ranh giới, ta sẽ giải thích với Thánh nhân.”

Hạ Thực cười ha hả: “Không cần gấp đâu, ta dâng tấu cũng vậy mà.”

Phó tướng không nhịn nổi mà nhắc: “Đã không còn sớm.” Trì Tu Chi nhìn hắn một cái, nhận ra đây là người đã đón mình, họ Kỳ, gật đầu một cái, xem như chào hỏi. Kỳ phó tướng thở ra một hơi, kiên quyết không thừa nhận một chủ tướng như vậy, mất thể diện quá, đúng không?!

Đội Trì Tu Chi đi trước, Hạ Thực mang người đi sau biểu diễn một màn *Thập bát tương tống* (*chỉ trích đoạn chia tay nhau của Lương Sơn Bà và Chúc Anh Đài*) cực kì khuynh tình.

Vu Trần Hải chân động đến nổi da gà toàn thân: “Trên đời còn có người như thế sao! Ta còn tưởng chỉ có trong truyền thuyết.”

Trì Tu Chi biết Vu gia chỉ là dế nhūi, xem ra Vu Trần Hải cũng biết cố gắng, nhưng cấp bậc tiếp xúc gặp gỡ bình thường không cao, không thể nào hiểu hết những tật xấu đã ăn sâu bén rẽ của thế gia. Cũng không giải thích, chỉ bảo: “Hắn là một người hiểu biết.”

Vu Trần Hải gãi đầu ngơ ngác không nghĩ ra, cái gì mà ‘người hiểu biết’ chứ? Tên này cứ chăm chăm vào sắc đẹp của cậu đó? Hắn thì hiểu cái *đéch* gì! Nghĩ tới nghĩ lui cũng không hiểu, thúc ngựa bắt kịp Trì Tu Chi, hai người song song, Vu Trần Hải hỏi: “Trì lang, những kẻ kia thì cậu định thế nào?” Nói xong câu thì mím môi.

Hạ Thực gửi sáu trăm quân lính đi theo, một nửa nguyên nhân là vì đám tù binh Trì Tu Chi bắt được, Hạ Thực để nguyên khuôn nguyên dạng cho chàng đưa tới Hà Dương. Trì Tu Chi nói: “Thánh nhân đã có kết luận, theo lệ mà làm.” Giọng nói rất thản nhiên, Vu Trần Hải nghe mà phát run.

Trì Tu Chi đến Hà Dương, tuyên chỉ với những người ra nghênh đón. Mệnh lệnh đầu tiên là lấy đầu người đã xử lý qua vôi găm lên cọc tre ở ranh giới quận để thị chúng, ‘an dân’. Dã man hơn, chàng còn ra lệnh: “Đến treo trước cửa *ổ bảo* (*) một ít, để uy hiếp nghịch tặc.”

(*) *Ô bảo*, còn gọi là *ổ bích*, chỉ một kiểu công trình phòng ngự của dân gian.

Cửa nhà Chu Dự bị treo hơn mười đầu người, người trong nhà nhát gan không dám bước ra khỏi cửa, bản thân Chu Dự cũng gặp ác mộng mấy ngày liền. Sau này nhắc tới Trì Tu Chi là run rẩy: “Người này, rất độc!”

Không nói không rằng, cứ thế mà treo đầu người trước cổng nhà người ta, ai mà chịu cho nổi? Chu Dự rất ngờ rằng, tám phần Trì Tu Chi đã biết lão ta đã giở trò, chỉ là Trì Tu Chi không nói gì thôi.

Chu Tái Hưng biết chuyện bên trong, bản thân Chu Dự cũng là một ông chú phong độ bảnh bao, thế mà bây giờ ngược lại, như đã già đi mười tuổi, bộ dạng tàn tạ. Chu Tái Hưng thấy bác mình vò đầu bứt tóc từng nắm thé, sốt ruột không nhịn được: “Bác ơi, chúng ta phải nói rõ với tên Phủ úy sứ ấy biết, chỉ cần chúng ta nói không để ý để lưu dân thoát ra, hắn có thể làm gì? Trách nhiệm bảo vệ đâu phải ở mỗi chúng ta, chúng ta có thể tụ họp nhiều người kháng giặc đã là công lớn rồi!”

Chu Dự nước mắt nhòa nhoẹt: “Cháu còn không biết hả! Trong lòng bọn họ đã sinh nghi, có giải thích cũng vô dụng! Những kẻ này đều là rất tinh ranh, nếu nghe cháu nói vài câu là tin thì hắn cũng chẳng đến Hà Âm trước!”

Chu Tái Hưng hỏi: “Thế nên làm gì mới được? Trước cửa nhà ta...” còn treo mười mấy cái đầu người ở ngoài đấy!

Chu Dự nghe chữ ‘cửa’ một tiếng, trong ngực đau thắt, vỗ ngực, cắn răng nói: “Hắn ở Hà Dương mấy ngày, muốn làm gì thì cứ để hắn làm, tuyệt đối không được chống lại. Muốn tiền cho tiền, cần lương gửi lương, nhất định phải nghe theo.” Bọn người kia chắc chắn chỉ tin vào sự thật. Ôi ôi, đầu cũng nhức theo, Chu Dự lại chống tay đỡ đầu.

Chu Tái Hưng không nói nữa, đưa tay vịn giúp bác ngồi lên giường, cúi chào, chạy ra ngoài thông báo.

Không ít người đều thầm hiểu tình trạng thê thảm lúc này của Chu Dự, thấy chiêu này của Trì Tu Chi cũng sợ lắm, dù oán hận, nhưng tạm thời đành đè nén lửa giận trong lòng.

Từ đó về sau, chuyến đi của Trì Tu Chi rất thuận lợi suôn sẻ, chiêu gọi mấy trăm lưu dân rồi tiến hành thu xếp, tổ chức sản xuất, bắt tay vài bàn bạc với các thân sĩ địa phương. Hung danh bạn trẻ Trì Tu Chi truyền ra

ngoài, trước khi gặp trong lòng ai cũng ân cần thăm hỏi mười tám đời tổ tông nhà chàng, gặp rồi, thái độ mọi người đều xoay chuyển một trăm tám mươi độ. Dù không đến nỗi như Hạ Thực, nhưng cũng lễ độ có thừa.

Chuyện này... những kẻ gọi là ‘Thân sĩ’ rất tôn trọng *phong nghi*, dù rằng Trì Tu Chi đang ở ngoài, nhưng vẫn có thể mê hoặc người khác. Mọi người nghe đến chàng, dù chàng là S, chỉ cần đúng quá đáng, mọi người đều chấp nhận thành M. *Ai bảo người ta đẹp làm gì? Khu khu*, dưới ảnh hưởng của thế gia, chút vốn liếng chỉ có giọng điệu kiểu này.

Lúc Trịnh Diễm biết tin, Trì Tu Chi đã thuận buồm xuôi gió bên ngoài. Giống như đọc tiểu thuyết, bạn lật ra kết cục HE ở cuối, sau đó đọc lại từ đầu, thấy tình tiết gay cấn tuy rất lo, nhưng cũng không cảm thấy quá *ngược*.

Trịnh Tĩnh Nghiệp rất không vui nhìn con gái sót ruột vần vò tay áo, đây là quan tâm quá mức rồi đấy nhé? Miệng lâu bàu: “Lo lắng cho thằng lỗi đó thé, đâu biết bên ngoài nó có nhớ con hay không.”

Trịnh Diễm trợn tròn mắt, xấu hổ nhìn Trịnh Tĩnh Nghiệp, sau đó bĩu môi: “Con có cách để chàng chạy không thoát.” Trong nhà chàng, bà ngoại đã bị con thu phục. Bên cạnh chàng có người của Vu gia, toàn bộ quần áo và vũ khí cũng đều con chuẩn bị cho.

Trịnh Tĩnh Nghiệp chán chường bảo: “Bốn Phủ úy sứ, đều có kết quả. Tưởng Trác cũng đã chiêu an hai trăm lưu dân.”

“~ hắn không tệ nha.” Vì Trì Tu Chi đã được bình an, tâm tình Trịnh Diễm cũng không tệ.

Trịnh Tĩnh Nghiệp rất không cam lòng mà cực kì hoài nghi: “Nó?” Cuối câu lên giọng, tỏ ý khinh bỉ vô cùng.

“Cha để hắn giở trò vậy sao?”

Trong giọng nói tỏ ra rất không kiên nhẫn với đám người Tưởng Trác: “Cái bộ đó, ai mà không biết? Có Thánh mệnh trong người, dù là đầu heo cũng có thể chiêu dân! Nếu mà còn không thành công thì đúng là chẳng bằng lợn xè!” Trịnh mỗ mang một bụng axit với Trì Tu Chi, nhưng đây là con rể tương lai của ông, còn kẻ ganh đua với con rể tương lai, ông thấy rất không vừa mắt.

Hơn nữa: “Tưởng Tiên Hiền cũng có chút bản lĩnh, làm giả cũng không biết! Lông thằng Tưởng Trác đó còn chưa đủ dài, đến một quận, có lưu dân nào để mà ‘canh chừng để khuất phục’? Lừa ai?!” Một chút thường thức cũng không có, “Ta đã sắp xếp cho tên oắt họ Trì đến quận không có người đứng đầu...” Hơn nữa sắp xếp này rất khéo, trạm thứ nhất là Hà Dương, thứ hai là Hà Âm, Hạ Thực ở Hà Âm, một kẻ Trịnh Tĩnh Nghiệp biết rõ rõ, gặp Trì Tu Chi, chỉ biết phổi hợp mà thôi.

Trịnh Diễm: “...” Mọi người đều rồi đây! Trịnh Diễm phát hiện, trong những tình tiết nhỏ lẻ, nàng phải học hỏi nhiều.

“Thế cũng không đúng!” Rốt cuộc Trịnh Tĩnh Nghiệp vẫn là một lão cáo già, “Người Hà Dương chết hết rồi sao?! Dù không sắp xếp nhưng ta cũng biết, một nhúm lưu dân đó nhìn qua thì được bao nhiêu, sao có thể cùng tập hợp lại mà đánh vào đội quân của Phủ úy sứ được? Trong chuyện này át hẳn có nguyên do.”

Thần kinh Trịnh Diễm cũng căng lên: “Nói vậy, sau khi Trì lang gặp nạn thì chạy đến Hà Âm trước, sau mới tới Hà Dương. Có thể bảo vì Hà Âm có quân đội đóng quân, nhưng cũng có thể vì, chàng đã nhận ra gì đó?”

Trịnh Tĩnh Nghiệp trầm mặt: “Có kẻ muốn chết như vậy, ta sẽ thành toàn!”

Trịnh Diễm cũng cười lạnh, nàng quyết định vào cung tố cáo.

Tố cáo cũng là một việc cần kỹ thuật, tinh túy nằm ở chỗ: Ngàn vạn lần không để phán quan biết bạn tới tố cáo. Trịnh Diễm muốn hại người, tuyệt

đối sỹ không viết đơn kiện, nếu nàng có viết đơn, nhất định là khi lên cơn khủng hoảng.

Miêu phi được Hoàng đế cho phép, trong cung làm mưa làm gió, đang rất đắc ý. Cô ta có tính toán, đương nhiên thường vui vẻ trò chuyện với Trịnh Diễm. Trịnh thiều nữ vừa hợp với phía Tể tướng, lại hợp với Trưởng công chúa Khánh Lâm, mà nay trong hoàng thất, hình như Trưởng công chúa Khánh Lâm rất có khí phách làm *sép sòng*. Miêu phi vui vẻ dùng biện pháp không gây chú ý này móc nối tình cảm với các nơi.

Trịnh Diễm được Miêu phi mời, ăn diện chỉnh trang rồi vào cung. Miêu phi thấy thế thì ngạc nhiên: “Càng ngày càng có bộ dáng của đại cô nương, đã trưởng thành rồi, *chắc chắc*, Trì lang mà về, còn không muốn ngắm suốt hay sao?” Trịnh thiều nữ trả giò, dáng người cũng dần có đường cong, vẻ rạng rỡ, *mặt tựa phù dung, mày như liễu họa*, khiến Miêu phi kinh diễm một phen.

Trịnh Diễm bĩu môi: “Còn nói nữa!” Đầu tiên nàng oán thán với Miêu phi, “Con thấy thật là kì quái, tại sao nhân mã bốn nhóm như vậy, chỉ có mình chàng gặp chuyện lộn xộn thế này, có phải chàng đã đắc tội với Thánh nhân rồi không?”

Miêu phi làm vợ hiền giải thích cho Hoàng đế: “Sao có thể thế được? Thánh nhân thích Trì lang quân nhất đấy,” thấp giọng, thần bí nói, “Ta nói với con nhé, Thánh nhân đang rèn luyện cho nó đấy, sau này sẽ có trọng dụng~”

Trịnh Diễm nhăn mũi: “Người giúp Thánh nhân gạt người! Đúng thật là, *con gái hướng ra ngoài!*”

Miêu phi bật cười: “Thế con là dạng gì đây? Con lớn được bao nhiêu? Bây giờ làm người lớn, nói ta nữa chứ. Haha haha. Nhất định mấy ngày nay con bị người ta bảo *con gái toàn hướng ra ngoài* không ít, nói ta nghe, con che chở Trì lang nhà con thế nào?”

“Con... đương nhiên con phải hướng về chàng rồi! Người không biết đâu, mỗi khi cha con thấy chàng, mồm miệng méo xẹo.”

Trịnh Diễm nói lung tung với Miêu phi một hồi, mãi đến khi Hoàng đế đến điện Chiêu Nhân. Hoàng đế thấy Trịnh Diễm cũng hơi bất ngờ: “Ai cha, sao con tới đây? Không phải con lớn rồi, toàn gây chuyện bên ngoài sao?”

Trịnh Diễm xắn tay áo: “Con mà gây chuyện gì? Mọi người mới gây rồi! Sao lại để Trì lang gấp phải tình hình nguy hiểm thế hả?”

Hoàng đế thấy bộ dạng như thế, sợ nàng chạy tới xách cổ áo mình thật, đưa tay bảo vệ rồi mới nghiêm túc nói: “Nói bậy! Con đúng là...” Bỗng nhiên nổi cơn tờ mờ, “Nghe nói con vì chuyện này mà muốn cướp công văn của cha viết thư mắng người? Không cho thì xé tay áo à? Không phải cố ý đâu.”

“Không phải sao? Hai người, ăn của con bao nhiêu là món ngon rồi? Còn lôi chàng ra chọc con, chàng mà thiếu cọng tóc nào, con về bứt râu ngài cho coi. Không phải các người cố ý sao? Nếu không phải cố ý, tại sao chỗ của chàng lại xảy ra chuyện? Con thấy cha con lo lắng sắp xếp cho lưu dân, nghĩ sẽ dẹp yên trận hỗn loạn nho nhỏ này, xem ra không nghiêm trọng lắm, sao lại để chàng gấp chuyện? Các người cố tình mà! Thấy con sốt ruột, cha còn nghi con lấy kiếm của ông ấy...” Đưa tay bụm miệng.

Hoàng đế cười há há, đủ mười một phần mười ra bộ lão già thô bỉ: “Ôi cha, lỡ miệng kia! Ta đã sắp xếp hộ vệ giỏi cho nó rồi đó.”

“Con thấy không đúng, chẳng lẽ Hà Dương có thù oán gì với chàng sao? Người khác không sao chỉ có chàng là gấp chuyện không may, đừng có lừa con!”

Hoàng đế: “...” Đúng là không thích hợp. Tình hình lưu dân ngài biết, không đến mức như thế.

“Thôi quên đi, may mà chàng chạy mau, chạy thăng tới Hà Âm. Thấy ngài để tướng quân Hạ Thực bảo hộ cho chàng, con không so đo với ngài nữa. Còn định làm gì nữa, muôn thấy con sốt ruột lắm sao, con biết hết rồi.”

Trong lòng Hoàng đế nỗi một trận kịch liệt.

Lời tác giả: Vẫn đê Hạ Thực chảy nước miếng với Trì mỹ nhân, Trì mỹ nhân không ném gạch hắn đâu, đây không phải là đùa giỡn, chọc ghẹo gì cả. Có một thời gian, nam nhân có bộ dạng đẹp đẽ rất được hoan nghênh. Không có chút suy nghĩ đáng khinh gì cả, chỉ là thường thức cái đẹp thôi.

90. NHỮNG CÔ CON GÁI ĐÁNG LO

[Nguyên]

HOÀNG ĐẾ VÀ TRỊNH TÌNH NGHIỆP, ĐỀU BỊ CON GÁI KHIẾN CHO NẤU CẢ RUỘT.

‘Đinh đinh loảng xoảng~’ Âm thanh rất thanh thúy.

Trịnh Diễm đang đánh bạc với Hoàng đế.

Những chuyện tiền cung tố cáo thế này, bạn không thể vừa tiến cung là tố cáo ngay được, phải không? Xem Hoàng đế là NPC, lại còn là một NPC bạn nói gì ngài nghe đấy là một hành động tự sát. Đúng, có thể lợi dụng quyền hành của Hoàng đế, nhưng bạn không thể ‘lợi dụng’ một cách trắng trợn được. Tưởng Hoàng đế là kẻ ngốc à? Có thể lèo lái quốc gia mấy chục năm, xem Hoàng đế, người đã khiến mấy đại gia tộc chết lênh chết xuống, là kẻ ngốc, bạn không chột dạ tí nào sao?

Theo Trịnh Diễm, đại khái Hoàng đế cũng hiểu rõ ai đối tốt với ngài, ai không, ai trao đổi đồng giá, ai coi ngài là cục thịt béo tới găm. Trịnh thị ấy à, trong lòng Hoàng đế là thuộc loại ‘Vật rất có giá’, đối với ngài là những người khá xuất sắc.

Trịnh Diễm luôn cảm thấy, làm người phải để đức, dù tuy rằng lúc nói thế có hơi chột dạ, nàng vừa gài bẫy con Hoàng đế xong đấy thôi. Nói thẳng ra, dưới tình huống không ánh hưởng đến gốc rễ của mình, tới bây giờ Trịnh thị vẫn luôn vui vẻ song thẳng. Loại ý tưởng muốn giữ gìn mối quan hệ tốt đẹp với Hoàng đế thế này, hẳn xuất phát từ nội tâm; nhưng nếu thật sự xem Hoàng đế là một ông chú ông bác bình thường, thì sẽ thua. Cứ vậy mà thành một nửa *ông chủ* một nửa *ông chú* đi, với vị trí này, Trịnh Diễm luôn đối đãi thật lòng. Với Hoàng đế mà nói, đây là thích hợp nhất. Ít ra, Trịnh Diễm có thể đánh bài với ngài, còn thua thường xuyên = =!

Mỗi lần đánh bài, lúc nào Miêu phi cũng ngồi bên đếm tiền, cô ta thiên vị, thấy ai thua thì giúp người đó. Lúc Trịnh Diễm xui xẻo thua nhiều, Miêu phi nắm xấp trên vai Hoàng đế, nhìn con át chủ bài của Hoàng đế, rồi ra mắt đưa hiệu với Trịnh Diễm. Hôm nay vừa thấy bài trong tay Hoàng đế, đưa tay lên gò má ra dấu ‘Tam’, làm bộ ngẩng đầu, trong lòng chửi mè nổ, ‘Tam’ cái gì mà ‘Tam’? *Ta biết con át chủ bài của ngài ấy không lớn hơn bài đã ra đâu.*

Khẽ cắn môi: “Chịu thua.” Nàng nhận thua nhưng thật ra lại thấy vui vẻ.

Hoàng đế nhìn Miêu phi, Miêu phi chạy sang bên cạnh tính toán, xem thắng thua.

Hoàng đế thắng nên rất tinh thần sảng khoái: “Tthời gian chống đỡ hôm nay của A Diễm lâu hơn rồi đấy.” Trong lời nói như có ý ‘Có tiền bộ, thường cho cái hoa đỏ’, khiến Trịnh Diễm nghe mà phát nghẹn.

“Tuổi ngài hơn con biết là bao nhiêu, sao còn không biết xấu hổ mà nói thế.”

Hoàng đế thắng tiền, khai hỏa toàn bộ phòng ngự, giọng điệu thế mà không có máu chảy, ngược lại cười ha hả: “Đúng thế, nên A Diễm phải không ngừng cố gắng! Đến khi tóc con bạc trắng rồi, cũng có thể chơi khá hơn.”

“= □ =!” Nàng bị phản pháo sao?

Thấy mặt Trịnh Diễm 囧, tâm tình Hoàng đế rất vui. Bởi vì kĩ xảo đánh bài của Hoàng đế rất ghê gớm, Trịnh Diễm hay thua, nếu thua sạch tiền trong túi thì sẽ quyt nợ, chỉ cần cho nàng một đồng, nàng cũng nhận. Thi thoảng thắng được một trận, thì sẽ vui vẻ khua tay múa chân nhảy nhót. Mỗi lần tiến cung, lần nào trong túi cũng ít tiền, nhiều khi chẳng mang một đồng nào, thường khiến Hoàng đế phải bóp cổ tay.

Trịnh Diễm thông khổ quay mặt sang nơi khác, nhìn đi, Hoàng đế gì chứ, không phải cứ muốn *hốt tiền* là được đâu! Tiểu quái như nàng muốn *hốt* boss, chưa bị boss *hốt*, nhưng mất tiền là cái chắc.

Hoàng đế đưa tay cốc đầu Trịnh Diễm, cảm thán: “Con nhóc này đã cao lên rồi, đến đây, có bí quyết cả, để ta dạy cho con. Trì Tu Chi về thì đánh với nó, thắng hết vốn riêng của nó luôn, đàn ông mà không có tiền thì mới đáng hoàng.”

Trịnh Diễm càng 囧.

“Thế này này,” Hoàng đế càng giảng bài, độ nghiện làm thầy càng cao, như thể muốn mở hội thi, “Con phải tính, phải ghi nhớ. Còn nữa, đồ xúc xác cũng phải khéo, không phải ai có sức cũng thắng đâu...”

Hoàng đế chơi đánh bài với thần tử, phi tử, con cái, bị Ngự sử biết thì không thể không nghe mắng. Còn Tể tướng biết sẽ chỉ khuyên một hai câu. Trong các Tể tướng, Trịnh Tĩnh Nghiệp buông lỏng việc kiểm soát cuộc sống cá nhân của ngài nhất, đây cũng vì bản thân Trịnh Tĩnh Nghiệp là người không thích bị trói buộc. Giống như Phạm đã chết đấy, ông ta thích xem ca múa nhất, trong nhà vơ vét bao nhiêu là tiểu mỹ nhân, thế mà còn trọng muôn Hoàng đế phải giữ gìn sinh hoạt cá nhân cho sạch sẽ. Trịnh Tĩnh Nghiệp không như vậy, ông nói với Hoàng đế: “Đừng đánh lớn, đánh nhỏ cho vui, ngài mà đánh lớn, ta sẽ gộp tội ngài, gom được nhiều rồi sẽ dâng tấu một thê.” Hoàng đế tính toán thầm trong bụng.

Bên cạnh đó Hoàng đế phát hiện, nếu ngài đánh bài với ai, triều thần sẽ như ong vỡ tổ mà can gián. Còn như Trịnh Diễm, mọi người phải nhìn mặt mũi của Trịnh Tĩnh Nghiệp, bót nói một tiếng. Nếu trực tiếp đánh bài với Trịnh Tĩnh Nghiệp, người muốn lên tiếng càng ít.

Theo Trịnh Diễm thấy, Hoàng đế cũng là người, sẽ có sở thích của mình, miễn không làm mất nước là được. Sinh vật như Hoàng đế, tự nhiên và quyền lợi liên quan đến nhau, càng ép ngài, tâm lý phản đối càng mạnh. Kiên quyết thể hiện chính trực, thật ra chỉ là một biểu hiện của sự bất tài: Có giỏi thì không chế Hoàng đế ở một phạm vi nhất định ấy. Thế nên Biển

Thước (*tên một vị thần y giỏi*) mới nói, y thuật của anh trai mình mới là giỏi nhất.

Hoàng đế vui vẻ thân thiết với Trịnh gia cũng bởi nhà bọn họ có co có dãn. Có nguyên tắc, nhưng không kém sự linh hoạt.

Từ thăng tiền đến dạy học, Hoàng đế không lấy tiền, sai người làm thành mây đồng cắc thay tiền, để trong cung, mỗi lần đánh bài với Trịnh Diễm thì lấy ra chơi.

Con gái có một thầy giáo ‘nhiệt tình’ như vậy, Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng dở khóc dở cười, ông dùng thân phận phụ huynh của con gái tới góp ý chia sẻ với thầy giáo: “Thánh nhân, A Diễm đã trưởng thành, cứ tiếp tục thế này cũng không phải, thằng nhóc Trì sắp trở về, nó về đưa cho nó một cô vợ ham bài bạc thì biết nói sao đây?”

Hoàng đế khoát tay: “Được rồi, con bé gầy vây, tại Trì Tu Chi bị phái ra ngoài nên nó mới lo lắng đấy, tìm chuyện cho nó làm, khuyên giải nó thôi mà.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp 囧, đây là con gái ta hay là con gái ngài hả? Sao thấy ngài còn tận tâm với con gái ta hơn con gái mình thế? “Chuyện của nó cũng đâu ít.”

“Đều là những chuyện phải nhọc lòng cả~ nào là trông nom trong nhà Trì Tu Chi, nào nấu cơm cho bà ngoại, thế không mệt hả? Đánh nhỏ vui, đánh chút có sao đâu? Khanh có con gái như vậy, tự hài lòng đi!”

Trịnh Tĩnh Nghiệp nghe giọng điệu ở đây không đúng lăm, âm ờ bảo: “Các công chúa nhà Thánh nhân cũng tốt đấy thôi, nghe bảo gần đây các công chúa đã xuất giá đều thường xuyên trở về thỉnh an.”

Long nhan Hoàng đế vặn vẹo. *Khụ khụ*, tài tử vào kinh, gì chứ, nghe đâu, có kế hoạch lưu truyền trong các công chúa ‘Thấy tên mặt trăng nào

đẹp bảnh thì hốt về ngoại tình một cú ngay’. Đã có mấy người tới thăm dò xem ngày nào ‘Tài tử’ tới kinh rồi.

Hoàng đế: “= □ =!”

Con gái nhà mình như thế, so với con gái nhà người ta, tuy thi thoảng đụng chạm Hoàng đế mấy câu, nhưng lại ngoan ngoãn chờ chồng chưa cưới, đương nhiên Hoàng đế thấy hiếm lạ vô cùng. Mặt đau khổ vỗ vai Trịnh Tĩnh Nghiệp nói: “Khanh đúng là người có phúc!”

Trịnh Tĩnh Nghiệp: “...” Tự dung Hoàng đế làm sao thế này?

Vì có lưu dân gây rối, khiến con đường nhập kinh của các tài tử vào mùa xuân bị kẹt lại, phải chờ đến khi dẹp yên nội loạn, đời sống sản xuất được khôi phục, mới để các tài tử vào kinh. Tính ngày, lúc vào kinh cũng phải tới tháng năm, mà khi ấy, mọi người đều đến Hi Sơn.

Bốn vị Phủ úy sứ về đầu tiên, còn các tướng sĩ, các bộ đi bình định đều có nơi đóng quân, không thể tùy tiện bỏ phòng tuyến mà nhập kinh, lừa vài tên tiêu biếu, mang *Thỉnh công biếu* của chủ tướng vào thành chờ thưởng. Triều đình bắt đầu một trận cãi vã mới: Công ai lớn, thưởng ai cái gì.

Mớ lùm xùm trong truyện đính hôn của Tưởng Trác có thể àm ī ít nhiều ngày, thì khoảng thời gian tranh cãi kì này cũng không quá ngắn. Trong đó tranh luận về Trì Tu Chi là nhiều nhất, mọi người đều thừa nhận chàng có công, có chǎng là công của chàng lớn hay nhỏ. Viên Mạn Đạo phát biểu công bằng: “Có công bêu đầu.” Hắn là muốn tính thêm một tầng quân công nữa. Nhưng Sở Bí lại không đồng ý, cho rằng nhiệm vụ chính của Trì Tu Chi là an dân, chém người không phải là an ủi, đó là việc của người khác.

Cấp bậc Vu Nguyên Tè cũng đủ để tham gia, người hơi thăng tính, thiếu nữa là xăn tay áo lên, xông ra phun nước miếng vào Sở Bí: “Ta quản

chuyện trị an bắt cướp kinh thành, nếu thấy con trai ông rót xuống cổng chết chìm, ta sẽ làm như không thấy ha? Sau này cũng tránh không xen vào việc người khác nữa.”

Hoàng đế nghe tới đây thấy Vu Nguyên Tè có hơi thiên vị ‘cháu rể tương lai’, nói năng hơi kém văn hóa, Sở Bí nghe thấy sự đe dọa trần trụi vậy, không có tiếng nói chung với kẻ thô lỗ này, tức giận đến mặt đỏ rần: “Chúng ta đang bàn về Trì Tu Chi, ông đừng nói chuyện lung tung.”

Vu Nguyên Tè héch mũi nhìn ông ta.

Những cuộc tranh cãi thế này rất phí nước miếng, đương nhiên Trịnh đảng không ngại mà xen vào, cãi nhau hả, trình độ của Trịnh Tĩnh Nghiệp là hạng nhất. Nhưng vì có sự gia nhập của Hạ thị nên nhanh chóng nhìn thấy kết quả thắng bại lần này, bản tấu của Trì Tu Chi rộng rãi trình rõ công lao Hạ Thực, nói Hạ Thực đã ‘nghĩa trợ’ giúp chàng hoàn thành nhiệm vụ, còn gửi một bài báo cáo nhỏ, nói không biết bao lời tốt đẹp dành cho Hạ Thực.

Cãi xong, có cãi nữa cũng không xi nhê, mọi chuyện đều tiến hành rất thuận lợi. Hễ có chiến công, lại còn có mấy cái đầu người làm chứng, nhanh chóng kiểm tra xong. Trì Tu Chi mang về đến trăm cái đầu, còn thu xếp ngay tại chỗ cho các tù binh, để các quan địa phương viết biên nhận. Mọi người đều luận công ban thưởng.

Đến khi thu xếp ổn thỏa, đã là cuối tháng tư, vì cuộc hỗn loạn này không lớn lắm, đối phó kịp thời, kê sách thỏa đáng nên thời gian kết thúc nhanh chóng.

Chuyện sau đó mới là kịch chính – thanh toán sổ sách. Châu quận có lưu dân, Trịnh tướng có lòng tốt nhắc các ông phải chú ý rồi, sao chỗ bọn ông vẫn xảy ra sai lầm thế?

Từng việc đến liên tiếp, Trịnh Diễm cũng rất phục: “Thế gia đúng là có chỗ tốt, những quan lại có xuất thân thế gia lại càng làm tốt hơn.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp cười lạnh: “Con mà biết gì? Bọn chúng vốn là giàu có, thấy tình hình không ổn thì bắt đầu *an dân*. ‘Mượn’ lương từ trong kho thóc nhà mình ra, đến mùa thu sẽ đòi kho của nhà nước đủ vốn lắn lời!”

“Cho mượn là tốt rồi, ít ra cũng có tầm nhìn xa.” Cha không nghe sự tích về các *phiên vương* cuối đời Minh à, trên đời này đúng là những cái đầu heo ngồi ở đáy giếng đó.

Cha và con gái ngồi trong nhà thủy tạ ở vườn hoa Trịnh gia uống trà ngắm cảnh, bỗng một tiếng sấm vang rền, mây đen cuồn cuộn kéo tới, Trịnh Tĩnh Nghiệp đưa mắt nhìn trời: “Sắp mưa rồi.”

Sau trận hạn hán đã có tổng cộng bảy, tám nghĩa quân bị diệt, tên cầm đầu bị chém, người nhà bị sung công làm nô, lúc mọi sự đang dần yên ổn, trời mưa.

Từng hạt mưa rót xuống mặt hồ, Trịnh Diễm im lặng không nói. Mãi đến khi bên tai âm âm tiếng mưa, Trịnh Diễm mới hỏi: “Nếu không trở thành nô thành tì, sau này sẽ thế nào?”

“Làm tì làm nô.” Còn thế nào được chứ? Từ nay về sau liệt vào *tiện tịch*, trừ khi có cơ duyên, bằng không thì phải làm nô nhiều đời. Không giống như những nô tì được mua riêng, hiếm mà được miễn.

“...”

“Những điều này chỉ là nhỏ nhặt thôi, lần này phải cách chức ai, đưa ai lên mới điều chúng ta phải quan tâm.” Trịnh Tĩnh Nghiệp vuốt râu, tính toán thầm trong bụng.

“Nếu không thích hợp, thà rằng chậm một chút, không để lại nhược điểm nào mới được.” Trịnh Diễm cảm thấy trước đây mình đã xem thường thế gia rồi.

“Cha tự biết trong lòng,” Ban đầu Trịnh Tĩnh Nghiệp bình tĩnh trả lời, sau đó lại lầm bầm câu nữa, “Ngày mai tên nhóc Trì về rồi.”

“Vậy thì hay quá, con đi làm bánh nhân đậu đây~”

Hè tới rồi, cũng phải thay đổi đồ uống nữa chứ.

Trịnh Tĩnh Nghiệp bất đắc dĩ lắc đầu, con gái lớn, làm người thật ưu sầu.

Hoàng đế và Trịnh Tĩnh Nghiệp, đều bị con gái khiến cho nãu cả ruột.

91. HỒI KINH BỊ VÂY XEM

[Nguyên]

CÓ TÌNH TỨ GÌ THÌ CŨNG XIN HÃY TỰ TRỌNG!

“Cô cô, chúng ta không thể tiến thêm nữa đâu.” Người vừa nói là Trịnh Đức Khiêm, con trai thứ ba của anh cả Trịnh Diễm, Trịnh Tú, so ra còn lớn hơn Trịnh Diễm một tuổi. Bây giờ Trịnh Diễm ra ngoài, nếu đến chỗ nào riêng biệt, chẳng hạn như nhà của Trưởng công chúa Khánh Lâm, nhà Trì bà ngoại, cung Đại Chính; những địa điểm như vậy thì chỉ cần mang tùy tùng của mình theo là xong. Nhưng, nếu đến chỗ nào nhiệt nào đó, hoặc dạo phố thì Trịnh gia liền kéo một đứa cháu để đi cùng xe với nàng ngay.

Theo Đỗ thị nói thì: “Trì lang quân rời kinh, con phải ngoan ngoãn cho mẹ.” Rất có thể con bé này sẽ gây chuyện, mỗi lần ra ngoài lại lo nàng kéo thêm thù hận, lần trước ra ngoài có Trương Lượng đi cùng, kết quả bị quận chúa Tân Xương quá cố công kích, nên bây giờ phải để người nhà mình đi cùng. Vì các anh các cháu đã trưởng thành đều phải đi làm, nên chỉ có ngày nghỉ, khi các anh các cháu muốn ăn chực mới theo nàng thôi.

Trịnh Tĩnh Nghiệp cực kì đồng ý với Đỗ thi, nhưng mục đích lại không giống bà. Trịnh Tĩnh Nghiệp rất yên tâm về con gái mình, ngược lại, đám cháu mới là nỗi lo lắng của ông. Để các cháu đi theo Trịnh Diễm lăn lộn, *nghe quen mắt nhìn quen tai* những phuơng thức hành vi tàn bạo, sẽ có lợi chứ không hại đối với cuộc sống tương lai sau này của chúng.

Hôm nay là ngày Trì Tu Chi về kinh, Trịnh Diễm muôn đi ngắm chàng, được tận mắt thấy chàng quả thật bình an vô sự mới yên tâm – người xuất kinh nhận Thánh mệnh, chưa về báo cáo công việc với Hoàng đế thì không được giải quyết vấn đề cá nhân.

Tổng cộng có bốn vị Phủ úy sứ, ba vị khác đã an trí lưu dân ngay tại chỗ, sau đó vác cờ về trước rồi. Chỉ có đội của Trì Tu Chi thì hơi đặc biệt

một chút, do trải qua giao chiến, lại còn cẩn thận lựa chọn vài lưu dân để ‘làm tù binh’ mang về.

Trong triều đình tranh cãi vắng nước miếng vì chuyện của Trì Tu Chi, đã có người báo tin cho chàng về tình huống cụ thể rồi. Trì Tu Chi đưa mắt nhìn lưu dân, nhanh chóng có đối sách. Chàng chọn một vài lưu dân để mang về kinh, cũng đã gửi báo cáo lên trước. Ngoài dự định, Tưởng Tiên Hiền hay Vĩ Tri Miễn và những người khác đều không hề phản đối.

Trì Tu Chi đánh trận này thì khá đó, nhưng mà so với những kẻ chém người chuyên nghiệp, thành tích này cũng chả đặc biệt xuất sắc gì cho cam. Theo Tưởng Tiên Hiền thì hành động của Trì Tu Chi, đúng là vẽ chân cho rắn. *Một Phủ úy sứ như ngươi, làm thế thì các tướng quân liều mạng đánh giặc sẽ nghĩ ra sao?*

Mọi người đều muốn cười nhạo chàng.

Ngay cả Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng nghi ngờ, nhưng đó là con rể tương lai của ông, chỉ có nâng không thể dìm. Dưới sự sai bảo của Trịnh Tĩnh Nghiệp, Trịnh đảng tạo dư luận, thổi phồng chuyện Trì Tu Chi là một thu sinh bộ dạng *nhược thụ*, trên đường gặp nguy nhưng vẫn làm anh hùng, anh dũng giết địch. *Trống da trâu đánh rất vang*, quả thật bản thân Trì Tu Chi cũng là một *mỹ nam tử*, nên cả thành mới tới vây lại xem.

Các thiếu nữ thiếu phụ trong kinh, nhất là những tiểu nương tử nhà quan, vốn đều đang chuẩn bị kéo tới ngắm tài tử nhập kinh, nhưng vì xảy ra chuyện có lưu dân, đành hoãn việc nhập kinh của các tài tử lại. Lòng nhiệt huyết tràn trề của mọi người không có chỗ trú, nay có Trì Tu Chi, đám chị em phụ nữ kêu gọi bạn bè lôi kéo tập thể tới ngắm xem, coi như là diễn thử cho việc trông ngóng tài tử sắp tới.

Trịnh Diễm có thể không đi nhìn tài tử, nhưng sẽ chẳng bỏ qua cơ hội được gặp Trì Tu Chi. Kì này không báo mà ra ngoài – để cháu trai ra mặt – nàng không chào hỏi người khác, cho lái xe tìm một vị trí thuận lợi, vén rèm nhìn ra đường lớn.

Trì Tu Chi ngồi trên ngựa, vô cùng cảm khái: *Cuối cùng cũng đã về!* Bên ngoài trời cao đất rộng, mỗi lần ra ngoài đều khiến tâm tình trở nên hưng phấn tột đỉnh. Dù trải qua chiến trận, mấy ngày không thể ăn thịt, nhưng Trì Tu Chi vẫn rất thích cảm giác được ra ngoài, đó là nơi đất trời bao la hòa cùng tinh thần chiến đấu.

Về kinh, nhìn lại những nơi quen thuộc, mới có thể nhận ra. Trên đời này, có chỗ nào không phải là chiến trường?

Ôi ôi, trải qua trận này, bản thân lại tích lũy thêm chút vốn nữa rồi. Tất nhiên, còn phải xem các tù binh hôm nay phát huy diễn xuất thế nào nữa.

Bỗng Trì Tu Chi ngoảnh lại nhìn về phía chiếc xe nọ, rất quen, trang trí theo tiêu chuẩn của Quận quân, chàng nhận ra trong đấy nhất định có vợ mình.

Bên đường có không ít những cấp bậc xe ngựa khác nhau, Trì Tu Chi hiểu trong mỗi xe đều có những cô nàng rất kì dị, các cô vây xem người đàn ông không phải của mình làm vui, chẳng hiểu nổi, xem thì xem, còn hung phẫn cái mèo gì không biết? *Đêch!*! Đừng có ném đồ nữa, ném nữa là trả mặt à! Được hoan nghênh thì cũng vui, nhưng bị trúng vào người thì đau lắm!

Trịnh Diễm nhìn thấy chồng chưa cưới của mình bị một đám đàn bà con gái quăng náo túi hương, ném náo châu bảo ngọc bội, vứt bao nhiêu khăn tay vào người thì không khỏi thầm nổi điên. Ngoác tay ra hiệu Trịnh Đức Khiêm, cậu nhóc vội vàng nhích tới gần, Trịnh Diễm đưa tay chộp lấy cung tên của cậu, bẻ đầu mũi tên, *đêch!* Không bẻ được! Rút dao ra vót, rồi lại ngắt lấy một bông hoa trên đầu mình rồi ghăm trước mũi tên.

Trịnh Diễm đứng lên càng xe, Trì Tu Chi ghìm đầu ngựa, nhìn về phía nàng cười một cái. Xa xa thấy Trịnh Diễm đang căng cung gài tên. Trì Tu Chi vươn tay, chụp được, cầm lấy mũi tên, đưa đóa hoa trên đầu mũi tên nhẹ nhàng ấn vào ngực mình.

“Aa — ” Khiến các quần chúng vây quanh hét lên chói tai. Thét xong rồi nhìn lại hung thủ, Trịnh Diễm mặc một chiếc áo ngắn màu đỏ váy dài

vàng nhạt, thắc lưng đeo *mỹ ngọc minh châu*, dây tơ, hoa văn trên gấu váy và cổ tay như mặt nước gọn nhẹ trong gió, tuổi không lớn, da như tuyết mặt như hoa, tóc xanh như mây, đứng trên càng xe, tay trái rũ xuống vẫn còn cầm cung, khuôn mặt tươi cười đón ánh dương khẽ ngược, tay phải nhẹ nhàng chỉ vào ngực.

Mẹ nó! Có ân ái cũng đừng kiêu ngạo vậy chứ, mắt chó bằng hợp kim cũng *éu* đõ nỗi đâu?! Có tình tứ gì thì cũng xin hãy tự trọng!

Đây là đội ngũ đang nhập kinh, không thể ở lâu trên đường cái, Trì Tu Chi lưu luyến nhìn thêm một cái, phát hiện xung quanh không có ít kẻ đang nhìn chằm chằm vào vợ chưa cưới của mình, quả quyết ra dấu với Trịnh Diễm: *Vợ oi, vào xe ngay, chờ để tiện nghi cho người khác.*

Trịnh Diễm cúi người, chui vào trong xe.

Tiểu Trịnh tiên sinh Đức Khiêm chứng kiến toàn bộ quá trình muôn nói, cậu sống mười bốn năm, chưa từng thấy màn *gian tình* chót mù mắt chó nào nhanh thế này!

Trịnh Diễm lùa bàu: “Nhìn chưa rõ nůa, không biết chàng có chịu khổ xíu nào không, tại sao lại bắt nhiều người vậy...”

Trịnh Đức Khiêm cưỡi ngựa cạnh bên xe Trịnh Diễm, nghe Trịnh Diễm hỏi, hình như vẫn chưa hồi phục tinh thần, giọng điệu hơi kích động mà đáp: “Trì lang quân cầm rìu bồ đầu người ta đó!” Vì Trịnh Diễm chưa chính thức gả vào Trì gia, cậu vẫn gọi dượng tương lai của mình là ‘Trì lang quân’.

“= □ =!” Chuyện ta không biết sao cháu biết được? Nguồn tin tức chủ yếu của Trịnh Diễm vẫn từ con đường chính thức qua chỗ Trịnh Tĩnh Nghiệp, khá là đáng tin, nhưng trên báo cáo chỉ viết ‘Tự tay giết giặc’, cụ

thể giết thế nào, mọi người đều ngầm cho rằng dùng đao kiếm. Nghe thấy chồng chưa cưới của mình phóng rìu, vẻ mặt Trịnh Diễm 囧 囧.

Cảm nhận được ánh mắt của Trịnh Diễm, mặt Trịnh Đức Khiêm đỏ ửng, gãi đầu ngượng ngùng. Trịnh Diễm thăm dò hỏi: “Sao cháu biết? Nghe ai nói?”

Trịnh Đức Khiêm càng xấu hổ, giọng nói cũng nhỏ dần: “Cháu đi theo nói chuyện với bọn họ một hồi...”

“Cháu nói chuyện với ai? Sao lại biết?”

“*Khụ khụ*,” càng xấu hổ, “Cháu có quen vài người ở Ngự lâm, đại ca ở Thân vệ (*nhắc tới Trịnh Đức Hưng*), đôi khi cháu cũng đi chơi với bọn họ, có cả Vu gia nữa...” Trịnh Đức Khiêm đếm kĩ các nguồn tin tức của mình, “Đôi khi có vài người, chơi thân thiết với nhau rồi, sẽ nói một ít chuyện, cháu thích nghe, nên nhớ kĩ.” ! Trịnh Diễm kinh hãi, vội hỏi: “Tin tức của cháu là xác thực sao?”

“Đại khái là thế, thường thì bảy tám phần, lúc nói bọn họ cũng không để ý, cháu có thể nhận ra vài điều.”

Thật sự là bị kinh hãi mất rồi? Trịnh Diễm chưa bao giờ nhận ra Trịnh Đức Khiêm còn có khả năng trù phú thế này, cái đặc biệt ở đây không phải là tính hóng chuyện của cậu, mà chính là khả năng phân biệt tin tức. Trịnh Diễm vuốt cằm đánh giá Trịnh Đức Khiêm, cũng không nhìn theo Trì Tu Chi nữa, Trịnh Đức Khiêm run rẩy: “Cháu không có làm chuyện xấu mà.”

Trịnh Diễm: “...” Gia đình cháu là gian thần đấy? Làm chuyện xấu là bỗn phận đó biết không? Có bộ dạng *nhược thụ* thế này là muốn gì đây? Dù sao cũng phải có đạo đức nghề nghiệp chút chứ!

Trịnh Đức Khiêm hồi hộp kéo chặt cương, khiến con ngựa hung bên dưới cũng bất an mà thở phì phò trong lỗ mũi, bồn chồn đậm chân, vẻ mặt cậu nhóc sốt ruột nhìn Trịnh Diễm, sợ hãi không biết vị tiểu cô cô này sẽ

làm gì mình. Loại ánh mắt *nhược thụ* này khiến Trịnh Diễm cực kì khó chịu, rõ ràng nàng chưa làm gì cả? Đối với các cháu trong nhà, lúc nào nàng cũng bảo vệ yêu quý cơ mà?

Trịnh Đức Khiêm càng bị Trịnh Diễm nhìn càng sợ, gia giáo Trịnh gia khá là nghiêm, mặc dù Trịnh Diễm còn nhỏ nhưng lòng dạ hẹp hòi, lại là trưởng bối của cậu, có quyền quản, còn có thể báo thằng với cha, với ông nội đề nghị xử lý. Trịnh Đức Khiêm có sở thích đặc biệt, dễ bị xem là ‘không quân tử’, sợ bị trấn áp. Cuộc sống mà không được buôn chuyện nữa thì đúng là ảm đạm không ánh sáng, Trịnh Đức Khiêm mong sao không bị cấm buôn chuyện.

Trịnh Diễm suy nghĩ, lại hỏi: “Cháu còn biết gì nữa?”

Trịnh Đức Khiêm trả lời rất cẩn thận: “Hả? Cô muốn hỏi gì?” Cậu bắt đầu hồi hận vì tính nhiều chuyện nỗi lên ban nãy nên đã lỡ lời. Trong bụng muốn tự vả mình vài cái, *sao lại lầm mòm thé? Sao lại không cẩn thận vậy hả?*

Trịnh Diễm chọn vài chuyện nàng tin chắc tới hỏi: “Phó gia có người ra ra vào vào, nghe nói nhà họ sắp có hỉ sự, nhưng không bảo là ai, cháu có biết không?” Cô chồng của Trịnh Du gả vào Phó gia, hiện đang ở lại Ngô gia, tin Trịnh Diễm nghe qua đã được Trịnh Du xác nhận, có vẻ là thật.

Trịnh Đức Khiêm gật đầu, cũng yên tâm vài phần, xem ra tiểu cô cô của cậu cũng rất khoái buôn chuyện, Trịnh Đức Khiêm vui vẻ, cho nói lại, ban nãy không phải cậu lỡ lời, mà do cảm thấy được hơi thở của đồng loại nên có phản ứng bình thường mà thôi!

“Là tiểu nương tử Phó gia, nghe bảo muốn gả cho Hạ gia, đang xem ngày sinh,” Trịnh Đức Khiêm vui vẻ trả lời, còn bổ sung, “Cha của tiểu nương tử kia đã qua đời! Mẹ của cô ta là con gái của Thành quốc công, tính ra là em họ của dượng Ngô đó. Lúc người đi gặp cô cô không nghe nói qua à?”

“Ù, vào một tai ra một tai, chỉ là không tiện hỏi người khác nên mới hỏi cháu thôi.”

Trịnh Diễm phát hiện ra, ngoài làm hộ vệ bên người, cậu cháu Đức Khiêm nhà mình còn có công dụng khác, một tên thê này mà không dùng, đúng là quá lãng phí tài nguyên! Hiệu quả tình báo rất lớn!

Trịnh Đức Khiêm còn muốn giải thích thêm: “Cháu chỉ rảnh rồi thì nghe ngóng chút thôi, không có xem chuyện này là việc chính đâu.”

Trịnh Diễm hiểu lời giải thích như vẽ chân cho rắn này, cười bảo: “Biết rồi, nói thật với ta, sẽ không để cháu bị thiệt thòi.”

Trịnh Đức Khiêm yên tâm, đưa mắt nhìn sang: “Ôi, nói lung tung nãy giờ, Trì lang quân đã đi xa rồi, bên kia đông người, chúng ta không tiện chen vào đâu.”

“Không sao, nhìn một cái là được rồi, chàng vào cung thì không ra ngay đâu, cho người tới nói với chàng một tiếng, còn muốn gặp chàng thì đến chỗ của thầy là được. Chàng về rồi, trước tiên nhất định sẽ đến gặp thầy để chào hỏi.”

Trịnh Đức Khiêm xuýt xoa ‘chao ôi’ một tiếng rồi run rẩy giật dây cương: “Vậy chúng ta qua chỗ thầy để chờ trước à?”

“Đi thôi.” Chồng chưa cưới bình yên trở về, lại đào ra được một máy phát buôn chuyện trong nhà, tâm trạng sốt ruột của Trịnh Diễm suốt mấy tháng qua cuối cùng cũng được thả lỏng, nghĩ tới phòng bếp Cố gia, ở đấy cũng đầy đủ nguyên liệu, đèn sớm, làm bánh nhân đậu, canh lá sen các thứ, chờ Trì Tu Chi tới, để chàng được ăn ngon.

92. LÝ DO VIỆC DÂNG TÙ BINH

[Nguyên]

NẾU BẠN NGHĨ TRÌ TU CHI ‘DÂNG TÙ BINH’ ĐỂ KHOE SỨC MẠNH VŨ LỰC THÌ ĐÃ SAI RỒI ĐÁY!

Gần đây Trưởng công chúa Khánh Lâm thường ở nhà, sắp sang tháng năm, tức là sắp tới tết Đoan ngọ. Tết Đoan ngọ phải chuẩn bị rất nhiều thứ, dù không cần Trưởng công chúa tự mình động tay, nhưng bà cũng phải quản chặt công tác kiểm kê đối chiếu. Qua tết Đoan ngọ, mọi người sẽ cùng tới Hi Sơn nghỉ hè, năm nay nhà bà có thêm một người nữa, dù rằng chỉ là một cục bột trắng tròn, nhưng càng càng cần chăm sóc cẩn thận hơn hết thảy.

Trịnh Diễm không đến nhà Trưởng công chúa Khánh Lâm mà đi tay không, có tạt qua nhà riêng của mình xách hai bình rượu Hùng hoàng mang tới.

Trịnh Diễm đến nhà Trưởng công chúa Khánh Lâm chẳng khác vào nhà mình mấy, Gia lệnh của phủ công chúa nhìn thấy, không cần cho người đi xin chỉ thị, vừa thông báo, vừa đón hai cô cháu Trịnh Diễm: “Trưởng công chúa còn bảo, có lẽ hôm nay Thất nương sẽ không tới đâu, không ngờ lại tới thật rồi.”

Trịnh Diễm cũng thuận miệng hỏi: “Sư mẫu đang bận à?”

“Cũng sắp xong rồi, mấy ngày nay Nhị lang không khóc cũng chẳng quấy, Công chúa rất yên tâm.” Đã quen cửa quen nẻo, Trịnh Diễm cứ theo Gia lệnh mà đi, Trưởng công chúa Khánh Lâm có xây một tiền điện theo quy định, gọi là điện Ngân An, bên trong đặt *bảo tọa*, trang nghiêm như một triều đình thu nhỏ. Bình thường Trưởng công chúa Khánh Lâm rất ít khi xuất hiện ở đây, chỉ có những ngày quan trọng như lễ tết hoặc sinh nhật của mình mới tới để gặp khách, nhận lời chúc. Tần suất sử dụng của chính điện này còn không bằng năm phòng chính trong viện của Trịnh Diễm.

Trịnh Diễm kéo theo Trịnh Đức Khiêm đi dằng sau, vừa đi vừa hỏi chuyện: “A Ninh có chọc em trai nó không?” Cậu nhóc Cố Ninh được làm anh, mỗi ngày đều bày ra vẻ ta đây là anh cả, Cố Khoan, em trai cậu nhóc bây giờ chỉ được hai tháng rưỡi, vẫn còn là một đứa bé nhỏ xíu, nào có thể nghe hiểu được gì? Bị cậu nhóc quấy đến nỗi khóc òa.

“Ac... à thì, *khu khu*, Đại lang rất trân trọng tình cảm anh em...”

Trịnh Đức Khiêm liều mạng ghi nhớ trong lòng: Tên nhóc nói nhiều Cố Ninh thường chọc em trai khóc nhè!

Gia lệnh dẫn người tới cửa hậu viện, sau đó có thị tì của Trưởng công chúa Khánh Lâm đón vào: “Công chúa nói, Ngũ lang (theo thứ tự, Đức Khiêm ở thứ năm) còn nhỏ, cũng không phải người ngoài, cứ vào luôn.” Bỗng nhiên Trịnh Diễm nghĩ, nếu bây giờ Trịnh Uyển cũng ở đây, để phân biệt hai người, đành phải gọi Đức Khiêm là ‘Tiểu Ngũ lang’ (*Tiểu Ngũ lang là tên tiếng Trung của nhân vật Kogoro (Mori) trong truyện Thám tử Conan*), không khỏi thấy buồn cười tỳ tợt. Trịnh Đức Khiêm không hiểu, liếc mắt nhìn Trịnh Diễm lạ kì.

Trưởng công chúa Khánh Lâm nhàn nhã cầm hóa đơn: “Chà, sao hôm nay lại tới đây?”

“Hôm nay sư mẫu đặc biệt phái người đứng trước cửa chờ con, sao con dám không đến~”

“Thôi thôi, không tổn hơi thùa lời với con. Hôm nay Tu Chi về, phải diện kiến, lên triều không chừng có người hỏi này nọ, dám chừng Thánh nhân sẽ gọi nó nói chuyện riêng, tâm trạng tốt thì không khéo sẽ giữ lại dùng chung bữa cơm, con cứ việc ngồi đợi.”

“Ơ? Con thấy sắp đến té Đoan ngọ rồi, muốn mang rượu Hùng Hoàng đến cho người, người nhắc tới Trì lang làm gì?”

Trưởng công chúa Khánh Lâm bĩu môi: “Cứ tiếp tục giả bộ đi. Nó về rồi, con còn nhớ ta chắc?”

“Trước khi chàng rời kinh con có quên ai à?” Trịnh Diễm bày ra vẻ oan ức, “Bây giờ nói vậy, đúng là tổn thương trái tim của con quá.”

Trưởng công chúa Khánh Lâm lấy quạt tròn che mặt: “Chẳng nói lại được con. Còn nữa, sao càng nghe con nói thấy càng giống tiểu lang quân dù tiểu nương tử vậy hả? Trong cung con cũng dỗ Quý phi thế à?”

“Nào có ạ? Hôm nay con đứng đắn lắm nhé!”

“Tại vì trước đây con đã không đứng đắn với Quý phi nhà người ta rồi.”

“Hehe.”

Trưởng công chúa Khánh Lâm đùa xong, lại hỏi chính sự: “Có mang rượu vào cung không?”

“Sao quên được ạ?”

“Chỉ có con thông minh! Nếu lần này Tu Chi về mà có chuyện gì, con cứ một mực cầu Thánh nhân, con đã tặng quà, nhờ vào bình rượu đó, Thánh nhân cũng phải che chở chút đỉnh.”

“Muốn nhờ thì phải dựa vào mặt mũi của thầy của sư mẫu, làm gì tới phiên con. Hơn nữa, con cũng không phải vì cầu xin giúp đỡ mà đối xử tốt với người ta. Có ai ngốc đâu chứ? Bao nhiêu thật tình giả ý cũng đều có thể nhận ra hết cả. *Chạy đường xa biết sức ngựa, gấp lâu ngày biết lòng người.* Bình thường không tưới nước, đói khát thì muôn có trái ăn, thế không phải là mơ mộng hão huyền sao?”

Đạo lý Trịnh Diễm vừa nói ra, rất thực tế, không hề mang tính giáo điều. Chẳng như Hoàng đế, nếu bình thường không thân thiết với nhau như vậy, làm sao Trịnh Diễm có thể cáo trạng được chứ? Toàn nhờ sự tích lũy thiện cảm từ những việc nhỏ nhặt hằng ngày, đến khi nàng nói xấu, tố

cáo chuyện gì thì Hoàng đế cũng có thể nghiêm túc lắng nghe mà không hoài nghi. Không thể bảo là không lợi dụng, nhưng bình thường qua lại cũng rất chân thành.

Trịnh Đức Khiêm chăm chú ghi nhớ...

Đây cũng là mục đích của Trịnh Tĩnh Nghiệp, cái gọi làm người, dạy dỗ, không phải mỗi ngày đi học là học nén. Trong bài thi viết yêu nước này nọ, thật tế không phải không có kẻ chịu nhận dăm xu tiền Mỹ. Cái gọi *dạy người thé nào, làm người thé ấy*, là chỉ loại trường hợp này đây. Nhất là cha mẹ của đám anh em Trịnh Đức Khiêm, quy củ đủ quy củ, vẫn hơi khờ như trước, Trịnh Tĩnh Nghiệp muốn các cháu linh hoạt khôn khéo hơn.

Trưởng công chúa Khánh Lâm làm bộ muôn bẹo má nàng: “Con lại *sành sỏi* hơn rồi đấy. Ăn không ít bánh nhân đậu của con, xem ra hôm nay ta phải giữ Tu Chi lại để các con gặp nhau mới xong.”

Trịnh Diễm bị bà chọc ghẹo thành quen, lắc đầu: “Con ngồi chồm hổm trước cửa nhà người cũng có thể gặp chàng, còn bây giờ thật sự tới thăm sư mẫu mà.”

“Thôi thôi, thấy con lại cười, đến giờ mẹ con vẫn còn trẻ như thế, hẳn là được con chọc cười mỗi ngày chứ gì? Ôi chao, lúc nào đó ta cũng sinh một đứa con gái thì tốt rồi.”

“Vậy người phải đề phòng nó lớn rồi lại dùng bếp của người làm bánh nhân đậu, không biết đề đút cho tiểu tử nhà nào đấy nhé.” Trịnh Diễm nói xong lẹ làng chạy đi mượn bếp.

Trưởng công chúa Khánh Lâm ngoắc ngoắc Trịnh Đức Khiêm: “Đến đây, Ngũ lang đến nói chuyện với ta chút nào.”

Trịnh Đức Khiêm vui vẻ, *tin đồn, anh tới với mấy đứa đây~*

Trì Tu Chi mang mũi tên có đính hoa rêu rao khắp dọc đường, nụ cười ở khoe môi có vài phần chân tình, các quần chúng kéo tới xem nhìn thấy, lại thét chói tai một trận. Chàng bị người ta bắn tên, tưởng sẽ đẹp bót vài tâm ý, vốn tưởng sau khi Trịnh Diễm bắn một tên xuyên tim, những người kéo tới xem sẽ thu liễm, chẳng ngờ quần chúng lại bị hành động của hai người kích thích, càng nhiệt tình, hăng hái ném đồ hơn.

Đến cửa Chu Tước, mũ của Trì Tu Chi bị ném đến lệch, không ngờ mũ bị lệch càng khiến khuôn mặt thoát nhìn có vẻ ‘Cấm-dục dụ-hoặc’ thêm mấy phần hấp dẫn, lại còn có vài nam tử ném ngọc bội tới, khiến tinh cảnh càng hỗn loạn!

Đến cửa Chu Tước rồi đám cảnh vệ mới nghiêm túc làm nhiệm vụ, ngăn người, canh gác. Trì Tu Chi xuống ngựa, chỉnh trang y quan, trong mắt người có lòng thì cảm thấy thương xót. Nụ cười của Trì Tu Chi đã không còn: Bị quăng đồ thế này, trên người đau ơi là đau! May mà chưa cưới vợ, nếu đã kết hôn, tối về toàn thân xanh tím thế này, sẽ bị phạt quỳ trên giường mất!

Hơn nữa, náo nhiệt ngoài cửa hoành thành chưa chắc là tung bừng vui vẻ, ngoài thành hoan nghênh không có nghĩa thái độ trong triều cũng vậy. Kết luận chính xác nhất, phải xem biểu hiện đằng sau thế nào.

Hôm nay vì học trò, hiếm khi Cố Ích Thuần vào triều, làm nhiệm vụ đứng đường. Trịnh Tĩnh Nghiệp thì luôn ở đây, thầm phê bình hành động bắt tù binh của Trì Tu Chi. Cố Ích Thuần cũng hơi lo, nhưng vẫn tin tưởng vào nhân phẩm của cậu học trò: “Nó không phải là một đứa không có chừng mực, có lẽ có lý do.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp làm bầm: “Huynh không lo lắng, không lo thì huynh tới đây làm gì?”

Cố Ích Thuần ho khan: “Không phải vì ta sợ đệ lo lắng sao?”

Được rồi, hai vị đây đều bị Trì Tu Chi âm thầm dẫn ra pháp trường, cùng đến xem, nhỡ Trì Tu Chi có gì sơ suất, bọn họ cũng có thể bao che.

Trong lòng Trịnh Tĩnh Nghiệp: Thằng nhóc thối, không đáng tin thì phải cẩn thận cho ta, ta không gả con gái cho thằng nhãi không đáng tin!

Trong lòng Cố Ích Thuần: Thằng nhóc thối, tốt nhất con phải đáng tin cho ta một chút, dám vì cái lợi trước mắt là ta sẽ đập nát con rồi nướng ngay!

Hai người đều trầm mặc.

Có lẽ tâm trạng hai người quá giống nhau, hiệu quả gia tăng, khiến Tưởng Tiên Hiền nhìn hai nữ cười kia mà cảm nhận được điều kì lạ gì đó. Tưởng Tiên Hiền cũng mỉm cười, lúc Tưởng Trác hồi kinh khá là khiêm tốn, tuy diện mạo không tệ nhưng không thành hiện tượng như thế. Trì Tu Chi vào thành kì này ầm ĩ như vậy, cũng do Tưởng Tiên Hiền góp phần đằng sau.

Bản thân Trì Tu Chi gốc ở kinh thành, từ bé đã xinh trai, trưởng thành là mỹ thiếu niên, bình thường đi đường thì tỉ lệ ngoài đầu nhìn là một trăm phần trăm, có lúc bị tên bất lương nào đó gặp phải chọc ghẹo (*chuong 39*), nhưng vẫn chưa đến mức tung bừng náo nhiệt như hôm nay. Có công trạng làm tăng hào quang, khiến người chú ý thì không giả, nhưng đoàn người theo sau cũng rất đáng lưu ý.

Tăng càng cao, ngã càng đau.

Bên cạnh Hoàng đế có Trì Tu Chi, Tưởng Trác khó mà nổi bật, không kéo chàng xuống, sau này chẳng phải Tưởng Trác sẽ càng vất vả hơn sao? Tưởng Tiên Hiền vẫn còn nghĩ mãi về kế hoạch ‘Định sách’, đây là một chuyện rất gấp, đương nhiên phải xử lý những nhân tố gây bất ngờ trước tiên. Không cần gì khác, miễn có thể kéo Trì Tu Chi ra khỏi chức vụ hiện tại là được. Dựa vào kiến thức của Tưởng Trác, muốn vững vàng bên cạnh Hoàng đế không phải việc khó.

Tưởng Tiên Hiền mỉm cười chúc mừng Trịnh Tĩnh Nghiệp: “An Dân có một chàng rể giỏi nhỉ.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp cảm thấy ê răng: “Nhờ lời chúc của ông anh.”

Trì Tu Chi đi vào điện thánh, hơn nữa còn phải đối mặt với các vị trưởng lão trên triều. Chàng chẳng hề có vẻ luống cuống, hành lễ không sai một lì, nghe Hoàng đế hỏi bao khổ cực, kể lại: “Thần chỉ một lòng tận trung với công tác, muốn phân ưu vì Thánh nhân. May mắn không làm nhục mệnh. Hơn nữa nếu không có Hạ Thực hỗ trợ, chuyến này của thần không thể thuận lợi đến vậy, quả thật không dám kể công.”

Ban nãy mấy kẻ được phái đi thanh trừ cũng bắt tù binh về dâng lên, Hoàng đế qua mấy đợt, đã thảm mệt rồi. Trì Tu Chi là người bên cạnh ngài, coi như cũng được ngài ‘Bồi dưỡng cất nhắc’, không giống kẻ khác, Hoàng đế đành xốc lại tinh thần để mặt mũi cho chàng: “Khang quả là người tài, có bắt tù binh mang về?”

Trì Tu Chi cúi người hành lễ: “Vậy xin nhờ bệ hạ đi kiểm tra.”

Hoàng đế không muộn ra ngoài tản bộ: “Dẫn bọn chúng lên đi.”

Trì Tu Chi khẽ cười, kịch hay tới rồi. Chàng không ngốc, sớm biết trong kinh chia bè phái cãi nhau, có thầy giáo, có vợ, có cha vợ, chàng không cần phải lo ai hại mình, bọn chúng hết đổ máu lại khóc ròng, cảm thấy rất hài lòng. Nhưng đó không phải điều chàng muốn, chàng phải tỏ rõ rằng mình không dễ chọc.

Vì thế ngoài tận tâm trấn an lưu dân, còn đe dọa mọi người xung quanh, đây là đối ngoại. Còn đối nội? Chàng tỉ mỉ chọn vài lưu dân tiêu biểu, tự mình tiến hành công tác giáo dục tư tưởng: “Các người đều là người dân lương thiện, Thánh nhân biết cả, chỉ là quả thật các người đã phạm phép nước, chỉ có một cách giải quyết thôi. Lần này vào kinh, phải thật lòng hối cải, xin Thánh nhân tha thứ, lời Thánh nhân như vàng ngọc, sau này cũng dễ làm lại từ đầu.”

Lưu dân sợ nhất là sau này sẽ bị tính sổ, dấu làm phản hay xin hàng đều vì tình thế bắt buộc, không phải ý nguyện cá nhân. Sau khi xin hàng bị

đưa vào danh sách, sợ được quan lại cấp trên thương nhở, nếu đội cái mũ *nghịch tặc* vào thì khỏi sống. Nay nghe Trì Tu Chi chỉ ra, lại hứa hẹn, mọi người đều nghĩ, đúng vậy, chính miệng Hoàng đế nói sẽ không truy cứu thì đáng tin hơn đám quan phủ nhiều.

Một đám đi trên đường đều thầm oán thán, nghĩ không biết làm sao để kiểm lí do chảy nước mắt, gặp Hoàng đế thì rửa trời oán đất, sau đó cảm tạ Hoàng thượng, tạ ơn triều đình, cảm ơn các vị đại gia đã cho bọn họ cơ hội sửa sai.

Lên điện, thật thà chất phác mà rằng: “Trời hạn không chịu nổi nữa Người ơi, năm rồi bị mất mùa có cứu tế, năm nay lại không, thế nên tụi con mới nghe kẻ ác xúi giục. Thánh nhân là người tốt, phái *Thiên sứ* tới cho chúng con ăn, cho hạt giống, lại bảo chúa phủ cho mượn trâu cày, phân bón. Mới có thể sống tiếp. Sau này sẽ luôn quy thuận Thánh nhân. Thánh nhân là người tốt.” *Khu khu*, trình độ văn hóa có hạn, có muôn lời ăn tiếng nói không thành thật chất phác cũng khó. Từ *Thiên sứ* này là được nghe trên đường rồi học đấy.

Nếu bạn nghĩ Trì Tu Chi ‘dâng tù binh’ để khoe vũ lực thì đã sai rồi, chàng đang nịnh bợ Hoàng đế thì có, nói với Hoàng đế rằng, ngài đã làm rất tốt, mọi người đều rất biết ơn.

Hoàng đế vui cực kì, đầu tiên ôn tồn an ủi: “Các ngươi đã biết sợ *thiên uy* lại biết hối cải, sau này phải tuân thủ bốn phận, về quê rồi, phải tuân thủ luật pháp, không được làm loạn nữa.” Trên gương mặt của các lưu dân tiêu biểu nhè nhẹ nhoẹt nước mắt cảm kích, giọng nói rất *ngầu* vang lên miễn xá tội lỗi của mọi người (thật ra đây là phương án trấn an dân đã định từ trước).

Sau đó làm việc không theo quy định: “Trì khanh là tuổi trẻ tài cao, thế nhưng kinh nghiệm tuổi đời còn thấp, không hợp lên chức (quần chúng: Nói xằng, lúc ngài cho nó làm Trung thư xá nhân đâu có nói vậy?), tuy nhiên triều đình không thể không thưởng công, cho làm *Khai quốc huyền nam*.” Ngài cho người ta tước vị!

Đối xử thế này là quá thiên vị, bốn vị Phủ úy sứ, chỉ có mình chàng được tước vị, mấy năm này khó được tước vị lăm đó! Theo quy định của tên bại hoại Ngụy Tĩnh Uyên, chỉ có vài cách để được nhận tước vị thôi: Một, là thân thích của người nhà Hoàng đế, tính cả gia đình cậu Hoàng đế; còn trừ khi bản thân gia đình con rể Hoàng đế *đã* có tước vị, còn không, cũng chẳng thể vì làm Phò mã mà được tước phong, thôi thì không phản đối; Hai: có công trạng; Ba, không có thứ ba.

Khai quốc huyễn nam ở ngũ phẩm, thấp nhất trong số các tước vị (*năm tước phong kiến theo thứ tự: công, hầu, bá, tử, nam*), nói thẳng ra, như thế này đúng là ‘Số đỏ lên hương’. Miễn cưỡng coi như Trì Tu Chi cũng có quân công, nhưng là tính dựa theo số tù binh, cũng chính là nhóm vừa được giải len. Ban *tước vị* thì quá ư là miễn cưỡng, thà cho *huân vị* (tăng cấp) thì còn chấp nhận được.

Nhưng Hoàng đế rất vui vẻ, tuyên bố hùng hồn: “Trì Tu Chi là quan văn, không ghi công, nghị tước. Nếu các khanh có thắc mắc gì, cứ nói ra – nói thì phải có căn cứ, nếu người nào có công cao hơn Trì khanh mà không được tước vị thì đưa ra, trẫm không vì tư. Nếu bấy giờ không có thì không được nghi ngờ, sau này không được nói trẫm thiên vị.” Rõ ràng là muôn ý thế cậy mạnh.

Phe Trịnh Tĩnh Nghiệp đương nhiên sẽ không phá, còn số không thích Trì Tu Chi lại không dám méch lòng Hoàng đế, đành nhắm mắt nhắm mũi mà đồng ý. Còn phải tự an ủi bản thân: Thực phong có trăm hộ chư mấy, sau này sẽ bị giáng một tước, con trai của hắn sẽ không có tước vị.

Hoàng đế đặc ý nhìn xuống, không ai phản đối làm ngài rất thỏa mãn, ngài làm vậy cũng vì có suy tính riêng. Thứ nhất, Trì Tu Chi bị người hăm hại, Hoàng đế muốn chứng tỏ lập trường, ngài đã trao quyền cho Trịnh Tĩnh Nghiệp thanh tra con cháu Chu thị ở Hà Dương, chỉ cần không phải là một quan lại tiếng tăm tốt đẹp đến mức không thể xoi mói, thì chắc chắn sẽ bị lột mũ ngay. Thứ hai, cách làm của Trì Tu Chi rất hợp khẩu vị của Hoàng đế, lúc ngài đang muốn tiếng tăm, Trì Tu Chi liền tung hô ngài lên.

Đê kẽ từng đồi địch mình tới ca tụng công đức, đúng là chẳng có chuyện nào sảng khoái hơn.

Trước đủ loại ánh mắt, Trì Tu Chi ung dung cúi chào, Hoàng đế dõi theo chàng trai trẻ tuấn tú khôi ngô, càng nhìn càng hài lòng.

93. VĂN CHUẨN THỂ GẶP NHAU

[Nguyên]

HOÀNG ĐẾ, NGÀI LẠI PHÁ NỮA RỒI!

Hoàng đế, ngài lại phá rồi!

Sau khi Hoàng đế dùng sức mạnh ngang ngược torsi thái độ, hầu hết quần thần đều nghĩ tới một điều.

Hoàng đế ở tuổi này, từ một góc độ nào đó đúng là bắt đầu xuất hiện vài tính chất ‘Hôn quân’ đích thực, bên cạnh đấy, với một người đã có mấy chục năm trong nghề (Hoàng đế), ngài đã hoàn toàn thuần thục, đối với chuyện quản lý cũng *quen tay hay làm* – bao gồm cả *màn chơi đẻu*. Trong giờ phút *Lập trũ* quan trọng, hễ chút ngài lại đùa bỡn, mọi người đành nhường nhịn, không thể tùy tiện phản bác.

Có điều lần này không phải là ý tưởng bất ngờ nảy ra của Hoàng đế, ngài đã suy sâu tính kĩ cả rồi. Phủ úy sứ nhận mệnh làm việc, gặp nạn trên đường, một đám lọc lõi trên triều sao không thể nhìn ra vấn đề bên trong? Cộng thêm với lập trường của Hoàng đế, ngài cảm thấy như thế là mắt mờ, muốn ăn miếng trả miếng. đương nhiên có người không nhận ra nguyên nhân, nhưng chỉ cần ngẩng đầu nhìn sắc mặt Hoàng đế liền ngoan ngoãn ngậm miệng, bấy giờ không phải là lúc thích hợp để *cương* với ngài.

Kết quả, người nổi danh nhất trong Ngự sử cũng không chịu đứng ra phản đối. Thế nhưng —

Tưởng Tiên Hiền tay cầm thẻ (*thanh bằng gỗ hoặc ngọc ghi tên để các quan cầm khi vào triều*), cùng mọi người ca tụng sự sáng suốt vĩ đại của Hoàng đế, lại khen ngài tinh mắt biết nhận ra anh tài, trong bụng cười thầm: [*Tướng sĩ tắm máu mà không được một tước vị nào, sao mọi người có thể tin phục?*]. Dù không ghi hận trong lòng, nhưng Trì Tu Chi cũng

chẳng thể tránh cảnh bị kẻ khác dèm pha rằng chàng dựa vào quan hệ đằng sau.

Trịnh Tĩnh Nghiệp khá hài lòng với biểu hiện của Trì Tu Chi, sau khi cùi người lại nghĩ: *[Chỉ cần thắng nhóc này có bản lĩnh vững vàng, đâu người khác muốn đây nó thì có thể làm gì?]*. Nếu bảo do dựa vào quan hệ, phần lớn mọi người trong triều đều nhờ vào quan hệ đấy thôi? Nhất là con cháu thế gia, có mấy người tự mình phấn đấu nào? Tính kĩ ra, được như Viên Mạn Đạo, đúng là trăm người chẳng có nỗi một mạng.

Viên Mạn Đạo được Trịnh Tĩnh Nghiệp cho phép nên chậm mệt nửa nhịp mới nhận ra thâm ý đằng sau sự tùy hứng của Hoàng đế, chân định bước ra khỏi hàng để phản đối, nhưng rồi lại rút về. Tròng mắt không đảo mà tự hỏi: Chắc chắn lần Trì Tu Chi gặp nạn này có nguyên do, Trì Tu Chi là Phủ úy sứ, cho dù cậu ta nhờ may mắn mà được làm Trung thư xá nhân nhưng cũng không thể thay đổi tính chất của lần đi công tác này là vì đất nước, trong tình huống này mà có người ngầm hại, Viên Mạn Đạo tức giận một bụng. Sau đó quay về chuẩn bị tư liệu, xem xét tình hình, nhất định phải tố!

Hoàng đế thấy đến cuối mà không có người phản bác, khoái chí tuyên bố chấm dứt hội nghị công tác lần này, đồng thời giữ lại Trì Tu Chi để nói chuyện.

Từng tốp năm ba người tản đi, những kẻ quan hệ tốt với nhau thì ở chung, nói những chuyện quang minh chính đại. Dương nhiên Trịnh Tĩnh Nghiệp và Cố Ích Thuần đi cùng nhau, sáng nay trái tim của hai người hơi bị kích thích, phải nói chuyện để bình phục trở lại.

Cố Ích Thuần than thở: “Bình thường cảm thấy chuyện gì cũng thò ơ, hôm nay mới biết, không phải mình lanh đậm mà chẳng qua không để tâm đến những kẻ khác thôi.”

Trì Tu Chi cười giễu: “Coi như nó gặp may!”

Cố Ích Thuần khẽ cười, dang tay duỗi người ngay trước cung Đại Chính: “Nghĩ một đằng nói một nẻo.”

Cố Ích Thuần già thì già rồi, nhưng phong thái vẫn nhanh nhẹn như trước, cho dù duỗi người vuơn vai, cũng duỗi rất nhẹ nhàng, khiến nhiều người tới vây xem. Trong đó không ít người chúc mừng hai vị Trịnh, Cố, người chúc mừng Trịnh Tĩnh Nghiệp vì có ‘Chàng rể tài’, kẻ lại khen Cố Ích Thuần ‘Có cách dạy trò’. Thật lòng hay đóng kịch, không chỉ một hai lời là xong.

Tưởng Tiên Hiền đi ngang qua hai người, cũng dừng chân mỉm cười: “Lần này Trì lang làm khói kẻ khâm phục!”

Đáp lại, Cố Ích Thuần cười một tiếng: “Khen lầm rồi, nó còn trẻ, đây chính là lúc ra sức vì nước. Thật ra tiểu lang quân nhà ông (Tưởng Trác), hành xử có chừng mực, không quan tâm thiệt hơn, chẳng hổ là con cháu thế gia.”

Tưởng Tiên Hiền vừa cười vừa chắp tay: “Có thể được một câu khen ngợi của Tư Huyền, ta phải về kể cho A Trác nghe mới được.” Cáo từ rời đi, vừa đi vừa ngẫm nghĩ, câu Cố Ích Thuần nói là khách sáo hay thật lòng? Rốt cuộc ông ta thấy A Trác thế nào? Với tính tình cáu kỉnh của danh sĩ như ông ta, hắn không phải nói cho qua chuyện đấy chứ?

Trịnh Tĩnh Nghiệp cười như có như không nhìn Cố Ích Thuần, trong mắt viết mấy chữ rõ ràng rằng: *Đồ lừa đảo!* Nhìn thì giống khen ngợi, thật ra chẳng nói tốt cho câu nào. Không nhắc một tiếng nào đến tiền đồ, nhân phẩm cả, đánh Thái Bình quyền chắc?

Cố Ích Thuần ngược đôi mắt thuần khiết một góc bờn mươi lăm độ nhìn trời, ngây thơ trong sáng đủ để so với thằng cu nhà mình.

Mọi người trong Trịnh đảng cứ cảm thấy bầu không khí quanh hai người hơi kì lạ, đợi đến khi nụ cười tiêu chuẩn của Trịnh Tĩnh Nghiệp xuất hiện, mới vây lại chúc mừng. Cố Ích Thuần lịch sự khách sáo gật đầu với mọi người: “Ta về nhà trước.” Chẳng có ý gia nhập vào đám người này.

Trịnh Tĩnh Nghiệp mỉm cười nói với tụi đàn em: “Sắp tới e không rảnh, mấy ngày nữa là tới Hi Sơn, đến lúc đó uống rượu cho thỏa.” Trịnh đáp ran.

Trì Tu Chi và Hoàng đế ngồi đối diện nhau, nghe tiếng xôn xao ồn à bên ngoài, Hoàng đế hỏi Hoài Ân: “Ngoài đây đang có chuyện gì vậy?”

Hoài Ân tự chạy ra ngoài xem xét, nhanh chóng quay lại: “Là Trịnh tướng công, bảo mấy ngày nữa tới Hi Sơn sẽ đãi khách, đám nghiện rượu đang vui vẻ ấy mà.”

Hoàng đế cười chỉ tay vào Trì Tu Chi: “Đáng ra bọn họ phải cảm ơn khanh.”

Trì Tu Chi cười đáp: “Là Tướng công mừng cho Thất nương, thần được thom lây.”

Hoàng đế hỏi: “Sao lại là ‘mừng cho Thất nương’? Là sợ mới đúng! Chẳng những cha vợ của khanh sợ nó, ta cũng hãi nữa là,” sau đó nghiêng người tới, thần bí nói, “Nghe kể khanh gặp nguy hiểm bên ngoài, con bé liền xông vào cung khởi binh hỏi tội.”

Trì Tu Chi hơi ngạc nhiên, cũng nghiêng người về trước: “Nàng đến đây thật ạ?” Thầm nghĩ, vào đề chính rồi!

“Sao giả được?” Hoàng đế tặc hắng một cái, “Rốt cuộc lần này khanh đã gặp chuyện gì? Kể lần lượt ra, không được bỏ sót!”

Trì Tu Chi thấp giọng lần lượt kể lại những chuyện mình đã trải qua...

Trịnh Diễm bảo là làm bánh nhân đậu, nhưng sau đó tiện tay làm thêm mấy món điểm tâm khác, đậm lồng lại, đột nhiên cảm thấy ngứa mũi, vội

vàng quay sang hướng khác hắt hơi, làm bầm: “Ai đang nói xấu mình nhỉ?” *Khụ khu*, thân là gian đảng, rất biết tự giác.

Dẫn các nha đầu nhóm bếp trông độ lửa, Trịnh Diễm cởi tạp dề xuống rồi đến chỗ Trưởng công chúa Khánh Lâm đang chờ. Từ xa đã nghe tiếng ríu rít, Trịnh Diễm cảm thấy hơi lạ, có Cố Ninh, một câu bị lặp đi lặp lại năm, ba lần là chuyện rất bình thường. Nhưng kì quái ở chỗ, câu ‘Nói thỉnh an’ được lặp lại những bảy, tám lần, hơn nữa cứ một câu là giọng của Cố Ninh, câu tiếp theo nghe rất kì cục, kể nữa thì từ ‘Ngu ngốc’ tiếng cao tiếng thấp lặp lại ngần ấy lần.

Trịnh Diễm vào phòng, thấy trước mặt Trưởng công chúa Khánh Lâm đặt một giá đỡ, có một chú vẹt sặc sỡ đứng trên – đã có đáp án.

Giá đỡ trông giống loại đèn cây đặt dưới đất, Cố Ninh lùn tún, phải ngược đầu, nhảy lên dạy chim, Trưởng công chúa Khánh Lâm ngồi ở một bên cười cực kì vui vẻ: “Tỷ tỷ con tới rồi kìa, đừng làm trò với con chim đó nữa.”

Cố Ninh vừa nói: “Chào tỷ.” Vừa bắt mân liếc con vẹt.

Trịnh Diễm khom người sờ má cậu nhóc, cảm thấy thật mềm: “A Ninh đang làm gì đây?”

“A Hồng là đồ ngu!” Cố Ninh phun trào, “Đệ dạy nó suốt mấy ngày, thế mà vẫn nói lung tung.”

Suýt nữa là Trịnh Diễm phá ra cười, đưa mắt nhìn vẻ mặt muốn cười mà không được của Trưởng công chúa Khánh Lâm: “Đệ dạy nó những gì rồi?”

Cố Ninh đưa tay chọt vào giá, con vẹt liền lắc lư: “Xin chào.”

Cố Ninh trợn tròn mắt: “Con chim chết tiệt, thấy tiểu nương tử xinh đẹp là ngoan ngoãn nói chuyện ngay!”

“Chim chết chim chết chim chết...”

Trưởng công chúa Khánh Lâm cười ngặt nghẽo, Trịnh Diễm bế Cố Ninh rồi đưa cậu nhóc cho Trưởng công chúa Khánh Lâm. Trưởng công chúa Khánh Lâm bế lấy con, bóp mũi cậu mà đùa. Gia lệnh cho người tới báo: “Phò mã đã về.” Trưởng công chúa Khánh Lâm liếc sang Trịnh Diễm: “Tu Chi có tới không?”

“Không ạ.”

Cố Ninh chọc người ra khỏi lòng bà: “Con đi đón cha đây~” Con vẹt sau lưng cũng không chịu làm người ngoài mà hô theo: “Con đi đón cha đây~” Cố Ninh dừng lại ngay tức khắc, quay đầu: “Không phải cha của mi!” Vẹt cũng nói: “Không phải cha của mi!” Cố Ninh nổi nóng, xắn tay áo: “Ta nhổ lông của mi!”

Hai người không có lương tâm Trưởng công chúa Khánh Lâm và Trịnh Diễm cùng ôm bụng mà cười nắc nẻ, cuối cùng chỉ có Trưởng công chúa Khánh Lâm đỡ cho Cố Ninh: “Con đi đón cha đi, giao nó cho mẹ.” Cố Ninh hầm hừ chạy ra ngoài, theo sau là một đống thị tì, sợ cậu chủ nhỏ chạy nhanh quá mà té mất.

Trưởng công chúa Khánh Lâm đặc ý nói với Trịnh Diễm: “Thế nào?”

Thì ra con vẹt này là người mang tới?! “Đừng đùa vậy chứ, A Ninh bị người trêu tới hỏng.”

Trưởng công chúa Khánh Lâm sững sốt, rồi lại nở nụ cười: “Cái miệng của nó, để nó có việc làm, còn nhỏ quá, sao ngồi yên được? Không có việc gì làm liền chạy tới chỗ A Khoan, mà khi A Khoan ngủ là lúc phát triển đấy. Thế là ta tìm cho nó một con vẹt.”

Đang nói chuyện thì Cố Ích Thuần ẵm con trai vào, rất tự nhiên, Trưởng công chúa Khánh Lâm đứng dậy đón: “Ông bỏ nó xuống đi, nặng lắm.” Cố Ích Thuần ước chừng cậu con trai: “Không sao, được mà.”

Trịnh Diễm cười híp mắt chào thầy, Cố Ích Thuần nói: “Gi? Sao lại còn ở đây? Có khi cha con về nhà rồi đấy.”

Giọng Trịnh Diễm nghèn nghẹt: “Biết rồi mà hỏi.”

“Nó bị Thánh nhân giữ lại hỏi chuyện, không biết khi nào mới ra, con đừng đợi ở đây lâu, về nhà sớm đi. Mà nghe nói — ban nãy con xém nữa là giết chồng hả?” Giọng nói cũng mang vẻ hóng hớt.

Trịnh Diễm nghiêng đầu: “Trong bếp có điểm tâm, con đi xem thử, nhưng mà đừng ăn hết nha, chừa cho ai đó một ít.”

Đằng sau Cố Ích Thuần phá ra cười ha hả, Trưởng công chúa Khánh Lâm khe khẽ hỏi chuyện, Cố Ích Thuần vỗ vỗ con: “Mang nó đi đi,” chỉ vẹt, “Chuẩn bị đi, về rồi chúng ta ăn cơm.” Lại nhìn sang Trịnh Đức Khiêm, Trịnh Đức Khiêm nói thầm trong bụng, *không nghe không nghe gì hết, chẳng qua mình đang xem biểu diễn trực tiếp thôi.* Cố Ích Thuần đẩy con và học trò đi, tám chuyện với vợ.

Cuối cùng Trịnh Diễm cũng không thể ở Cố gia lâu hơn, không cam lòng mà về.

Vừa về tới cửa, Mã nghênh liền nói: “Thất nương, Tướng công có dặn, Thất nương về rồi thì đến thư phòng trước.”

“Đã biết,” Trịnh Diễm nói, sau đó quay sang Trịnh Đức Khiêm, “Cháu về thì đừng ra ngoài, chút nữa ta có việc tìm đấy.”

Trịnh Đức Khiêm trả lời: “Cháu không đi đâu đâu.” Các chú các anh đã về rồi, thế nào cũng có nhiều chuyện để hóng!

Trịnh Diễm đến thư phòng của Trịnh Tĩnh Nghiệp, nói: “Cha, con về rồi.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp nghiêm mặt: “Tài bắn cung của con không tệ nhỉ?” Giọng điệu rất nguy hiểm, Trịnh Diễm cảm thấy, đại khái ý của cha mình nói là: Nếu con thấy không tốt, để cha tìm người giúp con bắn thủng thẳng nhãi kia luôn.

Cười hì hì, Trịnh Diễm ra vẻ nịnh nọt chạy tới: “Cha thật lợi hại, cái gì cũng biết, thật đúng là chẳng giấu cha được điều gì~”

“Hù!”

“Cha, cái gì cha cũng biết cả à? Thế cha có biết hôn thê Tưởng Trác đang ở đâu? Hôm qua Vinh Quốc phu nhân tới chỗ nào? Công chúa Vinh An muốn cất nhắc tài tử nào không?” Nàng hỏi một mạch mấy câu, đều là những điều đã hỏi Trịnh Đức Khiêm trên đường về.

“Tiểu nương tử chưa xuất giá đến Tưởng gia bây giờ còn ở quê...”
Còn lại đều không hay, “Con biết cả à? Biết làm gì?”

“Không phải con, là Đức Khiêm đó.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp nói: “Nó nghĩ tới mấy chuyện này có ích gì?”

Trịnh Diễm không thể không nói tốt cho cháu mấy câu: “Cha đừng có xem thường chuyện này, việc tuy nhỏ, nhưng nếu sử dụng thích hợp sẽ có ích lắm. Chẳng hạn như Vinh Quốc phu nhân, bà ấy đi gặp bán tiên, cầu thần xem bói. Nghe nói tay bán tiên đó rất linh, có thể sửa vận, chật, nhưng làm không tốt thì thành vu cỏ à nha.” (*Vinh Quốc phu nhân là mẹ Thái tử phi Trần thị*)

Trịnh Tĩnh Nghiệp nghĩ bụng, không phải cũng có thể thành phải. Xoa cǎm, lưu dân nổi loạn lấy danh nghĩa vì Phế Thái tử, nhỡ đâu Hoàng đế đổi ý thấy Thái tử còn hi vọng thì sao, như vậy đây cũng là một nhược điểm có thể nắm lấy.

“Gọi Đức Khiêm tới đây.”

“Đang ở nhà, con dặn cháu đừng ra ngoài trước rồi.”

Trịnh Đức Khiêm thấp thỏm, không biết ông nội và cô sê xử lý mình thế nào. Không ngờ Trịnh Tĩnh Nghiệp và Trịnh Diễm giống nhau, đều kiểm tra trình độ hóng chuyện của cậu.

Bỗng nhiên Trịnh Tĩnh Nghiệp phát hiện, trong đám cháu của mình, cũng có *kì tài*.

Trịnh Đức Khiêm là một nhóc hóng chuyện, không biết cậu trưởng thành thế nào, chứ cha cậu, Trịnh Tú chẳng giống con Trịnh Tĩnh Nghiệp mà cứ như con trai Viên Mạn Đạo; mẹ cậu, Phương thị cũng nề nếp nghiêm chuẩn như con gái thế gia, đều là hai người quá nghiêm túc, chắc chắn gien di truyền không có vấn đề, cụ thể có thể xét hai người anh trai của cậu – đều là thanh niên nghiêm túc thật thà, chả biết sao lại thế này.

Ai ngờ rằng bản chất của Trịnh Đức Khiêm, tấm lòng nhiệt tình với các tin đồn lại vượt cả sự truy cầu chính nghĩa!

Trịnh Tĩnh Nghiệp hỏi đến miệng lưỡi khô ran, phát hiện trong kinh ngoài thành, không có mấy chuyện mà Trịnh Đức Khiêm không để ý nghe ngóng, cũng hết cái hỏi. Cậu nhóc này có một trực giác bẩm sinh về các tin đồn, có thể nhận ra phân nửa cái gì tin được, điều nào là giả. Có thể xem là một loại tài năng mới!

Trịnh Diễm đặc ý nói: “Sao ạ? Ngũ lang rất lợi hại phải không?”

Trịnh Tĩnh Nghiệp nhìn Trịnh Đức Khiêm, mãi đến khi cậu cháu sợ run mới nói: “Cũng không tệ, ta còn có việc phải nói với Thất nương, ngày mai cháu đừng đi lung tung, khi nào về ta có lời muốn dặn. À, cháu về suy nghĩ chút đi, xem gần đây chư vương trong kinh có tin nào không, mai báo với ta.”

?! Hết rồi sao? Trịnh Đức Khiêm hơi ngơ ngẩn nhưng cũng hơi vui, ông nội không cầm cậu hóng chuyện, thật là tốt.

94. LẠI BỊ PHỐ CẬP GIÁO DỤC

[Nguyên]

LƯỢNG TIN TỨC HƠI LỚN, TRỊNH DIỄM BỊ CHÂN ĐỘNG!

Trịnh Diễm cảm thấy việc mình làm bây giờ, có ý nghĩa to lớn với nhà mình hơn cả lúc tìm cách loại trừ Thái tử.

Công tác tình báo quan trọng biết là bao! Nào là ‘mai phục’ nào là ‘đánh úp’ nào là... Ngại ghê, tưởng tượng quá xa rồi. Tóm lại một câu thôi, tình báo đúng chỗ, giống như biết trước kịch bản, có thể tạo ra vài hiệu quả đâm chọt. Hắn là đã xem hết những tác phẩm xuyên không của các đồng nghiệp rồi đây!

Trịnh Diễm một lòng tin rằng mình đang làm một chuyện thật tuyệt vời. Cứ nhìn vào phản ứng hiện tại của Trịnh Tĩnh Nghiệp thì thấy, ít ra ông không phản đối, Trịnh Diễm chấn chấn về điều này. Cũng có thấy cha nàng mắng Trịnh Đức Khiêm đâu? Không những không mắng, còn cẩn thận hỏi cách hóng chuyện nữa kia?

Xây dựng hoàn thiện hệ thống tình báo cho gia tộc, Trịnh Diễm cảm thấy mình đã đóng góp nhiều lắm, còn ghê gớm hơn cả việc muốn loại trừ một mình Thái tử nữa. Trịnh Diễm chờ Trịnh Tĩnh Nghiệp mở miệng đặt câu hỏi, nàng đã chuẩn bị câu từ cẩn thận rồi.

Chẳng dè sau khi Trịnh Tĩnh Nghiệp bảo Trịnh Đức Khiêm rời đi thì không nói lời nào, cũng chẳng nhìn Trịnh Diễm, vẫn ngồi yên trầm ngâm suy nghĩ. Trịnh Diễm cũng bình tĩnh, không nhìn chằm chằm vào cha mình, ngồi dưới Trịnh Tĩnh Nghiệp, chầm chậm đưa mắt lướt khắp thư phòng, lúc ngó lên trên tường thì chộp dạ quay đầu. Đáng ra chỗ đó treo một thanh kiếm cổ, *khụ khụ*, bị Trịnh Diễm mang đi đưa cho Trì Tu Chi, sau này Trịnh Tĩnh Nghiệp phải tìm một cây đao khác treo lên.

Trịnh Tĩnh Nghiệp phát hiện động tác của con gái, *hở* một tiếng, Trịnh Diễm phục hồi tinh thần, gọi lấy lòng: “Cha?”

Trịnh Tĩnh Nghiệp trùng mắt nhìn nàng, nhận ra không dọa được con gái nữa, bất đắc dĩ hỏi: “Con lại nghĩ ra cách gì?”

“Con chỉ bất thình lình nghĩ ra, không phải vừa trình bày với cha rồi đó sao?” Trịnh Diễm rất tự giác, “Vâng, con nghĩ, bản thân Ngũ lang có khả năng như vậy, không dùng thật lãng phí. Con người ai cũng có sở trường riêng, không phải không cần, mà do chưa biết dùng ở đâu, cha nghĩ đi, nếu để cậu (*nhắc tới Vu Nguyên Tè*) đến Sùng Văn quán, nhất định chưa tới một canh giờ liền bị đá ra ngoài, phải cho ra trận mới đúng...”

“Vào – chuyện – chính – đi!”

“Nếu chúng ta biết trước việc người khác có âm mưu gì thì có thể kịp thời đối phó chǎng gặp cảnh bị đánh mà không kịp trở tay.” Trịnh Diễm nói một câu dài không thèm châm phẩy. Trịnh gia lăn lộn trong quan trường như thế, không chỉ có một, hai kẻ thù, tiểu nhân ghi hận sau lưng, đương nhiên phải cẩn thận.

“Con định làm thế nào?”

“E rằng tính cách của Ngũ lang chǎng phải chuyện gì bí mật bên ngoài, người mù mờ, không để ý thì nó đã quen thân với người ta. Trong lúc trò chuyện vô tình có tin tức nào, nó sẽ ghi nhớ, cứ thế. Mà chỗ đặc biệt của nó là có thể phân biệt thật giả. Tin tức linh thông thì tiện lợi thế nào không cần con nói, cha cũng biết. Chỉ là với căn cơ của nhà ta trong kinh, không tiện thăm dò tin tức. Nếu có thể tung ra những kẻ thế này, thu thập tin tức, giống Ngũ lang vậy, rồi phân tích từng vấn đề.” Chính là thành lập một bộ máy sưu tập tin tức, giám định, phân tích hiệu quả.

“Còn gì nữa không?”

“Chỉ dựa vào một mình Ngũ lang thì cũng không đủ, nhưng muôn có thiên phú mổ xẻ chuyện này, dành để Ngũ lang vất vả. Gom tin tức cũng dễ

thôi, tiệm trà, quán rượu, giáo phường... người ta thích tán dóc với nhau,” Trên đường về nhà Trịnh Diễm đã suy nghĩ cẩn thận, đương nhiên cũng kết hợp không ít những kinh nghiệm từ trong tiểu thuyết, “Trong kinh có không ít ăn mày, bọn họ thường chực chờ ở cửa sau các nhà quyền quý, nghe được không ít tin. Còn cả hiệp khách, những kẻ này thường xuyên đi khắp nơi, hắn nǎm rõ thông tin lắm.”

Trịnh Diễm nói một tràng, bung tách trà lên uống hai hớp, cảm thấy cổ họng dễ chịu rồi, mong chờ nhìn sang Trịnh Tĩnh Nghiệp.

Trịnh Tĩnh Nghiệp mỉm cười nhìn con gái, trực giác của Trịnh Diễm cảm thấy ông sắp không nói lời hay gì đâu. Quả nhiên, Trịnh Tĩnh Nghiệp nói: “Sau quán trà tiệm rượu đều có ông chủ, con nói xem trong kinh có bao nhiêu chỗ để chúng ta có thể ra tay? Còn giáo phường, đều thuộc quản lý của triều đình, cho dù có thể hành động ở đây, nhưng tin tức nào có thể dùng, cái nào vô dụng? Phải đưa tin tức ra sao? Làm thế nào để liên lạc trong thời gian ngắn?”

Trịnh Tĩnh Nghiệp nói rất nhiều, tóm lại chính là, muốn xây dựng một hệ thống tình báo trọn vẹn, không thể một sớm một chiều là thành công. Mà theo ý tưởng của Trịnh Diễm, việc đào tạo các nhân viên tình báo cần phải có kĩ thuật. Quan trọng hơn hết thấy: “Những người kinh nghiệm, chỉ có trong quân đội! Ta muốn dùng một, hai người, có thể điều người từ chỗ Vu gia, nếu nhiều hơn thế, không phải tự rước phiền phức sao?!”

Lúc này Trịnh Diễm mới ý thức được, ý tưởng của mình không tệ, nhưng tính thực tiễn lại không cao! Chuyện mưu triều soán vị, chia đất cắt chiếm quá xa lạ với nàng, nếu không phải muốn tạo phản, xây dựng hệ thống tình báo như vậy, tính ra trận này lớn quá.

“Nhưng... đúng là hơi không cam lòng.”

“Con không cần phải thế,” Trịnh Tĩnh Nghiệp bình tĩnh nói, “Chẳng lẽ cha con chỉ biết nhìn người ta báo tin thôi sao?”

“Cha?”

“Lúc ta vào kinh không lâu, từng làm ở Kinh triệu, lúc đó luật lệ chưa thông qua, từng dùng đám hiệp khách, ăn mày.”

Sau khi Trịnh Tĩnh Nghiệp vào kinh cũng từng làm qua nhiều chức vụ, có lần trông coi Kinh triệu. Kinh triệu khi đó khó xử lý hơn bây giờ, Trịnh Tĩnh Nghiệp có thể quản lý Kinh triệu thành công cũng vì rất đẽ ý đến các tài nguyên tình báo. Chính là biện pháp lợi dụng ‘Cái bang’.

Đây cũng là bất đắc kĩ. Kinh thành lăm thê gia như vậy, thế gia nào cũng có nô bộc, không dễ cài gián điệp. Sao mà không sợ thế gia cho được, cho dù một nhà huân quý mới xuất hiện, qua mấy chục năm, tin tưởng đám đầy tớ, nô tì trong nhà nhất. Thời đại này, mức độ trung thành của các nô tì, khi gia đình chủ chưa rời đài vẫn còn cao lăm, cho dù khi chủ nhân đã rời đài, cũng có vài nô bộc trung thành không rời bỏ. Đây là ‘Nghĩa’.

Trịnh Diễm lấp bắp hỏi: “Hả, cha, vậy, đám, đám người đó, có, có đáng tin không? Không phải ăn mày thì... Làm thế nào cha sử dụng được họ?” Chó kì thị dân ăn mày, người ta không phải là dân lành, không phải không có hộ khẩu, tuy nhiên quản lí cũng khá lỏng lẻo. Eo hẹp, nghèo một chút là bình thường, chứ không túng thiếu, ăn mặc như *treo đầu dê bán thịt chó*.

“Không phải có ‘Đoàn đầu’ sao?”

“Dạ? Là gì ạ?” Khuôn mặt Trịnh Diễm trông giống dế nhũi, không biết danh từ vừa xuất hiện trong câu nói của Trịnh Tĩnh Nghiệp là gì.

Trịnh Tĩnh Nghiệp đành phải giải thích: “Là thủ lĩnh của nhóm ăn xin!”

Thì ra có ‘Cái bang’ thật sao? Trịnh Diễm há hốc miệng, bộ dạng trông hơi ngốc: “Hắn nghe cha à?”

Hỏi thế không thấy thừa sao? Trịnh Tĩnh Nghiệp khinh bỉ liếc qua con gái: “Ta có biện pháp khiến hắn nghe.”

Không phải chứ? Cái bang chính nghĩa làm chó săn cho quan phủ thật sao? Nhận định của cha đúng là không bình thường. Đột nhiên Trịnh Diễm tỏ ra rất hứng thú với đám Cái bang, tạm thời để hệ thống tình báo sang một bên: “Cha, cha kể tỉ mỉ cho con nghe đi.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp liếc Trịnh Diễm một cái: “Có gì hay đâu mà kể? Mấy đời bọn chúng là *tiện tịch* (theo chế độ quy định), nhiều năm vậy rốt cuộc cũng có kẻ lanh lợi. Một đời lại một đời, trong nhà cũng có ruộng có đất, cũng có sai nô gọi tì, lúc không có ai cũng lén mặc tơ lụa, chiều chuộng con cái, chẳng qua xuất thân thấp kém. Thay mặt kinh doanh ít nhiều, quan nha cũng dùng bọn chúng, có công trình nhưng không đủ người, cũng gọi tới, cho chút đồ ăn thức uống, phát chút tiền công, hoặc có khi để bọn chúng đi đánh chuông ban đêm...”

Trịnh Diễm: “= □ =!” Thì ra bang chủ Cái bang thuộc phái *Tịnh y*, đám thường thường còn lại là phái *Ô y*, đẳng cấp của *Tịnh y* cao hơn *Ô y*! Bí ẩn nghìn đời của Kim đại hiệp có lời giải rồi?! (*Nhắc tới cách phân loại Cái bang trong Anh Hùng Xạ Điêu của Kim Dung.*)

Thì ra Cái Bang còn có một chút tính chất *quan phuơng* - hay nói cách khác – cũng là một đơn vị hành chính sự nghiệp. Mỗi nhóm ăn mày có một tay thủ lĩnh, tên đầu sỏ không gọi là *bang chủ* hoặc *đà chủ*, gọi là ‘Đoàn đầu’, một số ‘Đoàn đầu’ rất giàu có, dưới những tay này là các đội trưởng, từng bước không chế đám ăn xin, hình thành tổ chức có hình dạng kết cấu như Kim tự tháp.

“Còn hiệp khách thì sao? Cũng có kẻ cầm đầu à?” Là Võ lâm minh chủ chăng?

Trước lòng hiếu kì mãnh liệt của con gái, Trịnh Tĩnh Nghiệp đành giải thích kĩ lưỡng: “Hử? Cũng chia làm vài...”

Các hiệp khách, đại hiệp trên giang hồ nghe qua thì rất uy phong, nhưng cũng bị hạn chế trong giang hồ. Các vị ‘Đại hiệp’ này không ruộng

đất cũng chẳng có hộ khẩu, đám quyền quý khinh bỉ, thấy không vừa mắt
có khi còn bắt tới tra hỏi tội không làm việc đàng hoàng.

Từ trước tới nay Trịnh Diễm không để ý đến chuyện này nhiều, nàng
nghĩ xuyên không dưới hình thức *chủng điền* (giả thể thôi), không ngờ còn
có dính dáng với giang hồ như vậy. Nhưng *giang hồ* ở đây hơi khác so với
đám giang hồ của Kim đại hiệp! Nói như vậy, có ruộng mà rảnh rỗi sinh
nông nổi đi làm ‘Du hiệp’, thì chính là Võ lâm thế gia? Còn du hiệp thì
không có tiền, mà thật ra là lưu dân xuất thân thấp?

“Bọn họ đều nghe cha?”

Trịnh Tĩnh Nghiệp cười bảo: “Con nói cái gì mà ngốc thế? Chẳng qua
ta có thể sử dụng bọn chúng thôi.”

À! Hiểu rồi.

Rốt cuộc Trịnh Diễm cũng biết, nhà nàng có qua lại với đám *hắc bạch*
lưỡng đạo! Còn Tề tướng như cha nàng thì ra lại có chức *trùm sò* đám côn
đồ trong kinh!

Lượng tin tức hơi lớn, Trịnh Diễm bị chấn động.

Toàn bộ thế giới quan đều bị đảo điên cả rồi sao?! Trời cao ơi, đất rộng
hởi, xin thật lòng quỳ xuống ngay đây! Đáng lẽ nhân vật chính xuyên qua
mới là người có thủ đoạn ghê gớm nhất chứ? Cha, cha là dân bản địa, lại
làm trò gì thế này? Thế là không có dunggg!

Chẳng trách khi cha nàng nghe nàng trình bày kế hoạch sử dụng năng
lực của Trịnh Đức Khiêm, không phải muốn bàn bạc với nàng mà vì kiểm
tra đẳng cấp năng lực của Trịnh Đức Khiêm!

“Trước đây con chưa nghe cha nói lần nào!”

Trịnh Tĩnh Nghiệp tức giận nói: “Một tiểu nương tử như con, biết những nơi dơ bẩn ấy làm gì? Chỗ đó toàn tiện nhân cả!” Loại bẩn thiu hạ tiện nào cũng có, lộn xộn hỗn tạp, làm sao có thể để con gái đáng yêu trắng như tuyết tiếp xúc với những thứ đó được? Theo Trịnh Tĩnh Nghiệp, các loại đầm đá trong chính trị, tuy mờ ám, nhưng cũng là một phần công việc của thành phần trí thức, để con gái rượu nhúng tay vào, xem như *nữ văn phòng*, coi như cũng thời thượng. Còn Cái bang là hạ đẳng, bẩn thiu, con gái biết trên đời có ăn mày là được, không cần phải hiểu cơ cấu bên trong làm gì. Nếu không phải hôm nay đúng dịp, Trịnh Tĩnh Nghiệp không có ý phô cập kiến thức cho đâu.

Trịnh Diễm giả vờ đáng yêu: “Không phải chỉ nhìn thôi sao? Thế chuyện này?”

“Được rồi, ngày mai cha sẽ nói chuyện với Ngũ lang, còn ----” nhìn ánh mắt mong mỏi của Trịnh Diễm, “Tới nghe một chút cũng được, chỉ một điều, không được dính vào quá sâu, bẩn lắm!” Có tay có chân mà đi làm ăn mày, Trịnh Tĩnh Nghiệp rất coi thường.

“Con nghe cha.” Trịnh Diễm vui vẻ trả lời, đột nhiên nhận ra, thái độ của cha nàng hơi đáng ngờ? Cảm thấy không đúng...

Bóng đèn bỗng sáng lên! Nếu đã có một mạng lưới tình báo thô sơ, sao lại còn muốn nghe nàng dông dài?

“Sao còn chưa đi ăn cơm?”

“Vâng ạ.”

95. ĐÂY LÀ MỘT HIỆU LÀM

[Nguyên]

THÂN VỚI CHẨ THIẾT, NGƯC CỦA THIẾU NỮ, MUỐN CHỌT LÀ CHỌT HẢ?

Trịnh Tĩnh Nghiệp vừa bước vừa vuốt râu, cách suy nghĩ của Trịnh Diễm rất linh động, thường có những câu nói gây bất ngờ (đứng ở vai trò một người xuyên không, đây là chuyện có thể hiểu được). Cho dù Trịnh Tĩnh Nghiệp đã có một mạng lưới tình báo bên ngoài, nhưng nghe kế hoạch của Trịnh Diễm xong, coi như cũng có thu hoạch.

Trịnh Tĩnh Nghiệp có một nhóm riêng, để bàn bạc chuyện triều chính, còn những tin tình báo thì chủ yếu dựa vào phán đoán của bản thân. Nhờ ông có trình độ cao, có thể phân tích, nhưng không phải không gặp vấn đề: không người phụ giúp. Nếu có thể dùng được tại cháu trai, Trịnh Tĩnh Nghiệp sẽ không đặt nặng chuyện này. Điều lo lắng nhất của ông là con cháu không có tài cán đặc biệt, sau khi mình chết sẽ bị kẻ khác thanh toán, phải mau tìm ra sở trường của mọi người, kết hợp thành một tổ chức hoàn chỉnh, tiếp tục duy trì gia tộc.

Đương nhiên, bản thân Trịnh Đức Khiêm cũng có vấn đề, chắc hẳn vẫn còn bị ảnh hưởng bởi cha mẹ, tuy rằng thích hóng chuyện, nhưng không có suy nghĩ sâu xa hơn, chẳng qua chỉ nghe ngóng cho vui, không có ý thức rèn luyện để sử dụng nguồn tin tức tình báo này. Điều này cần phải được xem xét – dạy dỗ hơn.

Cả nhà đang chờ Trịnh Tĩnh Nghiệp tới ăn cơm, thấy ông bước tới, mọi người đều đứng dậy. Đỗ thị sẵng giọng: “Ông bận gì thế? Có bận cũng phải ăn cơm chứ.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp vui vẻ cười bảo: “Không phải đã tới rồi sao?” Sau khi ông ngồi vào vị trí thủ tọa, mọi người mới lần lượt về chỗ của mình. Trịnh Đức Khiêm lén liếc ông nội một cái, tư duy nhạy bén với tin đồn là

thế nhưng cậu cũng không phân tích được Trịnh Tĩnh Nghiệp có tức giận hay không.

Trịnh Diễm ăn cơm mà thấy không yên trong lòng – đến bây giờ vẫn không thấy tin tức gì của Trì Tu Chi, suốt cả ngày nay, hai người bị đoàn người tách ra, còn chưa nói được với nhau câu nào. Đỗ thị chờ Trịnh Tĩnh Nghiệp ăn non nửa mồi hỏi: “*Cô gia* đã về rồi à?” *Cô gia* là dùng để nói về Trì Tu Chi. Trịnh Diễm vểnh tai, tay vẫn còn bưng chén cơm.

Trịnh Tĩnh Nghiệp mập mờ: “Nó vẫn khỏe, lại còn được phong thành Khai quốc huyện nam, có trẫm hộ thực phong, Thánh nhân giữ nó lại hỏi mấy câu. Lần này nó hồi rồi!”

Trịnh Diễm phì cười, trong lòng không khỏi đắc ý. Đỗ thị yên tâm: “Vậy thì tốt, vậy thì tốt rồi.” Con rể tương lai có tiền đồ như vậy, đương nhiên mẹ vợ rất vui. Trịnh Tĩnh Nghiệp mím môi, cúi đầu ăn cơm, được hai miếng lại đập đũa lên bàn: “Tốt cái gì mà tốt? Về rồi mà không tới gặp được một cái! Thánh nhân giữ lại ăn cơm chứ có giữ lại ngủ đâu! Thế mà nó còn làm biếng!” Dám không tới để cha vợ trách mắng mấy câu, liều mạng.

Đỗ thị phun cơm ra ngoài, thị tì bên cạnh tới phủ quần áo cho bà, sau đó đổi chén. Đỗ thị khoát tay chặn lại, lấy khăn tay lau khéo môi: “Nó phải tới chào thầy dạy nó trước, sau đó lại còn phải đi thăm bà ngoại, ông tự tính đi, phải tới lúc nào? Hơn nữa vẫn chưa thành thân, nó mà làm vậy mới là không hiểu chuyện.”

Đang nói, ngoài cửa báo tin: “Trì lang quân cho người mang báy thiếp tới.”

Đỗ thị đắc ý liếc Trịnh Tĩnh Nghiệp: “Ta nói rồi mà, *cô gia* chẳng phải người không hiểu chuyện đâu.” Con gái vẫn chưa lấy chồng, thế mà đã gọi là *cô gia*, có thể thấy mẹ vợ đại nhân muốn đuổi con gái ra khỏi cửa đến mức nào. Có đứa con gái như vậy thì quá đau đầu, nếu có kẻ bàng lòng lấy thì hãy thả ngay, đừng bắt bẻ người ta nữa!

Lỗ tai Trịnh Diễm khẽ động đậy, Trịnh Tĩnh Nghiệp khoát tay chặc lại: “Nó đâu rồi?”

“Chỉ có bái thiếp, ngoài ra, còn có thư gửi cho Thất nương.”

“Mang tới đây.”

Đỗ thị ngắt lời nói: “Thằng nhỏ này thật là biết lễ nghĩa.” Trịnh Tĩnh Nghiệp ngồi im không đáp. Thế hệ thứ ba của Trịnh gia cầm cúi ăn cơm, cố gắng ăn cho xong rồi chạy khỏi không khí quỷ dị này gấp.

Trịnh Diễm dặn dò: “Mang bái thiếp và thư tới thư phòng của cha đi.” Lúc này mới coi như giải vây.

Trịnh Tĩnh Nghiệp bắt bẻ Trì Tu Chi trước mặt Trịnh Diễm vây thối, trong lòng vẫn rất coi trọng chàng. Cơm nước xong, làm bộ không thấy Trịnh Diễm đang lèo đẽo theo sau, hai cha con một trước một sau trở lại thư phòng. Trịnh Tĩnh Nghiệp cầm bái thiếp lên xem, trên đáy toàn văn chương kiểu cách, Trịnh Tĩnh Nghiệp đảo mắt, hướng về tờ giấy trên tay Trịnh Diễm.

Trịnh Diễm cầm lấy tờ tín thư của Trì Tu Chi, vừa đảo mắt một cái, đầu ngón tay phải dò theo, nhanh chóng giữ được một nửa đầu, nửa còn lại ở chỗ Trịnh Tĩnh Nghiệp.

Hôm qua nàng đã đến Trì trạch, tiến hành chỉ huy tổng vệ sinh. Sáng hôm nay lại tới xem tình hình chuẩn bị ở Trì trạch thế nào, sau đó mới đi ngắm chồng sắp cưới. Nếu bây giờ Trì Tu Chi về nhà, nhất định sẽ thấy đã có sẵn nước tắm, chăn đệm được phơi phỏng, bàn sách lau dọn sạch sẽ, trong bếp cũng có nồi canh nóng ngon lành. Trước đó, chàng cũng ăn mấy cái bánh ngọt, uống chút canh măng nhạt ở Cố gia rồi.

“Con giỏi đánh du kích nhỉ,” Trịnh Tĩnh Nghiệp háp mắt đọc nội dung thật kĩ, sau đó hừ một tiếng, “Tuy nói là vợ hiền, nhưng cũng chớ chỗ nào cũng có mặt, chuyện gì con cũng lo, muốn nó có sẵn mà dùng? Chiều nó riết quen!”

“Biết rồi à~” Trịnh Diễm vãy bức thư trong tay, bọc lại rồi rời đi. Ôi ôi, thời này muôn nói chuyện yêu đương thật không dễ chút nào! Viết thư tình này nọ phải công khai, ít nhất cũng phải để các vị trưởng bối biết một hai, nếu bạn công khai, thì ngược lại bọn họ sẽ mặc kệ, vì hận bốn chữ ‘lén lút trao nhận’. Hèn chi nhiều người không giữ lại bằng chứng giấy trắng mực đen mà trực tiếp... chạy xe tới ngắm, quăng đủ thứ trang sức! Dù quăng đồ, cũng là ném giữa ban ngày ban mặt, khả năng người ta nhận sẽ cao hơn so với lén lút đưa tay.

Trịnh Diễm bước nhẹ nhàng, tay phải cầm tờ giấy ban nãy, giấu dưới tay áo không để cho Trịnh Tĩnh Nghiệp nhìn thấy, toàn mấy câu tâm tình sến súa, nàng không muôn kích thích thần kinh yếu ớt của cha mình.

A Khánh nắm tay phải đặt ở chóp mũi, cúi đầu cười, A Thang cũng một động tác y chang, đưa mắt mờ ám, theo chân Trịnh Diễm về lại Tú lâu (*lầu thêu*). Gọi là Tú lâu, nhưng thời gian Trịnh Diễm thêu thua ở đây rất ít, giống như bây giờ, dưới ánh nến, nàng đang thong thả đọc thư của Trì Tu Chi.

Ở cung Đại Chính, Trì Tu Chi bị Hoàng đế hỏi vặt hồi lâu, căn bản là *không biết không nói, biết sẽ nói trọn*. Chàng đã ở cạnh Hoàng đế một thời gian, coi như cũng biết vài phần tính cách của ngài, lúc nói chuyện thì cố gắng thành thật tạo niềm tin. Hoàng đế là người tín nhiệm kẻ thân cận, thậm chí hơi có vẻ ‘hồ đồ thiên vị’, điều này không có nghĩa là ngài ngốc, chẳng qua ngài là dạng người như vậy, không nghi ngờ những người mình đã tin tưởng vậy thôi.

Bị tập kích ở Hà Dương, chạy thảng tới Hà Âm, nhìn kiểu gì cũng có vấn đề. Người nói xác nhận có kẻ hại chàng, trong lòng người nghe cũng có tính toán, kẻ nghe người nói không ai đứng ra – không có chứng cứ, hơn nữa tuy Chu Dự là tộc trưởng Chu thị, bản thân cũng rảnh rỗi nằm nhà, không chịu trách nhiệm bảo vệ quốc gia như quan địa phương, có bối lồng tìm vết cũng chẳng mò ra.

Cuối cùng, Hoàng đế giữ lại ăn cơm, Trì Tu Chi là ngoại thần, đương nhiên không tiện theo Hoàng đế đến điện Chiêu Nhân dùng cơm, vua thần hai người, một già một trẻ, ngồi ăn cơm ngay trước tiền điện. Hoàng đế già mà không nén nết, bưng bát cơm, nhìn mặt mỹ thiều niên, trong lòng thấy sảng khoái, *ừ thì, mặt của mỹ nhân là để ăn với cơm!*

Trì Tu Chi ăn cơm xong, cáo từ rời cung. Trạm đầu tiên chính là chố Cố Ích Thuần, không ngờ lúc chàng ăn cơm trong cung, Trịnh Diễm đã về. Trưởng công chúa Khánh Lâm còn ghẹo chàng một câu: “Ô kìa, giờ mới tới thì được gì? Lỡ mất giờ cơm rồi, có ăn gì chưa?” Trong bếp có bánh ngọt với canh, cố ý để lại cho con đấy.

Trì Tu Chi thành thật trả lời: “Thánh nhân giữ lại dùng cơm.”

Cố Ninh vui vẻ kéo tay áo sư huynh: “Vậy là bánh ngọt tỳ làm thuộc về đệ!”

Trì Tu Chi cúi người, bẹo má cậu nhóc: “Đó là bánh để huynh dùng sau khi ăn cơm. A Ninh ngoan, bảo nhà bếp làm riêng cho đệ đi.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Cố Ninh nhăn như bánh bao, ngừa đầu ra sau, thoát khỏi nanh vuốt của Trì Tu Chi, ào chạy vào lòng Trưởng công chúa Khánh Lâm đòi được dỗ dành: “Huynh là người xấu!”

Trưởng công chúa Khánh Lâm vỗ về lưng con, *đồ ngốc, không biết cảm trớ chuyện yêu đương của người ta thì sẽ bị xử đẹp sao?*

Cố Ích Thuần vẫn ngồi cười xem trò, lúc này mới góp vui: “A Ninh đừng làm phiền sư huynh, Tu Chi, tới đây, theo ta vào thư phòng, bảo nhà bếp mang bánh lên, có trà ngon, chúng ta vừa ăn vừa trò chuyện.”

Trưởng công chúa Khánh Lâm che miệng mà cười.

Trì Tu Chi: “...”

Gặp thầy, Trì Tu Chi kể lại nội dung đoạn đối thoại với Hoàng đế, Cố Ích Thuần cũng không răn dạy rằng ‘không được tiết lộ’ gì cả, lúc này ông trở thành ‘Quân tử khoáng đạt vô tư’, ‘Có thể không nói với ai’. Trì Tu Chi kể lại không thêm không bớt một chữ cuộc trò chuyện với Hoàng đế, chàng vừa ra làm quan, cần được chỉ bảo, so ra thì gần gũi với Cố Ích Thuần hơn Trịnh Tĩnh Nghiệp một chút.

Cố Ích Thuần nghe xong, trầm mặc một lát: “Con không giống con rể An Dân, đáng ra là con trai của ông ấy mới đúng.”

Trì Tu Chi hiểu ý cười: “Nếu thế, học trò đã được yên.”

Lúc này phòng bếp cũng mang bánh ngọt và trà lên, Cố Ích Thuần đứng dậy duỗi người: “Chà, ta cũng phải đi xem A Khoan một chút.”

Trì Tu Chi mỉm cười không nói, thấy Cố Ích Thuần thong thả ngồi xuống, mới đưa tay châm trà cho ông. Có tổng cộng bốn loại bánh, cũng không nhiều, một người ăn thì no tối tám phần, hai người chia nhau, Trì Tu Chi muốn ăn cho hết, mỗi loại lấy riêng hai cái: “Để riêng cho A Ninh, con không muốn bị nó lải nhải mãi đâu.”

Cố Ích Thuần híp mắt cười tุม tím ăn bánh, hai thầy trò chén sạch sổ bánh còn lại, một người cầm tách trà uống trọn. Cố Ích Thuần không nhịn được mà hỏi: “Nghe sư mẫu con nói, hôm nay khắp kinh thành đều truyền nhau, con bị A Diêm đánh ngay trên đường?” Ông cố ý nói như thế, trong mắt còn có tia bỡn cợt.

Có một thầy giáo như vậy, Trì Tu Chi cũng chẳng phải kẻ hay ngượng ngùng, cũng không biết xấu hổ mà đáp: “Có người quản là may mắn ạ.”

Cố Ích Thuần nói: “Con khoan hăng đắc ý, bây giờ có đám tiễn nương tử vây quanh con, ngày sau là một nhóm tiểu lang quân dòm ngó A Diêm, xem chừng bận lắm đây!”

Trì Tu Chi thong thả nói: “Chúng con đã đính hôn rồi.”

Mỗi lần gặp chuyện có liên quan tới cưới vợ, sức chiến đấu của Trì Tu Chi luôn mãnh liệt, Cố Ích Thuần đổi đề tài: “Đúng đúng, đính hôn rồi, con cũng là người có chức tước, đợi đến ngày thành hôn, nghi lễ cũng vang vang.”

Nói đến chuyện nghiêm túc, Trì Tu Chi bỏ tách trà trong tay xuống, cung kính đứng dậy, chỉnh sửa áo mũ: “Không có thầy, con không thể có ngày hôm nay.”

Cố Ích Thuần khoát tay: “Chẳng chóng thì chầy thôi.”

Trì Tu Chi lại khom người, về chỗ của mình. Cố Ích Thuần hỏi chàng: “Phải viết tấu tạ ơn cho tốt.”

Trì Tu Chi đáp: “Học trò được rảnh một tháng, không muốn nghỉ nhiều như vậy, tranh thủ năm ba ngày này, gặp bạn bè thân thích, viết tấu tạ ơn, sau đó trả phép trở lại cung Đại Chính.”

“Vậy thì tốt,” Cố Ích Thuần gật đầu bảo: “*Án giám, bào phục* mới phải chờ làm gấp, làm xong rồi, vẫn phải chăm chỉ làm Trung thư xá nhân trước đây.”

“Con xin nghe.”

Nghe chỉ bảo ở chỗ Cố Ích Thuần xong, Trì Tu Chi không về nhà mà lại đến chỗ bà ngoại.

Hôm qua Trì bà ngoại đã nghe Trịnh Diễm báo Trì Tu Chi sắp về, chờ từ sáng, một bụng đầy lời muốn nói, đến lúc nghe Trịnh Diễm và Trì Tu Chi ân ái trên đường cái, lại theo cách thức khoa trương như thế, hoàn toàn quên hết những lời muốn bày tỏ, vẻ mặt kinh hãi bất an chờ Trì Tu Chi. Từ lúc Trì Tu Chi bước vào, đôi mắt nhìn chăm chăm vào chàng, sợ cháu ngoại thiếu mất miếng thịt.

Trì Tu Chi thỉnh an xong, hỏi thăng Trì bà ngoại: “Sao bà ngoại lại nhìn cháu như vậy?”

“Cháu bị Thất nương bắn tên hả?!”

Trì Tu Chi ngượng ngùng cười: “Trên đường đông người, một đám hỗn loạn quăng đồ tú tung, A Diêm cũng ném đồ, cháu chỉ nhận đồ của nàng thôi. Chúng cháu đã định danh phận từ sớm rồi.” Nói xong thoái mái tiến lên hai bước để Trì bà ngoại xem, cho thấy mình không chịu vết thương nào. Lại hỏi: “Hôm nay bà có ra phố không? Đông người lắm, có bị chen lấn không?”

“Đông như vậy, ta hành động bất tiện, đi chi cho thêm loạn?” Thấy cháu ngoại không sao, giọng nói của Trì bà ngoại cũng trở lại bình thường. Hai bà cháu nói chuyện được một lúc, Trì Tu Chi lại hỏi cuộc sống của Trì bà ngoại trong mấy tháng chàng xa nhà, biết tất cả đều bình an, trời đã ngả về tây, mới chào bà về nhà. Trì bà ngoại hết lời giữ lại, Trì Tu Chi nói: “Trê nữa sẽ phạm lệnh *cấm đi lại ban đêm*, từ lúc vào kinh con vẫn chưa về nhà.” Nói thế Trì bà ngoại mới để chàng đi.

Về đến nhà, nhà cửa sạch sẽ, cơm canh nóng sốt, nước tắm ấm áp, mọi thứ đều được chuẩn bị ổn thỏa. Đã bao nhiêu năm không được yêu thương trân trọng như thế rồi? Mũi Trì Tu Chi hơi xót, hốc mắt hơi nóng. Dùng câu nói chính xác nhất chính là ‘Một dòng nước ấm chảy trong lòng’, sau đó từ từ thảm vào tay chân xương cốt, khiến cả người chàng tê dại.

Lão bộc đi lên báo cáo đơn giản, Trì Tu Chi cắt ngang: “Nương tử đều biết cả sao?”

Lão bộc hơi sững sờ: “Đều do Nương tử phân phó.”

“Vậy thì được, thay quần áo, ta muốn viết tấu tạ ơn.”

“Đại lang thăng quan tiến chức, các nô tài đang muốn được chúc mừng.”

“Bây giờ ta đang đầu sóng ngọn gió, không cần chúc mừng phô trương thế đâu, đợi đến khi có chiếu thư hằng chúc cũng không muộn.”

Thay quần áo xong, nhấp một ngụm trà, Trì Tu Chi ngồi trước bàn, đưa tay lấy một tờ giấy viết thư, trong lòng nghìn lời vạn chữ, đầu tiên viết đồng lời tâm tình. Nào là buổi sáng nàng dưới ánh dương bắn tên, cả người nàng như tia nắng mặt trời chiếu vào tim ta, nàng chính là vầng thái dương của ta. Buổi tối về nhà, cảm giác ấm áp trong lòng tựa như ánh trăng soi tỏa toàn thân, nàng là ánh trăng của ta... Viết mấy thứ này, thỗ lộ tình cảm xong, lại nói mấy tháng qua Trịnh Diễm đã vất vả nhiều.

Viết xong định sai người gửi đi, sực nhớ vẫn chưa đi chào hỏi cha vợ tương lai, thế là vội vàng viết bái thiếp cho Trịnh Tĩnh Nghiệp, xin phép ngày mai được tới thăm hỏi. Sau đó mới vớ lấy một tấu chương mới, bắt đầu viết tấu tạ ơn Hoàng đế.

Hôm sau Trì Tu Chi rảnh, nghĩ mình đã đưa bái thiếp rồi, báo qua chỗ Cố Ích Thuần một tiếng, sau đó chạy tới Trịnh gia. Chàng rảnh, Trịnh Tĩnh Nghiệp không rảnh, vừa vặn né cha vợ mà đi gặp cô vợ nhỏ.

Trịnh Diễm đọc thư tình sến súa, trong lòng đang hạnh phúc, hai người nói chuyện riêng với nhau, nàng duỗi ngón trỏ, khe khẽ chọt vào lồng ngực của Trì Tu Chi, chọt chọt mấy cái. Trịnh Diễm đang bước vào tuổi dậy thì, mấy tháng không gặp, tựa như đã cao lên nhiều, người cũng xinh đẹp hơn. Trì Tu Chi nhìn khuôn mặt tươi cười, bộ dạng muôn thiện không xong của cô vợ chưa cưới, trong lòng ngứa ngáy. Hành động nữ tính mờ ám vậy, khiến tâm trạng của Trì Tu Chi cũng nhộn nhạo theo, sau đó, thấy nói gì cũng không đủ để giải bày, tốt nhất là hành động.

Nàng nhập lòng ta, ta cũng muốn nhập vào trái tim nàng.

Hiểu lầm rồi, *hổng có* thân ái, một chút cũng *hổng có!* Trì Tu Chi nâng tay, nhắm tới ngực của cô vợ nhỏ...

“Ui ui – đau, đau...” Hai mắt Trì Tu Chi ràn rụa. Tay trái Trịnh Diễm chống eo, tay phải nhéo lỗ tai chàng, Trì Tu Chi cao hơn, không còn cách nào khác phải khuỵu gối, nghiêng đầu, xin tha.

Phải lắng nghe giờ sinh học chứ, thân với chả thiết, ngực của thiếu nữ, muốn chọt là chọt hả? Không đập cho một trận là xem như may lăm rồi!

96. LẠI ĐÊN HI SƠN

[Nguyên]

“CÁC HOÀNG TỬ ĐÃ TRƯỞNG THÀNH, TA MUỐN PHONG VƯƠNG.”

Bị nhéo lỗ tai, đau thì đau, nhưng mà là nỗi đau rất ngọt ngào. Sau đó Trịnh Diễm không chạy mất, tới xoa nhẹ cho chàng, ngửi mùi thơm trên cơ thể thiếu nữ, chẳng những có thể chọt chọt, mà còn gần đến nỗi nhìn thấy...

“Khanh cười gì thế?” Bỗng nhiên trước mặt xuất hiện một ông bác tóc muối tiêu, Trì Tu Chi thầm cả kinh, nhưng trên mặt vẫn tĩnh rụi.

“Rời khỏi kinh mấy tháng nay không được nhìn *thiên nhan*, nay đã trở về, không khỏi sướng vui.” Trì Tu Chi cẩn thận trả lời.

“*Đêch!*” Hoàng đế khinh bỉ chửi đồng, “Khanh không tự soi gương xem mình cười ra cái bộ gì, không nhớ con gái người ta mà cười phát ghét vậy được hả?” Dẫu Hoàng đế tin tưởng, nhưng vẫn chưa đến mức quá dở hơi.

Trì Tu Chi cười tุม tím: “Bệ hạ thật thánh minh, vì lẽ đó mà gọi là *Thánh nhân*.”

“*Khà khà*, không đợi nữa hả?” Đã bình định lưu dân xong, tâm tình Hoàng đế vui vẻ hơn nhiều: “Đợi không nỗi hả? Nhưng tiếc là A Diễm còn nhỏ, chưa cặp kê được~ mà Trịnh An Dân cũng không gả con gái sớm vậy đâu.”

Hoàng đế và bà ngoại chàng, ở chỗ nào đó có điểm giống nhau, đều là *lão ngoan đồng*.

Trì Tu Chi cố tình không để ý, ra vẻ đàng hoàng: “Ngọc quý trên tay, đương nhiên sẽ luyến tiếc. Tướng công yêu thương A Diêm, thàn cũng mừng cho nàng.”

Hoàng đế nhe răng: “*Chắc*, vốn muốn giúp cho một tay, nhưng mà hình như có người không muốn nhận!”

“Bệ hạ...”

“Hử?” Chẳng lẽ muốn nhờ vả? Nhờ cũng *đéch* được đâu! Hoàng đế cũng chẳng thể quyết được chuyện này, đây là trách nhiệm của phụ huynh người ta. Hoàng đế khoái chí nghĩ, khi Trì Tu Chi nhở ngài, ngài sẽ nói với chàng, chuyện này ngài không quản được, hớn hở nhìn khuôn mặt bình tĩnh của ông cụ non này bị nút toác.

Chuyện Hoàng đế làm mai, thật ra cũng có – hai bên đồng ý nể mặt Hoàng đế một chút là được; còn nếu không quan tâm, ngài có nói gì cũng vô ích. Trừ việc này, Hoàng đế chỉ có thể quyết định chuyện cưới xin của con nhà mình mà thôi, cháu trai cháu gái cũng được – nhưng điều kiện tiên quyết, nhà bên kia cũng đồng ý, nếu không, cứ tham khảo trường hợp của Trưởng công chúa Khánh Lâm.

“Bệ hạ cũng có con gái, xin đừng để lỡ tuổi xuân của chư vị công chúa.”

“~~o(>_<)o ~~” Nhắc tới con gái mình, Hoàng đế iu xiù ngay lập tức. Con gái Hoàng đế không sợ é, nhưng phải xem là gả cho ai, gả công chúa cho nhà bình thường, người ta cầu còn không được, nhà huân quý thì cân nhắc một tí cũng chịu ngay. Nhưng thế gia thì... bây giờ các cô công chúa ngày càng kinh khủng, người săn lòng cưới về không nhiều. Cho dù lúc kết hôn bình thường là thế, không chừng sau khi cưới liền thành biến thái.

“Chẳng ngoan gì cả.” Hoàng đế làm bầm, không trêu Trì Tu Chi nữa.

Trì Tu Chi lại trở nên nghiêm túc: “Thánh nhân, ngày mai thánh giá bắt đầu khởi hành đến cung Thúy Vi, các *nha thư* đã được định sẵn, nhưng

sắp tới có các tài tử văn hay chữ tốt phụng chiếu vào kinh, không biết sẽ sắp xếp ở đâu?” Trong thành có nhiều phòng trống, nhưng Hi Sơn thì không được như vậy.

Hoàng đế sờ mũi: “Chọn một thiền điện, cho ở đó!”

“Ở chung à?” Trì Tu Chi kinh ngạc, “Tài tử tính tình khác nhau, có kẻ không hợp, ở chung một chỗ, sẽ náo loạn lắm.”

“Náo thì náo,” Hoàng đế cười nham hiểm, “Lúc đó mới có thể biết được phẩm hạnh của từng người. Ta thấy đừng để xa quá, cung Dặc Du bên phải cũng được. Trước cung Dặc Du có hồ nước, là nơi tuần tra nghỉ ngơi, lại ngăn cách với cung Thủy Vi. Cứ để đám tài tử già trẻ ở chung một chỗ, tham gia hoạt động tập thể, cũng tránh các công chúa lại làm gì bậy bạ.”

Trì Tu Chi thấy thế nào cũng được, chuyện này không cần chàng lo, chỉ cần truyền mệnh là được. Có điều – “Ai quản những người này? Chỉ sợ bọn họ không dễ dàng chịu tuân thủ quy củ.” Tài tử danh sĩ ấy mà, luôn lấy chuyện thách thức quy tắc làm vui.

Hoàng đế cười nói: “Còn nói khanh thông minh, sao lại quên đang săn một người đó? Em rể tài của ta, thầy giáo giỏi của khanh, không phải là người thích hợp nhất sao?”

Trì Tu Chi thầm hận mình nhiều lời. Tài tử và danh sĩ trước nay không giống nhau, tính tình danh sĩ phóng khoáng, tài tử lại *thối miệng*. Hai loại này đều kiêu ngạo, nhưng tài tử thì đáng ghét hơn nhiều. Danh sĩ như Quý Phôn, năm đó bị Trịnh Tĩnh Nghiệp ép phải nhận học trò, cũng đành chấp nhận. Sau khi vào kinh bị Trịnh Tĩnh Nghiệp gài bẫy, nhận ra mình chưa *đủ trình*, cũng sảng khoái rời đi. Đổi lại là một tài tử xem, không chửi oang oang đến tận khi bạn xuống mồ mới là lạ! Mắng chết bạn là đã là tích đức, không tích đức là chửi một nhà, nặng hơn thì cả tông chi họ hàng, ghê gớm không?

Để Cố Ích Thuần ở chung với ‘Tài tử’, phúc họa khó ngờ! Tài tử kiêu ngạo, vào kinh sẽ càng tỏ ra hơn người, không như ý sẽ chửi đồng lên cho

xem!

“Còn thất thần gì đó? Cho người mời Phò mã tới đi.” Hoàng đế giục.

Trì Tu Chi đành nghe theo, tự chạy tới Cố gia thỉnh tội: “Học trò không nên lầm lời.”

Cố Ích Thuần nói: “Ta còn tưởng là chuyện gì, không cần lo đâu.”

Trưởng công chúa Khánh Lâm bảo: “Thằng bé lo lắng vì muốn tốt cho ông mà. Ông nghĩ đám người này dễ đối phó chắc? Ngụy Tĩnh Uyên năm đó, thanh danh bị bôi xấu đến vậy, ông nói xem tại vì sao? Chẳng qua Ngụy sử tố ông ta đã sai lầm, thế mà đã trên triều ngoài dân nói ông ta không phải người đáng hoàng! Dân nghèo, nào có thể biết được Ngụy Tĩnh Yên đã làm gì? Ngàn không nên, vạn chớ làm, chỉ do ông ta bảo tài tử Lư Thế Huân ‘Hay ba hoa mà chẳng có tài’. Nói thế cũng đúng, vì lão ta chỉ biết chút văn thơ, không làm nên cõm cháo gì. Bản thân Lư Thế Huân có tài, nghĩ mình sẽ làm những chuyện thật vĩ đại, không bái tướng cũng là quan thanh quý. Bị Ngụy Tĩnh Uyên nói thế, quê quá hóa giận, thế là hả họng ra, từ đó về sau chỉ làm một việc – mắng chửi Ngụy Tĩnh Uyên. Có người mắng, thì có người vui vẻ truyền, qua lại với nhau, đến cả tớ tiên cũng bị vạ lây. Còn đặt điều nói do kiếp trước không tu.”

Cố Ích Thuần đưa cho vợ một chén trà: “Bà bớt giận đi. Thánh nhân đã ra lệnh ta trông coi bọn họ thì cứ làm thôi, chỉ cần không tranh chấp, bọn họ viết văn ta viết chữ, chẳng dính dáng gì tới nhau cả,” Cố Ích Thuần cười gian xảo, “Ta có một bộ xiêm y vào triều mà.” Lễ phục của Phò mã, ông dùng thân phận Phò mã để gặp bọn họ, tuyệt đối không nói chuyện thơ văn.

Trì Tu Chi thở phào nhẹ nhõm: “Vậy là tốt rồi, học trò đi phục chỉ đây a.”

“Con vội gì thế?” Trưởng công chúa Khánh Lâm ngăn chàng lại, “Sắp dọn nhà rồi, con ở đây ngồi thêm tí nữa, nói xem cần dùng gì, ta coi còn sót gì nữa không. Dù sao chưa rời khỏi đây, vẫn coi như đang làm việc cho Thánh nhân mà.”

Trì Tu Chi thưa: “Cứ như mấy năm trước là được, làm phiền sư mẫu. Quả không thể ở lại lâu, hai ngày nay Thánh nhân đang muốn thay đổi trưởng quan các châu quận, học trò phải trở về nhận mệnh.”

“Đây là chính sự, thôi con cứ đi.”

Đã bình định xong lưu dân, người được trung ương cử đi công tác cũng đã nhận thưởng, đây là lúc tính sổ với các địa phương. Trịnh Tĩnh Nghiệp quản lý nhân sự, hiệu suất rất cao, đã liệt kê danh sách xong, phần dưới còn ghi chú chức vụ của từng người, biểu hiện, chờ nghe *thánh phán*.

Lúc Trì Tu Chi trở về *chước chỉ* thì thấy Hoàng đế đang bàn chuyện với Trịnh Tĩnh Nghiệp, Tưởng Tiên Hiền, Vi Tri Miễn, biểu hiện của các quan viên thế nào đều đã được viết giấy trắng mực đen rõ ràng, có *Tiểu thảo sứ*, *Phủ úy sứ* này gần gũi với Thùa tướng kia, vị khác lại một lòng với Tướng công nọ, có người trung thành với Hoàng đế, coi như cũng khá chính xác. Về tình hình cơ bản, bốn người không khác nhau mấy.

Trọng tâm buổi thảo luận ở chỗ, Tưởng Tiên Hiền cho rằng trong hoạt động bình định lưu dân kì này, các ‘Thân sĩ nghĩa dân’ đã đóng góp rất nhiều, nên có khen thưởng. Hoàng đế đồng ý với ý kiến ấy, nhưng khi Tưởng Tiên Hiền nói: “Hà Dương Chu thị tận trung vì nước, nên tuyên dương, con cháu Chu thị cũng có tài, có thể dùng.” Thì Hoàng đế rất không vui: “Khen khen cái gì? Khen hắn tận trung đến nỗi nghịch phi tràn khắp Hà Dương hả?”

Vi Tri Miễn thưa: “Dù sao Chu thị đã có gắng, nếu không khen thưởng, e sẽ rét lòng kẻ sĩ.”

Hoàng đế giận dữ: “Các khanh như thế, không lẽ không sợ rét lòng Trì Tu Chi?” Hoàng đế nói thẳng. Vi Tri Miễn, Tưởng Tiên Hiền không dám tranh cãi nữa. Trịnh Tĩnh Nghiệp nói: “Chu thị chỉ là chuyện nhỏ, quan trọng bây giờ là chọn quan đến các địa phương, khuyến khích nuôi trồng.

Bây giờ mưa nhiều, phải qua được một mùa hoa màu, đến thu mới có thể cung ứng, dân chúng không đến nỗi lại đói kém.”

Xử lý xong xuôi, chính là lúc điều động nhân sự lớn, quan lại có biểu hiện tốt sẽ được thăng chức hoặc điều về kinh, kém cỏi đương nhiên sẽ bị phạt, lại kiểm tra tư liệu Lại bộ, chọn vài người ưu tú để bổ sung vào chức quan trống ở châu quận. Hoàng đế thấy cặp cha vợ con rể, liền nhớ tới hai người con trai Trịnh Tĩnh Nghiệp đã đưa đến địa phương để *lịch dịch*, trong các Thừa tướng chỉ có Trịnh Tĩnh Nghiệp coi trọng tình hình hạn hán nhất, Trịnh Tú, Trịnh Kỳ vào kinh gặp vua cũng có nhắc tới, dốc lòng phòng tai. Gia đình này rất quan tâm đến dân sinh, một lòng vì nước, trong lòng Hoàng đế đã có kết luận riêng.

Sau Trì Tu Chi tiến vào, trước mặt Hoàng đế, không hành lễ với Thừa tướng, chỉ đưa mắt chào. Hoàng đế thấy chàng tới, hớn hở hỏi: “Tư Huyền nói sao?”

“Thánh nhân có lệnh, không thể không theo.”

“Thế mới được chứ!” Hoàng đế vừa lòng, “Sảng khoái không, vui không?”

Vui vui vẻ vẻ, Hoàng đế trực xuất Thứ sử ở hai châu có lưu dân, đồng thời đề cử hai con trai của Trịnh Tĩnh Nghiệp: “Trịnh Tú làm Thứ sử Ký Châu, Trịnh Kỳ làm Thứ sử Tịnh Châu.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp rất chuyên nghiệp, không đợi người khác phản đối, nghiêm túc nói với Hoàng đế: “Hai thằng con của thần, thật ra mới chỉ làm Quận thủ bốn năm, nay quản cả một châu, e khó có thể gánh vác.”

Cơn giận Hoàng đế chưa tan, nổi giận: “Cái gì mà không thể đảm nhiệm? Chỉ cần một lòng vì dân là có thể làm quan tốt.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp giảng đạo lý cho ngài: “Không phải chỉ cần có tấm lòng là làm giỏi, với lại hai con trai đều làm Thứ sử, nên tránh hiềm nghi.”

“Dài dòng! Trong các quận gắp tai thì chõ của bọn nó sống yên ổn nhất, có thể thấy có năng lực, chó vì khanh là Tể tướng mà áp lực lên bọn nhỏ!” Hoàng đế nỗi cơn bướng: “Đừng có mà dây dưa ở đây nữa! Đại khái thế, ban chỉ làm đi! Còn các chức Huyện lệnh Huyện thừa, khanh tự nghĩ danh sách.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp thấy ổn rồi thì nhận, trong lòng cũng rất hả hê.

Hoàng đế nói với ba Tể tướng: “Việc này cứ vậy đi! Còn bây giờ trong lòng ta đang canh cánh chuyện này, cần thương lượng với các khanh.”

Thương lượng cái *con cóc khô!* Vừa rồi cũng nói là thương lượng, cuối cùng không phải chỉ có mình ngài quyết định độc đoán đó thôi?!

Oán thầm, nhưng trên mặt các Thừa tướng vẫn duy trì vẻ cung kính ham học, hỏi Hoàng đế có chuyện gì.

Hoàng đế nói: “Các hoàng tử đã trưởng thành, ta muốn phong vương.”

So với Thủ sứ, Quận thủ, với thế gia tam cấp này nọ, chuyện này quan trọng hơn nhiều!

Phong vương cho các hoàng tử, có nghĩa Hoàng đế đã có dự định làm khảo sát cho vị trí Thái tử, hay rốt cuộc vì không hài lòng với lũ con trai hiện có nên muốn mở phạm vi khảo sát rồi để người cảm thấy vừa ý xác định địa vị của các con mình? Trong cung Đại Chính, yên tĩnh đến nỗi có thể nghe được tiếng kim rơi xuống đất.

Suy nghĩ Trịnh Tĩnh Nghiệp linh hoạt nhất, sau khi yên lặng trông một giây thì bơ bơ hỏi lại: “Vậy phải xây dựng phủ đệ, không biết khi nào Thánh nhân sẽ ban chỉ? Đến Hi Sơn, phải bố trí chõ ở ra sao?”

97. KHÔNG TIN NÀNG THỦ XEM

[Nguyên]

HOÀNG ĐẾ LẠI GIÚP CHUỘC THÙ.

Hoàng đế muốn đại phong cho chư vương?

Đây không phải tin xấu, nhưng cũng chẳng có kẻ nào muốn đi truyền bá. Muốn phân đất phong hầu, phải chuẩn bị cho các chư vương từ vương phủ đến quần áo, từ con ấn đến nghi thức... Ý chỉ ban ra, không nói rõ muốn phong vương, nhưng mọi người đều đoán được.

Tin này làm mọi người phấn chấn hẳn! Kẻ trong cuộc thì đương nhiên khỏi cần nói, những người có liên quan cũng nôn nao cả lên. Mang theo tâm tình bị kích động, ngay cả hành trình tới Hi Sơn cũng cảm thấy thật xa xôi, ai cũng trông sớm tới Hi Sơn một chút để nhanh chóng sắp xếp, bắt đầu triển khai các hoạt động xã giao.

“Vừa tới Hi Sơn là đến sinh nhật rồi, Thất nương muốn tổ chức ăn chơi thế nào đây?” Lý Hoàn tò mò hỏi Trịnh Diễm.

Trịnh Diễm thấy phiền. Sinh nhật nàng rất vui, đang đầu tháng năm, nhiều người nhân dịp sinh nhật Thất nương mà biểu tặng Trịnh gia bao nhiêu là quà! Lại thêm Trịnh Tú, Trịnh Kỳ vừa được thăng làm Thứ sử, những người lấy danh nghĩa đó để tặng quà cũng không ít. Biệt thự ở Hi Sơn không giống Trịnh trạch trong kinh, trong kinh nhiều phòng trống, chứ ở Hi Sơn vùn rộng phòng thiêng, mấy ngày gần đây đông người, tuy không phải ai cũng đủ mặt mũi để có thể vào thư phòng uống chén trà, hầu hết đều bị chặn lại trước cổng, còn ở phòng khách, dù rủ rỉ rù rì, nhưng người đông thì rất ôn, nghe phải rất khó chịu.

Có lẽ tình hình tại nhà của các Tể tướng còn lại cũng chẳng khác.

Tù Hân nhếch miệng cười hỏi: “Sợ phiền phúc sao?” Ở nhà cô cũng nghe chán tai, chức quan của cha cô không thấp, cũng có kẻ chạy tới cửa Từ gia, Đồ thị nói gì, Từ Lương liền thuận miệng đáp ngay, Từ Hân nhớ rất kĩ.

Roi ngựa trong tay Trịnh Diễm rũ xuống giày: “Ra ngoài cho khuây khỏa thôi.”

Lâm Dung bĩu môi: “Bọn họ cứ chạy tới chạy lui như thế rõ là phiền, ai mà chẳng biết... Có một số việc nhìn chung đã được định cả rồi. Nếu trong nhà ta muốn thảo luận gì đó với người ở vương phủ, cần gì chạy thế này? Chạy tới chạy lui, có chạy cũng chưa chắc thành --- Mà thôi, chúng ta nói chuyện này làm gì? Chả có ý nghĩa chi cả, nghe bảo ngày mai các *tài tiệp* sẽ đến đúng không?”

Trịnh Diễm đáp: “Nói là vậy, nhưng cũng đừng mong đợi nhiều, *tài tiệp*, nói là *tài* (còn có nghĩ là mới, vừa mới xảy ra), nhưng nào biết đó là một lão già hay thiếu niên đâu?”

Gò má Lâm Dung ửng đỏ, đầy đầy Trịnh Diễm: “Từ lúc định thân, Thất nương càng lúc càng nói chuyện chẳng có kí gì cả, đáng ra nên gọi Trì lang của cô tới nghe một chút.”

Trịnh Diễm nhăn mũi nhìn Lâm Dung: “Đừng có vội nói ta, như các cô,” tay vẽ một vòng, “Chúng ta đều lớn lên cùng nhau, ta định thân rồi, không phải các cô cũng sắp có chuyện mừng sao?”

Nói xong khiến các thiếu nữ đỏ mặt thẹn thùng, nhăn nhó. Các tiểu cô nương đều xấp xỉ tuổi Trịnh Diễm, khoảng trên dưới mười ba, mười bốn, là lúc bắt đầu yêu sờm, không tránh khỏi tưởng tượng dáng vẻ vị hôn phu tương lai sẽ thế nào? Tuần tú hay uy vũ? Thanh quý hay giỏi giang? Suy nghĩ hồi lâu, mới nhận ra: Lạc đê lạc đê. Ngẩng đầu lên, Trịnh Diễm cười xấu xa nhìn bọn họ.

Đường Át Tú đứng dậy cù: “Thất nương lại ghẹo bọn ta nữa rồi!” Sao Trịnh Diễm lại chịu ngồi khoanh tay chờ chết? Đám Lâm Dung không bao vây xử lí Trịnh Diễm, còn Vu Vi, Lý Hoàn thì *phản xạ có điều kiện* mà che

cho nàng. Các tiểu cô nương cười nắc nẻ, tiếng cười thích chí vang vọng khắp núi rừng, đùa giỡn một hồi, tóc tai mọi người cũng rối tung. Trịnh Diễm nghỉ tay: “Ôi thôi thôi, tóc tai bù xù hết cả rồi, mau mau chỉnh lại, không về nhà lại bị càm ràm.”

Chải tóc, chỉnh lại quần áo, kiểm tra cho nhau, rồi lại cười. Trịnh Diễm nói: “Ôi, nói thật này, không đùa với các cô nữa. Bây giờ không nghĩ tới, đến khi có chuyện rồi, cha mẹ các cô bảo phải lập gia đình thì liền nhăm mắt xuất giá à? Ít nhiều gì cũng phải để ý chứ. Vừa ý, không vừa ý, dẫu sao cũng phải có ý kiến riêng.”

Không khí cởi mở, sự ngượng ngùng ban đầu đi qua, các tiểu cô nương cũng dạn dĩ hơn. Mở đầu: “Phải là một chàng thật đẹp trai.” Từ Hân thảng tính.

Vu Vi tiếp: “Tướng mạo cũng chỉ là phần nhỏ thôi, phải xem có hoàn thành trách nhiệm, làm việc có chừng mực không mới được.” Có lẽ cô bé bị người chú Vu Minh Lãng ảnh hưởng.

Tíu ta tíu tí, rất náo nhiệt.

Lý Hoàn vẫn không lên tiếng, Trịnh Diễm hỏi: “Hoàn nương thì sao?” Lý Hoàn ngây người: “Ta chưa nghĩ ra. Còn Thất nương?”

Lâm Dung *phụt* một tiếng: “Thất nương còn muôn mẫu người nào nữa chứ?”

Lý Hoàn đỏ mặt: “*Hừ*, nói lại thì có sao đâu?”

Trịnh Diễm ngẫm nghĩ: “Cứ như Trì lang thôi.”

Lâm Dung đánh mắt ra hiệu nhìn Lý Hoàn: *[Xem kia.]*

Bỗng Từ Hân lại bảo: “Ái chà, mà nghe nói bây giờ có nhiều con gái thế gia đến Hi Sơn lăm, không chỉ kinh thành, mà cả các quận ở ngoài cũng

định tới Hi Sơn nữa đó.”

Đường Ât Tú tiếp: “Trong nhà bọn họ có bao nhiêu vương phi rồi! Mỗi khi chư vương chọn phi, đều là chọn từ đám bọn họ trước, xi~ có gì hay chứ? Ta thấy bọn họ ấy hả, trong mười người thì đến tám chả dám động đậy gì, ngồi như tượng, làm gì cũng như rối gỗ, chẳng đáng yêu chút nào.”

Lý Hoàn gật đầu: “Tiếc quá nhỉ... so ra thì Thất nương giỏi dắn hơn bọn họ nhiều. Chẳng qua bọn họ được cái dòng họ thế gia thôi, ngoài ra có gì hơn người? Thông gia với đế thát, thành nhất phẩm, người khác gặp phải hành lẽ, ghét quá đi mất!” Là *fan cuồng* của Trịnh Diễm, Lý Hoàn thấy phẩm cấp của thần tượng mình cao, còn tước vị Trì Tu Chi lại không bằng, khá là không vừa lòng.

Cô vừa mở lời, các thiếu nữ liền đổi đề tài trò chuyện. Vương phi, đúng là một danh hiệu hấp dẫn. Cạnh đó là Vương, đại biểu cho quyền thế và giàu sang. Có ai lại không muốn gả cho con vua chứ? Tuy rằng con gái thế gia được gả cho hoàng thất là thói xưa nay, nhưng chẳng lẽ không cho người khác được ảo tưởng chút đỉnh à? Mọi người đều nghĩ giống nhau, thấy tiếc cho Trịnh Diễm, Trì Tu Chi là một *mỹ thiếu niên*, lại rất dũng mãnh, nhưng nào cao quý bằng hoàng tử thân vương? Tiếc quá tiếc quá, trong đám bọn họ, người có đủ tư cách gả vào hoàng thất chính là Trịnh Diễm. Tiếc là... nàng lại tự loại mình.

Trịnh Diễm thấy buồn cười, các thiếu nữ muốn gả cho con vua, không tự gả được, bèn hi vọng có cô bé Lọ Lem nào đó thành công, để mọi người thêm niềm tin.

Các thiếu nữ trò chuyện với nhau một hồi cũng đến lúc phải tan, bám vào yên trèo lên ngựa, về nhà ăn cơm.

Một hàng ngựa, Trịnh Diễm đi đầu, đang phóng ngựa thỏa thích, bỗng thấy trước mặt có một đám người đang bước qua ngã tư, vội vàng ghìm cương. Vu Vi phóng ngựa tới: “Sao cô cô lại dừng thế?”

Trịnh Diễm hất cằm ra hiệu: “Trên đường đang có người, để bọn họ đi trước.”

Mắt Vu Vi tốt, nhìn thấy đó là một nữ chủ đang dẫn tôi đi dạo theo sau, vốn muốn nói vài câu, nhưng lại thôi. Đám tiểu cô nương vừa tới, đứng nhìn đoàn người, người ở giữa là một phụ nữ có thai, đầu cài thoa ngọc, trên người mặc áo gấm dài chấm đất, ưỡn bụng – vì thế nên Vu Vi mới không nỗi cátu. Có chàng thanh niên đang đỡ bên cạnh thai phụ, tuy không cao, nhưng nhìn cũng được lăm, cẩn thận dùi cô ta.

Chàng trai vỗ nhẹ nhẹ lên lưng thai phụ, cô ta đưa tay sờ lên mặt, hai người cười với nhau vô cùng ấm áp. Trịnh Diễm cảm thấy muốn mù mắt, có ân ái gì thì cũng phải tự trọng chứ!

Khi hai nhóm gần nhau, Trịnh Diễm nghe thai phụ nói: “Ta đi chậm quá rồi.”

Người nam nói: “Đi đường núi, cứ cẩn thận một chút.”

Hả? Không đúng, rõ ràng đây là giọng nữ.

“Các tiểu nương tử đã nhường đường cho chúng ta rồi, đừng kéo dài nữa, để người ta đợi lâu.”

“Ta đi cám ơn, tỷ đừng đi lung tung, đừng chờ ta một chút, A Thanh, tới đỡ phu nhân.”

Đợi người ta tới gần, Trịnh Diễm mới phát hiện thì ra người này là nữ cải nam trang! Thảo nào vóc người không cao.

Cô gái cải nam trang cười tุม tím chắp tay, giọng nói vô cùng nhã nhặn: “Tiểu nương tử có lòng.”

Người ta nói cảm ơn, Trịnh Diễm cũng lập tức đáp lại: “Phải vậy chứ, nắng độc, tôn phu nhân đang bất tiện, cứ đi trước, đừng để ý đến chúng ta.

Đưa tôn phu nhân về nhà nghỉ ngơi sớm mới là chuyện chính.”

Cô ta gật đầu: “Thất lễ.” Sau đó quay lại giúp thai phụ qua đường, đứng một bên, vẫn còn chắp tay, Trịnh Diễm vút roi ra hiệu.

Về đến nhà, Đỗ thị cau có: “Con đi đâu thế?”

“Trong nhà ồn vây, con ra ngoài cho khuây khỏa, đi dạo với tụi A Vi một lát.”

“Hai ngày này có tụi thư sinh tới, con đừng gây rối, chờ chạy lung tung, hai ngày nữa ổn thỏa cả rồi hẵng đi.”

“Thôi mà, bọn họ còn rủ con đi xem trò vui nữa đó chứ.”

“Vậy thì để tụi Ngũ lang hoặc Lục lang đi với con, đừng đi một mình, con đã là người của người ta rồi.” Gần đây Đỗ thị chỉ cầm ràm với mỗi mình Trịnh Diễm.

“Được ạ.” Không biết Tiếu Ngũ lang có biết gì về lý lịch trích ngang của đám tài tử này không.

Hẹn sẵn với Trịnh Đức Khiêm, buổi chiều Trịnh Diễm chạy đến chỗ Trưởng công chúa Khánh Lâm, lúc ở cổng gấp phải Cố Ích Thuần đang định ra ngoài thì bị gọi lại: “Hai ngày nay có nhiều việc, nhưng không được phép lơ là học hành!”

Vẻ mặt Cố Ích Thuần nghiêm túc, không hề có một dấu hiệu lung lay khiến Trịnh Diễm có cảm giác như bị giáo viên chủ nhiệm trung học bắt tội, ngoan ngoãn đứng ngay ngắn: “Mỗi ngày con đều luyện chữ, đọc sách, tập nhạc, không hề lơ là.” Trả lời nhưng hơi chộp dạ, quả hai ngày nay có buông lỏng thật.

Cố Ích Thuần trầm ngâm ‘Ừ’ một tiếng: “Học hành như chèo thuyền ngược dòng, con phải tự cỗ gắng.”

Trịnh Diễm chắp tay đứng nghiêm, Cố Ích Thuần lại tiếp: “Những tài tiệp đó, cũng chưa có kết luận gì, chờ quá hiếu kì.”

“Dạ.”

“Sư mẫu của con đang ở trong, đi đi. Ta biết bây giờ con tới tìm bà ấy nói chuyện, muốn bàn về đám tài tử ấy chứ gì? Chớ nên để những lời đồn bên ngoài ảnh hưởng.”

“Vâng ạ.” Xem ra những lời giáo huấn bữa nay là vì thầy đã nghe được tin đồn gì rồi đây, tưởng nàng ái mộ đám tài tử đó chắc? Mãi đến khi Cố Ích Thuần lên ngựa đến cung Thúy Vi, Trịnh Diễm vẫn còn suy nghĩ về lý do của việc này mãi.

Gặp Trưởng công chúa Khánh Lâm, Trịnh Diễm nhỏ giọng hỏi: “Vừa rồi ở trước cửa, thầy vừa răn con một trận đó.” Trí nhớ nàng tốt, kể lại đoạn đối thoại ban nãy.

Trưởng công chúa Khánh Lâm cũng thầm thì: “Đám thư sinh ở Hi Sơn mấy ngày nay, Thánh nhân bảo ông ấy quản thúc bọn họ. Ai lại ngờ kẻ đến lại là Lư Thế Huân, đúng là xúi quẩy.”

Trịnh Diễm từng nghe tiếng tăm Lư Thế Huân, lão này mắng chửi Ngụy Tĩnh Uyên có nghề, chẳng những mắng một mình Ngụy Tĩnh Uyên mà còn lôi cả bạn bè thân hữu của người ta ra thăm hỏi. Đúng là làm người khác chán ghét. Trịnh Diễm nhíu mày nhăn mũi: “Không phải bảo là tổng cộng có hai mươi bảy người, trong đó không có lão sao?”

“Lão bảo muôn du học, con có cách nào? Vào trong kinh, liền hả họng ra, sao mà ngăn được?” Lão mắng Ngụy Tĩnh Uyên, kết cục Ngụy Tĩnh Uyên bị xem là người xấu, còn Lư Thế Huân được nở mày nở mặt một phen, sức phá hoại của loại người như thế đúng là không thể coi thường.

“Hả, chẳng lẽ không ai đến cùng ngày với lão sao?”

“Hôm nay chỉ có một mình lão thôi.”

“...” Oan chết được, tự dung bị kéo vào! Trịnh Diễm ghi hận vào Lư Thê Huân.

Mãi đến khi Trì Tu Chi tan làm trở về, Trịnh Diễm than phiền với chàng: “Đều do lão gây ra!”

Trì Tu Chi tốt tính cầm lấy hai bàn tay đang vung vẩy của nàng, giữ trong lòng bàn tay: “Nàng cứ coi như lão là con ruồi, đừng để ý tới là được.”

“Quá àm ī, năm đó lão nói chỗ không tốt của Tể tướng, em sợ nếu giờ mà không đưa lão lên cao, thế nào cũng nói lời khó nghe.”

“Nếu không nàng nghĩ xem tại sao Thánh nhân lại để bọn họ ở chung một nơi?” Để bọn họ cùng có tinh thần cạnh tranh với nhau, dốc lòng làm việc vì Hoàng đế.

Trịnh Diễm rút tay phải mân mê cầm: “Thánh nhân thật giáo hoạt.”

Trì Tu Chi xiết chặt tay trái của Trịnh Diễm: “Nghe nói, ngày mai nàng muốn đi xem Lạc Tế Tân?”

“Em muốn gì chứ? Tại bọn A Hoàn hẹn thoi. Chàng nói đi, những kẻ này, dù là tuổi trẻ thành danh thì cũng cách đây mười, hai mươi năm rồi, gặp mặt bảo *chào chú* cũng chẳng quá, có gì hay đâu mà nhìn.” Đưa tay béo mặt Trì Tu Chi.

Trì Tu Chi không dễ dụ: “Trong đó có vài người không lớn tuổi hơn nàng bao nhiêu đâu, ta còn tự xưng là *huynh* nữa đây.”

Trịnh Diễm đỏ mặt ‘xí’ một tiếng: “Bây giờ muôn tính toán phải không? Hôm đó, trên phố Chu Tước, cũng chả ít người gọi chàng là Trì lang đâu nhé.”

Tay Trì Tu Chi hơi dùng lực, kéo Trịnh Diễm vào lòng: “Hai chúng ta mới đúng là một cặp, kệ người nhìn, cứ mặc cho họ thèm chảy dãi.”

“Được~”

Hai bạn trẻ nói chuyện sến một hồi, Trịnh Diễm lại quan tâm đến công việc của Trì Tu Chi: “Vừa chuyển cung, có nhiều việc không? Chàng có mệt không?”

“Không nhớ nữa, đại khái thì cũng mệt. Nhưng vừa thấy nàng thì không mệt nữa.”

Trịnh Diễm nhăn mũi: “Miệng lưỡi tron tru.”

Trì Tu Chi sáp lại gần, thấp giọng: “Ai nói, không trọn chút nào, không tin nàng thử đi...”

Mấy ngày này Trì Tu Chi hơi vất vả, chủ yếu vì chàng đang mắc chút việc riêng. Nghĩ đến nhà mẹ đẻ của Trì mợ có một người anh trai đã qua đời, vì lòng nhân đạo, Trì Tu Chi quyết định giúp thân thích một phen, tìm một chức vị cho người anh còn lại của Cốc thị. Vừa hay sao, xảy ra tình trạng *lưu dân*, có rất nhiều quan viên bị khiển trách, quan to như Thúy sứ Quận thủ sẽ được Hoàng đế kiểm tra kĩ, còn Huyện lệnh trở xuống thì khá dễ dàng. Trì Tu Chi muốn để vị thông gia này làm Huyện thừa.

Người quản lý nhân sự là Trịnh Tĩnh Nghiệp, đây mới là chỗ phiền phức.

Cuối cùng Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng đồng ý, Trì Tu Chi lau mồ hôi, trở về đùa giỡn với con gái rượu của người ta. Lưu luyến tiễn Trịnh Diễm xong, Trì Tu Chi phải viết một bức thư gửi cho Trì bà ngoại ở trong kinh, trước là thông báo tin tức, “... Trăm việc phải làm, đang lúc hứa hẹn... Dẽ có thành tích... Chớ phụ thâm ý.” Đương nhiên Trì bà ngoại sẽ mang thư cho con dâu đọc, còn khen Trì Tu Chi hiểu chuyện, tiện đó thêm một câu để lại mặt mũi cho Trịnh Tĩnh Nghiệp.

Chuyện còn lại, Trì Tu Chi mặc kệ, chàng ăn vận gọn gàng bảnh bao đến trước mặt Hoàng đế làm tiêu chuẩn tham khảo.

Một là Hoàng đế muốn khảo sát các tài tử, hai là định tuyển chồng cho con gái, Trì Tu Chi chính là mục tiêu xúi quẩy, vẫn còn ngơ ngác, chịu trách nhiệm đứng đó, để Hoàng đế tiện so sánh, vô duyên vô cớ dính phải biết bao hận thù.

98. ĐI VÂY XEM LẠI GẶP CẢNH LẠ KỲ

[Nguyên]

TRONG NHÀ, HỒ CÁI CÓ HAI CON.

Như điếu Trưởng công chúa Khánh Lâm đã tiết lộ, người đầu tiên lên núi chính là kẻ mà mọi người không ưa, Lư Thê Huân. Lão đã ngoài năm mươi, miệng mồm chả hay ho gì, các thế gia thấy lão mắng Ngụy Tĩnh Uyên như vậy thì khoái chí, nhưng cũng muốn tránh mặt – các thiếu nữ thiêu phụ muốn đến xem lão cũng ít.

Lư Thê Huân không được chào đón nhiệt tình, điều này khiến lão rất tức giận.

Lúc đầu, khi Hoàng đế hạ lệnh để các châu tiến cử *tài tiệp*, thế mà Thứ sử ở quê lại không tiến cử lão. Lão thì không dám dụng vào vị Thứ sử này, Hà thứ sử là quan quân xuất ngũ, năm đó theo Hoàng đế nam chinh bắc chiến, xuất thân không cao, tài nghệ không tệ, nhưng tính tình lại khá hung bạo. Chọc giận ông ta, xách đao chém thăng là chuyện thường, hồi trước cũng có một ‘cuồng sinh’ độc mồm, bị ông ta moi ra lý do từa tựa kiểu *không đỡ người già qua đường*, bị trói sau đuôi ngựa chạy suốt tám dặm – mặt úp xuống đất, mồm miệng bị cà nát. Hoàng đế chỉ cười trừ. Hoàng đế cũng ngán mấy con ruồi này, nhưng vì thanh danh của mình, tự động tay vào lại không hay.

Nhin mặt mũi người anh em cùng nghè máu thịt lẩn lộn như vậy, lần đầu tiên Lư Thê Huân cảm thấy bị uy hiếp tính mạng. Lão muốn đến nơi khác để chỉ núi vẽ sông, đương nhiên không so đo với một gã ‘mảnh phu’ (*người thô lỗ*), vội vàng thu dọn quần áo tự lên kinh. Được nửa đường, lưu dân nổi dậy, đành ôm bọc đồ vòng về, mãi đến khi cuộc nổi loạn của lưu dân từ từ lắng xuống, mới bao gói lên kinh lần nữa.

Vào kinh trải qua những biến cố bất ngờ thế, Lư Thê Huân ôm một bụng tức, nhưng triều đình cũng lịch sự, nghe thấy có lão tới, cũng thêm tên

vào danh sách. Dù thế, tâm tình của Lưu Thủ Huyễn vẫn khó mà bình thường trở lại. Đúng là những kẻ có mắt không tròng, không biết *đại tài* từ nơi khác, không xếp hàng chào đón người kinh thành, làm cho lão cảm thấy rất khó chịu!

Thật ra thân phận của Cố Ích Thuần đủ cao quý để phụ trách công tác tiếp đãi, nhưng Lưu Thủ Huyễn vẫn hơi coi thường ông. Loại *coi thường* này vừa có chút hâm mộ lại có cả sợ hãi. Lời nói của Cố Ích Thuần đáng quý hơn người khác nhiều. Lưu Thủ Huyễn nhịn đến nỗi nội thương.

Cố Ích Thuần không phải người mù, ông có thể hiểu rất chính xác biểu cảm trên mặt của Lưu Thủ Huyễn, trong lòng lại càng thất vọng: *Tài tử này cũng là kẻ có tài*. Vẻ mặt giả tạo của ông càng giống thật hơn Lưu Thủ Huyễn, điểm đậm nhã nhặn nói: “Lư tiên sinh đường xa tới đây, cả đường vất vả, Thánh nhân đã ra lệnh dọn dẹp cung Dực Du, làm chỗ ở cho các *tài tiệp*.”

Lưu Thủ Huyễn nghe bảo đã đặc biệt quét tước dọn dẹp một cung điện để lão ở, tâm tình âm u là thế trở nên tươi sáng, nháy mắt liền tươi rói: “*Phó* (một kiểu xưng hô khiêm nhường) xin đội ơn Thánh ân, trong lòng rất cảm kích.”

Cố Ích Thuần cười, đưa tay phải ra trước: “Mời.”

“Mời Phò mã.”

Hai người một trước một sau, thong thả bước vào cung Dực Du, Cố Ích Thuần nói: “Là ở đây, sau là núi trước có hồ, một nơi rất đẹp. Vài ngày nữa các *tài tuấn* sẽ lần lượt tới đây, nhất định Lư tiên sinh có thể làm thân với bọn họ.”

“?!” *Không phải lão được ở một mình sao? Còn có người ở chung nữa sao?* Trời đang đẹp lại có nhiều mây.

“Chỗ này có không ít phòng, tôi trước được trước, nhưng ở chung với nhau cũng được. Ta phải vâng phục chỉ với Thánh nhân, vài ngày nữa Thánh nhân sẽ triệu kiến các vị.” Nói xong vẫy tay, sau đó có thái giám bắt đầu

giới thiệu về tình hình ở cung Dực Du, còn giải thích các quy củ trong cung – tuyệt đối không được đi lung tung!

Khuôn mặt Lư Thê Huân bình tĩnh, nghe thái giám nói: “Điện ở chính giữa là chỗ Thánh nhân, các phi tử ở, những phòng còn lại, tùy tiên sinh chọn.” Được rồi được rồi, tối cả đây! Lư Thê Huân chọn một phòng lớn, ném hành lý vào nhung không thu dọn, đầu tiên lên giường nằm. Trong lòng tính toán áng chừng khả năng của từng người ở chung, quyết tâm sẽ trổ tài, áp đảo đối thủ cạnh tranh, để Hoàng đế nhìn mình với con mắt khác, sau đó lên làm Thượng khanh (*), đến lúc đó chỉ bảo non sông, thiệt là khoái chí!

(*) *Thượng khanh, tên một chức vị, dành cho những đại thần, quý tộc có công lao, ngang hàng với Tể tướng, lại có thể lấy được vương hầu.*

Hoàng đế thấy kẻ sinh sự đã tới thì không vui, tâm trạng đang khó chịu, lấy cớ phải xử lý quốc sự trốn trong cung Thúy Vi không ra. Cố Ích Thuần vào phục chỉ: “Lư Thê Huân đã đến, thần đã đưa ông ta đến cung Dực Du.”

Hoàng đế miễn cưỡng hỏi: “Lão sao rồi?”

“Nếu bệ hạ muốn mở rộng biên giới, có thể sai đi viết chiến thư trước trận.”

Hoàng đế đập bàn cười to: “Đều nói học trò học theo thầy, thế mà hôm nay người lại học theo A Diêm nói đùa thế à.”

Cố Ích Thuần nghiêm mặt nói: “Có câu con gái giống cha, lúc An Dân còn trẻ, là thần trông đê ấy đọc sách, phải nói cha con bọn họ giống thần mới đúng.”

Hoàng đế chỉ vào Trì Tu Chi bên cạnh: “Còn nó thì sao?”

“Người có vợ, còn dạy dỗ gì nữa? Cứ giao cho vợ dạy, dạy thành dạng gì thì ra dạng đó, trẻ lớn không nghe mẹ, cũng chẳng nghe thầy. Có điều –

hai năm qua cũng đã sáng sửa lênh nhiều.”

Trì Tu Chi làm ra vẻ không nghe hai lão không đang hoàng nói gì, chăm chú nghiêm túc chỉnh lý văn kiện, xong rồi viết tóm tắt đưa cho Hoàng đế: “Đúc ấn cho chư vương, làm *quan đới* ước chừng một trăm cân vàng, ngoài ra ấn của các vương phi, mao, trâm, cũng tương đương... nghi thức có ngựa... dinh thự thì...”

Hoàng đế iu xiù: “Đúng là học bậy theo A Diễm.” Học được cách bịt mồm kẻ khác.

Cố Ích Thuần nói: “Ngày mai bọn người Lạc Tễ Tân, Chu Nguyên sẽ tới, Lư Thế Huân sẽ không để ý những người khác nữa.”

Lời vừa nói, ba người hai già một trẻ cùng nở nụ cười bỉ ổi.

Biện pháp của Cố Ích Thuần là *nuôi thả*, sắp xếp hòa hợp bên trong (thật ra là cắn xé nhau rầm rầm, ông ấy ở một bên xem trò vui), còn tung hê bao đây là *dân chủ*, không can thiệp. Không can thiệp cái con khỉ khô! Đến lúc không gỡ ra nổi chẳng lẽ vẫn không muốn tìm trọng tài? Đợi đến khi đó mới quang minh chính đại xen vào, lấy lý do rất hợp lý – *Tại các người mời ta tới phân xử đúng sai đây nhé~* dù xử một người có lý một người vô lý, kẻ chịu vô lý không vui thì chửi, nhưng đương nhiên người được lý sẽ bênh ngay.

-***-

Lư Thế Huân đến Hi Sơn không được ai tới vây xem, những người khác thì không thể, dù Trì Tu Chi đã lập lò thầm bày tỏ sự ghen tuông, Trịnh Diễm vẫn theo mọi người đi vây đón Lạc tài tử đến Hi Sơn – vì lo cho trái tim của Đỗ thị, nàng mang theo Trịnh Đức Khiêm.

Đám Đường Ất Tú cũng đến, có điều không có nam tử trong nhà, chỉ có mấy cô bé cưỡi ngựa chạy tới, thấy Trịnh Diễm ngồi xe thì hơi ngạc nhiên. Lý Hoàn ngơ ngác gọi: “Thất nương?” Sao lại ngồi xe thế?

Tâm hồn hóng chuyện của Trịnh Đức Khiêm đang bị thiêu đốt, cậu đã nói chuyện với ông nội, biết có thể khai thác giá trị từ sở thích của mình nên càng hăng hái nhiệt tình; thè bùng đôi mắt cú vọ, quyết moi bùng hết chuyện trong thiên hạ. Mắt đảo qua, đây là con gái của Lý Âu Gia, tình tình cô bé này khá là nóng nảy, miệng cũng độc, trong bọn họ, chỉ có mình cô ấy không sợ trời không sợ đất. Là thế này, nghe kể lúc đang ở nhà nghiên cứu nấu cơm, chả biết sao lại đốt cả nhà bếp, sát thủ nhà bếp hàng đầu.

Trịnh Diễm vẫy tay: “Vào đây ngồi đi, ở trước chen lấn đông đúc, thế này thì sẽ không bị chen nữa.” Nàng chiếm được chỗ không té, chủ yếu là không ai dám tranh. Nếu là ở chỗ khác, người lấn người, quả thật muốn nhìn cũng khó.

Các tiểu cô nương tụm lại, Trịnh Đức Khiêm ngoan ngoãn lùi ra sau: “Có chuyện gì thì gọi cháu một tiếng.”

Trịnh Diễm khoát tay: “Ta biết rồi.”

Đường Ât Tú tò mò liếc sang Trịnh Đức Khiêm: “Thất nương, đây là?”
Ánh mắt rất mờ ám, Trì lang quân không ghen sao?

Tử Hân quen thân với Trịnh gia hơn, trả lời thay: “Đó là Tiểu Ngũ lang Trịnh gia, nếu không mang theo ai, có khi Trì lang quân sẽ tự mình mà tới đây.”

Các cô gái đều che miệng cười.

Bỗng phía trước xôn xao, Lâm Dung sôi nổi hăng: “Đến kia đến rồi kia... Ô? Ở sau là ai thế? Nô bộc à? Không nhiều đến vậy chứ?”

Bỗng nhiên Trịnh Diễm muốn ché óng nhòm, có điều không nung được thủy tinh (hoàn toàn không nhớ nổi quy trình công nghệ), cũng chả bỏ nổi tiền mua thạch anh (các tiền bối xuyên không khác đều dùng thạch anh để thay). Nhoài đầu ra từ trong xe, gọi Trịnh Đức Khiêm. Trịnh Đức Khiêm lập tức chạy tới: “Cô cô.”

“Ngoài đó xảy ra chuyện gì vậy? Sao đằng sau đong người thế?”

Trịnh Đức Khiêm uốn ngực, tự hào trả lời: “Bọn họ hâm mộ Lạc Tễ Tân nên bám theo, không phải Thánh nhân điều động tới.” Ăn ở tự lo, nếu vi phạm điều lệ trật tự trị an có thể sẽ bị bắt giam.

“Ồ... Kìa? Sao mū bọn họ lệch hết cả vậy?”

Vẻ mặt của mọi người xung quanh bắt đầu trở nên kì lạ.

Lạc Tễ Tân đã ở kinh thành được một thời gian, là một phần tử của Thiên triều, làm sao có thể lướt qua kinh thành mà không ghé? Đầu tiên dạo một vòng trong kinh, nghỉ ngơi hồi sức mới đến Hi Sơn. Ở trong kinh nửa ngày một đêm, quan sát đầy đủ thói quen ăn mặc trong kinh, lại còn điều chỉnh khá thích hợp.

Gần đây các thanh niên trong kinh đang thịnh hành *mốt* đội mũ lệch, bảnh trai mà làm thế, càng có hình tượng động lòng người, được xem là không chịu gò bó, phong lưu, điều kiện tiên quyết là áo mū không được ngay ngắn, ngay ngắn thì nhìn như côn đồ. Theo như tỉ lệ 2:8, trên đường có khá nhiều gã đờ đờ đụt đụt.

Việc này khiến những người bám theo Lạc Tễ Tân đến có vẻ coi thường người trong kinh – toàn loại gì đâu không! Cảm thấy tăng dũng khí – so với những người đó, *anh đây bảnh hơn!* Càng khinh bỉ, càng đưa tay kéo lệch mũ, phong lưu phóng khoáng tiến thẳng tới Hi Sơn.

Đoàn người tới gần, Trịnh Diễm đưa mắt nhìn, vô cùng thất vọng, hồi trước hi vọng quá mức, cứ tưởng sẽ được gặp một *đại soái ca*, (mặt mũi cụ tỉ thế nào thì không nghĩ ra, chỉ *lời* ra một chữ *bảnh* vậy thôi), bây giờ thấy mặt, cũng chỉ bình thường. Về tuấn tú, kém Trì Tu Chi, về phong độ, không bằng Cố Ích Thuần, nói tới khí độ, kém Trịnh Tĩnh Nghiệp những tám trăm con phố. Nếu sáng sửa cao ráo, Viên Thủ Thành ngon lành hơn, thậm chí cả về phóng khoáng, so ra chẳng bằng Lý Tuấn.

Trịnh Diễm không thích, không có nghĩa là những người khác chẳng ưa, ba vị ở trên đều là danh hoa có chủ. Tuy rằng khí chất của Lạc Tễ Tân không bằng những người ở trên, nhưng cũng không tệ, không được vẻ văn khí như vậy nhưng cũng có mấy phần được mắt. Các đại cô nương tiêu túc phụ thi nhau ném đồ về phía anh ta. Bộ dạng Lạc Tễ Tân, có vẻ rất bình tĩnh.

Trịnh Diễm nhìn một hồi, nhỏ giọng nói: “Cũng chỉ vậy thôi.” Khoảng chừng ba mươi tuổi, ngũ quan cân đối, không biết có sở thích xấu nào không, cho dù là gái ế quá lứa lỡ thì muốn kết hôn gấp thì cũng phải xét cho kỹ, vẫn chưa thấy có gì tốt đẹp cả.

Tù Hân cười nói: “Cũng không tệ mà, Thất nương ở trong kinh quanh năm, đã gặp những người tốt nhất thiên hạ, chứ thật ra như Lạc Tễ Tân đã coi là không tệ rồi.”

Các chị em gái bình phẩm từ đầu đến chân Lạc Tễ Tân một hồi, hoa quả rau dưa, à nhầm, túi hương mang theo, không biết xấu hổ mà nhiệt tình quăng ném. Chủ yếu cũng vì Lạc Tễ Tân đội mũ lệch, khiến cho các chị em phụ nữ có cảm giác *son trại hóa*, nhất là có *đại lý chính hãng* ở bên cạnh – càng không thấy ngại.

Không biết Trịnh Diễm có bị ảo tưởng hay không, nhưng vẫn cảm thấy quần chúng đứng xem hai bên đường không nao nhiệt bằng lúc Trì Tu Chi vào kinh. Lạc Tễ Tân phải nhập cung để trình diện, không dám đi quá chậm, chỉ lát sau đoàn người đã qua hết. Các chị em phụ nữ cảm thấy chưa đã nghiền, Lâm Dung bảo: “Nghe nói Chu Nguyên cũng sắp tới thì phải... A! Đằng sau kìa!”

Chu Nguyên nhỏ hơn Lạc Tễ Tân vài tuổi, danh tiếng cả hai ngang nhau, nhưng so ra thì Chu Nguyên kiêu ngạo hơn. Theo suy nghĩ của Chu Nguyên, tuyệt đối sẽ không chịu đi sau, chỉ hận sao sáng hôm nay ăn hai cái bánh bao, thấy khát, uống hai chén trà, thành ra trước khi đi không thể không vào nhà xí, lên đường thì đã chậm mất tiêu.

Chậm thì cũng phải đi, đã báo cho Hoàng đế trước rồi. Hắn đi sau nhóm người Lạc Tễ Tân, trong lòng rất không vui. Cảnh đẹp ở Hi Sơn cũng không thổi tan đi sự khó chịu trong lòng, rõ ràng hắn vốn được các *nữ sĩ* chào đón hơn cơ mà! Đẹp phải hoa quả, túi hương đầy trên đất, trong lòng Chu Nguyên cảm thấy thật chán ngán.

“Người sau anh ta là ai thế?” Trịnh Diễm đành thừa nhận mình là dế nhũi một lần, phía sau Lạc Tễ Tân là tựi tiểu đệ tự vác lương khô, đều cưỡi ngựa, còn đằng sau Chu Nguyên lại là xe kéo, cũng có tiền ghê nhỉ?

Đài tin tức Đức Khiêm giải thích: “Đây là những nữ tử hâm mộ đi theo, *khu khu*, Chu Nguyên có năm ba mỹ tì, từ giáo phường các nơi, *khu khu*, ngoài ra, còn có hồng nhan tri ki...”

Đm! Tưởng mình là Sở Lưu Hương chắc?! Ân tượng của Trịnh Diễm về tên Chu Nguyên này đã xuống số âm. Phụ nữ đánh giá độ tồi tệ của đàn ông, điểm cơ bản đầu tiên là có *lạm tình* hay không. Nghĩ đến có kẻ tệ hại thế này ở quanh, tâm trạng của Trịnh Diễm trở nên tồi tệ: “Chả có gì hay mà nhìn, về đi, không thì lát nữa người ta tan ra là không dễ đi đâu.”

Các tiểu cô nương đang ha ha nói cười, bàn tán về Chu Nguyên, nào là có nhiều người đẹp bầu bạn, thế mà lại rất tự tại. Được Trịnh Diễm nhắc, Lý Hoàn là người đầu tiên nhảy xuống xe: “Đúng đó, đến khi khắp núi toàn là người, thì phải giành đường, phải tránh va chạm đến Thất nương.” Các tiểu cô nương đều lên ngựa, đi bên cạnh xe ngựa, bỏ cuộc chơi.

Những quần chúng tới xem bắt đầu giải tán, bên này Trịnh Diễm gặp một nhóm cũng đang trên đường về. Một giọng nữ trong trẻo thảng thắn từ trong đoàn người đối diện vang lên: “Ra khỏi nhà mà còn muốn dụ dỗ nhiều đàn bà con gái như vậy, tên Chu Nguyên này đúng là không biết xấu hổ!” Một giọng nữ khác cũng chán nản nói: “Thánh nhân chiêu mộ *tài học* đưa vào cung, không nói có thể đưa đám nô tì giáo phường vào cùng, thật là to gan! Mà đám phụ nữ bị *hổ tài tử* đó cũng đáng thương! Không biết nếu trong cung không nhận, xung quanh không có nhà trọ, nữ tử yêu đuối phải màn trời chiếu đất thì biết làm sao.” Giọng nữ trong trẻo lại thêm:

“Heo chó như vậy, chỉ biết cho sướng cái thân mình, nào quan tâm phụ nữ sống chết thế nào?”

Chị một lời, em một câu, đám người Trịnh Diễm nghe được cũng cảm thấy thú vị, vén màn lên xem, là một chiếc xe, cạnh xe là một nam tử cao lớn, có lẽ cô gái nói chuyện ngồi bên trong. Giọng nữ trong lại vang lên: “Còn đứng ngây ra đó làm gì? Sao chưa về nhà đi?!”

Nam tử trầm giọng đáp, một bộ bị bắt nạt, bám vào yên trèo lên ngựa, khiến Trịnh Đức Khiêm bị hốt hoảng. Trịnh Diễm hỏi: “Sao thế?” Đám con gái nhìn theo ánh mắt của Trịnh Đức Khiêm, cũng rất ngạc nhiên. Nam tử nọ mặc áo gấm, thắt lưng đeo ngọc bội, dáng người không tệ, nhưng khuôn mặt... thì không ổn, má trái còn in bốn đường móng tay, mắt phải bị bầm đen, rất khó để nhận ra diện mạo thật.

Chồng bị bạo hành là chuyện thường, nhưng mặt mũi bị đánh thâm vậy mà còn bị ép ra khỏi nhà thì rất ít, không biết hắn đã làm gì. Xuất phát từ đồng tình, Trịnh Diễm cho đội mình dừng lại, nhường cho bọn họ qua trước. Xe bên kia cũng vén màn, sau đó ngừng xe, một cô gái búi tóc kiểu thiếu phụ bước xuống. Váy của cô ta không chấm đất, mặc dù trên đầu cài thoa ngọc, kiểu dáng không quá phúc tạp – nhưng chất liệu rất tốt.

Trịnh Diễm cảm thấy cô ta khá quen, chỉ là không nhớ được là ai.

Cô gái nọ phóng khoáng đi tới cúi chào: “Lại là các tiểu nương tử, lần trước đi vội, chưa kịp cảm ơn các vị đã nhường đường cho.” Nói xong, một gương mặt dịu dàng mỉm mực ló ra từ trong xe, mỉm cười chào hỏi. Trịnh Diễm sực nhớ, đây là hai người đã gặp hôm trước, trước mặt là người đã mặc nam trang, còn trong xe chính là thai phụ khi ấy.

Trịnh Diễm vẫy khăn với xe đối diện, sau đó quay sang cô nàng thằng thắn này rồi nói: “Tiện cho người, cũng là tiện cho mình, cần gì cảm ơn? Tiểu nương tử nên về nhà cho sóm, chậm trễ nữa, người đông hơn, đường không dễ đi đâu.”

“Nợ tiễn nương từ một lần nữa rồi.” Sau đó đôi phuơng cũng vui vẻ cáo từ.

Chờ đoàn người đi qua, nhóm Trịnh Diễm mới đánh ngựa lên đường, Trịnh Diễm hỏi Trịnh Đức Khiêm: “Vừa rồi là ai thế?”

Trịnh Đức Khiêm nhăn nhở: “Đó là con trai độc nhất của em họ Vệ vương, anh em thân thiết của Thánh nhân, cũng là họ hàng với hoàng thất. Dù chưa được phong tước, nhưng có công lao. Còn... trong xe chắc phu nhân của hắn, người ra ngoài nói chuyện có lẽ là Như phu nhân.”

“Hả?” Trịnh Diễm đánh mắt giục Trịnh Đức Khiêm nói tiếp.

Trịnh Đức Khiêm có vẻ rất không tự nhiên: “Nhà bọn họ, thê thiếp rất hòa thuận.”

“Xí!” Đây là Trịnh Diễm.

“Sao thế được?” Đây là các tiễn cô nương. Nói đùa chắc? Tâm tình phụ nữ, phụ nữ biết, ai lại bằng lòng chia sẻ chồng mình với người khác? Cũng do đàn ông ngu ngốc, ngu ngốc khờ dại cho rằng mọi cô gái mình dù đã được đều là thánh mẫu Bạch Liên Hoa, ghen tuông chút đỉnh chỉ là tình thú thôi, chứ thật ra chị chị em em thân thiết một nhà. *Đêch bối!* Nằm mơ đi! Người là phụ nữ hay ta là phụ nữ? Phụ nữ với nhau nên nói cho nghe nhé, dù ngoài miệng có nói thế nào, chẳng ai bằng lòng chia sẻ tài nguyên cả! Đâm dao sau lưng là nhẹ, không tạt axit, ngâm lồng heo là chưa xong đâu. Chớ nói gì mà thiện thùng nhu thuận với độ lượng, đều là tự mồ tưởng viển vông!

Trịnh Đức Khiêm hất tay: “Thật mà, có lý do cả đây!”

“Nói mau!” Đây là đồng thanh.

Trịnh Đức Khiêm nhăn nhão nhó nhó trình bày ---

Cậu con một của người em họ này cũng một tay hiếm có, những chuyện hắn làm cũng tương tự với Vu Minh Lãng, khác ở chỗ, cha mẹ mất sớm, không ai quản, mang thiếp về nhà. Vị thiếp kia là gái nhà lành, đồng thời là một cô em hung hăn của bốn triều.

Cô em hung hăn này dù làm thiếp, vẫn rất hung hăn. Nếu không phải Vệ vương không thể chỉ đứng nhìn, không chừng đã lên làm vợ cả. Vệ vương vẫn rất xứng là chú họ của người ta, nói cho cháu họ tiêu chuẩn thực nữ kinh thành – con gái thế gia cưới về không phải phường hay mơ mộng – đương nhiên, cũng chẳng vừa.

Sự tình thay đổi đột ngột.

Không có *trạch đấu*, thê thiếp thành bạn thân, hai người phụ nữ quyết định cùng đối ngoại, chỉnh *đứa cháu* đến chết. Dám uống rượu bên ngoài, chửi! Chửi xong mặc kệ có phải là ngày đông giá rét hay không, xối nguyên một xô nước lạnh. Dám *tò te tú tí* với nữ nhân khác, đánh! Vừa đánh vừa chửi.

Đầu tiên vợ mắng: “Tên khốn khiếp đáng chết.”

Thiếp chửi theo: “Tên đáng ghét không có lương tâm.”

Nghe kẻ, tối thê thiếp ngủ chung trên giường với nhau, hắn nambi ra đất, quá đáng thương~

Trong nhà có hai con hổ, cháu họ vừa sợ thê vừa hãi thiếp.

Mọi người: ... “Đáng làm thân đó!”

Trịnh Đức Khiêm: “{\{{(>_<)}\}}” Thế giới này thật quá đáng sợ!

99. HI SƠN NÁO NHIỆT CỤC KỲ

[Nguyên]

MỘT LỜI CHUYỆN VUI.

Vốn là hai mươi bảy, tính thêm Lư Thế Huân không mời mà tới, tổng cộng có hai mươi tám tài tử tề tụ, Hi Sơn náo nhiệt không kẽ xiết.

Trong hoàn cảnh có ba thứ ở đây: nhiều người, lăm chuyện, đủ tin đồn, Trịnh Đức Khiêm như cá gặp nước, nghe ngóng được đủ mọi tin nên khoan khoái, mặt mày hồng hào hăng lên. Trịnh Diễm ngoài mỗi ngày đi gặp chị, thăm Trường công chúa Khánh Lâm, gặp gỡ Trì Tu Chi ở Cố trạch, thì Miêu phi cũng thường hay gọi nàng vào cung Thúy Vi chơi. Muốn biết tin gì, cứ ngồi nói chuyện với Trịnh Đức Khiêm, sau đó cũng tiện thể bổ sung tin tức tình báo cho bản thân, cuộc sống khá êm đẹp.

Nguy cơ của Trì Tu Chi được giải trừ, tâm trạng rất tốt, ở ngự tiền cười tươi như hoa, *áy chét*, nhầm, phải là mặt mày rạng rỡ, khiến tâm tình lũ đàn ông trên dưới Hi Sơn cực kì khó chịu! Hoàng đế xem chàng là tiêu chuẩn ISO 9001, chàng vui vẻ, độ *mỹ mạo* tăng đủ một trăm phần trăm, khiến những người bị so sánh khổ không thể tả. Từng người một tức anh ách mà rút lui dần, Hoàng đế không hài lòng, nhìn thấy Trì Tu Chi tươi tinh rạng ngời như đang đâm chọt ở bên, liền nỗi cáu: “Có gì mà khanh cứ cười ngây ngô ngô cả ngày thế hả?!”

“?” Trì Tu Chi nghiêng đầu suy nghĩ, mắt lộ tia nghi ngờ, khiến trái tim của cung tì hầu hạ bên cạnh đập thùm thup như hươu chạy, tay cầm quạt bị trượt, suýt nữa là quạt rơi xuống rót vào đầu Hoàng đế.

Hoàng đế che mắt: “Thôi thôi thôi, đúng là không cứu được! Thấy khanh là nhức hết cả đầu. Trên đời có thể còn một Trì Tu Chi nào nữa không biết?” Đi đâu để tìm được con rể thích hợp đây? Nếu chẳng phải nghi ngờ đồng chí Trì có mệnh khắc người khác, không chừng Hoàng đế đã quyết định chọn chàng làm rể.

Hoàng đế đang rất sầu muộn, thế gia cũng chả vui vẻ gì khi cưới con gái hoàng thất, khó lăm mới cắn răng mím môi gật đầu đồng ý, so sánh với Trì Tu Chi, càng khiến Hoàng đế thấy nhức răng.

Trì Tu Chi cười không đáp, khiến lão ngoan đồng lại lên cơn động kinh, tiếp tục công tác báo cáo: “Tổng cộng có hai mươi tám tài tử, đều đã ở đây, khi nào Thánh nhân sẽ đưa bọn họ đi dạo? Để làm chút thơ văn?”

Hoàng đế lầm bầm: “Bọn chúng vẫn chưa cãi xong sao?” Lầm bầm xong rồi lại tức giận trùng Trì Tu Chi, “Thầy khanh chả tốt đẹp gì! Dám đạo đức giả như thế!” Để các tài tử đấu với nhau.

Nguyên nhân cũng rất đơn giản, các tài tử đều có sự kiêu ngạo riêng, có người dùng văn kết bạn, cũng có kẻ khinh thường văn người khác. Văn thơ thì không có hay nhất, muốn xem ai giỏi hơn là một chuyện rất khó. Nếu không thể phân biệt, thế thì trổ tài khoe bản lĩnh, chẳng ai chịu chịu phục ai. Vào kinh có trước có sau, lại tự chọn phòng, một đám đàn ông vì vấn đề chồ ở mà huyên náo như đám cung nữ Dịch đình (*) tranh chồ ngủ, chọc đám thái giám cười hềnh hêch cả ngày.

(*) Cung Dịch đình: chồ ở của cung nữ.

“Hay lắm! ----” Không có dấu chấm câu, lại có tiếng xôn xao từ bên ngoài truyền vào như vừa có gì bất ngờ.

“Lại là bọn chúng!” Hoàng đế rất nhức đầu với đám văn nhân, từ khi các văn sĩ tới Hi Sơn, chẳng ai suy nghĩ sẽ được rạng danh nhờ văn chương, toàn mong rằng nhờ vào tài hoa của mình mà kiếm được đất cẩm dùi ở trên triều, để làm Thượng thư. Không ít lần giả vờ vô tình nhắc tới, trong đó cũng chả thiếu kẻ chồ mồm vào chuyện lập trũ các loại, cũng có tên nói tốt cho Phé Thái tử, chỉ trích tình hình chấp chính cũng có, vân vân, nhiều loại lầm.

Hoài Ân luôn giả làm bình hoa di động bấy giờ bước lên xin chỉ thị: “Thánh nhân, có cần sai người đi xem thử thế nào không ạ?”

“Đi đi, đừng để xảy ra chuyện mới tới, có gì thì truyền Phò mã vào xử lý, đừng làm phiền ta.”

“Vâng~” Giọng của Hoài Ân hơi run.

Trì Tu Chi không khỏi mỉm cười.

Nhanh chóng tra ra: “Các thư sinh mở hội thơ, vừa rồi là tiếng trầm trồ khen ngợi.”

Hoàng đế hiểu ngọn nguồn rồi thì hỏi sang Trì Tu Chi: “Lại xảy ra chuyện gì đây?”

“Thầy sợ bọn họ rảnh rỗi, lại có tranh chấp với nhau. Đều là bậc tài hoa, nên để bọn họ dùng thơ văn để quyết định.”

“Thế thì làm sao để chọn được thứ bậc? Sao chúng chịu phục?” Hoàng đế rất nghi ngờ liệu sẽ có kết quả hay không.

“Để bọn họ đấu công khai.” Trì Tu Chi cảm thấy rất bội phục thầy mình, trên mặt có vẻ như rất thấu hiểu.

Hoàng đế: “...” Đang không nói gì, lại nghe tràng reo hò rộ lên, càng nhức đầu, “Sao lại ồn ào thế? Có tổng cộng bao nhiêu người?” Vặn nút âm thanh đến mức tối đa cũng không được hiệu quả thế này đâu?

Má Hoài Ân bị co giật: “Có rất nhiều người hâm mộ phong thái tài tử mà tới.”

Hoàng đế lại đau đầu: “Kinh Triệu đâu? Chấp Kim Ngô đâu? Bảo bọn họ và Ngự lâm thường xuyên tuần tra hơn, tránh sinh loạn.”

Trì Tu Chi cúi đầu đáp, đây là việc của chàng, viết tin, để Hoàng đế đóng dấu, sau đó gửi đi. Trì Tu Chi viết xong, Hoàng đế nhìn thấy không có

vấn đề, liền đóng dấu, Trì Tu Chi cầm lấy đi ra ngoài tìm người thực hiện. Ngay ở cổng lướt qua một gã mập.

Gã mập này cũng chẳng phải ai xa lạ, có chút duyên phận với Trì Tu Chi, không có Duyên Bình quận vương Tiêu Lệnh Đức, có lẽ Trì Tu Chi đã thi vào tướng phủ của Trịnh Tĩnh Nghiệp kiêm chức quan, chưa chắc sẽ được thành tựu như bây giờ. Ở một nghĩa nào đó, Tiêu Thập lang đúng là quý nhân của Trì Tu Chi.

Bây giờ quý nhân đang sải bước chân úc núc, đội mũ lệch, một bước đi ba lần rung lắc, mười phân tường lưu manh. Nháy mắt Trì Tu Chi nhớ lại từng bị người này đùa giỡn, liền ngứa tay. Tiêu Lệnh Đức nhìn chằm chằm Trì Tu Chi thật lâu, rốt cuộc không dám mở lời. không phải trong lòng không ngứa ngáy, nhìn thấy người đẹp gã vẫn chảy nước dãi, nhưng nghĩ tới Trì Tu Chi có một cô vợ rất đáng sợ, đầu chưa cài trâm mà đã dám lấy ấm trà quăng vào gã, có ý gì cũng dẹp sạch. Huống chi Trưởng công chúa Khánh Lâm là một phụ nữ rất tàn nhẫn, là một người có sức chiến đấu rất dũng mãnh. Tiêu Lệnh Đức đành lướt mắt qua cho đỡ nghiền, đưa tay đầy cái mũ lệch thêm chút nữa, động tác lưu loát.

Trì Tu Chi bước nhanh hơn gã, chàng sợ mình đi chậm chút nữa sẽ không kiềm chế được bản thân mà quất bay cái đầu heo đó.

Tiêu Lệnh Đức càng ngày càng mập, mặt mày càng xấu xí, lặc lè nằm sấp trên đất dập đầu trước Hoàng đế khiến ngài rất mất hứng. Đợi khi Tiêu Lệnh Đức đứng lên, bên ngoài lại thêm một trận tranh cãi ầm ĩ, tâm tình của Hoàng đế càng tệ: “Mày tới làm gì?”

“Dạ? Con tới gặp cha, thấy cha khỏe, con an tâm lắm.”

“Nếu mày ngoan ngoãn, ta mới an tâm!” Hoàng đế tức giận chận miệng gã, “Mấy ngày nay mày làm gì? Lại đi chơi lung tung phải không?”

“Con lại đi đâu được chứ? Con ở nhà đọc sách học viết, lại còn tập cưỡi ngựa bắn cung nữa.”

Hoàng đế nghi ngờ nhìn thẳng con trai thứ mười từ trên xuống dưới một lượt, trong mắt toàn vẻ nghi ngờ: “Vậy kiểm tra xem thế nào, Hoài Ân, đưa giấy bút cho nó.”

Đầu Tiêu Lệnh Đức đầy mồ hôi, bắt đầu giải bài, Hoàng đế đọc câu hỏi, gã viết câu trả lời. Tổng cộng có năm câu, khiến gã mập sốt ruột đến độ vò đầu bứt tai, Hoàng đế vô cùng mất hứng. Thu bài xem qua, giải sai thì thôi, đã thế chữ còn xấu như gà bối, cuộn bài lại đập vào đầu Tiêu Lệnh Đức: “Đây là kết quả mày đã đọc sách học viết hả?”

Đang đánh, Trì Tu Chi trở về, thấy cảnh này, vô cùng khoái chí đứng xem.

Hoàng đế vừa đánh vừa mắng: “Bộ dạng mày là sao đây? Áo mũ không chỉnh tề? Sao đội mũ lệch thế hả?”

Tiêu Lệnh Đức ôm đầu giải thích: “Trong kinh đều thế cả mà,” đang phô biến lăm, thế mà cũng đánh được cho được? “Không phải Trì lang nhưng mặc thế này cũng sẽ trông đẹp hơn, mọi người đều bắt chước theo.”

Hoàng đế đánh mệt, thở dốc, hồn hển ngẩng lên, nhìn Trì Tu Chi tự dung bị kéo vào, tức thời liền nổi giận, ra tay càng mạnh: “Đm! Mày tự ngẩng đầu mà xem, áo mũ nó gọn gàng, nào có phải cái bộ ngu xuẩn như mày!?” Trì Tu Chi cũng cảm thấy vô tội, căn bản chàng không biết mình đã thành đối tượng bắt chước.

Tiêu Lệnh Đức tới vuốt mông ngựa mà bị vỏ ngựa đập, vốn được công chúa Trường Tín chỉ bảo, đến nịnh hót cha mình, tranh thủ thừa dịp lũ em trai được phong vương gì đó, công chúa Trường Tín nói vài lời tốt, móc nối quan hệ cho gã, để gã được từ Quận vương lên thành Thân vương. Lần này bị hẵng mất chức Thân vương, trong lòng Tiêu Lệnh Đức cảm thấy rất căm hận.

Đằng sau Hoàng đế chửi với theo: “Các nhân sỹ tài đức tụ tập ở đây, mày bót làm cha mày xấu hổ, ngoan ngoãn ở nhà cho ta!” Đuối xong còn chưa hết hận, lột giày dưới chân ném thẳng vào lưng Tiêu Lệnh Đức, lực tay không nhỏ, khiến Tiêu Lệnh Đức đau đến méo miệng.

Chật vật chạy thoát khỏi cung Thúy Vi, Tiêu Lệnh Đức cảm thấy đã bị mất hết mặt mũi, đá hai cái vào chân tùy túng đi theo. Tên tùy túng giận lắm mà không dám nói, đưa gã ra ngoài, thế nào vừa vặn gặp phải các tài tử đang từ hội thơ trở về. Các tài tử cũng đội mũ lệch rất thời thượng. Ở chính giữa là Chu Nguyên và Lạc Tế Tân, cả hai đều là thanh niên tuấn tú, tướng mạo không tệ (nhưng không phải khuôn mặt đẹp đến nỗi không nỡ đánh), dáng người cũng được, tài mạo hơn người, còn được tán tụng, y hệt kẻ thù của bất kì đứa trẻ nào trong truyền thuyết – *con nhà người ta* – mức độ thù hận tăng cao.

Tiêu Lệnh Đức đang khó chịu, gã chộp lấy cái mũ lệch kia rồi đánh một trận, vừa đánh vừa mắng: “Áo mũ không chỉnh tề, còn ra thể thống gì!”

Lúc này các *fan hâm mộ* của các tài tử đã rời nơi thi đấu, cung Thúy Vi không phải là nơi để những kẻ không phận sự có thể bám đuôi thần tượng, Ngự lâm quân trợ mắt nhìn Tiêu Lệnh Đức nổi nóng, dáng người nặng nề đuổi đánh một tài tử đội mũ lệch.

Một cái đánh này không quan trọng, nhưng đã đánh bay chức Thân vương của gã, Hoàng đế không thể không nghiêm khắc hạ chỉ khiển trách, bắt đóng cửa tự hồi lỗi, sau đó vỗ về tài tử bị thương. Nhờ trận đánh này, các tài tử quả thật đã biết điều hơn, rốt cuộc cũng biết dù danh tiếng có thể đổi cơm ăn, nhưng không được để da thịt chịu đau, lặng lẽ chỉnh cái mũ trên đầu cho ngay ngắn.

Phần lớn mọi người cố gắng thu liêm thì lại xuất hiện một số đồng chí không giống người thường.

Lư Thế Huân chính là một đồng chí như thế, hắn không có người ái mộ, đã già, dù tướng mạo xấu nhưng cũng chẳng được ưa thích, tính tình lại tồi tệ. Chu Nguyên, Lạc Tế Tân bị đánh, nhóm khách trọ trong cung

Dặc Du dù không thân thiết gì, nhưng cũng qua an ủi chút đinh, Lư Thế Huân thì hoàn toàn không.

Đúng đà đúng đinh tới, đầu tiên lão mắng Tiêu Lệnh Đức, chỉ trích trình độ giáo dục của hoàng thất, sau đó phê bình Chu Nguyên và Lạc Tề Tân không có quy củ, áo mũ không chỉnh tề, bị đánh là đáng. Do đó phát động, tự đưa ra ý kiến của mình rằng triều đình phải đổi đai với những tài tử như lão đủ lễ nghi, để các hoàng tử được học thầy giỏi, để những kẻ sĩ khác tu thân dưỡng tính, quốc gia phải đưa ra luật pháp quản lý, thể hiện lòng nhiệt tình muốn tham gia bàn việc nước cao độ.

Càng mắng càng hăng, lão bắt đầu chỉ trích các công chức nhà nước, Trịnh Tĩnh Nghiệp đứng mũi chịu sào, chịu một chậu máu chó mắng xối xả vào đầu. Nào là lòng riêng, không chiêu hiền đai sĩ, không khuyên can Hoàng đế... theo thứ tự Tướng Tiền Hiền cũng bị trúng đạn.

Không ai để ý gì tới lão.

“Để ý đến hắn làm gì?” Cố Ích Thuần và Trịnh Tĩnh Nghiệp cung ly, “Đừng để ý tới hắn là được.” Lư Thế Huân có thể sống tới bây giờ, là nhờ Cố Ích Thuần tích đức cho Trịnh Tĩnh Nghiệp, ngăn không cho xử lý.

Trịnh Tĩnh Nghiệp nhéch môi cười lạnh: “Sao lại né tránh vậy, ta không xử lý được hắn sao? Thứ như thế, để lại rất chướng mắt. Rất không biết điều.” Tuy rằng Lư Thế Huân không có bím tóc, nhưng mồm miệng lại có lấm kẽ thù, muốn xử lý lão là vô cùng dễ dàng.

“Không phải bây giờ, sẽ có tin đồn không hay.”

“Có thể tệ đến cỡ nào được nữa?” Chuyện đặc tội với người thế này, Trịnh Tĩnh Nghiệp làm nhiều lần lầm rồi, *lầm rận không ngừa, nhiều nợ chẳng lo.* (Giống nghĩa câu ‘Cùi không sợ lở’ vậy).

Có sự đệ như vậy, Cố sư huynh lắc đầu thở dài: “Hiếm khi được rảnh, ra ngoài đi dạo không?”

“Cũng được.” Sư đệ hơi chột dạ, biết sư huynh có ý tốt, thấy không nhắc tới nữa, vui vẻ giải sầu với nhau.

Hai ông lão tay khoác tay mà đi, Trịnh Tĩnh Nghiệp thở dài: “Thoáng chốc lại như trở về những ngày xưa, lúc vừa vào môn hạ của Quý sư, huynh cũng dẫn ta đi cho biết đường thế này.”

Cố Ích Thuần cũng cảm thán: “Chớp mắt đã là lão già.”

Thong thả từng bước, nhớ lại những chuyện cũ năm xưa. Cố Ích Thuần nặng tình với sư môn, trong câu chuyện lại nhắc tới Lý Tuấn: “Đệ ấy không phải kẻ có thể giải quyết những việc tỉ mỉ, đệ cũng chớ nên trách móc nặng nề quá.”

“Nó hả, nhờ Lư Thế Huân, cũng có vẻ dễ ưa hơn nhiều, không chỉ nó thôi, so với Lư Thế Huân, Tưởng Tiền Hiền cũng được lắm.”

Cố Ích Thuần huých bả vai Trịnh Tĩnh Nghiệp: “Cái miệng của đệ, đủ độc.”

Nói nói cười cười, hướng tới nơi có cảnh đẹp mà đi, vừa tới nơi, nhìn cảnh tranh cãi giành giật mà lông mày xoăn tít. Trịnh Tĩnh Nghiệp đưa mắt ra hiệu: “Tới xem.” Tức khắc có nô bộc chạy đi thăm dò tin tức.

“Tướng công, Phò mã, ở trước đang có tranh chấp. Một bên là Lý lang quân, bên kia là Lư Thế Huân.”

Cố Ích Thuần hỏi: “Lý lang quân nào?”

“Là sư đệ của tiên sinh và Tướng công, Lý lang quân, còn có tiểu Lý lang quân là nhân viên trong tướng phủ ta, ngoài ra còn một lang quân không rõ, bọn họ đứng một bên. Bên kia là Lư lão tiên sinh.”

Lư Thê Huân ở Hi Sơn trêu mèo chọc chó, đắc tội một biển người, ở Hi Sơn, kẻ bị nhiều người căm hận hơn cả Trịnh Tĩnh Nghiệp, không ai khác ngoài Lư Thê Huân. Trong cung Dực Du, không ai để ý tới lão nên tới đây ngắm cảnh, vừa đúng gặp phải nhóm Lý thị, thế là đại quyết đấu.

Mùa hè ấy mà, tất cả mọi người đến Hi Sơn để nghỉ mát, tỉ lệ va chạm gia tăng rất cao. Lý Tuấn và Lý Trạm Chi (*từng được Cố Ích Thuần tiến cử vào tướng phủ Trịnh Tĩnh Nghiệp, chương 22*), Lý Thần Sách cũng đến ngắm cảnh, các bên nhìn nhau không vừa mắt. Ba người chia làm ba phe, Lý Thần Sách ghét Lý Tuấn vì ‘*Lúc nào cũng say say xỉn xỉn*’, không ưa Lý Trạm Chi ‘*Còn trẻ hay ra vẻ*’; Lý Tuấn châm biếm Lý Thần Sách ‘*Thần Sách thất sách*’, giáo huấn Lý Trạm Chi ‘*Tham mộ quyền thế*’; Lý Trạm Chi nỗi cáu, tuyên bố mình sẽ chịu trách nhiệm với danh tiếng tổ tiên, gánh vác trách nhiệm gia tộc.

Đang châm biếm lẫn nhau, Lư Thê Huân mò tới.

Lư Thê Huân là một *gã thấy cây là đá ba cú* (ý nói người gặp chuyện không liên quan đến mình nhưng vẫn xen vào), ngày hè nắng nóng, Lý Thần Sách đầu bù tóc rối, Lý Tuấn có đội mũ, nhưng tiếc là ngược một góc chín mươi độ - ông ấy đã uống hơi nhiều. Áo mũ Lý Trạm tại chính tề, đứng nghe Lư Thê Huân chỉ trích trưởng bối nhà mình: “Đầu bù tóc rối, chẳng đáng danh sĩ, áo mũ không ngay, uống đọc kinh thư.”

Người Lý gia lập tức chuyền mũi dùi, nhất trí cùng đối ngoại. Lý Thần Sách không muốn thừa nhận cũng không được, gặp Lư Thê Huân, hắn sẵn lòng hợp tác với Lý Tuấn.

Lý Tuấn mở mồm trước: “Đâu ra con ruồi đáng ghét này thế, đánh đuổi ra ngoài!” Ông ta là cường hào, tôi tú đồng, gọi tay sai tới đánh người.

Lý Thần Sách lại không chịu để Lư Thê Huân được rời đi như thế. Chính bản thân hắn là kẻ từng chỉ điểm non sơn, nếu không phải trình độ gã đội trưởng quá kém cỏi, hiện giờ Lý Thần Sách đã là một *quốc sĩ* được người người ngưỡng mộ, lại thêm có cái miệng độc địa trời sinh, bị người khác đụng chạm, sao lại không trả đũa?

Hắn chẳng những mắng, còn xem tướng: “Miệng lệch mắt lé, không phải chính đạo, mày dài chạm nhau, cả đời sầu khổ; môi dưới có nhiều nếp nhăn, cái miệng hại cái thân; xương gò má cao, tính tình cay nghiệt; da mặt xanh tái, lòng dạ độc ác; tai vênh, tướng đào hát... Tướng tá mặt mũi như thế, còn dám ra đây dọa người!”

Đậu xanh rau má! Lý tiên sinh, miệng của ngài độc quá đấy?

Trịnh Tĩnh Nghiệp cười nói với Cố Ích Thuần: “Nước muối kết đậu hũ, vỏ quýt dày có móng tay nhọn.”

“Đê lại có ý xấu nào nữa?”

“Không phải huynh đã đoán được rồi sao?”

100. VĂN CHƯƠNG GHEN GHÉT MỆNH TÀI

[Nguyên]

CHỈ THÁI TỘ TRIỀU THÓ LÀ NGOẠI LỆ

Trịnh Tĩnh Nghiệp dùng hành động thực tế để chứng tỏ mình có giúp đỡ sư đệ. Đầu tiên, ông lấy lại chức vụ ở tướng phủ của cháu trai Lý Tuân, Lý Trạm Chi, rồi điêu đến Sùng Văn quán. Sau đó, ông tiến cử Lý Thần Sách một lần nữa với Hoàng đế, để hàn tới Hồng lư tự (*) nhận chức Thiếu khanh, hiện tại không có khách tới thì qua bên Cố Ích Thuần giúp đỡ. Cuối cùng, ông đề cử đệ tử sư đệ Lý Tuân được công hiến cho sự nghiệp văn hóa nước nhà, đưa Lý Tuân làm trợ thủ của Cố Ích Thuần, quản lý các tài tử, Lý Tuân trở thành *sép ngầm* của Lư Thế Huân.

(*) *Hồng lư tự*: nơi chủ trì các nghi lễ, nghi thức ngoại giao, đón tiếp người từ nước khác

Lý Thần Sách là một người muôn thay đổi tình hình hiện nay, một chức Hồng lư Thiếu khanh không thể thỏa mãn hắn, nhưng chức trợ lý thì rất hấp dẫn. Lư Thế Huân bị chửi mắng thê thảm. Lý Thần Sách không hề có ý hạ mình quyết đấu trực tiếp, hắn bảo một tiểu thái giám đi kiểm con chim sáo về, sau đó mắng Lư Thế Huân.

Thế là thường thấy một cảnh thế này ở cung Dặc Du. Trước đây Lư Thế Huân suốt ngày chê trách người khác áo mũ không chỉnh tề, bây giờ chỉ cần lão bước ra cửa, nếu có gì không ổn, tiểu thái giám sẽ nhỏ giọng nói với con chim sáo: “Áo mũ không chỉnh, chả có thể thông, phẩm hạnh không ngay, thật kém văn hóa.” Chim sáo bắt đầu vào việc.

Lư Thế Huân bị bệnh, con sáo lại đến chõ cửa sổ lão mà rằng: “Nhận việc ngồi không, lãng phí tiền gạo, hại nước hại dân, thành tên bán nước.”

Lư Thê Huân hết bệnh, ngồi trước cửa sổ viết chữ, con sáo vẫn thực hiện nhiệm vụ: “Ba hoa chích chòe, phảm hạnh chẳng thấy, cầu lợi mua danh, mối mọt của đời.”

Trên đây, đều là những lời Lư Thê Huân mắng chửi người khác, Lý Thần Sách lại áp vào người lão, khiến Lư Thê Huân sống cũng không được, chết cũng chẳng xong.

Từ đó về sau, các tài tử bót thi thố, mũ nón ngay ngắn, cũng bót bình luận tình hình chính trị. Coi như Lý Thần Sách cũng đã khách khí với bọn họ - chủ yếu nhờ những người này không tự tìm thù chuốc hận. Cô Ích Thuần ở giữa điều giải, mọi người chuẩn bị kĩ càng, Hoàng đế muốn mời ăn tối.

Hoàng đế rất vừa lòng việc Lý Thần Sách làm: “Đúng là ta không nhìn nhầm Lý khanh, quả thật có tài. Người thừa tướng tiến cử giỏi thật!” Gặp các tài tử đã qua *dạy bảo*, chí ít cũng không thành hình thù quái dị, Hoàng đế ra lệnh mở tiệc.

Hình tượng của Hoàng đế cũng có thể trưng ra, thái độ cũng chẳng có vấn đề, gặp các tài tử cứ cười suốt, thậm chí ngài còn hay rằng Chu Nguyên xuất thân ở Bình Lăng Chu thị, Tạ Du từ Thanh Châu Tạ thị ở Bồ quận, biết vài câu thơ xuất sắc, đặc ý nhất, lại còn nói mấy câu rất sâu sắc.

Đám tài tử như cây trước gió xuân, có hình tượng tuyệt vời của Lạc Tề Tân làm đại biểu, đầu tiên nâng chén chúc thọ Hoàng đế, chúc Hoàng đế vạn tuế thiên thu. Hoàng đế cười khan: “Tuân thủ quy củ quá rồi, vẫn vẻ các thần tử lên triều viết ra đều là công văn quy tắc khô cứng. Nếu các khanh không có tính tình phóng khoáng thì đã chẳng làm ra được những bài thơ ai cũng thích như thế. Có chừng mực là được.”

Đám Lạc Tề Tân vừa nghe liền hiểu, Hoàng đế săn lòng dung túng, nhưng đừng quá đáng, Lư Thê Huân vượt mức, nên bị *chỉnh*. Các tài tử yên lòng, muốn lăn lộn thành loại *đến chó cũng không ưa* như Lư Thê Huân cũng cần có thiên phú, bọn họ tự cảm thấy không thể sánh bằng.

Cố Ích Thuần nói: “Nếu vậy, không bằng thu hồi các nghi thức bày biện, mọi người không nhất định phải ngồi đúng vị trí đã sắp xếp sẵn, cứ chọn chỗ tùy ý, chỉ cần không ra khỏi khu vực này thôi,” đưa tay chỉ vài cột mốc, “Có thể mang rượu và đồ nhắm đi dạo, hiếm khi vui vẻ thế này, cứ tùy ý, cao hứng thì làm thơ, không phải vui lăm sao?”

Lý Tuấn đồng tình: “Đúng thế, tài năng không thể vào lối mòn như vậy, nếu là ta, ngay cả ranh giới cũng không định, không quản thời gian, không câu nệ thời điểm, muôn làm là làm mới có thể ra đời những tác phẩm xuất sắc.”

“Đệ lại thế rồi! Uống rượu của mình đi.” Cố Ích Thuần cười mắng, sau đó lại hỏi ý kiến của Hoàng đế.

“Được!” Cho bọn họ tới là để ca tụng công đức của ngài mà.

Uống rượu xong, các tài tử sáng tác rất nhiều tác phẩm xuất sắc, sau đó tung hô bình phẩm lẫn nhau, Hoàng đế cho người sao chép lại, đóng thành sách, các tài tử được quảng cáo tên tuổi của mình, có chứng nhận của triều đình. Sau bữa tụ tập này, Tạ Du thay mặt các tài tử xin phép Hoàng đế: Có thể dạo chơi Hi Sơn không?

Hoàng đế nhìn Tạ Du, là một trung niên trên dưới bốn mươi, tướng mạo bình thường, nhưng có đôi mắt rất trong, sáng khoái đồng ý: “Chớ đi lung tung trong cung, còn lại tùy ý. Có không ít người trong các ái khanh của trẫm yêu mến tài năng của các khanh, nếu bọn họ có mời các khanh làm khách, cứ việc đi! Ta chỉ sợ bọn họ ra tay trễ, không giành được người ấy chứ.”

Những buổi tụ hội sau này cũng tương tự, còn đám rảnh rỗi sinh nông nổi của thiên hạ có việc mới: Chép các thơ văn ca tụng mới sáng tác.

Ngoại trừ Lư Thê Huân, những ngày sau của đám tài tử khá thoái mái, bọn họ còn gặp một sự kiện rất quan trọng – Hoàng đế sắc phong cho chư

vương, công chúa – lại được làm khách quý.

Trịnh Diễm cầm danh sách dài dằng dặc, trán chạm trán Trì Tu Chi mà đọc: “Sao nhiều thế.”

Trì Tu Chi vén một lọn tóc dài của nàng qua một bên: “Con cháu Thánh nhân nhiều, số lượng chư vương, công chúa quá không ít.”

Hoàng đế có hai mươi người con trai, ngoại trừ Tiền Thái tử đã bị phế, giam trong cung, Tề vương ở Ti Châu xa xôi, Thất, Bát, Thập Nhất, Thập Nhị, Thập Tam, Thập Lục, Nhị Thập, Nhị Thập Nhị đã chết, tổng cộng còn mươi bốn người, qua đợt phong hầu này, đều sẽ thành vương.

Theo thứ tự lần lượt là lão tam Triệu vương Tiêu Lệnh Minh, lão tú Tần vương Tiêu Lệnh Dự, lão ngũ Ngụy vương Tiêu Lệnh Thành, lão lục Yên Vương Tiêu Lệnh Nhân, lão cửu Tấn vương Tiêu Lệnh Văn, lão thập Duyên bình quận vương Tiêu Lệnh Đức, lão thập tứ Kỳ vương Tiêu Lệnh Nghĩa, lão thập ngũ Sở vương Tiêu Lệnh Kiệm, lão thập thất Nghĩa An quận vương Tiêu Lệnh Tiên, lão thập bát Thừa Khánh quận vương Tiêu Lệnh Cung, lão thập cửu Kỳ Dương quận vương Tiêu Lệnh An, lão nhị thập nhất Trường Thủy quận vương Tiêu Lệnh Tín, lão nhị thập tam Ngô vương Tiêu Lệnh Nghi, cùng cậu con trai cung nhị thập tứ Chu vương Tiêu Lệnh Banh.

Những người đầu thì đã lớn tuổi, tư lịch cũng đủ chín muồi, phong Thân vương cũng được – không kể Tiêu Lệnh Đức không hăng hái tranh giành – một đồng Quận vương ca ca chịu đứng sau hai Thân vương đệ đệ thì đúng là chọt mắt người.

Hai nhóc Tiêu Lệnh Nghi và Tiêu Lệnh Banh, đứa vừa lên mười, số tuổi đứa kia chỉ được một chữ số, thế mà đã phong vương! Lại còn ở thời điểm lập *tân triều* máu chóp, không thể không khiến người khác suy nghĩ lung tung. Những kẻ có đầu óc linh hoạt đều chòi lên trên, chui xuống dưới hòng tìm cách nhậm chức vào hai vương phủ này.

Còn các công chúa, số lượng chỉ có nhiều hơn, không thể ít hơn các hoàng tử.

Trịnh Diễm chắc lưỡi: “Thế là cũng nhiều lắm rồi, Thánh nhân đi đâu để tìm con cái thế gia vừa mắt mà lập hôn phối chứ?”

Trì Tu Chi cầm tóc Trịnh Diễm lên, khẽ ngửi: “Đó là chuyện của Thánh nhân.”

“Còn nói nữa, mấy ngày này Hi Sơn nào nhiệt hơn năm ngoái nhiều, bảo vì hâm mộ tài tử mà tới, ai biết thật giả thế nào, ngược lại thấy toàn người là người, phá hết cảnh đẹp.” Không phải nói xạo rằng tới ngắm tài tử, chứ thật ra là tiếp cận trung ương, mưu đồ lợi dụng chính trị sao? Nói toẹt ra thì mất hết ý nghĩa.

“Ồ~, nhột mà.” Trịnh Diễm né Trì Tu Chi, trời nóng, dựa sát thế này, lại còn thổi vào tai người ta.

Trì Tu Chi ôm trọn eo thon của Trịnh Diễm: “Quen rồi thì sẽ tự nhiên thôi.”

Công khai giở trò lưu manh.

Trịnh Diễm xoay người cù Trì Tu Chi, Trì Tu Chi ôm nàng, mặc kệ. Chàng không sợ ngứa, cười tưng tỉnh nhìn Trịnh Diễm giở trò. Bị sờ mấy cái, sắc mặt đỏ ửng, đột nhiên đứng phắt dậy, ôm bả vai Trịnh Diễm để nàng dừng lại: “Đừng nghịch nữa.”

Trịnh Diễm bị hành động phản công này khiến ngơ ngẩn, xoay người bỏ đi trước mấy bước: “Chàng mới là kẻ giở trò, chết tiệt!”

Trì Tu Chi cười khổ, tự nhéo đùi mình, hít thở sâu vài hơi, liều mạng ráng nghĩ tới Duyên Bình quận vương, sắc mặt mới trở lại bình thường. Cất bước đuổi theo: “Chầm chậm thôi, để ý dưới chân.” Chạy vụt lên trước bắt người: “Không đùa với nàng nữa, hai ngày nữa là đại lễ phong vương, sau

đó sẽ mở tiệc rượu, ai có danh hào đều phải đến...” Bán rẽ tin tức, hòng được khoan hồng.

Trịnh Diễm đưa ngón trỏ tay phải lên vuốt ve cánh môi: “Chư vương chưa kết hôn, mệnh phụ chủ trì là phi tử chăng? Phân nửa sẽ là Quý phi rồi, không phải chứ, các công chúa quận chúa cũng tới sao? Quận chúa thì không sao, nhưng mà ánh mắt Tiêu gia Nhị thập nương lúc nào cũng kì quái... Chàng làm gì... đừng...”

Trước mặt chồng chưa cưới lại làm động tác kì lạ thế, rốt cuộc bị kéo tay xuống, miệng bị *đóng dấu*.

Trước đây Trịnh Diễm luôn cảm thấy hành động trao đổi nước bọt này rất vô vị, bây giờ chưa kịp đánh giá thì cảm xúc bất ngờ ập tới, cả người có cảm giác như đang đông giá rét mà bị nhét vào ống chăn ấm, nóng hầm hập, nóng đến mức đầu óc không kịp phản ứng. Bị chiếm tiện nghi rồi mà còn ngây ngây ngo ngo chớp chớp mắt, lắp bắp: “Chàng chàng chàng chàng...” Nói lắp như thế đã mất mặt, lại còn quên hết từ ngữ.

Ánh mắt của Trì Tu Chi càng dịu dàng, dắt tay nàng: “Công chúa rất tùy hứng, trừ sự mẫn, không cần quen thân với ai khác.” Hơn nữa không được học cái xấu, cần thận cẩn thận.

Về đến nhà Trịnh Diễm mới hồi tưởng lại mùi vị, tại sao lại ngơ ngác để bị chàng lừa thế chứ? Đúng là thật xấu hổ với các tiền bối xuyên không, cho dù không thành Mary Sue vạn người mê, thì ít ra giữa đám đàn ông phải như cá gặp nước, sao lại tay mơ như vậy! Ôm mặt, Trịnh Diễm khóc thét trong lòng, *Trì Tu Chi, chàng mà không ngoan ngoãn, em đập chàng ngay!*

Ấy thế mà kẻ thật sự muốn đánh người là Trì Tu Chi.

Sau đại điển sắc phong chư vương là tiệc rượu, địa điểm tại Hi Sơn, so với cung Đại Chính thì không khí thoải mái hơn nhiều. Tất cả tài tử đều

tham dự, đương nhiên cũng muốn làm thơ. Hứng làm thơ của Hoàng đế nổi lên, bắt mọi người đều phải sáng tác, theo đúng đề mục được cho là được.

Hoàng đế có sẵn trong bụng mấy câu, sau đó tự mình viết đề trước, cho dù vậy, sáng tác của ngài vẫn không được như người khác. Không nói tới các tài tử, dù là lối văn chương kiểu cách *Quán các thể* (*) của các triều thần, so ra vẫn hay hơn Hoàng đế. Hoàng thượng tự thấy văn mình hay, trình thơ ngài làm cho mọi người xem, còn ép phải có bình luận.

(*)*Quán các thể*: là một loại văn dùng cho quán các và khoa cử trường thi.

Dù là đại thần hay tài tử, đều vẫn có chút *cốt khí*, sống chết không chịu mở lời. Tính tình Lý Tuấn khoáng đạt, bình luận đúng trọng tâm: “Ít ra chũ không xấu.”

Hoàng đế nổi sùng!

“Mọi người mang thơ hết lên đây, trẫm sẽ tìm thêm người bình luận!”

Đám đàn ông không ai chịu khen ngài, ngài mang thơ đến khoe các chị em phụ nữ bên kia: “Treo thơ lên, mỗi người một viên đậu, xem thơ ai hay thì đặt đậu dưới chỗ người đó, xem xem ai có nhiều đậu nhất!”

Các chị em phụ nữ cũng rất có *cốt khí*, phần Hoàng đế là ít nhất.

Sắc mặt Hoàng đế rất kém, không bắt các chị em phụ nữ nói một hai câu là không được.

Miêu phi đứng đầu đám phụ nữ, trình độ văn hóa của cô không cao, lại sẵn có Trịnh Diễm, liền để Trịnh Diễm bình luận thay. Thầy của Trịnh Diễm là Cố Ích Thuần, cha ruột là Trịnh Tĩnh Nghiệp, còn có một sư thúc Lý Tuấn, thư pháp hàng đầu. Bốc tờ đầu tiên lên, là của Hoàng đế: “Chữ viết có thể đọc được.”

“Bảo con bình thơ mà!” Hoàng đế nghe đánh giá xong, sai Hoài Ân truyền lời.

“Chữ viết để truyền tải, giải thích đạo lý rõ ràng là được, dù có nghe lọt tai hay không cũng chỉ là thứ yếu, hà có gì lại bỏ gốc lấy ngọn?” Trịnh Diễm không nhanh không chậm đáp. Nàng từng xem qua chữ của Hoàng đế, có thể nhận ra, nhưng không thể bình luận trái lương tâm.

“*Nét chữ nét người*, thật ra cũng có mấy phần chính xác. Chẳng hạn như, khí độ bất phàm. Còn nếu bàn về văn chương, sẽ không bằng những bài trau chuốt hoa mỹ khác,” lại rút ra vài bài, “Đây hẳn là của các sĩ tử hàn môn làm ra. Như người này, tuổi trên dưới bốn mươi, nhưng sống trong gia đình không lo cơm áo. Còn như bài này, có vẻ *thanh lãnh*, hẳn đã ngoài năm mươi...”

Những người ở ngoài nghe được rất ngạc nhiên: Quả thật không sai. Cố Ích Thuần đặc ý trong bụng, nhìn chữ đoán người, thật ra là kĩ năng cơ bản. Đặt bút nhẹ hay nặng, có thể đoán được lực tay, chữ thẳng hay tròn, có thể nhìn ra tính cách. Còn cách dùng từ đặt câu, dù sao cũng phụ thuộc vào kinh nghiệm bản thân, có thiên phú thì tốt, mà không có cũng vậy, không từng trải, không biết những kiến thức này nọ sẽ không viết được những tác phẩm như thế.

Ban đầu Hoàng đế chỉ muốn để bình thơ, nay nghe thấy thì choáng váng, không truy cứu thơ văn nữa, hứng thú bày tỏ: *Rảnh rồi đến ngồi chơi, chúng ta thảo luận chút bản lĩnh coi tướng con nhé*.

Ngày hôm sau, Hoàng đế kéo Trịnh Diễm tới cung Đại Chính, trải hơn mươi tờ giấy lộn trước mặt: “Sao con biết được là ai? Chữ trầm con nhận ra, chữ người khác con đâu có biết – Nhận ra được chữ của ta mà còn dám nói thơ ta không hay! Không hay chỗ nào?” Lão ngoan đồng ăn vạ.

“Tốt số là được rồi mà.”

“Văn cũng phải hay nữa!”

“*Văn chương ghen ghét mệnh tài* (thơ Lý Bạch),” Trịnh Diễm không bỏ rơi Hoàng đế, “Đêm hết những kẻ có tài viết văn giỏi giang, có mấy người được làm quan to vinh hiển? Cho dù xuất thân không kém, thì cũng đã từng phạm sai, hoặc trải qua đại nạn, sau đó mới có tác phẩm xuất sắc mà để lại cho đời. Có người làm văn hay, một khi ra làm quan, sẽ không thể viết ra được những tác phẩm nghệ thuật vốn có như ban đầu. Thé thì hà có gì lại cưỡng cầu? Hoàng đế muốn viết thơ hay, cũng không hẳn là chuyện tốt cho quốc gia. Từ khi con học thơ đến nay, chẳng thể viết nổi một câu, ngài viết được, đã là đến một trình độ nhất định rồi! Giàu có hơn con, còn có thể viết một bài thơ trọn vẹn, người còn muốn gì nữa chứ? Nhìn cả triều văn võ đi, có mấy người viết thơ hơn những văn sĩ tài tử kia đâu? Con chẳng kiềm ra nổi.”

Nàng biết ở kiếp thứ hai này, chỉ có một ngoại lệ là Thái tổ triều Thố, khí phách khoáng đạt, còn khai quốc dựng nước. Dù vậy, vẫn phải trải qua mọi loại ly táng.

Cuối cùng Hoàng đế cũng được trấn an, nhìn các tài tử bằng ánh mắt đong đầy sự thương hại: Ôi, một đám nghèo kiết hủ lậu, chỉ biết lấy văn thơ chuyện trò *tự sướng*.

Trịnh Diễm lộ nghè, tiếng tăm càng vang dội, con gái Trịnh Tĩnh Nghiệp nhanh nhạy thông minh, không ít người có hứng thú với nàng. Có những tài tử không kiềm chế được, thường lấy cớ là muốn thăm hỏi Tể tướng, khiến Tri Tu Chi rất muốn chém người.

101. THIẾU NIÊN BẬN RỘN

[Nguyên]

“CHỈ CẦN CHÀNG LUỐT QUA BÊN CẠNH, LIỀN MANG TRÁI TIM EM ĐI MẮT.”

Chu Nguyên là một kẻ rất bận rộn, thường xuyên dẫn theo một đám người mở party, không muốn để ý tới hắn cũng khó.

Chu Nguyên rất bất đắc dĩ, con gái Tể tướng, sao có thể muốn gặp là gặp được? Đưa thiếp tới tướng phủ, còn chẳng được bước chân vào thư phòng, huống chi gặp con gái người ta. Đâu có ông bố nào ngốc vậy, bộ thấy bạn văn hay chữ tốt thì liền gọi con gái cưng tới để trò chuyện với bạn hả? Thé thì đành phải ‘vô tình gặp gỡ’ vậy.

Nào ngờ Trì Tu Chi đã mua chuộc được cha mẹ vợ, từ khi các tài tử đến Hi Sơn, chỉ cần Trịnh Diễm ra khỏi nhà, chắc chắn sẽ có nam định Trịnh gia đi theo sát bên, đôi khi là chính bản thân Trì Tu Chi, phải đảm bảo sạch sẽ chu vi tám trượng xung quanh tiểu mỹ nữ. Nhiều người có cái phẩm chất là càng ngăn cấm càng gan dạ, miễn có chút tình ý, chịu thất bại hai lần liền khai hỏa toàn bộ mã lực.

“Kia là ai thế?” Trịnh Diễm đã quên Chu Nguyên, hơn hai mươi tài tử, có khoảng hai, ba người tương tự Chu Nguyên, chẳng qua Chu Nguyên có vẻ nổi bật hơn mà thôi.

Hôm nay người đi theo là Trịnh Đức Hưng đang được nghỉ phép: “A! Là Chu Nguyên.”

Trịnh Diễm suy nghĩ một lúc lâu mới nhớ hắn là ai: “Là hắn à ----” giọng điệu kéo dài có vẻ rất mờ ám.

“Đúng, đúng, là hắn đấy.” Rốt cuộc trong lòng Trịnh Đức Hưng vẫn có vài phần hướng tới thế gia, tuy bây giờ không còn là cậu nhóc ngờ nghêch ngày trước, nhưng vẫn khá đế ý. Ở phương diện này, trình độ săn tin của cậu chẳng kém cạnh gì Trịnh Đức Khiêm.

“Giọng điệu của cháu là sao thế?” Trịnh Diễm khinh bỉ nói, “Hắn có gì hay đâu?”

“Không nói vậy được,” Trịnh Đức Hưng liều mạng phản bác, “Trong số các tài tử, Chu Nguyên được xem là người khá lắm đáy, sau khi đến Hi Sơn, danh tiếng của hắn còn nổi hơn cả Lạc Tế Tân,” như thành *sép đại diện* mới vậy, “Hắn vốn là con cháu thế gia, gia cảnh không tệ, lại có tài. Những câu thơ hắn viết khiến lòng người ngứa ngáy, nhưng rất được các tiểu nương tử ưa thích.”

“Xì! Nhìn là thấy ghét, từ đâu đến chân có chỗ nào để người ta ưa được?”

Trịnh Đức Hưng nghiêm túc đáp: “Hắn cũng không dễ dàng gì.”

“Hả?

Trịnh Đức Hưng thấy Trịnh Diễm không tin, ra sức phân trần --

Văn chương ghen ghét mệnh tài, những lời này không sai. Chu Nguyên sinh ra trong một gia đình như vậy, phải nói là khá may mắn, nhưng tiếc thay bà nội lại không thích mẹ hắn. Mẹ hắn không phải con gái thế gia, chẳng qua lúc đó ông ngoại có ân tình với nhà nội, hai nhà kết thân, tính mẹ hắn lại cứng cỏi, thế gia như cha hắn nào chịu được người vợ như vậy? Đặc biệt cung chiêu mỹ tì, trong nhà huyễn náo rối tung, liên lụy khiến *chính tử đích tôn* như hắn trở nên chẳng ra gì.

Sau đó tính tình trở nên phóng đãng không thể kiềm chế, tác phong sinh hoạt ngày càng tồi tệ đến mức bê tha. Cứ thế mãi, không chỉ khiến con gái nhà người ta lén đi theo, còn tán tỉnh các ca cơ vũ cơ, đến nỗi các thiếu phụ cô đơn nơi khuê phòng, hắn cũng dụ dỗ không ít. Chỉ cần người ta có

chỗ nào hấp dẫn, hẵn liền vui vẻ đi *xor múi*, lời hay ý tốt , tán thưởng, thưởng thức một cách không có dục niệm, để các chị em phụ nữ được tự tin, an ủi tâm hồn cô đơn.

Khiến người lọt tròng mắt chính là, các chị em phụ nữ hung hẵn thời này lại *chết đúr đúr* vì cái bộ của hẵn! Còn coi hẵn là thần tượng! Tán thưởng yêu thích thì thành tâm đầu ý hợp, không phải dục niệm ham muốn, mà là sự kết hợp của tâm hồn và xác thịt.

Nghe Trịnh Đức Hưng giải thích xong, Trịnh Diễm rất muốn đậm chau mìn một trận! Cái gì gọi là ‘Lưỡng tình tương duyệt’ chứ? Chẳng qua là *phích cảm đa năng* thôi chứ gì?

Bỗng Trịnh Diễm phun ra một câu: “Cháu hâm mộ lắm sao?” Giọng điệu hắc ám.

Trịnh Đức Hưng lắc đầu nguầy nguậy: “Không có không có, một chút cũng không.” Trực giác động vật giúp cậu thè thót phủ nhận.

“*Chắc~* Cháu chỉ thấy kẻ trộm ăn thịt mà không thấy hẵn chịu đòn, biết thân thích của Vệ vương không?”

“Đa?”

“Về nhà bảo Ngũ lang giải thích lại đi, để xem cháu còn dám hay không.”

Trịnh Diễm liếc mắt nhìn ra ngoài một cái, sau đó buông rèm.

Từng có một thời kì như thế, đi đâu cũng thấy nam chính loại này. Nhân vật nam tính, dù cười tà媚 hay sầu muộn bi thương, thì mức độ sử dụng sẽ tỉ lệ thuận với khả năng làm nam chính. Hơn nữa, nhất định nam chính phải có thân thế bi kịch, càng khao khát tình mẹ càng tốt. Các anh nam si tình có gia đình hòa thuận hạnh phúc đều trở thành nam phụ bị *cmn* thương, thà để cho mấy tên *ngựa giống* ấy ngược, cũng không chịu

sống những ngày vui vẻ cùng một người đàng hoàng, thật chả hiểu nũ chính bị động kinh kiếp gì.

Nếu lấy tiêu thuyết thời kì đó làm tiêu chuẩn nhận xét, có thể Chu Nguyên sẽ thành nam chính. Nhưng càng về sau thì các em gái *não tàn* càng ít, ít người ngu, mồ tuýp lừa đảo sẽ không được ưa thích nữa.

Thật không ngờ, các cô em hung hăn là thế mà cũng có lúc mắt bị kèm nhèm.

Trịnh Diễm càng không để ý, Chu Nguyên càng cố tiến tới tiếp cận, viết thơ tình gửi tới Trịnh gia đúng là ném đá xuống biển, bị cản lại toàn bộ. Đến khi trên đường Trịnh Diễm vào cung Thúy Vi thăm Miêu phi thì lại bị chặn đưa thư tình.

Nhưng vẫn không sao! Hai dặm xung quanh Hoàng đế thuộc phạm vi radar của Trì Tu Chi, có người nhanh chóng báo cho chàng, mà người mật báo lại chính là Hoàng đế. Không biết ngài có ý định gì, báo tin cho Trì Tu Chi: “Ta nói rồi mà, A Diễm định thân sớm quá, xem ra A Diễm cũng có người để ý, không chỉ có mình khanh được các tiểu nương tử ném trái cây đâu nha?”

Trì Tu Chi xắn tay áo ngay tại trận, vốn Hoàng đế muốn nhìn gương mặt bình tĩnh tự tin của Trì Tu Chi bị nứt ra. Bây giờ bể thì bể thật, lại còn ghép nối, nhăn nhó khủng khiếp. Hoàng đế ở đằng sau giật chân: “Khanh muốn làm gì?” Kéo lê chiếc hài, Hoàng đế *tung ta tung tẩy* đi xem trò vui.

Trịnh Diễm choáng váng, *tại sao tên này lại nhảy ra đây?* Vẻ mặt Chu Nguyên thành khẩn, mang theo vài phần xấu hổ ngượng ngùng: “Nghe tiếng Nương tử giỏi xem chữ bình người, kẻ hèn này có tự viết một bức, không biết có thể nhờ Nương tử xem qua được không?”

“Sao cơ? Anh là người thế nào mà cũng không tự biết sao?” Bệnh gì thế không biết! *Bình cái đầu chử bình*, chịu ảnh hưởng của Cố Ích Thuần, Trịnh Diễm không tùy tiện nhận xét ai cả, lời nói ra như bát nước hắt đi, phải cẩn thận.

“Gần đây thường mê muội, muốn tìm *trí giả* giải thích nghi hoặc này giúp cho. Thuở nhỏ ta từng nghe không ít lời tán dương, nhưng vẫn cảm thấy không đúng hoàn toàn, Tiểu nương tử vừa xinh đẹp lại thông minh, xin hãy chỉ bảo cho ta.”

Trịnh Diễm nhất định không đồng ý, đang trước cung Thúy Vi, không thể quá điêu ngoa, đánh người hay gì đó sẽ có đòn đại không tốt. “Tuổi ta còn nhỏ, sao dám bình luận về tú sĩ nổi danh?”

Chu Nguyên thở dài trong bụng, tiểu nương tử sống trong cảnh *đất thiêng có người tài*, thế nào khi lớn cũng sẽ xinh đẹp bậc nhất, muôn có chút quan hệ gần gũi. Hiện tại không thành, trước mặt mọi người mà bám riết không rời như vậy cũng chẳng ổn. Đành thở dài một tiếng, vẻ mặt cô đơn: “Ta đã cưỡng cầu.” Hai tay vẫn cầm tờ giấy, lưu luyến không thu về.

Mặt trời dần buông, trên người có hiệu ứng đổ bóng.

Lúc này Trì Tu Chi xông tới, được lầm, thấy vợ bị kẻ khác chặn lại, còn định đưa thư tình nữa cơ à! Tưởng ta chết rồi chắc?

“Chu tiên sinh, đang bận gì thế?” Giọng điệu thật hung hăng.

Chu Nguyên ngẩng đầu, cười nhã nhặn: “Trì xá nhân.”

“*Nội tử* được Quý phi gọi vào, không tiện dây dưa.”

“Là sơ sót của ta, mong Tiểu nương tử tha lỗi. Đợi khi Nương tử rảnh rồi, sẽ lại xin được chỉ bảo.”

Dưới bầu không khí kì quái, cuối cùng Trịnh Diễm cũng sực hiểu: Cái tên chết tiệt không lễ tiết kia muốn tán tỉnh nàng! Khiến bình giấm của chồng chưa cưới nhà nàng bốc chua!

Loại người này không thể dây vào!

Tiểu mỹ nhân nhẹ nhàng kéo tay áo tiểu thiếu niên, dịu dàng thủ thi bên tai chàng: “Chỉ cần chàng lướt qua bên cạnh, liền mang trái tim em đi mất.” (*) Trì Tu Chi không kiềm được nhêch môi, khẽ gật đầu với Chu Nguyên: “Tiên sinh cứ tự nhiên, ta đưa *nội tử* vào trong.” Vui vẻ nắm tay bạn gái, đưa vào cung.

(*) *Đây là câu nói nổi tiếng của vua Ai Cập Ramesses đệ nhị nói với Hoàng hậu của mình. Ghi chú thêm, vị vua này có n bà vợ.*

“Ha ha ha ha, con nói thế thật à?” Trên mặt Trưởng công chúa Khánh Lâm đầy ý cười, “Ta nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp Tu Chi là lúc Thập lang không có mắt, thế nào, nếu Thập lang không mở miệng trước, con cũng muốn đi xuống chòng ghẹo Tu Chi sao? Vậy thì lúc trước con từng gặp nó rồi à? Lúc đó con bao tuổi? Bấy giờ đã động lòng người như thế, trưởng thành rồi còn đến mức nào nữa? Sau này Tu Chi sẽ thế nào nữa đây~”

Trịnh Diễm hếch mặt sang chỗ khác không thèm để ý tới bà.

Một lời của Trưởng công chúa Khánh Lâm thành lời tiên tri.

Chu Nguyên bị mất mặt một lần, đương nhiên đám fan của hắn sẽ hướng về thần tượng, có kẻ nói cặp đôi Trì Tu Chi tự mình đa tình, tập trung công kích vào Trịnh Diễm. Trì Tu Chi không dông dài, chọn ngay buổi giao lưu gặp gỡ của Chu Nguyên và các fan hâm mộ mà đi lướt qua. Với gương mặt của Trì Tu Chi, đúng thời điểm, thu hút biết bao nhiêu con mắt.

Chu Nguyên rộng lượng: “Trì xá nhân.” Mời người ta tới ngồi chơi một chút.

Trì Tu Chi càng rộng lượng hơn: “Làm phiền rồi, hẹn nhau chặng bằng vô tình gặp gỡ.”

Chu Nguyên có ý muốn giao du, còn Trì Tu Chi thì một lòng muốn đập hắn. Tuy Chu Nguyên là tài tử nhưng cũng không phải vòi nước, mở van thì phun ra, thậm chí dù là vòi nước, cũng có lúc bị cúp, trò chuyện về vài tin tức thú vị, phong nhã. Trì Tu Chi theo học Cố Ích Thuần, ở phương diện này, trình độ của chàng chỉ có cao chót không thấp hơn hắn. Nói một hồi lâu, Chu Nguyên phát hiện, *tên này tới cướp fan mình sao?*

Sai rồi, tới để đập người thì có.

Sĩ tử giao du, ngoài bàn thơ luận đạo, còn dùng võ kết bạn. Chỉ cần thích là làm, chơi kiêu nào cũng có, không câu nệ hình thức là đặc điểm của thời đại này. Hai người nói chuyện đến đề tài nào đó về chinh chiến, nói tới võ nghệ, sau đó dẫn đến đồng ý thử tài Chu Nguyên một phen.

Công khai đánh Chu Nguyên thành đầu heo, đánh xong nghênh ngang rời đi, mà đặc biệt lại vô cùng phóng khoáng.

Cũng do Chu Nguyên gặp xui, nếu người đánh hắn là Tiêu Lệnh Đức, có khi bây giờ hung thủ vẫn chưa được thả ra. Nhưng hiện người đánh hắn là Trì Tu Chi, phũi mông rời đi, con mắt của đám *anti fan* chuyền hết thành trái tim, suýt nữa thốt lên ‘Soái quá’.

Tin tức truyền tới tai Hoàng đế, Hoàng đế còn nói: “Bụng dạ khanh quá hẹp hòi, Trịnh Diễm là bé ngoan, có thiếu niên thương mến là chuyện bình thường. A Diễm không coi trọng hắn, khanh gấp gáp làm gì, có chuyện gì đâu nào.”

“Hắn phiền phức như vậy, đối với thanh danh của A Diễm cũng không tốt. Đánh một trận, để hắn khiêm tốn lại bớt.”

“Vốn không có gì, nhưng khanh đánh như thế, thật ra lại không hay, chẳng lẽ là tốt cho A Diễm sao? Sẽ có người nói với A Diễm đó.”

“Chuyện này có gì để nói? Một nữ tử như vậy, có nam tử như thằn ra mặt cho nàng, đó là vì nàng đã đủ tốt.” Trì Tu Chi nói với Hoàng đế như thế, lại còn nói rất rõ ràng, nên được truyền bá đi rất nhanh.

Danh tiếng của vợ chàng bị chàng ‘đánh’ cho vang.

Cái gì gọi là ‘đã đủ tốt’ chứ? Từ đó về sau Trì Tu Chi càng bận rộn, cái tên mới nhất vừa được liệt vào sổ đen chính là Lạc Tễ Tân.

Khác với Chu Nguyên phẩm hạnh chả ra sao, Lạc Tễ Tân không có tai tiếng gì với phụ nữ cả. Trịnh Diễm và anh ta cùng bắt đầu sáng tác văn.

Trịnh Tú lên làm Thứ sử, đôn đốc khuyến khích phát triển nông nghiệp, nhận mai táng hài cốt thất lạc của những người đã gặp nạn trong cuộc hỗn loạn lưu dân gây ra. Để tưởng nhớ quần chúng đã mất mạng trong chiến loạn, sau khi cho mai táng tập thể, anh muốn lập bia, hòng để lại những lời cảm hóa, viết nguyên nhân kết quả của cuộc loạn ly, cam đoan sẽ đổi xử thật tốt với quần chúng nhân dân, đương nhiên, quần chúng cũng chớ nên hờ tí là *quẩy* lên đòi cách mạng.

Nghĩ tới nghĩ lui, để một người quyền cao chức trọng viết văn bia như vậy thì không bằng cho người giỏi văn sáng tác, dùng văn để truyền tải, chứ không phải ý mình là quan cao, cứ viết ra là xong, có thể khiến mọi người đều nhớ tới. Trịnh Tú nhớ hiện nay các tài tử đứng đầu thiên hạ đều được gom về kinh thành, liền viết thư gửi về, để cả nhà giúp cho một tay, mời một người giỏi giang, nhân phẩm tốt viết giúp một bài.

Yêu cầu này rất hợp lý, Trịnh Tĩnh Nghiệp chọn Lạc Tễ Tân viết, đương nhiên cũng chuẩn bị nhuận bút rất hậu. Bởi vì ông đang bận điều phôi công tác cho các *liêu thuộc* của chư vương, nên chuyện sửa chữa phê bình giao cho Trịnh Diễm.

Đối với chuyện kiêm được nhuận bút thế này, Lạc Tễ Tân không từ chối, múa bút làm ngay. Sáng tác văn thơ cho quyền quý cũng có chỗ không tốt, nếu nhà quyền quý mù chột, đưa tiền tới, thấy viết thế là ổn, vậy thì coi như xong. Còn nếu gia đình quyền quý ấy có chút trình độ thường thức, sẽ bảo bạn sửa đi sửa lại.

Trịnh Diễm đọc qua, thấy câu nào không ổn, liền đưa ra ý kiến sửa đổi. Thái độ làm người của Lạc Tễ Tân cũng khá quân tử, không dụ dỗ tiểu cô nương, chỉ nói với tiểu thiếu niên. Đổi với tài tử ‘có phẩm hạnh’ như thế, Trịnh Diễm khá là tán thưởng, thường xuyên qua lại, hai người trở thành bạn qua thư.

Trì Tu Chi nhức đầu, đau khổ nhăn nhó tìm Cố Ích Thuần: “Thầy ơi, thầy ơi, nhạc phụ đại nhân có thể đồng ý để A Diễm xuất giá sớm một chút được không?”

102. XUYÊN KHÔNG PHÁ TAM QUAN

[Nguyên]

**BAO NHIỀU TIỀU NUƠNG TỬ LANH LỢI MỚI NHẤT HẾT MỚ
LỄ TIẾT NÁT VỤN RƠI ĐẦY ĐẤT CỦA HẮN CƠ CHÚ!**

Bảo xuất giá trước thời hạn chỉ là nói đùa, nhưng lo lắng của Trì Tu Chi thì hoàn toàn có cơ sở, mấy năm nay, không chỉ có phụ nữ mới là nguy cơ hôn nhân. Tin tưởng Trịnh Diễm, nhưng Trì Tu Chi không tin được đám sói đói bên ngoài. Còn đương nhiên Trịnh Tĩnh Nghiệp không chịu gả con gái sớm vậy, nhìn Trì Tu Chi cuồng cuồng sốt ruột như thế, âu cũng là một trong những thú vui của cha vợ.

May mà *văn bia* nhanh chóng được hoàn thành, sự hợp tác giữa của Trịnh Diễm và Lạc Tễ Tân cũng thưa dần, bản thân Trịnh Diễm tự thấy mình không phải thanh niên văn hóa gì đó, theo học Cố Ích Thuần nhiều năm là thế, nhưng vẫn chưa viết ra câu thơ được ưa thích nào. Nhiệm vụ của bạn trẻ Trịnh Diễm là giúp cha mình thực hiện âm mưu, không lâu sau liền thay đổi mục tiêu chú ý.

Tuổi tăng, không chỉ ‘người theo đuổi’ tăng, mà cả bạn bè xã giao nữa. Bạn mới của Trịnh Diễm kì này chính là cặp thê thiếp của cháu họ Vệ vương. Người cháu đó họ Triệu, tên Diên Thọ, vợ là Sử thị, thiếp Thường thị. Cả hai đều là giai nhân thanh tú, bất hạnh sao lại bước lên thuyền giặc của Triệu Diên Thọ.

Trịnh Diễm và Sử thị, Thường thị có duyên gặp mặt hai lần, ấn tượng về đối phương không tệ. Triệu Diên Thọ chỉ là một quan ngũ phẩm, cấp bậc xã giao của Sử thị, Thường thị có hạn, một nhà bọn họ có thể tới Hi Sơn là nhờ được dự hơi Vệ vương, chẳng nhiều người muốn kết thân. Đám Trịnh Diễm thân thiết như vậy, Sử thị, Thường thị rất hoan nghênh.

Có Trịnh Diễm cầm đầu các tiểu cô nương gian đảng, cũng xem đã mắt công trạng chói lọi của Sử thi, Thường thi. Tính tình Sử thi, Thường

thị thoái mái, không khó ở chung, các tiểu cô nương vui vẻ tám chuyện ríu rít cùng.

Thật ra người liên kết hai nhóm chính là Lục tẩu của Trịnh Diễm, Tiêu thị. Vệ vương là chú ruột của Tiêu thị, cả gia đình Vệ vương tới Hi Sơn, cũng có vài tiểu quận chúa đi theo, Tiêu thị nghe lời nhắc nhở của Trưởng công chúa Khánh Lâm, đưa em chồng Trịnh Diễm tới giao thiệp với các tiểu quận chúa tí chút. Sử thi, Thường thị và các tiểu quận chúa Vệ vương gia có chút giao tình, lúc đi ra vô tình gặp, mơ mơ hồ hồ thế nào lại nhận ra nhau. Thích tính cách đối phuơng, vậy nên qua lại nhiều hơn.

Xuyên không phá tam quan. (*Tam quan gồm thế giới quan, nhân sinh quan và nhân sinh quan – ý bảo làm thay đổi quan điểm của đại bộ phận người.*)

Gã mập Tiêu Lệnh Đức bị mất toi chức ‘Vương gia’. Lư Thế Huân bị mất phận ‘Tài tử’. Ngay cả Hoàng đế đương nhiệm Tiêu Chính Đạo cần phải mắc bệnh đa nghi nặng mà lại *không* ‘hoài nghi tất cả, dò xét mọi người, ngủ với phi tần mà lúc nào cũng lo có thai ngoài ý muốn, để ngoại thích có cơ hội lợi dụng’. Sử thi, Thường thị phá nát quan hệ thê thiếp thông thường. Bạn có từng gặp cặp thê thiếp nào lại thân thiết như một thế, không cùng hầu hạ trượng phu, mà chung tay quản lý đức ông chồng thế không? Chuyện là thế đó!

Mà khó ngờ hơn lại là, Trịnh Diễm cảm thấy hai người họ rất ăn ý. Các quận chúa, tiểu cô nương Trịnh đảng sau khi bắt đầu tiếp xúc đều rất thích bọn họ, mọi người cùng chuyện trò. Chẳng hạn như mọi người đều có vẻ rất tôn sùng Lạc Tễ Tân, nhắc tới Chu Nguyên thì giọng điệu chán chường, thấy các thế gia đầy rẫy khắp Hi Sơn, trong lời nói lại có vẻ khinh bỉ.

Trong các tài tử, Sử thi có vẻ khá tôn sùng Lạc Tễ Tân: “Không ngông cuồng, không lừa bịp, không cả nể ai, thế mới đúng là một người khiêm tốn.”

Thường thị than thở: “Tiếc thật, nếu có xuất thân tốt, không biết có bao tiểu nương tử hô gào đòi gả đâu – mà bây giờ, cũng không ít rồi nhỉ.”

Cửu nương nhà Vệ vương nói: “Nhắc tới thì chẳng phải cái tên Chu Nguyên kia cũng có nhiều tiểu nương tử đi theo lăm sao?” Trong giọng nói có vẻ chê nhạo.

Cô bé Lâm Dung mơ màng: “Quả thật Chu Nguyên cũng là một lang quân điển trai, tiếc là lại quá lông bông, mang theo ca kĩ tì nữ đi theo như thế.” Thật đáng tiếc, nói cách khác...

Đại nương nhà Tào vương đã lấy chồng, nói chuyện không thèm nể nang: “*Lông bông là như lông như bông* (*), còn ai dám gả cho hắn nữa?” Nói xong cười khanh khách. Bị em gái chọt mấy cái, trở lại bình thường - ở đây còn mấy cô gái chưa chồng đấy. Lúc này mới ngượng ngùng, cảm thấy đã lỡ lời, muốn giải thích, nhưng sợ càng bôi càng đen, đành ngậm miệng không nói, Trịnh lục tẩu (nhiều Tiêu thị quá, phải chia ra để nói cho rõ) liếc chị mình mấy lần.

(*) Cứ hiểu theo nghĩa đen nhất bạn có thể.

Trịnh Diễm nghe hiểu, thầm tặc lưỡi, *con gái nhà các chị đều thế cả sao?*

Trên đường về, Tiêu thị cố tình muốn đi cùng xe với Trịnh Diễm, giải thích nhiệt tình: “Đại nương nói thế, muội đừng để ý, tỷ ấy như thế, chúng ta cũng đừng chấp nhặt làm chi. Các tài tử ấy à, dù là Lạc Tê Tân hay Chu Nguyên, cũng đều không bằng Trì lang quân.” Còn nói phụ nữ phải có nguyên tắc này phẩm hạnh kia, gián tiếp chứng minh giá trị quan của mình không giống các chị em trong nhà.

Trịnh Diễm dở khóc dở cười: “Lục nương nói đúng, trừ cha và thây ra, chỉ có Trì lang là tốt nhất thôi.”

Tiêu thị vẫn cảm thấy lo lắng, nhưng không dám vẽ chân cho rắn nói gì thêm, trong lòng thầm giận đại tỷ quá vô ý, tại sao lại nói những lời như thế trước mặt em chồng mình.

Về đến nhà, Trịnh Đức Khiêm đang ngồi tán dóc với các anh em: “Chu Nguyên lại vừa đòi một mỹ tì từ Hạ công gia, thế thì bao nhiêu tiểu nương tử lanh lợi đều theo hắn cả rồi.”

Trịnh Diễm nghe xong, bĩu môi: “Sao thế được, tài tử như thế, bao nhiêu tiểu nương tử lanh lợi mới nhặt hết mớ lẽ tiết nát vụn rơi đầy đất của hắn chứ!”

Các cháu nhảy dựng lên, chào cô, thưa thím, hoảng hốt kéo nhau chạy như chim tan bầy.

Tiêu thị cười đến mức gật người: “Cái miệng của Thất nương, đúng là bén sắc như dao.”

Chu Nguyên bị Trịnh Diễm chế nhạo thì gấp phải đại vận, *được* Hoàng đế chọn trúng, cho vời tới làm phò mã.

Hoàng đế nhiều con trai, con gái cũng chẳng ít, gả con gái còn khó hơn cưới con dâu gấp mấy lần. Bất đắc dĩ, Hoàng đế đành phải tìm vài người không quá tệ trong số các huân quý khi so với khuôn mặt của Trì Tu Chi, đếm tới đếm lui, vẫn không đủ, nhìn qua nhìn lại, trong đám tài tử có Chu Nguyên khá là phù hợp: Tuổi trẻ, có tài, dù gì cũng là thế gia, thôi thì hắn vậy.

Về phần tham hoa háo sắc, Chu Nguyên phong lưu mà không hạ lưu, nói một cách khác, *người không phong lưu uổng thiếu niên*, trưởng thành rồi là sê ổn. Là cha vợ có đầy đủ vợ nhỏ vợ bé, Hoàng đế đã ở mức khoan dung tối đa trước hành vi yêu đương trước khi cưới của con rể.

Chu Nguyên nghe Hoàng đế gọi tới, rất là tự đắc. Nhiều tài tử như vậy, mấy tháng qua cũng chỉ được uống rượu với Hoàng đế vài lần, chỉ có ba người Lạc Tễ Tân, Tạ Du và hắn là nổi bật nhất. Đừng thấy mọi người ở quê xuất chúng là thế, cùng đến đây, sê phân cao thấp. Mà cái cao thấp này

không phải tự phong, do mấy tháng ở chung tự dựng hình thành, sao Chu Nguyên không đắc ý cho được?

Chu Nguyên vào cung Thúy Vi, vừa bước qua cửa điện liền cảm thấy có yêu khí, liếc mắt, *đẹch!* Tên Trì Tu Chi này cũng ở đây! Trì Tu Chi mặt mày nghiêm túc làm bình bông dưới tay Hoàng đế, đằng sau có vài người viết tốc kí, Chu Nguyên biết, đó là Sứ quan. Khuôn mặt không khỏi trở nên nghiêm túc, được gọi tới một mình, lại có Sứ quan ghi chép, là chuyện lớn!

Hoàng đế cười tủm tỉm nhìn Chu Nguyên cúi chào, luôn miệng không ngớt: “Tốt lắm.” Nhìn Chu Nguyên, quay sang Trì Tu Chi, ừ thì không thua kém nhiều, cũng được, cũng được.

“Cho ngồi.”

Chu Nguyên cảm tạ rồi ngồi xuống, trong mắt có vẻ hờn hở, nhưng trên mặt lại tỏ ra rụt rè.

Hoàng đế ôn hòa hỏi Chu Nguyên: “Năm nay khanh bao nhiêu? Cha mẹ có ở trong phủ không? Cha mẹ ở quê mà đi xa, không lo lắng cho gia đình sao?”

Chu Nguyên trả lời từng việc, đương nhiên nuốt câu ‘lo cho cha mẹ ở nhà toàn diễn vai phụ’ xuống. Hoàng đế lại tiếp: “Cha mẹ khanh không lo cho khanh sao? Ra ngoài không có người quan tâm, chỉ tùy tiện mang vài thị tì thế là xong à?”

“!”

Tình hình có vẻ không đúng, Chu Nguyên cẩn thận đánh giá xung quanh, Trì Tu Chi còn mỉm cười với hắn một cái, cười đến mức lông tóc Chu Nguyên dựng thẳng cả lên: “Sao bệ hạ lại hỏi vậy?”

Hoàng đế lại tiếp: “Khanh chưa lấy vợ phải không?”

Hoàng đế muôn làm mai? Không đúng! Hoàng đế cũng có con gái mà!
Chu Nguyên ậm ờ: “Chưa cưới, nhưng không biết trong nhà có...”

Hoàng đế vui vẻ: “Vậy xong rồi, xong rồi, trẫm đã gửi tin cho cha mẹ khanh rồi.”

Chu Nguyên muôn nỗi điên: “Thần không hề biết chuyện này!”

“Cưới xin là chuyện lớn, theo lệnh cha mẹ, nghe lời mai mối, không phải bây giờ khanh cũng biết rồi sao? Nhà khanh đúng là danh môn, chuyện gì cũng tuân thủ lề pháp, cha mẹ khanh đã lên đường tới kinh rồi đây!”

Chu Nguyên: ... Giả ngây giả dại là không được, cha mẹ đã đồng ý chuyện cưới xin, nếu dám phản đối, sẽ không thể thoát khỏi cái mõ *bắt hiểu*.

Trì Tu Chi cười rất là tươi, Hoài Ân còn chọc cười góp vui với Hoàng đế: “Thánh nhân nhìn kia, Tân phò mã vui đến ngốc ra luôn.”

Ông mới ngốc, cả nhà ông đều ngốc, mười dặm quanh nhà ông đều ngốc!

“Hả? Chu Nguyên? Cưới ai cơ?” Trịnh Diễm rất nghi ngờ, “Không phải Thánh nhân già rồi mắt kém đấy chứ?”

“Làm phò mã của công chúa An Nghi (*Tiêu Lệnh Viện*),” Trì Tu Chi rất không vui mà béo má Trịnh Diễm, “Thánh nhân tự có tính toán riêng, nếu lấy người khác thay công chúa An Nghi thì cũng đáng tiếc.”

Trịnh Diễm né tay chàng: “Cũng đúng. Hai người này gặp nhau, không biết ai xui xẻo hơn ai. À? Không đúng! Hình như em có nghe nói... hai người bọn họ từng đi dạo quanh bờ hồ với nhau cơ mà.” Hơi có dấu hiệu dù dỗ quyên rũ.

“Ú, dạo quanh hồ, công chúa An Nghi xua sáu tì nữ bên người Chu Nguyên xuống nước.”

“... Em nhớ rồi.”

Trì Tu Chi càng không vui: “Nhớ hắn làm gì!”

Trịnh Diễm muốn cười mà không được, nhìn chàng, Trì Tu Chi giận, kéo Trịnh Diễm đến hôn hít tú lung tung một hồi, ôm ôm hôn hòn xong mới thở dài nặng nề hỏi: “Bao giờ nàng mới gả cho ta đây?”

“Chàng chẳng ngoan chút nào, lúc chàng bị người ta đuổi theo quăng trái cây đầy đường, em có giục chàng đâu, hiện tại cứ thế này đi đã.”

“Ai bảo vợ ta tuyệt vời thế này? Nếu chàng phải ta ra tay sớm, không chừng bọn họ đã đánh nhau vỡ đầu đến cướp mất rồi đây?”

“Em là người ai muốn cướp thì cướp được sao? Đồi người tới là chàng thủ xem!”

Trì Tu Chi vùi mặt sau gáy Trịnh Diễm: “Thật giống như mơ.”

Trịnh Diễm dịu dàng vỗ lưng của chàng dỗ dành: “Vậy thì đừng tỉnh, chàng dám tỉnh, em sẽ đánh ngất ngay, để chàng được tiếp tục nằm mộng.”

Trì Tu Chi cúi đầu bật cười, hơi thở phả trên da, cảm thấy ngứa ngáy, ngứa vào tận tim can.

“Ú à! Ú à!” Hết có hai câu giống nhau xuất hiện, phân nửa là Cố Ninh. Hai người vội vàng tách ra, sợ dạy hư trẻ em.

Cố Ninh chạy tới, chìa tay đòi ôm, Trịnh Diễm định đưa tay, Trì Tu Chi ngăn lại, Cố Ninh không vui: “Sư huynh bỏ tay ra, đệ muốn được a tỳ ôm.”

“Đàn ông không được để phụ nữ ôm, không cao được đâu,” Trì Tu Chi nghiêm túc lừa cậu nhóc, “Đệ xem có người đàn ông nào lại để phụ nữ ôm đâu?”

“Cho nên đàn ông chỉ được để đàn ông ôm thôi sao?” Vẻ mặt Cố Ninh hoài nghi.

Trì Tu Chi nói xạo tinh bợ: “Đệ biết là được rồi, thế tại sao đột nhiên chạy tới đây?”

“À! Dưới quê gửi thư, mẹ muốn cho người tới gọi, đệ chạy trước. Đệ chăm không? Chăm không?”

Trịnh Diễm và Trì Tu Chi liếc nhìn nhau, cùng tới chỗ Trưởng công chúa Khánh Lâm, Trì Tu Chi khách sáo bảo: “A Ninh rất chăm, thế đệ có thông minh không?”

“Đương nhiên đương nhiên, thông minh, thông minh chứ.”

“Vậy thông minh có biết trong thư nói gì không?”

Cái miệng nhỏ nhắn của Cố Ninh mím lại, tựa như muốn òa khóc: “Không biết... Vậy đệ có thông minh hay không? Có hay không? Có hay không?”

Trịnh Diễm nhéo Trì Tu Chi một cái, xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của Cố Ninh: “Không phải, không phải đâu, A Ninh thông minh nhất, A Ninh mà thấy thư thì cũng sẽ biết thôi? Bọn tỷ không thấy, cũng nào biết gì đâu.”

Trên mặt Trưởng công chúa Khánh Lâm ra vẻ thản nhiên, nhưng Trịnh Diễm biết bà đang rất bức mình, đáng ra sư mẫu không nên thể hiện vẻ mặt như vậy trước mặt học trò của chồng mình. Thấy cặp vợ chồng son đi tới, vẻ mặt của Trưởng công chúa Khánh Lâm cũng không thay đổi gì nhiều:

“Các con tới đây à?” Khiến Cố Ninh đang nhao nhao đòi đọc thư cũng sợ không dám hé gì nữa.

“Sư mẫu có gì dặn dò ạ?” Trì Tu Chi không nhanh không chậm hỏi.

“Xem đi!” Trưởng công chúa Khánh Lâm tức tối nói, “Thư của Cố gia, Cố Đỉnh muốn đưa em gái mình vào kinh đợi gả.”

Nếu chỉ như thế thì sẽ không khiến Trưởng công chúa Khánh Lâm có vẻ mặt như vậy, Trịnh Diễm hoài nghi đọc thử, thì ra, người ta không chịu ở nhà Cố Ích Thuần, muốn ở tại nhà cũ Cố gia. Cha của Cố Đỉnh đang bận việc, không thể bứt ra, ông nội lại cao tuổi. Vốn phải để Cố Ích Thuần chăm sóc, kết quả là? Mặc kệ không thèm dựa vào chú ruột, ngược lại nhờ bốn gia Cố gia, đúng là coi thường người khác!

Trịnh Diễm nói: “Dù gì cũng phải sau khi về kinh mới tới, còn một tháng nữa, không biết trong này có biến cõi gì, phân nửa vẫn cần người để ý tới.”

Trưởng công chúa Khánh Lâm cười lạnh: “Ta không cần biến cõi gì! Thích tới hay không! Ta còn được bót việc ấy chứ! Có điều nói cho các con biết, nếu thầy con có gì không thoái mái, các con hãy khuyên nhủ một chút. *Hành động lưỡng lự, dễ gặp tai ương!*”

Trì Tu Chi và Trịnh Diễm cùng đáp: “Dạ vâng.”

103. CÔNG CHÚA MUỐN MANG THÙ

[Nguyên]

**ĐÃ KHÔNG NÊ MẶT BÀ, THÉ THÌ ĐỪNG HÒNG GIỮ ĐƯỢC
MẶT MÌNH, BÀ CÀO CHO NÁT MẶT!**

Lúc cặp vợ chồng son Trì Tu Chi và Trịnh Diễm liên lạc tình cảm ở nhà người ta thì bị cậu nhóc lăm điệu Cố Ninh cắt đứt, lại còn bị Trưởng công chúa Khánh Lâm kéo tới nói chuyện.

Xem ra hôm nay không thể lấy nhà bà làm vườn hoa tình ái nữa rồi, trong lòng hai người đều nghĩ như thế, lén nhìn nhau một cái, Trịnh Diễm quyết định cúi chào Trưởng công chúa Khánh Lâm: “Bây giờ con về nhà đây, cũng nên nói cho cả nhà biết một tiếng. Dù gì cũng là họ hàng của thầy, cha con và thầy trước nay rất thân, hắn cũng muốn nghe chút tin tức của bên kia.”

Trưởng công chúa Khánh Lâm sảng giọng: “Cũng không phải chuyện gì lớn, chẳng qua như ta vừa nói đó, con cứ làm như chuyện gì to tát, không ngại mất mặt sao.”

Trịnh Diễm nghĩ bụng, rõ ràng người không có thiện cảm với người ta, muốn tránh xa người ta cơ mà? Lí nhí bảo: “Trời cũng không còn sớm nữa.” Trưởng công chúa Khánh Lâm cười nhạo: “Trời không còn sớm nữa sao còn dây dưa với nó lâu thế?” Đưa tay chỉ vào Trì Tu Chi.

Trì Tu Chi đỏ mặt, thầm nghĩ, hôm nay tâm trạng của sư mẫu không được vui, không nên nói gì, kéo vợ chuồn đi mà tốt nhất. Hai ngón tay *lăng quăng* chui ra từ trong tay áo, bắt chước động tác bước đi trong không trung của hai chân mà ‘đi’ tới, ‘đến’ bên tay áo Trịnh Diễm rồi, cách ống tay áo mỏng tanh móc lấy một đầu ngón tay của nàng.

Trịnh Diễm hơi ngạc nhiên một chút, sau đó cũng co đầu ngón tay, móc lấy ngón tay Trì Tu Chi.

Mắt Trưởng công chúa Khánh Lâm sắc bén, nhìn thấy động tác nhỏ kia, tay phải đưa quạt lên che mặt, tay trái xua xua: “Thôi đi đi! Tu Chi, con đưa vợ về nhà đi kia.”

Vợ chồng son tay nắm tay nhau chuồn mắt. Cố Ninh tò mò nhìn sư huynh sư tỷ nắm tay, cậu nhóc còn nhỏ tuổi, đương nhiên cũng khá lùn. Động tác nhỏ kia vừa đúng tầm mắt, nhìn chằm chằm đến khi hai người bước qua cửa, dõi theo hai bóng lưng ấy mãi.

“Con nhìn cái gì đó?” Trưởng công chúa Khánh Lâm buông chiếc quạt tròn trong tay xuống, thấy cậu con trai có vẻ rất tò mò, không vui mà hỏi.

Cố Ninh rụt cổ: “Vừa nãy sư huynh nói, đàn ông không được để phụ nữ ôm, chỉ được để đàn ông ôm. Nhưng bây giờ bọn họ nắm tay nhau, vậy có phải đàn ông có thể nắm tay phụ nữ không mẹ? Phải không? Phải không mẹ? Con cũng từng thấy mẹ và cha nắm tay nhau nữa đó...”

Trưởng công chúa Khánh Lâm: “...” Khi có cảm giác muốn đánh người thì sẽ làm gì? Trưởng công chúa Khánh Lâm không phải là người biết kiềm chế cảm xúc, muốn đánh là đánh ngay. Vỗ cái quạt lụa lên đầu con trai, lệch cả mũ: “Còn nhỏ mà không học theo gương tốt!”

Cố Ninh bị oan quá chừng, trong mắt lắp loáng nước, chực rót xuống, bao nhiêu đáng thương có bấy nhiêu. Đáng thương đến mức thị tì bên người của Trưởng công chúa Khánh Lâm không nhịn nổi, tiến tới khuyên: “Công chúa sao vậy ạ? Chẳng qua Đại lang hỏi một câu thôi mà, con nít tuổi này đứa nào chẳng tò mò.” Vừa nói, vừa nháy mắt. Ý Lan là thị tì được Trưởng công chúa Khánh Lâm tự mình đổi tên cho, hầu hạ nhiều năm, có quan hệ không bình thường với bà nên cũng có thể khuyên giải một hai câu.

Trưởng công chúa Khánh Lâm được nhắc, cũng thấy tâm trạng của mình không ổn, thở dài một hơi, kéo Cố Ninh tới lau nước mắt cho cậu

nhóc. Miệng bảo: “Trông bộ dạng nó thế này, với ta thì *nghìn tốt vạn hay*, chỉ lo đám người Cố gia, đến trúng gà cũng được moi xương cơ mà.”

Ỷ Lan im lặng. Cố Ninh cứ nhìn bên này, ngó bên kia, lại thêm từ khi hết thai kì, Trưởng công chúa Khánh Lâm hay cáu gắt. Trưởng công chúa Khánh Lâm vuốt ve lưng con, Cố Ninh vẫn không chịu quay đầu. Cảm nhận vóc người nhỏ xíu dưới bàn tay, trong lòng Trưởng công chúa Khánh Lâm mềm nhũn.

“Tại sao sư mẫu lại không hợp với Cố gia vậy nhỉ?” Nghi vấn trong lòng Trịnh Diễm quá lớn, liền hỏi Trì Tu Chi, người thường ở Cố trạch, “Thái độ hành xử của Cố gia bên kia cũng chẳng hay ho gì, nhưng rốt cuộc cũng là người một nhà. Chuyện này cũng do bên kia không đúng, dù gì cũng nên để thầy chủ động đón tiếp, đem cháu gái tới nhà khác đợi gả như thế thì chẳng có lý do giải thích nào cả. Dù đó là bốn gia, nhưng cũng là một chi thôi mà.”

Trưởng công chúa Khánh Lâm rất không vừa mắt thế gia, từ những gì bà đã làm với Trần thị, đánh giá của thế gia dành cho bà cũng chẳng tốt lành. Đến sau này gả cho Cố Ích Thuần, Cố gia rất vui vẻ đồng ý hôn sự, còn thu xếp hôn lễ rất chu đáo, lẽ ra hai bên phải rất thân với nhau mới đúng. Chỉ là không biết vì sao, chẳng lâu sau, Trưởng công chúa Khánh Lâm và Cố gia lại bắt đầu có xích mích. Cố gia chỉ đơn thuần là bất hòa xa lánh, còn với Trưởng công chúa Khánh Lâm trực tiếp biến thành chán ghét. (*Lý do: Ban đầu họ Cố muốn gả Cố Di cho con trai của Phé Thái tử, không nể mặt, nghĩ tới mặt mũi của Trưởng công chúa Khánh Lâm, sau đó bị bà gạt đi - chương 53, 54)

Với học trò mà còn bức tức như vậy, có thể gián tiếp nhận ra, đây là cách tỏ thái độ của bà: Muốn quảng bốn gia Cố thị ra khỏi hệ thống quyền quý. Ý định trả thù của phụ nữ là không thể xem thường được đâu.

Thế là không ổn! Trịnh Diễm thầm oán. Tuy rằng Cố thị đáng ghét thật đấy, nhưng cũng đâu làm gì không tốt với vợ chồng Cố Ích Thuần, Trưởng công chúa Khánh Lâm muốn làm gì đây? Chẳng lẽ có nội tình gì chăng? Nếu có nội tình, nàng không thể không biết. Trịnh Tĩnh Nghiệp rất quan

tâm tới Cố Ích Thuần, nếu Cố Ích Thuần gặp phải chuyện gì khó chịu, Trịnh Tĩnh Nghiệp không thể không hay, mà Trịnh Tĩnh Nghiệp biết, chẳng khác nào Trịnh Diễm cũng biết.

Trì Tu Chi trầm mặc một lát, đế giày của cả hai ma sát trên mặt đường đá tạo âm thanh *sàn sạt*, “Góp gió thành bão, nước chảy đá mòn.”

“Không phải, cũng không đúng đâu, đều là những chuyện nhỏ thôi, thế mà hai nhà lại xa cách như vậy.” Trịnh Diễm muốn nói chuyện này, ở nhà Trưởng công chúa Khánh Lâm thì không thể, lúc Trì Tu Chi đưa nàng về, một ngôi xe một cưỡi ngựa, cũng không tiện trò chuyện công khai, về tới Trịnh gia rồi, Trịnh Diễm kéo Trì Tu Chi tới thảo luận.

Như vấn đề khoảng cách chẳng hạn, Trịnh Diễm không thể nào thích nổi thế gia, nhưng con trai của Trưởng công chúa Khánh Lâm vẫn mang họ Cố. Tới bây giờ Cố gia vẫn rất biết điều, cho dù có bệnh ngạo mạn của thế gia, nhưng ít ra chuyện lớn không sai lầm. Vào kinh, nhìn ở góc độ Cố gia, bức bối thì sao? Kết quả thế nào? Cụ Cố đành nén giận mà bước đầy thoi.

Trì Tu Chi nói: “Nhiều việc nhỏ, sẽ thành chuyện lớn. Nhưng lần này bên đó cũng hơi quá đáng.” Rất mắt mặt!

Trịnh Diễm trầm mặc, lát sau, nàng cũng nhận ra. Một hai chuyện nhỏ nhặt, qua thì cũng qua, nhưng từng việc từng việc khiến Trưởng công chúa Khánh Lâm và Cố gia càng lúc càng bất hòa, có nền tảng thế rồi, sao lại không vượt qua giới hạn được chứ?

Trì Tu Chi vỗ nhẹ nhàng lên mu bàn tay nàng: “Được rồi, đừng nghĩ đến những chuyện rắc rối này nữa, Cố thị tới, nàng thấy ở chung với cô ta được thì xã giao, không ở chung được thì cũng tốt, cứ đi theo sư mẫu là ổn.”

“Vâng, vậy em chỉ gặp cô ta một hai lần thôi.” Trịnh Diễm nhanh chóng hiểu ý của Trì Tu Chi.

Trì Tu Chi và Trịnh Diễm đang bàn bạc, Trưởng công chúa Khánh Lâm đang rất tức giận, Cố Ích Thuần thì rất lúng túng, đoàn xe tiến dâu về nhà chồng của Cố gia đã được nửa đường. Bánh xe lăn lăn trên đường, phát tiếng *lộc cộc*, nghe như nỗi niềm Cố Di.

Một cô dâu sắp cưới như Cố Di có tâm trạng ngượng ngùng và bất an là đương nhiên. Ngượng ngùng và bất an là tâm trạng đặc thù của cô dâu, nhưng trong cái sự bất an của Cố Di còn có cái gì đó không phải tâm trạng của một nàng dâu sắp về nhà chồng. Cũng giống như tâm trạng của người anh trai đang tiễn cô về nhà chồng, Cố Đỉnh: Là nghi ngờ, chột dạ.

Ông nội, cha đều không tiện, chuẩn bị gả vào kinh thì nên mời ông chú chăm sóc thay mới đúng. Lúc Cố Ích Thuần không muốn kết hôn thì không nói, nhưng nay ông đã kết hôn, có nhà cửa rồi mà. Lại thêm, nhà cũ của mình cũng còn, vì cái *khi khô* gì mà phải tới bốn gia?! Hai tiểu bối hơi chột dạ.

Cố Đỉnh còn có cả chút bất mãn, cảm thấy như mình đang dẫn quân, đưa em gái tới *tổ trạch* (*nhà do ông bà tổ tiên truyền cho*), chỗ nào không biết thì có thể hỏi các trưởng bối trong tộc cũng được vậy. Nhưng nay chẳng nói tiếng nào lại bắt ở bốn gia, người biết thì bảo nhà cậu gả con gái, kẻ không biết, sẽ nói *tiểu nương tử bản tông lấy chồng mất!*

Lo lắng về chuyện khác thường này, hầu như suốt dọc đường cả hai không hề nói chuyện với nhau.

Hai người này không biết rằng, gia tộc Cố thị cũng cảm thấy phúc tạp trước vợ chồng Cố Ích Thuần, cũng không thể đẹp hết mọi lễ nghi. Lúc thì hai vợ chồng cũng muốn để Cố thị được vẻ vang, mặt khác lại không để cho Cố thị chút mặt mũi nào. Gia tộc là trên hết, có thể rõ ràng nhận thấy vợ chồng Cố Ích Thuần thiếu sự lo lắng vì gia tộc, cần phải giặc ngộ. Trưởng công chúa Khánh Lâm không được thế gia chào đón, đồng ý để Cố Ích Thuần cưới bà cũng chỉ vì tình thế bắt buộc. Cố Di xuất giá, liên quan tới quan hệ hai tộc, đương nhiên phải giải quyết ổn thỏa vấn đề này là quan trọng nhất. Nghĩ tới nghĩ lui, thấy đám cưới với Tưởng thị là chuyện lớn, giao cho bốn gia có vẻ yên tâm hơn.

Thế là chuốc thù!

Trưởng công chúa Khánh Lâm vừa về kinh là mở tiệc, người được mời tới vẫn như cũ. Các tiểu công chúa đồng lứa, những người có thể tới đều có mặt, người cô này cũng xấp xỉ tuổi với các công chúa lớn khác, lại phát biểu ý kiến trước mặt Hoàng đế, tình cảm với mọi người không tệ. Mà trong tầng lớp huân quý, vì hôn sự của Trưởng công chúa Khánh Lâm mà hòa hợp với bà nhanh hơn.

Một phòng đông đúc, Trưởng công chúa Khánh Lâm thầm thấy đắc ý. Trịnh Diễm được coi là học trò tâm đắc của chồng bà, lúc này cũng ngồi bên cạnh, cười tưng tửng nhìn gian phòng đầy khách. Trưởng công chúa Khánh Lâm nghiêng đầu nói nhỏ vào tai Trịnh Diễm: “Phụ nữ ấy à, vẫn phải lấy chồng.” Như thế mới có mở rộng đất trời để làm mưa làm gió.

Trịnh Diễm ngờ vực, gần đây nàng luôn cảm thấy một nỗi niềm nào đó ở Trưởng công chúa Khánh Lâm.

Trưởng công chúa Khánh Lâm lắc đầu: “Khi nào con lớn rồi sẽ hiểu.”

Tiệc trà trước đây của Trưởng công chúa Khánh Lâm thường có ngắm hoa, phần lớn là mời các cô nương chưa gả, khó mà gây ra ảnh hưởng quan trọng nào, chẳng có mấy phụ huynh sẵn lòng lắng nghe ý kiến con gái như Trịnh Tĩnh Nghiệp. Sau khi kết hôn thì không thế nữa, người vợ có thể quản lý toàn bộ hậu viện, còn có thể ảnh hưởng đến công việc của chồng mình, những phụ nữ mạnh mẽ hơn một chút cũng có thể quản lý cả việc bên ngoài, hơn nữa lại còn là mức ảnh hưởng tối đa.

Hôn nhân của Trưởng công chúa Khánh Lâm được sắp xếp, ngoại trừ ghét bỏ thế gia thì về cảm xúc khá rối rắm, chẳng những ghét còn không muốn bị thế gia coi thường. Không có quan hệ gì thì thôi, một khi đã có quan hệ, lúc gặp mặt, bà luôn nghĩ: Người này có coi thường mình không? Có ý kiến gì với mình không? Cố Ích Thuần là một người rộng rãi, ông không nghĩ như vậy, nhưng Trưởng công chúa Khánh Lâm thì khác, bà rất coi trọng chuyện đó.

Đã không nể mặt bà, thế thì cũng đừng hòng giữ được mặt mình, bà rạch nát mặt!

Trưởng công chúa Khánh Lâm rất biết cách sử dụng sức ảnh hưởng của bản thân, có bản lãnh thì cứ việc ngang ngược, đừng hòng nói chuyện với mọi người! Tui này không rủ chơi cùng đâu! Trước khi Cố Di vào kinh, chưa lập gia đình, Trưởng công chúa Khánh Lâm kéo huân quý tới để bài xích Cố Di, chĩa mũi nhọn vào ông anh chồng.

Trịnh Diễm cũng nhò có người nâng đỡ nên trong buổi yến hội này, ngang tầm với các công chúa, có thể nhận thấy từ vị trí ngồi. Điểm đặc biệt nhất trong các buổi tiệc của Trưởng công chúa Khánh Lâm là có rất ít con gái thế gia, một đám xuất thân hàn vi và giả xuất thân hàn vi cảm thấy vui vẻ thoái mái, nói chuyện không lo bị kẻ khác xem thường, thật là tốt biết bao!

Thế nhưng, trong mọi buổi tiệc luôn có kẻ không hài lòng, Tiêu Lệnh Viện dẫu miệng, cô ta có một 囔 phò mã, trong lòng oán hận lầm rồi. Nhìn qua, kẻ địch truyền kiếp Trịnh Diễm cũng có mặt, càng thấy không vui. Trưởng công chúa Khánh Lâm niềm nở hỏi: “Sao Nhị thập nương không nói gì thế? Sắp làm cô dâu, xấu hổ à?”

Chọt đúng vào ngồi nổ của Tiêu Lệnh Viện! “Mấy chuyện đó mà cũng làm người xấu hổ được sao!” Cái loại chưa kết hôn mà đã bắt đầu công kích người khác, thật sự không có gì đáng nói. Ngay cả Trưởng công chúa Khánh Lâm cũng cảm thấy không hài lòng với giọng điệu của cô ta. Trịnh Diễm hiểu tâm tình của Trưởng công chúa Khánh Lâm như lòng bàn tay, giảng hòa: “Có xoi mói thì vẫn tốt hơn là không nói tiếng nào, để trong bụng. Nhưng sư mẫu đừng chọc ghẹo nữa, người xấu hổ dễ giận lắm.”

Lông mày Tiêu Lệnh Viện muốn dựng đứng, muốn nổi cơn. Công chúa Vinh An vội chặn lại: “Còn nhiều ngày nữa cơ mà, lúc đó chúng ta hẵng nói tới nó! Không phải cô định mời mọi người ăn lụu sao ạ? Cháu cũng trông lắm đây.”

Công chúa Vinh An cũng chẳng phải người hiền lành gì, mè ruột được kính trọng, cô ta gả cho người không tệ, Tiêu Lệnh Viện không dám làm méch lòng người chị này, bao nhiêu cay cú nén lại trong bụng: *Sao ai cũng giúp nó vậy chứ!*

Trịnh Diễm lại bị ghi sổ nợ! Nếu biết, nhất định sẽ kêu oan, tiếc là nàng không hay. Chẳng những thế còn không hề có cảm giác gì, nhiệt tình bàn luận về lựu với công chúa An Khang, công chúa Thụy Phong: “Vỏ đỏ hạt trắng, vỏ trắng hạt đỏ, thế thì mới ngon.”

Tiêu Lệnh Viện lại thấy tức ngực, nhìn qua cô em gái, công chúa Thụy Phong Tiêu Lệnh Nhàn thích thú vây quanh Trịnh Diễm đang bóc lựu: “Thật à thật à? Ta nếm với.” Tiêu Lệnh Viện cả giận: “Bộ muội là đồ ham ăn à? Chỉ biết ăn thôi!”

Công chúa An Khang Tiêu Lệnh Nghiên cười nói: “Tỷ không phải đồ tham ăn, tỷ đừng ăn, chúng ta ăn nha~” Giọng điệu trêu chọc, tay bóc một hạt lựu cho vào miệng, khẽ mút, hút hết nước ngọt xong, thị tì đưa khay tới để nhổ hạt ra, Tiêu Lệnh Nghiên còn bồi thêm: “Ngọt quá đi mất~”

Tiêu Lệnh Viện: “...” Tức không nói nên lời.

Trưởng công chúa Khánh Lâm cười bảo: “Thôi đừng rộn ràng nữa, từng người từng người, đều sắp gả cho người ta cả rồi mà còn đùa giỡn thế sao!” Nói xong vẻ mặt tối sầm. công chúa Vinh An thăm dò hỏi han: “Sao cô có vẻ buồn vậy?”

“À thôi, cũng không phải chuyện gì lớn đâu.”

Công chúa Vinh An thầm nghĩ, *không có chuyện gì mà gọi mọi người tới để xem mình đổi sắc mặt sao?* Càng dò hỏi: “Nếu không phải chuyện lớn thì cứ nói ra đi ạ. Có chuyện gì thì chúng cháu ở đây, không có cách nào cũng giúp được chút việc vặt chứ?”

Trưởng công chúa Khánh Lâm nói: “Nhưng các cháu có muốn cũng không giúp được đâu, không chỉ các cháu không giúp được, ngay cả ta cũng

chẳng làm được gì.” Nói xong, lại bắt đầu làm bầm.

Lần này ngay cả Tiêu Lệnh Viện cũng quên cả giận, mọi người đều tò mò, đương nhiên vây quanh hỏi có chuyện gì.

Trưởng công chúa Khánh Lâm thở dài: “Cố gia và Tưởng gia kết thân, tiểu nương tử cũng được đưa đến nửa đường rồi.”

“Là tiểu nương tử trong chuyện của Tưởng Trác đó sao?” Có người hỏi vậy, so với Cố Di thì Tưởng Trác là đề tài hấp dẫn hơn hẳn.

Trưởng công chúa Khánh Lâm gật đầu: “Đúng là con bé!”

Trịnh Diễm đã biết nội tình, nói thuận theo: “Thế thì có gì hay chứ? Chuyện của chị ta được được quyết định từ sớm rồi, Tưởng gia dám cưới, Cố gia dám gả. Vào kinh, tiến hành xong xuôi, không phải hết rồi sao? Còn gì quan tâm nữa chứ?”

“Ta không thèm quan tâm chút nào hết!” Trưởng công chúa Khánh Lâm nhăn mũi.

Những kẻ tin tức linh thông nhanh chóng nhận ra, bốn gia Cố thị rục rịch chuẩn bị, Trưởng công chúa Khánh Lâm đang giận. Xem trò hay không chê ồn, đều cùng nhau khuấy nước, giả vờ hỏi Trưởng công chúa Khánh Lâm tại sao thế. Trưởng công chúa Khánh Lâm thuận miệng mà nói “Trong nhà đúng là quá đáng! Không tuân lễ mà đi, chẳng phải muốn cho Tưởng gia chê cười hay sao? Nghiệp hầu cũng là thế gia, là trọng thần, trong mắt họ, e rằng sẽ xem thường cô dâu mất!” (*Nghiệp hầu không có con, nhận em trai của Tưởng Trác làm con kế nghiệp – chương 76*)

Ồ! Mọi người hiểu rồi.

104. VỊ KHÁCH KHÔNG NGỜ

[Nguyên]

ĐỆCH, CHUYỆN NÀY KHÔNG DỄ NÓI ĐẦU.

Là một gia tộc có lịch sử lâu đời, dù chỉ là một nhánh trong tộc, chỉ cần không đến mức quá thiêng thốn, anh em Cố Đỉnh vẫn phải phô trương. Cố Đỉnh bảo vệ, Cố Di ngồi xe, đằng sau là một đoàn xe thật dài, nào là xe cho nô bộc, xe của tì nữ, của hồi môn... Đằng đặc, kéo dài suốt mấy dặm. Hôn sự của Cố Di cũng nhiều trắc trở, tuy nhà trai không đúng đạo lý, nhưng đồ cưới của nhà gái thì không thể thiếu.

Suốt một ngày một đêm, sau khi sắp xếp đội nhân mã ở lại một nhà khách cách kinh thành hai mươi dặm ồn thỏa, Cố Nại ở kinh cũng xin nghỉ phép tới thăm hai anh em. Vừa gặp đã hỏi ngay: “Rốt cuộc ông nội nghĩ gì thế?”

Hai anh em ngồi đối diện nhau trên sập, nhìn nhau không nói, hồi lâu, Cố Đỉnh nghiêm nghị đáp: “Ý của ông nội, vì chuyện này liên quan tới quan hệ thông gia của Cố thị và Tưởng thị, không thể dựa vào thế lực của công chúa.”

Dù gì Cố Nại cũng đã lăn lộn ở kinh thành mấy năm nay, nghe lý do dỗ dành như thế xem cậu là con nít mẫu giáo, hoàn toàn không tin: “Trong kinh cũng còn nhà cũ cơ mà! Ta đã dời nhà, tại sao còn nhờ vào bốn gia?”

Cố Đỉnh đau đầu nhức óc, bị em trai hỏi, cũng nổi cáu: “Chẳng lẽ ta muốn chắc?!” Cơn giận bốc lên, trong lòng đầy oán hận với các trưởng bối, “Ông chú ấy, xưa nay không thân với trong nhà, lập gia đình cũng trễ, nên ông nội nói không nên dây vào – dù sao cũng thiếu kinh nghiệm. Còn Trưởng công chúa, để thất tôn quý, cũng không rõ lẽ pháp thế gia, nếu để Trưởng công chúa lo liệu, nhỡ lộn xộn rồi tung lên thì biết làm sao?!”

Cố Nại bị anh trai mắng, cũng hơi thấy hoang mang, hai người đều con ngoan trò giỏi của thế gia lâu đời, lo lắng về Trưởng công chúa, nhưng chẳng hề muôn lờ phỉnh ông chú mình đi. Không phải chỉ một quyết định của ông nội mà có thể xóa bỏ mọi quan niệm tư tưởng trước đây, hai anh em đều rất khổ.

Cố Đinh không nhịn được đập bàn một phát: “Rốt cuộc tình hình trong kinh là thế nào?”

“Thánh nhân đã cao tuổi, những vẫn không chịu định Thái tử sớm, Hoàng đế không gấp, nhưng mọi người đều sốt ruột. Trời ạ! Bây giờ huynh còn quan tâm đến chuyện này làm gì. Huynh và đệ có thể gây ảnh hưởng gì đến thế cục được chứ? Hãy cứ suy nghĩ cho A Bảo thì hơn! Hôn nhân tốt đẹp là thế, vậy mà thay đổi bất ngờ, thật khổ.”

“Ông nội đã gửi thư cho ông chú rồi, giờ nói thế thì ích lợi gì?”

Cố Nại thấp giọng bảo: “Chẳng lẽ muôn nhờ bốn gia thật sao?” Mắt mặt lầm biết không?

Cố Đinh cũng trầm giọng: “Chẳng lẽ muôn cãi lời ông nội?”

Nhin nhau không nói, đều là thanh thiếu niên, Cố Nại cũng dốc sức cố gắng lăn lộn ở kinh thành, Cố Đinh đang là thực tập sinh ở chỗ ông nội, chuyện lớn như việc kết hôn của em gái, chưa từng có ý kiến. Nhìn nhau hồi lâu, đều nhận thấy sự bất an trong mắt đối phương, càng tự thấy bấp bênh, chộp dạ thì lại càng ảnh hưởng với người kia.

Cuối cùng, làm anh thì mở miệng trước: “Ngày mai...” Cắn răng, “Đầu tiên để A Bảo ở lại nhà cũ, sau đó chúng ta đi thăm ông chú, rồi mới tới bốn gia!”

Cố Nại thở phào nhẹ nhõm: “Cứ vậy đi.”

Cố Đinh cũng thở phào một hơi, không ngừng vỗ nhẹ lên tay cậu em, Cố Nại cầm ngược lại, hai người đều nhận ra lòng bàn tay đối phương toàn

mồ hôi lạnh. Vừa cảm nhận sự ẩm ướt lạnh lẽo này thì lo lắng trở lại. Cố Nại hỏi: “Còn về phía ông nội, phải giải thích thế nào?”

Cố Đỉnh xiết chặt bàn tay, đeo nỗi các đốt ngón tay trắng bệch, Cố Nại không kịp than đau, nhìn chăm chằm vào anh trai. Cố Đỉnh mấp máy môi đáp: “Đã làm, thì đừng hối hận! Cùng lăm thì... xin bốn gia giúp cho!”

Cố Nại không yên tâm nói: “Chỉ sợ thư của ông nội đã gửi tới rồi, bảo nhờ bốn gia chủ trì. Nếu huynh và đệ làm vậy, hẵn bốn gia sẽ không vừa lòng, không tốt cho A Bảo.”

Cố Đỉnh tiếp: “Trưởng công chúa không phải người hiền lành, giữa bốn gia và Trưởng công chúa, đành phải đắc tội với một bên. *Ánh hưởng hai bên, chọn bên nhẹ.* Vả lại ông chú với chúng ta là quan hệ ruột thịt, bỏ gần tìm xa, không đúng lễ nghi.”

“Được!”

Giang sơn có nhân tài, đánh sét giật kinh người.

Cố Ích Thuần nhận bái thiếp của các cháu thì choáng váng, ông cũng giận lăm, tuy không bức mấy đứa cháu, nhưng gấp chuyện mất mặt như vậy cũng muôn từ chối gấp mặt để rõ lập trường, chờ bên kia xong xuôi hết rồi mới nói xin lỗi sau. Không ngờ Cố Đỉnh Cố Nại vừa vào thành đã đến đây ngay.

Đêch, chuyện này không dễ nói đâu.

Cố Ích Thuần choáng váng, nghe Trường sử nói: “Hai tiểu lang quân và tiểu nương tử đang chờ ngoài phủ.” Đành ngẩng đầu nhìn trời xem giờ.

Cố thị đưa con gái vào kinh là một tin lớn, bao nhiêu người chờ xem kịch vui? Thế gia ngồi chờ Trưởng công chúa Khánh Lâm bị mất mặt, huân

quý thì ngóc mỏ chờ Trưởng công chúa Khánh Lâm nỗi đóa trùng tri Cố thị. Đoàn xe Cố gia vào kinh ngày hôm nay, chỉ trong một chốc, phân nửa kinh thành đều hay tin. Mọi người đều biết sáng sớm hôm nay họ tới, bây giờ, nhìn sắc trời kìa, người ta vừa đến là đến cậy nhờ ông chú ngay!

“Là tụi nó thật hả?” Cố Ích Thuần xác nhận lần nữa.

“Vâng! Đồ cưới của tiểu nương tử vẫn còn kéo dài ở sau, choán nửa con phố.” Trường sử khẳng định.

Cố Ích Thuần vội chạy tới bên bàn, rút một bức thư nhăn nhúm, xem xét cẩn thận. Đúng, đây là nét chữ của anh trai ông mà, khả năng phân biệt nét chữ của ông là siêu hạng, sẽ không nhận nhầm chữ của anh ruột đâu. Nội dung thì vẫn thế, thông báo ngắn gọn để em trai không nhún tay vào lễ cưới. Cũng vì nội dung như thế, bức thư này mới chịu khổ như vậy, bị vò nét thành bộ dạng hiện tại, suýt nữa là bị xé tan.

Vẫn câu hỏi cũ, tại sao ba đứa nhóc này tới đây? Đổi ý?

Cố Ích Thuần đặt thư xuống: “Dẫn hai đứa tới tiền thính,” ông muốn tự hỏi, “Còn tiểu nương tử thì đến gặp công chúa đi.”

Trong lòng Cố Đỉnh Cố Nại lo lắng, vừa vào thành đã bị vây xem, bây giờ bị phơi nắng ở ngoài, cảm thấy hơi xấu hổ. Thấy Trường sử đi rồi quay lại, không khỏi thấy mừng rỡ. Trong lòng Trường sử cũng thấy kì lạ, gần đây phủ công chúa vì chuyện này mà rất áp lực, đương nhiên ông ta hiểu nguyên do bên trong, vì thế thấy ba người tới đây thì rất ngạc nhiên. Cảm thấy nghi ngờ, nhưng vẫn làm tốt nhiệm vụ của mình, đưa Cố Đỉnh Cố Nại đến gặp Cố Ích Thuần, còn bảo: “Mời tiểu nương tử đi gặp Trưởng công chúa.”

Thì tì tới đỡ Cố Di từ từ bước xuống xe, làn váy kéo dài trên đất. Đường đi trong phủ Trưởng công chúa rất sạch sẽ, làm váy lướt trên đường như nước chảy xuôi. Trước những cái nhìn chòng chọc của bọn thị nữ trong phủ Trưởng công chúa, hình như trong lòng Cố Di vẫn không hề gợn sóng,

bước chân vẫn trầm ổn, đầu không nghiêng cung chẳng lệch, giống như xem đám quần chúng vây xem là hoa cỏ lá cành.

“Cái gì?!” Trưởng công chúa Khánh Lâm bị đả kích, “Tụi nó tới đây?”

Ỷ Lan gật đầu: “Trường sử nói đúng như thế, hôm nay Cố gia tiểu lang quân, tiểu nương tử vừa vào kinh, không về nhà cũ mà đưa thiếp đến thăm Phò mã ngay. Phò mã nhờ Trưởng công chúa gặp tiểu nương tử, hẳn bây giờ đã sắp tới đây rồi.”

Trưởng công chúa Khánh Lâm cũng choáng váng: “Thế là không đúng! Ta đã tận mắt đọc thư rồi mà!” Vậy là không đúng!

“Công chúa, tiểu nương tử sắp tới rồi, có gặp không ạ?”

“Thôi cũng được.” Trưởng công chúa Khánh Lâm kiềm chế cảm xúc, bày ra vẻ bà cô phúc hậu.

Không lâu sau, Cố Di tới, quỳ xuống miếng đệm đã trải sẵn. Lâu không gặp bà thím, Cố Di quỳ xuống làm đại lễ, Trưởng công chúa Khánh Lâm nheo mắt đánh giá, là cô dâu, nên cả người váy xống rực rỡ, trang sức trên đầu cũng vừa được làm ra, rất hoành tráng, khiếu thẩm mỹ của Cố gia cũng không tệ.

Trưởng công chúa Khánh Lâm đưa cả hai tay ra: “Mau tới đây ta xem nào, lâu quá rồi không gặp con, đã thành một đại cô nương rồi. Chớp mắt một cái đã phải lập gia đình rồi.”

Cố Di mỉm cười đứng dậy: “Bà thím cứ chọc con.”

“Ôi cha, ta đang vui lắm đây.” Đúng là nghĩ một đằng nói một nẻo!

Trưởng công chúa Khánh Lâm đặt câu hỏi liên tục: “Đến từ lúc nào? Sao không cho người báo trước một tiếng? Trên đường có ồn ào không? Trong nhà có dặn dò gì không?”

Cô Di thầm nghĩ, *đang dò hỏi đây mà?* “Ngày hôm qua đã đến sát thành, nhưng nghĩ đường xa bụi bặm bẩn thỉu mà tới ra mắt trưởng bối là vô lễ nên tựi con ở ngoài thành tắm rửa chải tóc trước. Dù đường xa xa xăm nhưng cũng bình an. Trong nhà không nói gì cả. Vẫn bối tựi con chỉ xin nghe theo lời của các trưởng bối trong kinh thôi.”

Trưởng công chúa Khánh Lâm cảm thấy kì lạ: “Ông nội con gửi thư đến cho Phò mã, bảo giao hết chuyện của con cho bốn gia, con biết không?”

Cô Di đứng dậy bái: “Trưởng bối sắp xếp, vẫn bối không dám nghi ngờ.”

“Vậy con định giải quyết chuyện bên kia thế nào?”

“Sự đời khó vẹn toàn, theo lẽ mà làm, lúc nào cũng đúng.”

Phụ nữ nói chuyện xa xa gần gần, chử đám đàn ông trực tiếp hơn nhiều.

Cô Ích Thuần mở đầu đã hỏi ngay: “Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Tiếng đập bàn nghe khô khốc, khoát tay, quẳng bức thư nhăn nhúm lên bàn. Hai anh em Cố Đỉnh liếc qua thư, chữ viết trên mặt rất quen, lại đọc tiếp, *đẹch!* Còn bị vò nát nữa chử, chắc chắn nội dung không có gì hay ho.

Hai người rất muốn khóc, lắp bắp giải thích: “Tụi con chỉ có thể nghe theo trưởng bối, tụi con không được chen lời. Chỉ là... việc đến nước này, xin ông chú hãy tìm cách cứu vãn.”

Suýt nữa Cô Ích Thuần đã bị tức chết! “Chuyện đã truyền khắp kinh, bây giờ mới nghĩ tới ta? Từ đầu đã làm gì? Hồ đồ! Tưởng thị dễ đối phó à? Cũng chưa chắc bốn gia chịu đồng ý! Chẳng lẽ muốn theo bốn gia vào con đường tối tăm này sao?”

Câu cuối như sét đánh khiến hai anh em thấy một màu trăng xóa trước mặt, Cố Ích Thuần mở lời, hỏi thảng là về lựa chọn, ích lợi, hỏi nguyên một tràng. Cố Nại kiên cường hơn so với anh trai, cố mở miệng thưa: “Quan hệ thông gia tới giờ vẫn bình thường, trong thế gia, mấy trăm năm nay, các thân thích cũng không để ý gì lăm.”

Cố Ích Thuần lạnh lùng bảo: “Cháu biết ta đang nói gì! Bốn gia tự lo thân mình còn chưa xong! Bọn họ đang muốn nhờ Tưởng thị nữa kia! Đèn một đứa em gái còn chưa nói? Muốn cả nhà cũng bị kéo theo? Dốt không thể nói!”

Cố Đỉnh thấp giọng: “Chẳng lẽ không còn biện pháp nào sao ạ?”

Cố Nại xông về trước thưa: “Mọi chuyện xin nhờ ông chú dạy cho tụi cháu! Tụi cháu nghĩ rằng, dù gì cũng nên để A Bảo ở nhà cũ đợi gả. Nhưng chuyện thế này, không phải việc hai đứa cháu có thể xử lý.”

Cố Ích Thuần gần từng chữ: “Như mấy đứa đã nói, quan hệ thông gia tới bây giờ vẫn bình thường, vậy cứ làm như cưới xin thông thường! Nghiệp hầu gia họ Tưởng như không phải Tưởng thị (*), họ Cố chúng ta cũng không thể đại diện cho Cố thị! Cứ thế mà sống! Ta còn chưa thấy rõ, tụi bây liền vội vàng xuống nước, nước đục thì cũng chẳng dễ tìm cá đâu! Thôi được rồi, đi ăn cơm đã.”

(*) Họ Tưởng này là em trai Tưởng Trác, thế chồ cho Tưởng Trác làm con thừa tự cho Nghiệp hầu gia.

Khả năng nói dối của Trưởng công chúa Khánh Lâm cũng là hạng nhất, nói vài chuyện trong nhà với Cố Di, giữ ba anh em ở lại ăn cơm. Cố Ninh cũng được kéo tới, cậu nhóc chưa từng gặp Cố Đỉnh Cố Di, nay gặp, không biết mình phải đứng đó nhận lễ bái, ngoan ngoãn tiến tới hành lễ: “Huynh... umm...” Đây là bị ép im lặng. Cố Nại coi như cũng là người quen, im lặng không nói nhìn vú em bịt miệng tiểu thúc thúc, đến khi bà ta để tay xuống mới giải thích: “Đây là anh trai của cháu, cũng là cháu của chú đấy.” Không phải ca ca gì sát!

Bữa cơm này khá là hòa thuận, bé con Cố Ninh rất thức thời, nhạy bén cảm nhận được một bầu không khí đen thùi lùi mà mắt thường không nhìn thấy vây quanh mẹ mình, nhanh chóng tắt chức năng nói nhại. Ăn xong bữa cơm, ba anh em về nhà cũ, phủ công chúa còn phái người hộ tống. Một màn êm đềm, khiến những kẻ chờ xem kịch vui thất vọng.

Sau cánh cửa đóng kín lại là một cảnh khác, Trưởng công chúa Khánh Lâm nổi bão: “Lão ta có ý gì?!!! Đùa chúng ta cho vui sao?!!!”

Cố Ích Thuần trầm giọng: “Bà làm thế thì có ích lợi gì?”

Trưởng công chúa tức đến mức rơi nước mắt: “Hừ! Lão viết thư bảo không cần chúng ta quản, tụi nhỏ tới khóc lóc nỉ năn nỉ xin giúp đỡ! Chơi với lông mao chắc?” Trước khi giãy chết bà muốn lôi kéo các mối quan hệ để bài xích Cố Di, nay ba anh em đã tỏ rõ thái độ thì ngược lại, bà sẽ thành nhân vật phản diện độc ác, sao Trưởng công chúa Khánh Lâm có thể chịu được kích thích này?! Hại người lại rơi vào bẫy!

Cố Ích Thuần nói: “Càng là thế thì càng không thể so đo, chỉ cần chúng ta không sai, thì đó là lỗi của bọn họ! Đại lang hồ đồ, bọn nhỏ không hồ đồ là được. Dạy được là ổn rồi! Cũng không thể để người ta chê cười.”

Trong bụng Trưởng công chúa Khánh Lâm toàn nước đắng: “Ta biết rồi.” Những việc bà làm sau lưng, nhất định không thể để Cố Ích Thuần biết được. Nhưng mà, một nửa các phu nhân kinh thành đều hay tin, Trưởng công chúa Khánh Lâm có thành kiến với bốn gia Cố gia! Ba anh em hành xử thế này, Trưởng công chúa Khánh Lâm lại làm như thế, từ người bị hại trở thành kẻ tiểu nhân, sao không sốt ruột được? Trưởng công chúa Khánh Lâm cảm thấy mình bị đùa bỡn, thanh danh là chuyện nhỏ, nhưng cục tức này nuốt không trôi!

105. TỰ KIỂM ĐIỂM

[Nguyên]

SAU NÀY NHẤT ĐỊNH KHÔNG THỂ SƠ SUẤT NHƯ VẬY NỮA!

“Cái gì? Đến thăng phủ Trưởng công chúa?” Rất nhiều người đang hóng tin lắp bắp kinh hãi. Tình hình trong Trịnh phủ, nơi cực kì quan tâm đến Cố Ích Thuần cũng không ngoại lệ, hôm nay Trịnh Diễm không ra ngoài chơi, các chị dâu không ai về nhà mẹ, đều tập trung trước mặt Đỗ thị chờ tôi tớ đã đi ra ngoài vây xem mang tin về.

Tin đã về, ai cũng choáng váng.

“Vâng a.” Trả lời là một vú già, vẻ mặt cũng ngơ ngác.

Đỗ thị hỏi lại: “Ta không nghe nhầm đấy chứ?” Nói xong quay sang con gái, con dâu, trong mắt đầy vẻ thăm dò, không giống như vừa mới nghe xong!

Mồm miệng của Quách thị chẳng khác Nhị tẩu Quan thị là bao, nhanh nhẹn đáp: “Mẹ không nghe sai, đám tiếu bối Cố gia đến phủ Trưởng công chúa trước, không đi qua bốn gia~” nói xong cũng ôm bụng bầu năm tháng lầm bẩm, “Thật là kì lạ, không như tin đồn trước đây, chẳng lẽ bốn gia Cố thị cũng có tiểu nương tử khác muôn xuất giá sao? Điều đã chuẩn bị xong, sao lại...” Đang nói dở thì bị cô em họ Tiêu thị chot một cái.

Trịnh Diễm cũng ngây người: “Việc khẩn cấp, trước tiên để nghe rõ đầu đuôi bên trong thế nào rồi hẵng nói sau. Bọn họ thay đổi, chúng ta cũng phải thay đổi theo, số quà tặng ban đầu có khi sẽ không đủ, muội đến chỗ sư mẫu thăm dò tình hình, có tin chính xác rồi, chúng ta sẽ xem *nên* thêm hay là *phải* thêm.”

Câu này được Triệu thị hưởng ứng: “Thất nương nói phải đấy.” Nhét những gì định nói vào bụng, chị không muốn để tâm tới những chuyện lăng nhằng đằng sau cuộc hôn nhân này, chỉ cần không ảnh hưởng đến mặt mũi thì đã cảm ơn trời đất rồi, không thì trong lòng chị cũng rất khó chịu. Đều xuất thân thế gia, nếu có chuyện xảy ra thì biết làm sao đây? Ở nhà mỗi ngày nghe bàn tán về đám cưới Tưởng Cố, không để lại tí mặt mũi nào cho Trưởng công chúa Khánh Lâm, mọi người đều muốn liên kết lại để đi *mài mặt* hai nhà kia, không nghi ngờ gì, Triệu thị là người không thoái mái nhất.

Đỗ thị gõ nhịp: “Cứ vậy đi.”

“Ôi~ vậy con đi trước nha.”

“Con vội vàng làm gì! Bây giờ e là mấy đứa nhỏ Cố gia vẫn chưa đi đâu! Con vội thế là để nói gì nữa?”

“Uầy! Ai mà chả biết con chứ? Con thấy, cho dù bây giờ bọn họ không biết, nhưng chỉ cần ở kinh quá một ngày, chắc chắn sẽ có người tới báo: *Bà thím của các người không vui! Ta nhất định sẽ ghi tên các người vào sổ đen*, tùy thuộc vào bọn họ cả, ai sợ ai chứ?”

“Khoan đã, chờ người ta ăn cơm trưa xong hẵng qua, tình hình hiện nay, có lẽ phủ công chúa sẽ giữ đám tiễn bối ở lại ăn cơm, con qua đó thì coi sao cho đặng? Yên lặng một lát cho mẹ, chờ cuồng như mèo phải b榜 vậy.”

Trịnh Diễm thè lưỡi, đứng dậy tới chính giữa gian phòng, hướng về phía Đỗ thị tầng hắng, chỉnh lại áo, nghiêm nghị lạy dài: “Tuân lệnh phu nhân~~” kéo giọng dài ra. Chọc mọi người trong phòng cười không dứt, Đỗ thị nói: “Con chỉ biết đùa giỡn thôi, tiểu nương tử Cố gia cũng chẳng lớn hơn con bao nhiêu, thế mà đã xuất giá rồi, còn con thì sao? Vẫn đùa giỡn ngốc nghếch như thế. Ta phải sửa tính con cho nghiêm túc lại mới được!”

Trịnh Diễm khóc thét: “Mẹ, mẹ là mẹ ruột của con cơ mà, sau nói ra lại giống như mẹ ruột của Trưởng công chúa vậy chứ? Quản con đến là *dã man*. Dù gì con cũng do mẹ sinh ra, không tin con, chẳng lẽ mẹ không tin tưởng bản thân sao?”

Đỗ thị tức giận đến muốn đánh nàng: “Nhìn xem nhìn xem, xem nó nói gì này, tiểu nương tử mà thế sao? Đến gã vô lại cũng không nói lại nó! Ôi chao, ta tức chết~ ta tức chết~...”

Trịnh Diễm xách váy bỏ chạy, A Khánh đuổi theo sau: “Thất nương chạy chậm lại một chút.”

Đến hành lang trước phòng Đỗ thị, Trịnh Diễm thong thả bước chân, vẻ mặt cứng ngắt: Quá sơ suất! Trưởng công chúa Khánh Lâm lơ là, nàng cũng qua quýt, không ngờ một chuyện đơn giản như thế lại gây ra nhiều biến cố như vậy. Bài xích Cố Di chẳng qua là chuyện dễ như trở bàn tay, muốn làm là được, nhưng trước khi làm lại không cân nhắc!

Trong chuyện này, Cố gia có lỗi với Trưởng công chúa trước, Trưởng công chúa cũng vui vẻ trả đũa, bài xích Cố Di cũng chẳng phải gì quá đáng cả. Nay đám tiểu bối lại ngoan ngoãn tới thỉnh an, hành động của Trưởng công chúa Khánh Lâm lại bị xem là hẹp hòi. Nếu là Trịnh Diễm, nàng cũng tức uất lên được!

Không ngờ ba anh em lại làm như thế! Có hồi hận hay không?!

Trịnh Diễm rất hối hận, xuôi chèo mát mái thành quen, ngay cả Hoàng thái tử cũng đã bị bẫy chết, thế mà lại mất cảnh giác, cho rằng mọi người ai cũng vậy. Dù trong chuyện này có rối rắm thế nào, trước đó không ngờ tới khả năng ba anh em sẽ không đến bồn gia mà lại tới phủ công chúa chào hỏi, đó là sai lầm của nàng. Đây chỉ là một chuyện nhỏ, trách nhiệm chính nằm ở Trưởng công chúa Khánh Lâm, sau này lỡ đâu là chuyện liên quan đến quyền lợi của Trịnh gia, sơ sẩy như thế, e rằng sẽ có tai nạn chết người.

May mà chỉ là việc nhỏ! Trong đầu Trịnh Diễm vang lên một hồi chuông cảnh báo: Sau này nhất định không thể sơ suất như vậy nữa!

Trở về Tú lâu, nhìn làn khói xanh lượn lờ trên lư hương, hai mắt Trịnh Diễm trở nên xa xăm, bắt đầu chìm vào suy nghĩ, các tì nữ đi lại cẩn thận, không dám quấy rầy nàng. Trịnh Diễm nghĩ đây cũng không phải chuyện lớn, chỉ là nghĩ mãi: Tại sao lại vậy? Thư trong tay Cố Ích Thuần không phải giả, bằng không Trưởng công chúa Khánh Lâm chẳng tức giận đến thế, Trịnh Diễm cũng từng đọc qua bức thư đó. Gần đây không có tin nào khác đưa tới, đạo này Cố Nại ở trong kinh cũng không dám ngẩng đầu – có thể thấy Cố thị cũng không chắc chắn về dự tính ban đầu.

Trừ khi có gì thay đổi bất ngờ, hoặc có gì đó đột ngột xảy ra khi Cố Nại tới gặp anh mình...

Đoán không ra! Có đánh chết Trịnh Diễm cũng không thể ngờ rằng cục cưng ngoan ngoãn của thế gia lại ‘ngỗ nghịch’ không nghe lời ông nội, mãi đến chiều mới đi gặp Trưởng công chúa Khánh Lâm.

Trưởng công chúa Khánh Lâm rất đau đầu, may mà bản thân bà cũng không phải người dễ đối phó, sau khi bối rối ban đầu qua đi thì nhanh chóng bình tĩnh trở lại. Sau khi bình tĩnh thì cẩn thận suy xét, dù sao sự tình không phải không thể cứu vãn – bà không hề chiêu cáo thiên hạ, chỉ đích danh muốn *xử đẹp* Cố Di – chẳng qua là mong có vài người giúp đỡ mà thôi.

“Cho người đi xem thử, A Diễm có ở nhà không.”

Ỷ Lan vội vàng khom người đáp: “Nô tỳ tự đi nhé?” Bầu không khí trong phòng đang rất đáng sợ, chuồn sớm lúc nào thì hay lúc đấy.

“Cũng được.” Vừa hay có tâm phúc mang tình hình khó xử của đền nói cho Trịnh Diễm, tránh phải lúng túng tự thừa nhận.

Ỷ Lan đến Trịnh gia, gặp Trịnh Diễm đang chuẩn bị ra ngoài, thật là trùng hợp, đầu tiên Ỷ Lan đến bái Đỗ thị: “Trưởng công chúa mời tiểu

nương tử đến phủ một chuyến.”

Đỗ thị rất vui vẻ đồng ý: “Đi sớm về sớm, đừng để nó làm phiền Trưởng công chúa.”

Ỷ Lan cười thua: “Ô kìa, hai nhà đã thân thiết như thế, đã không thể nói phiền hay không được rồi, Trưởng công chúa xem tiếu nương tử như con gái mình vậy.”

“Ngay cả cô cũng chiều nó.”

Ỷ Lan cười khẽ: “Nô tỳ không dám đâu.”

Hầu hạ Trịnh Diễm ra ngoài, đưa nàng lên xe, chính cô ta cũng nhanh nhẹn lên theo, Trịnh Diễm cười nói: “Vừa đúng lúc, nghe nói tiếu nương tử Cố gia vào kinh, chưa sắp xếp đồ cưới đã đến thẳng nhà sư mẫu, cô có thấy chuyện này có gì kì lạ không? Ta đang tò mò lắm, nói cho ta nghe chút đi.”

Ỷ Lan nghĩ thầm, nói chuyện với người thông minh đúng là rất đỡ phiền: “Thất nương muốn biết gì, chỉ cần hỏi nô tỳ là được.”

Ngắn gọn kể lại những chuyện trước, Trịnh Diễm trợn mắt há mồm nhưng rồi cũng thông: “Đúng là khí phách thế gia, có điều những chuyện sau này sẽ khó giải quyết. Không chừng bỗn gia sẽ gây náo loạn tới phủ Trưởng công chúa, sợ là hai bên sẽ có xung đột.”

Ỷ Lan nói: “Tụi nô tỳ ngu dốt, không rõ những chuyện này.”

“Nhất định cô có thể hiểu được, chỉ là quá nhiều manh mối, hiện không thể sắp xếp rõ ràng. Liên quan tới vài người, bực bội thì cũng chỉ trong nhà mình thôi, khó ở chỗ có Tưởng thị ở trong, chưa nói tới những việc khác, đưa tiếu nương tử ngoan ngoãn tới nhà người, dù gì cũng là máu mủ của mình mà. Hai vị tiếu lang quân cũng chó lo tới bạc đầu.” Đúng là Cố Di đã bị đưa vào trò! Dần sau là thế gia và huân quý chưa gặp đã quấy quá, phải làm thế nào mới được đây?

“Sao lại không được chứ, tiểu nương tử xinh đẹp, cấp bậc lễ nghĩa chu toàn, dù có vẻ hơi sầu muộn nhưng cũng là một cô nương tốt. Đính hôn trắc trở, mà kết hôn cũng gặp khó khăn. *Chắc chắn.*”

“Việc tốt thường khó làm.”

“Tiểu nương tử nói có lý, à, tới nơi rồi!”

Ỷ Lan hầu Trịnh Diễm xuống xe, đưa thằng tới gặp Trưởng công chúa Khánh Lâm. Vào phòng, Trưởng công chúa Khánh Lâm đang bưng một chén trà xuất thần, trước mắt tối sầm, ngẩng đầu nhìn lên: “Con tới rồi à?”

“Vâng, sư mẫu xong việc rồi à?”

Trưởng công chúa Khánh Lâm đã hết đau đầu, nghĩ ra biện pháp: “Cũng không có chuyện gì lớn, ta chỉ nhớ con thôi. Trong lòng buồn bực, vừa thấy con là thoái mái ngay. Ôi chao, người với người chẳng giống nhau, có người gặp mà không nhìn mặt, nhắc tới đã thấy chán. Có người, lại đúng là khách mang niềm vui.”

Ê, ý nói con giống diễn viên hài hả? Đúng là châm biếm mà. Trịnh Diễm trùng mắt: “Con buồn cười lắm à?”

Trưởng công chúa Khánh Lâm nhéo lỗ tai nàng: “Lỗ tai này của con sao thế? Nói vậy mà nghe thành gì vậy hả?”

“Ôi, đau đau đau mà.”

“Con lớn rồi, cũng đã xổ lỗ, thế mà trước giờ lại không chịu đeo hoa tai, cẩn thận lỗ tai bị bít, phải chịu đau lần hai đây! Không thích hoa tai nào sao? Ta đang định làm vài món trang sức mới, lúc đó để bọn chúng làm cho con vài kiểu nhé, yên tâm, đều là chế tạo trong cung...”

Lạc đè mắt rồi đây? Trịnh Diễm giựt tai mình về: “Nặng lắm, nhỡ kéo tai biến dạng thì sao, người xem này, con lấy là trà nhét vào, không sợ bị bít

lỗ đâu - mà người tìm con tới để nhéo lỗ tai à? Vậy sau này con không tới để bị đòn đâu.”

Cuối cùng Trưởng công chúa Khánh Lâm cũng bị chọc cười: “Thôi, nói chuyện chính, A Bảo Cố gia được đưa tới để gả vào kinh, đến nhờ ta giúp đỡ. Ta nghĩ khi nào cúc nở, sẽ mở hội ngắm hoa, để con bé được gặp mọi người một lần.”

“Cũng hay đây, không phải trước đây người cũng hay nhắc tới chị ta sao? Một lòng yêu thương, đúng là thương cháu gái hơn con nhiều, cứ nhắc mãi thôi. Bây giờ rốt cuộc cũng được như mong muôn, đương nhiên phải bão cho mọi người.”

Trưởng công chúa Khánh Lâm càng cười tươi hơn: “Ừ ừ, lỗ tai không đẹp, nhưng mồm miệng thì không tệ đâu.”

Đêch!

Hiệu suất của Trưởng công chúa Khánh Lâm rất nhanh, hai ngày sau liền mở một hội ngắm cúc nở, thấy hoa nhà mình không đủ, chạy đến chỗ anh trai vơ vét một móp về. Hoàng đế hỏi bà: “Muội muôn làm gì thế? Sao lại cướp của ta! Chỗ của muội còn không đủ hoa đẹp sao?”

Trưởng công chúa Khánh Lâm nói: “Cháu gái sắp gả, sau này ở lại tại kinh thành, cuộc sống không quen, muội muôn giới thiệu nó với vài người, đương nhiên phải long trọng.”

Hoàng đế cau mày: “Sao ta nghe nói là để bỗn gia lo?” Giọng nói rất không vui!

Trưởng công chúa Khánh Lâm mừng thầm trong bụng: “Người già hờ đồ, lũ trẻ con lại hiểu biết.” Sau đó câu dài câu ngắn kể lại toàn bộ câu chuyện.

Hoàng đế nói: “Muội cũng không cần vui như thế, chuyện này vốn do bọn họ không làm đúng đạo lý, thế nên lũ tiểu bối mới xâu hổ tới tìm muội, mặt khác, nếu tại nó vẫn muốn giữ đạo hiếu như vậy thì~ được, lúc đó ta cũng sẽ tới, mang chuyện ra nói rõ ràng, để tránh bốn gia bọn họ dài dòng! Muội là một Trưởng công chúa, tranh cãi với bọn họ thì quá mất thể thống, ta tới nói mấy câu, không ai dám nói thêm. Bọn họ cứ việc mà làm chuyện của mình, bốn gia cái thá gì! *Ăn cơm nhà vác tù và hàng tổng* thì vui lắm chắc!” Trực tiếp đưa ra kết luận.

Trưởng công chúa Khánh Lâm cười tươi như hoa: “Chỉ có huynh thương muội thôi!”

Hội ngắm hoa rất náo nhiệt, Trưởng công chúa Khánh Lâm mời bạn cũ họ hàng khắp nơi, tay trái là Trịnh Diễm, phải là Cố Di: “Đây là Trưởng công chúa Nghi Hòa, đây là công chúa Vinh An, đây là...” Lúc nào cũng ít thế gia, huân quý phần nhiều. Trong lòng được cảm thấy khá bất an: Cái vòng này *khi gió* không đúng lắm! Cáo bắc cực và gấu bắc cực, đều ở bắc cực, đều lông trắng, nhưng nào phải một loài? Trong lòng thầm than khở.

Cố Di là một cô nương khá đơn thuần, nhưng chuyện cưới xin rắc rối, phải mau lớn lên. Gia giáo Cố thị cứng rắn nghiêm khắc, bảo phải tuân thủ lễ pháp, nhưng không phải quá cứng nhắc, hồi còn nhỏ cũng rất có tố chất, chỉ cần gọt dũa, trưởng thành rất nhanh. Hôm trước đến bốn gia thăm hỏi, bốn gia cũng rất ôn hòa, có giận cũng không đổ lên cô, áp lực lên hai anh trai giảm đi phân nửa. Chính bác gái ở bốn gia cũng rất lo lắng: “Ông nội mấy đứa đúng là thiếu cân nhắc, Trưởng công chúa tức giận, các huân quý đều biết cả. Vì phạm lễ pháp, rất khó xử lý. Mấy đứa rất hiểu chuyện, thế là rất tốt, chỉ là sau này càng phải cẩn thận hơn.”

Là ra oai phủ đầu hay lấy lòng? Dương nhiên là lấy lòng, mọi người đều rất kiềm chế, Trưởng công chúa Khánh Lâm hiểu rõ mà ngỏ lời: “Ta rất muốn có một đứa con gái thế này, nằm mơ cũng cưới được, vừa thông minh xinh đẹp lại hiểu lễ nghi.” Mọi người cũng rất nhã nhặn, hỏi sở thích Cố Di, đến kinh thành có quen không, còn có lòng cung cấp vài tin tức về Nghiệp hầu gia để Cố Di tham khảo.

Đây là hội của các chị em phụ nữ, thật là thoải mái! Khuôn mặt của ai cũng rạng rỡ, bên này cười tít mắt bên kia gục gặc đầu. Các chị các cô đều không cần để ý có ngồi thẳng hay không, cũng chẳng cần quan tâm cười có lộ răng chăng. Vừa thoải mái nhưng không hề thô tục, trong lòng Cố Di cũng trở nên thoải mái hơn.

Rất nhanh sau đó, Hoàng đế xuất hiện, ngài đến vào giữa chừng, sau khi Trưởng công chúa Khánh Lâm đã giới thiệu khách khứa và Cố Di, giọng nói của Hoàng đế mới vang vang: “Vì muộn chõ của muội rực rỡ sắc hoa mà nhổ trọc hết vườn hoa của ta.”

Các phu nhân hành lễ, không lạy dài, Trưởng công chúa Khánh Lâm dắt Trịnh Diễm và Cố Di đi tới: “Muốn không trọc thì phải làm sao đây? Muội lại nhổ hết nhé?”

Trịnh Diễm cười nói: “Nhổ nhiều là không tốt, đã lỡ gánh tội rồi, cứ để lại một chút, coi như người hạ thủ lưu tình, để Thánh nhân mang tiền tới chuộc!”

[Hai người này nói chuyện với Thánh nhân rất thoải mái, xem ra quan hệ với Thánh nhân không tệ.] Cố Di nhận xét.

“Con phải mau lập gia đình đi, vẫn cứ nói hươu nói vượn như thế, làm Trì Tu Chi đau đầu. Ta nói, con không học người khác được thì cũng phải nhã nhặn chút chứ? Ô, con xem này, đây là... là ai nỉ? Cũng được đấy chứ!”

Trưởng công chúa Khánh Lâm giới thiệu Cố Di cho Hoàng đế, Cố Di càng hồi hộp, gắng gượng từng động tác, hành lễ một cách rất chuẩn mực với Hoàng đế. Hoàng đế khoát tay ngăn lại: “Không cần quá câu nệ. Nghe nói khanh được gả tới đây? Năng qua lại với bà thím của khanh nhiều hơn, đều là người trong nhà, muội ấy cũng rất đáng tin cậy, hai người là họ hàng, muội ấy không bạc đãi khanh đâu.”

Thái độ của Hoàng đế rất rõ ràng.

Trưởng công chúa Khánh Lâm nắm chắc thời cơ bày tỏ cõi lòng: “Vâng~, Thánh nhân hỏi các cô ấy đi,” đưa mắt nhìn quanh các phu nhân ở đây, “Muội nói hai tháng nữa A Bảo tới, thế là cứ trông nó mãi. Con bé tới rồi, thân thiết còn không kịp, sao bạc đãi cho được?”

Hoàng đế khen ngợi: “Vậy mới phải.”

Cuối cùng Cố Di cũng nắm chắc quan điểm, trong lòng dần an tâm. Trước khi cùng các anh đến chào ông chú cũng đã tính trước, có thể bốn gia sẽ tức giận, hoặc Tưởng thị sẽ khinh thường, nhưng giờ thì không sao nữa rồi. Tưởng thị lo làm chuyện của mình, Cố gia cũng tự giải quyết, huề nhau.

Dù thế nào, quen biết nhiều người thì chẳng có gì xấu cả. Vả lại Cố Di cũng chẳng có cảm tình gì với Tưởng thị, dù cô xuất thân chi hế, nhưng cũng hiểu lẽ: Cha mẹ còn sống mà dám tự tiện đính hôn, Tưởng thị không có giáo dưỡng. Sắp chết rồi mới nhớ tới chuyện giao phó con gái, thầy giáo Tưởng Trác cũng rõ dở hơi, được một thầy giáo như vậy dạy dỗ, hẳn đệ tử cũng chẳng hay ho gì! Tưởng gia cưới cô, là cưới Cố thị, Cố gia gả cô, là gả cho Tưởng thị, gả cho Nghiệp hầu tương lai, còn gả cho ai, người trong nhà lại không quan tâm!

Chắc, sống ở thời đại hung hãn này, chịu ảnh hưởng từ sự đanh đá tràn ngập khắp vườn hoa của Trưởng công chúa Khánh Lâm, rốt cuộc cô nương Cố Di cũng có sự hung hãn mà các em gái thời này nên có: Ôm đùi Trưởng công chúa Khánh Lâm, mặc kệ là nhà mẹ hay nhà chồng, không bắt làm thì sẽ không làm! Việc gì cũng một lòng suy xét, thấy đúng thì theo, không thì mặc.

“Ôi, cuối cùng thì cũng coi như xong,” Trịnh Diễm oán trách với Trịnh Tĩnh Nghiệp, “Không biết trưởng bối Cố gia có phải lão hồ đồ không nữa? Cho dù có tính toán gì, nhưng để lại một nhược điểm như thế, sẽ khiến những người có liên quan đều không thoải mái trong lòng, ông ta bị gì không biết? Sư mẫu không so đo với tiểu bối, nhưng không phải không ghi hận lão ta.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp nói: “Thế là cũng rầy rà sinh chuyện?! Sao lại để tâm đến lão hồ đồ đó?”

“Dù là chuyện nhỏ, nhưng ghét không chịu được.”

“Chuyện nhức đầu đã đến rồi, con lên tinh thần cho ta!” Vẻ mặt Trịnh Tĩnh Nghiệp hậm hực.

Trên đời này có chuyện để Trịnh Tĩnh Nghiệp đau đầu sao? Trịnh Diễm hiếu kì hỏi: “Chuyện gì thế ạ?”

“Buỗi triều sớm nay, Thánh nhân hỏi chư tướng, trong các hoàng tử thấy ai tốt!”

106. THÌ RA ĐÃ HIẾU SAI

[Nguyên]

NÓI CHO CÙNG, HOÀNG ĐẾ CÙNG CHỈ LÀ MỘT ÔNG GIÀ BỊ TIỄU THIẾP ÉP KHỔ TỐI MỨC MUỐN THẮT CỐ MÀ THÔI.

Hoàng đế muôn lập trũ!

Một tiếng sét, khiến mọi người dẹp hết những chuyện vụn vặt ngỗn ngang kia để tập trung lại...

Tuy Hoàng đế không nói rõ rằng: “Các khanh xem thử hoàng tử nào có thể là Thái tử đi?” Nhưng câu nói kia cũng chẳng ngoài ý đó, Tể tướng là những người đã quen lăn lộn chốn quan trường, chẳng ai ngờ nghênh đâu, ngay lập tức hiểu ý Hoàng đế, rằng ngài muốn chuẩn bị lập Thái tử mới, chỉ có điều, Hoàng đế không nói thẳng.

Trịnh Tĩnh Nghiệp nghĩ bụng, vậy thì hoặc Hoàng đế đã có tính toán trước, hoặc đang do dự, dù là tình huống nào, nói cho ngài một cái tên đều không thích hợp. Nếu như Hoàng đế đã có tính toán trước, nói sai, Tân thái tử sẽ ghi hận, dựa theo tuổi tác của Hoàng đế, quá nửa Tân thái tử sẽ thành vị vua mới. Nếu không tính toán trước, xác suất đoán trúng không cao, gây thù kết oán vô ích. Có ngu mới nói thẳng! Hơn nữa, nếu là thật lòng thì cũng nên lén gọi Tể tướng vào tâm tình, bây giờ ở đây có hai bóng đèn thế này, kẻ nào khai thật thì đúng là dốt nát!

Trịnh Tĩnh Nghiệp vẫn dùng câu nói vạn năm của mình: “Đây là chuyện nhà của bệ nhà.”

Tướng Tiền Hiền vốn có tâm tư, dựa theo thứ tự, ông ta là người thứ hai trả lời, thấy Trịnh Tĩnh Nghiệp không thưa, đành nuốt bắn thảo đã chuẩn bị sẵn trong bụng xuống, cũng hùa vào gạt đi: “Con của Thánh nhân, xin Thánh nhân hãy quyết định đúng đắn.”

Hai người kia đều đã nói vậy, Vi Tri Miễn càng không tiện can thiệp, thầm nghĩ: *Nhỡ đâu ta nói ra, hai người các ông không chịu, đâm dao sau lưng, mà có nói cũng vô ích, ta không có ngốc!* Những gì ông ta nghĩ, cũng chính là lòng dạ của Tưởng Tiên Hiền. Vết xe đỗ của Phé thái tử còn ngay đó, tạo ảo giác cho mọi người rằng: Muốn hạ đài một Thái tử chẳng khó khăn gì. Nhất định không thể đề cử tên người mình đã chọn, không khéo lại trở thành bia ngầm. Vi Tri Miễn cầm *thủ hốt* (*) thưa: “Hoàng tử không phải là người mà thần có thể nhận xét.”

(*) Thủ hốt: thẻ bằng ngà, bằng ngọc hoặc bằng tre của quan lại khi vào chầu, dùng để ghi việc thời xưa.

Ba con hồ ly, đã tu thành tinh, đạo hạnh có nông có sâu, nhưng dẫu có cạn thì cũng là hồ ly tinh.

Hoàng đế vừa nghe ba người nói thế, trừng mắt, qua lại với ba tên lão làng này mấy chục năm, biết rõ đây chỉ là những lời đùn đẩy mà thôi. Hoàng đế hừ mũi: “Thiên tử lấy nước làm nhà~ việc gì cũng là việc nhà của trẫm~” gần giọng đến mức người nghe được cũng thấy nhức răng hộ ngài, “Chuyện gì cũng nói là việc nhà của trẫm, muôn trẫm tự quyết định, thế Tể tướng còn ích lợi gì?~” Vừa nói vừa giang hai tay, ống tay áo thùng thình bung ra, cùng với động tác của hai tay, giống, *để xem*, gà mái vàng.

Có điều, không ai dám cười.

Từ khi Trịnh Tĩnh Nghiệp ra làm quan tới giờ, có thể bị trầy da tróc thịt, nhưng chưa từng bị Hoàng đế mắng, lần này coi như được trải nghiệm. Chỗ của ông gần nhất, phát biểu ý kiến đầu tiên, bị mắng cũng gánh trước, trong lòng Trịnh Tĩnh Nghiệp tức nghẹn. Nhìn Hoàng đế đậm chân bành bạch đi qua đi lại, từ trái sang phải, rốt cuộc Trịnh Tĩnh Nghiệp không nhịn được mà nói: “Thánh nhân an tâm chờ nóng vội, bê hạ hỏi đột ngọt, khiến bọn thần thật tình không thể nghĩ ra câu trả lời. Không biết ‘Tốt’ theo ý của ngài là về mặt nào?”

Hoàng đế cả giận: “Mặt nào hả? Khanh hỏi ý trẫm về mặt nào hả? Bót giả vờ hồ đồ cho ta!~ Từng người từng người các khanh,” đưa tay chỉ vào lần lượt từng người, “Chưa từng suy nghĩ về chuyện này thật sao? Hay ho gì mà cứ che che giấu giấu thế?!”

Mọi người đều bối rối. Tưởng Tiên Hiền thấy Hoàng đế chỉ vào mũi Trịnh Tĩnh Nghiệp mà mắng thì rất vui, đến khi Hoàng đế mắng ông ta đợt hai: cười hết nỗi – rất kì lạ! Vốn Hoàng đế và Trịnh Tĩnh Nghiệp như người tình *cmn* trăm năm, nói năng dịu dàng nhỏ nhẹ, có mắng con trai cũng không đụng vào lão Trịnh, người nào *ban on* cho lão Trịnh, ngài không chỉ giúp ông trút giận, còn khuyên lão Trịnh không cần bức mình. Thế mà bây giờ lại bắt đầu mắng Trịnh Tĩnh Nghiệp, chuyện này đúng là có vấn đề!

Trịnh Tĩnh Nghiệp bị Hoàng đế mắng, cũng khá bối rối, nhưng ông phản ứng nhanh, vội vàng cúi đầu thỉnh tội. Tưởng Tiên Hiền cũng quỳ theo, tiếp theo là Vi Tri Miễn.

Hoàng đế đang chĩa tay, đang chĩa tay rất vui, đột nhiên mục tiêu đâm thủ hạ mất tích tập thể, lùn mắt một khúc, thành ra chỉ tay vào khoảng không, cúi đầu, *được lầm, ba người dám cùng nhau cúi xuống, dám né à~*.

Các Thùa tướng đều quỳ xuống, Hoàng đế cũng bình tĩnh lại, khoát tay: “Các khanh về đi. Trở về suy nghĩ cẩn thận,” thở dài một tiếng, “Ngày mai cho trẫm câu trả lời.”

Cả ba cùng xin cáo từ, từ từ đứng dậy, lặng lẽ lui ra. Trong ba người, Trịnh Tĩnh Nghiệp đi đầu, ông lùi về sau một bước rồi xoay người, đang trước thành sau, đăng sau lên trước, Trịnh Tĩnh Nghiệp bị thụt lùi ra sau hai người kia, hai người Tưởng, Vi Cố Tình chậm bước, chờ Trịnh Tĩnh Nghiệp từ từ vượt qua rồi cùng nhau đi tiếp. Trên mặt thảm vang tiếng bước đi rất nhỏ, Trịnh Tĩnh Nghiệp vừa nhắc chân được bước qua bậc cửa, Hoàng đế gọi với từ sau: “Khoan đã.”

Ngài còn muốn gì nữa? Trong lòng ba người đều phun trào. *Hú!* Lúc phế Thái tử lần trước tụi này nói để ngài tự giải quyết, ngài cũng không

‘khách khí’ như thế, bây giờ lại còn muốn àm ī chuyện gì nữa? Vừa rồi mắng chưa đã ghiền, giờ gọi lại để chửi tiếp hả?

Ba người đều dừng chân, cùng quay đầu nhìn Hoàng đế. Trịnh Tĩnh Nghiệp thầm rửa xúi quẩy, lại bước thêm vài bước, chớp mắt đã ở trước mặt, khom người: “Xin Thánh nhân dạy dỗ.”

Hoàng đế tằng hắng một cái, khuôn mặt già nua đỏ ửng: “Vừa rồi ta nóng quá, nhất định Thùa tướng không được để trong lòng, mấy ngày nay ta cứ thấy khó chịu trong ngực,” Nói xong đưa tay đỡ Trịnh Tĩnh Nghiệp, chường khuôn mặt già nua ra kê khở: “Sự tình không thể kéo dài hơn nữa rồi.” Nói xong còn cố tình ho khan vài tiếng để được cảm thông.

Ngài duỗi hai tay, chồng lên tay của Trịnh Tĩnh Nghiệp, Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng không thể để ngài đỡ vậy mãi, nhanh chóng đứng thẳng người, đột nhiên tay trái Hoàng đế xiết lại, bám chặt vào tay Trịnh Tĩnh Nghiệp, tay phải nắm lại đưa đến trước miệng ho sù sụ. Trịnh Tĩnh Nghiệp vội vàng đỡ Hoàng đế, vỗ nhẹ vào lưng ngài: “Thánh nhân.” Hai người Tưởng Vi vẫn đang chờ Hoàng đế đỡ dậy, thấy Hoàng đế như thế, không cúi nữa, cùng chạy lên đỡ ngài.

Hoàng đế thành khẩn bảo: “Chúng ta đã già cả rồi, phải quyết định ngay.” Ba Thùa tướng đều gật đầu, giọng nói có vẻ nghẹn ngào: “Chúng thần vô năng, để Thánh nhân sầu lo.” Chỉ lên trời mà thề, nhất định phải san sẻ cho vua.

Hoàng đế nhéch khóe miệng: “Như thế, rất tốt, rất tốt! Các khanh giữ bí mật nhé!”

Ba người lại cùng một lòng mà nỗi dông lần hai: Lúc này mới biết phải giữ bí mật, vừa rồi mức dB (*đơn vị đo cường độ âm thanh*) của ngài đã ở ngưỡng của loa phóng thanh rồi biết không? Muốn giữ bí mật, ngài phải nhỏ giọng trước chử. Đều đồng loạt đáp: “Tuân chỉ.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp nghe Hoàng đế mắng một trận, trong lòng nghi ngờ, về nhà suy nghĩ. Hoàng đế đang muốn làm gì đây? Chuyện lớn như *lập trũ*, muốn hỏi quan điểm của Thùa tướng, thì phải hỏi riêng từng người một chứ, vì đây việc cơ mật mà. Dù sau này muốn mở hội nghị thảo luận, thì cũng chỉ là hình thức.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Ôi ôi, dẹp chuyện này không nói tới, hoàng tử nào làm Thái tử, đối với Trịnh thị, cũng chẳng có gì tốt đẹp cả, các hoàng tử trưởng thành đã có mạng lưới quan hệ của mình từ lâu, lại quan hệ thân thiết với đám Tưởng Tiền Hiền, không dễ gì lôi kéo. Mà thế lực các hoàng tử nhỏ tuổi lại yếu ớt hơn, mà rồi cũng sẽ có cha vợ là thế gia thôi!

Đau đầu, rất đau đầu. Trịnh Tĩnh Nghiệp nhận ra rắc rối mà một *lão bối quyền thần* thường gặp: Ở chung với ông chủ tương lai thế nào đây.

Một đời vua một đời thần! Vốn những tướng rất đơn giản, nghĩ rằng dù ai lên làm vua, chỉ cần không phải Thái tử kia, Trịnh gia sẽ không quá thảm. Nhưng đã quên rằng, không đối địch trực tiếp với Thái tử nhưng nhỡ bên cạnh Thái tử có kẻ thù của mình, thì vẫn bế tắc. Trịnh Tĩnh Nghiệp có thể lăn lộn đến bây giờ, một nhờ bản lĩnh chính mình, hai là nhờ quan hệ tốt với Hoàng đế, Sếp chính là điểm mấu chốt!

Hoàng đế bảo giữ bí mật, ông không nói nhiều với các tâm phúc trong lòng, vào thời điểm quan trọng, Trịnh Tĩnh Nghiệp càng cẩn thận. Nhỡ đâu không chú ý, trong đám chó săn của mình có kẻ *bán chủ cầu vinh*, tố cáo ông ‘tiết lộ cơ mật’ hay gì đó, sẽ thành nhược điểm trong tay tân quân, hơn nữa những người này cũng chẳng có cái tài của Tể tướng, bàn bạc một chuyện thế này với bọn họ cũng vô ích thôi, ngược lại có khi đưa ra ý ngu, Trịnh Tĩnh Nghiệp càng lo thêm.

Sau đó Trịnh Diễm chạy tới nói chuyện của Cố gia. Trịnh Diễm biết Trịnh Tĩnh Nghiệp rất quan tâm đến Cố Ích Thuần, hai ngày trước còn lầm bẩm bảo nếu Cố thị bỗn gia dám nhận chuyện này, ông sẽ cho Ngự sử lôi

chuyện của Cố thị bốn gia, chuyện của anh trai Cố Ích Thuần lẩn Nghiệp hầu để tố luôn một thê.

Không ngờ lại nghe tin như vậy, Trịnh Diễm nói: “Không phải cha đã quyết định từ sớm, chúng ta không mó tay vào ao nước đục này sao? Hiện nay tình hình đang không rõ ràng, *trên nhảy dưới té nước* càng khiến Thánh nhân lên phiền muộn mà thôi.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp khoát tay: “Cũng không thể đối phó tức thời, chỉ bằng tính toán lâu dài.”

“Lâu dài?” Trịnh Diễm không hiểu.

Gừng càng già càng cay, Trịnh Tĩnh Nghiệp phân tích từng chuyện một cho con gái: “Trước đây chúng ta nghĩ rằng, dù hoàng tử nào làm Thái tử, sau này đều cần người, sẽ dùng đến chúng ta, nhưng đồng thời cũng muốn xóa sổ, nếu muốn dùng người thì hà tất chỉ cần chúng ta. Dù thế gia đã hủ bại, nhưng *rết trăm chân chết vẫn còn vững*, ít nhiều gì vẫn còn vài tên dùng được. Hơn nữa trong thiên hạ chẳng phải không có kẻ tài, chỉ là không có cơ hội xuất hiện thôi, con đâu biết Tể tướng tương lai bây giờ đang ở nơi thâm sơn cùng cốc nào đâu phải không? Trên tay ta có vài người, nhưng con nói xem, nếu tân quân ra tay, bọn họ theo tân quân hay theo ta?

Trịnh Diễm cũng ngây người ngẩn ngơ, đúng vậy, lớp *lão bối ôm quyền* chính là bàn đạp cho đám người mới. Không được! “Vậy không thể chờ chết, không bằng, ta cũng chọn một hoàng tử để ủng hộ, thế nào cha?”

“Khó! Hoàng tử không tiện tiếp xúc! Một nửa bọn họ có nhà mẹ hiến hách, hoặc nhà vợ chẳng kém – trừ Tiêu Thập lang. Cho dù có người có thể tiếp cận, nhưng đến lúc đó sẽ có tranh chấp với nhà mẹ của Thái hậu, *tân quân* hướng về con, có thể làm gì? Nhất là Hoàng đế còn trẻ, không đủ uy danh, không có uy nghiêm bản thân, dưới áp lực của Thái hậu, rất khó!”

Bọn họ, đều đã hoặc sắp có một cô vợ xuất thân danh môn, mà nhà vợ không ai không ra sức giúp đỡ, mong sẽ trả thù cho thế gia. Rất không may,

những kẻ này đều không *cmn* hợp với Trịnh Tĩnh Nghiệp. Quá khô!

“Chỉ có một cách thích hợp nhất, Thánh nhân hỏi ai tốt, thì mỗi người một vẻ, ai thích hợp nhất trong lòng Thánh nhân, cha sẽ ủng hộ người đó, sẽ không sai đâu. Còn nữa, nói đến giao thời, không phải nhà ta đã sắp xếp Đại lang Nhị lang rồi? Lại thêm, chuyển giao quyền lực, ky nhất là quyền thần lớn mạnh, tân quân sẽ bất mãn. Có thể cùng chung hoạn nạn mới tốt nhất.” Gừng càng già càng cay, trước nay Trịnh Diễm luôn dựa vào cách *Lã Vọng buông cần*, đúng là quá nguy hiểm! Còn nói chỉ cần mình bất động, sẽ giữ được an toàn, vẫn nhờ có Trịnh Tĩnh Nghiệp nhìn xa trông rộng.

Hay là tích cực tiến công, Trịnh Diễm nhanh chóng điều chỉnh tâm trạng. Mấy năm nay nàng đã từ từ rèn luyện, bất kể là lúc nào, quan trọng nhất vẫn là sự bình tĩnh, vững vàng, nhẫn耐. Trịnh Diễm bỏ bộ dạng *cầu cá*, bắt đầu suy nghĩ tìm cách. Đúng, đúng vậy, Trịnh gia không *ăn sâu bén rễ* như thế gia, tân quân không vừa mắt mà còn dám ra vẻ, đúng là tự đâm đầu vào chỗ chết.

“Cũng chưa tới nước đó,” Trịnh Tĩnh Nghiệp trầm ngâm nói, “Trước hết đừng làm rối trận địa, nhưng cũng chó quá co cụm, nếu không thì đến bước kia rồi, chẳng còn đường nào cứu vãn. Sự tình vẫn chưa quá tệ!”

“Vậy—cha xem trọng ai?”

“Con nói đi?”

“Chư vương con gặp cả rồi, đúng là chẳng hay ho gì. Nhưng chư vương lớn tuổi, lâu vậy rồi, Thánh nhân cũng chưa tỏ ra xem trọng ai, có thể thấy thánh tâm khó dò. Chỉ là, e rằng không phải Tề vương. Địa vị Tề vương lâu nay, án lẽ lập Tề vương, nhưng Tề vương có khúc mắc với nhà ta (cầu hôn không thành), đối với chúng ta mà nói, không phải sự lựa chọn tốt. Tưởng Tiên Hiền có hai cháu trai, Thẩm thị cũng chẳng dễ sống chung, các chư vương lớn tuổi và Trịnh thị không hợp.”

“Cha cũng nghĩ vậy. Cũng không vì gì khác, chỉ là những tên này không ai có *thuần hiếu* cả, chỉ cần ai bảo thủ, mềm lòng một chút, ta sẽ

nhận ngay.”

Trịnh Diễm hiểu ý, bảo thủ, nhất định sẽ chiêu cố các lão thần cố tiên đế, Trịnh Tĩnh Nghiệp mong cả nhà được kéo dài và vinh hiển, các anh trai nàng hiện tại không ai có thể bì được với cha, gìn giữ thứ đã có cũng là cố lăm rồi, nhưng các cháu thì một đàn, lượng thay đổi sẽ khiến chất biến đổi, có thể đặt hi vọng. Cha nàng mong có điều kiện an ổn, để các cháu trưởng thành, cây tốt lá xanh mong rằng sẽ có thể đảm nhận trách nhiệm. Hoàng đế bảo thủ một chút, Trịnh Tĩnh Nghiệp sẽ vui vẻ buông quyền, bảo vệ các cháu trưởng thành. Nếu không, sẽ hỏng, một kẻ tâm cơ, ít nhiều sẽ có ảnh hưởng xấu với các quyền thần đời trước.

“Chỉ sợ Thánh nhân không thích một người kế vị yếu đuối.” Trịnh Diễm nhỏ giọng nói, nào có người cha nào muôn đưa con trai như vậy?

“Nếu những kẻ khác có tật lớn hơn là được.” Trịnh Tĩnh Nghiệp nói tinh bợ.

Trịnh Diễm hoảng sợ, bây giờ nàng còn cẩn thận hơn cả Trịnh Tĩnh Nghiệp: “Như vậy không ổn, phế Thái tử, chúng ta đã dốc sức, tuy các nhà khác cũng có phần, nhưng đã bị người khác đe ý. Nay lại hòng đâm chọc vào khiếm khuyết của chư vương, lời nói với Thánh nhân coi như có trọng lượng, làm sao có thể khiến người không e dè?”

Trên người Trịnh Tĩnh Nghiệp bắt đầu tỏa ra làn sương mù màu đen: “Một năm này cha đã suy nghĩ rất kĩ về chư vương, có thể, có thể sẽ đưa Ngô vương.”

Ngô vương Tiêu Lệnh Nghi, con nuôi của Miêu phi? Trịnh Diễm trầm mặc, đây coi như cũng là một sự lựa chọn hay, cậu ta không phải con ruột của Miêu phi, công ủng hộ không tính tới Miêu phi, thì nhất định là Trịnh thị. Mà hay hơn cả, mẹ cậu ta đã chết, nhà ngoại cũng không, hiện vẫn còn nhỏ, rất tiện đưa đường dẫn lối. Vấn đề là: “Triều thần phản ứng ra sao? Quý phi nghĩ thế nào?”

Trịnh Tĩnh Nghiệp đưa tay ôm trán: “Khó đây!”

“Nhưng Thánh nhân cũng đâu phải bắt cha phải sớm có câu trả lời chắc chắn đâu mà? Không bằng cha bảo, cha hiểu ý của Thánh nhân, lúc đó không trả lời, vì chuyện lớn, không dám đưa ý ấy. Vả lại thời gian các chư vương nhỏ tuổi và mọi người tiếp xúc với nhau ngắn ngủi, thật sự không thể nhìn ra, nghĩ Thánh nhân là cha ruột, có lẽ hiểu các con hơn người ngoài... Xin Thánh nhân hãy chọn một người hiền lương đôn hậu, dù là ai, chỉ cần Thánh nhân lựa chọn, mọi người sẽ giúp đỡ dùi dắt. Người hiền lương đôn hậu, ít nhất sẽ không làm chuyện xấu, đúng không?” Trịnh Diễm cào trúng điểm yếu của Trịnh Tĩnh Nghiệp.

“Cứ vậy đi!”

“Nhưng sao Thánh nhân lại nôn nóng như vậy chứ?”

Hoàng đế muốn lập Hoàng thái tử, một vì tình thế cấp bách, dẫu sao ngài cũng không còn trẻ, trữ vị chưởng thê để trống mãi. Hai cũng vì Miêu phi đã khóc than với ngài.

Hoàng đế cao tuổi, sức khỏe không được như trước, lần trước ngài trở về từ hội ngắm cúc của Trưởng công chúa Khánh Lâm, nổi hứng, muốn dạo ngự hoa viên. Người được Hoàng đế gần gũi sủng ái nhất, không ngoại ai khác, Miêu phi đi theo, còn cật lực gạt bỏ mọi sự xuất hiện của phi tần khác.

Miêu phi đối phó với Hoàng đế rằng: “Chúng ta vào trong đó, đừng mang theo người, làm như lần đầu gặp mặt ở vườn hoa, thế nào?”

Hoàng đế sôi máu tuổi trẻ: “Ta giả làm thiếu niên đi du học, còn nàng là tiểu thư khuê các, ta lạc vào vườn hoa nhà nàng nhé...” Ngài còn nổi hứng chơi trò đóng vai cơ đấy! Vấn đề là, vườn hoa nhà ai mà có thể để ngài ‘lạc vào’ được không biết? Không nhầm thành trộm đánh gân chết rồi tống cho quan phủ mới là lạ!

Miêu phi che miệng cười khanh khách: “Được!”

Ôi, nỗi hưng lên, ngài giả trang thành nghiện, phải tìm quần áo để đổi, chải tóc đã muối tiêu cẩn thận. Bộ trang phục tìm được không có lớp da cùu lót trong để giữ ấm, ngài vì muốn có vẻ tiêu sái, không chịu mặc dày hơn.

Cosplay với Miêu phi một màn ‘Công tử mặc nạn đậu Trạng nguyên, lén định chuyện cả đời ở sau hè’, tuy rằng không được hợp lý cho lắm, nhưng đại khái là thế. Đến khi ngài giả vờ cúi chào Miêu phi: “Cảm tạ tiểu nương tử đã nâng đỡ...” thì ngã ập vào người Miêu phi, khiến Miêu phi bị dọa chết khiếp.

May mà Miêu phi coi như cũng có kinh nghiệm cung đấu nhiều năm, nắm hậu cung trong tay, cũng như người bên cạnh Hoàng đế, chặn tin tức, thế mới không có chuyện lộn xộn xảy ra. Hoàng đế cũng mau chóng tỉnh lại, trong lòng cũng thấy may mắn mãi thôi: Nếu để bên ngoài biết ngài muốn ‘tình thú vợ chồng’ với Miêu phi mà lâm bệnh, mặt già này coi như mất ráo!

Mở mắt, đã là lúc lên đèn, mắt Miêu phi khóc đến đỏ ngầu, rất đáng thương. Đưa tay lau nước mắt, bị Miêu phi tránh đi, vừa khóc vừa nói: “Ngài làm thiếp sợ muốn chết.”

Hoàng đế thầm nghĩ xấu hổ quá, rồi lại dỗ dành, hỏi: “Ta ngủ bao lâu rồi?”

“Yên tâm, chưa hết đêm, không cần lo chuyện lâm triều ngày mai, ngài... sao ngài lại không thương tiếc sức khỏe của mình? Ngài ngã xuống một cái, thiếp mất hết魂vía, nhưng cũng không dám để người khác biết, sốt ruột đến mức... đến mức...”

“Không phải ta không sao rồi sao?”

“Cảm tạ trời đất là không có chuyện gì.”

Miêu phi lo lắng cho ngài như vậy, khiến Hoàng đế rất thoái mái, lại chọc Miêu phi: “Nếu ta có gì thật, nàng sẽ làm sao đây?”

Miêu phi càng khóc thảm thiết: “Vậy ngài hãy mang ba mẹ con thiếp đi cùng đi!”

Hoàng đế hoảng sợ: “Sao lại nói lời này?”

Miêu phi thút thít nghẹn ngào: “Được Thánh nhân yêu thương chăm sóc, ba mẹ con chúng thiếp đã bị bao người ghen ghét rồi, nếu Thánh nhân qua đời, nhất định đừng quên tụi thiếp, đừng để người khác chà đạp mẹ con thần thiếp, cũng coi như không uổng cho mẹ con thiếp quen với Thánh nhân.”

“Nào đến mức thế?”

Miêu phi lại khóc tiếp, chỉ có một suy nghĩ trong đầu: “Tất cả bọn họ đều mờ phủ quan lập nha môn, lông cánh đầy đủ, trong mắt thế gia lại không có chúng thiếp. Người đi rồi, ai trong bọn họ lên, tụi thần thiếp rồi cũng chịu ức hiếp cả thôi!”

Hoàng đế lại an ủi: “Ta sẽ để lại một tân quân khoan dung nhân hòa để nàng và các con dựa vào mà.”

Miêu phi không chịu, nhất định không tin: “Dù người khác là ai, cũng không thể bảo vệ mẹ con thần thiếp. Cho dù muốn, ở chỗ kẻ khác ăn cơm thừa canh cặn, không bằng chết cho xong,” khóc đã rồi, xin Hoàng đế, “Ngài cho Nhị Thập Tam lang, Nhị Thập Tứ lang cái kết cục đi, để thiếp với ngài sống chết có nhau!” Nói ra nói vào, chỉ thiếu cái huých toẹt thắng rằng xin hãy lập con mình là Thái tử thôi.

Cuối cùng Hoàng đế nói: “Ta muốn suy nghĩ.”

Đây cũng chưa là gì, mấy ngày sau Miêu phi liền hỏi ngay: “Ngài nghĩ thế nào?” Rồi khóc lóc cáo trạng, hôm nay bảo Thục phi bè ngoài hiền lành mà ra tay tàn nhẫn, mai kề Yến vương và công chúa Vinh Anh tàn sát anh

em, hâm hại Phế Thái tử. Cô ta tố cáo có nghề, là bậc thầy tự học thành tài trong bộ môn cung đấu, tố cáo có vẻ rất thành thật, khiến Hoàng đế cũng bắt đầu nghi thần ngờ quỷ.

Hoàng đế dây dưa, Miêu phi cứ ép, mãi đến khi: “Người không xác định được ai, không bằng... thần thiếp hỏi nè, Nhị Thập Tứ lang thế nào? Nó còn nhỏ, dạy thế nào ra thế ấy, chắc chắn sẽ không đối xử như tụi anh trai của nó, thiếp thay mặt nó mà thế. Bằng không, Nhị Thập Tam lang cũng được! Muốn giết mẹ con thần thiếp thật sao?”

Hoàng đế cũng chán nản theo, anh em tương tàn trong hoàng thất là đại kị. Thế là sự đau lòng vì đã phế Thái tử nổi lên. Nếu như Miêu phi nói thật, thằng con lớn nhất đã bị phế của ngài đúng là oan!

Nói cho cùng, Hoàng đế cũng chỉ là một ông già bị tiểu thiếp ép đến mức muốn thắt cổ mà thôi. Thé mói bảo, đàn ông ấy à, làm ngựa đực hậu cung tam thê bảy thiếp gì đấy, lúc đó thì sướng thiệt, nhưng cuộc sống khổ sở đang chờ ở sau. Đây vẫn có phong thái chuẩn mực của đế vương, muốn ai thì rất chân thành, ai cũng không nỡ bỏ, cuối cùng ai cũng sinh con cho, ai cũng muốn làm Hoàng đế, xem xem ngài biết làm sao đây!

Vừa lúc đó, Trịnh Tĩnh Nghiệp vào nộp bài cho Hoàng đế, ông báo cáo riêng với ngài: “*Vua không kín hại bè tôi, thần không giữ tự thiệt mình*, lời thần nói chỉ vào tai vua.”

Hoàng đế gật đầu: “Khanh nói đi.”

“Thái tử, là trữ nhị của nước, ổn định rồi, sau đó đi lên.”

Hoàng đế gật đầu một cái: “Khanh tiếp đi.”

“Chư vương từ nhỏ đến lớn, chúng thần không thể biết hết được, dù sao cũng không rõ bằng bệ hạ, thần chỉ có thể nói sơ. Có lẽ bệ hạ cũng có vài đánh giá về chư vương, bọn họ đều là con, dù có thế nào, lòng thương

con của cha mẹ là như nhau. Ngài để bọn họ mở phủ lập thư, chẳng ai kém ai. Chỉ có một điều – bệ hạ, ngài còn trưởng tử, dù đã bị phế, nhưng dù sao cũng là Thái tử, không thiếu con trai, có người có khả năng xử trí được thì cứ xử trí. Là *xử trí*, không phải *xử quyết*. Ít nhất, có thể thông suốt chuyện này, phụ trách cho đến khi xong, lại được lòng người.”

Tiêu Xước đúng là đứa cháu mà Hoàng đế hài lòng nhất, quả thật rất thích, gần đây Hoàng đế nhớ Phé Thái tử, nhớ lại khi còn bé thủ lễ đáng yêu chừng nào, lại nghĩ về Tiêu Xước, nghe Miêu phi khóc lóc kẽm lể, nghe Trịnh Tĩnh Nghiệp nói, rất vừa lòng: “Đúng thế! Tấm lòng của khanh, ta đã hiểu.”

“Đã như vậy, thần không hỏi bệ hạ vừa ý ai, chỉ mong bệ hạ cân nhắc liêu thuộc của Thái tử, lần này, nhất định không thể phạm sai lầm nữa!”

“Được!”

“Thầy giáo đoan chính, kiên định, còn phải có kẻ can gián lời ngay phù trợ. Hơn nữa, tất cả nghi trượng (*vũ khí, quạt, dù, cờ... mà đội hộ vệ mang theo khi vua, quan lại đi tuần hành thời xưa*) Thái tử, thần cũng có ghi ra.”

“Có tin chính xác, ta sẽ nói với khanh trước tiên.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp nở nụ cười, trong các chư vương, kẻ địch lớn nhất của ông chính là Tề vương, Tề vương dốc sức đấu với Phé Thái tử, không hề khoan dung. Nếu không phải Tề vương, Trịnh Tĩnh Nghiệp có thể bỏ bớt một nửa gánh nặng. Còn lại, đại khái nếu chọn trong các chư vương nhỏ tuổi, đều non nớt, vừa lên đài sẽ không trấn áp được, phải cho Trịnh Tĩnh Nghiệp một thời gian giảm xóc, để có thể từ từ dứt ra. Không nói tới con trai của Miêu phi, dù con ruột hay con nuôi, Trịnh Tĩnh Nghiệp vẫn không dám khen chỉ số thông minh của cô ta, đàn bà hậu cung mà muốn đùa chuyện triều chính! Đừng giỡn! Nếu Miêu phi không xin lập con trai ruột mình làm Thái tử, Cố Ích Thuần và anh trai cũng có thể tương thân tương ái ấy chứ!

Có Trịnh Tĩnh Nghiệp mở màn như vậy, màn ‘Tiến cử người tài không dè người thân’ của Tưởng Tiền Hiền chẳng có gì đáng xem. Còn Thái Bình quyền của Vị Tri Miễn đúng là sóng yên bể lặng: “Phé Thái tử đã phê rồi, nay trong chư vương có Tề vương lớn nhất. Nếu bệ hạ hỏi về chuyện lập trữ, chỉ có Tề vương thôi.”

Xi! Thăng lối đó chẳng có gì hay ho. Hoàng đế mất hứng.

Ngài còn hỏi một thanh niên mình tin tưởng: “Mấy ngày nay ai ra vào tướng phủ, người nào ở lâu không ra, đã điều tra rõ chưa?”

107. CHUYỆN ĐỜI KHÓ VẸN TOÀN

[Nguyên]

ĐẦU BẠC CÀNG THÊM NGẮN, CÀI TRÂM MÀ CHẲNG XONG.

Đang đứng bên cạnh Hoàng đế là một thanh niên đẹp trai, thân hình cao lớn, da trắng sáng, mi không dày nhưng đen đậm, nhất là đôi mắt trắng đen rõ ràng, sống mũi rất thẳng, môi mỏng có vẻ hơi cong, ngón tay thon dài có lực đặt trên chuôi kiếm. Tướng mạo của Trì Tu Chi cũng đẹp, còn chàng trai này lại là một kiểu đẹp khác, xuân lan thu cúc, mỗi người một vẻ.

Nghe Hoàng đế hỏi, nhanh nhẹn cúi người: “Thưa Thánh nhân, đã theo dõi, mấy ngày nay phủ đệ Tề tướng không có gì bất thường. Vẫn nhiêu đó người ra vào, không nhiều hơn, cũng chẳng ít đi.”

Làm Thùa tướng nhiêu đó năm, những quy củ cần biết đều đã rõ, tích góp không ít kinh nghiệm lăn lộn trên quan trường. Đạo hạnh nông sâu khác nhau, nhưng vẫn biết ranh giới ở đâu.

Khuôn mặt Hoàng đế có vẻ an tâm, nhưng lại lo lắng hỏi: “Còn chư vương thì sao? Có động tĩnh gì không?”

“Trước mắt thì không.” Chàng trai trẻ cung kính trả lời, trong lòng không ngừng oán thầm: Kể từ sau khi phế Thái tử, liên minh đã lâu, không biết người ta thư từ tính toán kế hoạch phát triển thành dạng nào rồi, chẳng lẽ còn tự lộ mặt mà bàn bạc sao?

Hoàng đế bình tĩnh gật đầu: “Thế thì tốt, thế thì tốt~” Giống như vừa sực nhớ ra gì rồi hỏi chàng ta, “Cha của cháu vẫn khỏe chứ?”

Trên mặt chàng trai càng có vẻ kinh ngạc: “Tạ ơn Thánh nhân đã hỏi thăm, cha cháu vẫn khỏe, có điều ngại rét, không thường ra ngoài,” cũng tựa đang nhớ gì đó mà mỉm cười, “Chỉ nói, chờ mai nở đầy cành, sẽ ngắm hoa, còn muộn mời Thánh nhân quá bộ.”

Hoàng đế lắc đầu, trong giọng nói tràn đầy bất đắc dĩ và dung túng: “Đệ ấy à! Chỉ có vậy thôi! Hay cho thú tao nhã.”

Chàng trai trẻ cúi đầu cười theo, Hoàng đế lại hỏi: “Còn mẹ cháu?”

Chàng ta đáp: “Mẹ vẫn khỏe, rảnh rỗi không có việc gì, chăm con cháu làm vui.” Thật ra đó không phải mẹ ruột, là mẹ cả, chỉ là cậu ta biết Hoàng đế hỏi ai, mà hơn nữa, mẹ ruột cậu ta cũng qua đời từ sớm, chẳng lẽ lại trả lời rằng mẹ ruột đang dưới mồ hưởng phúc hoặc đầu thai đến nhà người tốt nào đó rồi?

Hoàng đế bỗng thở một hơi: “Thế tử và Thê tử phi thì sao? Có gây náo loạn gì nữa không (*)? Hai đứa này đúng là không yên, ta thấy A Nguyên cũng được lắm, sao thành gia lập nghiệp rồi lại không chững chắc gì cả thế? Còn cháu thì sao? Tào vương luôn nhờ ta sắp xếp hôn nhân cho con gái đệ ấy nhưng không thấy cha mẹ cháu có động tĩnh, mà cháu vẫn chưa cưới xin gì! Nói đi nói lại, thích tiểu nương tử thế nào? Chỉ cần có thể, bác trai sẽ cố gắng, dù sao cháu cũng là cháu ta mà!”

(*) Thê tử là Tiêu Nguyên, Thê tử phi là con gái Võ Tri Miễn. Sự tình náo loạn đã xuất hiện ở chương 45, dẫn đến Tể tướng Phạm Đại Dư bị ám sát nhầm, chết thay Võ Tri Miễn. Vệ vương là em trai Hoàng đế.

À, thì ra chàng trai này là thứ tử của Vệ vương. Tuổi cậu ta chưa lớn, khoảng chừng mười sáu, mười bảy, nhưng đã có bộ dạng của *mỹ nam tử*. Vệ vương thanh quý, trong lúc rảnh rồi đi *phong nhã nhã phong*, qua lại rất nhiều nữ tử trong kinh, có gắng góp gạch cho chuyện xấu thiên hạ, đồng thời sinh ra một đồng thứ tử thứ nữ. Ông ta không thích chuyện lông gà vỏ tỏi, đều quẳng hết cho vợ con, chuyện cưới xin của con cái kém tinh thần hơn người anh em Tào vương nhiều. Lúc Vệ vương phi nói: “Con trai, con gái nào đến tuổi nghị hôn, ông phải có ý kiến chứ.” Ông ta liền bảo: “Bà cứ xem là được, quyết định xong rồi thì báo ta.” Sau đó thu tay áo, chạy đi ngâm thơ nghe hát.

Chàng trai trẻ trước mặt này là đứa con thứ mười một của ông ta, mẹ ruột là thị thiếp, chẳng có danh phận chính thức nào, nghe nói vốn là một *gia kỹ*, bình thường cũng dịu dàng đa tình, có một đoạn tình với Vệ vương. Tiếc là tình yêu của Vệ vương chẳng dừng lại vì người con gái nào, lúc bà ta sinh con, Vệ vương đang bàn bạc với một tri âm mới về đời người, bàn về lý tưởng về âm nhạc về triết học. Đứa bé được đầy tháng không bao lâu, mẹ qua đời, Thập Nhất lang được Vệ vương phi mang về nuôi, đến giờ, đã trở thành một chàng trai cao lớn.

Thập Nhất lang tên Thâm, dáng người tướng mạo được hưởng từ gen tốt cho cha mẹ, Vương phi nuôi con nuôi, dạy văn luyện võ cũng không tồi. Sau khi Hoàng đế tự phế Thái tử, càng khoan dung với đám con trẻ của người thân họ hàng, ngài gọi ba đứa cháu mà lớn nhất là Quách Tĩnh tới trước mặt, trong đám cháu, Tiêu Thâm có tướng tá được nhất cũng được chọn. Hai người làm một tổ, hỗ trợ giúp đỡ nhau, mỗi ngày lăn lộn trước mặt, giao cho làm những chuyện cơ mật như về an toàn, tuyên triều, thăm dò tin tức, đâm thọc mách lèo gì đấy, thi thoảng tỏ ra *cu-toe* tí để an ủi trái tim thê lương lạnh lẽo của người cậu/bác già.

Mấy ngày nay Tiêu Thâm phụ trách, những chuyện trọng yếu đều giao cho. Hoàng đế rất tin tưởng đứa cháu này, tuy còn nhỏ nhưng biết chừng mực, chọn ra được từ đám cháu toàn tộc ngài gọi tới kiểm tra.

Tiêu Thâm thong thả trả lời: “Phụ nữ tốt trong thiên hạ nhiều vậy, chỉ đợi duyên phận thôi, nếu đã muốn, sẽ không giấu bá.” Hiện giờ không cần

nghĩ tới.

Hoàng đế gật đầu: “Khá đấy! Có chí khí, nhưng hiện tại không vừa mắt ai cả sao?”

Tiêu Thâm cười dè dặt: “Thánh nhân chê cười rồi.”

“Thôi thôi thôi, cháu cứ xem thử đi, chậc,” Hoàng đế nghiêm túc giờ ngón trỏ ra, “Nói trước là dù sao cháu cũng không thể này mãi, chừng hai năm nữa, nếu vẫn chưa có quyết định, các trưởng bối sẽ quyết thay, đến lúc đó đừng trách ta không hỏi ý kiến trước.”

Tiêu Thâm vui vẻ tạ ơn.

Hoàng đế đặc ý nhìn đứa cháu trai, *thằng nhỏ bánh quá, đẹp trai ghê bây~*

Sau khi Hoàng đế hỏi qua các Tể tướng, tiếp tục một mình hỏi vài trọng thần triều đình, như Cửu khanh, Tông chính, tiện thể triệu các em trai em gái vào cung nói chuyện phiếm, hỏi đám con trai mình đứa nào tốt.

Vệ vương bị anh trai lừa tiến cung, Hoàng đế phái Tiêu Thâm trở về nói: “Ta hơi nhớ Vệ vương, chỗ ta có rượu ngon ấm áp, hoa mai ngự viên vừa chớm nở, chiết được mấy bình, mời ông ấy tới ngắm hoa.” Cậu trai số khổ Tiêu Thâm hiện vẫn rất đơn thuần, tưởng thật, vè báo với cha như thế.

Vệ vương thì hay rồi, hơn nữa cảm thấy ông ta biết điều, Hoàng đế ca sê không hại mình đâu, vui vẻ háo hức gói ghém đồ đặc tiến cung ngắm mai. Dọc đường còn ngắm nghĩ trong đầu, ngắm mai ở trên cành, mai đỏ tuyêt trắng, bây giờ vẫn chưa có tuyêt rơi. Nếu đi chiết mai, tốt nhất là kiêm cái phông trắng nào làm nền, vân vân...

Vừa đến cung Đại Chính, thấy Hoàng đế vẫy tay với ông: “Đến đây đến đây, nhìn này nhìn này. Biết đệ sợ lạnh, không ra ngoài nữa, chúng ta vào phòng xem cũng được mà.”

Vệ vương đáp: “Nhìn vậy không ra đâu, chỉ bằng đặt cái bình phong trắng sau bình.”

Hoàng đế cũng vui vẻ chấp nhận đề nghị: “Cũng chỉ có đệ mới hiểu rõ chuyện này.”

Vệ vương nhìn qua, năm sáu bình hoa mai cao cao thấp thấp, bình luận từng bình. Bỗng Hoàng đế thở dài: “Xem ra mấy cành hoa này còn không giống nhau, huống chi là người? Bây giờ ta đang có một câu hỏi khó, muốn hỏi quan điểm của đệ một chút – trong đám con của trẫm, ai được nhất?”

Mẹ nó! Lại bị tên này gài bẫy! Nháy mắt trong đầu Vệ vương trở về mấy chục năm ngày trước, từ bé ông đã bị anh trai lừa ăn ngọt, lúc thiếu niên kiém được cái quạt thật đẹp cũng bị ngài dụ dỗ đòi đổi, sau này các ông anh khác làm phản, sở dĩ Vệ vương tha thứ bỏ qua không phản theo là vì ngày bé chịu thiệt nhiều, có bóng ma tâm lý, có nói gì cũng không vùng lên, ngoan ngoãn nằm im mới không khóc.

Khó lăm mới ổn định lại, Vệ vương giả vờ làm *ôn nhu thụ* đã lâu, Hoàng đế cũng không đổi xử tệ với ông, cứ thế qua ngày, vậy mà ông anh cả này lại gài bẫy ông một cú: Ông anh ơi, chẳng lẽ mù mờ mó vào chuyện *lập trũ* mà được chắc? Đừng có hại đời đệ được không? Vì cái ghế này huynh cũng chém không biết bao nhiêu người rồi đó.

“Thánh nhân hiểu rõ thần đệ, năng lực có hạn, ánh mắt cũng hạn hẹp, theo đệ thấy thì đứa cháu nào cũng đáng yêu cả, nhưng mà hỏi ai có năng lực...” Đúng là nói không nên lời, trải qua hai đời anh em tương tàn tranh nhau ngôi Hoàng đế, có đánh chết cũng không dính vào xoáy nước này đâu.

Thậm chí Vệ vương trong lòng run rẩy muốn nhắc Hoàng đế: ‘Huynh, huynh trả con đệ lại được không? Để nó cạnh huynh đệ lo lăm!’ Tiếc là không có can đảm, dành góp con cho nó đi hầu quân vương, trở về dặn dò

Tiêu Thâm: “Nhất định không được dây dưa gì với các hoàng tử. Nghe chưa?!”

Tào vương còn biết điều hơn cả Vệ vương, trả lời chẳng khác Vệ vương tí nào, khiến Hoàng đế hối hận: Sao lũ em lại tàn hết cả thế này? Cả người thương lượng cũng chẳng có.

Cậu bé Tiêu Thâm số khổ về nhà suýt nữa là bị đánh, Vệ vương nhã nhặn, nhưng vẫn động tay động chân với con như thường, cởi giày quăng vào con mà vẫn chưa hết giận: “Mày gan lắm, dám cùng Hoàng đế hại cha mày! Mày nhắc cha mày một câu thì chết à?”

Tiêu Thâm oan uổng: “Cha, con không biết thật mà!” Vừa giải thích vừa tránh né, ôm đầu nhảy đông đồng. Cậu làm tới ngụ tiền dương sai rồi, nếu trên mặt in đế giày, Hoàng đế hỏi tới thì đúng là không biết trả lời ra sao. May mà Vệ vương phi nghe tin chạy tới, cứu cho bản mặt của cậu: “Ông chỉ biết làm dữ với tựi nó, nó còn con nít, biết cái gì? Ông cứ dạy là được! Nó có sai thì ông cứ từ từ mà nói thôi chứ.”

Sau khi khiến gia đình Vệ vương ầm ĩ thế, Hoàng đế quay sang hỏi các cô em gái.

Trưởng công chúa Khánh Lâm và Trưởng công chúa Nghi Hòa thì thảng thắn hơn các anh em của mình nhiều. Trưởng công chúa Nghi Hòa nói: “Các cháu đều giống nhau cả, cái giống nhất, chính là người của Tiêu gia, không thể để thế gia so sánh đứa nào giỏi hơn, nếu vậy, muội chịu không nổi!” Quách gia vừa được đưa vào danh sách thế gia, là chỗ dựa của đất nước, thế mà các thế gia quý phái sang chảnh cũ lại bài xích, khiến bà ôm một bụng tức.

Trưởng công chúa Khánh Lâm cũng đồng ý với chị mình: “Thiên tử vì dân, không phải thế gia. Nếu phải nói rõ ra ai tốt, muội chỉ biết một điều: đối xử tốt với người trong nhà, phải ốn trọng, không để xúi giục.”

Hoàng đế do dự, trong các con trai lớn của ngài, phần lớn đều là con cháu thế gia, cha vợ cũng thế gia, vì lúc bọn họ chọn nhà vợ, Hoàng đế rất

thương con, không muốn để ủy khuất, muốn lập uy lập thế cho các con. Bây giờ thì ngược lại, chính ngài tự tay đẩy con mình vào vòng thế gia, từ nay về sau một đi không trở lại, liên hệ chặt chẽ với thế gia. Nghĩ đến đó, Hoàng đế vô cùng hối hận: Phé Thái tử cũng oan thật, ít ra, là do Hoàng đế đã chọn vợ, chọn cấp dưới cho anh ta mà.

Trong đám con nhỏ, không ít có mẹ ruột nghèo hèn, một nửa số đó lại chưa kết hôn, không dính dáng nhiều tới thế gia, thành ra lại vừa đẹp.

Hoàng đế thì không sợ thế gia tạo phản gì sất, Tể tướng Trịnh Tĩnh Nghiệp không phải thế gia, triều đình bây giờ cũng chẳng do thế gia làm chủ, có gì phải sợ? Thậm chí Hoàng đế cũng đã nghĩ sẵn những cách ứng phó: Cưới chính phi không phải thế gia cho các hoàng tử còn lại, mà tất nhiên, nhạc gia cũng không thể quá tệ, huân quý là được! Cùng với một đại thần được ủy thác như Trịnh Tĩnh Nghiệp, Vi Tri Miễn coi như cũng tạm tạm, đúng rồi, để Vệ vương hoặc Tào vương nhúng một chân vào, Trịnh Tĩnh Nghiệp là chính, như thế con trai cũng có người giúp đỡ, cùng giảm thế gia.

Chỉ là, *quốc lại trường quân* (nước mạnh nhờ vua già - tức giàu kinh nghiệm), dù Hoàng đế không muốn nghĩ đến, nhưng bản năng cũng biết bản thân mình không thể sống thêm năm trăm năm nữa, chỉ hi vọng có thể chọn một người con không chết trẻ. Nói thế, dù đã lớn hay cưới vợ rồi cũng chẳng sao, vẫn thế, để lại một đại thần giúp đỡ, nhắc nhở con trẻ, tránh phạm sai lầm. Bản thân ngài, cũng có thể viết di thư, ngàn cẩn thận các con phải bảo vệ tốt cơ nghiệp nhà mình, không được làm con rối.

Cả hai lựa chọn đều đã chuẩn bị biện pháp, Hoàng đế bắt đầu suy nghĩ: Muốn tìm một Thái tử nhân hậu một chút, ai đây?

Vào đường cùng, Hoàng đế nhớ ra mình còn một em rể - Cố Ích Thuần. Cố Ích Thuần, danh sĩ thiên hạ, nổi danh nhìn tướng người. Bình thường bảo ông nói, hay ra làm quan thì ông đều né tránh, Hoàng đế nghĩ, lần này nhất định không để sống: “Thập Nhất lang, đi gọi Cố Ích Thuần tới cho ta.”

Tiêu Thâm nhận mệnh, tự mình đến Cố gia. Đến trước cửa phủ Trưởng công chúa Khánh Lâm, thấy bên trong lục đục vội vàng, tôi tút ra vào vào, vác gỗ ôm chiếu mang khăn rất ráo nhiệt! Trưởng sử phủ Trưởng công chúa vừa thấy cậu, vội vàng chạy tới, không cần suy nghĩ nhiều, gọi một tiếng ‘Thập Nhất lang’ ngon ơ.

Bởi mới nói bè ngoài mà xinh đẹp thì đúng là chuyện gì cũng dễ dàng, Trưởng công chúa Khánh Lâm có gần năm mươi người cháu, thế mà Trưởng sử chỉ gặp Tiêu Thâm một lần là nhớ.

Tiêu Thâm bày ra vẻ nghiêm túc trình bày lý do mình tới: “Thánh nhân tuyên Phò mã vào cung.” Trưởng sử vốn định nói chuyện qua lại chút với cậu nhóc xinh trai, thấy cậu tuyên thánh mệnh, cũng trở nên nghiêm túc: “Mời sứ giả vào trong, đến chính đường tuyên dụ.”

Tiêu Thâm và Trưởng sử thong thả đi đến chính đường, đám nhân viên ven đường đều ngừng tay nhường lối, lại có mấy tì nữ ló đầu ngó xem, cắn ngón tay, bâu lại rủ rỉ: “Này này, nhìn kia nhìn kia, tiểu lang quân ở đâu tới, bộ dạng so với Trì lang không kém chút nào hết. Nếu được thấy hai người ở chung thì thật sướng con mắt.” Đúng là *fan kém văn hóa*, thấy ai đẹp cũng mê, thần tượng khắp thiên hạ.

“Đừng nói ấu, mới liếc một cái sao biết không kém so với Trì lang? Nói không chừng là hơn ấy chứ, Trì lang đi theo tiên sinh, ngày nào cũng thấy, không chừng giờ cũng thành bình thường thôi.” Đây là *fan cuồng não phẳng*.

“Trì lang thì ta không biết, nhưng mà anh này trông bảnh ghê luôn vậy đó!” Đây vốn không thần tượng ai, vừa gặp Tiêu lang đã thành *fan*.

Trưởng sử lau mồ hôi liên tục: “Đám tì nữ vô lễ, chê cười, chê cười rồi.” Phát tay áo liên tục để đám nô tì rút đi.

Tiêu Thâm nhéch khóe môi: “Không sao, chuyện chính quan trọng hơn. Mà quý phủ của cô cô đang có chuyện gì à?”

“À, là thế này, tiểu nương tử trong nhà vào kinh chờ gả, đã định ngày, khách khứa đông quá, chỗ nhà cũ không đủ nên công chúa liền ra lệnh, phủ chúng ta cũng dọn dẹp, tiện đón khách.”

Tiêu Thâm gật đầu, không nói gì hơn.

Gặp Cố Ích Thuần, tuyên chỉ. Sau đó Tiêu Thâm ra sau chào cô, đương nhiên Trưởng công chúa Khánh Lâm không ngốc như ông anh mình, hoàn toàn không tin cái lý do ‘Viết bức chữ, thấy đặc ý, mời Phò mã vào bình.’ Đánh vào ót Tiêu Thâm: “Bót làm trò! Chữ của Thánh nhân, ta còn không biết chắc? Chắc có nguyên do. Nói!” Con chim két lông xanh mỏ đỏ trên giá cũng nhại theo: “Nói nói nói nói.”

Tiêu Thâm liếc mắt nhìn con chim chết tiệt, sau đó cười xòa nói với Trưởng công chúa Khánh Lâm: “Thật ra Thánh nhân nói thế, còn...”

“Sao hả?”

“Cháu cũng không rõ, nhưng hai hôm trước Thánh nhân có gọi cha cháu vào cung ngắm mai, về nhà cha đánh cháu một trận, bảo cháu hùa theo Thánh nhân lừa ông. Hai người ngắm hoa thật mà, còn nói gì đó, nhưng nói gì thì cháu không nghe rõ, thế mà về nhà lại bị ăn đòn.”

“Thôi được rồi, bót giả vờ đáng thương cho ta,” Trưởng công chúa Khánh Lâm đổi giận thành vui, “Dượng về, ta không đánh cháu, thế được chưa?”

“Vậy còn được.”

“Thế ở lại một chút, ta xem Phò mã mặc đồ xong chưa, ông ấy không hay ra ngoài, có ra ngoài trông cũng xuề xòa luộm thuộm, danh sĩ đều thế cả, chẳng biết có gì hay.”

Ỷ Lan hiểu ý, cho người mang trà bánh lên, lặng lẽ đưa Cố Ninh tới chơi với anh họ, Trưởng công chúa Khánh Lâm nhân cơ hội đi nói chuyện

với Cố Ích Thuần: “Thánh nhân sẽ hỏi ông ai có thể làm Thái tử, ông phải cẩn thận.”

Cố Ích Thuần gật đầu: “Ta sẽ nói thật lòng.”

“Ôi, ông thật là!”

“Yên tâm đi!” Cố Ích Thuần vỗ nhẹ lên tay vợ. Trưởng công chúa Khánh Lâm nói chuyện với Hoàng đế xong, trở về cũng hỏi Cố Ích Thuần thấy đứa cháu nào được. Cố Ích Thuần không chịu hé lời, bị phạt ngủ ở thư phòng suốt tám ngày nay. Đến tận giờ vẫn không chịu tiết lộ.

Đã là chuyện lập trũ, sự tình trọng đại, nếu Hoàng đế không có quyết tâm phải lập một người, sẽ chưa quyết định vậy đâu. Hỏi người này người kia, dù sao cũng không thể để tân quân làm một vị tư lệnh lẻ loi được, Hoàng đế muốn giang sơn của mình truyền đến muôn đời, không phải do một lựa chọn sai mà bị người phản mész.

Cố Ích Thuần vào cung, Hoàng đế giả vờ giả vẹt ngồi sau bàn múa bút: “A, Tư Huyền đến rồi đấy à, đến đây đến đây,” bỏ bút xuống, vẫy vẫy Cố Ích Thuần, “Nhìn bức chữ này của ta viết thế nào?”

Cố Ích Thuần nghĩ bụng, *anh vợ, anh diễn thô quá rồi đó?* Không biết rằng, mấy ngày nay Hoàng đế dùng đủ lý do gọi tới, gạt người vào cung, riết nên mệt quá, bây giờ lười diễn luôn rồi. Cho cái cớ rồi thì nhận đi, nếu hỏi thẳng thì xem thử có hồi hộp không thì biết!

Cố Ích Thuần cũng vờ vẹt bình luận: “Lực bút mạnh, nhưng kết cấu lại không ổn. Chỗ này, chỗ này, chỗ này nữa, thừa lực quá.” Nét lệch hết ra ngoài.

Hoàng đế: “...” Khen ta một câu thì chết à?

Về mặt măt hứng, Hoàng đế nói: “Ta thấy cũng đâu có tệ, đệ nói không được thì không được, thôi thôi, đừng nói chuyện chữ viết gì nữa, chúng ta nói chuyện này đi.” Ngài vào đè.

Cố Ích Thuần hỏi: “Thánh nhân muôn nói chuyện gì?”

“Nói giỏi hay dở - trong bầy con của trẫm, có hay dở gì? Ai thích hợp nhất?”

Cố Ích Thuần hỏi lại: “Thánh nhân nói đi?”

Nếu là người khác hỏi, Hoàng đế đã đập cho một trận, nhưng Cố Ích Thuần thì khác, ông là danh sĩ, *lời thật khó nghe*, hỏi thế nhất định có thâm ý. Hoàng đế tự lầu bàu lải nhải: “Tề vương nóng nảy, Triệu, Tân tăm thường, Thập lang ngu như lợn, đám Ngũ, Lục, Cửu lang cũng tệ - không có đức lại quan hệ với *cựu tộc* quá sâu. Từ Thập Tứ trở xuống thì quá nhỏ, nhà mẹ cũng chẳng vang vang.”

Cố Ích Thuần nghe thấy lắc đầu trong bụng, Hoàng đế ơi! Đúng là yêu cầu cao, hơn nữa, Cố Ích Thuần cảm thấy, thật ra trong lòng Hoàng đế đã có phán xét riêng, ông ít lời là tốt nhất.

Tề vương đã bị loại, Hoàng đế đang rất thông cảm cho Phé Thái tử, nghĩ thôi thì đã phế rồi, dẫu sao cũng phải bảo vệ mạng nó, Tề vương không thích hợp. Triệu vương Tân vương cũng lớn tuổi, tính tình không tệ, xưa nay không thường xuất hiện, nhưng thật ra đều đã cưới con gái thế gia. Triệu vương phi Hạ thị, Tân vương phi Sở thị, là nhà thế gia cả. Nhưng mà vẻ ngoài bọn họ không được bảnh bao cho lắm, hơn nữa xưa nay cũng chẳng có điểm mạnh gì rõ ràng, trong lòng Hoàng đế nghĩ rằng tìm một đứa con đối tốt với người thân là được, nhưng khi chuyện tới trước mắt, lại không cam lòng: Dù thế nào cũng phải tìm một đứa ra dáng người kế vị một chút chứ?

Đám Ngụy vương, xuất thân không tệ, nhưng ngài ngại người ta ‘Quan hệ với *cựu tộc* quá sâu’, còn từ Kỳ vương trở xuống nhà mẹ nghèo hèn thì chê ‘Tộc ngoại kém cỏi’, trên dưới, cái gì cũng muôn!

Hoàng đế nói đến khô miệng, cuối cùng tha thiết hỏi Cố Ích Thuần: “Đệ có tài coi tướng, nói thử nghe xem, ai thì hợp?”

Cho ông nói hết một lần, còn gì mà không dám?

Cố Ích Thuần cẩn thận đáp: “Tướng của vua không như tướng của thần tử, nếu bệ hạ tính toán cho quốc gia, hãy kiểm tra thầy giáo bạn bè các chư vương, xem thử có gần gũi hiền thần tránh xa tiểu nhân hay không. Còn nữa, có thấu đáo lý lẽ chẳng. Ngoài ra, cũng không được ham thích phù phiếm.”

“Nói rõ xem.”

Cố Ích Thuần cười không nói. Có điều kỹ năng cười mà không nói phải là người ‘ham thích phù phiếm’ mới chịu bỏ qua cho, gấp phải lão lưu manh như Hoàng đế, bày ra khả năng lưu manh là ‘miễn dịch’, ép Cố Ích Thuần phải nói cho rõ ràng.

Cố Ích Thuần thừa: “Suy nghĩ cho quốc gia, phải cứng rắn một chút, nhưng bảo vệ hòa thuận của gia tộc, cần mềm dẻo dịu dàng.” Nói xong bỏ chạy, là *chạy* thật, cuộn tay áo, xách vạt áo lên. Với tốc độ đó, tham gia chạy thi một trăm mét của hội các bậc lão thành thì có thể giành được giải nhất. Ra khỏi cổng gấp Tiêu Thâm, Tiêu Thâm ngoan ngoãn chào hỏi: “Chào dượng.”

Cố Ích Thuần dù vội vàng là thế nhưng vẫn đưa tay vỗ vai Tiêu Thâm, sau đó tiếp tục vén áo mà chạy, Tiêu Thâm tưởng đã xảy ra chuyện gì, vội vàng chạy vào nhìn bác Hoàng đế. Thấy Hoàng đế đang vò đầu ngồi ở đằng kia.

Cố Ích Thuần dứt khoát rời đi, để Hoàng đế ở đó trầm tư suy nghĩ, muốn hói hết cả đầu ‘Đầu bạc càng thêm ngắn, cài trâm mà chẳng xong’ (*Trích bài Xuân Vọng của Đỗ Phủ*). Buồn chết đi được! Đối với người khác, có lẽ không khó chọn, nhưng với Hoàng đế thì, chuyện khó vẹn toàn.

Nhiều cá nhân *cmn* như thế, khi Cố Ích Thuần nói đúng trọng tâm, tuy nói một nửa lộ một nửa, nhưng cũng rất thành khẩn. Lời thành thật là đau lòng người nhất, Hoàng đế buồn đến mức nội thương.

Trên đời không có tường nào che hết gió, Hoàng đế tưởng chuyện mình trúng gió sẽ được giấu kín, nhưng thực tế, một bí mật để người thứ ba biết, sẽ không còn là bí mật nữa. Hoàng đế lần lượt gọi từng người vào, theo thứ tự, hoàng thất đại thần đều được vời tới một lần, không hề trùng ai, những kẻ không được gọi vào cũng có thể đoán được một hai. Mà với những người đã được vời tới, càng không phải bí mật.

Chư vương, hậu cung không an tâm. Miêu phi vẫn khóc lóc như trước, khóc đến nút từng khúc ruột, khóc đến nỗi Hoàng đế xót xa. Các phi tần còn lại tạm thời không được gặp Hoàng đế, hoàng tử công chúa thì khác, từng người chạy tới trước Hoàng đế để liên hệ tình cảm, trong đó có ngồi ở lại, mà cái gọi là *ngồi* đó, ý bảo không nhảy đồng lên thôi. Ngoài ra cũng có kế hoạch cả, chẳng những ngồi chỗ Hoàng đế, còn ghé qua thăm hỏi bà con chút đỉnh. Thân thích ở đây đặc biệt là thân thích Tiêu gia.

Hoàng thất đang rất náo nhiệt!

Cố Ích Thuần chạy về nhà, bị Trưởng công chúa Khánh Lâm ngăn lại: “Ông sao thế? Trong cung có biến cố à?”

“Không sao không sao, ta chạy nhanh, không sao đâu.”

Trưởng công chúa Khánh Lâm thăm dò: “Thánh nhân hỏi gì vậy?”

“Đại khái cũng giống như hỏi bà vây thôi.”

Trưởng công chúa Khánh Lâm đậm châm: “Đến lúc nào rồi chứ, ông vẫn còn giấu giấu diếm giếm thế, ông chưa thấy chuyện ngày trước à, như

vậy không phải việc nhỏ đâu! Phải quyết định thật nhanh mới được – rốt cuộc là ông đã nói gì? Có nhìn ra ý Thánh nhân không?”

“Chuyện này không phải việc bà nên bàn.” Lần đầu tiên Cố Ích Thuần nói nặng với Trưởng công chúa Khánh Lâm, Trưởng công chúa Khánh Lâm tức giận đến không thèm giật chân, đưa tay ngắt véo, ngắt đến nỗi Cố Ích Thuần gào lên: “Nữ tặc, không nên hỏi nhiều! Chuyện của A Bảo chuẩn bị ổn cả chưa? Đã gửi thiệp hết chưa? Đến lúc đó khách khứa đầy nhà, đừng để xảy ra chuyện không hay.”

Trưởng công chúa Khánh Lâm ngắt véo đêmet, ngừng tay, nghiêm mặt nói: “Chuyện này còn cần ông hỏi tới sao?”

Cố Ích Thuần vì phong độ tôn nghiêm, cố kiềm chế không xoa tay, người phụ nữ này ra tay quá độc ác, nhất định đã bầm cả rồi. “Gửi thiệp cho An Dân chưa? Đến đó mời cả nhà bọn họ ở lại, quét tước sẵn phòng ốc, nếu uống trễ thì giữ lại một đêm.”

Trưởng công chúa Khánh Lâm nhường mày: “Các người thân thiết nhỉ, không nói với ta, lại đi nói với ông ấy! Ông ấy là vợ ông hay ta là vợ ông hả?!!”

Cố Ích Thuần cười khổ: “Bà đừng làm àm nữa, chuyện này không nhỏ, bà cũng không tiện. Nhắc nhớ đệ ấy một chút thôi.”

Ngày cưới của Cố Di tới, kinh thành đang sóng gió chuyện lập trũ, hôn sự này không làm người khác chú ý chút nào.

Trịnh Tĩnh Nghiệp làm chỗ dựa cho Cố Ích Thuần, lấy tư cách làm khách quý nhà gái *lên sân khấu*, mang vợ con, hùng dũng đến phủ Trưởng công chúa Khánh Lâm. Cố Ích Thuần đích thân ra đón sư đệ mình, hai người nắm tay cùng đi, Cố Ích Thuần nói: “Hôm nay không say không về, ta đã quét dọn sẵn, nếu đệ uống nhiều, nghỉ ngơi một chút cũng được. Đừng ngại bẩn áo, ở trong có áo quần đã giặt sạch sẵn.” Trong tiệc, cũng chẳng có cơ hội nói chuyện riêng tư bí mật gì, Trịnh Tĩnh Nghiệp nhớ lời Cố Ích Thuần, quyết định giả vờ say.

Đỗ thị hắng giọng: “Già rồi mà không nén nết! Làm phiền đến nhà người ta...”

Trịnh Diễm chọt vào lưng Đỗ thị, Đỗ thị quay đầu nhìn con gái, thấy Trịnh Diễm nháy mắt với bà, sau đó bước lên nói: “Sợ đường gập ghềnh, xóc nảy rồi ói ra lại không hay, vẫn nên ở lại đi, con cũng ở lại giúp sư mẫu chăm sóc cha, mẹ cứ yên tâm về đi ạ.” Trì Tu Chi cũng phụ họa giúp Trịnh Diễm: “Nhạc mẫu yên tâm, con rể cũng ở lại hầu hạ nhạc phụ.”

Đỗ thị: “...”

Trịnh Tĩnh Nghiệp lấy cớ say rượu đường hoàng chính đáng ngủ lại phủ Trưởng công chúa Khánh Lâm. Hai thị tỳ dùu Tể tướng say rượu vào phòng, không lâu sau, Phò mã cũng đã tới, thấy thị tì bận bịu rửa mặt, cởi áo ngoài, rót canh giải rượu cho Trịnh Tĩnh Nghiệp, Cố Ích Thuần không đành lòng, nói: “Được rồi, lui cả đi, để ta.” Dù canh giải rượu có thể giúp tỉnh rượu, nhưng với mùi vị kích thích này, Cố Ích Thuần giữ người ta lại, không thể để chịu khổ.

Yên tĩnh trở lại. Trịnh Tĩnh Nghiệp vốn đang say nghe tiếng nói nho nhỏ, tiếng bước chân xa dần, đột nhiên mở mắt, cười hỏi Cố Ích Thuần: “Chuyện gì, sao thần bí thế?”

Cố Ích Thuần muôn nói rồi lại thôi, nhỏ giọng kể lại đoạn đói thoại với Hoàng đế: “Tính ra, một Thái tử khoan dung là tốt cho đệ nhất.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp đưa ngón trỏ chặn môi Cố Ích Thuần: “Đệ hiếu Tư Huyền, Tư Huyền hiếu đệ.” Cũng đừng nói gì nữa, ta hiểu.

Khuôn mặt Cố Ích Thuần dở khóc dở cười: “Chung quy là ta có thiện với đệ.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp nghiêm mặt nói: “Sao có thể để huynh chịu nhượng bộ với đệ được? Huynh có thể nói cho ta biết đã là cái tình rồi. Chuyện cũng chưa hỏng, còn có thể cứu vãn. Sau này huynh nhất định phải nhớ kĩ,

không được tự gấp chư vương, đến giờ phút quan trọng, huynh là Phò mã của Trưởng công chúa, chỉ cần im lặng sẽ bình an. Nhất định không được tiết lộ chuyện cấm!”

Trịnh Tĩnh Nghiệp không lo, sợ gì chứ, cho dù tìm ra một Thái tử cường ngạnh, trước khi nắm quyền cũng phải làm mèo ngoan. Trung thành, liền thay mặt lúc vừa lên ngai không có uy danh, không có danh tiếng tốt, có thể làm được rất nhiều chuyện. *Chắc*, cũng phải chuẩn bị phương án dự phòng ở chỗ Hoàng đế nữa.

Cô Ích Thuần đồng ý, bên ngoài vang tiếng bước chân, dừng lại ngay trước cửa, nghe thấy giọng Trì Tu Chi truyền tới: “Thưa thày, thưa nhạc phụ, ngủ chưa ạ?”

Trịnh Tĩnh Nghiệp đã tiêm xác xin cho Hoàng đế rồi, thậm chí ông cũng đã nghĩ, có thể tự xin để mình chiêu cõ Tân Thái tử, hoặc sắp xếp người vào chỗ Thái tử. Hoặc mặt khác, nhờ Cô Ích Thuần đề cử với Hoàng đế, để ông dạy Thái tử, có lẽ ít ra Hoàng đế sẽ cũng không cảm thấy đây là biện pháp không hay.

Sáng hôm sau, mang con rể rời phủ Trưởng công chúa Khánh Lâm đi làm, vừa qua cửa cung, thấy Lý Âu Gia chạy như bay tới: “Tướng công, Tướng công, xảy ra chuyện rồi.”

Câu này có vẻ rất không may, Trịnh Tĩnh Nghiệp trình độ cao, không biến sắc: “Chớ hô to gọi nhỏ thế - đã xảy ra chuyện gì?”

Lý Âu Gia thở hồng hộc thưa: “Có, có người gửi đơn tố cáo, kiện lên cấp trên, Tề vương làm chuyện trái phép!”

Trịnh Tĩnh Nghiệp và Trì Tu Chi cùng nhìn nhau, Trì Tu Chi vội vàng thưa: “Con rể đến ngụ tiền.” Trịnh Tĩnh Nghiệp gật đầu: “Đi đi,” Sau đó quay sang Lý Âu Gia nói: “Không cần hoảng hốt, Tề vương có chuyện, không liên quan đến chúng ta, ông gấp cái gì? Từ từ nói rõ ra.”

108. TỘI PHẠM CÔNG NGHỆ CAO

[Nguyên]

LÒ MÒ KHÔNG RƠ.

Lý Âu Gia dựa vào chức Kinh Triệu doãn mà sống, dạo một vòng lớn lại được quay trở về vị trí này, vô cùng thỏa mãn. Nhờ kinh nghiệm ngồi ngay ngắn vị trí này nhiều năm, lại có Trịnh Tĩnh Nghiệp nâng đỡ, Lý Âu Gia càng làm Kinh Triệu doãn càng thuận, ít khi gặp phiền phức, dù trong thành nhiều huân quý, quan lớn đầy đường. Biết bao nhiêu kẻ vinh hiển muốn làm chuyện gì ở kinh thành mà không thiêu ông ta một cái nhân tình làm việc suôn sẻ cơ chứ?

Hai năm qua Lý Âu Gia cứ thấy *lâng lâng*, ngay cả Đông cung cũng bị *đầu sổ* Trịnh Tĩnh Nghiệp nhà ông cho rơi dài, lại là tâm phúc chủ chốt của Trịnh Tĩnh Nghiệp, còn gì mà lo nữa?

Được vậy thì quá tốt! Nhưng không, phiền toái tới rồi.

Báo chữ to và quảng cáo rao vặt, trước nay chưa từng là *đặc sản riêng* của bất kì thời đại nào, từ lúc sinh ra, chúng đã được phổ biến rộng rãi khắp nơi trên thế giới, sách sử không ngừng ghi. Hễ có chuyện gì lớn, có thể thấy đồng dao, lời tiên tri, đồn đại, thư khẩn bay đi vèo vèo. Lúc này, đang liên quan tới lập trũ, chư vương tranh chấp, việc xuất hiện thư nặc danh cũng là chuyện trong dự liệu. Phê Thái tử mà không có lời đồn đại nào thì mới là biểu hiện không bình thường.

Đã nhắm vào trũ vị, thì mục tiêu của dư luận chỉ có một: Ảnh hưởng tới Hoàng đế. Thư nặc danh xuất hiện ở kinh thành thì quá bình thường.

Kinh thành, là nơi Trịnh đảng chiếm cứ mấy chục năm qua. Lý Âu Gia vừa tỉnh dậy, thấy rất nhiều thư nặc danh xuất hiện trên khắp phố lớn nhỏ, phê phán Tề vương, hai mắt kèm nhèm lập tức trợn trừng, đầu óc tinh

táo hắn. Liên quan đến hoàng tử vốn không phải chuyện nhỏ, nay lại ngay thời điểm lập trũ quan trọng thế này. Theo luật, có đích lập đích, không đích lập trưởng, Hoàng đế không có con trai trưởng, Phê Thái tử là thứ trưởng tử, phế anh ta, Tề vương là người lớn tuổi nhất trong chư vương, thời điểm thư nặc danh xuất hiện thế này cũng thật là khéo!

Lý Ấu Gia quyết định dứt khoát: “Đi, xem thử tại sao có thư nặc danh này, thu hồi hết về đây!” Thư nặc danh, theo phán quyết trong điều khoản luật pháp, là phi pháp, sở hữu thư nặc danh, nếu chỉ là vạch trần tình tiết vụ án, kiểm tra có chứng cứ xác thật mới không bị hỏi tội. Chuyện này không bình thường, Lý Ấu Gia đoán không sai, thư nặc danh bay đầy trời, ảnh hưởng đến trị an quốc gia, nhiều loại trật tự xã hội!

Lý Ấu Gia tạm dừng không xử lý, cho người đi dọn sạch mớ thư kia, tự chạy đến Trịnh phủ đưa thiếp cầu kiến Trịnh Tĩnh Nghiệp để xin ý kiến. Vừa đến Trịnh gia, khiến cho tên gác công sọ hết hồn, đang giữa đông, thế mà trên đầu Lý Ấu Gia lại bốc một làn khói trắng, cứ như tiền bối cao nhân dùng nội công trị thương, truyền công lực cả đời cho một tên tiểu tử có vận c*t chó rót xuống đầu như trong tiểu thuyết võ hiệp.

Mã nghênh tiến lên vái, hỏi: “Kinh Triệu có gì gấp thế ạ?” Chắc, lăn lộn bậc cao đã lâu, mã nghênh nói chuyện cũng có vẻ nho nhã.

Nếu là bình thường, Lý Ấu Gia sẽ đùa giỡn với hắn một hai câu, bây giờ đang sốt ruột, không cười, trợn mắt nhìn mã nghênh: “Giờ không phải lúc dài dòng! Tướng công đâu?”

Mã nghênh đáp: “Hôm qua Tướng công nghỉ qua đêm ở chỗ Cố tiên sinh, không về nhà.”

Lý Ấu Gia ôm đùi: “Sao lại ngay lúc này chứ?”

“Có việc gì gấp sao? Không phải Tướng công thì không được à? Trừ Tướng công, bây giờ Phu nhân cũng đang ở nhà đấy.”

Lý Âu Gia vội vã nói: “Chuyện này nhất định phải báo với tướng công, nói với người cũng không tiện, chờ khi mặt trời lên thì cả thành đều biết chuyện hết rồi – đêm qua có kẻ tranh thủ tối khuya rải thư nặc danh, nói Tề vương làm chuyện phạm pháp – người mau báo chuyện này với Phu nhân, ta đi tìm Tướng công...”

“Đi tìm ở đâu, tìm đến lúc nào nữa? Có lẽ Tướng công đã vào triều rồi, các tiểu lang quân vừa ra khỏi cửa đó, ngài không gặp à? Hay là ngài – chạy tới chạy lui như vậy, không xem giờ sao? Nếu không lên triều sớm, e rằng ngài cũng gặp rắc rối.” Mã nghênh tốt bụng nhắc nhở.

Lý Âu Gia cởi mũ ngẩng đầu lên, không phải chử, lúc vừa ra ngoài thì trời còn mờ mờ, bây giờ mặt trời đã bắt đầu nhô lên. Trễ rồi, ông ta đã bị muộn! Lý Âu Gia giật lấy dây cương, phóng lên ngựa, chắp tay nói: “Ta đến cung Đại Chính, người nhất định phải bẩm với phu nhân, chuyện này không nhỏ đâu.”

Mã nghênh nói: “Tiểu nhân hiểu.”

Lý Âu Gia quay đầu ngựa chạy vào cung, mã nghênh cũng xoay người chạy ra sau tìm báo cho Đỗ thị.

Dậy sớm là phẩm chất tốt, Trịnh Diễm cảm thấy mình sinh ra ở trong nhà này, nhất định không thể không làm chuyện xấu, với lại dù gì cũng làm rồi, với chẳng đến mức sa đọa gì mấy. Nhưng dẫu sao cũng phải tự nhắc nhở mình rằng – Tiêu diệt Thái tử là bị ép buộc, bản chất mình vẫn là một người trong sáng – nàng vẫn rất tuân thủ lẽ tiết.

Thức dậy sớm, đi gặp cha mẹ. Đêm qua cha không về, nàng phải đi tìm mẹ nói chuyện. Đỗ thị đang cho dọn bữa sáng, thấy Trịnh Diễm đến, càu nhau nói với Triệu thị: “Xem nó thông minh ghê chua, biết chỗ ta có ăn thì mò tới ngay.”

Triệu thị cúi đầu mỉm cười, cũng không ngừng tay, xếp đũa cho mẹ chồng, Đỗ thị ra hiệu rồi mới ngồi xuống. Chồng đã đi làm từ sớm, mẹ chồng con dâu ăn sáng với nhau để tăng tình cảm. Quy củ Trịnh gia vừa

phải, không có tật xấu bắt con dâu nhất định phải hầu hạ suốt bữa ăn, có ý tú, tỏ ra lập trường là được, Đỗ thị sẽ không trách móc nặng nề con dâu.

Trịnh Diễm chào hỏi ba người chị dâu, không khách khí tìm ghê ngồi xuống: “Hai mẹ con ta thì lạ lẫm gì nhau nữa à?”

Sáng sớm tâm tình Đỗ thị tốt, không tính toán với nàng: “Uống miếng canh trước rồi hẵng ăn, Tam nương Ngũ nương Lục nương cũng đừng nhìn nữa, ngồi xuống ăn cơm đi.” Nói rồi gấp đũa đầu tiên.

Trịnh Diễm cắn miếng bánh táo, thấy rất ngon, nhai nuốt, hỏi Triệu thị: “Hôm nay ném thử thấy ngọt hơn trước, sửa công thức ạ?”

Triệu thị ghét nhất là nói chuyện khi ăn, có điều nếp nhà Trịnh gia như thế, chị dành buông đũa. May là đang ăn cháo, chỉ cần nuốt xuống là được. Mở mồm định đáp, mã nghênh chạy từ ngoài vào báo tin: “Kinh Triệu doãn tới tìm Tướng công, thấy Tướng công không có ở nhà, vừa vội chạy vào cung rồi. Nói rằng trong kinh xuất hiện thư nặc danh tố Tề vương làm chuyện phạm pháp, việc trong phủ xin nhờ Phu nhân xem xét.”

Cho dù là đàn bà sau bếp, nhưng hễ nói đến chuyện liên quan đến Tề vương đều mất bình tĩnh. Triệu thị, Quách thị, Tiêu thị nhìn nhau, khó nuốt trôi cơm, Triệu thị hiểu biết hơn, biết chuyện hiện nay không ổn, Quách thị Tiêu thị đều là thân thích với Hoàng đế, tranh ngôi báu, họ hàng này đấu với thân thích kia, tâm tình càng tệ. Đỗ thị cũng biết nhà mình không liên quan đến Tề vương, nhưng dẫu chuyện không liên quan đến mình thì tâm trạng cũng sa sút hẳn.

Chỉ có Trịnh Diễm, vẫn ăn ăn uống uống, cực kì bình tĩnh: “Mọi người sao thế? Tề vương, là con ruột Thánh nhân, Thánh nhân không để lời đồn ảnh hưởng đến anh ta đâu.”

Tiêu thị nghĩ bụng, vì là con của Hoàng đế nên mới có chuyện! Loạn cả rồi. Quách thị nhìn em chồng lại quay sang mẹ chồng, bao nhiêu lời dồn nén vào cái bụng vẫn đang mang thai đứa bé chưa chào đời. Hai chị em dâu Triệu thị và Trịnh Diễm ở chung với nhau lâu nhất, hiểu rõ cô em chồng của

mình là người mưu trí, không phải nói qua loa ngoài miệng, vẫn một bộ oai phong lẫm liệt. *Được rồi, dù gì cũng đã có muội quyết, bọn ta không nói gì nữa.*

Đỗ thị hỏi con gái: “Có thật sẽ không sao không?”

“Chúng ta không sao, Tề vương cũng không có chuyện gì đâu.” Nàng nói Tề vương, không phải Tiêu Lệnh Nghiệp, một khi Tiêu Lệnh Nghiệp không muốn làm Tề vương nữa, thì lúc đó sẽ gặp phiền phức to.

Trịnh Diễm vừa nghe tin thì chớp mắt đã nghĩ ra, hắn vì có người muốn thượng vị, muốn đá bay chướng ngại vật Tề vương này. Kẻ thất đức vậy, sao có thể làm Thái tử? Có điều không biết ai làm? *Chắc chắn,* lần này đá phải cửa sắt rồi. Dù gì thì Hoàng đế cũng đã loại Tề vương ra ngoài rồi đó thôi? Lúc trước Hoàng đế đưa Tề vương ra xa là vì muốn bảo vệ con trai, tránh để anh ta có xung đột máu thuẫn với Phé Thái tử, e rằng sẽ rướt họa sát thân. Là để bảo toàn tính mạng, không phải đưa đến cơ sở địa phương để tôi luyện thui rèn gì đâu. Nếu đã muốn cân nhắc xem xét Tề vương, dù chỉ một chút thôi thì chẳng ném anh ta ra ngoài mà không gọi về thế rồi!

Ra tay với một người như vậy, lại khiến dư luận xôn xao, có thể vì nguyên nhân gì? Chẳng qua vì sự tồn tại của Tề vương là chướng ngại, có người muốn xử lý Tề vương, không hại chết cũng phải bôi xấu bằng được, để anh ta mất tư cách cạnh tranh hoàn toàn mà thôi.

Thật ra đây cũng là nước cờ hay, vẫn đề là, sao không xuống tay với lão Tam Triệu vương, loại bỏ Tề vương thì có ích lợi gì? Chẳng lẽ tiếp theo là Triệu vương? Sau đó đó lần lượt Tân vương, Ngụy vương sao, hòng *lời ra* một ‘Trưởng tử’ đủ tiêu chuẩn? Tưởng đây là trò chơi điện tử chắc?

Hoàng đế không phải NPC có trí tuệ nhân tạo đâu à! *Chắc chắn,* chuyện này, chỉ sợ nếu bí mật điều tra, phát hiện hoàng tử nào giờ trò quỷ thì đúng là xong đời! Trịnh Diễm rất hi vọng kẻ đó là chư vương lớn tuổi như Triệu vương, Ngụy vương làm: Bọn họ *toi* thì mới có lợi cho Trịnh gia.

Lời của Trịnh Diễm khiến tâm trạng Đỗ thị đỡ hơn: “Nếu đã vậy, trong nhà ta không cần ai ra ngoài tranh cãi gì cả! Nên làm gì thì làm đó, chớ lan truyền lời đồn.”

Dẫu lẩn con đều tuân mệnh, lại truyền lệnh cho tôi tớ trong nhà chú ý, Trịnh Diễm cũng cho người đi báo cho trong nhà Trì Tu Chi: “Có lời đồn, người trong nhà nghe nhưng chớ tin, nghi ngờ nhưng không được phép lan truyền.” Hôm qua Trì Tu Chi ở tại Cố trạch, chưa kịp về nhà, chỉ e không kịp thu xếp việc này, đây là thời điểm quan trọng, dù là chuyện gì thì cũng không thể không cẩn thận, thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện.

Phân phó xong, lại quay sang nói với Đỗ thị: “Nhà ngoại Trì lang ở góa, cả hai đều không màng chuyện đời, không quản được tôi tớ trong nhà, ngược lại có khi sinh chuyện, con định ra ngoài một chuyến, cũng tiện nghe ngóng chút tin tức.”

Đỗ thị thở dài: “Con đi đi, đi đường nhớ cẩn thận.”

Trịnh Diễm ngênh ngang ngồi xe ra ngoài, đường phố hai bên không đổi, nhà cửa chẳng khác, cái cây bên đường vẫn trụi lủi như hôm qua, vậy mà không hiểu sao lại làm cho người ta cảm thấy có một bầu không khí rất căng thẳng. Đến nơi, chuyện an bài đương nhiên không cần phải nói. Dù là nhà Trì Tu Chi hay nhà Trì bà ngoại, tôi tớ nô bộc đều rất nghe lời của nàng, ngoan ngoãn đóng cửa không ra ngoài. Trên đường về Trịnh Diễm gặp Lý Âu Gia, vị Kinh Triệu doãn này cứ vội vàng vàng, làm người ta rất thông cảm.

Lý Âu Gia cũng là người tỉ mỉ, trong kinh thế nào đã rất quen thuộc, chuyện cần nhớ thì chắc chắn không quên, liếc mắt một cái liền nhận ra kẻ ngồi ở càng xe đối diện là tôi tớ Trịnh gia, thấy xe nọ theo quy chế Quận quân, liền biết Trịnh Diễm đang ngồi trong.

Không để nha lại quát dẹp đường, Lý Âu Gia giục ngựa chạy tới, chắp tay nói: “Kinh Triệu doãn Lý Âu Gia, đăng trước có phải Quận quân phủ Trịnh tướng công chăng?” Trong lòng đã chắc đến chín phần.

Quả nhiên, có tiếng nói phát ra từ trước: “Đúng thế” Là người làm đáp.

Lý Âu Gia quất roi, con ngựa đốm xám giẫm chân tiến dần về trước, tới gần cửa xe nhỏ giọng nói: “Quận quân, ta đã nhờ người của quý phủ báo tin cho trong nhà, đã nghe chưa?”

Trịnh Diễm nói: “Nếu là chuyện thư nặc danh về Tề vương thì đã nghe rồi.”

“Sao Quận quân còn ra ngoài?”

“Sao lại không thể ra? Chuyện này trước sau không quan hệ với chúng ta, lúc này càng phải vững vàng.”

Lý Âu Gia nói: “Phu nhân cũng nói vậy à?”

“Trong nhà đều nghĩ vậy.” Trịnh Diễm đáp qua loa.

Lý Âu Gia bảo: “Vậy thì tốt rồi, Tướng công cũng nói thế.”

Có thể nhận ra, so với dáng vẻ như trời sắp sập ban sáng thì bây giờ giọng điệu của Lý Âu Gia bình tĩnh hơn nhiều, có lẽ vì đã có chỗ dựa. “Chuyện xảy ra ở Kinh Triệu, ngài bận làm việc, không tiện quấy rầy, cũng vừa hay, ta đang định tìm A Hoàn.”

“Quận quân cứ tự nhiên, không chê tiêu nữ là tốt rồi.”

“Sao chê được chứ? A Hoàn rất dễ thương.”

Lý Âu Gia đã được Trịnh Tĩnh Nghiệp khai sáng, Trịnh Tĩnh Nghiệp nghe ông ta kể về thư nặc danh, sao lại không biết điều mờ ám trong cơ chứ? Chỉ cần là chính khách đều có thể nhận ra, trong khoảng thời gian

ngắn, chư vương đều bị nghi ngờ. Chỉ trong số các hoàng tử đã trưởng thành thôi, phản ứng đầu tiên là cứ theo luật mà làm.

Quan hệ giữa Trịnh Tĩnh Nghiệp và Tề vương cũng không tốt, bảo Lý Âu Gia thuật lại nội dung của thư nặc danh, vuốt râu nói: “Trong này có chỗ thổi phồng, nhưng không phải hoàn toàn sai sự thật! Những chuyện như dung túng cho tôi tớ làm càn, chửi bới Thái tử đều có cả.” Lý Âu Gia nói thầm trong bụng, đương nhiên ta biết đây là sự thật, không phải chính ngài đã phái người điều tra đó sao? Ở đây vẫn còn bằng chứng ta tự tay đưa cho ngài này.

“Chớ nên kinh hoảng, mũi kiếm đang chĩa vào Tề vương, *hừ*, chả ai ngốc đâu. Chẳng qua ông phải nhớ kĩ, không để người khác gây ảnh hưởng mới được!”

“Xin ân tướng nói rõ.”

“Chuyện này e rằng mạnh mõi đều ở chỗ ông, lão phu chỉ lo trong đám người đi điều tra của ông có kẻ là thủ phạm. *Chắc chắn*, có điều đây là chuyện về Tề vương, lại có bằng chứng xác thực. Chỉ một câu, *ăn lộc vua, phải cùng chia sẻ ưu tư*, không cần giấu Thánh nhân. Nếu không thể quyết định thì ông hãy dâng chứng cứ cho Thánh nhân, xin thánh phán. Còn nữa, không được luồng cuồng tay chân! Hôm nay phải thật bình tĩnh.”

Lý Âu Gia vừa nghe đã hiểu: Thứ nhất, chuyện xấu của Tề vương đã lên báo; Thứ hai, *tin quảng cáo* được lan truyền ở quy mô lớn thế này thì phải điều tra bằng được; Thứ ba, Trịnh đảng không nên dính vào chuyện này. Lý Âu Gia có lý do để tin, Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng muốn Tề vương gặp xui xẻo, bằng không thì chẳng nhắc tới những bằng chứng về các chuyện phạm pháp Tề vương đã gây ra, nhưng điểm quan trọng ở đây có người phát tán tin trái phép.

Đương nhiên Hoàng đế không ngó ngắn, lão nhân gia như ngài liếc mắt cũng nhìn rõ mục đích của chuyện này, nỗi cơn tại chỗ, đập bàn rầm rầm: “Hoang đường! Đáng xấu hổ! Trong kinh thế mà lại có thư nặc danh sao!!! Lý Âu Gia, rốt cuộc chuyện gì xảy ra?!”

Lý Ấu Gia nói thầm trong bụng, *sao ta biết?* Toát mồ hôi lạnh, cầm thủ hốt, Lý Ấu Gia bước ra khỏi hàng Thưa: “Đây là phạm pháp!” Giọng nói như chém đinh chặt sắt, không ít triều thần liếc qua, Lý Ấu Gia vẫn không thèm để ý, dỗng dạc tiếp: “Trong luật có ghi rõ! Gieo rắc thư nặc danh là tội, dùng thủ đoạn như vậy, là coi thường luật pháp quốc gia, miệt thị triều đình! Dù Tề vương có sai hay không, trong một đêm mà phát ra hơn một ngàn tờ, con số quá lớn! Tề vương là Thân vương cao quý, nhưng vương tử phạm pháp, tội như thú dân, Thánh nhân chăm lo việc nước, chí công vô tư, sao lại có thể thiên vị Tề vương?”

Hoàng đế tâm phiền ý loạn, mấy lời xã giao qua quýt Lý Ấu Gia nói không qua mặt được ngài, cơn giận đi qua, kịch chính phải để *hop kín* sau giờ thiết triều. Hoàng đế nghe Lý Ấu Gia nói xong thì chỉ tay mà nói: “Chuyện xảy ra ở trong kinh, chuyện này giao cho khanh, tra bằng được manh mối cho ta.” Có nghĩa là phải tìm cho ra, không được lấp liếm, có thể thấy Hoàng đế không bị cơn giận làm cho hờn.

Tâm tình các triều thần rất phức tạp, không tự chủ lại dùng dư quang đi *xà néo* chư vương. Chuyện đến nước này ai lại không muốn đi gặp thí sinh cho chức Tân Thái tử sớm hơn một chút chứ? Không nói về tư tâm, đây là suy nghĩ cho quốc gia, không thể để một kẻ mưu mô như thế làm tân quân được! Nhân phẩm không tốt thì có mà làm Hoàng *cmn* đế ấy, đúng là áp lực như núi!

Còn chư vương, khi những tay mưu mô chân chính đang cố kiềm chế sự hồi hộp và hưng phấn thì những người khác không khỏi thầm kêu khổ, khổ nhất là Triệu vương.

Triệu vương Tiêu Lệnh Minh, đứng thứ ba, sau khi lão Đại bị phế, lão Nhị bị rải thư nặc danh, sau hai người này, anh ta đứng đầu trong đám thứ tử, bị nghi ngờ nhiều nhất. Triệu vương muôn chết, anh ta đang đứng đầu chư vương, tuy rằng không nhìn được ra sau, nhưng cũng hiểu mình vừa bị đâm một cái thật đau vào lưng. Anh ta bị oan! *Mẹ kiếp!* Rốt cuộc là ai hại lão Nhị? Sớm không hại trễ không làm, sau cái hô này, không phải còn một

cái hố nữa đó sao? Ai mà chẳng biết lão Nhị rơi đài vì chuyện gì? Ta nói, các em ơi, ai làm thì nhận đi, đừng có làm liên lụy đến người khác mà.

Rất tiếc, không ai nhận.

Triệu vương căm chết được, nhưng lại không thể bước ra nói mình bị oan. Nói, người ta sẽ hỏi, không phải người làm, kêu làm chi? Chẳng lẽ lại dở hơi mà thưa: “Ta biết các người đang nghi ngờ ta, hai ông anh tôi đời, cơ hội làm Thái tử của ta là lớn nhất.” ? Không sợ bị đập sao?

Nhay mắt, triều thần trên điện rát kinh hãi, ôi, đúng là một nước cờ hay, chỉ cần người ra tay không phải Triệu vương, thì kẻ dùng mưu này đúng là cực kì thông minh, thoảng cái đã xử được cả hai!

Một công đôi việc, ngoài ra các triều thần có nghe Trịnh Tĩnh Nghiệp khởi đầu, rằng *phiên quốc* (*nước thuộc địa*) xin được đưa sứ giả tới tham dự thiên triều chính đán, à, còn mang điềm lành đến, rùa trăng nai trăng chim trăng gì gì đó nữa.

Buổi thiết triều, giống cảnh như trong TV, ít khi bàn chuyện. Chuyện chính thường là sau khi tan họp kìa. Chỉ lát sau, buổi triều chấm dứt, mở hội nhỏ.

Lý Âu Gia bị giữ lại, Hoàng đế ân cần bảo ban: “Khanh, đi điều tra rõ cho trẫm, chỉ cần tra thôi. Làm việc bí mật!” Hoàng đế cũng hoài nghi, ngại có không ít con, nhưng ít cha mẹ nào thừa nhận con mình bị ngu cả. Hoàng đế là một người sáng suốt, thừa nhận thằng con số mười bị ngốc đã là quá hạn, không thể tin rằng đứa con thứ ba cũng dốt như thế. Nhưng nếu không phải Triệu vương, thì là một đứa con khác, giống như bóng ma u ám ở góc phòng, dùng con mắt xanh biếc nhìn trùng vào ngai vàng dưới thân ngài.

Tra, nhất định phải tra cho ra!

Lý Âu Gia nhận mệnh đi làm.

Hoàng đế hỏi ba vị Tể tướng: “Các khanh thấy sao?”

Kỳ thật cả ba cũng không biết là ai, đều cảm thấy không phải Triệu vương, dù sao bình thường Triệu vương hay *giáu núi diếm sông* (*ngầm ngầm, không để lộ gì*), không giống người có ý muốn tranh giành, hơi *đầu gõ*, nhưng không phải là kẻ ngốc. Nhưng không phải anh ta, thế thì có thể là ai? Chẳng lẽ kẻ đó che giấu quá tốt sao?

Lấy tư cách là thân thích của người tranh vị, đương nhiên Tưởng Tiên Hiền hy vọng đó là Yên vương. Như vậy thì đối thủ cạnh tranh sẽ giảm hơn nữa, còn các chư vương nhỏ tuổi, Tưởng Tiên Hiền không thấy uy hiếp, Hoàng đế đã lớn tuổi, chẳng phải *quốc lại trường quân* sao? Hơn nữa, chuyện lớn như vậy, Tưởng Tiên Hiền cũng không nghe tin tức gì, ông ta không tin phe Thục phi, phía Thục phi ra tay thì phải nói qua với ông.

Vi Tri Miễn cũng *phạm thượng* mà suy nghĩ, con của ông ta đang làm Trường sử trong phủ Hoàng Tứ tử Tân vương, đương nhiên hi vọng Tân vương được lợi. Con của ông ta đâu nói Tân vương có thủ đoạn này, chắc là không phải, thế thì ai? Vi Tri Miễn ngẫm nghĩ, khóe mắt lộ vẻ nghi ngờ nhìn Tưởng Tiên Hiền.

Tâm trạng khổ sở của Tưởng Tiên Hiền cũng như Triệu vương vậy.

Chi có Trịnh Tĩnh Nghiệp là bình thản nhất, chấp tay nói với Hoàng đế: “Thánh nhân, trước tiên phải tra được chân tướng rồi hẵng nói tiếp.”

Khiến hai người Tưởng, Vi giật mình, Hoàng đế không hỏi ý kiến của họ nữa, cứ thế mà chấp nhận ý kiến của Trịnh Tĩnh Nghiệp: “Già rồi, mệt rồi, chư khanh đi làm việc cả đi, sắp tới chính đán (*tết*) rồi, là lúc bận nhất.”

Hai người phân tích mổ xẻ câu nói của Trịnh Tĩnh Nghiệp, không nhận thấy có gì cao minh, nhưng nếu không phải *ba phải*, không muốn đánh quyền thái bình, thì sao lại không cao minh thế kia? Sao Thánh nhân lại không nói gì nữa? Sao không hỏi quan điểm của bọn ta thế nào?

Bọn họ đâu biết rằng, Hoàng đế sợ, người từng tàn sát anh em, chưa chắc sẽ thích con nhà mình cũng làm vậy. Thật ra, Hoàng đế làm *đà điểu*,

ngài nghi ngờ, nhưng lại không muôn thừa nhận con mình không bằng cầm thú. Thà ôm mối nghi chờ đợi, hi vọng Lý Âu Gia có thể điều tra cho ngài một kết quả hài lòng, dù cho quá trình có quanh co rắc rối thế nào, đừng để ngài quá đau lòng là được.

Tể tướng rời đi, Hoàng đế ngồi dựa người vào ghế, mãi lúc lâu vẫn không phục hồi tinh thần. Mở một cái hộp, bên trong là các thẻ bằng ngà voi, xếp từng cây từng cây lại. Hoàng đế chậm rãi dò từng thẻ, cầm một cây lên, nhìn, rồi lại ném vào trong hộp, cầm hai thẻ khác, rồi cũng bỏ vào. Lại lấy thêm, tay khụng lại, nhưng không ném đi? Hoàng đế đang phân vân.

Trước khi Lý Âu Gia đến, Thập Nhất lang đã mang chuyện thư nặc danh đến nói cho ngài, lúc ấy Hoàng đế cũng đã nổi giận, mắng con trai hành động không suy xét, suýt nữa là sai người chuyển lời mấy lời mắng chửi cho Tề vương nghe rồi. Sau đó, ngài bình tĩnh trở lại. Tề vương có làm chuyện sai hay không thì chẳng quan trọng, quan trọng là ở số thư nặc danh kia.

Thời này thuật in ấn chưa thông dụng, tỷ lệ biết chữ không nhiều, giấy bút là vật hiếm, một ngàn tờ, lại còn chép rất rõ ràng, không phải chuyện người thường có thể nghĩ ra. Tiêu hao lớn như vậy, cũng chẳng phải ngày một ngày hay là chuẩn bị xong.

Mưu kế quá đáng sợ!

Hoàng đế thà tin rằng đây là do gián điệp ngoại quốc làm! Đúng vậy, nhất định là vậy, lão Nhị ở nơi xa sát biên giới, nhất định là lão Nhị có tài gì đó khiến lũ man di e sợ ...

“Ôi!” Hoàng đế để thẻ xuống, tâm phiền ý loạn.

Khả năng của Lý Âu Gia không tệ, chưa tới nửa tháng, đã điều tra được cho Hoàng đế.

Hoàng đế thấy kết quả, thảng tay vớ lấy ống bút trên bàn ném vào Lý Âu Gia: “Khốn nạn! Người tin à? Nó ngu sao? Giết người mà làm giữa ban ngày à!”

Khuôn mặt Lý Âu Gia đau khổ thưa: “Không phải thần tin hay không, nhưng đúng là thần điều tra ra như thế. Chỗ của Tân vương quả có thiếu một xấp giấy...”

“Từng chữ trên từng tờ rơi đó đều giống nhau như đúc, sau đó cha ta mới phát hiện ra, là được in. Vừa vặn trong phủ Tân vương có gọi một thợ ở tiệm vải nọ trong chợ đi, nghe nói là thợ thủ công, rồi từ đó về sau không gặp người này nữa...” Lý Hoàn nương cũng báo lại với Trịnh Diễm như vậy.

Đâu xanh ra má, in bằng bản khắc! Trịnh Diễm ngạc nhiên: “Quả thật, làm chuyện xấu phải cần phải có trình độ kĩ thuật!” Nàng có thể tưởng tượng ra quy trình: Chỉ cần một thợ điêu khắc, xong việc rồi giết diệt khẩu hay tiếp tục sử dụng cũng tốt, một người là đủ, cũng chẳng chiếm đất mẩy; sau đó mang in, cẩn bản cũng không cần bao nhiêu người, chỉ cần đủ giấy và mực in là ổn, cuối cùng hủy bản khắc, nếu là bản gỗ, đốt là xong, đang đại đông, càng tiện.

Ở thời đại này, thì đây đúng là phạm tội công nghệ cao.

Nhung Trịnh Diễm vẫn không tin là Tân vương làm, cho dù là Ngụy vương, cũng không thể là anh ta. Hoàng đế không ngốc, người khác cũng chẳng khờ, sẽ biết là có điều tra. Coi như có tìm ra người thợ đó cũng như không, chẳng qua vì người thợ đó làm nghề khắc bản in lên vải hoa. Không chừng có người giả mạo danh nghĩa của Tân vương để mang người đi.

109. A DIỄM ĐÃ ĐOÁN SAI

[Nguyên]

TRIỆU VƯƠNG, ĐÀNH PHÁI LÀM MÀN CHE.

“Rốt cuộc ai làm chuyện này? A Đường, cô thấy thế nào?” Điệu bộ nghiêng đầu cắn móng tay của Vu Vi rất dễ thương, nhưng câu hỏi lại thương không dễ chút nào. Tất nhiên, cô hỏi vậy không phải để tám phét về ba chuyện tầm phào mà là muốn tìm ra một kết quả rõ ràng, mở đầu chủ đề quan trọng của ngày hôm nay.

Gián điệp Lý Hoàn nương mang tin tình báo từ trong nhà ra, một đám tiểu nha đầu tum lại trao đổi. Cha của Đường Ất Tú được coi là chuyên gia điều tra, người ngoài thấy cô có gốc gác gia đình học cao biết rộng, nhưng rất không may, bạn nhỏ Đường Ất Tú không có hứng thú với chuyện phóng hỏa giết người, cô bé thích cầm kỳ thư họa, Vu Vi hỏi cô cũng như không. Thế nhưng, may mà lại có chút hứng thú về chuyện thư nặc danh kia nên cũng biết chút ít: “Cha ta ở nhà im lặng không nói, các anh trai cũng không dám hỏi, xem ra liên can nhiều lắm.”

Lâm Dung cả gan đặt giả thuyết: “Chẳng lẽ cho Tề vương tự làm?”

Tử Hân cười nhạo: “Thế mục đích là gì? Hễ dính vào chuyện vậy rồi thì sẽ mất sạch thanh danh.”

Vu Vi lại có suy nghĩ mới: “Dù thế nào, cuối cùng Tề vương cũng đã làm cho mọi người nhớ tới, về kinh trước rồi có gì nói sau.” Mặc kệ có phải Tề vương làm hay không, nhưng với lý luận đơn thuần ‘về kinh nói sau’ của cô, có thể nhận ra cô gái này có phần *đơn bào*, nhìn trước không nghĩ sau.

Lý Hoàn nương nói: “Đúng là ai cũng đáng nghi, nhưng chẳng thấy trong chư vương có gì thay đổi cả.” Sự thay đổi này, chắc chắn không phải

về tướng mạo, mà ý nói đến xác suất làm Thái tử.

[*Dám thảo luận chuyện lập trũ công khai, các cô em cũng hung hăn quá rồi đây. Không phải con gái thì nên nói về taobao, bàn tới anime, trang điểm hay ăn mặc hợp mốt sao?*] Trịnh Diễm nghĩ thầm, hóa ra bản thân nàng cũng không phải nhân vật đặc biệt duy nhất. Hoàn toàn quên rằng chính mình là đầu sỏ của đám con gái này.

Lý Hoàn nương là người của Thất nương, thấy Trịnh Diễm không nói gì, liền không chịu để nàng được bỏ quên, hỏi Trịnh Diễm: “Thất nương thấy sao? Đây là vu oan hãi hại hay còn có gì khác?”

Trịnh Diễm cười tưng tửng hỏi: “Tang chứng đâu?” Xuyên suốt vụ này, chỗ mấu chốt nhất là đây. Tề vương làm chuyện xấu là thật, không phải bị vu oan. Mà thợ thủ công, bản khắc kia thì chưa được tìm ra, chẳng tính là ‘tang chứng’.

Dù chỗ Tân vương gia thiêu giấy, nhưng nếu anh ta nói rảnh quá không có chuyện gì làm nên xé chơi, hoặc lấy làm giấy vệ sinh rồi thì bạn có thể làm gì được? Bảo Tân vương đi lục rác tìm lại chắc?

Theo lời Tân vương nói thì: “Người gây án suy tính tỉ mỉ, nếu là nhì thần, sao có thể để lại sơ hở lớn như vậy? Thần là thần vương, sao lại để ý đến ngọn cỏ tờ giấy trong phủ chứ? Sao có thể biết trong phủ thiếu món gì? Nhì thần xin hỏi Thánh nhân, người có biết nội khố trong cung có gì? Có đúng như trong sổ sách không?” Tân vương nói vậy cũng vì biết rằng, có rất nhiều chuyện *dối trên nhưng không lừa nổi dưới*. Tân vương biết, chưa chắc Hoàng đế hay Tân vương còn đưa ví dụ, chẳng như mờ ám trong ‘trao đổi buôn bán’, hay thương khố thất thoát.

Hoàng đế tin. Thế là nội khố lại có một màn gió tanh mưa máu, thành ra đã dời đi lực chú ý của dân chúng rất nhiều.

“Chuyện này không thể cứ thế mà qua được, rốt cuộc, Tề vương phạm pháp, vụ thư nặc danh này vẫn không có manh mối gì sao?” Lý Hoàn nương không ngây thơ, biết việc này không nhỏ.

Đường Ât Tú cũng có lí giải riêng: “Thế nào cũng có người đứng ra gánh, nhưng rốt cuộc có phải thủ phạm hay không thì chẳng biết được.”

“Lại có chuyện thế sao?” Vu Vi cũng nhòi người tới, “Ta biết vài chuyện đúng là bị oan, nhưng hung thủ là ai thì mọi người đều biết cả. Còn chuyện này vẫn chưa rõ ràng, thế thì coi là gì?”

“Miếu nào lại không có quỷ chết oan?” Trịnh Diễm thờ ơ nói, “Gánh tội cũng chưa chắc không tốt – chỉ cần không có ý đó, thanh danh bị ảnh hưởng cũng không phải không tốt đối với chư vương. *Tái ông mất ngựa*, nào biết phải phúc hay không?”

Đường Ât Tú quẳng chuyện thư nặc danh qua một bên, hỏi Trịnh Diễm: “*Tái ông mất ngựa*, điền cố nào thế?”

Trịnh Diễm khụng lại một chút, quên mất đây là thế giới ở thời không khác, cười nói: “Đây là chuyện vô tình nghe được thôi, về một ông lão nọ, bị mất ngựa...” Kể lại điền cố về *Tái ông mất ngựa*, “Thế mới nói, trong phúc có họa, trong họa có phúc.”

Đường Ât Tú vỗ cái chách vào đầu gối tán thưởng: “Truyện này hay quá.”

Lý Hoàn nương vẫn rất ngoan cố, chăm chăm vào chuyện thư nặc danh không bỏ qua, hỏi Trịnh Diễm: “Thế ai mất ngựa? Họa gì phúc gì?”

Trịnh Diễm nói: “Với người này là tốt, nhưng kẻ khác thì không, ta thấy là phúc, nhưng có khi người khác lại nghĩ là họa. Mỗi người một ý.”

Lý Hoàn nương nghe chỉ hiểu một nửa, đành bỏ cuộc: “Để ta về nhà nghe ngóng thêm.”

Trịnh Diễm cười bảo: “Cô đừng tiến sâu thêm vào, nếu tiếp tục, không phải người cô có thể dò la đâu, là Thánh nhân đấy.”

Không phải nàng thừa nước đục thả câu, nhưng quả thật trong chuyện này còn rất nhiều điểm đáng ngờ, nàng không thể đoán hết được. Mấy năm nay tuy nói là thịnh thế phồn hoa, dân cư đông đúc, nhưng so với tình cảnh Trung Quốc, Trịnh Diễm chỉ có thể cười nhạo mọi người đúng là dê nhūi. Tính ra thì vẫn là cảnh đất rộng người thưa, chôn xác người ở trong núi, trừ khi được ông trời giúp đỡ, nếu không xương cốt rã vụn cũng vẫn chưa tìm ra. Chôn người mất tích, gói đồ (nếu còn), chỉ là chuyện nhỏ.

Trịnh Diễm không có hứng thú với chuyện phá án, trừ khi tìm ra người thợ kia, tìm được kẻ đã đưa hắn đi, hoặc tên phát giấy, người biết nội tình tố giác, bằng không thì nào dễ dàng vậy được?

Các thiếu nữ bàn mãi không có kết quả, thất vọng giải tán.

Hôm sau lại tụ nhau lại, Lý Hoàn nương hưng phấn báo với Trịnh Diễm: “Có bằng chứng rồi này! Hôm nay, có người báo, phát hiện thấy chó hoang đào bới cạnh biệt nghiệp ở ngoại thành của Triệu vương, vốn không để ý, không ngờ đi dạo một vòng quay lại thì thấy đám chó hoang đang vây quanh một xác chết, gào toáng lên, mọi người chạy đến, đuổi chó, báo quan, Thất nương đoán đi, ai chết?”

“Hắn là thợ khắc bản!” Trịnh Diễm tinh táo. Nàng cũng bị giật mình, vừa bảo khó tìm ra tang vật, thế mà nay đã có manh mối rồi. Đúng là trên đời lầm chuyện bất ngờ!

Thảo nào, không tìm ra thợ thủ công, trước khi xảy ra chuyện đã đưa người đi, mất tích, nay thì đã chết. Sự chuyện không đủ lớn, người khác sẽ không nghi ngờ sao? Nhân chứng quan trọng đã chết, cách hơn nửa tháng lúc xảy ra sự việc, lại còn có thể nhận ra thi thể đó là ai, đúng là một kế hoạch đã được sắp xếp sẵn!

“Triệu vương có thể sẽ rút lui để thoát thân.” Trịnh Diễm quả quyết. Dù có phải Triệu vương làm hay không nhưng chuyện đến nước này thì chỉ còn đổ lên đầu anh ta thôi. Mọi người đều nghĩ là anh ta làm, có cãi cũng vô dụng. Trừ khi được Hoàng đế ủng hộ, hoặc đại thần cùng bảo vệ - mà vốn

chuyện này là không thể - từ đây về sau anh ta sẽ bị mất tên trong số những người ứng tuyển, lại còn trở thành kẻ thù với Tề vương.

Quan trọng nhất là, bằng chứng ở đây là thế, nếu không phải Triệu vương, thì là kẻ khác: muốn tố cáo Tề vương, lại muốn phá thanh danh Triệu vương, tính kế với cả hai hoàng tử lớn nhất, con chim sẻ này là ai (*)? Hoàng đế sẽ phải công bố với thiên hạ, con trai nhà mình chẳng những có hành vi không tốt (Tề vương) mà còn có dã tâm, dù ngài gạt bỏ tình cảm để điều tra cho rõ thì cũng chẳng muốn công khai.

(*) Nhắc tới câu ‘Bợ ngựa bắt ve, chim sẻ chực sau’.

Triệu vương, đành phải làm màn che.

Trịnh Diễm đoán không sai, Hoàng đế vô cùng tức giận, trực tiếp nhận định Triệu vương là hung thủ: “Trói thẳng súc sinh tới đây gặp ta!”

Lý Âu Gia nghiêm túc nói: “Thần là Kinh Triệu doãn, không thể bắt trói thân vương.”

Hoàng đế chỉ vào Tiêu Thâm: “Cháu, tìm Tông chính (*Tên chức quan), mang người theo, đi trói thẳng súc sinh tới đây!”

Tiêu Thâm đáp ngắn gọn một chữ ‘Vâng’, quay người đi ngay, không nửa lời thừa thãi, nửa khu trước cung Đại Chính là nơi làm việc, cậu không cần đi quá xa, bối phận của người giữ chức Tông chính tính ra còn cao hơn Hoàng đế một bậc, cũng là thân thích Tiêu Thâm, chưa già lăm – chỉ mới năm mươi mà đã ngồi chức này thì coi như vẫn còn trẻ - Tiêu Thâm cung kính mời vị tiền bối này vào phòng nói chuyện.

Tông chính hỏi: “Sao phải bí mật vậy?”

Tiêu Thâm trầm giọng: “Thánh nhân lệnh Tông chính cho người đưa Triệu vương vào cung.”

Tông chính hoảng hốt: “Là nó thật sao?”

Tiêu Thâm ngâm chặt miệng, gương mặt tuấn tú sa sầm thành mặt táo bón: “Cháu cũng không biết. Xin hãy tuân mệnh.”

Tông chính vội vàng chọn người, đưa một đội người ngựa theo Tiêu Thâm, thật ra người của ông ta không cần ra sức gì, Tiêu Thâm cũng đã tự mang một đội tinh nhuệ theo, chẳng qua muôn dựa vào danh tiếng của Tông chính thôi. Triệu vương đang lo ngay ngáy ở nhà, em trai Tân vương của anh ta bị điều tra rằng ‘có thể’ liên can, đã chọc anh ta mắng chửi một hồi, nay lại lo mình không rửa hết tội.

Tông chính tới, thôi thì cũng khỏi lo lắng hơn, trực tiếp đối mặt với sự thật vậy.

Dọc đường đi, dù Triệu vương có hỏi thế nào, Tông chính và Tiêu Thâm vẫn không chịu để lộ một chữ. Triệu vương hỏi hai lần, không tự rước thêm nhục nữa, trong lòng thầm hận: *Sớm biết thế khi phế Thái tử cũng tự xin được đến đất phong!* Rồi lại hỏi: *Sao lại hờ đồ như thế, tưởng rằng mình tro mặt trong kinh, Tề vương ở xa thì bản thân ‘có thể’ có hi vọng nhòm ngó đại vị sao?*

Trong lòng có xuất hiện đủ loại tâm trạng, thế nhưng trên mặt Triệu vương vẫn rất bình tĩnh.

Đến cung Đại Chính, Hoàng đế vừa gặp liền *bạo hành gia đình*, hễ bốc được cái gì thì đều ném vào người Triệu vương: “Súc sinh! Cầm thú! Heo chó!” Dù là gì thì Triệu vương cũng không phải là người.

Trịnh Diễm vẫn đoán sai, mấy năm nay Hoàng đế tuy đa nghi, nhưng cũng coi là chất phác, ngài không nghĩ sâu vào những chuyện như các con không quan tâm đến anh em, hâm hại đôi phương, đứa nào cũng muốn tranh vị này nọ. Làm cha, luôn thấy các con rất ngoan. Hậu Hắc

Học (*), luận âm mưu, ở thời này, cho dù ở trong cung, cũng không phải chuyện gì cũng lôi ra tra xét cho ra nhẽ. Ngài hỏi tội Triệu vương, vì những bằng chứng hiện tại đều nhằm về phía Triệu vương, không hẳn vì không có tình cha con mà nhất định phải hi sinh anh ta.

(*) *Hậu Hắc Học*: một bộ sách lý luận chế giễu một cách sâu cay sự đen tối của một số chế độ chính trị với những bệnh tật, thói hư tật xấu trong chốn quan trường của xã hội Trung Quốc cũ.

Bằng chứng rành rành, xác của người thợ kia bên cạnh biệt nghiệp Triệu vương, Hoàng đế còn sai người lục soát, đào xung quanh thì phát hiện một bản khắc đã bị thiêu hủy, một số mực in chưa dùng hết, còn gì để nói nữa đây? Theo như luật, hủy thi diệt tích, tiêu hủy bằng chứng hoặc gác án, không khác những trường hợp phạm tội quen thuộc là mấy. Vậy thì khó đây, cho dù muốn đẩy ra xa, nhất định cũng phải chọn một nơi sung túc một chút để con trai đóng đô – Triệu vương tái nhợt phản bác ‘Cho dù là con làm thì cũng chẳng chôn ngay cạnh biệt nghiệp mình như thế’ không được chấp nhận.

Lời Hình bộ thượng thư nói ra suýt nữa bị Triệu vương trừng mắt đến chết!

Lê không xuống thứ dân, hình không lên quan quyền (*), Triệu vương bị Hoàng đế đưa đi để Hình bộ thượng thư, Tông chính, Đại lý tự, Tể tướng cùng thẩm định, còn phái Tiêu Thâm, Trì Tu Chi làm dự thính.

(*) *Lê không xuống thứ dân*: Lê nhạc chỉ dùng trong giai cấp thống trị, tức là giới quý tộc, thứ dân không được áp dụng. *Hình không lên quan quyền*: Khi giới quý tộc, quan quyền phạm pháp và bị định tội, thì luật cho phép họ dùng tiền để chuộc tội, không phải chịu hình.

Hình bộ thượng thư làm chủ thẩm, nghe Triệu vương phản biện, Hình bộ thượng thư họ Sở, là thân thích với Tân vương phi, đương nhiên cũng là thân thích với Thục phi (*Thục phi là mẹ của Ngụy vương*), Triệu vương còn cho con trai lấy con gái Sở gia làm vợ (*Đều thuộc Sở thị cả*). Đôi khi, quan hệ thân thích như vậy có thể khiến người ta phát điên: Căn bản bạn không

biết hắn đứng ở bên nào. Làm cho bạn cảm thấy hắn và mình đang có quan hệ tốt là thế, nói không chừng chớp mắt đã bán đứng bạn mất rồi.

Những gì Sở thượng thư nói đều là thật, nhưng Triệu vương nghe thấy rất chói tai! Ngồi trên ghế mà nhảy dựng lên, xông tới trước mặt Sở thượng thư. Tiêu Thâm nhanh nhẹn, xông lên trước cản lại: “Tam lang!”

Triệu vương có chết cũng không nhận tội, chúng thần bất đắc dĩ, báo lên chờ thánh phán, không ai chịu đựng vào. Hoàng đế cũng không muốn tra xét nữa, xử luôn: Phạm hạnh Tề vương không đúng đắn, giáng làm Quận vương; trong lòng Triệu vương có quy, giáng làm Quận vương.

Thế thì đến phiên Tân vương khoe khoang?

Sai!

Tân vương lấy chuyện nội khố làm ví dụ, đương nhiên bị các thái giám nội khố, tiểu lại, thậm chí cả cung tỳ ghi hận, chính lúc này danh tiếng bất trung bất nghĩa của Tân vương truyền vang khắp trong ngoài cung. Tiếp đó, có thái giám có chút tư lịch lôi bản án cũ, mẹ ruột Tân vương thấp kém, năm đó từng làm cung tỳ quản sự trong cung, có dính lúy đến nội khố, trong tay thái giám có sổ sách cũ, lôi mẹ ruột Tân vương ra, thiếu thứ gì đều đồ hết cho mẹ của Tân vương. Tân vương tố giác, thế mà thành ra bóc trần việc làm của mẹ ruột năm xưa. Vô cùng náo nhiệt!

Vinh An công chúa nhìn gương đồng, cười đến vô cùng xinh đẹp kiều diễm: “Ai nói con gái không bằng con trai?” Chuyện cô ta làm, không hề nói với mẹ ruột anh em, huống chi là chồng mình. Vươn ngón trỏ, chỉ vào mặt gương: “Ngũ lang, người kế tiếp là huynh.”

(*) Công chúa Vinh An là em gái cùng mẹ của Hoàng Lục tử Yến vương, cưới Phạm Trường Tiệp, con trai Tề tướng đã chết, Phạm Đại Dư.

Mẹ Tân vương vẫn còn sống, tuy chỉ là một Tài tử, nhưng có con trai là Thân vương, gặp Hoàng đế theo theo tháng, mỗi tháng có thể được gặp một lần. Vì con trai, phụ nữ có thể nổi điên. Còn mẹ của Triệu vương, cũng

là con gái thế gia, lực lượng sau lưng không nhỏ. Hoàng đế có thể không tin Triệu vương, dù có chứng cứ trước mặt, mẹ của Triệu vương, Thục nghi vẫn信任 mắt mà tin con trai bị oan.

Rút tay về, công chúa Vinh An khép nụ cười lại: “Người đâu, chuẩn bị vào cung thỉnh an.”

Mưa gió trong ngoài triều, làm con gái, lo mẹ ở một mình trong cung, lý do của công chúa Vinh An cực kì chính đáng. Đến điện Thừa Gia, đang có dì Thẩm tiệp dư ở đó. Công chúa Vinh An nghe hai người phụ nữ suy đoán: ‘Rốt cuộc là ai đây?’ thì cười thầm trong bụng, nhưng vẫn giả vờ ưu sầu mà nói: “Nhị lang, Tam lang, Tứ lang đều có chỗ thiếu xót, cha răn dạy nghiêm khắc, lần này Ngũ lang nổi bật lên rồi, dù là ai làm thì Ngũ lang cũng là người được lợi. Ngũ lang lợi, tương lai của Thục phi ở điện Duyên An coi như cũng có phúc.”

Chân mày Thẩm tiệp dư chau lại: “Sốt ruột thì cũng phải là A Miêu kia.” Mức độ thù hận của Miêu phi đối với Thục phi chắc chắn cao hơn chị em Hiền phi nhiều.

Cuộc đói thoại ở điện Thừa gia, tam sao thất bản, đến tai mẹ của Tân vương, Phong tài tử. Phong tài tử vừa nghe nói ‘có thể’ có người *bợ ngựa bắt ve, chim sẻ chực sau*, Tề vương, Triệu vương, Tân vương đều bị người khác tính kế, khóc lóc chạy tới hậu viện chiêu nghi của mẹ Tề vương, Phong tài tử và Hàn chiêu nghi, coi như cũng có giao tình.

Ba người phụ nữ bàn tính, nhắm nòng pháo vào phe Thục phi. Đàn bà không quan tâm chứng cứ, không phải các người tung thư nặc danh sao? Chúng ta sẽ tung tin đồn! Trong vòng một ngày, trong cung tràn ngập lời đồn đãi rằng phe Thục phi âm mưu hãm hại ba vị Thân vương.

Đánh trâu cách núi (*), chiêu này của công chúa Vinh An quả rất lợi hại. Hoàng đế đột nhiên phát hiện, chỉ trong một đêm, người ngài chung sống suốt mấy chục năm, con trai ngài nuôi dạy suốt mấy mươi năm, đều đã thành trứng thối, giận đến muôn giết người.

(*) Đánh trâu cách núi, gần nghĩa với ra tay gián tiếp, ném đá giấu tay.

Lời tác giả: Chương này đúng là tổng tiến công, ai mới đúng là lưu manh đây?

Có ai đoán được là công chúa Vinh An không?

Những kiến thức Trịnh Diễm gom góp được, đa phần là từ đời trước mang lại, thật ra, rất nhiều chuyện koo phúc tạp như nàng nghĩ. Hoàng đế cũng không phải người lãnh huyết vô tình. Minh hi vọng có thể viết được một câu chuyện không phải chỉ từ góc độ suy nghĩ chính trị của Hoàng đế, chẳng biết làm nổi không nữa~

110. CHẤP NIỆM CỦA HOÀNG ĐẾ

[Nguyên]

HOÀNG ĐẾ KHÔNG THỂ THỬA NHẬN RĂNG, NGÀI THÈM MUỐN GHEN TỊ VỚI SỨC SỐNG MÃNH LIỆT CỦA THẾ GIA BIẾT CHÙNG NÀO.

Dù kẻ chủ mưu sau vụ án thư nặc danh kia là ai thì cũng đã mở màn cho cuộc *tranh trũ*, đưa những cuộc tranh đấu ngầm trước đây ra trước tiệc. Không quan tâm đến mưu phế Thái tử cũng được, muốn được làm Thái tử cũng xong, trước đây đều âm thầm tiến hành, liều mạng để lộ ra là không nên, ví dụ như Tề vương đã bị đày kia. Qua sự kiện thư nặc danh này, quần chúng không rõ chuyện còn tưởng có người không ưa Tề vương, thay trời hành đạo, nhưng các lão hò ly đều đã ngửi thấy mùi *tranh trũ* hết rồi.

Trong chuyện thư nặc danh, mọi người đều có nghi vấn. Năm ấy khi lập Thái tử cũng từng trải qua một màn tranh đấu, chỉ là không trắng trợn như bây giờ thôi, mọi người đều khá kín đáo, cũng như cạnh tranh trên triều vậy. Lúc đó Thừa tướng Ngụy Tĩnh Uyên đã nói với Hoàng đế: *Cần lập trũ*. Hoàng đế suy nghĩ, thấy cũng đúng. Các đại thần đều tán thành. Sau đó mọi người cùng tranh luận, nói Hoàng hậu không có con trai trưởng, nhưng Hoàng hậu vẫn chưa già, không bằng cứ đợi ít lâu (đúng là miệng quạ đen, nói xong chưa đến hai năm Hoàng hậu lên nóc mất tiêu). Cũng có người nói Hoàng trưởng tử là trưởng, nên lập anh ta. Ngoài ra còn đưa ra một số thí sinh khác, bảo xuất thân của mẹ cao quý, có giáo dưỡng tốt hơn. Tiếp đến triều đình tranh cãi, tiến hành vài cuộc thi. Cuối cùng Hoàng trưởng tử giành chiến thắng.

Lúc đó, các hoàng tử đều còn nhỏ, tầm ảnh hưởng của bản thân chỉ có tác dụng hữu hạn, phần lớn nhờ mẹ ruột của mình, trong triều nhìn vào thế lực của họ là chủ yếu. Bây giờ, dòng họ bên mẹ vẫn còn, thế lực trong triều cũng có, điểm khác biệt lớn nhất chính là, các hoàng tử đều đã trưởng thành, có thế lực của riêng mình.

Hoàng đế vẫn còn nhớ rõ cuộc tranh giành khi ấy, ngài dò xét các con một vòng, nghi ngờ nhìn triều thần, các đại thần ngày trước vì tranh chức Thái tử mà gây hỗn loạn thế nào ngài vẫn chưa quên. Là cha thì không thể nghi ngờ chính con trai mình, dù có chứng cứ trước mặt, xử phạt Triệu vương, sau khi tuyên bố kết quả ngài vẫn quyết gỡ tội cho con trai. Chuyện do Triệu vương làm (vì bằng chứng nó thế), nhưng chưa chắc do Triệu vương chủ mưu, nhất định có người làm hư con trai mình.

“Khanh không biết đâu, lúc đó ở đây, chính nơi đây,” Ngón tay Hoàng đế chỉ vào sân trống vắng tanh trước mặt, “Chính ở đây, bọn họ tranh cãi vắng nước miếng, Hạ lão thái sư quá cố (ông nội của Hạ hoàng hậu, truy phong Thái sư) gừng càng già càng cay, tám mươi ba tuổi, mà vẫn vừa cầm *hốt bǎn* (*) muôn rưỡi đánh Tưởng Tiên Hiền. Tưởng Tiên Hiền không dám đánh lão già này, cầm *thủ hốt* đậm Hạ Chấn, vừa chạy vừa đậm, dọc đường cướp được tám cái *thủ hốt*. Khanh thấy lão tiếu tử Cố Sùng bây giờ ra vẻ đạo mạo thế chứ hồi trước là kẻ phá hoại nhất! Thấy ai sắp thua thì giúp kẻ đó! Đây là cung Đại Chính! Thế mà chúng dám làm thế đấy!” Ngừng một chút, bổ sung, “Đến năm sau Hạ thái sư qua đời.”

(*) *Hốt bǎn* (hay *thủ hốt*): thẻ bằng ngà, bằng ngọc hoặc bằng tre của quan lại khi vào chầu, dùng để ghi việc thời xưa.

(**) Hạ Chấn là em ruột Hoàng hậu, đã chết - chương 38. Cố sùng là tộc trưởng bản tông Cố thị.

Mặt Trịnh Tĩnh Nghiệp xuất hiện hắc tuyến, lựa lời khuyên lơ: “Đều qua cả rồi.”

Hoàng đế háp hý mũi: “Rốt cuộc bọn họ đều hùa nhau đánh Ngụy Tĩnh Uyên tại trận. Khổ thế nào Ngụy Tĩnh Uyên cũng từng trải qua, xương cốt khỏe mạnh, một mình có thể đánh được tám...” Nói đến đây, nước mắt chảy dài, “Ta có lỗi với Ngụy Tĩnh Uyên!”

Trịnh Tĩnh Nghiệp trầm mặc: “... Sao Thánh nhân lại nghĩ vậy.”

Hoàng đế lục mò trong tay áo, moi moi móc móc, Trịnh Tĩnh Nghiệp thấy ngài nước mũi hai hàng thế thì khá khiêm nhã, rút cái khăn từ trong tay áo ra đưa cho Hoàng đế, vỗ nhẹ vào tay, sau đó vỗ thêm vài cái nữa. Hai mắt Hoàng đế ngập nước, không nhìn rõ gì, bị Trịnh Tĩnh Nghiệp chọt chọt mấy cái rồi mới nhận khăn, lau nước mắt, lau nước mũi. Tiếng xì mũi vang dội, khiến da đầu Trịnh Tĩnh Nghiệp ngứa ran.

Hoàng đế khóc xong, lau nước mũi rồi mới sảng khoái, tỉnh táo được một chút: “Không nói, không nói nữa, chỉ càng thêm đau lòng mà thôi. Ai cha, khanh nói xem, ta muốn ra lệnh đặc xá cho con của Ngụy Tĩnh Uyên trong di chiếu, có được không?”

Trịnh Tĩnh Nghiệp nghiêm mặt nói: “Lệnh của bệ hạ, thần không thể không nghe.”

Hoàng đế hít một hơi thật sâu, giọng nói cũng hòa hoãn: “Xem thử đi, chuyện thư nặc danh này do ai làm?”

“Thần ngu muội, Triệu vương cũng đã chịu phạt. Sắp tới chính đán, *phiên sứ* (*) đang trên đường đến, không nên xảy ra sự cố nào, nếu Thánh nhân có ý muốn tra lại, thần nghĩ xin để qua tháng giêng rồi hẵng nhắc lại.”

(*) *Phiên sứ*: sứ giả từ các nước thuộc địa.

“Bây giờ có nói cũng không sao, trẫm cũng chẳng có hi vọng gì ở Tam lang, thằng nhỏ này, tính tình chậm chạp nhát gan, thiếu chính kiến! Rồi sẽ nghe lời tiểu nhân thôi! Bây giờ phạm sai lầm, bị phạt, hết duyên với đại vị, âu cũng là số phận. Cũng chẳng phải Tú lang, nó cũng không có khí phách. Nhị lang lại thiếu cái tâm. Còn Ngũ lang Lục lang Cửu lang thì qua lại với thế gia quá sâu, nếu ta chết, nhất định Tưởng Tiền Hiền, Thẩm Tân sẽ chủ trì, chúng cầm quyền, lại có mẹ của Ngũ lang, Lục lang ở đó, cục diện quý báu mà trẫm đã dùng cả một nhà Tể tướng đặc lực nhất của mình để đổi ắt sẽ trở về như cũ, ta sợ tâm huyết bốn mươi năm của mình sẽ bị nước cuốn trôi. Ta chết không nhảm mắt!” Nước mắt Hoàng đế lại chảy dài.

Trịnh Tĩnh Nghiệp kinh hãi: “Sao Thánh nhân lại nói lời chẳng may thế.”

Hoàng đế nắm chặt cổ tay Trịnh Tĩnh Nghiệp, đôi mắt đẫm lệ nhìn sâu vào mắt ông: “Ta và khanh quân thần một đời, những chuyện sau này, giao hết cho khanh.”

Cuối cùng Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng không thể ngồi yên, đứng lên quỳ xuống: “Bệ hạ! Bệ hạ vẫn đang độ khỏe mạnh, sao lại, sao lại...” Mũi Trịnh Tĩnh Nghiệp chua xót, rơi nước mắt.

“Khanh khoan khóc, nghe ta nói, khanh không trải qua chuyện ngày trước, không biết bọn chúng nực cười đến thế nào. Ta nói rõ với khanh, chuyện này, khanh cứ yên lặng mà xem, có ý kiến gì thì báo với ta trước,” Hoàng đế hạ đầu xuống, muôn ghé tới chỗ Trịnh Tĩnh Nghiệp, thấy Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng nước mắt nước mũi nhè nhẹ nhoẹt, trả khăn tay mình đã xài qua về chủ cũ, Trịnh Tĩnh Nghiệp tự cảm thấy *tự hại thân*, lau qua loa, Hoàng đế mới nói tiếp, “Thay ta xem thử, từ Thập Tứ lang trở xuống, có đứa nào ổn không.”

Trong lòng Trịnh Tĩnh Nghiệp muôn nói, cúi xuống dập đầu lại thôi. Đây là sự tín nhiệm rất lớn, nói gì để thể hiện lòng trung cung đều không đủ giải bày những cảm nhận trong lòng. Không phải ‘Rốt cuộc cũng tìm được một cơ hội để tương lai Trịnh thị hai mươi năm sau bước lên tầm cao mới’, mà là ‘Hoàng đế đã tín nhiệm như vậy, phải suy nghĩ vì Hoàng đế một chút mới được.’

Hoàng đế vỗ nhẹ vào vai Trịnh Tĩnh Nghiệp: “Khanh là trụ cột triều đình! Nhất định phải vững vàng! Ta còn ở đây, thế mà bọn họ lại có thể cứ rảnh liền bàn chuyện khôi phục chế độ cũ. Chế độ cũ có thể tùy tiện khôi phục được sao? Phong quan thường tước cho đám kém cỏi đó ư? Rồi sao nữa? Chúng sẽ vơ vét đất nước này cho bằng hết, đến lúc đó, chưa chắc thiên hạ này vẫn còn họ Tiêu nữa đâu,” Giọng nói của Hoàng đế lạnh lẽo dần, “Đến bây giờ có thể bảo vệ hoàng thất tiền triều đã là không tệ rồi, thế gia thì sao? Nương nhờ chủ mới, vẫn sẽ là quan cao! Vẫn bồng lộc giàu có như trước! Rồi lại gây họa cho chủ mới.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp nhẹ giọng nói: “Những lời này của Thánh nhân, không bằng nói với chư vương. Chư vương hiểu rồi, Thánh nhân sẽ không phải lo lắng như vậy.”

Hoàng đế khoát tay “Không thay đổi được đâu! Chưa nói gì khác, chỉ một chữ hiểu thôi, haha! Không thay đổi, không thay đổi được đâu. Khanh nói xem, thật là kì quái, chúng ta thường nghe ở dưới báo về một nữ tử thông minh có kiến thức nào đó, ta đây của cải khắp nơi, nhưng sao một người cũng chẳng gặp? Đều một đám ngu đần!” Vợ người khác lúc nào cũng tốt hơn, Hoàng đế cảm khái. Đây cũng là bài học kinh nghiệm, các bà vợ lớn vợ nhỏ nhà ngài, có chuyện gì đều mời người nhà mẹ đẻ tới bàn bạc, đến lúc quyết định thì mới nhớ ra, đi tìm ngài.

Trịnh Tĩnh Nghiệp là người lý trí, xúc động xong, đột nhiên cảm thấy gì đó không thích hợp, Hoàng đế lên cơn à? Bây giờ nói những lời này, đến khi ngài suy nghĩ rõ ràng thì có giết người bịt miệng không? Điều này Trịnh Tĩnh Nghiệp không dám chắc.

Quả thật Hoàng đế là người rất thành, ngài là một vị vua mạnh mẽ, có chí lớn, nhưng không phải là người chồng, người cha lạnh lùng, vì bệnh nghề nghiệp nên có tính đa nghi, nhưng trong lòng vẫn ấm áp như mặt trời. Cả đời ngài chỉ quan tâm nhất đến hai điều: Một, kéo dài sự nghiệp; Hai, kéo dài huyết mạch.

Chỉ cần không phải Thái tử bị vô số người cùng hãm hại, hại đến mức ngài cảm thấy Thái tử đã đi về phe đối địch với mình. Làm cha, ngài không dễ dàng vứt bỏ con trai, nhưng bên cạnh đó, sự nghiệp mà ngài đã nỗ lực cả một đời, cũng là thứ không thể buông lơi.

Quyết định cuối cùng của Hoàng đế: Đứa con nào không thể kéo dài sự nghiệp này, sẽ không cho kế vị, nhưng, sẽ cố gắng bảo vệ an toàn, phú quý bình an mà khai chi tán nghiệp. Chọn một người con có thể kéo dài sự nghiệp của ngài nhất để lập làm Thái tử, để Trịnh Tĩnh Nghiệp, người không thể hòa hợp với thế gia làm phụ tá, lúc đó thì chết cũng nhắm mắt.

Nói những lời này với Trịnh Tĩnh Nghiệp, không đơn giản chỉ là tâm trạng xúc động nhất thời, mà muốn gởi gắm, muốn Trịnh Tĩnh Nghiệp một lòng bảo vệ con ngài, bảo vệ giang sơn của ngài. Nếu không, con trai không thể tiếp tục chính sách này. Hoặc nếu muốn tiếp tục thì cũng phải sau khi tân quân đã xây dựng được uy tín của mình rồi mới có thể tiếp tục chính sách, mà chuyện này cần ít nhất năm đến mười năm. Trong thời gian năm đến mười năm này, thế gia trải qua đả kích có thể nghỉ ngơi lấy sức, khôi phục nguyên khí, cái *tính tiếp tục kéo dài* này chính là ưu thế lớn nhất của thế gia. Giờ phút này, Hoàng đế không thể thừa nhận rằng, ngài thèm muốn ghen tị với sức sống mãnh liệt của thế gia đến chừng nào.

Sau khi rời khỏi cung Đại Chính, tâm trạng của Trịnh Tĩnh Nghiệp nặng trĩu. Ý tú muôn gởi gắm của Hoàng đế đã quá rõ ràng, vừa mừng lại vừa lo, vui vì có thể bảo đảm cho tương lai phần nào, lo vì trọng trách này thật nặng nề. Hoàng đế đối với ông rất chân thành, Trịnh Tĩnh Nghiệp không thể chỉ lo lắng cho bản thân. Con đường tương lai, thật khó khăn! Nếu đã vậy, phải suy nghĩ kĩ hơn về người được chọn làm tân quân thêm một chút nữa mới được, tốt nhất là người có thể bài trừ những tệ nạn bấy lâu.

Suốt đường Trịnh Tĩnh Nghiệp suy tư mãi, cứ cảm thấy chỗ nào đó không ổn.

Đến nơi làm việc, Đường Văn Uyên đang ở trước vội vã chạy tới đón, nhìn thấy Trịnh Tĩnh Nghiệp, thở phào nhẹ nhõm, mở miệng định nói, bỗng trợn tròn hai mắt: “Tướng công, đây là...” Đường Văn Uyên ngượng ngùng nói, mắt nhìn vào tay Trịnh Tĩnh Nghiệp.

Lúc này Trịnh Tĩnh Nghiệp mới có phản ứng, ông vẫn đang cầm cái khăn lau ‘nước mũi rồng’ trong tay. Trịnh Tĩnh Nghiệp tơn bơ nhét khăn vào tay áo, nói: “Vội vội vàng vàng thế này, là có chuyện gì?”

“Tướng công biết chăng, Kỳ vương lại xảy ra chuyện rồi?”

“Cái gì?” Hoàng đế mới vừa bảo ông quan sát chư vương từ Kỳ vương trở xuống thì nay Kỳ vương liền xảy ra chuyện? “Nói rõ ràng xem.”

Kỳ vương Tiêu Lệnh Nghĩa, đứng vị trí mươi bốn, là người đứng đầu trong các chư vương nhỏ tuổi. Nếu y gấp chuyện, e rằng năm nay khó qua.

Đường Văn Uyên là Đại Lý tự khanh, đàn em trong tay cũng lăm chuyện, làm một lãnh đạo lăm chuyện, bản thân ông ta cũng hay hóng hớt. Chẳng qua chuyện ông ta quan tâm tới hơi kì cục, không tám chuyện nhà, chỉ chuyên bàn về các ghi chép phạm tội, trình độ chuyên nghiệp. Bởi vậy có thể thấy, Trịnh Tĩnh Nghiệp đưa ông ta tới Đại Lý khanh, coi như cũng là đúng người đúng việc.

“Cha vợ Kỳ vương, không phải lúc trước từng bị lưu đày sao? Năm ngoái vừa về, bây giờ bị lôi nợ cũ ra.”

“Ai lôi? Lôi thế nào?”

Vẻ mặt Đường Văn Uyên rất kí quái: “Án thư nặc danh xảy ra, gieo rắc thư nặc danh trong kinh, Tề vương chịu phạt, thiên hạ hả lòng hả dạ. Dân chúng cảm thấy thế là thiên hạ đã trong sạch, nhất định phải kể lại oan khuất, thế thì liền...”

Trịnh Tĩnh Nghiệp lắc đầu: “Càn quấy! Hồ sơ vụ án đâu?”

“Vâng ạ! Kinh Triệu đang giữ, Tướng tướng công đòi xem, lão Lý không ngốc, sao đưa cho ông ta được?! Tướng tướng công đã phái người tới hai lần, thấy không đòi được, e là muốn đích thân tới. Lão Lý ôm hồ sơ tới đây, gấp ta, bảo ta mau đi tìm Tướng công, nếu không tìm được ngài, tạm thời ông ấy sẽ báo chuyện này lên Thánh nhân trước.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp quay người bước đi: “Đi xem thế nào!”

Trịnh Tĩnh Nghiệp mang Đường Văn Uyên đi một mạch, tuổi hai người không còn trẻ, nhưng bước chân như gió. Đến ngoài phòng làm việc bỗng nghe tiếng cãi cọ của Lý Áu Gia và Tưởng Tiên Hiền, Tưởng Tiên

Hiền nói: “Chẳng qua chỉ có một cái hồ sơ, có gì cần Kinh Triệu tự mình mang tới?”

Giọng Lý Ấu Gia sang sảng, cứ như muốn để cả cung Đại Chính nghe thấy: “Tướng tướng công sai tôi tớ xuống chõ hạ quan đòi đơn kiện của khồ chủ, thế mà không chịu viết biên nhận, hạ quan thấy có vấn đề, đành phải tự mang tới. Thì ra đúng là do Tướng công sai tới thật sao?”

Tướng Tiền Hiền cắn chặt răng! Ông ta cũng đâu dễ sống gì cho cam? Kỳ vương phi là em họ của Thái tử phi ngày trước, đương nhiên Kỳ vương thuộc phe Thái tử ngầm, Thái tử rời đài, Kỳ vương là thanh gỗ nỗi vô chủ, Tướng Tiền Hiền muốn kéo cậu ta về giúp cháu trai nhà mình, kiếm một cái nhân tình mà thôi.

Trịnh Tĩnh Nghiệp nghe giọng nói thì bước chậm lại, thong thả tiến vào: “Chuyện gì mà âm ĩ thế?”

Tướng Tiền Hiền thầm rủa xui xéo, buồn bã nói với Trịnh Tĩnh Nghiệp: “An Dân tới thật đúng lúc, ta đang rất buồn đây này. Thánh nhân tức giận vì chuyện Tề vương thế rồi, nay lại có thân thích làm chuyện phạm pháp phiền đến ngài, e là sẽ không hay đâu nhỉ?”

Trịnh Tĩnh Nghiệp nói: “Chuyện xảy ra khi nào?”

Lý Ấu Gia tranh thủ trả lời: “Mới sáng nay ạ, hạ quan cũng chưa kịp thẩm tra, Tướng tướng công liền sai người tới lấy hồ sơ và đơn tố, hạ quan rất là khó xử.”

“Chưa thẩm tra à?”

“Vẫn chưa thẩm tra!”

“Vậy ông còn ở đây làm gì? Mau đi thẩm tra ngay. Xong rồi thì báo lên.”

“Hạ quan tuân mệnh.”

Hai người kẻ hát người bè, quăng Tưởng Tiên Hiền qua một bên.

Tưởng Tiên Hiền: “...” Đành phải mau phái người đi nhắc Kỳ vương chứ biết làm sao.

Kỳ vương nghe Tưởng Tiên Hiền truyền lời: “*Lệnh nhạc* làm chuyện hò đồ, nạn nhân đã báo lên Kinh Triệu, chắc chắn Trịnh tướng công sẽ điều tra nghiêm túc. Tưởng tướng công cũng chẳng cản nổi, lệnh tiêu nhân đến báo Thiên tuế một tiếng, tính toán trước. Thánh nhân đã vì chuyện của Tề vương mà mắt vui, nếu chuyện này liên lụy đến Thiên tuế, e rằng Thánh nhân càng giận, trái lại sẽ không hay.” Run tay, bình hoa đang ngắm rót xuống đất.

Một tiếng xoảng vang lên, nô bộc Tưởng gia khom người lui xuống, thái giám phủ Kỳ vương nín thở hỏi: “Thiên tuế?”

Kỳ vương hồi phục tinh thần, nhìn hai tay trống không, khuôn mặt bình tĩnh trở lại: “Dọn mảnh vỡ đi, chớ để gãm vào người.”

“Vâng.”

Kỳ vương chậm chậm bước vào sảnh nhỏ, thong thả đến thư phòng. Có một người trung niên râu ngắn đang đọc sách trong phòng, nghe tiếng bước chân, quay đầu thấy Kỳ vương, từ từ đặt sách xuống: “Điện hạ lo lắng điều gì?”

Kỳ vương bình tĩnh kể lại những chuyện xảy ra: “Tiên sinh thấy thế nào?”

“Tâm Triệu Dật đã chết, cũng chỉ biết đọc sách, không rõ lý lẽ.”

Kỳ vương cúi người: “Tiên sinh hãy chỉ bảo cho ta.”

“Chờ!”

“Chờ?”

“Không sai,” Trong mắt Triệu Dật tràn đầy bi thương, “Ta thường nghĩ tại sao Phé Thái tử lại bại, rốt cuộc nguyên nhân, chẳng qua vì hai chữ ‘vội vàng’. Bây giờ Tướng Tiền Hiền mang tin tới, ông ta vô duyên vô cớ tốt với ngài? Vả lại vẫn chưa kết án, Vương chớ hấp tấp làm bừa!”

Kỳ vương hỏi: “Cái gì cũng không làm?”

“Phái người, đi hỏi thăm xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Không nói với Kinh Triệu doãn, nhưng nhất định sẽ nói với ngài, với Vương phi.”

“Vậy thì theo lời tiên sinh.”

Hiệu suất của phủ Kỳ vương cao, lại thêm sau khi bị Kinh Triệu thẩm tra thì cha vợ bên đây khá căng thẳng, con rể vừa hỏi liền kể tóm tắt: “Chuyện đó, vì muốn để đồ cưới cho Vương phi thật hoành tráng.” Đúng vậy, nào là cướp người cướp ruộng vường; vì thấy bộ dạng con gái nhà người ta giống một tì nữ của vương phi, muốn gom về cho thành một đôi nên ép dân làm tì, bọn họ không thấy đây là chuyện gì lớn.

Kỳ vương đập nát một nghiên mực loại xịn, hỏi Triệu Dật: “Còn chờ nữa à?”

“Thiên tuế, ai nói gì cũng vô dụng, Thánh nhân thấy ngài tốt, thì mới là tốt. Trong mắt Thánh nhân, Thiên tuế không thể có khuyết điểm nào.”

“Ta muốn ly hôn, thế nào?”

Triệu Dật nhắm hai mắt: “Mọi việc đều tùy vào Vương.”

“Tiên sinh khổ tâm rồi.”

“Lại một thế gia chịu mất mặt.”

“Lòng ta cũng khổ.”

“Thánh nhân không thích thế gia chúng ta, Thiên tuế tránh lộ dấu vết mới tốt. Nhất là, Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng không thích thế gia, năm đó cũng vì có tên gian thần này...” Triệu Dật lại nghẹn ngào.

“*Thái tử trũ quân, dĩ thân chư quân* (*), có thể nhẫn, sao lại không nhẫn.”

(*) Hiểu nôm na là Thái tử là người kế thừa ngôi vua, thần tử là kẻ phục vụ đức vua.

“Đến ngày đó, xin ngài hãy chấn chỉnh thiên hạ.”

Câu nói của Triệt Dật không nhầm vào đói tượng nào, nhưng Kỳ vương biết, đây là lời thỉnh cầu với y: “Nhờ tiên sinh viết biểu chương giúp ta.”

Hôm sau, Kỳ vương quả quyết dâng tấu, xin phép cha: Muốn ly hôn! Tiện thể bán cha vợ.

111.CHA VỢ PHẢN PHÚC

[Nguyên]

**“KHOAN KHOAN KHOAN, GÁ GIÀ CHỨ? GÁ VỤ GIÀ? AI MUỐN
GÁ CO?”**

Kỳ vương ly hôn, chọn khá đúng thời điểm, nghị luận không nhiều, đương nhiên, trong lòng mọi người thế nào thì khó mà nói được. Chuyện ly hôn này cũng không phải kinh thế hãi tục gì, nhất là ở trong xã hội thượng lưu thì có đủ loại nguyên nhân phức tạp, tỉ lệ ly hôn cao hơn dân gian một chút.

Triệu Dật viết giúp Kỳ vương một đơn xin ly hôn cực gì chân tình thắm thiết, bắt đầu nói từ việc cha vợ Kỳ vương ‘không làm theo luật pháp’, trình bày và phân tích đầy đủ rằng hôn nhân thật ra là hai họ kết thân, vinh nhục hai nhà tương quan, hiển nhiên có thể thấy hành vi của cha vợ Kỳ vương đối với Kỳ vương, với hoàng thất là một việc rất tổn hại thanh danh. Chốt lại, trình bày và phân tích rằng nếu Kỳ vương không ly hôn với vợ, thì chính là Hoàng đế đã dung túng ngoại thích ức hiếp bách tính, bại hoại kỹ cương, dẫn đến nước mất nhà tan.

Cũng không biết Hoàng đế nghĩ thế nào, nhưng dù gì cũng đã phê chuẩn đơn xin ly hôn này. Kỳ vương phi thành quá khứ, mang đồ cưới về lại nhà mẹ đẻ, đương nhiên là trong đó không có điền viên và cô tì nữ mua ép.

Hiện đang có rất nhiều việc, chuyện Kỳ vương ly hôn và cuộc đấu đá kịch liệt của các anh trai y hoàn toàn không thể so sánh với nhau được – trước mắt cứ nhìn cảnh Triệu vương đã cho Tề vương một vố thì biết. Ngoài ra còn việc các nước chư hầu vào kinh cống nạp, dưới triều đại Hoàng đế trị vì, khá là quan trọng. Người phiên bang chẳng phải kính sợ gì, nhưng là nước nhỏ thì cũng phải có vài thứ thú vị, nai trăng chim trăng gì đó, cũng là thứ hay. Phiên sứ cũng chỉ năm ba năm mới tới một lần, lần này tụ tập nhiều như thế đúng là hiếm thấy.

Cho nên, không nhiều ánh mắt để ý đến chuyện Kỳ vương. Cho dù vị trí Kỳ vương phi để trống, cũng chẳng mấy người quan tâm liệu con gái nhà mình có thể được bồi sung vào đó hay không. Phần lớn lớp thượng lưu đều đang bứt trọc tóc, phân tích xem Thái tử tiếp theo là ai, mọi người đặt tiền, cược một trận.

So với làn sóng ngầm hung hãn của xã hội thương lưu thì bầu không khí chào đón năm mới đang tràn ngập trong trong quần chúng nhân dân. Mua đồ tết, quét tước nhà cửa, thăm bà con, tán dốc... âu cũng là một cảnh tĩnh thế thái bình.

Các thương nhân cũng rất là *hẹp-pí* (*happy*), thông thường các đội ngũ công nạp hay dẫn nhiều thương đoàn tới buôn bán, bọn họ ngồi đó ép giá thì đỡ lo hơn việc phải ra ngoài thu mua nhiều, quan trọng nhất là được an toàn! Còn quần chúng nhân dân thì rất vui, có thể vây xem người lạ.

Hồng Tư lự cũng rất bận rộn, nào là sắp xếp chỗ nghỉ cho sứ thần, bố trí người giám sát không cho các sứ giả đi lung tung, đến khi việc ngập đầu thì dâng thư xin giúp đỡ.

Trịnh Tĩnh Nghiệp làm Thùa tướng, đương nhiên quản việc này. Nhìn đơn xin, khẽ nhíu mày: “Sao lại thế? Vẫn thiếu người sao!”

Năm nay không biết tại sao, có rất nhiều sứ giả nên bảo vệ trật tự kinh thành rất mệt mỏi. Ông thấy tình hình không ổn, cho Kim Ngô vệ, Kinh Triệu doãn, Hồng Lư tự lên bản kế hoạch sẵn, phải viết cực kì cẩn thận. Phiên nhân ngu ngơ, hiếu chiến, dù không địa vị thì cũng sẽ có cách trà trộn vào sứ đoàn. Ở địa bàn mình là cường hào một phương, không phải người chịu thua thiệt, làm chuyện xấu mà lại còn gây sự ức hiếp người, vừa vào kinh đã uống rượu, gây không ít chuyện thị phi. Dân thủ đô rất hào hùng, cũng không chịu bị ức hiếp, huống chi lại do *man di* sinh sự trước? Già trẻ cùng vây bắt tên khốn ấy. Chưa nói tới kinh thành nhiều quyền quý, phiên sứ gấp quyền quý, thế là dắt nhau ra tòa một phen.

Trịnh Diễm đang mài mực cho cha, nghe thấy thế, không nhịn được liếc qua thứ trên tay Trịnh Tĩnh Nghiệp: “Cái gì thế ạ? Có ai mà không bận đâu chứ.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp nhìn con mắt tò mò của Trịnh Diễm, lại ngó qua Trịnh Đức Bình im lặng nằm sấp trên sập hơn nửa tiếng mà không nhúc nhích, Trịnh Đức Hưng ngồi ngay ngắn không đổi tư thế suốt một giờ đồng hồ, không khỏi thở dài. Ông tự thấy mình và vợ chẳng qua cũng chỉ là người bình thường, tại sao lại có đám con cháu kì quái thế này?

Để báo cáo trong tay xuống trước mắt Trịnh Diễm: “Muốn xem thì xem cho thỏa đi, thò đầu lấp ló thế chả ra thể thống gì cả - Coi kia! Tay, tay áo!”

Trịnh Diễm nhìn lại, cũng không có gì lớn, chẳng để tâm, tay áo lướt qua nghiên mực, phất qua phất lại hai cái, cuộn tay áo dính bẩn: “Giặt một cái là xong, có gì mà rối lên thế?”

Người dám nói chuyện kiếu này với Trịnh Tĩnh Nghiệp bấy giờ đang ăn cát ngoài biên giới, văn kiện Trịnh Tĩnh Nghiệp đang cầm trong tay, quyển tập hạ một độ cong vừa đủ lên đầu Trịnh Diễm: “Không biết lớn nhỏ!”

Trịnh Diễm đưa tay lên, đè lên đầu mình, giữ lại tờ giấy kia, tay trái còn ra dấu với Trịnh Tĩnh Nghiệp: “Vâng vâng, con lấy được rồi.”

Gặp thể loại vô lại như vậy, Trịnh Tĩnh Nghiệp đành buông tay, miệng không ngừng lầu bàu.

Trịnh Diễm đọc văn kiện, càng đọc càng ngạc nhiên: “Không cho bọn họ được học? Không phải nên giáo hóa man di sao?”

Nhin qua một tí xem nào, trên đây viết gì thế? Giám sát sứ giả không cho đi lung tung để tránh dò hỏi cơ mật, lại còn muôn nghiêm cấm, quản chế không cho dân địa phương tiếp xúc với bọn họ? Ô, lại còn phải đè

phòng đám sứ giả buôn bán bí mật? Nào là luyện kim, dệt vải, nuôi tằm, trồng dâu... kỹ thuật các loại, đều không cho phép truyền ra ngoài?

Điều này... nàng nhớ lại bài giảng từng được học, rằng nhân dân thiên triều vui vẻ truyền bá văn hóa và phương thức sản xuất tiên tiến? Như vậy có thể đồng hóa, nói cho sang chảnh là khai hóa quần chúng bốn phương, duy trì sự khống chế? (mù mịt quá!)

Trịnh Tĩnh Nghiệp khinh bỉ liếc con gái: “Ngu ngốc! Bắc Địch hiếu chiến, dạy chúng luyện sắt, chế tạo binh khí, chúng sẽ càn quấy. Nam (*ý nói Nam Dịch*) lại không phục vương hóa, muốn học dệt vải trồng trọt, thế càng lục đục nội bộ...” Tóm lại, đồ xa xỉ có thể cho, sản phẩm cũng có thể đưa, nhưng không dạy cách làm!

Nàng bị người xưa dạy dỗ, đúng là không hợp lý tí nào!

“Nói cho con, nói cho con đi cha.” Trịnh Diễm nỗi hùng.

Trên mặt Trịnh Tĩnh Nghiệp viết rõ hai chữ *khinh bỉ*: “Nói vậy là hiểu cả rồi, con còn không hiểu à? Không chỉ kinh thành như vậy, mà các thương nhân ngoại bang, được phát *Qua sở* rồi (*một loại visa thời xưa*) thì đi đến đâu phải tới chỗ quan địa phương đó trình *Qua sở* báo danh, không có tức là gian té. Còn nữa, vào dễ ra khó. Hết xuất quan là phải lục soát nghiêm ngặt... À mà con hỏi nhiều thế làm gì?” Nghi ngờ nhăn mũi, giật mình nhận ra, “À! Böyle giờ con có hỏi ta cái này cũng vô dụng. Hiện giờ thằng loli Tri gia không dùng tới đâu, ít ra cũng phải hai mươi năm nữa. Böyle giờ có hỏi cũng như không!”

Cười nhạo, cười nhạo một trận!

Trịnh Diễm tức giận đến run người, đưa ngón trỏ và ngón giữa lên, đέ ở chóp mũi, đầy, trung mũi heo với Trịnh Tĩnh Nghiệp. Sau đó xoay người ôm váy bỏ chạy.

Trịnh Tĩnh Nghiệp bị mặt hè của con gái làm tro rúng động, tro mắt nhìn con gái như hoa như ngọc của mình biến thành heo. Heo con xoay

người bỏ chạy, Trịnh Tĩnh Nghiệp đập bàn: “Cái bộ của con là cái quái gì thế hả?! Mau quay lại ngay cho ta!” Trịnh Diễm chạy tới cửa, quay đầu thè lưỡi, chân không ngừng chạy, suýt nữa bị vấp bậc cửa, lảo đảo đến chõ Đỗ thị.

Trịnh Tĩnh Nghiệp nheo mắt: “Nhất định là là thằng chết tiệt Trì Tu Chi đã làm hỏng Thất nương!” Phải cách ly, nhất định phải cách ly, giữ con gái hai năm, để con gái lớn hơn một chút rồi gả, bây giờ còn nhỏ, nếu mà gả đi, nhất định sẽ bị ô nhiễm rất nghiêm trọng! Trịnh Tĩnh Nghiệp giơ quả đấm vào không trung.

Trịnh Đức Bình nửa sống nửa chết nâng mí mắt, nhìn ông nội giận đến mức hồ đồ, bụng nghĩ thầm, Thất nương mà còn có thể bị làm hư hơn nữa sao?

--

Trịnh Diễm chạy mà cười suốt, tì nũ đuôi theo sau: “Vừa có tuyết rơi, Thất nương chạy chậm một chút!”

Vừa cười vừa đến chõ Đỗ thị, các chị dâu cũng có ở đó, Quách thị thay thế Quan thị trách nhiệm hâm nóng không khí, vừa thấy nàng liền cười: “Có chuyện gì mà Thất nương vui thế? Chẳng lẽ vừa nghe được sang năm có chuyện vui phải không? Sao mà cái tai linh quá vậy! Tới đúng lúc quá!”

Trịnh Diễm không hiểu: “Chuyện vui gì ạ? Đại lang lấy vợ chẳng? Hay là –” liếc qua bụng của chị dâu, sang năm chị sinh, không cần phải thông báo từ bây giờ chứ?

Đỗ thị buồn bực nhìn nàng, nói với Triệu thị: “Nhìn con bé kia, cả ngày chỉ biết chơi bời lông bông, không tiến bộ chút nào! Con nói xem, cái dạng nó như vậy, năm sau gả nó sao ta yên tâm được? Dù cô gia không ngại, ta cũng xấu hổ chết mất.” Triệu thị dịu dàng thưa: “Tính tình Thất nương hoạt bát, gấp chuyện lớn cũng có thể giải quyết.”

Đỗ thị gắt: “Hứ! Nó cũng phải chừng chắc đi chứ!”

Trịnh Diễm nghe là choáng váng, chỉ thấy đầu ong ong, các chị em phụ nữ ríu rít, nàng ngắn ngoi không phản ứng kịp. Đỗ thị thấy bộ dạng ngây ngô của nàng, không khỏi tức giận: “Nhìn nó kia, nhìn đi, đờ đẫn ngu ngơ cả ra, cô gia còn trẻ, nó cũng nhởn xíu, sao ta có thể yên tâm cho được!”

Dáng vẻ ngây ngô của Trịnh Diễm rất hiềm thấy, Tiêu thị ngồi dậy, đầy lưng Trịnh Diễm đi về phía sập Đỗ thị: “Thất nương mau mau đi, nói với mẹ kia, bọn tẩu đang chờ để được làm khó tân cô gia đây.” Trong lời nói mang ý cười, rốt cuộc cũng chỉ là một cô bé thô thiển, nghe tới chuyện hôn nhân đại sự, vẫn không dám hỏi. Vừa đây vừa nói, lại còn nháy mắt với chị họ Quách thị.

Nhưng Tiêu thị đoán sai rồi, Trịnh Diễm như vừa sực tỉnh từ trong mộng: “Khoan khoan khoan, gả gì chứ? Gả vụ gì? Ai muốn gả cơ?”

“Là muội đó!” Ba chị dâu trả lời đồng thanh, trong giọng nói mang vẻ sững sốt.

Đỗ thị lầu bầu: “Con rảnh rỗi là tới chổ cô gia, nó đi xa thì con giúp nó trông nhà, thăm bà nó, chẳng phải không muốn xuất giá lăm rồi sao? Gả càng sớm càng tốt! *Gái lớn không giữ được, giữ chỉ tốn thêm nợ.*” Đỗ thị rất lo lắng, danh phận vợ chồng son coi như cũng có, tình cảm cũng không tệ, lại thường xuyên gặp gỡ, nhỡ đâu không kiềm chế nổi lại xảy ra chuyện gì thì... mới nghĩ tới đó đã thấy giận, không bằng tác thành cho cả hai. Con gái năm nay đã mười bốn, có thể lập gia đình được rồi.

Rắc! Cầm Trịnh Diễm muôn rơi xuống đất: “Năm tới ạ? Mẹ không thấy sớm quá sao? Con muốn được chăm sóc cha mẹ nhiều hơn cơ!”

Đỗ thị sinh Trịnh Diễm ra, sống chung mười mấy năm, có thể nhận ra biểu cảm của nàng có thật hay không, chẳng giống xấu hổ thùng chút nào. Đỗ thị muốn nổi giận: “Con không muốn gả?”

Trịnh Diễm cũng rối theo: “Không phải.”

“Vậy con vừa nói cái gì?”

“Không muốn sớm vậy đâu! Con còn chưa ở bên cha mẹ đủ mà~”

“Vậy con muốn đợi đến lúc nào nữa?” Đỗ thị không để mình bị dẫn đi lung tung, *khỉ gió*, ngày nào cũng bám dính một chỗ, cô nam quả nữ đó biết không? Củi khô bốc lửa thì sao? “Gả con đi, mỗi ngày đều được ở chung một chỗ với cô gia không thích à?”

Trịnh Diễm xua tay liên tục: “Không gấp không gấp đâu.”

“Con không gấp nhưng ta gấp!” Đỗ thị quyết định *đầu đơn nữ* với con gái, động gia pháp, xăn tay áo lên, “Con đúng là nghiệp chướng!” Triệu thị ngồi khá gần, xông lên kéo mẹ chồng lại: “Mẹ bớt giận, Thất nương còn nhỏ mà, có xấu hổ cũng là bình thường.” Vừa nói vừa nháy mắt với Trịnh Diễm, mau chạy cho nhanh! Muốn được thử gia pháp xem thế nào à?

Trịnh Diễm chạy té khói, vành mắt Đỗ thị ửng đỏ: “Ta đã tạo nghiệp gì thế này! Oan gia, oan gia kiếp trước đây mà! Con với cái đúng là của nợ!” Đấm ngực mà khóc.

Triệu thị vỗ lưng Đỗ thị an ủi, trong lòng cũng thấy khó hiểu: Tình cảm của cặp vợ chồng trẻ rất tốt, sao lại không muốn gả chứ? *Tsb!* Không phải do Thất nương không hiểu xuất giá là gì? Chẳng qua là thấy hợp tính với cô gia mà thôi? Thé thì không phải quá *hai đời* nhau hay sao?

Quách thị Tiêu thị cũng không ngồi yên, người này người kia thay nhau an ủi. A Thành thấy thế mang trà lên cho Đỗ thị, chỉ vào khăn mặt và chậu nước ở góc phòng, hầu gái hiểu ý bung túi. Cùng làm, để Đỗ thị rửa mặt, dâng trà, khuyên: “Thất nương còn nhỏ, cũng đâu cần gấp gáp gì.”

“Các người sao hiểu được lòng ta!” Trong lòng Đỗ thị có nỗi khổ không nói lên lời, “Cho người sang nhà Thành quốc công tìm Tứ nương, nói rằng tim ta đau quá, muốn gặp nó.” Lo lắng gì cũng phải nói chuyện với con gái mới được.

Trịnh Du nghe tin mẹ bị ốm, quay qua báo với mẹ chồng một tiếng, sau đó vội vàng thu xếp trở về thăm.

Đến Trịnh gia, thấy trong nhà gọn gàng nề nếp, vẻ mặt tay mã nghênh trước cửa cũng chả buồn bã gì, biết không phải chuyện lớn. Thuận miệng hỏi: “Trong nhà thế nào?”

Mã nghênh vẫn không hay biết chuyện trong nhà, cũng thuận miệng đáp: “Vẫn ổn cả a.”

Quái lạ!

Đến gặp Đỗ thị, Trịnh Du hoảng hốt: “Mẹ sao thế? Ai chọc mẹ giận? Không phải cha đây chứ?” Trong ấn tượng của con gái, mẹ chỉ không phải là một người chịu thiệt thòi, có chuyện gì, bản thân không thể giải quyết thì có chuyên gia bao che khuyết điểm Trịnh Tĩnh Nghiệp cho người đi xử lý. Làm cho Đỗ thị khóc, cũng chỉ có Trịnh Tĩnh Nghiệp mà thôi?

“Không phải tại con bé chết tiệt kia sao!” Đỗ thị oán trách.

“A Diêm?”

“Ngoài nó ra thì còn ai nữa?”

“Chẳng qua con bé hơi nghịch thôii, nhưng chưa bao giờ gây chuyện cả.”

“Hú! Ta là sợ nó đã làm rồi đấy!” Đỗ thị kể lại nỗi lo của mình cho con gái lớn, “Nó và cô gia ngày nào cũng dính với nhau như keo sơn, đều đã lớn rồi, nhỡ đâu có chuyện gì chẳng phải mất mặt lắm sao? Nó cũng đủ tuổi, cô gia cũng đã có *xuất thân*, gả đi thì có gì không tốt? Thế mà nó không chịu!”

Trịnh Du cũng thắc mắc: “Sao muội ấy lại không muốn?”

“Ta nào biết?!”

“Mẹ đừng giận nữa, để con đi hỏi xem.”

Chị xăn tay áo đi tìm em gái để ‘gặp mặt nói chuyện’, nếu Trịnh Diễm không có giải thích hợp lý thì không loại trừ cách dùng bạo lực trấn áp.

Trịnh Diễm không biết phải làm sao, thay quần áo xong, ngồi suy nghĩ lý do. Kết hôn sớm sẽ không tốt cho thân thể, nhưng ở đây thì không thể nói vậy được. Vì mọi người ai cũng kết hôn sớm! Nàng vẫn mang một bóng ma tâm lý với chuyện cưới xin sớm. Cụ tuyệt, không có giải thích hợp lý, có lẽ cha mẹ sẽ dung túng chiều theo, nhưng e rằng Tri Tu Chi sẽ đau lòng lắm... “Tỷ muốn làm gì?!” Ánh mắt do dự mà trở nên thất thần, đột nhiên thấy Trịnh Du đến, mang hai nắm đấm, bộ dạng muốn đánh người.

Cứu viện của Đỗ thị đã tới!

Trịnh Du tự nhủ bản thân, phải nói chuyện dịu dàng với muội muội, thế mà rốt cuộc cũng nổi giận: “Mẹ đến trung niên mới sinh được con, đau đớn là thế, sao lại không muốn tốt cho muội chứ? Còn muội thì sao? Khiến mẹ tức đến phát khóc! Rột cuộc là muội muốn gì?”

Trịnh Diễm cũng muốn khóc: “Muội không muốn gì hết!”

Trịnh Du không biết phải làm sao, chỉ cũng chẳng nỡ xuồng tay với cô em gái này: “Muội không muốn được gả đi sao?”

“Không phải!”

“Vậy sao lại không chịu?”

“Sớm quá.”

“Cái gì sóm ?”

“...”

“Ta trở về nói với mẹ rằng muội đã đồng ý.”

“Đừng mà!”

“Chứ muội không muốn gả đi sao?

“Không phải mà!”

Lặp lại như cũ! Trịnh Du tức giận chạy đến chọt Trịnh Diễm mấy nhát, nếu chị có luyện Nhất Dương Chỉ thì bây giờ Trịnh Diễm đã thành cái rây mất rồi.

Trịnh Du rút lui, Đỗ thị càng sầu hơn, không thể không tìm Trịnh Tĩnh Nghiệp: “Sao con bé lại vậy? Chuyện này không đợi được đâu!”

Trịnh Tĩnh Nghiệp quăng ý định giữ con gái thêm mấy năm nữa ra ngoài chín tầng mây: “Ta đi tìm nó!”

Vẻ mặt Trịnh Diễm như đưa đám: “Cha, đại ca và nhị ca đều ở ngoài, dù các anh các cháu trong nhà cũng tốt, cũng có thể giúp được việc, nhưng có một số chuyện bọn họ vẫn rất ngây thơ. Tam lang (Đức Bình) là mầm tốt, nhưng không đụng tới thì nó không làm gì, thời điểm này, sao con lại yên tâm ra khỏi nhà?”

Trịnh Tĩnh Nghiệp rất yên tâm: “Trì gia không có trưởng bối, con muốn về thăm chúng ta không phải chỉ cần nói một câu thôi sao? Còn cô gia, thường xuyên qua lại, cũng là bình thường! Con không cần nghĩ nhiều, cứ cưới đi! Mẹ con cũng buồn lắm chứ,” cười híp mắt xoa khuôn mặt nhỏ xíu của con gái, “Cha biết A Diễm rất hài lòng. Còn chỗ Tu Chi, ta sẽ nói chuyện với nó, khi nào các con rảnh rồi, sẽ về nhà, cha mẹ nó qua đời, chỉ có cha mẹ vợ thôi. À! Còn sư phụ sư mẫu, cũng giống cha mẹ vậy.”

Trịnh Diễm: ...

112. CHUYÊN BIẾN QUÝ DỊ

[Nguyên]

**TRỊNH DIỄM KHỎI SỞ MÁP MÁY: "... MẸ, CON KHÔNG CÓ
BẮT NẠT CHÀNG."**

Nếu mà *ấy* quá sớm thì rất có hại tới sự phát triển của thanh thiếu niên.

Cơ thể người mẹ chưa dậy thì hoàn toàn dễ dẫn tới khó sinh.

Những điều này đều là kiến thức thông thường, nhưng ‘cỗ nhân’ thì không quan tâm! Theo sự hiểu biết của ‘cỗ nhân’, từ khi một thiếu nữ dậy thì lần hai, dù cả thường xuyên tới nhà, có khả năng sinh sản, là có thể kết hôn. Không phải lúc nào cũng đúng mười lăm tuổi, mà trong tình trạng dinh dưỡng không đầy đủ, mười lăm tuổi chỉ là lúc bắt đầu dậy thì thôi. Còn con nhà quan như Trịnh Diễm, mỗi ngày trôi qua quá thoải mái, dậy thì sớm, trong mắt ‘cỗ nhân’ như Đỗ thị là có thể kết hôn rồi.

Trịnh Diễm cũng lo lắng xuýt xoa. Nàng lăn lộn tới giờ, cũng vì có thể tìm được *diểm mấu chốt*. Chẳng như trong chuyện cưới xin này, nếu nàng không thích Trì Tu Chi thì thôi, nhưng đã đồng ý, lại còn thân thiết dính sát vào nhau, chẳng khác nào ngầm đồng ý chuyện kế tiếp. Phản đối, chính là cố tình sinh sự, hay còn gọi là không hiểu chuyện. Dù có ‘thường thức’ của bao nhiêu năm sau, nhưng trong chuyện này cũng thành ra vô dụng.

Mà khó ngờ hơn nữa chính là, trong chuyện này, một nhạc phụ đại nhân luôn có thái độ thù địch với con rể như Trịnh Tĩnh Nghiệp, nay lại chung một chiến tuyến với vợ mình! Muốn *hở đời* con gái thật sao?

Trịnh Diễm cố gắng giảng đạo lý cho Trịnh Tĩnh Nghiệp, giãy dụa ngọ nguậy: “Rõ ràng cha đã nói là sau khi *cập kê* cơ mà, nay mẹ lại bảo sang năm, thay đổi xoành xoạch, người ta biết nghe ai!”

Trịnh Tĩnh Nghiệp tức cười xoa đầu con gái, cảm giác khi nhũn sợi tóc mềm mỏng trơn bóng dưới tay rất thoải mái, cũng chẳng dùng sáp bôi tóc gì đó, không kiềm được lại xoa thêm hai cái. “Năm sau con cặp kê, tới năm sau nữa, cũng không khác lăm.” Lại xoa mạnh thêm hai cái, trong lòng rất tiếc nuối, con gái nuôi lớn nhiêu đây, thế mà tiểu tử thối kia lại được hời, đúng là *úrc ché!* Trong lòng Trịnh Tĩnh Nghiệp rất khó chịu, nhưng lại không thể không để ý tới suy nghĩ của Đỗ thị: *Xà néo* nhau suốt, để có chuyện không hay.

Nếu Trịnh Tĩnh Nghiệp không thích Trì Tu Chi thì thôi, nhưng vẫn đề ở chỗ, ông thích, thấy con gái cười Trì Tu Chi thì không có gì không tốt, nhưng vẫn có một cái cảm giác thù địch, dưới tình thế khó xử này, Trịnh Tĩnh Nghiệp nghe theo vợ.

Xong xuôi! Hoàn toàn không vui chút nào! Trịnh Diễm lí nha lí nhí hỏi: “Chàng vẫn chưa biết à?”

Trịnh Tĩnh Nghiệp kiêu ngạo hất đầu: “Nói cho nó một tiếng, chắc chắn vui như lên trời!” Mỗi ngày thằng loli đó cứ quay tới quay lui, vì cái gì? Trịnh Tĩnh Nghiệp biết rõ lắm.

Trịnh Diễm râu lăm.

Trịnh Tĩnh Nghiệp thấy con gái nghe lời, vui vẻ đi gặp vợ báo cáo: “Xong rồi!”

Đỗ thị chắp tay: “Cám ơn trời đất! Oan gia có tin gì, ta cũng có thể an tâm. Chuyện này mà nói trực tiếp với cô gia thì có vẻ gấp quá, ngày mai ta đến chỗ sư mẫu nó, nhờ sư mẫu của nó dàn xếp từ trong.”

Đương nhiên Trịnh Tĩnh Nghiệp không có ý kiến gì khác: “Nếu bà thấy không tiện thì để ta và Tư Huyền nói cũng vậy thôi.”

Đỗ thị cảm khái: “Lúc A Diễm mới sinh, như con mèo con, thế mà bây giờ sắp lấy chồng, năm tháng không buông tha ai.”

“Có thời gian cảm thán, chỉ bằng nghĩ cách xử lý chuyện của A Diễm ra sao đi!”

“Đúng đúng đúng!” Đỗ thị không phản bác gì mà đồng ý, “Còn của hồi môn cho nó nữa, nô tì đi theo, mấy đứa bên người nó lớn cả rồi, ta muốn gả bọn chúng cho người thích hợp, tìm cho A Diễm vài đứa nhỏ tuổi để đi theo hầu hạ cho tốt...”

“Năm trai hai gái, chỉ có nó là nhỏ nhất, đồ cưới nhất định phải cho nhiều vào! Không thể vì trong nhà cô gia không có người lớn mà kém đi.”

“Chuyện này còn cần ông nói à?” Trì cô gia chịu nhận lấy *trùm gậy họa* này, Đỗ thị rất cảm kích, chi phí bồi thường tinh thần phải đầy đủ.

Đỗ thị nghĩ về hôn lễ của Trịnh Diễm, hưng phấn cả đêm không ngủ, khiến Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng phải thức đến nửa đêm, hôm sau dậy đi làm, hai mắt có quầng thâm. Đỗ thị thì ngược lại, tinh thần vui khỏe, chân đi như gió, vẻ mặt tươi tắn, so với bộ dạng sâu khổ hai ngày trước phải gấp Trịnh Du than vẫn thi như hai người khác biệt. Bữa sáng Trịnh Tĩnh Nghiệp chỉ húp chừng nửa bát cháo, ngủ không đủ giấc, không nuốt trôi.

Đỗ thị cũng không ăn nhiều, vì bà đang rất hưng phấn.

Trịnh Diễm ăn sáng cùng cha mẹ, nàng cũng không ăn nhiều lắm, tại *râu*.

Hôm nay, hầu như cả nhà không đụng vào bữa sáng mấy, đám nô tì có lộc ăn, nhưng trong bụng thấy khó hiểu: hôm nay có chuyện gì à? Không ai ăn cơm cả.

Trịnh Tĩnh Nghiệp chân trước đến cung Đại Chính, Đỗ thị theo sau tới chỗ Trưởng công chúa Khánh Lâm, Trịnh Diễm cũng râu rỉ đi cùng, bây giờ nàng không có việc gì làm, suốt ngày chỉ nói chuyện yêu đương, cùng cha bàn mưu hâm hại trung lương. Bây giờ Trì Tu Chi và Trịnh Tĩnh Nghiệp đều đã đi làm, nàng chỉ còn biết đến Cố Trạch.

Trưởng công chúa Khánh Lâm cũng đang ngồi nhà chán chường, đang lúc *lập trør*, bà rảnh rỗi, không đi lại nhiều như năm ngoái, hầu như là giống lúc chưa cưới. Theo Trưởng công chúa Khánh Lâm, làm vậy là sáng suốt nhất. Trưởng công chúa không phải là kiểu người *ản nhẫn*, nhưng là lại rất *kiên nhẫn*. Thuộc tuýp ‘Quân tử báo thù, mười năm chưa muộn’ ‘Không phải không báo, chẳng qua chưa tới lúc’, nếu điều kiện chưa cho phép, bà sẽ *ản nấp*, điều này không có nghĩa bà chấp nhận. Đối với thế gia, chỉ số nguy hiểm của người phụ nữ này là bốn sao, Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng mới được bốn sao rưỡi, gần trăm năm nay chỉ có hai người vượt trội cấp năm sao: Trương Trí (*), Ngụy Tĩnh Uyên. Thế đủ thấy Trưởng công chúa Khánh Lâm đáng sợ thế nào.

(*) *Trương Trí: Một kẻ hung tàn, từng nhắc ở chương 9, Cố Ích Thuần từng bị hùa hôn với con gái ông ta, may sao ông ta rót dài, Cố Ích Thuần thoát được.*

Đỗ thị thường xuyên đến phủ Trưởng công chúa Khánh Lâm, số lần Trưởng công chúa Khánh Lâm đến Trịnh trạch cũng xấp xỉ, hai nhà thân nhau như một, lúc Đỗ thị và Trịnh Diễm vừa tới cửa, Trường sử phủ công chúa liền đi ra, chào hỏi khách khí: “Trưởng công chúa vừa nhắc luôn đấy à.”

Đỗ thị hỏi: “Bây giờ Trưởng công chúa đang có khách à?”

“Phu nhân và Quận quân không phải khách đó sao?”

Đỗ thị cười: “Ngươi càng ngày càng biết đùa nhỉ.”

Đến trước hậu viện, Trường sử cúi chào nói: “Hạ quan không vào trong được, xin Phu nhân và Quận quân cứ tự nhiên,” nói *tự nhiên* xong, vẫn đưa tì nữ canh cửa tới, “Đưa Phu nhân và Quận quân đến chỗ Trưởng công chúa.” Sau đó qua chỗ Cố Ích Thuần thông báo. Con gái Tiêu gia, tuy hung hăn nhưng không phải chàng rể nào cũng chịu khổ, quan trọng là chung sống với nhau thế nào, tình cảm của Cố Ích Thuần và Trưởng công

chúa Khánh Lâm không tệ, hơn nữa, liêu thuộc phủ công chúa cũng biết mình có một ‘Nam chủ nhân’.

Hai mẹ con vui vẻ đến chỗ Trưởng công chúa Khánh Lâm, rẽ qua con đường đá, thấy phòng trước mặt, các tì nữ cười nói: “Tới rồi tới rồi.” Trưởng công chúa Khánh Lâm khoác áo choàng lông thú, tự mình ra đón: “Lạnh lắm, mau vào phòng đi.” Xem bà buồn chán thành ra cái dạng gì này, tự mình đón khách cơ đấy.

Vào trong phòng, ba cái chuyện cởi áo khoác, tự ngồi, vẫn an, dâng trà thì không cần nói nữa. Trưởng công chúa Khánh Lâm và Đỗ thị ngồi đối diện nhau trên sập, Trịnh Diễm đứng cạnh Đỗ thị không chịu ngồi, nàng cảm thấy mình ngồi cũng chẳng yên, thế thì không ngồi vậy.

Trưởng công chúa Khánh Lâm dò xét sắc mặt Đỗ thị: “Bà cứ nói ý của mình đi.”

“Nhận ra à?”

“Sao lại không.”

Đỗ thị giả vờ ho khan một tiếng: “Cũng không phải chuyện gì lớn, chỉ tới thăm xem năm nay hai người sao rồi?”

“Vẫn thế thôi,” Trưởng công chúa Khánh Lâm thấy Đỗ thị vẫn không chịu nói, quay qua các tỳ nữ, “Các cô lui xuống cả đi.” Tỳ nữ lui hết, chỉ có Ý Lan đứng ở cửa trông chừng xa xa.

Lúc này Đỗ thị mới không ngại mà tiếp: “Bây giờ đã vào đông, cứ thấy lạnh lẽo, mới nhận ra sức khỏe nay đã không được như trước. Ta thấy, tuổi cô già không nhỏ, muốn đem chuyện của hai đứa làm cho xong.”

Trưởng công chúa Khánh Lâm chọc ghẹo nhìn Trịnh Diễm đang đứng cạnh Đỗ thị: “Đây là chuyện vui nha, Tu Chi cũng không chờ nổi nữa rồi. Gần đây Phò mã có nhắc, muốn bàn bạc, khuyên nhủ Trịnh tướng, dù gì cũng nên cho nó cưới vợ đưa về nhà đi thôi.”

Đỗ thị thở phào nhẹ nhõm: “Vậy là tốt rồi,” Lại bỗ sung lí do, “Bạn ta đều tin vào nhân phẩm cô gia, chỉ là – cũng như lời công chúa nói – A Diễm là cục thịt của chúng ta, sao có thể để con bé chịu ủy khuất, nếu cô gia chần chờ, chúng ta sẽ không chấp nhận. Nó lại là thanh niên trai tráng, tinh lực dồi dào, làm chậm trễ nó thì không hay. Không gả sớm, lại không cho nó nạp ti, cũng chẳng tốt. Cứ để thành đôi, chúng ta yên tâm mà cô gia cũng an lòng. Nó là độc đinh, sớm có con cái, cũng dễ ăn nói với tổ tiên.”

Vẻ trêu chọc trong mắt Trưởng công chúa Khánh Lâm càng đậm, còn vẻ mặt Trịnh Diễm đau khổ, Trưởng công chúa Khánh Lâm thấy biếu cảm của Trịnh Diễm không đúng, không chọc nữa, đưa tay vẫy sang: “Đến đây, A Diễm qua đây với ta, mặt nhỏ xíu thế mà nhăn nhúm, ta thấy cũng đau lòng. Sao con không vui?”

Tóc gáy Trịnh Diễm dựng đứng – Đỗ thị quay đầu! Ba bước thành hai, Trịnh Diễm nhảy đến bên cạnh Trưởng công chúa Khánh Lâm: “Không ngực không mông, không có gì hấp dẫn, sao mà gả được chứ?!” Chỉ mới dậy thì thôi mà? “Dù gì cũng phải qua mười lăm chú!” Nàng không dám cò kè mặc cả nhiều hơn.

Đỗ thị trợn mắt há hốc, Trưởng công chúa Khánh Lâm cũng ngây ngẩn cả người. Cả phòng yên tĩnh, bất ngờ Trưởng công chúa Khánh Lâm cười phá lên, cười đến mức nằm sấp trên sập, lại còn vỗ rầm rầm. Tròng mắt Đỗ thị muôn rơi ra ngoài, run run chỉ vào Trịnh Diễm: “Sao con dám nói thế hả?!” Tức giận đến mức quên xăn tay áo đánh người.

Trưởng công chúa Khánh Lâm cười đã đời, xua tay ngăn Đỗ thị: “Đừng nóng đừng nóng, con bé nói thế thì cũng là có đế ý. Tiều nương từ cưới chồng, luôn muôn ở lúc đẹp nhất, muôn làm vợ người ta nhưng lại không chịu đang còn con nít mà gặp lang quân thôi mà.”

Đỗ thị nguội giận, nghĩ lại: “Thế cũng đúng...” Nhìn Trịnh Diễm một lượt, thấy Trịnh Diễm đang đỗ mồ hôi lạnh.

Đỗ thị thầm nghĩ, chuyện cô gia luôn đặt A Diễm trong lòng không phải giả, dù sao năm nay A Diễm cũng còn nhỏ, con nít con nôi chẳng có phong tình, nếu cứ cố gá mà không hề hiểu chuyện thế cũng không hay. Vợ chồng phải luôn hòa thuận mới tốt. Nếu không thì cứ lùi lại sang năm, trong một năm thì có lẽ...

Trịnh Diễm hoàn toàn không ngờ, không dám dùng cẩn cứ khoa học, không dám đòi hỏi, chỉ vì lo lắng về dáng người mà đã làm cho các trưởng bối nghĩ lại về chuyện hoãn ngày cưới. Lúc Đỗ thị nói: “Vậy thì chậm lại nhé”, cả người nàng choáng váng, chuyện gì thế này?

Trưởng công chúa Khánh Lâm đánh giá Trịnh Diễm bằng con mắt của bà chủ gia đình đi chợ mua đồ ăn, phụ họa theo: “Đúng thật, đúng thật, lớn hơn tí nữa mới tốt.” Nếu Trịnh Diễm gả cho người khác, Trưởng công chúa Khánh Lâm sẽ chẳng thèm để ý đến chuyện này, con nhà mình hung hăn là đúng, không sợ chịu thiệt. Nhưng bây giờ *đứa kia* cũng là con nhà mình, phải nghĩ tới cảm nhận của hai bên, tốt nhất là nên Trịnh Diễm có một chút ‘phong tình’, vợ chồng mới hòa thuận.

Sợ bóng sợ gió một hồi.

Đỗ thị cười gằn: “Từ hôm nay trở đi, con bót nghịch ngợm làm ba thứ vớ vẩn, bộ dạng ôn nhu một chút cho mẹ! Đừng để cô gia tưởng mình cưới phải dạ xoa!”

Trịnh Diễm khổ sở mấp máy: “... Mẹ, con không có bắt nạt chàng.”

Trì Tu Chi không thể khẳng định mình có bị bắt nạt hay không. Chàng là Trung thư xá nhân, thư kí của Hoàng đế, phải nắm được mọi chuyện đang xảy ra trong cả nước. Trung thư xá nhân như cục gạch, nơi nào cần thì tới nơi đó. Hồng Lư tự thiêu người, chàng bị ném qua đó rèn luyện.

Đến Hồng Tư lự, Lý Thần Sách đang rất bận. Quang hán tới đây là đúng lăm! Ngày nào cũng có chuyện để cãi, cuối cùng cái miệng ghê gớm

của Lý Thần Sách cũng có đất dụng võ. Bấy giờ có sứ giả từ nước khác, cho dù là *phiên quốc* đến *mẫu quốc*, cũng tranh cãi đến là àm ī. Hai bên cãi nhau, chẳng gì hơn ngoài khoe khoang phiên quốc (phần lớn là Địch quốc) mạnh thế nào với nước đối phương, sau đó tự tâng bốc nước mình, tiện thể mỉa mai thiên triều *này nợ xạ kia*, cuối cùng đòi hỏi lợi ích.

Lý Thần Sách là ai! Bạn không động vào hắn, nhưng hắn cứ khoái chọc bạn nổi điên đấy. Trù mẹ ruột, không ai mà hắn không chửi. Không ai thích hắn cả, nguyên nhân chính là vì cái miệng này.

Cái miệng của hắn đối nội, chẳng ai thích, chỉ khi nào đối ngoại lấy độc trị độc, thì rất có tiếng tăm!

Thấy Trì Tu Chi tới, Lý Thần Sách liếc một cái rồi nói: “Đây là danh sách sứ giả, xem cho thuộc rồi quay lại nói tiếp, ta còn bận chửi lộn!” Nói xong hớp chén trà, xăn tay áo ra ngoài, “Mệ~ Tưởng thiên triều không có người sao? Dám dọa ông mày hả, nói suông ăn trăng mà muôn có lương thực vải vóc, nằm mơ nhé!”

Trì Tu Chi cầm đành sách, nhủ thầm, *các người đã báo cáo tài liệu này cho Thánh nhân rồi mà? Ta đã xem qua rồi?* Lại đi tìm người, chờ Lý Thần Sách chửi lộn xong.

Đến khi Lý Thần Sách chửi mắng đã đòi rồi quay lại, Trì Tu Chi nói: “Hồng Lư tự đã đưa cho Thánh nhân coi qua, hạ quan cũng xem rồi, không biết có an bài gì không?”

Bộ dạng châm biếm của Lý Thần Sách hoàn toàn lộ ra: “Xem qua rồi hả? Có mở cái thứ trong tay ra coi chưa? Cứ mở ra mà đọc đi! Chưa xem mà đã nói lung tung, vớ vẩn!”

Trì Tu Chi thầm niệm *không chấp kẻ điên* tám trăm lần, mở bìa ra đọc, choáng. Trong đó ngoại trừ tư liệu chính quy, còn có ghi chú của Lý Thần Sách suốt mấy ngày qua, gì mà ‘Thùng nước cơm (tức súc ăn kinh người)’, nào là ‘Góm như ma (tướng mạo có một không hai) nhưng ghét nhất bị người ta chê xấu’, nào là ‘Thứ ba phải (chỉ biết vâng dạ)’…

Trì Tu Chi: ...

113. NÊN THÀNH THÂN GIA

[Nguyên]

**ĐÙNG NÓI NHỮNG CHUYỆN CÓ NỘI DUNG KINH KHỦNG
NHƯ THẾ NỮA, CHÚNG TA ĐỒI ĐỀ TÀI ĐƯỢC KHÔNG?**

Đàn ông lăm chuyện hơn phụ nữ, thanh niên trai tráng mồm mép hơn các chị em, là điểm đặc sắc nhất của triều đại này.

Một nhóm người tụ lại, líu ra líu rít, thật rộn ràng. Hiện đang giờ làm việc, ăn cắp giờ công thế mà được hả?

Lính giáp: “Thần tiên đối phó Trì lang à?” (Theo lời Thịt: ‘Thần tiên’ là biệt danh của đám nhiều chuyện này đặt cho Lý Thần Sách.)

Lính át: “Khó nói,” vuốt cầm, “À, các ông có nghe chưa? Thần tiên và gia đình mình không hợp nhau, Trì lang lại là sư điệt của Lý vô ảnh, Thần tiên có thể gọi tới được à?” (Tiếp tục chú thích: Lý vô ảnh, Lý Tuấn, vì lúc làm Giám sát bô bê công việc đi chơi nên được đám nhiều chuyện này đặt cho.)

Lính bính: “Chuyện này mà ông không biết à? Lý vô ảnh và Lão phò mã, Tuấn tướng công mới không hợp nhau, nhất là Tuấn tướng công, đến nỗi còn không muốn đứng chung nóc nhà với Lý vô ảnh kia!” (Lão phò mã, Cố Ích Thuần, vì lớn tuổi, kết hôn trễ nên được gọi thế. Tuấn tướng công, biệt danh trước đây là Tiểu bạch kiềm, Trịnh Tĩnh Nghiệp có vẻ ngoài đẹp trai, lúc mới vào kinh vẫn còn trẻ, nên có biệt danh đáng yêu đấy, đến khi lớn rồi, làm Tể tướng, Hoàng đế già mà không nên nét rất thích vẻ ngoài của Thừa tướng nhà mình, tự đặt biệt danh như thế)

Lính định: “Nói như vậy, đúng là muốn trả thù sao?” Quả thật Lý Thần Sách không gây ra cuộc thảm sát nào, chẳng qua cái miệng hơi ghê gớm một chút, cái miệng làm mất giá nhân phẩm!

Lính át: “Cũng không hắn, mỗi ngày đều gọi tới bung đồ, không bung thì khiêu khích châm chọc! Lại còn bắt phân biệt tìm điểm khác nhau trên mõ của Bát bộ Bắc Địch.” Không phải hành nhau là gì!

Lính giáp: “Hôm qua, Thần tiên có tới,” ho khan hai tiếng, phủi vạt áo, nâng cầm, đóng giả Lý Thần Sách, “Tổ tiên của cậu từng bình định Bắc Địch, thế mà bây giờ có mấy bộ Bắc Địch mà cũng không phân biệt được! Không biết Tương vũ công (nhân vật đại diện cho tổ tiên Trì gia) ở dưới mồ sẽ nghĩ sao đây?!”

Ất, bính, đinh “Chưa nghe bao giờ!” Cùng cảm thán, “Không hổ là Kinh Triệu Trì thị, tổ tiên nhiều đếm không hết!”

Giáp, át, bính, đinh cùng cùng phát chí nguyện to lớn: “Nhất định phải moi hết sự tích của Tương vũ công này ra mới được.” Có chuyện để hóng mà nghe chả hiểu *cm* gì, thật đau khổ!

Bốn tên tiêu tốt, tám chuyện đến sục sôi đất trời.

Đảng cấp tám chuyện của bọn họ vẫn còn thấp, ở một tường viện cách không xa, có một đồng đàn ông mặc trang phục phiên quốc đang bàn tán. So với cuộc nói chuyện hòa hợp của giáp, át, bính, đinh thì bọn người này lại có vẻ *giương cung bạt kiếm* hơn nhiều.

Đám người này ăn mặc gần giống nhau, có điều chi tiết trên đó thì hơi khác biệt, trong đấy cái thì lớn, cái lại nhỏ hơn. Bọn họ đều đến từ Bắc Địch, Lý Thần Sách cũng xấu tính, dân tộc du mục ăn thịt bò dê các loại, nếu có thân phận hơi cao một chút, ăn uống ngon lành hơn thì lại để ý chuyện vệ sinh, có mùi cơ thể, hắn ngửi thấy khó chịu, để người ta ở chung một chỗ.

Bát Bộ Địch đều ở trên thảo nguyên, từ một chính quyền hùng mạnh thống nhất phượng Bắc mà chia thành. Mấy trăm năm trước, là uy hiếp lớn nhất của đất nước này, một mối nguy suốt hai ba trăm năm, mãi đến hai trăm năm trước, có một vị tổ tiên của Trì Tu Chi xuất thế. Khi đó Trì gia rất

hung thịnh, người này xuất thân từ Tương vū công, con đường làm quan bằng phǎng, bản thân lại văn hay võ giỏi, làm quan ra trận gì cũng được.

Đại khái vị này cũng khá giống Trịnh Tĩnh Nghiệp, hại người không biên giới, đóng góp lớn nhất của ông là thủ đoạn nham hiểm, chọn người đưa lên làm chính quyền lục đục nội bộ, trợ giúp vũ lực cho thế lực yếu hơn, giúp bọn họ nội chiến, tốn hai mươi năm trời, từ một quốc gia phát triển mà chia thành ba phần. Từ đó về sau đất nước không phải đối diện với ‘mối nguy diệt quốc’ từ phương Bắc nữa.

Chắc, vị lão nhân già này ngồi ở chức Thừa tướng hai mươi năm, có thể nói *Thừa tướng bắng sắt, Hoàng đế như nước chảy* – trải qua ba triều.

Hai trăm năm trước Trì Tương vū công từng làm qua một lần, hai trăm năm sau Trịnh Tĩnh Nghiệp lặp lại, phong phú đa dạng hơn hẳn, bắt đầu từ khi Trịnh Tĩnh Nghiệp làm Hồng Lư tự khanh, chỉ mấy năm thôi, mà khiến người ta từ ba bộ mà tan tác thành tám, Trịnh đảng như Vu Nguyên Tè, có tư lịch để lăn lộn đến giờ, phần lớn công lao từ việc giẫm đạp vô số thi thể của các anh em dân tộc thiểu số. Từ góc độ này, Trì gia và Trịnh gia đúng là có số làm sụi với nhau.

Quan hệ của các sứ giả Bát Bộ Địch cũng giống bộ máy chính quyền sau lưng vậy, tranh đấu gay gắt, bề ngoài như một nhà, bên trong thì lòng dạ độc ác, lôi kéo chia rẽ rất náo nhiệt. Vì năm nay Bát Bộ Địch muốn chọn nhà ai làm đại biểu cho toàn dân tộc, đã bị Trịnh Tĩnh Nghiệp chửi cho một trận, giờ thì biết điều hơn rồi.

Trịnh Tĩnh Nghiệp quá nham hiểm! Bát Bộ Địch rất sợ ông! Người này rất đáng sợ! Bát Bộ Địch sợ ông đến lạnh sống lưng hơn vị Hoàng đế tự mình ra trận ngày trước nhiều. Chưa nói tới những thủ đoạn Trì Tương vū từng dùng, không chỉ tham khảo mà Trịnh Tĩnh Nghiệp còn sáng tạo thêm nữa kia.

Sau khi Hoàng đế đánh thắng một trận, Trịnh Tĩnh Nghiệp tiếp nhận. Ông xắn tay áo, đầu tiên dùng lương cao để dụ dỗ một bộ tộc khỏe mạnh vào Nam giữ chức, lại còn cho phép mang người nhà theo, thu xếp chỗ ở.

Già yếu cũng có thể vào Nam, sắp xếp cho ở những nơi ẩm áp ẩm ướt, có thể cày cấy, bao giờ nông nghiệp cũng ổn định hơn chăn nuôi, thế là lừa được một lượng lớn.

Thế thì thôi đi, ông còn cho người đi thu mua nghé, dê con, nghe đâu vì người Nam triều thích ăn mấy món này.

Còn, trước đây mọi người hay cãi nhau nhưng dù gì cũng rắn rỏi, nay ông làm thế, người mềm èo cả ra!

Đáng sợ hơn nữa, ở nơi cách xa ba ngàn dặm, bạn có tâm tư gì, ông biết rõ như thể chui vào trong đầu bạn mà nhìn, vẫn chưa kịp làm gì thì ông đã tiến công trước. Ngoại trừ tình hình kinh tế cảng thẳng, bất đắc dĩ đến đông tây một chút thì Bát Bộ Địch rất không dám đi lung tung.

Trịnh Tĩnh Nghiệp đã lên tiếng, Bát Bộ Địch liền天堂 hoàng. Không đánh nhau, đổi thành đấu võ mồm.

Bao nhiêu khả năng châm biếm của đàn ông đều được triển khai.

Chàng thanh niên đeo khuyên lớn nạm đá quý ở tai phải nói với một gã mang khuyên nhỏ hai bên: “Thế nào? Không phải Bạch Lang bộ các người trước nay ghét người nước Nam lắm sao? Ghét Tương Vũ công nhất mà, sao hôm qua nghe nói thẳng lối xinh trai là đời sau của Tương Vũ công lại không dám động đây gì thế?”

Người mang khuyên nhỏ kéo tay áo: “Vì ta không biết!” Người này thuộc tầng lớp trí thức, biết người xấu là ai, nhận định Trì tổ tông là người xấu.

Một gã ục ịch khác, đầu đội mũ có một đường viền vàng, vuốt ria mép nói với chàng thanh niên: “Thanh Đieu bộ các người khí phách thật, nhưng tại sao khí phách mà bị người ta đánh vẫn tôn Tương vũ công làm thần thế? Lạy thì cũng lạy rồi, người ta là đàn ông, đàn bà trong bộ các người sinh con cũng bái hắn thì là gì?!” Vẻ châm biếm.

Bát Bộ Địch, từ thuở bắt đầu tiếp nhận *vật tổ* của Địch bộ, xưng là chính tông, tách ra được lâu thì có *vật tổ* riêng, đều là những loài chim muông thú dữ. Vật tổ của gã béo mập kia là rắn có cánh lớn, gã châm biếm xong, có một thanh niên cao gầy, đeo kiém ngắn bên hông ché giếu: “*Phi!* Hai ngày trước ngươi đánh hăng nhất, suýt nữa đã kéo vòng tai phải của Thanh Tùng xuống, xém tí là làm cho đàn ông nhà hắn không được đeo khuyên. Vậy mà vừa nghe Trịnh tướng công phái người chất vấn liền *đέch* dám nói tiếng gì! Cũng chẳng khác gì Thanh Tùng!”

Trong Địch bộ có rất nhiều người tôn sùng Thiên triều thượng quốc, cho nên cũng có tên rất văn nhã. Thật ra nhiều người cũng dịch theo nghĩa thô. Ví dụ như *Thanh Tùng*, theo như ngôn ngữ của Địch bộ, dĩ nhiên không liên quan gì đến *lời phát biểu*, nghĩa của nó theo đúng nghĩa đen thôi. (*Thanh tùng nghĩa đen đơn giản là cây tùng xanh.*)

Chàng thanh niên đó là Thanh Tùng của Thanh Đieu bộ, đàn ông bộ bọn họ đều chỉ mang khuyên ở tai phải, theo tin tức đáng tin, vì hai trăm năm trước bị người xấu gây xích mích, Địch bộ nội đấu, mà thủ lĩnh Thanh Đieu bộ lúc đó là một gã thích làm đẹp, cho rằng đàn ông nên đeo vòng tai lớn, thế mới oai. Kết quả đánh nhau với mấy ông anh, bị anh trai kéo khuyên trái, khiến tai trái cũng bị rách, máu me đầm đìa, từ đó về sau, đến cả khuyên nhỏ cũng không dám đeo vào tai trái. Sau khi tách ra, liền ra lệnh cho các thủ hạ nam, không được phép mang khuyên trái, tránh nhìn thấy lại đau lòng.

Thanh Tùng giật chân: “Ngươi có bản lĩnh! Có bản lĩnh thì đi tranh luận với Trịnh tướng công kia kia?!”

Bốn người cãi nhau, bốn người còn lại xem trò vui, vừa nghe Thanh Tùng nói vậy, đều rùng mình: Đừng nói những chuyện có nội dung kinh khủng như thế nữa, chúng ta đổi đề tài được không?

Kẻ đội mũ có hai đường viền vàng nãy giờ đang xem náo nhiệt, lúc này mới thong thả nói: “Thằng loli xinh trai kia đúng là đời sau của Tương Vũ, chỉ là Trì gia đã suy yếu, chỉ còn mỗi mình hắn, ngươi,” mắt nhìn qua gã mang khuyên nhỏ, “Nếu muốn đánh hắn một trận thì chẳng qua cũng vì

lỗ măng thế thôi, tiếc thay, *chắc chắc*,” bộ dạng rung đùi đắc ý khiến gã mập *mũ-một-viền* bên cạnh muốn cho đậm một trận, “Hắn là tâm phúc Hoàng đế, hơn nữa,” cố tình dừng lại, “là con rể tương lai của Trịnh tướng công!”

Gã mập bấy giờ mặc kệ sự khiêu khích trong lời nói của *mũ-hai-viền*, rùng mình một cái.

“Ta chưa bao giờ biết rằng lại có chuyện như thế trong Địch bộ, Lý thiếp khanh quả có bản lĩnh.” Trì Tu Chi bị người nói xấu sau lưng mà không hắt hơi lấy một cái, đang ngồi trò chuyện với vợ chưa cưới. Chàng không biết suýt nữa là có thể ôm mỹ nhân về nhà nên cũng không tiếc nuối gì.

Trịnh Diễm gặp chàng, vốn hơi không được tự nhiên, từ sau khi nói *không ngực không mông*, gặp lại Trì Tu Chi là cứ cảm thấy *căng cúc hoa*. Trong mắt Trì Tu Chi lại nổi lên tia nghi ngờ mông lung: “Nàng đang có tâm sự gì sao?”

“Hả? Không có không có,” Trịnh Diễm cuống quýt xua tay, sao có thể để chàng biết chính nàng muốn lùi hôn sự này, “Chỉ là mẹ, nói em không ra dáng thiếu nữ, bắt phải nhã nhặn duyên dáng hơn.”

Nghi ngờ chuyển thành yêu thương, Trì Tu Chi vỗ vào vai Trịnh Diễm: “Nàng cứ vậy là tốt rồi,” cúi đầu, trán chạm trán Trịnh Diễm, “Là tốt, tốt lắm rồi. Chớ bắt ép bản thân, chúng ta phải sống bên nhau cả đời, cứ cảm thấy thoái mái là được, về phía nhạc mẫu, *chắc*, trước mặt bà, nàng cứ làm theo lời bà nói là được. Bây giờ, bảo thế nào thì hãy theo đó. Đưa tay ra nào!”

Trịnh Diễm bồ nhào vào lòng Trì Tu Chi, Trì Tu Chi vui vẻ ăn đậu hũ.

Quả thật Trịnh Diễm cũng không nói dối, Đỗ thị đã lập kế hoạch làm tân nương cho nàng rồi.

Nhờ vào tập tục hung hăn của các chị em, lý do vì đáng người của Trịnh Diễm được mẹ và sư mẫu thông cảm cho. Nhưng, theo Đỗ thị, vẫn có nhiều điều không thể tha thứ: Giọng điệu vẻ mặt đó là thế nào?! Phải biết xấu hổ một chút chứ?! Chết tiệt! Đừng để cô gia hiếu nhầm thành nhà ta gả con trai?!

Trịnh Diễm không hiểu gì cả, lại nói thêm, lúc Đỗ thị còn trẻ cũng là một đại biểu cho thế hệ các phụ nữ hung hăn, một người gồng gánh cả gia đình không để ai dám bắt nạt, bằng không một thiếu niên chịu khổ vì có một người mẹ yếu đuối mỏng manh lúc nào cũng nhòe nhoẹt nước mắt như Trịnh Tĩnh Nghiệp sẽ chẳng thích bà. Tại sao khi Đỗ thị làm mẹ lại muốn con gái phải giống đóa kiều chư? Thê là không hợp lý!

Mặc kệ có hợp lý hay không, Đỗ thị cứ y vậy mà làm.

Phía Trịnh Tĩnh Nghiệp, đương nhiên Đỗ thị có báo qua. Trịnh Tĩnh Nghiệp kinh ngạc: “Sao lại lùi sang năm sau nữa?”

Đỗ thị khoát tay, giống như đuôi ruồi: “Chuyện phụ nữ, lão già như ông biết nhiều làm gì?”

Trịnh Tĩnh Nghiệp: “...” T__T vợ áy à, dùng người xong thì ném thẳng.

A Khánh khẽ hắng giọng, cắt đứt màn ôm áp của hai người: “Đã không còn sớm, đừng để đến lúc A Thành (tì nữ Đỗ thị) đến tìm.”

Trịnh Diễm đỏ mặt nói với Trì Tu Chi: “Đúng rồi, lão ca ca sắp tới đó, không phải lần này có chuyện chuyen sao? Ông áy nhận chức Thái bộc.”

“Trịnh An Quốc?” (**Thư đồng đầu tiên của Trịnh Tĩnh Nghiệp, được ban họ – chương 32. Có con trai là Trịnh Văn Bác, một trong ba người từng được đưa đến nhà Trịnh Tĩnh Nghiệp theo học.*)

“Vâng!”

“Cũng nên vào kinh rồi, Thái Bộc là một trong Cửu khanh, cũng ngang
ngửa với Thị lang.”

114. NGƯỜI QUA ĐƯỜNG GIÁP TRỊNH DIỄM

[Nguyên]

DÙ VÔ TÌNH HAY CÓ Ý THÌ TỪ THIỆU QUÂN CŨNG LÀ GIAN XẢO TRỜI SINH, ĐÚNG KHÔNG?

Trịnh An Quốc tới, cũng như Từ Lương, mang cả nhà theo cùng, Trịnh Tĩnh Nghiệp để Trịnh Văn Bác chạy đến trạm dịch đón cha.

Trịnh Văn Bác đã thành thiếu niên, là người có tính ôn hòa, nhẹ nhàng. Gặp cha mẹ, em trai em gái, mẹ cậu nhìn chăm chằm vào con trai. Trịnh An Quốc đầy Vương thị: “Con trai mình mà cũng không nhận ra sao?” Vương thị sụt sịt: “Có ông mới không nhận ra! Con ta, lúc nào cũng nhận ra!” Đưa tay kéo Trịnh Văn Bác đang quỳ dưới đất đứng dậy.

Trịnh Văn Bác muốn nhào vào lòng mẹ, có điều phải quỳ, đây mới đúng là hình ảnh của mẹ con xa nhau lâu ngày gặp lại! Không ngờ Vương thị lại kéo cậu vào lòng, mặt mũi lập tức đỏ ửng. Vương thị cũng không để ý, kéo con tới xoa xoa, tóc tai, mặt mũi, cổ, ngón tay...

Trịnh An Quốc tằng hắng bên cạnh: “Sau này còn gặp nhiều, đầu tiên để bọn Nhị lang được gặp anh cả đã, bao lâu không gặp rồi?”

Vương thị nói: “Đúng đúng! Đại lang còn nhận ra tụi Nhị lang không con?” Sau đó kéo tới giới thiệu cho Trịnh Văn Bác. Trịnh Văn Bác cười nói: “Mẹ còn nhận được con, đương nhiên con cũng nhận ra được các em.” Lần lượt chỉ ra, khiến tụi em rất vui.

Anh chị em nhà cậu đều cùng một mẹ, chênh tuổi nên dễ nhận ra qua chiều cao, hơn nữa mọi người đều có những đặc điểm bì ngoài. Nhị đệ Trịnh Văn Uyên thì mập, Tam đệ Trịnh Văn Kỳ có tai vểnh. Về ngoài ba cô em gái không có thay đổi gì đặc biệt, chiều cao theo thứ tự. Đại muội Trịnh Duyệt năm nay mười ba, tuy tướng mạo trung bình, nhưng có hàng lông

mày rất đẹp, không cần tô vẽ, đẹp tự nhiên. Nhị muội Trịnh Di có nốt ruồi son ngay chính giữa chân mày, rất dễ nhận ra. Tam muội Trịnh Duy năm nay vừa bảy tuổi, xinh xắn nhất trong ba chị em, có nốt ruồi mỹ nhân dưới cằm.

Trịnh An Quốc mừng rỡ nói: “Cả nhà hòa thuận, thế mới tốt. Được rồi, để mẹ và các em con đi nghỉ đi, ta có điều muốn hỏi.”

Vương thị mang các con đi xuồng.

Trịnh An Quốc hỏi Trịnh Văn Bác: “Thằng con Từ Lương ở kinh thành có an phận không?”

Trịnh Văn Bác đáp: “Vẫn rất ổn.”

Trịnh An Quốc cười lạnh: “Thấy nó làm loạn cả nhà, thằng ranh Từ Liệt vẫn còn cái bộ nửa sống nửa chết sao?”

“Từ khi Từ thúc phụ vào kinh, câu ta cũng có khá hơn nhiều.”

“Thằng loli đó thiếu được dạy dỗ! Thấy cứng cáp rồi liền muốn lên chức cao sao?”

Trịnh Văn Bác nghĩ bụng, điều này thì cha sai rồi, trước đây cậu ta cảm thấy lưng mình có chỗ dựa vững chắc, muốn làm chức cao, không thức thời nên như đồ dầu vào lửa. Cậu cũng không thích Từ Liệt, phong tục khi ấy, con người không được quên gốc gác, cha mình được người ta giúp đỡ, bản thân cũng được người ta che chở, thế mà tên nhóc con nhà ngươi lại vong ân bội nghĩa, chả phải thứ gì hay ho. Xuất thân của Trịnh Văn Bác và Từ Liệt giống nhau, đáng ra là bạn tốt, cuối cùng chỉ có Trịnh Văn Bác và Trương Lượng trở nên thân thiết với nhau.

“Câu ta cũng đã ngoan ngoãn hơn, đó là thật, Từ thúc phụ cũng là người hiểu biết.”

“Tù Lương mà biết cái gì?” Trịnh An Quốc không khách khí chỉ trích, “Làm cha mà không dạy nổi con thì đúng là thất bại. Năm đó Tướng công từng nói, thà để con cái ngu dốt một chút, cũng không thể dạy sai, có cái có thể dạy, có cái không. *Vẽ hổ không thành lại ra chó*, cái không thể học thì lại học. Con nhìn các binh sĩ tướng phủ, rồi xem Từ Liệt đi, không rõ sao? Lúc Đại lang chưa làm nên chuyện gì, tính cách hơi bảo thủ, nhưng con người đáng mến không phạm quy củ, dù bọn khác ghen tức nói thế nào, cũng không thể bảo Đại lang có gì không tốt. Còn thằng ranh Từ Liệt, mặt dài trắng trẻo bộ dáng thông minh, nhưng con xem sau này ai dám dùng nó, có dùng thì cũng phải đề phòng. Từ Lương không dạy con, không có bản lĩnh làm lớn, thì đừng gây chuyện. Tướng công chính là Tướng công!”

(*) Hình như Đại lang này là Trịnh Tú (?), nhưng cũng có thể là Trịnh Văn Bác.

Trịnh Văn Bác nở nụ cười, cha cậu lúc nào cũng vậy, hễ nói là sẽ gọi Tướng công mãi: “Hai vị tiểu nương tử Từ gia rất thân thiết với Thất nương.”

Trịnh An Quốc hừ mũi: “Xảo quyết! Tướng công không mắc lừa đâu!”

Giọng điệu này, *chua khiếp!* Trịnh Văn Bác tiếp: “Con trai Từ gia cũng có qua lại với các lang quân. Chỉ là tính tình Từ Liệt hơi cao ngạo, nhưng cũng không có ý xấu.”

“Vong ân phụ nghĩa, nói chung cũng không phải người tốt. Không nói tới tên súc sinh đó nữa, con vừa nhắc tới Thất nương, muội ấy vẫn khỏe chứ? Tướng công có mấy người con, chỉ có muội ấy là nhỏ nhất, ta ít được gặp. Mấy tháng trước có gặp một lần, rất giống Tướng công, Trì lang thì sao? Có khỏe không?”

“Đều khỏe cả. Trì lang được phái đến phụ giúp Hồng Lư tự, làm chung với Lý Thần Sách.”

Trịnh An Quốc lại hỏi kỹ về tình hình cả nhà lão ân chủ, biết mọi người đều khỏe cả mới chuyển sang tình hình trong kinh: “Lần thuyền

chuyện này, có lẽ vì lập tân trū, con ở kinh thành có nhận thấy điều gì dị thường không?”

Trịnh Văn Bác cẩn thận ngẫm lại: “Lần này, Tướng công điêu không ít người vào quân đội, cả Lục lang cũng được đưa đến Ngự lâm.”

“Chuyện này ta cũng biết, điêu ở kinh cả.” Muốn duy trì ổn định sao?

Hai cha con cùng nói chuyện với nhau một chap nữa, mãi đến Vương thị đến giục: “Còn trách ta, chính ông cũng chuyện trò lâu thế, ăn cơm trước đã, có chuyện gì cơm nước xong hãy nói tiếp.”

Cả nhà Trịnh Văn Bác đi ăn cơm, kể thừa phong cách của Trịnh Tĩnh Nghiệp, mọi người vừa ăn vừa nói chuyện. Trịnh An Quốc hỏi Vương thị: “Quà quê tặng lên cho Tướng công đã chuẩn bị ổn thỏa cả chưa? Thất nương sắp làm đám cưới, có để làm một phần để tặng không? Sang năm tới, Ngũ nương cũng sắp sinh...”

Vương thị cắn đũa: “Ông hỏi lần thứ tám trăm rồi đây, đều đầy đủ cả. Sau khi sắp xếp xong ta đã kiểm tra lại, trên đường bị thất thoát hư hỏng cũng thay thế rồi.”

Ăn xong một bữa, Trịnh An Quốc lại dặn dò các con: “Nhất định phải cung kính.” Từ nhỏ bị cha tẩy não vậy đã thành thói quen, lịch sử đau thương của nhà họ đã được Trịnh An Quốc kể suốt mười mấy năm nay.

Trịnh An Quốc, là thư đồng đầu tiên của Trịnh Tĩnh Nghiệp, lớn hơn anh cả của Trịnh Diễm – Trịnh Tú, mấy tuổi, từ khi được Trịnh Tĩnh Nghiệp mua về, lớn lên ở Trịnh gia. Lúc ấy ông bảy tuổi, bộ dạng không phải xinh xắn đẹp đẽ gì, bình thường mà thôi, trong nhà không có nổi, bị mẹ ghẻ mang bán. Lúc ấy Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng chẳng có tiền, mẹ ghẻ của Trịnh An Quốc lại đòi giá cao, bộ dạng Trịnh An Quốc xấu xí, nói đơn giản là, *không tới giá đó*.

Cứ tưởng chuyện đến đây là xong, Trịnh Tĩnh Nghiệp không phải người tốt, cũng chẳng có vốn liếng đâu mà làm người lương thiện. Tuy rằng

ván xin năn nỉ mãi mới được làm học trò Quý Phồn, nhờ đó mà công việc cũng ổn thỏa hơn, vẫn có thu nhập, nhưng ông còn phải kết hôn, sinh con, nuôi vợ, chăm sóc mẹ già, dù cần một thư đồng thì Trịnh An Quốc cũng không nằm trong tiêu chuẩn của ông. Nhưng lúc đó mẹ ông còn sống, Trịnh mẹ, Hà thị là một người rất tốt bụng nghe nói thấy Trịnh An Quốc rất đáng thương – lúc này tên ông không phải Trịnh An Quốc – thương cảm hỏi con trai, có thể giữ cậu bé đáng thương này không.

Trịnh Tĩnh Nghiệp bất đắc dĩ, đành phải bỏ gấp hai lần tiền mua Trịnh An Quốc về. Trịnh An Quốc nơm nớp lo sợ, không ngờ Trịnh Tĩnh Nghiệp lại bảo vợ tìm quần áo, sắp xếp phòng ở, còn lấy sách dạy chữ cho. Trịnh An Quốc hoang mang, Trịnh Tĩnh Nghiệp hung dữ nói một câu: “Mua thì đã mua rồi, phải nuôi cho đàng hoàng, không được để ta mắt mặt, biết không?”

Trịnh An Quốc còn ngây ngô hỏi lại: “Vì không mua, nên mới không nuôi đàng hoàng phải không ạ?” Chẳng hạn như người cha ruột của ông. Trịnh Tĩnh Nghiệp: “...” Chả trách mẹ ông nhất định bắt ông mua về, căn bản vì lỗi tư duy y như mẹ ông vậy.

Lần đầu tiên Trịnh Tĩnh Nghiệp làm chủ người ta, chẳng sai khiến gì nhiều, Hà thị là người hiền lành. Thật ra Đỗ thị thoái mái hơn, nhưng với một đứa bé bảy tuổi, mua về làm thư đồng, phải dùng thế nào, là một vấn đề lớn, đành ném cho Trịnh Tĩnh Nghiệp.

Trịnh An Quốc hạnh phúc, Trịnh Tĩnh Nghiệp xem ông như con nuôi, cha ruột không cho đi học, sau khi nghe lời vợ thì bắt mang đi bán. Ở Trịnh gia tuy phải làm việc vặt, nhưng dạy dỗ cẩn bản thì không thiếu, sau này có Trịnh Tú, ngoại trừ khi còn bú tí được săn sóc chu đáo (trong nhà lúc đó nhà có ba phụ nữ (gồm Đỗ thị, mẹ Đỗ thị, mẹ Trịnh Tĩnh Nghiệp)), lớn hơn một chút thì không còn được chăm nom đầy đủ vậy nữa. Có thể nói, Trịnh An Quốc cũng giống Vu Nguyên Tè, dung nhập thành người Trịnh thị. Thậm chí bản thân Trịnh An Quốc không phải họ Trịnh, ông chủ động xin sửa họ, tên được Trịnh Tĩnh Nghiệp đặt cho. Hà thị mất, ông lén mặc áo tang đi theo, Trịnh Tĩnh Nghiệp biết cũng không nói gì, coi như ngầm cho phép.

Sau này, Trịnh An Quốc nằm mơ cũng không ngờ, Trịnh Tĩnh Nghiệp lại rảnh rỗi sửa hộ tịch cho, để ông được ra làm quan, nay làm tới Thái bộc, một trong Cửu khanh.

Thế giới tình cảm của Trịnh An Quốc chỉ quy về một mối: phụng dưỡng Trịnh Tĩnh Nghiệp như cha, chỉ đông thì không dám đi tây, bảo không được thua kém thì sẽ không nhụt chí. HẾT.

Mục tiêu sống của Trịnh An Quốc chỉ có hai điều: Một, nghe lời Trịnh cha, đi theo Trịnh cha; Hai, xây dựng gia đình nhỏ thật tốt. Đúng là một Trịnh đáng tin đến không thể đáng tin hơn, có thể nhìn ra từ việc con cái được dạy dỗ thế nào. Con trai ông, bạn trẻ Trịnh Văn Bác, vào kinh đưa tới chỗ Trịnh cha, dù ở tuổi nổi loạn cũng không hề có dấu hiệu hai lòng phản Trịnh, hoàn toàn không giống thế giới quan của con trai Từ Lương.

Nói thế không phải có ý bảo Từ Lương không đáng tin, nhưng mà *đáng tin* của Trịnh An Quốc không giống cái *đáng tin* của Từ Lương, chẳng hạn Trịnh An Quốc bỏ họ gốc, đi theo Trịnh Tĩnh Nghiệp, còn Từ Lương vẫn họ Từ. Hai người đều xuất thân là nô tài Trịnh gia, thế mà Từ Lương được lên chức nhanh hơn Trịnh An Quốc, sự khác biệt nho nhỏ trong chuyện này, có ý nghĩa thật sâu xa.

Chẳng những Trịnh An Quốc một lòng nhiệt huyết hướng về Trịnh cha mà còn dạy con rất ngoan. Từ Lương cũng khá trung thành với Trịnh Tĩnh Nghiệp, nhưng trong việc giáo dục con cái, *khu khu*, đúng là không giống Trịnh An Quốc. Dương nhiên bạn có thể bảo Trịnh An Quốc ‘bản chất làm nô ăn sâu vào máu’, nhưng không thể không nói, cả hai gần như là người nhà, nhưng trong lòng Trịnh Tĩnh Nghiệp có phân cao thấp riêng.

Bạn trẻ Từ Liệt thà chết không chịu khuất phục, tự chuyển ra ngoài ở, khi cậu chuyển đi thì anh bạn Trịnh Văn Bác sắp tới tuổi trưởng thành được Trịnh Tĩnh Nghiệp đích thân dạy dỗ, Trương Lượng *ăn theo* được đưa tới nhờ Vu Nguyên Tề chỉ bảo. Thảo nào Từ Lương vừa vào kinh, liền đập thẳng con trai ngốc một trận – đời làm gì có thuốc chữa bệnh ngu!

Mùa thu Trịnh An Quốc có về kinh một lần, lần đó là báo cáo công tác Thứ sử. Vì bổ nhiệm, bấy giờ lại trở về lần nữa để nhận công tác, mang cả nhà theo cùng. Chỉ vài tháng mà chạy đi chạy lại ba chuyến, càng có nhận thức sâu sắc về sự rộng lớn của lãnh thổ thiên triều.

Hôm sau, Trịnh An Quốc vào kinh, đầu tiên phải *bệ kiến*. Người khác gặp Hoàng đế thì rất kính sợ, còn đồ ngốc này đứng giữa triều mà tâm trạng rất thoái mái – lão ân tướng đang ngồi trên triều, liếc mắt một cái là được tiếp thêm can đảm. Ở ngự tiền, trả lời trôi chảy, lưu loát. Hoàng đế rất thích tuýp người đơn giản thế này: “Tốt tốt! Khanh làm Thái bộc, cũng giống ở Dự Châu vậy, ta rất yên tâm.”

Trịnh An Quốc thiếu đi điều vô ngực: “Thánh nhân yên tâm, chỉ cần có thể phát huy mười phần sức lực, thần sẽ không ra chín phần rưỡi.” Nói xong cười khò ra. Hoàng đế cũng không rờ tới nữa.

Trên mặt Trịnh Tĩnh Nghiệp mỉm cười, nhưng trong lòng thì đen mặt chảy nước mắt, quả nhiên, dù bao nhiêu năm trôi qua, ngốc vẫn hoàn ngốc.

Từ Lương vào kinh, dành thời gian dạy dỗ con cái, Trịnh An Quốc vào kinh thì được Trịnh Tĩnh Nghiệp dành thời giờ giáo huấn. Vì dạy dỗ tên ngốc này, Trịnh Tĩnh Nghiệp giảm tụ tập kết bè đảng, cố ý để thời gian nói chuyện với Trịnh An Quốc. Trịnh An Quốc không ngốc, ngốc thì đã bị Trịnh Tĩnh Nghiệp loại hết rồi, nếu ngốc thì chẳng thể làm nhậm chức Thứ sử một châu trong khoảng thời gian dài như thế.

Mã nghênh ở cửa chính tiến lên đón: “Tướng công, Trịnh Thái bộc phu nhân đã đưa tiểu lang quân tiểu nương tử tới rồi.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp gật đầu: “Đã biết.”

Trịnh An Quốc nghe vợ con đều đã tới, cũng thấy hài lòng, lại còn lên tiếng chào hỏi mã nghênh.

Vào thư phòng, Trịnh An Quốc vẫn một phong cách như trước, dập đầu bái lạy, đầu chạm trên thảm mà còn vang tiếng rất lớn. Trịnh Tĩnh Nghiệp gặp ông, trong lòng cũng rất vui: “Còn không mau đứng lên, muốn nằm trên đất áp trúng sao?”

Trịnh An Quốc già thế rồi mà lại khóc òa lên: “Tướng công, con muốn chết, cuối cùng cũng có thể ở chung một chỗ với Tướng công rồi.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp khinh bỉ ném cho một cái khăn tay: “Lau đi.”

“Vâng.”

“Ngồi đi.”

“Vâng.”

“Đọc đường có ồn cả không?”

“Ôn cả, chỉ hơi lạnh thôi. Có tuyết rơi nhẹ, sang năm sẽ được mùa lăm.”

“Bây giờ con đã nhận chức Thái Bộc, lúc trước Lục lang cũng làm ở Thái bộc, biết chút nội tình, lát nước ta sẽ gọi nó vào nói chuyện với con.”

“Vâng.”

“Có mang hết gia quyến theo không?”

“Dạ, có bà nhà với mấy đứa con.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp nói: “Cùng ăn bữa cơm đi.”

“Vâng! Vâng!” Trịnh An Quốc đáp liền.

Vừa đúng lúc, Đỗ thị cho A Thành tới hỏi: “Phu nhân hỏi muốn trò chuyện tới lúc nào, đang muốn cùng dùng bữa đây à.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp cười nói: “Vừa khéo! Bên phu nhân ồn cả chừ?”

A Thành cũng cười theo: “Trò chuyện ăn ý lắm, Thất nương nhà ta còn bắt các tiểu nương tử gọi mình là cô cô nữa kia.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp vui vẻ nói với Trịnh An Quốc: “Phải thế mới được chừ.”

Dọc đường, Trịnh Tĩnh Nghiệp hỏi A Thành tình hình bên phu nhân. A Thành cũng theo đó mà báo cáo lại từng việc lớn nhỏ.

Trước đó Đỗ thị đã báo Trịnh Diễm để trống ngày này, ở nhà để gặp gia đình Trịnh An Quốc, đương nhiên hôm nay già trẻ lớn bé của Trịnh gia đều tập trung đông đủ – ngoại trừ Tri Tu Chi ‘chưa qua cửa’.

Vợ của Trịnh An Quốc, Vương thị là một người không có vẻ ngoài xuất chúng gì, theo lời Đỗ thị, trong chuyện này có nguyên do. Mẹ kế của Trịnh An Quốc rất đẹp, khiến cha ông mê đắm quên cả đường đi lối về, đến nỗi mang con đi bán. Từ đó về sau có bóng ma tâm lý với người đẹp, lúc cưới vợ thì Trịnh Tĩnh Nghiệp đã chuẩn bị cho ông một chức quan, cũng có nói, thiếu nữ xinh đẹp con nhà giàu nào đó thì đừng nghĩ tới, nhưng nếu coi trọng con gái nhà ai thì Trịnh Tĩnh Nghiệp vẫn có thể giúp một tay. Trịnh An Quốc sống chết không chịu cưới người đẹp, cuối cùng lấy con gái nhà nông trung hậu hiền lành.

Cũng là phúc phận của Vương thị, Trịnh An Quốc một đường theo Tướng công nhà mình lên làm quan, mãi đến khi làm Thứ sử một châu, quan lớn một phương. Vương thị cũng theo đó trở thành Cáo mệnh phu nhân, đúng là vận số, không ngăn được.

Vương thị mặc bộ áo dài màu da sóc, trên đầu cài châu ngọc, không giống giàu xổi nhưng vẫn có chút dáng vẻ bà chủ. Đầu tiên mang con tới

khẩu đầu, Đỗ thị cho bà ngồi, nhưng bà không dám ngồi đối diện Đỗ thị, đến khi A Thành đỡ ngồi lên sập.

Các con bà, ngoại trừ Trịnh Văn Bác đều có mặt đủ cả. Trịnh Văn Bác theo cha đi làm, cha cậu đi gặp vua, cậu có thời gian nghỉ, ở ngoài cung Đại Chính chờ đón cha mình.

Các bà bác thường thích mấy nhóc mập, Đỗ thị vừa thấy Trịnh Văn Uyên tròn trĩnh thì cưng lắm: “Ôi, đến ta xem nào, đây là Nhị lang phải không? Tướng có phúc quá. Nhìn cái tướng này này, sau này lớn lên chắc chắn sẽ rất oai phong!” Nói đến mức tiêu mập mạp phát ngượng, mặt đỏ như trái táo (Đây là tả thực, cái đầu của nhóc này trông như trái táo), bị Vương thị giục mới ngượng nghịu tới để Đỗ thị ngắt véo một hồi. Đỗ thị ôm cậu không buông, nói mãi không ngừng: “Ngoan quá ngoan quá.” Nói xong lại còn vuơt tay tới túm lông viền trên cổ áo Trịnh Văn Uyên, sờ sờ.

Mặt Trịnh Diễm tái mét: Mẹ, đừng để Tam lang chờ lâu.”

Trịnh Văn Kỷ vẫn còn chờ được tiếp kiến, ngày thường cậu vui vẻ, cặp tai vểnh kia càng gợi cảm tình, Đỗ thị cười toe toét, nói với Vương thị: “Ta thấy mấy đứa con nhà con đều rất có phúc.”

Vương thị đáp: “Ngài nói có phúc thì chính là có.”

Đỗ thị mỗi tay ôm một đứa, ôm con nhà người ta mãi không chịu buông, mắt nhìn ba chị em Trịnh Duyệt. Vương thị chỉ tay vào các con giới thiệu: “Đây là Đại nha đầu, đây là Nhị nha đầu, đây là Tam nha đầu.” Ba cô bé đều cùng bước tới dập đầu.

Trịnh Diễm chạy xuống kéo lên, nói với Đỗ thị: “Tiếc quá, mẹ chỉ có hai cái tay, không kéo hết.” Đây không phải vì bị giáo trình làm thực nữ áp bức nên muốn bùng nổ, ra vẻ giễu cợt, mà quả thật thực lòng thích ba cô bé này. Kéo lại giữ rịt không chịu thả.

Đỗ thị cũng trêu, gần đây ép con gái quá nên cũng thoái mái hơn: “Con cũng chỉ có hai tay, có bản lĩnh thì kéo hết đi.”

Triệu thị mím môi nhìn mẹ chồng và em chồng đấu võ mồm, định tới giải vây thì thấy Trịnh Diễm kéo người này lại kéo người kia, đi tới dắt tay Trịnh Duyệt: “Không phải đã xong rồi sao?”

Đỗ thị nói: “Thôi ngồi cả đi, Tam nương và Thất nương chào hỏi các tiểu nương tử nhé.” Vương thị liên tục bảo không dám: “Sao lại bảo là *chào hỏi* được ạ.” Đỗ thị nói: “Sao lại không thể? Để tụi nó chơi với nhau đi, ăn ý thế mà.”

Không cần biết có dung mạo như tiên hay không, còn nhỏ thì vẫn là con nít, rất đáng yêu, Đỗ thị càng thích. Chuyện này cũng có liên quan đến xuất thân, Đỗ thị, ngày trẻ thuộc tầng lớp dân thường, tiếp xúc với những người chẳng có tướng mạo xuất chúng gì. Sau đó khi gặp gỡ tầng lớp thượng lưu, nhất là thế gia, đã qua bao nhiêu đời cải tạo nòi giống, tỉ lệ trai xinh gái đẹp rất nhiều, nên dù diện mạo bình thường, nhưng trắng trẻo sạch sẽ, lại biết ăn mặc giữ gìn, nhìn thoáng qua là thấy độ xinh đẹp được tăng thêm tầm cấp.

Bấy giờ nhìn ba cô con gái của Trịnh An Quốc, trong lòng bỗng trào lên một cảm giác thân thiết: “Rất ngoan, ta cũng thích.”

Vương thị mừng rỡ: “Vậy thì tốt quá, vậy thì tốt quá.”

Trịnh Diễm đang trò chuyện với ba cô bé, chị em Trịnh Duyệt gọi Trịnh Diễm là ‘Thất nương’. Trịnh Diễm vỗ tay nói: “Các người tới rồi, chúng ta lại có thêm bạn. Trong kinh có mấy người chơi được đâu, mọi người xấp xỉ tuổi với nhau, sẽ có chuyện để nói thôi. Hai ngày nữa các người sắp xếp ổn thỏa rồi chúng ta sẽ tập trung lại, để mọi người được làm quen nhau. Sẽ ăn ý lắm đây, các người rảnh rồi cũng có thể tự mời bạn tới chơi, rất tiện.”

Trịnh Duyệt nói: “Làm phiền Thất nương, chị em chúng ta không quen thuộc với trong kinh, chỉ biết đi theo Thất nương thôi. Có gặp hay không cũng không sao, sắp sang năm mới, Thất nương sẽ bận rất nhiều việc.”

Trịnh Diễm nói: “Năm nay ta đã bận đủ rồi.” Lại hỏi những điều mà ba chị em chứng kiến trên đường đi.

Trịnh Di nói: “Trên đường lạnh lầm, chúng em chỉ ngồi trong xe, cũng không thấy nhiều cảnh lạ, ngày giá rét, cây bên ngoài rụng lá, cỏ hoa cũng héo úa, nhìn xơ xác tiêu điều.”

Trịnh Diễm thở dài: “Đúng là đất trời bao la!”

Trịnh Duy nhỏ tuổi nhất, không hiểu hết những chuyện các chị nói, khi nghe Trịnh Duyệt bảo: “Lúc đó em xuống đi bộ, ở trạm dịch...”

Trịnh Duy nghĩ, *nguy rồi*, lúc đó là lúc cô bé tò mò nên chạy lung tung, khiến cả nhà đỗ đi tìm, vội la lên: “Không phải em cố tình chạy lung tung đâu mà!” Chỉ là thấy con thỏ, nên tò mò thôi. Chớp chớp mắt nhìn Trịnh Diễm, òa khóc.

Trịnh Duyệt buồn cười nhìn em gái, *đồ ngốc, ta không nói chuyện này, chính muội tự khai.*

Trịnh Diễm thấy thế, sao lại không đoán ra? Dịu dàng hỏi: “Vậy là em có ý làm thế à?” Trịnh Duy gật đầu thật mạnh, lại thấy không đúng, Trịnh Diễm lại nở nụ cười tiếp: “Thế tại sao lại chạy ra ngoài? Bên ngoài lạnh lắm.” Trịnh Duy biết bị nàng dẫn dắt, đành nhở giọng thưa: “Tại có con thỏ!”

“Trông nó thế nào?”

“Màu xám”

“Có bắt được không?”

“Không...” Giọng nói rất tủi thân. Lúc trả lời còn liếc qua các chị, giọng của bé vẫn còn con nít, mềm mại non nớt, Trịnh Diễm nhìn vào đầu bé con, không nhịn được mà vỗ nhẹ.

Trịnh Duyệt bất đắc dĩ liếc qua em gái, nói xin lỗi với Trịnh Diễm: “Muội ấy còn nhỏ, nghe bảo hôm nay có thể nhìn thấy kinh thành, cao hứng đến hơn nữa đêm không ngủ, hôm nay hơi mơ mơ màng màng.” Trịnh Diễm nhìn hai hàng lông mày của Trịnh Duyệt mà hâm mộ: “Đẹp quá đi mất.” Trịnh Duyệt mỉm cười: “Thất nương mới đẹp.” Quách thị ở bên nghe thấy bật cười: “Thất nương khen người ta, là cố tình để được khen lại phải không?”

Trịnh Diễm nói: “Muội nói thật đây chứ, vừa gặp bọn họ đã cảm giác thân thiết mãi. Mà có thể để người thấy thuận mắt, chính là nhờ dung mạo xinh đẹp. Nhìn lông mày bọn họ có một vẻ dịu dàng, càng thấy thân thiết,” sờ lên mặt mình, thấp giọng nói, “Muội cảm thấy thật kì lạ, sao hai ngày nay mẹ lại răn dạy muội mãi, chẳng lẽ vì càng lớn càng đáng ghét sao?” Quách thị biết rõ chuyện bên trong, ôm bụng nói: “Khoan khoan, muội bót nói đi, bây giờ ta không thể cười to được, chẳng trách mọi người bảo hổn hển gặp muội là tâm trạng rất tốt.” Thì ra vừa mở miệng là có thể chọc cười.

Đỗ thị nói với Vương thị: “Để tụi nó cười đến thế, lại là Thất nương bày trò đây,” cất giọng hỏi, “Đang nói gì thế?”

Trịnh Diễm trả lời: “Nói chuyện thôi ạ.”

Tiêu thị đậm bàn.

Đỗ thị nói với Trịnh Diễm: “Con đừng bắt nạt người ta. Con nhà người ta ngoan ngoãn là thế, không giống như con, y như khỉ vậy. Nhớ kĩ, con là trưởng bối, không được bày trò đùa giỡn đâu đấy.”

Trịnh Diễm bảo: “Theo lời mẹ thì, bọn họ đã gọi con là... ây da, nên gọi là cô cô chứ nhỉ?”

Đỗ thị gật đầu: “Thế mới được chứ.”

Vương thị đã đứng bật dậy, xua tay liên hồi: “Làm vậy sao được?” Không phải Vương thị bảo Trịnh Diễm không phải trưởng bối. Mà vốn bắt

nguồn chủ tớ, là nô bộc cho nhà người ta, để con trẻ gọi chủ nhân bằng *gia, nương* là tỏ ý tôn kính. Nay gọi ‘cô cô’, tức xem như nửa người nhà rồi, Vương thị không thể ngồi yên.

Đỗ thị quả quyết: “Cứ quyết định vậy đi.” Đánh tay vào nhau ra hiệu, Vương thị bị khí thế ấy khiến kinh hãi, không dám phản đối nữa. Chuyện cứ thế mà quyết, Đỗ thị lại giục Trịnh Diễm tặng quà gấp mặt, Trịnh Diễm nói: “Vừa hay, ta đang có vài món trang sức mới làm, trang sức của các cháu vẫn mang kiểu dáng ở vùng khác, dù sao thì Dự Châu cũng không hợp thời mới mẻ như trong kinh được.”

Vương thị muốn từ chối thì Trịnh Diễm đã kéo ba cô bé đến chỗ mình. Trịnh Văn Bác đi theo Trịnh Tĩnh Nghiệp, Trịnh An Quốc về nhà, hai người lớn nói chuyện, cậu bị đẩy tới chỗ Đỗ thị, tới nơi, chẳng thấy đám em gái đâu, chỉ có em trai, đầu tóc của hai cậu em bị vần vò đến rối tung, nhìn rất tội nghiệp, Trịnh Văn Bác thấy cũng muôn nhào tới xoa mấy cái.

Vương thị nói: “Con đứng ngây ra đó làm gì?”

Trịnh Văn Bác nghiêm túc bước vào: “Con chào phu nhân, Tướng công đã về, đang nói chuyện với cha ở thư phòng, bảo con tới báo trước phu nhân một tiếng.”

Cả nhà Trịnh An Quốc vào kinh, cũng có nhà riêng, dù Hoàng đế không nhớ thì Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng nhắc để ngài cho ông một căn. Trịnh Văn Bác cũng chuyển đi, vốn Trịnh An Quốc muốn để con cả ở lại để tiếp tục hầu hạ Trịnh Tĩnh Nghiệp, nhưng Trịnh Tĩnh Nghiệp lại nói: “Sắp sang năm mới rồi, cả nhà sum họp mới tốt.”

Tháng giêng, các tiểu cô nương đều mặc đồ đỏ. Cô bé nào có thân phận thì đều thích áo đỏ, váy thêu hoa văn vàng lấp lánh, đỏ vàng rực rỡ. Trịnh Diễm lục lại bộ trâm Như ý năm ngoái, ướm lên đầu hồi lâu, buồn bức bảo: “Coi như tóc đã mọc nhiều hơn, nhưng sao vẫn không cài trâm

được? Thế này thì bao giờ mới dùng được chứ?” Bộ trâm ấy có N cây, phải cài nguyên bộ, dùng một hai cây thì cũng được, có điều không đúng kiểu.

Vì A Tiếu muốn thử trâm mà làm đầu nàng rối lên, sau đó búi lại: “Bộ trâm này còn rất mới, nếu Thất nương thích thì sau này bỏ vào của hồi môn, xuất giá mang cùng là được mà.”

Trịnh Diễm oán hận: “Ta muốn làm một trâm nhỏ để cài! Cài trong năm nay cơ!”

Cuối cùng tìm được một cây trâm nhỏ hình phượng hoàng và vài cây hình lá cài lên, soi gương, cũng khá rực rỡ.

Cuộc họp mặt chúc tết của Trịnh đảng tổ chức ở Trịnh gia, Trịnh Tĩnh Nghiệp cùng đám đàn em tập trung ở *tiền thính*, Đỗ thị và các bà vợ ở *hậu thính*, Trịnh Diễm mời các tiểu cô nương đến *hoa thính* (*cả ba đều là phòng khách, diện tích, quy mô khác nhau*). Váy áo đỏ rực, ríu rít cả phòng. Trong phòng đặt vài chậu than lớn, dùng than Ngân Sương loại thượng hạng, không có khói.

Trịnh Diễm giới thiệu chị em Trịnh Duyệt cho mọi người, lại lo bọn họ không chú ý, mang ba người theo cùng, nhất là Trịnh Duy, vì cô bé còn nhỏ quá. Lý Hoàn nương nói: “Thất nương có mới nói cũ, thật là nhẫn tâm,” Lấy tay áo che mặt, “Số thiếp thật là khổ.” Chọc Vu Vi vừa cười vừa vỗ vào lưng: “Lưu manh, đừng dọa các tiểu nương tử chứ.” Cả phòng đều cười.

Trịnh Diễm nói: “Không câu nệ thế mới tốt, mọi người đều đùa cả, nếu giống đang dâng tấu chương thì còn gì hay nữa?”

Đường Át Tú nói: “Nói đến tấu chương, mọi người có tin trên triều còn nào nhiệt hơn cả chỗ chúng ta không?” Cha của cô ưa hóng chuyện, tính cô cũng hao hao thế, “Nghe cha ta nói, trên triều không có năm nào mà đại thần không đập thẳng vào mặt nhau.”

Các cô bé lại cười hi hi ha, kể về các tin hay ho, Trịnh Diễm giải thích cho chị em Trịnh Duyệt: “Chuyện thế nào thì nói thế ấy, nhưng ở trên

triều có một số việc không đồng quan điểm nên thành ra cãi nhau. Tranh cãi không có kết quả thì quấy lên, có đập *hốt bản*, cũng có động tay động chân. Như có lần chọn hai người ai đi sứ, thế mà lại tung quyến.” Cuối cùng đều bị Thừa tướng dùng bạo lực trấn áp.

Bỗng Lâm Dung lén tiếng: “Tạp kỹ tới rồi.”

Mọi người cùng kéo nhau đi xem tạp kỹ, các tiểu cô nương nhìn theo dõi ảo thuật biến hóa mà kinh ngạc thốt lên. Trịnh Diễm thì thích xiếc hơn, ảo thuật gì chứ, ở thời đại thông tin đại chúng, được giải thích bí quyết cả rồi. Quay qua thấy Vu Vĩ nhiệt tình giải thích cho Trịnh Duy: “Cái này ây hả, chút nữa có thể biến ra con chim đó.”

Lý Hoàn nương và Trịnh Duyệt đang trên đà làm thân, Trịnh Di thì trò chuyện với Từ Hân. Thân phận của Từ Hân và Trịnh Di gần giống nhau, có cảm giác gần gũi, chị em Trịnh Di không đủ xinh đẹp, cũng chẳng có tính cạnh tranh gây hấn, con gái thích tuýp ‘bạn thân’ như thế này nhất. Lý Hoàn nương bỏ bình dấm với Trịnh Duyệt xuống, gọi chị chị em em đến là thân thiết.

Trịnh Diễm nhìn sang chỗ ngồi bên cạnh Từ Hân.

Nhin sang Từ Thiếu Quân, Trịnh Diễm thở dài, cũng không biết nên làm thế nào, nàng có ý né tránh với Từ Thiếu Quân. Đang suy nghĩ, nhấp một ngụm rượu trái cây. Trịnh phủ không thiếu rượu, nhưng các tiểu cô nương chỉ được uống rượu trái cây, mà lại là li nhỏ, hai ngụm là hết.

Trịnh Duyệt nói chuyện với Lý Hoàn nương: “A Lý hay thật, những chuyện này ta không hề biết, cảm ơn đã nói cho ta, sau này ở chung với Thất nương, cũng biết ít nhiều.” Lý Hoàn nương: “...” Rõ ràng mình đang khoe khoang, hòng muốn đối thủ thấy khó mà lui, sao lại thành chỉ bảo cho đối phương thế này?

Trịnh Duyệt tranh thủ nói với Trịnh Diễm: “Thất nương, uống ít thôi, thích vị đó thì cũng nên ăn chút gì lót dạ trước rồi hẵng uống.”

Trịnh Diễm gật đầu: “Đúng là hơi khát, đổi thành trà vậy.” Uống thêm một li trà thì lại muốn đi vệ sinh. Lặng lẽ đứng dậy, Trịnh Duyệt, Lý Hoàn nương cũng đi theo: “Thất nương có chuyện gì thế?”

Trịnh Diễm xua tay: “Ta đi vệ sinh một chút, các cô cũng mấy ngày không gặp rồi, để mọi người không thấy chúng ta thì không hay.” Hai người thấy Trịnh Diễm đã có người đi cùng, lúc này mới thôi.

Nhà vệ sinh không xa, trang trí sang trọng, đặt thêm chậu than, nước ấm để rửa tay. Ra ngoài còn xông hương, đảm bảo không có mùi hôi.

Trịnh Diễm *xả* xong, chỉnh trang ồn thoa rồi ra ngoài, thấy Từ Thiếu Quân đang ở dưới hiên. Từ Thiếu Quân toàn thân đǒ thǎm, rất nổi bật. Trịnh Diễm không muốn thấy cũng không được, suy nghĩ một chút, tiến tới bắt chuyện. Nàng không biết Từ gia xảy ra chuyện gì, khiến Từ Thiếu Quân biến mất trong vòng xã giao của các tiểu cô nương một thời gian (*chương 77*), chỉ là cảm thấy, nếu Từ gia đã đi theo nhà mình, thì tốt nhất Từ gia đừng để xảy ra chuyện gì không hay. Đàn ông thường xem chuyện sau bếp là việc nhỏ, phụ nữ không nghĩ thế, ít ra Trịnh Diễm không vậy. Chẳng hạn cụm từ ‘con dâu phá cửa’ có thể nói rõ phần nào. Nói chuyện với Từ Thiếu Quân một chút, là điều Trịnh Diễm thấy nên làm.

Thế nên nàng đi ra bắt chuyện: “Sao Tú nương lại ra ngoài này? Bên ngoài lạnh lắm.”

Từ Thiếu Quân cười khẽ: “Bên trong hơi nóng nhiệt, ta ra ngoài hít thở không khí một chút.”

“Năm mới thì phải tung bừng sôi nổi chứ? Nếu cô thấy ầm ĩ thì cũng không nên ở ngoài này, kẻo bị đông lạnh mất.”

Từ Thiếu Quân tỏ vẻ băn khoăn: “Thất nương ở đây, có nơi nào yên tĩnh chỉ ta với được không?” Lại đưa mắt nhìn Trịnh Diễm.

Trịnh Diễm đưa cô ta tới một phòng bên, Từ Thiếu Quân giúp nàng cởi áo choàng. Trịnh Diễm mời cô ngồi, nhấp một ngụm trà, chỉ qua: “Ném thử

đi, vị trà này không tệ đâu.” Lúc này Từ Thiếu Quân mới bung lén, khẽ nhấp một ngụm, lại đặt xuống. Cúi đầu, nhìn chàm chàm vào đầu ngón tay mình. Trịnh Diễm càng cảm thấy kì lạ: “Cô sao thế? Không thích náo nhiệt cũng không thích thanh tĩnh sao?” Nói xong lại tới ngồi bên cạnh Từ Thiếu Quân.

Từ Thiếu Quân bất an khẽ nhích người: “Không phải. Chỉ là hơi đa cảm mà thôi, thật là, Thất nương lo lắng như thế, làm ta thấy thật áy náy.”

Trịnh Diễm kéo tay của cô ta: “Cô có gì không vừa lòng thì nói đi, nếu không nói thì ai mà biết được? Cứ giấu trong lòng, rốt cuộc không phải tự làm mình khó chịu sao? Có chuyện gì thế, nói ra sẽ ổn thôi.”

“Hôm nay rất vui, không có gì không vừa lòng cả.”

“... Vậy đừng lộ vẻ đau khổ đó được không?”

Hai hàng nước mắt trong suốt lăn dài trên má Từ Thiếu Quân: “Hôm nay tất cả mọi người đều rất vui vẻ náo nhiệt, nhưng mà ta... càng lớn, càng nghĩ, nếu mẹ ruột vẫn còn, không biết sẽ thế nào. Ta... chưa gặp bao giờ, cũng không biết trông bà thế nào, giọng nói của bà ra sao.”

Trịnh Diễm trầm mặc, nàng nhớ tới Cố Ích Thuần, tìm suốt mười mấy năm, cũng chẳng tìm được mẹ ruột của mình, dần cảm thấy thương cảm, thấy Từ Thiếu Quân mắt hơn: “Đã hỏi cha cô chưa?”

Từ Thiếu Quân lắc đầu: “Phu nhân bán mẹ ta, cha ta cũng không biết bán đi đâu, dẫu muốn tìm cũng chẳng thể nào tìm được.”

Trịnh Diễm nói: “Cô ở bên mẹ nhiều, năn nỉ bà đi, cô đã lớn rồi, chẳng lẽ bà lại làm khó dễ cô,” Từ Thiếu Quân gọi Đồ thị là ‘Phu nhân’? Trịnh Diễm chỉ dành ngầm thừa nhận họ là mẹ con, “Ở nhà cô gọi mẹ mình là phu nhân?”

Như thế cũng chẳng hay ho gì, có lẽ nếu mẹ cô ta là *hoa tàn ít bướm*, không lượn lờ trước mặt cha cô hô gió gọi mưa, hẳn có thể chừa chấp. Bản

thân Đồ thị có con trai, một nô tỳ được mua đi bán lại không làm cho bà có cảm giác bị uy hiếp, chỉ cần không tiếp cận Từ gia, cuộc sống bình ổn sẽ không thành vấn đề. Nay cô lại tỏ ra giận dỗi với *bà chủ gia đình* thế này, muôn chết sớm thì cứ nói đi.

Từ Thiếu Quân buồn bã nói: “Thất nương thật tốt số, không biết nỗi khổ của con vợ lẽ. Ta cũng không dám nói gì, phu nhân chưa chấp ta lớn tới nhường này, cũng là đủ lắm rồi.”

“Bà ấy ngược đãi cô? Coi cô là nô tỳ, không cho cô gọi mình là mẹ sao?” Trịnh Diễm kinh ngạc.

Từ Thiếu Quân vội vàng lắc đầu: “Không có không có, phu nhân đối xử với ta tốt lắm. Nhưng dù sao vẫn không phải là con ruột, thế nên, không thể sánh bằng Tam nương (Từ Hân).”

Trịnh Diễm rất muốn hộc máu. Không phải nàng không có tình cảm, nhưng cảm thấy chuyện mẹ con chia cắt là bình thường. “Đường do người đi mà thành, chỉ cần cô muốn, dù có khó đến mức nào, hãy cứ bước về trước. Nếu quan hệ tốt với trong ngoài nhà thì cũng đường về sẽ rộng hơn, không phải sao? Böyle giờ cô khóc thế thì được cái gì chứ?”

“Thân phận khác biệt, ta nào dám quên. Trước mặt cha, Tam nương nói gì cũng được, nhưng ta rất ngốc, cuối cùng lại chọc giận Tam nương. Nếu ta có thể thành Thất nương thì hay quá, sẽ dám nói chuyện.”

Lời kịch này hơi bị quen tai! Trịnh Diễm nắm tay Từ Thiếu Quân: “Mọi người đều đã trưởng thành, trong nhà sẽ tiến hành nghị hôn, thành thân, lại bắt đầu một cuộc sống mới. Cha cô sẽ không để cô làm thiếp, chắc chắn sẽ làm vợ cả, đích thứ gì đó, đừng nhắc tới nữa. Đến khi ấy, cô muốn tìm mẹ đẻ hay làm gì cũng được, đều rất dễ dàng. Đừng khóc nữa nhé.”

“Không dễ vậy đâu, thiên hạ rộng lớn, nào biết đã bán đi đâu, nhà ai mà có khả năng tìm kiếm khắp nơi vậy chứ. Người ta dễ dàng, chứ nào đến phiên mình. Hơn nữa, dù có người trong sạch cũng sẽ để Tam nương chọn,

ta không có con đường được trải sẵn như Tam nương đâu. Cuộc đời này ta sẽ không thể gặp mẹ ruột được nữa.”

“...” Trịnh Diễm càng lúc càng thấy không thể hợp tính, “Tuy cô là thứ xuất, nhưng cũng là con gái Từ gia, phu nhân đã đồng ý cho cô nhập tịch, ấy là đã coi cô như con. Đàn ông tốt trên đời đâu chỉ có một, chẳng lẽ chỉ có một người có thể giúp cô sao? Cần gì phải khóc lóc như thế.”

Tù Thiếu Quân lau nước mắt nói: “Cám ơn Thất nương đã nghe ta lải nhải nhiều như vậy, không làm hỏng tâm tình của người chú? Ta cũng biết đây là nói vớ vẩn nhưng vẫn không thể kiềm chế suy nghĩ, người mẹ sinh ra mình rốt cuộc đang ở đâu? Sẽ dịu dàng với ta chứ? Lúc phu nhân ôm Tam nương, nếu bà có ở đó, có che chở cho ta hay không?”

Trịnh Diễm nói: “Trước hết đừng lo lắng như vậy nữa, đợi khi nghị hôn rồi sẽ có cơ hội tìm mẹ ruột thôi. A Khánh, mực nước tới đây, mặt cô ấy nhè nhẹo nhoẹt cả rồi.” Người không biết sẽ cho rằng bị ta bắt nạt mất.

Về lại chỗ ngồi, nhiều người nhìn qua, Tù Thiếu Quân lại cúi đầu. Vết giận trên khuôn mặt Từ Hân vẫn chưa nguôi, hỏi: “Muội đi đâu thế?” Từ Thiếu Quân sợ hãi liếc mắt về phía Trịnh Diễm, nàng đỡ lời: “Chúng ta gặp nhau ở ngoài, nên nói chuyện một lát.”

Lý Hoàn nương khẽ nhíu mũi nhìn hai chị em bọn họ, cười đon đả với Trịnh Diễm: “Thất nương đi lâu quá.”

Hội họp ngày tết đã hạ màn, Trịnh Diễm hỏi A Tiêu, người ở lại phòng khách ban nãy: “Ta thấy Từ Tam nương có vẻ không vui, rốt cuộc là có chuyện gì vậy?”

“Là tiểu nương tử Lý gia nói với Từ Tam nương rằng, ta thấy em gái cô có vẻ hơi u ám? Thé là Tam nương nổi giận, nói em gái cô áy trâm ổn, không giống một ít người cứ túi ta túi tít, phiền phức.” A Tiêu bắt chước theo giọng như đúc.

A Khánh ngạc nhiên nói: “Tù Tam nương bảo vệ em gái mình thật sao?” Chần chờ nhìn qua phía Trịnh Diễm.

Trịnh Diễm nghĩ bụng, nhà chúng ta không có đích thứ cũng chẳng có Tiếu bạch hoa (*), chị không biết những chuyện này là đương nhiên. Nếu không phải ta đọc nhiều tiểu thuyết, sẽ không nhìn ra Từ Thiếu Quân có vấn đề.

(*) Chỉ những người có bề ngoài mỏng manh điềm đạm, xinh đẹp, nhưng trong lòng lại âm hiểm thâm độc, dựa vào vẻ yếu ớt của mình mà được sự cảm thông, yêu thương.

Theo góc độ khoa học mà nói, chỉ cần đã đọc ngàn quyển truyện thì dù là ‘được bé’ hay ‘cong tự nhiên’, các hủ nữ có thâm niên nhìn qua là biết.

Tương tự, là đáng thương thật hay *tiếu bạch hoa*, cũng có thể dễ dàng nhìn ra. Ít tiếp xúc thì không nhận ra, nhưng bạn cứ thử nói chuyện với cô ta thì biết, hẽ gặp ai không sánh bằng, nói gì cũng tỏ ra thấp hèn. Trịnh Duyệt rất quan tâm Trịnh Diễm, cũng tỏ vẻ nhún nhường, nhưng không hề làm Trịnh Diễm chán ghét, chỗ khác biệt là ở đâu?

Là từ ánh mắt, ánh mắt của Từ Thiếu Quân luôn mang vẻ u sầu, vẻ sợ hãi, tựa như muôn nói rằng ‘Ta đáng thương lắm, tới hỏi ta bị ai bắt nạt đi’.

Chị hai à, muôn bắt đầu màn *trạch đáu* phải không?

A Khánh thấy Trịnh Diễm không ngăn cản, tiếp tục kể chuyện cho A Tiếu nghe, lặp lại từ câu từng chữ Từ Thiếu Quân đã nói. A Tiếu thở dài: “Tù Tú nương này cũng thật đáng thương, tuổi còn nhỏ thế mà, khổ thật. Một tiểu nương tử hiểu chuyện như thế, không biết nhà nào có phúc đây, những người từng trải qua đau khổ rồi sẽ được sống hạnh phúc thôi. Chỉ mong cô bé cũng có thể gặp được nhà tốt, coi như *đắng cay trôi qua, ngọt ngào mới tới*.”

Trịnh Diễm cười nhạt: “Tin cô ta thì đúng là đồ ngốc! Ta sờ vào tay cô ta, nhỏ nhắn mềm mại, có mấy vết chai mỏng, từ vị trí đó là biết do cầm bút đánh đòn để lại, xem mạch đậm mặt mày thì thấy cơ thể khỏe mạnh, không bị thua thiệt. Đến gần hơn, huân hương trên người, loại một đồng vàng một lạng. Quần áo trên người vừa vặn, có thể thấy là của chính cô ta. Trang sức trên người hắn cũng được làm ra cùng chỗ như Từ Hân, có vẻ phân lượng nhẹ hơn một chút, nhưng cũng chẳng có gì khắc khe. Con người không phải cứ ăn no mặc ấm là được, trong lòng phải cảm thấy dễ chịu thoải mái. Luật pháp bốn triều, con do nô tỳ sinh, phải theo mẹ. Từ phu nhân giữ cô ta, chẳng phải không là ân đức dành cho hay sao? Cô ta lúc nào cũng tỏ vẻ bị bắt nạt, chuyện gì cũng so sánh với Từ Tam nương, còn hôn nhân chưa thành cũng nhất định không chịu thua.”

A Khánh A Tiếu trợn mặt há hốc, Trịnh Diễm cười hỏi: “Sao các chị không nghĩ đi, cô ta dựa vào gì mà lại nói chuyện xấu trong nhà với người ngoài như thế?! Giấu cho kĩ còn chưa xong! Ta và cô ta thân thiết sao? Các chị nghe xong có cảm thấy cô ta rất đáng thương, muốn ra mặt giúp phải không? Muốn cô ta được gả cho người tốt, tốt nhất là phải tuyệt vời hơn nhà chồng Từ Hân gấp một trăm lần? Nếu ta cũng nghĩ vậy, nóng đầu, đi tìm Từ thị lang nói chuyện, hoặc đi làm mai rồi, không phải sao?”

Dù vô tình hay cố ý thì Từ Thiếu Quân cũng là gian xảo trời sinh rồi đúng không?

Đa số truyện trạch đấu luôn có một ‘Quý nhân’ như vậy, không rõ về thế giới bọn họ, ân oán tình cừu thế nào chẳng hay, chỉ có một tác dụng, đều vì thương xót của cảnh ngộ của nữ chính, nổi giận dùn dùn đòi ra mặt, sau đó dẫn vào tầng lớp xã hội thượng lưu. Sức mạnh ngang ngửa siêu nhân, nhân vật chính gặp vấn đề gì khó giải quyết, chỉ cần tìm một *quý nhân* là coi như xong. Nếu nữ chính muốn có chồng, làm mai; gặp tình địch, giúp đuổi đi; bị khi dễ, đánh hộ. NPC thiểu năng, gặp gỡ nhân vật chính xong liền thấy núi mở đường, thấy sông bắc cầu, nói gì tin đó, hùng hổ xung phong như đồ ngu.

Bị người ta coi là NPC, Trịnh Diễm cảm thấy áp lực như núi. Có phản nộ không?! Bị lợi dụng thế được không? Đang tết nhất, chạy ra ngoài khóc

lúc cái đέu! Nếu quả đang oán cmn trách xã hội bất công, có giỏi thì hãy tự phấn đấu đi! Trịnh Diễm không thích như thế, như cha nàng, bị người trong tộc bắt nạt, đã làm thế nào? Như nàng, bị Đông cung coi thường, đã làm thế nào?

Tác phong của nàng và Từ Thiếu Quân không giống nhau, không thể hợp.

Quan trọng nhất Trịnh Diễm có một người để so sánh, Cố Ích Thuần, là người rất không bằng lòng với gia tộc. Đây là dân bản địa đó? Lại còn bị bắt nạt thê thảm nữa? Thấy gia tộc không vừa mắt, nhưng nên chăm sóc thì vẫn làm đúng không? Chẳng hè có cảnh đón gió rơi nước mắt, ngắm trăng lòng rung rung, khóc rầm rứt: ‘*Cái trăng nhỏ, lá vàng vàng, hai ba tháng, không có mẹ*’ (*), đúng không? Dẫu bảo nam nữ khác biệt, nhưng các em gái thời này không phải cũng hung hăn lăm sao?

(*) *Dân ca Trung Quốc, kể về cô bé con mất mẹ, bỏ lấy mẹ kế, bị ngược đãi.*

Cố Ích Thuần không có mẹ ruột, đau khổ để trong lòng; Từ Thiếu Quân không tìm được mẹ ruột, thống khổ trở thành ham muôn.

Về phần phúc khí, trong đầu Trịnh Diễm bỗng sực nhớ một câu nói nổi tiếng “Nếu bạn có một kẻ thù...” (*)

(*) Câu Trịnh Diễm nhớ tới là: *Nếu bạn có con trai, không dạy nó cho tốt, nó sẽ hại cả nhà bạn; nếu bạn có con gái, không dạy nó đàng hoàng, thì sẽ đi hại nhà người khác. Nếu bạn có một kẻ thù, hẵn lại có con trai, hãy làm hư con gái mình, gả cho con trai hẵn, thế thì cả nhà hẵn coi như xong, thù của bạn đã được trả. – Ý nói vì trả hù mà bất chấp tất cả.*

“Nếu một người không biết ơn, tính tình sẽ trở nên u ám, tiếp xúc với cô ta, sớm muộn cũng không có kết cục tốt,” Trịnh Diễm nói quả quyết, “Lúc nào cũng oán giận, con ghẻ mà lại muốn thành con vợ cả, trách chúc quan của cha mình không đủ cao, gặp con gái đại thần thì như thế người ta

ép cô ta cười theo người khác. Nếu chức quan cha cô ta đủ cao thì có khi lại mong cha mình là Hoàng đế áy chứ. Kinh khủng! Không có tiền đồ đâu!”

Tù Thiếu Quân, cô đi sai đường rồi!

Quả thật Trịnh Diễm đã không nhìn lầm, Tù Thiếu Quân đúng là người không có tiền đồ – nhưng chuyện này sẽ kể sau.

115. TRÊN ĐỜI LĂM KẺ LẠ

[Nguyên]

TRỊNH DIỄM KÉO BÈ DÂN PHÁI, NGƯỜI KHÁC THÌ KHÔNG SAO, NHƯNG LẠI CHỌC PHẢI MỘT NGƯỜI – TỪ CỬU NUƠNG.

Trịnh Diễm nói một thoi một hồi Về Từ Thiếu Quân, chẳng những hai người đang trong tư thế sẵn sàng tám chuyện như A Khánh A Tiếu trợn mắt há hốc mồm, mà đám A Thang không tham gia, chỉ vươn *anten* hóng hớt cũng quên cả việc đang làm, bưng chậu đứng ngờ ra, rót nước trà tràn cả ra ngoài. Xem như các chị cũng lanh lợi, có người từng bị mua qua bán lại mấy lần, ganh đua giữa các nô tì khá kịch liệt, từng chứng kiến không ít chuyện, nay lời giải thích của Trịnh Diễm đã khiến cho mọi người được mở rộng tầm mắt.

Trịnh gia ít người, các anh chị em trong nhà chung một mẹ, dù *phát* nhanh, nhưng trong nhà chưa từng xảy ra chuyện bẩn thỉu nào, ngay cả lòng dạ các nô tì đi theo cũng rất trong sáng.

Chân A Thôi bị nóng, cúi đầu nhìn xuống thì thấy nước trà đang tràn ra từ trên bàn, vội đặt ám xuống, tìm khăn lau. A Thang đang bưng chậu, bắt đầu thấy tê tay, đặt xuống, vắt khăn nóng mang tới cho Trịnh Diễm: “Có lẽ... Từ Tú nương đang kẽ khỗ, nói đã miệng, thuận móm đây mà.”

Trịnh Diễm lau mặt, cả người thư thái. Những điều nàng nói ban nãy cũng hơi cay nghiệt, có lẽ Từ Thiếu Quân không đến mức quá tệ, chẳng qua vì có liên quan đến xuất thân, ăn cây nào rào cây đó, tính toán cho mình, không cần biết có kế hoạch hay không, cứ mào đầu ám thị trước rồi tính tiếp, đỡ đến khi cần lại bị thiệt thòi, không ai nhớ tới. Nhưng Trịnh Diễm vẫn không thể thoát khỏi cảm giác bị lợi dụng nặng nề - thoi rồi! Đây là nàng vẫn chưa xoáy vào từng chữ của Từ Thiếu Quân, đâu gì Đò thị đã nuôi cô ta lớn ngần này, thế mà lại dùng một từ ‘chứa chấp’, thay vì ‘nuôi dưỡng’, thì đúng là thách thức thần kinh.

Khăn mặt nóng rát có tác dụng, Trịnh Diễm trả lại khăn cho A Thang: “Biết thế thôi, ta thấy cứ mặc chuyện này đi. Nói chuyện này với các chị chính vì muốn báo các chị một điều, đừng nhìn ai cũng thấy tội nghiệp, đáng thương. Nay ta đi lại nhiều, các chị ra ngoài cùng, gặp nhiều người, đủ thứ chuyện trên đời, dù có việc gì, nhờ giúp đỡ hay đồn đại, chớ đồng ý ngay. Đồng ý với người ta cũng như là thiếu nợ họ vậy, không làm sẽ áy náy, bị lừa lại khó chịu.” Nếu đúng là bị gạt, kẻ lừa đảo còn cười nhạo bạn là đồ ngốc, sau này gặp chuyện như thế, sẽ lại cho vào tròng.

A Tiêu xuýt xoa một tiếng: “Nhưng chúng ta có bản lĩnh gì để người khác nhờ giúp đỡ chứ.”

Trịnh Diễm cười nói: “Ta đang muốn nhắc tới chuyện này đây, các chị đừng tay đi, đáng lẽ định nói cách đây hai ngày rồi, nhưng bận quá nên thôi. Nếu hôm nay không nói thì kéo mai lại quên mất. Gọi mọi người lên hết trên đây, ta có điều muốn nói.”

A Thang vắt khăn lên thành chậu, A Thôi cũng bỏ khăn lau xuống, A Khánh đi gọi các tì nữ đang không làm việc tới. Mọi người không biết Trịnh Diễm muốn nói chuyện gì, trong lòng không khỏi bồn chồn, trong nhà còn có nha hoàn làm việc tay chân và các vú già nữa, tại sao lại chỉ gọi bọn họ thôi?

A Tiêu gọi mọi người tới, nhẹ giọng báo với Trịnh Diễm: “Thất nương, đã đủ rồi.”

Không cần chị nói, Trịnh Diễm cũng thấy được. Nàng vừa từ buổi họp mặt ngày tép ra, đã thay bộ váy áo trang trọng mặc khi có khách, hiện trên người chỉ là bộ đồ đơn giản ở nhà, cũng đã tháo trâm, búi tóc tùy tiện, tay dựa vào gối. Quét mắt qua, khiến đám A Tiêu càng cảm thấy có áp lực. Lúc này Trịnh Diễm mới nói: “Mấy ngày trước mẹ có bảo ta rằng, muốn sắp xếp lại những người bên cạnh. Các chị đều đã lớn tuổi, lỡ mùa hoa thì không nên...”

Mọi người đều kinh hãi, đây là lần đầu tiên Trịnh Diễm chính thức nói về chuyện này với các chị, bọn họ đều lớn tuổi hơn nàng, nay Trịnh Diễm

xuất giá, quả thật tuổi các chị cũng là một vấn đề. Các chị cũng đã nghe tin đồn loáng thoảng, Đỗ thị muốn đổi người hầu cho con gái, nhưng không phải cứ tùy tiện thêm cho đủ số lượng là xong, trước hết phải lựa chọn, thiếu thì tìm thêm, qua một thời gian thử việc mới xác định cấp bậc sau. Chuyện này liên quan tới đồ cưới, nhanh thì mấy tháng, chậm thì một hai năm, Đỗ thị đã định bắt tay vào làm, nhưng vì tết đến nên tạm không giục người dưới đi làm.

Tâm tình các chị đang rất mâu thuẫn, một mặt, đến tuổi mà không gả thì sẽ không gặp được người có điều kiện tốt, mặt khác thì vì không nỡ. Trịnh Diễm là người rộng lượng, không bạc đãi các chị, cũng không cầu gắt khó chịu, đi theo ở chung với nàng nhiều năm nay, đều có tình cảm, rời khỏi Trịnh Diễm, về cuộc sống vật chất giảm đi thì không cần phải nói, nhưng cảm giác mất mát cũng khó tránh.

A Khánh có vẻ sốt ruột, muốn nói lại thôi, bị Trịnh Diễm khoát tay ngăn lại, nàng nói: “Điều ta muốn nói không phải là đây, bây giờ ta muốn hỏi các chị, các chị có ý kiến gì không? Không cần trả lời ngay, cứ về suy nghĩ cẩn thận, ngày mốt nói lại cho ta biết. Nhiều năm vậy, đừng để những giờ phút cuối cùng lại sắp xếp không chu toàn, ồn ào sinh chuyện.”

Đám A Tiếu đều quỳ xuống: “Chúng tôi chỉ nghe theo sắp xếp của chủ nhân.” Còn muốn nói gì nữa thì Trịnh Diễm bảo: “Các chị cứ về suy nghĩ đi, muốn ở hay đi, hoặc muốn tự sinh sống, ta sẽ gắng sức chu toàn. Dù vừa ý hôn phối hay không, cũng chớ làm rối chuyện, mọi người được suôn sẻ vui vẻ mới tốt. Trước đây ta còn nhỏ, không tiện nói những việc này với các chị, nay chuyện tới trước mặt, cũng chẳng thể giả vờ thẹn thùng nữa. Các chị cứ từ từ suy nghĩ.” Nói xong ngáp dài đi ngủ.

Để lại tám người với những nỗi lòng khó tả, đêm nay chẳng ai ngủ yên.

Trịnh Diễm cảm thấy mình đã làm một chuyện tốt, hôm sau lặng lẽ đến nói chuyện này với Đỗ thị: “Con nghĩ, nếu bọn họ đã có ý riêng của mình mà chúng ta miễn cưỡng gả cho nhà người ta, e sẽ có oán giận.”

Đỗ thị nghe xong trừng mắt, tự nhủ thầm trong bụng ‘Đang tết nhất, không thể nói điều khó nghe’ hơn mười lần liền, nhưng không được, bà vẫn muốn đánh Trịnh Diễm! Hung dữ lấy ngón tay đâm vào trán Trịnh Diễm, cắn chặt răng không mở miệng, sợ nếu mở miệng ra sẽ mắng chửi, đen mắt nói với Triệu thị: “Con nói với nó đi!”

Từ lúc Triệu thị nghe Trịnh Diễm nói xong cũng thầm than: Dù sao Thất nương cũng vẫn là trẻ con, nàng vừa hỏi như thế, các tì nữ ngoại trừ tỏ ra trung thành thì còn biết nói gì? Liều mạng nói với nàng không muốn đi, muốn ở lại Trịnh gia sao? Mẹ chồng đã giao nhiệm vụ cho, Triệu thị đành uyển chuyển tìm lời với Trịnh Diễm: “Thất nương có ý tốt, nhưng chuyện này lại làm hơi ảm rồi.”

“?” Bị đâm vào trán, Trịnh Diễm cảm thấy tình hình không ổn, vội hỏi, “Là thế nào ạ?” Vừa hỏi, vừa gãi nhẹ vào lưng Đỗ thị, vai Đỗ thị khẽ run lên, tay Trịnh Diễm trượt xuống gãi tiếp, xoa xoa rồi lại trượt xuống. Trịnh Diễm chơi trò xỏ lá, dựa vào lưng ôm Đỗ thị như bạch tuột không chịu buông. Đỗ thị để mặc nàng ôm, không lộ cảm xúc.

Triệu thị cười thầm trong bụng, nghiêm túc nói với Trịnh Diễm: “Thất nương suy nghĩ cho bọn họ, không muốn xảy ra tình trạng làm chủ tớ một thời gian mà đến khi áy lại ép buộc nhau, phải không? Nếu muốn ở mà đưa theo, muốn đi nhưng giữ lại, sẽ không thuận tâm ý, phải không?”

Trịnh Diễm gật đầu thật mạnh: “Nhiều năm ở bên nhau vậy, thân thiết thế rồi, sao không để mọi người được vui chứ?”

Triệu thị nói: “Thất nương nhầm rồi, tuy muốn thu nạp lòng người, nhưng Thất nương là chủ nhân, không thể dung túng vậy được. Muội dùng cô ta, cô ta có không muốn cũng phải theo, đây là quy củ, không thể quá thả lỏng nô tì, như thế không phải là đạo quản gia. Chuyện gì cũng hỏi ý nô tì như vậy thì muội còn gì nữa? Dù Thất nương muốn hỏi ý bọn họ, cũng nên hỏi riêng, hỏi thẳng như thế, bọn họ cũng chẳng tiện trả lời.”

Bây giờ không phải lúc tự kiềm điếm, Trịnh Diễm ngoan ngoãn nhận sai: “Muội đã không suy nghĩ chu đáo – nhưng bây giờ đã nói ra rồi, phải

giải quyết thế nào đây? Nói đã nói rồi, muội phải chấp nhận.”

Cuối cùng Đỗ thị cũng bình tĩnh trở lại, trước tiên vẫn phải mắng Trịnh Diễm một trận: “Con giỏi quá nhỉ, đứng ngay qua một bên cho mẹ, một hơi chọn tám đứa cho ra ngoài, con giỏi lắm!”

Triệu thị giảng hòa: “Mấy năm nay chúng ta đã lặng lẽ quan sát, coi như tám người bọn họ cũng hết lòng vì muội, lại chăm sóc muội từ bé, nay muội làm việc thiện, cho bọn họ cái ơn thì cũng không có gì không thể. Nhưng nay này nhất định không được lặp lại nữa!”

Trịnh Diễm gật đầu nghiêm túc: “Vậy, muội sẽ hỏi lại từng người à?”

Đỗ thị nói: “Còn thế nào nữa?”

Trịnh Diễm le lưỡi, vừa đầm lưng vừa dâng trà, Đỗ thị cũng hết cách với nàng. Đợi khi nàng đi lo liệu việc của các nô tì, Đỗ thị quay sang nói với Triệu thị: “Nó là thế đó! Sao ta có thể yên tâm được chứ? Xuất giá chậm lại một năm cũng tốt, dạy thêm cho, tránh bị xấu mặt.”

Triệu thị nói: “Thất nương không phải người không có chủ kiến, ý của muội ấy cũng không sai, dùn nô tì thì phải để người ta một lòng quy thuận. Lớn lên cùng nhau, muốn những người bên cạnh được sống tốt, con nít ấy mà, dù sao cũng dễ mềm lòng. Chỉ cần nói với muội ấy rồi thì sau này nhất định sẽ không tái phạm nữa.”

Đỗ thị nói: “Cũng chỉ mỗi như thế.”

Triệu thị cười theo, Trịnh Diễm coi như được chị nuôi lớn, dạy làm thục nữ, tuy rằng đôi lúc có phạm sai, nhưng Triệu thị vẫn rất hài lòng về cô em chồng này, không khỏi nói thêm nhiều lời tốt cho Trịnh Diễm.

Trịnh Diễm rút kinh nghiệm xương máu, tự biết bản thân vẫn còn non nớt trong nhiều chuyện, không khỏi để ý nhiều hơn. Các em gái có thể hung hãn, nhưng không được thô lỗ. Nghĩ sẵn trong đầu, lúc muôn nói chuyện với các tì nữ, A Khánh và A Tiếu đến cùng nhau. Vừa đến liền quỳ song song trước mặt: “Thất nương, từ trước tới nay chúng tì luôn đi theo Thất nương, hầu hạ đã quen, nguyện đi theo Thất nương suốt đời.” A Tiếu nói: “Nô tì vốn là quan nô, dù Thất nương có lòng, nhưng cũng không có hi vọng gì, Thất nương đã đối xử tốt với nô tì, nô tì muốn theo người cả đời.” A Khánh lại tiếp: “Ngay cả cha mẹ quê quán ta cũng không còn nhớ rõ.”

Tâm tì nữ của Trịnh Diễm, A Tiếu, A Kỳ, A Thang, A Thôi, vốn đều là quan nô, hai trong số đó là được Hoàng đế thưởng cho, hai người còn lại may mắn gặp đợt đại xá, từ quan nô mua đi bán lại trở thành nô tì tư gia. Trong mắt A Tiếu, cuộc sống những năm gần đây không tệ, đã nhận ân huệ của Trịnh gia, nay Trịnh Diễm phải xuất giá, nhà chồng ít người, nhà bà ngoại của Trì Tu Chi cũng chẳng đỡ lo hơn, bản thân đã hầu hạ lâu ngày, dù gì cũng có thể chăm sóc để cuộc sống của Trịnh Diễm được thoải mái, quyết định không rời.

A Khánh, A Hương, A Nguyệt, A Tuyên bị lừa bán đến đây, không còn nhớ rõ cha mẹ người thân, A Khánh cũng tình nguyện đi theo Trịnh Diễm, thành của hồi môn tới Trì gia.

Trịnh Diễm nói: “Các chị không cần quá lo, dù muôn đi theo hay ở lại, ta sẽ có sắp xếp.” Hai người nhất định không chịu, Trịnh Diễm đành bảo: “Dù là đi hay ở, hai người cũng phải suy nghĩ tới chuyện cưới xin sau này chứ? Nếu trong nhà có hợp ý ai, lập gia đình thì ta cũng có bộ chăn đệm nữ trang tặng cho.” Hai người đều nói không xem trọng ai cả, A Tiếu và A Khánh đã bàn trước với nhau, hai người vẫn chưa quá lớn tuổi, sau khi Trịnh Diễm gả đi rồi hẵng nhắc tới cũng chưa muộn. Nếu đến chỗ cô gia gặp người thích hợp thì coi như cũng xong. A Tiếu còn muôn cả đời không lấy chồng, cứ vậy ở bên Thất nương cũng được.

Hai người đã quyết định đi theo, Trịnh Diễm nói: “Tâm ý các chị, ta đã hiểu, trả về nghỉ ngơi đi, chuyện này do ta gây ra, vốn nên hỏi riêng từng người. A Tiếu, chị gọi A Kỳ tới đi.”

A Kỳ cũng muốn đi theo Trịnh Diễm: “Dù có làm Thất nương không vui, nhưng nô tỳ hầu hạ Thất nương đã quen, có ở lại cũng vô dụng.”

Nói chuyện với chị xong, lại bảo chị gọi A Thang tới. A Thang cũng có việc muôn thưa: “Nô tì muốn đi theo Thất nương, nhưng...”

“Thế nào? Chị cứ nói đi.”

A Thang trả lời: “Nô tì vốn là quan nô, nghe nói vì ông ngoại phạm pháp, đòn ông trong nhà sung quân, đòn bà làm nô, mẹ của nô tì cũng bị phạt làm nô, sau này mới sinh ra nô tì và em trai. Sau khi mẹ chết rồi, chúng nô tì may mắn được ân xá, mang bán đi, nhưng bị chia ra bán.”

Chị ta muốn tìm em trai.

Trịnh Diễm nói: “Chuyện này cũng không khó gì, quan nô đều có trong danh sách, bán đi thì có ghi chép, hơn nữa cũng chưa quá lâu, không chừng vẫn còn manh mối.”

A Thang nghìn ân vạn tạ. Trịnh Diễm ngẫm nghĩ, hắn lần đầu tiên em trai A Thang bị bán trong kinh, có thể nhờ Kinh Triệu giúp đỡ.

Tiếp theo là A Thôi, A Nguyệt, A Tuyên, A Hương. Trong đó A Nguyệt ghi nhớ ân tình của Trịnh Diễm, nhưng vì bị lừa bán mấy lần, đổi hoàn cảnh thì không tự tin, được Trịnh Diễm nhìn ra, bằng lòng để chị ở lại, đưa tới nhờ Triệu thị trông giúp. A Nguyệt cảm tạ rối rít, còn tiết lộ: “A Thành chỗ phu nhân muốn đưa A Tuyên về làm dâu.” Thật ra tình hình chị ta và A Tuyên cũng khá giống nhau.

A Tuyên hơi do dự: “Chuyện này, nô tì không có ý kiến gì.” Trịnh Diễm nói: “Vậy phải xem chị muốn hay không, nếu không, ta sẽ trả lời thay.” A Tuyên không nói. Nếu Triệu thị có ở đây, hắn sẽ nói Trịnh Diễm là một đứa trẻ dễ mềm lòng

A Tuyên suy nghĩ hồi lâu, bàn bạc với đám A Thôi, cảm thấy nếu Trịnh Diễm xuất giá mà chị xin được ở lại không theo thì quá phận. Nhưng sau khi Trịnh Diễm xuất giá, để lại vài người ở nhà mẹ đẻ thì có thể đỡ đần cho nàng phần nào. Trì Tu Chi xinh đẹp, nhìn thì có tiền đồ, nhưng so với tướng phủ vẫn có sự khác biệt, ít nhiều gì cũng phải dựa vào tướng phủ, có chị và A Nguyệt ở lại, chưa nói chuyện gì khác, thi thoảng nhắc tới cũng tốt. Hơn nữa A Thành cũng là người đặc lực trước mặt Đỗ thị, nếu mình ở lại cũng không tệ.

A Thôi thấy cũng phải: “Vậy cô ở lại, ta đi theo Thất nương.” Còn một câu A Thôi chưa nói, trong tâm người, kể ra có A Tuyên, A Nguyệt, A Tiếu đã lớn tuổi, quyết định ở lại trong nhà thì có thể lập gia đình. Đám A Thôi còn nhỏ, chờ thêm một hai năm nữa vẫn ổn: “Thất nương có lòng tốt, để chúng ta tự chọn, chúng ta không thể không có lương tâm, ở lại thì tận tâm, đi theo cũng hết lòng hết dạ. Nếu đều ở lại, những tiểu nha đầu khác vào thay, có chỗ nào hùa hạ không chu đáo sẽ phiền tới Thất nương.”

A Tiếu nói: “Cô nói rất đúng, không khéo ta cũng quên. Cô có thấy trong phủ không nhiều nhũ mẫu không, trước đây nhũ mẫu chăm sóc cho Thất nương cũng thật thà phúc hậu, không ngờ tính tình lại yếu đuối. Khi đó ta còn nhỏ, không nhớ rõ người kia là thế nào, nhưng cũng là Huyện chủ, đầy Thất nương một cái, Thất nương bị ngã trên đất khóc nức nở mà nhũ mẫu lại chỉ biết dập đầu!”

Lúc Đỗ thị nghe tiếng khóc chạy tới thì nổi giận, Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng nổi điên. Từ đó về sau Trịnh gia vẫn tuyển chọn những nhũ mẫu trung hậu, đến khi trè lên hai tuổi rồi thì cho tiền đuổi đi, tiếc là những đứa bé trước đó... có phần quá thât thà hiền lành.

Chuyện cứ được quyết định như thế, A Nguyệt, A Tuyên giữ lại làm liên lạc viên, sáu người khác đi theo. đương nhiên có người bán chủ cầu vinh thì cũng có kẻ trung thành. Chuyện này liên quan tới tính tình bọn họ lẫn cách giải quyết của chủ nhân.

A Thành biết Trịnh Diễm đồng ý để người ở lại, rất biết ơn. Trịnh Diễm cười nói: “A Tuyên là người ta thích, không phải cô tới đòi thì là ai ta

cũng không chịu đâu, giao chị ấy cho cô đây.” A Thành vui vẻ nói: “Nó cũng là đứa hiền lành, ta còn không thích hết, nếu không cũng chẳng vác mặt dày tới cầu xin Thất nương thế này đâu.” Con trai A Thành đi theo Trịnh Sâm, là một tiểu quản sự, cưới con gái bên ngoài thì cũng được, nhưng hai mẹ con cùng thương lượng, người trong nhà vẫn thích hợp hơn. Bỏ qua ý kiến của cha người ta.

Trịnh Diễm nói được làm được, nàng cũng là một tiểu tài chủ trong đám tiểu bối Trịnh gia, tết năm nay lại kiếm được không ít thứ tốt. Tặng cho A Tuyên một bộ chăn đệm, hai bộ đồ mới, một bộ nữ trang, lại còn đến tiệm đồ gỗ đặt hàng, mới đầu năm đóng một bàn trang điểm, một giường, hai cái kệ, một bộ bàn ghế, để bày biện trang trí làm đồ cưới.

A Nguyệt cũng có người hỏi, là tiểu đồng của Trịnh Đức Hưng, Trịnh Diễm tặng của hồi môn giống vậy. Nàng cũng không lo nhân phẩm người chồng tương lai của hai người bọn họ không tốt, Trịnh Tĩnh Nghiệp dùng người cũng có tiêu chuẩn riêng, ông cho rằng đàn ông háo sắc sẽ không làm được việc lớn, háo sắc, đầu óc không tinh táo, không thể trọng dụng được. Cho dù là nô bộc hay chuyện quan trọng cũng để những người có đạo đức làm. Đây chính là điều được viết trong kịch sử gia huấn ngẫu của Trịnh gia.

Bên này đã có người bảo bọc, ai cũng có chỗ dựa, rất yên tâm. A Nguyệt A Tuyên ghi nhớ trong lòng, nô tì trên dưới cũng để ý, rất nhiều người mong sao có thể được thê vào vị trí trống ấy. Đám A Tiếu mở to mắt thầm đánh giá, A Tuyên cũng vừa giúp đỡ A Thành, vừa làm tình báo.

Hiện tại Trịnh Diễm không để ý đến chuyện này, vẫn còn trong tháng giêng, dù nô tì thành thân, nhưng hai bên cũng có chút mặt mũi trong phủ, vừa muốn theo trình tự vừa muốn đơn giản hóa thì cũng phải tới mấy tháng. Việc bây giờ nàng phải làm là xã giao.

Nhất định phải vào cung, theo Đỗ thị đến điện Chiêu Nhân, thấy Trưởng công chúa Khánh Lâm cũng ở đó. Trịnh Diễm bước vào liền cảm

thấy điện Chiêu Nhân hơi lạnh, trong phòng Trịnh Diễm, mùa đông không đốt nhiều than, nếu nhiệt độ trong ngoài chênh lệch quá cao dễ sinh bệnh. Có điều chỗ Miêu phi ngày trước không thế, mùa đông ở đây, nàng chỉ cần mặc áo hai lớp là được. Đến khi thấy cái áo lông chồn màu bạc Miêu phi đang khoác, mặt mày hồng hào, tỏ ra rất vui vẻ, Trịnh Diễm liền hiểu, thì ra là vì chiếc áo lông thú này đây.

“Chao ôi, đẹp quá đi mất!”

Miêu phi có vẻ tự hào: “Đây là của Bát Bộ Địch cống lên đây.”

Chị hai à, Bát Bộ Địch chia làm tám bộ, đánh nhau đến mức đất trời sục sôi, sao lại cùng tặng một quà cho được? Trịnh Diễm thầm kì thị, không cần hỏi, nhất định là chị hai này không nhớ rõ tên bộ tộc người ta rồi.

Trưởng công chúa Khánh Lâm cũng cười thầm, miệng lại nói: “Chỉ có một cái thôi đây.” Đỗ thị cũng khen hai câu, thuận miệng hỏi: “Ta thường nghe thấy da lông ở đó thì tốt, nhưng không biết chỗ nào thì tốt nhất nhỉ?” Bà đang có ý gom đồ cưới cho con gái. Như tính của Trịnh Diễm ấy à, thôi thì mang nhiều đồ cưới một chút cho chắc.

Miêu phi nào biết: “Ta cũng không rõ, nếu không thì hỏi Thánh nhân thử đi? Hình như cái bọn chúng cống lên là tốt nhất. Ta cũng muốn biết, cũng là để thêm đồ cưới cho Trịnh Diễm.”

Trịnh Diễm nghĩ bụng, *này thì liên quan gì đến mình?* “Sao lại nói tới con?”

“Chu choa chu choa~”

“Đừng ồn! Đừng ồn! Đừng ồn nữa!”

Bỗng Đỗ thị nói: “Giọng này nghe quen quá!”

Trịnh Diễm tiếp lời: “Là A Ninh đó.”

Trưởng công chúa Khánh Lâm gật đầu: “Là nó đây, ban nãy chơi chung với Nhị Thập Tú lang. Đến khi mệt rồi thì ngủ, nếu không thì sao ở đây lại yên tĩnh vậy được chứ?”

Trịnh Diễm nhón chân, đến nhìn sau mành, Nhị Thập Tú lang Tiêu Lệnh Banh sờ mặt Cố Ninh, vẻ mặt Cố Ninh đang rất khó chịu. Vội vàng chạy ra: “Mang Nhị Thập Tú lang ra, đánh thức A Ninh thì chúng ta sẽ bị cho một bài đáy! Thầy đang dạy nó phép tắc, lần trước đã niệm ‘Ăn không nói ngủ không nói’ với con suốt một canh giờ.”

Miêu phi nghe thấy thì tái xanh mặt mày, ban nãy Cố Ninh cũng đã niệm ‘Phải tiết kiệm’ với bà một hồi, đành đẩy con trai cưng của mình đi.

Đã muộn, Cố Ninh đã tỉnh. Trịnh Diễm dám cái áo choàng của Miêu phi ra thè, có đánh chết Tiêu Lệnh Banh thì lần sau nó cũng không dám đánh thức Cố Ninh nữa. Cố Ninh chưa tỉnh hẳn, ngái ngủ nhắc Tiêu Lệnh Banh đi tìm cha.

Trưởng công chúa Khánh Lâm ôm con chào Miêu phi: “Ta đưa nó về đây.” Đỗ thị cũng lập tức đứng dậy, vừa xoa đầu vừa nói: “Ta cũng phải về nghỉ ngơi một chút.”

Trịnh Diễm đỡ Đỗ thị rời khỏi điện Chiêu Nhân, chưa ra khỏi cung, trên đường gặp phải Hoàng đế đang nghe tin mà mà tới, Tiêu Lệnh Banh bám vào sau cha mình sống chết không chịu chui ra, thấy Cố Ninh vẫn mang vẻ ngái ngủ, càng trốn kín hơn. Hoàng đế cười to, đi tới chọc cháu trai, bị Cố Ninh nắm râu nhổ trọc. Trưởng công chúa Khánh Lâm liền ôm con chạy trốn, Đỗ thị cũng mang Trịnh Diễm chào Hoàng đế ra về. Trịnh Diễm có lòng tốt nói với ngài: “Hôm nay Quý phi đẹp lắm đấy, Thánh nhân mau đi đi.”

Cố Ninh: “Đi đi đi đi đi...”

Hoàng đế: ... Muốn đánh thằng nhóc này quá, bác đánh cháu trai là không phạm pháp, đúng không?

Trưởng công chúa Khánh Lâm không dám dây dưa thêm, kéo con bước đi.

Ra khỏi cửa cung liền mời mẹ con Đỗ thị tới nhà bà ngồi một chút. Hôm nay cũng chẳng có việc gì, chẳng qua tới báo một tiếng, chứng tỏ lập trường, nói chuyện phiếm với Quý phi một chốc, nếu điện Chiêu Nhân xong sớm thì cũng đến chỗ Trưởng công chúa Khánh Lâm cũng vậy.

Chia ra ba xe để ngồi, Trưởng công chúa Khánh Lâm mang con theo, bước lên xe liền chia tay vào trán Cố Ninh: “Quý con láu cá.” Cố Ninh le lưỡi: “Tại con thấy mẹ không thích nói chuyện với Quý phi mà.” Tưởng nhóc chỉ có một công dụng như máy phát thật sao?

Trưởng công chúa Khánh Lâm thở dài: “Nói chuyện với cô ta cũng được, có điều hôm nay thì hơi mệt.”

Cố Ninh cắn ngón tay, nghèo đầu suy nghĩ, mệt mà sao mẹ lại mời thím và tỷ về nhà? Trưởng công chúa Khánh Lâm ngẫm nghĩ sâu xa, chớp mắt liền biến thành cọp cái: “Ai cho con cắn móng tay?”

Lúc Cố Ninh tủi thân bước xuống xe, tay trái nắm tay phải không dám đưa lên miệng nữa, vừa bước vào nhà liền bị ném đi ngủ bù – Trưởng công chúa Khánh Lâm hiểu rõ, lúc nói chuyện bí mật thì không thể để chim két bên cạnh.

Trưởng công chúa Khánh Lâm vừa ngồi xuống liền thở dài, trước mặt mẹ con Đỗ thị, bà không ra vẻ, thở xong nói thẳng: “Kéo hai người tới đây cũng vì có việc quan trọng, dù có chuyện khác thì cứ hãy nghe ta nói rồi suy xét sau.”

Đỗ thị nói: “Bà nói đi.”

“Quý phi gấp đến mức không chờ được nữa rồi.”

“Hả?” Hai mẹ con cùng thốt lên.

“Nghe kể, gần đây cô ta thường quần lấy Thánh nhân, muốn lập Nhị Thập Tứ lang làm Thái tử, lùi một bước thì Nhị Thập Tam lang cũng được. Bà nói xem thế là sao?”

Đỗ thị nói: “Tâm tư của cô ta không phải rõ từ sớm rồi sao? Sao hôm nay lại muốn tránh đi?”

“Thánh nhân chọn phi cho chư vương, không phải Quý phi càng sốt ruột hơn sao?” Kết hôn, là dấu hiệu trưởng thành, cũng là dấu hiệu để tiến tới cung cống thể lực thêm một bước, Miêu phi có hai con, đều còn rất nhỏ, Hoàng đế lại sống chết không mở lời, sao cô ta không sốt ruột cho được? “Muốn nhờ ta nói giúp, bảo là Nhị Thập Tam lang cũng đã mười hai, có thể đính hôn rồi. Ta nào dám đồng ý chứ? Đến khi gặp hai người, sợ rằng sẽ lại hỏi, ‘Trịnh tướng công thấy hoàng tử nào được thế?’ Cô ta chỉ có cái này là không tốt.” Đầu óc hơi có vấn đề.

Đỗ thị và Trịnh Diễm liếc mắt nhìn nhau, Trịnh Diễm nói: “Tới giờ cha con cũng không nói tiếng nào.”

Trưởng công chúa Khánh Lâm thở dài: “Ngay cả ta cũng không chắc, Thánh nhân còn hỏi ta, tiểu nương tử nhà Tương Thành hầu thế nào. Ta thấy Tương Thành hầu không phải thế gia, sao lại hỏi tới nhà bọn họ?” Mà nghe giọng của Hoàng đế không phải bắt về cho hậu cung của mình mà muốn tìm con dâu.

Tương Thành hầu là khai quốc công thần, ngoài ra còn là anh họ của Trưởng công chúa Khánh Lâm. Mẹ của Tương Thành hầu là bác của Trưởng công chúa Khánh Lâm, cũng là bác của Hoàng đế, Đại trưởng công chúa Giang Âm, vợ của ông ta là quận chúa tôn thất. Xuất thân không tệ, đất nước này không có nhiều Vương phi được xuất thân như vậy. Tương Thành hầu họ Từ, không có liên hệ gì với thế gia.

Trịnh Diễm nói: “Con thấy cũng sắp đến *ván cuối* rồi, càng không nói, tức đã có quyết định.” Nàng nói rất nghiêm túc, Đỗ thị và Trưởng công

chúa Khánh Lâm đều nghe hiểu, thế nên Đỗ thị bắt đầu xăn tay áo: “*Ván cuối?*” Rốt cuộc con sành sỏi chuyện bài bạc đến cỡ nào?!

Trưởng công chúa Khánh Lâm cười ngăn lại: “Đừng đánh đừng đánh, còn phải thăm bà con nữa đây, ngày mai chỗ ta có mở hội phảm trà, định để con bé tới điểm danh đây.”

Trịnh Diễm tránh được một kiếp, tờ mò hỏi: “Có ai tới thế ạ?”

“Con gái cưng của Tương Thành hầu, Từ Cửu nương.”

Kết quả, chẳng những có Cửu nương nhà Tương Thành hầu, còn có hai cô cháu gái của Văn Xương hầu Tông Viễn (*cậu ruột của Hoàng đế*), con gái và cháu gái đầu của Ninh Viễn hầu (*nha mẹ đẻ của Quan thị, chị dâu Trịnh Diễm*), con gái và cháu gái Khánh Quốc công, con gái của Trần Nam tướng quân, cục cưng của Chinh Tây tướng quân... vân vân và vân vân.

Ngoài ra, Trịnh đảng như Lý Hoàn nương, Đường Ất Tú, Vu Vi, Lâm Dung cũng được tới dự. Trịnh đảng vì mặt mũi của Trịnh thị, nếu không biết, đây cũng là bước đầu ‘đạt mục tiêu’, vì để được xem là *nhân vật thực quyền*. Thật ra trong đây có ông nội Lâm Dung cũng là thế gia, chỉ là hồi trẻ vì giận quá, Lâm gia là thế gia nhị đẳng nhưng ông thấy chẳng công hiến gì cho quốc gia, cáu lên bỏ nhà đi, không biết thế nào lại *hợp rơ* với Trịnh Tĩnh Nghiệp – cảm thấy có vẻ rất *hại đời*. Đường Văn Uyên, Lý Âu Gia, Vu Nguyên Tè đều là người làm việc đi lại ở kinh thành, nhất là hai người sau, thường cần đến.

Lúc nào yến hội của Trưởng công chúa Khánh Lâm cũng vậy, Trịnh Diễm vẫn là phụ tá đắc lực của bà, hỗ trợ đón tiếp. Ở đây có Ninh Viễn hầu là nha mẹ đẻ Nhị tẩu của nàng, nên cũng có ý thân cận với hai tiểu cô nương Quan gia nhất. Năm đó các tiểu cô nương Trịnh đảng theo sau Trịnh Diễm, cũng nhờ nàng tiến cử đây thôi. Cùng hành lễ với Trưởng công chúa Khánh Lâm, lôi kéo trò chuyện một hồi, sau đó đi theo Trịnh Diễm.

Trịnh Diễm kéo bè dẫn phái, người khác thì không sao, nhưng lại chọc phải một người – Từ Cửu nương.

Từ Cửu nương tên Oánh, cũng là một cô bé xinh xắn trong sáng đáng yêu, khoảng chừng mười hai, mươi ba tuổi, cả người đỏ thẫm, đầu cài trâm phượng, tay mang vòng ngọc khảm vàng, vừa nhìn qua là biết được chê riêng. Cô là cháu gái của Đại trưởng công chúa Giang Âm, mẹ lại là Quận chúa.

Đại trưởng công chúa Giang Âm cũng là một người khá hay ho, bối phận cao, so ra còn lớn hơn Hoàng đế mấy tuổi, về điểm này thì khá giống Trưởng công chúa Khánh Lâm. Đại trưởng công chúa Giang Âm hay bệnh, từ nhỏ cứ đau ốm suốt, cha bà ngại gả cho thế gia, vừa thấy Lão Tương Thành hầu oai phong dũng mãnh, như có thể che mưa chắn bão, được, vậy thì ông ấy.

Theo những gì Trưởng công chúa Khánh Lâm nhớ, vốn đã chuẩn bị sẵn bộ tang phục khóc than cho người cô này, nhưng cứ để đó mãi, khi nhóm người Trưởng công chúa Khánh Lâm sửa soạn vải liệm cho Lý thái hậu, Hạ hoàng hậu đã qua đời, thì tuy bà bệnh tật là thế, nhưng vẫn sống. Không chỉ thế, đau ốm mà sinh được hai người con, con cả là Tương Thành hầu. Mỗi lần sinh con như muốn đi chết, nhưng trở về vẫn không sao. Còn Lão Tương Thành hầu luôn khỏe mạnh, không ốm đau, lại chết trong đêm.

Hoàng đế thích người cô này, vì bà luôn hiền lành thành thật, không dây dưa chính sự. Mà cũng vô nghĩa thật, cho dù có muốn thì bà cũng dây vào được chắc? Ngay cả tết đến cũng không dám để bà xuất hiện làm gì, cần dưỡng bệnh thì cứ dưỡng bệnh, sợ bà chê vì mệt.

Đại trưởng công chúa Giang Âm, cả đời chỉ có một điều tiếc nuối, thật ra bà rất hâm mộ cuộc sống tùy tiện của các cô, các chị em, các cháu của mình, có điều sức khỏe không cho phép, đành phải chấp nhận. Tiếc hơn nữa là bà không sinh con gái, không thể để con mình thực hiện thay, con đâu sinh cháu trai liên tục, sinh tám người thì mới được Từ Cửu nương. Đại trưởng công chúa Giang Âm rất vui, ôm cháu gái mà yêu thương chiều

chuỗng, muốn sao thì không đưa trăng, dám cản thì bà ngất ngay cho mà xem.

Cứ thế, Từ Cửu nương trưởng thành trong sự yêu thương chiều chuỗng, trong giới xã giao ở kinh không có tên tuổi lăm – bà nội yêu thương, nên cô cũng hiểu thảo báo đáp. Đại trưởng công chúa Giang Âm bị bệnh, phải chăm bệnh, không có nhiều thời gian ra ngoài, thế nên đã bỏ lỡ nhiều chuyện náo nhiệt trong kinh, cũng nhờ đó mà tránh được không ít ân oán. Trưởng công chúa Khánh Lâm làm việc chu đáo, cho dù không thể đến hội hè nhưng vẫn gửi thiệp, nhiều lần cô không thể đến được, mà lí do lần nào cũng vì chăm sóc bà nội bị bệnh, Trưởng công chúa Khánh Lâm đi thăm bệnh, sau đó cũng tiếp tục mở *party*. Từ Cửu nương lại được tiếng thơm là hiểu thảo với bà.

Lần này khi cô tới, thì lại rất ít khách.

Trưởng công chúa Khánh Lâm chọc ghẹo: “Con ít khi tới quá, phải làm sao đây?”

Xin nói chen, Từ Oánh được nuông chiều mà lớn, tính tình cũng hơi ngang. Thấy Trịnh Diễm như vậy, đương nhiên không phục. Thật ra, nếu là người khác thì không sao, dù gì trong nhà cũng có tước vị. Là thế gia, hâm mộ đố kị một chút, sau đó về nhà làm nũng với bà nội, đôi câu ‘Cửu nương nhà ta là tốt nhất’ thì liền trở lại bình thường.

Còn Trịnh gia chỉ có một Thùa tướng mà thôi! Thế gia xem thường huân quý, còn huân quý thì lại có một cảm giác ưu việt hơn hẳn đám đế nhũi. Từ Oánh xinh đẹp, từ nhỏ đến lớn ai gặp cũng khen, bất hạnh gặp phải Trịnh Diễm, vẻ ngoài xinh đẹp hơn, lại còn được hoan nghênh hơn nữa. Từ Oánh gặp Trịnh Diễm, như hai con công đực gặp nhau, không *choi gay* thì sẽ thành đối thủ. Từ Oánh chọn đối thủ, còn Trịnh Diễm là ai chứ, ai tốt với nàng thì nàng sẽ đối thế, không tốt, nàng đáp lại. Cảm nhận ánh mắt của Từ Oánh, cười ra vẻ ý nhị.

Từ Oánh tức giận, nhưng nhịn xuông, ít nhiều còn nhớ đây không phải địa bàn của Trịnh Diễm, phải để mặt mũi cho chủ tiệc.

Đang hờn dỗi, nghe Trưởng công chúa Khánh Lâm nói thì càng thẹn thùng, bà nội bắt đến, bảo là vì hôn sự của cô. Đại trưởng công chúa Giang Âm hi vọng cháu gái mình sẽ được yên vui, gả cho thế gia thì thấy hà khắc, huân quý lại cảm thấy không bằng, nghe nói Hoàng đế muốn tìm con dâu, Đại trưởng công chúa Giang Âm liền muôn kết thân với hoàng thất.

Hoàng đế cũng có ý như vậy.

Từ Oánh ngẫmlại, thế là hết buồn, Trịnh Diễm thì sao chứ, cũng có hơn cô đâu? Ủ, xinh đẹp thì xinh đẹp, đắc ý thì đắc ý, dù sao ta cũng có chỗ mạnh hơn cô, đúng không? Thế là nha đầu ngốc lại cười vui vẻ, tưng tửng nói với Trưởng công chúa Khánh Lâm: “Là bà nội bảo con đến đây, bảo là nhớ sự náo nhiệt của kinh thành.”

Trưởng công chúa Khánh Lâm nghĩ bụng, với sức khỏe của bà nội con, có thể thấy cái náo nhiệt gì của kinh thành? “Nói thế, con lúc nào cũng chăm bệnh, chắc là cũng chưa thấy cảnh sôi nổi trong thành đâu? Đúng là đứa trẻ ngoan!” Có thể nhận thấy Từ Oánh là một cô bé hoạt bát, thế mà lại kiềm tính để hầu hạ bà nội dưỡng bệnh, “Gặp A Diễm chưa? Con bé quen thuộc với những người ở đây lắm, để nó dẫn con đi giới thiệu. Nó cũng là một đứa rất ngoan.”

Trưởng công chúa vừa khen Từ Oánh ngoan xong, để cô tới chơi với Trịnh Diễm, không ngờ cả ai ‘chơi’ thật.

Nguyên nhân vì đôi khuyên tai của Trịnh Diễm, vì mặt mũi, Trịnh Diễm đeo một đôi bông tai đẹp cực kì, hình phượng hoàng, khảm hồng ngọc, chế riêng, không lớn nhưng rất tinh xảo. Lúc Trưởng công chúa Khánh Lâm đưa Từ Oánh tới, con gái Ninh Viễn hầu đang hỏi nguồn gốc của đôi bông, Trịnh Diễm nói thật, là thặng bạc Hoàng đế nên có. Nghe bảo vốn tìm để Nhị Thập Tứ lang giả nữ.

Từ Oánh vừa hết giận, lại bất ngờ nỗi cáu: “Cô biết đồ xúc xác thật sao?”

Thế là hai cô nhóc đỗ xúc xắc. Lát người này thắng, hồi sau là người kia. Quân cờ trên bàn bị đẩy tới đẩy lui, các tiểu nương tử đứng vây lại xem, cùng đặt tiền cược. Trưởng công chúa Khánh Lâm đõ trán, chuyện gì thế này?!

Hai cô nhóc vừa đỗ xúc xắc vừa giễu cợt nhau. Lần này Từ Oánh đỗ lớn hơn, cười nhạo: “Cô bảo thắng Thánh nhân là xạo thôi phải không?”

Ván sau Trịnh Diễm thắng, trả đũa: “Nhưng thắng cô thì không phải giả.”

Cô tới ta đi, Trưởng công chúa Khánh Lâm muôn nôn ra máu, Từ Oánh đơn thuần thì cũng thôi đi, Thất nương... sao con cũng ngày thơ thê hả!

Không nhìn nổi, thật sự không nhìn nổi nữa, Trưởng công chúa Khánh Lâm đành nhắc nhở mọi người: Hết giờ rồi, bữa tiệc đến đây là kết thúc. Cứ vậy, hai cô nhóc chép tiệt kia người thè lưỡi kẻ làm mũi heo.

Từ Oánh nói: “Lần sau chơi nữa.”

Trịnh Diễm đáp: “Được, định ngày đi.”

Trưởng công chúa Khánh Lâm bỗng nhiên thấu hiểu tâm trạng của Đỗ thị: Đứa nào không ngoan thì cứ đánh đòn!

116. CUỘC NÓI CHUYỆN CỦA CON BẠC

[Nguyên]

“THÂN HƠN CHA RUỘT CHÚNG.”

Cô bé Từ Oánh đúng là một tiểu cô nương rất đáng yêu! Trịnh Diễm cảm thấy khá hài lòng. Nàng bị áp lực đè nặng, đã nhiều năm chưa từng có cảm giác thoái mái, sảng khoái như vậy, bạn nói xem có nghẹn hay không chứ? Gì cơ? Bạn nhắc Đói Dao Thành, Quận chúa Tân Xương hả? Suốt ngày suy tính thủ đoạn, cẩn bản không phải là cãi nhau biết không? Cẩn bản không phải là tuổi thơ, có biết không? Nàng chỉ muốn được ầm ĩ một chút, mà không chỉ gây ầm ĩ thôi mà còn để đầu óc được hoạt động một chút.

Cãi nhau chí chóe với Từ Oánh mới đúng là tuổi thơ chứ! Trịnh Diễm nghĩ, sau này nhớ lại, nàng sẽ thích kỉ niệm này. Liếc mắt nhìn Từ Oánh, cô nàng đang tức giận, trông như con cá nóc, ô kìa~ còn đang mặc bộ gấm đỏ thẫm, giống thật~ lúc cá nóc phòng mang cũng màu đỏ như vậy.

Từ Oánh thấy nàng nhìn mình, càng phồng to. Căng bụt mà không thể xả, chào Trưởng công chúa Khánh Lâm ra về. Trưởng công chúa Khánh Lâm trấn an: “Rảnh thì năng đến chơi nhé con.” Từ Oánh đờ dẫn khẽ nhún gối: “Nếu chỗ bà nội thư thư việc thì con sẽ đến ạ.” Trưởng công chúa Khánh Lâm có nhiều khách, chính mắt nhìn thấy cô lên xe rồi mới vui vẻ quay sang nói đôi lời với các tiểu cô nương khác, cũng chỉ mấy câu như ‘Đi đường cẩn thận’.

Tính ra Trịnh Diễm cũng là một nửa chủ nhân, ở lại lâu nhất, tập trung các tiểu cô nương Trịnh đảng lại, tránh để Trưởng công chúa Khánh Lâm phải nói tạm biệt với từng người. Trưởng công chúa Khánh Lâm chào qua quýt, các tiểu cô nương mang theo sự hưng phấn của màn cờ bạc ban nãy, vui vẻ lên xe về nhà.

Trịnh Diễm nói với Trưởng công chúa Khánh Lâm: “Con cũng về đây ạ.”

Trưởng công chúa Khánh Lâm không biết nên khóc hay cười, chọt hai cái vào trán nàng: “Con vui quá nhỉ, chọc Từ Cửu nương giận đến thế.” Tay kia đặt lên vai Trịnh Diễm, đưa vào phòng khách, các tì nữ đang dọn dẹp phòng, Trưởng công chúa Khánh Lâm bèn đưa Trịnh Diễm vào thằng buồng ngủ: “Nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì nó sẽ là Vương phi, long ân hiếm thấy, vào lúc này con còn chọc nó.”

Trịnh Diễm nói: “Chỉ đồ xúc xắc, có bực tức gì đâu ạ? Hơn nữa cô ta là một người đơn thuần, dẫu tức giận cũng không làm gì độc ác, chẳng sợ.”

Trưởng công chúa Khánh Lâm ngứa tay, muốn hết ngứa tay, đập Trịnh Diễm một cú. Nhưng thế vẫn không hề ảnh hưởng tới tâm trạng vui vẻ của Trịnh Diễm, cười hì hì chào Trưởng công chúa Khánh Lâm ra về: “Sư mẫu yên tâm, con tự biết trong lòng mà.” Trưởng công chúa Khánh Lâm đậm chân nói: “Đi mau đi, ta chẳng quản được con.” Nhưng cũng thầm hiểu ý Trịnh Diễm, số lần Trưởng công chúa Khánh Lâm gặp Từ Oánh không nhiều, biết sơ sơ về Đại trưởng công chúa Giang Âm và Quận chúa, mẹ của Từ Oánh, so sánh tổng hợp, có thể đánh giá về Từ Oánh.

Trịnh Diễm vui vui vẻ về nhà, hạnh phúc được xây dựng từ trên nỗi đau cmn khổ của người khác, nàng đúng là người xấu, không hổ là con gái cưng của gian thần, ngồi trong xe đếm tiền. Từ Oánh không chịu thiệt, có vẻ hôm nay thua khá nhiều, hẽ thua thì sẽ muốn gõ gạc, sống chết cũng không chịu chấp nhận. Thầy của Trịnh Diễm trong trò này là con bạc Hoàng đế, kỹ thuật của nàng không bằng Hoàng đế, nhưng muốn bắt bí Từ Oánh thì không thành vấn đề. Rốt cuộc dùng cắc thay thế, Trịnh Diễm lột sạch sổ tiền Từ Oánh mang theo.

Trịnh Diễm lấy một đồng từ trong túi tiền to, khuôn mặt ra vẻ tham lam mà lấy khăn lau, để qua một bên, sau đó lại lấy một đồng khác ra lau tiếp, cười toe toét. A Tiếu bên cạnh cũng cười theo, chỉ khoản một trăm đồng mà khiến nàng vui vẻ như thế, Thất nương vẫn còn trẻ con lắm. Lại còn lau nữa chứ, nhìn kia, đồng này là tiền thưởng đầu năm vừa được ban, mới hoàn toàn. Trịnh Diễm lau xong, lại lắc lắc túi tiền, khoe miệng A Tiếu khẽ giật, thấy nàng bỏ tiền vào bao, ôm trong tay không buông, hết nói nỗi.

Về nhà, Trịnh Diễm khoe với mọi người: “Hôm nay con thu hoạch khá lăm đó nha~” lắc lắc túi tiền trong tay.

Đỗ thị hỏi: “Không phải con đến chỗ sư mẫu uống trà à? Đây là kiêm được về sao?”

Trịnh Diễm vui vẻ nói: “Con thắng được đó, Cửu nương nhà Tương Thành hầu nghe thấy con thắng đôi bông tai này từ chỗ Thánh nhân, cũng muốn đánh cuộc, kết quả con thắng, cô ta thua.”

Cuối năm đánh mấy ván nhỏ là bình thường, Đỗ thị cũng thường chơi với mọi người, thậm chí hơn nửa số người trong tầng lớp thượng lưu này cũng hay đánh. Đỗ thị không để trong bụng, chỉ nói: “Tuy thắng được, nhưng cũng đừng phung phí!”

“Dạ vâng~”

“Đi thay đồ đi, sắm tối là lạnh đấy.”

“Vâng~” Trịnh Diễm chạy đi, tới gần hôn một cái *chụt* thật vang lên mặt Đỗ thị, sau đó đỏ mặt lùi xuống. Nàng định nồng thắm thân thiết để hai mẹ con gần gũi một chút, ai dè hôn mạnh quá, không cẩn thận để lại một bãi nước bọt trên mặt Đỗ thị, còn bắn thân lại bị sặc nước miếng của mình.

Đỗ thị hơi ửng đỏ, ban đầu bà chỉ cảm thấy trên mặt ấm áp, sau đó lại lạnh lạnh – nước bọt bắt đầu bốc hơi, hạ nhiệt cục bộ – không cần đoán cũng biết chuyện gì xảy ra! Ngày bé Trịnh Diễm cũng hay làm thế. Lúc ấy vẫn còn là cục bột trắng, rất đáng yêu, thật hoài niệm. Đây là phản ứng đầu tiên của Đỗ thị. Phản ứng thứ hai: *Mẹ nó*, hôm nay có thoa phấn lên mặt, nhoe nhoe cả rồi.

Trịnh Diễm đã chạy mất tăm không thấy bóng dáng, Đỗ thị lấy khăn tay lau nửa bên mặt, hướng về phía Trịnh Diễm chạy đi mà quát theo: “Có gan thì tối nay con đừng ra ăn cơm!”

Trịnh Diễm vừa chạy tới cổng vòm, nghe thế thì suýt trượt chân, may mà không ngã. A Tiếu A Khánh từ sau chạy tới đỡ, A Khánh nói: “Thất nương đừng sợ, trước nay phu nhân vẫn không nỡ phạt người mà.”

“Ôi, ai sợ chứ, tôi nay cha có về nhà mà,” có bia đỡ rồi, “Đi thôi, về phòng chia tiền.” Đã tặng lì xì cho các cháu, còn hai đứa cháu ngoại của Trịnh Du vẫn chưa có, ngày mai chị sẽ mang chồng con về nhà mẹ đẻ, phải chuẩn bị trước.

Về viện của mình, A Thang và A Thôi đang đắp sú tử tuyết, bên cạnh còn có rồng tuyết, hổ trắng. Mấy năm trước không để ý, cứ nghĩ mấy hình nộm tuyết này được các nam phó đắp lên lúc không có nàng, không ngờ lại do các chị làm.

Vì hôm nay Trịnh Diễm hốt bạc, buổi tối cho mọi người thêm hai dĩa rau, các tì nữ vui vẻ, mùa này đâu dễ có rau. Chờ Trịnh Diễm ăn cơm chỗ Đỗ thị toàn thây trở về, A Thang nói với bọn A Thôi: “Để lại phần cho các cô rồi, đặt trong lồng cạnh lò bếp, còn nóng đấy.” Đám A Thôi đi ăn cơm, A Thang giúp Trịnh Diễm cởi áo ngoài, chuẩn bị rửa mặt nghỉ ngơi.

Trịnh Diễm nhìn thấy A Thang thì nhớ mình đã đồng ý giúp chị tìm em trai: “Hôm nay ta có gặp Hoàn nương của nhà Lý Kinh Triệu, phủ Kinh Triệu vẫn chưa đi làm lại, tất cả hồ sơ đều bị niêm phong, chờ khi nào mở cửa, ta sẽ đi hỏi.”

A Thang xúc động: “Thất nương còn nhớ rõ, nô tì còn gì lo lắng nữa? Cũng đã đợi bao nhiêu năm rồi.”

Chuyện cãi cọ này, hiếm khi hai bên đều thắng, thường là người này vui, kẻ kia bức bối. Trịnh Diễm vui, Từ Oánh thì không.

Ở chỗ Trưởng công chúa Khánh Lâm thì Từ Oánh còn cố kiềm chế, về nhà thì bắt đầu không nhịn nổi, nhớ bà nội yếu ớt, ngoan ngoãn đến hỏi thăm, thấy bà đang ngủ, cha mẹ ra ngoài xã giao chưa về, bỏ về phòng mình

trước. Trở về phòng thì hoàn toàn bùng nổ, khi tức giận thì có một đặc điểm, giật chân! Nhảy tới nhảy lui giật rầm rầm trong phòng, đến khi gãy bàn chân ê ẩm, ngồi lên ghế, bắt đầu đập bàn, đập nhiều đau tay. Sau đó vẫn thấy chưa hết giận, tới cạnh giường, thụi vào chăn. Quả thật không nhịn nổi nữa, mới mắng to: “Có gì đặc biệt hơn người chú? Hôm nay ta, ta, ta ngủ mê! Chẳng qua hôm nay cô gặp trùng vận cút chó mà thôi!”

Lúc vợ chồng Tương Thành hầu về nhà thì trời đã tối, hỏi qua biết Đại trưởng công chúa Giang Âm đang ngủ, không dám quấy rầy. Hỏi đến con gái, nghe kể: “Cửu nương đã về, đang tức giận lắm.” Hai vợ chồng bỏ hết chuyện khác, cùng tới xem con thế nào.

Từ Oánh đã mắng đến nỗi nước mắt đầy mặt, khiến vợ chồng Tương Thành hầu giật cả mình. Tương Thành hầu phu nhân tức giận: “Ai chọc giận Cửu nương?” Tương Thành hầu trên có mẹ già ốm đau, vợ hung hăng ở giữa, dưới là con gái hoạt bát, tình tình hòa nhã hơn các phụ nữ trong nhà nhiều, dịu dàng hỏi Từ Oánh: “Cửu nương, hôm nay con ra ngoài gấp chuyện gì?” Tiêu thị, phu nhân ông đưa mắt nhìn tì nữ theo Từ Oánh ra ngoài.

Từ Oánh thút thít nghẹn ngào: “Không có gì ạ!”

Tiêu thị nói: “Không có gì thì sao con khóc?! Nói! Chuyện gì!”

“Đã nói là không có việc gì mà!” Đã mất mặt lắm rồi!

Giọng Tương Thành hầu càng dịu dàng: “Con gái ngoan, nói cha nghe, sao con khóc?”

Ép buộc, Từ Oánh sẽ cứng đầu đeo đuổi, nhưng giọng nói của Tương Thành hầu dịu dàng như thế, không đỡ được, lao vào lòng cha òa khóc: “Hu hu, hôm nay, huhu, con gặp Trịnh thất, hu hu...”

Vợ chồng Tương Thành hầu nghe xong hồi lâu sau mới hiểu ra, thì ra con gái cưng bị thua bài! Hai vợ chồng không biết nên khóc hay cười,

Tương Thành hầu xoa mái đầu bù xù của con gái: “Không cãi nhau vì chuyện này chứ?” Nếu làm lớn chuyện thì sẽ bị chê cười.

“Không có ạ!” Ô? Phải không?

Hai vợ chồng yên tâm, Tiêu thị dạy con: “Đây là may đấy, lần sau chuyển vận thì con sẽ thắng. Nếu cảm thấy không may thì giữa chừng đi rửa tay.”

Tương Thành hầu hỏi: “Con thua hết bao nhiêu? Ôi~” Bị vợ ngắt một cái, Tiêu thị trùng mắt: *Cho ông nói lại*.

Tử Oánh bĩu môi: “Trên dưới một trăm đồng.”

Tương Thành hầu bị ngắt xong ngượng ngùng ngừng nói: “Vậy thì Trịnh Thất nương tha hồ mà vui.” Tiêu thị không nhịn được lại ngắt thêm một cái.

Tử Oánh căm giận: “Đương nhiên cô ta sẽ vui rồi!”

Lúc này đến cả Tiêu thị cũng không nhịn mà nở nụ cười, Tử Oánh tiếp tục lầm bầm: “Một đồng tiểu nha đầu vây quanh nói chuyện với cô ta.”

Tiêu thị thính tai “Hử?” một cái: “Tiểu nha đầu nào?”

Tử Oánh nói: “Là mấy đứa trước giờ con không quen, đám tiểu nương tử Kinh Triệu gia gì gì đó.”

Tiêu thị thở phào nhẹ nhõm: “Tụi nó chơi thân với nhau, lại chẳng thường gặp con mà?” Vỗ về một hồi, “Mau đi rửa mặt chải đầu, lát nữa cùng ăn cơm, đừng để bà nội lo lắng.” Tử Oánh nghe lời, đứng dậy rửa mặt chải đầu thay quần áo, Tương Thành hầu thấy không còn chuyện gì nữa, ra ngoài gọi các con, nhất là Tử Tam lang – người hổ đánh bạc là thua – sắp xếp để cậu ăn tối xong thì chơi bài với em gái.

Sau khi ăn xong Từ Oánh thăng lớn, cười hả hê. Đại trưởng công chúa Giang Âm cũng vui theo: “Ta thấy Cửu nương là tâm trạng tốt rồi.” Từ Oánh xấu hổ, chui vào lòng bà. Đại trưởng công chúa Giang Âm nhanh mệt, đi ngủ trước. Tương Thành hầu và Tiêu thị ra hiệu cho nhau, Tiêu thị kéo Từ Oánh nói: “Để đàn ông bọn họ uống rượu, hai mẹ con ta đi nói chuyện riêng với nhau nhé.”

Từ Oánh bị mẹ kéo đi, quay đầu nhìn cảnh sôi nổi trong phòng mãi không thôi. Tiêu thị nắm tay dẫn con gái về phòng ngủ của mình, kéo đến ngồi xuống bên giường, dưới ánh đèn, cảm khái bùi ngùi nhìn Từ Oánh, nhìn đến mức Từ Oánh ngượng ngùng: “Mẹ sao thế? Sao lại nhìn người ta như vậy. Con hết tức rồi mà.”

Tiêu thị ôm con gái: “Nha đầu ngốc, ban sáng còn so đo hai ba đồng, vẫn chỉ là một đứa con nít thôi.”

Từ Oánh giang tay ôm lấy Tiêu thị, ngửa đầu cười ngọt ngào như mật: “Trước mặt mẹ thì con chỉ là một đứa con nít thôi.”

Tiêu thị vỗ nhẹ lên lưng Từ Oánh: “Vậy phải mau trưởng thành con nhé.”

“Không cần đâu, trưởng thành rồi, mẹ không thương con nữa thì sao?”
Lại tiếp tục dụi đầu vào lòng Tiêu thị.

“Con à, phải trưởng thành thật rồi,” tiếp theo, Tiêu thị tung tin sốt dẻo, “Thánh nhân đã định con làm Nghĩa An quận vương phi.”

Từ Oánh tái mét ngồi dậy, trừng to đôi mắt hạnh: “Thật ạ?” Trên mặt ửng hồng, dưới ánh đèn trở nên cực kì đáng yêu, Tiêu thị không nhịn được xoa gò má Từ Oánh: “Đương nhiên là thật, từ hôm nay trở đi, con phải có dáng vẻ của vương phi. Theo ý Thánh nhân, sẽ phong Nghĩa An quận vương thành Thân vương, con càng phải có khí thế. Từ ngày mai, mẹ muốn dạy con về đạo lý sinh hoạt trong nhà.”

Từ Oánh ngượng ngùng gật đầu, hỏi Tiêu thị: “Mẹ đã gặp Quận vương chưa? Trông chàng thế nào? Có đẹp trai không?”

Có xấu thì cũng phải gả thôi? Tiêu thị gật đầu: “Là một lang quân tuấn tú.”

Khóe môi Từ Oánh càng cong hơn, cuối cùng cũng cười thật tươi. Cười một cái, lắc lắc đầu, rồi rũ mắt nhìn váy mình.

Tiêu thị thở dài, Nghĩa An quận vương Tiêu Lệnh Tiên, vị trí mười bảy, mẹ đẻ là Thương tài nhân quá cố, lúc Thương tài nhân còn sống cũng không được sủng ái nhiều, vừa sinh con chẳng bao lâu thì Hoàng đế bị Miêu phi quyền rũ, xem như hoàn toàn thất sủng. Thập Thất là một vị trí khá khó xử, chẳng dựa vào trước, cũng không nhờ được sau, nhất là sau đó Miêu phi lại hạ sinh một đứa con trai út cho Hoàng đế. Câu ‘*Cha mẹ trên đời rất thương con út*’ rất đúng với Nhị Thập Tứ lang, Nhị Thập Tam lang còn có thể được hưởng ké chút cơm thừa canh mặn, chứ những người khác chỉ biết ngửi mùi thèm thuồng.

Có lẽ, Nghĩa An quận vương cố gắng cả đời, cùng lăm chỉ có thể thành Thân vương. Thôi cũng được, con gái làm Vương phi thì cũng đã vinh hiển lăm rồi. “Tương lai Thập Thất lang, không chỉ là quận vương đâu.” Thánh nhân đã nói thế.

Thôi được, dù sao cũng là con Thánh nhân, sẽ không chịu ủy khuất.

Nhân tháng giêng náo nhiệt là thế, Hoàng đế hẹn riêng không ít người, một số để liên lạc cảm tình theo lệ, số khác là vì có chuyện quan trọng cần thương lượng, mà một số nữa, vì để tiết lộ ý của mình: Hai nhà chúng ta có kết thân gia không đây? Vợ chồng Tương Thành hầu chính là một trong số đó.

Được Hoàng đế chỉ đích danh bảo muôn con gái nhà mình làm con dâu thì không ai không vui, chẳng ai từ chối cả. Ngay cả một người đã li dị vợ

như Kỳ vương mà cũng có người muốn, Hoàng đế chọn một cô gái từ một chi trong Phó thị, cha vợ là một quan võ thất phẩm. Nghe Hoàng đế cảm thán: “Con tái hôn, không thể quá àm ĩ.” Cục máu nghẹn ứ trong cổ họng Kỳ vương suýt nữa không phun ra được – quá thiệt thòi!

Vợ của chư vương có xuất thân khác nhau, chẳng hạn như vợ của Kỳ vương là danh môn, có điều chức quan của cha vợ hơi thấp. Vợ của Nghĩa An quận vương có xuất thân huân quý, địa vị cha vợ muôn thấp cũng không được.

Trong lòng mọi người đều cùng chú ý một điểm: Hoàng đế đang an bài hậu sự sao? Như vậy, rốt cuộc ai sẽ là Tân Thái tử? Không khỏi đặt mắt để ý tới năm vị hoàng tử lớn và Nhị Thập Tứ lang.

Trịnh Diễm cực kì muốn biết Hoàng đế đang nghĩ gì, có điều không thể moi não Hoàng đế ra nghiên cứu, đến tết mọi người kéo nhau tới cung, nàng đến chỗ Miêu phi cũng có thể được gặp Hoàng đế, mỗi lần đều bị kéo đi đánh bài, nhưng sau đó toàn thua. Mà chẳng thể vô duyên hỏi Hoàng đế rằng: “Ngài muốn lập ai làm Thái tử?” Đúng không? Nhất là ở trong điện Chiêu Nhân, khi Miêu phi đang sốt ruột đến độ muốn leo tường trèo cây.

Gần đây Hoàng đế hay bị Miêu phi giục: “Cuối cùng Đại lang sẽ sắp xếp cho ba mẹ con thiếp thế nào?”

Bạn nói xem, đang năm mới tết nhất là vậy mà Hoàng đế cũng không dám tới điện Chiêu Nhân. Hoàng đế và Trịnh Diễm, một già một trẻ, đồ xúc xác, Hoàng đế dùng sức đồ xúc xác vang lách cách, ra vẻ tập trung vui chơi, ngăn không để Miêu phi tiếp tục quấy rầy. Lực nàng không bằng Hoàng đế nhưng cũng liều mạng đồ, giải tỏa cơn tức trong lòng.

Hai người đang không vui, chơi với nhau như thế, rốt cuộc vẫn là Trịnh Diễm thua. Ném con xúc xác đi: “Không chơi nữa.”

Hoàng đế liếc qua Miêu phi, lập tức ngồi thẳng dậy, dùng giọng nói uy nghiêm hỏi: “Sau lại không chơi nữa? Hồi trước con thích lắm mà! Đến đây

nào, lần này nhường con đây.” Ra sức nháy mắt: *Nha đầu chết tiệt, nhanh
đổ xúc xác đi, không thấy Quý phi định qua đây à?*

Trịnh Diễm rất buồn bực, thắng Từ Oánh không ít tiền, tâm trạng đang rất vui, lì xì cho cháu ngoại cũng nhiều hơn bình thường. Vui vẻ là thế lại chọc cháu trai khóc nhè, cháu nàng tên Ngô Tụ, chỉ mới ba, bốn tuổi, vẫn chưa nói được câu dài, Trịnh Diễm liền chọc bé con. Trịnh Diễm mồm mép mau lẹ, Ngô Tụ nghe được hai câu thì mắt xoay vòng vòng. Con nít ấy mà, đầu hơi lớn, cái đầu tròn lắc qua lắc lại, hoàn toàn không hiểu, dì cậu còn bảo: “Ta nói một lần cháu nhắc lại một lần, kể chuyện cười cho cháu vui.” Ngô Tụ không bắt chước được, cuối cùng òa khóc.

Trịnh Diễm đang rất vui là thế, sau đó bị Đỗ thị hành hung.

Tâm trạng vui vẻ chẳng được lâu, bạn tưởng tin tức trong kinh linh thông lăm à, Trịnh gia còn có một Hoài Ân cắm chân trong cung, rất nhanh sau, nàng biết chuyện chư vương nạp phi. Đến đó liền liên tưởng đến chuyện Thái tử. Chỉ là lần này, Trịnh Tĩnh Nghiệp ngậm miệng chặt hơn trai không chịu nhả ngọc, nhất định không lộ ra tin gì, chỉ nói: “Thánh nhân có hỏi ta quan điểm của ta, trong chuyện lập trũ không phải một mình ta có thể quyết định, con không được làm gì lung tung, biết không?” Từ trước tới nay chưa bao giờ nghiêm khắc như vậy.

Trịnh Diễm khổ chết đi được, sao nàng có thể không quan tâm chứ? Thanh danh nhà nàng trên triều không tốt, nhưng cũng không ai dám tố, lại thêm có Hoàng đế bảo kê. Một khi không còn sự che chở của Hoàng đế, người ta sẽ cắn nuốt Trịnh gia đến không còn xương cốt: Toàn là những chức vị quan trọng, ai lại không ham? Đến lúc đó cả Trịnh đảng sẽ gặp nguy!

Trong lòng khổ sở, còn bị một lão già không bảnh bao chẳng tuấn tú bắt đánh bài, Trịnh Diễm nổi sùng: “Không chơi nữa! Chẳng thắng được, về nhà các cháu chẳng gọi con là ‘cô cô’ mà thành ‘ông chú’ mất!”

Miêu phi tranh thủ bụng mâm tới để dâng trà, nghe nàng nói thế, trượt chân, tách trà rơi xuống. Hoàng đế quan tâm hỏi han: “Không bị thương

chú?” Váy Miêu phi bị ướt một mảng nhỏ, Hoàng đế thấy thế giục đi thay: “Mặc đồ ướt không tốt cho cơ thể, mà trời đang rất lạnh. Thanh Hạ, mau hầu nương tử đi thay váy mới, tìm cái nào hợp với màu áo đây, cái áo hôm nay đẹp, đừng có đeo.”

Hoàng đế thở phào nhìn Miêu phi đi thay váy, trong lòng khoái chí, lần này chưa hết nửa canh giờ sẽ chưa ra! Hớn hở nói với Trịnh Diễm: “Con đừng có buồn, chỉ thua có chút tiền chử mấy? Chờ khi nào con xuất giá, ta sẽ cho một khoản đồ cưới thật to, chịu không?”

Trịnh Diễm nhẹ răng, không muôn là không muôn: “Lớn được bao nhiêu chử?”

Hoàng đế trợn trăng mắt, không nói tiếp nữa. Lâu rồi Trịnh Diễm không câu vặt, lần này không nhịn được liếc xéo một cái. Bỗng Hoàng đế cảm thán: “Con gái lớn rồi, xong chuyện các con thì cha mẹ mới an tâm. Cha mẹ con cũng nghĩ vậy thôi!”

Sao lại nhắc tới chuyện của nàng? Trịnh Diễm nói: “Không phải đâu, mẹ bảo, con là *mèo ba chân* (*), gả sớm bà mới lo.”

(*) *Mèo ba chân*: Ý bảo người chỉ biết sơ sơ, ngoài mặt, trình độ, tay nghề không cao, thô thiển, hời hợt.

“Con à, vẫn chỉ là một đứa trẻ thôi.” Hoàng đế cảm khái đứa tay, muôn nghịch rối tóc Trịnh Diễm, Trịnh Diễm lách mình tránh ra: “Đừng có phá con mà, phá nữa là trả mặt đây.”

Nàng hay nói từ *trở mặt*, nói từ nhỏ đến lớn, Hoàng đế nghe riết thành quen, lại tặng thêm một cái xem thường nữa. Hai người không đánh bài, chuyển sang nói chuyện. Trịnh Diễm kiềm chế bản thân, không nhắc tới các chư vương, chẳng ngờ Hoàng đế đột nhiên hỏi: “Chà, con nói xem, trong chư vương ai tốt?”

“Dạ?” Trịnh Diễm nghĩ, nhất định bộ dạng của nàng lúc này trông rất ngốc.

“Hồi con đây.”

“Dạ? Sao cơ! Con biết ngài hỏi, nhưng con không biết hết chư vương, sao có thể nói ai tốt hơn? Cũng chỉ từng gặp Nhị Thập Tam lang, Nhị lang, à, hình như có Duyên Bình quận vương (*Thập hoàng tử*) thôi...”

“Đừng nhắc tới bọn nó!”

Bọn nó? Trịnh Diễm cũng hiểu đại khái, người cha nào có đưa con như Duyên Bình quận vương chắc cũng sẽ nỗi điên. Chắc, chẳng trách gần đây Miêu phi sốt ruột đến cáu gắt, có lẽ cũng linh cảm điều gì rồi chăng? Quán lấy Hoàng đế nhiều ngày thế mà vẫn không thể moi ra được một câu trả lời chắc chắn.

“Thế thì nói ai đây? Không gặp, không quen mà.” Thật ra có nghe vài lời đồn, lớn nhất là chuyện *thư nặc danh* kia. Còn lại, thật ra những chuyện như chư vương xa xỉ, phạm pháp cũng có nghe qua, nhưng tình tiết thế nào thì không rõ.

Trịnh Diễm bất đắc dĩ, đột nhiên nàng phát hiện ra, hiểu biết của nàng về chư vương chỉ là ngoài mặt, thậm chí nàng cũng không nói chuyện với họ bao giờ. Dù có là Nhị Thập Tam lang hay Nhị Thập Tứ lang thì cũng giao tiếp có hạn. Thế nên dù cha nàng chịu cùng thảo luận, nàng cũng chẳng thể đưa ra đề nghị có ích nào.

Một già một trẻ, cứ vậy mà trơ mắt nhìn nhau.

“Không từng nghe lời đồn nào sao?”

“Cái đó à, đều là những chuyện không có chứng cứ, con cũng không tin, ngài muốn nghe sao? Nhưng mà muốn nghe thì con cũng không thể nói đâu, cha con bảo trước mặt ngài phải ăn nói cẩn thận, bảo bây giờ không được truyền tin gì lung tung, làm rối *thánh thính!* Mà giọng của con làm gì lớn bằng tiếng xúc xắc ngài đồ chử.”

Hoàng đế lăng lặng cầm mâm, dồn hết tiền Trịnh Diễm bị thua, sau đó lặng lẽ đổ vào tay áo, xong xuôi, im lặng nhìn Trịnh Diễm. Trịnh Diễm bỗng cảm thấy nhức nhối, sau đó cũng dùng ánh mắt để bày tỏ.

Hoàng đế cười cười không nói, một bộ thèm đòn.

Cuối cùng Miêu phi cũng bước ra, không tồn quá nhiều thời gian, Trịnh Diễm chạy thật nhanh, không nghĩa khí bỏ lại Hoàng đế, còn làm mặt quỷ với ngài.

Miêu phi hỏi với theo: “Muốn đi rồi à? Gần đây con ít đến chõ ta quá.”

Trịnh Diễm nghĩ bụng, *đến cả kẻ qua đường cũng biết tâm tư của cô, sao ta còn dám dính tới?* “Mẹ bảo con không có dáng thiếu nữ, không được vào cung dọa người, nhờ té nhất mới có thể đi lại một chút. Hết té rồi thì còn phải làm thực nữ, nếu không sợ Trì Tu Chi chẳng thèm lấy nữa.” Nói xong khoát tay chạy biến. Nếu ở lại thì rõ ngốc. Không phải nàng không nghĩa khí, nhưng những chuyện tranh trũ đoạt vị này, quả không thể giúp Miêu phi được, không thấy đến Hoàng đế cũng muốn trốn sao? Không chừng ngài đã hối hận vì để Miêu phi ở điện Chiêu Nhân, thành ra muốn trốn cũng không xong.

Trở về nhà, Trịnh Diễm liền nói phỏng đoán của mình: “Quý phi thế là vô vọng rồi.”

Rốt cuộc Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng chịu mở lời: “Con nghĩ không sai đâu.”

Mắt Trịnh Diễm sáng rực nhìn Trịnh Tĩnh Nghiệp, cuối cùng ông cũng thở dài bảo: “Xét Kỷ vương trở xuống.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp nhắc Hoàng đế: Phải tìm một người khoan dung một chút, như thế mới đảm bảo hoàng thất tránh cảnh anh em tương tàn, cho dù tương tàn, cũng không chết quá khó coi. Hoàng đế cho rằng: Tân

Thái tử cũng cần phải cương quyết, thế mới có thể duy trì cơ nghiệp của ngài.

Mục đích của Trịnh Tĩnh Nghiệp, đơn giản chỉ muốn bảo vệ một nhà lớn nhỏ của mình được bình an, để các cháu ra làm quan, chỉ cần Tân quân không coi nhà họ là kẻ thù, thế gia không quá đắc ý, Trịnh gia sẽ dùng bước ngay tại tầng lớp thượng lưu này. Nếu Tân quân muốn chèn ép thế gia, phải dùng một thế lực mới, Trịnh Tĩnh Nghiệp thích hợp hơn bất cứ ai, cho dù Tân quân có người khác giúp đỡ, ít nhất cũng không có mâu thuẫn gì lớn với ông, lui thì lui, Trịnh Tĩnh Nghiệp tự biết con cháu nhà mình, trong hai mươi năm nữa sẽ không có nhân tài nổi bật, có tiềm lực thì cũng cần bồi dưỡng, đào tạo, cho dù Trịnh Diễm là con trai thì cũng ngại còn nhỏ tuổi.

Trịnh Diễm đưa ra một vấn đề rất nghiêm túc: “Cha, cha biết hết bọn họ sao?”

Trịnh Tĩnh Nghiệp nói: “Thân hơn cha ruột chúng.”

“Đa?”

“Thánh nhân bận quốc sự, con cái lại đông, lập Thái tử từ sớm, quan tâm đến con cái phân nửa đều ở Đông cung. Sau lại có Quý phi, tinh lực, *khụ khụ* hữu hạn. Kỳ vương trở xuống, từ chuyện xuất giá học hành đều do ta nhắc với Thánh nhân, chọn thầy giáo nào cũng là ta chọn. Thánh nhân chỉ nhớ những người nổi danh nhất, lại để cho Phế Thái tử, người không đủ dùng, lại không nhớ rõ là còn ai, bèn để ta làm.”

Trịnh Diễm yên tâm: “Vậy mà con còn lo, tuy bọn Nguy vương không tốt nhưng dù gì cũng đã bao nhiêu năm, cũng đã quá quen, biết ngón nghề của bọn họ, dễ hóa giải. Nếu là một người không rõ thì e sẽ không quen tay.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp thoảng mệt: “Ra ngoài chờ nói lung tung.”

“Phải là: *Ở đâu cũng không được nói* mới đúng.”

“Đi chơi đi.”

“Vâng~”

Trịnh Diễm rời khỏi thư phòng, nghĩ thầm trong lòng, *vậy thì lo chuyện gì vậy nhỉ?*

Trịnh Tĩnh Nghiệp đang nghĩ, làm sao để lôi bằng hết những chuyện không hợp pháp chư vương đã là. Một người ở nơi xa làm Phiên vương ức hiếp dân chúng, không để làm Thái tử, lý do rất đầy đủ. Ở đây, có thể đưa mẹ của chư vương nhỏ tuổi làm Hoàng hậu, lúc đó Hoàng tử sẽ thành Trưởng tử, danh chính ngôn thuận thành Thái tử. Vấn đề là người phụ nữ này có đủ tư cách làm hoàng hậu không? Xét về địa vị hiện nay trong hậu cung, cao nhất là tam phi Quý, Thục, Hiền, về xuất thân, Thục phi, Hiền phi đều là con gái thế gia, về công lao, Thục phi sinh nhiều con nhất. So sánh thế nào? Đưa lên thế nào đây?

Chỉ có thể mang lỗi lầm của con trai bọn họ ra thì mới có thể xác định kết cục, nếu không thì dù là Hoàng đế cũng chẳng thể khiến quần thần tin phục. Các đại thần sẽ phản đối!

Kéo nhiều Phiên vương xuống hố như vậy, quả không có lợi, Trịnh Tĩnh Nghiệp không muốn làm. Nhưng làm sao để từ chối Hoàng đế?

117. MƠ TƯỞNG THẬT NGUY HIỂM

[Nguyên]

HẾ MƠ TƯỞNG THÌ THÊ NÀO CŨNG CÓ CHỖ SAI XÓT.

Trịnh Tĩnh Nghiệp hi vọng có cùng tiếng nói chung với ông chủ tiếp theo, bỏ phiếu tán thành với ý định không lập chư vương lớn tuổi của Hoàng đế, ông cũng nguyện bôn ba vì ngài, nhưng, chuyện đặc tội với nhiều người, vẫn rất không muốn làm. Thanh danh đã không tốt, Trịnh Tĩnh Nghiệp chẳng muốn cố làm nó bê bối hơn. Nếu quả thật không còn cách nào khác, Trịnh Tĩnh Nghiệp ra trận cũng được, nhưng thời điểm chớm đầu thế này thì ông không muốn làm gì cả. Nhiều phiên vương như thế, đếm hết mấy ngón tay lận, cực lắm!

May mà Hoàng đế không phải là loại người gặp chuyện thì đâm chết thuộc hạ như suy nghĩ của ông, bằng không thì đến từng tuổi này mà ngài vẫn canh cánh, day dứt trong lòng về Ngụy Tĩnh Uyên mãi như thế. Nói tóm lại, coi như Hoàng đế cũng là một người có lương tâm.

Hoàng đế đã nghĩ kĩ rồi, các con của ngài, bị các đối thủ cạnh tranh cáo trạng không ít. Nhất là những người con lớn, không cùng mẹ, hứ, chưa nói qua à? Lúc đó Hoàng đế giận con không noi theo gương tốt, cũng cău đám cáo trạng không có mắt.

Giờ thì vừa vặn để lôi ra dùng. Nếu dựa theo thứ bậc, tuy nhà mẹ thanh quý, cái gì cũng ổn, nhưng bản thân không đúng mực, nói toẹt ra là dễ chuốc phiền. Chi bằng khiến các con phạm lỗi, cắt hết mọi tâm tư, cũng là để bảo vệ chúng. Ôi ôi, nghĩ tới là thấy mâu thuẫn, lúc không con thì trông mong, nay có nhiều lại lầm sầu lo.

Khó là Hoàng đế cũng tự thấy xấu hổ, tuy rằng các con có mưu đồ, nhưng làm cha mà lại tìm cách định tội chúng thì ngài cũng ngại lắm chứ.

Nếu không tại sao lại bảo Hoàng đế đại biểu cho lương tâm đất nước!

Bấy giờ nội tâm đứng ra đại diện, chịu sự lên án của lương tâm, phi tử ngài yêu thương đang khóc như hoa dưới mưa, khiến người ta càng thêm xót thương. Gần đây Miêu phi hay càm ràm, Hoàng đế nghĩ đơn giản rằng vì cô không có cảm giác an toàn. Từ đầu Miêu phi đã nói nguyện chết cùng ngài, chỉ cần chiểu cố các con thật tốt, coi như cũng là một lòng thương con. Hoàng đế hùa theo cô ta mãi, cũng rất áy náy.

Hôm nay, Miêu phi lại nhắc, rốt cuộc Hoàng đế không chịu nổi sự quấy nhiễu này nữa, úp úp mở mở nói: “Ta hiểu ý của nàng, ta sẽ không để bọn nó chịu ấm ức gì đâu, nàng đừng lo lắng nữa,” dừng một chút, “Ta thương Nhị Thập Tứ lang của chúng ta nhất, nó sẽ không cần nhìn sắc mặt người ta mà sống.”

Miêu phi kinh ngạc nhìn Hoàng đế, vẻ mặt còn chân thành tha thiết hơn cả khi trúng giải năm trăm vạn tiền thưởng, thế có nghĩa Hoàng đế đã đồng ý rồi sao? Thế thì đâu chỉ có năm trăm vạn?! Là cả nhà đều được năm trăm vạn, một người làm quan cả họ được nhờ! Cái gì mà ‘Không phải nhìn sắc mặt người ta mà sống’ chứ? Không phải ý bảo Nhị Thập Tứ lang sẽ thành Thái tử sao? Miêu phi nghĩ tới mà khoái chí cực kì, mừng đến chảy nước mắt quỳ xuống: “Thánh nhân~ ân đức của Thánh nhân, nô tì thịt nát xương tan cũng không thể báo đáp.” Nhát thời cao hứng, tự tìm lí do cho mình luôn. Coi nào, Nhị Thập Tứ lang nhỏ nhất, được thương nhất, bắn thân cô lại có địa vị nhất hậu cung, còn gì phải lo chứ?

Lương tâm Hoàng đế cực kì cắn rút, cười ha ha: “Vậy thì đừng báo.” Vì quả thật không phải như ý của nàng đâu!

Là một người đàn ông, lại lừa dối phụ nữ, điều này khiến Hoàng đế không biết để mặt mũi vào đâu. Lúc này *lão áy* vẫn chưa nghĩ tới thời điểm ngài lập Thái tử chính thức, biết Thái tử không phải con mình, Miêu phi sẽ có phản ứng gì! Dù sao bây giờ ngài đã lừa Miêu phi rồi, lại còn tự an ủi lương tâm, đã phong vương cho hai đứa con trai đủ cả, ngài cũng sẽ che chở nửa đời còn lại của Miêu phi. Người cha như ngài, coi như đã đủ tư cách.

Thế mới nói, tình yêu của đàn ông không đáng tin, hứa hẹn của cánh đàn ông cũng không thể tin được. Tiếc thay, Miêu phi vẫn còn trẻ, số cây cầu Hoàng đế bước qua còn nhiều hơn đường bộ cô đi, cô vẫn bị lừa. Mà mấy gã đàn ông lớn tuổi càng không đáng *cmn* tin! Nhất là với lão Hoàng đế chui vào bụi hoa yêu đương âu yếm với gái trẻ như thế. Chứ không thì bạn nghĩ tại sao Dương Quý phi lại chết hử?

Vân đè là hiện tại Miêu phi không biết đạo lý nhân gian, cô đang chìm trong ảo mộng về cuộc sống tương lai tươi đẹp. Hoàng đế thấy vậy, hoảng quá chuồn mắt. Không thể không nói, mặt đã nhiều nếp nhăn, ngay cả chòm râu trắng cũng thấy chột dạ mà rũ rượi, vén vạt áo choàng, nhón chân, bao nhiêu hèn mọn có bấy nhiêu, nếu không phải mọi người ở cung Đại Chính đều biết ngài, nhất định sẽ tưởng là lưu manh mà bắt lại báo quan.

Dầu gì thì Hoàng đế cũng xuất thân quân lữ, nghe kể đã từng tham gia mai phục, miệng ngậm tăm, ngựa bọc vỏ, thửa dịp Miêu phi đang xúc động mơ tưởng, biến mất không thấy tăm hơi.

Miêu phi tưởng tượng về cuộc sống sau này của mình, nếu Nhị Thập Tứ lang làm Hoàng đế, cô sẽ thành Hoàng thái hậu, còn ai dám nói cô ở điện Chiêu Nhân là *danh không chính, ngôn không thuận*? Ôi ôi, Hoàng đế cần phải phong cô làm hậu thôi, có điều... Miêu phi thở dài, bây giờ Hoàng hậu đều phải xuất thân danh môn, như mẹ ruột của Hoàng đế, người mẹ chồng mà cô chưa từng gặp mặt cũng chỉ được tôn làm Thái hậu sau khi con trai đã đăng cơ, trong khi con trai bà đã là Thái tử ngay từ đầu.

Quên đi quên đi, phải hiểu chuyện một chút chứ. Miêu phi nhuống mày, đến lúc đó, Thục phi, Hiền phi hay Chiêu nghi gì đó đều phải thành thật ngoan ngoãn, trước đây bọn họ lên mặt với cô bao nhiêu! Không phải sau này phải chịu sự quản lý của cô sao? Nghĩ đến đó Miêu phi liền cảm thấy hết giận, khi ấy cô và Hoàng đế, có Nhị Thập Tứ lang, à, cả Nhị Thập Tam lang nữa, một nhà bốn người thật là vui, khiến đám đàn bà đó tức điên! Há há!

Í? Hình như có gì đó không đúng? Là gì nhỉ?

Bỗng nhiên Miêu phi nhận ra, *đm!* Thái hậu là quả phụ đó! Phụ nữ không chồng, sau này biết sống thế nào~ Miêu phi sợ đến ngây người. Lúc cô tự tranh chức Thái tử cho con trai, muôn sau này con sẽ thành Hoàng đế, vô tình lảng tránh rằng chuyện đó chỉ xảy ra khi Hoàng đế đương nhiệm xuống đài (đa phần là qua đời), Thái tử mới có thể đăng cơ. Ước mơ về cuộc sống tươi đẹp mai sau, bắt đầu cảm thấy lo lắng.

“Thánh nhân!” Bỗng Miêu phi cảm thấy đau như bị kim châm vào tim, không biết tại sao tim bỗng đập rất mạnh.

Lương Thu nghe giọng Miêu phi có vẻ không ổn, vội vàng chạy lên báo: “Nương tử sao vậy? Thánh nhân mới rời đi rồi, xua tay bảo không được quấy rầy Nương tử.”

Miêu phi bám vào tấm đệm dưới người, vẻ hoảng sợ bất an lộ rõ trên mặt.

Hoàng đế không ngờ cô vợ trẻ đáng yêu của mình lại luyến tiếc lão lưu manh như ngài mà muôn tìm chết, nếu biết, e rằng càng bị lương tâm lên án. Ngài đang thẩm duyệt báo cáo cưới xin cho con trai con gái, con đông, đương nhiên *hôn tang gả cưới* cũng lầm, tuy có quan lại phụ trách nhưng ngài cũng muốn xem qua lần cuối. Nếu như trước đây, nghe bảo ‘đã làm xong’ thì chỉ liếc qua báo cáo một cái rồi bỏ qua. Nếu bây giờ muốn chọn Tân Thái tử trong bầy con nhỏ, không khỏi cần để ý hơn. Cũng vì tự cảm thấy thấy thời gian không còn nhiều nên càng quan tâm con cái hơn, cũng cực kì áy náy: Trước đây đã lơ là nhiều.

Bây giờ cẩn thận nhớ lại mấy đứa con của mình, thật ra có thể phân rõ ai là ai, tính cách chung chung thế nào, chứ đời sống cụ thể ra sao, đúng là chẳng thể nhớ ra, không khỏi hồi tưởng. Ngài đã hoàn toàn hết hi vọng về Kỳ vương, đây là một kẻ theo chủ nghĩa cơ hội, không có lập trường kiên định lại bạc tình. Thập Ngũ lang tên Tiêu Lệnh Kiệm, thế mà chẳng

biết sống tiết kiệm chút nào, tuy rằng bản thân Hoàng đế có cuộc sống xa xỉ, nhưng rất ghét kiểu sống phung phí của con trai, cũng ném qua một bên.

Hoàng đế vừa ý Thập Thất tử, Nghĩa An quận vương Tiêu Lệnh Tiên, nếu không cũng chẳng sắp xếp Tương Thành hầu thành cha vợ y. Tương Thành hầu là khai quốc công thần, nhờ vào bản lĩnh mà kiếm được tước vị, bản thân Tương Thành hầu từng đi theo Hoàng đế xuất chinh, Hoàng đế không biết xấu hổ phong mình thành chủ soái, lệnh Tương Thành hầu làm tiên phong, lúc xuất chinh suýt nữa chìm trong nước mắt của Đại trưởng công chúa Giang Âm, trở về thấy quý bà diễn tuồng ngất lịm trước mặt bọn họ. Bạn cũ của Tương Thành hầu không ít, lúc Lão Tương Thành hầu còn sống có năm anh em trai, ba chị em gái, hôn nhân không tệ.

Thập Bát tử Thùa Khánh quận vương Tiêu Lệnh Cung lại rất giống ông chú Vệ vương của mình, rất *phong nhã*! Hoàng đế muốn tìm một người có năng lực nên rất ghét, tìm cho cậu một cha vợ chẳng khác mấy so với cha của vợ kế Kỳ vương.

Thập Cửu tử Kỳ Dương quận vương Tiêu Lệnh An là một người văn thanh nhu nhược, tính cách khá mâu thuẫn, vừa hẹp hòi nhưng cũng có phần ôn nhu. Nói đơn giản, là một trẻ vị thành niên có tiềm năng biến thái. Hoàng đế không nghĩ cậu ta có thể đảm nhận trọng trách, bỏ qua.

Nhi Thập Nhất tử Trường Thủy quận vương Tiêu Lệnh Tín càng khiến Hoàng đế không còn lời nào để nói, gần đây ngài biết cậu con trai này là khoái giả trang! Trên đời này có trăm ngàn loại thích giả trang, Tiêu Lệnh Tín lại mê giả làm gã sai vặt, lần nọ, cậu ta truyền lệnh để Trường sử trong phủ đi công chuyện, còn mình giả làm thằng nhỏ chạy việc ở đại môn, giam thằng bé sai vặt của Trường phủ trong vương phủ lại, tự mình dắt ngựa cho Trường sử suốt nửa ngày, Trường sử không hề phát hiện ra, qua đó có thể thấy nghệ thuật diễn xuất tốt đến chừng nào. Đến khi trở về mới phát hiện, mặt Trường sử xanh mét. Khi Hoàng đế biết được thì quả muôn chết quách cho xong!

Thập Thất lang vẫn là người tốt nhất! Hai mắt Hoàng đế rưng rưng. Quyết đoán, nhạy bén, thông minh, làm việc không do dự, hơn nữa sau khi

biết bạn trẻ Chu Nguyên có suy nghĩ cưới công chúa không bằng cưới con gái thế gia, bèn đi qua châm biếm mỉa mai em rể một bùa. Lúc báo cáo được lần lượt đưa đến tay Hoàng đế, ngài đã có quyết định. Lúc thử hỏi ý Thập Thát lang về chuyện cưới xin, đứa nhỏ này lại đáp: “Thế gia cũng được, không phải thế gia càng tốt, xin cha làm chủ cho con.” Lúc nói về con gái thế gia thì y khẽ cau mày, vậy thì tốt rồi, nếu con trai cũng là *fan cuồng* thế gia, nhất định Hoàng đế cũng hộc máu cho mà xem!

Trước khi lập Thập Thát lang làm Thái tử, Hoàng đế muốn khảo sát một phen, ví dụ như phái làm nhiệm vụ gì đó. Việc gấp rút hiện nay là thúc đẩy hôn sự của các con, sau khi kết hôn, Hoàng đế tuyên bố lập Thập Thát lang làm Thái tử, trong huân quý có Tương Thành hầu hưởng ứng, triều thần có Tể tướng tri kỉ Trịnh Tĩnh Nghiệp, Hoàng đế định đánh cho vang thật to.

Thậm chí ngài cũng từng ám chỉ với Trịnh Tĩnh Nghiệp, Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng dần buông nỗi băn khoăn. Ông hiểu rõ chư vương hơn cả Hoàng đế, cũng rất xem trọng Thập Thát lang, ngẫm về tính cách của y, về những người xung quanh, thế là không lo nữa. Ngay cả cha vợ của y cũng không phải thế gia, chẳng sợ bị ảnh hưởng xấu.

Hoàng đế cho rằng ngài hiểu con, Trịnh Tĩnh Nghiệp tưởng mình đã nhìn đúng trọng tâm, nhưng không ngờ Thập Thát lang lại có một khuyết điểm: Trên đời ghét kiều phụ nữ hung hăng kiêu ngạo nhất! Tat này từ Miêu phi mà ra, trước mặt Hoàng đế, Miêu phi cực kì hoạt bát đáng yêu, nhưng trong mắt hậu cung thì lại là *bát phụ* (*người đàn bà chanh chua đanh đá*). Hoạt bát và bát phụ, chỉ khác một chữ, nhưng nghĩa thì một trời một vực.

Vợ tương lai của y là Từ Oánh, một cô bé hoạt bát, tính tình thăng thắn. Điều này, Trịnh Tĩnh Nghiệp biết, Hoàng đế thì không, Nghĩa An quận vương cũng không. Trong mắt Nghĩa An quận vương, Từ Oánh có tiếng là hiếu thảo, Đại trưởng công chúa Giang Âm yếu ớt nhiều bệnh là thế, Từ Oánh còn nhỏ mà đã luôn hầu hạ, có thể thấy dịu dàng cỡ nào, kiên nhẫn bao nhiêu! Nhưng y quên mất một điều – các em gái thời này, nhất định sẽ kiên nhẫn với bà nội mình, nhưng với đức ông chồng, thì chưa chắc.

Cuộc sống khổ sở của mọi người cũng từ đó mà bắt đầu.

Đương nhiên, lúc này Nghĩa An quận vương vẫn chưa biết, tính tình lại không chịu khuất phục, y vẫn hăng là một thiếu niên, còn khát khao tuổi trẻ, mơ về một cô vợ nhỏ tương lai, dịu dàng đáng yêu điềm đạm, bộ dáng xấu hổ của tân nương trong đêm sẽ như thế nào nhỉ!

Nghĩa An quận vương ngồi trong thư phòng bấm ngón tay. Đầu tiên là đính hôn, sau đó mới cưới, ở giữa còn nhiều trình tự khác, lễ phục vương phi, nghi trang các kiểu, đành phải chuyển tới thư phòng, mãi đến khi *gia lệnh* tới xin chỉ thị: “Điện hạ, chẳng những phủ ta có chuyện vui, mà tiệc mừng của chư công chúa cũng không ít, chỉ là chưa định ngày. Bây giờ cứ chuẩn bị trước, hay chờ Vương phi xuất giá rồi hỏi ý kiến Vương phi?”

Tiêu Lệnh Tiên nói: “Thập Tứ lang, Thập Ngũ lang lớn tuổi hơn ta, chắc chắn sẽ làm trước, thế nên cứ chuẩn bị đi. Những người nhỏ hơn cũng sắp xếp sẵn, đến khi Vương phi tới rồi thì xin quyết định của Vương phi.”

Gia lệnh thoái mái đáp lời, sau đó hỏi tiếp: “Không biết đồ cưới Vương phi có bao nhiêu? Để chuẩn bị nhà kho cho tốt.”

Tiêu Lệnh Tiên cười mắng: “Ngươi chỉ cần dọn ra mấy phòng là được, hỏi đồ cưới làm gì?”

“Nhiều phòng trống, không lấp hết, Vương phi sẽ lúng túng. Ít phòng, không đủ chỗ, vương phủ sẽ mất mặt.”

Tiêu Lệnh Tiên búng vào mũi của gia lệnh: “Bớt lăm le, Vương phi và ta là một thể.”

Gia lệnh ủ rũ thưa vâng, sau đó nhăn nhó vén vê bàn tay nói: “Vậy... hai nha đầu trong phòng ngài, phải xử trí thế nào?” Hắn đang nhắc tới hai tì nữ Tiêu Lệnh Tiên thu dụng, bọn họ ôn nhu khiêm tốn, là điểm Tiêu Lệnh Tiên thích nhất. Tuy thích, nhưng Tiêu Lệnh Tiên vẫn có chừng mực, hiện

tại không thể để thứ tử thứ nữ nào ra đời – hôn sự kéo dài thêm mấy tháng nữa thì thật khó nói, quả thật hoàng gia không thường để ý đến việc này.

Tiêu Lệnh Tiên kinh ngạc hỏi: “Vậy phải xử trí thế nào?”

Gia lệnh thầm kêu khố, Quận vương có người trước thì cũng không phải gì to tát, nếu Vương phi nỗi cơn ghen thì cũng chẳng phải vô lí. Nhưng lúc đó hắn là người ở giữa, không phải sẽ ăn đú sao? Vốn tới để hỏi ý Tiêu Lệnh Tiên, đuối đi là tốt nhất. Nếu giữ lại, Từ Oánh hỏi, hắn cũng chỉ biết trả lời ‘Oan có đầu nợ có chủ, đi thẳng quẹo trái là chính chủ.’

Tiêu Lệnh Tiên không được dạy dỗ trong chuyện này, bản thân cha y cũng bận ôm thiếp đổi vợ bé, chuyện dụ dỗ gái nhà lành cũng làm, lại còn là một ông chú kì quái thích bé con, nào lo lắng đến chuyện lễ tiết của con trai?

Gia lệnh bất đắc dĩ, đành kín đáo thưa: “Trước khi kết hôn mà có thiếp thì khá khó coi, trong lòng Vương phi cũng thấy không thoải mái.”

Tiêu Lệnh trầm mặc bảo: “Không đến mức đó đâu.”

Gia lệnh nghĩ thầm trong bụng, *đến lúc đó ngài không sao, cùng lăm bị lải nhải hai câu, nhưng ta có thể gặp tai ương, không chừng còn bị Vương phi đập cho nữa.* Nhưng Tiêu Lệnh Tiên đã bảo thế, gia lệnh biết có nói gì cũng vô dụng, đành lui ra. Gia lệnh không biết, hắn đã dự đoán sai! Là hắn bị mắng, Tiêu Lệnh Tiên bị đánh, Từ Oánh rất quán triệt tinh thần ‘Oan có đầu, nợ có chủ’ – những chuyện này cứ nói sau.

Cuối tháng giêng, Hoàng đế ban rất nhiều ý chỉ về hôn sự cho các con. Trong đó có một số đã tiến hành, chẳng như hôn sự của Tiêu Lệnh Viện, định chồng từ sớm, đồ cưới cũng chuẩn bị ổn thỏa. Ngoài ra phải thông báo một chút, các thợ thủ công bắt tay vào việc. Bắt đầu chính thức rồi thì sẽ rất nhanh thôi. Khoảng hai tiệc một tháng, trung thu mười lăm tháng tám tới, chắc hắn quy mô tiệc đoàn viên nhà ngài sẽ long trọng chưa từng có.

Cuối tháng giêng, các nha ti cũng lục tục đi làm.

Trịnh Diễm nhớ đã đồng ý với A Thang, đầu tiên đi tìm Trịnh Tĩnh Nghiệp. Vì đã thầm xác định Thái tử rồi nên Trịnh Tĩnh Nghiệp rất có tâm trạng nói chuyện phiếm với con gái.

Trịnh Diễm thấy tâm trạng ông đang vui, can đảm xin ý kiến: “Cha, con có việc này, cần phải nhờ đến Lý Kinh Triệu, vì đây là việc riêng của con, tự mình đi nhờ, cha thấy có thích hợp không?”

Trịnh Tĩnh Nghiệp nhìn khuôn mặt đáng yêu xinh xắn của con gái, nhất thời có cảm giác hoảng hốt, con gái lớn thật rồi! Bắt đầu có việc riêng, có chuyện xã giao của mình, cũng bắt đầu tìm cách làm. Hiếm khi Trịnh Diễm thấy Trịnh Tĩnh Nghiệp không tập trung như thế, đưa tay chọt ông, Trịnh Tĩnh Nghiệp giật nảy như bị giật điện, ngắn ngơ nửa giây, sau đó thi triển tuyệt kĩ trở mặt, hỏi Trịnh Diễm: “Trước tiên nói cho cha biết chuyện gì đã.”

“Con đồng ý với A Thang, giúp chị ta hỏi Kinh Triệu, xem có thể tra ra em trai chị ta đi đâu không.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp chau mày: “Là thế nào?”

“Em trai A Thang và chị ta chia cách từ nhỏ, chị em bọn họ từ *quan nô* trở thành *tư nô*, năm ngoái con có hỏi tâm nguyện A Thang, chị ta muốn được đoàn tụ với em trai. Con nghĩ, chị em bọn họ bị bán trong kinh thì chỉ có chỗ Kinh Triệu mới có manh mối.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp gật đầu nói: “Cũng không phải là không được, con cứ thử hỏi Lý Ấu Gia trước, không cần lộ ra, cũng chưa cần nói với A Thang. Cứ xem nhân phẩm em trai cô ta thế nào rồi hẵng báo.” Trịnh Tĩnh Nghiệp tính chuyện quan tâm hạ nhân rất nhanh, thế mới có lợi trong công cuộc mua chuộc lòng người của Trịnh Diễm, càng vui khi thấy con gái trưởng thành. Nếu thế mà lập gia đình thì ông cũng có thể yên lòng.

Trịnh Diễm được Trịnh Tĩnh Nghiệp cho phép, liền đến thăm hỏi Lý Âu Gia. Lúc tới thì bảo là gặp Lý Hoàn nương. Nàng và Lý Hoàn nương chơi thân, tiện đường tới gặp cũng bình thường. Lý gia tiếp đón nàng rất thuần thục, Lý Hoàn nương nghe bảo nàng tới, tự mình ra đón: “Ta còn đang muốn đi thăm Thất nương đấy.”

Trịnh Diễm nói: “Cú đến nhà, không chuyện không tới, hôm nay đến đây cũng chẳng phải gì tốt, vì có việc muôn nhờ đấy.” Tuy Lý gia là tay sai Trịnh đảng nhưng Lý Âu Gia cũng là quan lớn triều đình, không thể đối đãi như tôi tớ.

Lý Hoàn nương kéo tay Trịnh Diễm: “Có gì thì cô cứ nói đi.” Thiếu điều vỗ ngực mà thôi.

“Nhờ Kinh Triệu giúp tìm người.”

“Hả?” Lý Hoàn nương được cha thương không phải giả, nhưng vẫn không phải là ông.

“Ta nghĩ gặp phu nhân rồi hẵng nói sau.”

Phu nhân Lý gia cũng không làm khó, việc nhỏ như thế, đừng nói Trịnh Diễm tự tới, chỉ cần viết bức thư, Lý Âu Gia cũng có thể làm giúp. Lý phu nhân Giang thị cười bảo: “Việc nhỏ như vậy sao phải để Thất nương đích thân đến chứ, cứ phái người tới báo là được.” Chuyện Trịnh Diễm sắp kết hôn không phải bí mật gì, Đỗ thị đặc biệt yêu thương con gái, nhà cửa ba căn, còn có biệt nghiệp ở Hi Sơn. Trịnh Diễm lập tức thành chủ gia đình, là người trong phạm vi này, đương nhiên Giang thị cũng muốn có mối quan hệ tốt.

“Vậy sao được chứ?” Trịnh Diễm cười bảo, “Làm phiền Kinh Triệu đã là không ổn, lại còn ra vẻ vậy, cha sẽ nói không biết đạo lý, không chừng mẹ biết rồi sẽ đánh ta mất.”

Giang thị nói: “Vốn không phải chuyện lớn gì, được Tướng công phu nhân coi trọng, hiếm khi nào thấy Thất nương cần nhờ đến ông ấy đó chứ.”

“Sao phu nhân lại nói thế? Ta không biết phải làm sao mới dám nhờ Kinh Triệu mà.”

Khách sáo một hồi, Trịnh Diễm nói tiếp: “Thật ra tôi không phải vì một chuyện này đâu, định đến thăm Hoàn nương và phu nhân, nhân tiện nói việc này luôn. Hôm trước A Duyệt có kể Hoàn nương vừa chế một loại hương mới, có mùi thơm rất dễ chịu.”

Giang thị liền để Lý Hoàn nương đi tiếp Trịnh Diễm phẩm hương, Lý Hoàn nương rất vui vẻ: “A Duyệt nhanh miệng quá, ta còn đang nghĩ, hai ngày nữa sẽ tự mang sang cho Thất nương, vừa cho người đóng hộp, chưa mang tới nữa.”

Cô nương Lý Hoàn nương, hung hăng như phần lớn các em gái khác, chuyện nữ công thì không bằng ai nhưng lại có tài điều hương. Lý Hoàn nương rửa tay lấy rồi lấy bát hương bằng ngọc con con, mở hộp, lấy nhíp gấp vài khói hương ra, đặt vào bát hương rồi đốt.

Trịnh Diễm đưa tay quạt nhẹ để khói hương bay về phía mũi, người thấy hương thơm nhàn nhạt, khen: “Thơm quá!”

“Bây giờ chưa phải lúc đâu, đợi đến hè mà dùng thì càng thích hợp.”

“Sắp tới hè rồi, hai ngày nữa cô mang hộp tới tìm ta đi!”

“Được thôi!”

Cả hai cùng cười.

Trịnh Diễm ở chơi đến khi Lý Âu Gia về, nghe tì nữ Giang thị đến báo: “Lang quân đã về.” Trịnh Diễm nói: “Được, ta đến nhờ một lần nữa, thế mới có vẻ nghiêm túc.”

Lý Âu Gia nghe kể Trịnh Diễm tới tìm con gái chơi, cũng không quan tâm lắm, còn hỏi Giang thị có để ý tiếp đái không. Giang thị nói: “Lần này tới để tìm ông.”

“Nói khùng điên, tới tìm ta làm gì?”

Giang thị thở dài: “Là Thất nương, con gái tướng công đây!”

“Nói thùa!”

Giang thị không thùa nước đục thả câu nữa: “Ta bảo là tới tìm tức là tới tìm ông thật, ông đoán xem, có chuyện gì? --- Là định nhò ông tìm người, thị nữ bên người con bé có em trai, bị bán ở kinh thành.”

Lúc này Lý Âu Gia hiểu ngay, không phải chưa từng có chuyện như thế. Vài nô tì có duyên, cũng xin chủ nhân giúp tìm người nhà thất lạc, chuộc về, cả nhà đoàn tụ. Đây không phải lần đầu Lý Âu Gia gặp chuyện này, chỉ là đến nhờ Kinh Triệu doãn giúp đỡ trực tiếp như Trịnh Diễm thì lại ít.

“Thất nương cư xử khéo.” Giang thị cảm thán.

Lý Âu Gia ôm trán: “Chẳng những biết cư xử mà còn biết làm việc, nếu không có con bé thì nha đầu ngốc nhà ta đã chịu thiệt rồi (*chương 68*). A Hoàn đi theo Thất nương, tuy hơi ngốc một chút, nhưng nếu Thất nương nhìn thấy chỗ thành thật của nó thì sẽ chiêu cố tới.”

“Thì thế,” Giang thị cũng đồng ý, đầy Lý Âu Gia, “Vậy ông hãy làm chút chuyện Thất nương nhờ cho thỏa đáng. Một là để con bé chiêu cố con gái nhà mình, thứ hai cũng vì Trì lang quân cũng không phải người đơn giản đâu.” Tình nghĩa, quyền lợi đều có cả, sao lại không làm.

“Còn cần bà nói chắc?”

Lý Hoàn cùng Trịnh Diễm sánh vai đi tới, Lý Âu Gia gấp, nghe Trịnh Diễm nói có việc muôn nhờ, liền bảo: “Chữ ‘cầu’ thì không dám, hãy mau rút lời.” Cũng chung cách nói như Giang thị.

Trịnh Diễm nói: “Tì nữ có việc cầu xin, coi là chuyện nhỏ. Chỉ là đành phải nhờ chú giúp cho, còn chuyện lớn thì không thể sơ suất.” Sau đó nịnh nọt Lý Âu Gia một hồi, Lý Âu Gia cũng sảng khoái đồng ý.

Trịnh Diễm thấy đạt được mục đích rồi cũng thuận tiện cáo từ: “Đã không còn sớm nữa, phải về rồi, trễ nữa thì lại phạm lệnh cấm đi lại ban đêm.”

Trịnh Diễm về đến nhà, bị Đỗ thị chặn lại, không đợi Đỗ thị hỏi, liền tự động khai: “Mẹ sắp ăn cơm chưa ạ? Nguy thật, suýt nữa là không kịp rồi, con đến nhà Kinh Triệu gia tìm Hoàn nương, thuận tiện nhờ Kinh Triệu một việc, cha biết hết đây, tối về mẹ cứ hỏi cha là biết.”

Thế này Đỗ thị mới căn vặn nữa, tối lại hỏi Trịnh Tĩnh Nghiệp một hồi. “Đây là việc tốt, đối xử với nô tì có lòng, người có lòng sẽ được tri ân bão đáp, sao lại giấu diếm cẩn thận vậy?”

“Phu nhân nói phải.”

Lý Âu Gia làm việc rất có hiệu quả, nhanh chóng điều tra Thang tiều đệ bị mua đi bán lại hai lần, không cẩn thận lại trở thành *Tượng hộ*. Thân phận *tượng hộ* được xem là nửa tiện tịch, lẽ ra là dân tự do, nhưng không ruộng không tiền, không có công hiến cho tô thuế quốc gia, hằng tháng phải tới chỗ quan phủ lao động không công hơn nửa tháng. Nhưng nhờ làm thợ thủ công, cuộc sống cũng khá ổn.

Mà hiệu quả hơn nữa là, ông lại mang người tới.

Thang tiều đệ ngây ngây ngờ bị Lý Âu Gia mang tới Kinh Triệu phủ, còn tưởng mình đã phạm phải chuyện gì, vẻ mặt đưa đám thưa: “Mỗi

tháng tiều nhân đều đi lao dịch đúng hạn, không hề lười nhác.”

Lý Âu Gia dǎn lại, ôn hòa hỏi tên, trong nhà còn ai không. Phù hợp với tư liệu trong tay, A Thang cũng là *tại tịch*, cùng nơi bán ra. Thang tiều đệ nhớ mang máng mình còn một người chị, chỉ là không nhớ rõ diện mạo. Có vật kỉ niệm gì cũng không tiện nói, trên người cũng không thể mang của gia bảo nào để lấy ra nhận người thân – qua tay nhiều lần như vậy, chủ nhân chẳng lạ gì những món rách nát này, hơn nữa giữa chừng có thể gặp phải ác bá cường hào.

Lý Âu Gia nghĩ, khả năng lớn là cậu ta, liền thông báo cho Trịnh Diễm, có để A Thang đến nhận hay không. Trịnh Diễm lừa hỏi A Thang: “Trên người em trai chị có kí hiệu gì?”

A Thang cũng đang canh cánh chuyện này, chỉ là không dám giục, thấy Trịnh Diễm không quên, vội vàng nói: “Sau cổ nó có nốt ruồi đen.”

Không phải chứ? Trịnh Diễm tái mét... Không phải gì đặc trưng cả! “Còn gì nữa không? Cái này hay gặp lắm, nếu không phải thì lại làm phiền người ta.” Trịnh Diễm hơi chán nản, sao lại quên không hỏi A Thang từ đầu, nếu giờ mà không đúng thì phải bổ sung điều kiện tìm kiếm cho Lý Âu Gia, chuyện sẽ rầy rà ra.

A Thang hồi hộp bảo: “À, chân trái nó có sáu ngón!”

Uầy, thế thì xác suất nhận sai nhỏ đi nhiều. Chứ sao, sáu ngón cơ mà! Hình như liên quan tới vấn đề di truyền gì đó thì phải? *Khu!* Giờ thì hỏi rõ, Lý Âu Gia đã tìm được người, nếu không phải thì đành xem lại. Trịnh Diễm hận không thể tự cho mình hai tát.

Trịnh Diễm đang miên man nhớ lại những kiến thức sinh học, đưa A Thang đi gặp em trai.

A Thang vừa thấy mặt, chưa chào cậu nhỏ, liền nhào tới khóc: “Đây là em trai, đây là em trai kì, vừa gặp đã biết!”

Thang tiểu đệ vẫn ngây ngô ngô, đầu tiên thấy thiếu nữ trẻ nước mắt chảy dài lao tới, hồn vía lên mây, cho dù là tiểu giai nhân thanh tú nhưng mắt đỏ ngầu thì cũng dọa người lầm chứ. Dọa xong không biết vì sao lại cảm thấy chị gái trước mặt này rất quen, rất thân thiết, nghe A Thang khóc, cậu cũng ngây người, tim đập bình bịch: “Tỷ?”

Trịnh Diễm tái mặt, lí trí nhò Lý Âu Gia xác minh chính thân. Thang tiểu đệ cũng nói: “Năm đó tỷ che chở cho ta nên bị bỏng tay, ở tay trái.”

A Thang kéo tay áo trước mặt, quả đúng thế, Trịnh Diễm thầm nghĩ: *nguy hiểm thật nguy hiểm thật.*

“Sao ngây ra đó, còn khóc gì? Còn không cảm ơn Kinh Triệu đi?!”

Lý Âu Gia cười hớ hớ nói: “Ruột thịt với nhau, ta tích đức cũng vui. Còn phải tạ ơn Thất nương, nếu không phải Thất nương có lời, ta cũng không biết chuyện các ngươi đâu,” Ngẫm nghĩ, lại tiện tay thêm một cái nhân tình, “Đây là chuyện tốt, tạm thời ta sẽ nghĩ cách để nó được miễn ba tháng phiền dịch, chị em được đoàn tụ vui vẻ.”

Trịnh Diễm cười nói: “Vậy con cảm ơn chú.”

“Ôi, chuyện này thì không dám!” Lý Âu Gia cũng nhanh chóng đáp lại.

Chị em A Thang ngàn ân vạn tạ, Trịnh Diễm nói: “Đừng làm phiền công việc của người ta, nào, tới chỗ ta ngồi đi.” Dưa hai chị em đến nhà riêng của mình.

Căn nhà được giữ gìn rất rốt, lão già trông cửa còn nói: “Nương tử tới chậm một khắc rồi, ban nãy lang quân có ghé qua đây.”

Mặt Trịnh Diễm đỏ lên: “Phiền lão.”

Lão già không nói gì, tự ra ngoài trông xe.

Trịnh Diễm đưa hai chị em đến phòng khác, A Thang kéo Thang tiểu đệ quỳ xuống, động rầm rầm ba cái thật vang, Trịnh Diễm nghe mà cũng thấy đau hộ bọn họ. Đưa tay đỡ: “Được rồi được rồi, cuối cùng chị em hai người cũng đã được đoàn tụ. Đừng trách ta quấy rầy thời khắc đoàn tụ của cả hai, hai ngày tới sẽ để A Thang được nghỉ, hai chị em được nói chuyện cùng nhau. Giờ ta muốn hỏi – sau này hai người muốn làm gì? Hai ngày này về bàn với nhau thật kĩ, quay lại nói cho ta biết, có tính toán gì thì cũng đừng giấu diếm.”

A Thang và Thang tiểu đệ lại cùng dập đầu, dù thoát nhìn Thang tiểu đệ có vẻ khờ khạo, nhưng trong bụng cũng hiểu chuyện, không phải chủ nhân nhà nào cũng có lòng tốt giúp nô tì tìm người thân, có điều cậu vung về, không dám nói, mà chủ nhân gia lại vẫn là một thiếu nữ trẻ, không dám ngẩng lên, chỉ biết dập đầu thế thôi.

Trịnh Diễm nói xong, lại hỏi Thang tiểu đệ hiện làm ở đâu, tương hộ ở chung với nhau, chất lượng khu ấy cách khu văn hóa này khá xa, móc một khối bạc từ trong túi ra: “A Thang đi mướn xe, đến chỗ em trai chị đi. Hôm nay đi gấp, không kịp mang gì, trò chuyện xong rồi, ta sẽ có đồ lễ.”

A Thang nói: “Thất nương đã ban ân lớn, nô tì không dám cầu tiền của gì nữa.”

Trịnh Diễm cười không nói, A Thôi lên tiếng: “Cho cô thì cầm đi, còn khách sáo với Thất nương gì chứ.”

Trịnh Diễm khen ngợi: “Không phải cho không, đến Tượng hộ doanh, có tin gì thì về kể ta nghe. Chị cũng biết đây, ta thích nghe mấy chuyện này nhưng mẹ lại không cho chạy lung tung.”

A Thang dạ thừa liên hồi, Trịnh Diễm thấy không có việc gì, chẳng quấy rầy họ nữa. Nhớ tới Trì Tu Chi, mang người chạy đến Trì gia, A Thang và Thang tiểu đệ vừa khóc vừa cười dắt nhau ra ngoài, đến cửa, Thang tiểu đệ lấp bắp: “A, tỷ, chờ, chờ, chờ một chút, đệ đi, đi mướn xe tới.”

A Thang dụi mắt: “Đệ đừng đi, đừng xa tỷ.” Nhờ lão trông cửa mướn xe giúp.

Thang tiễn đệ không tự nhiên nói: “Đệ... không lạc đâu.”

A Thang òa khóc. Tay chân luồng cuồng, không hiểu vì sao chị lại khóc sướt mướt, tay chân luồng cuồng dỗ dành, khó lăm A Thang mới nín được, lão trông cửa đang thuê xe đi tới.

Lời tác giả: Trì tiễn thụ, tội ghê hông, nhớ vợ quá chứ gi?

118. KHÔNG THỂ CÓ CHUYỆN NÀY!

[Nguyễn]

**TRONG GIÓ, TRỊNH DIỄM CẨM THÁY RỐI MÙ, NHƯ THỂ ĐÃ
PHÁT HIỆN CHUYỆN GÌ ĐÓ RẤT KHÓ NGỜ.**

Trì Tu Chi vẫn ở tại nhà cũ của mình như trước, Hoàng đế có ban nhà mới cho chàng, căn áy khá lớn, chỉ là lúc đó chàng cảm thấy cô đơn bóng chiếc, dù có mang nô bộc vào ở thì cũng sợ trống trải, không bằng đợi kết hôn rồi hẵng dọn qua. Hơn nữa ở đây khá gần nhà bà ngoại, cũng tiện chăm sóc cho bà.

Đó là lý do chàng dùng để giải thích với Hoàng đế, thầy giáo, cha vợ tương lai, còn có ý niệm ‘Khá gần nhà riêng của sư muội, có thể tiện tú tĩ’ trong đầu hay không thì mỗi người tự hiểu. Chàng vẫn cứ ở đây, thật ra hẹn gặp vợ chưa cưới ở đây vẫn thoải mái hơn nhiều so với xông vào nhà cha vợ chứ.

Nhưng mà, cũng có một chỗ không được tiện: Nhà chàng không ngừng có người tới thăm viếng.

Trì Tu Chi là một tâm phúc trước mặt Hoàng đế, tuy rằng ‘việc xấu trong nhà’ của Hoàng đế không tiện cho chàng hay, nhưng chuyện triều đình, vẫn để chàng được ‘biết cơ mật’. Hơn nữa trước đây Trì Tu Chi có đồng nghiệp ở Đại Lý tự, cho dù đã thay đổi chức vị nhưng chàng vẫn thường duy trì liên lạc với bọn họ. Ngoài ra có người quen được trên đường làm Phủ úy sứ, trong Ngự Lâm quân quả cũng có vài người con nhà quan. Lại thêm Vu Trần Hải ở kinh thành, còn có Hạ Thực nhớ chàng không nguôi cứ viết thơ gửi tới.

Trước tết, chàng bị ném tới Hồng Lư tự để hỗ trợ, thế là quen thêm một đám đồng nghiệp mới.

Là thiếu niên có lòng cầu tiến, có lý tưởng, chí hướng cao, đương nhiên Trì Tu Chi hi vọng có thể trổ tài, làm rạng rỡ Trì gia đã suy bại. Huống chi có một cha vợ nghịch thiên như vậy, không muôn bị xem là gã mặt trắng bám váy vợ, không muôn bị người khác khinh thường, chàng càng phải phấn đấu nhiều hơn. Lăn lộn trong quan trường, năng lực là một chuyện, nhưng giao thiệp cũng rất quan trọng.

Nếu chỉ biết dựa vào thầy giáo, dựa vào cha vợ thì không cần nói gì nữa, đúng là một gã mặt trắng vô dụng. Thầy giáo và cha vợ đều có một mạng lưới quan hệ riêng, có nghĩa bản thân chàng cũng phải có mạng lưới độc lập. Nay giờ, da chàng có màu rám nắng khỏe mạnh lắm.

Thế nên, chỗ của Trì Tu Chi khá náo nhiệt. Trịnh Diễm ở xa xa vén mành lên, thấy cọc buộc ngựa trước cửa Trì trạch đã bị dùng hết, lập tức đổi lệnh: “Đừng dừng lại, cứ về thẳng nhà.”

Tuy đã đính hôn, nhưng cũng phải để ý tới lời đồn một chút, hơn nữa Trì trạch không rộng lắm, nàng biết tránh đi đâu mới được? Nàng và Trì Tu Chi đều tự kiềm chế, phần lớn thì gặp nhau ở nhà Cố Ích Thuần, hoặc Trì Tu Chi chạy đến Trịnh phủ cầu kiến, những lần gặp riêng ở ‘bên ngoài’ thế này rất ít – ngoại trừ lần Trì Tu Chi đi xa, Trịnh Diễm đến giúp chàng chăm nom nhà cửa.

Ây vậy, trong kinh vẫn có người thấy không vừa mắt. Thế gia ghét tình huống này nhất, trong mắt bọn họ, phẩm hạnh, quyền lợi to hay nhỏ tỉ lệ nghịch với địa vị cao thấp của người cầm quyền. Con gái Hoàng đế thông dâm bao trai, khuê nữ Tể tướng gặp gỡ tình lang giữa ban ngày ban mặt.

Dẫu tư tưởng của hai vị cầm quyền này vốn cường hẵn thì cũng nên để ý tới tâm hồn yếu ớt của quần chúng nhân dân tí chút.

Dù đi qua Trì môn không vào, Trịnh Diễm vẫn cho người vào báo lại: “Chàng có khách nên không tiện, em không vào kéo thêm phiền.”

Trong đầu ngẫm nghĩ: Là ai nhỉ? Thân thích Trì gia đều đã qua đời, chẳng lẽ là đồng nghiệp?

Trì Tu Chi dần trưởng thành, Trịnh Diễm cũng mừng cho chàng, nhưng là con gái Trịnh Tĩnh Nghiệp, học trò của Cố Ích Thuần, hiện chưa thể chung hộ khẩu với Trì Tu Chi, Trịnh Diễm không khỏi thấy mắt mát trong lòng. Ôi ôi, mong muôn tất cả mọi người xung quanh đều gần gũi thân thiết, thành một chỉnh thể, giống như bé con ngày thơ, hi vọng có lùm cỏ cạnh giường để tiện lăn qua lăn lại, trong tay có món đồ chơi dễ thương, mở mắt ra không phải là trần nhà mà là bầu trời sao huyền bí, nhưng không bị gió lùa bốn phương, dột mưa trên đầu.

Trịnh Diễm cũng biết mình không khỏi có phần ngây ngô, nhưng... cảm giác như vậy thật sự không ổn. Quan hệ giữa nhà chồng nhà mẹ, Trịnh Diễm tự có dự định để xử lý ổn thỏa, không ngờ chỉ nhìn cảnh này thôi mà lại khiến nàng cảm khái ngàn vạn. Đề nghị gì, muốn làm thế nào, sau này phải cân bằng ra sao, phải nghĩ sẵn trong đầu mới được.

Đang ở cạnh nói chuyện với Tiêu Thâm, Trì Tu Chi hắt hơi liền hai cái, Tiêu Thâm quan tâm hỏi thăm: “Đại lang cảm lạnh rồi à?”

Cậu và Trì Tu Chi là hai thanh niên thường xuyên xuất hiện trước mặt Hoàng đế, có khoảng cách về xuất thân, mục tiêu phấn đấu không giống nhau, ít xung đột lợi ích, thành ra lại có chút giao tình. Tiêu Thâm ngồi ngốc trong phủ Vệ vương đến phát chán, nghĩ trong nhà đã có đại ca, nay muốn tranh thủ hiện tại để xây dựng mạng lưới giao tiếp riêng, tự chuẩn bị vốn liếng cho tương lai. Không thể nghi ngờ gì hơn, Trì Tu Chi là một người đáng để kết giao, Tiêu Thâm cũng chẳng dựa vào thân phận hoàng thất làm chi, Hoàng đế rất nhiều cháu!

Trì Tu Chi lấy khăn tay ra lau: “Chê cười rồi.” Sau đó tiếp tục nói chuyện về Bát Bộ Địch với Tiêu Thâm.

Tiêu Thâm khá để ý đến chuyện Bát Bộ Địch, cậu thì văn võ đều ổn, cũng thông minh nhạy bén, nhận ra Bát Bộ Địch có loạn, ra ngoài biên quan sẽ có cơ hội tạo dựng sự nghiệp, tìm Trì Tu Chi, cũng là để chuẩn bị trước, tìm hiểu *thị trường*. Đến lúc cần ra trận thật, cậu có thể nhờ vào quân công để kiếm tước vị – Giận Ngụy Tĩnh Uyên ghê luộn, cơ hội không làm mà

hưởng cho con vợ kế như các cậu bị giảm đi rất nhiều. Nếu không cần ra trận nhung lúc nói đến đề tài này có vẻ có tri thức uyên thâm, thì cũng có thể tự kiểm điểm cho mình.

Trì Tu Chi nghe cậu hỏi tì mỉ như thế, cũng hiểu ý, thầm nghĩ, *bây giờ có nói thì có ích gì?* “Thế cục thay đổi trong nháy mắt, hiện tại là thế, không biết sau này có biến cố gì không, Thập Nhất lang có hứng thú với Địch nhân như vậy, ta ở Hồng Lự tự mà lại không biết tường tận kĩ càng gì cả.”

Tiêu Thâm cười nói cởi mở: “Chẳng qua ta nảy lòng tham, chứ ai lại muốn chăm chăm chơi cùng đám Địch nhân ấy đâu? Nói thật, bây giờ ai mà chả đang đẻ mắt tới Đông cung! Mỗi ngày bị bọn họ hỏi ‘Thánh nhân có ý chọn ai’ tám trăm lần đã phiền chết được rồi, huynh nói xem, Thánh nhân nói gì với chúng ta chứ?”

Trì Tu Chi cũng cười: “Thánh nhân muốn gì cũng đều nói ra thì không phải Thánh nhân rồi.”

“Đúng thế!”

Trịnh Diễm về nhà, hôm nay Đỗ thị không cầm ràm chuyện nàng ra ngoài, ngược lại quan tâm hỏi han: “A Thang đâu? Không về cùng con à?”

Trịnh Diễm kiềm chế tâm trạng, cười thua: “Là em ruột của chị ta thật, đặc điểm gì cũng đúng cả.”

Đỗ thị chấp tay lại với nhau: “Cảm tạ trời đất, con cũng đã làm được việc tốt, chuyện tích đức như vậy, chớ ngại phiền toái, nhắc tay làm giúp một tí, để cả nhà được đoàn tụ.”

Trịnh Diễm ngoan ngoãn gật đầu: “Con cũng nghĩ thế.” Hơn nữa, nàng còn phát hiện chuyện này cũng chẳng tốn sức mấy, nếu rảnh rỗi thì hoàn toàn có thể tìm được tất cả những người thân của các nô tì đã bị mua bán

trong kinh. Đừng xem nhẹ việc này, cơ cấu nô tì trong thế gia tương đối ổn định, nhưng cũng chỉ *tương đối* mà thôi. Tặng nô tì, nhất là mỹ thiếp niên mỹ thiếp nữ, hoặc những nô tì giỏi đặc biệt một cái gì đó cho nhau là một tục lệ thông thường. Chẳng qua căn cơ Trịnh thị nông mà thôi.

Trịnh Diễm bị vô số tiêu thuyết cung đấu, trạch đấu, quan trường đấu độc, nhanh chóng nhận ra lợi ích của chuyện này, nếu nói theo ý tốt, có thể nắm chắc tình hình của nô tì nhà mình, tránh có phản bội, đề phòng xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Còn theo ý xấu, xem thử có kẻ thù nào không vừa mắt, có thể bắt đầu từ nô tì nhà hắn.

Trịnh Diễm thề với trời rằng, nàng vốn là một bé ngoan chân thành, chẳng qua bị tẩy não thôi.

Chúng ta phải tin rằng, Trịnh Diễm bây giờ vẫn là một bé ngoan *ngũ giảng tú mỹ tam nhiệt ái* (*), lời ban nãy chăng qua do bị đầu độc quá kinh. Có một thời gian, trong đầu toàn ‘Hoàng cung, hậu trạch lúc nào cũng có dược liệu bán ngoài chợ, thuốc triệt sản, thuốc nạo thai, xuân dược, độc dược (tác dụng lập tức/ mãn tính)...’, ‘Nhìn người trước xét xuất thân để biết mà lợi dụng’, ‘Hoàng đế chỉ biết tính toán để khiến phiền, Hoàng hậu có chưa hoặc không’, ‘Trong nhà có các cụ là thể nào cũng quăng thiếp thất vào con cháu vì lo hậu viện nhà nó yên ắng quá’ vân vân. Đến nỗi mọi người đều có lý do để tin rằng, dù xuyên không, rót vào ổ sói cũng có thể lăn ra ngoài – Các bạn trẻ bị đầu độc nên mắc chứng ảo tưởng. Nay không ngờ nàng rót vào nhà gian thần, trước mặt mẹ ruột lại khờ mặt đến đàn cả người.

(*) *Ngũ giảng, tú mĩ , tam nhiệt ái* – Một văn hóa tuyên truyền như ‘Năm điều Bác Hồ dạy của Việt Nam’. Ngũ giảng: ăn nói văn minh, lễ phép, lịch sự, nói theo trật tự, có đạo đức. Tú mỹ: tâm hồn đẹp, lời nói đẹp, việc làm đẹp, môi trường đẹp. Tam nhiệt ái: yêu Đảng cộng sản, yêu tổ quốc, yêu xã hội chủ nghĩa.

Đỗ thị thấy con gái đang xuất hồn đấu đấu, không khóc thở dài, cái bộ dạng ngây ngô thế này, phải làm sao cho phải đây?

-- Nếu bà biết Trịnh Diễm đang nghĩ gì, không biết sẽ có cảm tưởng thế nào.

Quên đi quên đi, lười so đo với con gái, dù sao vẫn còn một năm nữa, Đỗ thị dịu dàng vỗ nhẹ lên mặt Trịnh Diễm. Trịnh Diễm sợ đến đỗi mồ hôi lạnh: “Mẹ à, sao mẹ dọa con, hù chết người.”

Tay đổi động tác, biến thành ngắt véo, Đỗ thị cả giận nói: “Mẹ của con xấu đến mức dọa con hả? Con không chê mẹ xấu, chó không ngại chủ nghèo, có biết không?”

Trịnh Diễm 囧, rõ ràng là bị hành động của mẹ dọa mà? “Oan quá, ai cũng nói con lớn lên giống mẹ, mà con có xấu đâu.”

Đỗ thị cay cú véo hai cái mới thả ra: “Muốn nói mà suýt nữa quên mất, Nương tử nhà Triệu lang quân cho người đưa thiệp tới. Ngoài ra, Ngụy vương phi cũng mời chúng ta tới chơi, ngày mai con có chuyện gì thì cũng hoãn lại cả đi.” Đỗ thị cố ý để con gái tiếp xúc với các thiếu phụ hơn là đám sắp gả. Làm mẹ, không chỉ chuẩn bị của hồi môn, mà còn muốn trải sẵn đường sau khi cưới cho con gái. Nghĩ hai vợ chồng cộng lại đã hơn trăm tuổi, không biết khi nào sẽ qua đời, đây là đứa con gái nhỏ nhất, lòng Đỗ thị mềm nhũn.

Thấy Trịnh Diễm vỗ nhẹ lên hai gò má, nhịn không được kéo nàng vào lòng, xoa mặt cho: “Có đau không?”

Trịnh Diễm làm ra vẻ oan úc: “Oa oa~” Đỗ thị bị chọc cười, ôm con vào lòng xoa xoa. Nếu Trịnh Diễm là mèo, nhất định lông mao trên người đều bị rụng hết, sau đó mới thả nàng về phòng thu dọn.

Trên tú lâu, A Thôi đang canh giữ, nghe tiếng bước chân liền chạy vội ra đón: “Sử nương tử gửi thiệp, cảm ơn người có lòng nhớ tới.”

Sử thị là vợ của cháu họ Vệ vương, lúc ở cũ sau sinh, Trịnh Diễm khá tò mò với sinh vật nhà các chị, nên để ý tặng một phần quà. Sử thị và

Thường thị nói với nhau: “Thảo nào Trịnh tướng công có thể từ một thường dân áo vải mà trở thành Tể tướng, không nói đâu xa, nhìn cách Trịnh Thất nương đối đai với người khác thì có thể thấy, nhà bọn họ hưng thịnh thế cũng là lẽ đương nhiên.” Cùng Thường thị chọn quà đáp lễ, lấy danh nghĩa Sử thi viết thiếp.

Đến tết, có tính là thân thiết hay không thì coi như cũng là người quen, Trịnh Diễm tiện tay tặng quà cho hai chị. Ấy vậy lại có đáp lễ. Trịnh Diễm mở ra, với con mắt của người thầy có trình độ thư pháp đứng đầu cả nước để nhìn của nàng, chữ viết chỉ có thể được xem là nắn nót, nhưng cách dùng từ rất thăng thắn. “Người đưa thiếp đâu?”

A Thôi nói: “Đã về rồi, phu nhân thưởng cho bọn họ chút tiền, nô tì cũng lấy từ chỗ chúng ta để cho thêm, mừng rõ ghê lắm,” tiến tới giúp Trịnh Diễm cởi áo, “Em trai của A Thang, tìm được chưa ạ?”

Trịnh Diễm cười nói: “Được rồi, em trai chị ta cũng đã trưởng thành. Đúng rồi, chị ta mà không nhắc thì ta cũng chả biết mà hỏi, còn các chị có muốn tìm người không?”

A Thôi khẽ khụng lại nhưng rồi động tác nhanh nhẹn hơn: “Thất nương có lòng, nhưng cũng chẳng dễ tìm đâu, nô tì cũng không còn nhớ rõ những chuyện ngày bé nữa, vật kỉ niệm gì đó cũng mất, chẳng qua chỉ còn một cái họ thôi. Bao người có thể tìm được người thân thật chứ?”

Những lời chị nói cũng có lý, không thể nói hệ thống quản lý nhân khẩu hiện tại không toàn diện, nhưng công tác lập hồ sơ các nô tì thì lại không chu đáo cẩn thận, nếu không thì đã sớm tìm được mẹ ruột của Cố Ích Thuần rồi.

Trịnh Diễm nói: “Vậy thì để ý một chút, muốn gì cứ nói với ta.” A Tiếu cười khổ, chị là con nhà quan phạm tội nên vào làm nô tì trong cung, Ngụy Tĩnh Uyên làm một trận, những cung tì xuất thân như vậy đều bị đuổi khỏi cung, àm ī rối loạn, tìm ở đâu đây?

Chớp mắt bầu không khí trở nên nặng trĩu, Trịnh Diễm đành nói: “Lên tinh thần xem nào, có duyên phận thì cuối cùng cũng sẽ gặp mặt được thôi, chẳng lẽ ban đầu A Thang đoán chắc nhất định sẽ tìm được em trai mình chắc?”

Không cần nàng nhắc, đám nô tì đều đổi sắc mặt. Chủ nhân ôn hòa là phúc phận của nô tì, phải tinh táo, chớ dùng sạch tính nhẫn耐 của người ta mới là đúng đắn.

A Tiếu mở tủ quần áo: “Thất nương nhìn thử xem, mai đi dự tiệc, mặc bộ nào đây?”

Trịnh Diễm thuận tay chỉ vào một bộ: “Bộ này đi.” Quần áo của nàng, không có bộ nào là không ổn, không bị xem là bất kính với Ngụy vương phi.

Ngụy vương đã cưới một người vợ giỏi!

Đây là lời Trịnh Tĩnh Nghiệp từng khen tặng (*chương 27*), bây giờ Trịnh Diễm cũng thầm tán thành. Ngụy vương phi Nghiệp thị, chủ bữa tiệc, bạn hoàn toàn không biết được ra chồng cô ta vì muốn vị trí Thái tử mà mong ngóng các anh em té ngựa, mặt mày thảm thê để cuối cùng anh ta được thượng vị.

Yến hội của Nghiệp thị đúng là vàng thau lẩn lộn, xuất thân thế gia có, xuất thân huân quý có, xuất thân dế nhũi cũng có mặt, vậy mà cô ta có thể sắp xếp rất thỏa đáng. Trưởng công chúa Khánh Lâm không hòa thuận với thế gia rõ ràng như vậy thì ở chung với huân quý, dế nhũi; Quan hệ của công chúa Vinh An và thế gia không tệ, cũng có qua lại với huân quý, coi như thành trung gian cho hai bên; Thuần dế nhũi như Đỗ thị, nhưng có sợi gia thì ngồi chung với Ninh Viễn hầu phu nhân (*mẹ Quan thi*).

Trịnh Diễm gặp chị mình, Trịnh Du, ở đây. Trịnh Du vui vẻ kéo tay em gái: “Đi theo tỷ, tới đây.” Mang nàng tới ngồi chung với các thiếu nữ, thiếu

phụ. Trịnh Diễm cũng đã khá quen thuộc với bọn họ, không ít lần gặp ở yến hội chỗ Trưởng công chúa Khánh Lâm, nhìn xung quanh, Từ Oánh không tới, không khỏi thất vọng.

Con gái của Hàm An hầu Ngưu Thành Viễn, Ngưu Linh thấy Trịnh Diễm liền nở nụ cười: “Thất nương tới rồi! Mau đến đây, đừng nhìn nữa, Từ Cửu nhi không tới, hôm nay cô không kiểm được tiền đâu!”

Trịnh Diễm nói: “Cô lại chọc ta, nếu cô dám đánh thì ta cũng phát tài đó.”

Ngưu Linh không đồng ý, xăn tay áo ra trận: “Chỉ cần cô có mang tiền thì đến lượt ta phát tài.” Làm bộ muốn cướp, mọi người giả vờ khuyên bảo, cười vang một góc.

Các phu nhân lón tuổi bị âm thanh này thu hút, đưa mắt nhìn qua, Đỗ thị oán hận: “Có nó là không yên được.”

Nghiệp thị nói: “Các tiểu nương tử phải hoạt bát thế mới tốt, cứ ủ dột u sầu thì không hợp với tuổi đâu, đến tuổi như ta thì đâu muôn sinh động hồn nhiên thế cũng không được.”

Lời chưa hết, bị Trưởng công chúa Khánh Lâm bẹo má: “Cháu thì bao nhiêu tuổi? Ở đây có ai nhỏ hơn cháu không?” Quả thật xung quanh đều là trưởng bối cả. Nghiệp thị nói: “Cô ơi, là cháu sai, chịu phạt, hôm nay sẽ có một màn tạp kĩ rất hay.”

“Không chấp nhận, cháu vốn mời chúng ta đến xem tạp kỹ mà.” Nhất định phải kiểm lời.

Hạ thị, Vương phi của em ruột Ngụy vương, Tân vương Tiêu Lệnh Văn đến giải vây: “Hoa mai trong nhà Ngũ nương chưa tàn (chồng của Nghiệp thị, Ngụy vương đứng hàng thứ năm), vẫn còn thơm quá.”

Đang nói chuyện, nhũ mẫu của Tân vương phủ chạy lên thưa: “Lục nương dậy rồi.”

Hạ thị liền đứng dậy đi xem, công chúa Vinh An chợt chợt Nghiệp thi: “Chị ta mang Lục nương theo à? Đức hạnh quá nhỉ.”

Lục nương là con gái của Tấn vương, thứ xuất nhưng lại được Vương phi mang theo bên người. Nghiệp thi cười không nói.

Mẹ của Lục nương xuất thân thấp hèn, là con gái nhà thêu, căn bản không có cơ hội gặp Tấn vương, chẳng qua ngày đó Hạ thị thấy bộ quần áo thêu rất đẹp, gọi tới để xem mặt. Kết quả lại được gặp Tấn vương, đúng là Hạ thị tự đào hố chôn mình. Tấn vương lưu luyến cô hàng thêu này, để làm thiếp. Anh ta cũng đã thông suốt, trên có anh trai, ngôi vị Hoàng đế gì đó, vẫn là Ngụy vương có khả năng cạnh tranh hơn, anh ta có lòng đứng đường theo sau là được, cũng không mong được xem trọng – Lão Tiêu nhà bọn họ chẳng xem trọng loại này.

Từ khi cô hàng thêu Dư thị sinh con xong thì sức khỏe không tốt, Tấn vương quăng thứ nữ cho vợ chăm, bản thân quay sang săn sóc Dư thị. Hạ thị không muốn cũng phải nhận, lại còn phải chăm cho thật tốt. Cô xuất thân danh môn, đành phải nén giận, không thể nướng mặt người ta thành quân mạt chược chín nút như Thê tử phi Vệ vương được (*chương 47*).

Công chúa Vinh An cũng không thích sống yên ổn: “Chúng ta đi xem thử đi.”

Cô ta quyết tâm đi xem, Nghiệp thi cũng không ngăn được, cuối cùng thành ra mọi người kéo nhau đi xem Tiểu Lục nương.

Trịnh Diễm tò mò đi theo. Tiểu Lục nương được sắp xếp ở trong phòng nhỏ, được sưởi ấm. Bé con khoảng chừng hai, ba tuổi, trắng trẻo đáng yêu, trên người mặc một bộ gấm đỏ, cổ đeo vòng vàng, khâm trân châu, chính giữa là một viên hồng ngọc thật to. Bé con múp míp có mang vòng vàng trên tay, gắn chuông nhỏ, khẽ rung tay là vang một hồi. Thật đáng yêu.

Trịnh Diễm nhìn đến chảy nước miếng.

Hạ thị thấy mọi người tới, dịu dàng hỏi : “Sao lại tới cả thế này?” Để con gái chào hỏi các trưởng bối.

Công chúa Vinh An nói: “Ta nhớ Lục nương nên tới không được sao? Đến đến đây nào~” Lấy một cái khăn ra dụ dỗ cháu gái.

Tiểu Lục nương chẳng có chút phản ứng nào với cái khăn trong tay cô, thấy có vẻ tẻ ngắt, Nghiệp thị nói: “Muội lấy màu gì rực rỡ thì mới dụ con bé được chứ.” Khăn tay màu trắng, không hấp dẫn.

Hạ thị không nhanh không chậm nói: “Lục nương nhà ta không để ý tới màu sắc đâu, nhưng lại thích nghe tiếng vang. Muội vẫy khăn đỏ trước mặt thì nó cũng không quan tâm, nhưng rung chuông một cái liền chạy đi xem chỗ nào phát ra.” Công chúa Vinh An thầm mắng, *đây mà là nuôi trẻ sao? Nghe vang mới động, rõ là nuôi chó?*

Trịnh Diễm thấy kì lạ, con nít phải thích màu sắc sặc sỡ mới đúng chứ, Nghiệp thị nói đâu có sai. Nhìn xung quanh, Nghiệp thị quả là người cẩn thận, chỗ con nít nên để mấy món đồ chơi, trong đó có hai quả tú cầu, một xanh một đỏ, với tay cầm quả tú cầu đỏ lên, trên đó có gắn chuông. Trưởng công chúa Khánh Lâm thấy, cầm lấy trêu. Quả nhiên Tiểu Lục nương chỉ thích chuông thôi, đưa tay ra vòi, lại còn không sợ người lạ mà kêu: “Cho con chơi đi.”

Công chúa Trường Tín cũng cầm một cái khác lên ghẹo. Bé con nhìn bên này lại ngó sang bên kia, hai người đều chọc bé, để vậy chứ không cho. Cuối cùng òa khóc, rốt cuộc hai vị đại nhân đành bỏ tú cầu xuống trước mặt, để bé con tự chọn. Bé con do dự, Hạ thị thấp giọng nói: “Thích đỏ lấy đỏ, thích xanh lấy xanh.” Con gái bị chọc ghẹo như vậy, Hạ thị không vui.

Lục nương hơi hoảng, hỏi lại: “Không phải đều giống nhau sao?”

Công chúa Vinh An nói: “Đỏ và xanh sao lại giống nhau được? Nếu không thì cầm cả đi, Ngũ nương chuẩn bị là để cho con đây.”

Lục nương nhìn mẹ, lại nhìn mọi người, khuôn mặt nhỏ nhắn còn vệt nước mắt, thấp thoáng vẻ kiên định của con gái Tiêu gia: “Rõ ràng là giống nhau! Đều là màu xám cơ mà.”

Mọi người chỉ nghĩ vì còn nhỏ nên không biết, nhưng Trịnh Diễm nghe thì hiểu, cô bé con này mắc bệnh mù màu! Bệnh mù màu xanh đỏ điển hình. Thang tiểu đệ có sáu ngón nên hai ngày nay nàng cố nhớ lại những kiến thức về di truyền học, dễ nhớ nhất là bài đậu Hà Lan và bệnh mù màu.

Đáng thương thật... À? Nếu bé con mắc bệnh mù màu, thì cha nó chắc chắn cũng bị! Hoàng thất bốn triều thì sao?

Trịnh Diễm nỗi cơn tò mò.

Tò mò thiêt thân, Trịnh Diễm về nhà túm lấy *trùm nhiều chuyện* Trịnh Đức Khiêm, thần thầm bí bí hỏi: “Tân vương có từng gây ra chuyện cười gì không?”

Trịnh Đức Khiêm ngạc nhiên: “Sao thế được? Tân vương là một người rất đứng đắn.”

Trịnh Diễm không thể không đưa thêm ví dụ gợi ý: “Chẳng hạn như nhầm màu sắc tạo trò cười ấy.”

“Sao thế được? Cô cô nghe ở đâu thế?” Radar của Trịnh Đức Khiêm khởi động, thu góp tin tức.

Trịnh Diễm cũng thấy kì lạ, bệnh mù màu sao lại không gây hiểu lầm lớn được! Hơn nữa ở thời đại này, dựa theo quy định, người nào mặc quần áo màu gì, nhất là triều phục, tỉ suất Tân vương bị chê cười không chỉ lớn bình thường thôi đâu.

Trịnh Đức Khiêm lắc đầu: “Không thể nào, Tấn vương thích lối vẽ tỉ mỉ, có thể phân biệt màu sắc rõ ràng, anh ta còn có thể phân biệt ba mươi màu đỏ khác nhau...”

Nhất định không thể có chuyện này! Con gái mắc bệnh mù màu, cha cũng phải có bệnh này! Bệnh mù màu nằm trên nhiễm sắc thể X, hơn nữa là tính di truyền lặn!

Trong gió, Trịnh Diễm cảm thấy rối mù, như thể đã phát hiện một chuyện gì đó rất khó ngờ.

119. TIN TỨC BẤT NGỜ

[Nguyên]

**KHÔNG NGỜ SÂM SÉT CHÍN TÂNG MÂY ĐANG CHỜ ĐÁNH
XUỐNG ĐẦU!**

Căn cứ vào quy luật di truyền, nhất định Lục nương nhà Tấn vương không phải con ruột của Tấn vương, nhưng, nói ra thì Trịnh Diễm được lợi gì chứ? Trịnh Diễm vạch trần bí mật này để làm gì? Chưa nói tới những chuyện khác, nhưng nghĩ đến tính mạng của bé con kia thì quả là nghiệp chướng. Miễn là Dư thị không làm những chuyện gai mắt truyền tai nàng thì Trịnh Diễm không quan tâm cô ta có làm gì không. Đã có vợ nhưng Tấn vương vẫn ăn trong chén nhìn trong nồi, nuôi con người là đáng.

Nghĩ vậy, Trịnh Diễm ném chuyện này sang một bên, mãi đến khi A Thang trở về.

A Thang mặt mày hờn hở, tìm được người nhà có khác. Trở về dập đầu trước Đỗ thị, Đỗ thị cười tít cả mắt nói: “Đây cũng là phúc khí của cô, được rồi được rồi, chó có dập đầu mãi thế, Thất nương vừa mới ra ngoài, cô về chờ đi.”

A Thang rao rực đáp vâng, mở cái bao lớn mang theo, bên trong là đồ gỗ, hộp nhỏ, những món đồ chơi khá xinh xắn. “Đây là những thứ thằng bé rảnh rỗi làm ra, không mang về hết, ở ngoài còn mấy thứ, to hơn nữa, lát sau thằng bé sẽ mang đến, biếu tặng Tướng công, Phu nhân, các Lang quân và Nương tử.”

Đỗ thị nhìn thấy những món đồ này rất đáng yêu, vui vẻ nhận: “Dù với thằng bé chỉ là đồ thủ công, nhưng cũng không dễ làm, lại còn phải nuôi thân, đã vất vả rồi.”

“Không phải vậy đâu phu nhân, Thất nương từ bi, chị em nô tì cùng ở trong thành mà không nhận ra nhau, ân tình như vậy đến chết cũng không thể quên, hiếu kính một chút cũng là đương nhiên thôi ạ. Đã vậy Kinh Triệu nể mặt trong phủ, miễn cho thằng bé mây tháng phiên dịch, còn trả thêm công.”

Đỗ thị nói: “Vậy chỉ nhiêu đây thôi nhé.” Lại cho chút tiền, vải coi như chúc mừng. Sở dĩ cho vải bô không phải lụa tơ, có lí do cả - nếu cho, chị em họ cũng không thể dùng. Đây là quy định nghiêm ngặt về thân phận.

A Thang dập đầu cảm tạ.

A Thành trêu, đòi chị dãi khách: “Chuyện vui như vậy, sao không mời bọn này ăn trái cây thế?” A Thang cũng có chút tiền riêng, vì lần này chưa xác định có phải em ruột mình không mà phải ra ngoài nên đã cất hết tiền vào rương khóa lại, đặt trong phòng mình ở Trịnh phủ. Bây giờ rộng rãi nói: “Vốn sợ quá tùy tiện, nay đã nói vậy thì dù gì cũng chờ ta đi thu dọn một chút đã.”

Năm mới thì mọi người lúc nào cũng bận, nhất là chuyện xã giao, hôm nay Trịnh Diễm hẹn chị em Trịnh Duyệt, đưa bọn họ tới nhà Vu Nguyên Tề tán gẫu. Mọi người đã kéo nhau tới Vu gia, đám Lý Hoàn nương cũng đến đó. A Thang về lại ‘vị trí công tác’, buồn chán lâu, ngay cả A Thôi đang vẩy nước quét nhà cũng hỏi tới tấp: “Sao rồi, sao rồi?”

Hai ngày quay A Thang đã khóc rất nhiều, nghe hỏi, khóc miệng nhéch lên, rõ là muốn cười nhưng giọng nói nghèn ngào như khóc: “Đúng là thằng bé, tìm được rồi.”

A Thôi thấy chị vừa khóc vừa cười, tiện tay làm ướt khăn rồi đưa cho: “Mau lau đi! Các chị ngoài kia đang làm gì không biết?”

A Thang lau mặt sờ: “Nghe nói ta đã tìm được em trai, đùa giỡn đòi mua trái cây ăn.”

“Cũng nên thế, có điều đám A Tiếu theo Thất nương ra ngoài chưa về, nên để lại một phần cho họ.”

“Ta biết mà.” A Thang nói, bỏ khăn vào tay A Thôi, chạy về phòng lấy một hộp nhỏ, cầm hai xâu tiền, chuẩn bị mua trái cây ăn cùng mọi người. Lại lấy vài món đồ chơi nho nhỏ mang về để chia cho đồng nghiệp trong phòng, A Thôi nói: “Thất nương thích mấy thứ này, cô nên mang biếu nhé.”

“Có mà, một bộ đầy đủ. Biết Thất nương cần gì, nào hộp nào tủ, tay nghề chưa chắc bằng thợ thủ công lâu năm, nhưng tiện hơn, muốn gì làm đó.”

A Thôi huých chị một cái: “Trông cô vui chưa kìa.”

A Thang nhò người mua trái cây, chia ra mời khách, để dành cho đám A Tiếu theo Thất nương ra ngoài một phần.

Đến khi Trịnh Diễm trở về, hội ăn mừng đã giải tán.

Gặp lần hai, không trêu chọc gì nữa, đầu tiên A Thang biếu tặng Trịnh Diễm rất nhiều đồ chơi, tay nghề của Thang tiểu đệ không tồi, đồ làm ra khá tỉ mỉ. Trịnh Diễm cũng nghĩ như Đỗ thị, Thang tiểu đệ vẫn còn là Tượng hộ, không phải tài chủ, e là đã làm ảnh hưởng công việc của cậu rồi. Để bồi thường, Trịnh Diễm cho thêm chút tiền vật, A Thang cũng vui sướng nhận về.

Chị không phải người không biết chuyện, cho tiền thì nhận, chị và Thang tiểu đệ đã bàn với nhau, nếu có thể tìm cách thoát khỏi *phiên dịch*, sau này sẽ đến làm tôi tớ cho Trì gia. Trịnh Diễm giúp chị em bọn họ đoàn tụ, phải biết ơn mà đáp đền.

Lại nói, thời đại này, muốn làm dân tự do cũng không dễ, mấy năm nay bị đám quyền quý bôi tro trát trầu, trong mười thì hết tám từng phạm tội ‘cướp ruộng dân’, cũng hiểu dân thường muôn sống an ổn khó thế nào rồi đây. May mắn, lao động vật vả khổ cực, mua được cái nhà ở chỗ tốt, cày xong thửa ruộng màu mỡ, tưởng rằng chỉ cần chăm chỉ làm việc thì sẽ được

sống hạnh phúc, nào ngờ đang ăn lẩu hát hò trong nhà, đám chó săn nhà quyền quý tới, ruộng không, nhà mất, khóc cũng chả biết khóc ở đâu!

Xưa nay có một số người thức thời, mang văn khé ruộng nhà xin vào phủ đại địa chủ, nhờ danh nghĩa của người ta, nộp chút phí bảo hộ, ít nhiều gì cũng có miếng cõm ăn. Dù sao cũng còn hơn là liều mạng chống đối, cuối cùng bờ ruộng cũng mất, miếng đất cẩm dùi cũng không – đây là lý do có *ǎn hộ* (*). Dương nhiên nhà nước ghét cay ghét đắng tình trạng này, mỗi lần ‘thẩm tra’ thì hai bên bắt đầu cò cua.

(*) *Ân hộ*: chỉ nhân dân trốn tô thuế, lẩn trốn lao dịch, rời bỏ quê hương.

Còn như A Thang và Thang tiểu đệ, nhà ruộng không có, chủ nhân đối xử không tệ, vậy thì còn hơn đi đường mù mịt. Lăn lộn theo Trịnh Diễm sẽ có cõm ăn, cố gắng thì hai, ba mươi năm nữa cũng có thể dành được chút của cải, đến lúc đó hẵng rời đi. Nếu không đi, A Thang sẽ là tâm phúc Trịnh Diễm, ở lại thì cũng thành cấp trên của đám nô tì, cuộc sống tốt đẹp.

Em trai A Thang cũng biết nghĩ, lên kế hoạch cho tương lai xong xuôi, hầu hạ một lòng một dạ, hôm trước Trịnh Diễm nói muốn nghe tin tức bên ngoài, A Thang để ý hỏi thăm trong Tượng hộ doanh. Bày quả ra đĩa, pha trà cho Trịnh Diễm, A Thang bắt đầu kể chuyện, vì nội dung quá hấp dẫn, mọi người đều chăm chú lắng nghe.

Mỗi cô gái đều ôm ấp ước mơ Lọ Lem, biết khả năng thành hiện thực rất nhỏ, nhưng vẫn muốn nghe một chút, thi thoảng tự nhập vai để cảm thấy cuộc sống tràn đầy hi vọng. Hôm nay A Thang kể về chuyện xưa.

“Phải nói đúng là không thể tin rằng trên đời lại có người may mắn đến vậy. Cứ như đàn ông gặp được quý nhân, phụ nữ gặp được công tử danh môn vậy. Trong Tượng hộ doanh chỗ em nô tì có một gia đình nợ, làm nghề thêu, ở cách đám thợ mộc bọn họ hơi xa. Nhà đó có cô con gái, cũng giỏi dấn lấm, làm khéo, lại còn tốt số...”

Mọi người đều chăm chú nghe, đại khái là một câu chuyện tình yêu, bay lên đầu cành biến thành phượng hoàng.

“Cô ta làm việc, cũng chỉ thêu mấy tranh hoa chim cá bướm bình thường thôi. Mà đã giỏi rồi thì coi như sẽ làm nghề này cả đời đấy. Ngày đó Tiểu nương tử thêu một bộ xiêm y, Tấn vương phi vừa thấy đã thích, gọi vào phủ ban thưởng, vốn tưởng chuyện đến đó là xong, kết quả thế nào, cô đoán đi?”

Chuyện cũ rich nhu vậy, phần kết sau đó chỉ có một hướng phát triển thôi, A Kỳ đã thầm đoán ra, nhưng vẫn một hát một bè với A Thang: “Rồi sao nữa?”

“Đúng lúc gặp Tấn vương ở trong phủ, định tìm Vương phi nói chuyện, kết quả Tấn vương vừa vào, liếc mắt một cái là *nhìn trúng* ngay.” Nói đến ‘nhìn trúng’ xong, tự vỗ tay cái đét.

Trịnh Diễm giật nảy mình, vội hỏi: “Không phải họ Dư đấy chứ?” Nào khéo vậy được?

A Thang kinh ngạc: “Thất nương cũng biết à?”

A Tiếu thấp giọng nói: “Chẳng lẽ đó là mẹ đẻ của Lục nương nhà Tấn vương?” A Khánh lên tiếng: “Đúng thế rồi, chuyện này không phải thường gặp, lại còn là Tấn vương gia, xuất thân nhà thêu, hẳn là cô ta.”

A Thang thích thú kể chuyện, không ngờ mọi người đều đã biết, còn Trịnh Diễm lại có vẻ rất hào hứng: “Dư gia này vẫn là Tượng hộ thêu?

A Thang gật đầu, cực kì chắc chắn: “Đúng vậy! Qua mấy đời rồi, nghe nói triều trước làm nghề thêu, sau khi Thái tổ định giang sơn thì vẫn tiếp tục ở lại làm.”

“Cha mẹ Dư nương tử đều làm nghề thêu?”

“Vâng,” A Thang đã nghe ngóng kĩ càng về nghề thêu, “Như các Tượng hộ khác, phần lớn là cha con thầy trò nối tiếp nhau, có vài người nhận học trò làm con rể luôn. Thi thoảng có hai nhà cùng làm nghề thêu thì kết thân, cố gắng để học phương pháp của nhau.”

“Dư gia có ai tay nghề kém không?” Chẳng hạn như không phân biệt được màu sắc, thêu lá đỏ hoa xanh?

“Thất nương có mệnh phú quý, không hiểu những chuyện này rồi, tay nghề không tốt thì sao ăn được chén cơm này? Có thì đã chết đói hoặc bị đánh, mang bán từ sớm rồi.”

Trịnh Diễm vốn tưởng Lục nương nhà Tấn vương không phải con ruột Tấn vương, thế đã khiến nàng rối lăm rồi, không ngờ sấm sét chín tầng mây đang chờ đánh xuống đầu!

Hàng! Thêu! Nhiều! Đời!

Nếu là bệnh mù màu do gen thì căn bản không thể làm nghề này được. Còn tiểu Lục nương kia, chẳng những không phải con gái Tấn vương, mà chín phần cũng chẳng phải con Dư thị!

Bí mật này bí quá đi thôi?

Ly miêu tráo chúa? Trộm long đổi phượng? Tấn vương phi đổi đứa con trai Dư thị sinh ra thành gái? Sao làm thế được? Trừ khi Dư thị không sinh con trong phủ, nếu không thì chẳng thể nào tin đồn không lộ ra ngoài, Tấn vương đâu có ngu! Tấn vương phi có bản lĩnh khống chế cả vương phủ đến mức ấy chắc? Nếu đổi đứa bé, tranh thủ lúc người không biết quỷ không hay mang Lục nương hiện tại vào phủ? Bé con có bảy lớn, sao không khóc chứ?

Trịnh Diễm nghĩ nát óc cũng không hiểu được điều kì lạ bên trong.

A Tiếu nói với A Thang: “Có lẽ Dư thị nương tử cũng là một người đẹp phải không? Chúng ta theo Thất nương đến Ngụy vương gia, có gặp Tiểu Lục nương, trông rất đáng yêu.”

A Thang vỗ tay liền ba cái: “Các cô gặp rồi à?”

“Cũng không hǎn, Tân vương phi mang theo.”

“Số cô hên thật đây, đi theo Thất nương toàn gặp chuyện tốt cả. Hàng xóm mấy đời trong Tượng hộ doanh với nhà bọn họ cũng chưa gặp qua đâu, lúc Tiểu Lục nương qua nhà, vì mặt mũi của Dư thị nương tử, Tân vương đã tìm, sắp xếp một tòa nhà khác cho.”

“Khoan đã,” Trịnh Diễm giơ tay ngắt lời của chị, “Con gái vương phủ tới Dư gia sao?”

“Vâng.” A Thang đáp như lẽ dĩ nhiên.

Trịnh Diễm thấy có chỗ không hiểu: “Sao lại thế?”

A Tiếu giải thích: “Cho dễ nuôi, vài nhà giàu thấy con nhỏ khó nuôi, thường gửi người thân nuôi hộ một khoảng thời gian, khi nào lớn một chút thì đón về.”

Nghe chị nhắc, Trịnh Diễm súc nhớ, đúng là có tục lệ này, nhưng quanh nàng hiếm gặp, nhất thời không nghĩ ra. Con cháu Trịnh gia đều được nuôi trong nhà, cũng chẳng có bệnh tật gì, theo lời Đỗ thị: “Dù da trắng thịt mềm, thì bản chất bên trong vẫn là con nhà nông, không cần thận!”

Hồi còn bé thì ông thầy Cố Ích Thuần cũng từng được gửi nuôi, bởi vậy đã có những ảnh hưởng rất sâu sắc đến cả đời ông, thành ra ảnh hưởng gián tiếp tới Trịnh Tĩnh Nghiệp và cả nhà.

Ồ? Chẳng lẽ Dư gia lại mang cháu gái nhà mình đổi với cháu ngoại (*)? Có thể nào? Trịnh Diễm nổi cơn tò mò, lại hỏi A Thang: “Dư gia có bé gái nào xấp xỉ tuổi với Tiểu Lục nương không? Ồ chung một chỗ thì chắc cũng được phúc phân.”

(*) Ý nói đổi cháu - do con trai sinh ra, đổi với cháu ngoại - do con gái (Dư thị nương tử) sinh ra.

“Tiếc là không.”

Trịnh Diễm: “...” Thế rốt cuộc là vì sao? Chẳng lẽ không phải Dư gia? Trịnh Diễm có một điều rất chắc chắn rằng, đứa bé này không phải con của Tân vương và Dư thị, như vậy, con ruột của Tân vương chạy đi đâu mất rồi? Đứa nhỏ kia, bây giờ đang ở đâu? Bé con hiện đang nơi nào?

Cuối cùng thì nàng cũng muốn tìm cho ra nhẽ.

Thật sự Trịnh Diễm rất khó chịu, phát hiện ra tài nguyên trong tay mình vô cùng hữu hạn, ít ra nàng không có cách nào để lật mái nhà Dư gia để tìm hiểu. Nhưng dù sao thì đây cũng là một manh mối rất tốt, biết rồi thì lúc nào đó sẽ có thể tận dụng. Vậy chỉ cần làm rõ chân tướng việc này, khi cần sẽ lôi ra.

Bây giờ nàng đã suy nghĩ cẩn thận lăm rồi, nàng không muốn đi phỏng vấn kiến thức, nhưng làm sao để thuyết phục người khác đây? Trong chuyện của Tiểu Lục nương, con bé chỉ là hình thức bày tỏ thôi, không quan trọng, quan trọng là ở căn bệnh mù màu của nó: Tráo đổi trẻ con. Chỉ cần đào chuyện vụn trộm này ra thì Trịnh Diễm hoàn toàn không cần giải thích về cơ sở di truyền nguyên nhân bệnh mù màu.

Chuyện này không thể giống trống khua chiêng mà làm, trong tay nàng có bao người làm được việc này chứ? Ngày xưa có chuyện gì, đều ỷ vào tài nguyên cha mẹ, trưởng bối, đến khi muốn bắt tay tìm hiểu bí mật thì liền

luồng cuồng. May sao, nàng không lớn không nhỏ, bây giờ nhận ra khuyết điểm này vẫn chưa muộn, từ nay bắt tay vào làm cũng được.

Chỉ là trước mắt, đành phải đi tìm cha nàng thôi.

Trịnh Tĩnh Nghiệp rất thắc mắc: “Con không có việc gì lại đi chăm sóc vào thiếp thất nhà Tấn vương làm gì? Hôm đó ra ngoài, ở Ngụy vương gia, cô ta chọc tới con à?”

“Nào ạ? Chỉ là có gặp một chuyện thú vị ở Ngụy vương gia, cha nói xem, rồng sinh rồng phượng sinh phượng, con của chuột thì biết đào hang, có khi nào đứa con hoàn toàn không giống cha mẹ không?”

“Sao lại không? Cha mẹ sinh con trời sinh tính, đủ loại khác nhau.”

“Nhưng dù sao cũng là con rồng cơ mà! Con cảm thấy Tiêu Lục nương kia có gì đó rất kì lạ, cha, giúp con xem thử đi~ dù sao cũng chẳng tồn sức gì mấy.”

“Cũng được.”

“Thật ạ?” Trịnh Diễm không ngờ cha nàng lại đồng ý giúp nàng thăm dò như vậy.

“Đương nhiên! Con không muốn tìm hiểu nữa à?” Suy nghĩ của Trịnh Tĩnh Nghiệp rất dễ hiểu: Con gái làm việc, tuy cũng có lúc hơi ngốc, nhưng không hề vô lí – Đó là cảm giác tín nhiệm. Kinh nghiệm cho thấy, trực giác của Trịnh Tĩnh Nghiệp khá tin tưởng Trịnh Diễm. Hơn nữa, giao quyền chủ động của chuyện này vào tay ông thì yên tâm hơn là để nha đầu Trịnh Diễm tự đi buôn bán lung tung.

Có lợi mà không dùng thì đúng là dốt! Đối nghịch với vận may của mình thì rõ là thứ ăn no rứng mỡ! Trịnh Diễm sảng khoái gật đầu: “Tìm, sao lại không tìm hiểu chứ ạ? Nhưng phải lặng lẽ, đừng lộ chuyện, bung bét hết ra là không hay đâu.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp trầm mặc.

Hai cha con không biết, cuộc đối thoại này, quyết định này, sẽ dẫn đến một trận hỗn loạn vào mấy tháng sau.

120. CANH THÚ NHẤT CỦA HÔM NAY

[Nguyên]

MỌI NGƯỜI ĐỀU ĐÃ TRƯỞNG THÀNH.

Điều tra một nhà vốn không chỉ để ý đến những chuyện họ đã làm cách đây một hai năm trước, hơn nữa nhà người ta lại không thu hút ánh nhìn hay gây sự chú ý gì, bọn họ làm chuyện thần thần bí bí rất cẩn thận, sợ người khác phát hiện, hận không bắt vào túi tiền như thế, phải tra thế nào đây?

Trịnh Diễm khiêm tốn hỏi cha.

Biện pháp của Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng rất đơn giản, sai người đi làm, từ khi ông thành Kinh Triệu, cũng khá là quen thuộc với đám du côn lưu manh trong kinh. Sau này không làm Kinh Triệu, bộ phận tài nguyên trong tay cũng thay đổi, nhưng hiện Lý Âu Gia trông coi Kinh Triệu, đương nhiên cũng có ít tài nguyên, các tay anh chị đời trước vẫn hợp tác với Trịnh Tĩnh Nghiệp. Nhưng, bọn họ không hề coi trọng đám này, quan viên ấy mà. Sau khi Trịnh Diễm đưa ra quan điểm rằng tình báo rất quan trọng, Trịnh Tĩnh Nghiệp đã chuẩn bị sẵn, *quầy hàng chưa có cửa tiệm mở to*, tra những chuyện thế này thì cũng chẳng phải yêu cầu gì quá cao, vẫn có thể làm được.

Nếu Trịnh Tĩnh Nghiệp nói có thể tìm ra, Trịnh Diễm cũng an tâm, cũng như Trịnh Tĩnh Nghiệp, Trịnh Diễm tin tưởng một trăm phần trăm về năng lực của cha mình. Ngoài ra, Trịnh Diễm tin rằng, ngoại trừ Tiểu Lục nương bị đột biến gien, chỉ cần Trịnh Tĩnh Nghiệp tìm rõ chân tướng chuyện này thì có thể biến nó thành lợi ích lớn.

Trịnh Diễm quẳng hết trách nhiệm cho Trịnh Tĩnh Nghiệp, vui vẻ phủi vẩy: “Vậy con đi chơi đây~”

Trịnh Tĩnh Nghiệp nói: “Đừng vội, ta có chuyện muốn hỏi con.”

“?” Nhìn gương mặt nghiêm trọng của Trịnh Tĩnh Nghiệp, Trịnh Diễm vội ngoanh lại, muốn hỏi gì nhỉ? Chuẩn bị truy cứu tại sao gần đây mình ra ngoài nhiều hơn bình thường, sau đó còn lầm le tới chỗ Trì Tu Chi chăng? Hay chuẩn bị thông qua mình để cảnh cáo cầm Trì Tu Chi không được mượn có tới nhà thầy giáo để lén hẹn hò với sư muội? Nhưng mà Trịnh Diễm tin chắc rằng nàng không hề để Trì Tu Chi được *ăn lời* (?), hơn nữa, hai người đều được *ăn* của nhau cơ mà.

Không ngờ, Trịnh Tĩnh Nghiệp lại nói một câu khiến nàng giật nảy: “Con xem thử trong đám tiểu nương tử bình thường, ai được?”

“Đã?” Nhất thời Trịnh Diễm không kịp phản ứng, do dự hỏi lại, “Cha nói gì cơ?” Về mặt mới được? Không đầu không đuôi, hỏi tiểu nương tử nhà người ta làm gì chứ?

Trịnh Tĩnh Nghiệp cười rất ôn hòa: “Năm tháng chặng tha ai! Đám Đức Hưng đều đã trưởng thành, nên lập gia đình rồi. Cha và mẹ đã bàn với nhau, cũng chọn mấy nhà, chỉ là chưa quyết định. Con cũng xấp xỉ tuổi với các tiểu nương tử, bình thường chơi chung với nhau, có thấy ai thích hợp không?”

“...” Vì sao nàng không biết cha mẹ đã bắt đầu lo chuyện cưới cháu dâu? Trịnh Diễm cẩn thận hỏi: “Mẹ nói thế nào ạ?”

“Mẹ con cũng có để ý, nhưng vẫn chưa quyết định. Anh trai và chị dâu con không ở trong kinh nên phải hết sức cẩn thận.”

Ồ, là thế. Trịnh Diễm cũng không thể nói thảng quyết định, hỏi Trịnh Tĩnh Nghiệp có phạm vi lựa chọn gì không đã. Trịnh Tĩnh Nghiệp nói: “Cũng chặng khác nhà người ta, Đức Hưng là cháu cả, vợ nó phải ốn trọng

một chút, còn đám em nó, cha lại định cưới vài nương tử hoạt bát một chút.”

Trịnh Diễm vừa nghe đã hiểu, trừ khi cháu dâu cả mà Trịnh Tĩnh Nghiệp và Đỗ thị chọn ra có sai sót gì rõ ràng ràng, bằng không thì nàng không được chen vào, phần các cháu dâu khác thì vẫn có thể cho ý kiến đôi điều. “Con đã gặp không ít tiểu nương tử, nếu thân thì vẫn là đám A Duyệt, Hoàn nương. A Duyệt cùng họ với chúng ta, không thích hợp. Tụi Hoàn nương, A Vi thì còn nhỏ tuổi. Mà không biết anh và các chị dâu thấy thế nào? Bọn họ cưới dâu cơ mà.”

Chắc, giấu kín thế không biết, chưa hề nghe tin tức gì cả. *Chắc*, cũng do hai năm nay Trịnh Diễm lo yêu đương, nào có thời gian để ý cuộc sống tình cảm của ai? Không phải ai cũng may mắn như nàng và Tri Tu Chi, có thể nói chuyện yêu đương nắm tay chân. Đa phần là được trong nhà chọn cho, trước khi kết hôn thì gặp nhau một lần, thấy, ô, nhân mô cầu dạng, chẳng khác gì mấy, sau đó quyết định luôn. Sau khi kết hôn thì rốt cuộc là đẹp đôi hay vợ chồng bất hòa thì tùy thuộc vào số phận và thủ đoạn của mọi người.

Cuối cùng Trịnh Đức Hưng sẽ lấy vợ thế nào, đây là vấn đề mà vợ chồng Trịnh Tĩnh Nghiệp, vợ chồng Trịnh Tú suy xét từ sớm, vợ chồng Trịnh Kỳ ra ngoài làm quan cũng đã nghĩ tới chuyện chung thân đại sự của các con. Không khiêm nhường mà nói thì, hôn sự của con cái Trịnh gia, đều có vẻ cao không được thấp chẳng xong, còn thuận lợi suôn sẻ kết hôn sớm như Trịnh Diễm xem như là trường hợp đặc biệt.

Theo ý Phương thị, con dâu nhà mình chọn là thế gia thì đương nhiên rất tốt. Nhưng vì hình tượng của Trịnh gia trong mắt thế gia ngày càng xuống dốc, rẽ mới nhà họ lại làm một quyển 『 Thị tộc chí 』 khiến thiên hạ ném đá, đắc tội với thế gia. Muốn kết hôn, khá khó. Phương thị kết hôn nhiều năm vậy, vẫn khá hài lòng về chồng con, nói bóng gió với chồng, viết thư về, xem trong các cháu gái nhà mẹ, nhà thông gia có cô cháu ngoại nào thích hợp hay không.

Phong tục cho phép, Trịnh Tú cũng muốn con dâu thế gia, những chuyện khác chưa nói, chỉ cần nhìn vào cô con dâu thì biết. Im lặng, không tranh cãi àm ī, không sinh sự, lúc ở chung với cha mẹ thì chưa đâu, ra ngoài nhậm chức mới nhận ra. Trong nhà ngoài ngõ, nội trợ xã giao đều xử lý ngăn nắp gọn gàng, một cô dâu như vậy thật khiến người ta yên tâm.

Đương nhiên Trịnh Kỳ, Quan thị cũng chọn muôn con nhà quyền quý, vì Quan thị không phải thế gia, nên cũng chẳng khăng khăng. Tiêu chuẩn thấp nhất của bọn họ, ít ra cũng phải huân quý chứ?

Trịnh Tĩnh Nghiệp lại có suy nghĩ khác, bây giờ nhà của ông đi đến bước này, mở rộng quan hệ thông gia cũng chỉ là mây bay, ông cần phải tìm cho cháu cả một người cha vợ đáng tin cậy. Chẳng những Trịnh Đức Hưng, mà các cháu khác cũng vậy, thông gia phải đáng tin mới được. Bởi vậy, không nhất định cứ phải chọn thế gia.

Những cháu trai khác, Trịnh Tĩnh Nghiệp đã suy nghĩ kĩ rồi, chỉ cần cháu dâu không ngốc là được, trong Trịnh đảng cũng có thể cung cấp người để chọn lựa số lượng lớn. Như những tiểu cô nương Trịnh Diễm vừa nêu tên, cũng đều không tệ. Có điểm Trịnh Tĩnh Nghiệp không nói, trong đám con gái, có Trịnh Diễm xấp xỉ tuổi với đám Đức Hưng nhưng lại lớn hơn một bậc, các tiểu cô nương rất phục nàng. Không còn lựa chọn nào tốt hơn. Cho dù là nội bộ đồng đảng thì cũng không ngừng đòi hỏi được hưởng lợi ích chung, nếu làm cho tăng tính liên minh giữa hai bên, trở nên càng sâu sắc thì có gì không phải?

Thế nên, Trịnh Tĩnh Nghiệp sắp xếp để Trịnh Đức Hưng cưới con gái Khánh quốc công Tề thị, cho Trịnh Đức An cưới em họ mình, Phương thị, Trịnh Đức Khiêm cưới Vu Vi. Tên nhóc Trịnh Đức Bình tốt số, Trịnh Tĩnh Nghiệp thấy để cậu cưới Lâm Dung khá hợp; Đức Lương, em ruột Đức Bình cưới Lý Hoàn nương.

“Hả? Nhiều vậy à?” Trịnh Diễm ngây người, không phải đang bán si cháu dâu số lượng lớn sao? Một lần mà kết thân nhiều thế á? Hơn nữa, hầu như đều là trong Trịnh đảng. Như vậy có thích hợp chăng?

“Không gọi là nhiều đâu!” Trịnh Tĩnh Nghiệp cảm thán, ông vẫn chưa định hôn cho tất cả các cháu trai mà, trước đây luôn xem chừng, bây giờ cũng đang quan sát, đợi cuộc bây giờ xem như đã định, trước quyết cho đám này trước đã. Tối sau, chờ tân quân đăng cơ rồi tính tiếp, thế cũng tiện sửa đổi nếu cần.

Trịnh Diễm nhanh chóng điều chỉnh tâm trạng: “Đều đáng tin cả. Nhưng tiểu nương tử nhà Khánh quốc công thì con chỉ mới làm quen đạo gần đây thôi, rốt cuộc thế nào thì phải hỏi sư mẫu một chút.”

“Ta hỏi rồi.” Chuyện không nắm chắc thì Trịnh Tĩnh Nghiệp không nói, ông thiên về chuẩn bị kĩ càng, một phát là dứt điểm.

Sao con không biết gì cả? Trịnh Diễm oán thầm, lại không biết rằng, không phải chuyện gì trong nhà cũng sẽ bàn với tiểu cô nương tuổi nàng. Nhưng nàng đã đủ khả năng tham dự mọi việc trong nhà rồi mà? Chán nản ngồi nghịch ngón tay, không đợi đến khi Trịnh Tĩnh Nghiệp trách mắng về hành động này, Trịnh Diễm nghĩ tới một việc khác: “Nói vậy, mọi người đều đã tới tuổi, còn đám A Duyệt thì sao? Sắp xếp thế nào? Chỉ sợ gặp phải người có tật hay soi mói xuất thân, chị em A Duyệt tốt tính lắm, tiếc là dung mạo không quá xinh đẹp, phải làm sao đây cha?”

Trịnh Tĩnh Nghiệp nói: “Ta cũng có đề ý cho tụi nó nhiều. Đáng tiếc, cha chúng theo họ nhà ta, nếu không… chặc!” Trước đây nào đoán trước được nhiều vậy?

Nói đến đây, Trịnh Diễm nghĩ tới một người có hoàn cảnh không khác biệt lắm: “Tù gia thì sao ạ? Con nhà họ cũng tới tuổi làm mai rồi chứ cha?” Từ Lương và Trịnh An Quốc, về xuất thân cũng chẳng khác gì nhau. Theo ý Trịnh Diễm, Từ Hân là một cô nàng có tính cách khá thoái mái, lại còn che chở cho em ghé, không để ai chê trách Từ Thiếu Quân, nhân phẩm chẳng có đáng phàn nàn. Tiếc là không hợp với nhà cô ta. Có ông anh đang kì nổi loạn như Từ Liệt, lại thêm một cô em gái không rõ là đáng thương hay mưu kế như Từ Thiếu Quân, Trịnh Diễm thật sự không muốn kết thân với nhà này, nếu Trịnh Tĩnh Nghiệp định làm thế, nhất định nàng sẽ ngăn cản. Dù Từ Hân có tốt hơn nữa cũng như không.

Xem như hai cha con đều nghĩ như nhau, Trịnh Tĩnh Nghiệp chưa gặp Từ Thiếu Quân, không có nhận xét gì. Nhưng từ cách ăn ở của Từ Liệt, so với Trịnh Văn Bác, có thể nhận ra trình độ của hai người cha, ít nhất về mặt giáo dục, có chênh lệch nhất định. Đương nhiên Trịnh Tĩnh Nghiệp hi vọng hai thư đồng một lòng với mình, dù thế nào thì cũng do tự mình dạy dỗ, một bầu tâm huyết, mong rằng ai cũng được kết quả tốt. Trung thành hay không chưa nói, Từ Liệt dốt nát như vậy, trong mắt Trịnh Tĩnh Nghiệp thì đúng là một kết quả giáo dục thất bại – biết thức thời một chút thì chết à?! Bởi vậy cũng có thái độ nhất định về năng lực của Từ Lương, ngay cả thằng con cả cũng chẳng dạy được, không biết nặng nhẹ! Dốt!

Không đến mức vạn bất đắc dĩ, Trịnh Tĩnh Nghiệp sẽ không để cho cháu cố của mình có một ông ngoại ngu ngốc như thế. “Từ thị đã không còn là nô bộc nhà ta từ lâu, sao lại sắp xếp thay được? Sau này con cũng phải nhớ kĩ, ra khỏi cửa nhà ta, dù ban đầu là người thế nào, chỉ cần đã ra ngoài thì cũng đừng quản nhiều làm gì! Không còn là người một nhà nữa rồi.”

Trịnh Diễm nghiêm túc vâng dạ.

“Được rồi, con đi đi, không chừng mẹ cũng đang muôn hỏi con đây.”

“Vâng ạ~”

Sự phát triển của gian đảng Trịnh thị ngày càng lớn mạnh, dân số Trịnh đảng không ngừng gia tăng, tiểu bối cũng dần trưởng thành, đã đến tuổi kết hôn. Chẳng những Trịnh gia, Vu gia, Lý gia, Đường gia, vân vân, mọi người đều náo nức hẳn. Kết thân với nhau, quan hệ thông gia với đồng nghiệp, bận chết đi được. Toàn bộ kinh thành, có năm nào không vậy? Lúc nào cũng có rất nhiều thiếu nữ đến tuổi cưới xin, càng nhiều người cùng đẳng cấp, mạng lưới quan hệ chằng chịt cứ thế mà dần dệt thành.

Trịnh Diễm lại bị Đỗ thị ngăn lại hỏi han, lý do của Trịnh Diễm vẫn như cũ, lí nhí càu nhau: “Chuyện bí mật như vậy, thế mà trước đó con

chẳng nghe chút tin tức gì.”

Đỗ thị không khách khí nói: “Con mà nghe tin tức gì được, bận nghĩ cách ra ngoài thôi đã không đủ rồi! Con nghe kĩ cho mẹ, sau này ra ngoài, chẳng những phải mang túi Ngũ lang theo, mà cũng phải đưa A Thành đi cùng cho mẹ!” Năm trước, Đỗ thị có nghe qua về công lao vĩ đại của con gái. Trốn trong nhà thầy giáo hẹn hò, bà đã mờ một con nhấm một con mắt cho qua, sau khi đính hôn, chồng chưa cưới đi công tác liền chạy sang giúp đỡ chăm sóc bà cụ trong nhà, Đỗ thị thấy vui vì con gái hiểu chuyện. Bây giờ kiêu ngạo đến mức muốn hẹn hò công khai sao? Đỗ thị không thể bỏ qua chuyện như thế! Dẫu thời đại cởi mở, cha mẹ thoái mái thì cũng không thể vậy!

Trịnh Diễm tự biết mình đuối lý, ngoan ngoãn dạ vâng. Oán thầm, không phải trước và sau tết, đã gì gì rồi sao? Tết đến, phải chạy sang nhà thầy giáo, vừa học hành, vừa hẹn hò, chẳng chật chẽ khoản nào còn gì.

Đỗ thị còn muốn càu nhau tiếp thì A Thành dẫn một tì nữ bước vào: “Phu nhân, Ngũ nương sắp sinh rồi!”

Đỗ thị không nói chuyện với con gái nữa: “Bà đỡ đâu? Mau cho người đi gọi bà đỡ.” Đứng dậy đi thăm con dâu, Trịnh Diễm cũng muốn theo, bị Đỗ thị trừng mắt một cái: “Con gái chưa lấy chồng, đừng có thêm loạn?!?” Trịnh Diễm muốn nói, lúc sư mẫu sinh nở con cũng được việc lăm đó, nhưng vẫn biết điều, thức thời không chọc giận Đỗ thị, iu xiù quay về chỗ của mình, sai người đến chỗ Quách thị, có tin tức tốt thì về báo ngay.

Càng chờ càng thêm lo, kéo tủ ra, dọn dẹp mấy món đồ nhỏ, chuẩn bị để làm quà gấp mặt cho cháu trai, cháu gái sắp ra đời. Trịnh Diễm dọn tất cả những thứ trong tủ ra một lần, sau đó lại xếp vào lần nữa mà vẫn chưa có tin tức gì. Trịnh Diễm hơi sốt ruột: “Sao lâu thế?”

A Tiếu nói: “Không phải lâu mà do Thất nương sốt ruột quá thôi. Chờ chút nữa là có tin tốt rồi.”

Trịnh Diễm kiên nhẫn chờ đợi, vài lần định đến xem nhưng nghĩ đến tính tình Đỗ thị lại rút về. Lầm bầm, gần đây mẹ nóng tính quá đi mất, chẳng lẽ sắp tới thời kì mãn kinh rồi? Gio ngón tay ra tính, không đúng, nay đã ngoài năm mươi, sắp sáu chục rồi, chẳng lẽ mãn kinh lần hai? Không phải dì cả tới đây chứ!

Cuối cùng cũng truyền tin mừng truyền đến, Quách thị lại sinh thêm một cậu con trai. Ở thời đại đồng trai nhiều phúc, một nhóc con béo tròn quả đã vỗ về trái tim của nhiều người.

Người vui nhất đương nhiên không phải Quách thị mà mà Trưởng công chúa Nghi Hòa. Đỗ thị sai người tới nhà thông gia báo tin vui, Trưởng công chúa Nghi Hòa vui đến mức không để tâm nếp nhăn trên mặt chiết: “Mau mau, vòng cổ vòng tay ta chuẩn bị từ trước đâu rồi? Thêm vải vóc nữa, còn có...”

Tân An hầu thấy vợ hưng phấn như thế thì rất không hiểu: “Bà làm gì mà vui thế?”

“Ông thì biết cái *déch gi!*” Trưởng công chúa Nghi Hòa vui vẻ mắng chồng, đúng vậy, Quách Bá Lương làm sao hiểu được tâm tình vợ mình chứ? Bản thân Trưởng công chúa Nghi Hòa sinh một đồng con gái thì mới ra được một cậu trai, bị người cười nhạo sau lưng suốt bao nhiêu năm, mà đau khổ nhất là những cô con gái đã xuất giá trước cũng chỉ sinh con gái, sinh gái rồi mới có trai, rõ ràng chỉ thấy nở hoa mà không kết trái! Vẫn là con gái tốt số, đẻ tù tì hai thằng cu, xem thử còn ai dám chê cười bà không! Bảo nghiệp vụ sinh đẻ của con gái bà không thuần thực nên mới vậy, giờ thì nhìn con gái cưng của bà đi, không phải vừa gả tới Trịnh gia liền đẻ ngay hai thằng cu đó sao? Rõ ràng là do nhà thông gia không có phúc khí!

Quách Bá Lương tự dung bị mắng, sờ mũi, chạy đi mắng con. Đây gọi là, đánh không lại bà, ta đi đánh con bà cho hết giận.

Trưởng công chúa Nghi Hòa cực kì vui sướng, ba ngày hai lần chạy đi thăm con gái và cháu ngoại. Quách thị đang ở cũ, thấy mẹ tới thì mừng rỡ vô cùng: “Mẹ lại tới nữa à?”

“Mẹ tới thăm con, thế mà dám đuối mẹ à!” Trưởng công chúa Nghi Hòa không tức giận chút nào, ngồi ở đầu giường nắm tay con gái, “Cám ơn trời đất, cuối cùng con có thể thăng lưng rồi.”

Quách thị không chịu áp lực như Trưởng công chúa Nghi Hòa, nói thản nhiên: “Con vốn là thế mà mẹ.”

“Con bé ngốc!” Trưởng công chúa Nghi Hòa chọt vào trán con gái, “Nghỉ ngơi đi, ta đi nói chuyện với mẹ chồng con một lát.”

Gặp Đỗ thị liền cười: “Thế này thì ta có thể yên tâm, vậy mới không làm ông bà thông gia thất vọng.”

Đỗ thị biết bà nói gì, nhưng không hiểu tâm trạng của Trưởng công chúa Nghi Hòa. Bản thân Đỗ thị không thiếu con trai, lại càng chẳng ít cháu trai, so với đám cháu trai, bà càng muốn một cô cháu gái ngoan ngoãn khéo léo, dù hơi khờ một chút nhưng chắc chắn sẽ rất thân thiết! Bà thông gia đã nói vậy, thì Đỗ thị cũng phụ họa theo một chút.

Trưởng công chúa Nghi Hòa rất vui, liên lạc tình cảm với Đỗ thị xong thì quay sang cảm kích Trưởng công chúa Khánh Lâm, đúng là làm mai tốt! Chạy đến nhà Trưởng công chúa Khánh Lâm, buôn chuyện với em gái. Đến cửa thấy một tiểu lang quân nhảy xuống ngựa, có một người từ trong phủ chạy ra nhận lấy dây cương dắt ngựa vào. Trưởng công chúa Nghi Hòa xuống xe, thuận miệng hỏi một nô bộc của nhà em gái: “Vừa rồi có thấy một tiểu lang quân, đấy là ai vậy?” Mấy đứa nhỏ Cố gia đâu còn ở đây nữa?

Người vào cửa là Trì Tu Chi, lúc này đã sang tháng hai, trong tết bận bịu cũng thôi, bây giờ công tác xã giao của chàng đã trở lại bình thường, có nhiều thời gian chạy tới chỗ thầy giáo.

Trưởng công chúa Nghi Hòa không để ý nhiều, Trì Tu Chi là học trò của em rể bà, xuất hiện ở đây thì không có gì bất thường. Tâm trạng tốt, bước đi nhanh nhẹn, thấy ai cũng thuận mắt, không cần tì nũ giúp đỡ, lướt đi như gió tới chỗ Trưởng công chúa Khánh Lâm.

Trưởng công chúa Khánh Lâm không biết chị mình tới có chuyện gì, dần nghi ngờ xuống, nói chuyện với Trưởng công chúa Nghi Hòa nửa buổi trời cũng không nghĩ ra. Phân tích đi phân tích lại, vẫn không đoán được ý định của chị mình – người vui vẻ đến ngây ngô, những gì bà ấy nói có logic tí nào đâu?

Trưởng công chúa Khánh Lâm suy nghĩ đến phiền muộn, nói với Ỷ Lan: “Gọi A Diễm tới đi.” Biết vợ chồng son đang *chàng em ta nàng*, phải phá đám, phải khiến hai đứa buồn bức khó chịu theo mới được. Trưởng công chúa Khánh Lâm nghĩ vậy, tâm trạng tốt lên nhiều. Xây dựng niềm vui trên sự đau khổ của người khác, đúng là chuyện dễ làm người thỏa mãn.

Trịnh Diễm đang ở trong phủ Trưởng công chúa Khánh Lâm, hết tết nàng lại tiếp tục sự nghiệp học hành. Các bạn học cứ lần lượt thay đổi, các cháu đã trưởng thành, kiếm được chức quan đều ra đi làm thì đứa cháu nhỏ khác lại xuất hiện, khiến Trịnh Diễm cảm thấy mình giống học sinh lưu ban. Mỗi khi Trì Tu Chi xuất hiện thì mới khiến nàng có ảo tưởng mình được thăng cấp, lúc gặp Trì Tu Chi, thái độ của nàng cực kì ân cần thân thiết, khiến Trì Tu Chi được *cưng quá hóa sơ*, không biết mình đã làm chuyện gì hay ho.

Cố Ích Thuần thấy mà buồn cười, không phải lần nào Trì Tu Chi tới cũng có chỗ không hiểu muốn hỏi, nhiều khi là để nói chuyện phiếm. Bậc thầy văn hóa, không phải từ trong phòng học ra, cũng chẳng phải từ sách vở, truyền thừa, chính là tán gẫu từ trong thư phòng thầy giáo mà thành.

Hôm nay chủ đề của hai thầy trò về Địch nhân, công trạng vể vang của Trì tổ tông, có lẽ lưu lại không ít bản chép tay kề lại, dù sao thì nhìn chung, những gì Trì Tu Chi biết không được nhiều như Cố Ích Thuần. Trì Tu Chi mới tìm được không ít tư liệu, vừa vặn mang tới để thầy giáo xác minh.

“Thầy, con gái Địch nhân cũng có thể tiếp nhận bộ tộc sao?”

“Nói ‘tiếp nhận’ thì có vẻ hơi quá. Chỉ có những nữ tử cá biệt, muốn tự chọn hôn phu thôi. Con gái Địch nhân có trâu bò nô lệ của riêng mình, xuất giá mang theo đến nhà chồng, nhà chồng thất bại thì cô ta sẽ mang những vật, người này đến gả nhà khác. Cũng chẳng khác đồ cưới là mấy.”

“Thì ra là thế.”

Cố Ích Thuần tò mò: “Thời gian này con tìm hiểu về Địch nhân nhiều thế, Địch sứ hiểu biết nhiều vậy sao? Hỏi gì phải đáp đó?”

Trì Tu Chi mỉm cười: “Không phải Địch sứ nói, là Lý thiêú khanh.”

“Xoạch.” Trịnh Diễm đang vuốt ve chậu lan yêu dấu của Cố Ích Thuần, giật mình một cái, ngắt lá xuống.

Cố Ích Thuần nhảy dựng, không để ý tới Trì Tu Chi cũng giật mình, đau lòng ôm ấp chậu hoa: “Đáng thương quá, bị ngắt có đau không? Ngắt đã tay nhỉ, ra tay độc ác thế à!”

Trịnh Diễm: “...” Trì Tu Chi vừa nhắc tới Lý Thần Sách sao? Sao lại có thể? Trịnh Diễm mở to hai mắt nhìn Trì Tu Chi.

Cố Ích Thuần đau lòng nửa buổi trời, học trò nam nữ, chẳng có đứa nào tới an ủi, giả khóc vài tiếng cũng không ai tới dỗ dành. Căm hận ngẩng đầu lên, hai đứa học trò bốn mắt nhìn nhau. Trước mặt thầy giáo Trì Tu Chi rất quy củ, nhưng bạn gái nhìn mình chuyên chú như vậy, chàng ngượng ngùng không đáp lại thì sao được? Mặc kệ lão ngoan đồng đang đùa giỡn một bên, cong mắt, vẻ mặt dịu dàng, nhìn bạn gái vừa bị giật mình.

Cố Ích Thuần tay phải ôm chậu hoa, tay trái đuổi người: “Đi cả đi! Thấy là phiền!”

Vợ chồng son quang minh chính đại đi hẹn hò.

Sát cạnh thư phòng Cố Ích Thuần là một phòng dành riêng cho Trì Tu Chi, Trì Tu Chi kéo tay Trịnh Diễm bước vào, cầm tay nàng lên xem xét: “Vẫn ổn, không bị trầy, có đau không?”

Trịnh Diễm lắc đầu, hai người cùng ý kiến mà lọc bỏ tiếng than khóc của Cố Ích Thuần với chậu lan đi. Trì Tu Chi nắm tay Trịnh Diễm, kéo đến bên chậu rửa mặt, đổ nước từ trong bình bạc ra, chầm chậm rưới nước lên tay nàng. Ánh dương lặng lẽ ghé qua khung cửa sổ, chiếu lên tay Trịnh Diễm, tạo hiệu ứng trong suốt, Trì Tu Chi thoáng ngẩn ngơ, giống như đang cầm khối ngọc trong suốt, cẩn thận lấy khăn lau khô, càng nhìn càng yêu, kéo tay nàng đến khoe môi.

Cảm xúc ám áp khiến Trịnh Diễm rút về, Trì Tu Chi xiết tay, nắm chặt, im lặng không nói kéo tay Trịnh Diễm xuống bên người, ngón cái khẽ khàng vuốt ve mu bàn tay người ta, không chịu buông. Miệng vẫn bình tĩnh nói: “Vì đông xuân có tuyết, Dịch sứ tâu rằng đường khó đi, xin để đầu xuân băng tan mới lên đường, Thánh nhân cho phép nên ta mới bận như thế. Giờ đã sang tháng hai, đến lúc mời bọn họ lên đường rồi.”

Nói đến đây, Trịnh Diễm mới nhớ tới chuyện nàng muôn hỏi: “Lý thiếp khanh có dễ ở chung không?” Miệng lưỡi Lý Thần Sách tiên sinh ác độc nhưng không chỉ trích bậy bạ.

Trì Tu Chi mỉm cười: “Lý thần tiên là một người tài trong thiên hạ.”

“Hả?”

Bộ dáng ngốc nghênh ngơ ngác khiến Trì Tu Chi không nhịn được mà nghiêng người hôn trộm một cái, Trịnh Diễm theo phản xạ muốn đưa tay che lại, nhưng tay đang bị nắm chặt mất rồi.

Lưu manh! Trịnh Diễm dùng ánh mắt lén án.

Trì Tu Chi cười như gió thoảng mây trôi, lưu manh không đáng sợ, hãi nhất là lưu manh có văn hóa, không biết xấu hổ lại có ý đồ, thấy thế nào

cũng cực kì nguy hiểm. Giọng nói của nhân vật nguy hiểm lại dịu dàng ní non: “Đừng nói tới người khác nữa được không? Ta ghen mất.”

Bỗng Trịnh Diễm chưa kịp phản ứng thì đã bị trêu ghẹo mắt rồi, nàng tự nhận mình lưu manh, cả Quý phi cũng dám *xo mũi*, thế mà lại bị Trì Tu Chi đùa giỡn! Nhíu mũi, *hở hở*: “Không phải chàng có ‘Thần tiên là người tài thiên hạ’ gì đó rồi sao? Còn ghen tuông gì chứ?”

Trì Tu Chi ghé vào vai Trịnh Diễm, cười khùng khục, nói đứt quãng: “A Diễm A Diễm.” Sao lại đáng yêu như vậy chứ?

Cười đã đời rồi mới giải thích: “Đó là một lão già tính tình khó chịu, dạy ta không ít điều. Không phải quân tử, nhưng cũng là chân nhân. Xấu miệng thật, nhưng ít ra còn hơn những kẻ miệng toàn điều hay mà một bụng đối trá. Dẫu có gì thì ta cũng có thể ứng phó, nàng yên tâm. Ta đoán, ông ấy cũng tự cảm thấy khó thể phát huy tài năng.”

“Nên muôn gửi gắm vào chàng?”

“ Ủ. Hai tháng không gặp, có nhớ ta không? Ta nhớ nàng lắm.”

“Vâng.”

“Vâng là sao? Nhớ hay không?”

“Đại khái là có nhớ, được chưa?”

“Gì mà đại khái? Nhớ hay không!”

“Nhớ nhớ, nhớ chết đi được.”

“Nhớ ta à?”

“Nhớ chàng...”

Đoạn đối thoại không dinh dưỡng cứ kéo dài, mãi đến khi Trưởng công chúa Khánh Lâm cho người tới, hai người mới lưu luyến tách ra, hơi hối hận. Cuộc nói chuyện vừa rồi quá thiếu muối! Đáng lẽ phải nói vài câu có ý tâm tình hơn mới đúng chứ!

121. CANH THÚ HAI HÔM NAY

[Nguyên]

TẠO HÓA TRÊU NGƯỜI!

Lý Thần Sách từng theo phe Phế Thái tử, bây giờ lại dây dưa cạnh chồng chưa cưới của nàng, Trịnh Diễm không thể nào yên tâm cho được. Quá trình kết giao của hai người cũng khá dài dòng, tìm một ngày đẹp trời, hỏi thăng Trì Tu Chi, nhanh chóng nghe kể về quá trình ‘kết giao’ của chàng và Lý Thần Sách, nghe xong yên lặng không nói gì.

Từ trước tới nay, Lý Thần Sách là một người không đi con đường bình thường.

Xuất thân thế gia, hắn phải vui buồn một thê với cả gia tộc, thê mà người được lĩnh giáo những lời độc địa kia lại chính là thân thích ruột thịt, mà sự công kích đó tới nay vẫn không hề khác biệt. Hắn có ý thức trách nhiệm về gia đình, hi vọng gia tộc mình sẽ trở nên tốt đẹp hơn, nhưng lại chọn một cách khiến người nhà không thể hiểu được. Hắn lặng lẽ nỗ lực, lại không giao thiệp với gia tộc, vừa chẳng có sự giúp đỡ từ dòng họ, mà gia tộc cũng lo chả biết hắn có giúp được hay không nữa kia.

Ngay cả khi tìm học trò, cũng chẳng chịu tỏ ra ưu ái xem trọng.

Nếu hắn là thụ, nhất định là một *ngạo kiều thụ* nghĩ một đằng nói một nẻo.

Trì Tu Chi chính là học trò mà tên xui xéo được nhìn trúng.

Sự không bình thường của Lý Thần Sách còn nằm ở việc cướp học trò. Hễ là một người có bản lĩnh, đương nhiên mong một thân công phu của mình không bị mai một, cha truyền con nối đúng là một biện pháp tốt, nếu

con trai không thích tranh giành, không thích hợp, thì lựa chọn tốt nhất là tìm một học trò.

Lý Thần Sách là một người có khả năng nhận xét, có điều quá độc miêng, người thường toàn mong hắn ngậm nửa cái miệng, nếu mở ra, cả cha mẹ nhà mình cũng hận không kịp ngăn cái miệng ấy lại. Mà tính tình cũng ngang ngược lắm, không cho thì ta càng phải nói! Trừ việc đùa bỡn những thành viên trong gia tộc không vừa mắt, ra ngoài hắn ít bình luận ai, nên ít người biết hắn có năng lực này.

Hắn tự tìm chủ cho mình, tìm tới Phé Thái tử, coi như cũng không nhầm người, chỉ là đã không đánh giá đúng về đối thủ mà thôi. Thái tử có dũng mãnh hơn nữa thì cũng không thể chịu nổi cảnh bị tập thể đao hầm như vậy. Nói thẳng ra, chỉ cần lực cản nhỏ hơn một chút, Lý Thần Sách hoàn toàn có thể kiểm đường sống cho Đông cung. May là dù vậy, hắn vẫn suôn sẻ thoát thân.

Lần tìm học trò này, hắn lại nhìn rất chuẩn, nhắm thẳng vào Trì Tu Chi.

Đánh giá ban đầu của Lý Thần Sách về Trì Tu Chi không thấp, ánh mắt của tiểu tử này rất độc, ngày đó lập tức bái lạy xin làm học trò của danh sĩ đương thời, Cố Ích Thuần. Tuy có nghi ngờ lợi dụng cơ hội, nhưng cũng không thể không nói là bước cờ hay. Còn cái khiến Lý Thần Sách nhìn Trì Tu Chi bằng cặp mắt khác xưa, chính là bản « Thị tộc chí » đã đắc tội với không biết bao nhiêu người. Trong khoảnh khắc nhìn đến « Thị tộc chí », Lý Thần Sách liền đập bàn tán thưởng!

Cả đời Lý Thần Sách, sầu đau vì thế gia không biết bao nhiêu mà kể, thế gia ngày càng thái quá, bảo thủ, không có ý tiến bộ. Tham nhũng các kiểu, hắn thấy rất rõ, nhưng nói hoài không tinh nên chửi cho. Nhìn quốc gia nằm trong vòng không ché của đám người kia, tiến từng bước về con đường gian nan, bao nhiêu năm nay, thế gia chưa xuất hiện một nhân vật nào có tài lãnh đạo quốc gia, dẫn lối tiến về con đường huy hoàng.

Lý Thần Sách thống khổ. Mãi đến khi Trì Tu Chi ra tay, tên nhóc này có tiền đồ!

Nếu không thì tại sao nói Lý Thần Sách không đi đường bình thường chứ, chín tộc nhà mình mắng mười tám đời tổ tông Trì Tu Chi thì hắn càng tán thưởng tiểu tử này. Đúng là phải như thế, có trên có dưới, có cảm giác nguy hiểm thì mới đề cao cảnh giác, mới có chí tiến thủ, mới có thể duy trì sức sống thế gia.

“Phải thế chứ!” Lý Thần Sách cầm quyển 《 Thị tộc chí 》 đập vào ót, đến mức vợ hắn tưởng đang luyện tuyệt kỹ đập gạch lên đầu.

Là nó, thằng nhóc này được lăm. Lý Thần Sách tình nguyện chém giết với Cố Ích Thuần để giành được một học trò có tư chất, tìm chi một đứa thậm chí không có tư cách bái sư khác làm gì! Trì Tu Chi hợp, thì cứ cướp lấy. Trong người Lý Thần Sách, quả nhiên vẫn còn sự ngang ngược và bốc đồng giữ lại từ thời lão tổ tông Lý gia lúc vừa phát tài.

Cướp, cũng vì có xem trọng.

Giống như khi bạn thấy một cô em xinh đẹp, liền bước lên nói: “Em gái, cười cái cho anh đây xem nào.” Bạn sẽ bị anh hùng chính nghĩa đuổi giết, hoàn thành cho chuyện tốt của người ta. Nếu bạn một thân áo dài màu trắng, ngọc tiêu trong tay, thổi một khúc ca thốn thức nghẹn ngào, sẽ có cô nương lén liếc bạn một cái, ngâm ê a hai câu thơ thương tâm, ít ra các cô nàng sẽ không chán ghét. Hoặc, nếu có cô nương nào bị ác bá đầu heo đùa giỡn, bạn tiến lên làm anh hùng cứu mỹ nhân, chẳng sợ người ta đã có hôn phu, thế nào cũng sẽ cảm kích bạn, chưa chắc sẽ lấy thân báo đáp, nhưng ít nhất cũng có hảo cảm.

Lý Thần Sách muốn cướp một tiểu mỹ nhân có chồng như thế.

Trì mỹ nhân mặt đẹp, xuất thân cao, học vấn tốt, nhưng định thân từ sớm, đó là điều khiến Lý Thần Sách cảm thấy hơi tiếc. Coi lại lương tâm, Lý Thần Sách cũng đành chấp nhận, con gái hắn ta không xứng với Trì Tu Chi, ngờ ngơ ngác ngác, gây chuyện ầm ĩ biết bao nhiêu lần, hắn không thể

cướp quyền dạy dỗ con gái từ trong tay vợ, thế là con gái được giáo dục thành một khuê nữ đại gia tiêu chuẩn. Theo Lý Thần Sách, hình ảnh đúng chuẩn con gái thế gia như thế, chính là một bộ phận dòng dõi văn hóa mục nát, chẳng có gì hay ho. Ôi, không biết tại sao vợ hắn xuất thân danh môn, thế mà sức chiến đấu lại hung hăn đến vậy. Bà nói xem, lúc bà theo ta đánh nhau dũng mãnh là thế, sao không dạy con gái hung hăn một chút chứ? Sao lại thế!

Được rồi, gạch chéo hai gạch lên kế hoạch *tiện thể cướp con rể về*, Lý Thần Sách đành phải tiếp nhận sự thật rằng học trò của hắn có ông bố vợ là *quyền thần*. Ít ra hắn đánh giá Trịnh Tĩnh Nghiệp cao hơn những người khác một ít, trong mắt Lý Thần Sách, ông là một đối thủ không hề thua kém, cũng gián tiếp thừa nhận trình độ của người ta. Hơn nữa Trịnh Tĩnh Nghiệp rất có sức sống, cố gắng đi lên, mạnh hơn Lý Tuấn nhà hắn nhiều biết bao? Lúc Lý Tuấn bị Trịnh Tĩnh Nghiệp đánh cho một cái, Lý Thần Sách xót cho mặt mũi gia đình, nhưng trong lòng cũng có cảm giác sáng khoái *rèn sắt không thành thép* – không thông minh không nghiêm túc thì bị đập cho là đúng rồi?

Được rồi, vậy thì nhận đi, ít ra cũng muốn hòa bình một chút. Canh cánh ý niệm đó trong đầu, hắn mới có vẻ thống khoái tiếp nhận sự bổ nhiệm làm Hồng Lư tự Thiếu Khanh, cấp bậc chức vụ này không cao, kém hơn chức quan ngày trước Hoàng đế muốn cho hắn một khúc, nhưng hắn cũng chấp nhận.

Nguyên nhân cũng đơn giản, Lý thần tiên biết không ít tri thức, như dân tộc du mục Địch nhân, nó không thể thiếu loạn lạc và phân tách, thời kì hỗn loạn sẽ nhanh chóng xảy ra. Trịnh Tĩnh Nghiệp là người quan sát toàn cục, không thể bỏ qua cơ hội bồi dưỡng để người phe mình hiểu rõ những vấn đề ngoại giao. Trong lúc con cả Trịnh gia bị phái ra ngoài, Tri Tu Chi là lựa chọn hàng đầu, mà cũng rất tiện để sắp xếp hỗ trợ Hồng Lư tự, xong việc rồi sẽ điều người sau. Chàng là Trung Thư xá nhân, vốn có thể chạy khắp nơi.

Nhưng Lý Thần Sách là người thế nào, đó là một tên kiêu ngạo, không chịu bày tỏ, thể hiện thiện ý. Vì thế mà chèn ép, châm biếm, bắt nạt đủ loại,

Trì Tu Chi đều đỗ được hết. Lý Thần Sách là một kẻ cay nghiệt, thái độ tồi tệ, với Trì Tu Chi, chàng chỉ xem là mưa bụi. Thứ mà thế gia khiến người khó chịu chính là cái thái độ, ngoài mặt thì ôn hòa, nhưng trong bụng lại xem thường, Trì Tu Chi chẳng xa lạ gì cái kiêu ấy. Chàng không nhận thấy ác ý trên người Lý Thần Sách, thái độ cay nghiệt là vậy, nhưng hắn luôn hướng dẫn dạy dỗ Trì Tu Chi, để chàng hiểu rõ Địch nhân một cách đúng đắn.

Trì Tu Chi là một người nhạy bén, có trực giác sinh tồn của động vật, nếu không lúc cha mẹ qua đời chàng chẳng những có thể giữ được gia nghiệp, chăm sóc bà ngoại, lại còn nắm lấy cơ hội trở thành học trò Cố Ích Thuần, tiếp đó cuỗm được con gái cưng của Tể tướng đương triều.

Hai người hiểu nhau mà không nói, có một loại ăn ý kì quái ở quanh. Cố Ích Thuần vừa là thầy, cũng là cha, đương nhiên Trì Tu Chi sẽ không phản bội ông. Lý Thần Sách có thiện ý thật, huống hồ lại luôn hết lòng chỉ dạy, chàng cũng không tiện cự tuyệt. Cứ thế này là tốt nhất.

Lý Thần Sách cũng khá hài lòng, há há, Cố Ích Thuần thì sao chứ? Không phải ta đã cướp học trò của ông ta rồi sao? Không làm lễ bái sư thì sao chứ? Với thái độ của thằng nhóc Trì, đúng là thay đổi rõ ràng! Ví dụ rõ ràng nhất là bạn học Trì còn mời thầy Lý uống rượu, cha~, rượu thịt ngon hiếm lắm. Mang hai bình Trong tay về, cho tên Lý Tuấn thèm chết!

“Là như thế,” Trì Tu Chi chốt câu, “Đều dạy những thứ thực tế, gợi ý dẫn dắt. Ông ta không nói ra, ta cũng không tiện, lúc nào cũng nhận tình cảm của ông ấy.”

“Có cần chuẩn bị chút quà biếu không? Dạy chàng nhiều thứ thế làm gì, sợ thầy không vui.”

“Cần gì chuẩn bị? Lúc có chuyện gì, kéo ra cùng đạp là được rồi,” Thật ra Trì Tu Chi cũng khá hiểu Lý Thần Sách, “Ta nghĩ, chúng ta, *khu*,

lúc thành thân, viết thiệp mời Lý thần tiên đến uống rượu mừng, được không?”

Ba chữ ‘Lý thần tiên’ nghe đến là thân thiết, cứ như là chàng gọi người dưới giường là ‘đầu heo’ vậy, Trịnh Diễm than thầm, nói với Trì Tu Chi: “Chàng thấy thích hợp là được. Lúc xếp chỗ thì cẩn thận một chút, đừng để ông ta chạm trán với vị Lý tiên sinh kia, chọn người tiếp khách cho kĩ nữa.” Người tiếp khách khó chọn lắm đây.

Trì Tu Chi cũng ghi nhớ: “Ta sẽ để ý.”

Nói đến chuyện uống rượu mừng, đột nhiên Trịnh Diễm nhớ tới một sự kiện: “Mấy tháng nữa, trong kinh nhiều lễ cưới lăm, chàng chuẩn bị cả chưa?”

Trì Tu Chi cười nói: “Ta chưa cưới vợ, xã giao cũng có hạn thôi. Nương tử thương ta thì mau mau xuất giá đi, những chuyện này đều giao hết cho Nương tử, ta sẽ không có ý kiến gì cả. Oai~”

Trịnh Diễm ghét nhất là có người lôi chuyện này ra chọc ghẹo mình, xem như cũng một nửa thân võ nghệ, Trì Tu Chi bị nàng ngắt vào tay một cái, kêu oai oái.

A Thành vội chạy tới: “Sao lại thế này?”

Trì Tu Chi hộc máu. Cha vợ luôn có thái độ mâu thuẫn với chàng, đã tập thành quen, được thầy giáo giải thích, coi như chàng cũng có thể hiểu được tâm trạng của cha vợ. Nhưng cảm giác đau khổ gần đây là từ vị nhạc mẫu đại nhân. Trước đây mẹ vợ lúc nào cũng *càng nhìn con rẻ càng thích*, rất tốt với Trì Tu Chi, thế mà bây giờ Đỗ thị lại thành chướng ngại mới trên con đường yêu đương của chàng. Bây giờ Đỗ thị thích sai một, hai tì nữ của mình đi theo Trịnh Diễm ra ngoài, miễn không phải đến nhà thầy để học thì chắc chắn sẽ có tâm phúc của Đỗ thị đi theo, mà tuổi tác của tì nữ kia cũng không nhỏ, có lẽ cũng có con rồi, mắt như cai tù. Dù Trì Tu Chi có ý niệm gì, cũng không dám lỗ mang trước mặt thím ấy.

Trì Tu Chi chịu đau, cười nói với A Thành đang nghi ngờ nhìn: “Không có gì, đang nói chuyện thú vị, vui quá thôi.” Có mới lạ!

A Thành gật đầu, vốn đang đứng xa xa thì bây giờ lui về sau ba bước, sống chết không nhúc nhích.

Trịnh Diễm bỏ Trì Tu Chi qua một bên, thương lượng với A Thành: “Ngày mai ta cho A Tuyên nghỉ một ngày, bà muốn đến gặp chị ấy thì có thể đến chở ta.” Cho mẹ chồng con dâu hai người ở chung, liên lạc tình cảm chút đỉnh, thế nào?

A Thành suy nghĩ một chút, ánh mắt như lang sói hung ác nhìn chằm chằm vào hai mắt Trì Tu Chi, nghiêm mặt nói với Trịnh Diễm: “Đồng ý.”

Trì Tu Chi đang vểnh tai nghe lén suýt nữa ngã nhào, không hổ là người mẹ vợ phái tới. Thấy đổi chác đã xong, A Thành lui về chỗ cũ, Trì Tu Chi nói với Trịnh Diễm: “Ngày mai ta cũng tới chở thầy đó.” Hẹn giờ giấc, được thầy giáo bao che cho học trò nói chuyện yêu đương, thật là tuyệt vời.

Trịnh Diễm cười đến gập thắt lưng: “Vâng vâng.”

Chuyện ngày mai tạm gác lại, Trì Tu Chi chợt nghĩ tới một việc: “Nghĩa An Quận vương nạp phi, Thánh nhân bảo ta làm phù rể.”

Hả? Làm phù rể sao! Không phải chứ? Là vật hi sinh thì có, người ta cưới vợ, bạn phải chịu trách nhiệm ngăn rượu, làm trạm kiểm soát, bán rẻ tiếng cười, nhưng màn động phòng thì tuyệt đối không có mặt bạn. “Sẽ mệt chết đó? Tương Thành hầu có tám con trai, anh em của Từ Cửu nương đi đâu rồi!” Chịu nổi chắc? Trịnh Diễm lo lắng.

“Hôn lễ quận vương có chế độ riêng, chẳng lẽ Tương Thành hầu lại không muốn gả con gái? Còn có thể áp chế hoàng tử kia?” Thật ra Trì Tu Chi đã nhìn thoáng hơn, “Nghĩa An quận vương cũng là người không tệ, đáng vê khôi ngô.”

Trịnh Diễm gật đầu phụ họa theo: “Đúng đúng, nếu nhà người ta đánh sát uy bỗng (*) thì chàng trốn sau lưng y ngay nhé, dù sao cũng là y cưới vợ mà.”

(*) Mỗi khi tù nhân bị dày đì, vì muốn giết vẻ kiêu ngạo của tù nhân, thường sẽ đánh mười hoặc hai mươi cô, gọi là ‘sát uy bỗng’ – Hiểu như đánh phủ đầu cũng được.

Trì Tu Chi cười, khẽ bẹo má Trịnh Diễm, không dám để lại dấu: “Gần đây trong kinh kết hôn nhiều lầm à? Cha vợ định làm mai cho đám Đức Hưng sao?”

“Vâng, đã quyết hết rồi,” Trịnh Diễm gật đầu, “Mấy chuyện thế này, nói ra thành ngay thì mới tốt, chỉ sợ nghiêm túc mở lời mà lại bị từ chối, không phải khó chịu lắm sao? Hơn nữa, cháu của em cũng đâu có tệ mà.” Kế ý định sắp xếp của Trịnh Tĩnh Nghiệp.

Trì Tu Chi và Trịnh Diễm cùng trao đổi tin tức: “Tù Liệt cưới con gái cung của Trần Nam tướng quân, Từ Hi kết hôn với con gái Thường thiếu khanh. À, Tam nương nhà họ, gần đây cũng đã định, gả cho con trai của người từng là Xá nhân của Tề vương, Âu Dương Thuật.”

“Hả? Nhanh vậy à?” Sao nàng lại không biết.

“Đúng vậy.” Cảm nhận của Trì Tu Chi về Từ gia cũng giống vậy, không phải vì chàng có tương quan quyền lợi với Trịnh gia, mà từ góc độ người ngoài, Trịnh Tĩnh Nghiệp đe bạt Từ Lương, Từ Liệt cũng được Trịnh Tĩnh Nghiệp chiêu cõi mới có thể thuận lợi suôn sẻ ở lại kinh, thế mà tên ranh này lông chưa dài đã đòi ra ở riêng, thế nào cũng thấy không phải.

Trịnh Diễm đảo mắt, cười nói: “Đúng là mối tốt! Còn Tú nương nhà họ thì sao?” Từ Thiếu Quân cũng sẽ nhanh chóng có một mối hôn nhân tốt chứ? Các anh chị của cô ta không cưới với đám cao, e rằng cô ta có muôn cao cũng không được.

“Chẳng nghe nói gì.”

“À, đúng rồi, cậu (*chỉ Vu Nguyên Tê*) cưới con gái Đường gia cho cháu mình, cũng rất xứng đôi.”

Hai người tíu tíu hồi lâu, cuối cùng bị A Thành tách ra. Trì Tu Chi đứng tại chỗ nhìn xe ngựa dần xa, Trịnh Diễm vén mành nhìn, mãi đến khi xe ngựa quẹo qua khúc cua, không còn thấy người nữa, mới chu miệng ngồi xuống. Oán hận nói với A Thành: “Ngày bé còn ở cạnh mẹ, lúc vẫn còn gọi A Thành tỷ, dịu dàng biết là bao.”

Khóe miệng A Thành giật giật mấy cái mới trở lại bình tĩnh: “Trước đây hầu hạ bên cạnh phu nhân, Thất nương cũng không ra ngoài gặp tiểu lang quân, đáng yêu biết là bao.”

Trịnh Diễm quay đầu sang chỗ khác, có thể lẩn lộn cạnh mẹ nàng, quả đều có chút tài.

Trong lúc tình hình hôn nhân của đám tiểu bối Trịnh đang được dần dần định thành thì hoàng gia cũng bắt đầu bước vào giai đoạn kết hôn cao trào.

Kể từ tháng hai, có Kỳ vương mở đầu, cứ liên tiếp hết người này lại tới người kia cưới gả. Lần nào Trịnh Diễm cũng có phần đi uống rượu mừng, không giống thái độ thù địch trước đây, mọi người đều có vẻ rất nhiệt tình với nàng. Trong lòng Trịnh Diễm biết rõ, ở thời điểm trước khi lập trũ này, thái độ của Tế tướng đương triều rất quan trọng.

Trước những lời nói hành vi khá sáo của mọi người, đều lấy lí do ‘Không biết được, mẹ ta giữ ta kĩ lắm, còn bắt học nữ công nữa kia’ để từ chối. Trong trường hợp này, một là để bày tỏ lập trường với chủ nhân, hai cũng có thể xen vào các mối quan hệ xã giao trong kinh, ba nhằm mở rộng, củng cố mạng lưới quan hệ của bản thân. Trịnh Diễm rất chăm chỉ, chỉ là hôm nay thì ngoại lệ - đây là tiệc cưới của Nghĩa An quận vương, chồng chưa cưới của nàng phải làm phù rể.

Tình hình của vị nào đó được nàng lo lắng cho vẫn đang rất suôn sẻ – chàng đang được thông cảm, trong lòng *sép sòng* tương lai hạ quyết tâm, sau này sẽ không để chàng chịu thiệt.

Đàn ông ở chung với nhau, phụ nữ cũng chẳng có đề tài nào khác, nhất là trong đám cưới thế này. Chú rể đang rất có tinh thần, hơn thế lại còn vẻ anh tuấn, mày kiếm dày đen, môi mỏng nhêch khẽ lại mang thêm vẻ cương nghị. Tuổi không lớn, khá cao, hơi ốm, mặc quần áo thì cảm thấy gầy, lột ra lại có da có thịt.

Phù rể không chỉ có một, đám anh em bà con như Quách Tĩnh, Tiêu Thâm cũng được kéo thêm cho đủ số. Hoàng đế muốn trang hoàng mặt tiền cho con trai, lại quên mất rằng phù rể quá xuất sắc thì sẽ cướp mất sự nổi bật của chú rể. Quần chúng bu lại xem rất vui, quo máy món nho nho quăng điên cuồng vào phù rể. Tiêu Lệnh Tiên là quận vương, cho nên trong đội ngũ đón dâu có cả quân lính, giáo thương trên tay quo ngang ngắn cản đám người ném rau dưa trái củ tới, miễn cưỡng duy trì trật tự.

Chú rể, phù rể cùng chịu một cảnh chật vật, đùa giỡn với nhau. Quách Tĩnh nói: “Hôm nay Thập Thất lang thành hôn mà vẫn hấp dẫn mọi người quá.” Tiêu Lệnh Tiên đáp: “Các cậu cũng có phần.” Tiêu Thâm tiếp: “Chỉ có người đi đầu thôi.”

Tiêu Lệnh Tiên cười cười, ngày kết hôn, y rất vui, nghe kể, cô vợ của y là một nữ tử hiền lương hiếu thảo. Tiêu Lệnh Tiên có biết về sức khỏe Đại trưởng công chúa Giang Âm, vốn *bệnh lâu không hiếu tử* (*), nhưng Từ Oánh còn nhỏ tuổi mà luôn kiên trì ở bên cạnh bà nội, nhất định rất kiên nhẫn, là một cô gái dịu dàng. Nghĩ đến đây, lại cười ngu ngơ.

(*) Ý nói cha mẹ bệnh lâu ngày thì con cái cũng mệt mỏi, nhạt nhẽo.

Quách Tĩnh chợt Tiêu Thâm: “Nhìn Thập Thất lang kia, vui đến khờ cả ra. Rồi sẽ được cưới vợ thôi, chỉ còn mấy canh giờ nữa là được gặp rồi, sao sốt ruột quá vậy.”

Tiêu Lệnh Tiên nổi sung, bị chọc quê thì đương nhiên không thể để yên: “Ai sốt ruột ai sốt ruột chứ?”

Tiêu Thâm kéo Quách Tĩnh lại, hòa giải: “Cô vợ Trì lang đã định thân cả rồi, thế mà đến bây giờ cha vợ vẫn chưa thả cho xuất giá, cậu ta đang sốt ruột lắm kia.”

Tiêu Lệnh Tiên đồng cảm nhìn Trì Tu Chi, không nói. Ân tượng của y về Trịnh Tĩnh Nghiệp không tệ, mặc kệ người khác nói thế nào, Trịnh Tĩnh Nghiệp quan tâm đến sinh hoạt học tập, tận tình tìm thầy, cũng không kì thị y, trong mắt y, đàn ông phải hết lòng vì công việc, phải có một chút ngang tàng, thế nên lúc Trịnh Tĩnh Nghiệp sửa đám thế gia, y rất vui.

Tiếc quá đi mất, một người đàn ông như thế, con gái ông cũng ngang ngược là thế nào? Trịnh Diễm là một trong những người cầm đầu đám con gái quyền quý trong kinh, khiến ân tượng của Tiêu Lệnh Tiên về nàng là người thô lỗ. Bạn học Tiêu Lệnh Tiên, không thích những nữ sinh như thế.

Lại ra vẻ cảm thông liếc Trì Tu Chi một cái, một chàng trai tốt như thế, mà lại bị dính vào một đứa con gái như vậy, quá đáng thương. Chàng trai tốt thì nên được một người con gái đối xử dịu dàng, chứ không phải như Thái Thường Vương Bách, bị mụ vợ hung dữ đuổi đánh từ trong nhà ra ngoài ngõ! Nếu Trịnh Diễm không phải con gái Trịnh Tĩnh Nghiệp thì làm gì được gả cho một chàng trai tốt như thế? Nếu Trịnh Diễm không phải con gái Trịnh Tĩnh Nghiệp thì Tiêu Lệnh Tiên rất muốn ngăn lại, nói với Trì Tu Chi rằng: Cậu tái giá đi.

Trì Tu Chi lòng dạ xấu xa ra tay độc ác, bụng đầy gian trá, chăm chăm nghĩ mọi biện pháp mới *hốt* được con gái cưng của người ta về từ tay *boss* các cấp, thế mà chú rể tưởng tượng sao thành *tiểu thụ* đáng thương, bị cường quyền áp bức.

Tạo hóa trêu người!

Chú rể đang cảm thán mà không biết rằng, sức chiến đấu của cô vợ dịu dàng hiền lương hiếu thuận hiếu chuyện kia kém hơn Trịnh Diễm một chút,

nhưng về tính nóng nảy, tuyệt đối không thua.

Tạo hóa trêu người!

Nghe nói khi phụ nữ đang mang thai, không nên nhìn những thứ xấu xí, nghe những lời bậy bạ, không thì đứa bé lớn lên sẽ hư hỏng. Tương tự, khi đàn ông cưới vợ, trăm ngàn lần không được nghĩ lung tung, nếu không sẽ dễ cưới *hỏng*.

122. HÔM NAY LẠI CÀNG SỚM

[Nguyên]

CHUYỆN MÙ MÀU NÁO NHIỆT, TÓI NÀO.

Mới kết hôn, chẳng những chú rể mong mỏi khát khao mà cô dâu cũng thế. Đều là lính mới, đều gặp lúng túng với cuộc sống tân hôn, hai vợ chồng rất bận để thích nghi, Từ Oánh vừa được gả, gặp anh chồng cũng coi là giỏi giang, trong lòng rất vui. Cô dâu mới cưới hăng còn ngượng ngùng, ngoại trừ cào lưng Tiêu Lệnh Tiên thì vẫn chưa có cơ hội để thể hiện bản tính hung hăn của mình.

Về phần hai thị tì của Tiêu Lệnh Tiên, nói thẳng ra, Tiêu Lệnh Tiên xem như đồ chơi vậy. Chẳng qua đã chung đụng với y từ lâu, coi như cũng có giá trị. Người như vậy, hiện không thể khiến Tiêu Lệnh Tiên nhớ nhung gì nhiều, đại khái cũng cấp cho một viện hέo lánh, cả đời không lo áo cơm mà thôi. Nếu tốt số một chút, có thể sinh trai gái gì đó thì nửa đời sau có cái bảo đảm. Gia lệnh cũng thông minh, không báo về tình hình hai người kia cho Từ Oánh, Từ Oánh cũng chẳng hơi đâu mà ‘chiếu cố’ tới.

Vợ chồng mới cưới rất bận, phải vào cung Đại Chính bái kiến cha mẹ chồng, mẹ ruột của Tiêu Lệnh Tiên đã qua đời, theo tình hình trong cung hiện nay thì nên đi gặp Miêu phi. Ngoài ra còn phải đến nhà Tương Thành hầu gặp các trưởng bối như Đại trưởng công chúa Giang Âm và cha mẹ Từ Oánh, cũng phải liên lạc tình cảm với các anh chị em Tiêu Lệnh Tiên nữa.

Hoàng đế rất hài lòng về sự kết hợp này, khuôn mặt già nua cười tươi rói như cúc tháng chín đón gió thu, râu lâm tấm bạc, thật giống bức *Thu tuyết ngạo sương*. Vỗ tay cười lớn: “Trai gái tốt đôi! Trai gái tốt đôi!”

Bỗng nhiên trở thành phụ nữ có chồng, hăng còn vẻ ngượng ngùng, Từ Oánh khẽ cúi đầu, cong gối. Từ góc nhìn của Tiêu Lệnh Tiên, vừa vặn nhìn thấy cái cổ trắng như tuyết trên bộ lε phục đỏ thắm. Đây là vợ của y! Cô vợ

đáng yêu, ôn nhu xinh đẹp, thẹn thùng cúi đầu. Trong lòng Tiêu Lệnh Tiên đầy cảm giác tự hào, cũng bày tỏ lòng biết ơn tự đáy lòng với cha mình.

Lúc gặp Miêu phi thì không vui như vậy, nhưng sự không vui này chỉ riêng với Tiêu Lệnh Tiên mà thôi.

Vị khách ở điện Chiêu Nhân hiện vẫn đang ôm mộng con trai sẽ thành Thái tử, vì đang nghĩ đến chuyện sau này Hoàng đế sẽ qua đời mà Miêu phi lo lắng suốt mấy ngày nay, ăn không ngon, người gầy xuống một vòng. Sau nghĩ lại, *khu*, ai bảo con thành Hoàng đế thì cụ nhà sẽ chết chứ? Có thể nhường ngôi thoái vị làm Thái thượng hoàng cũng được mà. Lúc đó cô ta sẽ trở thành Thái hậu, cùng chồng mình đầu ấp tay gối, con trai có thể trở thành đáng chí tôn, nhỡ đâu có chỗ nào làm không tốt thì chẳng phải còn Lão Hoàng đế đang dòm chừng sao?

Có thể nghĩ ra biện pháp như vậy, đâu óc Miêu phi thay đổi mau lẹ thật. Dù nói thế nào thì nghĩ vậy mà có thể giúp cô không hoảng sợ, lại thấy hả dạ, vậy là đủ rồi.

Nếu đặt mình vào vị trí Hoàng Thái hậu tương lai, Miêu phi phải tỏ ra rộng lượng. Khi làm Quý phi, đám đàn bà trong cung đều là tình địch, con người khác đều là đối thủ cạnh tranh, Miêu phi gặp một cắn một, giữ chặt Hoàng đế, ra sức để ngài quên những người đàn bà, những đứa con khác của mình. Thế mà thoáng cái, bây giờ tự xem mình như bà chủ trong nhà, phát huy sự bao dung mình chưa bao giờ có.

Hoàng đế và Tiêu Lệnh Tiên thấy Miêu phi lôi kéo tay Từ Oánh hỏi han: “Thập Thất nương của chúng ta thật xinh đẹp, Thập Thất lang đúng là tốt số. Ở vương phủ quen chưa hả con?”

Đối với Từ Oánh mà nói, Miêu phi là ai chứ? Vừa không phải Hoàng hậu, cũng chẳng phải mẹ ruột Tiêu Lệnh Tiên, nể mặt mũi mới gọi cô ta một tiếng ‘Quý phi’, nếu cô ta dám khi dễ nhà mình, nhất định Từ Oánh sẽ cào nát mặt Miêu phi ấy chứ. Nói không chừng còn về nhà khóc lóc với cha, diệt hết một nhà Miêu phi. Đối tốt với cô ta một chút, coi như để tăng điểm cho nhà mình, không phải sao? Trước khi xuất giá Từ Oánh có học

chương trình làm dâu, ngoại trừ ‘dạy chồng’, còn có các bài như *làm chủ mẫu thế nào, làm sao để xã giao tốt*, bởi vậy cũng cố gắng nhẫn耐 hỏi thăm Miêu phi ít nhiều.

Hoàng đế vui vẻ khi thấy Từ Oánh và Miêu phi thân thiết như vậy, còn Tiêu Lệnh Tiên còn nhỏ, bộ dáng chính trực thế mà nếu quá nhiệt tình với gương mặt xinh đẹp của Miêu phi thì mới là không ổn. Tình hình trước mắt như vậy rất hợp với ý ngài, dù không thể lập con cô ta thành Thái tử theo mong muốn của Miêu phi, nhưng tương lai chung sống hòa hợp với Đế hậu, không phải sẽ được bình an cả đời sao? Mà nguyện vọng căn bản nhất của Miêu phi không phải là để ba mẹ con được sống bình yên thoải mái sao? Vậy thì tốt quá rồi!

Chỉ có Tiêu Lệnh Tiên, thấy cô vợ mới cưới hòa thuận với mụ đàn bà ngang ngược như Miêu phi thế thì rất bất mãn, y sốt ruột chết đi được: *Vợ à, mụ ấy không phải người tốt đâu, nàng đừng để mụ lừa! Giời ơi, với bộ dạng của Miêu phi thế kia, có thể làm trưởng bối của chúng ta được sao?* Thấy Miêu phi đang coi Từ Oánh là hậu bối để ‘chỉ điểm’, Tiêu Lệnh Tiên tức điên mà không biết làm gì, cau có thế mà cha y vẫn cười tủm tỉm, đành phải ‘Theo luật cúi đầu rũ mắt, tự nhìn giày mình’. Hoàng đế nhìn khuôn mặt xinh đẹp đáng yêu của vợ con trai, rất hài lòng.

Ảo tưởng gì đó là không được đâu nha!

Hai vợ chồng mới cưới còn phải đi thăm hỏi bà con thân thích khác, Hoàng đế cũng bận nhiều việc, nói chuyện một chốc thì Tiêu Lệnh Tiên và Từ Oánh chào ra về. Ra khỏi cửa cung, Từ Oánh thấy hơi nóng, đưa tay phẩy chút gió. Tiêu Lệnh Tiên giơ tay áo để che nắng cho cô: “Nóng à? Mau đi nhanh, nàng lên xe là mát ngay, đã vào tháng năm nên tiết trời là thế, trên xe để sẵn băng đó.”

Trong lòng Từ Oánh vừa cảm thấy ấm áp lại vui mừng, cười một cái thật ngọt với Tiêu Lệnh Tiên: “Đồ ngốc, đừng che thiếp em thôi, chàng không nóng sao?” Lấy khăn tay lau mồ hôi cho Tiêu Lệnh Tiên.

Hai người hòa thuận vui vẻ trèo lên xe đi thăm bà con. Nào là Vệ vương, Tào vương, Trưởng công chúa Nghi Hòa, Trưởng công chúa Khánh Lâm... một đàn thật dài. Phải hết hai ngày mới chào hỏi các vị ấy xong.

Ngày thứ ba là *lại mặt*, đương nhiên cha mẹ vợ không phản đối gì Tiêu Lệnh Tiên, cha vợ cũng coi là chú họ y, mẹ vợ lại là cô họ. Từ Oánh vừa trở về nhà mẹ liền chạy đi ân cần thăm hỏi Đại trưởng công chúa Giang Âm, đối với Tiêu Lệnh Tiên, cũng tựa như cảm nhận được sự áp của gia đình, đi theo hỏi thăm.

Cho tới hiện tại, cả Tiêu Lệnh Tiên và Từ Oánh đều cảm thấy cuộc sống rất là tốt đẹp. Tiêu Lệnh Tiên cảm thấy vợ mình vừa dịu dàng vừa đáng yêu, hoàn toàn không giống mấy mụ đàn bà chanh chua ngoài chợ, là sinh vật hiếm có, phải bảo vệ cho tốt. Từ Oánh lại cảm thấy Tiêu Lệnh Tiên cũng biết quan tâm đến mình, bà con thân thích cũng dễ sống chung, mà hơn hết, cô vẫn chưa phát hiện ra hai thị tỳ của Tiêu Lệnh Tiên, vẫn nghĩ chồng mình quả là người tuyệt vời.

Hi vọng càng nhiều, thất vọng càng lớn, đây cũng là thuốc nổ đương được tích trữ để hai người bộc phát sau này. *Chắc chắn*.

Hoa nở hai đóa, trên cùng một cành. (Câu này dùng khi muốn tạm gác vấn đề này để nói sang vấn đề khác.)

Sau khi tiễn hai vợ chồng mới cưới ra về, Hoàng đế rất hài lòng với biểu hiện của Miêu phi, gần đây con cái ngài dựng vợ gả chồng rất nhiều, Miêu phi cũng khá kiên nhẫn, ôn hòa nói chuyện với người ta. Còn về lý do của Miêu phi là thế nào, không phải Hoàng đế không biết, chẳng qua ngài cố tình xem nhẹ mà thôi. Rốt cuộc hôm nay cũng cảm thấy hơi áy náy, nói với Miêu phi: “Không kiên nhẫn gặp bọn nó thì không nhất định phải giao thiệp làm gì, nàng là trưởng bối mà. Ngày nóng như vậy, không cần quá vất vả.” Dù sao cũng đã gặp Thái tử tương lai rồi, thái độ rất tốt, *bảo vệ bình an*, thế là xong.

Miêu phi cười nói: “Thiếp không mệt.”

Hoàng đế sợ Miêu phi lại nói gì đó về Tân Thái tử, e chính mình mới là người không chịu nổi, vội nói: “Vậy cũng chuẩn bị đến Hi Sơn nghỉ hè đi, nàng dắt hai đứa con trai theo, sắp xếp cho tụi nó một chút.”

Miêu phi vẫn đang dâng trào cảm hứng của ‘mẫu hậu’, muôn tìm người chia sẻ niềm vui: “Còn cần ngại nói sao? Năm nào chả thu xếp đến đó một lần, thiếp đã chuẩn bị rồi, đều sắp đặt đâu vào đấy cả~ Đúng rồi! Còn tiệc cưới của đám Thập Thát lang, Thập Cửu nương trở xuống đều tổ chức ở Hi Sơn cả à? Sợ không đủ long trọng trang nghiêm thì sao?”

Cảm giác áy náy trong lòng Hoàng đế càng trở nên dữ dội, chỉ muốn chạy biến đi thôi, nói qua quýt: “Cũng không sao đâu, tụi nó đều có chỗ ở Hi Sơn, nơi ấy non xanh nước biết, lại thêm tình thú ấy chứ.”

Điều này rất giống suy nghĩ của Miêu phi, ý cô cũng muốn được cùng Hoàng đế quy ân rồi hưởng thụ như thế, gật đầu bảo: “Đúng là thế.”

Quả thật Hoàng đế chạy biến: “Nàng cứ thu gọn cho cẩn thận, ta còn tấu sớ phải phê.”

Công tác chuyển nhà này Miêu phi cũng đã làm quen, sai người đi lo liệu, sau đó lại hỏi: “Nhị Thập Tam lang, Nhị Thập Tú lang đang làm gì đó?”

Lương Thu trả lời: “Nhị Thập Tam lang đang đọc sách còn Nhị Thập Tú lang chạy đi bắt bướm rồi a.”

Miêu phi quở mắng: “Thằng nhóc đó như khỉ con vậy! Vẫn là Nhị Thập Tam lang nhã nhặn thân thiết. Mang một đĩa trái cây tới cho Nhị Thập Tam lang, sau đó xem thử phòng Nhị Thập Tam lang có nóng không – nhưng đừng làm ảnh hưởng việc học của nó.” Dù Nhị Thập Tam lang không phải con ruột, nhưng nuôi nấng lâu cũng dần sinh tình cảm, hơn nữa sau này hai anh em phải giúp đỡ lẫn nhau, Nhị Thập Tú lang làm đế, cần có trợ thủ. Thật ra Miêu phi rất cẩn thận trong chuyện này, suy tính chu toàn.

Xong đâu vào đây rồi nhung tâm trạng kích động của Miêu phi vẫn chưa thể trở lại bình thường: “Đi mòi Quận quân tới đây.” Quận quân này ý chỉ mẹ cô, Phó thị, Miêu phi phải tới Hi Sơn, lần này muốn đưa mẹ đi cùng, đã được Hoàng đế cho phép, giờ muốn gọi Phó thị vào để nhắc nhở vài câu.

Bánh xe lăn đều, Phó thị ngồi xe vào cung, qua lời của con gái mà biết Hoàng đế sắp lập cháu ngoại bà làm Tân Thái tử! Khó mà diễn tả sự kích động của Phó thị đến mức nào, đúng là không dễ dàng. Nhớ ngày đó, con gái bà xinh đẹp như hoa như ngọc là thế, lại bị một lão trung niên lưu manh bắt lương lừa mất, suýt nữa là bà vọt vào bếp mang dao chặt thịt ra liều mạng rồi. *Khụ khụ*, may mà được ông chồng ngăn lại, không thì mang tội cố ý hành thích vua.

Cha của Miêu phi cũng chẳng có kiến thức gì cao xa, con gái trẻ tuổi như thế mà lại bị một lão già chết tiệt dụ mất, ông vô cùng tức giận. Nhưng vợ đã nỗi cơn thì cũng như phát giận giùm, ông tinh táo lại – không thể liều mạng được, nếu làm liều, con gái sẽ không được gả cho nhà đàng hoàng. Đành nhẫn nhịn, nhịn rồi thì Hoàng đế thành con rể, coi như trong họa có phúc.

Phó thị cười tủm tỉm ngồi trên xe ngựa, bấy giờ không phải nghĩ tới trò hề ngày trước, mà chuyện sau này, chồng bà có thể được phong hầu, bà cũng sẽ trở thành Nhất phẩm Quốc phu nhân. Con gái bà đúng là hăng hái, trời sinh tốt số!

Được gọi nhập cung là chuyện quanh minh chánh đại, Phó thị chẳng cần giấu giếm, đương nhiên sẽ thu hút khá nhiều quần chúng bu lại dòm ngó. Tin tức luôn được truyền đi rất nhanh, bao nhiêu ánh mắt đang nhìn chằm chằm vào cung Đại Chính, dù có chú ý hay không, chỉ cần không cố ý muốn cắt đứt mọi quan hệ với quần chúng nhân dân thì thể nào cũng biết.

Ngày xưa Phó thị vào cung, lúc nào cũng có người ghen tị nói sau lưng, đương nhiên hôm nay cũng chẳng ngoại lệ. Mẹ của sủng phi, hơn nữa Quý phi còn để lộ ra rằng Hoàng đế muốn lập con mình vào Thái tử, con

người vào thời điểm như vậy, sao lại không khiến người khác có lòng ghen ghét đố kị cho được? Nhất là khi thân phận bọn họ lại tương đương nhau.

Thẩm tiệp dư ngồi chơi ở chỗ chị mình là Hiền phi, công chúa Vinh An đi theo, không lâu sau thì ba người phụ nữ nghe tin Phó thị vào cung.

Thẩm tiệp dư hơi buồn, không cam lòng, cau mày nói: “Miêu thị thật là phách lối.”

Thẩm Hiền phi trầm tĩnh hơn em gái nhiều, khẽ cười nói: “Ngày xưa Thánh nhân thích đi dạo quanh vườn với cô ta nhất, thế mà mấy tháng gần đây lại ít hơn nhiều, buồn cười ở chỗ cô ta vẫn chưa nhận ra. Rốt cuộc là trò gì thì tạm thời vẫn không thể kết luận bừa được. Kẻ thùa kẻ xưa nay, không đích lập trưởng, không trưởng lập hiền, không hiền chọn người mình thích. Nhưng hễ chọn đứa mình thích thì chắc chắn không được yên ổn đâu. Cứ chờ mà xem.” Vui cmn chứ vui? Bộ trưởng lập Thái tử chỉ cần nói một câu là xong à? Phé Thái tử được lập là vì anh ta là con trưởng, không ai có thể bác bỏ lý do này. Còn bây giờ cứ thử lập Chu vương đi? Có đại thần trong triều nào đồng ý chứ?

“Chẳng qua, nếu Trịnh Tĩnh Nghiệp đãng biếu tán thành thì cũng khó mà nói được.”

Công chúa Vinh An che miệng cười to: “Mẹ sai rồi!”

Thẩm Hiền phi không quan tâm bộ dạng của con gái, hỏi thẳng: “Nói vậy là sao?”

“Mẹ nhìn ở trong cung, con gái lại xem xét bên ngoài. Mẹ bảo cha đối xử với Quý phi không giống trước, đây là thật. Con lại thấy đã lâu rồi Trịnh thất không vào điện Chiêu Nhân nữa kia. Nói với bên ngoài rằng, đã lớn, sắp gả đi, nhưng thật ra đang trốn tránh đấy thôi. Mẹ có biết đây nghĩa là gì không? Điện Chiêu Nhân, vô vọng rồi.” Công chúa Vinh An cười dài quá quyết.

Hình như sợ chưa đủ, công chúa Vinh An tiếp tục phân tích: “Ai cũng bảo Trịnh Tĩnh Nghiệp là gian thần, nhưng gian thần này không hề đơn giản, gian xảo, thông minh, biết tìm lợi tránh hại! Nhìn thì có vẻ Trịnh thị thân thiết với điện Chiêu Nhân đây, nhưng lí do tại sao lại để ý tới Quý phi? Chẳng qua thấy cha sủng á ta, miễn cưỡng kết giao với điện Chiêu Nhân mà thôi. Bọn họ theo ý của cha, không phải Quý phi! Đây mới là cách làm của kẻ thông minh.”

Hiền phi khẽ dao động: “Vậy--- Gần đây Trịnh thị có giao thiệp với ai không?”

Công chúa Vinh An lắc đầu: “Thế thì không có. Nhưng mẹ quan tâm đến chuyện này làm gì? Bây giờ Đại lang đã bị phế, Nhị lang điêu di xa, Tam lang, Tứ lang bị kiện cáo quần chân, không rảnh thăm hỏi, đúng là thời điểm tốt. Dù là Trịnh thị, chỉ cần Lục lang có bản lĩnh lên ngôi, bọn họ sẽ không phản đối đâu. Cuối cùng con cũng có thể hiểu, với bản lĩnh của cậu mà muôn đối phó với Tưởng thị, Sở thị thì quả không dễ dàng, nhưng miễn là Lục lang được việc, Trịnh thị sẽ giúp Lục lang thôi. Bọn họ là người thông minh, làm việc với kẻ thông minh, thật dễ chịu.”

Hiền phi suy nghĩ hồi lâu rồi nói: “Nhưng sao biết Ngũ lang có giỏi hơn Lục lang không?” Hoàng Ngũ tử Ngụy vương Tiêu Lệnh Thành, mẹ là Thục Phi, cưới con gái Nghiệp Quảng Học, còn có dượng là Tưởng Tiên Hiền, sau lưng lại thêm Sở gia. Đúng là không thể khinh thường.

Công chúa Vinh An cười không đáp, chỉ bảo: “Năm nay Trịnh Thất đã mười bốn, con gái có để ý, sắp tới sinh nhật nó rồi, Trịnh Tĩnh Nghiệp thương đứa con này nhất, chỉ cần qua lại với nó một chút, Trịnh thị sẽ hiểu ý ta. Hơn nữa, Trịnh thị này cũng không đơn giản. *Chắc*, học trò của Cố Ích Thuần, mai mối cho thầy mình với Khánh Lâm cô cô. Tân Xương, Hàm Nghi cũng đều bại dưới tay, khiến Đông cung bị hỏng mắt một lỗ lớn. Trì Tu Chi cũng là kẻ tuấn ngan, có cha, chồng như vậy, sau này cô ta không phải người đơn giản đâu, giữ quan hệ tốt sẽ không bị thiệt thòi. Không chỉ tiệc sinh nhật trước mắt mà Trịnh thất cũng sắp xuất giá rồi, phải tặng thật hậu mới được.”

Công chúa Vinh An còn có một suy nghĩ khác, vợ của anh trai cô ta, Yến vương Tiêu Lệnh Nhân, mang họ Triệu, cũng là thế gia. Tiếc là công chúa Vinh An được gả vào Phạm thị, không vẻ vang hiển hách gì. Cô ta cần được trợ lực, vào thời điểm thích hợp, đánh *Thái Bình quyền* thì có gì không phải?

Thẩm Hiền phi khụng lại, bà ta đã nhanh chóng quên mất công trạng to lớn của Trịnh Diễm. Đúng vậy, lâu rồi không có ai dây vào Trịnh Diễm, trọng tâm cuộc sống của Trịnh tiểu nữ cũng dần hết vào chuyện yêu thương, mọi người suýt nữa xem nàng là tiểu bạch thỏ. *Chắc*, thật là, quên ai thì cũng đừng quên nàng chứ.

Công chúa Vinh An có thể nghĩ ra thì rất nhiều người cũng có thể nghĩ được, Trịnh thị như biến thành một cái bánh bột ngọt thơm phức, số kể mắng Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng ít hơn nhiều. Trong số những người bắt đầu triển khai cũng bao gồm Ngụy vương phi Nghiệp thị. Cha của Nghiệp thị là Nghiệp Quảng Học, đã làm Tể tướng nhiều năm, dù không đứng đầu nhưng cũng lăn lộn trong quan trường mà ra. Nghiệp thị làm vương phi nhiều năm như vậy, không đùa giỡn uy phong như Thế tử phi nhà Vệ vương, cuối cùng lại liên lụy khiến một Tể tướng bị đâm chết (*chương 50*).

Người phụ nữ có thể khiến Trịnh Tĩnh Nghiệp khen ngợi thì bản chất cũng khá hung hãn, không cần biết biểu hiện bên ngoài của cô ta có tao nhã lịch sự hay không, nhất định bên trong rất cương ngạnh, có mục đích, có kế hoạch, hiểu mình muốn cái chi, biết phải lộ điều gì.

Nếu nói Trịnh Diễm hung hãn vờ đáng yêu thì Nghiệp thị lại hung hãn mà mang vẻ dịu dàng. Nhà của Trưởng công chúa Khánh Lâm nay trở thành địa điểm lui tới thường xuyên của Nghiệp thị, nồng gấp Trịnh Diễm. Lại nói, đúng ra Hình Quốc phu nhân Đỗ thị mới là mục tiêu ngoại giao của các phu nhân thì Nghiệp thị lại cố tình chọn Trịnh Diễm, cũng chẳng ý gì khác, trong lòng cha mẹ thì con gái mình là tuyệt vời nhất. Chiếu cố con gái họ tốt thì cha mẹ người ta mới bắt đầu có cảm tình với bạn được.

Sinh nhật năm nay của Trịnh Diễm đúng là một mùa bội thu, đủ loại quà chất đầy trong kho, Đỗ thị trêu con gái: “Con mà có tài đức gì? Quà

mừng thọ của mẹ mà cũng chẳng được nhiều món tốt thế này đâu.”

Trịnh Diễm nhăn mặt giả hề: “Đây mà là cho con á? Không phải nhìn mặt mũi cha mẹ sao, hoàn toàn đều là của biếu cho hai người mà, thích gì thì lấy đi, toàn là của mẹ cả đây.”

Đỗ thị thấy nàng hào phóng vậy cũng bị chọc cười: “Tính con bùa bãi như vậy, sau này tự mình làm chủ thì sao sống tốt được?”

“Vậy phải xem là đối với ai nữa, sao lại tính toán, keo kiệt với mẹ ruột mình chứ ạ?”

Đỗ thị nhéo má nàng: “Trời sinh khéo miệng, biết dụ người moi ruột moi gan lăm.” Sao có thể lấy đồ của con gái chứ, Đỗ thị đã tính toán ổn thỏa cả rồi, trong mấy món kia, có đôi vòng ngọc Dương Chi là không tệ, vừa khéo lại hợp với mấy cây trâm ngọc Dương Chi của Trịnh Diễm, trọn một bộ trang sức làm của hồi môn; còn có một cặp hòn ngọc, có thể làm nhẫn đeo, hoặc mang tới nhà chồng...

Hai mẹ con cười giỡn, Tiêu thị hùa vào: “Mẹ nói thế là không đúng rồi, mấy năm trước khi con còn ở nhà mẹ đẻ, hôm nọ, mẹ con từ ngoài trở về, khen Thất nương hiếu thảo biết bao, xâu áo trân châu để dâng tặng mẹ mình, tấm tắc hâm mộ mãi.”

Chuyện này cũng là điều Đỗ thị thầm đắc ý, xoa mặt Trịnh Diễm, giả vờ tỏ ra tức giận, nói: “Chỉ biết phí đồ tốt!”

Quách thị đã hết ở cũ, đang ngồi ở bên, hiểu rõ lòng Đỗ thị, hùa theo tông bốc tình cảm mẹ con của cả hai: “Lễ tết mẹ phải mặc áo này vào, thế mới thấy lòng hiếu thảo của A Diễm được.”

Triệu thị không nói nhiều, chỉ thấy mình được *hởng sai* nhờ Đỗ thị, nhận một bộ trang sức bằng trân châu, nhưng hai em đâu lại không, sợ chuyển đề tài đến chuyện này sẽ khiến hai em đâu nghĩ nhiều nên tìm cách giải vây cho Trịnh Diễm: “A Diễm có đặc biệt thích cái gì không? Mang ra đây cho bọn tẩu coi với.”

Bản thân Trịnh Diễm cũng rất thích cặp vòng ngọc Dương Chi kia, bề mặt màu trắng, không chạm khắc gì cả, cứ thế mà đeo vào tay càng tôn nước da trắng như tuyết.

Phụ nữ trò chuyện về trang sức, đồ trang trí hồi lâu, sau đó nói tới việc chuyển nhà. Cũng chuyển quen rồi, điều không tiện nhất là Tiêu thị đang mang thai, cần để ý chăm sóc nhiều hơn một chút mà thôi.

Sinh nhật Trịnh Diễm hôm đó, nhiều người tặng lễ hậu lại không đến, dẫu gì cũng chỉ là sinh nhật con gái tướng phủ, trước nay ít gặp, còn các tiểu cô nương thì tới đông đủ, đầy cả một phòng. Đa phần mọi người đều có nơi có chốn, cũng đã ướm lời cả rồi, trao đổi với cô chồng tương lai, rất náo nhiệt. Đứng đầu trong phương diện này chính là Lý Hoàn nương, ôm tay Trịnh Diễm kêu một tiếng ‘Thất nương’, trong bụng gọi nhỏ ‘cô cô’, có vẻ rất thỏa mãn.

Chị em Trịnh Duyệt cũng đến, Trịnh Tĩnh Nghiệp rất hét lòng với chị em hai người, gả Trịnh Duyệt cho cháu cả Lý Âu Gia, Trịnh Di, Trịnh Duy thì phải chờ thêm ít lâu. Trịnh Văn Bác cưới con gái Vương Bách, con trai Thái Bộc lấy con gái Thái Thường, Cửu khanh với Cửu Khanh (*), cũng là môn đăng hộ đối. Con gái Vương Bách, quả có tính đanh đá như mẹ thật, nhưng nhìn Vương Bách mà xem, thăng quan đều đều, trong nhà ngoại trừ cảnh chồng bị vợ bạo hành gia đình thì chẳng có tật xấu nào, có thể thấy người đàn bà này cũng khá *có nghề*. Trịnh Văn Bác là người thành thật, khả năng bị bạo hành gia đình là hoàn toàn không, Vương thị theo cậu, không nổi tính *côn đồ*, lại còn chăm chỉ giúp chồng ổn định cuộc sống. Trịnh Tĩnh Nghiệp tính thật hay.

(*) *Thái Thường, Thái Bộc đều là các chức trong Cửu khanh.*

Hát hò kể chuyện vui, sau đó lại hẹn nhau tới Hi Sơn sẽ cùng đi chơi. Người thân của mọi người đều giữ chức vụ quan trọng kinh, đều phải đến Hi Sơn, không thể nào có chuyện bị tụt lại. Cùng mong ngày đổi gió mau tới!

Khi các tiểu cô nương chưa theo trào lưu, hành lý đóng gói xong xuôi thì trong kinh lại xảy ra một tin cực kì bất ngờ – Lục nương, đứa con gái mà thiếp thất Tân vương thương yêu nhất, Dư thị, chịu đau đớn sinh ra, không phải con ruột của hắn! Chuyện này còn có liên quan tới cả Ngụy vương.

Đây do Trịnh Tĩnh Nghiệp lôi ra ngoài, nhưng châm ngòi là Tưởng Tiên Hiền.

Lại nói, dù không biết ai đã ra tay, nhưng hiện tại Thái tử đã bị phé, Tề vương bị đưa đi xa, lão Tam, lão Tú không biết ai đúng ai sai, bị dính vào bê bối. Lão ngũ là cháu ngoại của ông ta, đầy thêm chút nữa thì tương lai ông ta sẽ thành tượng của Hoàng đế. Nay ông đã là Tể tướng, trở thành Thủ tướng (*đứng đầu các Tể tướng – Thủ tướng hiện tại là Trịnh Tĩnh Nghiệp*) là điều trong tầm tay. Nếu không nhận ra tương lai tươi sáng thì Tưởng Tiên Hiền không phải là Tưởng Tiên Hiền nữa rồi.

Đương nhiên, cũng canh cánh mãi một điều, lão Tam, lão Tú không giống loại người có thể làm chuyện ấy, vậy rốt cuộc ai là kẻ đứng sau vụ thư nặc danh kia? Hắn lão Lục rồi! Tiếc là đã sai người đứng chực chờ quanh phủ Yên vương suốt mấy tháng nay, kém tí nữa là lật móng biệt nghiệp của Yên vương lên để tìm, nhưng vẫn không phát hiện manh mối nào cả. Đừng lo đừng lo, thế nào chả có lúc lòi đuôi, nếu không thì cùng lầm là gạt anh ta thôi. Đến lúc đó, ngôi vị Tân Thái tử, ngoài Ngụy vương thì còn ai vào đây nữa?

Ngụy vương phi họ Nghiệp, Nghiệp Quảng Học có đại tang nên phải tạm ngừng chức, Nghiệp thị cũng đi theo mà sắp xếp cho Ngụy vương rất chu toàn, lại còn sinh con trai cho Ngụy vương. Nếu Tưởng Tiên Hiền muốn làm Thủ tướng thì phải có đồ thế chấp, muốn mở một tương lai tươi sáng cho Tưởng gia thì lúc này nhất định phải tranh thủ mà cố gắng cống hiến, lập nhiều công lao.

Tưởng Tiên Hiền bận bìu tất bật, Ngụy vương vô cùng cảm kích. Điều này khiến Tưởng Tiên Hiền cảm thấy tinh thần và thể xác đều được thỏa

mẫn, đắc ý quá lại thành quá lố. Chẳng qua ông ta chỉ đi đường không cẩn thận, bước song song với Trịnh Tĩnh Nghiệp, sau đó... lại không cẩn thận mà đi trước mấy bước thôi. Quả thật Tưởng Tiên Hiền không cố ý!

Trịnh Tĩnh Nghiệp mặc kệ có cố ý hay không, vô tình mới càng đáng tởm! Trịnh Tĩnh Nghiệp xù lông.

Mọi người đều là Tể tướng thật, nhưng cũng có thứ tự trước sau, lúc đi đường đã ngầm thỏa thuận để Trịnh Tĩnh Nghiệp đi trước người khác nửa bước. Nay Tưởng Tiên Hiền làm thế, rõ ràng không để ông vào mắt. Trịnh Tĩnh Nghiệp còn lâu mới sợ Tưởng Tiên Hiền, con át chủ bài Ngụy vương kia cũng chỉ tổ vứt đi, có bận rộn tất bật thế nào cũng toi công thôi.

Mấy ngày sau, Trịnh Tĩnh Nghiệp vẫn cười nói rất hòa nhã với Tưởng Tiên Hiền, khiến Tưởng Tiên Hiền cho rằng Trịnh Tĩnh Nghiệp đã đầu hàng, cũng cười lại với ông. Trịnh Tĩnh Nghiệp nhìn nụ cười ra vẻ của đàn anh của ông ta mà càng nổi điên, càng muốn chỉnh cho được.

Lúc đầu, Trịnh Tĩnh Nghiệp chẳng qua chỉ muốn moi móc những chuyện không hợp pháp của Tưởng thị thôi, sau đó tìm được một người nọ, cho đi thăm dò thì mới lộ ra bí mật về Tiểu Lục nương nhà Tấn vương.

Nội dung báo cáo khiến sắc mặt của Trịnh Tĩnh Nghiệp cực kì khó coi!

Tiểu Lục nương thật đưa cho Dư gia nuôi, không chăm tốt, đã chết. Vì Dư gia sợ bị trách cứ, sợ con gái oán giận, cũng sợ ảnh hưởng tới cuộc sống của con gái ở vương phủ, thế là bọn họ tìm cách giấu diếm, tìm một đứa bé gái khác thay vào, chính là Tiểu Lục nương nọ Trịnh Diễm đã gặp.

Trịnh Tĩnh Nghiệp rất tức giận!

Lúc Trịnh Diễm bị Trịnh Tĩnh Nghiệp xách tới thư phòng, cơn giận của cha nàng vẫn chưa vời bớt: “Con nhìn đi nhìn đi, đám hèn hạ đó đã làm gì này?!”

Trịnh Diễm không hay biết gì: “Ai chọc ai mà sao cha tức giận quá vậy? Tức giận vì đám hèn hạ đó không đáng. Cha đừng giận mà, nha~”

Có thể không giận được sao? Trịnh Tĩnh Nghiệp và Hoàng đế ở chung lâu ngày với nhau, coi như cũng thân thiết, tưởng tượng đến vẻ mặt cười như cúc nở hoa của ông già kia biết cháu gái đã bị tráo, ông liền nổi giận. Lại nghĩ tới Tấn vương, con gái bị đổi lén mà cũng không nhận ra thì hận không thể đánh chết tên vô tích sự này. “Cháu gái ruột của Thánh nhân đã chết, mộ phần cũng không có.”

“Hả?”

“Tiểu Lục nương nhà Tấn vương, gửi nhờ nhà Dư thị nuôi đã chết, đứa con gấp là giả.”

Trịnh Diễm đưa ra nghi vấn: “Không phải Tấn vương gia có phái nhũ mẫu và tì nữ đi theo sao? Cho dù là gởi nuôi nhưng con gái vương phủ cũng sẽ có đai ngộ riêng, nhất là nhũ mẫu, ít nhất cũng có hai người chú? Còn tì nữ nữa. Đều là luân phiên, sao có thể rời khỏi tiểu chủ nhân vậy được?”

“Không phải vì sợ hãi sao?” Trịnh Tĩnh Nghiệp đấm mạnh lên bàn, giấy bút chuyển vị trí, đến cái chặn giấy cũng nảy lên cao: “Nếu Tiểu Lục nương chết non, bọn chúng sẽ đều bị hỏi tội. Lại thêm là con cưng của Tấn vương, chỉ sợ không thoát khỏi cái chết, thế là đồng lõa.” Nếu không thì chẳng thể nào giấu lâu được vậy, tìm một đứa bé khác trong vòng một tháng không phải dễ dàng, rồi khi người trong nhà tới, không có bọn chúng bao che cho thì không được.

“Vậy Lục nương thật chôn ở đâu?”

“Sao dám ra ngoài chôn? Ngay dưới đại thụ ở sân sau Dư gia.”

“Tiểu Lục nương đáng thương,” Trịnh Diễm đang nói tới Tiểu Lục nương hiện tại, “Trẻ con nào tội tình gì, con bé vốn có cha mẹ, bây giờ... chẳng những không có cha mẹ mà cũng chẳng giữ được mạng. Chẳng qua vì cùng tuổi với một đứa bé khác, thật đáng thương.”

“Nói cái gì mà ngốc nghếch thế?!” Trịnh Tĩnh Nghiệp vung nắm đấm về không khí, ông còn có kế hoạch khác kia.

Trịnh Tĩnh Nghiệp mặc kệ những chuyện vớ vẩn kia, ông đang giận cá chém thớt, đã tìm được cơ hội tốt rồi. *Tưởng Tiên Hiền, ta tìm việc cho ông. Dù là chuyện xấu nhà Tân vương, nhưng ta có bản lĩnh kéo Ngụy vương theo, muốn ép ta sao? Cứ chờ chết đi. (Ngụy vương, Tân vương là anh em ruột.)*

Khoát tay: “Những chuyện thế này con không nên nhúng tay, yên tâm đi sắp xếp hành lí đến Hi Sơn đi, chơi vui vẻ, ngày sau mọi chuyện đều thuận lợi cả thôi.”

Trịnh Diễm lí nhí thưa, tự biết Tiểu Lục nương sẽ không được kết cục tốt, cũng chỉ đành ngoan ngoãn đi đóng gói hành lý. Bước qua cửa bỗng lùi lại: “Kẻ dò la tin tức kia, có đáng tin không ạ?”

“Là người biết điều.”

Làm giang hồ càng lâu thì gan càng nhỏ, có thể sống trên năm mươi mà không bị sóng gió giang hồ dập nát, không bị chính sách nghiêm trị giết chết thì đều là kẻ thức thời, ngoan ngoãn rụt đầu mà sống, ôm bí mật chui vào quan tài mới có thể được an ổn.

Trịnh Diễm yên tâm, nhưng những chuyện sau đó lại làm nàng ngẩn te không nói nên lời.

Trịnh Tĩnh Nghiệp ra tay độc ác thế nào thì bấy giờ Trịnh Diễm mới có thể nhìn rõ. Chẳng những ông tra xét Dư gia, còn tìm hiểu về nguồn gốc của đứa bé Dư gia mang về. Có nhà nào đang yên đang lành lại tặng con cho người khác? Lại nói thêm, hiện không có kế hoạch hóa gia đình, đang dưới chân Thiên tử, thế thì thật kì lạ.

Dư gia biết rõ khó tìm con trai từ các nhà bình dân bách tính, thế là chạy thẳng tới giáo phường, không ngờ lại tìm được một người đang muốn

bỏ con, làm nô tì còn tốt hơn là vào giáo phường, không phải sao?

Chuyện như thế thường xảy ra với những đàn ông có địa vị cao, có vài người thích gái giáo phường. Không hẳn là vì có tình cảm gì, chẳng qua thích nghe cô ta thổi sáo hoặc cô gái đó giỏi nhảy múa chẳng hạn. À, trước đây Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng thích nghe một nữ tử giáo phường nọ đàn, chẳng qua sau này khi Cố Ích Thuần vào kinh, ông không gọi tới đàn nữa, viết giấy để Kinh Triệu cho cô ta được thoát tịch, về quê.

Đương nhiên Ngụy vương cũng có.

Thế là tin truyền ra đầy trời, Ngụy vương có con gái riêng ở ngoài, Tân vương mang về nuôi. Tân vương mang con gái tới Dư gia, chính vì để đổi đứa bé. Hôm sau lại có tin khác, nói đứa bé này không phải của Ngụy vương, là Dư thị sinh ra, nhưng cha không phải Tân vương, Tân vương bị cấm sủng. Tiếp đó, lại có người nói, đứa bé này được Dư gia ôm từ giáo phường ra, rõ ràng là con của Ngụy vương.

Công chúa Vinh An nghe xong rất vui, mặc kệ chuyện này do ai làm thì đều có lợi cho cô ta cả, vui vẻ thêm mắm dặm muối, lời đồn ngày càng trở nên thay đổi khôn lường. Cô ta mặc kệ có chứng cứ rõ ràng hay không, gợt dưa thêm bớt thành một câu chuyện thảm thiết. Không biết ở giữa truyền thế nào, chính là Ngụy vương, Tân vương bị vợ cấm sủng, nuôi con không cho người ta, sủng thiếp diệt thê, kết quả đứa con người thiếp sinh ra không phải là con mình. Người như thế, xem thử còn có thể làm Thái tử được chăng?

Quỷ tha ma bắt là ở chỗ, sau đó, Hoàng đế cũng tham gia. Hoàng đế ở thăm cung, đến khi lời đồn đãi như vậy truyền đến tai ngài thì đã qua một khoảng thời gian. Thái tử ngài ngầm định đã kết hôn xong xuôi, cũng tìm xong cho con một chỗ dựa. Thế nào lại vừa đúng, ngài nhắc lại chuyện xưa, lời ra một bản tấu sớ tố cáo Tưởng Tiên Hiền.

Tưởng Tiên Hiền cũng xù lông. Vào thời điểm này, ông ta quên mất kẻ thù Trịnh Tĩnh Nghiệp của mình, chỉ nghĩ đến những kẻ đang tranh trũ vị. Người bất nhân thì ta cũng bất nghĩa, thế là lôi chuyện cũ ra.

Tướng Trác không nhịn nổi, tới nhà nói chuyện một hồi lâu với Tướng Tiền Hiền. Nói cụ thể chuyện gì thì người ngoài không biết, nhưng sau đó Tướng Tiền Hiền đã được thuyết phục, bình tĩnh trở lại. Tướng Trác nói: “Trước mắt có người muốn nhân cơ hội gây chuyện, Tướng công nhất định không được làm rối thế trận, không thể vẽ đường cho chúng!”

Tướng Trác còn nói: “Bạn chúng chia kiếm vào Ngụy vương, dù là ai thì đều là kẻ ghen ghét với Ngụy vương, muốn hắt nước bẩn vào Ngụy vương, phá hỏng thanh danh Ngụy vương.”

Tướng Trác tiếp: “Kẻ đáng ngờ nhất là Yên vương,” Kẻ có khả năng cạnh tranh lớn nhất bây giờ chỉ có thể là hắn thôi, không phải thì cũng chính là hắn, “Đầu tiên là Phế Thái tử, sau là Tề vương, đến thư nặc danh, đây là tiến hành từng bước!”

Tướng Tiền Hiền nghe xong, hoàn toàn xem là do Yên vương làm, Yên vương không từ thủ đoạn! “Nhưng lại không có bằng chứng gì cả.”

Tướng Trác phẩy tay áo: “Sao Tướng công lại bảo thủ như vậy? Chẳng lẽ những lời đồn đãi đầy trời kia không phải bằng chứng hay sao?”

Tướng Tiền Hiền vỗ trán: “Ta hiểu rồi. Chỉ là như vậy thì Tam lang, Tú lang sẽ có thể thoát thân.”

Tướng Trác không cho rằng đây là chuyện gì to tát, chẳng nhanh chẳng chậm mà nói: “Triệu vương, Tần vương có ý chiến đấu nữa không? Có thể bọn họ sẽ tự xin được ra ngoài như Tề vương thôi. Dù rằng không phải một bước lên trời nhưng ít ra sẽ không rơi xuống vách đá. Hai người bọn họ không có ý chí kiên định, chỉ muốn phú quý yên vui, không phải kẻ dám liều mạng.” Có thể gây chút áp lực để bọn họ từ bỏ trận này là được mà.

Công chúa Vinh An cho truyền lời đồn xong, chạy tới chỗ Thẩm Hiền phi vỗ tay cười to: “Mẹ có nghe hay không? Hai kẻ bên điện Duyên An kia náo nhiệt lắm kia. Không biết cha biết chưa nữa?”

Thẩm Hiền phi nghiêm nghị nói: “Bây giờ trốn còn không kịp, thế mà con lại nhào ra trước, con sợ kẻ khác không thể ngờ là do con làm sao?”

Công chúa Vinh An nghĩ lại, lần này Thẩm Hiền phi nói đúng: “Vậy thì bỏ qua cho bọn họ lần này vậy.” Vịt chết mà còn to mồm.

Thẩm Hiền phi cũng chỉ lắc đầu: “Được rồi, gần đây con chớ chạy đến đây nhiều, dễ gây chú ý.” Công chúa Vinh An nói: “Con mừng thầm thôi, sau này mới thật sự khoái chí.” Nhưng vui vẻ chẳng được lâu, nghe được tin em trai bị nói xấu. Công chúa Vinh An cũng xù lông: “*Đm! Đm!* Chuyện thư nặc danh sao do đệ ấy làm được?” Rõ ràng là ta làm mà? Ai dám học bí kíp *tung tin đồn đại pháp* thế hả? Xăn tay áo, thế là cô ta lại lao đầu vào chiến đấu.

Chiến đấu hỗn loạn, hai bên cắn nhau cực kì phấn khích, để Hoàng đế có thể quan sát rõ rệt cái gì gọi là ‘anh em trong nhà cãi cọ nhau’, chẳng qua không biết ngài có nhớ lại *kỉ niệm ngày xưa ấy* của thời niên thiếu, đấu đá, giết chết anh em ruột hay không thì chẳng rõ.

Hoàng đế rất tức giận, huyết mạch của nhà ngài không thể loạn như thế! Muốn làm sáng tỏ lời đồn – chuyện này căn bản không thể xảy ra, còn nhũ mẫu tì nữ nữa mà – sau đó phát hiện nhà mẹ đẻ Dư thị đã gom góp châu báu rồi bỏ thành chạy trốn suốt đêm, đây không phải chạy tội thì là gì? Rõ là chứng cứ đáng tin cậy.

Lời đồn không cần bằng chứng nhưng viết hồ sơ xử án thì cần, Dư gia bỏ chạy, nhũ mẫu của phủ Tân vương vẫn còn, dưới hình cụ thì tha hồ mà nhận tội! Di hài của Tiểu Lục nương thật đã được tìm thấy, còn Thất nương giả kia... lại không có tin tức.

Mãi khi đến Hi Sơn rồi, màn náo nhiệt này vẫn chưa hết. Đại khái Triệu vương, Tân vương không muốn mò mẫm trong bãi nước đục này, dâng ‘Sớ mệt mỏi’ cho Hoàng đế, xin được ‘như Tề vương’, muốn ra ngoài

tị nạn chính trị. Hoàng đế bất đắc dĩ đồng ý, sau khi phê xong liền mắng to: “Súc sinh!”

Hoàng đế rời nước mắt, ngài chỉ muôn giúp các con điều tra rõ ràng, nào ngờ bọn họ quả thật không sạch sẽ như thế. Tiễn Triệu vương, Tân vương rời đi, Hoàng đế gọi Ngụy vương, Yên vương, Tân vương tới chung một lượt: “Tụi mày chết tâm đi, giang sơn tươi đẹp của trẫm, nhất định không thể giao cho đám súc sinh như tụi mày đâu!”

Tự vấn lương tâm chẳng còn sót lại là bao của mình, Trịnh Tĩnh Nghiệp và Trịnh Diêm rất muôn hào phóng thừa nhận, chuyện của Tân vương là do bọn họ phát hiện ra. Nhưng không biết tại sao mấy trăm, một ngàn năm sau, tất cả mọi người đều cho rằng có lẽ chuyện này do Ngụy vương, hoặc Kỳ vương, hoặc Nghĩa An quận vương, hoặc công chúa Vinh An gây nên. Căn cứ vào *âm mưu luận* thì: ‘Ai là người là kẻ được lợi sau cùng, thì đó chính là kẻ nham hiểm, đen tối đứng sau màn này.’ Trịnh thị không phải người ra tay.

Đối với tình huống ‘Không làm chuyện xấu mà bị ập vào đầu, kẻ gây ra lại không bị phát hiện’ thì đúng là khiến người ta dở khóc dở cười. Nếu không có người hỏi, đương nhiên Trịnh thị không ngốc đến mức nhảy ra thanh minh thanh nga rằng, *thiết ra màn hỗn loạn này do tụi này gây ra* đây, chỉ yên lặng ngồi xem diễn. Có điều lại thêm phần áy náy với vị Hoàng đế già đáng thương kia.

Không phải Trịnh Tĩnh Nghiệp muốn mượn cớ sinh sự gì cả, chẳng qua ông khó chịu vì Hoàng đế bị lừa nên mới vạch trần chuyện *Ly miêu tráo chúa*, lại thêm tức tối vì Tưởng Tiên Hiền không để ông vào mắt, muốn khiến ông ta xấu mặt mà thôi. Thật ra không có mục đích gì khác cả! So với các kế hoạch tính toán chính trị khác thì chẳng qua *lão ngạo kiều* đang giận lẫy thôi. Thật ra, chuyện ngầm quyết định Thái tử đã xong, nếu Trịnh Tĩnh Nghiệp rộng lượng, xem Tưởng Tiên Hiền diễn trò khi thì coi như cũng qua, nhưng không, ông cay cú.

Còn với Trịnh Diêm, quả thật đã thấy thế nào gọi là gian thần. Tam quan của cha nàng rất có vấn đề, mà cũng quá mức nhẫn tâm. Mặc kệ vô tội

hay không, chẳng hạn như Dư thị, bị người thân lừa gạt, vốn là người bị hại. Chẳng hạn như Tấn vương, nay con gái cưng cũng không còn, cũng là kẻ bị hại. Chẳng hạn như Ngụy vương, nằm yên mà cũng bị trúng đạn. Đáng thương nhất là Tiêu Lục nương kia, con nít thì biết cái gì, tại vì bị cuốn vào vụ án này mà chẳng thể nào sống nổi.

Xã hội loài người, so với thế giới tự nhiên cá nuốt cá bé, không hề dễ lăn lộn hơn chút nào. Trịnh Diễm cảm thấy hơi buồn bức trong lòng.

Đây là không rõ nguyên nhân Trịnh Tĩnh Nghiệp ra tay, nếu biết chỉ vì **nửa bước chân** mà dẫn tới vụ huyết án này, không biết nàng sẽ có cảm tưởng gì.

123. LẠI TIẾP TỤC SÓM

[Nguyên]

ĐÙNG NÓI CÂU MÀY KHÔNG TIN, ĐÊN MÈ MÀY CŨNG TUỞNG MÀY LÀM ĐÂY NÀY?

Lúc Trịnh Diễm đang tự vấn lại lương tâm thì trên Hi Sơn, đang có một màn anh em cãi cọ. Bấy giờ đang bày ra dáng vẻ oai phong, nắm đấm đầy trời – Tam vương, Ngụy, Tấn, Yên đang luyện tập trước cung!

Nguyên nhân chuyện này cũng rất đơn giản, ba anh em *cá mè một lứa* bị Hoàng đế gọi vào cung Thúy Vi nghe chửi.

Sự kiện thư nặc danh hồi trước đã làm Hoàng đế tức lẩm rồi, nhưng ngài vẫn làm đà điểu không chịu điều tra tới cùng, nay lòi ra những việc này, thế là không kiềm được cơn giận. Gọi cả ba tới mắng chửi một trận cho đã miệng, hoàn toàn không chịu nghe giải thích. Mà cho dù có giải thích thì cũng chẳng có ích gì cho tương lai của tam vương cả, Hoàng đế đã gạt bọn họ khỏi suy xét rồi, chẳng qua hôm nay muốn *xả* một trận mà thôi.

Bản thân Hoàng đế cũng hơi choáng váng, trực giác ngài biết rằng trong chuyện này còn nhiều mờ ám, nhưng ngài lại không muốn tra xét thêm, nhỡ đâu tra rồi thì ai biết lại lòi ra những chuyện nhơ nhốp gì nữa thì sao? Dù sao ba đứa bầy cũng vô vọng, kiềm chõ nào mát mát ngồi đi, cho ba đứa được hưởng phú quý bình an thì coi như cha bầy cũng đã hết lòng hết nghĩa rồi.

Tam vương muôn nói lên sự trong sạch của mình nhưng căn bản Hoàng đế không chịu nghe, muôn thanh minh thanh nga tí nữa thì lại bị cho ăn đòn! Đánh đòn cũng phải có quy trình thao tác riêng, khi đánh, để tránh làm dối nên từ mông đến chân phải trần trùng trực, cực kì mất mặt. Yên vương cùng ông anh Ngụy vương, em trai Tấn vương ôm đầu chạy như điên, ít ra *chạy* còn có mặt mũi hơn là *lột*.

Ngụy vương cũng tức hộc máu, chạy từ cung Đại Chính ra, nhào tới nắm cổ áo Tấn vương: “Thằng ranh đệ tới đây cho ta!”

Tấn vương đang cảm thấy bất mãn lăm chừ, bạn nói anh ta là người trong sạch hử? Trước có người bảo, con gái ông anh không phải của ông anh đâu, sau đó lại có người nói, thiếp của ông anh căm sùng ông anh đấy, cuối cùng có người làm sáng tỏ mọi hiểu lầm, báo rằng, ông anh không bị vợ căm sùng, nhưng đứa con gái yêu thương suốt hai năm nay không phải con ruột! Đây gọi là gì?

Thế mà bây giờ anh trai còn muốn đánh! Mà thật vậy, trong chuyện này thì Ngụy vương là người vô tội nhất! Anh ta oan ức chết được. Anh ta tuân thủ *ngũ giang túr mỹ tam nhiệt ái*, nào có chọc ai? Rồi sao, kết quả thì thằng em dở hơi này lại vì coi trọng một người đàn bà, liên lụy hại anh ta bị tước quyền thừa kế, có oan hay không?!

Ngụy vương đang cực kì tức giận, nhìn qua khuôn mặt tủi thân uất ức của em trai, ngứa tay, không nhịn được mà đấm. Tấn vương không ngờ anh trai không nói mà đánh thằng, lảo đảo, đụng phải người vừa bị tai bay vạ gió, Yên vương.

Yên vương mới là bị oan nhất đó? Cơn giận của Yên vương cũng bùng phát đây này, được không?

Ban sáng, cậu của Yên vương, Thẩm Tấn, vừa mới biết lời đồn, không kịp nhấp ngụm trà nào mà chạy vội tới nhà Yên vương, chưa bình ổn hơi thở liền hỏi: “Có phải cháu làm hay không?”

Nói Yên vương không có ý đoạt trữ thì đúng là không thể, trong những năm qua, anh ta là người có năng lực cạnh tranh chức Thái tử nhất. Hạ hoàng hậu qua đời, Thẩm Hiền phi chính là một trong những người được đề cử vào hậu vị, tiếc là Hoàng đế rất giáo hoạt, quyết không lập hậu. Lúc công chúa Vinh An lên kế hoạch thì đâu nói lời nào với người em này, Yên vương chẳng hay biết gì, chỉ cảm thấy mình thật tốt *cmn* số, không cần làm gì cũng có người kéo chướng ngại vật của anh ta rơi dài. Thế là *Lã Vọng buông cần*, thậm chí hàng ngày còn đùa giỡn vài lời tiên tri thần bí, cảm

thấy, *tinh* thế này thì ăn chắc hơn *đóng* nhiều, chờ thịt béo thơm tự rơi vào miệng.

Bị Thẩm Tân hỏi, Yên vương hỏi ngược lại: “Cháu đã làm gì?” Cháu là người rất thật thà, đã thoát khỏi những suy nghĩ ham muốn tầm thường, là một người được trời cao chiếu cố nên không cần động tay!

Thẩm Tân hớp một ngụm trà, nghẹn đến mức trợn tròng mắt: “Thư nặc danh! Böyle giờ đang có lời đồn bên ngoài kia! Bên ngoài đang truyền rằng do cháu làm!”

Yên vương ngạc nhiên, sau đó bị gói lại mang tới Hi Sơn rồi nghe mắng. *Mê nó!* Ông đây chưa làm gì cả, thế mà bị các người tính kế, sau đó bị hai người anh xui xẻo đụng phải. Không giả vờ lãnh đậm chờ cá mắc câu nữa, Yên vương xăn tay áo, nhào vào đánh Ngụy vương, miệng còn hô: “Huynh làm anh mà thế đấy à?” Không biết là vì kêu gào cho mình hay minh oan cho Tấn vương.

Yên vương bắt đầu thua thiệt, chẳng những bị Ngụy vương đấm cho mặt nở hoa mà Tấn vương tinh lại cũng nhào qua phụ Ngụy vương một tay. Ngụy vương không cảm kích, dành chút thời gian đập Tấn vương một cú: “Cũng do thằng nhãi mày gây họa!” Tấn vương cũng nổi giận: “Đệ mới là người đáng thương nhất đó!” Vung tay đấm anh mình.

Cuộc hỗn chiến cứ tiếp tục, mãi đến khi Tiêu Thâm nghe tin chạy tới, cho người tách cả ba ra, ngon lành nguyên vẹn đuôi về phủ. Hoàng đế hoàn toàn không muộn gặp lại lũ con này.

Mà điều bất mãn nhất với Yên vương chính là cậu ruột, Thẩm Tân, không hề tin anh ta trong sạch. Thật ra có công chúa Vinh An hiểu sự trong sạch của em mình, nhưng bản thân cô ta chính là người không trong sạch, chuyện do cô ta gây ra, chưa ai nghi ngờ tới thì sống chết nhất định không chịu đứng ra giải quyết mọi hiểu lầm. Yên vương cảm thấy mình đúng là bị *cmn* oan, đáng lẽ kinh thành hôm nay phải có tuyết để làm nổi bật tâm trạng của anh ta mới đúng!

Từ đó về sau, anh em trở thành kẻ thù.

Hôm sau, Yên vương chạy tới kể khổ với Thẩm Hiền phi: “Không biết sao mà cậu không tin con mẹ ơi!”

Đừng nói cậu mà không tin, đến mẹ mà cũng tưởng mà làm dây này?

Một trận náo nhiệt, người thật lòng đau khổ buồn bã khó chịu chỉ có một mình Hoàng đế.

Bao nhiêu người đang nhìn những phiên vương có khả năng cạnh tranh nhất bị ngã ngựa mà vỗ tay khoái chí kia!

Trịnh Tĩnh Nghiệp thấy bộ dạng Tưởng Tiên Hiền lo lăng sốt ruột đến mức phát hỏa mà trong lòng cảm thấy được an ủi nhiều, *dám ra vẻ này, cho người điên luôn!* Tưởng Tiên Hiền có một bộ râu rất đẹp, bây giờ bộ râu này đã bén lửa bồng miệng chưa?

Đúng vậy, đoán không sai, Tưởng Tiên Hiền sốt ruột đến muôn giết người! Đôi chọi với kẻ thù nhiều năm nay, cũng đã xem lăm, phần lớn ông ta thấy cảnh người khác sốt ruột, nay đã đến lượt mình rồi. Sao Tưởng Tiên Hiền có thể không sốt ruột cho được? Tưởng Tiên Hiền đặt hết tiền cược vào Ngụy vương, bây giờ chỉ một câu của Hoàng đế, Yên vương vô vọng, mà Ngụy vương cũng coi như xong! Kẻ được lợi là ai? Ông ta giơ ngón tay lên đếm, chẳng lẽ là Duyên Bình quận vương? Điều này không có khả năng! Hay là Tề vương? ‘Chẳng qua’ anh ta chỉ cướp ruộng đất của dân ‘thôi mà’.

Tưởng Tiên Hiền sốt ruột, lo lăng chết đi được, ông ta sợ tình huống này nhất. Một gia tộc rời khỏi vị trí thống trị trung tâm một thời gian dài, chỉ biết chờ vào bối thí, ban ơn thì sau cùng sẽ mất đi tư cách bước vào trung tâm quyền lực, kết cục suy bại. Cho dù khoản đầu tư vào Ngụy vương đã thất bại, nhưng nếu tìm được mục tiêu bối vốn trong tương lai thì có thể

làm lại từ đầu. Giờ thì hay rồi, đã giương cung, lắp tên, nhưng vừa định nhắm thì *đm, đέch có bia!*

Quá đau khổ!

Còn một người cũng đang sốt ruột, đó là anh trai Thẩm Hiền phi, Thẩm Tần. Cháu ngoại ông ta vốn là người rất có hi vọng dòm ngó ngôi báu, vậy mà nay lại trở thành kẻ thất đức. Tố cáo việc xấu của anh trai, đâm gậy vào lưng người ta, hại người ta chịu đau hạ cây, sau đó vui vẻ leo lên hái trái. Bạn nói xem có độc ác không chứ?

Chuyến đi Hi Sơn năm nay lấy cuộc đại chiến này làm phần dạo đầu.

Trong một cảnh hỗn loạn như vậy, tương lai xám xịt, rất nhiều người không biết đường nằm đâu, kẻ sốt ruột tìm cách liên lạc từ phía, người lại thành thật quyết không làm chim đầu đàn. Hoàng đế hiểu một điều, Ngụy vương, Yên vương, Tân vương đều không đứa. Vậy còn ai nữa đây?

Có một bầu không khí kì quái bao phủ khắp Hi Sơn, khiến những người quan trọng cảm thấy rất bất an, mà Hoàng đế, lại hoàn toàn không yên tâm về các con của mình. Những đứa này quá mưu mô! Không giống con ngài! Trái tim của Hoàng đế, cuối cùng cũng lạnh dần.

Tháng năm trôi qua không chỉ tích lũy của cải, kinh nghiệm, còn cả tính tình. Khi còn trẻ Hoàng đế cũng chẳng phải hiền lành gì, gừng càng già càng cay, ngài cảm thấy trái tim yếu ớt của mình bị tổn thương, hung hăng đáp trả, trở nên độc ác, muốn dẹp hết những thứ lồng nhằng bát nháo này. Đã cho lui rồi mà còn làm àm lên nữa thì đừng trách cha mày độc ác!

Ngay thời điểm này, Tiêu Lệnh Đức lại nhào vào họng súng, miệng thối hoắc, não óc heo, còn có bộ lòng động kinh. Coi như hắn học toán không đến nỗi nào, đưa tay ra đếm, vừa vặn đứng thứ mười, những người trước vô vọng thì không phải tới phiên hắn sao? Tưng tửng tưởng rằng mình đã có tương lai.

Mấy đứa ngu thường rất ngây thơ, chạy tới lôi kéo cha mình.

Tiêu Lệnh Đức nói: “Cha à, cha đừng nóng giận mà, các huynh ấy không hợp thì cha còn có con mà.” Hoàng đế là ai chứ? Đối với cỡ chỉ số thông minh như Tiêu Lệnh Đức, không cần suy cũng biết đang nghĩ gì! Hoàng đế giận quá mà cười, chộp đại cái chặn giấy gần đó, còn nheo móm chút đỉnh: “Còn có mà sao?!”

Chú~ Bang! Lấy Tiêu Lệnh Đức làm bia di động để nhăm ném, Tiêu Lệnh Đức thấy tình hình không ổn, chạy thật nhanh, nhờ Hoàng đế, Phé Thái tử mà đã luyện được công phu *chạy trối chết*.

Chạy khỏi cung Thúy Vi, đám cung nữ, thị vệ ~~đằng~~ sau cưới ha hả một trận, thi thoảng trong đó lại xen lẫn tiếng léo nhéo kì lạ của lũ hoạn quan. Người ~~hở~~ như Tiêu Lệnh Đức, ai cũng coi thường, mọi người chỉ trỏ càng khiến hắn cảm thấy mất mặt. Ngàn không nên, vạn không nên, lại đúng lúc vợ chồng Tiêu Lệnh Tiên và Từ Oánh đi tới. Tiêu Lệnh Tiên hỏi thăm Tiêu Lệnh Đức: “Thập lang có khỏe không?” Từ Oánh vừa mới cưới, cũng ra vẻ xấu hổ, cúi thấp đầu.

Tiêu Lệnh Đức là kẻ nóng tính, đang muốn động tới đám cung nữ, hoạn quan đã cưới mình thì Tiêu Lệnh Tiên tới. Trời đất chứng giám! Rõ ràng Tiêu Lệnh Tiên chỉ cười chào hỏi với anh trai mình thôi, bản thân y là người có tư tưởng gia đình, dù gì Tiêu Lệnh Đức cũng là anh trai y, bình thường hơi nực cười nhưng cũng không đến mức quá tệ. Sau này Tiêu Lệnh Tiên muốn qua lại xã giao thì trước hết vẫn là với các anh chị em của mình, thân phận mọi người không khác nhau nhiều, phải tạo quan hệ tốt chứ.

Bất hạnh sao gặp phải lúc Tiêu Lệnh Đức vừa bị mất mặt, thẹn đến hoảng lên, thấy người ta cười thì tưởng là cười mình. Phun một nước miếng lên mặt em trai: “Phi! Đến đứa con do tì nữ như mày cũng dám cười ta sao!”

Tiếng phun nước miếng thật vang, Từ Oánh ngẩng đầu lên, mắt đỏ như máu, lang quân vừa ý của cô là thế, mình còn chưa đánh mà Tiêu Lệnh Đức đám phun nước miếng sao? Tay áo mỏng tay vung lên, lộ ra mười đầu ngón tay nhọn, nhuộm bằng hoa bóng nước, nhắm vào mặt Tiêu Lệnh Đức mà

cào. Mặt Tiêu Lệnh Đức nhăn nhúm, Từ Oánh ra tay thật ác độc, lại còn đánh bất ngờ. Tiêu Lệnh Đức bị cào hai cái mà vẫn chưa tinh lại – đang ảo tưởng! Nhìn cô em trẻ trung xinh đẹp nhào tới về hướng mình, phản ứng đầu tiên của hắn lại rất vui, *á à~, người đẹp nhảy vào ôm sao?* Hoàn toàn không nghĩ tiểu mỹ nhân tới trả thù!

Tiêu Lệnh Tiên nhìn mà trợn tròn mắt, cô vợ này... hoàn toàn không như y nghĩ. Böyle giờ không phải lúc ngắn người ra, kiềm xuồng, y lách người lên, ôm lấy Tiêu Lệnh Đức: “Thập lang bót giận, không nên chấp nhặt với phụ nữ.” Dù thế nào thì không thể để người Thập ca tính tình hung bạo này đánh vợ mình được.

Tiêu Lệnh Đức béo phì, không có giá trị vũ lực, bị em trai ôm nên không thể động đậy, cô vợ của em trai dùng hắn để luyện Cửu âm bạch cốt trảo, cái mặt béo phệ bị Từ Oánh cào thành lưỡi đánh cá.

Từ Oánh chưa bao giờ là người chịu thiệt, cào lên mặt rồi xuồng cổ, cái ngón tay múp míp của Tiêu Lệnh Đức cũng bị cào, suýt nữa là miệng bị xé nát, mũi nón cũng rót xuồng đất. Cào xong vẫn chưa hết giận, nắm tóc Tiêu Lệnh Đức quay vào cung Thúy Vi: “Ngươi đi theo tìm cha nói lý với ta! Lang quân nhà ta đường đường là Quận vương, ai cho ngươi dám làm nhục chàng!” Tay kia nắm tay áo Tiêu Lệnh Tiên, “Chàng lau cái gì mà lau? Hắn dám phun nước miếng vào chàng thì chàng dám để cha thấy!”

Tiêu Lệnh Đức kinh hãi.

Hoàng đế đi ra.

Từ Oánh chạy lên khóc lóc: “Cha, cha làm chủ cho tụi con!” Ác nhân cáo trạng trước, “Cha nhìn mặt của Thập Thất lang kia, chàng bị phun nước miếng, sao chàng phải chịu cảnh này chứ?!”

Hoàng đế đang rất tức giận, nhìn qua mặt Tiêu Lệnh Đức, ngây người: “Mặt của mày là sao đấy?”

Tiêu Lệnh Tiên thỉnh tội thay vợ: “Là do con đã không trông kĩ nàng, để nàng cào mặt của Thập ca.” Nói xong cũng lau mặt.

Hoàng đế hiểu toàn bộ quá trình, chỉ vào Tiêu Lệnh Đức: “Mày cút đi cho tao!” Sau đó nói với Tiêu Lệnh Tiên: “Con chịu uất ức rồi,” rồi lại quay sang Từ Oánh, “Con... nhã nhặn một chút!”

Từ Oánh nhíu mũi, đáp ‘Vâng’.

Đầu Hoàng đế rất đau, vốn muốn trò chuyện với dâu, con, nay không muốn nói nữa: “Các con cũng về đi.” Gọi thị vệ tới, lệnh bọn họ kể lại chuyện đã xảy ra. Ai sáng mắt cũng thấy Tiêu Lệnh Đức không có tiền đồ, đương nhiên mọi người đều đứng về phía Tiêu Lệnh Tiên mà nói.

Hoàng đế giận đến run người, Tiêu Lệnh Đức dám nói như thế với em ruột mình sao? *Con nô tì* là một từ để chửi người. Giận rồi giận nữa, ngài lấy bút thăng Tiêu Lệnh Tiên thành Thục vương, thăng cấp trước, bổ sung sau! Người không hiểu tưởng đây là đế an ủi Tiêu Lệnh Tiên, nào biết chẳng qua là nước cờ của Hoàng đế? Thục vương là cấp thân vương, hắn là thăng cấp Tiêu Lệnh Tiên đây mà. Thăng thành thân vương trước, sau đó sẽ lập làm Thái tử.

Trịnh Tĩnh Nghiệp biết rõ kế hoạch của ngài, mệnh lệnh được đưa ra rất đúng lúc, Tiêu Lệnh vừa về biệt nghiệp mình thì lệnh thăng chức đã được đưa đến trước mặt.

Lúc này Tiêu Lệnh Tiên đang cãi nhau với Từ Oánh. Tiêu Lệnh Tiên có cảm động vì Từ Oánh đã bảo vệ cho mình, nhưng nghĩ rằng phải có nghĩa vụ nhắc nhở vợ mình một tí: “Tính của nàng như vậy, sao không biết kiềm chế chứ? Mọi người đều biết Thập lang không đàng hoàng, chuyện gì cũng có ta mà. Vốn là huynh ấy vô lễ, bây giờ lại thành nàng nổi điên.” Đánh nhau là chuyện của đàn ông, phụ nữ như nàng xông lên thì coi sao cho được? Suýt nữa là bị chịu thiệt.

Từ Oánh cười lạnh: “Thiép phi! Thiép nhịn được mới là lạ! Tên đầu heo chết tiệt đó, cái đầu heo còn dễ coi hơn hắn nhiều!”

Tiêu Lệnh Tiên nhẫn nại dỗ dành: “Huynh ấy là đầu heo, nhưng cũng là anh trai ta, huynh ấy làm nhục ta, ta đánh huynh ấy thì đánh, cha sẽ không trách, nhưng sao nàng lại...”

“Nghĩ cả nửa ngày, vậy rốt cuộc là thiếp nên giúp chàng hay không để ý nữa?” Giúp đỡ mà không được cảm ơn, Từ Oánh cảm thấy rất tủi thân.

“Không phải bảo nàng đừng để ý, sao nàng...”

“Không phải bảo thiếp đừng để ý, thế thì còn gì nữa?”

Ông nói gà bà nói vịt nửa ngày, Thục vương mới ra lò rốt cuộc cũng hiểu, hình tượng y mong mỏi và vợ y hoàn toàn không giống nhau. Đàm phán thất bại, Tiêu Lệnh Tiên cứng họng, không biết nói sao cho phải. Có ý muốn giảng đạo lý, nhưng lại cảm thấy Từ Oánh không chịu hiểu, cũng không im lặng nghe y khuyên, khoa tay múa chân nhiều lần nhưng không biết nói gì để vợ ngoan ngoãn nghe lời.

Gia lệnh đi vào thông báo: “Điện hạ, có ý chỉ.”

Nghĩa An quận vương trở thành Thục vương, đương nhiên phải mở tiệc chiêu đãi khách khứa bốn phương, với tình hình hiện tay, tiệc này không lớn lăm, chỉ mời vài người thân thích mà thôi, gửi thiệp mời tới cho Tể tướng, Cửu khanh cũng đến tham dự. Tiêu Lệnh Đức cáo ốm không tới, mọi người đều tự hiểu nội tình, không moi móc ra thêm, chỉ kể vài tin đồn thú vị với nhau. Nào là Phò mã của Thập Cửu nương (*Tiêu Lệnh Nghiên*) là người tao nhã, khi nào bọn họ kết hôn rồi thì mọi người có thể mời hắn tới uống rượu cho vui, cũng tiện chuyện trò. Năm nay hoa cỏ đâm bông kết trái, mời danh gia thi họa nào đó tới vẽ tranh, vân vân.

Đang nói vui vẻ, một tiếng sấm vang lên, mây đen cuồn cuộn kéo tới giăng kín cả nửa bầu trời, trong phòng lập tức tối sầm. Tiêu Lệnh Tiên ra lệnh đốt đèn.

Trịnh Tĩnh Nghiệp híp mắt quay đầu nhìn tròn: “Phải đổi ngày thôi!”

Trời mưa đường núi sẽ trở nên lầy lội khó đi, biệt nghiệp Tiêu Lệnh Tiên cũng không đủ để chứa nhiều người, mọi người lần lượt chào ra về. Tiêu Lệnh Tiên không nài thêm: “Sắp mưa to gió lớn, không tiện ở lâu, hôm khác lại gặp.”

Ở đây cũng có vài danh sĩ tiêu sái, Cố Ích Thuần vỗ tay trước: “Thập Thất lang thăng thắn, được lăm. Đừng quên còn nợ bọn ta một bữa đấy.” Tiêu Lệnh Tiên mỉm cười đáp: “Cháu đã quên nhưng có ngài nhắc nhở thì thế nào cũng không thể thiếu được.”

Cố Ích Thuần và Trịnh Tĩnh Nghiệp dắt tay nhau rời đi.

Hai người đều cưỡi ngựa tới, Cố Ích Thuần nói: “Chỗ ta gần hơn, mưa tới nhanh lăm, đến chỗ ta tránh mưa trước đi, sai người báo tin cho nhà đệ. Nếu không tạnh mưa thì cứ ở lại.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp bị gió lạnh thổi phốc vào, thoái mái nói: “Vốn cũng có ý này, có điều không dám nói với huynh.”

Hai người cười to, cười xong thúc ngựa chạy băng băng. Chỉ còn cách một đoạn nhỏ là về nhà thì trời bắt đầu mưa lắc rắc. Mới đầu đông nên hạt mưa rất to, giọt nước rơi trên mặt đất to như đồng tiền, trúng người lại càng đau. Hai người càng chạy nhanh hơn, về đến hiên nhà thì quần áo đã ướt phân nửa.

Dưới hiên cửa có một chàng trai trẻ xúc động đang đứng, vái chào sát đất: “Tiên sinh, học trò tên Lương Hoành, xin bạo gan bái tiên sinh làm thầy.”

124. HAI KẺ LỪA ĐẢO

[Nguyên]

**CỐ ÍCH THUẦN LĂN QUA LỘN LAI KHÔNG NGỦ ĐƯỢC:
"LƯƠNG HOÀNH NÀY, ĐỘC!"**

Trước cửa biệt nghiệp Trưởng công chúa Khánh Lâm, Cố Ích Thuần và Trịnh Tĩnh Nghiệp được ưu tiên, hai người đứng dưới hiên. Tùy tùng cả hai thì thảm rồi, diện tích hiên cửa có hạn, nhiều tôi tú phải đứng trong mưa.

Hai người chạy một mạch về, chưa kịp bình ổn hơi thở, Cố Ích Thuần vừa định nói với Trịnh Tĩnh Nghiệp: *Quần áo ướt cả rồi, mau vào nhà thay đồ, tuổi đã lớn cả, ướt mưa trúng gió dễ cảm mạo, không tốt cho sức khỏe. Sẵn tiện để tôi tú đi theo có thể thay quần áo, sưởi ấm.*

Thế mà bỗng đâu lòi ra một tay, chặn câu nói của ông lại.

Hôm nay Cố Ích Thuần ra ngoài dự tiệc, trước khi đi đã nói với trong nhà, có thể sẽ về trễ. Đi góp vui, cũng nên về trễ một chút. Trong trường hợp đó, nếu có người tới nhà thăm hỏi, nhất định trong nhà sẽ giải thích rõ tình hình. Trừ khi có chuyện gấp, chẳng ai nán lại lâu làm gì, Trưởng công chúa Khánh Lâm cũng không tiện ném người ra ngoài cửa. Hơn nữa, với đầu óc người bình thường, chắc chắn sẽ không tùy tiện thăm viếng ngay sau khi Tiêu Lệnh Tiên được thăng chức thành Thân vương như vậy – rõ ràng rành, mọi người đều đi uống rượu mừng, có tìm cũng không ra.

Người tự xưng là Lương Hoành kia đột nhiên xuất hiện, dọa Cố Ích Thuần hết cả hồn.

Theo thói quen, Trịnh Tĩnh Nghiệp bình tĩnh hơn Cố Ích Thuần nhiều, đã thấy Lương Hoành từ sớm, tưởng là tránh mưa ở đây. Trời mưa đột ngột, dù Hi Sơn là nơi đoàn thể tới tránh nắng nhưng dấu sao cũng là vùng hoang

sơ, ra khỏi thôn này thì không có nhà trọ nào cả, thấy trời trở gió, lại xa nhà, tìm đại một mái hiên tránh mưa cũng là bình thường.

Trịnh Tĩnh Nghiệp bị ướt, nghĩ sư huynh còn lớn hơn mình mấy tuổi, càng không thể bị cảm lạnh, muốn giục Cố Ích Thuần vào thay quần áo, hơn nữa đây không phải nhà mình - ông không hề để ý tới kẻ này.

Không ngờ thằng nhãi này lại ôm cây đợi thỏ, vừa nghe Lương Hoành muốn bái sư, đầu tiên Trịnh Tĩnh Nghiệp nhếch mép, lấy khăn tay lau mặt, chờ xem Cố Ích Thuần sẽ nói thế nào. Trong lòng lại nghĩ, đếm tới một trăm mà vẫn chưa nói xong thì để tránh cảm mạo, sẽ động thủ đuỗi người ngay lập tức.

Cố Ích Thuần già thì già rồi nhưng đầu óc vẫn rất minh mẫn, liếc mắt một cái rồi quay đi, dồn sức thở mấy hơi thật mạnh, sau khi hô hấp bình thường thì giọng nói cũng rất ôn hòa: “Chàng trai, để lão già ta thở mấy hơi đã!” Hỏi tiếp, “Nhà của cậu gần đây không? Có chỗ ở chưa?”

Người thanh niên tên Lương Hoành sững sốt, vội vàng thưa: “Học trò là Lương Hoành, người huyện Lỗi...”

Trịnh Tĩnh Nghiệp vừa nghe đến *huyện Lỗi* thì nhíu mày, tự thấy mình cũng là một Tể tướng chuyên nghiệp, ông cũng biết chỗ này, cách Hi Sơn khoảng một trăm dặm. Thế này thì, không hay! Trịnh Tĩnh Nghiệp thầm tính toán, đảo mắt nhìn qua Lương Hoành, trong lòng bỗng cảm thấy không thoải mái. Coi bộ Lương Hoành cũng dễ nhìn, ngũ quan đoan chính, xem như có tài, dáng vóc cao to, nhưng Trịnh Tĩnh Nghiệp vẫn không thích!

Câu *Thương để cho bạn một khuôn mặt, nhưng bạn là người tạo ra cái thứ hai* (*), ý nói đến sự ảnh hưởng của ngoại hình, cái gì gọi là ‘nhìn mặt liền thấy cảm tình’. Ánh mắt của Lương Hoành có một vẻ *âm khí*, tàn nhẫn, khiến người khác căm ghét. Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng là một người tàn nhẫn, nhưng ít ra nhìn qua vẫn có vẻ của một bậc trưởng lão hiền lành, năm đó Cố Ích Thuần gặp ông còn nghĩ đúng là một *mỹ nhân* nữa kia.

(*) Nguyên văn từ một câu nói của Shakespeare, trong tác phẩm Hamlet, ý bảo khuôn mặt là vốn có, nhưng bản thân bạn có thể gọi được cảm tình của người khác không, tốt hay xấu, thì tùy thuộc vào mỗi người.

Nhưng Lương Hoành thì không thể, Cố Ích Thuần quan sát Lương Hoành, là một người xin bái sư, xem xét rất tỉ mỉ. Lương Hoành tự giới thiệu rằng ‘Hâm mộ tiên sinh, do dự rất lâu, không dám trèo cao, nay cuối cùng cũng lấy hết dũng khí tới xin được dạy bảo, mong tiên sinh rủ lòng.’ Cố Ích Thuần cảm thấy hoảng sợ vì đôi mắt của hắn, liếc xéo qua Trịnh Tĩnh Nghiệp, ông có vẻ không để ý, chắp tay sau lưng nhìn trời trông mưa, không biết đang nghĩ gì.

Giọng nói Cố Ích Thuần hòa nhã: “Ta đã lớn tuổi, có lòng nhưng sức không đủ, nếu cậu ở xa, chi bằng cứ ở lại. Nếu có lòng cầu học thì ta sẽ sắp xếp cho chỗ khác.”

Trong lòng Lương Hoành khá thất vọng, hắn đã nghe ngóng kĩ rồi, thu xếp mới chạy tới. Không ngờ thời cơ không đúng, trời đổ mưa, Cố Ích Thuần không ở nhà, hắn cắn răng quyết tâm, trời mưa cũng phải chờ, cùng lăm thì dùng thành ý để làm Cố Ích Thuần cảm động. Hắn thuộc tuýp người nhất định phải làm cho được dù bằng bất cứ giá nào, *không thành công cũng thành người*. Lương Hoành tự thấy bản thân mình thông minh, ánh mắt đủ tinh tường nhưng lại thiếu cơ hội tiến thân, ý tưởng của hắn cũng hao hao với Trịnh Tĩnh Nghiệp ngày trước: Tìm một thầy giáo có tiếng, lấy làm bậc tiến thân.

Không ngờ cầu học không thành. Trên đời có rất nhiều danh sĩ, nhưng hiếm ai giống Cố Ích Thuần, ý không phải nói danh tiếng người khác không bằng, mà vì địa vị của Cố Ích Thuần rất cao!

Trịnh Tĩnh Nghiệp tốt số, biết đối nhân xử thế, lại thêm vẻ ngoài *ngon ăn*, ông được Cố Ích Thuần xem trọng, khuyên Quý Phòn giúp cho. Quý Phòn cũng không phải có ác cảm đặc biệt gì với ông, phải nhớ, lúc trước khi Quý Phòn kiểm tra Trịnh Tĩnh Nghiệp, chẳng qua thấy ông có *nhuệ khí* (ý chỉ lòng hăng hái, quyết tâm) quá nặng, không thích lăm mà thôi. Có

Cố Ích Thuần khuyên, thế là đồng ý, vốn ban đầu cũng nghĩ thế nào cũng được.

Lương Hoành thì không giống thế, tiểu tử này có *âm khí* quá nặng! Bên cạnh đó lại không có ai tốt bụng nói giúp cho, hơn nữa cũng như Cố Ích Thuần đã nói, tuổi ông đã lớn, không muốn dạy nữa. Ông và Trịnh Tĩnh Nghiệp đã bàn với nhau rồi, sau khi Trịnh Diễm kết hôn thì không dạy mấy đứa nhỏ Trịnh gia nữa, chuyên tâm ở nhà tĩnh dưỡng, đọc sách, trồng hoa, dạy dỗ con cái. Đối với *người tình trăm năm*, à nhảm, *sư đệ*, đối với sư đệ còn thế, huống chi là Lương Hoành?

Về thất vọng của Lương Hoành hiện rõ trên mặt, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định: “Học trò chỉ ngưỡng mộ tiên sinh mà thôi.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp thu mắt, nói với Cố Ích Thuần: “Hắn ta đường xa mà đến, cũng không dễ dàng, cứ giữ lại một đêm. Có lời gì thì mai hẵng nói. Huynh có gì do dự thì cũng phải nhìn trời kia, chẳng phải ông trời cũng đang giúp huynh giữ khách đó sao? Gặp nhau cũng là duyên phận, không có duyên làm thầy trò chẳng không thể có duyên khác?” Giọng điệu ôn hòa như vậy, tận tâm suy nghĩ như thế, khiến Lương Hoành cảm thấy ám áp trong lòng.

Cố Ích Thuần cười khổ nói: “Đệ nói đúng. Mưa càng lúc càng lớn, vào trong nói chuyện đi.” Sau đó gọi gia lệnh tới: “Đưa vị Lương công tử này đến phòng khách rửa mặt chải đầu một chút, sau đó thay quần áo.”

Lương Hoành mừng rỡ, cúi chào sát đất: “Tạ Tướng công, tạ tiên sinh.” Lại sực nhớ mình sai hướng mất rồi, vốn có chuẩn bị sẵn một bài văn để trình cho Cố Ích Thuần xem, nói một hồi lại quên mất. Vội vàng lấy một tấm thiếp cất trong áo ra.

Cố Ích Thuần đưa tay nhận lấy, rất dày, vẫn còn mang hơi ấm sót lại.

Trịnh Tĩnh Nghiệp nhíu mày. Gia lệnh thầm trách Lương Hoành không hiểu chuyện, không thấy Phò mã và Tướng công đều bị ướt cả sao? Lại còn cố giữ lại để nói chuyện. Ôi, có tiếng chi cho khổ, gấp phải người không rõ

phải trái thế này mà vẫn không được nỗi giận, còn phải lịch sự tiếp đãi, tránh hỏng danh tiếng của mình. Ôi chao, Phò mã thật đáng thương! Còn nữa, Phò mã là ai chứ? Ngay cả hoàng tử cũng không chịu nhận, nay hắn chạy tới đây, nếu đồng ý dạy cho thì coi là gì? Nếu đẹp mắt như Trì lang thì coi như cũng được đi. Đây thì... quá là xoàng xĩnh! Gia lệnh này gấp nhiều người đẹp rồi, kén mắt lắm.

Gia lệnh tiện tay gọi người tới: “Đưa Lương công tử tới phòng khách để rửa ráy thay đồ,” sau đó quay sang Lương Hoành, khách khí nói, “Công tử thứ tội, Phò mã vừa về phủ, hạ quan phải chạy đi báo cáo cho Công chúa. Công tử ở xa tới là khách, nếu có chuyện gì thì chỉ cần phân phó bọn họ là được, cơm tối xin đợi một chút, hiện trong nhà đang có tí việc.”

Nói xong liền chạy theo Cố Ích Thuần.

Cố Ích Thuần đi cũng nhanh, gia lệnh đuổi theo nói: “Phò mã và Tướng công cứ thong thả, hạ quan đã sai người hâm canh gừng, đun nước nóng, quần áo cũng chuẩn bị ổn thỏa cả rồi. Hai ngài cứ thay đồ trước, hạ quan xin phép đi báo cáo với Trưởng công chúa một tiếng.”

Cố Ích Thuần hơi sốt ruột hỏi: “A Khoan sao rồi?” Mấy ngày nay con trai thứ của ông, Cố Khoan, bị bệnh, Trưởng công chúa Khánh Lâm ở nhà dồn sức chăm con. Cố Ích Thuần lớn tuổi mới có con nên rất lo lắng. Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng hỏi thêm: “Ngự y không để tâm sao? Đúng là lũ vô dụng! Có cần tìm cách điều vài thầy thuốc cao minh tới không?”

Gia lệnh đồ mồ hôi, chen miệng vào: “Tướng công, Nhị lang đã đỡ hơn rồi. Thật ra chính là hai ngài đây, đừng để Nhị lang khỏi bệnh mà Phò mã lại nhiễm phong hàn, Công chúa không an tâm, phải không ạ?” Khuyên mãi mới đẩy hai người đi tắm rửa uống thuốc thay quần áo. Bản thân gia lệnh đi tìm Trưởng công chúa Khánh Lâm để mách lẻo.

Sau khi báo cáo xong, Cố Ích Thuần và Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng vừa đến. Trưởng công chúa Khánh Lâm không tránh Trịnh Tĩnh Nghiệp, nói với

hai người: “Về rồi à? Mưa sao? Bây giờ phía Thập Thất lang cũng không được dễ chịu gì, có chúc hay không thì lý do cũng chẳng hay ho.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp nói: “Lý do hay hay không cũng chẳng quan trọng, hai ngày nữa Thục vương sẽ mở tiệc mời các mệnh phụ, nếu A Khoan không có gì đáng lo thì Công chúa nên đi qua cho thỏa đáng.” Trưởng công chúa Khánh Lâm nhớ kỹ, lại mở một đề tài mới: “May là biệt nghiệp của Thập Thất lang nhỏ, không làm tiệc lớn, mời riêng khách nam khách nữ, nếu không hôm nay chúng ta đều bị ướt cả.”

Cô Ích Thuần chỉ quan tâm đến con trai, Trịnh Tĩnh Nghiệp ra vẻ tình cờ mà nói: “Thấy nhà cháu hẹp, người làm cô cô đau lòng, thương xót, cứ cho nó một cái nhà, đảm bảo không lỗ đâu.”

Trưởng công chúa Khánh Lâm sảng khoái nói: “Được!” Trong lòng bà cũng đã có ý đó, chẳng những cho Thục vương, mà chờ khi Trì Tu Chi và Trịnh Diễm kết hôn rồi cũng sẽ tặng cả hai một căn nhà làm quà cưới.

Lúc này Cố Ích Thuần mới hỏi: “Phu nhân cũng biết ngoài cổng có một người trẻ tuổi tên Lương Hoành chứ, chuyện gì xảy ra vậy?”

Trưởng công chúa Khánh Lâm nói: “Ta nào biết thằng ranh đó từ đâu ra?” Bà đang chăm sóc con ốm, đột nhiên có một tên nhãi tới xin bái sư, nhẹ giọng khuyên bảo thì không được, quyết phải chờ Cố Ích Thuần trở về. Suýt nữa Trưởng công chúa Khánh Lâm sai người đuổi đánh rồi ấy chứ! Nhưng lại nghĩ tới thanh danh của chồng mình, đành phải nói với người ta: “Nếu luận bàn học vấn thì cứ vào đây chờ, còn bái sư thì ta không thể làm chủ được.”

Xem ra Cố Ích Thuần đã biết cả, Trưởng công chúa Khánh Lâm hỏi liên tục: “Thế nào? Có được không? Còn định suy nghĩ nữa à? Không quen không biết, cháu của ta ông còn không nhận, thằng nhãi đó có gì đặc biệt?”

Cố Ích Thuần nói: “Người này không đơn giản! Không được, ta phải nói thêm với hắn mấy câu, không thể không nhờ An Dân giúp.”

“Sao cơ?”

Trịnh Tĩnh Nghiệp nói: “Nếu là một mối họa -- --”

Trưởng công chúa Khánh Lâm tiếp lời: “Thì giết quách cho xong!”

Cố Ích Thuần rất không vui: “Không phải vậy! Tương lai thế nào còn chưa biết, sao lại xem mạng người như cỏ rác vậy?”

Sư đệ và vợ ông đã quen làm thế từ lâu rồi sao? Lại còn kẻ xướng người họa nữa chứ, Trưởng công chúa Khánh Lâm nói: “Ai nói là xem mạng người như cỏ rác? Có diệt trừ thì cũng nhiều cách khác nhau mà!”

Trịnh Tĩnh Nghiệp tiếp lời: “Đuối về quê canh chừng, không để gây sóng gió, coi gã Lương Hoành làm loạn kia không còn nữa, xem như đã tiêu diệt được. Bản thân hẵn, vẫn bình an mà sống.” Miễn là biết an phận.

Trưởng công chúa Khánh Lâm đưa mắt ý bảo với Trịnh Tĩnh Nghiệp: *Chuẩn đây!* Sau đó quấy quá nói: “Lang quân nghĩ thiếp kiêu ngạo thì thôi, sao lại cũng cho rằng An Dân cũng vậy chứ, hai người đã quen biết nhau mấy chục năm nay, thật đúng là làm lòng người lạnh lẽo quá~” Thật ra trong lòng bà vốn định *diệt khẩu* thật, không phải vì bà mưu hay chước giảo tính được rằng sau này Lương Hoành sẽ gây họa thiên hạ gì đó, mà hoàn toàn vì trong mắt bà, đó chỉ là một tên nhãi nhép, như loài giun dế, tiêu diệt hay không cũng chỉ một câu nói thôi.

Cố Ích Thuần nghe hai người nói mà choáng đầu hoa mắt, xin lỗi liên tục: “Là ta sai là ta sai, xin được kính rượu hai vị để bồi tội – nhưng trước hết vẫn phải đi xem chàng trai trẻ kia thế nào đã.”

Sau đó vừa kéo Trịnh Tĩnh Nghiệp ra ngoài, vừa nói thầm: “Tuy ta có tiếng biết nhìn người nhưng cũng chẳng phải thần tiên, nhân phẩm tốt hay xấu thì cũng nói chuyện kĩ mới có kết luận được, chẳng qua tướng mạo không ổn thôi, hai người nóng vội như thế, thì ngay cả ta cũng không thể nói ai tốt xấu gì trước mặt hai người nữa.”

Trưởng công chúa Khánh Lâm vung khăn: “*Biến* ngay!”

Cô Ích Thuần vội vàng kéo sư đệ *biến* ngay lập tức.

Biến khỏi phòng rồi thì bước chân chậm lại, Cô Ích Thuần hỏi Trịnh Tĩnh Nghiệp: “Đệ cũng nhận ra gì sao?”

Trịnh Tĩnh Nghiệp cười nói: “Đệ quản lí Lai bộ nhiều năm nay, còn dạng quan lại lọc lõi nào mà chưa gặp nữa? Ánh mắt của Lương Hoành, giống những kẻ có ý đồ thăng quan phát tài rồi giết lãnh đạo, rất giống?! Lòng đầy thù hận!”

“Vậy lúc đó quyết định thế nào?” Cô Ích Thuần nói như đang độc thoại.

Trịnh Tĩnh Nghiệp tựa như giải thích: “Trên đời lăm quan viên như vậy, lại còn rất nhiều cống sĩ, đệ rất bận, không thể chuyện gì cũng chỉ cần liếc hai ba cái là nhận ra, chẳng thể việc nào cũng phải làm cho ra nhẽ, mệt thì cũng mệt chết, Thánh nhân còn bảo đệ vô năng, việc thiên hạ không thể chậm trễ. Chẳng thể nào hoàn hảo được, lúc nào cũng bảy, tám phần thôi.”

Cô Ích Thuần ra vẻ cười nhạo mà nói: “Lúc trước đệ bái sư, Quý tiên sinh cũng bảo ánh mắt của đệ như muốn cắn người.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp bình tĩnh nói: “Nói không sai. Lúc đấy đệ vừa gây chuyện với trong tộc xong, trong lòng vẫn chưa nguôi ngoai. Khi đó vì chuyện này sao? Nhiều năm vậy rồi đệ vẫn còn nhớ rõ.”

“Không phải tất cả, còn vì học vấn của đệ hồi ấy cũng hơi kém thật, Quý tiên sinh lại chẳng phải thầy dạy vỡ lòng.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp nở nụ cười: “Quả thật. Mà huynh thấy Lương Hoành này thế nào?”

“*Lệ khí* khá nặng. Những cái khác thì ta phải xem xét kĩ hơn.”

“Được, vậy đi xem.” Ngay cả ta mà cũng lừa! Khi thật! Nếu dễ dàng đổi phó thì huynh còn kéo ta theo sao? Trở về phải tra hỏi cho kĩ.

Cố Ích Thuần thở dài một hơi: “Không vội, cứ đọc bài cậu ta gửi đã.”

Đây là một bài viết khá dài, nói về *vua làm cương cho thần, cha làm cương cho con, chồng làm cương cho vợ* (*), tóm lại, phải có trật tự, đưa ra quân quyền, tộc quyền, phu quyền. Lời nói sắc bén, không phải trước đây không có người đề xuất, nhưng chỉ nghe về *trung hiếu nhân nghĩa*. Nghe qua tưởng không khác lầm, nhưng thật ra là một trời một vực.

(*) *Đạo tam cương ngũ thường của Khổng Tử. Cương là sợi dây chính, sợi dây lớn làm cái giềng để mắc những sợi dây nhỏ vào đó làm thành cái lưới. Ông vua được xem như sợi dây chính đó để các bệ tôi và thần dân như những sợi dây nhỏ mắc vào đó mà làm thành cái lưới. Quân vi thần cương là vậy. Cũng cùng ý nghĩa đó, nhà nho bảo phụ vi tử cương và phu vi thê cương. Trên bảo bọc dưới, dưới ngoan ngoãn nghe lời, làm theo.*

Nói đơn giản, *trung thành* và *ngu trung* là hai thứ khác nhau! Tính chất của ‘Đánh nhẹ thì chịu đánh đau thì chạy’ (*) với ‘Cha bảo con chết con không thể không chết’ khác nhau hoàn toàn, vậy mà hẵn lại muốn khống chế, cướp đi quyền lợi .

(*) *Đánh nhẹ thì chịu đánh đau thì chạy: đây là quan điểm của nhà Nho đối với hiếu tử khi bị cha mẹ đánh.*

Hơn nữa còn viết lời không hay về dòng họ, hi vọng ức chế được tộc quyền, hủy gia tộc, diệt thế gia. Tốt nhất là Hoàng đế hãy *chuyên quyền*, ‘Chỉ nghe lời hiền thần’, ‘Không để thần tử quản thúc kẻ dưới’.

Phi! Hoàng đế nói gì cũng theo thi ông đây còn làm được cái mệ gì nữa?! Trịnh Tĩnh Nghiệp nỗi điên! Tuy rằng ông nắm đúng chỗ ngúia của Hoàng đế nhưng không có nghĩa ông sẽ mang người tới gãi chỗ ấy cho

ngài! Tuy rằng Lương Hoành chia mũi kiếm vào thế gia nhưng Trịnh Tĩnh Nghiệp vẫn cảm thấy kinh hãi.

Giận quá mà cười: “Nghĩ thật là chu toàn! Chẳng lẽ háo sắc mà không được thỏa mãn, cưới phải mụ vợ không cho làm bậy sao?”

Trịnh Tĩnh Nghiệp cho rằng, hình như Lương Hoành rất hận vợ mình, viết *chồng làm cương cho vợ* tỉ mỉ cặn kẽ như chuyện lớn quốc gia. Viết làm vợ hiền thế nào ra, không hiền thì bỏ cũng viết ra, trong cái *hiền* đó còn phải đối xử công bằng với con vợ kế, đãi ngộ của thứ tử và trưởng tử phải như nhau, nếu thứ tử có tài cán thì giao sản nghiệp cho, tránh để trưởng tử vô năng làm bại hoại. Khiến cho người ta không thể không nghi ngờ liệu có phải vợ hắn không cho nuôi vợ bé, không thương yêu con riêng hay không.

Trong lòng cả hai nặng trĩu, bài văn này, quả thật, khiến người ta sờn hết gai ốc.

Lương Hoành đã thay quần áo uống canh gừng xong, đánh giá sự bài trí trong phòng, tuy chỉ là phòng khách nhưng hơn hẳn nhà hắn nhiều. Tôi ở đây cũng được dạy bảo nghiêm khắc, không vì giàu sang mà kiêu căng, thầm gật gù, Cố Ích Thuần không phải loại người *hữu danh vô thực*, đáng để bái sư lắm.

Hắn là phú hộ huyện Lỗi, không phải thế gia, *thổ tài chủ*. Mà gọi là *thổ tài chủ* thì cũng không đúng lắm, hơi quá, cũng chỉ nuôi được vài tôi tớ, có mấy tì thiếp thôi. Xuất thân của Lương Hoành không tốt, mẹ vốn là người ở giáo phường, được cha hắn nhìn trúng, tặng chút quà nhỏ cho quan địa phường, rước mẹ hắn từ giáo phường về, không lâu thì có hắn.

Nhưng không ngờ mẹ cả lại là người không khoan dung, ngày nào cũng bắt nạt mẹ con hắn, mẹ con hắn có số thị tì ít nhất, mẹ hắn còn phải hầu hạ trước mặt mẹ cả, chịu sự mỉa mai của bà ta. Xuất thân của mẹ hắn luôn bị mang ra châm biếm, nếu mặc quần áo đẹp liền bị bảo là ‘muốn dụ dỗ đàn ông’, vì thế mà khóc không biết bao nhiêu lần.

Trên đời lại có thứ đàn bà đanh đá chanh chua như vậy đây! Không hiền lương thực đức chút nào, trong khi mẹ ruột hắn khoan dung hiền lành hơn mẹ cả gấp trăm lần, thế mà chỉ có thể làm thiếp, thử hỏi còn thiên lý, vương pháp không? Bà mẹ cả này đúng là ví dụ tiêu cực của *hiền thê*, đáng bị phỉ nhổ một trăm lần, xử bắn năm trăm năm.

Hắn cũng thường bị đám anh em con mẹ cả bắt nạt, hắn thông minh nhất, học giỏi nhất trong số các anh em, phải làm giúp bài tập cho họ, thế nên thường không làm bài của mình kịp, chịu phạt suốt. Anh cả là một kẻ tám thường nhưng vừa qua hai mươi đã được cha tìm cho chức quan nhỏ, còn hắn ? Xuống thôn thu sổ nợ?

Đều là con của cha, nhưng tại sao lại thấp kém hơn hắn? Mẹ hắn trẻ tuổi, xinh đẹp, có văn hóa hơn mẹ cả, còn có thể khiến cha hắn yêu thích, tại sao phải chịu cơn giận của bà ta? Lương Hoành quyết ý muôn đạt được thành tựu, muôn được nở mày nở mặt, áp chế những kẻ đã khi dễ mình! Hắn có tiền đồ hơn tất cả đám anh cùng cha khác mẹ, hắn muốn bọn họ phải cầu xin! Muốn cầu *cáo mệnh* cho mẹ ruột, muôn mẹ cả sống khô sờ!

Hắn thích một cô gái, nhưng cha cô gái đó nhất quyết không chịu đồng ý, vì nhà hắn là *thổ hào*, không phải thế gia, và cũng vì hắn là thứ tử. Hắn căm phẫn vô cùng, một ngày nào đó, hắn sẽ chứng minh cho bọn họ biết, hắn là người đàn ông đáng để nhờ cây trông đợi thế nào!

Là thế, đứa nhỏ này rất bất mãn.

Hôm nay là cơ hội của hắn, nhất định phải nắm chặt, nếu không thì cứ chờ mà bị bắt nạt đến chết!

Trong bụng hơi đói, nô bộc chưa mang cơm tới, Lương Hoành kiên nhẫn chờ. Cố Ích Thuần và Trịnh Tĩnh Nghiệp đã đến, Lương Hoành biết quan hệ của hai người, đồng môn, tình cảm mấy chục năm. Đây cũng là một trong những lý do hắn giấu trong nhà chạy tới, nhất định phải bái làm học trò của Cố Ích Thuần.

Thấy hai người đến, Lương Hoành nhanh đứng dậy, bái chào thật sâu, nói với Cố Ích Thuần: “Học trò một lòng xin được học, mong thầy có thể cho phép con được nhập môn, được nghe thầy dạy dỗ, chết cũng không tiếc.”

Cố Ích Thuần ôn tồn đỡ hàn dãy, kéo ngồi xuống cạnh bàn: “Đến đây, ngồi xuống rồi hẵng nói.” Trịnh Tĩnh Nghiệp không cần người hỏi tới cũng ngồi, nô bộc dâng trà lên. Cố Ích Thuần vãy để đam nô bộc lui xuống, nói với Lương Hoành: “Ý của cậu ta đã hiểu. Bây giờ ta hỏi cậu vài câu, phải ăn ngay nói thật.”

Lương Hoành lén tinh thần ngay lập tức: “Xin thầy cứ hỏi.”

“Cậu biết ta là ai không?”

“Người là Cố tiên sinh.”

“Cậu có biết ở ngoài ta nổi danh nhất vì cái gì không?”

“Đánh giá con người.”

“Cậu cảm thấy ta đánh giá có đúng không?”

“Dĩ nhiên là đúng a.”

“Vì sao cậu muốn bái ta làm thầy?”

Trán Lương Hoành lấm tấm một màng mồ hôi mỏng, hàn là người thông minh, hiểu tại sao Cố Ích Thuần hỏi vậy. Đã đưa ra quan điểm chính trị thế rồi, không chỉ đơn thuần là nghiên cứu học vấn.

Trịnh Tĩnh Nghiệp nở nụ cười: “Chàng trai trẻ, thành thật một chút sẽ không có hại đâu. Cậu đã biết ta là ai, thế thì nên biết, năm đó lão phu tay trắng nghèo khổ, đến sơn môn Quý sư dây dưa mãi không đi, vì để tìm thầy tốt, vì kế sinh nhai mà làm.”

Thái độ của hai người không tệ, Lương Hoành vì bị Cố Ích Thuần chất vấn mà quê quá hóa giận, được Trịnh Tĩnh Nghiệp chặn lại. Quỳ sụp xuống: “Học trò đã đến đường cùng, khoe chút khôn vặt.”

Cố Ích Thuần nâng hắn dậy: “Dưới gối nam nhi có hoàng kim, cú từ từ mà nói.”

Lương Hoành rời nước mắt kể: “Học trò là thứ tử Lương gia, mẹ cả không nhân từ, không khoan dung, anh em bất nghĩa, làm nhục. Học trò là con của người, không đành lòng để mẹ phải chịu khổ như vậy. Bèn ra kế mọn này, mong tiên sinh bỏ qua cho.”

À! Thì ra nguồn gốc của cái *chồng là cương cho vợ* là từ đây! Trịnh Tĩnh Nghiệp hiểu ra.

Đọc tác phẩm của Lương Hoành, Cố Ích Thuần định tới để trao đổi, nếu có thể giúp chàng trai này thay đổi quan điểm là tốt, còn không thì cũng muốn cho chút thông tin, sau này cũng dễ ăn nói. Không ngờ lại lời ra một màn kịch luân lý máu chó thế này, trong lòng mềm nhũn: “Cha cậu nói thế nào?”

“Cha nào đồng ý những chuyện này?” Trong lòng Lương Hoành rất vui, biết chuyện này có hi vọng, Cố Ích Thuần cũng là con vợ lẽ, không hợp với trong nhà. Thuở nhỏ Trịnh Tĩnh Nghiệp từng trở mặt với những kẻ trong tộc, cũng là người chịu khổ sở thâm thù.

Trịnh Tĩnh Nghiệp giơ ngón tay: “Cha cậu còn sống, bái sư mà không được cha đồng ý, một cái không thỏa; Nay Hi Sơn đang náo loạn là thế, cậu ở nơi thị phi, hai cái không thỏa; Mẹ đẻ cậu vẫn còn ở phủ? Bỏ bà ở nơi hổ sói đấy ư, ba cái không thỏa.”

Lương Hoành sững sốt: “Nếu tiên sinh đồng ý...”

Cố Ích Thuần nói: “Ta đã đọc văn của cậu. Cậu cũng biết làm con thì phải nghe lời cha. Chi bằng cậu về báo lại để cha đồng ý rồi hẵng tới! Cha

cậu mới là người đứng đầu một nhà!”

Lấy lời người này chặn miệng kẻ khác, lại còn ra vẻ giữ lẽ.

Lão! Già! Gian! Trá! Gian tặc Trịnh Tĩnh Nghiệp thế mà lại bình luận về sư huynh hiền lương vô tội của mình như thế thì có thể thấy Cố Ích Thuần giả vờ thuần lương cỡ nào.

Lương Hoành vốn nghĩ, nếu có người như Cố Ích Thuần bằng lòng nhận hắn làm học trò thì cha hắn nhất định sẽ đồng ý. Không ngờ Cố Ích Thuần lại bảo hắn về hỏi cha trước, hắn có nên gạt cha mình, bảo chỉ cần cha đồng ý thì nhất định Cố Ích Thuần sẽ chịu nhận không? Lương Hoành suy nghĩ.

Trịnh Tĩnh Nghiệp nói: “Mà cậu còn có anh trai nhỉ.” Trong lòng ông đang vui sướng khi thấy người gặp họa, người như Lương Hoành nhất định sẽ hiểu.

Lương Hoành hiểu ngay, nhất định mẹ cả sẽ bắt cha lấy ‘Để các anh được làm học trò Cố tiên sinh trước’ làm điều kiện trao đổi, chuyện này không phải bà ta không làm được. Vấn đề là, không phải Cố Ích Thuần khóc lóc mong muốn Lương Hoành trở thành học trò mình, mà ngược lại, Cố Ích Thuần đồng ý nhận hắn đã là miễn cưỡng, sao lại chịu nhận thêm một đứa khác nữa? Lương Hoành cũng không biết nói sao, *phụ quyền* cũng là một trong nguyên tắc chỉ đạo hắn đưa ra, không thể né tránh cũng chẳng thể không nhắc tới.

Trịnh Tĩnh Nghiệp ôn tồn bảo: “Thời gian cậu rời đi đã không phải ngắn đúng không? Trong nhà không phải cậu làm chủ, kéo dài hơn, có người hỏi tới thì sẽ thành tai họa. Người trong nhà có biết không?”

“Mẹ học trò có biết.” Giọng Lương Hoành thật thấp.

Trịnh Tĩnh Nghiệp thở dài: “Trở về chăm sóc mẹ mình cho tốt đi.”

Cố Ích Thuần cũng thở dài: “Cậu cũng là người có bản lĩnh, chớ nên tự coi nhẹ mình, chẳng qua chưa có thời cơ. Có điều vẫn cứ hầu hạ mẹ mình trước đã.” Cố Ích Thuần quả là người có lương tâm, không thích cung phái thừa nhận rằng Lương Hoành có bản lĩnh.

Trịnh Tĩnh Nghiệp vỗ ngực: “Chuyện trong nhà vẫn còn có cha cậu, những kẻ bình thường khác không thể động vào. Có điều, sau này hễ có chuyện gì, cứ đến nha môn là được, lão phu vẫn còn có chút mũi ở đó.” Nghe qua thì tưởng là hứa hẹn rằng nếu những người trong tộc có bắt nạt Lương Hoành thì Trịnh Tĩnh Nghiệp sẽ làm chỗ dựa cho. Trên thực tế, Trịnh Tĩnh Nghiệp lại nghĩ, *ông đây sẽ thừa cơ bóp chết mày*.

Lương Hoành hơi ngốc, đến giờ vẫn còn tưởng Trịnh Tĩnh Nghiệp là người tốt. Gì mà gian thần chứ, nhất định là thế gia đố kị ghen ghét nên tìm cách phá hoại thanh danh của ông ấy thôi. Thực ra, Lương Hoành vẫn rất hâm mộ Trịnh Tĩnh Nghiệp, còn muốn chạy theo con đường *quyền thần* này. Đánh giá của hắn về Trịnh Tĩnh Nghiệp không tệ, vì Trịnh Tĩnh Nghiệp không có thành kiến về bè phái, trong Trịnh đảng cũng chỉ toàn là dế nhũi lúc nhúc.

Đêm đến, Cố Ích Thuần và Trịnh Tĩnh Nghiệp nằm chung giường, đương nhiên nói chuyện về Lương Hoành.

Cố Ích Thuần lăn qua lộn lại không ngủ được: “Lương Hoành này, *độc!*” Dù thừa nhận bản lĩnh của Lương Hoành nhưng Cố Ích Thuần vẫn không thích quan điểm của hắn.

“Yên tâm đi, hắn không nói toạc ra thì không sao, hễ nói ra rồi thì có người còn sót ruột hơn cả chúng ta. Mà hắn cũng sẽ tới số chết.” Trịnh Tĩnh Nghiệp nhìn thấu cả, thế gia sẽ còn rốt ruột hơn cả ông. Sẽ có một nhóm lớn không hi vọng có người biết được quan điểm chính trị của Lương Hoành, không hi vọng điều này sẽ rơi vào tai Hoàng đế. Rồi Lương Hoành sẽ gặp trắc trở thôi! Không có người giới thiệu cho, vẫn một thân áo vải, sao có thể

gặp được thiên nhan? Có thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay mẹ cả mình coi như cũng là may mắn rồi.

Cho nên Trịnh Tĩnh Nghiệp mới dồn lòng vờ làm người tốt, trấn an Lương Hoành. Ông là Tể tướng, Cố Ích Thuần là Phò mã, đang yên làm lại giết chết một kẻ dốc lòng cầu học, thế không phải tự tìm phiền phức sao? Hơn nữa, mẹ ruột Lương Hoành cũng biết hắn tới đây. Lại thêm, ông và Cố Ích Thuần giả vờ làm người tốt, trấn an Lương Hoành, ít nhất không bị hắn ghi hận.

“Đệ nghĩ hắn là người thế nào?” Trong lòng Cố Ích Thuần vẫn cảm thấy bất an, “Ta thấy hắn muốn sinh loạn.”

“Chính là muốn làm loạn, cũng là tự rước bại vong. Không đầu không đuôi, biết trước không nhìn sau. Dùng người ngoài để gây áp lực với cha mẹ, tâm tình đủ tà.” Trịnh Tĩnh Nghiệp nhận xét không nể nang, “Hơn nữa, tầm nhìn quá hạn hẹp, một lòng vì mẹ thì phải càng làm việc cẩn thận, thế mà lại xông loạn đến đây, nếu đệ là hắn, trước tiên sẽ nghĩ cách ra riêng, sau đó mới đến tìm huynh. Hắn làm thế, e là có ý đi về sẽ *diễn võ dương oai!* Không đáng mặt đàn ông!”

Cố Ích Thuần khẽ cười, đây là chỗ ông vừa lòng về Trịnh Tĩnh Nghiệp nhất. Nói ra thì hơi buồn nôn, nhưng Trịnh Tĩnh Nghiệp là người tình cảm, ánh mắt luôn hướng về trước.

“Đang không có chuyện gì, bảo người ta ra riêng thì cũng không tốt.”

“Thì đệ có nói đâu?”

“Làm khó đệ phải phí hơi với một thằng nhóc như thế, quan tứ phẩm trở xuống, có thể được Trịnh Tĩnh Nghiệp nói nhiều như vậy, e là cũng hiếm có?”

“Đó là chó điên, không nên dây vào thì tốt hơn. Hắn làm bài văn kia, rõ ràng muốn cắt mất đường sống của mọi người! Từ đây về sau, chỉ có nô, không thần!”

Lòng bàn tay Cố Ích Thuần ẩm ướt, thầm nghĩ: *Thầy oi, năm đó thầy bảo An Dân giống Trương Trí, nay Trương Trí thật xuất hiện rồi.*

Trịnh Tĩnh Nghiệp giơ tay lên: “Huynh bị cảm lạnh à? Sao tay mồ hôi vậy? Mau đi, uống miếng thuốc là sẽ ổn thôi, không thì phải chịu khổ, tuổi cũng chẳng trẻ trung gì nữa, sao lại không cẩn thận thế?”

“Ô kìa, sao đệ còn dài lòng hơn mẹ A Ninh thế? Đệ là Tể tướng, phải ốn trọng chững chac, đừng có lải nhải càm ràm nữa.”

Giọng nói nhỏ dần.

Ngày hôm sau, hai lão hò li lại giả vờ đạo mạo, khách sáo tiễn Lương Hoành rời đi, cũng không trả lại bài viết kia cho hắn. Cố Ích Thuần cho hắn lộ phí đi đường, ngoài ra còn có một cây bút, Trịnh Tĩnh Nghiệp sai người tiễn một đoạn: “Hi Sơn có quý nhân, gần đây có vài kẻ tâm trạng không tốt, trên đường phải cẩn thận.”

Đối với người thầy chưa thành này, hôm qua Lương Hoành lăn qua lộn lại trên giường suốt, cảm thấy có gì đó là lạ, hắn quyết nhìn cho ra mục đích. Chắc, vẫn không xong. Vẫn còn nghi ngờ.

Sáng ngày mai, sau một màn biểu diễn của hai lão hò li, có thể gọi là *Ảnh đế*, liền đè nghi ngờ này xuống.

Người Trịnh Tĩnh Nghiệp sai tiễn hắn là mã nghênh, cũng là kẻ tinh ranh. Chỗ của Trưởng công chúa Khánh Lâm là khu biệt nghiệp xa hoa, xung quanh đều là nhà quyền quý, tính ai tốt tính ai không hắn đều biết, đưa Lương Hoành đi trên đường gấp vài kẻ tâm trạng không tốt, nếu không lấy tên tuổi của Tướng phủ ra bảo kê, chắc chắn Lương Hoành sẽ bị đuổi đánh.

Mã nghênh còn giải thích: “Trong cung Thúy Vi hai ngày trước có mấy vị vương gia bị chịu quả mắng, tin đồn lan rất nhanh, tiểu lang quân tới vào dịp này là không đúng lúc rồi.” Giải thích sự nghi ngờ của Lương Hoành.

-***-

Cố Ích Thuần cảm thán với sư đệ: “Đúng là hậu sinh khả úy!”

Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng nghĩ vậy: Không có ‘Lương Hoành’ thì sẽ có ‘Lương Dọc’ (*Hoành có nghĩa là đường kẻ ngang*), trên đời này có bao nhiêu Hoàng đế có thể chống lại sức hấp dẫn của việc ‘nói một giá’, *chuyên quyền* cơ chứ? Cho dù hôm nay thấy vớ vẩn, ngày mai thấy mới lạ thì ngày mốt, ngày kia, một khi có chuyện muốn mà không làm được, không khéo sẽ nghĩ tới hắn.

Cố Ích Thuần đã từ chối rất nhiều thiếu niên đến nhà bái sư, nhưng Lương Hoành đã cho ông một ấn tượng sâu sắc, ánh mắt kia, rất giống thú bị nhốt trong lồng! Cố Ích Thuần không thích cảm giác hắn mang lại, cũng không thích lý luận của hắn, nhưng – “Ta sợ hắn sẽ rơi vào bế tắc! Nếu có người dẫn đường, có lẽ sẽ quay lại hướng đúng đắn chẳng?” Cố Ích Thuần hơi không nỡ nhìn một chàng thanh niên có hiểu biết cù thế mà đi vào đường ‘tà đạo’.

Trịnh Tĩnh Nghiệp vỗ nhẹ lên tay Cố Ích Thuần: “Lúc nào huynh cũng vậy? Ai sẽ chỉ dẫn cho hắn? Huynh có bản lĩnh này, hay là ta có bản lĩnh này? Có bản lĩnh thì có thể làm được sao?” Trịnh Tĩnh Nghiệp tuyệt đối không phải người có lòng tốt, thay vì một lòng nhân từ muốn cảm hóa người ta thì lại hòng khắc chế.

Trịnh Tĩnh Nghiệp không muốn xảy ra chuyện gì nữa, ông lăn lộn đến nay, hoàn toàn không phải nhờ vô lí làm liều, cũng không phải thấy ai muốn ra mặt thì liền đưa chân đạp, rất dễ lộ sơ hở. Nhắc tới, không hoàn toàn xem mạng Lương Hoành như cỏ rác, chỉ là không ngờ Cố Ích Thuần lại hồ đồ dễ mềm lòng đến vậy.

“Thứ thì ít nhất sẽ không hối hận.”

“Không cần miễn cưỡng chính mình, huynh không thích hắn, ta cũng không thích hắn, đó chính là kẻ không ai thích. Nói thật với huynh, người

như vậy, nếu đệ dùng thì sẽ như đao, dùng xong thì vứt. Là bản tính. Sói trộm gia súc, sẽ bị đánh chết, huynh có thể dạy sói không ăn thịt được không?" Trịnh Tĩnh Nghiệp cực kì kiên nhẫn với Cố Ích Thuần.

Cố Ích Thuần trầm mặc một hồi, lại thở dài bảo: "Tiếc quá đi thôi."

Trịnh Tĩnh Nghiệp nhếch khéo môi trong im lặng, được lăm, cuối cùng sư huynh đại nhân cũng bị ông lừa phỉnh được rồi.

125. CÓ LUƯƠNG TÂM HAY KHÔNG?

[Nguyên]

‘LUƯƠNG TÂM KẾ ĐỌC SÁCH’ CỦA TRỊNH TĨNH NGHIỆP BỊ CHỐ THA MẮT RỒI.

Mỗi một Lương Hoành mà có thể khiến Cố Ích Thuần và Trịnh Tĩnh Nghiệp suy nghĩ hết hai ngày như vậy, thế cũng đủ cho *hắn tiểu ngạo giang hồ*.

Cố Ích Thuần còn một cậu con trai đang bệnh, mải nghĩ về Lương Hoành, nghe con trai gọi một tiếng ‘cha’ yếu ớt, liền quẳng tiễn tử không có gì hay ho Lương Hoành qua, bế Cố Khoan lên: “Mẹ con đâu?”

Cố Khoan nghịch đầu ngón tay: “Bảo là đến chõ Thập Thát lang,” Nói xong liền òa ra nước mắt, “Thập Thát lang là ai ạ?” Thật là ghét quá đi! Óa òa, mẹ không cần nhóc, chạy đến chõ Thập Thát lang. Cố Khoan quyết định sẽ ghét ‘Thập Thát lang’ này, đáng lẽ mẹ nhóc phải ở bên nhóc mới đúng chứ!

Nhóc con òa ra khóc, nước mắt nước mũi tèm lem: “Oa oa, con muốn mẹ, con muốn mẹ cơ.” Vừa khóc vừa giãy hai cẳng chân béo núc, nhóc con tròn hai tuổi lẻ mấy tháng, Trưởng công chúa Khánh Lâm nuôi con tròn tròn tròn, dù Cố Khoan đồ bệnh nhưng vẫn có sức làm nũng, suýt nữa là Cố Ích Thuần không bế được rồi.

Cố Ích Thuần đầu đầy mồ hôi, bế Cố Khoan, tìm cái sập thấp ngồi xuống, một tay ôm con một tay lau mồ hôi: “Thằng nhóc này, sao bám mẹ vậy? Trước đây mỗi khi mẹ con ra ngoài anh trai còn rất vui nữa kìa?!” Nhảy cẳng lên chạy lung tung, cuối cùng cũng không có ai đét mông nó nữa!

Cố Khoan bĩu môi, thút thít nghẹn ngào: “Con chỉ nhớ mẹ thôi mà!”

Cố Ích Thuần không thể không đáng khinh hơn mà dọa con trai: “Mẹ đánh đòn cho xem~”

“Oa oa, nhớ mẹ mà~”

Khụ khụ, con nít ấy mà, đang bệnh thì đương nhiên rất nhõng nhẽo. Có là nhóc con kiên cường thì khi đau bệnh vẫn muốn được mẹ ôm. Đây là bản tính, nhưng Cố lão tiên sinh lại hoàn toàn không hiểu về tâm lý học trẻ em, cực kì đau đầu. Cố Ích Thuần rất mất mặt mà chạy trối chết, quăng con cho nhũ mẫu: “Dỗ nó ngủ đi!” Lão tiên sinh chạy đi giày vò trưởng tử Cố Ninh.

Người bị Cố Khoan ghi hận hắt xì liền hai cái, khiến một người cha khác, cũng rất quan tâm tới con mà hỏi: “Con sao thế?”

Tiêu Lệnh Tiên gặp vua, Hoàng đế đã ngầm quyết định để y làm Thái tử, tuy chưa ban chiếu thư nhưng trong bụng đã định sẵn tám phần, đương nhiên sẽ muôn gấp mặt thường xuyên, quan sát kĩ lưỡng. Phải quan sát cho đến ngày ‘Sắc lập’ mới thôi, nếu không có bằng chứng gì cho thấy y không thích hợp, chắc hẳn sẽ chọn y.

Cho nên bây giờ Tiêu Lệnh Tiên đang ở trong cung Thúy Vi, hôm nay y tới chủ yếu để tạ ơn, sau đó được Hoàng đế giữ lại nói chuyện. Nội dung câu chuyện cũng trên trời dưới đất, Hoàng đế thuận miệng nói chuyện phiếm, từ phong hào đến địa lí, nhảy qua phong thố, rồi lại chợt hỏi: “Con có biết tình hình nơi đó không?”

Hôm nay vừa khéo, Hoàng đế hỏi đúng chỗ Tiêu Lệnh Tiên biết, y cũng không khách khí mà trả lời. Hoàng đế tán thưởng vuốt râu: “Đây là con tự đọc sách thầy hay thầy dạy cho?”

Tiêu Lệnh Tiên đáp: “Đọc sách thầy ạ, có chỗ không biết thì nhờ thầy Tần giảng cho, con được mở mang thêm nhiều.”

“Ta đã hỏi qua Trịnh Tĩnh Nghiệp, tuy Tần Việt không có tiếng tăm nhưng học vấn rất vững, người thầy ông ấy chọn cho con quả không tệ.”

Tiêu Lệnh Tiên cười kín đáo, thấy Hoàng đế muốn đứng dậy liền bước lên trước để đỡ: “Tài văn chương của thầy Tần không hề thua kém người khác, lại rất hiểu lí lẽ.”

Hoàng đế chẳng ừ hử gì thêm, sau đó lại hỏi: “Còn vợ con thì sao, ở chung có hợp không?” Đúng là Tiêu Lệnh Đức có sai, nhưng có đánh có phạt thì cũng là cha hắn, nay Từ Oánh là em vợ mà dám cà mặt anh chồng như thế, chuyện này nói ra mà nghe được sao? Sao Từ Oánh lại xúc động như vậy?

Tiêu Lệnh Tiên hiểu ngay, có lẽ cô vợ của y đã để lại một án tượng cực kì sâu sắc trong lòng Hoàng đế. Che giấu thay mà nói: “Tính nàng ấy như vậy cũng dọa con một phen, nhưng nay đã ổn rồi. Mau giận mau nguôi.”

Hoàng đế hơi không vừa lòng nhưng cũng không thể tỏ rõ, nàng đâu này là do ngài chọn cho, có gì không tốt thì hắn là con trai trách ngài trước mới đúng. Bây giờ cấp bậc *tự trách bản thân* của ngài đã tăng lên. Ngài cũng rất khó hiểu, Đại trưởng công chúa Giang Âm hiền lành như vậy, không giống một người biết nói dối, bà sống cùng mà còn nói ‘Ngoan lăm’ thì đáng ra Từ Oánh phải là một cô gái ngoan ngoãn dịu dàng hiểu lý lẽ chứ!

Ôi ôi, ngốc thật, ngài đã quên mất quan hệ của Từ Oánh và Đại trưởng công chúa Giang Âm rồi! Hiếu thuận với bà nội thì chưa chắc là *thánh mẫu* với người khác nha!

Hoàng đế ý *nặng tình nhiều* mà nói: “Nó che chở cho con, cũng là thật lòng, chỉ là cách xử sự phải trầm ổn hơn mới được. Con đâu hoàng thất không thể xúc động như thế.” Sau này còn phải trở thành Hoàng hậu đó!

Tiêu Lệnh Tiên mặt đỏ tai hồng, như thể người bị trách là mình, luôn miệng vâng dạ: “Con trở về sẽ nói lại với nàng.” Cũng không nhắc tới Tiêu Lệnh Đức.

Hoàng đế cũng chỉ có thể nói nhiêu đó, đột nhiên ngài cảm thấy, con gái thế gia cũng có chỗ tốt riêng, ít nhất là không hung hãn.

Tù Oánh bị hai cha con thảo luận nhưng không hề hắt hơi, *chị hai* này khá là *cứng*. Cô đang tiếp Trưởng công chúa Khánh Lâm.

Tiêu Lệnh Tiên bị Cố Khoan ghi hận oan, thật ra mẹ nhóc đi thăm ‘Thập Thất nương’, không phải tìm ‘Thập Thất lang’.

Từ câu nói của Trịnh Tĩnh Nghiệp, Trưởng công chúa Khánh Lâm liền hiểu ra, rất có thể Tiêu Lệnh Tiên sẽ có tiền đồ vô lượng. Nếu vậy, tốn một cái trang viên để đổi một cái ân tình vì đã giúp đỡ Hoàng đế tương lúc gấp khó khăn, tính thế nào cũng là một khoản mua bán có lời.

Trưởng công chúa là một *phú bà*, ông anh Hoàng đế xem bà như con gái nuôi, từ nhỏ đã cho một tòa trang viên để chơi. Sau này, hôn nhân không thuận lợi, Hoàng đế cũng hối tự trách, đổi cách để dỗ bà vui lên. Bản thân Trưởng công chúa Khánh Lâm cũng có tiếng nói trước mặt Hoàng đế, cũng có người nhờ bà giúp đỡ, hồi lộ đầu thú, trong tay bà có ba bốn cái nhà lận đây.

Vợ chồng Tiêu Lệnh Tiên, một vì còn trẻ, chưa tích trữ nhiều gia sản, hai cũng do địa vị không cao, mẹ đẻ Tiêu Lệnh Tiên vừa không được sủng lại mắt sớm, không có nhà ngoại giúp đỡ, đương nhiên tình hình kinh tế cũng khó khăn. Có thể kiếm được một cái biệt nghiệp ở Hi Sơn đã là không tệ rồi, hơn nữa cũng mới phong vương thôi, được ban cho, địa vị của y không cao, cũng chỉ được phân cho một căn nhỏ. Phải biết rằng, dựng nước đã được gần trăm năm, hầu như cái gì tốt cũng bị người giành hết rồi.

Trưởng công chúa Khánh Lâm cực kì ôn hòa nói với Tù Oánh: “Ngày xưa lúc con còn chơi ở chỗ ta, thường gọi ta là cô cô mà không ngờ nay đã trở thành vợ của cháu trai ta rồi.” Trưởng công chúa Khánh Lâm và cha của Tù Oánh là anh em họ, gọi một tiếng cô cũng là theo lẽ.

Tù Oánh cười chum chím: “Người lại giễu con rồi.”

“Tốt tốt tốt, không nói nữa,” Trưởng công chúa Khánh Lâm kéo tay Tù Oánh, vỗ nhẹ nhàng, “Ôi chao, mới chớp mắt một cái mà các con đã trưởng

thành rồi, Thập Thất lang có đối tốt với con không?”

Tử Oánh và Tiêu Lệnh Tiên vì tên đầu heo Tiêu Lệnh Đức mà không vui, may sao nhờ việc tấn chức làm rối lên, khiến cô quên mất, lúc đó Tiêu Lệnh Tiên cũng chỉ nói hai câu như vậy, sau này không rảnh nhắc lại nữa. Cô vui vẻ mà đáp: “Tốt lắm ạ.”

Trưởng công chúa Khánh Lâm cười nói: “Thật không? Vậy là tốt rồi. Hôm trước dượng con có tới chúc mừng, về nhà có bảo với ta, nhà mấy đứa chưa kịp sửa chữa, hơi nhỏ. Ta thấy, chỗ ta có một căn nhà trống, thật ra cũng không rộng lắm, nếu các con muốn sửa nhà thì cứ qua đó để đổi không khí đi.”

Nói xong liền lấy một cái hộp nhỏ từ trong tay áo, mở ra, bên trong đựng giấy tờ nhà đất.

Tử Oánh chớp chớp mắt: “Cô ơi, tụi con chưa muốn sửa nhà... Ô?”

Ồ! Rốt cuộc Tử Oánh cũng không ngốc lắm, nhìn thấy giấy tờ nhà đất thì biết Trưởng công chúa Khánh Lâm đang lấy cớ để cho hai người điền trang. Tử Oánh không chịu nhận: “Sao lại có để cô chịu tổn kém như vậy chứ?” Cô đã bị bà, mẹ xách đi dạy bảo một chút về các giá trị kinh tế, biết một căn nhà lớn ở Hi Sơn trị giá rất nhiều tiền.

Trưởng công chúa Khánh Lâm nói: “Đây là tấm lòng của ta, con cứ nhận đi, lúc ta nghe dượng mấy đứa nhắc thì mới nảy ra ý này.”

Tử Oánh là người sảng khoái, Trưởng công chúa Khánh Lâm cố tình chạy đến đây một chuyến, không chỉ là tặng nhà thôi, ít ra căn nhà này cũng là một tiết mục quan trọng. Không từ chối mà đổi sang dò hỏi mục đích của Trưởng công chúa Khánh Lâm: “Cô yêu thương như vậy, tụi con thật không biết lấy gì báo đáp.”

Trưởng công chúa Khánh Lâm khoát tay: “Báo gì mà báo? Con cũng gọi rồi đấy, ta là cô của mấy đứa mà?”

Đang nói chuyện thì Tiêu Lệnh Tiên đã trở về từ chỗ Hoàng đế, nhìn chung

thì y đã khiến Hoàng đế khá hài lòng. Lúc về đến nhà, Trưởng công chúa Khánh Lâm vẫn chưa đi, đang ngồi rู้ rỉ nói chuyện với Từ Oánh, theo lời của Trưởng công chúa Khánh Lâm, bà vừa làdì, cũng vừa là cô, thân thiết với cả hai bên vợ chồng son, cô dâu mới có gì ngại nói ngại hỏi hoặc vì nhà mẹ ở xa không tiện tham khảo thì nay bà vừa vặn rảnh rồi, có thể giải đáp trả lời.

Từ Oánh cũng xem như gặp người thân! Đúng là sau khi lập gia đình thì không thể cứ hai ba ngày lại chạy về nhà mẹ đẻ, làm vợ người không thể giống khuê nữ trong nhà. Một năm một mười hỏi han, oán trách, cáo trạng... với Trưởng công chúa Khánh Lâm

Đại trưởng công chúa Giang Âm cũng từng nói với cháu gái: “Khánh Lâm là người hiểu chuyện, cháu có gì khó xử thì có thể tìm đến, mấy chuyện bình thường thì không kết thiện duyên, không hợp tính cũng không sao, -- chỉ cần đừng chọc bà ấy là được.” Đây là một đánh giá khá đúng trọng tâm về Trưởng công chúa Khánh Lâm.

Quả thật Trưởng công chúa Khánh Lâm khuyên giải từng việc cho Từ Oánh, lúc nghe Tiêu Lệnh Đức mắng chửi Tiêu Lệnh Tiên cũng cực kì tức giận: “Thằng Thập lang này đúng là không ra gì, đắc tội khắp nơi...”

“Cô?”

“Không có chuyện gì đâu, con cứ nói tiếp đi.” Bỗng nhưng bà nhớ tới, học trò cưng của chồng mình, hình như cũng từng bị tên này chọc ghẹo? Tu Chi có mang thù không? Lúc đó A Diêm có vẻ bàng quan, chẳng biết còn nhớ rõ? Càng nghĩ bà càng cảm thấy tương lai của thằng cháu này quả rất mù mịt.

Từ Oánh nói: “Con đánh hắn một trận, sau đó mang tới cáo trạng với Thánh nhân, thế mà Thập Thát lang về nhà bảo con không đúng!”

“...” Con ghê gớm nhỉ, đánh con người ta còn xách tới trước mặt cha ruột, con không cứu được rồi! “Thập Thát lang vì muốn tốt cho con đấy, con nghĩ lại đi, nếu là anh con bị người ngoài đánh, đánh xong còn mang

tới trước cửa nhà con, chưa nói chi tới cha con, con thì sao, có tức giận hay không?”

“Nếu Tam ca của con làm gì không đúng, con sẽ không bao che cho huynh ấy đâu!”

“...” Biết Tam ca nhà con giỏi gây chuyện nhất rồi, cũng đừng huy chọt ra vậy nữa! Trưởng công chúa Khánh Lâm liếc Từ Oánh một cái, thấy khuôn mặt cô có vẻ do dự, mím môi, biết Từ Oánh cũng hiểu chuyện, không chất vấn gì hơn. Thay vào đó lại bảo: “Tân nương tử (*cô dâu mới*) như tiêu nương tử, con ấy à, cứ từ từ rồi sẽ hiểu.”

Lúc Tiêu Lệnh Tiên về nhà, gia lệnh Thực vương vào trong thông báo, cũng nhanh chóng bảo với Tiêu Lệnh Tiên rằng có Trưởng công chúa Khánh Lâm tới chơi. Tiêu Lệnh Tiên bước nhanh mấy bước, đến chào cô. Trưởng công chúa Khánh Lâm mỉm cười đỡ cháu trai dậy: “Cháu cũng ra dáng lăm rồi, ta không có chuyện gì làm nên tới thăm vợ cháu chút thôi.”

Từ Oánh nói: “Cô còn tặng cho chúng ta một tòa nhà nữa đó.”

Tiêu Lệnh Tiên vừa vui mừng ngạc nhiên vừa nghi hoặc, đang khi không lại tặng một quà lớn như thế cho y làm chi?

Trưởng công chúa Khánh Lâm cũng không nói gì khác, chỉ bảo: “Hôm qua dượng con về sớm, bảo chỗ của con không kịp xây cát nhiều, ta nghĩ thi công sẽ ẩm ướt, sợ các con không ở đây được, phải chen chúc cả quý. Vừa hay ta có một cái nhà trống, để không cũng lạnh lẽo.”

Tiêu Lệnh Tiên cảm tạ: “Cô khách sáo quá.”

“Khách sáo gì chứ? Ta có tổng cộng mấy cái nhà như vậy, các cháu còn trẻ, trong tay không có gia sản gì, cứ lấy mà dùng đi. Cháu may đây, chứ nếu ngày mai dượng cháu đi dự tiệc, bảo chỗ Thập Bát lang cũng chật thì ta cũng chẳng còn mà cho nó nữa đâu.”

Tiêu Lệnh Tiên nói với Từ Oánh: “Nàng đi xem cơm nước thế nào đi, hôm nay mời cô ở lại dùng cơm.”

Trưởng công chúa Khánh Lâm cũng gật đầu cười: “Vừa đúng dịp để ta xem tài nấu nướng của tân nương tử xem nào.”

Chỉ còn hai cô cháu, Trưởng công chúa Khánh Lâm mới ý túi nói: “Đừng chấp nhặt với Thập lang, nó là đứa không có mắt.” Trên mặt Tiêu Lệnh Tiên có vẻ xấu hổ, đáp dạ vâng hai tiếng. Trưởng công chúa Khánh Lâm lại tiếp: “Cha cháu lớn tuổi rồi, nghe những chuyện này sẽ không vui,” nhớ những mẩu chuyện ngày bé, Hoàng đế tốt với bà thế nào, cuối cùng lại nói, “Đại lang rất tốt với ta, ta không nỡ nhìn huynh ấy buồn lòng. Còn với Thập lang, ai cũng biết nó là hạng người gì, so đo với nó là mất thân phận mình.”

Lúc này Tiêu Lệnh Tiên mới đáp: “Cô yên tâm, dẫu cháu tức giận thì cũng biết để ý.”

Trưởng công chúa Khánh Lâm cười nói: “Thế mới tốt, thua thiệt là phúc! Coi như cháu nhặt vì Đại lang, hiếu thảo sẽ gặt được kết quả tốt.”

Tiêu Lệnh Tiên là một người thiếu tình thương của mẹ, được một nữ trưởng bối vỗ về, trong lòng ấm áp biết bao nhiêu, cảm động mời cô cô ở lại ăn cơm, sau đó cung kính đưa Trưởng công chúa Khánh Lâm lên xe về nhà. Có vẻ Từ Oánh cũng đã đạt đến mức độ thân thiết nào đó, gửi quà biếu mang về, là những món Trưởng công chúa Khánh Lâm đã khen trong bữa cơm.

Vợ chồng son tiễn khách, Từ Oánh hắng giọng, giọng cũng thấp hơn nhiều: “Thiếp đánh Thập đầu heo, Thánh nhân có... tức giận không?”

“Không sao.”

“Có làm chàng rước lấy phiền phức không?”

“Không đâu.” Tiêu Lệnh Tiên rất đần ông mà gắng chịu áp lực.

“Còn gạt thiếp!” Nhéo!

Oái! Đau! Ta nhịn! Tiêu Lệnh cười cười, hình như vợ đã hiểu chuyện hơn, có lẽ là kết quả khuyên răn của cô cô chăng? Hiểu chuyện là được rồi, những ngày sau rồi sẽ rất vui vẻ.

Trưởng công chúa Khánh Lâm ăn một bữa cơm rất vui vẻ với cháu trai và cháu dâu, về nhà sum vầy bên chồng con, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn còn in hai hàng nước mắt ngắn dài của Cố Khoan: “Mẹ cần Thập Thát lang không cần con nữa, Thập Thát lang chết tiệt.” Cười đến mức ngã ngửa. Bà mẹ không có lương tâm ấy còn định hai ngày nữa sẽ cho con trai được chạm mặt Tiêu Lệnh Tiên, để con báo thù nữa kia.

Cố Ích Thuần thấy vợ mình vui vẻ như vậy liền thở phào nhẹ nhõm một hơi: “Bà đã về rồi, lúc trước đâu thấy nó bám mẹ đến mức này.”

“Vì con trai gần mẹ!”

“Được rồi, được rồi.”

“Nghe bảo có Tu Chi đến à?”

“Ừ, đang ở trong thư phòng, ta có việc muốn đe nó làm.”

“Vừa đúng lúc, ta có chuyện muốn bàn với ông đây.”

Lỗ tai Cố Ích Thuần khẽ nhúc nhích: “Chuyện gì?”

“Chỗ ta có mấy tòa nhà, hôm nay đã cho Thập Thát lang một căn, không phải chỗ của nó chật lầm sao? Nếu không thì hôm đó hai người cũng không cần chạy mưa về gấp như thế,” thấy Cố Ích Thuần gật đầu một cái rồi tiếp, “Ta nghĩ, Tu Chi cũng không có nhà ở Hi Sơn, bây giờ có thể ở nhà

chúng ta, thành thân rồi chẳng lẽ nó phải đến chỗ cha vợ ở? Nó là học trò của ông, cũng như con trai, cho nó một căn nhà cũng không bao nhiêu.”

Cố Ích Thuần nói: “Phu nhân suy nghĩ thật chu đáo~” trong lòng rất cảm động.

Trưởng công chúa Khánh Lâm cười: “Nó là học trò của ông mà, đây cũng là phải thôi. Được rồi, ông đồng ý rồi nhé, ta đi coi dọn cái nhà kia trước đã – tạm thời đừng nói cho nó biết.”

“Ta biết rồi. Giờ nó đang ở thư phòng, ta đến đó xem sao, cũng có một số việc cần dặn.”

“Chẳng lẽ chuyện này còn cần phải báo cáo với ta sao chứ?”

Cố Ích Thuần đi tìm học trò, đọc đường tâm trạng vô cùng phức tạp. Trì Tu Chi đang đọc bản thảo Cố Ích Thuần đưa cho, chính là bài viết nọ của Lương Hoành, để chàng đọc kỹ rồi nói lại cảm nghĩ cho ông. Nhìn thấy lông mày Tu Chi cau lại, khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng tựa như núi băng muôn đời không tan.

Cố Ích Thuần đẩy cửa vào, thấy Trì Tu Chi đã đặt bài viết trên bàn, ngồi thẳng người, mắt nhìn chăm chăm như muốn chọc thủng một lỗ vào bản thảo kia.

“Đọc xong rồi à?”

Trì Tu Chi đứng dậy, gật đầu nặng nề.

Cố Ích Thuần đã trải qua kích động, biểu hiện lúc này rất bình tĩnh: “Nói ta nghe.”

Trì Tu Chi trầm ngâm: “Đây không phải đạo lý, nhưng rất hấp dẫn. Chưa từng có thứ như thế, cái gọi là quân thần cha con, quân quân thần thần cha cha con con, quân minh thần hiền, cha hiền con hiếu. Nếu vua của một

nước mà mê muội vô năng, thần hạ chỉ biết vâng vâng dạ dạ thì có thể dẫn tới mất nước. Nếu kẻ làm cha mà không hiểu chuyện, hoặc mưu nghịch thì chẳng lẽ con trai cũng cùng phạm tội?”

Những gì chàng nói mới đúng là ‘Chân lý phong kiến’, làm vua làm cha, tất nhiên có quyền uy rất lớn, nhưng đồng thời cũng đi kèm nghĩa vụ. Dù là người coi trọng *chế hành, chế ước* (*), lại không thích thế gia, nhưng Trì Tu Chi cũng phải nói, nhất định cần có gì đó để ngăn sự tồn tại *quân quyền*, nếu không *quân quyền* sẽ trở thành một quái vật. Tác dụng trước mắt của thế gia chính là vậy, mà các lực lượng thay thế thế gia vẫn chưa hoàn thiện, bên cạnh đó, không phải trong thế gia không có người giỏi giang. Chẳng hạn như Cố Ích Thuần, Lý Thần Sách, đều là những nhân tài hiếm có.

(*) *Chế hành*: Chỉ sự khác biệt về quyền lợi giữa các bộ phận khi hình thành quan hệ kiềm chế lẫn nhau | *Chế ước*: quy định.

Cố Ích Thuần nói: “Con cứ đọc những đạo lý này cẩn thận, nhất là phải có lý có lẽ, quan trọng hơn cả phải để nhân quân nghe vừa tai.”

“Thầy cho con hỏi, đây là người phương nào a?”

“Một *cuồng sinh*, tên là Lương Hoành, bảo vì mẹ cả trong nhà không khoan dung...” Nói xong lại lắc đầu.

“Thế thì thảo nào,” Trì Tu Chi quen Lý Thần Sách lâu, bị nhiễm vài câu độc mồm, huống chi chàng vốn cũng sắc bén: “Lợi dụng công để trả thù riêng sao! Một thân thất bại, lại đi thù hận những người được vê vang hơn mình. Nếu không phải còn muốn mượn uy Thánh nhân, e là, *chắc*, cho rằng trên đời ngoại trừ mình thì chẳng còn ai tốt nữa?” Vì Cố Ích Thuần cũng là con vợ lẽ nên chàng không động tới vấn đề *đích thủ*.

Cố Ích Thuần bật cười: “Làm việc của con đi.”

“Thầy ơi, A Diêm~~”

Cố Ích Thuần đưa tay chụp đầu học trò: “Đương nhiên vợ chưa cưới của con đang ở nhà cha vợ tương lai rồi.”

Trì Tu Chi ủ rũ.

Cố Ích Thuần nghĩ bụng, cha vợ tương lai của con, e rằng cũng đang đau đầu vì học thuyết này của Lương Hoành? Chắc, đây sẽ là học thuyết làm loạn thiên hạ, không thể không bác bỏ nó! Không được, ta không thể không quan tâm. Ngẫm nghĩ, lấy bút, bắt đầu viết hí hoáy. Cố Ích Thuần quả đúng là phần tử tri thức có lương tâm.

Quả thật Trịnh Tĩnh Nghiệp đang rất đau đầu. Theo như lời của Trì Tu Chi, lý luận của Lương Hoành rất nguy biện, nhưng Hoàng đế khó mà chống cự, không cần thận sẽ rơi vào tay giặc. Nếu muốn đối kháng *quân quyền*, dựa vào *tướng quyền* là không được, vì *thần quyền* được cha truyền con nối nhưng *tướng quyền* thì không, nói như vậy, thế gia quả thật đã... đầy mạnh phát triển *công hòa dân chủ*? (*)

(*) *Quân quyền*: Quyền của vua. | *Tướng quyền*: Quyền hành của Tể tướng. | *Thần quyền*: Quyền hành của quan viên nói chung. Có lẽ ý nói, sự phát triển của thế gia cũng phần nào giúp cho việc nêu lên/ bác bỏ ý kiến của mình hay của vua, một biểu hiện của công bằng dân chủ. Ví dụ như việc lập Thái tử, đã nói những chương trước, vua muốn lập nhưng các thần tử phản đối thì cũng phải xem xét lại.

Đờ mờ!

Trịnh Tĩnh Nghiệp gọi người con thứ ba Trịnh Sâm, cháu cả Đức Hưng, cháu thứ Đức An, kẻ luôn im lặng Đức Bình, đài thông tấn xã Đức Khiêm và con gái út Trịnh Diễm vào thư phòng, chỉ vào một cái bàn nhỏ, nói với Đức Hưng: “Cháu ngồi ở đó, ta đọc cháu viết.” Trên bàn đã chuẩn bị sẵn giấy bút, trong phòng không có kẻ khôn phận sự.

Trịnh Đức Hưng, để ý tay áo, tập trung cầm bút, nghe Trịnh Tĩnh Nghiệp đọc câu đầu tiên vẫn không biết là đang làm gì, chưa được ba câu, bút trong tay rơi bịch xuống bàn, giấy trắng bị lem mực. Trịnh Diễm mở to mắt: *Sao lý luận này lại quen đến vậy? Không phải chứ?*

Suýt nữa Trịnh Sâm đã nhảy dựng lên: *Cha, cha già rồi nên phát sốt à? Nói như mê sảng vậy!*

Ba người bọn họ có biểu hiện như vậy, đủ để chứng minh cách thể hiện của Trịnh Tĩnh Nghiệp không giống người thường. Ông vừa đọc thuộc lý luận của Lương Hoành.

Trịnh Tĩnh Nghiệp liếc mắt nhìn cháu cả, Trịnh Đức Hưng cầm bút lên, tùy tiện xé giấy, chép lại lần nữa, chép kha khá rồi Trịnh Tĩnh Nghiệp lại đọc tiếp. Trịnh Đức Hưng vừa viết vừa đồ mồ hôi, gần như Trịnh Sâm đã không thể ngồi yên. Trịnh Diễm nghe mà ngây người, những điều Trịnh Tĩnh Nghiệp nói, đối với nàng chỉ là những nguyên lý cơ bản, những thứ nàng biết còn đầy đủ hơn, mà cũng tai họa hơn.

Đến khi viết xong, Trịnh Đức Hưng không nói lời nào mà dâng lên cho Trịnh Tĩnh Nghiệp, trở về ngồi ngay ngắn ở chỗ của mình.

Trịnh Tĩnh Nghiệp nói: “Các con đều nghe cả rồi? Thấy thế nào?”

Trịnh Sâm lên tiếng đầu tiên: “Cha, chuyện này tuyệt đối không được!”

Thời đại phát triển đến giờ, đã có một hệ thống lý luận trọn vẹn, cấu thành xã hội hay quy phạm đạo đức, lễ pháp cũng đều rất đầy đủ. Nay Trịnh Tĩnh Nghiệp nói những thứ này chỉ được mẽ ngoài, thoát nhìn thì thấy đạo lý này tương tự với chuyện thừa kế trong dòng họ, nhưng càng đi sâu vào thì rõ ràng là ngược lại.(1)

“Nói rõ ra.”

“Đây, đây, đây rõ ràng là muốn khiến *thiên hạ vô sỉ*.” Trịnh Sâm nghẹn giọng hồi lâu mới phun được một câu này, đám cháu có chũ lót là Đức đều đồng loạt gật đầu. Là đàn ông, Trịnh Sâm khá coi trọng quan hệ quân thần, cũng để ý đến quan hệ cha con, về chuyện vợ chồng đích thứ thì anh ném qua một bên. Dù sao thì anh không có em ghẻ, cũng chẳng có con vợ kế, cứ tạm thời bỏ qua.

Trịnh Tĩnh Nghiệp hỏi con gái: “Con thấy thế nào?”

Trịnh Diễm thì khá để ý đến quyền lợi phụ nữ, nhưng cũng biết bây giờ không phải lúc nói chuyện này, tất cả đều phải có một hệ thống, không có cái đầu thì chẳng thể thực hiện những điều sau. Ví dụ như, *gian thần* là một hệ thống công trình, phong tục tập lệ, đạo đức xã hội cũng đã là một chỉnh thể. Trịnh Diễm bị chấn động mạnh, cân nhắc rồi chậm rãi đáp: “Hoàng đế thích. Ai lại không thích làm chủ cơ chứ?”

Trịnh Sâm hơi sốt ruột nhưng không thể không thừa nhận rằng em gái anh đã nói đúng.

Ánh mắt Trịnh Tĩnh Nghiệp chuyển tới người Đức Hưng, Trịnh Đức Hưng nói: “Đây không phải đạo lý của quốc gia thịnh vượng, sẽ loạn!” Kiến thức căn bản của cậu quả rất chắc, thong thả nói, “Nếu phạm vi quân thần quá trach rồi, sẽ khó thô lộ tâm tình, quân thần không thể một lòng, Thánh quân ít mà hiền thần lại không xuất hiện. Không có ranh giới đích thứ rõ ràng, gia đình không yên.” Cha con gì đó nữa, cậu chưa nhắc tới.

Trịnh Diễm tiếp lời: “Trên triều có đại thần, bảy mươi sẽ về hưu. Hoàng đế cũng sẽ chết, người làm cha cũng vậy.” Con người không thể tồn tại mãi mãi, cũng chẳng thể luôn nắm chặt tất cả trong tay. Làm quan sẽ có lúc về hưu, tại sao để bạn về hưu ư? Không hoàn toàn vì *kính lão đặc thọ*, mà vì bạn đã mất sức lao động rồi, thể lực hay trí nhớ đều suy giảm. Không hề đáng tin! Cho nên, không thể có quyền lợi tuyệt đối, như vậy sẽ bị chêch hướng, nhất định là thế!

Oắc! Trịnh Sâm mang thân ra ngoài theo em gái để hỏi cho rõ bộ dạng bị hoảng sợ.

Trịnh Tĩnh Nghiệp bình tĩnh gật đầu, lại nhìn qua Đức Bình.

Trịnh Đức Bình không thể trầm mặc, từ từ hỏi lại: “Đây là ý của ông a?”

Trong ánh mắt của Trịnh Tĩnh Nghiệp lộ ra tia vui vẻ: “Một cuồng sinh.”

“Người khác biết không a?”

“Ta vẫn chưa có ý đó!” Thậm chí ông còn không nói chuyện này với đám tay sai, nhỡ đâu trong đó có kẻ muốn lấy lòng Hoàng đế thì đúng là tự lấy đá kê chân, Trịnh Tĩnh Nghiệp sẽ thành người xấu. Ông chỉ nói chuyện với con cháu nhà mình, còn phải chọn những đứa đáng tin, tinh mắt, để trong lòng bọn họ hiểu rõ, chuẩn bị sớm. Một cây làm chằng nên non. Tìm biện pháp để dập tắt *tà thuyết nguy biện* này là tốt nhất.

Trịnh Diễm trầm giọng hỏi: “Cha thấy sao a?”

Trịnh Tĩnh Nghiệp nhếch khóe môi: “Đạn giấy trong tay, thằng nhãi này, muôn nỗi danh đến điên rồi!”

Đám con cháu như trút được gánh nặng, Trịnh Diễm lại không an tâm nổi. Theo lý thuyết đó mà nói, không thể ngăn cản sự xuất hiện của một giai cấp mới, đi ngược với dòng chảy lịch sử, đó là hành động chầu chầu đá xe, chỉ có đường chết. Hiện có rất nhiều thế gia rơi rụi, những thế lực theo đó chưa đủ trưởng thành. Dựa vào những hiểu biết của Trịnh Diễm, tương lai được xem là *thiên hạ của kẻ đọc sách*, những người này, sau cùng sẽ trở thành một đám kí quái.

Cai trị bằng luật pháp thì tốt hơn bằng con người, nhưng, nếu là *ác pháp* thì sẽ phá hỏng tất cả. Dùng thi cử để tìm người tài hợp lý hơn cách đè cử, nhưng nếu nội dung của cuộc thi không chính xác, chẳng hạn hỏi về những thứ trong mấy trang sách. Chẳng lẽ không hiểu sâu sẽ không cho làm quan, thế thì sẽ ra sao?

Trịnh Diễm cảm thấy, những tờ giấy này đại biểu cho một mức độ tăm tối khác. Nhớ lại vài kí ức bị chôn trong miền sâu thẳm ngày xưa, nếu cứ thế mà phát triển lên, chẳng lẽ cuối cùng phụ nữ phải bỏ chân, đàn ông thành *thụ* à?

Nàng như thấy được một bức tranh, một nửa thời Đường hưng thịnh và một nửa cuối đời nhà Thanh, từ một Trung Hoa được vạn nước cống nạp hận không thể sống đây, đến Liên minh tám nước ai cũng có thể dẫm bằng hai chân. (*Nhắc đến hai triều đại lịch sử Trung Quốc, bạn nào quan tâm có thể tự tìm hiểu.)

Không phải thua vì khoa học kĩ thuật mà là thua ở tư tưởng.

Ngại quá, thật kích động, lúc trước bạn nhỏ được giáo dục về chủ nghĩa yêu nước rất bài bản.

Trịnh Diễm xem trọng những tờ giấy kia hơn Trịnh Tĩnh Nghiệp: “Cha nói rõ đi ạ, là ý kiến của kẻ nào, hiện có bao nhiêu người biết?”

Trịnh Tĩnh Nghiệp tóm tắt giản lược giải thích qua một lần.

Chuyện này không dễ làm, nếu bạn trẻ Lương Hoành này đi dạy học khắp nơi, đề cao học thuyết này, tin rằng sẽ nhanh chóng có một đám tín đồ theo sau đấy?

Không ngờ Trịnh Sâm lại nói: “Thế thì tốt rồi! Hắn còn chẳng được như thế.”

Trịnh Diễm phản đối: “Cũng khó mà nói, chỉ nói đến *chồng làm cương cho vợ thôi*, huynh không thích sao? Sướng chết được thì có!”

Trịnh Sâm á khẩu.

Trịnh Tĩnh Nghiệp khoát tay ngăn lại: “Các con hiểu rồi thì thôi, giải tán đi.” Nếu bàn một ch襍 mà ra được kết quả thì Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng không phiền muộn đến vậy.

Trịnh Tĩnh Nghiệp hối hận, ông muốn giết Lương Hoành. Đây đúng là tai họa! Ông càng nghĩ càng thấy không ổn, tuy rằng dựa vào Hoàng đế, nhưng không muốn làm một con chó trước mặt ngài. Còn nữa, lòng dạ Lương Hoành ác độc như vậy, ý chí không nhỏ, bản thân ông là Tể tướng, e là mục tiêu của hắn? Hay là bia ngầm? Nếu kẻ này thất bại thì thôi, nhưng một khi có cơ hội sẽ thèm nhỏ dãi chức vị đứng đầu Tể tướng này. Một kẻ nôn nóng được thể hiện mình như thế, tuy lúc này đã bị lừa, nhưng nhất định sẽ tìm cơ hội để thực hiện!

Không biết bây giờ bắt tay vào thì có kịp không? Dù tiết lộ lý luận này thì có sao chăng? Thế gia càng sốt ruột hơn, càng muốn Lương Hoành tìm chết hơn phải không?

Trịnh Diễm vẫn có cách: Dùng dư luận đối kháng dư luận! Nhanh chóng giành quyền phát biểu! Phổ cập giáo dục, mở mang dân trí! Có thể tạo ra một tập đoàn trí thức, không phải sao? ‘Có thể cho dân biết; Không thể để dân hiểu.’ (*Một câu nói nổi tiếng của Khổng Tử, chủ trương theo đường lối ngu dân, tức không cần làm cho dân hiểu, chỉ cần sai bảo họ theo ý nhà cầm quyền.)

Trịnh Diễm tụt lại远远 sau một chút, muốn ở lại nói chuyện với Trịnh Tĩnh Nghiệp. Đang muốn nói chuyện bỗng thấy vẻ mặt cay nghiệt của ông. Trịnh Diễm nhìn đôi mắt của cha, bỗng nhiên hiểu cả.

“Cha...” Trịnh Diễm chưa bao giờ biết giọng nói của mình có thể dùng từ ‘yếu ớt’ để mô tả.

“Có một số việc con không cần biết thì tốt hơn.”

Trịnh Diễm thật sự đã thấu hiểu một điều, đây là người nắm quyền sinh sát trong tay, trèo lên đỉnh vinh quang bằng con đường máu. Trong lòng thoáng run, cúi đầu. Bản năng nàng cảm thấy sợ hãi, có lẽ vì không

đoán được Trịnh Tĩnh Nghiệp muốn làm gì, nhưng, chắc chắn không phải chuyện tốt. *Sát khí* này, rốt cuộc nàng cũng biết cái gì là ‘*Sát khí*’. *Sát khí* không sắc bén, nhưng lại làm người ta sợ hãi, tóc gáy Trịnh Diễm dựng đứng cả lên.

Lại nghe Trịnh Tĩnh Nghiệp nói: “Con là một đứa thông minh, nhưng vẫn có những chuyện cha không muốn để con dính vào, luôn nghĩ, để A Diễm biết ít một chút, nó sẽ sống vui vẻ hơn nhiều.”

Trịnh Diễm không dám thở mạnh, khí thế của người cha ruột, mà nay lại làm nàng cảm thấy thật xa lạ. Trịnh Tĩnh Nghiệp hiền hòa, nàng nhớ rõ, ngày bé Trịnh Tĩnh Nghiệp vẫn thường chải đầu cho nàng, nay lại kèn cựa với Trì Tu Chi. Còn gương mặt hiện tại của Trịnh Tĩnh Nghiệp khiến nàng rất không quen.

“Cha.” Trịnh Diễm lại gọi.

Trịnh Tĩnh Nghiệp có ý thức trách nhiệm vậy là không sai, ông không thích lý luận của Lương Hoành, cho rằng điều này hoàn toàn trái ngược với đạo lý đúng đắn, muôn bóp chết, tốt nhất không để có người xen vào. Nhưng ông đang suy nghĩ, cân nhắc thiệt hơn, cuối cùng quyết định, cho dù để Hoàng đế biết chuyện của Lương Hoành thì ông cũng muốn giết chết tên này! Đương nhiên, ông muốn tay mình sạch sẽ, có thể để thế gia làm! Cũng không phải thứ tốt, các người tới *táp* đi. Lại cần, ta cũng là Tể tướng đấy. Hoặc cũng có thể thế gia thắng, nhưng bản thân ông lại càng có cơ hội gần Hoàng đế hơn?

Trịnh Tĩnh Nghiệp nhanh chóng phát hiện ra chỗ thiếu hụt của Lương Hoành: Con người! Trị quốc cần người tài, còn đây e rằng không phải *người tài* mà là *nô tài*, nhưng vẫn cần người trông coi. Từ đâu ra? Thế gia, chắc chắn không phải lựa chọn của Hoàng đế. Dùng ai? Trịnh Tĩnh Nghiệp nở nụ cười, đây chính là khả năng *hóa mục nát thành thần kì* của ông, phương pháp lựa chọn quan lại của ông, qua kiểm tra, ít nhất có thể chọn ra người thích hợp, dù về nhân phẩm thì không chắc lắm. Ông thậm chí có thể đề nghị quy tắc nội dung thi cử với Hoàng đế, kiểm tra về trung quân ái quốc, *chắc chắn*, những người này sẽ cảm động nhớ tới ông cả đời!

Hả? Không đúng, nếu Lương Hoành không có người, hắn sẽ không làm nên việc, chết là cái chắc. Chắc chắn, cũng được, cứ để thằng nhãi này giãy dụa một chút, lúc đó ta sẽ tới dọn tàn cuộc. Các người là kẻ xấu, còn ta là người tốt.

Vâng, ‘Lương tâm kẻ đọc sách’ của Trịnh Tĩnh Nghiệp đã bị chó tha mất rồi. “Không cần nói gì nữa, con cứ làm như không biết chuyện này, Lương Hoành là tai họa cho quốc gia, là Tể tướng, cha phải dẹp yên thiên hạ, Lương Hoành phải chết.”

“Thế gia ngày một suy tàn, trừ đi một Lương Hoành sẽ lại có một Lương Hoành khác, không thể giết hết, vậy thì chỉ có thể tạo thành một *thánh đồ*.” Trịnh Diễm thừa nhận bản thân mình có vẻ phô trương.

Trong giọng nói của Trịnh Tĩnh Nghiệp lộ vẻ lạnh lùng: “Con chỉ còn con nít thôi! Y chang thầy con! Người chết rồi, người khác nói gì thì cũng không thể cãi lại.”

Là người có gan trù tính Thái tử nay bị nhìn bằng ánh mắt ‘Con đúng là đúra ngây thơ’, nhưng Trịnh Diễm không có ý phản kháng, thấp giọng trình bày biện pháp: “Ngàn đời nay, công tội để người đời sau đánh giá, nhưng, nếu người đời sau cũng là kẻ ngốc thì sao?”

“Cũng chỉ có con thông minh.”

“... Cha gọi tụi con tới, vốn không phải chỉ vì cái này chứ? Bằng không, sẽ không để chúng con biết.” Trịnh Diễm không ngờ gan mình lại to như vậy.

Trịnh Tĩnh Nghiệp nói: “Vừa rồi ta chỉ đang suy nghĩ kĩ về một ít chuyện mà thôi, ôi, chỉ sợ ông thầy ngốc kia của con cứ khu khu cố chấp phản đối, nói không chừng, nói không chừng, sẽ giúp hắn...” Giọng nói thấp dần.

Trịnh Diễm thở dài một hơi, lau mồ hôi, sát khí trên người cha nàng không dày đặc nữa. “Cha, con nghĩ, miệng trên người kẻ khác, chỉ cần Thánh nhân cần thì sẽ luôn có người nói những điều này cho ngài. Hoặc, tân quân, những vị vua sau này, rồi sẽ có một người có thể nghĩ ra. Chỉ là,” Trịnh Diễm thấp giọng, “Người muốn làm *quốc sĩ*, không muốn làm *nhân nô* vẫn nhiều hơn, nêu....” Trịnh Diễm tự cỗ vũ tinh thần, “Mọi người ai cũng biết chữ, hiểu được đạo lý, cho dù có người tin vào thứ lý luận đó thì cuối cùng vẫn nhiều người hiểu biết hơn cả.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp thoái mái cười to: “Hoài bão của A Diễm, nam tử không bì kịp,” Ván cờ này khá lớn, “Trước đây cha luôn tiếc nuối, hận con không phải là con trai, nay thấy con có hiểu biết như vậy, cảm thấy là con gái vẫn tốt hơn. Tâm mắt quá rộng, làm người quá vô tư, đó là Ngụy Tĩnh Uyên! A Diễm của cha, không nên như vậy.”

Trịnh Diễm trầm mặc, từ từ nở một nụ cười ấm áp: “Con đi thăm mẹ đây, thiếu nhiều người thế này, thế nào mẹ cũng hỏi.”

“Cùng đi,” Trịnh Tĩnh Nghiệp dắt tay con gái, tựa như ngày bé, bàn tay lớn nắm bàn tay nhỏ, bước từ từ trên con đường trải đá, “Con nít không cần nghĩ nhiều như vậy, hãy cứ nghĩ ngày mai sẽ ăn mặc thế nào cho thật đẹp thôi, chuyện lớn thiên hạ, không phải cha con không hiểu, dẫu sao nhà chúng ta cũng phải tiếp tục kéo dài.”

“Đa.”

“Đi đường từng bước, làm từng việc một, có biết không?”

“Vâng.” Trịnh Diễm nhảy qua một hòn đá nhỏ.

“Lương Hoành kia, để hắn sống cũng được, chỉ một mình hắn thì cũng không gây bão sóng gió. Cũng là để mọi người tinh ngộ, chúng ta tranh thủ dành sức, phòng bị trước.”

“Vâng.”

(1) Về học thuyết của Lương Hoành, ví dụ việc cha trao tài sản cho con trưởng, y bảo, nếu con đích không tài giỏi thì phải đưa cho con thứ, (con vợ lẽ). Nghe thì tưởng là trong cùng dòng máu, tài sản đầy chặng chạy đi đâu, nhưng ở thời đại thì không vậy, vì con vợ lẽ được coi là thừa thãi, thân phận thấp kém một trời một vực với con của vợ cả. Làm như vậy là trái với đạo lý, không phân đích thứ, tài sản bị thất thoát, không được truyền cho đúng dòng máu chính thống.

Lời tác giả: Khu khu, hình tượng gian thần của Trịnh Tĩnh Nghiệp đã được tôi định hình hoàn toàn, ai dại phò phò~

Cứ từ từ mà cảm nhận sự tàn khốc của chính trị đi, bạn Trịnh Diễm.

Ừ, mọi người đều biết hiểu rõ rồi đây, Hoàng đế khó mà không động lòng với đề nghị của Lương Hoành. Nhưng, muốn ngăn cản ý định của Hoàng đế thì thật khó khăn, thế nên mọi người đều bút rút. Sự uy hiếp không phải đến từ Lương Hoành mà chính là lý luận kia, nhìn trôi.

P/S: Quân thần cha con trong lịch sử trung cổ, thật ra đều có nghĩa vụ quyền lợi cả, làm vua không phải chỉ có quyền lợi, thần cũng không phải chỉ nghĩa vụ. Chẳng như bộ Tam Tự Kinh của thời Đại Tống, có nói, 'Vua đáng kính, thần sê trung', Hoàng đế không làm đại thần thất vọng thì thần tử mới có thể trung thành. Hoàn toàn không phải như câu 'Vua bảo thần chết, thần không thể không chết' của sau này.

Thái độ của Cố Ích Thuần với Lương Hoành thì hơi dao động, đây là thái độ người bình thường.

Trịnh Tĩnh Nghiệp thì có thái độ mâu thuẫn với hắn, chủ yếu vì Lương Hoành là một mối nguy, nhưng trước mắt chỉ là con tôm, chưa giãy dụa được gì. Nếu bạn trẻ Lương giãy trước mặt Trịnh Tĩnh Nghiệp thật thì Trịnh lão gian sẽ không hề nương tay. Muốn giết Lương Hoành này nọ, thật ra ở địa vị cao đã lâu, Trịnh Tĩnh Nghiệp lại không phải là người tốt, chuyện ác nào cũng làm qua, đây là hoàn toàn bình thường. Còn việc Trưởng công chúa muốn giết Lương Hoành, chẳng qua tiện tay làm cho vui.

126. TRUY PHONG THẬT KHÓ KHĂN

[Nguyên]

ĐỆCH! ĐÚNG LÀ VÔ SỈ! TRỊNH DIỄM KHÔNG CÒN ĐÁNH GIÁ NÀO KHÁC VỀ CHA MÌNH.

Sau chuyện về bộ mặt thật của gian thần, có lẽ là trốn tránh, hoặc phải làm một vài chuyện khác nên Trịnh Diêm cũng không nhắc lại chuyện này nữa, cũng chẳng có ý khuyên cha mình, hay phân rõ giới hạn gian tặc gì đó. Dù sao cũng không phải mái ấm Tiểu Hoa, dẫu không phải dân xuyên không thì cũng chớ ngây thơ như vậy chứ?

Theo Trịnh Diêm, Lương Hoành chẳng phải kẻ tốt đẹp gì, nhưng chuyện lấy mạng người như thế thì nhất thời nàng không thể tiếp thu được. Đứng ở lập trường của Trịnh Diêm, không thể phản đối cha mình. May mà hình như cha nàng đã bỏ qua cách thức thô bạo gọn lẹ kia, sửa thành thủ đoạn đùa giỡn âm độc...

Đại khái thì đây là chính trị.

Chỉ cần đừng *làm* trước mặt nàng, nàng có thể chấp nhận – Trịnh Diêm cảm thấy mình cũng sắp thành chính khách.

Điều chỉnh tâm tình lại một chút, Trịnh Diêm tiếp tục cuộc sống bình thường của mình. Các con gái Hoàng đế kết hôn, nàng cũng phải đi uống rượu mừng. Hoàng đế già rồi thích náo nhiệt, hạ lệnh những quan trên ngũ phẩm đều phải tham gia hôn lễ của con gái ngài, Trịnh Diêm xui xẻo phải tự mình làm hết, ngày hè nóng nực vầy mà cũng phải đi công tác hưu nghị.

Đó là đám cưới của công chúa An Khang Tiêu Lệnh Nghiên. Thập Cửu nương Tiêu Lệnh Nghiên gả cho con trai của Khánh Quốc công, Tề Tương, coi như cũng trở thành thân thích với Trịnh gia – vì cô dâu chưa vào cửa của cháu cả Trịnh gia, Trịnh Đức Hưng, chính là em ruột với Tề Tương.

Trước khi cô dâu xuất giá, chẳng những nói chuyện với nữ quyền ở nhà mẹ đẻ mà còn phải tụ tập bạn bè khuê phòng, mở một tiệc trà tạm biệt tháng ngày độc thân. Trịnh Diễm cũng được coi là bạn của Tiêu Lệnh Nghiên, thân phận này có vẻ khá khó giải thích. Nói thẳng ra, Trịnh Diễm không thích ở chung với đám công chúa hoàng thất, Trưởng công chúa Khánh Lâm là ngoại lệ. Trước khi làm mai cho Trưởng công chúa Khánh Lâm, nàng cũng chẳng ở chung với bà bao nhiêu.

Tuy rằng quản chế với công chúa của triều đại này khá lỏng lẻo, chị em Tiêu Lệnh Nghiên thường ra ngoài chơi, nhưng không phải với Trịnh Diễm, bọn họ có mối quan hệ khác, mà trong đó là một đồng quận chúa công chúa. Đôi khi Trịnh Diễm ác ý nghĩ rằng, trước và sau mỗi nhiệm kì của Tân Hoàng đế, sẽ có người tạo phản, sau đó bị diệt sạch, thế nên không cần phải kiểm soát dân cư?

Trung bình Trịnh Diễm và chị em Tiêu gia gặp nhau một tháng khoảng một, hai lần, đôi khi chẳng tìm ra dịp nào, nhưng Tiêu Lệnh Nghiên và em gái Tiêu Lệnh Nhàn lại thích nói chuyện với Trịnh Diễm, hơn thế nữa, trước khi lấy chồng còn cho người đến rủ đi tán dọc. Các công chúa nói chuyện với nhau, nội dung cũng chẳng táo bạo hơn tiệc chia tay trước khi cưới của những người khác. Nhà người khác ra sức dạy phái hung hăn lên, không để người khác coi thường, chồng dám một dạ hai lòng thì xử ngay. Còn cuộc đối thoại giữa các công chúa đơn giản hơn nhiều: “Nếu Phò mã không biết điều, có chuyện gì cần giúp thì cứ réo các chị em một tiếng nhé.” Sau đó chuyển qua nói chuyện phiếm. Những lời này, là do trưởng bối, Trưởng công chúa Khánh Lâm, thuận miệng nói ra, nói xong rút luôn. Con gái Tiêu gia mà cần người khác giúp đỡ sao? Trưởng bối nói thế thì còn được, chứ cùng vai phải lứa mà nói thế thì chính là làm nhục, xem thường sức chiến đấu của Thập Cửu nương.

Mặt Trịnh Diễm tái mét: *Réo gọi cái mốc xi!* Tiêu phổi của mỗi người bọn họ có hơn một trăm hộ vệ mặc giáp lận đó? Mười, hai mươi công chúa, gọi hết về, nếu muốn tấn công hoàng cung cũng có thể gây một màn hỗn loạn đó biết không? Phò mã nào mà chịu cho nổi? Thế nên không cần dạy phái hung hăn thêm đâu, đúng không? Có đúng không?

Bên trái Tiêu Lệnh Nghiên là cô em gái Nhị Thập Nhất nương Tiêu Lệnh Nhàn, tay phải là Trịnh Diễm. Điều này khiến Nhị Thập Nhất nương Tiêu Lệnh Viện cực kì khó chịu, liếc Trịnh Diễm xem thường. Sự chán ghét của Tiêu Lệnh Viện với Trịnh Diễm đã lên tới mức khó hiểu, cũng như không biết tại sao hai chị em Tiêu Lệnh Nghiên, Tiêu Lệnh Nhàn rất thích Trịnh Diễm vậy. Tiêu Lệnh Nghiên còn nói: “Gần đây cô ít vào cung, hồi trước vào cung thì không phải lúc nào cũng gặp, nhưng cô không tới thì càng chẳng thấy đâu. Chúng ta ra ngoài thì cô lại đi nghiên cứu học vấn, chẳng lẽ muốn *định quốc an thiên hạ* sao?”

Trịnh Diễm nói: “Còn không phải vì bị giam trong nhà sao? Nghiên cứu học vấn gì chứ? Ta thấy thật là kì lạ, khi bé học hành cũng không đến nỗi, tại sao càng lớn càng không hiểu gì, giết thời gian thôi. Còn công chúa thì sao, năm rồi có bị quản chế dữ lắm không?”

Tiêu Lệnh Nhàn nói: “Thập Cửu nương sắp gả đi rồi, còn cô?” Tiêu Lệnh Nghiên cũng hùa theo: “Ta thấy cô ấy cũng sắp rồi~”

“Đúng là Thập Cửu nương muốn được gả lăm rồi đấy nhé?”

Tiêu Lệnh Nhàn chớp mắt nói với chị mình: “Chẳng lẽ giả vờ nghiên cứu học vấn, chờ Tri lang của cô tới thăm thầy chứ hả, phải không?”

Trịnh Diễm đỏ mặt: “Ta không thèm lén lút vậy đâu, o kia, không đúng, hôm nay là ngày của Thập Cửu nương mới đúng chứ.”

Tiêu Lệnh Nhàn chỉ vào Tiêu Lệnh Nghiên: “Lần này, Phò mã của tỷ,” chỉ vào Trịnh Diễm, “Là anh trai của cháu dâu cô ấy, thế là tỷ bị xuống một cấp rồi.”

Tiêu Lệnh Nghiên nói: “Nhưng mà bọn ta hiểu rõ nhau! Ta chỉ biết Thất nương là bạn mình thôi.”

Trịnh Diễm cảm thấy thật khó hiểu, nàng cảm nhận được, hai chị em này thật lòng thích mình, nhưng vì sao?

Đây cũng là chỗ Tiêu Lệnh Viện không hiểu.

Bạn bè ra về, các chị em vẫn ở lại, Tiêu Lệnh Viện đã rất kiềm chế rồi, nhưng vẫn không thể không hỏi. Cô ta vẫn nhớ đây là ngày vui của chị mình, không thể làm mất hứng, cho nên không nhắm vào Trịnh Diễm. Cố ý nán lại, hỏi Tiêu Lệnh Nghiên: “Thập Cửu nương và Nhị Thập Nhất nương thân thiết với Trịnh Diễm ghê nhỉ.”

Tiêu Lệnh Nghiên vẫn chưa lên tiếng thì Tiêu Lệnh Nhàn đã nói trước: “Đúng thế! Thất nương xinh đẹp, tính tình cũng tốt, chẳng phải người hay làm mình làm mẩy. Nhìn cô ấy trong lòng muội cũng thấy vui. Vừa gặp đã thích.”

Tiêu Lệnh Viện trợn trừng mắt: “Muội vừa nói cái gì? Chẳng qua Trịnh Thất chỉ là con gái Tể tướng thôi, giao du với công chúa, cuồng ngạo như vậy, mà muội còn thấy cô ta tốt đẹp sao?”

Tiêu Lệnh Nghiên chợt khẽ vào lưng Tiêu Lệnh Nhàn, nói với Tiêu Lệnh Viện: “Cần gì phải tính toán như thế? Có mấy người chung lý tưởng, chịu đùa giỡn với muội mà không câu nệ tiểu tiết đâu chứ? Ôi~” Đánh hai tay vào nhau, “Ta lại cho chuyện muốn hỏi muội đây, -- điện Chiêu Nhân có cho người mang một bộ trang sức tới cho ta, nhìn cũng không tệ lắm, nói là những công chúa sắp gả đều có phần, cũng sắp tới ngày vui của muội rồi, bộ của muội có đẹp không?” Đổi đề tài.

Quả nhiên, sau đó Tiêu Lệnh Viện hỏi: “Thập Cửu nương được tặng cái gì? Cho muội xem.”

Tiêu Lệnh Nghiên và Tiêu Lệnh Nhàn liếc nhìn nhau: *Biết là cô ta sẽ như thế.*

Thật ra vẻ ngoài của Tiêu Lệnh Viện không xấu, từ nhỏ đã thích vượt trội, nổi bật hơn các chị em, ai hơn mình thì sẽ thấy không vui. Các chị em ngang tuổi chính là những người bị hại nhiều nhất, qua nhiều năm, thành tính nết như thế. Công chúa là một quần thể kì lạ, có không ít đặc

tính cộng đồng. Nếu Trưởng công chúa Khánh Lâm thích mang thù, Tiêu Lệnh Viện thích mang thù thì không có nghĩa chị em của cô ta sẽ không mang thù. *Đồ chét tiệt, một ngày nào đó cứ chờ mà xem!*

Trịnh Diễm và các công chúa không có xung đột quyền lợi, nàng lại là người thoái mái, hai người Lý Tuấn và Trịnh Tĩnh Nghiệp ghét nhau như thế mà vẫn có thể nhập bọn uống rượu với nhau, với hai chị em công chúa chịu đủ sự tra tấn nhỏ nhen, thấy nàng dễ thương đến không thể thương hơn. Đúng như lời Nhị Thập nương đã nói: “Nhìn cô ấy, trong lòng ta cũng thấy vui.”

Tin tức nhanh chóng chìm xuồng, không lan ra ngoài, Trịnh Diễm hoàn toàn không biết mình lại bị mang ra chỉ trích.

Nhớ hồi sinh nhật mình đã được tặng rất nhiều quà, nay quà mừng cưới cho các công chúa lại là Đỗ thị đưa, nhưng vì quan hệ với các công chúa của nàng và chị em Tiêu Lệnh Nghiên khá thân, Trưởng công chúa Khánh Lâm cũng có vẻ gần gũi với hai cô cháu gái này hơn cả, Trịnh Diễm cân nhắc thêm, thêm bạn thì sẽ có thêm nhiều đường đi, hai người bọn họ lại không giống loại ăn no rứng mỡ, rảnh quá nên tạo phản. Trịnh Diễm bắt đầu lục lọi hàng tích trữ của mình, tìm tới tìm lui cũng không có gì thật sự hài lòng, đành hùng hổ chạy đi giài bẫy Lý Tuấn kiểm hai bức tranh chữ cho đủ số lượng.

Tiêu Lệnh Nghiên và Tiêu Lệnh Nhàn nhận được quà thì rất là vui, bản thân Lý Tuấn là người không đáng tin, nhưng chữ của ông ta thì khá đáng giá!

Hôm Tiêu Lệnh Nghiên kết hôn, Tiêu Lệnh Nhàn kéo tay Trịnh Diễm nói: “Quả thật cô đã hao tâm tổn trí rồi, chữ của Lý say rượu không phải dễ có đâu.” Đó là kẻ điên, chẳng biết khi nào sẽ lên cơn động kinh, chữ viết xong mang đi đốt.

“Cô nói ông ấy thích rượu nhưng quên ta có bản lĩnh khác à, chỉ tồn hai vò rượu thôi.”

Tiêu Lệnh Nhàn mỉm cười: “Dù sao thì ta cũng rất thích chữ này, cô có lòng rồi.”

Hầu như các bạn của Trịnh Diễm không thể tham gia yến hội này, Ngũ tẩu, Lục tẩu thấy nàng và Tiêu Lệnh Nhàn trò chuyện với nhau khá vui vẻ nên đẩy nàng cho Tiêu Lệnh Nhàn luôn. Một người là chị họ ngoại, một là chị họ bên nội, được cả hai giao phó, Tiêu Lệnh Nhàn thiêng tí nữa là vỗ ngực cam đoan: “Yên tâm, cứ giao Thất nương cho muội.”

Sau đó trò chuyện rủ rỉ với Trịnh Diễm, nhỏ giọng hỏi: “Cô cũng sắp đến lúc cập kê rồi phải không? Bao giờ cô và Trì lang nhà cô sẽ có chuyện vui đây? Ta thích tham gia náo nhiệt lắm đây.”

Trịnh Diễm cũng nhỏ giọng kể: “Cứ mặc chàng và cha ta lo với nhau đi.”

“Một chàng trai trẻ mà phải dây dưa với Thủ tướng đương triều, cô cũng thật là, nhưng sau này chắc chắn không sợ chịu thiệt.”

“Đúng thế.”

Đang tút ta tút tít thì một giọng nói cắt ngang: “Hai cô nhóc các muội, nói gì mà vui thế?”

Lỗ tai Tiêu Lệnh Nhàn khẽ run, giọng nói này rất quen thuộc, Trịnh Diễm nhếch khóe môi, *tại sao là cô ta?*

Người vừa đến là công chúa Vĩnh An, một nhân vật mọi người đều rất quen thuộc. Tiêu Lệnh Nhàn thầm oán: *Mẹ nó*, nói chuyện tí đỉnh mà cũng không được thoái mái nữa, tỳ à, tỳ đừng đến đây được không? Trịnh Tĩnh Nghiệp thương Trịnh Thất nhất, nhưng sẽ không vì tỳ đồi tốt với con gái ông ấy mà ra sức giúp Yến vương trở thành Thái tử đâu. Lục lang (Yến

vương) cũng đã bị cha mắng, là bần thỉu không ra hình người, là súc sinh gì đó rồi mà?

Trịnh Diễm oán thầm: Chị hai à, mấy ngày nay tỷ lệ xuất hiện của chị cao quá, ta không *cứng* với chị được đâu!

Oán thầm thì oán nhưng vẫn phải nhiệt tình chào hỏi công chúa Vinh An: “Tân nương tử hôm nay đẹp quá nhỉ.”

Công chúa Vinh An là một phụ nữ không biết chịu thua, Yên vương bị mắng thì sao chứ? Chuyện không phải Yên vương làm, điều tra mà vẫn không tìm được chứng cứ, muốn không tin thì cứ việc. Miễn là quần thần đốc lòng ủng hộ Yên vương thì Hoàng đế không thể không đến xia đến ‘Dân ý’. Ít nhất, sự thật đã chứng minh Tấn vương là kẻ hò đồ rồi, công chúa Vinh An đang cân nhắc làm sao để các lời đồn nhảm vào Ngụy vương, như thế sẽ chỉ còn mỗi Yên vương có khả năng cạnh tranh thôi.

Quan hệ với Trịnh Diễm, chẳng qua cũng vì tiện tay. Ôn hòa nhã nhặn với nàng, chẳng qua cũng để thể hiện thái độ với Trịnh thị. Thực ra, Đỗ thị là đối tượng tiếp cận tốt nhất, nhưng bà không thích nghe lời người khác, không để lộ chỗ hỏng nào. Công chúa Vinh An biết Trịnh Diễm không dễ đối phó, nhưng cô ta nghĩ nàng chỉ là một cô bé, không khó như tiếp xúc với *giàng già* Đỗ thị, dễ nói suông hơn.

Ôi ôi, không ngờ cô ta lại gấp phải cục xương khó gặm nhất.

Trịnh Diễm biết mục đích của công chúa Vinh An, vẻ mặt nàng thay đổi rất nhanh, vui vẻ hỏi công chúa Vinh An: “Chị đã gấp tân nương tử chưa? Thật là lộng lẫy.”

Công chúa Vinh An nói: “Công chúa lấy chồng đều vậy, hai tháng nữa, Nhị Thập Nhất nương cũng thế thôi.”

Trịnh Diễm nói: “Ngũ nương (công chúa Vinh An) năm đó cũng giống vậy sao?”

Công chúa Vinh An nói: “Lúc đó chỉ thấy căng thẳng lo lắng, nào nhở kĩ vậy?”

“Nhưng dù gì thì cũng phải có ấn tượng chứ,” Trịnh Diễm cúi đầu cười bao, cười hề hề thầm bí: “Lúc thử áo cưới...”

Đoán trúng rồi! Công chúa Vinh An ngượng ngùng: “Cô nhóc này!”

Nói không được dăm ba câu thì Trịnh Du tới cứu: “Muội lại phá phách gì đấy? Chỉ tốn chọc công chúa chê cười.” nói xong vén váy thi lễ với công chúa Vinh An, sau đó đứng lên, “Bên kia đang nhắc tới muội đấy, Trưởng công chúa gọi tới, Thục vương phi cũng có mặt. Ai cũng bảo hai người bọn muội là oan gia, chúng ta tới xem nào.”

Công chúa Vinh An nắm tay Tiêu Lệnh Nhàn dắt đi: “Chúng ta cũng đi.”

Đến nơi, Từ Oánh đang ngồi bên cạnh Trưởng công chúa Khánh Lâm, Trưởng công chúa Khánh Lâm chỉ tay: “Hai đứa nó, hễ gặp nhau là xắn tay áo, nắm chặt tay thành quyền...”

Lúc này công chúa Vinh An mới phát hiện ra, *tổ sư, ta không hề biết gì hết!*

Sau khi Từ Oánh kết hôn đã chín chắn hơn nhiều, ít ra gặp Trịnh Diễm cũng không nhào tới đòi gỡ vốn nữa. Cô chỉ kín đáo hẹn ngày giải trí với Trịnh Diễm thôi, Trịnh Diễm vui vẻ đồng ý: “Được!” Một bộ muôn thắng tiếp, Từ Oánh trùng đôi mắt hạnh, phòng hai má, cuối cùng cũng không nhịn được: “Hừ!” Trưởng công chúa Khánh Lâm xoa mặt Từ Oánh: “Thập Thất lang thay cha chủ hôn, con cũng phải để ý mặt mũi cho nó, đi nào, chúng ta ra chào hỏi mọi người.”

Hoàng đế là một nghề vừa khổ vừa *beep*, ngài không thể chủ trì hôn lễ của con gái mình, phải để vương công trong họ tới chủ trì, đây chính là nguồn gốc của từ ‘công chúa’. Lần này, chủ trì cho hôn lễ công chúa không

phải một vương công tôn thúc đức cao trọng vọng mà lại là anh trai của cô dâu, Thục vương.

Tù Oánh theo Trưởng công chúa Khánh Lâm dạo một vòng, khi quay lại thì đã chuẩn bị vào tiệc. Mọi người đều về vị trí cũ, Trịnh Diễm ngồi cạnh Trịnh Du, hai chị em gần gũi thân thiết, Trịnh Diễm hỏi các cháu sao rồi, Trịnh Du lại hỏi về tình hình trong nhà.

Tiệc rượu chấm dứt, Trịnh Diễm nhào qua ôm Trưởng công chúa Khánh Lâm, hôn cái chụt lên má: “Cám ơn sư mẫu cứu con.”

Trưởng công chúa Khánh Lâm cười thầm, công chúa Vinh An cũng có đi tìm bà, tự nhiên biết lòng công chúa Vinh An như có lửa đốt, nay thấy cô ta mò qua phía Trịnh Diễm nên tìm cách giải vây cho. Bọn họ là một tổ chức đoàn thể, phải phối hợp tác chiến với nhau.

Trưởng công chúa Khánh Lâm đẩy mặt Trịnh Diễm ra, khiến khuôn mặt mõm mõm bị biến hình, mắng: “Cái miệng lém lỉnh, mới vừa ăn cơm xong đấy.”

“Con lau rồi mà! Cũng không ngại ăn phấn, người khác có muốn thì con cũng chả thèm hôn đâu.”

Trưởng công chúa xỉa xói: “Ù, đúng rồi, Tu Chi muôn con cũng không chịu, cho nó sốt ruột chết luôn! Nó đang cầu xin ta nói với cha mẹ con để chọn ngày tốt gả đi, còn con hôn cũng không chịu hôn, để ta về nói với nó, đợi thêm hai năm nữa vậy.”

Trịnh Diễm làm mặt quỷ, chạy biến.

Đỗ thị chia tay vào trán Trịnh Diễm: “Lại nỗi điên rồi đấy.”

Trịnh Diễm le lưỡi: “Sư mẫu không giận đâu mà.” Vẫy tay với Trưởng công chúa Khánh Lâm đang ở xa xa, thấy Trưởng công chúa Khánh Lâm dở khóc dở cười đang chỉ tay vào nàng.

Ngày hôm sau, Trưởng công chúa Khánh Lâm đến biệt nghiệp Trịnh gia, quả thật vì chuyện của Trì Tu Chi mà đến. Lúc trước Trịnh Tĩnh Nghiệp có nói, muôn sau khi con gái cập kê rồi mới gả. Theo ý của Trì Tu Chi, mười lăm tuổi gả, không phải vừa qua mười lăm tuổi đến ôm người mang về là được.

“Thằng bé cẩn thận, bảo cứ chọn ngày tốt trước, hơn nữa, chỗ của nó cũng phải sửa chữa phòng tân hôn - phủ mới hoàn toàn, vẫn chưa ai ở - nào là gửi thiệp cưới, sắp xếp nô tì, chuẩn bị tiệc rượu các loại, đều rất tốn thời gian. Trưởng bối trong nhà nó lại không giúp gì được, thế nên đành phải chạy qua đây.”

Đỗ thị nói: “Nếu vậy thì chỉ có hai chúng ta bàn chuyện này ư? Hai lão già kia thì sao?”

“Đến lúc đó báo cho các ông ấy một tiếng là được, à, lúc viết thiệp có thể nhờ được đấy. Thử tính chuyện này xem, hay là cứ để ta tìm Khâm Thiên giám coi thử.”

“Được!”

Lần này Trịnh Diễm phải gả thật rồi!

Nàng vẫn còn chưa biết, đang chọn một cặp mười hai li thủy tinh, cao khoảng ba thôn, rộng chưa tới một thôn, sâu hơn một thôn, đẹp cực kì. Dùng li này uống rượu, nhất là chất lỏng trong suốt không tạp chất, nhìn qua sẽ rất thích mắt. Đặt vào trong hộp gói kĩ, vào sinh nhật của cha và thầy năm sau, sẽ lấy ra làm quà. (Một thôn bằng khoảng 6, 7cm.)

Hai lòng gật đầu một cái, ôm hộp mang đi, định đưa cho Trưởng công chúa Khánh Lâm xem, Trưởng công chúa Khánh Lâm và Đỗ thị đang bàn tổ chức hôn lễ sao cho hoành tráng, thấy nàng ôm hộp mang tới, giึ: “Đúng là một đôi, tính để làm ly hợp hoan (cặp ly đựng rượu giao bôi trong đêm kết hôn) đây mà.”

Vẻ mặt Trịnh Diễm không hề thay đổi: “Đây là quà mừng thọ con chuẩn bị cho cha và thày.”

Trưởng công chúa Khánh Lâm nheo mắt, nhìn ngực Trịnh Diễm, lại nhìn mông nàng, gật đầu thật mạnh. Trịnh Diễm sợ đến mức không dám liết cơ mặt nữa, ôm hộp trước ngực, làm ra vẻ hoảng sợ: “Người muôn làm gì?”

Trưởng công chúa Khánh Lâm bình tĩnh nói: “Có ngực có mông, có thể gả rồi.”

Trịnh Diễm: “... Khi nào?”

Đỗ thị đốp chát: “Có tiểu nương tử nào lại sốt ruột như con không hả? Cứ để trưởng bối bàn bạc đã...”

“...” Trời đất chứng giám, nàng sốt ruột hồi nào?

Trì Tu Chi đã nhận được câu trả lời thuyết phục, cực kì vui vẻ, sư mẫu và nhạc mẫu đều đã đồng ý, sư phụ và nhạc phụ sẽ không thể phản đối. Mà thật ra, Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng đã đồng ý. Chuyện Tân Thái tử, trước khi hết năm sẽ có manh mối, đến tết, mọi người không thể thiếu một biểu chương chúc mừng Thái tử. Xu thế thời cuộc cũng đã ổn định, mọi người có thể yên tâm uống rượu mừng của con gái ông, một cảnh hài hòa an vui, cũng tiện cho ông phô trương.

Sự tình đã được quyết định như thế.

Trịnh Diễm phi ngựa chạy đến chỗ Trưởng công chúa Khánh Lâm nheo Trì Tu Chi, xách lỗ tai đến góc phòng: “Tại sao em là người cuối cùng biết hả? Tại sao lại không bàn trước với em?”

Trì Tu Chi đau đớn méo miệng, khuôn mặt xinh đẹp khiến người ta phải cảm thán nay lại trở nên cực kì buồn cười: “Đau đau đau, không phải

ta... ta... ta đã làm cho nàng kinh hỉ đấy sao!”

Là kinh hãi mới đúng? May là tim của ta đã được rèn luyện hằng ngày đó!

Bấy giờ ý tưởng ‘Mười tám tuổi mới cưới’ không thực tế, Trịnh Diễm kịp thời điều chỉnh tâm trạng, nhưng dù vậy vẫn không kịp trở tay. Trì Tu Chi kéo tay nàng xuống để cứu lấy lỗ tai mình, nhìn vợ chưa cưới, thầm nghĩ, phải xuống tay sớm là đúng rồi! Mau mau ôm về mới có thể yên tâm! Lặng lẽ xoa tai.

Trịnh Diễm bị chàng nhìn mà tự dung thấy tức giận, đưa tay ra, Trì Tu Chi ôm lỗ tai né đi, bỗng lại lấy lòng đưa đầu tới. Trịnh Diễm vừa xoa vừa chọc: “Muốn để em nhéo nữa à? Không thèm!”

“Là ta đã lấy bụng dạ tiêu nhân đo lòng vợ quân tử.”

“Em còn chưa gả đâu.”

“Ừ ừ ừ, sắp thôi.”

Trịnh Diễm dở khóc dở cười, rút tay về nhìn Trì Tu Chi. Trì Tu Chi cười ngây ngô hai tiếng, ôm Trịnh Diễm vào lòng, đung đưa khiến thân hình cả hai lắc lư, không nói gì cả. Lắc qua lắc lại, Trịnh Diễm cũng bật cười. Lúc này Trì Tu Chi mới từ từ hỏi Trịnh Diễm về mấy ngày qua: “Có mệt hay không?”

“Tốt lắm. Còn chàng?”

“Hiện có mấy việc vụn vặt, nào là chư vương nạp phi, công chúa xuất giá, lễ nghi các thứ.”

“Đó là vụn vặt sao?”

“Làm nhiều cho biết,” cười trộm hai tiếng, “Đợi đến lượt chúng ta thì ta cũng biết nặng nhẹ, phải không?”

Trịnh Diễm cắn vào cổ chàng một cái, Trì Tu Chi cười hì hì, làm ra vẻ muốn cắn lại. Trịnh Diễm đắc ý nghênh cổ lên: “Chàng dám á?”

Trì Tu Chi *dám* sáp mặt xuống thật, nhưng là cắn trên môi...

Ngọt ơi là ngọt, ngày nào cũng được ăn thì tốt quá, Trì Tu Chi nắm chặt cơ hội mà cứ cắn lại cắn.

Hai người ngọt ngọt ngào ngào thế, trong khi cha vợ đang suy nghĩ cách hại người: *Làm sao để truyền tin này tới thế gia?* Truyền tin không khó, khó là ở chỗ phải đạt được mục đích ông đã đề ra. Ông và thế gia không hợp nhau, người ta rất cảnh giác, nay muốn đạt mục đích cũng không dễ dàng.

Cha vợ con rě đang có tâm sự riêng, không ngờ buổi triều ngày mai lại có cơn lốc lớn – Hoàng đế muốn lập hậu!

Hoàng đế không có Hoàng hậu, chuyện này không được bình thường lắm, cái gọi là điều hòa âm dương, chính cung vẫn luôn vô chủ, dù sao cũng là chuyện không ổn. Từ khi Hoàng hậu qua đời, dù vì bất kì mục đích gì thì quần thần cũng năm lần bảy lượt dâng tâu lên: Trong nhà ngài không có vợ cả, chuyện này khó nói! Không phải đám Thục phi, Hiền phi cũng không hành động, cũng muốn trèo lên hậu vị, sau đó bước thêm một bước, để con trai thành Thái tử lăm chừ. Nhưng Hoàng đế biết cả, ngài lập Thái tử, không thể để trũ vị lung lay, không đồng ý cho phi tần được thăng chức.

Không thăng chức cũng được, thực nữ thiên hạ rất là nhiều, chọn đẹp, chọn tài có được không?

Hoàng đế vẫn không đồng ý, lúc đó ngài cũng bận, còn phải lo chuyện xuất chinh, chuyện cũng vì thế mà bị trễ nãi.

Đến khi ngài có Miêu phi rồi thì thấy rất tốt, Miêu phi cũng không phải không ôm mộng làm mẫu nghi thiên hạ, nhưng Hoàng đế vẫn không đồng ý.

Nay đã sắp vào quan tài, còn muôn lập Hậu gì nữa chứ?!

Trì Tu Chi biết ‘Trước lập hậu, sau lập Thái tử’, nhưng không ngờ Hoàng đế lại ra tay nhanh như vậy. Trước, thăng chức cho Tiêu Lệnh Tiên thành Thân vương, thường xuyên gọi vào tiếp kiến, còn để y làm chủ trì hôn lễ của em gái. Gấp quá rồi đây? Dù gì cũng nên để hai tháng nữa, quen mặt nhau một chút chứ? Sao lại nhanh như vậy?

Nghe thấy ngài muôn lập chiêu, Trì Tu Chi không thể không ngây ra một lát, sau đó mới cầm bút ghi lại.

Hoàng đế vừa nói, vừa thở dài than thở. Trong lòng như bị hai mươi con chuột cào cấu, ngài rất bất an! Tiểu mỹ nhân như Miêu phi, gần đây lại hăng hái hứng chí, rất để ý đến chuyện cưới xin của chư vương công chúa, bày ra vẻ rộng lượng, cố gắng trở thành một ‘Quốc mẫu’, không nũng nịu, ăn vạ nữa. Hoàng đế rất áy náy, không nỡ để Miêu phi tiếp tục ôm mộng hão huyền, nên đánh võ, tránh để cô hi vọng càng nhiều thất vọng càng lớn, cuối cùng vì thất vọng tột bậc mà gục ngã.

Trì Tu Chi đã viết chiêu xong, cũng đã chuẩn bị kĩ càng, chờ đến khi đọc ra.

Chẳng đợi đến lúc Trịnh Tĩnh Nghiệp tiết lộ tin này cho thế gia thì Hoàng đế đã giáng một tia sét: *Ngài muôn lập hậu*. Không phải lập người sống mà truy phong cho một kẻ đã chết! Truy phong thì cứ truy phong đi, người chết rồi thì còn làm gì được nữa.

Nhưng tất nhiên, các đại thần đều không nghĩ thế. Đầu tiên, về người được truy phong, bà ta là cung nhân. Cung nhân Hứa thị, mẹ của Tiêu Lệnh Tiên, đến chết cũng chỉ là một cung nhân, có thể thấy người này thảm thế nào. Dòng họ đã sớm bị mai một, không tìm hỏi gì được, thân thích cũng chẳng còn lại ai, càng không thể lấy lí do vì nhà mẹ đẻ lập công nên truy

phong gì gì đó được. Bên cạnh đó, con trai của bà ta cũng không có công trạng gì cho đời, không đáng được vậy.

Đây là truy phong Hoàng hậu đó! Sao có thể tùy tiện như vậy được.

Mọi người cùng hợp lại tấn công, trước tiên hỏi Hoàng đế: Dựa vào cái gì? Sau lại nhầm vào Trì Tu Chi, cái tên này, chiếu thư như vậy mà cũng dám phụng chiếu viết sao?! Bọn ta không thura nhận!

Đúng vậy, chiếu thư của Hoàng đế đã viết ra, đại thần có thể bác bỏ, đương nhiên, phải theo trình tự, được luật pháp bảo hộ. Đôi khi Hoàng đế giở trò, lặng lẽ thông qua thì đại thần cũng có thể phản đối sau đó. Giờ mà ‘Lời vàng miệng ngọc’, cho dù ‘Vua không nói đùa’ thì cũng còn cái gọi là ‘Tôi kỵ chiếu (*)’, có *Tôi kỵ chiếu*, chứng tỏ Hoàng đế cũng biết sai, cũng cần đính chính, phải thura nhận!

(*) *Tôi kỵ chiếu: chiếu thư để vương tự xét lại hoặc kiểm điểm khuyết điểm, sai lầm của mình.*

Trì Tu Chi bị ép lôi lên tuyển đầu, bày mặt người chết ra, lạnh nhạt hỏi mọi người: “Vì sao Hứa thị không thể được truy phong thành Hoàng hậu?”

Mũi Tưởng Tiên Hiền giận đến muốn vẹo qua một bên, *Còn làm bộ với giả ngu nữa hả? Đm!* Tưởng Tiên Hiền chửi thầm trong bụng, thì ra là y! Không phải sao, truy phong Hứa thị thành Hoàng hậu, bước tiếp theo là đưa Thục vương lên làm Thái tử còn gì? Tưởng Tiên Hiền đã mất rất nhiều công sức vì Ngụy vương, hoàn toàn không quan hệ gì với Thục vương cả, rõ ràng có thể thấy, Trì Tu Chi đâm vào đây, Trịnh Tĩnh Nghiệp lại không giúp đỡ Thục vương nhiều, Tưởng Tiên Hiền chết cũng phải phản pháo!

“Người có thể xứng với Thiên tử là ai?” Tưởng Tiên Hiền bắt đầu khoe chử, quanh quần thì có phải là thực nữ, là một phụ nữ đức hạnh, quan trọng hơn cả xuất thân. Người bình thường cưới vợ còn để ý này nọ, huống chi là *con trời*?

Có ông ta mào đầu, một đám người ở dưới cùng nhau tấn công, trên triều rất loạn. Thẩm Tấn ngang nhiên hỏi Tiêu Lệnh Tiên: “Ý Thục vương thế nào?”

Mặt Tiêu Lệnh Tiên đỏ bừng, một đám người công kích xuất thân mè y không tốt, không có ưu điểm gì, chỉ là một kẻ nho nhỏ ở trong cung, tìm cách van xin tranh thủ tình cảm mà thôi, nếu là bạn thì có vui nổi không? Nếu Từ Oánh ở đây, thế nào cũng xông pha cà đám ấy.

Trì Tu Chi giải vây cho Tiêu Lệnh Tiên: “Con không thể đưa ý kiến về cha, tất nhiên cũng không thể bình về mẹ. Thẩm công cũng biết lí lẽ này rồi đấy, không nên ép hỏi con cái nữa.”

Thẩm Tấn tức giận đến ngã bỏ ngửa: “Trì Tu Chi, ngươi là nịnh thần tiểu nhân, thừa nhận đi! Ngươi, ngươi là gian thần!”

Được nha, gian thần từ đây mà ra, Trì Tu Chi là gian thần, rất hợp với vị gian thần nhạc phụ của chàng, thật là thỏa đáng!

Bất thình lình, một giọng nói vang lên: “Không được lấy thiếp làm vợ.” Giọng nói xót xa, hấp dẫn ánh mắt của mọi người. Có người nhận ra đây là một Lang trung của Lễ bộ, tên là Hạ Thành, người trong tộc với vợ cả của Hoàng đế, Hạ hoàng hậu. Dù sao cũng là con cháu thế gia, nghiên cứu lễ nghi rất thấu triệt. Mọi người đều tinh táo trở lại, lập tức cãi nhau ầm ĩ, có người mang luật ra, lấy thê làm thiếp, phải đi tù, đánh bằng roi, sau đó người thiếp sẽ bị đánh về nguyên dạng. Hoàng đế, luật này là do tổ tiên của ngài hồi trước ban ra đó nha!

Không phải tất cả mọi người đều phản đối Hoàng đế, cũng có kẻ - *thừa nhận ăn theo*, đưa ra vài lí do rằng triều trước đây cũng đã từng tấn phong từ Phi tần trở thành hoàng hậu.

Kết quả bị Tưởng Tiền Hiền quật lại một câu: “Đó là tiền triều loạn chính, Thánh nhân là minh quân, há có thể noi theo?” Nước mắt Tưởng Tiền Hiền òa ra, tay ôm hốt bắn nói: “Bệ hạ, Thiên tử phải làm gương cho muôn dân!” Ngài có muốn thiên hạ lộn xộn không? Bắt đầu lôi ra giải thích,

hôn nhân không phải chuyện của hai người, nó là chuyện của hai gia đình, còn quan hệ tới một loạt thò cúng, kế thừa các kiếp.

Nói xong, Tưởng Tiên Hiền hai mắt đẫm nước, chất vấn Trịnh Tĩnh Nghiệp: “Trịnh tướng công cũng nghĩ thế phải không?”

Trịnh Tĩnh Nghiệp nhìn bộ dạng ‘hoa lê sương nước mưa’ của Tưởng Tiên Hiền mà nổi hết cả da gà, đầu hơi run run, thong thả nói: “Tưởng tướng công thất thoát rồi, nước mắt giàn giụa như đàn bà thế kia, mắt hết phong thái đại thần,” ông cầm hốt bắn trên tay, nói với Hoàng đế, “Thánh nhân, tinh thần quần chúng sục sôi, bị mất bình tĩnh, thần đế nghị hãy bàn lại sau.” Rõ ràng là không thảo luận cho tốt, thôi thì tạm thời dẹp yên dã.

Tưởng Tiên Hiền cảm thấy rất ngứa tay, muốn quất cái hốt bắn bằng ngà voi một phát!

Âm ī xong rồi bỏ chạy, Trịnh Tĩnh Nghiệp, ông có thể không biết xấu hổ hơn nữa sao?

Đáp án là đúng vậy!

Trên triều cực kì hỗn loạn, Hoàng đế kiên định nói: “Chư khanh kích động quá rồi – nếu chư khanh đã mỗi người một ý thì không bằng tự về nhà cân nhắc, tĩnh táo trở lại, chọn ngày bàn sau.” Cực kì áy náy liếc sang Trịnh Tĩnh Nghiệp, ngại quá, không có báo với khanh trước một tiếng, nhưng quả thật ta không chịu nổi sự cẩn rút lương tâm, không muốn giấu giếm nữa. Gây phiền toái cho khanh rồi, nhưng mà, khanh làm tốt lắm! Cố lên! Cứ tiếp tục cố đi nha~

Dám Trịnh đảng Vu Nguyên Tè vội vàng tum lại về phía Trịnh Tĩnh Nghiệp, che ông lại, nhanh chóng vây lấy Trịnh Tĩnh Nghiệp để đưa ra khỏi cung Đại Chính, sợ xảy ra màn ẩu đả nào. Nhưng không có trò ẩu đả nào xảy ra, có lẽ mọi người đều dè chừng trước giá trị vũ lực Vu Nguyên Tè, chỉ xỉa xói vài câu. Như là ‘Chuyện lớn thế này, Tưởng công không nóng này, thật là có phong độ’, ‘Tưởng công có cậu con rể *ngon* quá nhỉ’. Trịnh Tĩnh Nghiệp không nổi giận, chỉ mỉm cười, nói bằng tông giọng đảm bảo để mọi

người có thể nghe thấy: “Nghe nói, Thánh nhân mơ thấy Tiên đế, được Tiên đế báo mộng cho.”

Mọi người nghe xong, càng tức giận, nói thế không phải xem thường chỉ số thông minh của quần chúng nhân dân quá sao? Cái lí do được báo mộng này là lí do bọn này bịa *cmn* đặt để lừa người khác đó? Cái gì mà Thánh thủ ra đời trời xanh khác lạ, ánh lửa dữ dội, nào là đang nhập mộng báo tin, gì mà có một con vật kì lạ xuất hiện ở ngoài phòng... Điều là lúc bọn này viết *cmn* sử bịa ra đó, được không?

Từng ánh mắt như đang bốc lửa.

Đối địch là thế, những người ở dưới lúc nào cũng không vui. Thông gia của Trịnh Tĩnh Nghiệp, Thành quốc công Ngô Thừa Nghiệp không hài lòng mà hỏi: “Thì ra Tướng công đã biết tính toán Thánh nhân rồi ư? Sao không nói trước một tiếng, dù gì cũng có thể phụ họa theo.” Thật không có suy nghĩ.

Nhận kháng nghị từ nhà thông gia, Trịnh Tĩnh Nghiệp khẳng định với Ngô Thừa Nghiệp: “Ta cũng chỉ vừa biết thôi! Nếu ta biết sớm, chẳng lẽ chuyện sẽ xảy ra đến mức này sao? Dù không xong cũng chẳng đến mức âm ĩ thế này!”

Ngô Thừa Nghiệp trầm mặc, vị thông gia của ông không phải người tốt nhưng cũng là kẻ có tài. Ông nói vậy thì hẳn cũng có tám, chín phần là thật. Nhỏ giọng hỏi: “Thánh ý đã quyết?”

Trịnh Tĩnh Nghiệp nhỏ giọng nói: “Nào dễ như vậy? Thánh nhân cũng làm ta trở tay không kịp! Có điều – chớ dây dưa cùng đám kia.”

Ngô Thừa Nghiệp thận trọng gật đầu, lắc lư rời đi.

Ngay cả Trịnh đảng cũng tin Trịnh Tĩnh Nghiệp vô tội, Vu Nguyên Tề còn oán trách: “Thánh nhân cũng thật là, đáng ra phải hỏi ý Tể tướng chứ.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp cười khổ, bày ra một bộ Thùa tướng yêu nước thương dân, khiến đám Trịnh đảng không khỏi bày ra bộ gian tặc bợ đỡ: “Tướng công thật không dễ dàng gì!” Hoàng đế động kinh mà phải theo đi dọn cục diện rồi răm cho.

Trịnh Tĩnh Nghiệp mang bộ dạng khổ sở ra về, vào nhà rồi thì vuốt râu cười, tốt lăm, ông, con rể ông, đều đã lộ mặt bênh vực cho Thái tử tương lai. *Chắc chắn*, thế gia lại phạm tội chết với Thái tử, các người mắng y nhưng cũng chớ khinh thường mẹ y chứ!

Cười cười, Trịnh Tĩnh Nghiệp nhác bút viết một tin nhắn, phân công, chuẩn bị đại điển sắc phong Thái tử, mặc khác, tăng số người bảo vệ biệt nghiệp Thục vương, tránh để những kẻ không phận sự tập kích vào Thục vương. Xem nào, cho người tới, để Quách Tĩnh đi, trợ thủ thì... À? Trịnh Văn Bác và Trương Lượng không tệ. À, còn phải sai người vào báo với Hoàng đế một tiếng. Tính toán, hôm nay là ngày Tiêu Thâm trực, Quách Tĩnh rảnh, vừa vặn, để cho nó mang tin nhắn vào cung, được phê duyệt rồi thì chọn người đứng gác luôn, tránh có người gọi đi làm chuyện khác, cũng tiện để nó báo với Hoàng đế rằng, ta đã lấy cớ Tiên đế báo mộng giúp ngài.

Sau khi sắp xếp ổn thỏa, Trịnh Diễm nghe tin tức từ chổ Trịnh Đức Khiêm xong liền chạy tới. Với cái cớ được báo mộng Trịnh Tĩnh Nghiệp đưa ra, Trịnh Diễm không quan tâm lắm, chỉ là cảm thấy: “Lấy cớ như vậy, có đùa giỡn quá không?” Chắc chắn các đại thần sẽ không đồng ý, hôm nay Hoàng đế nằm mộng, nói Tiên đế muốn truy phong Hoàng hậu, mai lại mơ tiếp, bảo rằng muốn giết Thùa tướng, có phải sẽ để ngài làm vậy luôn không?

Trịnh Tĩnh Nghiệp nói: “Ta nói gì à?”

“Không phải nói Tiên đế báo mộng muốn truy phong Hoàng hậu sao?”

“Ta chỉ nói Tiên đế báo mộng, không nói gì khác.”

Đẹch! Đúng là vô si! Trịnh Diễm không còn đánh giá nào khác về cha mình.

127. THỎA HIỆP CUỐI CÙNG

[Nguyên]

ĐÓI MẶT NHƯ CHONG CHÓNG, LẬT TAY LÀM MƯA, BIÊN HÓA THẤT THƯỜNG, LỄ TIẾT NÁT BÉT. ĐÂY LÀ CHÍNH KHÁCH.

Phải nói, Trịnh Diễm đúng là một đứa bé ngoan, nhưng nếu nàng biết dự tính của cha mình, e sẽ phun một búng máu.

Trịnh Tĩnh Nghiệp hoàn toàn không định đế Hứa thị được truy phong thành Hoàng hậu! Từ lúc Trịnh Diễm nói chuyện này, ông đã hiểu trong đấy khó khăn thế nào – khó như lên trời. Theo kế hoạch, thay vì đánh nước cờ ‘Truy phong’, ông còn con bài chưa lật. Bởi vì khó, cho nên chưa mang ra nói chuyện nghiêm túc với Hoàng đế.

Trịnh Diễm suy nghĩ đơn giản thế vì bị ảnh hưởng của kiếp trước. Chứ trên thực tế, chẳng hạn như mẹ của Hoàng đế đương nhiệm là, Thái hậu thì được, có phong hào gắn với Tiên đế, là phi tần của Tiên đế. Thế nhưng, bà không được gọi là Hoàng hậu của Tiên đế - Tiên đế người ta có Hoàng hậu rồi!

Đây là kết quả mà Hoàng đế đã cố lăm mới có được. Chuyện này thì phải coi lại một, hai triều đại trước. Bạn là vợ bé, dù con bạn làm Hoàng đế thì chưa chắc bạn có thể thành Thái hậu, làm XX Thái phi gì đó thì may ra. Để được thì ăn thua gì? Dẫu lúc còn sống được vinh dự vang như ‘Nghi phục giống Thái hậu’, nhưng trên danh nghĩa bạn vẫn là Thái phi, vẫn chỉ là vợ bé thôi. Thế mới nói Lý Thái hậu thật tốt số.

Có thể gia ở đây mà bàn luận về phương diện này thì đúng là nói sàm. Nhưng không thể không công nhận rằng, những thứ người ta coi trọng vẫn có đạo lý riêng.

Trịnh Tĩnh Nghiệp sẽ không nhảy hố vì Hoàng đế đâu. Hoàng đế là gì, ăn được chắc? Đúng là ông có quan hệ tốt với Hoàng đế, cũng có tình cảm với ngài, nhưng vẫn chưa đến mức moi tim móc gan mà. Theo ông, đầu tiên, chuyện này chưa chắc thành; thứ hai, nếu thành công, Tiêu Lệnh Tiên biết ơn thì biết, nhưng không có ‘Tình đồng chí’ sâu đậm với ông. Nếu Trịnh Tĩnh Nghiệp muốn Tiêu Lệnh Tiên thân cận với mình hơn thì phải làm vài *tiểu xảo*. Còn nếu bây giờ không thành công, đến khi Tiêu Lệnh Tiên đăng cơ, sẽ ầm ĩ vì chuyện danh phận của Hứa thị thêm một hồi, lúc đó lại là cơ hội Trịnh Tĩnh Nghiệp tự tạo ra cho mình.

Nếu đến lúc đó, có người có thể đứng ra giúp Tiêu Lệnh Tiên mà còn thành công thì Trịnh Tĩnh Nghiệp đành chấp nhận xui xẻo. Nhưng ngay lúc này thì Trịnh Tĩnh Nghiệp đã là ‘Người tốt’ trong suy nghĩ của Tiêu Lệnh Tiên rồi.

Hôm nay Hoàng đế sảng khoái đánh ván này, Trịnh Tĩnh Nghiệp nhanh chóng giảng hòa thu xếp cho, không đợi đến khi tan triều, ông đã hiểu ra – Hoàng đế còn chiêu sau. Cho dù không biết tại sao Hoàng đế lại hành động trước kế hoạch, nhưng không phải ngài không có biện pháp đối phó với tình huống sau này. Làm Hoàng đế gần bốn mươi năm, cho dù nhất thời nóng đầu nhưng cũng phải nóng trong *phạm vi nhất định*. Cũng như tuy ngài sủng ái Miêu phi nhưng hoàn toàn không muốn lập cô ta thành Hoàng hậu hoặc cho con cô ta thành Thái tử vậy - trong ngực lão Hoàng đế có đường cao áp, bình thường để không, nhưng đến khi gặp chuyện thì lập tức thức tỉnh, đây là bản tính trời cho.

Trịnh Tĩnh Nghiệp đoán, có lẽ Hoàng đế định truy phong Hoàng hậu là giả nhưng lập Thục vương là thật. Thế gia và Hoàng đế cùng nhường nhau một bước, để thế gia có thể chọn lựa, truy phong hay sắc lập Thục vương. Thật ra hai người này, tuy một mà hai, tuy hai mà một, nhưng thế gia không nghĩ thế. Truy phong Hứa thị, tất nhiên Thục vương sẽ thành Thái tử. Nếu không đồng ý truy phong, thế gia cũng phải tìm thang cho Hoàng đế bước xuống.

Hai thỏa hiệp, vừa không truy phong Hoàng hậu vừa có thể sắc lập Thái tử, chính là điều Hoàng đế cần. Trịnh Tĩnh Nghiệp tiện thể mà xuôi

theo tính toán của Hoàng đế, vừa biểu hiện lòng trung với ông chủ hiện tại, lại khiến ông chủ kế nhiệm cảm kích sự bảo vệ của mình.

Chỉ là, vẫn cảm thấy rất *mệt*, đột nhiên Hoàng đế nỗi cơn khiếp ôngh không trở tay kịp. Cái cớ ‘Tiên đế báo mộng’ này, vốn được Hoàng đế ‘tiết lộ lúc không có ai’, chứ không phải do Hoàng đế tùy hứng, sau đó Trịnh Tĩnh Nghiệp thông báo ở cung Đại Chính! *Mệt*, quá mệt, thế nào cũng phải mò vét lợi lộc gì đó mới được! Thánh nhân, rốt cuộc ngài muôn truy *cm* phong gì đây.

Đôi mặt như chong chóng, lật tay làm mưa, biến hóa thất thường, lẽ tiết nát bét.

Đây là chính khách.

Hoàng đế không hoàn toàn là một chính khách, lương tâm của lão già như ngài nhiều hơn Trịnh Tĩnh Nghiệp phần nào, cho nên đôi khi Trịnh Tĩnh Nghiệp không có cách nào hiểu hết suy nghĩ của Hoàng đế. Chả phải vì Trịnh Tĩnh Nghiệp không đủ thông minh, cũng chẳng phải vì Hoàng đế quá cao thâm, do sóng não của cả hai không cùng tần số thôi.

Hoàng đế bị Trịnh Tĩnh Nghiệp *nhắc* mà không *hắt* hơi, ngài đang chảy nước mắt, vừa nhìn Miêu phi vừa chảy nước mắt.

Miêu phi ngồi đối diện ngài, hai mắt ửng đỏ, lớp trang điểm trên mặt đã trôi đi, ngược lên trời. Khuôn mặt của Miêu phi bình tĩnh không cảm xúc, nhìn Hoàng đế đang rơi nước mắt, giống như bé con khóc nhẹ đòi kẹo.

Tình cảnh này gần như làm người ta hiểu nhầm thành ‘Nam đau khổ cầu xin nữ đa tình đừng vứt bỏ *bã cảm*.’

Thật ra, người đau khổ chính là Miêu phi.

Trên mặt Miêu phi thường mang vẻ ngây thơ, hồn nhiên của một cô gái không biết buồn đau, thế nên cứ khiến Hoàng đế lo lắng không yên: Tính tình thế thì đáng yêu, nhưng cũng làm người ta lo lắng! Nay thì ngược lại, Miêu phi đã trưởng thành, Hoàng đế khóc.

Từ một cô bé biến thành *chị đại*, Miêu phi chỉ tốn nửa canh giờ.

Đã bàn chuyện trước tập thể thì không cách nào giữ bí mật, dù là việc lớn hay nhỏ, chỉ có ‘có thể bị xem nhẹ’ chứ không thể là ‘không được cho người khác biết’. Huống chi là chuyện quan trọng như truy phong Hoàng hậu? Hoàng đế chưa vê từ tiền điện, Miêu phi đã biết rồi.

Sấm sét giữa trời quang, cũng chỉ thế mà thôi!

Chắc trong cung mọi người đang chê cười cô phải không? Tự mình đa tình nên nay bị người cười nhạo, phải không? Người đàn ông ngày đêm kè cận, yêu cô là thế, lại dùng thủ đoạn đùa giỡn không giữ lời một cách rất đường hoàng. Miêu phi choáng váng, hoàn toàn không cảm nhận được thời gian trôi, mãi đến khi Nhị Thập Tứ lang cẩn thận dè dặt gọi: “Mẹ ơi?”

Một câu, một khẩu lệnh, như nhận được chỉ thị hành động, đầu tiên Miêu phi thét lên một tiếng thê lương, khiến đứa con ruột sợ đến mức khóc òa, trên mặt Miêu phi là hai hàng nước mắt, ngơ ngác nhìn con, không chút cảm giác. Động tĩnh nơi đây kéo Nhị Thập Tam lang chạy tới, cậu cũng bị giật mình. Cuối cùng Miêu phi chậm rãi đưa tay lau nước mắt, sau đó cũng lau mặt cho Nhị Thập Tứ lang, giải thích với Nhị Thập Tam lang: “Vừa rồi giống như ngủ gật, gọi một tiếng khiến ta bị giật mình. Böyle giờ tỉnh rồi, không sao nữa.”

Nhị Thập Tứ lang ngơ ngác nói: “Mẹ thật xấu, dọa con.”

Miêu phi xoa mái tóc mềm mại của con: “Đúng đúng, mẹ thật xấu,” Sau đó để con nuôi đứa con ruột ra ngoài chơi, “Mẹ vẫn chưa tinh táo hẵn, các con đi đọc sách hay tập viết, hoặc chơi cái gì cũng được, để ta được yên tĩnh một chút. Lương Thu, mang nước tới đây, ta muốn rửa mặt.”

Tiêu Lệnh Nghi lo lắng kéo em trai đi, dẫu lo lắng thì cũng có một số việc cậu không được hỏi, chưa kể bây giờ cậu cũng hoàn toàn chẳng hay biết những chuyện đã xảy ra trên triều.

Con trẻ đi rồi, Miêu phi cúi đầu cười, Lương Thu sợ đến mức liều mạng khuyên: “Có lẽ là lời đồn đây thôi? Thánh nhân sao lại thế, chắc sẽ không lập một cung nhân làm Hoàng hậu đâu!”

Khóe môi Miêu phi lộ ra nét cười trào phúng: “Sao lại muốn lập hậu? Rõ ràng ngài ấy vừa ý Thập Thất lang, muốn lập nó là Thái tử thôi! Ta đã kết oán với hậu cung, cũng kết thù với chư vương rồi. Haha, ngài thật sự, thật sự đối tốt với ta, tốt lắm!” Móng tay bấm vào lòng bàn tay, “Đường đường là quân vương, trêu đùa một cô gái như ta vui lắm sao? Thú vị lắm sao?” Thấy ta giống một kẻ ngu si đần độn như thế ngài vui lắm sao?! HẢ?!

Lương Thu thầm ướt khăn tay, rón rén đưa tới. Miêu phi không nhận, tự đi tới trước bồn mà nhúng mặt vào. Lương Thu khẽ thốt một tiếng sơ hãi, Miêu phi không đợi cô tới đỡ, tự mình ngẩng đầu lên, lấy tay áo lau mặt: “Vậy là tinh rồi!” Mắt bị nước vào, càng đỏ hơn.

Sau đó, Hoàng đế tới, vô cùng xấu hổ. Miêu phi làm ra vẻ không có việc gì, hai mắt đỏ ửng mà hỏi Hoàng đế: “Sao Thánh nhân tới đây?”

Hoàng đế rất áy náy, nhìn trái phải hỏi: “Nhị Thập Tứ lang đâu?”

“Thiếp để Nhị Thập Tam lang dẫn nó đi chơi rồi.”

Nội dung cuộc nói chuyện của hai người không có gì khác trước, chỉ là trong lời nói có cảm giác xa cách, khiến Hoàng đế rất khó chịu. Miêu phi giỏi hiểu ý người, dịu dàng, không hề đề cập một chữ nào về chuyện trên triều, chỉ hỏi Hoàng đế muốn trưa nay ăn gì, có muốn dùng chè lạnh không.

Mũi Hoàng đế chua xót: “Ta có lỗi với nàng.”

Miêu phi mỉm cười đáp: “Tại sao Thánh nhân lại nói lời này? Thiếp vốn chỉ là một dân nữ vô tri, may mắn được Thánh nhân coi trọng, nhiều

năm ân sủng, đã được hưởng phúc phần mà nhiều người cả đời không thể có, sao lại có lỗi chứ? Nếu đây là *có lỗi* thì Thánh nhân hãy *có lỗi* với thiếp nhiều hơn nữa đi.”

Nước mắt Hoàng đế rơi đầy mặt, kéo tay Miêu phi hứa hẹn: “Dù ta chết cũng không để mẹ con nàng không có chỗ nương tựa.”

Miêu phi cười khẽ, im lặng rời lệ: “Vậy là được rồi.”

Hoàng đế chạy trối chết, ngài chưa từng chật vật như vậy.

Chạy đi nhưng cũng không phải không để ý tới Miêu phi, ngài gọi em gái vào. Trưởng công chúa Khánh Lâm đã biết dự định của Hoàng đế, ám chỉ của Trịnh Tĩnh Nghiệp trước đây khiến bà rất hài lòng. Nghe Hoàng đế gọi mình vào cung Thúy Vi, không do dự đi ngay, nhưng khi thấy anh trai đang khóc lóc nỉ non thì hối hận ngay lập tức.

Trưởng công chúa Khánh Lâm rất kinh ngạc, thấy anh trai giàn như nhào tới ôm đùi bà thồn thức: “Nha đầu, lúc này ta dựa hết vào muội!”

Muội con khỉ! Trưởng công chúa Khánh Lâm thầm chửi tục một câu, có lầm hay không? Trước đây lúc nào cũng là bà chảy hai hàng nước mắt nhìn anh trai chính người cơ mà? Sao bây giờ ngược lại, bảo bà đi trấn an Miêu phi? Có tình anh em nào như thế không? Có anh trai nào như ngài không?

Oán thì oán, Hoàng đế đã giao nhiệm vụ thì Trưởng công chúa Khánh Lâm cũng đành phải nhận: “Muội đi xem thử thế nào, còn được hay chăng thì phải chờ Quý phi tự nghĩ thông suốt.”

“Thông, thông mà, ta thấy nàng ấy nghĩ rất thông!”

“Có ai như huynh không? Đưa người ta lên cao rồi chơi xấu như thế.”

Thật không có tiền đồ! Dù con người xấu xa này là anh minh, nhưng lúc này Trưởng công chúa Khánh Lâm không thể không thông cảm với Miêu phi, đúng là cô ta đã bị anh bà lừa dối. Anh bà lừa người xong, còn muôn người ta không ghi hận, nếu ghi hận thì gọi em gái tới hóa giải hận thù. Em gái để dùng vào việc này hả? Huynh là đồ khốn khiếp! Đồ xấu xa không có lương tâm! Trưởng công chúa Khánh Lâm rất có lương tâm mà mắng anh minh, sau đó bình ổn tâm trạng để đi hóa giải thù hận.

Hoàng đế bị em gái mắng, rất ngoan ngoãn biết điều: “Em gái ngoan, trông hết vào muội.”

Trưởng công chúa Khánh Lâm nói: “Huynh cũng đừng vậy,” dù sao vẫn rất thương anh trai, “Huynh có đồng ý à? Huynh chột dạ chuyện gì? Quốc gia đại sự, nào có thể tùy tiện muôn thế nào cũng được? Cô ta là người hiểu chuyện, hẳn cũng biết lúc này không thể ỷ vào được sủng mà kiêu, huynh sốt ruột đến mức nào rồi này?” Xoa tóc anh trai, Trưởng công chúa Khánh Lâm cảm thấy trong lòng rất khó chịu.

Được em gái quan tâm, Hoàng đế thấy nhẹ nhõm hơn: “Vẫn là ta đã không tốt.”

Trưởng công chúa Khánh Lâm đến chỗ Miêu phi, nhạy bén nhận ra Miêu phi không còn giống ngày xưa. Ngày xưa thi thoảng Miêu phi cũng bày trò tạm chia tay với Hoàng đế, khi Trưởng công chúa Khánh Lâm tới, lúc nào Miêu phi cũng phàn nàn oán trách. Nay lại ngồi ngay ngắn chào hỏi Trưởng công chúa Khánh Lâm: “Sao rảnh rồi tới chơi thế này?”

Thấy Miêu phi bỗng nhiên chín chắn như vậy, Trưởng công chúa Khánh Lâm cũng thoải mái hơn: “Việc đã đến nước này, trong lòng mọi người đều hiểu, nên nghĩ cho sau này mới tốt.”

“Những lời cô nói, ta không hiểu rõ lắm.”

“Vậy thì cứ ngu ngốc tiếp đi,” Trưởng công chúa Khánh Lâm cũng chẳng tốt tính gì, “Ngu ngốc, cứ để Nhị Thập Tứ lang nhìn thấy mẹ nó ngu ngốc thế nào đi. Hừ.”

Bỗng Miêu phi im lặng, Trưởng công chúa Khánh Lâm tiếp: “Cô cứ giả vờ đức hạnh hiền lành nữa cho ta xem.”

Quả thật Miêu phi không thể chống lại khí thế của Trưởng công chúa Khánh Lâm, trong lòng đã sinh oán hận, bật thốt: “Trước đây Trưởng công chúa luôn nói nói cười cười, nay cũng thật uy phong.”

Trưởng công chúa Khánh Lâm bước lên một bước, giọng nói cực kì lạnh lùng: “Hiểu rõ tính cô, ta không thèm chấp – nhưng lời ban nãy, coi như đã xúc phạm tới ta. Bây giờ ta uy phong? Trước đây cô không uy phong sao? Trong lòng đang oán hận đúng không? Thấy ta trở mặt đúng không? Ta vẫn tới đây đây. Nếu cô cứ thế này, sẽ có cả đám người giờ uy phong trước mặt cô! Cho rằng người bên ngoài phụ mình sao? Có ai đồng ý chuyện gì với cô không?”

“Thì ra luôn lừa dối ta!”

“Cô không lừa người khác? Ta nói, hai ta cứ lôi chuyện cũ thế này sao?”

“Không phải ta cũng tự biết rồi ư?”

“Nói thật với cô, Nhị Thập Tứ lang còn quá nhỏ, nó có nhiều anh trai như vậy,” Trưởng công chúa Khánh Lâm cười lạnh, “Cô nghĩ nó có thể ngồi vững ngai Thái tử sao?”

Miêu phi tức đến nỗi lắp: “Không, không, không phải nó có cha nó sao? Chỉ cần ngài đồng ý...” Nó là chỉ con, ngài là chỉ chồng mình.

Trưởng công chúa Khánh Lâm lạnh lùng: “Ta chỉ thấy lạ, Nhị Thập Tứ lang không phải đích cũng chẳng phải trưởng, cô lấy đâu ra tự tin vậy? Chuyện trên triều, nếu cô có thể khóc là xong chuyện thì cần đại thần làm gì nữa? Đó là Thánh nhân, không thể tùy tiện. Cô từng muốn làm Hoàng hậu phải không? Thành công không? Các đại thần là vật trang trí à? Ta nói nhiều như vậy, toàn là lời thật, bây giờ nói chuyện với cô quả rất thoải mái!

Không như trước kia, đều giả vờ cười cợt. Mà không phải cô cũng vờ cười nói ra vẻ hiền lành với ta sao, cô thích ta thật chắc?” Những chuyện bà đây bày ra để lôi kéo tình cảm chẳng lẽ ít hơn *nhãi ranh* như cô à?

Lúc này Miêu phi mới thật sự bình tĩnh: “Cô nói nên làm gì bây giờ?”

Biện pháp của Trưởng công chúa Khánh Lâm cũng rất đơn giản: “Thánh nhân sẽ không để các người chịu thiệt, nếu không thì chẳng gọi ta vào làm gì. Chỉ là huynh ấy không thể giải thích rõ ràng cho cô, cô có thông cảm cho huynh ấy không? Có thể không nuôi con sao?”

Con trai là của báu của Miêu phi, Miêu phi bị bắt trúng tử huyệt: “Có thật sẽ bảo vệ mẹ con ta được bình an không?”

“Chắn chắn, tuổi Thập Thất lang chưa lớn, sẽ không ra tay độc ác như vậy, trong triều vẫn còn đại thần. Các vị Tướng công nào có tinh thần để ý tới cô?”

Nói đến Tể tướng, Miêu phi lại nhớ tới Trịnh gia: “Các người giấu ta vất vả quá! Đúng thật, gần đây Trịnh gia cũng không chịu tới đây, ta còn cho rằng bọn họ là người tốt.”

Trưởng công chúa Khánh Lâm chuyện gì cũng bất kể, nhưng tuyệt đối không để người nhà mình chịu thiệt: “Bọn họ cũng đã đối xử với cô đến mức nào đó rồi, còn cô giúp được gì cho nhà người ta? Cha cô, anh trai cô, nếu không nhờ Trịnh tướng công, đã bị sung quân lưu đày từ lâu.”

Miêu phi cắn răng, cái cô bỏ ra là tình cảm, là tình cảm! Nhưng trước mặt lợi ích, tình cảm đáng bao tiền? “Giờ thì các người tốt quá rồi.”

“Chúng ta rất tốt, ta không ép họ phải giúp ta làm Hoàng hậu, giúp lập con ta thành Thái tử, không được như ý thì sinh oán.”

Miêu phi bị chất vấn đến cứng họng, Trưởng công chúa Khánh Lâm nói đúng: Cô còn phải nuôi con trai, còn phải tiếp tục sống. Nếu muốn chọc giận bọn họ, chỉ có mình chịu thiệt. Trước đây cô luôn cho rằng không ai có

thể ép mình làm gì, nay Hoàng đế trở mặt không giữ lời, cô cũng chẳng còn dũng khí mà nghĩ vậy nữa.

Trưởng công chúa Khánh Lâm không có thù oán gì với Miêu phi, chẳng qua vì chuyện này mà rầy rà. Trong mắt bà, Miêu phi là kẻ bị loại từ lâu, nếu tiếp tục dây dưa thì trừ rước thêm phiền phức, nào có lợi ích gì? Trưởng công chúa Khánh Lâm rất coi thường Miêu phi, cô ta là loại phụ nữ ống eo điển hình! Ích kỉ, chỉ biết quần lấy đàn ông, phiền!

Chỉ là anh trai bà lại yêu thương một nha đầu không hiểu chuyện, bây giờ thì hay rồi, cho cô ta hai cái tát để tự nhận rõ tình hình.

Thói đời nóng lạnh, cũng chẳng khác gì.

Hoàng đế bị oán trách đang phải chăm chỉ làm việc, ngài hẹn đại thần vào bàn bạc, đầu tiên là Trịnh Tĩnh Nghiệp. Vốn muốn giữ Trịnh Tĩnh Nghiệp lại để nói chuyện, nhưng trong lòng ngài rất bất an, không thể không liếc Miêu phi một cái rồi mới bắt tay vào chính sự. Lúc Hoàng đế rời khỏi chỗ Miêu phi, Quách Tĩnh đến báo cáo.

Hoàng đế vừa cảm thán: “Trịnh Tĩnh Nghiệp tài giỏi khôn ngoan,” vừa nói với Quách Tĩnh: “Cứ vậy mà làm.” Sao đó bảo Trì Tu Chi đi mời cha vợ tới đây có chuyện cần bàn.

Trì Tu Chi cưỡi ngựa chạy đi mời Trịnh Tĩnh Nghiệp, Trịnh Tĩnh Nghiệp đã thay quần áo xong, đang chờ: “Nhạc phụ đã biết Thánh nhân sẽ gọi vào sao?”

Trịnh Tĩnh Nghiệp nghĩ bụng, miễn là Hoàng đế không bị rút não, khi tỉnh lại chắc chắn sẽ tìm Tề tướng. Mỉm cười không đáp, hỏi ngược Trì Tu Chi: “Mùi vị làm gian tactic thế nào?”

Trì Tu Chi không tự nhiên mà nhếch khóe miệng, không đáp. Nói thật là, chẳng có gì. Truy phong Hứa thị, chàng cũng không thích. Quả thật,

chuyện này quá sai lệch với thường thức của chàng, chẳng biết sẽ bị thầy mắng đến mức nào, nhưng tên trên cung, không thể không bắn. Có điều chàng cảm thấy, trong các con trai của Hoàng đế, chỉ mỗi Thập Thát lang có chút năng lực: Ít ra y vẫn chưa để lộ nhược điểm nào. Vì y, đành phải đưa mẹ y lên.

Trịnh Tĩnh Nghiệp vỗ vai con rể: “Không cần suy nghĩ nhiều, trên triều này,” ghé vào tai Trì Tu Chi, “Chẳng có ai không phải gian tặc! Viên Mạn Đạo đủ đạo đức à? Nhưng vẫn có người mắng ông ta đây thôi! Lời chửi mắng chàng có gì hay, nghe qua rồi thôi.”

Trì Tu Chi mơ hồ đáp, nhưng vẫn cảm thấy không được tự nhiên.

Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng không dông dài thêm, bảo Quách Tĩnh đưa Trịnh Văn Bác và Trương Lượng đến biệt nghiệp Thục vương, sau đó vội vàng lêng ngựa tới cung Thúy Vi.

Gặp Hoàng đế, Trịnh Tĩnh Nghiệp vái chào, ngồi xuống ghế đầu bên tay trái của Hoàng đế, không đợi ngài nói, dùng ánh mắt của giáo viên chủ nhiệm đang khiển trách học sinh tiểu học đã phạm lỗi, nhìn Hoàng đế. Hoàng đế không chịu nổi áp lực, chà chà hai tay vào nhau: “Chuyện này do ta đã nôn nóng.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp thở dài, giọng nói rất ôn hòa: “Tại sao Thánh nhân không bàn trước với chúng thần một tiếng mà đường đột tuyên bố như thế? Công bằng mà nói, bệ hạ đã lỗ mắng rồi.”

Hoàng đế nói: “Ôi, thời gian của ta đã không còn nhiều, không nhanh chóng quyết định sẽ rất bất an.”

Khuôn mặt của Trịnh Tĩnh Nghiệp vẫn không hề thay đổi, dùng lời nói đối như vậy để lừa Tể tướng, ngài không thấy đang xỉ nhục chỉ số thông minh của người khác sao?

Hoàng đế hỏi Trịnh Tĩnh Nghiệp: “Bây giờ phải làm sao đây?”

Trịnh Tĩnh Nghiệp nói: “Thần đã nói với mọi người là Tiên đế báo mộng cho bệ hạ.”

“Ù.” Lí do này không tệ.

“Nhưng chỉ dựa vào cái này, quả thật không đủ! Các đại thần sẽ không đồng ý.”

“Ù.”

“Nếu bệ hạ bàn bạc với thần trước, đầu tiên chúng ta sẽ tung tin đồn rằng Tiên đế báo mộng, muốn ngài sớm lập Thái tử, Tiên đế xem trọng Thục vương. Có tin đồn thì Thục vương cũng có thể nhờ đó mà vươn mình. Sau đó để Thục vương làm vài chuyện uy danh thì sẽ thuận lợi hơn nhiều.”

Bây giờ mà nói thì còn ý nghĩa gì sao?

Bỗng Trịnh Tĩnh Nghiệp giảo hoạt nhìn Hoàng đế: “Thánh nhân vội vàng sắp xếp như vậy, hẳn là đã có đối sách đằng sau cả rồi chứ?” Có đôi khi, Thùa tướng không thể quá thông minh.

Hoàng đế ho khan một tiếng: “Vẫn còn hơi do dự.”

“Vậy -- -- Thánh nhân cũng đừng ngại gọi Tưởng Tiền Hiền, Vị Tri Miễn vào hỏi chuyện, bọn họ cũng là Tể tướng mà. Ngoài ra còn có đám Thẩm Tán, Viên Mạn Đạo nữa, điều là trọng thần triều đình, là kẻ hiểu chuyện. Nói không chừng, sẽ có gợi ý gì chăng?”

Hoàng đế vỗ tay cười nói: “Xuất sắc.” Ngài cũng nghĩ như vậy~ tiêu diệt từng bộ phận. Có thể không truy phong Hoàng hậu, nhưng nhất định phải lập Thái tử - chỉ cần Hoàng đế có lối suy nghĩ của chính khách, không thể nào Trịnh Tĩnh Nghiệp lại đoán sai.

Trịnh Tĩnh Nghiệp trở ra, Tưởng Tiền Hiền được gọi vào, Tưởng Tiền Hiền phụng chiểu lúc đang mở hội nghị trao đổi ở nhà, Tưởng Trác cũng có

mặt, Tưởng Tiên Hiền đang khen Hạ Thịnh: “May mà có hăn nhanh trí, đây là theo lý. Nếu không, trong thời gian ngắn thì không có cớ nào cản Thánh nhân.”

Tưởng Trác dở khóc dở cười: “Tưởng công sai rồi! Vẫn còn Tề vương đây.” Ngài bót hồ đồ đi?

“Tề vương không lo cho dân, bị đẩy đi xa, có quyền gì mà để ý đến chính vị trong cung nữa?” Tưởng Tiên Hiền đã gạt Tề vương ra khỏi danh sách từ lâu.

Tưởng Trác nói: “Không được lấy thiếp làm vợ, trừ khi Thánh nhân chọn thực nữ khác thì trong hậu cung không ai có thể làm hậu, nói cách khác... Thánh nhân không có *đích tử*. Có đích lập đích, không đích lập trưởng! Thái tử đã bị phế, Tề vương là lớn nhất, em họ của Hạ Thịnh là Tề vương phi!”

Em họ cmm!

Tưởng Tiên Hiền rút lại lời khen về Hạ Thịnh, ông ta muốn cào chết Hạ Thịnh!

Tiêu Thâm tự mình đến đưa Tưởng Tiên Hiền vào cung, Tưởng Tiên Hiền hỏi thăm Tiêu Thâm: “Thập Nhất lang, tình hình Thánh nhân thế nào rồi?”

Đương nhiên Tiêu Thâm không tùy tiện nhả ra: “Tưởng tướng đi là biết.”

Tưởng Tiên Hiền ăn mặc nghiêm túc, vẻ mặt nghiêm trọng tiến vào cung Thúy Vi. Một vẻ *liệt sĩ* mà vái chào Hoàng đế, lúc này Trịnh Tĩnh Nghiệp đã về, Tưởng Tiên Hiền ngồi ở vị trí Trịnh Tĩnh Nghiệp đã ngồi, không đợi Hoàng đế mở miệng, nghiêm túc nói với Hoàng đế: “Thánh nhân, chuyện lớn trên triều, không thể đùa được. Hoàng hậu, đứng trên một nước, không thể tùy tiện truy phong như thế! Trịnh Tĩnh Nghiệp có nói với

mọi người rằng Tiên đế báo mộng? Lý... lý do này chỉ có mụ nhà quê không biết gì mới tin!” Rõ là không hề tin.

Hoàng đế tốt tính khoát tay: “Tiên đế báo mộng cho trẫm thật.”

“Tiên đế thâm minh đại nghĩa, sao lại có thể làm chuyện sai trái như vậy? Để thiếp làm vợ...”

Hoàng đế cắt ngang lời ông ta: “Tiên đế nói, Thập Thất lang có phúc phận của Thiên tử. Nhưng nó không phải đích, cũng không phải trưởng, trẫm muôn lập nó, tất nhiên phải cho nó một cái danh phận.”

Tưởng Tiền Hiền nghiêm mặt: “Vì một giấc mộng sao? Thần không dám phụng chiếu này. Hôm nay Thánh nhân nói vì Tiên đế báo mộng mà lập Thái tử, ngày mai Tiên đế báo mộng muốn phế Thái tử, bệ hạ sẽ nghe sao? Có lệ của hôm nay, vua đời sau sẽ cứ một mực bảo *được báo mộng* thì sẽ thế nào đây? Thần hạ phản đối, đây là bại hoại quốc gia!”

Hoàng đế vẫn rất tốt tính mà rằng: “Được, không nói báo mộng nữa, ta nay đã lớn tuổi, bây giờ Đông cung không người, khanh nói xem, ai thích hợp?”

Tưởng Tiền Hiền không do dự nói: “Mọi chuyện đều theo lề pháp!”

“Tề vương?”

Tưởng Tiền Hiền tắt lửa, nhận ra rằng không thể như vậy, nỗi súc chiến đấu: “Thánh nhân, từ việc lộn xộn trong thư nặc danh, quả thực những chuyện Tề vương làm là không hợp pháp, xin thưa, không lo cho dân, không thể làm vua.”

“Triệu vương?”

“Triệu vương và Tần vương cũng có liên quan đến vụ án thư nặc danh, Yến vương cũng dính lời đồn.”

Hoàng đế nở nụ cười, không phải bộ dạng chảy nước mắt trước mặt Miêu phi, khổ sở trước mặt em gái, mà trong đôi mắt lộ vẻ cơ trí. Lời ngài nói cho thấy ngài và Trưởng công chúa Khánh Lâm đúng là anh em ruột: “Chúng ta đừng nói xa nói gần nữa, nói thăng ra đi, khanh thấy Nguy vương thích hợp sao?”

Tưởng Tiên Hiền hít một hơi lạnh: “Vâng.”

“Trẫm không thích nó,” Hoàng đế nói thăng, “Hay lắm! Tề vương không lo cho dân? Đừng tưởng trẫm không biết những điền viên của Ngụy vương từ đâu mà ra! Các ngươi tố cáo Yên vương, sao biết không ai tố Ngụy vương? Còn thằng súc sinh Tân vương, đến con ruột còn nhầm! Thập lang?! Thập Tú lang?! Người muốn trẫm phải chính miệng thừa nhận con trai mình đã làm bao nhiêu chuyện sai lầm, quá quắt đến thế nào sao?”

Tưởng Tiên Hiền đỏ mồ hôi đầm đìa: “Thần không dám. Con người không ai hoàn hảo cả.”

Hoàng đế vẫn vô cảm nhìn ông ta, trên trán Tưởng Tiên Hiền rịn mồ hôi, ngã nhào xuống đất: “Thánh nhân, thần là có tâm tư, nhưng quả thật... Thục vương chưa từng có sự tích gì, mọi người cũng không biết tính cách của y.”

Hoàng đế trầm giọng: “Nhưng không để anh em tương tàn là được! Lập Ngụy vương, Yên vương có phục? Lập Yên vương, Ngụy vương phục chẳng?! Không lập tức gây chuyện là không xong! Đồi người khác, khó chịu thì có, nhưng không đến mức đồi chơi gay gắt như vậy!” Cho dù có tạo phản, Thục vương sẽ không quá căm thù anh trai. Nhưng đồi là kẻ khác, Yên vương dám phản, Ngụy vương sẽ giết, tin không?

Tưởng Tiên Hiền không nói gì, nhưng vẫn không thật sự cam lòng.

Hoàng đế nói: “Các ngươi làm tướng, là vì quốc gia! Ta hi vọng đất nước này được an lành hơn các ngươi nhiều~”

Tưởng Tiên Hiền nhanh chóng cân nhắc tình hình, nếu Hoàng đế quyết tâm lập Thục vương, ngài chỉ cần nói rằng số chư vương trước không tốt, *quét nhả ra rác*, hoặc chụp đại cái mõ nào đó, cần gì làm phản, chẳng hạn như Tân Vương, con ruột bị đổi mà cũng hờ đồ không nhận ra, là đủ rồi.

Thấy tình hình êm rồi thì đồng ý cho xong vậy, Tưởng Tiên Hiền cân nhắc thiệt hơn, chảy nước mắt khóc rống tròng bày với Hoàng đế: “Thần không thể vì tư lợi bản thân mà không suy nghĩ cho quốc gia. Bệ hạ vừa ý Thục vương, thần không dị nghị,” Đổi đề tài, không nhắc tới lợi ích, đây là sự cố chấp của ông ta, “Chỉ là... truy phong Hứa thị làm Hoàng hậu, thần tuyệt đối không thể tán thành. Chuyện này sẽ mở một tiền lệ xấu! Nếu vì Thục vương, hãy truy phong làm Thục viên, Chiêu nghi cũng được, nhưng làm Hoàng hậu, thần có chết cũng không dám theo!”

Hoàng đế thông khoái: “Chuyện này trẫm đã tính sai, nghe theo ý khanh.”

Sau đó là Vị Tri Miễn, thật ra ông ta cũng không liên hệ với chư vương quá sâu, càng dễ thuyết phục hơn Tưởng Tiên Hiền, chỉ cần Hoàng đế nói: “Chuyện của Hứa thị, trẫm đã biết không ổn. Trong chư vương, hai mươi năm đấu đá nhau, làm trái tim trẫm băng giá, anh em càng thêm thù địch. Suy nghĩ cho quốc gia, lập Thập Thát lang, sau khi ta chết, tân quân có thể bao dung với anh em.”

Vị Tri Miễn cũng đồng ý lập Thục vương.

Đám Thẩm Tấn, cũng như Tưởng Tiên Hiền, đều bị Hoàng đế vuốt ve mà thuận theo.

Viên Mạn Đạo rất phản đối, chẳng qua vì chuyện truy phong Hoàng hậu, miễn Hoàng đế cam đoan điều này, ông ta sẽ im lặng năm phần. Đến khi Hoàng đế bảo lo lắng các hoàng tử sẽ anh em tương tàn, Viên Mạn Đạo còn để tâm hơn ngài: “Bệ hạ cảm thấy Thục vương là người khoan dung độ lượng sao?”

“Ít nhất là không thù không oán?”

Viên Mạn Đạo trầm mặc: “Như vậy, thần xin ngài hãy từ từ thu lại quyền hạn của chư vương, giảm giáp sĩ.”

Hoàng đế thở dài: “Lời khanh nói đúng.”

Hoàng đế lần lượt gọi từng người vào tiến hành công tác thuyết phục, đồng thời cũng thừa nhận mình đã mơ thấy Tiên đế. Thật ra đây là cái nghĩa khí của ngài, không để Trịnh Tĩnh Nghiệp chịu oan uổng nhiều. Tiếc là Trịnh Tĩnh Nghiệp gánh oan nhiều rồi, mọi người quen nét cũng mắng chửi Trịnh Tĩnh Nghiệp đôi câu.

Không phải Trịnh Tĩnh Nghiệp không có thu hoạch, địa vị của ông trong lòng Hoàng đế lại tăng thêm một bậc – xử lý vấn đề ổn thỏa. Nếu nói báo mộng là ‘nhanh trí’, thì cho người bảo vệ Thục vương là ‘có cái nhìn đại cục’. Thục vương cũng cảm thấy Trịnh Tĩnh Nghiệp là người tốt. Thục vương chưa bao giờ nghĩ rằng mình có thể thành Thái tử, tuy rằng y có vẻ là thanh niên có lý tưởng có khát vọng, nhưng cũng chỉ muốn làm một hiền vương mà thôi. Có thể được lên làm Thái tử, là một chuyện cực kì khó khăn. Không chỉ nhờ cha ưu ái ưu ai không thôi, nếu chẳng có triều thần chống đỡ thì hoàn toàn không thể. Trịnh Tĩnh Nghiệp, quả là người đáng tin cậy.

Hoàng đế cũng là một người mua bán công bằng, với người chịu tiếng xấu giúp ngài, ngài không bạc đãi. Ngài đã nghĩ từ đầu, phong Trịnh Tĩnh Nghiệp thành Thái phó thái tử.

Trịnh Tĩnh Nghiệp lập tức từ chối: “Thục vương đã có thầy dạy, nay lập làm Thái tử, Vương phó sẽ thành Thái phó. Bệ hạ vừa ý Thục vương, có thể thấy Vương phó dạy tốt, cần gì phải thay đổi người?” Chuyện *haiqua* thế này cũng cần được phân loại. Dương nhiên Trịnh Tĩnh Nghiệp rất vui, nhưng không muốn bị oán hận. Tân Việt và Thục vương làm thầy trò bao nhiêu năm, dù không làm Thái phó, Thục vương cũng sẽ nhớ ân ông ta. Tư coi mình là thiếu hiệp, thấy việc nghĩa là làm, cứu giúp mấy em gái yếu đuối, dẫu không được *hiệp ân báo đáp* thì cũng hi vọng phát triển *quan hệ*

hữu nghị với lưu manh. Cho dù phải có quan hệ gì đó thì cũng không phải quan hệ *lấy thân báo đáp* của thiếu nữ kia.

Hoàng đế ý *nặng lời sâu* mà nói: “Đến nay ta vẫn không thể quên được Ngụy Tĩnh Uyên, khanh cũng đã đắc tội không ít người, nếu làm Thái phó thái tử, tương lai sẽ thành Đế sư. Với thân phận này thì có thể bảo vệ cả nhà của khanh được bình án”

Trịnh Tĩnh Nghiệp xúc động: “Thần... thần...” Nghẹn ngào.

Hoàng đế và Trịnh Tĩnh Nghiệp nắm tay nhau, mắt đẫm lệ, cảm động không thốt nên lời.

Rốt cuộc Trì Tu Chi cũng không thể nhìn thêm, thấp giọng nói: “Chẳng những Thái tử có Thái phó, còn có Thái sư, Thái bảo.”

Hai lão già đỏ mặt, quê quá hóa giận, Trịnh Tĩnh Nghiệp không tiện đập chàng, lau nước mắt: “Thằng loli lầm đi đâu!” Hoàng đế tiếp lời: “Đắc tội với cha vợ, không muốn cưới vợ nữa sao?!”

Trì Tu Chi cảm thấy chỉ cần động đến chuyện cưới vợ của mình thì chàng luôn có giới hạn mới, quả quyết xin Hoàng đế phân xử: “Nhạc phụ đã đồng ý rồi, sang năm sẽ gả, thần đã chuẩn bị phòng tân hôn rồi.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp cười ha hả nói: “Ngày tốt năm sau vào tháng sáu, ở Hi Sơn, con muốn mang con gái ta đến biệt nghiệp của Trưởng công chúa Khánh Lâm sao?”

Hoàng đế sảng khoái nói: “Có phòng tân hôn, trẫm sẽ ban thưởng cho Tu Chi một biệt nghiệp ở Hi Sơn.”

Trước đây, Trịnh Tĩnh Nghiệp gánh tiếng xấu giúp Hoàng đế, chịu áp lực mà không phá bỏ kết quả cải cách của Ngụy Tĩnh Uyên, được ban thưởng chức Thủ tướng, phong Trịnh Diễm thành Huyện quân, *vân vân*. Lần ban thưởng này, ban Trịnh Tĩnh Nghiệp chức Thái phó thái tử (cả nhà bình an), ngoài ra, Trịnh Diễm cũng được hưởng lợi, Hoàng đế quả thật rất

thích nàng này, trong lòng còn thầm tính, khi kết hôn, sẽ thăng cấp cho con bé... làm Quận phu nhân đi! Đúng, phong thành Lang Nha quận phu nhân! À, còn con gái cả của Trịnh Tĩnh Nghiệp, cho một chức Quận quân cũng được.

Trịnh Diễm chẳng biết tại sao lại được lăm lợi ích như vậy. Trì Tu Chi, giúp Hoàng đế soạn chiếu thư truy phong, tuy rằng cuối cùng chiếu thư còn chưa được ra khỏi cửa cung đã bị bãi bỏ nhưng chàng cũng đã làm bia đỡ đạn một phen, không phải không được lợi.

Cuối cùng, Trì Tu Chi ban bố bản chiếu thư chính thức ra, truy phong cung nhân Hứa thị thành Chiêu nghi, Hoàng đế để Trịnh Tĩnh Nghiệp tự tay cầm bút viết chiếu thư sắc phong Thái tử.

Đại cục đã định, tất cả mọi nhà đều bận rộn điều chỉnh sách lược, đương nhiên trong lòng chư vương rất khó chịu, đám người trợ giúp không biết phải làm sao, đành khoanh tay đứng nhìn, nhóm quân sư đơn côi không có tác dụng gì, đành vừa tức vừa bấm bụng chuẩn bị quà cáp cho Tân Thái tử.

Trịnh Tĩnh Nghiệp làm Tân Thái phó Thái tử, bắt đầu tiến hành trò chuyện thân thiết với Thái sư Tân Việt. Nội dung cụ thể thế nào thì người ngoài không rõ, cứ biết là, hồi trước đồng chí Tân Việt được Trịnh Tĩnh Nghiệp sắp xếp làm thầy của Thục vương, thế cũng đủ rồi.

Đông cung hoang phế, cần được quét dọn, Thái tử mới nhậm chức quyết định chuyển thăng tới biệt nghiệp của Trưởng công chúa Khánh Lâm. Đang ở trong viện, không ngờ cô cô lại tới, ghé qua nói chuyện một hồi. Trưởng công chúa không kẽ công: “Chẳng qua khéo thế thôi. Nếu biết con tốt số thế này, ta cũng không để ý nhiều đến vậy? Thế nào? Có quen chưa?”

Tiêu Lệnh Tiên cẩn thận thưa: “Cũng được, chỉ là... phủ Chiêm sự thì cần nhiều người hơn vương phủ, cũng hơi thiếu. Cháu có hỏi Thái phó,

Trịnh tướng bảo nén nói trước với cha một tiếng mới được. Cháu nghĩ, dượng nhìn người rất chính xác, không biết có được hay không à?”

Trưởng công chúa Khánh Lâm nói: “Cháu còn không rõ ông ấy sao? Lười nhác lắm! Hai người tự bàn với nhau đi.”

Tiêu Lệnh Tiên cười không nói. Cuối cùng, y vẫn chọn cháu trai của Cố Ích Thuần, Cố Nại vào phủ Chiêm sự của mình, cháu của Tưởng Tiền Hiền, cháu Thẩm Tấn cũng trúng tuyển. Hai người Trịnh Văn Bác và Trương Lượng bảo vệ có công, cũng được đưa vào biên chế Đông cung. Quách Tĩnh là người của Hoàng đế, y không đòi được, nhưng cũng nhớ kĩ trong lòng, sau này sẽ giữ quan hệ tốt với người anh họ này.

Hoàng đế thấy phần danh sách đó, thoảng nhăn mày: “Cứ vậy?”

Tiêu Lệnh Tiên ngại ngừng nói: “Còn thiếu vài người, nhi thần muôn...”

“Sao?”

“Thái phó làm tướng, trong phủ thiếu người, cần có thi cử, dựa vào khả năng mà tuyển chọn, ngoài ra... Con cũng không câu nệ xuất thân, dù tướng mạo thế nào, chỉ cần có tài, vượt qua kì thi liền bổ nhiệm vào những vị trí còn trống.”

Hoàng đế chậm rãi nở nụ cười: “Tốt! Rất tốt” Lúc này cũng có tâm trạng trêu đùa, “Trịnh Tĩnh Nghiệp vừa bảo, chức Thái phó của ông ta không xứng, không thể khuyên bảo Thái tử, nhưng thật ra con học nhiều đấy chứ.”

Tiêu Lệnh Tiên cũng cười, cảm nhận của y về Trịnh Tĩnh Nghiệp không tệ, dù có chuyện lập Thái tử này hay không thì ông vẫn là người đi theo Hoàng đế, điều này khiến Tiêu Lệnh Tiên rất thích. Cách chọn người tài của Trịnh Tĩnh Nghiệp càng khiến Tiêu Lệnh Tiên sáng mắt, thì ra là thế! Bản năng y hiểu, như vậy có lợi cho mình! Trên người Trịnh Tĩnh Nghiệp còn rất nhiều chỗ đáng học.

Hơn nữa vẻ ngoài Trịnh Tĩnh Nghiệp đàng hoàng, nói năng phong nhã, thái độ ôn hòa, theo như lời Cố Ích Thuần là: Muốn lừa ai cũng được. Đến chêt Tiêu Lệnh Tiên vẫn nghĩ Trịnh Tĩnh Nghiệp là người tốt, y đã đối xử không tốt với Trịnh Tĩnh Nghiệp. Ôi! Tiêu Lệnh Tiên đúng thật là một đứa bé đơn thuần.

“Cứ vậy đi,” Hoàng đế khép bản kế hoạch trong tay, “Chuyện chính sự cứ hỏi Thái phó, ông ấy là người có bản lĩnh. Chẳng những có bản lĩnh mà còn có học vấn.”

Tiêu Lệnh Tiên thông khoái gật đầu: “Nhi thần hiểu ạ”

“Khi muốn thi cử, lúc ra đề cần cẩn thận cân nhắc.”

“Vâng. Còn nữa, chỗ thiếu người cứ để vậy được không? Qua mùa xuân rồi hẵng cho thi. Chẳng qua chỉ thiếu bốn, năm người, không có gì đáng ngại.”

Hoàng đế cười nói: “Được.”

Tiếp theo là một đống việc khiến Tân Thái tử bận rộn đến tối tăm mặt mày. Thợ thủ công báo cáo, vì Trịnh tướng công có ánh mắt nhìn xa, đã âm thầm hạ lệnh chuẩn bị, cho nên mọi chuyện đều rất thuận lợi, tất cả tài liệu đều đầy đủ, không cần bây giờ mới đặt mua. Tháng chín Hoàng đế trở về cung Đại Chính, tới tháng mười, tất thảy đều đủ, sắc phong Thái tử, Tân Thái tử mang cả nhà vào Đông cung.

Cha con Hoàng đế không khỏi tán thưởng Tể tướng toàn năng thêm lần nữa. Đám chính khách từng mắng Hứa thị thiếu khuyết điểm, không đủ trở thành mẫu nghi thiên hạ các loại, nay đến chúc mừng Thái tử, Tiêu Lệnh Tiên ngoài mặt cười nói, nhưng trong lòng không phải không hận. Mệ ruột bị mắng, ai mà không tức giận? Không gì khác hơn là thầm ghi nợ trong lòng.

Đàn ông bận, phụ nữ cũng bận. Đỗ thị, Trưởng công chúa Khánh Lâm cũng vậy. Đúng là khiến người ta hâm mộ quá xá. Trước đây qua lại với Miêu phi, *mẹ nó* bây giờ lại có quan hệ tốt với Thái tử phi, sao chuyện tốt gì các bà ấy cũng chiếm thế? Trưởng công chúa Khánh Lâm là cô của Tân Thái tử, cũng là dì của Thái tử phi, đương nhiên từ đó mà kéo Trịnh gia vào theo. Đỗ thị cũng nghiêm túc nhắc Thái tử phi: Bây giờ vị trí của cháu không như trước, phải tôn kính rộng lượng với các phi tần hậu cung, giúp chồng kiếm điểm.

Thái tử không thích Miêu phi, trên mặt không thể hiện, nhưng không thể giấu nổi con mắt gian tà của lão gian tặc Trịnh Tĩnh Nghiệp. Mắt Trịnh Tĩnh Nghiệp độc thế nào chứ? Tiêu Lệnh Tiên vẫn còn ngây thơ lầm, y hoàn toàn không nhắc tới người em Nhị Thập Tứ lang, dù có hơi áy náy với các anh trai. Trịnh Tĩnh Nghiệp nhanh chóng nhận ra tâm trạng của y, trước đây vợ và con gái ông cũng thường xuyên qua lại với Miêu phi.

Trịnh Tĩnh Nghiệp không thể không ra sức tẩy não: “Thánh nhân chọn Điện hạ là vì vừa ý với lòng nhân ái của Điện hạ! Sao Điện hạ lại không quan tâm đến Nhị Thập Tứ lang như thế được? Đó là Quý phi, cũng phải bảo Thái tử phi tôn kính cô ta một chút mới được. Coi như vì Thánh nhân đi. Nay tuổi tác Thánh nhân đã cao, Quý phi có thể làm Thánh nhân thoái mái, Điện hạ cũng nên có vài phần kính trọng với Quý phi mới phải. Còn về bọn thần, chẳng lẽ thần bảo vệ cha con Miêu thị vì muốn lấy lòng phi tử sao? Vì tránh để Thánh nhân bị khó xử thôi! Vợ con thần thường vào điện Chiêu Nhân, chẳng lẽ vì Quý phi có lợi gì cho chúng thần sao? Chẳng qua vì mặt mũi của Thánh nhân! Thánh nhân có ơn với cả nhà ta, chúng ta sẽ giúp Thánh nhân được thoái mái! Vì thần còn vậy, huống chi Điện hạ là con của ngài? Vì Thánh nhân, hãy vì Thánh nhân~”

Miêu phi cũng dần trở nên mờ nhạt trong mắt mọi người, cuối cùng Hoàng đế cũng không lâm hạnh phi tử nữa, có lẽ vì đã lớn tuổi, nhu cầu tâm lý lớn hơn sinh lý nhiều. Hoàng đế phải tiếp tục công việc giao tiếp, bồi dưỡng Tân Thái tử, ít đến hậu cung. Cứ thế, thấy Thái tử giữ gìn lễ nghi, tỏ thái độ tôn kính với Miêu phi, thể hiện quan tâm lo lắng đến em nhỏ, quả khiến Hoàng đế cảm động nhiều lắm.

“Con đúng là một đứa bé nhân hậu! Tính tình Quý phi được chiều sinh hư, Nhị Thập Tứ lang còn quá nhỏ, ta rất lo lắng cho mẹ con nàng ấy, con lại có thể đối xử với họ như vậy, ta rất an tâm. Còn các anh của con thì...”

Tiêu Lệnh Tiên đồ mồ hôi, có một Thái phó đáng tin để dựa vào, thật là tuyệt vời!

Tử Oánh cảm thấy không ổn lắm, mọi người trong nhà không hề nghĩ rằng cô có thể thành Thái tử phi, làm Vương phi đã là không tệ rồi. Vừa mới tiếp nhận Vương phủ, cô gắng lắm mới miên cưỡng vận hành thì lập tức chuyển sang Đông cung, lại còn là *tân sắc lập*. Sắp qua năm mới, trăm công nghìn việc không biết bắt đầu từ đâu, luống cuống tay chân tìm người chỉ bảo. Mẹ, Trưởng công chúa Khánh Lâm là đối tượng chỉ dạy cho cô, dần dần mới đưa mọi chuyện vào quỹ đạo.

Trong lúc bạn rộn như thế, năm mới đến rồi.

128. KHÚC QUÂN HÀNH HÔN LỄ

[Nguyên]

ĐỜI NÀY KIẾP NÀY, CHỈ HIẾU Ý NÀNG THÔI.

Trên khuôn mặt tuấn tú của Trịnh Tĩnh Nghiệp lộ ra nụ cười rất đáng khinh, vừa nhìn Trịnh Diễm vừa nựng. *Mẹ nó chứ*, chuyện này nói ra ai mà tin?! Cha à, cha là gian tặc, gian tặc đó cha biết không? Trong chuyện truy phong mẹ ruột của Thái tử và sắc phong Thái tử trước đó không lâu, chỉ số bị phi nhổ đã đạt đến tầm cao mới, cũng vừa có bài thuyết minh mới nhất về hình ảnh gian trá, mà hình tượng bây giờ của cha đã đen nhu mực, chỉ có mắt là đỏ thoi, rất hợp để dọa con nít đó? Nay bày ra bộ nịnh nọt thế là muốn làm gì đây? Đây là công việc của nịnh thần hả? Oa oa, mà bây giờ Trì Tu Chi cũng là nịnh thần rồi. T__T

Vừa nghĩ đến chuyện cha là gian tặc, chồng là nịnh thần, trong đầu Trịnh Diễm có hàng vạn con thần thú chạy rần rần, sau đó cũng giả lả cười ngọt ngào như cha mình: “Cha~” Độ ngọt đủ năm sao!

Trịnh Tĩnh Nghiệp nghiêm nghị vuốt tóc con gái, chẳng biết tại sao con bé này không thích cài nhiều trang sức lên đầu, nhưng vậy cũng tốt, xoa rất tiện. Trịnh Tĩnh Nghiệp xoa đầu con gái thêm hai cái nữa: “Sao hôm nay không đến chở thầy con?”

“... Không phải nói thầy bị bệnh à?”

“Ô kìa, thầy bị bệnh, phải đi thăm bệnh chứ!”

Trịnh Diễm đau đầu: “Thầy đang giận đấy!” Không phải họa cha gây ra sao!

Cố Ích Thuần quả là một người hiền lành, có lương tâm. Tuy rằng vẻ ngoài nhìn thoái mái là thế, thi thoảng lại một bộ lưu manh, nhưng vẫn là

một người tốt, so với sư đệ, vợ, học trò thì đúng là cực kì tốt. Lúc phế Thái tử ông mở một mắt nhắm một mắt, thậm chí còn vui vẻ, bây giờ nghĩ lại cảm thấy thật hổ thẹn – Cố Ích Thuần đang bị lương tâm tra tấn. Ông biết rằng mỗi lần lập Thái tử là mỗi lần nhức răng, nhất là tình hình bây giờ, khó càng thêm khó, thế nên khi đám người Trịnh Tĩnh Nghiệp giở trò ông cũng không giận dỗi chi cho thêm phiền.

Thế nhưng ông vẫn không đồng ý, cực kì khinh thường với loại hành vi ‘Lấy thiếp làm vợ’ của Hoàng đế! Đây là sai lầm, dù con trai tốt thế nào đi chăng nữa thì cũng không thể lấy thiếp làm vợ! Cố Ích Thuần có thể chấp nhận việc sau khi Thái tử đăng cơ sẽ phong mẹ ruột làm Thái hậu, nhưng không thể đồng ý để bà ta trở thành vợ kế của Hoàng đế. Trong lòng luôn kiên trì, đó là lí do tại sao ông vẫn quyết không ra làm quan.

Thế mà Trịnh Tĩnh Nghiệp và Trì Tu Chi, lại dám làm chuyện như vậy! Nhất là Trì Tu Chi, không kiên trì chút nào, còn viết chiếu thư thay Hoàng đế! Không lẽ tiết không biết giới hạn đến trình độ nhất định rồi, Cố Ích Thuần không thể tin đây là con cái Trì gia, là học trò mình dạy dỗ!

Cố Ích Thuần cảm thấy rất đau đớn, nhiều tuổi vậy rồi, ông biết trên đời có rất nhiều chuyện đen tối, nhưng vẫn không muốn tận mắt nhìn thấy những hành động làm trái quy tắc táo bạo, trắng trợn như thế! Hơn nữa kẻ làm chuyện này lại là người sư đệ đáng yêu, cậu học trò ngoan ngoãn trong ấn tượng của ông. Thật quá đớn đau.

Đến khi chuyện lập Thái tử đã được quyết định rồi, ông bị bệnh, *khu*, chính là buồn phiền trong lòng, tâm tình không vui, thân thể không cường tráng như trước – không chịu gặp ai!

Cố Ích Thuần là một trưởng bối rất dịu dàng, với con ruột của mình, ông chưa từng đánh mắng, với hai cái mông của nhóc con Cố Ninh, Cố Khoan, cũng chỉ để đét vài cái cho vui. Cho nên ông không mắng sư đệ, không đánh học trò, là một người *bất hợp tác* với bạo lực – thế là chẳng chịu gặp ai hết!

Cặp cha vợ con rể Trịnh Tĩnh Nghiệp và Trì Tu Chi tự nhận là người tốt, giàu tình cảm, sốt ruột đến độ quýnh lên, khi Cố Ích Thuần đóng cửa thư phòng, hai người bọn họ cũng không dám gõ! Cách một cánh cửa nói xin lỗi, Cố Ích Thuần cũng cách một cánh cửa trả lời: “Trên người đang không yên, hai người về đi.” Dương nhiên tụi học trò cũng được cho nghỉ học.

Người tốt Trịnh Tĩnh Nghiệp liền lôi con gái ra, cũng chẳng vì gì khác, bên cạnh toàn một đám loi choi, còn đây là con gái, ngay cả Cố Ích Thuần cũng coi Trịnh Diễm như con gái ruột cơ mà. Nghĩ lại mình cũng hay bị con gái khiến không biết phải làm sao, chắc Cố Ích Thuần cũng vậy chăng?

Trịnh Diễm rất hiểu cảm nhận của một người như Cố Ích Thuần, cho nên khi nghe nói thầy ‘bệnh’, phản ứng đầu tiên của nàng: Để cho người ta được yên tĩnh chút đi. Quả thật, nàng cũng rất im lặng, nghiêm túc kiểm điểm hành vi của mình chút đỉnh, sau đó… tiếp tục làm chuyện xấu. Rốt cuộc cũng hiểu cái gì gọi là ‘Người trong giang hồ, thân bất do kỷ’. Nàng không cao thượng đến mức hi sinh bản thân, cùng lầm chỉ vừa chảy nước mắt cá sấu vừa nhai thịt thôi. *Ôi~*

Trịnh Tĩnh Nghiệp rất lo lắng về trạng thái tâm lý của Cố Ích Thuần, ông rất hiểu Cố Ích Thuần, biết chuyện lần này đã vượt quá phạm vi có thể được Cố Ích Thuần dễ dàng tha thứ, thế nên không ép con gái đi dỗ Cố Ích Thuần là không được! Thấy Trịnh Diễm không đồng ý ngay, đưa tay lên, bóp cổ Trịnh Diễm: “Có đi không? Có đi hay không?”

Sắp bị bóp chết rồi! Trịnh Diễm thè lưỡi đồng ý: “Buông con ra, buông ra. Con đi! Đi mà!”

Sau đó bị xách tới trước cửa thư phòng Cố Ích Thuần. Trưởng công chúa Khánh Lâm, Trì Tu Chi đều đang đợi ở ngoài, Cố Ích Thuần vẫn chôn mình trong thư phòng, Cố lão đầu nổi nóng thì đúng là không ai dám đụng vào.

Trịnh Diễm liếm ngón tay, trước ánh mắt sưng sốt của cả đám người liên can, chọt vào giấy dán cửa sổ, sau đó nhìn lén vào phòng. Ô, thấy Cố

đang giật dỗi ngồi xếp bằng trên sạp kia. Vậy thì dễ làm rồi, Trịnh Diễm về sau một bước, xông tới, nháu chân đá cửa!

Rầm!

Suýt nữa Trịnh Tĩnh Nghiệp nhảy dựng lên, còn Cố Ích Thuần thì nhảy dựng thật, *con bé này! Quá càn quấy!* Trọn mắt nhìn, là Trịnh Diễm.

Cầm của Cố Ích Thuần rót xuống đất không dậy nổi, đầu tiên ông nghĩ đến thủ đoạn Trịnh Tĩnh Nghiệp dùng thật phúc hắc, sau đó nghĩ đến Trì Tu Chi ‘biết lễ hiếu pháp’ lại hồ đồ nghe theo Hoàng đế, cuối cùng là Trịnh Diễm ‘ngohan ngoan hiếu chuyện’ thì ra là một con bé bạo lực! Nha đầu kia vẫn chưa rút chân về, có lẽ vì dùng sức nhiều, tê chân, xoay cổ chân vòng vòng.

Trịnh Diễm làm ra vẻ không có việc gì, đi tới ngồi đối diện Cố Ích Thuần: “Ồ? Khí sắc của thầy không tệ nha~”

Cố Ích Thuần: “...” Là một người tốt có giới hạn, có ai nói cho ông biết cách đối phó với con bé mà trình độ võ sĩ đã đạt đến cỡ này không? Rõ ràng đã tỏ ra không muốn gặp người rồi mà? Lại còn đá cửa! Đây không phải học trò ông dạy! Cố Ích Thuần trừng mắt liếc Trịnh Tĩnh Nghiệp.

Trịnh Tĩnh Nghiệp trải qua những ngày tăm tối không ánh sáng, nay cười cực kì vui vẻ, hòa nhã nói: “Nghe bảo huynh đang không khỏe, bây giờ sao rồi?”

Cố Ích Thuần thấy ông thì giận không có chỗ xả, rất khí khái mà quay ngoắt đầu đi. Dù gì Trưởng công chúa Khánh Lâm cũng sống với ông nhiều năm, con cũng đã có, lại thêm có đám Trịnh Diễm ở đây, tính tình tốt hơn nhiều, nghiến răng tỏ ra dịu dàng mà hỏi: “Lang quân, ông đây là muốn làm gì vậy?! Hả?!!!”

Ông ngao kiều cái mốc gì đó?

Thế mới nói, đám đáng khinh các người đều không thể hiểu trái tim tuy hơi già nhưng thuần khiết của Cố danh sĩ! Các người là đát chết tiệt!

Nhiệm vụ phá cửa của Trịnh Diễm đã hoàn thành, ngoan ngoãn chuồn mắt. Trì Tu Chi đứng đầu, vén vạt áo, quỳ sụp xuống, không nói gì cả, cứ thế mà quỳ. Cố Ích Thuần thầm nghĩ, đang hùa nhau ép ông sao? Để mặc chàng quỳ, Trịnh Diễm không làm: “Chàng muốn làm gì thế? Còn là người một nhà hay không? Làm gì bí hiểm vậy? Có mệt không? Vậy không được thoái mái đâu, oái~” bị Trịnh Tĩnh Nghiệp cú một cái, than thở xoa sọ khỉ, ngoan ngoãn trở lại.

Giọng nói của Trì Tu Chi rất cảm động: “Học trò biết tại sao thầy giận, nhưng nếu học trò không phụng chiêu, chẳng lẽ để Thánh nhân tự làm sao? Đến lúc đó phải thu xếp thế nào? Dù gì ngài cũng là Thánh nhân, hơn nữa...”

Dù gì cũng là học trò của mình, Cố Ích Thuần hừ hừ hai tiếng: “Vậy thì để ông viết ấy!”

Trưởng công chúa Khánh Lâm hờ lạnh một tiếng, Cố Ích Thuần im lặng, nhận ra mình đang mắng anh trai trước mặt em gái người ta, sửa lại: “Con cứ thế mà phụng chiêu sao? Ngu xuẩn! Dù gì cũng phải ngăn cản chứ! Tại sao con lại theo cái chiêu đó? Con là loại người gì hả? Bây giờ là con là đại thần đương triều, con không được có lỗi với lương tâm lẽ pháp, có lỗi với với bồng lộc triều đình!”

Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng hài lòng khi thấy con rể thức thời đánh tiên phong, nói giúp: “Không phải cũng đã xong rồi sao? Đánh mở đầu thế thôi, ta cũng không nghĩ chuyện này sẽ thành công. Chẳng qua lấy tiến làm lùi mà thôi, Thánh nhân đưa ra một đề nghị, chúng thần không theo, thế thì nhường một bước. Dù gì Thập Thất lang cũng là một người hiền lành, chứ như đám Tề vương chỉ chằm chằm nhìn vào ngai Thái tử mà bất chấp tình anh em thì có thể làm vua một nước được sao? Hoặc như Thập Tứ lang, vô nghĩa bỏ vợ, có thể sao? Nhưng Thập Thất lang không phải con trưởng, nên cũng khá khó. Rốt cuộc Hứa thị cũng không được truy phong mà? Chẳng qua là kế tạm thời thôi!”

“Nhưng dù thế cũng là một tiền lệ xấu! Người đời sau có tâm tư sẽ lấy chuyện này ra làm tiền lệ, cuối cùng cũng có ngày lỗ pháp sẽ bị các người làm cho bại hoại!” Cố Ích Thuần đập bàn.

Trịnh Tĩnh Nghiệp lập tức cam đoan: “Sau này sẽ không có chuyện vậy nữa! Nhất định sẽ tuân thủ lỗ pháp!”

Cố Ích Thuần lại tiếp tục *hở hù*, không phải ông không hiểu tình hình hiện tại, chẳng qua trong lòng đang giận, mắng chửi một chút thì đã đỡ hơn rồi. Trưởng công chúa Khánh Lâm liếc xéo một cái, tay kéo Trịnh Diễm tay kéo Trì Tu Chi, không thèm để ý đến lão già chừng đó tuổi rồi mà còn kiêu với chả ngạo, ba người ra ngoài, để Trịnh Tĩnh Nghiệp ở lại tiếp tục giải thích. Trịnh Tĩnh Nghiệp thấy mọi người đi cả, mới ngồi xuống bên cạnh Cố Ích Thuần, trong giọng nói mang vẻ mệt mỏi: “Huynh còn vậy, nào biết lòng quân thần.”

“Hù!”

“Huynh không biết Thánh nhân nay năm đã bao nhiêu tuổi rồi sao? Nếu cứ từ từ, sợ sẽ không kịp nữa! Đến lúc đó trũ vị không chắc chắn, hoặc Thái tử vừa lập không đủ uy thế. Chẳng lẽ trong triều chỉ vài phiên vương đang có ý tranh đoạt à? Chuyện anh em tương tàn đời nào cũng có, sao Thánh nhân lại không nóng lòng? Còn bọn đệ, chẳng lẽ lại thích lăn lộn trong thế cục loạn lạc ấy sao?”

Sắc mặt Cố Ích Thuần cũng hòa hoãn hơn: “Đệ cũng... Thì trước hết cũng phải nói một tiếng chứ!”

Trịnh Tĩnh Nghiệp lắc đầu: “Chuyện lớn như vậy, sao có thể tùy tiện lộ ra? Từ tình hình trên triều cũng có thể thấy, Tưởng Tiến Hiền ủng hộ Ngụy vương, Thẩm Tấn thích Yến vương, Tề vương cũng không yên, huynh nói xem, có thể không giữ bí mật sao?”

Ba lừa hai dối, Cố Ích Thuần bị ông dỗ ngọt, mềm lòng hơn: “Mấy ngày nay, chắc là mệt lấm phải không? Giờ Thái tử đã lập, mọi người nên

ổn định một thời gian.” Cố Ích Thuần nói thế là có nguyên nhân, trước nay phiên vương tạo phản, thành công thì ít mà thất bại thì nhiều, cái đại thần rất tinh khôn, nhất là thế gia, hẳn là bây giờ đang suy nghĩ làm sao để tạo quan hệ tốt với Tân Thái tử.

Trịnh Tĩnh Nghiệp nói: “Chỉ mong sao Thánh nhân có thể chống đỡ được hai năm nữa. Ngài cảm thấy có lỗi với Quý phi, trong lòng áy náy, thường mơ thấy Ngụy Tĩnh Uyên, nói xin lỗi Ngụy Tĩnh Uyên suốt, sức khỏe cũng không được như trước.”

Cố Ích Thuần nói: “Sau này, đệ càng phải giữ gìn sức khỏe hơn mới được, Thánh nhân có chuyện gì, Thủ tướng phải chống đỡ!”

Trịnh Tĩnh Nghiệp cảm động nói: “Tư Huyền, huynh không giận đệ.”

Cố Ích Thuần lè lưỡi một tiếng, Trịnh Tĩnh Nghiệp mừng rỡ: “Vậy là được rồi, người đời không hiểu cũng không sao, nếu huynh giận, ta không chịu nổi đâu!” Cố Ích Thuần quay đầu: “Hơi đói rồi.”

Thân là gian tặc, ngụy biện cho bản thân trước mục tiêu đã định là kĩ năng cơ bản nhất, kĩ năng này của Trịnh Tĩnh Nghiệp hầu như đã đạt đến *mãn cấp*. Có ông, chẳng những gột rửa để bản thân trở nên trong sạch, mà cả con rể, con gái, vợ của *người tình trăm năm* cũng cùng trở thành vô tội, thế là cả nhà lại vui vẻ.

Mọi chuyện yên ổn xong xuôi, Trịnh Diễm bị Cố Ích Thuần gọi vào phê bình một trận: “Sao con lại lỗ mãng như vậy? Con là tiểu nương tử, có thằng con trai nào như con không?”

“Cha bóp cổ con bắt con gọi cửa, con biết làm sao được?” Trịnh Diễm không do dự mà bán đứng Trịnh Tĩnh Nghiệp, “Thầy không biết đâu, cha dũi lầm. Cả ngày càm ràm, thầy của con chưa chịu ăn cơm, con không đi khuyên thì cũng đừng ăn cơm nữa... Thầy nói đi, con còn cách nào nữa?”

Cố Ích Thuần cười cười: “Chỉ sợ sau này lễ pháp sẽ càng gắt hơn!”

Trịnh Diễm không đáp, trong lòng vẫn cảm thấy khó chịu, bỗng dung trong đầu hùng hực, nói: “Thầy yên tâm, tụi con không làm bại hoại luật pháp đâu.”

Cố Ích Thuần xoa đầu học trò, không nói gì nữa, khó đây! Trì Tu Chi mềm mỏng nói: “Chuyện này không thành, chúng tôi việc lấy thiếp làm vợ không được chấp nhận.” Đây là một *phản lật*. Cố Ích Thuần đành thở dài: “Chỉ mong thế.” Tinh thần vẫn không vui lấm, Trì Tu Chi lên tinh thần tiếp tục lừa thầy mình, từ phương diện này có thể thấy, Trì Tu Chi đúng là học trò của Trịnh Tĩnh Nghiệp, chẳng hạn về mặt lừa đảo.

Trịnh Diễm nhìn cảnh phúc hắc Trì Tu Chi lừa dối người thầy trong sáng của mình, rất không đành lòng nên rời đi. Không biết rằng Trì Tu Chi cũng từng hối hận, quả thật chàng đã ‘không phụng chiêu’, ít ra cũng từ chối một lần, sau đó lại phải ‘cố mà làm’. Ủ, sau này phải chú ý.

Trịnh Diễm đi tìm Trưởng công chúa Khánh Lâm. Trưởng công chúa Khánh Lâm đang rảnh rỗi không có chuyện gì ngoài gầy than trong lò: “Bạn họ vẫn chưa nói xong à?”

“Vâng.”

“Thầy con cũng có chấp quá, chuyện này có là gì đâu?”

“Sư mẫu, người giúp con một việc này đi.”

“Sao?

“Chỗ Quý phi, đã lâu không gặp, có lẽ cũng không muốn gặp chúng ta đâu? Nhưng con vẫn có chút không đành, muốn gặp cô ấy.”

“Để ý cô ta làm gì?” Trưởng công chúa Khánh Lâm cười lạnh, “Ta còn tưởng cô ta là người thông minh, không ngờ hơn mười năm rồi mà vẫn

không tiến bộ. Một người đàn bà, nếu nghĩ chỉ cần quyền rũ đàn ông sẽ có được giang sơn thì đúng là không thuốc chữa! Một Hoàng đế, nếu vì sủng thiếp là chọn Thái tử bừa bãi thì giang sơn này cũng hết cứu!”

“Nhiều năm qua, quả thật Quý phi đối với con không tệ.”

“Nếu con không phải con gái Thủ tướng thì xem thử cô ta có tốt với con không.”

“Đây là duyên phận mà, bắt đầu thế nào không quan trọng, còn phải xem đối xử với nhau thế nào nữa. Cho con được gặp một lần đi.”

Rốt cuộc thì Miêu phi cũng không phải Hoàng hậu, nếu là Hoàng hậu, Trịnh Diễm có phong hào như vậy thì có thể hỏi xin. Nhưng Miêu phi chỉ là Quý phi, theo quyên tắc thì không có tư cách chấp nhận hay từ chối. Cho dù Hoàng đế cho cô ta quyền đại diện, nhưng bây giờ nếu Trịnh Diễm lên tiếng thì có lẽ cũng sẽ bị bác bỏ thôi. Trưởng công chúa Khánh Lâm thì không thể, bà có thể gặp Hoàng đế trực tiếp, cũng có thể bí mật mang Trịnh Diễm vào cung.

Cuối cùng Trưởng công chúa Khánh Lâm cũng đồng ý với Trịnh Diễm, hơn nữa còn đưa Trịnh Diễm vào cung, đương nhiên, trước đó vẫn phải gặp Hoàng đế một lần.

Khí sắc của Hoàng đế cũng hoàn toàn thay đổi, tuy rằng trước đây râu tóc bạc trắng nhưng luôn có một cỗ sinh lực, nay dáng vẻ lại vô cùng bình thản, khiến Trịnh Diễm cảm thấy cả người không được tự nhiên. Ông già này, không thấy sức sống đâu nữa! Nếp nhăn trên mặt cũng hằn sâu hơn, hàng lông mày chau lại lộ vẻ phiền muộn. Hoàng đế sầu muộn như thế, khiến người ta không thể không lo.

“Thánh nhân, ngài ---”

Hoàng đế cười nhạt: “A Diễm tới rồi đấy à.”

Trưởng công chúa Khánh Lâm nói thảng nói thật: “Con bé nói muốn gặp Quý phi, đòi phải tới thăm một chút.”

Hoàng đế ân cần nhìn Trịnh Diễm: “Con đúng là một đứa có lương tâm.”

Lời ngài nói khiến Trịnh Diễm chột dạ mãi thôi, nàng cũng không biết mình chột dạ vì gì, cúi đầu nhìn gấu váy của mình. Mãi đến khi Hoàng đế lên tiếng: “Đi thăm nàng ấy đi, gần đây nàng ấy cũng không được ỗn.”

Trịnh Diễm đáp một tiếng, Trưởng công chúa Khánh Lâm nói: “Ta cũng đi cùng”

Trịnh Diễm nói: “Không cần đâu ạ, sư mẫu ở lại nói chuyện với Thánh nhân đi.” Nhìn ngài rất cô đơn.

Trưởng công chúa Khánh Lâm ngẫm nghĩ, dù sao Trịnh Diễm cũng không phải người để mình chịu thiệt: “Ỷ Lan, cô đi theo hầu Trịnh Diễm đi. À, dù sao cũng là ở trong cung, mượn của đại ca một người đi cùng nhé.”

Hoàng đế gật đầu, Trưởng công chúa Khánh Lâm mượn luôn Hoài Ân, Trịnh Diễm tái mặt.

Thật ra Hoài Ân lại rất vui vẻ đồng ý, đích thân dẫn đường cho Trịnh Diễm. Dọc đường đi, Trịnh Diễm nói chuyện câu được câu không với Hoài Ân: “Đạo này ông có khỏe không?” Hoài Ân cười nói: “Phiền Quận quân nhớ thương, coi như sức khỏe của lão nô cũng rất tốt.” Lại giới thiệu một chút về tình hình trong cung: “Cũng chỉ có ngài nhớ tới điện Chiêu Nhân, nay điện Chiêu Nhân rất vắng lặng.” Trịnh Diễm nói: “Nơi đó náo nhiệt phần lớn là nhở tiếng cười của Quý phi.”

Vừa đi vừa nói chuyện, tới điện Chiêu Nhân lúc nào không hay. Hoàng đế không khắt khe với Miêu phi, vẫn để cô ở điện Chiêu Nhân, quét tước sạch sẽ, nhưng không biết sao lại có một cảm giác tiêu điều. Trịnh Diễm thở hắt ra, bước lên bậc thang. Trong điện Chiêu Nhân, mọi người nhanh chóng

nhận ra Trịnh Diễm, Trịnh Diễm vốn là khách quen ở đây, Hoài Ân lại càng quen, Lương Thu vội vàng chạy vào báo với Miêu phi.

Miêu phi cười lạnh: “Cuối cùng cũng đến rồi sao?” Người khác bảo Trịnh Diễm có lương tâm, nhưng từ góc độ của Miêu phi, đã mấy tháng nay Trịnh Diễm không đặt chân tới điện Chiêu Nhân rồi.

Trịnh Diễm đi vào làm lễ, Miêu phi cũng ôn hòa, tuy biết tình hình hiện tại, nhưng không phải chỉ một chốc là sửa được tính tình: “Bây giờ Quận quân có bận gì không? Sao lại rảnh đến đây thế này?” Miêu phi cảm thấy tình cảm bị tổn thương, chưa độc mồm độc miệng đã là tốt lắm rồi.

Trịnh Diễm nói: “Đương nhiên là bận, cũng không rảnh, chỉ muộn tới thăm Quý phi thôi.”

Hoài Ân mắt nhìn mũi, mũi hướng tim, khoanh tay đứng sau Trịnh Diễm, không nói lời nào, chỉ để ý lắng nghe.

Một hỏi một đáp, trước đây hẽ gặp Trịnh Diễm là Miêu phi luôn có chuyện để nói, nay lại không còn lời nào. Cô không nói gì, nhưng Trịnh Diễm cũng đã nghĩ sẵn trong đầu, coi như cũng có giao tình, không nhẫn tâm nhìn Miêu phi cứ tiếp tục trầm luân như vậy nữa.

Vốn lúc đầu Trịnh Diễm nghĩ rất nhiều điều để nói, nay thấy Miêu phi như vậy, chỉ biết lắng lặng ngồi bên. Miêu phi không im lặng được, há mồm vài lần, nhưng thật cũng không biết nói gì, hô hấp dồn dập. Oán giận? Oán giận gì chứ? Người ta không giúp cô? Nhưng người ta có nói là sẽ giúp đâu? Miêu phi nhận ra sự thật, nhưng lại không thể tìm được biện pháp đối phó.

Trịnh Diễm vẫn ngồi đó, nhìn Miêu phi như thế mà rất đau lòng! Trên người mang một hơi thở lạnh lẽo, không còn là phi tần xinh đẹp rực rỡ ngày nào nữa rồi. Bỗng Trịnh Diễm cảm thấy mình thật dối trá, vì nàng cảm thấy, bây giờ bỏ đi có lẽ là tốt nhất. Nói nhiều chỉ khiến tâm tình càng khó chịu mà thôi. Cứ vậy thì có lẽ oán hận của Miêu phi rồi sẽ vơi dần. Cùng lăm thì sau này khi nào Miêu phi gặp khó khăn sẽ đưa tay giúp đỡ.

Nếu không thì còn cách nào nữa chứ? Giúp cô ta tạo phản? Giúp con cô ta thành Thái tử? Làm Hoàng đế? Trong mắt Miêu phi, đánh giá về nhà mình đã thấp lăm rồi? Tự đi một chuyến này, rốt cuộc là để kéo lại hình tượng của nhà mình hay muốn giúp Miêu phi đây? Bản thân Trịnh Diễm cũng mê muội.

Trịnh Diễm quay lại gặp Hoàng đế, Hoàng đế vẫn rất quan tâm tới Miêu phi, hỏi: “Sao rồi?”

“Thần sắc Quý phi vẫn tốt.”

“Có nói gì không?”

“Không nói gì, Quý phi không nói, con cũng không nói, chỉ ngồi một lát. Bây giờ có nói gì cũng vô ích thôi? Cuộc sống cứ trôi qua như thế thì cũng không tệ mà, đúng không?”

“Đúng vậy!” Hoàng đế cảm thán, “Nên để nàng ấy được bình thản sớm một chút.”

Chuyện Trịnh Diễm chủ động vào thăm Miêu phi thật ra không gợi ra nhiều phỏng đoán dư thừa nào, quả thật như nàng nghĩ, trong chuyện Miêu phi, những phê bình về Trịnh thị ít dần. Từ đó về sau, cứ khoảng một hai tháng Trịnh Diễm lại đến điện Chiêu Nhân một lần, thường là ngồi yên, đôi khi cũng mang vài tin tức tới, chẳng hạn như Trịnh Tĩnh Nghiệp có nhắc Hoàng đế, đến lúc Nhị Thập Tam lang phải lấy vợ rồi, cũng phải sớm dựng phủ đệ cho Nhị Thập Tứ lang.

Người trước thì đồng ý, đến người sau thì Miêu phi xù lông lên: “Không muốn chờ nữa mà đuổi gấp chúng ta vậy sao?”

“Có Thánh nhân, chắc chắn phủ đệ của Chu vương rất thoái mái, Thái tử là anh trai của Chu vương, tuy nói anh trai như cha nhưng dẫu sao cũng kém một bậc.”

Miêu phi bình tĩnh lại, nhếch miệng: “Thật là phiền các người rồi.” Giọng điệu ra vẻ trào phúng.

“Con quen biết với Quý phi từ nhỏ, nay đã hơn mươi năm, thời gian Quý phi ở cạnh Thánh nhân còn dài hơn. Nhưng Quý phi có biết không? Răng, Thánh nhân từng muốn truy phong Lý thái hậu thành Hoàng hậu của Tiên đế mà cũng không thành.”

Miêu phi sững sốt, Trịnh Diễm đã đi rồi.

Trịnh Diễm hoàn toàn hiểu rõ, Miêu phi không thích hợp làm chính trị, nay đổi chủ nhân, bạn chỉ cần dạy cho tốt thì không phải xong rồi sao? Hoàng đế muốn một người thừa kế! Cho dù bây giờ đã nhận rõ tình thế, nhưng vẫn đắm chìm trong thân phận của kẻ bị hại, không thoát ra được. Về bản chất mà nói, Miêu phi tự coi mình là kẻ trung tâm, dù ai nói gì thì cô ta vẫn cảm thấy mình bị tổn thương, có chết cũng không chịu thay đổi. Ai mà chẳng từng gặp chuyện ủy khuất chứ, nhưng dù áy náy trong lòng, bị lạnh mặt nhưng cũng không gặp lại người này nữa.

Nàng sắp kết hôn, từ nay về sau số lần đi thăm Miêu phi sẽ ít hơn nhiều! Khẽ lắc đầu, Trịnh Diễm bước xuống bậc thang của điện Chiêu Nhân, ánh dương rực rỡ đầu xuân khiến bóng nàng vừa ngắn vừa tròn.

Ngoại trừ Miêu phi, người khiến Trịnh Diễm đau lòng chính là Trì Tu Chi. Nhưng ít ra thăm Miêu phi thì có lợi cho Trịnh Diễm, với danh tiếng Trịnh gia, về phần Trì Tu Chi, chàng thật bất hạnh, từ khi thảo chiếu thư kia, chàng bị công kích rất ghê gớm. Nghiêm trọng đến mức Trì bà ngoại đã nghe được tin đồn. Tin tức của bà không được linh thông, biết chậm hơn mấy tháng, lúc Trì Tu Chi đi thăm bà thì khóc không thành tiếng: “Sao cháu lại có thể làm chuyện này?! Cháu là công tử thế gia, có đọc sách lễ nghi đẳng hoàng cơ mà!”

Trì Tu Chi trầm mặc, chàng đã hối hận lắm rồi. Không lúc nào chàng không tự kiểm điểm sâu sắc, không thể vì hiểu ý Hoàng đế mà vênh váo đắc

ý! Sao lại có thể vì đã nhìn thấu mà phụng chiêu hùa theo chứ? Dù gì cũng phải giả vờ giả vẹt một chút!

Cứ thế, dù được Thái tử mới nhậm chức biểu đạt thiện ý nhiều nhưng vẫn không xoa dịu tâm trạng hối hận của Trì Tu Chi. Chàng cảm thấy một khắc khi mình phụng chiêu kia, chỉ số thông minh của mình đã bị che mắt.

Trì Tu Chi không ngoan, Trịnh Diễm đến thăm Trì bà ngoại trở thành người tốt, bà kéo tay Trịnh Diễm, chảy nước mắt nức nở: “Cha mẹ nó qua đời sớm, nó còn trẻ, không hiểu chuyện. Ta chỉ hận mình vô dụng, không dạy nó đàng hoàng! Nghe nói, Cố tiên sinh cũng giận nó, nhốt nó ngoài thư phòng? Cháu ngoan, sau này giao nó cho cháu, cháu phải khuyên nó nhiều vào. Nếu còn làm chuyện hồ đồ thì cháu nhất định phải cản nó!” Khóc hu hu, “Ta cũng chỉ có một đứa cháu này thôi, không thể để nó đi vào con đường bất chính, bằng không ta thật có lỗi với cha mẹ nó! Trì thị bảy trăm năm, đến bây giờ luôn được người đời khen ngợi, thanh danh như thế không thể bị hủy trong chốc lát!”

Trịnh Diễm ôn tồn thưa: “Bà yên tâm. Chàng đều hiểu cả, chỉ vì tuổi trẻ, Thánh nhân ra lệnh chàng không dám không theo chứ không phải do ý định ban đầu chàng muốn vậy. Có ai thiếu thời không từng phạm sai lầm? Chỉ phạm một lần, từ nay về sau sẽ biết cái gì là đúng là sai.”

Trì bà ngoại nức nở, cuối cùng nấc cụt, mệt quá rồi ngủ thiếp đi.

Trong lòng Trì Tu Chi ngồn ngang trăm mối, việc phụng chiêu đã đánh vào nội tâm chàng rất sâu chứ không nhẹ nhàng như biểu hiện bên ngoài. Chàng có thể ngụy biện trước mặt Cố Ích Thuần, ngoan ngoãn nhận sai trước mặt bà ngoại, nhưng thời gian dần trôi, cảm giác tội lỗi trong lòng càng nặng nề hơn. Trì Tu Chi gầy đi, ngay cả Cố Ích Thuần đang bất mãn với chàng cũng không dành lòng, tìm cách khuyên: “Con thế này cũng vô ích thôi, thời gian không thể quay lại, sao trước đây không suy xét cẩn thận? Nếu hối hận thật thì sau này đừng phạm sai lầm nữa! Nếu quả thật con không áy náy, thì mãi mãi sẽ là một Trung thư xá nhân chỉ biết vâng dạ làm theo ý vua!”

Chỉ cần không phải so với đại lừa đảo với Trịnh Tĩnh Nghiệp thì đầu óc vẫn tinh táo, vẫn một bộ khuyên răn, Trì Tu Chi sống lại.

Ôi ôi, Miêu phi không tính, từ thái độ của Cố Ích Thuần và Trì bà ngoại, có thể thấy, chuyện truy phong này, biểu hiện của Trì Tu Chi hay Trịnh Tĩnh Nghiệp rất không được ủng hộ. Đối với lần này, Trịnh Diễm rất bất an.

Trịnh Tĩnh Nghiệp hoàn toàn không hiểu tâm tình của con gái: “Con sắp gả nó nó rồi, sao lại mày ủ mặt ê như thế? Không muôn gả?” Trịnh Tĩnh Nghiệp hỏi ba chữ cuối rất cẩn thận.

“Không phải mà~” Trịnh Diễm dậm chân một cái, “Bên ngoài nói rất khó nghe, nào là chỉ biết hùa theo, lại còn Quý phi...”

“Cô ta thì sao?” Trịnh Tĩnh Nghiệp nổi giận.

“Bây giờ cô ta không được nhu ý, chúng ta lập tức xa lánh, thế thì không tốt lắm. Tuy bây giờ hơi u ám, cũng không thích gặp lắm, nhưng mà...”

“Không nhưng nhị gì cả,” Trịnh Tĩnh Nghiệp nói như chém đinh chặt sắt, “Vốn dĩ lòng người dễ thay đổi. Hơn nữa, một năm này, người xu nịnh quyền thế không phải chúng ta! Từ khi thày con cưới vợ, con không nhận thấy hai mẹ con con ít tới điện Chiêu Nhân dân sao?”

“Ê?” Hình như vậy thật.

“Quý phi muôn Chu vương được làm Thái tử vững vàng, liên lạc với rất nhiều người xung quanh, số lần vào cung của phu nhân các nhà khác cũng chẳng kém. Có thể nói tranh thủ đang *nóng lò* mà muôn cướp vị trí trung tâm của chúng ta thôi, nếu không loại đàn bà ngu ngốc như Miêu thị cũng không sướng đến vậy, cuối cùng là tự chuốc.”

“Hả?” Trịnh Diễm ngây người, “Sao... sao con không biết gì cả?”

“Thôi, con cũng sắp xuất giá rồi, bận nhiều việc, chúng ta không muốn để con biết.” Lão quỷ Trịnh Tĩnh Nghiệp đã sớm biết con gái dễ mềm lòng.

“Chuyện gì cũng phải nghĩ trước hai, ba bước mới, đi sớm một bước mới có thể đoạt tiên cơ trước người khác. Bắt tay vào chuẩn bị cũng phải thật nhanh, tránh để chuyện tới trước mặt rồi mới nhớ ra, luồng cuồng tay chân thì còn làm ăn gì nữa? Con sắp kết hôn, Trì gia không có trưởng bối, chuyện gì con cũng phải tự mình xử lí, phải trầm ổn, hấp tấp bộp chộp thế này sao cha và mẹ con có thể yên tâm?”

Trịnh Diễm ngạc nhiên, đã hiểu! Đột nhiên Trịnh Diễm cảm thấy mình còn đơn thuần hơn cả Cố Ích Thuần, tủi thân chết được, bị giấu diếm lâu đến vậy, nàng còn ngây thơ hơn cả thầy giáo của mình! Oán không chỗ xả, Trịnh Diễm đau khổ ra mặt, được Đỗ thị gọi đi xem đồ cưới.

Đừng thấy dạo gần đây Đỗ thị không dịu dàng với Trịnh Diễm, chứ thật ra trong lòng rất yêu thương cô con út, đồ cưới xem chừng còn nhiều hơn cả Trịnh Du. Vì tránh để cô con gái cả của mình ở phủ Thành quốc công có ý kiến, bà còn gọi riêng Trịnh Du về để tâm sự: “A Diễm còn nhỏ quá, mẹ và cha con rất lo!”

Dựa theo tình hình, Trịnh Diễm được gả vào nhà kém hơn Trịnh Du nhiều, thế nên lúc không có ai, Trịnh Du và chồng của chị, Ngô Hi chẳng thể không nghi ngờ việc Trịnh Tĩnh Nghiệp gả con gái là hành động hoàn toàn bất đắc dĩ. Dù không biết nội tình thế nào, nhưng trong đầu tưởng tượng ra đủ chuyện như ‘Dương Bạch Lao và Hoàng Thế Nhân’ (*), Trịnh Diễm thật là đáng thương! Không phải sao? Kinh triệu Trì thị đã sụp đổ từ lâu, ngoại trừ có khuôn mặt *ngon trai* thì Trì Tu Chi còn có gì hơn chứ.

(*) *Hoàng Thế Nhân và Dương Bạch Lao* là nhân vật trong phim ‘Bạch Mao Nữ’; bạn nào quan tâm có thể tìm hiểu thêm. Trong phim, *Hoàng Thế Nhân* là địa chủ ác bá, ép *Dương Bạch Lao* gả con gái để gán nợ, dùng thủ đoạn, bắt con gái của ông dẫn đi khiến *Dương Bạch Lao* phản uất mà tự vẫn.

Trịnh Du bày ra vẻ thấu hiểu: “Con hiểu, con hiểu mà, туи con cũng đang suy nghĩ nên cho muội ấy thêm cái gì nữa đây.” Mà Trì Tu Chi còn bị nghi ngờ khắc cha khắc mẹ nữa chứ! Trịnh Du run run hỏi: “Mà đã coi bát tự của con rể mới chưa?” Đỗi ý còn kịp không?

Ngoài ra đám huynh trưởng như Trịnh Tú, Trịnh Kỳ, Trịnh Sâm cũng rất áy náy, mọi người đều ôm lòng bi thương gả em gái đi. Tuy rằng Trì Tu Chi vốn cũng không tệ, nhưng gần đây đã phạm sai lầm lớn. Vốn cưới em gái mình đã là không xứng, nay càng thấy ủy khuất em gái hơn. Trịnh Thụy vốn hơi sợ Trì Tu Chi, bây giờ lầm bẩm, không biết có nên xúi cha đổi ý không đây?

Bị Tiêu thị cho một cái bợp tai: “Nói bậy bạ gì đó? Trì Tu Chi là trò giỏi của Cố tiên sinh! Các người còn muốn được tiếp tục học hành ở chỗ Cố tiên sinh đó”

Lẽ nào đây là chân tướng? Thế chấp, để em gái trở thành vợ của học trò Cố Ích Thuần, sau đó Cố Ích Thuần mới đồng ý dạy học lũ nhóc nhà bọn họ. Nếu không một danh sĩ không chịu nhận học trò như Cố Ích Thuần, sao sau khi vào kinh lại chịu nhận bọn họ chứ? Tư chất của bọn họ cũng chẳng tốt lành gì. *Huhu, em gái ơi, bọn anh rất có lỗi với em.*

Trong tâm trạng thông cảm và muôn bồi thường, Trịnh Diễm được mọi người tặng đủ loại đồ cưới, mãi tận khi xuất giá. Bọn họ hoàn toàn quên rằng thật ra bọn họ bắt đầu học với Cố Ích Thuần trước Trì Tu Chi cơ mà.

Đỗ thị không biết suy nghĩ này của lũ con, sau khi được thông cảm thì tiếp tục thu dọn đồ cưới, nội dung phong phú khiến Trịnh Diễm bị dọa hết cả hồn. Nàng biết con gái xuất giá có ‘mười dặm đồ cưới’, Quách thị, Tiêu thị cũng có rất nhiều đồ cưới, nhưng, Đỗ thị cho nàng bao nhiêu đây lận sao?

Một căn nhà lớn trong kinh, biệt nghiệp Hi Sơn, ruộng tốt ở Kinh Giao, vàng bạc châu báu, tơ lụa Lang La, nô tì nô bộc, xe hương ngựa tốt... Trịnh Diễm từng có ý mở cửa hàng ở kinh thành, căn bản là không có cách nào bắt tay vào làm, Đỗ thị cũng chọn cho vài cửa tiệm nổi tiếng.

Trịnh Diễm chặc lưỡi: “Thế này thì quá nhiều rồi...”

Đỗ thị lau nước mắt: “Con một thân nhỏ xíu, không có nhiều đồ thì sao lo thân? Văn khế cũng chuẩn bị xong cả rồi, không được cho ai! Sau này cho con cháu, hoặc để làm đồ cưới cho cháu ngoại của mẹ...” Bà cũng hối hận rồi, làm sao đây? Bà không muốn gả con gái nữa!

Lau nước mắt: “Đúng rồi, hai đứa A Tuyên ở lại, bên cạnh con thiếu hai người, mẹ đã chọn cho con rồi, thân khế ở chỗ ta, cũng đã hỏi thăm rõ ràng người trong nhà...”

Trịnh Diễm nói: “Thật ra không cần đâu mẹ, Trì gia ít người ít việc, con không cần nhiều người hầu hạ thế đâu.”

Đỗ thị trùng mắt: “Nói hươu nói vượn! Nếu lập gia đình là chịu khổ thì ai muốn gả con gái đi chứ?! Con... nếu trước khi xuất giá mà không thuận lợi thì đừng có gả gởi gì nữa.”

Trịnh Diễm bấm bụng: “Con nhận, cứ để bọn A Tiếu đưa đi cùng.”

“Thế mới được chứ!” Đỗ thị hài lòng, “Đến xem này.”

Trịnh Diễm nhìn Đỗ thị mở một cái hộp lớn, đẹp quá, bên trong là áo trân châu, hơn nữa cũng ngang ngửa với chiếc áo Trịnh Diễm tặng Đỗ thị, viên ngọc nào cũng tròn trịa trơn nhẵn, cùng kích cỡ.

“Cái này...”

“Mẹ đã cho người làm, lớn hơn cỡ của con một chút, hai năm nữa con lớn thêm thì cũng mặc vừa.”

Trịnh Diễm: “...”

“Còn nữa, dù Trì Tu Chi là người tốt tính, nhưng đàn ông trước và sau khi kết hôn không giống nhau, con cũng không thể ngày ngô ăn chơi như khi còn ở nhà mẹ đẻ. Nô bộc nhà họ, dù con từng quản, nhưng trước và sau khi xuất giá không giống nhau.” Đỗ thị nhắc nhớ những chuyện này, sau đó Triệu thị cũng góp lời.

Lời Triệu thị nói rất đáng tin: “Đến Trì gia, hỏi về gia quy tổ tiên của nhà đệ ấy. Gia tộc như vậy, hẳn đã có quy củ truyền xuống, muội cứ theo đó mà làm, sẽ tiết kiệm nhiều công sức. Cũng chớ vì mới cưới mà cứ dính vào đệ ấy. Đồ cưới của muội và tổ nghiệp Trì gia phải phân ra cho rõ ràng, nhà của họ có lão bộc bao đời, không giống những người bên cạnh muội. Nói cách khác, cùng là một chuyện, muội giúp đệ ấy coi sóc nhà cửa, đó là khách, giúp đệ ấy chăm nom bà ngoại, là có ý giúp đỡ, bọn họ cảm động. Nhưng nay đến chỗ bà ngoại thăm nom lại là quy củ làm người.” Chị cũng không hài lòng với việc phụng chiểu của Trì Tu Chi.

Nếu chị không nhắc thì quả thật Trịnh Diễm cũng không để ý đến những chuyện này nhiều: “Vâng, muội sẽ nhớ kĩ.”

Quách thị xắn tay áo: “Chàng rể mới của nhà ta người tinh tế, muội phải cẩn thận với đệ ấy. Đệ ấy mà dám làm gì thì cứ về nhà *đón tiếp*, nếu bản thân không tiện thì sai người tới báo, chúng ta sẽ chống lưng cho muội.”

Ôi ôi, đây là chương trình học của cô dâu trước khi cưới, môn *dạy chồng*.

Gương mặt của Tiêu thị cũng dữ tợn lên: “Lúc nén ngang ngược thì cứ ngang ngược, nếu đệ ấy ăn chơi đàng điếm thì muội đừng có nhớ những lúc nó lời ngon tiếng ngọt, cứ đánh đén khi không dám chơi bời nữa thì thôi!” Sát khí đủ mười phần!

Quách thị nói: “Đúng thế đúng thế, nếu không đủ người thì A Tĩnh nhà chúng ta cũng giúp được.” Tiêu thị nói: “Thập Nhất lang cũng có thể hỗ trợ!”

Các tầu đang muốn lôi kéo ngự lâm quân để giúp muội đánh chồng sao?

Dù sao Trịnh Diễm vẫn rất cảm kích: “Vậy muội xin được cảm ơn trước~”

Triệu thị không nói gì về kế sách của hai em dâu, nhưng vẫn hết lòng nói với Trịnh Diễm: “Thành thân rồi, phải ra ngoài nhiều, nhưng đây là nhà mẹ của muội! Đúng rồi, còn phía Trưởng công chúa nữa, bà là sư mẫu của rể mới nhà ta, nhất định sẽ không mặc kệ muội.”

“Vâng.”

Đến chỗ Trưởng công chúa Khánh Lâm, Trưởng công chúa Khánh Lâm cực kì nhiệt tình: “Con phải trông nó kĩ vào, đừng cho nó cơ hội chọc bời, ai dám ôm nó làm bậy thì con cứ đánh chết cái thứ muối đi tìm chết ấy đi, sau đó hỏi lại Trì Tu Chi. Ngày thường cảnh giác một chút, vợ chồng sống chung phải thật thân thiết vào.”

Trịnh Diễm theo đó mà gật gù ra vẻ đã hiểu.

Ngoài ra còn có vợ của Vu Nguyên Tề Khương thị, một đám bạn bè, chị em Lý Hoàn nương, ai cũng đề nghị phuơng pháp, mà nội dung chính: Làm thế nào để *hàng phục* Trì Tu Chi.

Thật sự là không cần *hàng phục* Trì Tu Chi đâu biết không? Người ta đã tự sa đọa lăm rồi đấy? Chàng đang sợ vợ không cần mình nữa kia? Sinh nhật Trịnh Diễm còn chưa tới, chàng đã chạy khắp nơi kiếm quà sinh nhật, nào là trâm đẹp, hương tự chế, chỉ còn thiếu điều tự gói nơ bướm mang thân tới trước mặt Trịnh Diễm thôi.

Án tượng của Tân Thái tử về Trì Tu Chi quả không tệ, gần đây Trì Tu Chi phải chịu áp lực tâm lý rất lớn, Tiêu Lệnh Tiên rất lo cho trái tim của chàng. Biết chàng muốn cưới Trịnh Diễm, cực kì lo lắng, tìm cơ hội nói

chuyện với Trì Tu Chi: “Tuy Trịnh thị là con gái Tể tướng, nhưng cậu cũng là thần tử Thiên tử, nghìn vạn lần cũng phải nhớ đạo làm chồng, không được sờ vợ!”

Trì Tu Chi tiều tụy đi nhiều, khẽ mỉm cười, Tiêu Lệnh Tiên nhìn thấy mà lòng khẽ run, *Ôi ôi, đập chai vỡ!* Giọng điệu của Tiêu Lệnh Tiên đã mềm mại đi tám trăm lần: “Phụ nữ thời nay ghen dữ lắm, cậu không được để bọn họ được tùy tiện. Nếu cô ta dám bày trò, cậu... cứ nói cho ta biết! Ta sẽ làm chủ giúp.” Đột nhiên Tiêu Lệnh Tiên lấy dũng khí ở đâu ra mà nói.

“Điện hạ.”

“Hử?”

“Vợ của thần ôn nhu đáng yêu.”

“...” Hết cứu rồi! Nhìn cái bộ kia kia, không phải bức bách dữ quá mới nói vậy chứ?

Ngoại trừ Thái tử thì không có ai cỗ vũ Trì Tu Chi phải chấn chỉnh uy làm chồng. Ngay cả Hoàng đế cũng nói: “Xứng đôi vừa lứa, phải sống với nhau cho tốt, chờ để phụ một khoảng thời gian dài như vậy.”

Những người có quan hệ không tệ với Trì Tu Chi, phân nửa đều cực kì hâm mộ mà nói, có thể cưới con gái Tể tướng thì đúng thật tốt *cmn* số, vì nghe nói vị Quận quân này vừa đẹp vừa thông minh, lại cũng rất giỏi nấu nướng. Nàng là người văn nhã, bút pháp được chân truyền từ ba vị bậc thầy, còn giỏi hơn cả Trì Tu Chi, biết nhìn người, lại còn... nói cho cùng là tốt đến không thể tốt hơn.

Thanh danh Trịnh Diễm tốt hơn cha, hơn chồng nàng nhiều. Thế nên hễ nhắc tới hôn sự này rất nhiều cánh đàn ông oán thán: “Mỹ nhân như vậy, thế mà theo giặc!” *Ôi ôi, thật đáng thương!* Như thế Trì Tu Chi là một người có nhân phẩm rất đáng khinh, nào xứng đôi với một nữ tử tốt như thế? Quận chúng không rõ chuyện nghe xong đều cho rằng Trịnh Diễm là một cô vợ bị khổ tinh.

Thật ra người ta rất tốt! Ngược lại, người cảm thán Trịnh Diễm ‘khéo vợ vụng chồng’, thì lại đang không ổn chút nào.

Chẳng như Chu Nguyên, vợ của Chu Nguyên là công chúa An Nghi, Tiêu Lệnh Viện. Cô ta vốn không vừa mắt Trịnh Diễm. Còn Chu Nguyên trước đây từng có ý đồ bất lương: Gạ gẫm Trịnh Diễm không thành. Tiêu Lệnh Viện biết được thì cực kì tức giận, tại sao những chuyện khiến ta không vui lại đều liên quan đến cô ta? Lại nói tiếp, cuộc sống tân hôn của Chu Nguyên và Tiêu Lệnh Viện cũng không tệ, nhưng Chu Nguyên là kẻ đào hoa, ít ra mới cưới, coi như cũng có khách khí với vợ mình. Tiêu Lệnh Viện thì thấy bộ dạng Chu Nguyên không tệ, dù gì cũng là thiếu nữ, tuy trước đây Chu Nguyên nằm ngoài danh sách nhưng khi kết hôn đã được trưởng bối trong nhà ‘tâm sự’, thu liêm đi nhiều, phân phát không ít mỹ ti, cô ta tự cảm thấy thế cũng tạm được. Hai vợ chồng *tương kính như tân*, thi thoảng làm tí chuyện tình cảm.

Nhưng một câu cảm thán của Chu Nguyên đã đánh tan cuộc sống yên bình.

Tiêu Lệnh không thèm xắn tay áo, cứ thế mà đánh Chu Nguyên: “Đồ tiện nhân như anh, có phải còn nhớ Trịnh thất hay không? Người ta đã gả rồi, không có phần của anh đâu! Dẫu cô ta lăng lơ ong bướm thì cũng sẽ kinh tởm anh thôi! Đồ tiện nhân!”

Ôi, Phò mã thành tiện nhân, những ngày về sau của Chu Nguyên sẽ không thể dễ chịu. Đáng thương nhất là mẹ của Chu Nguyên. Tính cách của mẹ Chu Nguyên khiến Chu thị không thích, nay thấy con trai đáng thương như vậy thì nổi giận, bị cha Chu Nguyên nói một câu: “Thật ra mẹ chồng con đâu các bà cũng như cả thôi, bà mắng công chúa làm gì?” Tức đến nỗi đuổi đánh chồng nhưng lại bị trưởng bối trong tộc nhìn thấy. Tiêu tùng.

Chu Nguyên biết mẹ bị ức hiếp, càng thêm bất mãn với Tiêu Lệnh Viện, kết hôn chưa được một năm mà đã nhìn nhau không vừa mắt.

Không thèm quan tâm người khác nói thế nào, hôn sự của Trịnh Diễm và Trì Tu Chi đã được định cả rồi. Cố Ích Thuần tự lo liệu hôn sự cho học trò, cũng vì Trì Tu Chi mà giải hòa cho chàng và thế gia, thế gia không nể mặt Cố Ích Thuần thì cũng phải để ý mặt mũi Thái tử, người đang rất thích Trì Tu Chi, nên ngoài mặt cũng khách khí ít nhiều.

Trịnh Tĩnh Nghiệp nhận được rất nhiều lời chúc, tâm trạng đang vui, thấy Trì Tu Chi mặt không chút biểu cảm đi tới, trong lòng Trịnh Tĩnh Nghiệp cực kì khó chịu: Cưới con gái ta mà không vui sao? Phải mỗi ngày đều cười giống đồ dở mới đúng!

Trì Tu Chi vái chào: “Tướng công, cuộc thi ở Chiêm sự phủ đã có kết quả, Thái tử đích thân chọn Lương Hoành.”

Đêch! Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng đơ mặt, trong lòng tự thấy hối hận, quả thật không nên để Thái tử tự tuyển người. Thì ra, trong tháng ba, phủ Chiêm sự thiếu người nên mở cuộc thi ở kinh thành, trước khi thi đã phát thông báo đến mọi nơi trong cả nước. Đám thư sinh ở xa, cách mươi dặm tám làng cũng muôn vào kinh để thử vận may một lần.

Hoàng đế muốn để con tự bồi dưỡng thành viên nòng cốt, Thái tử cũng có ý đó, Trịnh Tĩnh Nghiệp cũng vui vẻ biết thời thế - nội dung đề thi là ông cùng Thái tử, Hoàng đế bàn nhau, nếu đáp đúng thì chứng tỏ quan điểm chính trị khá đáng tin. Muốn khống chế Hoàng đế thì trừ khi có ý cướp ngôi, tốt nhất là đừng để cho ngài ấy cảm thấy mình bị trói buộc. Trịnh Tĩnh Nghiệp buông tay để Thái tử tự chọn người.

Ai ngờ Lương Hoành cũng đến thi, còn được Tiêu Lệnh Tiên coi trọng?

Trịnh Tĩnh Nghiệp không biến sắc, nói: “Đã biết. Con cũng đừng để việc này trong lòng, cứ an tâm chuẩn bị hôn sự. Thầy con biết chuyện này chưa?”

“Thầy không ở trong cung, con rể gấp nhạc phụ nêu báo cho nhạc phụ trước.”

“Chuyện này cứ giao cho ta.”

Trì Tu Chi gật đầu.

Trịnh Tĩnh Nghiệp chạy tới chỗ Cố Ích Thuần, tìm bài văn của Lương Hoành, cất vào tay áo, đến cung Đại Chính gặp vua.

Thái tử đọc bài văn của Lương Hoành xong, trong lòng rất vui, Hoàng đế lại nói: “Hình như hơi gấp.” Tiêu Lệnh Tiên kiềm nén tâm trạng hưng phấn: “Ý cha là?

“Chỉ lấy lực của một người, khó! Ta vất vả suốt bốn mươi năm, cũng chỉ được cục diện trước mắt, con,” nặng nề vỗ lên vai con trai, “Việc nặng đường xa, nhất định không thể hấp tấp, bằng không sẽ có người thừa dịp, tự loạn trận cước.”

Tiêu Lệnh Tiên vui vẻ gật đầu: “Nhi thần đã hiểu.” Ý rằng phải đi từng bước sao?

Trịnh Tĩnh Nghiệp đến, hành lễ với hai cha con, Tiêu Lệnh Tiên khách khí trả nửa lễ, trên danh nghĩa, Trịnh Tĩnh Nghiệp là thầy của y, phải kính trọng. Trên mặt Trịnh Tĩnh Nghiệp ra vẻ oán than: “Thánh nhân, Điện hạ, có một chuyện này~”

“Chuyện gì? Chuyện gì mà có thể làm khanh khó xử thế?” Giọng nói Hoàng đế có vẻ hứng thú.

Trịnh Tĩnh Nghiệp tiện thể dâng bản thảo trong tay lên: “Năm ngoái có một thanh niên huyện Lỗi, tự xưng Lương Hoành, đến bái Tư Huyền làm thầy, đưa bài viết này ra.”

Vừa nghe tới Lương Hoành, tinh thần cha con Hoàng đế khấp khởi, nhận bài viết trong tay, đọc mà thấy tâm trạng rất sảng khoái. Đề thi của phủ Chiêm sự về tình hình chính trị đương thời, có mấy phần xử án cụ thể, sáng tác văn, vì giới hạn đề thi nên không thể tự do phát huy, chỉ có thể nhận ra thái độ Lương Hoành, không thể lý giải chủ trương của hắn một cách toàn diện. Nhưng bài viết này là tâm huyết của hắn, cực kì dụng tâm. Tiêu Lệnh Tiên kích động không thể kiềm chế: “Thái phó biết người này hiện đang ở đâu không? Phải sớm tiến cử!”

Trịnh Tĩnh Nghiệp lắc đầu nói: “Ta đã sai hắn về nhà, tính tình người này quá nóng nảy! Trẻ tuổi có bốc đồng cũng được, nhưng cũng phải nhận biết thực tế.”

Tiêu Lệnh Tiên hơi không cho thế là đúng, còn Hoàng đế rất đồng ý. Trịnh Tĩnh Nghiệp để lại bài viết, nói rằng đã có ý dùng người này, nhưng thời cơ chưa tốt, thế nên áp chế bớt, chờ khi đã trưởng thành hơn, trải đời rồi mới dùng, vừa vặn, đây là người để chuẩn bị cho Thái tử.

Tiêu Lệnh Tiên lại rất không hiểu: “Người như thế thì hắn nên ra sức vì nước.”

Hoàng đế nghĩ thầm, thằng bé này còn non, lát nữa sẽ tự mình giáo dục, nói với Trịnh Tĩnh Nghiệp: “Trước mắt cứ đưa tới Đông cung, cho hắn một chức quan nhàn tản, tôi luyện thêm.”

Tiêu Lệnh Tiên sốt ruột nhưng cha và thầy đều cùng quan điểm, y cũng chỉ đành hỏi nguyên nhân: “Tại sao vậy?”

Trịnh Tĩnh Nghiệp nói: “Trước đây hắn chưa từng ra làm quan, càng không biết trên triều đang xảy ra chuyện gì, dù có ý tưởng thì cũng phải tiến hành từng bước, ít ra phải biết chính lệnh triều đình được thi hành ra sao, lè lối nội bộ thế nào, thế mới không bị người lừa gạt.”

Hoàng đế gật đầu: “Chính là thế, bây giờ chẳng phải cũng đang học sao? Đây cũng là để mài bớt tính tình của hắn.”

Trịnh Tĩnh Nghiệp lại thêm vào một câu: “Chàng trai này giống như một cây dao, càng mài thì càng bén, nhưng nếu vội dùng sức sẽ gãy. Nếu Điện hạ muốn dùng thì phải để hàn dày dặn thêm một chút nữa mới được.”

Tiêu Lệnh Tiên nghĩ, cũng đúng, bây giờ để hàn được rèn luyện trong phủ Chiêm sự, chờ khi mình đăng cơ thì cũng vừa đúng lúc, đồng ý.

Nói chuyện này xong, Hoàng đế lại hỏi Trịnh Tĩnh Nghiệp: “Chuyện của A Diễm chuẩn bị đến đâu rồi?”

Trịnh Tĩnh Nghiệp nói: “Cứ không yên mãi!”

Hoàng đế cười nói: “Khanh nuôi bảy đứa con, đây là đứa nhỏ nhất, hàn đã quen gả con cưới đâu rồi, thế mà vẫn lo lắng sao?” Trịnh Tĩnh Nghiệp mỉm cười: “Đây là lòng dạ của cha mẹ.” Hai lão già cảm thán, Hoàng đế cũng sực nhớ: “Ta từng nói sẽ tặng thêm đồ cưới cho Trịnh Diễm, nói suông không bằng làm liền, bây giờ đang chuẩn bị.”

Trịnh Diễm cứ thế được nhận chúc phúc từ cung, nàng đã gần như không thể tự kiềm kệ xem mình có bao nhiêu gia sản. Dám A Tiêu cười nói chúc mừng: “Đồ cưới Thất nương càng lúc càng nhiều, chỉ sợ công chúa cũng không bằng.”

Trịnh Diễm nói: “Sao ta có thể so được với công chúa chứ?” Công chúa người ta được thực phong hơn ngàn hộ đó?

A Khánh thưa: “Năm nay Thất nương cặp kê, còn sẽ thu được khôi đồ tốt cho xem.”

Chị nói cũng đúng, cặp kê là một ngày quan trọng, phải cử hành nghi lễ, khách khứa đều có quà mang tới. Trưởng công chúa Khánh Lâm là *chủ khách*, Trưởng công chúa Hòa cũng đến góp vui. Ngoài ra còn có Vệ vương phi, Tào vương phi. Gia quyến Trịnh đảng như Khương thị, vợ của Vu Nguyên Tè, cũng có mặt, cảnh tượng rất tưng bừng náo nhiệt.

Xuất hiện trước trăm người, một thân màu đỏ tía.

Đỗ thị mừng đến chảy nước mắt: “Cuối cùng A Diễm cũng trưởng thành.”

Trịnh Diễm cập kê, đương nhiên người vui nhất là Trì Tu Chi, những ngày vừa qua hơi vất vả, nhưng vì có ý nghĩ sắp cưới vợ chồng đỡ mới cảm thấy khá hơn. Nay thành công trước mắt, tâm trạng hời kích động. Về nhà nhìn qua một lần, thấy không có sai lầm gì mới vỗ ngực đi ngủ.

Đến ngày kết hôn, vừa sáng sớm, Trịnh gia đã bắt đầu đóng gói đồ cưới, Cố Ích Thuần, Trưởng công chúa Khánh Lâm được xem là trưởng bối đàng trai, mang người tới thu xếp nhà mới, tòa nhà này là căn được Hoàng đế ban cho trước đây, diện tích không nhỏ, nhưng Trưởng công chúa Khánh Lâm thầm so sánh với đồ cưới Trịnh Diễm, vẫn cảm thấy không bằng, lặng lẽ nói với Cố Ích Thuần: “May mà trước đây có đề ý, nhà cửa cũng được bỏ vào sinh lê.”

Đồ cưới của Trịnh Diễm cực kì kinh người, đội ngũ từ nhà Trịnh gia đi ra, đầu đến Trì gia rồi mà đuôi vẫn chưa ra hết. Trịnh Tĩnh Nghiệp tặng cho con gái bốn con ngựa quý làm đồ cưới, một đồng vũ khí, nghe đâu còn có trường dao mà Trịnh Diễm dùng rất thuận tay. Đây là Hi Sơn đó nha! Tháng sáu, nha thự trong kinh chuyển về tây, biệt nghiệp ở Hi Sơn Trì Tu Chi có được không hề gần biệt nghiệp Trịnh thị! Đội ngũ nối dài trên đường núi, bày ra một màu đỏ tươi vui mắt vui tươi.

Ngay cả gia lệnh nhà mình Trưởng công chúa Khánh Lâm cũng cho mượn, bố trí tiệc rượu, nhưng tự nhận là khách.

Hôm nay Trịnh Diễm rất nhàn, có thể ngủ đến khi mặt trời lên cao, dậy rồi thì ăn cơm, trưa có thể chợp mắt một chút, sau đó rửa mặt chải đầu trang điểm, bái biệt cha mẹ, rời khỏi nhà. Kết hôn, hoàng hôn (*hai từ đồng âm*), phải đợi lúc trời tối mới chính thức bắt đầu nghi thức.

Hai phù rể Trì Tu Chi, một là Tiêu Thâm, Hoàng đế cho mượn, người kia là Cố Nại, Cố Ích Thuần mượn cho. Những phù rể khác thì không đồng đều, cũng vì thanh danh của Trì Tu Chi không được tốt lắm.

Có điều Trịnh Diễm không ngủ được! Sáng sớm hai mắt thâm quầng, A Tiếu sốt ruột đến chạy vòng vòng: “Phải làm thế nào mới được đây?” Trịnh Diễm nhìn chị sốt ruột trong lòng cũng nóng nảy: “Mau đi nấu trứng gà nhanh.” Lăn một chút chắc sẽ bớt?

Trứng gà cũng vô ích, Trịnh Diễm thật sự không chịu nổi, sau đó đi ngủ trưa một giấc, dậy rồi thì tinh thần cũng chả đỡ hơn. Nếu không phải hôm nay nàng xuất giá thì Đỗ thị đã cho nàng ăn đòn rồi: “Bà nội của mẹ! Con, con, trời ơi!” Giục đi trang điểm, mặc đồ cưới.

Cô dâu chú rể đều là người có phẩm cấp, quần áo lễ nghi cực kì phiền phức. Theo quy định chỉ cấm một nửa trang sức lên đầu Trịnh Diễm, đã thế không giống mũ phượng trong truyền thuyết. Trước đây xem tivi thì thấy mũ phượng chụp lên đầu là xong. Tập tục kết hôn ở đây, mũ thì có thật, nhưng nhỏ hơn nhiều, có khăn trùm trên đỉnh, sau ót cũng phải búi tóc cài trâm. Ngoài ra phải có bông tai, vòng tay, ngọc bội... Trịnh Diễm như được võ trang hạng nặng, chỉ việc giả làm thực nữ.

Cũng không phải ngồi kiệu hoa mà lên xe. Nàng có phẩm cấp, vốn ngồi xe Quận quân, nhưng không biết Hoàng đế nghĩ thế nào, trước khi kết hôn đã thăng cấp cho nàng thành Quận phu nhân, phẩm bậc còn cao hơn cả chồng mình.

Nào là làm khó chú rể, đội ngũ đưa gả, Trịnh Diễm hoàn toàn không nhìn thấy. Cũng như tất cả mọi đám cưới khác, chú rể muốn được nhận cô dâu phải *qua năm cửa, chém sáu tướng*. Trì Tu Chi cực kì thê thảm, tuy rằng cánh đàn ông rất bất mãn với chàng nhưng chị em phụ nữ không chống lại nổi lang quân đẹp trai, cực kì khoan dung. Chỉ là chàng xuất hiện không đúng lúc, chị em phụ nữ, muốn nhìn thấy chàng đội mũ lệch, kể các Quách thị, các họ hàng quyền thuộc đều nhào vào *đón tiếp*.

Thật là chất vật!

Đến dưới tú lâu, Trịnh Diễm vẫn còn ở trên lâu không xuống được, Trì Tu Chi lại lâm nạn khác. Trịnh Diễm chẳng thiếu gì, nhất là cháu trai. Trì Tu Chi bị đám tiêu bối chặn lại dưới lâu, tiền bạc mang theo đều bị cướp hết.

Trịnh Duyệt mở cửa sổ, nhìn xuống dưới lâu một chốc rồi rụt đầu về: “Đến rồi! Đến rồi!” Sau đó tự con gái cũng nhoài đầu qua cửa sổ. Tiêu Thâm vừa ngẩng đầu liền không khỏi than nhẹ: “Lại còn có một lang quân bảnh trai nữa kìa!”

Chú rể mang người bắt đầu giục cô dâu, tặng đồ xong thì phải mua đường đi, bắt đầu gào to, gào cũng phải nhã nhặn, đọc thơ, chẳng ngoài gì hơn là giục cô dâu mau mau ra ngoài một chút.

Cuối cùng, làm khó đủ rồi, Trịnh Diễm lấy quạt tròn che mặt, đẩy ra. Ngồi xe một đường xốc nảy. Trịnh Diễm lấy khổ làm vui mà nghĩ, xem như làm trò giải trí cho quần chúng, cũng để thấy được tầm quan trọng của kết hôn – có điều nàng lại chẳng được thấy gì hết.

Đến Trì trạch, chẳng những có truyền thống bái thiên địa mà phải buông quạt tròn trước mặt mọi người. Đây là nội dung khách khứa ngóng chờ đã lâu, *ngắm cô dâu!* Trịnh Diễm nâng quạt đến mỗi tay, chỉ muôn buông xuống, nàng không ngại bị nhìn. Thế nhưng vẫn chưa được, phải chờ ngâm thơ xong.

Quạt tròn hạ xuống, Trì Tu Chi như ngưng thở, mọi người cũng chìm vào yên lặng. Tiếp đó, không biết ai nói một tiếng “Đẹp!” Cả sảnh đều reo hò khen hay. Cũng phải, Lý thừa nhiều chuyện nghĩ, Trì Tu Chi cưới được một cô vợ xinh đẹp nhất thiên hạ!

Tiếc là, Trì Tu Chi cay cú lắm rồi, vội vàng đưa vợ về phòng tân hôn. Đằng sau Chu Nguyên cao giọng nói: “Chú rể không được trốn khỏi bữa tiệc chứ!”

Đm! Nếu không phải đang ngày vui như cưới xin, Trì Tu Chi chẳng hề có ý để tên chết tiệt này tới nhà mình uống rượu!

Trịnh Tĩnh Nghiệp thương con gái, thầm sai người đi bảo vệ con rể, trên người Trì Tu Chi nồng mùi rượu nhưng thật ra không uống nhiều. Dù sao cũng là đám cưới, chàng quang minh chính đại rời đi, chàng muốn gặp vợ!

Quần chúng bên ngoài rất không vui, muốn phá phòng tân hôn. Kết quả... gặp phải sư mẫu rất bảo vệ học trò như Trưởng công chúa Khánh Lâm, bà đã trang bị hai mươi tị nữ cường tráng, mỗi người cầm một cái dùi cui trong tay. Trai ngoan không đánh nhau với đàn bà! Đám đàn ông đành kéo nhau về uống rượu.

Dưới đèn, mỹ nhân như ngọc là vợ của chàng.

Dưới đèn, mỹ nhân như ngọc là chồng của nàng.

Trịnh Diễm rất hồi hộp, thật ra nàng ngồi chờ trong phòng tân hôn không lâu mà cảm thấy hồi hộp muốn chết ngất đi được. Đã sống qua hai cuộc đời rồi đây? Đang tháng sáu, mồ hôi đầm lưng, lại càng hồi hộp.

Trì Tu Chi đẹp lên, táo đỏ long giàn bị đạp lên nghe vang răng rắc, Trịnh Diễm hồi hộp đến mức tim muôn nhảy ra ngoài.

Bốn mắt nhìn nhau, đều đang cười, nhưng cũng nhận ra sự hồi hộp rất rõ.

Rượu Hợp cẩn được đựng trong ly ngọc Cao túc, vành miệng viền vàng, dưới đèn lấp lánh ánh kim. Nâng bình rót rượu, cầm chặt, giơ tay, đưa đến bên môi. Trịnh Diễm uống được một nửa thì đổi li với Trì Tu Chi, không khỏi nghĩ rằng liệu đây có tính là hôn gián tiếp không?

Thật đúng là không có tiền đồ, không chỉ mới cắn nhau một lần thôi đâu? Còn *bày đặt* đỏ mặt nữa chứ?

Uống rượu Hợp cẩn, cởi lẽ phục khoác ngoài, sau đó các tì nữ biết điều lui xuống.

Ngón tay Trì Tu Chi khẽ run, kéo khăn xuống, run rẩy kèn lên trán Trịnh Diễm: “Hơi nóng phải không? Lát nữa có muốn tắm rửa?”

Trịnh Diễm cố làm ra vẻ bình tĩnh mà nói: “Lang quân quả là giỏi *hiểu* ý người.”

Trì Tu Chi sốt ruột vội nói: “Ta không có giỏi, trừ quần áo mình, ta chưa *cởi* quần áo ai cả...” (*)

(*) ‘*Hiểu*’ ý người hay ‘*cởi*’ quần áo đều dùng một chữ ‘*giải*’.

Khỉ gió! Đồ lưu manh! Trịnh Diễm dùng ánh mắt lén án, bất tri bất giác mà cảm giác hồi hộp đã hoàn toàn bay biến.

Nhận ra mình đã nói gì, cả người Trì Tu Chi 囧. Đúng là *vò đã mẻ thi cho sút nốt*, sáp lại gần: “Vợ ơi, đời này kiếp này, chỉ *hiểu* ý nàng thôi...”

Phi! Trịnh Diễm chu miệng, Trì Tu Chi cũng rướn người, hôn lên môi...

Trịnh Diễm mơ màng nghĩ, đồ ngốc, Trì Tu Chi đúng là đồ ngốc, tay chân vụng về, chắc chắn ngày mai áo lót của nàng sẽ hỏng mất thôi.

Nến đỏ chập chờn, một màn nóng bỏng. Tắm rửa gì đó, cứ để sáng mai lại *hiểu nhau* sau đi~

Table of Contents

TIẾT TỨ

1. SINH NHÀ PHÚ QUÝ
2. NGƯỜI NHÀ VÀ GIAN ĐẢNG
3. KHÁCH ĐẾN NHÀ
4. TUỐNG MÔN LẮM THỊ PHI
5. LÀM 'GIAN' CÙNG CÓ NGUYÊN NHÂN
6. THẦY TRÒ KÉM THÂN
7. LỊCH SỬ ĐAU THƯƠNG CỦA GIA ĐÌNH
8. THẦY QUÝ NHẬP HỒNG TRÀN
9. HỒI ÚC CỦA SƯ HUYNH
10. NGƯỜI THẦY MỚI ĐÊN
11. ĐÁNH GIÁ CỦA THẦY GIÁO
12. CUỘC GẶP KHI THĂM NGƯỜI THÂN
13. CHẲNG ĐƯỢC NHƯ Ý
14. TAY SAI ĐẦU TIÊN
15. THẺ CỤC KHÔNG THẺ KHÔNG CHẾ
16. NHÀ CÓ ÁC KHÁCH
17. TRONG NGHỀ RA TAY
18. CON HẠI CHA
19. BÌNH PHONG ĐỒI THỊT CHUNG
20. QUÝ SƯ GIÁC NGỘ
21. CHỮ 'TIỆN' GIẢI THÍCH RA SAO?
22. NGƯỜI XUYÊN KHÔNG GẶP KHÓ KHĂN
23. TIẾNG LÒNG CỦA TRÌNH TUỐNG
24. MẶT HỒ DÂY SÓNG
25. LÒNG NGƯỜI ĐỒI THAY
26. LUYỆN CHO GIỎI KĨ NĂNG CƠ BẢN
27. RUỘU NGON KHÔNG DỄ CÓ
28. TRÌNH ĐỘ GIAN THẦN
29. TRÌNH TĨNH NGHIỆP DẠY CON
30. LÀM NGƯỜI TỐT KHÔNG DỄ
31. ĐÀN BÀ HUNG HÃN
- PHIÊN NGOẠI THÚ NHẤT
32. HÔN NHÂN KHỒ SỎ

- 33. CỐ ÍCH THUẦN CUỐI VỢ
- 34. TIỀN BIỆT VÀ ÂU ĐẢ
- 35. TIẾP TỤC TỐ CÁO
- 36. GIÁO DỤC LÀ CẢ MỘT VẤN ĐỀ
- 37. ĐÚA NHÓC CHỊU ĐÒN
- 38. CỐT TRUYỀN KINH ĐIỀN
- 39. NỮ NHÂN KHÔNG DỄ CHỌC
- 40. QUẢ ỚT KÌ DUYÊN
- 41. MÙA ĐÔNG TUYẾT RƠI
- 42. ĐÂY LÀ DUYÊN PHẬN SAO
- 43. TẶNG QUÀ SUÝT BỊ ĐÒN
- 44. TRƯỞNG THÀNH LÀ TỐT THÔI
- 45. NĂM MỚI VUI VẺ
- 46. LỊCH SỬ TRƯỞNG THÀNH CỦA MỸ NHÂN
- 47. ĐÂY LÀ SỐ MỆNH RỒI!
- 48. DAO PHỐ BỊ SÉT ĐÁNH

Table of Contents

TIẾT TỬ

1. SINH NHÀ PHÚ QUÝ
2. NGƯỜI NHÀ VÀ GIAN DẶNG
3. KHÁCH ĐÉN NHÀ
4. TUỐNG MÔN LẮM THỊ PHI
5. LÀM 'GIAN' CŨNG CÓ NGUYÊN NHÂN
6. THẦY TRÒ KÉM THÂN
7. LỊCH SỬ ĐAU THƯƠNG CỦA GIA ĐÌNH
8. THẦY QUÝ NHẬP HỒNG TRÀN
9. HỒI ÚC CỦA SƯ HUYNH
10. NGƯỜI THẦY MỚI ĐÉN
11. ĐÁNH GIÁ CỦA THẦY GIÁO
12. CUỘC GẶP KHI THĂM NGƯỜI THÂN
13. CHẮNG ĐƯỢC NHƯ Ý
14. TAY SAI ĐẦU TIÊN
15. THẾ CỤC KHÔNG THẾ KHÔNG CHẾ
16. NHÀ CÓ ÁC KHÁCH
17. TRONG NGHÈ RA TAY
18. CON HẠI CHA
19. BÌNH PHONG ĐỒI THỊT CHƯNG
20. QUÝ SƯ GIÁC NGỘ
21. CHỮ 'TIỆN' GIẢI THÍCH RA SAO?
22. NGƯỜI XUYÊN KHÔNG GẶP KHÓ KHĂN
23. TIẾNG LÒNG CỦA TRÌNH TƯỚNG
24. MẶT HỒ DẬY SÓNG
25. LÒNG NGƯỜI ĐỒI THAY
26. LUYỆN CHO GIỎI KĨ NĂNG CƠ BẢN
27. RƯỢU NGON KHÔNG DỄ CÓ
28. TRÌNH ĐỘ GIAN THẦN
29. TRÌNH TĨNH NGHIỆP DẠY CON
30. LÀM NGƯỜI TỐT KHÔNG DỄ
31. ĐÀN BÀ HUNG HÃN
- PHIÊN NGOẠI THỨ NHẤT
32. HÔN NHÂN KHÔ SỎ

- 33. CỐ ÍCH THUẦN CUỐI VỢ
- 34. TIỀN BIỆT VÀ ÂU ĐẢ
- 35. TIẾP TỤC TỐ CÁO
- 36. GIÁO DỤC LÀ CẢ MỘT VẤN ĐỀ
- 37. ĐÚA NHÓC CHỊU ĐÒN
- 38. CỐT TRUYỀN KINH ĐIỀN
- 39. NỮ NHÂN KHÔNG DỄ CHỌC
- 40. QUẢ ỚT KÌ DUYÊN
- 41. MÙA ĐÔNG TUYẾT RƠI
- 42. ĐÂY LÀ DUYÊN PHẬN SAO
- 43. TẶNG QUÀ SUÝT BỊ ĐÒN
- 44. TRƯỞNG THÀNH LÀ TỐT THÔI
- 45. NĂM MỚI VUI VẺ
- 46. LỊCH SỬ TRƯỞNG THÀNH CỦA MỸ NHÂN
- 47. ĐÂY LÀ SỐ MỆNH RỒI!
- 48. DAO PHỐ BỊ SÉT ĐÁNH